Cơ Giáp Khế Ước Nô Đãi

Contents

Cơ Giáp Khế Ước Nô Đãi **6**

1. Chương 1: Một Bước Đi . . . 7
2. Chương 2: Phòng Tử . . . 12
3. Chương 3: Học Phí . . . 16
4. Chương 4: Khế Ước Nô Lệ . . . 21
5. Chương 5: Cầm Thú . . . 26
6. Chương 6: Khuôn Phép . . . 30
7. Chương 7: Nam Nhân . . . 34
8. Chương 8: Lớn Nhỏ . . . 38
9. Chương 9: Bất Ngờ . . . 43
10. Chương 10: Khai Giảng . . . 48
11. Chương 11: Kiểm Tra . . . 53
12. Chương 12: Thành Tích . . . 59
13. Chương 13: Không Được Tự Nhiên . . . 63
14. Chương 14: Trách Nhiệm . . . 67
15. Chương 15: Chênh Lệch . . . 72
16. Chương 16: Kỹ Thuật . . . 76
17. Chương 17: Phát . . . 80
18. Chương 18: Tiểu Kim Khố . . . 85
19. Chương 19: Tái Ngộ . . . 90
20. Chương 20: Kiêm Chức . . . 94
21. Chương 21: Dục Vọng . . . 98
22. Chương 22: Quyết Định . . . 101
23. Chương 23: Linh Kiện . . . 106
24. Chương 24: Khoan Dung Nhẫn Nại . . . 110
25. Chương 25: Kiêu Ngạo . . . 112
26. Chương 26 . . . 115
27. Chương 27: Phấn Khích . . . 119
28. Chương 28 . . . 122
29. Chương 29: Tập Quán . . . 126
30. Chương 30: Ý Thức . . . 129
31. Chương 31: Tiến Bộ . . . 134
32. Chương 32: Vô Đề . . . 139
33. Chương 33: Bán Đấu Giá . . . 144
34. Chương 34: Ca Ca . . . 149
35. Chương 35: Ô Thạch . . . 154
36. Chương 36: Trưởng Thành . . . 160
37. Chương 37: Say Rượu . . . 165
38. Chương 38: Kẻ Có Tiền . . . 170
39. Chương 39: Sự Thật . . . 176
40. Chương 40: Lễ Vật . . . 182
41. Chương 41: Kì Tích . . . 187

42. Chương 42 . . . 193
43. Chương 43 . . . 196
44. Chương 44: Huấn Luyện . . . 200
45. Chương 45 . . . 206
46. Chương 46 . . . 211
47. Chương 47 . . . 216
48. Chương 48: Xuất Phát . . . 222
49. Chương 49 . . . 228
50. Chương 50 . . . 233
51. Chương 51 . . . 237
52. Chương 52: Thiên Tai . . . 241
53. Chương 53 . . . 245
54. Chương 54 . . . 249
55. Chương 55 . . . 253
56. Chương 56 . . . 259
57. Chương 57 . . . 263
58. Chương 58 . . . 268
59. Chương 59 . . . 272
60. Chương 60 . . . 277
61. Chương 61 . . . 282
62. Chương 62 . . . 286
63. Chương 63 . . . 291
64. Chương 64 . . . 296
65. Chương 65 . . . 302
66. Chương 66 . . . 305
67. Chương 67 . . . 309
68. Chương 68 . . . 313
69. Chương 69 . . . 317
70. Chương 70 . . . 322
71. Chương 71 . . . 327
72. Chương 72 . . . 332
73. Chương 73 . . . 337
74. Chương 74 . . . 341
75. Chương 75 . . . 346
76. Chương 76 . . . 349
77. Chương 77 . . . 354
78. Chương 78 . . . 358
79. Chương 79: Tình Hình . . . 361
80. Chương 80: Tỏ Tình . . . 366
81. Chương 81: Tranh Cãi... . . . 370
82. Chương 82: Kiểm Tra... . . . 374
83. Chương 83 . . . 378
84. Chương 84 . . . 382
85. Chương 85 . . . 385
86. Chương 86 . . . 390
87. Chương 87 . . . 395
88. Chương 88 . . . 400
89. Chương 89: Vân Thiên... . . . 405
90. Chương 90 . . . 411
91. Chương 91 . . . 418
92. Chương 92 . . . 425
93. Chương 93 . . . 431
94. Chương 94 . . . 436
95. Chương 95 . . . 442

96. Chương 96 . . . 444
97. Chương 97 . . . 448
98. Chương 98 . . . 452
99. Chương 99 . . . 458
100. Chương 100 . . . 464
101. Chương 101 . . . 467
102. Chương 102: Giúp Đỡ . . . 472
103. Chương 103: Một Trong... . . . 478
104. Chương 104: Gặp Nhau . . . 483
105. Chương 105: Con Chip . . . 487
106. Chương 106: Nhật Ký Thất Lạc . . . 492
107. Chương 107: Gặp Lại . . . 495
108. Chương 108: Trận Đấu . . . 499
109. Chương 109: Hai Kẻ . . . 502
110. Chương 110: Thất Bại . . . 505
111. Chương 111: Cường Hóa . . . 510
112. Chương 112: Giải Thích . . . 513
113. Chương 113: To Be Continued... . . . 517
114. Chương 114: Tóc Đỏ . . . 524
115. Chương 115: Trắc Trở... . . . 527
116. Chương 116: Tỉnh Lại... . . . 532
117. Chương 117: Nghi Ngờ... . . . 537
118. Chương 118: Hạnh Phúc... . . . 541
119. Chương 119: Chuẩn Bị... . . . 546
120. Chương 120: Hộp Năng Lượng . . . 550
121. Chương 121: Gặp Nhau... . . . 552
122. Chương 122 . . . 557
123. Chương 123: Vợ Quản Nghiêm (bổ Hoàn)... . . . 560
124. Chương 124: Nhớ Thương . . . 564
125. Chương 125 . . . 568
126. Chương 126: Chịu Trách Nhiệm . . . 570
127. Chương 127: Rời Đi . . . 572
128. Chương 128: Cha Mẹ... . . . 575
129. Chương 129: Bữa Tối . . . 579
130. Chương 130: Kiểm Tra . . . 583
131. Chương 131: Danh Sách . . . 585
132. Chương 132: Chủ Động . . . 589
133. Chương 133: Thay Đổi . . . 593
134. Chương 134: Đáp Lại . . . 597
135. Chương 135: Tráng Lệ . . . 601
136. Chương 136: Chứng Tỏ . . . 604
137. Chương 137: Tấm Ảnh... . . . 608
138. Chương 138: Minh Châu . . . 612
139. Chương 139 . . . 616
140. Chương 140 . . . 619
141. Chương 141 . . . 623
142. Chương 142 . . . 627
143. Chương 143 . . . 631
144. Chương 144: Dự Báo . . . 634
145. Chương 145 . . . 637
146. Chương 146: Bảo Vệ . . . 640
147. Chương 147: Phấn Khích . . . 644
148. Chương 148: Thử Luyện . . . 647
149. Chương 149: Nguy Cơ . . . 650

150. Chương 150: Tin Tưởng . . . 653
151. Chương 151: Nghi Hoặc . . . 656
152. Chương 152: Địch Hay Bạn . . . 660
153. Chương 153: Vũng Nước . . . 663
154. Chương 154: Nguy Hiểm . . . 665
155. Chương 155: Anh Dũng . . . 668
156. Chương 156: Chữa Trị . . . 671
157. Chương 157: Tìm Ra . . . 673
158. Chương 158-1: Dị Thú . . . 676
159. Chương 158-2: Biến Hóa . . . 679
160. Chương 159: Uy Hiếp Cưỡng Ép . . . 681
161. Chương 160: Siever / Tây Thụy Nhĩ . . . 683
162. Chương 161: Phong Ấn . . . 686
163. Chương 162: Rời Khỏi . . . 689
164. Chương 163: Thăng Cấp ^^ . . . 692
165. Chương 164: Mẹ Chồng Nàng Dâu Biểu Tượng Cảm Xúc Grin . . . 695
166. Chương 165: Thương Lượng . . . 698
167. Chương 166: Bi Kịch . . . 699
168. Chương 167: Hy Vọng . . . 701
169. Chương 168-1: Hôn Lễ (1) . . . 703
170. Chương 168-2: Hôn Lễ (2) . . . 705
171. Chương 169: Chạy Trốn . . . 708
172. Chương 170: Gia Bạo . . . 711
173. Chương 171: Kỳ Quái . . . 714
174. Chương 172: Phương Hướng . . . 717
175. Chương 173 . . . 719
176. Chương 174: Trừng Phạt . . . 723
177. Chương 175: Khu D . . . 728
178. Chương 176: Biến Hóa . . . 733
179. Chương 177: Như Vậy . . . 740
180. Chương 178: Cùng Nhau . . . 742
181. Chương 179: Thẳng Thắn . . . 746
182. Chương 180: Phát Triển . . . 752
183. Chương 181: Khôi Phục . . . 756
184. Chương 182: Đồ Án . . . 757
185. Chương 183: Ngàn Năm . . . 762
186. Chương 184: Mục Tiêu . . . 767
187. Chương 185: Khu A . . . 772
188. Chương 186: Dấu Hiệu . . . 778
189. Chương 187: Khách Quý . . . 782
190. Chương 188 . . . 787
191. Chương 189 . . . 792
192. Chương 190 . . . 795
193. Chương 191 . . . 800
194. Chương 192 . . . 804
195. Chương 193 . . . 809
196. Chương 194 . . . 813
197. Chương 195 . . . 819
198. Chương 196 . . . 821
199. Chương 197 . . . 823
200. Chương 198 . . . 829
201. Chương 199 . . . 832
202. Chương 200 . . . 836
203. Chương 201 . . . 840

204. Chương 202 . . . 846
205. Chương 203 . . . 851
206. Chương 204 . . . 854
207. Chương 205 . . . 858
208. Chương 206 . . . 863
209. Chương 207 . . . 867
210. Chương 208 . . . 871
211. Chương 209 . . . 875
212. Chương 210 . . . 879
213. Chương 211 . . . 881
214. Chương 212 . . . 886
215. Chương 213 . . . 889
216. Chương 214 . . . 893
217. Chương 215 . . . 898
218. Chương 216 . . . 901
219. Chương 217 . . . 905
220. Chương 218 . . . 908
221. Chương 219 . . . 913
222. Chương 220 . . . 917
223. Chương 221 . . . 920
224. Chương 222 . . . 924
225. Chương 223 . . . 928
226. Chương 224 . . . 932
227. Chương 225 . . . 937
228. Chương 226 . . . 940
229. Chương 227: Thầy Trò . . . 943
230. Chương 228: Điểm Đáng Ngờ . . . 948
231. Chương 229 . . . 952
232. Chương 230 . . . 954
233. Chương 231 . . . 958
234. Chương 232 . . . 962
235. Chương 233 . . . 968
236. Chương 234 . . . 973
237. Chương 235 . . . 977
238. Chương 236: Tin Tức . . . 981
239. Chương 237: Giao Dịch . . . 985
240. Chương 238 . . . 990
241. Chương 239 . . . 996
242. Chương 240: Yến Hội . . . 1000
243. Chương 241 . . . 1004
244. Chương 242 . . . 1009
245. Chương 243: Làm Khó . . . 1014
246. Chương 244: Tìm Bạn Đời . . . 1017
247. Chương 245 . . . 1021
248. Chương 246 . . . 1024
249. Chương 247 . . . 1028
250. Chương 248: Xuất Phát . . . 1034
251. Chương 249: Mục Đích . . . 1037
252. Chương 250: Cứu Viện . . . 1041
253. Chương 251: Tái Kiến . . . 1043
254. Chương 252: Thích . . . 1049
255. Chương 253 . . . 1053
256. Chương 254 . . . 1057
257. Chương 255 . . . 1062

258. Chương 256: Phát Hiện . . . 1066
259. Chương 257: Biến Hóa . . . 1068
260. Chương 258: : . . . 1071
261. Chương 259 . . . 1073
262. Chương 260 . . . 1077
263. Chương 261 . . . 1081
264. Chương 262 . . . 1085
265. Chương 263 . . . 1089
266. Chương 264: " Ta Thực Sự Hâm Mộ Hắn, Hắn Thực Hạnh Phúc" . . . 1093
267. Chương 265 . . . 1097
268. Chương 266 . . . 1098
269. Chương 267-1 . . . 1105
270. Chương 267-2 . . . 1108
271. Chương 268 . . . 1110
272. Chương 269 . . . 1114
273. Chương 270 . . . 1118
274. Chương 271 . . . 1121
275. Chương 272 . . . 1124
276. Chương 273 . . . 1127
277. Chương 274 . . . 1130
278. Chương 275 . . . 1133
279. Chương 276 . . . 1138
280. Chương 277 . . . 1144
281. Chương 278 . . . 1147
282. Chương 279 . . . 1152
283. Chương 280 . . . 1157
284. Chương 281 . . . 1163
285. Chương 282 . . . 1170
286. Chương 283 . . . 1173
287. Chương 284 . . . 1180
288. Chương 285 . . . 1184
289. Chương 286 . . . 1190
290. Chương 287 . . . 1193
291. Chương 288 . . . 1197
292. Chương 289 . . . 1200
293. Chương 290 . . . 1208
294. Chương 291 . . . 1212
295. Chương 292: Chân Tướng . . . 1214
296. Chương 293: Ta Yêu Ngươi... . . . 1220
297. Chương 294: Hạnh Phúc (1) . . . 1226
298. Chương 295: Hạnh Phúc (2) . . . 1232
299. Chương 296: Hạnh Phúc (3) . . . 1237
300. Chương 297-1: Hạnh Phúc 4 . . . 1242

Cơ Giáp Khế Ước Nô Đãi

Giới thiệu

Thể loại: xuyên không, tương lai, chiến đấu, hài, ngu nhưng tỏ ra nguy hiểm công x tiềm tàng nguy hiểm nhưng tỏ ra ng

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/co-giap-khe-uoc-no-dai

1. Chương 1: Một Bước Đi

La Tiểu Lâu lau trán, trong đầu giống như bị kim đâm, thân thể kêu gào thống khổ. Qua thật lâu, bệnh trạng đều không hề giảm bớt, cậu giãy dụa ngồi dậy.

Đập vào mắt là một mảnh màu trắng, trong phòng đơn điệu đến mức quá đáng, rõ ràng đây là một gian phòng tắm. Hơn nữa, tuyệt đối không phải là phòng tắm của cậu.

Vì cái gì cậu lại ở chỗ này? Ấn tượng cuối cùng trong đầu cậu là cậu xuống lầu chuẩn bị tham gia lễ đính hôn của chính mình, sau khi bước ra một bước, thì hôn mê.

La Tiểu Lâu rùng mình một cái, vội vàng cúi đầu nhìn, cơ thể trống trơn, trong nháy mắt cảm thấy da đầu run lên, hôm nay là ngày kết hôn của cậu, cậu tuyệt đối không có ý định, mà cũng không dám có ý định bất trung với vị hôn thê! Cho dù bị người nói tiểu bạch kiểm cậu cũng chưa từng có suy nghĩ khác trong đầu —— việc này không thể trách cậu, Kiều Toa là thiên kim tiểu thư của lão đại xã hội đen, cậu rất khó có cơ hội thể hiện chủ nghĩa đàn ông….

La Tiểu Lâu chột dạ mà lấy tay che phía dưới, tay phải vừa cử động, lập tức cảm giác đau đớn kịch liệt. Cúi đầu nhìn khiến La Tiểu Lâu vô cùng hoảng sợ, trong bồn tắm là một màu đỏ.

Mà ngọn nguồn, chính là cổ tay phải của cậu.

Ông trời, đây là có chuyện gì, cậu chưa bao giờ nghĩ đến việc tự sát!

La Tiểu Lâu luống cuống đứng lên, một tay nhẹ nhàng đè lại miệng vết thương, trước mắt cậu cần phải cầm máu, còn tiếp tục như vậy cậu sẽ chết.

Thời điểm lướt qua mặt gương, La Tiểu Lâu lại lần nữa kinh ngạc mà trừng lớn mắt, người ở bên trong cũng trả lại ánh mắt hoảng sợ tương tự.

Người trẻ tuổi trong gương đại khái là mười bảy mười tám tuổi, bởi vì mất máu quá nhiều, sắc mặt có chút tái nhợt, lại phi thường tuấn mỹ, mái tóc đen hỗn độn xõa trên vai —— diện mạo không tồi, nhưng một đôi mắt hồng hồng, rõ ràng đã khóc, lại mang theo cảm giác khiến kẻ khác muốn chà đạp.

Đối với La Tiểu Lâu luôn luôn bị mọi người nói là yếu thế, dung mạo như vậy khẳng định lại là một hồi bi kịch khác.

La Tiểu Lâu bất giác ngẩn người đối diện với mặt gương, cho tới bây giờ, cậu đại khái biết cậu trọng sinh, là cái loại trọng sinh hi hữu mà mọi người vẫn nói đến. Nhưng là —— ông trời phải chăng muốn chơi cậu, cậu hôm nay sẽ đính hôn! Cậu rất thích cô gái năng động vui vẻ kia, không ai lại thích phải trọng sinh vào ngày tốt nhất đời cơ chứ.

La Tiểu Lâu cảm thấy cả người bắt đầu rét run, cậu không màng soi gương, chạy đến cửa phòng tắm muốn đi ra ngoài, cậu cảm thấy phải gọi xe cứu thương lại đây. Trước khi nghĩ ra biện pháp trở về, việc quan trọng trước mắt là cậu phải sống sót.

Dùng chân đá đá cánh cửa, cánh cửa không chút sứt mẻ, La Tiểu Lâu lại dùng thêm tay trái, vẫn không mở ra.

Chết tiệt, nhất định là cánh cửa đã bị khóa ngoài, thân thể này rốt cuộc có bao nhiêu quyết tâm tự sát a.

La Tiểu Lâu nóng nảy, lấy tay đập cửa, tận lực đề cao âm thanh: “Hắc, tôi nói, bên ngoài có ai không, mau hỗ trợ mở cửa – ta kháo[1]….muốn chết người…”

La Tiểu Lâu bị ngã sấp trên sàn nhà, nhãn mạo kim tinh [2] một hồi lâu mới cố gắng đứng lên. Quay đầu lại nhìn cửa phòng tắm tự động mở ra. Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?

Căn phòng bên ngoài rất đơn giản, ngoại trừ một chiếc giường sạch sẽ, một cái tủ đầu giường cùng một bộ ghế sô pha, cậu nhìn không thấy thứ gì khác.

La Tiểu Lâu tùy tay kéo khăn trải giường xuống quấn quanh lưng, sau đó tự cổ vũ tinh thần, xoay quanh tìm điện thoại.

Khi cậu vượt qua tủ đầu giường nhìn ra ngoài cửa sổ bên kia, chiếc tủ đầu giường màu trắng bỗng nhiên di chuyển. Nó dạo qua một vòng, mặt trên hiện lên một khối cầu, bốn phía mọc ra tay chân bằng kim loại, nháy mắt biến thành một người máy thông minh, sau đó di động lên phía trước cậu, phát ra âm thanh: "Nhĩ hảo, La tiên sinh, xin hỏi ngài có gì muốn phân phó sao?"

La Tiểu Lâu cố gắng khống chế không cho bản thân thét lên, dưới chân lại hấp tấp lui về sau mấy bước. Cuối cùng, La Tiểu Lâu bị chính mình ngáng chân mà ngã ngồi ở trên giường.

Trong tay cậu không có gì có thể dùng để phòng thân, thay đổi thân thể, khẩu súng mà Kiều Toa đưa cho cậu cũng không có khả năng tồn tại. Hiện tại, vật duy nhất trên tay chính là chiếc khăn trải giường đang quấn quanh lưng, nhưng cậu tuyệt không muốn buông tay ra.

Trừng mắt nhìn người máy kia trong chốc lát, xác định đây không phải là ảo giác, La Tiểu Lâu khẩn trương hỏi han: "Ngươi là cái gì —— cái gì đó?" Cậu không chắc hỏi như vậy có phải không lễ phép hay không.

"Tôi là A1, là loại người máy gia dụng chiếu cố cuộc sống hàng ngày của ngài."

Người máy? Hơn nữa còn có thể nói, trời ạ, cậu rốt cuộc đang ở thời đại nào?

"Như vậy, ngài có gì muốn phân phó sao?"

La Tiểu Lâu lấy lại tinh thần, thì thào nói: "Phân phó? Nga, tôi bị thương, cần cấp cứu, mau gọi 120, hoặc là ngươi có thể đem điện thoại đưa cho tôi —— "

Trên đầu người máy phát ra ánh sang màu xanh, sau đó đến bức tường màu trắng, nâng tay ấn xuống một cái, vách tường chuyển động sang hai bên. Bên trong tương đối rộng rãi, hiện ra tủ quần áo, cùng khoảng trống để đặt một số vật nhỏ khác.

Người máy A1 từ bên trong ôm ra một chiếc thùng kim loại, sau đó di chuyển đến bên giường, đối với La Tiểu Lâu còn chưa hoàn hồn nói: "La tiên sinh, nếu là tổn thưởng mức độ thấp, A1 có thể giúp ngài trị liệu."

Mở thùng, lấy ra một cụng cụ hình vuông, cẩn thận đặt lên cổ tay phải của cậu. Vết thương dữ khép lại với tốc độ mà mắt thường có thể quan sát được.

La Tiểu Lâu há to mồm, cẩn thận mà chạm vào dấu vết sắp sửa hoàn toàn biến mất trên cổ tay phải, cảm giác đau đớn cũng không còn. Cậu hiện giờ ngoại trừ còn chút choáng đầu hoa mắt, hoàn toàn nhìn không ra đó là một người vừa mới tự sát.

Vậy, vậy là xong việc? Đây rốt cuộc là loại dụng cụ gì?

"Đã chữa trị xong, xin hỏi ngài còn phân phó gì khác sao?"

Xem ra trọng sinh cũng không hẳn đều là chuyện xấu, nhìn công nghệ cao tiên tiến thế này, thật sự là rất tiện lợi.

"Trước mắt, tìm cho ta một bộ quần áo." La Tiểu Lâu quan sát người máy A1 trong chốc lát, thử nói ra yêu cầu của mình.

A1 thân thiện mà hữu dụng cũng không làm cho cậu thất vọng, đảo mắt đã từ trong tủ quần áo trên tường chọn giúp La Tiểu Lâu một bộ quần áo màu vàng nhạt. Xét về hình thức, ánh mắt của người máy xem như khá tốt.

Chờ La Tiểu Lâu ăn mặc chỉnh tề, khăn trải giường đã hoàn thành chức trách bảo vệ thể diện của chủ nhân bị ném tới một bên.

La Tiểu Lâu quan sát qua lại, cuối cùng một lần nữa nhìn về phía vật duy nhất có thể cùng cậu trao đổi, người máy, ra vẻ bình tĩnh hỏi han: "Đây là nơi nào? Tôi là ai?"

"Nơi này là biệt thự của La thiếu tướng, ngài là La Tiểu Lâu." A1 quy củ trả lời, đồng thời nhìn ra La Tiểu Lâu sắc mặt tái nhợt, còn săn sóc mà bưng tới một chén nước.

Cám ơn trời đất, cậu rõ ràng không có đổi tên. Xem ra phụ thân là một vị thiếu tướng, chẳng lẽ cậu chính là thế hệ quân nhân thứ hai trong truyền thuyết? Người máy vạn năng này là của cậu! Dược phẩm công nghệ cao này là của cậu!

Cậu thật cẩn thận xác nhận lại lần nữa: "La thiếu tướng kia đúng là phụ thân ta?"

"Chặt chẽ mà nói, đúng vậy, nghe A2 nói ngài là con riêng của La thiếu tướng ở bên ngoài, gần đây được mẫu thân của ngài đưa đến đây để nhận người thân, phu nhân còn chưa đồng ý, cho nên hai người tạm thời ở tại La phủ."

Toàn bộ nước uống trong miệng La Tiểu Lâu văng ra ngoài, thân phận này thật là làm cho người ta đau lòng a….

Chủ nhân thân thể này thậm chí còn không có điều kiện tốt như cậu, trước khi trọng sinh cậu có cha mẹ, có huynh đệ, có vị hôn thê. Tuy rằng nhà cậu không có quyền thế lớn như vậy, công ty của gia tộc cũng không thể coi là nhỏ. Được rồi, cho dù kế thừa gia nghiệp chính là đệ đệ, bọn họ cũng tuyệt đối không có bạc đãi cậu.

Người khác trọng sinh đều là hãnh diện có tình yêu mới, bỏ tình yêu cũ hoặc là thống nhất thiên thu muôn đời… Mà cậu trọng sinh, hoàn toàn là để chứng minh hai chữ bi kịch.

Mang theo vạn phần buồn bực, La Tiểu Lâu lại cùng người máy hỏi thăm nửa ngày, rốt cục nắm được thân phận của chủ nhân thân thể mới, là con riêng của La thiếu tướng, chính là đạo cụ quan trọng trong truyền thuyết được vợ bé mang tới tìm chính thê.

Đáng nói ở chỗ, người máy kiên quyết khẳng định là phu nhân cùng các thiếu gia, các tiểu thư, đều thực sự chán ghét mẫu tử La Tiểu Lâu, nhưng mẫu tử bọn cậu vẫn mặt dày mà tìm cách đi vào La gia.

La Tiểu Lâu nhìn cổ tay, cân nhắc, nếu cắt cổ tay lần nữa không biết có thể trọng sinh trở về thế giới cũ hay không. Nghĩ thế nào, cậu cũng không thể ở lại La phủ, ngay từ đầu đã không có ai hoan nghênh bọn họ.

La Tiểu Lâu là một người thật sự thức thời, lại dễ dàng khuất phục trước nguy hiểm, nói không chừng Kiều Toa thích cậu nhất ở điểm ấy.

Hạ quyết tâm, La Tiểu Lâu lại hỏi: "Như vậy, bây giờ là năm nào?"

"Vũ trụ lịch 4019."

La Tiểu Lâu há miệng thở dốc, cảm thấy miệng khô khốc, cậu gian nan hỏi: "Nếu tính theo lịch địa cầu thì sao?"

A1 kỳ quái mà quay đầu nhìn nhìn cậu, còn thật sự nói: "Ngài đang nói đến hành tinh cổ xưa kia? Nhưng mà từ Bối Luân công ước[3] đến nay, nhân loại đã có bốn ngàn năm không sống trên đó, lúc ấy địa cầu lịch là năm 2012."

La Tiểu Lâu lắc đầu, cậu thật có thể quay về tham dự hôn lễ của mình sao…

Kháo, bước chân kia của cậu, rõ ràng chỉ là một bước nhỏ, kết quả lại biến thành một bước dài vượt qua cả thời gian cùng không gian.

Sau khi ăn sáng, La Tiểu Lâu trong tình trạng thấp thỏm lo lắng bị A1 đưa tới phòng khách.

La Tiểu Lâu cúi đầu đứng bên dưới, bởi vì cậu thật sự chưa bao giờ trải qua tình cảnh xấu hổ như thế này, La Tiểu Lâu cảm thấy rất không được tự nhiên. Mẫu thân của cậu đứng ở bên cạnh, mà vị thượng tá phu nhân kia, thì cao ngạo ngồi trên ghế.

Thật ra, mẫu thân của thi thể này có thể nói là rất đẹp, nhìn hơn ba mươi tuổi, nhưng đuôi mày khóe mắt đều mang theo phong tình, tướng mạo tốt của La Tiểu Lâu chắc hẳn là di truyền từ người này.

Mà cô rõ ràng là loại người đầu óc hạn hẹp, căn bản không thể so sánh với người vợ lớn ung dung hoa lệ.

Bên cạnh La phu nhân là một thanh niên anh tuấn, nhàn nhã mà ngồi ở chỗ kia, nhận lấy tách trà mà nữ người hầu xinh đẹp đưa đến, nhất cử nhất động đều mang theo quý khí thiên bẩm.

Hai người đó ngay cả nhìn mẫu tử La Tiểu Lâu một cái cũng không có, phu nhân khoát tay với một nam nhân khác trong phòng đang mặc đồng phục quản gia.

Quản gia ho khan một tiếng, ánh mắt rõ ràng hàm chứa khinh thường cùng chán ghét nhìn về phía mẫu tử La Tiểu Lâu, nghiêm túc mà nói: "Ý của phu nhân là La Tiểu Lâu lưu lại, còn bà Kim, hiện tại bà có hai lựa chọn: một là cầm tiền đi khỏi đây, không bao giờ tái xuất hiện trước cửa La gia, La gia không phải nơi miêu cẩu có thể muốn đến thì đến, nếu tái xuất hiện hoặc là cùng bất luận kẻ nào khác đề cập tới, sẽ tự gánh lấy hậu quả đương nhiên, bà cũng có thể lựa chọn lưu lại, về sau hai người các người bất cứ chuyện gì đều phải nghe phu nhân chúng ta an bài."

La Tiểu Lâu vừa muốn lên tiếng, mẫu thân của cậu đã kích động mà nói: "Đương nhiên, phu nhân tôn kính, chúng tôi đợi đã lâu rồi, chúng tôi sẽ lưu lại. Tiểu Lâu thực sự vâng lời, nó có thể trợ giúp đại thiếu gia làm việc, đến lúc đó còn cần đại thiếu gia đề bạt nó —— "

La Tiểu Lâu âm thầm thở dài, vị mẫu thân này của cậu rốt cuộc là đơn thuần đến mức nào a.

La phu nhân như trước ngồi ở chỗ kia uống trà, nhìn không ra hỉ nộ mà đại thiếu gia nghiêm nghị của La gia, cuối cùng cũng ngẩng đầu, bâng quơ nhìn sang đây, ánh mắt lại vô cùng sắc bén.

Dưới ánh mắt kia, La Tiểu Lâu không kiềm nổi mà rùng mình, hơn nữa chân cũng như nhũn ra, đương nhiên điều này cũng có thể là do mất máu vì cố tự sát.

Tiểu Lâu nhanh chóng phân tích hoàn cảnh trước mắt, vị phụ thân kia ngay cả mặt mũi đều không thấy, hiển nhiên căn bản không thèm để ý đến đứa con trai là cậu vị La phu nhân này chính mình sinh hai người con trai, còn có một người con nuôi cũng do một tay cô nuôi lớn, địa vị vững chắc. Hơn nữa, nghe A1 nói thế lực nhà cô so với La gia cũng khó có thể phân cao thấp, đều là gia đình quân nhân.

La Tiểu Lâu hiểu rõ, một nữ nhân tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ trượng phu của mình ngoại tình…lại càng không thể để hai kẻ khiến cô mất mặt lượn lờ trước mặt cô.

Cho nên, tư thái hiện tại của cậu càng hèn mọn, an toàn của cậu cùng mẫu thân lại càng được đảm bảo.

La Tiểu Lâu sắp xếp suy nghĩ hợp lý, đánh gãy lời của mẫu thân, khiêm tốn nói: "La phu nhân, tôi cũng không muốn lưu lại, tôi lựa chọn điều thứ nhất, cho tôi tiền, tôi sẽ đi khỏi. Tôi tự nguyện buông tha cho tất cả mọi thứ trên người có khả năng chứng minh tôi là người của La gia, tuyệt đối sẽ không để bất luận kẻ nào biết được thân phận của tôi."

Mẫu thân của La Tiểu Lâu không dám tin mà quay đầu nhìn con mình, hơn nữa hận không thể lập tức ngất xỉu đi. Đây là cơ hội thật vất vả mới cầu được, chỉ cần bước vào cửa La gia, thân phận của mẫu tử bọn họ sẽ có thể từ dưới đất bay lên trời, hoàn toàn bất đồng, bà hoàn toàn không muốn quay về với cuộc sống dưới đáy xã hội.

Bà lắp bắp mà nói với người phía trên: "A, phu nhân, phu nhân! Ngài nghe tôi giải thích, hỗn tiểu tử này hôm nay đầu óc không tỉnh táo lắm, xin ngài hãy thu lưu chúng tôi. Chúng tôi không dám cùng ngài đòi hỏi bất cứ danh phận gì, tôi chỉ muốn tôi cùng Tiểu Lâu có thể ở tại chỗ này —— "

Gương mặt thận trọng mà lãnh đạm của La phu nhân vẫn không có bất cứ biểu tình gì, ngay cả vẻ trầm tĩnh trong ánh mắt cũng không có chút thay đổi.

Nhưng người thanh niên kia ngược lại bắt đầu cảm thấy hứng thú, gã không hề để ý đến mẫu thân của La Tiểu Lâu, mà chính là nhìn La Tiểu Lâu hỏi: "Đây chính là cơ hội một lần duy nhất, bỏ qua lần này, cậu về sau sẽ không bao giờ có thể được ghi vào gia phả của La gia. Chẳng lẽ cậu tới nơi này chỉ là vì tiền? Phải biết rằng, cho dù cậu không bước vào La gia, số tiền mà chúng tôi cho cậu cũng không nhiều như cậu tưởng tượng đâu."

La Tiểu Lâu không chút do dự bôi đen chính mình, dưới cái nhìn của vị mẫu thân đáng thương đến sắp ngất, nói: "Đúng vậy, tôi đương nhiên sẽ lựa chọn tiền, tiền chính là thứ vật chất tốt nhất. Sau này, tôi sẽ dẫn mẫu thân rời khỏi đây."

La phu nhân ngồi phía trên nhíu nhíu mày, cuối cùng đặt tách trà xuống, im lặng một hồi lâu rồi mới nói: "Đi, cậu có thể đi khỏi, nhưng ta có một yêu cầu, trước lúc trưởng thành, cậu không thể đi khỏi tinh cầu

này, hơn nữa, cậu phải đến trường học mà La gia an bài cho đến khi cậu tốt nghiệp đại học vào năm năm sau đó."

La Tiểu Lâu sửng sốt, tuy rằng không rõ lắm ý đồ của La phu nhân, nhưng cậu cũng không cho rằng vị La phu nhân này thật sự quan tâm đến huyết mạch của La gia. La Tiểu Lâu lập tức hồi đáp: "Có thể."

La phu nhân nhìn lướt qua quản gia bên cạnh: "La Bồ, đem đồ vật cho cậu ta. Để trao đổi, mẫu thân của cậu có thể ở tại chỗ này."

Vị quản gia trung niên cầm một bìa hồ sơ cùng với vài tư liệu nhập học đưa đến trước mặt La Tiểu Lâu, La Tiểu Lâu do dự, cậu nhìn Kim mẫu thân xa lạ kia, nhỏ giọng khuyên bảo: "… Mẹ, người cùng con đi đi." Cho dù không hề có tình cảm với vị mẫu thân hám lợi này, cậu vẫn cảm thấy chính mình không nên bỏ rơi mẫu thân của thân thể này ở đây.

Bà Kim chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mà nhìn đứa con, nhưng bà lại không thể mắng cậu trước mặt mẫu tử La phu nhân, cuối cùng chần chờ nói: "Tiểu Lâu, ta nghĩ lưu lại, kỳ thật ta hy vọng ngươi cũng ở lại đây, phải biết rằng, ở độ tuổi của ngươi hiện nay, căn bản không có khả năng tự sinh tồn, chẳng lẽ ngươi còn muốn trải qua những ngày tháng như trước kia?"

La Tiểu Lâu âm thầm thở dài một tiếng, không nói gì thêm, chính là tiến lên một bước, nhịn xuống cảm giác lạ lẫm, ôm lấy bà Kim một cái, sau đó cầm lấy tư liệu, không chút do dự mà xoay người bước ra ngoài.

Khi La Tiểu Lâu đi tới cửa, Kim nữ sĩ bỗng nhiên chạy tới, giữ chặt La Tiểu Lâu, đôi mắt đỏ lên, nói: "Tiểu Lâu —— nếu, nếu con sống không tốt, thì tới tìm mẹ. Cho dù La gia không chấp nhận con, con vẫn là con của mẹ. Vật này, là tổ truyền, nó thuộc về con. Nhĩ hảo cầm lấy, về sau, có thể trao cho con dâu của mẹ." Nói xong, bà Kim háo chiếc vòng lục bích trên cổ xuống, đeo lên cho La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu khóe miệng co rúm, con dâu —— người vợ sắp xuất giá của cậu chắc hẳn đang ở bữa tiệc, nổi bão.

Khi trong phòng khách không còn người ngoài, vị thanh niên kia quay đầu nhìn về phía mẫu thân, cười nói: "Mẫu thân, ngài đừng lo lắng, tuy rằng cậu ta không lưu lại như kế hoạch. Nhưng dựa vào tư chất của cậu ta mà nói, tuyệt đối không có khả năng tạo thành sóng gió. Con đã phái người điều tra qua, gen của cậu là cấp D, cố gắng lắm cũng chỉ có thể đến được cấp thấp nhất trong hệ thống giáo dục cao đẳng mà thôi. Ngài an bài cho cậu ta trường học cao cấp nhất, cho dù là vì giám thị, cũng đã rất tiện nghi cậu ta."

Nhìn đến mẫu thân xinh đẹp vẫn bình tĩnh như mặt nước, thanh niên mỉm cười, nói tiếp: "Hơn nữa, thể chất của cậu ta cũng hoàn toàn vô dụng, căn bản không thể vào cơ giáp hệ, hiện tại xem ra không có tính uy hiếp. Đương nhiên, con sẽ làm theo lời ngài, trong vòng năm năm cẩn thận quan sát cậu ta. Nếu cậu ta có động tĩnh gì, lập tức ——" Thanh niên cong khóe miệng, làm ra động tác loại bỏ.

Lúc này, vị phu nhân kia mới gật đầu, nhẹ nhàng nói: "Con hãy nhớ kỹ, Thiểu Quân, con chỉ có một đệ đệ là Thiểu Thiên. Về phần tên kia, ta tuyệt đối không cho phép cậu ta tiến vào La gia." Không biết vì cái gì, La phu nhân cũng không nhắc đến con nuôi La Thiểu Phàm.

"Con hiểu, mẫu thân đại nhân."

La Tiểu Lâu được A1 đưa ra khỏi La phủ, cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm. Tuy rằng hiện tại một mình, nhưng là không ai quen biết cậu mới là chuyện tốt, bởi vì sẽ không ai có thể phát hiện cậu không phải là chủ nhân nguyên bản của thân thể này.

Sau đó, La Tiểu Lâu nhìn những cao ốc cao trăm tầng hai bên đường cùng ô tô di chuyển trên không trung, trong khoảnh khắc nói không nên lời.

Hiện tại cách thế giới mà cậu từng sống đến bốn ngàn năm, con người bên trong của cậu có thể nói là đồ cổ.

La Tiểu Lâu cúi đầu lật xem tài liệu trong tay, chữ viết này rõ ràng không phải chữ Hán, nhưng, không biết có phải là do trí nhớ còn lại của thân thể này hay không, cậu đều biết. Dù vậy, đối với từ ngữ đơn giản thì cậu còn có thể lý giải, còn đối với những thuật ngữ chuyên dụng, cậu hoàn toàn không hiểu…

Tại thế giới tương lai xa lạ này, làm sao cậu có thể sống tiếp?

[1] Kháo: là mắng bậy thôi

[2] Nhãn mạo kim tinh: sao bay đầy trời, ý chí là bị chóng mặt choáng váng

[3]Bối Luân công ước: ta đang tìm hiểu, một số nguồn nói là Công ước Belém do Para, về việc ngăn chặn, xử phạt, và loại bỏ bạo hành đối với phụ nữ, nhưng có vẻ không thích hợp với truyện lắm.

2. Chương 2: Phòng Tử

La Tiểu Lâu do dự thu lại cánh tay đang vươn ra, khi thấy tất cả các xe chạy trên đường đều không nhìn tới cậu, cậu xác định cách gọi xe hiện tại đã thay đổi rồi

Ngay lúc cậu lo lắng phải đi bộ, một bóng đen từ trên trời rơi xuống, cậu muốn tránh cũng tránh không được.

La Tiểu Lâu sắc mặt khó coi mà nhìn chiếc xe màu đen trước mắt, hít một hơi thật sâu, tuy rằng cậu không thấy đèn xanh đèn đỏ ở đâu, nhưng cách điều khiển điên cuồng này suýt chút nữa thì làm cho cậu bị xe chèn chết!

La Tiểu Lâu nổi giận đùng đùng bước qua, định đòi bồi thường tổn thất tinh thần gì đó.

Cửa xe màu đen yên ắng mở ra, một cô gái mặc lễ phục bước xuống, dung mạo vui tươi, cười hỏi: "Cậu muốn đi đâu?"

Cậu vốn không bao giờ đánh người đang cười [1], huống chi trước mặt còn là một nữ nhân, La Tiểu Lâu do dự hai giây mới đem những lời châm chọc bên miệng nuốt xuống, tận lực khống chế cảm xúc, nói: "Ngạch, tôi đang định đi —— cửa hàng, cho nên ở ven đường đón xe. Nhưng mà, tôi không thể không nói, kỹ thuật điều khiển của cô —— "

Cô gái quay đầu lại nhìn trong xe một cái, tao nhã mà làm tư thế chào mời, nói: "Vào đi, tôi đưa cậu đến đó."

La Tiểu Lâu sửng sốt một chút, được rồi, cho dù cậu rất có mị lực, vị mỹ nữ kia đối với cậu có hảo cảm, cậu cũng không có ý định bước lên xe của một người xa lạ. Hơn nữa, nếu Kiều Toa biết được, nhất định sẽ chỉa súng vào đầu cậu!

"Thật có lỗi, tôi có kế hoạch của mình —— uy, cô không cần như vậy…"

Cô gái không đợi cậu nói xong, một tay kéo La Tiểu Lâu vào xe, La Tiểu Lâu quẫn bách phát hiện khí lực của cô gái này tựa hồ còn lớn hơn của cậu. Bất quá, sau khi bị kéo lên xe, La Tiểu Lâu phát hiện mình đã sai.

Bên ngoài nhìn không ra, bên trong xe rộng rãi đến kì lạ, vài thanh niên anh tuấn thoải mái mà ngồi ở bốn phía, nhàn nhã phóng đãng, lại mang theo một loại quý khí bức người. Vừa thấy liền biết là cùng một loại người với La đại thiếu gia, đối với nữ nhân mà nói, loại nam nhân này là càng có lực hấp dẫn.

Mà hiện tại, tầm mắt của tất cả những người này đều tập trung vào La Tiểu Lâu. La Tiểu Lâu cảm thấy không được tự nhiên, lập tức liên tưởng đến cướp bóc, bắt cóc, phân thây, cường X – nhất định là đầu óc bị hỏng rồi, phía sau phải xóa đi – La Tiểu Lâu cảnh giác mà nhìn chằm chằm người trong xe, lại lén lút lui về sau từng chút, tận lực giảm bớt cảm giác tồn tại của bản thân.

Chính giữa là một thanh niên mắt xanh, y tràn đầy hứng thú mà đánh giá La Tiểu Lâu vài lần, sau đó lộ ra một nụ cười khôn khéo, mở miệng hỏi: "Cậu đến cửa hàng làm cái gì?"

"Đương nhiên là mua đồ." La Tiểu Lâu mờ mịt, bằng không cậu còn có thể làm gì, nếu không thể nhanh chóng quay về thời đại của cậu, như vậy trước mắt cậu nên dàn xếp cuộc sống, cân nhắc nhu cầu ăn, mặc, ở của chính mình.

Chung quanh có người cười ra tiếng, thanh niên mắt xanh ngạc nhiên, cuối cùng nhìn La Tiểu Lâu đang thật sự nghi hoặc, nói: "Hiếm khi cậu có hưng trí, lái xe, đưa cậu ấy tới cửa hàng trước."

La Tiểu Lâu nhẹ nhàng thở ra, xem ra cậu tạm thời không có nguy hiểm. Cậu mơ hồ cảm thấy, những người trước mặt có quen biết thân thể này. Nhưng cũng không có người tỏ ra thân thiện, nói xong hai câu kia, cũng không còn người nào để ý đến cậu. Chỉ cần không phiền toái là tốt rồi, La Tiểu Lâu yên lặng mà ngồi ở một góc sáng sủa, tận lực giữ khoảng cách với những người đó, đồng thời quan sát thế giới bên ngoài cửa xe, thế giới mà mình cần phải dung nhập.

Dọc theo đường đi, những thanh niên này luôn cùng cô gái nói cười, thỉnh thoảng sẽ có người dùng ánh mắt quái dị quan sát cậu.

Khi xe dừng lại trước cửa hàng, La Tiểu Lâu nói tạ ơn, lập tức xuống xe.

Nhìn La Tiểu Lâu đi xa, trong xe có người hỏi thanh niên mắt xanh: "Lâm Tân, đây không phải là món đồ chơi mới của chủ tử nhà các cậu sao? Cậu cho cậu ta đi nhờ làm gì?"

Lâm Tân chớp chớp đôi mắt xanh biếc long lanh, bắt lỗi: "Đúng vậy, là món đồ chơi đã bị vứt bỏ, tôi chỉ muốn nhìn xem phản ứng của cậu ta mà thôi."

Chỉ có cô gái kia nhích lại, vô cùng thân thiết mà tựa vào vai Lâm Tân, bĩu môi: "Thật vô vị, hoàn toàn nhìn không ra phản ứng, bất quá, y phục cùng cử chỉ của cậu ta thật là quê mùa."

Những người còn lại trong xe cũng phụ họa: "Đúng là đồ nhà quê, thời buổi này ai còn đích thân đến cửa hàng mua đồ."

Lâm Tân nhìn La Tiểu Lâu đi xa, không nói gì, chỉ gật gật đầu với lái xe, xe một lần nữa bay đi.

La Tiểu Lâu đứng trong cửa hàng rộng lớn, phát hiện người ở bên trong cực nhỏ, thương phẩm trong quầy bán hàng trong suốt lại tinh xảo dị thường, làm cho người ta hoa cả mắt.

"Khách nhân đáng kính, nhĩ hảo, hoan nghênh ngài thân chinh đến cửa hàng Ngân Hàng, tôi là nhân viên tiếp tân của ngài. Thương trường Ngân Hà là cửa hàng lớn nhất trên An Tắc tinh cầu, trước mắt có chín mươi chín đại lí, có thể cung cấp cho ngài những loại thương phẩm và dịch vụ tốt nhất, ngài cần gì cũng có thể nói với tôi." Một cô gái diện mạo xinh đẹp đi đến trước mặt La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu chần chờ một chút, rút card trong túi áo ra,hỏi: "Nhĩ hảo, vậy, tôi muốn hỏi một chút, tôi có thể ở đây kiểm tra tài khoản trong sổ của tôi một chút được không?"

Nữ nhân viên tiếp tân sửng sốt, lập tức cười nói: "Việc này phi thường đơn giản, trên thực tế, ngài chỉ cần đặt card trên máy liên lạc trên cổ tay là có thể."

La Tiểu Lâu cúi đầu nhìn nhìn món đồ màu trắng bạc trên cổ tay, cậu đã sớm nhìn thấy, nhưng vẫn nghĩ đó là đồng hồ, xem ra chiếc điện thoại mà lúc ấy cậu tìm khắp cả phòng lại nằm trên tay cậu.

Nữ nhân viên tiếp tân hơi giật mình vì động tác không thành thạo của La Tiểu Lâu, ở An Tắc tinh cầu, trừ bỏ tội phạm bị truy nã và dân du mục, công dân từ nhỏ đã đeo máy liên lạc, bên trong tồn trữ tất cả tư liệu của chủ nhân, không khác gì so với giấy căn cước.

Vị thanh niên này nhìn thế nào cũng không giống loại người sống ở tận cùng xã hội.

Bất quá cô quan tâm mà không có hỏi nhiều, chính là đi đến ấn lên một nút mở trên máy liên lạc của La Tiểu Lâu, sau đó quét card qua máy liên lạc, trên máy liên lạc hiện lên một màn hình LCD, phía trên có viết vài dòng chữ.

La Tiểu Lâu đếm những con số không ở phía sau, mười vạn, tuyệt đối không coi là nhiều, nhưng dựa theo tình hình quan hệ giữa mình và mẫu tử La gia, cũng tính là không thiếu. Chính là không biết hiện tại giá cả như thế nào, cậu quay đầu hỏi nữ nhân viên tiếp tân: "Hiện tại giá phòng như thế nào —— bất quá, có lẽ cô hẳn là trực tiếp nói cho tôi biết giá thị trường của nhà cho thuê đi?"

Nữ nhân viên tiếp tân nhìn máy liên lạc của La Tiểu Lâu, tựa hồ cố nén cười ý, nói: "Muốn biết giá tiền thuê nhà và phòng ở, xin ngài theo tôi lên tầng mười một. Bất quá, cá nhân tôi đề nghị ngài mua một căn hộ, số tiền này tuyệt đối có khả năng cho phép ngài lựa chọn một nơi ở hợp ý."

La Tiểu Lâu kinh ngạc, bên trong cửa hàng còn có phòng giao dịch bất động sản.

Khi La Tiểu Lâu nhìn đến giá nhà cửa, vô cùng kích động, cậu mua nổi! Không xét đến nơi có vị trí tốt, ở những nơi bình thường, một phòng ở chỉ cần 5 vạn đồng liên bang là đủ rồi, giá cả nhà cửa trong xã hội tương lai thật là tốt hơn so với quá khứ nhiều lắm.

La Tiểu Lâu hưng phấn mặt đỏ rần, cậu sắp có một căn hộ! Cậu không cần phải phấn đấu thật nhiều năm như trước kia mới có thể có phòng ở.

Đang cảm thán, vị nữ nhân viên tiếp tân kia lại nói với cậu: "Dựa theo tuổi của ngài, hẳn là một học sinh mới ra ở riêng, ngài có thể chọn nơi ở tạm gần trường học của mình."

Học sinh —— cũng đúng, vị La phu nhân kia từng nói bà đã an bài một trường học cho cậu. La Tiểu Lâu cố gắng thức tỉnh chính mình, lôi ra tư liệu nhập học trong túi áo.

Cậu còn chưa kịp tìm ra vị trí trường học, nữ nhân viên tiếp tân bên cạnh bỗng nhiên hưng phấn mà hét rầm lên: "Học viện Saint Miro! Cái kia là Miro giáo huy, tuyệt đối là học viện Saint Miro! Trời ạ, học viện nổi tiếng nhất An Tắc tinh cầu, hơn nữa, nó còn là một học viện quân sự, trong liên bang cũng rất có tiếng tăm!"

Nữ nhân viên tiếp tân kích động đến đỏ bừng, cầm chặt hai tay La Tiểu Lâu, ngượng ngùng mà nói: "A, nếu không phải đang trong giờ làm việc, tôi thật hy vọng được chụp ảnh lưu niệm với ngài, hệ cơ giáp của Saint Miro học viện đã đào tạo ra vài vị thượng tướng, học sinh từ học viện Saint Miro đi ra đều là niềm kiêu hãnh của An Tắc tinh cầu!"

La Tiểu Lâu nghĩ đến tư liệu nhập học trong tay, nháy mắt cảm giác áp lực rất lớn. Cậu lặng lẽ mà rút tay ra, ho khan một tiếng, nói: "Nếu như vậy, cô vui lòng giúp tôi chọn ra một vài khu nhà ở thích hợp đi."

Nữ nhân viên tiếp tân cố gắng khắc chế cảm giác hưng phấn của mình, kéo La Tiểu Lâu trở lại máy chiếu, dùng ngón tay chỉ ra vị trí của học viện Saint Miro, sau đó chỉ vào chung quanh nói: "Ngài có thể chọn lựa theo sở thích của mình, bất quá bởi vì tiếng tăm của học viện Saint Miro, phòng ở chung quanh trường học giá tương đối cao, dù sao cũng có rất nhiều học sinh không thích trọ ở trường, đôi khi làm việc không được tiện." Nói xong lời cuối cùng, nữ nhân viên tiếp tân còn cười tủm tỉm nhìn La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu nhìn khu dân cư quý tộc giá cả cao quá mức, bất đắc dĩ chỉ có thể tìm kiếm ở vùng xa xa một chút, cuối cùng ở một đoạn đường sát khu dân cư cao cấp, phát hiện một tiểu khu, giá phòng so với chung quanh thấp hơn rất nhiều.

"Nga, nơi này sao, bởi vì được xây dựng cách đây khá lâu, quản lý cùng các loại phương tiện cũng không bằng những tiểu khu mới chung quanh, cho nên giá phòng tương đối rẻ. Hơn nữa, người sống ở nơi đó phần lớn là nhân viên về hưu không có con cái nuôi dưỡng, học sinh cùng thanh niên thường không chọn nơi này."

"Vậy tôi chọn nơi này." La Tiểu Lâu chăm chăm mà nói, cậu hiện tại cũng không có tiền để phung phí, nếu dùng hết mười vạn này, chuyện cậu có kiếm được công việc hay không là một vấn đề. So với đói bụng thì làm hàng xóm với viện dưỡng lão cũng không có gì ghê gớm.

"Nếu ngài không ngại, đương nhiên có thể. Hơn nữa bởi vì nơi này đã rất lâu không có người mua, vừa lúc tháng này điều chỉnh thành giá đặc biệt."

Cuối cùng, La Tiểu Lâu cảm thấy thỏa mãn mà dùng sáu vạn mua một bộ căn hộ ba phòng một sảnh. Tuy rằng chính cậu không cần mua căn hộ lớn như vậy, nhưng dựa theo quan điểm trước kia, cậu cảm thấy nơi ở là một biểu tượng cho tài phú, hơn nữa làm cho người ta có cảm giác an toàn, trong khi có điều kiện, cậu không thể kiềm chế chính mình.

"Đây là chìa khóa cửa của ngài, bây giờ tôi sẽ kết nối với máy liên lạc của ngài, về sau ngài có thể trực tiếp dùng máy liên lạc, đương nhiên cũng có thể thông qua hệ thống phân tích vân tay và đồng tử. Hiện tại, căn hộ ba phòng một sảnh này là của ngài." Sau khi quẹt thẻ trả tiền mua căn hộ, nữ nhân viên tiếp tân điểm

tay trên dụng cụ một chút, sau đó đưa cho La Tiểu Lâu một chiếc chìa khóa cửa không biết được lấy ra từ nơi nào.

"… Rất tiện lợi." La Tiểu Lâu thì thào mà nhìn căn hộ của mình trên màn hình, bên trong có đầy đủ mọi thứ, từ tủ lạnh, đồ làm bếp, ghế sofa, đến giường lớn thoải mái, tủ quần áo… Thậm chí, trong thư phòng còn có máy tính.

"Còn tặng kèm nhiều thứ như vậy?" La Tiểu Lâu kinh ngạc.

Nữ nhân viên tiếp tân nở nụ cười: "Những thứ này là phối trí cơ bản nhất, nếu ngài cần đổi mới sản phẩm, có thể thêm chút ít tiền, thông qua mạng vi tính trực tiếp đặt hàng, cửa hàng chúng ta sẽ đưa đến cửa, nhanh chóng tiện lợi."

La Tiểu Lâu thế này mới hiểu, chả trách mấy thanh niên kia khi nghe chính cậu muốn đến cửa hàng đều có biểu tình kì quái, chả trách bên trong cửa hàng gần như không nhìn thấy người nào khác.

"La tiên sinh, ta còn có thể giúp ngài việc gì nữa không?"

"Ân, là như thế này, ta còn muốn mua một ít sách giáo khoa từ tiểu học đến trung học, ngô, còn cần một ít đồ ăn." La Tiểu Lâu tính toán, sắp khai giảng, cậu trước hết phải cải thiện tình trạng "thất học" của mình một chút.

Dưới sự hướng dẫn tận tình của nữ nhân viên tiếp tân, sách vở rất nhanh đến tay. Nhưng khi tới khu thực phẩm, La Tiểu Lâu lại ngây dại.

"Một củ khoai tây một trăm khối? Mặc dù rất lớn, nhưng cũng không đến mức —— từ từ, một quả trứng gà một trăm mốt?! Không phải giỡn chơi chứ?" La Tiểu Lâu cẩn thận xem giá niêm yết, xác định chính mình không có hoa mắt.

Nữ nhân viên tiếp tân đỏ mặt, nếu không phải sáng nay cô vừa đối chiếu giá hàng với mấy cửa hàng lớn, cô sẽ bị biểu tình hoảng sợ của La Tiểu Lâu làm cho áy náy, cô lắp bắp giải thích: "Đương —— đương nhiên, hiện tại nuôi trồng tự nhiên vô cùng khó khăn, cho dù là có, cũng sinh trưởng ở những nơi phi thường nguy hiểm. Cho nên trong những năm gần đây, giá cả chỉ có tăng chứ không có giảm, chúng ta cũng không phải là tùy tiện ra giá."

"Chẳng lẽ hiện tại ăn bữa cơm quý như vậy?" La Tiểu Lâu làm bộ dáng không thể chịu được.

"A, không, đương nhiên không phải. Nếu muốn giá rẻ, bên kia có thức ăn nhân tạo." Nữ nhân viên tiếp tân rốt cục nhẹ nhàng thở ra, vội vàng dẫn đường cho La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu xoay người, đi vào khu thực phẩm nhân tạo. Bên trong tủ lạnh thật lớn là một đống gà mên màu trắng giống nhau như đúc, sát bên ngoài là một gà mên để mở làm hàng mẫu. Bên trong chứa đầy thức ăn trắng sền sệt.

"Khụ khụ, ngài yên tâm, thức ăn nhân tạo ngoài việc không có hương vị, tất cả dinh dưỡng đều là dựa vào nhu cầu của cơ thể mà phối hợp, hơn nữa hạn sử dụng kéo dài đến một năm, tuyệt đối là món tốt nhưng rẻ." Nữ nhân viên tiếp tân ở bên cạnh nhỏ giọng giới thiệu, đồng thời cầu nguyện vị khách hàng trẻ tuổi này sẽ không lần nữa bày ra biểu tình khiếp sợ mà lại vô tội, đây là lần đầu tiên cô cảm thấy cửa hàng mà mình đang công tác có điểm không hợp lý.

La Tiểu Lâu vuốt cằm nhìn bảng giá phía dưới, mười khối, thật sự có lợi ích kinh tế.

Nhưng… quả thật rất khó có cảm giác muốn ăn.

La Tiểu Lâu quay đầu lại đau lòng mà nhìn sản phẩm thu hoạch tự nhiên, nói với nữ nhân viên tiếp tân: "Đặt cho ta gà mên trong một tuần, sau đó, đóng gói mười củ khoai tây." La Tiểu Lâu quyết định, mua một ít khoai tây cùng mấy chai bia trở về, cậu không dám khẳng định liệu dạ dày của mình có thể trường kì chịu đựng loại thức ăn sền sệt này hay không.

Mặt khác, La Tiểu Lâu kỳ thật rất muốn mua một chiếc xe, nhưng là trái ngược với phòng ở, xe cộ lại mắc một cách quá đáng, không khác gì mấy ngàn năm trước, giới quý tộc và những kẻ có tiền ở thời đại này đều ham thích sưu tầm những loại xe nổi danh, xe cộ đối với La Tiểu Lâu mà nói đúng là giá cả trên trời.

Đương nhiên cũng có xe giá rẻ hoặc secondhand, nhưng là nữ nhân viên bán hàng tận chức tận trách mà nhắc nhở cậu nếu không có hộ chiếu thì không thể lái xe. La Tiểu Lâu từ bỏ ý định, cậu mặc dù có hộ chiếu, nhưng là hộ chiếu của mấy ngàn năm trước hiển nhiên là vô dụng.

Hơn nữa, tiền trong tay cậu đã giảm hơn một nửa, trước khi có nguồn thu nhập khác, cậu không thể tiếp tục tiêu xài như vậy.

Cũng may, giao thông công cộng vẫn còn tồn tại, thật sự là cám ơn trời đất. Tên đầy đủ là xe đệm điện từ[2], thân xe hình tròn có thể chứa không ít người, di chuyển nhanh chóng. Chuyện càng khiến La Tiểu Lâu vừa lòng chính là sử dụng phương tiện giao thông công cộng không cần tốn tiền.

Sau khi hỏi rõ lộ tuyến, La Tiểu Lâu chuẩn bị trở về căn hộ mới của mình, cậu vừa mới phát hiện trường học sẽ khai giảng vào ngày mười tháng chín. Thông tấn nghi của cậu hiện lên hôm nay là ngày hai tháng tám, cách lúc nhập học khoảng một tháng.

Hắn chuẩn bị nhìn xem có thể tìm việc làm thêm hay không, nếu cậu không muốn mỗi ngày ăn loại thực phẩm nhân tạo khó nuốt, cậu nhất định phải tự mình kiếm tiền. Nếu cậu muốn lựa chọn thức ăn tự nhiên, số tiền thoạt nhìn rất nhiều này, thậm chí không đủ cậu ăn trong hai tháng.

Quả nhiên, La gia chính là tùy tiện đuổi cậu đi. La Tiểu Lâu thở dài, hy vọng vị mẫu thân thiển cận kia sẽ không gặp phải nhiều chuyện khó xử.

Trên phương tiện giao thông công cộng cũng không có nhiều người, hơn nữa đại đa số đều ủ rũ, đại khái tất cả đều là người dân thuộc giới bình dân bôn ba làm công. Nhưng thật ra La Tiểu Lâu rất có tinh thần mà đánh giá chung quanh, cảm thấy vững vàng ngồi trên phương tiện giao thông tốc độ cao trong không trung thật sự là rất oai.

Bước xuống khỏi phương tiện giao thông công cộng, La Tiểu Lâu dễ dàng tìm thấy tiểu khu nhìn có vẻ quá mức bình thường nằm giữa phần lớn những khu dân cư cao cấp.

La Tiểu Lâu lộ ra một nụ cười, tiến đến căn hộ mới của mình. Có lẽ vì xui xẻo trọng sinh, cậu không thể trở về, nhưng dựa vào năng lực sinh tồn ngoan cường của mình, cậu có tự tin chính mình sẽ có được một cuộc sống tốt.

Đối với La Tiểu Lâu đang ở trong trạng thái thoải mái mà nói, dù có bị đánh chết cậu cũng không nghĩ tới, tiêu tiền bừa bãi sẽ bị quả báo.

---

[1] Em La Tiểu Lâu này có quan niệm thật kì lạ. Vậy chẳng lẽ lúc bị người ta cười – chế – nhạo cũng không đánh?!

[2] Nguyên văn là . có nghĩa là từ trường, nam châm. có nghĩa là trôi nổi, lơ lửng. là la bàn. Cho nên tổng hợp lại, có thể liên tưởng đến loại xe điện chạy trên dựa vào điện trường, chứ không cần phải tiếp xúc với mặt đất, đường ray, hay cáp treo gì cả.

3. Chương 3: Học Phí

Khi dùng máy liên lạc trên tay để mở cửa, La Tiểu Lâu lại một lần nữa kinh hỉ. Ba phòng một sảnh, nhà mới của cậu thoạt nhìn thật to lớn thái quá.

Sạch sẽ sạch sẽ, La Tiểu Lâu đứng ở cửa sửng sốt nửa ngày, không tìm được dép lê, chân trần đi vào. Một gian chủ phòng, một gian khách phòng, một gian dựa theo ý muốn của cậu mà đổi thành thư phòng, diện tích phòng bếp, buồng vệ sinh cũng không thể xem là nhỏ.

Điều càng làm La Tiểu Lâu khó tưởng chính là, ban công nối với phòng khách phi thường lớn, xấp xỉ ba mươi mét vuông, chứng minh sự phong phú dồi dào của bất động sản trong tương lai.

Vì mỹ quan, trên ban công có gieo trồng không ít hoa cỏ. Chóp và bốn phía đều là thủy tinh trong suốt, quả thực là một nhà kính[1].

Nhìn theo hướng cửa kính thật lớn bên ban công, xuyên qua khe hở giữa những tòa nhà cao tầng, có thể thấy được bầu trời ráng chiều. Một màu đỏ rực, xinh đẹp mà quỷ dị.

Này, chính là nơi cậu sẽ bắt đầu một nhân sinh mới.

La Tiểu Lâu tự khích lệ mình, sau đó hết sức vui vẻ trong lòng mà bắt đầu bận rộn với căn hộ mới.

La Tiểu Lâu đầu tiên đi vào phòng bếp, mở tủ lạnh lấy ra một cái gà mên, qua loa đun nóng, xem nhẹ hương vị, rất nhanh giải quyết bữa tối. Về phần mấy củ khoai tây, đã được cậu xem như vật phẩm quý hiếm mà bỏ vào sâu bên trong tủ lạnh, cũng may, khoai tây vốn là một loại thực vật được dùng để dự trữ.

Mò mẫm trong phòng tắm xong, La Tiểu Lâu phát hiện mình đã quên mua quần áo, quyết định chờ ngày nào đó đặt một bộ chỉnh tề trên mạng. Cậu dùng khăn tắm lớn được tặng kèm trong phòng tắm bọc lấy người rồi hướng về phòng ngủ.

Nằm ở trên chiếc giường rộng rãi mềm mại thoải mái, đèn giường theo động tác nhắm mắt của La Tiểu Lâu cũng tắt đi.

Một ngày hoảng sợ mà hỗn loạn đã trôi qua, cậu thật sự cần nghỉ ngơi.

Vài phút sau, La Tiểu Lâu sắp đi vào mộng đẹp nhíu mày, dưới gối đầu tựa hồ có cái gì đó cứng cứng khiến cậu vô cùng không thoải mái.

La Tiểu Lâu thật sự mở mắt không nổi, chỉ dùng tay phải sờ soạng bên dưới gối nằm. Một sợi dây? La Tiểu Lâu kéo đến trước mắt, sau đó cậu nghe được một tiếng vang thanh thúy, tiếp theo ——

Cậu hình như đang rơi xuống?! La Tiểu Lâu hét lên một tiếng, đến khi lấy lại tinh thần, cậu đã vững vàng mà dừng lại.

Chung quanh một mảnh màu trắng, mà trước mắt cậu là một màn hình thật lớn giống như màn hình máy vi tính, trên mặt viết: hoan nghênh tiến vào network hư cấu Du Hành Giữa Các Vì Sao, ngài lần đầu tiên đổ bộ, xin hãy nhập tín danh.

La Tiểu Lâu lập tức hiểu được, nữ nhân viên từng đề cập qua một câu, phòng ngủ có máy vi tính mini, xem ra chính là sợi dây kia, nhưng thật không ngờ nó lại nằm ngay bên dưới gối đầu.

La Tiểu Lâu lập tức lấy lại tinh thần, hơn nữa đối với thế giới internet tương lai, cậu tràn ngập tò mò, sign up một tài khoản gọi là Sơ Thủy[2], sau đó điều chỉnh dung mạo, tiến vào network.

Sau một hồi ánh sáng chói mắt, La Tiểu Lâu đã đứng trên một con đường.

Chung quanh người đến người đi, hai bên đúng là cửa hàng đủ loại kiểu dáng.

La Tiểu Lâu há to miệng, đây thật là một thế giới chân thật, hơn nữa, so với thế giới bên ngoài lạnh lùng, nơi này có thể tính là biển người.

La Tiểu Lâu lòng tràn đầy kính sợ, vừa chậm rãi di động vừa nhìn trái nhìn phải, có trung tâm tin tức, có các cửa hàng bán đồ dùng các loại, có sàn giao dịch chân thật, có khu giáo dục hư cấu, La Tiểu Lâu cố ý ghi nhớ vị trí của trường dạy học miễn phí, nếu không có gì xảy ra ngoài dự kiến, về sau cậu chính là khách quen của nơi này.

Mà nơi có nhân số đông đảo nhất chính là khu thi đấu huyến luyện thể thao. Thông qua xem xét tư liệu, huấn luyện trong internet có khoảng 60% là có thể ứng dụng vào thực tế. Hơn nữa cơ giáp[3]trong internet không có nhiều hạn chế như trong hiện thực, rất nhiều người đều ham thích ở trên mạng huấn luyện đối chiến.

La Tiểu Lâu theo dòng người đi vào phòng đối chiến công khai, nghe người bên cạnh nghị luận, giống như là ai đó đang khiêu chiến với Vân Thiên.

Vân Thiên là ai, La Tiểu Lâu đương nhiên không biết, sau khi đi vào, lập tức đứng ở nơi đó.

Trên võ đài thật lớn, hiện lên hai cỗ cơ giáp đang đối chiến. La Tiểu Lâu chưa từng thấy cơ giáp, nhưng việc này cũng không ảnh hưởng đến niềm yêu thích của cậu dành cho loại vũ khí công nghệ cao này. Dĩ vãng đều chỉ có thể nhìn thấy trong điện ảnh, hiện tại, cậu thấy được vật thật!

Nếu thế giới tương lai này có cơ giáp, như vậy chính mình có lẽ có thể đụng đến, có thể điều khiển —— vừa nghĩ tới loại khả năng kia, La Tiểu Lâu liền kích động đến cả gương mặt nóng lên, đương nhiên này tuyệt đối là tác dụng tâm lý, ở trong thế giới internet, cơ thể này của cậu chẳng qua cũng chỉ là một tổ số liệu mà thôi.

Tuy rằng La Tiểu Lâu chỉ là người ngoài nghề đến xem náo nhiệt, cũng nhìn ra được cơ giáp màu đỏ so với cơ giáp màu trắng chênh lệch quá lớn, gần như không có khả năng đánh trả. Hai cỗ cơ giáp đều cao hơn mười mét, chiến sĩ khổng lồ màu trắng độ linh hoạt còn hơn cả con người, mỗi lần ra tay đều mang theo khí thế làm cho người ta sợ hãi.

Mà người chung quanh cũng không khỏi kinh hô theo từng cử động của cơ giáp màu trắng "A, bước hình cung! Oa, ta được nhìn thấy rồi!"

"Ta kháo! Quá đẹp!"

Dưới sự ngưỡng mộ của mọi người, không quá vài phút, cơ giáp màu đỏ đã bị đánh đến đứng lên không nổi, hệ thống phán định, Vân Thiên chiến thắng.

Trong tiếng hoan hô của mọi người, cơ giáp màu trắng không thèm nhìn chiến trường, xoay người rời đi, đám đông cuồng nhiệt cũng dần dần giải tán.

Chỉ có La Tiểu Lâu kích động không thôi, cậu thậm chí quên mất kế hoạch của chính mình —— tìm kiếm thông báo tuyển dụng trên mạng —— mà đi tìm những tư liệu liên quan đến cơ giáp.

Trên mạng có rất nhiều tư liệu được chia sẻ miễn phí, đương nhiên, một ít tư liệu cao cấp cũng phải thu một khoản phí dụng nhất định, nhưng chỉ là tư liệu miễn phí cũng đủ khiến La Tiểu Lâu như nhặt được chí bảo, cho dù có chút không thể đọc hiểu, cậu cũng download xuống.

La Tiểu Lâu ở network hư cấu ngao du, trong hiện thực cậu lẳng lặng mà nằm ở trên giường, vòng cổ trước ngực hơi lóe lục quang.

La Tiểu Lâu cũng không biết cậu khi nào thì ngủ, lúc máy vi tính phán định nhân não cần nghỉ ngơi sẽ tự động ngắt kết nối internet.

Cho nên, thời điểm La Tiểu Lâu tỉnh lại, dương quang đã trải đầy giường lớn.

Nghĩ đến những kiến thức thu được tối hôm qua, La Tiểu Lâu khóe miệng mang theo ý cười, ngay cả bữa sáng khó ăn đều vui vẻ mà ăn xong.

Sau đó, La Tiểu Lâu lấy ra tư liệu mà La Bồ quản gia đã đưa cho cậu, cậu muốn nghiên cứu bằng cấp cùng năng lực hiện tại của cậu, rồi mới xem xét tìm việc làm thêm nào đó.

Có được một cỗ cơ giáp của riêng mình, sau đó lái cơ giáp ngao du chiến đấu chính là mục tiêu của cậu, nhưng hiện thời, cậu phải tính toán tìm kế sinh nhai.

Hơn nữa, La Tiểu Lâu tối hôm qua cố ý tra xét một chút, cơ giáp bình thường nhất, rẻ nhất cũng khoảng năm mươi vạn, trong thời gian ngắn cậu hẳn là không cần mơ tưởng.

Miệng ngậm bút, La Tiểu Lâu xem qua những tin tức hữu dụng: La Tiểu Lâu, nam, 17 tuổi, tốt nghiệp trung học, gen cấp bậc D, thể năng kém, thành tích lý thuyết tạm đạt tiêu chuẩn.

La Tiểu Lâu cau mày, xem ra hoàn toàn không thể trông cậy vào bằng cấp của chủ nhân. Ngô, tân sinh Học viện Saint Miro, chuyện này nhưng thật ra đáng nhắc tới, từ từ, đây là cái gì?!

Những điều tân sinh cần chú ý: học phí hàng năm hai vạn, tổng năm năm, đóng vào ngày đầu báo danh khai giảng.

"Úc, không!" La Tiểu Lâu ôm đầu rên rỉ, cậu nên xem thông báo nhập học trước mới phải. La gia chỉ cho cậu học phí đại học, số tiền này đại khái là để khống chế cậu năm năm.

Làm sao bây giờ? Ngay cả một nửa học phí cũng không có, La Tiểu Lâu hiểu, nếu cậu không thể vào Học viện Saint Miro, cậu tuyệt đối sẽ không có cơ hội vào đại học nào khác.

Mà không có bằng cấp, trong một thế giới hoàn toàn xa lạ, có lẽ đời này cậu cũng không thể tự nuôi sống mình. Mà cơ giáp mình yêu thích, đại khái cũng chỉ có thể mỗi ngày lên mạng ngắm.

Không thể như vậy, cậu nhất định phải đào ra số tiền kia trong vòng một tháng.

La Tiểu Lâu trấn tĩnh tâm lý, khởi động máy vi tính trong thư phòng, bắt đầu tìm kiếm thông báo tuyển dụng, nhưng mà, rất nhanh, La Tiểu Lâu đã phải trợn tròn mắt, thông báo tuyển dụng rất nhiều, nhưng gần như không có công việc nào thích hợp với cậu.

Bằng cấp yêu cầu cao đã đành, cho dù là không có yêu cầu bằng cấp cao cũng phải có giấy chứng nhận chuyên môn tương ứng, tỷ như trên internet nhu cầu nhiều nhất chính là kỹ sư cơ giáp, cần giấy chứng nhận chuyên môn cấp hai. Mà ngay cả công nhân khai thác quặng, đều phải bằng lái bậc B.

La Tiểu Lâu gần như muốn khóc, lần lượt mở từng tin tức ra, sau đó lại đóng vào. Cuối cùng cậu chết lặng mà mở ra một thông báo tuyển dụng, tuyển công nhân lao động phổ thông, liên hệ: Dương tiên sinh, điện thoại: XXXXXX.

Thông báo tuyển dụng này tuy không đề cập đến tiền lương cùng đãi ngộ, nhưng cũng không nói đến điều kiện tuyển dụng. Đương nhiên, nhân viên kỹ thuật cao cấp nhìn đến hai chữ công nhân lao động phổ thông, cũng sẽ tuyệt đối không gọi điện thoại đến nhận lời.

La Tiểu Lâu cắn chặt răng, cậu quyết định mặc kệ tiền lương nhiều ít, cậu đều nhanh chân đến xem.

Ngày hôm sau.

"Tiểu Lâu, đây là linh kiện ngươi cần lắp ráp." Nhân viên quản lý nhà xưởng nói.

La Tiểu Lâu đáp ứng một tiếng, khoác lên đồng phục nặng nề, đẩy xe đẩy mà nhân viên quản lý đưa vào trong phòng. Chiều hôm qua cậu ôm hi vọng nhỏ nhoi mà liên hệ Dương tiên sinh, không nghĩ tới Dương tiên sinh hỏi tuổi tác, bằng cấp cùng với bệnh sử của cậu xong, sảng khoái mà dặn cậu ngày hôm sau đến đi làm. Tiền lương tính theo ngày, một ngày hai trăm đồng liên bang, thử việc ba ngày.

Tuy rằng khoản tiền lương này còn lâu mới đủ đóng học phí, nhưng La Tiểu Lâu vẫn thở dài nhẹ nhõm một hơi, tối thiểu số tiền ít ỏi đến đáng thương trong tay sẽ không giảm xuống, đây là một khởi đầu tốt, mà cũng may Dương tiên sinh không hỏi đến thành tích tốt nghiệp của cậu.

Tới chỗ làm, La Tiểu Lâu mới phát hiện, đây là một nhà xưởng chế tác gia công cùng sửa chữa cơ giáp linh kiện. Mà công việc của cậu, cũng là việc đơn giản nhất trong dây chuyền sản xuất, lắp ráp tiểu linh kiện. Sau khi huấn luyện, La Tiểu Lâu lập tức bắt đầu.

Thân thể này của cậu tuổi còn nhỏ, trí nhớ vô cùng tốt, Dương tiên sinh tuyển dụng cậu phi thường vừa lòng.

Nhà xưởng này có hơn mười người công nhân, mỗi người chịu trách nhiệm một linh kiện khác nhau. Không biết là vì giữ bí mật hay là còn nguyên nhân nào khác, từng công nhân đều có một gian phòng làm việc độc lập.

Ngày hôm qua, lúc lên mạng, La Tiểu Lâu phát hiện, trí nhớ hiện tại của cậu kỳ thật rất tốt, mà ngay giờ phút này, cậu lại gặp một kinh hỉ khác, không chỉ trí nhớ, ngón tay của cậu cũng phi thường linh hoạt, làm cho chính cậu đều phi thường giật mình.

Xem ra vì bồi thường lần trọng sinh không thể tưởng tượng này, ông trời bù lại cho cậu không ít thứ, trừ bỏ khí lực so với trước kia không khác mấy, những phương diện còn lại đều tốt hơn nhiều lắm.

Từng linh kiện cần mười bước lắp ráp, La Tiểu Lâu từ không thạo đến thuần thục, động tác dần dần nhanh hơn, cho tới trưa, đã lắp ráp xong xe vận chuyển gồm hai mươi linh kiện.

La Tiểu Lâu không biết tốc độ của mình rốt cuộc có hợp yêu cầu hay không, cậu chỉ biết mình đã cố gắng hết mức.

Giữa trưa nhà xưởng đưa cơm đến, đương nhiên nếu ăn không quen, cũng có thể chính mình mang cơm. La Tiểu Lâu cười tủm tỉm mà lấy một phần trở về, tựa hồ kẻ hai ngày trước còn oán giận đây quả thực không phải thức ăn cho người ăn không phải là cậu.

Sau khi dùng xong cơm trưa, La Tiểu Lâu tìm tới nhân viên phụ trách, nói cho cậu biết việc của mình đã hoàn thành, muốn lấy thêm tổ[4]mới.

Nhân viên phụ trách nhìn hai mươi kiện linh kiện kia ngây người một chút, thốt ra: "Sao có thể nhanh như vậy?"

La Tiểu Lâu sửng sốt, lập tức cười rộ lên, xem ra cậu không cần lo lắng chuyện thử việc.

Nhân viên phụ trách rất nhanh đem linh kiện đi, sau đó lại đưa cho La Tiểu Lâu một tổ. Một tổ là hai mươi kiện, mỗi người đều có thể chọn tổ lĩnh linh kiện.

La Tiểu Lâu khởi động khởi động ngón tay, sau đó tập trung tinh thần mà bắt đầu lắp ráp. Cậu dần dần đắm chìm trong loại công việc đơn điệu này, La Tiểu Lâu cũng không biết nhàm chán, cậu nhìn cái gì đều cảm thấy mới mẻ, trong lúc lắp ráp, cậu có thể không tự chủ được mà muốn đem những thứ này ứng dụng vào những nguyên lý cậu từng biết, ví dụ như linh kiện không biết làm bằng chất liệu gì, độ cong hoàn mỹ như thế này, sẽ dùng vào bộ phận nào.

Thế cho nên hoàn toàn không có chú ý tới ngoài cửa sổ phòng cậu có hai người đang nhìn vào bên trong.

Khi La Tiểu Lâu hoàn thành lắp ráp tổ linh kiện, duỗi thắt lưng, sau đó đứng lên. Công việc của một ngày đã kết thúc, tuy rằng không phải quá mệt mỏi, nhưng cũng tuyệt đối không tính là thoải mái.

Đúng lúc này, cửa phòng làm việc bị gõ hai cái. Bình thường, nếu không phải công nhân chủ động rời khỏi phòng làm việc, đúng là sẽ không ai tới quấy rầy.

La Tiểu Lâu sửng sốt, mời tiến vào, Dương tiên sinh mang theo nhân viên phụ trách đi đến.

"Như thế nào? Ngài tìm tôi?" La Tiểu Lâu bất động thanh sắc mà chú ý biểu tình của Dương tiên sinh, hi vọng không phải mình làm sai chuyện gì.

"Ha ha, hậu sinh khả uý, hậu sinh khả uý a. Tiểu Lâu a, tôi xế chiều hôm nay ở bên ngoài nhìn cậu một hồi, tốc độ của cậu thật là ghê gớm, không có tay công nhân mới nào có thể làm nhanh hơn lão công nhân." Dương tiên sinh cười lớn nói.

"Tôi chỉ là tận lực hoàn thành những gì có thể làm." La Tiểu Lâu thầm hãnh diện, nhưng ngoài miệng vẫn giả trang khiêm tốn.

Dương tiên sinh vừa lòng mà nhìn công nhân lao động phổ thông mà mình mới tuyển dụng, khó có tiểu hài tử tay chân lưu loát, rồi lại chịu khó. Bởi vì nhà xưởng của bọn họ là phát lương theo ngày, cho nên công nhân đều mỗi ngày một tổ, không ai làm hơn.

Nói nhàn hạ thì cũng không đến mức nhàn hạ, chủ yếu vẫn là vấn đề về năng lực, tuyệt đại đa số công nhân hoàn thành một tổ đã là cực hạn, có người còn không đạt đến số lượng này.

Dương tiên sinh khích lệ La Tiểu Lâu vài câu, trầm tư trong chốc lát nói: "Như vậy đi, Tiểu Lâu, cậu làm hơn, nếu dựa theo ngày mà phát tiền lương cho cậu kỳ thật có chút không hợp lý. Tôi quyết định dựa theo số lượng mà phát tiền lương cho cậu, gia công mỗi linh kiện là mười đồng liên bang, cậu làm bao nhiêu thì phát bấy nhiêu. Cho nên, tiền lương hôm nay của cậu là bốn trăm đồng liên bang."

La Tiểu Lâu vui mừng quá đỗi, như vậy tiền lương của cậu cao hơn gấp đôi!

Hơn nữa, nếu cậu còn có thể đẩy nhanh tốc độ —— tóm lại, vì học phí, liều mạng.

---

[1]Nhà kính: greenhouse

[2]Sơ Thủy: có nghĩa là mới bắt đầu.

[3]Cơ giáp: nếu nàng nào đã xem gundam thì sẽ biết cơ giáp cũng giống như gundam, còn nàng nào chưa xem thì….đề nghị xem Gundam Seed. Hắc hắc, vừa hiểu cơ giáp là gì, vừa xem một bộ anime hay, hắc hắc

[4]Tổ: là một đơn vị tính toán trong truyện.

4. Chương 4: Khế Ước Nô Lệ

"Xoay tròn, mài hợp…" La Tiểu Lâu nhẩm trình tự, ngón tay rất nhanh mà hoạt động, sau hai ngày rèn luyện thuần thục, cậu đã có thể mỗi ngày gia công một nhiều hơn.

Nhưng sau đó, La Tiểu Lâu phát hiện, Cho dù cậu có muốn đẩy nhanh tốc độc cũng là lực bất tòng tâm. Sau khi thuần thục trình tự, cũng chỉ có thể nâng cao tốc độ tay. Mà tốc độ tay thì không phải một ngày hai ngày là có thể xuất hiện hiệu quả rõ rệt.

La Tiểu Lâu vừa vui vì sự tiến bộ của mình, lại vì tốc độ không cải thiện bao nhiêu mà phát sầu. Cậu biết tốc độ hiện tại của mình so với người khác không chỉ nhanh hơn gấp đôi, Dương tiên sinh vì thế còn cố ý dặn dò cậu không được nói cho bất cứ ai.

Mỗi ngày hơn bốn trăm đồng liên bang đối với cậu mà nói đã là rất cao, ít nhất cậu mỗi ngày đều có thể mua được mấy củ khoai tây —— nhưng nói đến học phí, vẫn là còn lâu mới đủ.

Nhất định còn có biện pháp, La Tiểu Lâu tĩnh hạ tâm, quan sát linh kiện trong tay.

Bởi vì công việc, lúc ở nhà cậu cố ý đến địa chỉ dạy học trên mạng, nghe giảng những phương diện tri thức có liên quan đến cơ giáp. Đương nhiên đại bộ phận đúng là không hiểu, nhưng vẫn có thể học được một ít tri thức. Đối với tiến độ nhỏ bé này, La Tiểu Lâu đã thực sự thỏa mãn.

Thời điểm kết thúc tiết học, La Tiểu Lâu sẽ mặt dày mà đi về phía giáo sư thỉnh giáo vấn đề.

Giáo sư này giảng chính là tri thức căn bản, người đến đây nghe giảng không bằng số người đến bên chỗ giáo sư cao cấp. Mà người trẻ tuổi giống La Tiểu Lâu như vậy thì càng ít, lí do là vì kiến thức căn bản tự đọc sách hoặc là mò mẫm cơ giáp cũng có thể học được, cho nên những người trẻ tuổi thường tập trung ở những khu khác, ví dụ như khu Kĩ Năng Chiến Thuật, vân vân.

Vị Tống lão sư hơn bốn mươi tuổi này cũng không có khả năng dạy học ở lĩnh vực khác, bằng cấp của ông không thấp, nhưng phương diện nghiên cứu cơ giáp của ông lại là lĩnh vực căn bản. Biết sao được, từng cái lĩnh vực đều cần có người nghiên cứu. Mà nghiên cứu lĩnh vực trụ cột khác với lĩnh vực cao cấp, muốn đạt thành tích là chuyện phi thường khó khăn, trăm ngàn năm qua, cơ giáp từng bước được tối ưu hoá, lối suy nghĩ cố định của mọi người cũng rất khó có sáng tạo cùng đột phá.

Cho nên, sau khi phát hiện trong tiết học của mình có thêm một thiếu niên thật sự nghe giảng bài, Tống lão sư lòng tràn đầy an ủi. Ngày nay, đứa nhỏ ngoan ngoãn như vậy cũng không có nhiều lắm.

Cho nên khi La Tiểu Lâu thật cẩn thận mà tới hỏi vấn đề, Tống lão sư kỳ thật phi thường hưởng thụ trong lòng. Mỗi lần, ông nhìn đến một đám người vây quanh tổ giáo sư cao cấp mà cung kính đặt vấn đề, nhìn biểu tình của những giáo sư cao cấp này, trong lòng cũng không thoải mái.

Sau đó, Tống lão sư phát hiện nền tảng của học trò ngoan này thật sự quá kém, những vấn đề đặt ra có thể nói là ngây thơ, gần như không khác biệt lắm so với học sinh tiểu học. Nhưng sau một hồi đau lòng, nhìn đến ánh mắt tôn kính chờ mong của La Tiểu Lâu, Tống lão sư âm thầm thề, nhất định phải hết sức bồi dưỡng người học sinh này.

Cho nên, những câu hỏi của La Tiểu Lâu đều chiếm được giải đáp rõ ràng. La Tiểu Lâu biết linh kiện trong tay mình đúng là để ứng dụng đến cánh tay của cơ giáp, thậm chí cậu còn biết tác dụng của linh kiện.

La Tiểu Lâu nhìn linh kiện này trầm tư, nếu không thể đề cao tốc độ tay, như vậy có thể rút ngắn quy trình lắp ráp hoặc là tìm kiếm quy trình lắp ráp đơn giản hơn mà không làm ảnh hưởng đến tính năng cơ bản của linh kiện hay không?

Một buổi sáng trôi qua, La Tiểu Lâu không hoàn thành một linh kiện nào.

Buổi chiều cũng trôi qua một giờ, La Tiểu Lâu còn đang không ngừng tổ hợp, sau đó lại tháo dỡ linh kiện, thỉnh thoảng, cậu có thể đem mô hình linh kiện vẽ lên giấy, gian nan mà phối hợp kiến thức vật lý, toán học, cùng với tri thức mới học được, La Tiểu Lâu dần dần rút ra một hướng đi.

Sắc trời dần dần tối, trên mặt La Tiểu Lâu rốt cục lộ ra mỉm cười, cậu đem trình tự của bảy bước trong đó sửa chữa một chút, rút ngắn thời gian còn lại 2/3. Hơn nữa, khiến người khác kinh hỉ chính là, linh kiện gia công ra độ linh hoạt cùng chắc chắn không chỉ không giảm mà còn tăng lên.

Đương nhiên, trong suy nghĩ của La Tiểu Lâu, chuyện này với cậu mà nói cũng không tính cái gì, chỉ cần không giảm tính năng, cậu muốn chính là thay đổi thời gian.

Nếu Tống lão sư ở trong này, nhất định sẽ đau lòng mà mắng La Tiểu Lâu mãi độc hoàn châu (lấy gùi bỏ ngọc)[1], sau đó vạn phần kinh hỉ mà nhìn linh kiện mới ra lò.

Nhưng là Tống lão sư cũng không ở trong này, ở ngoài cửa chính là Dương tiên sinh. Cậu gõ cửa, vẻ mặt lo lắng mà nhìn La Tiểu Lâu, hỏi: "Tiểu Lâu, hôm nay không thoải mái sao, tôi thấy cậu giữa trưa mà còn chưa tới giao công."

Nơi này, chỉ có La Tiểu Lâu là giữa trưa có thể hoàn thành một tổ, Dương tiên sinh rất coi trọng người thanh niên này. Hơn nữa, tuy rằng lớn tuổi, La Tiểu Lâu rất chăm chỉ lại biết cách làm vui lòng người khác, nên được công nhân trong nhà xưởng thật sự yêu thích.

Nhưng mà hôm nay đã sắp đến giờ tan ca, La Tiểu Lâu một lần đi ra cũng không có, thậm chí không có ăn cơm trưa.

La Tiểu Lâu mệt mỏi mà xoa bóp mắt, lại vui vẻ mà nói: "Không có việc gì, làm cho ngài lo lắng. Tôi bắt đầu gia công ngay đây, hôm nay có thể phải nhờ ngài tăng ca chờ tôi trong chốc lát."

Dương tiên sinh đi đến vỗ vỗ bả vai La Tiểu Lâu, nhìn nhìn một linh kiện duy nhất trên bàn, ôn hòa nói: "Tiểu Lâu, hôm nay đến giờ cậu liền trở về đi. Tuy rằng ta không biết vì cái gì một đứa nhỏ như cậu lại cố gắng đến vậy, nhưng thân thể quan trọng. Như vậy, bất luận nhiều ít, tôi sẽ đem hai trăm đồng liên bang của hôm nay cho cậu. Hôm nay ai cũng không chấp nhận tăng ca."

La Tiểu Lâu tạ ơn Dương tiên sinh, khi cánh cửa bị đóng lại, cậu xoa xoa mặt, cầm lấy linh kiện bắt đầu gia công.

Lúc này, còn hai tiếng nữa là đến giờ tan ca.

Sau khi tan ca, ngoại trừ giao linh kiện, dọn dẹp một chút, trong vòng nửa giờ tất cả công nhân sẽ rời khỏi.

Mà sau khi thu tất cả linh kiện, Dương tiên sinh không khỏi nhíu mày nhìn về phía cửa phòng thứ hai bên tay phải, sau đó hướng nhân viên phụ trách phân phó một câu, chính mình hướng đến căn phòng kia.

Dương tiên sinh vừa định gõ lên, cánh cửa đã bị mở ra từ bên trong, La Tiểu Lâu vẻ mặt mệt mỏi mà đi ra, nhìn đến Dương tiên sinh rõ ràng kinh ngạc một chút, lập tức nói: "Dương tiên sinh, tôi muốn giao công."

Dương tiên sinh nhìn La Tiểu Lâu đẩy xe ra, nhất thời ngây ngẩn cả người, một tổ, hai mươi cái! Toàn bộ hoàn thành, hơn nữa là trong vòng hai tiếng!

Mặc dù là La Tiểu Lâu, mỗi lần hoàn thành một tổ cũng dùng gần bốn tiếng. Nếu không phải ông vừa rồi đi vào, quả thực khó mà tin được.

Tốc độ của La Tiểu Lâu, lại nhanh hơn! Dương tiên sinh trợn mắt há hốc mồm mà nhìn đám linh kiện, ông tiến lên, bắt đầu kiểm tra từng cái, không có sai, từng cái đều được gia công lưu loát hoàn mỹ.

Mà khi Dương tiên sinh tỉnh táo lại, chuẩn bị tìm La Tiểu Lâu, La Tiểu Lâu đã ly khai nhà xưởng.

Dương tiên sinh nhìn đống linh kiện bằng ánh mắt phức tạp, có lẽ, thiếu niên này, là một thiên tài...

La Tiểu Lâu thực sự mỏi mệt, nhưng bên cạnh đó còn có nhiều hưng phấn! Dựa theo tốc độ này, về sau cậu mỗi ngày có thể hoàn thành ít nhất ba tổ —— nga, trời ạ, sáu trăm đồng liên bang!

La Tiểu Lâu híp mắt cười, tuyệt không lấy làm hổ thẹn với động cơ của chính mình, nghêu ngao ca hát đi đến trạm giao thông công cộng.

Nhưng ngay sau đó, buổi chiều chạng vạng tốt đẹp này đã bị phá hủy.

Ngay phía trước, hai người đang đánh nhau, hoặc có thể nói là đang chém giết.

Hai người không có dùng súng, trong tay đều là vũ khí lạnh. Nhưng lực phá hoại vẫn vô cùng lớn khiến kẻ khác nhìn mà líu lưỡi. La Tiểu Lâu trơ mắt mà nhìn máy bán hàng tự động bằng kim loại bị một người trong đó dùng chân đạp nát, một mảnh bay về hướng La Tiểu Lâu, sau đó là một tiếng vang rung trời.

Nếu cậu còn ở tại vị trí kia, hậu quả chỉ cần nghĩ đến đã không chịu nổi.

La Tiểu Lâu chỉ biết khoa học kỹ thuật trong xã hội tương lai đã phát triển đến một trình độ trước nay chưa từng có, các loại vũ khí công nghệ cao đếm không xuể, nhưng không biết bản thân nhân loại cũng phát triển. Khôn sống mống chết[2], kết quả của cạnh tranh chính là những người còn có thể tiếp tục sinh tồn thì gen đã tiến hóa đến hướng càng ngày càng lớn mạnh.

Kỳ thật cũng không thể trách La Tiểu Lâu không biết, ít nhất những người mà cậu từng tiếp xúc qua cũng không có lợi hại như thế. Hơn nữa, nhân loại hiện tại đã xuất hiện phân chia cấp bậc gen, thấp nhất chính là E, trên đó có D, C, B, A, thậm chí là S trong truyền thuyết.

Càng lên cao, nhân số lại càng ít.

La Tiểu Lâu dụi ánh mắt, cậu căn bản thấy không rõ lắm động tác của hai người, nếu không phải chung quanh đều chằng chịt cao ốc, còn có tiếng máy móc nổ vang, cậu đại khái sẽ cho là mình trọng sinh trong thế giới võ hiệp!

Úc, phải làm thế nào mới tốt? Phản ứng đầu tiên của La Tiểu Lâu là không thể lưu lại đây, cậu chỉ là một người qua đường vô tội, mà người qua đường thường là người dễ dàng trở thành vật hi sinh nhất.

Được rồi, cậu trọng sinh, nhưng vận mệnh của vai chính hoàn toàn không thuộc về cậu! Không có thân thế hiển hách —— con riêng ghê tởm gì gì đó, không có không gian thật lớn để tùy thân —— nếu cậu gặp phải nguy hiểm ngay cả trốn cũng không có chỗ trốn! Không mĩ nữ say mê cậu —— chẳng lẽ thật sự xem quá nhiều np văn rồi sao….

Này đó cậu đều nhịn, đáng sợ nhất chính là, không có tiền!

Cậu đến đây đã nhiều ngày như vậy, mỗi ngày ăn loại thức ăn khó nuốt nhất, lại còn vì sinh hoạt phí, học phí mà phát sầu!

Mà hiện tại, La Tiểu Lâu tin tưởng, cậu lập tức sẽ trở thành vật hi sinh!

Cố gắng men theo con hẻm nhỏ ngoằn ngoèo, La Tiểu Lâu rón ra rón rén mà trốn vào bóng đen. Vì không muốn bị người phát hiện, La Tiểu Lâu còn hít sâu một hơi, lấy tay bưng kín miệng mũi, đồng thời cầu nguyện đánh nhau kết thúc sớm một chút, hai người này nhanh đi đi.

Bang một tiếng, La Tiểu Lâu nghe thấy mà đau thay cho hắc y nhân kia, bị người nọ đánh vào trên tường lại rơi xuống, giây tiếp theo, nam nhân vóc dáng cao lớn đã xuất hiện trước mặt hắn, mau đến mức hắc y nhân không kịp có phản ứng.

Sau đó, nam nhân vóc dáng cao lớn lại một lần nữa dùng lực đánh hắc y nhân xuống đất.

La Tiểu Lâu căng thẳng trong lòng, yên lặng cầu nguyện: cứ như vậy, mau chấm dứt đi, Come on! Baby! —— sau đó, La Tiểu Lâu trợn mắt há hốc mồm mà nhìn nam nhân to cao kia rất nhanh mà cắm dao găm vào trong thân thể hắc y nhân.

Tối khủng bố chính là, lúc giết người, nam nhân kia còn mỉm cười nhìn về hướng La Tiểu Lâu…

Trong chớp mắt, tim La Tiểu Lâu như ngừng đập, tay cũng không có buông ra, nhưng hai chân của cậu đã không thể tự chủ mà run rẩy. Như thế nào có thể, y như thế nào phát hiện ra cậu?

Chẳng lẽ hôm nay nhất định phải trở thành vật hi sinh?

La Tiểu Lâu tuyệt vọng mà nhìn chằm chằm ngõ nhỏ không một bóng người, từ từ, không có một bóng người? Không thấy người, phía trước không có lấy một người, cứ như cuộc chiến vừa diễn ra là ảo giác do cậu áp lực quá mức mà tạo thành.

Có lẽ, thực là như thế.

La Tiểu Lâu chậm rãi buông bàn tay đang bịt miệng mũi, cứng ngắc xoay người, liền nhìn đến một người mang vẻ mặt khinh bỉ cúi đầu nhìn cậu, trong tay còn cầm con dao găm nhuốm máu kia.

La Tiểu Lâu hai chân mềm nhũn, quỳ xuống. Không, không, cậu không phải yếu thế, cậu chính là chân mềm mà thôi, cậu tuyệt đối không phải yếu thế.

"Tôi, tôi cái gì cũng không biết, tôi cái gì cũng sẽ không nói!" La Tiểu Lâu run run mà nói một hơi, sau đó hoảng sợ mà nhìn chằm chằm nam nhân kia.

Khóe miệng nam nhân kia cong lên một chút, sau đó hướng dao găm đến La Tiểu Lâu, La Tiểu Lâu định chạy trốn, nhưng trong sát khí băng lãnh của nam nhân kia cậu quả thật vô pháp nhúc nhích dù chỉ là nửa bước.

La Tiểu Lâu tuyệt vọng mà nhắm nghiền hai mắt, cậu có thể cảm giác lưỡi dao găm lạnh như băng kề vào cổ mình, qua lại qua lại —— kháo, người nam nhân này ngay cả chết cũng không cho cậu một cái chết êm ái!

Đầu óc trống rỗng trong chốc lát, La Tiểu Lâu mới phát hiện, nam nhân kia chỉ là đang lau dao găm trên quần áo cậu mà thôi.

Chẳng lẽ y không tính giết người diệt khẩu?

Trong lòng La Tiểu Lâu một lần nữa dấy lên hy vọng, cậu dùng lực nhéo chính mình một phen, lảo đảo đứng lên, nhỏ giọng nói: "Tôi sẽ xem như không hề nhìn thấy anh, trên thực tế tôi cũng không biết anh, tôi, tôi đi trước." Nói xong La Tiểu Lâu xoay người bước đi.

Trời ạ, hãy cứ để cho nam nhân kia không nhìn cậu đi…

Trong lòng run sợ, một bàn tay khoát lên vai La Tiểu Lâu.

"Ai nói cậu có thể đi?" Người phía sau chậm rãi nói.

La Tiểu Lâu rơi lệ đầy mặt, kiên quyết không muốn xoay người, tế bào toàn thân cậu đều đang kêu gào nhanh chóng thoát đi người nam nhân này, người này quá nguy hiểm, nhưng cậu không dám.

"Tôi, tôi không thể đi khỏi sao —— "

"Tôi không muốn để lại hậu hoạ, cho nên, hừm…" nam nhân trẻ tuổi phía sau giống như khó xử mà nói, tựa hồ còn đang do dự nên giải quyết La Tiểu Lâu như thế nào để không gây náo động.

La Tiểu Lâu không thể nhịn được nữa, cậu dùng dũng khí lớn nhất của mình mà xoay người, lớn tiếng nói: "Nghe, tôi đã nói, tôi đối với anh mà nói không có gì nguy hiểm! Tôi chỉ là một người qua đường, tôi không có ý định chỉ vì báo cảnh sát mà chọc giận anh, tôi biết tôi không thể trêu vào anh! Cho nên, anh hoàn toàn có thể để tôi đi khỏi —— mà anh, anh ở trước mặt tôi giết người, làm cho tôi sống trong sợ hãi cùng áy náy, còn phá hủy áo của tôi, đây là tôi mới mới mua —— a, không phải tôi muốn anh bồi thường…"

Ánh mắt đen láy của nam nhân cao to hưng trí dạt dào mà nhìn chằm chằm La Tiểu Lâu, cảm thấy người trước mặt sắc mặt đỏ bừng la to trông như một con thỏ bị chọc giận.

Dũng khí của La Tiểu Lâu cũng sắp chống đỡ không được, cậu đang lo lắng làm như thế nào mới có thể khiến tên tội phạm này buông tha cậu, chẳng lẽ ôm chân của y mà khóc?

Lúc này, La Tiểu Lâu nghe được một câu: "Làm sao tôi biết cậu sẽ không báo cảnh sát?"

La Tiểu Lâu trừng mắt nhìn, ngơ ngác mà giải thích: "A? Tôi đương nhiên sẽ không báo cảnh sát, tôi phải về nhà, đây là đường về nhà tôi."

Nửa giờ sau, La Tiểu Lâu thật hối hận vì cái gì cậu lại thành thật mà trả lời như vậy, có lẽ cậu nên nói cậu muốn đi dạo cửa hàng.

Vì để nghiệm chứng lời nói của La Tiểu Lâu, nam nhân kia cùng cậu trở về.

Cho nên hiện tại La Tiểu Lâu đang đứng bên cạnh bàn ăn nhà mình, vừa nhìn khoai tây trộn dấm[3],nóng hổi trên bàn cơm, cậu vẫn không nỡ ăn, hiện tại lại bày ra trước mặt nam nhân bộ dạng nghênh ngang ngồi trên ghế, nam nhân vẻ mặt ghét bỏ, miệng nói khó ăn muốn chết, sau đó ăn sạch toàn bộ khoai tây mà cậu đã xào, không để lại cho cậu lấy một miếng.

"Tốt lắm, hiện tại, chúng ta thảo luận một chút nên xử lý vấn đề của cậu như thế nào." Nam nhân —— kỳ thật tuổi người này so với tuổi của thân thể hiện tại của La Tiểu Lâu cũng không lớn hơn bao nhiêu, chính là vóc dáng tương đối cao mà thôi. Hơn nữa, mới vừa rồi không có nhìn kỹ, hiện tại xem ra bộ dạng của thiếu niên cao lớn này chính là kẻ thù của mọi nam nhân.

"Xử lý như thế nào? Anh không phải đã thấy t ôi cũng không có tính báo cảnh sát sao?" La Tiểu Lâu nhỏ giọng nói thầm.

"Tôi làm sao biết sau khi tôi rời đi cậu có thể làm cái gì? Hiện tại lòng người hiểm ác, không báo cảnh sát, cậu cũng có thể đem tôi bán đứng cho địch nhân của tôi. Tôi thật vất vả mới tiêu diệt kẻ cuối cùng muốn ám sát tôi, nếu tình huống hiện tại bị tiết lộ ra, sẽ phi thường phiền toái." Thiếu niên gõ mặt bàn, nói: "Đi lấy chén nước, cậu sao lại không biết quan sát như vậy, loại sự tình này còn muốn tôi nhắc nhở cậu sao?"

Nhắc nhở? Ai muốn anh nhắc nhở a, sao tôi lại có nghĩa vụ rót nước cho anh!

La Tiểu Lâu cắn chặt răng, xoay người đi phòng bếp rót một chén nước ấm trở về.

Người trước mặt đã ăn uống no đủ, nhưng là cậu còn chưa ăn cơm, ở trong nhà của chính mình lại bị sai khiến như một người hầu. Cho dù như thế, La Tiểu Lâu cũng không dám phát hỏa, ác ma này giết người không run tay, nhất định đang lo không có cớ giết chết cậu.

La Tiểu Lâu nuốt nuốt nước miếng, nhỏ giọng nói: "Được rồi, vậy phải làm thế nào anh mới có thể buông tha tôi?"

Thiếu niên cầm cái ly xoay người ngồi trên ghế sa lon, đôi chân dài đặt trên bàn trà, ánh mắt sắc bén đánh giá La Tiểu Lâu, cảm thấy thích thú với ánh mắt như tiểu động vật bị hoảng sợ của người này, rốt cục nói: "Tâm tình hiện tại của tôi coi như không tệ, cho nên cậu có hai lựa chọn, một là, người chết thì sẽ vĩnh viễn không thể tiết lộ bí mật của tôi. Hai là, cậu cùng tôi ký kết một khế ước, nô lệ khế ước." Thời điểm nói xong vài chữ cuối cùng, ánh mắt lang báo của thiếu niên nhìn chằm chằm La Tiểu Lâu, mang theo ý cười ác liệt vạn phần.

Mặc kệ người trước mặt lựa chọn như thế nào, đều có thể trở thành một chuyện phi thường thú vị.

Nô lệ khế ước?

La Tiểu Lâu khiếp sợ mà nhìn thiếu niên, cậu không rõ, vì cái gì trong xã hội tương lai, khoa học kỹ thuật đã phát triển đến loại trình độ này, mà còn có thể có nô lệ khế ước, này thật không có vấn đề sao?

Thiếu niên liếm liếm môi, lộ ra một cái mỉm cười, "Cậu không nói lời nào, xem ra chính là muốn chọn điều thứ nhất? Như vậy —— "

"Không, không, tôi chọn điều thứ hai!" La Tiểu Lâu thỏa hiệp, tuy rằng chỉ nghe tên cũng đủ thấy tà ác, nhưng đó cũng là biện pháp duy nhất để thiếu niên buông tha cậu.

Được rồi, cậu sợ chết, nhưng là ai lại không sợ chết.

La Tiểu Lâu vươn tay để thiếu niên kia lấy máu, sau đó người thiếu niên kia cắt ngón tay của mình, duỗi đến trước mặt La Tiểu Lâu, cao ngạo mà nói: "Liếm đi, cậu phải may mắn lắm mới có thể trở thành người hầu của tôi."

La Tiểu Lâu nhắm mắt, không ngừng thầm an ủi chính mình, sau đó ngậm ngón tay thon dài kia.

"Máu của chủ nhân,

Trói buộc trái tim của nô lệ,

Phản bội sẽ mang đến diệt vong,

Trung thành là con đường duy nhất."

Thanh âm lạnh như băng của thiếu niên vang lên, ngón tay ở trong miệng La Tiểu Lâu quấy một chút mới rút ra.

"Được rồi, hiện tại khế ước thành lập, tôi nói cái gì cậu sẽ làm cái đó, vĩnh viễn không cần nghĩ đến chuyện phản bội tôi." Thiếu niên từ trên cao nhìn xuống La Tiểu Lâu đang quỳ trên mặt đất, sau đó nói: "Nhớ kỹ, tôi chính là chủ nhân của cậu, Nguyên Tích."

La Tiểu Lâu trợn tròn mắt, vậy cậu không phải thành rối gỗ? Chẳng lẽ người này thông qua ngôn ngữ là có thể khống chế tư tưởng cùng hành động của cậu?

Thiếu niên tựa hồ nhìn ra cậu đang suy nghĩ cái gì, ác liệt mà cười ha hả: "Đương nhiên, có lẽ về sau tôi có thể tùy ý khống chế thân thể của cậu. Hiện tại, tôi có thể khống chế chính là sống chết của cậu. Chỉ cần tôi vui, cậu tùy thời đều có thể chết. Mà khi tôi không muốn, cậu muốn chết cũng không xong. Hiện tại, đi lại đây."

La Tiểu Lâu sợ ngây người, cố gắng giãy giụa, hèn mọn mà đi về phía ác ma —— không có từ ngữ nào tốt hơn để hình dung y.

Nguyên Tích chờ cậu đi gần, đạp cậu một cước, ghét bỏ mà nói: "Bất quá, tôi thật sự lười hao phí tâm tư trên người cậu, cậu nên chủ động làm tốt những việc mà một nô lệ nên làm, nếu tôi không hài lòng ——" Khóe miệng duyên dáng của Nguyên Tích cong lên, "Nô lệ thân ái, cậu sẽ trở nên thống khổ hơn cả chết."

La Tiểu Lâu ngơ ngác mà ngồi ở trên ghế sa lon, Nguyên Tích đã chiếm phòng ngủ chính để nghỉ ngơi, một chút ý định rời đi cũng không có.

La Tiểu Lâu nắm tóc của mình, cậu rốt cuộc đã làm cái gì? Cậu sợ chết, lại tự tay đem quyền lợi tử vong của chính mình giao vào tay ác ma kia.

---

[1]Mãi độc hoàn châu: là một thành ngữ chỉ kẻ ngu dại, chỉ biết chú trọng hình thức bề ngoài, không biết quý thực chất. Thành ngữ này xuất phát từ một chuyện xưa thời Xuân Thu. (Tham khảo Mãi độc hoàn châu)

[2]Khôn sống mống chết (khôn sống bống chết): nghĩa là khôn ngoan thì sống, dại dột đần độn thì chết. Tục ngữ này dung để nói về việc ở đời, nếu biết cách lo liệu, tính toán, cư xử thì đạt được đời sống khá giả. Ngược lại, sẽ lâm vào cảnh thất bại, khổ sở.

[3]Nguyên văn là "thổ lưu thổ đậu ti". Chính là món này đây

5. Chương 5: Cầm Thú

La Tiểu Lâu cuối cùng trải qua buổi tối trong khách phòng, nghĩ đến khế ước kia, cậu giằng co thật lâu đều không thể ngủ. Ngày hôm sau, La Tiểu Lâu quả nhiên mang theo cặp mắt gấu trúc mà thức dậy.

Cửa phòng ngủ vẫn còn đóng, La Tiểu Lâu đứng trước cửa vận khí nửa ngày, cũng không dám xông vào bảo tên kia cút khỏi nhà cậu. Vô luận như thế nào, đối với La Tiểu Lâu mà nói, sống còn so với tôn nghiêm quan trọng hơn.

Như vậy đành phải nhân nhượng, chỉ vì cậu không đủ mạnh, nếu về sau cậu trở nên lợi hại, có lẽ chuyện thoát khỏi ác ma này không phải là không thể.

La Tiểu Lâu kì kèo ăn thức ăn khó nuốt trong gà mên, cuối cùng quyết định chuẩn bị điểm tâm cho Nguyên Tích. Vô luận như thế nào, cậu hiện tại không có khả năng chống đối ác ma kia – cậu tuyệt đối sẽ không gọi y là người. Nếu cố ý đối nghịch với Nguyên Tích, chọc giận Nguyên Tích, kẻ chịu thiệt cuối cùng cũng sẽ là cậu, chuyện đó sẽ chỉ khiến cậu càng không có tôn nghiêm càng thêm thống khổ mà thôi.

Trước khi tìm ra cách thoát khỏi khế ước, La Tiểu Lâu quyết định, tận lực bóp chết tất cả cơ hội để nam nhân kia phát hỏa với mình, bước kế tiếp chính là tranh đấu cho tự do cùng tôn nghiêm tối đa của bản thân.

Dù sao trước kia lúc còn ở chung với Kiều Toa, cũng là cậu nấu cơm. Úc —— không! Cậu sao có thể đem tên hỗn đản nào đó so sánh với Kiều Toa.

Đúng rồi, cậu có thể nghĩ rằng chính mình nhận nuôi một chó đi lạc, cũng nên vì y (nó) chuẩn bị đồ ăn, dọn dẹp phòng gì gì đó —— nhìn theo chiều hướng tích cực thì nó là một con chó lợi hại.

Nghĩ đến biểu hiện khủng bố của Nguyên Tích ngày hôm qua, La Tiểu Lâu lại lấy ra một củ khoai tây, đồng thời oán hận mắng: đúng là giống chó cao quý, ăn uống còn biết kén chọn.

Một trăm đồng liên bang một củ, cũng may thực vật cũng rất chất lượng, khoai tây phi thường lớn.

La Tiểu Lâu lấy một nửa làm khoai tây xắc sợi, một nửa kho tàu. Đúng vậy, không có thịt để mà làm thịt kho tàu. Cái loại hiện trạng không thể tưởng này, rau dưa còn chưa nói, thịt so với giá thịt năm 2012 không biết mắc hơn bao nhiêu lần.

La Tiểu Lâu làm xong cơm, lại đặt cơm vào gà mên giữ ấm. Nhìn khoai tây sắc sợi thơm ngào ngạt cùng những khối khoai tây kho tàu, La Tiểu Lâu nuốt một ngụm nước bọt, ly khai.

Cậu còn phải làm công, nếu không thể đến trường, sẽ vĩnh viễn sống ở tầng dưới chót xã hội, vĩnh viễn không thể trở nên hùng mạnh, không thể thoát khỏi tay ác ma kia cùng cái thân phận chết tiệt này.

Vừa đến nhà xưởng, La Tiểu Lâu đã bị Dương tiên sinh đang chờ ở cạnh cửa kéo lại, trong lúc còn kinh ngạc, La Tiểu Lâu đã bị kéo vào văn phòng của Dương tiên sinh.

"Tiểu Lâu!" Dương tiên sinh kích động mà cầm tay La Tiểu Lâu.

"Dương, Dương tiên sinh, ngài có chuyện gì?" La Tiểu Lâu bị sự nhiệt tình của Dương tiên sinh dọa sợ, vội rút tay về, lắp bắp hỏi.

"Tiểu Lâu a, cậu là một hảo hài tử, hôm qua tôi liên hệ với cấp trên, cấp trên cũng đồng ý với tôi, muốn ký hợp đồng dài hạn với cậu. Sau khi trở thành công nhân chính thức, mỗi tháng công ty sẽ trả cậu năm nghìn đồng liên bang, nếu cậu cảm thấy không hài lòng, chúng ta còn có thể thương lượng." Dương tiên sinh nhìn La Tiểu Lâu khẩn thiết mà nói.

Ánh mắt La Tiểu Lâu sáng lên, nhưng không lâu sau lại ảm đạm xuống, cậu vươn tay trái, hé ra máy liên lạc, mở thông tin cá nhân, sau đó nói: "Dương tiên sinh, tôi quả thật rất muốn kí, nhưng hiện tại tôi còn là học sinh, cũng không tiện cùng các người ký hợp đồng. Không chỉ vậy, hết mùa hè, tôi cũng chỉ có thể tới đây vào thời gian rảnh rỗi."

Dương tiên sinh cũng ngây ngẩn cả người, ông vẫn nghĩ La Tiểu Lâu là một thiếu niên trong một gia đình nghèo khó, thật không ngờ đứa nhỏ này là học sinh tới làm công vào dịp nghỉ hè.

Niềm tiếc nuối mãnh liệt nảy lên trong lòng, nhưng Dương tiên sinh lại đồng thời vui mừng thay cho La Tiểu Lâu, đối với thiếu niên này mà nói, không thể nghi ngờ đến trường sẽ mang lại kết quả rất tốt.

Vừa nghĩ, Dương tiên sinh vừa liếc thông tấn nghi của La Tiểu Lâu một cái, sau đó lập tức trợn tròn mắt, "Học viện Saint Miro?! Cậu không phải đang nói giỡn với tôi chứ?" Học sinh thì là học sinh, này không có gì, nhưng là học viện Saint Miro? Muốn vào học viện quân sự kia còn phải xếp hàng để đăng kí.

Học viện Saint Miro có thể nói là học phủ hạng nhất của An Tắc tinh cầu, lại là học viện quân sự, vì bồi dưỡng nhân tài, liên minh bỏ ra một khoản trợ cấp rất lớn, học phí tương đương thấp, đãi ngộ lại phi thường tốt.

Học sinh có thể tốt nghiệp đều là thiếu niên anh tài, vì thế, mũi nhọn của các nơi đều muốn vào học viện Saint Miro.

Học sinh trúng tuyển vào đó, nếu không phải trong nhà có quyền thế, thì cũng là phi thường có tiền, nếu hai thứ này đều không có, thì nhất định phải là thiên tài trong thiên tài, không chỉ có không thu học phí, trường học còn có thể trao học bổng.

Đúng rồi, La Tiểu Lâu đại khái chính là loại cuối cùng. Trong lòng nghĩ, cái nhìn của Dương tiên sinh đối với La Tiểu Lâu cũng chậm chậm thay đổi. Ông càng thêm hòa ái mà vỗ vỗ vai La Tiểu Lâu, tán thưởng: "Thì ra Tiểu Lâu của chúng ta giỏi như vậy, cố lên, Dương thúc đây chờ nhìn thấy tên cậu trên bảng danh nhân của An Tắc."

La Tiểu Lâu đỏ mặt, lại không nói gì, học viện cũng không phải cậu thi đậu mà vào. Mà hiện tại, cậu tuy rằng vẫn thường xuyên học bù, cũng chỉ mới xem xong sách giáo khoa tiểu học. Nữ nhân viên tiếp tân ở thương trường kia cùng Dương tiên sinh đều đánh giá cao cậu như vậy, cậu cảm thấy chột dạ, càng thêm quyết tâm hảo hảo học bài.

"Như vậy đi, tuy rằng không thể ký hợp đồng với cậu, Dương thúc tôi có chút không cam lòng, nhưng cũng không có tiếc nuối gì, Tiểu Lâu về sau chính là người làm đại sự. Bất quá hiệu suất của cậu rất cao, hiệu suất như vậy ở vào một số thời điểm đặc biệt sẽ mang đến lợi ích không tưởng cho nhà xưởng của chúng tôi, cho nên cuối tháng này, tôi sẽ cho cậu tiền thưởng ba ngàn đồng liên bang. Chờ cậu khai giảng, cuối tuần nghỉ ngơi, hoặc là nghỉ đông và nghỉ hè cũng có thể đến đây làm thêm."

Dương tiên sinh vốn tên là Dương Dật, là một nhân viên hoà hợp khôn khéo, ông vốn đã thích La Tiểu Lâu, vừa thấy La Tiểu Lâu chính là học sinh của học viện Saint Miro, liền có ý tưởng bồi dưỡng quan hệ tốt.

Ông tin tưởng thiếu niên thiên tài như La Tiểu Lâu về sau sẽ trở thành một danh nhân, là một người mà tất cả sẽ tranh nhau nịnh bợ, mà chờ đến khi đó mới hành động thì quá muộn.

Tỷ lệ gặp được một học sinh học viện Saint Miro nghèo túng còn không đến nửa phần trăm, nhà xưởng nhỏ như bọn họ căn bản không có khả năng thông báo tuyển dụng loại học sinh chính phủ cao cấp này, cho dù là tổng công ty của bọn họ cũng không thể.

Hiện tại cùng La Tiểu Lâu làm tốt quan hệ, về sau vạn nhất có chuyện gì, La Tiểu Lâu có thể nhớ tình cũ mà ra tay tương trợ, đây chính là cơ hội ngàn vàng cũng không cầu được.

Nghe được có tiền thưởng, La Tiểu Lâu một trận kinh hỉ, đồng thời cũng phi thường cảm động, vị Dương tiên sinh này vẫn thực sự chiếu cố cậu. Hiện tại cậu mỗi ngày ít nhất có thể hoàn thành ba tổ, hơn nữa còn có thêm tiền thưởng từ Dương tiên sinh, một tháng này, tiền công trong tay cậu có lẽ sẽ được hơn hai vạn đồng liên bang. Tuy rằng vẫn không đủ học phí, nhưng cũng cho phép La Tiểu Lâu tin tưởng, cậu không phải không thể nuôi sống chính mình.

Về phần học phí, La Tiểu Lâu đã sớm nhìn ra chính mình dựa vào thời gian một tháng chắc chắn là không đủ, cậu đã có một ý tưởng. Nếu không được, đến lúc đó còn có biện pháp khác.

Hôm nay, món tiền thưởng từ trên trời rơi xuống vẫn còn mang theo tiểu cánh không ngừng bay tới bay lui trong đầu La Tiểu Lâu, khóe miệng của cậu luôn luôn trong trạng thái uốn cong, mà quy trình mới cũng dần dần thuần thục, chưa hết giờ cậu đã hoàn thành được ba tổ, thậm chí đã quên mất ác ma còn trong nhà mình.

Đợi đến khi Dương tiên sinh chuyển tiền vào tài khoản trên máy liên lạc của cậu, chuẩn bị trở về nhà ăn cơm chiều, La Tiểu Lâu mới nhớ tới, về nhà phải đối mặt cái gì.

La Tiểu Lâu nhíu nhíu mày, vẫn là ủ rũ mà hướng về nhà.

Lúc La Tiểu Lâu vào nhà, Nguyên Tích đang mặc áo ngủ ngẩng đầu xem TV trên ghế sa lon, chiếc bàn bên cạnh hỗn độn với những tư liệu nhập học mà La Tiểu Lâu mang theo từ La gia cùng với notebook, vốn là của chủ nhân thân thể này.

Nghe thấy tiếng cửa mở, Nguyên Tích quay đầu đang định nói với La Tiểu Lâu chuyện gì, lại bỗng nhiên nhíu mày, vẻ mặt ghét bỏ mà nói: "Trên người cậu là mùi vị gì? Thối muốn chết! Lập tức tắm rửa sạch sẽ, sau đó đi làm cơm, tôi sắp chết đói!"

La Tiểu Lâu cả ngày bận rộn ở nhà xưởng, mệt muốn chết, cậu lại ham tiền mà làm không ít, quả thật đổ chút mồ hôi. Nhưng nhìn bộ dạng sai khiến người khác của Nguyên Tích, cậu không khỏi tức giận đến cả người phát run.

Nguyên Tích không đạt được câu trả lời vừa lòng hay lời xin lỗi kinh sợ, híp mắt bắt đầu hoạt động cổ tay, nhìn chằm chằm La Tiểu Lâu, chậm rãi hỏi: "Như thế nào, cậu có ý kiến?"

La Tiểu Lâu cắn môi, ra sức khuyên chính mình bình tĩnh, cậu đánh không lại Nguyên Tích, trong hoàn cảnh Nguyên Tích đã khống chế sống chết của cậu, cậu phải tập tính nhẫn nại. Nhìn Nguyên Tích thật lâu, La Tiểu Lâu mới ngoảnh mặt đi chỗ khác, nhỏ giọng nói: "Tôi đương nhiên không có ý kiến, tánh mạng của tôi đang ở trên tay anh."

Kiểu nói chuyện không chút cốt khí này làm Nguyên Tích hài lòng một ít, y càng thêm hèn mọn mà nhìn La Tiểu Lâu, ra lệnh: "Vậy nhanh cút vào, đừng để tôi phải nói lần thứ hai."

La Tiểu Lâu đi về phòng mình, lúc sắp bước vào mới chợt nhớ ra phòng ngủ của mình đã bị tên kia chiếm dụng, La Tiểu Lâu lặng lẽ quay đầu lại liếc một cái, kết quả Nguyên Tích đang lườm mắt nhìn cậu, bộ dáng chuẩn bị tiếp tục phát hỏa, không thể không giải thích: "Tôi, quần áo của tôi đều ở bên trong."

Nguyên Tích không kiên nhẫn mà hừ một tiếng, "Vậy cậu còn chờ cái gì, lập tức dọn đống rác rưởi của cậu ra khỏi phòng tôi, chẳng lẽ muốn tôi suốt ngày dễ dàng tha thứ cậu tùy tiện ra vào phòng của tôi? Thật sự là ngu xuẩn…"

Đây là phòng ngủ của tôi mà! Quần áo của tôi đương nhiên sẽ đặt vào tủ quần áo trong phòng của mình, ai biết sẽ gặp phải thứ biến thái như anh chứ! La Tiểu Lâu phẫn nộ mà phản bác trong bụng, cố nén không quay đầu lại rống to, đẩy cửa vào phòng.

Nhìn thấy cảnh tượng trong phòng, La Tiểu Lâu ngây ngẩn cả người.

Phòng ngủ ngày hôm qua rõ ràng còn sạch sẽ, hiện tại đã trở nên lộn xộn đến mức không thể nhận ra.

Ngày hôm qua Nguyên Tích thay quần áo, chính là quần lót đều bị ném tán loạn trên mặt thảm, chăn nằm vắt vẻo nửa trên giường nửa dưới đất, mà đồng hồ báo thức hình con ếch nguyên bản nằm trên tủ đầu giường hiện tại đáng thương nằm bên chân, trông thấy La Tiểu Lâu còn giãy giụa, tận chức tận trách mà nhắc nhở: "Chủ nhân, buổi sáng hôm nay bảy giờ ngài hẳn là rời giường! Rời giường!"

La Tiểu Lâu xoa mi tâm, cậu quả thực không thể dễ dàng bỏ qua tình trạng lộn xộn này, hơn nữa đây là nhà của cậu —— là nhà mới của cậu!

Hít sâu vài cái, La Tiểu Lâu tự trấn tĩnh mình, sau đó ôm vài món quần áo không lấy gì làm nhiều nhặn của mình đi ra, còn cố tình chú ý quần lót một chút, không mất bớt cái nào, La Tiểu Lâu không khỏi nhẹ nhàng thở ra. Mất đi chính là chiếc áo tắm rộng rãi kia, sau đó La Tiểu Lâu lấy làm kỳ lạ mà nghĩ thầm: chẳng lẽ phía dưới áo tắm cái gì cũng không có…

La Tiểu Lâu rùng mình mấy cái, người này thật sự rất biến thái, không thể nghĩ thêm nữa. Cậu nhanh chóng ôm lấy y phục của mình, thuận tay cầm theo đồng hồ báo thức. Trước khi ra khỏi phòng, còn sửa sang lại giường, quần áo Nguyên Tích bỏ lại cũng đem ra, cậu không có ý định mua đồ mới cho y, cũng không định hiến trang phục của mình, hơn nữa, quần áo của hai người căn bản không phải cùng một loại.

La Tiểu Lâu đặt y phục vào tủ quần áo trong khách phòng, kì thật khách phòng cũng không nhỏ hơn chủ phòng bao nhiêu, điều này làm cho La Tiểu Lâu trong lòng dễ chịu không ít. La Tiểu Lâu cầm đồ ở nhà của mình vào nhà tắm, ném quần áo của Nguyên Tích vào máy giặt tự động bên vách tường.

Chờ cậu tắm rửa xong đi ra, đặt quần áo sạch của Nguyên Tích lên giường trong chủ phòng, Nguyên Tích đã thực sự mất kiên nhẫn, quay đầu cho La Tiểu Lâu một cái nhìn khinh thường, tựa hồ ngay cả lời nói châm chọc y cũng lười nói.

La Tiểu Lâu vào phòng bếp, trong bồn nước đặt hai cái bát dơ.

La Tiểu Lâu chán ghét nhìn thoáng qua, ném vào máy rửa chén tự động. Sau đó lại bắt đầu phát sầu, chẳng lẽ lại phải dùng thêm một củ khoai tây nữa? Cho dù chỉ là một món ăn đơn điệu như vậy, với cậu mà nói đã là rất xa xỉ, cậu hiện tại một ngày hơn bảy trăm đồng liên bang, đích xác là rất nhiều, nhưng nếu Nguyên

Tích mỗi ngày ăn hai củ khoai tây, thì tiền dành dụm của cậu căn bản không khác mấy so với lúc chưa tăng tốc độ làm việc.

La Tiểu Lâu muốn khóc, tên hỗn đản này, rốt cuộc có biết bản thân mang đến cho người khác bao nhiêu phiền toái hay không a!

Đúng lúc này, cửa phòng bếp bị đá hai cái, lập tức từ ngoài cửa truyền đến âm thanh không kiên nhẫn của Nguyên Tích: "Cậu muốn rề rà tới khi nào? Còn ngại chính mình không đủ vô dụng?! Cậu thực sự chờ tôi tự mình dạy dỗ cậu?"

Bàn tay đang vịn vào cửa tủ lạnh của La Tiểu Lâu run lên, cố gắng không nhìn cầm thú ngoài cửa, sau đó lấy ra một của khoai tây bắt đầu gọt vỏ.

Những lời này kỳ thật những lúc đùa giỡn Kiều Toa cũng từng nói qua, nhưng khi đó chỉ cảm thấy ngọt ngào, hơn nữa Kiều Toa là hôn thê của cậu, nam nhân ngoài cửa kia là gì của cậu?

La Tiểu Lâu thô bạo chặt khoai tây thành hai khối, xem khoai tây như mặt của Nguyên Tích, cho dù y là nữ nhân, La Tiểu Lâu cậu cũng sẽ không muốn một nữ nhân như vậy làm hôn thê của mình —— ông trời, cậu rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì a?!

Cuối cùng, La Tiểu Lâu bưng hai cái chén đi ra, một cái khoai tây chiên cay[1], một cái khoai tây nghiền[2], ngoài ra còn có hai gà mên.

Sau khi đặt tất cả lên bàn cơm, La Tiểu Lâu chính mình cầm một hộp cơm chuẩn bị đi vào phòng khách, cậu thật sự không muốn nhìn mặt Nguyên Tích mà ăn cơm.

"Ngồi xuống, tôi không muốn ăn một mình." Một âm thanh lười biếng từ phía sau vang lên.

Một mình thì có làm sao a, La Tiểu Lâu tức giận mà quay vào, ngồi đối diện Nguyên Tích.

"Không nghĩ tới người ngu ngốc như cậu mà cũng là học sinh của học viện Saint Miro." Nguyên Tích vừa gắp khoai tây vừa chậm rì rì nói.

Anh mới ngu ngốc, cả nhà anh đều ngu ngốc! La Tiểu Lâu thèm thuồng mà nhìn về phía khoai tây xào, nuốt nước miếng một cái, cúi đầu tiếp tục ăn thức ăn trong gà mên.

"Như vậy, về sau chúng ta học cùng trường, ngô, nếu có cậu ở đó, lúc có chuyện cần sai khiến sẽ tiện lợi rất nhiều." Nguyên Tích lại bồi thêm một câu.

La Tiểu Lâu bị sặc, mạnh ngẩng đầu, ông trời, có cần chơi cậu như vậy hay không?

---

[1]Khoai tây chiên cay

[2]Khoai tây nghiền

6. Chương 6: Khuôn Phép

"Nhìn cái gì, trường học có một học sinh tinh anh như tôi thật bình thường, có loại ngu ngốc như cậu phải nói là kì tích." Nguyên Tích khinh bỉ liếc La Tiểu Lâu một cái, tiếp tục cúi đầu ăn cơm, không quá hai phút sau lại bắt đầu phàn nàn: "Khó ăn muốn chết, tại sao toàn là khoai tây, trong bộ não đơn giản của cậu, chẳng lẽ ngoài khoai tây, không còn thứ gì khác sao?"

La Tiểu Lâu lại nhìn khoai tây nóng hổi cách đó không xa một cái, sau đó nhìn về phía ánh mắt soi mói của Nguyên Tích, nhỏ giọng nói: "Vậy ngày mai đổi, hôm nay cũng không còn kịp rồi."

Nguyên Tích hừ một tiếng, rốt cuộc không nói gì nữa.

La Tiểu Lâu nhẹ nhàng thở ra, dùng tốc độ nhanh nhất kết thúc bữa cơm, sau đó đi vào phòng mình.

"Uy, lát nữa cậu phải dọn dẹp bàn cơm đó." Phía sau truyền đến yêu cầu vô cùng tự nhiên.

"….Biết rồi. Nửa tiếng nữa tôi sẽ đi ra."

Nguyên Tích đại khái đã cảm thấy đả kích La Tiểu Lâu như vậy là đủ rồi, không gọi cậu nữa.

Một tiếng sau, La Tiểu Lâu ra khỏi phòng. Trong phòng khách quả nhiên không có ai.

Nhìn chén dĩa được xử lý sạch sẽ, khóe miệng La Tiểu Lâu trừu rút một chút, còn nói không thể ăn cái gì chứ, tất cả đều bị ăn hết rồi. Hơn nữa, loại chuyện như dọn dẹp bàn ăn rửa chén, trong thời đại này không mất đến hai phút, rốt cuộc là kiểu gia đình nào lại có thể nuôi lớn loại cực phẩm hỗn đản này a!

Nhìn chất liệu quần áo của Nguyên Tích, không phải là loại mà cậu có khả năng mua, loại thiếu gia nhà giàu này, vì sao phải đến chỗ của cậu, ngay cả một chút ý định rời đi cũng không có?

Chẳng lẽ là trốn nhà đi?

Nghĩ đến đây, La Tiểu Lâu có loại cảm giác vô cùng hả hê. Tuy rằng thân thể này chỉ mới 17 tuổi, nhưng cậu nguyên bản là người đã tốt nghiệp đại học đi làm, mà kẻ xấu xa này chẳng qua chỉ là một tiểu quỷ sinh hờn dỗi với gia đình mà thôi – ở loại thời điểm này, La Tiểu Lâu lựa chọn quên đi sự thật là tiểu quỷ này dám giết người.

An ủi chính mình như vậy, tâm lý của La Tiểu Lâu trở lại cân bằng.

Đúng lúc này, cửa chủ phòng mở ra, Nguyên Tích từ bên trong đi tới.

Động tác dọn dẹp bát đĩa của La Tiểu Lâu tức khắc cứng lại, dù cho cậu đã cố gắng không nhìn Nguyên Tích, nhưng có những người mang trên mình cảm giác hiện diện quá mạnh mẽ.

Nguyên Tích đứng ở cửa phòng bếp, nhìn La Tiểu Lâu đang bận bịu bên trong, chờ cậu xong việc, mới nói: "Đến thư phòng, để chuẩn bị cho cuộc sống sau này của chúng ta, tôi đã lập ra một vài luật lệ."

Vừa nghe thấy hai chữ sau cùng, trước mắt La Tiểu Lâu biến thành một màu đen.

Hai người một trước một sau trong trạng thái tinh thần hoàn toàn bất đồng tiến vào thư phòng. Tuy rằng La Tiểu Lâu chưa thật sự chăm lo cho nhà mới của mình, nhưng những vật dụng tặng kèm cũng giúp thư phòng có khuôn có dạng.

Một cái tủ lớn, bàn học màu trắng, bên trên bày máy tính, bên cạnh còn có một cái máy, công dụng cụ thể La Tiểu Lâu chưa tìm hiểu, cậu chỉ biết trong đó có chức năng photo và scan.

Nguyên Tích tùy ý ngồi xuống chiếc ghế duy nhất trong phòng, bắt chéo chân. Sau đó ngẩng đầu nhìn La Tiểu Lâu, vẫy tay ý bảo cậu đến trước mặt y.

"Tôi có thấy quần áo cậu đã giặt, tuy rằng gấp khó coi muốn chết, nhưng xem như cũng tạm đạt yêu cầu." Nguyên Tích ra vẻ thi ân nói, y cảm thấy, cho dù là nô lệ, y cũng nên vừa đánh vừa xoa, đương nhiên cũng không thể để nô lệ quá kiêu ngạo, bằng không cậu ta vĩnh viễn cũng không tiến bộ.

Đối diện với loại khích lệ này, La Tiểu Lâu quả thực không biết nên nói gì, cuối cùng cậu phát hiện Nguyên Tích cư nhiên đang đợi cậu phản ứng, hơn nữa sắc mặt đã có xu hướng càng ngày càng đen, chỉ có thể nói một câu tẻ nhạt: "Ân, tôi quả thật không biết gấp quần áo, có lẽ tôi không có năng khiếu đó."

Những ngón tay của Nguyên Tích lại phát ra một tiếng vang đáng sợ, y nghiêm mặt nói: "Được rồi, cậu biết tự nhận thức là được, lần sau lại cố gắng. Về sau, mỗi ngày cậu phải dọn dẹp lại phòng của tôi, giặt quần áo, còn phải nấu cơm. A, tôi còn nghĩ phải tuyển người làm thêm linh tinh gì đó, nhưng hiện tại xem ra không cần, tôi không thích nhìn thấy người khác trong phòng mình. Còn những chuyện khác, tạm thời tôi chưa tính đến, khi nào nghĩ xong tôi sẽ nói với cậu."

La Tiểu Lâu cúi đầu, thậm chí còn có suy nghĩ muốn bóp chết chính mình, tại sao lúc đó lại giúp Nguyên Tích dọn phòng, giặt quần áo nấu cơm a! Nếu cậu không làm, đại thiếu gia như Nguyên Tích tựa hồ sẽ không nghĩ đến!

La Tiểu Lâu ngẩng đầu, cẩn thận nói: "Kỳ thật, tôi làm không tốt chút nào, anh có thể cân nhắc tìm người, quả thật, tôi chủ yếu là sợ anh không quá vừa lòng…."

Nguyên Tích bực mình phất phất tay, nói với La Tiểu Lâu, "Được rồi, nếu tôi không vừa lòng sẽ chịu trách nhiệm dạy lại cậu, chẳng lẽ cậu cho rằng chủ nhân như tôi ngay cả nô lệ của mình cũng không có khả năng dạy dỗ hay sao?"

La Tiểu Lâu không nói nên lời, cậu hối hận đến mức muốn đi đập đầu vào tường cho xong.

"Ngoài ta, cậu mỗi ngày ra ngoài làm gì? Bây giờ còn đang nghỉ hè, cậu như vậy, tôi ăn uống rất bất tiện, giống như hôm nay, tôi phải chờ cậu về. Sau này, không cho phép ra khỏi cửa!" Nguyên Tích trách móc, thuận miệng quyết định thay cho La Tiểu Lâu.

"Chuyện gì cũng được, chỉ có chuyện này là không được, anh dù gì cũng phải nói đạo lý một chút đi, tôi cũng có công chuyện của chính mình." La Tiểu Lâu nhỏ giọng mà lại kiên định nói, cậu ngẩng đầu, lần đầu tiên đối diện với Nguyên Tích mà không vội quay mặt tránh đi nơi khác.

Cậu phải ra ngoài làm công, cậu còn muốn tiền đóng học phí. Hơn nữa nếu lần này thỏa hiệp, có khi nào lần tới Nguyên Tích sẽ yêu cầu cậu không được đến trường, chuyên tâm làm người hầu của y hay không?

Gương mặt xinh đẹp của Nguyên Tích bởi vì tức giận mà có chút vặn vẹo, y không quen có người cự tuyệt y, hơn nữa người này lại là nô lệ nhát gan đến chết mà y mới thu nạp. Nhất là mỗi khi y tức giận, cơ hồ chưa từng có ai dám nói không với y.

Nhưng mà La Tiểu Lâu nhỏ gầy trước mặt y, cho dù phát run, ánh mắt cũng không hề né tránh.

Nguyên Tích tức giận đứng lên, giơ cao nắm tay, sau đó ra sức vung tới.

La Tiểu Lâu từng chứng kiến sức mạnh cùng tốc độ của Nguyên Tích, cậu biết bản thân căn bản không thể trốn thoát, hơn nữa, cậu không biết rằng xương cốt của mình còn rắn chắc hơn cả sắt thép. Cậu nhắm mắt lại, sắc mặt tái nhợt. Chẳng lẽ lần trọng sinh này đến đây là kết thúc?

Rõ ràng cậu đã không ngừng nhượng bộ, rõ ràng đã cố gắng sinh tồn, vì sao kết quả vẫn như vậy.

Một tiếng động thật lớn vang lên bên lỗ tai cậu, nắm tay của Nguyên Tích dừng lại trên bức tường sau lưng La Tiểu Lâu.

Lúc này La Tiểu Lâu mới phát hiện, tim cậu đập nhanh khủng khiếp, nhưng mà, cậu còn sống….

Ngay lúc này, chiếc tủ lớn ở phía sau La Tiểu Lâu lung lay, muốn ngả về phía trước.

Nguyên Tích bị chọc tức, tên nô lệ này quả thật không biết tốt xấu! Đây là biểu hiện của việc thiếu giáo huấn! Nhưng y biết nô lệ trước mặt thể năng quá kém – người kém cỏi như vậy rốt cuộc trúng tuyển vào học viện quân sự hàng đầu bằng cách nào cơ chứ – cho nên, nắm tay của y vốn đang trên đường đáp lên mặt La Tiểu Lâu trong nháy mắt lệch sang bên cạnh.

Y còn chưa muốn mất tên nô lệ này, tuy La Tiểu Lâu kém như vậy, tốt xấu gì cũng sẽ không phản bội y, cũng có thể làm những công việc nhà cơ bản nhất. Cho dù là y, cả đời cũng chỉ có thể ký ba lần khế ước như thế này, lúc ấy nhất định là đầu óc của y không minh mẫn, mới ký kết khế ước với người này. Cấp bậc gen quá kém, thể năng quá kém….cậu còn có thể tệ hơn như vậy nữa sao.

Trong lúc Nguyên Tích suy nghĩ tìm cách thích hợp để giáo huấn La Tiểu Lâu, chiếc tủ lớn kia bởi vì không chịu nổi ảnh hưởng từ nắm đấm của y, ngã sang hướng này.

Nhìn nhìn La Tiểu Lâu đang ở trước giá sách, lo lắng tủ sách có thể ép chết người này, y thật sự không biết khả năng chịu đựng sức nặng của loại người nhỏ bé này là bao nhiêu.

La Tiểu Lâu nhìn Nguyên Tích một lần nữa nghiêm mặt vươn tay, chẳng lẽ y vẫn quyết định đánh cậu? Đợi nửa ngày, phát hiện cơn đau trong tưởng tượng cũng không đến, mà tay của Nguyên Tích đang chống trên giá sách sắp ngã xuống phía sau cậu.

Nguyên Tích thịnh nộ mà đẩy giá sách về chỗ cũ, dễ dàng nắm áo nhấc La Tiểu Lâu lên, phẫn nộ nói: "Nghe cho rõ, cậu thích ra ngoài thì cứ đi, nhưng nếu làm làm lỡ giờ cơm chiều của tôi, dù chỉ là một lần! Tôi cũng sẽ giáo huấn cậu!" Nói xong xoay người đi ra ngoài, dùng sức đóng sầm cửa phòng.

Chân của La Tiểu Lâu có chút nhuyễn mà ngồi sụp xuống trên thảm trải phòng, cậu còn có thể ra ngoài làm việc, thật sự tốt quá. Một lát sau, La Tiểu Lâu dường như có chút đăm chiêu quay lại nhìn giá sách kia, có lẽ Nguyên Tích cũng không đến mức xấu xa như cậu tưởng, ít nhất, y cho phép cậu có thời gian riêng tư, hơn nữa, cũng không có đánh người.

Mới vừa nghĩ như vậy, La Tiểu Lâu dùng sức cốc đầu mình, cậu tại sao phải tìm điểm tốt của tên kia – chẳng lẽ phiền toái và khuất nhục mà y mang đến cho cậu còn chưa đủ hay sao?

Sáng sớm hôm sau, La Tiểu Lâu lại bắt đầu cuộc sống quanh quẩn quanh hai điểm nhà xưởng và nhà.

Bởi vì chi phí ăn uống của Nguyên Tích vốn không có trong tính toán ban đầu, La Tiểu Lâu mỗi ngày đều tăng ca vài giờ bởi vì cậu muốn bảo đảm, mỗi ngày, ngoại trừ khoản tiền dùng để mua thức ăn, cẩu vẫn có thể còn lại bảy trăm đồng liên bang. Hết thảy đều diễn ra theo kế hoạch của La Tiểu Lâu, tiền trong tài khoản mỗi ngày một tăng.

Nếu không phải lo lắng tính cách bá đạo không nói lý lẽ của Nguyên Tích, thì cuộc sống hiện tại của La Tiểu Lâu có thể nói là vô cùng vừa lòng.

Nhưng mà, sau hai mươi lăm ngày đi làm công, Dương tiên sinh lại tìm đến La Tiểu Lâu.

Sau khi chắp tay sau lưng đi qua đi lại hai vòng trong phòng làm việc, Dương tiên sinh cuối cùng cũng đến, trên mặt mang theo vẻ khó xử cùng khẩn cầu: "Tiểu Lâu à, lần này cậu phải giúp Dương thúc."

La Tiểu Lâu vội hỏi lí do, nguyên lai, mội tháng nhà xưởng sẽ đưa linh kiện đã được lắp ráp đến cho khách hàng, nhưng mỗi lần số lượng của các loại linh kiện đều giống nhau. Hiện tại, vì tốc độ của La Tiểu Lâu quá nhanh, linh kiện số 05 mà cậu lắp ráp đã hoàn thành vượt mức. Mà có vài loại linh kiện, bởi vì những nguyên nhân khác nhau, số lượng còn thiếu khá nhiều. Ý của Dương tiên sinh là nhờ La Tiểu Lâu giúp đỡ lắp ráp các loại linh kiện khác.

"Tiểu Lâu, Dương thúc cũng không gạt cậu, bình thường, mỗi công nhân chỉ phụ trách một linh kiện cố định, bởi vì có liên quan đến mức độ thuần thục, nếu chúng ta đổi linh kiện giữa chừng, đối với người hay nhà máy đều đem lại tổn thất. Nhưng lần này thật sự không còn cách nào, hơn nữa, nếu cậu có thể hỗ trợ, số lượng giao hàng lần này của chúng ta sẽ nhiều hơn trước, nói không chừng có thể ký hợp đồng với khách hàng lớn." Nói xong, Dương tiên sinh dùng ánh mắt trông ngóng mà nhìn về phía La Tiểu Lâu. "Tiểu Lâu, giúp đỡ lần này đi, Dương thúc chỉ còn biết trông cậy vào cậu."

La Tiểu Lâu phát sầu, cậu lắp ráp nhanh là có nguyên nhân, chính là cậu đã cải biến các bước lắp ráp, nếu bây giờ đổi linh kiện, cậu không còn khả năng làm nhanh như hiện tại.

"Tiểu Lâu, xem như Dương thúc năn nỉ cậu, thế này đi, nếu tốc độ lắp ráp của cậu chậm hơn nhiều so với tốc độ lắp ráp linh kiện số 05, nếu không được đến bốn trăm đồng liên bang, Dương thúc làm chủ bù vào khoản chênh lệch cho cậu, nhiều nhất có thể cho cậu thêm hai trăm, nếu như nhiều hơn nữa, Dương thúc cũng không thể làm chủ." Dương Dật cắn răng nói.

Như vậy, kỳ thật có thể nhờ một công nhân khác, nhưng Dương Dật biết, công nhân mới bắt đầu làm sao có được tốc độ như La Tiểu Lâu, nếu La Tiểu Lâu mỗi ngày chỉ có thể hoàn thành một tổ, ông cũng chấp nhận. Mà vạn nhất, La Tiểu Lâu có thể hoàn thành hai tổ một ngày, coi như là xưởng buôn bán lời.

Hơn nữa, điểm mấu chốt chính là khách hàng lần này rất lớn. Trước kia ông chưa bao giờ nghĩ đến một công ty lớn như vậy sẽ có lúc lựa chọn xưởng gia công nhỏ như bọn họ, nếu lần này có thể đúng lúc giao hàng vượt mức, ký được hợp đồng với khách hàng này, như vậy, ở tổng công ty bên kia ông cũng được xem như là công thần.

Nhìn vẻ mặt chờ mong của Dương Dật, ông lại từng giúp đỡ La Tiểu Lâu không ít, La Tiểu Lâu nghĩ nghĩ, chỉ có thể nói: "Vậy đi, Dương thúc, ngày mai tôi sẽ thử xem thế nào."

7. Chương 7: Nam Nhân

Ngày hôm sau, La Tiểu Lâu cố ý đến nhà xưởng từ sớm, quét máy liên lạc trên cổ tay lên cửa, trên cánh cửa hợp kim trong suốt hiện lên một vầng sáng màu đỏ, sau đó mở ra hai bên cho phép La Tiểu Lâu đi qua.

Bởi vì lúc này còn cách thời gian đi làm rất sớm, trong nhà xưởng chỉ có sự hiện diện của mấy nhân viên quản lý và Dương Dật.

Nhìn thấy có người tiến vào, những người đang ở bên trong đều giật mình, công nhân thường sẽ không đến quá sớm, lúc này chính là khoảng thời gian để những nhân viên quản lý như bọn họ phân phối linh kiện. Gần như toàn bộ hoạt động của nhà xưởng đều được cơ giới hóa, nhưng nếu là linh kiện cho cơ giáp thì đều là sản phẩm thủ công của công nhân.

Đến lúc nhìn rõ người đến là La Tiểu Lâu, mấy nhân viên quản lý mới lộ ra biểu tình minh bạch, đều mỉm cười, đa số bọn họ đều biết Dương Dật đổi linh kiện cho La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu mỉm cười chào hỏi mọi người, miệng cậu rất ngọt, hầu hết người ở đây đều thích vị thiếu niên nhỏ tuổi nhất trong nhà xưởng nhưng cũng không sợ khổ cực này.

La Tiểu Lâu nhìn vài người đang bận rộn, đi vào trong châm trà cho mọi người, "Dương thúc, thì ra cấp trên như các người còn bận rộn hơn cả công nhân chúng ta a."

"Chúng ta cũng chỉ bận lúc này thôi, muốn tạo ra hiệu suất và thành quả, chủ yếu vẫn phải dựa vào các người, nhất là La Tiểu Lâu của chúng ta." Dương Dật cười híp mắt, "Hiện tại xem ra, ba phó tổng trong nhà xưởng này đều tuyển người, tôi lại tuyển được một nhân tài như cậu, hai tên kia hâm mộ gần chết."

La Tiểu Lâu nhếch miệng cười làm lộ ra lúm đồng tiền nhợt nhạt, nói: "Dương thúc đừng đem tôi ra nói giỡn, nếu không nhờ ngài chịu nhận tôi, tôi căn bản không có chỗ làm công."

La Tiểu Lâu nói ra trải nghiệm của chính mình, nhưng những người khác đều nghĩ là cậu khách khí.

Hai vị phó tổng còn lại cũng âm thầm cắn răng, trong lòng than thở, rõ ràng hai người bọn họ đăng quảng cáo tuyển dụng bắt mắt hơn, các hạng mục công việc, các loại phúc lợi cũng cụ thể hơn, sao La Tiểu Lâu lại chọn quảng cáo tuyển dụng bị đè dưới một đống tin tức khác của Dương Dật chứ.

Kỳ thật, đây cũng là chó ngáp phải ruồi, thông báo tuyển dụng của hai vị phó tổng kia La Tiểu Lâu cũng nhìn qua, đãi ngộ, điều kiện công tác quả thật là rõ ràng hơn, nhưng một chuỗi yêu cầu dài ngoẵng lại dọa sợ La Tiểu Lâu. Giấy chứng nhận La Tiểu Lâu căn bản không có, cho dù có vài việc làm đơn giản tạm thời, nhưng để được chấp nhận cũng cần một khoảng thời gian nhất định, trong hoàn cảnh chỉ còn một tháng nữa là đến khai giảng, La Tiểu Lâu không thể chờ được.

Cho nên quảng cáo đơn giản của Dương Dật đã mang đến kinh hỉ cho cả hai người.

"Dương thúc, tôi đang nhàn rỗi, ông xem có gì cần tôi hỗ trợ hay không?" La Tiểu Lâu đi đến hỏi.

Dương Dật nhìn những người chung quanh đang bận bịu, vung tay nói: "Nơi này không cần cậu, Tiểu Lâu, nếu không có việc gì thì cậu cứ đi trước đến lĩnh tổ linh kiện đi."

Dương Dật không đành làm chậm trễ La Tiểu Lâu, tốc độ của cậu có thể chọi lại với mấy người.

Hai phó tổng khác thì đang dỏng tai nghe xem Dương Dật giao linh kiện gì cho La Tiểu Lâu, Dương Dật mỉm cười, đích thân dẫn La Tiểu Lâu đến văn phòng của thợ cả phụ trách hướng dẫn lắp ráp.

Thợ cả nhìn nhìn La Tiểu Lâu, ông tuy lớn tuổi, nhưng vẫn có thể nhớ rõ vị thiếu niên lạ mặt này, hẳn là tới đây chưa được bao lâu, không khỏi cảm thấy kì quái mà nhìn về phía Dương Dật, "Dương phó tổng, ngài giao linh kiện cho đứa trẻ này có phải là quá mạo hiểm hay không?"

Dương Dật cười cười, kiên định nói: "Ngài yên tâm, tôi tự biết chừng mực." Nói xong vỗ vỗ vai La Tiểu Lâu, bảo cậu hảo hảo học.

La Tiểu Lâu đương nhiên cũng không nói gì khác, dù sao cậu cũng không có quyền lực chọn. Đầu tiên, cậu nghiêm túc mà theo thợ cả học các bước lắp ráp của linh kiện số 17, sau đó tìm Dương Dật lãnh linh kiện.

Dương Dật đang vội, chỉ vào một đống linh kiện màu bạc bên phải mình, nói, "Chính là đống đó, La Tiểu Lâu, cậu tự lấy một chút đi."

La Tiểu Lâu lấy một tổ, sau đó suy nghĩ, lại quyết định lấy ra bốn mươi cái, như vậy buổi chiều không cần phiền nhân viên quản lý đến đưa một lần nữa.

La Tiểu Lâu đẩy xe vào phòng làm việc, lúc này còn nửa tiếng nữa mới tới giờ làm việc chính thức.

Lúc rẽ ngoặt, phía trước có một người đang đi tới, La Tiểu Lậu vội bang dừng xe đẩy trong tay lại.

Là lão Dương công nhân nơi này, lão Dương năm nay hơn năm mươi tuổi, là một trong những công nhân tới nhà xưởng sớm nhất. Tuổi thật ra không tính là quá lớn, nhưng tóc đã hoa râm. Lão Dương cơ hồ mỗi ngày đều đi sớm về trễ hơn mọi người. Cho nên, tuy tốc độ của ông bình thường, nhưng số lượng cũng có thể nói là nhiều.

La Tiểu Lâu từng nghe các công nhân khác nói với nhau, điều kiện của gia đình lão Dương rất không tốt, ông phải nuôi mọi người trong nhà, hơn nữa, trong đó còn có hai người con là học sinh. Tuy rằng bình thường lão Dương rất trầm lặng, nhưng chỉ cần nhắc đến hai đứa con, gương mặt lập tức tỏa sáng, vui mừng, hãnh diện đều biểu hiện trên mặt.

La Tiểu Lâu thật sự tôn kính lão công nhân này. Trong mắt cậu, những người dựa vào nỗ lực của chính mình để sinh tồn đều đánh được tôn kính.

Lên tiếng chào hỏi lão Dương, La Tiểu Lâu vội vàng đi vào phòng làm việc của mình, tuy rằng thời gian thoạt nhìn có chút dư dả, nhưng cậu ngay cả lơ là một chút cũng không dám.

Vì linh kiện số 17 cần rất nhiều bước lắp ráp, hai mươi ba bước, ước chừng hơn linh kiện số 05 lúc trước mười ba bước. La Tiểu Lâu thậm chí không thể tưởng tượng được, với yêu cầu cao như thế này, người khác làm sao có thể hoàn thành một tổ.

Dù rất tự tin vào tốc độ hiện tại của mình, cậu cũng biết muốn hoàn thành hai tổ quả thật rất miễn cưỡng.

Tuy rằng Dương Dật đã nói, nếu cậu không thể làm được bốn trăm đồng liên bang mỗi ngày, nhà xưởng sẽ bù thêm hai trăm cho cậu, nhưng La Tiểu Lâu cho dù thiếu tiền, cho dù thích tiền, cũng không thích việc lợi dụng như vậy.

Cho nên, cậu hít sâu một hơi, tập trung tinh thần bắt đầu làm việc.

Đầu tiên, cậu phải thuần thục các bước, sau đó mới có thể đẩy nhanh tốc độ.

"Mười sáu, mười bảy, mười tám —-" La Tiểu Lâu nhíu mày, mỗi lần làm đến bước thứ mười tám, động tác của cậu lại bắt đầu đứt quãng, bởi vì nhịp bị xáo trộn, những bước sau cũng có chút hỗn loạn.

Bởi vậy, năm linh kiện trước, mội cái cậu đều lắp ráp hai lần, riêng cái đầu tiên đã làm đi làm lại ba lần.

La Tiểu Lâu nhìn lướt qua một đống linh kiện còn thừa trong xe đẩy, bắt buộc chính mình bình tĩnh lại, nhắm mắt suy nghĩ nguyên nhân gây ra loại hiện tượng này.

Trong bóng tối yên tĩnh, một linh kiện xuất hiện trong đầu La Tiểu Lâu, sau đó nhanh chóng lắp ráp từng bước một, mười bảy, mười tám, mười chin….

Hai mươi hai, hai mươi ba!

La Tiểu Lâu đột ngột mở mắt ra, hoàn thành, một chút đình trệ cũng không có.

Cậu cẩn thận hồi tưởng lại động tác lắp ráp bước thứ mười tám của mình, rõ ràng không có sai lầm, giống như trong hiện thực…

"Không, không đúng, nhất định là có chỗ không giống…" La Tiểu Lâu thì thào, sau đó lại cầm lấy linh kiện bắt đầu lắp ráp.

La Tiểu Lâu cố gắng thực hiện động tác giống hệt những gì vừa diễn ra trong đầu, đến bước thứ mười tám, ngón tay trái của cậu theo thói quen tính di chuyển về phía dưới linh kiện, nhìn đầu ngón tay của chính mình, một tia sáng xẹt qua trong đầu La Tiểu Lâu.

Đúng rồi, phía sau, trong bước này, linh kiện có ba điểm phải đồng thời chịu lực, cậu lại chỉ để ý đến hai cái, mà sau khi hoàn thành hai điểm này chuẩn bị làm điểm thứ ba, tuy rằng có thể thực hiện, nhưng bước đi đã bị rối.

La Tiểu Lâu nhẹ nhàng thở ra, mỉm cười. Thảo nào thợ cả không tín nhiệm cậu, linh kiện này quả thật rất khó.

Khi lắp ráp linh kiện thứ sáu, La Tiểu Lâu bắt đầu chú ý, lúc hoàn thành bước thứ mười bảy, những ngón tay trên bàn tay trái của La Tiểu Lâu tách ra, ngón cái và ngón áp út áp vào phía dưới và phía sau, cố gắng để ý đến hai vị trí cùng một lúc.

Hai mươi ba bước! Rốt cuộc cũng thành công thuần thục, không có tạm dừng!

La Tiểu Lâu thật cao hứng, sau khi thuần thục bước đi, bắt đầu liều mạng tăng tốc.

Nói là không muốn lợi dụng người khác một cách vô duyên vô cớ, nhưng quan trọng hơn là La Tiểu Lâu hi vọng bản thân có thể giống lúc lắp ráp linh kiện số 05 trước đây, nhờ vào hiệu suất cao kiếm thêm chút tiền.

Bốn trăm đồng liên bang cũng chưa phải là mục tiêu của cậu, cho dù khó khăn đến mấy, cậu cũng nhớ kĩ, nếu linh kiện số 05 có thể đem đến tám trăm đồng liên bang mỗi ngày, thì linh kiện số 17 sớm muộn gì cũng sẽ đến ngày đó!

Sau khi tăng ca một tiếng, La Tiểu Lâu xây xẩm mà đứng dậy khỏi bàn, từ sáng sớm đến giờ, cậu miễn cưỡng hoàn thành 30 cái, vậy mà cảm giác còn mệt hơn so với việc lúc trước hoàn thành ba bốn tổ.

La Tiểu Lâu không được phép tiếp tục tăng ca, thân thể không chịu nổi, hơn nữa nếu trở về muộn, Nguyên Tích sẽ lại nổi giận.

Quên đi, cậu đã cố hết sức, cho dù công ty trợ cấp một ít, cũng là chuyện nên làm thôi. Đêm nay cậu lại đến chỗ Tống lão sư tìm hiểu một chút về linh kiện số 17, thử xem có thể cải tiến linh kiện phức tạp này hay không.

Đúng lúc này, cửa phòng làm việc của La Tiểu Lâu bị gõ hai cái, không đợi cậu đáp lại, Dương Dật đã vội vã tiến vào.

"Tiểu Lâu, hôm nay là lần đầu tiên cậu gia công linh kiện này, không cần tự đòi hỏi quá cao, có thể hoàn thành mười cái là được, nếu quả thật quá khó, dưới mười cái…." Dương Dật đang nói bỗng nhiên ngừng lại, sững sờ nhìn mặt bàn của La Tiểu Lâu.

Ông mở lớn miệng, hết nhìn La Tiểu Lâu, lại nhìn mặt bàn.

La Tiểu Lâu vừa dọn dẹp vừa hoạt động ngón tay của mình, vừa thấy Dương Dật dừng lại, vội đi đến phân bua: "Dương thúc, không tới bốn mươi cái cũng không nên trách tôi, tôi đã cố hết sức, xem như vì tôi đã mệt mỏi cả một ngày, ngài vẫn phát tiền của hai tổ cho tôi đi, tôi còn phải nuôi gia đình nữa mà!" Chẳng phải có tên Nguyên Tích kia ở nhà đợi cậu nuôi sống sao.

Dương Dật mở miệng, gian nan nói: "Tiểu Lâu, thợ cả không nói cho cậu biết sao, linh kiện số 17 bảy này là 10 cái một tổ, cho nên cậu làm không những không ít mà còn vượt mức."

La Tiểu Lâu chớp chớp mắt, cậu kích động mà tiến đến cầm tay Dương Dật: "Dương thúc, ngài nói thật? Tôi đã nói tôi không phải vô dụng như vậy, thật sự tốt quá, da!" Nói xong cười ha ha, đối với La Tiểu Lâu đã phiền muộn cả ngày mà nói, đây là một kinh hỉ ngoài sức tưởng tượng.

Dương Dật cũng dùng sức cầm tay La Tiểu Lâu, cười to ra tiếng, "Tiểu tử, tốt lắm! Dương thúc còn muốn nói cho cậu một tin tốt, nhất định tiểu tham tiền nhà cậu sẽ cao hứng đến hỏng mất."

Thấy La Tiểu Lâu tha thiết mà nhìn ông tựa như trên người ông đính đầy đồng liên bang, Dương Dật ho khan một tiếng nói: "Linh kiện cơ giáp cũng phân chia cấp bậc, lúc đầu cậu làm là loại linh kiện bậc một, vật liệu bình thường, thao tác cũng chỉ có mười bước mà linh kiện cậu làm hôm nay cần hai mươi ba bước, đã thuộc lại linh kiện bậc hai. Bậc càng cao giá cũng càng cao. Cho nên, La Tiểu Lâu, linh kiện số 17 mà cậu làm, mỗi tổ ba trăm đồng liên bang."

La Tiểu Lâu ra sức tự ngắt đùi mình một cái, lập tức đau đến phải la lên một tiếng, thì thào nói: "Mẹ ơi, không phải mộng, ta đây hôm nay chẳng phải là giàu to rồi?"

Dương Dật mỉm cười thu dọn linh kiện đã được La Tiểu Lâu gia công tốt trên bàn, sau đó chuyển vào tài khoản của La Tiểu Lâu một ngàn đồng liên bang.

La Tiểu Lâu mở to mắt, Dương Dật xúc động vỗ vỗ cậu, nói: "Tiểu Lâu, nếu Dương thúc nhờ cậu đương nhiên sẽ lựa cho cậu cái khó nhất, hiếm thấy có người làm nhanh như vậy. Hơn nữa, ba mươi linh kiện này không thấy xuất hiện hư tổn gì, công ty phải khen thưởng."

"Cám ơn Dương thúc." La Tiểu Lâu cười híp mắt, thật tình nói lời cảm tạ.

"Được rồi, hết giờ làm việc, nhanh nhanh trở về đi, vừa rồi còn nghe tiểu tử cậu nói phải nuôi gia đình? Đừng nói với Dương thúc cậu nhỏ tuổi như vậy, ở nhà đã tìm con dâu cho cậu nuôi từ nhỏ!" Dương Dật thuận miệng đem La Tiểu Lâu ra đùa giỡn.

La Tiểu Lâu đang trên đường đi ra lảo đảo một cái? Con dâu nuôi từ nhỏ? Nguyên Tích? Úc – không, cậu không cần a! Quả phụ đen so với y còn đáng yêu hơn!

Bởi vì hôm nay thu nhập tương đối nhiều, hơn nữa thời gian đã hơi trễ, La Tiểu Lâu cắn răng, có ý xuống xe lúc đi ngang qua một trạm gần cửa hàng bánh ngọt. Mỗi lần đi ngang qua, nhìn những món điểm tâm bên trong hương vị và hình dạng mê người, La Tiểu Lâu liền muốn trở nên đui mù.

Cậu cũng không phải là người đặc biệt thích đồ ngọt, nhưng thức ăn trong cửa hàng này giống như có ma chú, mỗi lần đi ngang qua đều hấp dẫn cậu phải ngoái đầu lại nhìn vài lần. Hơn nữa, xem nhân viên giao hàng ngoài cửa có thể nhận ra bánh ngọt ở đây hẳn là không tồi.

Bước qua cánh cửa tinh xảo, dưới ánh mắt kinh ngạc của nhân viên cửa hàng, La Tiểu Lâu xấu hổ hỏi: "Cái này bao nhiêu tiền?"

Trời biết cậu đã chọn cái rẻ nhất! Nhưng một hộp bánh ngọt vẫn tốn hết hai trăm đồng liên bang – chứ không phải hai mươi! A! Thế giới tương lai khá lắm! Thế giới tương lai có thể giật tiền không cần kiêng nể à!

La Tiểu Lâu ở tại chỗ rống giận, đem nhân viên cửa hàng ra mắng đến tối tăm mặt mũi – nhưng chuyện này chẳng qua chỉ là diễn ra trong đầu cậu mà thôi.

La Tiểu Lâu vươn tay một cách ủ rũ, để nhân viên cửa hàng tính tiền bánh ngọt trên máy liên lạc. Đích thân đến mua đã đủ quê mùa, còn hỏi giá cho thấy không thể mua nổi thì càng quê mùa, nhất định là vậy….

Hơn nữa, vẫn nên mua hộ Nguyên Tích một cái, nam nhân đều không thích đồ ngọt, vạn nhất y không ăn, chính mình còn có lý do để ăn.

…..

La Tiểu Lâu càng ngày càng tin rằng, ông trời cho cậu trọng sinh, kì thật là vì muốn khảo nghiệm cậu.

Không có tiền thì đã sao, bỗng dưng có thêm một chủ nhân đã là gì – chủ nhân tùy thởi tùy chỗ ở chung có tính cách quái dị biến thái mới là điều khiến người ta không thể chịu được!

La Tiểu Lâu run run nhìn người đang hưng trí bừng bừng ngồi ăn bánh ngọt bên bàn cơm, bánh ngọt đủ màu sắc bị chiếc nĩa trắng xiên lên, sau đó đưa vào cái miệng duyên dáng, chỉ còn lại một ít bơ màu trắng chảy xuống bên khóe miệng…..

Ngao! Vì sao, vì sao một nam nhân tính cách biến thái như thế – y thật là một nam nhân, lần trước Nguyên Tích tắm xong thứ gì cũng không mặc đi khắp căn hộ khiến La Tiểu Lâu thấy, úc, đừng hỏi cậu đã thấy gì – lại thích ăn bánh ngọt!

Nếu từ lúc trọng sinh đến giờ, các loại cẩu huyết đều là để khảo nghiệm cậu, như vậy Nguyên Tích nhất định là khảo nghiệm lớn nhất!

Nguyên Tích vừa ăn vừa nâng lên tách cà phê mà tiệm bánh ngọt tặng kèm nhấm nháp một cách đầy hưởng thụ. Đến khi ăn xong những cái bánh ngọt không lớn nhưng đắt tiền đó, Nguyên Tích mới chậm rãi lau

miệng nói: "Ân, cậu rốt cuộc có phải là đàn ông con trai hay không a, cư nhiên lại thích thứ đồ này?! Bất quá xem như cậu thật tinh mắt, cũng chỉ có bánh ngọt ở tiệm này là có thể nuốt trôi mà thôi."

La Tiểu Lâu đang ở phòng bếp dùng ánh mắt mong mỏi nhìn y ăn xong mẩu bánh cuối cùng, trên tay dùng sức một cái, củ cải trên tay như đáp lại lời cậu mà gãy đôi.

Thích ăn bánh ngọt thì không phải là nam nhân? Vậy ai là người ăn hăng say như vậy! La Tiểu Lâu tức giận đến tay chân run rẩy, tên hỗn đản chết tiệt này lúc châm biếm người khác chưa bao giờ thử nhìn lại bản thân sao?

Nguyên Tích lại đứng ở cửa phòng bếp, nơi y thường đứng trong khi chờ cơm, dù sao trong căn nhà này, ngoại trừ La Tiểu Lâu ra, cũng không còn ai nói chuyện với y. Một lát sau, Nguyên Tích cảm thấy, hôm nay La Tiểu Lâu chủ động đem thức ăn vặt về, hẳn là nên khen ngợi một chút – có người nói với y làm như thế mới khiến nô lệ vui vẻ, cũng càng có động lực.

"Bất quá, cậu gần đây thật đáng khen, càng ngày càng có bộ dáng của một nô lệ tốt."

Ca – thứ gì đó trong tay La Tiểu Lâu lại nát thêm một chút, sau đó cậu ngẩng đầu liếc Nguyên Tích một cái, nhìn thấy hai mắt của Nguyên Tích đang sáng lên ra vẻ chờ cậu cám ơn, qua vài giây sau, mới bình tĩnh mà nói: "Thật sự không đáng để anh – khích lệ như vậy."

Bất quá, bất kể đêm nay La Tiểu Lâu nội thương nghiêm trọng đến đâu, bữa tối của cậu và Nguyên Tích cũng vô cùng yên ả, điều này là cực kì hiếm có.

Ăn cơm xong, La Tiểu Lâu dọn dẹp bàn ăn, Nguyên Tích đại gia đã nghênh ngang mà đi về phía phòng ngủ. Y hẳn là nhanh nhanh trở về lên mạng, lúc La Tiểu Lâu lên lầu thấy y đang đội máy tính mini nằm ở trên giường.

Sau khi thu dọn xong mọi thứ, thời gian cũng chưa quá trễ. Hiện tại khoa học kĩ thuật tiện lợi đến mức không thể tưởng tượng, mỗi lần La Tiểu Lâu chuẩn bị cơm chiều cũng không quá hai mươi phút.

La Tiểu Lâu duỗi người trở lại phòng, không lâu sau, cậu lại ôm áo tắm và khăn đi ra.

Trong chủ phòng có phòng tắm, nhưng cậu hiện giờ ở khách phòng không được tiện lợi như vậy, phòng tắm ở tận cùng bên trong căn hộ, nằm giữa khách phòng mà cậu đang ở và chủ phòng.

La Tiểu Lâu vào phòng tắm, xả đầy một bồn nước ấm, hôm nay đã quá mệt mỏi, cậu cần thoải mái tắm rửa một cái.

La Tiểu Lâu ngồi dựa vào thành bồn, ngâm mình trong nước ấm, sau khi nhấn vào cái nút màu vàng, những máy massage lần lượt vươn ra, chậm rãi massage trên da cậu. Sau một ngày bận rộn, hưởng thụ như vậy cơ hồ làm La Tiểu Lâu nhịn không được mà thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Đúng lúc này, cửa phòng tắm bị người dùng sức mở ra không chút khách khí.

8. Chương 8: Lớn Nhỏ

La Tiểu Lâu đang thoải mái mơ mơ màng màng bị dọa đến giật cả mình, sau đó chứng kiến Nguyên Tích thân hình cao lớn chỉ vây mỗi một cái khăn tắm đang đứng ở cửa.

La Tiểu Lâu bối rối muốn đứng lên, lại nghĩ thấy có chỗ không đúng, trốn càng sâu vào trong nước, sau đó cường độ của máy massage cũng theo đó mà tăng lớn, vì vậy, trước khi tức giận La Tiểu Lâu còn phát ra vài tiếng thở dài thỏa mãn.

Ánh mắt của Nguyên Tích sáng lên, tựa hồ nhận định rằng La Tiểu Lâu đang thực hiện một loại hành vi thoải mái phóng đãng nào đó, chậc lưỡi hai tiếng, còn vươn đầu nhìn vào bồn tắm.

La Tiểu Lâu nhất thời đỏ bừng mặt, bởi vì quá mức xấu hổ, cơn tức vốn có cũng không thể phát ra, cậu chỉ có thể mang theo chút kích động mà mở miệng: "Anh, anh vào đây làm gì? Trong chủ phòng rõ ràng có phòng tắm! Anh đừng nói với tôi anh buông tha cho phòng tắm thoải mái rộng lớn kia mà đến chỗ này tắm rửa…."

"Ân, cậu hiểu a, thật là tri kỉ." Nguyên Tích tùy tiện đi vào trong, đến lúc đứng trước bồn tắm lớn mới nhíu nhíu mày, cuối cùng ra vẻ thi ân nói: "Được rồi, cho dù cậu ở bên trong….tôi cũng cố chịu đựng, tắm chung đi."

Lần này La Tiểu Lâu thật sự bị dọa đến nhảy dựng lên, cậu không thể không nhảy dựng lên, bởi vì chân của Nguyên Tích đã sắp bước vào. Cho dù bộ dạng của Nguyên Tích dễ nhìn đi chăng nữa, cậu cũng không muốn tắm cùng y! Đối với khuôn mặt kia, cậu sao có thể làm loại chuyện này…mẹ ơi, cậu vốn là không có làm chuyện gì cả!

La Tiểu Lâu vội vàng kéo chiếc khăn tắm lớn ở một bên bọc quanh nửa người dưới, sau đó trừng mắt nhìn Nguyên Tích đã đang ngồi trong bồn tắm của cậu mà hưởng thụ, nghiến răng nghiến lợi nói: "Anh không thể luôn như vậy! Mỗi người đều cần! Hiện tại có thể nói cho tôi biết hơn nửa đêm anh còn muốn làm khó tôi tới mức nào nữa hay không?"

Nguyên Tích ngẩng đầu liếc nhìn La Tiểu Lâu một cái, trả lời một cách rất hợp tình hợp lý: "Phòng tắm bên kia đã thật nhiều ngày không ai lau dọn, tôi thật sự chịu không được. Ai bảo cậu cho đến bây giờ cũng không nhớ giúp tôi lau dọn."

La Tiểu Lâu im lặng nhìn Nguyên Tích, tức giận đến mức đã quên không nên chọc giận Nguyên Tích, kêu lên: "Lau dọn nhà tắm bộ cần đến năm phút đồng hồ hay sao? Mỗi lần anh tắm xong sao không thuận tay dọn dẹp? Nếu anh không muốn động tay động chân, kì thật trong phòng tắm cũng có chức năng tự vệ sinh, anh chỉ cần đứng một bên chờ nó làm xong, sau đó tắt đi là được rồi!"

"Ngô, phải không, tôi chưa bao giờ làm loại việc này, nam nhân không thể lãng phí thời gian vào việc nhà." Nguyên Tích nhíu nhíu mày, còn nói một cách vô cùng nghiêm túc, sau đó thành thạo mà điều chỉnh nút massage.

Nam nhân——nam nhân?! La Tiểu Lâu hận không thể dùng chiếc hộp kim loại màu bạc bên cạnh bể đập vào đầu Nguyên Tích, bất quá, cân nhắc việc tên kia có thể lực biến thái cùng với bản thân đang không mặc quần áo gì, La Tiểu Lâu chỉ có thể lựa chọn thầm nguyền rủa y.

"Không phải anh nói không muốn tôi tùy tiện ra vào phòng ngủ của anh sao?" La Tiểu Lâu nhấn mạnh hai chữ của anh.

"Nga, những lúc quét tước thì đương nhiên cậu có thể vào, dù sao đó chính là việc của cậu." Nguyên Tích nói.

La Tiểu Lâu hít sâu một hơi, nhìn kẻ vô liêm sỉ đã chiếm cứ nhà tắm của cậu, nhấc chân đi ra ngoài.

"Cậu đi ra ngoài làm gì chứ? Cậu có thể tắm chung với tôi, tôi cũng không chê cậu." Nguyên Tích kinh ngạc nói, là một chủ nhân, y thật sự cảm thấy mình có đủ rộng lượng.

"Không, tôi có thể chờ một lát lại tắm."

"Thật sự, tôi không ngại." Chủ nhân được đằng chân lân đằng đầu còn thật sự hảo tâm mà khuyên bảo.

"Tôi để ý." Nô lệ nghiến răng nghiến lợi đáp.

"Bởi vì cậu có chút nhỏ, cho nên thẹn thùng hoặc là tự ti sao?" Lúc La Tiểu Lâu đi đến cửa phòng tắm, Nguyên Tích bỗng nhiên nói.

La Tiểu Lâu cứng người, sau khi nhận ra Nguyên Tích đang nói gì, xoay người, thanh âm ước chừng nâng cao vài bậc: "Anh đang nói bậy bạ gì đó! Chẳng phải không tắm chung với người khác là lẽ thường sao, trừ phi quan hệ giữa hai người thân thiết một các không tầm thường….tôi nhất định là bị điên, tại sao tôi phải giải thích vì sao tôi không muốn tắm chung với anh?!"

"Bởi vì quan hệ của chúng ta đúng là gần gũi hơn mức bình thường, chẳng lẽ cậu cảm thấy quan hệ chủ nhân nô lệ còn chưa đủ thân mật sao? Chúng ta đồng sinh cộng tử, tuy rằng chỉ theo một chiều." Nguyên Tích chiếm cứ nhà tắm tâm tình vô cùng tốt cho nên cũng không so đo với La Tiểu Lâu, chỉ là muốn La Tiểu Lâu thay đổi quan niệm cổ xưa kia mà thôi.

"……Mặc kệ thế nào, một lát nữa tôi mới tắm." La Tiểu Lâu vô lực nói.

"Tùy cậu thôi, bất quá, vừa rồi tôi trông thấy, cái kia của cậu quả nhiên là nhỏ, nhỏ hơn của tôi, không tin thì cậu nhìn thử xem." Cuối cùng Nguyên Tích còn không chút xấu hổ mà nói.

La Tiểu Lâu đứng ở cửa phòng tắm cắn răng, chỗ kia lớn thì cũng có gì để kiêu ngạo đâu?! Chẳng lẽ của cậu không trưởng thành nữa sao? Thân thể này chỉ mới mười bảy tuổi thôi mà.

Đứng ngoài cửa trong chốc lát La Tiểu Lâu cũng cảm thấy toàn thân ướt sũng có chút không thoải mái, cậu nghỉ nghĩ, dứt khoát đi vào phòng ngủ, hiện tại đi qua dọn dẹp một chút, thuận tiện tắm ở bên kia, như vậy ngày mai Nguyên Tích sẽ không có cớ tranh giành phòng tắm với cậu.

Nhanh chóng rửa sạch phòng tắm, La Tiểu Lâu do dự một chút, ngâm nước tắm không tốt lắm, nhưng nếu tắm vòi sen tựa hồ càng nguy hiểm, tên hỗn đản nào đó đại khái bất cứ chuyện gì cũng có thể làm được.

Như thể tâm linh tương thông, La Tiểu Lâu ngâm nước tắm được mười phút, Nguyên Tích lại từ bên ngoài mở cửa phòng tắm này – hết biện pháp, từ ngày đầu tiên Nguyên Tích đến ở đã mượn chìa khóa của La Tiểu Lâu rồi làm thêm một cái, hiện tại y cũng là chủ nhân của căn hộ này, một cánh cửa trong căn hộ này cũng không thể ngăn cản y tiến vào.

"Anh lại có chuyện gì?" La Tiểu Lâu nhanh chóng kéo qua khăn tắm gần tay, đồng thời tê buốt hỏi.

"Tôi tắm xong rồi, tôi mới vừa nhớ ra có món đồ quan trọng đặt trong phòng tắm này, tôi sợ cậu ngốc như vậy, sẽ đụng vào thứ không nên đụng."

Nguyên Tích nói xong, đến gần La Tiểu Lâu, dưới ánh mắt cảnh giác của La Tiểu Lâu, từ bên cạnh bồn tắm cầm lên một chiếc dây chuyền bạch kim, mặt dây là hình hộp được làm từ một loại kim loại màu trắng, chung quanh còn có vòng mây hoa lệ mà quỷ dị, không biết bên trong có chứa cái gì.

Đeo vòng trang sức lên cổ, Nguyên Tích nói với La Tiểu Lâu, "Về sau, bất cứ vật gì của tôi cậu cũng có thể đụng vào, trừ bỏ thứ này. Bất quá, cho dù là vật quý giá hơn nữa, cậu đại khái cũng không hiểu." Nói xong Nguyên Tích đắc ý ngẩng đầu liếc La Tiểu Lâu một cái, rất muốn khoe khoang một chút.

La Tiểu Lâu há miệng, cuối cùng quyết định không nói lời nào, người này đã đạt đến trình độ không thể nói lý lẽ. Vòng cổ thì có gì hiếm lạ, La Tiểu Lâu cậu cũng có, hơn nữa xem ra còn là ngọc cổ!

La Tiểu Lâu nghĩ thầm, cúi đầu nhìn dây chuyền màu xanh ngọc trên cổ mình, kì thật mấy thứ ngọc thạch linh tinh gì đó cậu cũng không hiểu lắm. Chủ yếu chính là khí thế, khí thế!

Nguyên Tích cũng theo ánh mắt của La Tiểu Lâu mà nhìn về phía ngực cậu, bỗng nhiên di một tiếng, tiến tới hai bước, cầm mảnh ngọc trên cổ La Tiểu Lâu lên, cúi đầu quan sát.

La Tiểu Lâu nhất thời cảm thấy vạn phần mất tự nhiên, chẳng lẽ người ở tương lai có truyền thống mỗi người đều mang một cái dây chuyền sao? Cho dù sự thật là như vậy, có tất yếu phải đến gần như thế để nhìn hay không?

Nguyên Tích thân hình cao lớn, tuy rằng không thể nói rõ là cường tráng, nhưng trong thân thể vừa cao vừa gầy lại như chứa đựng tinh lực vô hạn, La Tiểu Lâu theo bản năng cảm thấy nguy hiểm mỗi khi Nguyên Tích tiến đến gần cậu.

Nguyên Tích lấy làm kì quái mà nhìn chằm chằm món đồ trong tay, cảm thấy không quá thích hợp, nhưng cũng không thể nhìn ra có gì không đúng, nhìn thế nào cũng chỉ là một khối ngọc thạch bình thường, còn mang theo độ ấm trên da La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu quẫn bách túm dây chuyền trở lại, không để ý chính mình cả người ướt sũng, từ trong bồn tắm đứng lên, thuận tay nhấn nút dọn vệ sinh, sau đó nhanh chóng rời khỏi phòng tắm.

Ánh mắt của Nguyên Tích không tự chủ được mà nhìn về phía phần eo đang được khăn tắm quấn quanh của La Tiểu Lâu, trên mặt lại mang theo kiểu cười đắc ý, La Tiểu Lâu nhất định lại tự ti.

Bởi vì tâm tình rất tốt, Nguyên Tích thậm chí còn quan tâm lên tiếng: "Lần này tôi sẽ xem chừng việc vệ sinh phòng tắm, cậu có thể lại đến vào ngày mai."

La Tiểu Lâu quay về phòng dùng sức đóng cửa, thay áo ngủ, sau đó ném mình lên giường.

Cậu thật bội phục chính mình, ban ngày làm công, buổi tối còn phải dùng toàn bộ tinh lực đối phó với Nguyên Tích, cứ như vậy mà cậu còn giữ được tâm lý khỏe mạnh và tích cực để sống sót, thật sự không dễ dàng.

Đương nhiên đây có lẽ là do chủ nhân nguyên bản có thân thể tốt, nhưng La Tiểu Lâu có khuynh hướng xem công thần là tính cách co được dãn được của mình.

Kéo chăn qua, La Tiểu Lâu đội máy tính mini dưới gối nằm lên. Cậu còn muốn đi nghe giảng bài, quan trọng hơn là, cậu muốn hỏi Tống lão sư về tính năng và đặc thù của linh kiện số 17, cùng với việc linh kiện này được dùng vào bộ phận nào của cơ giáp. Tuy rằng thu nhập hôm nay không ít, nhưng nếu có thể cải tiến, có lẽ sẽ không phải vất vả như vậy, nếu tiền lời có thể tiến thêm một bước, như vậy càng hoàn mỹ.

Một tia sáng trắng hiện lên, La Tiểu Lâu lại đứng trên đường cái của thế giới mạng ảo.

Vừa mới cất bước, liền thấy mọi người trên đường đổ xô vào khu thi đấu huấn luyện thể thao, La Tiểu Lâu giữ chặt một người hỏi thăm đôi chút, thì ra là hôm nay có một cuộc chiến lớn.

Kevin, cơ giáp đứng hàng thứ mười trong thi đấu cơ giáp trên mạng, khiêu chiến với cơ giáp đứng hàng thứ ba, Vân Thiên.

Từ hai năm trước, ngôi vị quán quân và á quân chưa từng thay đổi, mọi người đều đoán hai người kia là cao thủ cao nhất trong quân đội. Còn vị trí thứ ba, Vân Thiên, cũng chỉ mới xuất hiện gần đây, giống như một hắc mã, dùng tư thái không thể ngăn cản xuất hiện trước mặt mọi người.

Chiến tích hiển hách của y cùng với cơ giáp cường hãn hoa lệ của y đều nổi tiếng trong thế giới mạng ảo, nơi nào y xuất hiện là mọi người lại đổ xô đến, ngay cả những cô gái không thuộc hệ cơ giáp cũng nhịn không được mà đến quan sát, chỉ vì muốn được một lần chứng kiến tư thế oai hùng của Vân Thiên.

Muốn vào sàn thi đấu thể thao phải trả phí, nhà mạng lại hận không có càng nhiều người càng tốt. La Tiểu Lâu ở trên lầu kì thật cũng tìm hai đồng tiền ảo, mỗi người khi mới bắt đầu tiến vào mạng ảo sẽ nhận được mười đồng tiền ảo, cho nên La Tiểu Lâu cũng không đến mức bị ngăn ở ngoài cửa.

Nhưng sau đó, La Tiểu Lâu cũng không còn ghé qua nữa, việc cậu phải làm thật sự nhiều lắm, phải học tập kiến thức sơ trung cấp, phải đi nghe Tống lão sư giảng bài về cơ giáp. Nếu có thời gian rỗi, La Tiểu Lâu còn có thể đến sàn thông tin xem một vài thông báo tuyển dụng.

Không phải cậu có ý định từ chức, chờ sau khi cậu khai giảng, cuối tuần được nghỉ vẫn sẽ đến nhà xưởng làm việc, nhưng dù như vậy, nguồn tài chính của cậu vẫn bị giảm đi nhiều lắm.

Sinh hoạt phí, học phí, La Tiểu Lâu tin rằng, sau khi khai giảng, việc cần phải dùng đến tiền còn rất nhiều. Từ khi Nguyên Tích xuất hiện, La Tiểu Lâu hình thành thói quen suy xét vấn đề sâu hơn một chút – xem, tỷ lệ xuất hiện thiên tai cũng rất là lớn.

Đầu tiên La Tiểu Lâu đến lớp học của Tống lão sư, chương trình học sơ cấp không cần tiêu tiền, cho nên La Tiểu Lâu không khỏi càng thấy Tống lão sư thân thiện.

Tống lão sư đang đứng trên giảng đường thấy La Tiểu Lâu bước vào cũng vô cùng vui mừng, bởi vì hôm nay trên mạng có cuộc chiến lớn, học sinh đến lớp học sơ cấp không có mấy người. La Tiểu Lâu là học trò ngoan, cơ hồ mỗi đêm đều đến. Tuy rằng nền tảng của La Tiểu Lâu rất yếu, nhưng lại nghiêm túc nghe giảng bài, hơn nữa khả năng lí giải của cậu rất đáng kinh ngạc, tiến bộ vô cùng rõ ràng. Một học trò như vậy, thầy giáo nào lại không thích cơ chứ?

Sau một giờ nghe giảng, La Tiểu Lâu đóng bản ghi chép lại, đây là bản ghi chép tùy thân của cậu, mấy thứ này có thể lưu trong máy tính, cũng có thể in ra.

Vài người trong phòng học lục tục li khai, Tống lão sư đáng lẽ phải rời đi trước nhất thì vẫn còn đang đứng lại trên bục giảng, ông vừa chỉnh lý lại tư liệu vừa dùng khóe mắt chú ý La Tiểu Lâu, thiếu niên này sao hôm nay không thấy đến đặt câu hỏi.

Mỗi ngày đều bị cậu giữ lại đã thành thói quen, hôm nay có thể đúng giờ rời đi làm cho ông có chút cảm giác không thoải mái.

Rốt cuộc, La Tiểu Lâu vẽ ra mô hình của linh kiện số 17 trên bản điện tử, thời điểm cậu ngẩng đầu mới nhận ra bản thân đã quên cả thời gian! Hôm nay xem ra không thể giữ Tống lão sư ở lại.

Nhưng...nhìn thấy Tống lão sư trên bục giảng đang cười tủm tỉm nhìn cậu, La Tiểu Lâu gãi gãi đầu, nhanh chóng đi tới.

"A, Tống lão sư, lại phải làm phiền ngài, tôi có một mô hình mới."

Tống lão sư vui vẻ tiếp nhận bản điện tử của La Tiểu Lâu, vừa thấy liền ngẩn người, quay đầu lại hỏi: "Tiểu Sơ à, không ngờ vài ngày không thấy, cậu tiến bộ không ít a, cư nhiên đã bắt đầu nghiên cứu linh kiện bậc hai. Linh kiện bậc một đã nghiên cứu hết rồi sao?" Tên giả trên internet của La Tiểu Lâu là Sơ Thủy, sau này Tống lão sư lại gọi cậu là Tiểu Sơ.

La Tiểu Lâu vội lắc đầu: "Không có, vừa lúc tôi gặp phải, ghi nhớ mô hình này, muốn tới hỏi lão sư."

Tống lão sư nhìn nhìn La Tiểu Lâu, như thường lệ, bắt đầu giảng giải công năng cùng kết cấu của linh kiện này cho cậu.

Ông phát hiện, cũng như những lần trước, La Tiểu Lâu không bao lâu đã hiểu, không khỏi vừa kinh ngạc vừa cảm thấy an ủi. Ông nào biết, La Tiểu Lâu do không có học phí mà đến nhà xưởng gia công linh kiện cơ giáp, cho nên hiểu rõ hơn so với người khác.

La Tiểu Lâu chậm rãi tiêu hóa những lời giảng của Tống lão sư, bỗng nhiên lại muốn tiến thêm một bước, hỏi: "Tống lão sư, ngài nói đây là linh kiện bậc hai, như vậy linh kiện bậc một và bậc hai khác nhau chỗ nào, chẳng lẽ là phân loại theo các bước chế tác?"

"Đương nhiên không phải, cơ giáp linh kiện có thể phân loại từ bậc một đến bậc mười. Hiện tại, linh kiện bậc cao nhất xuất hiện là linh kiện bậc năm, còn cao hơn bậc năm thì phần lớn là nằm trong tay quân đội hoặc thế gia. Còn về việc bên trên bậc mười còn có những cấp bậc khác hay không tôi cũng không rõ. Mà phân loại cấp bậc linh kiện là dựa vào trình tự chế tác, nguyên vật liệu, phương pháp chế tạo, xác suất thành công, vân vân...Tóm lại, linh kiện bậc càng cao thì vật liệu được sử dụng càng trân quý, trình tự chế tạo phức tạp, hơn nữa, xác suất thành công rất thấp."

La Tiểu Lâu mở to mắt, nhiều cấp bậc như vậy? Trời ạ, lắp ráp chế tạo một cỗ cơ giáp quả là không dễ.

Tống lão sư vỗ vỗ La Tiểu Lâu, cảm thán: "Tiểu Sơ a, chắc người cũng sắp khai giảng rồi nhỉ? Đã suy nghĩ sẽ theo chuyên ngành nào hay chưa?"

La Tiểu Lâu giật mình, lại nhớ tới tư thế oai hùng của Vân Thiên, cậu cúi đầu, sờ sờ bản điện tử, nói: "Lão sư, còn chưa nghĩ kỹ, nếu có thể, tôi hi vọng cùng ngài nói chuyện một chút."

Tống lão sư càng thêm cao hứng, nói không ngớt lời: "Chính là tôi thấy cậu rất có thiên phú trong nghiên cứu và chế tạo cơ giáp, không bằng vào hệ chế tạo cơ giáp, làm một kỹ sư cơ giáp."

"A?" La Tiểu Lâu trợn tròn mắt, cậu vốn đang nghĩ đến hệ cơ giáp, sao lại biến thành hệ chế tạo cơ giáp.

"Cậu đừng chỉ nhìn chiến sĩ cơ giáp nở mày nở mặt, kĩ sư cơ giáp đối với chiến sĩ cơ giáp cũng rất quan trọng." Bởi vì La Tiểu Lâu cũng không ham thích quan tâm đấu trận, nghĩ rằng La Tiểu Lâu đối với chuyên ngành cơ giáp cũng không có hứng thú, mà có hứng thú với hệ chế tạo cơ giáp.

Nói tới đây, Tống lão sư hình như bỗng nhiên nghĩ đến chuyện gì, lấy từ trong bao văn kiện của mình một chiếc hộp nhỏ hình vuông đưa cho La Tiểu Lâu, "Tiểu Sơ, đây là tất cả những tài liệu về linh kiện bậc một mà lão sư đã sắp xếp lại, xem tốt lắm, đừng vội nghiên cứu bậc hai, vô luận thế nào, trụ cột là quan trọng nhất."

La Tiểu Lâu không ngờ hôm nay lại có được thu hoạch như vậy, những thứ này trên mạng cũng rất khó tìm, hai tay tiếp nhận, thành khẩn nói: "Rất cảm ơn ngài, tôi sẽ trở về cẩn thận học tập." Nhìn Tống lão sư vừa lòng rời đi, La Tiểu Lâu cũng nhanh chóng ra khỏi lớp học. Ngoài việc nghiên cứu các bước gia công cùng tính năng của linh kiện số 17, cậu còn muốn tìm hiểu về các chuyên môn được giảng dạy ở học viện Saint Miro.

Logout lúc nào La Tiểu Lâu vẫn như cũ không rõ, sáng sớm, cậu vội vội vàng vàng chuẩn bị thức ăn, đang đi vào phòng khách thì phát hiện cư nhiên Nguyên Tích cũng dậy sớm.

La Tiểu Lâu cảm thấy kinh ngạc, động tác càng thêm cẩn thận, cậu còn muốn nhanh nhanh ra khỏi cửa, không nghĩ đến chuyện đắc tội với người kia.

"Đem bữa sáng lại đây." Nguyên Tích ở bên cạnh bàn nói.

La Tiểu Lâu bê lên một cái trứng chiên và một món ăn, tiện tay rót cho Nguyên Tích ly nước ấm.

"Lát nữa tôi phải ra ngoài, cậu đi với tôi."

Quả nhiên là có vấn đề, La Tiểu Lâu ăn một miếng cơm, nhỏ giọng nói: "Hôm nay tôi có việc, anh ra ngoài có chuyện gì không? Có nhất thiết phải có người đi theo không?"

Nguyên Tích lập tức đen mặt, y xiên trứng chiên, vừa ăn vừa nói một cách mất hứng: "Sao cậu luôn nhiều chuyện như vậy?! Sắp đến khai giảng, tôi đương nhiên phải ra ngoài chuẩn bị vài thứ."

Lúc này, La Tiểu Lâu thật ra hơi hơi muốn đi, cậu muốn biết có gì cần chuẩn bị, nhưng hiện tại còn cách bốn ngày, cậu lại phải vội giúp Dương Dật mấy ngày này…Quên đi, vẫn nên nghĩ cách cự tuyệt đi.

Nguyên Tích nhìn La Tiểu Lâu vài lần, nói lầm bầm: "Quên đi! Tôi đi một mình."

Bánh ngọt hôm qua La Tiểu Lâu mang về làm cho Nguyên Tích thật vừa lòng, y hôm nay cố tình chú ý đến La Tiểu Lâu một chút, lại phát hiện La Tiểu Lâu chưa từng động đến thức ăn trong dĩa.

La Tiểu Lâu đang cúi đầu ăn, bỗng nhiên gà mên được thêm vào nửa bào thức ăn, cậu kinh ngạc ngẩng đầu, Nguyên Tích dùng bộ dáng chủ nhân giáo huấn cậu: "Cậu nhỏ như vậy, càng không cần kiêng ăn."

"……" Hỗn đản, cả ngày đem chữ nhỏ để ở ngoài miệng, muốn cãi nhau sao?!

9. Chương 9: Bất Ngờ

Hôm nay La Tiểu Lâu vẫn như thường lệ đến nhà xưởng, chào hỏi mọi người xong liền chui vào phòng làm việc, đêm qua cậu nghiên cứu thật lâu, trong đầu cũng dần dần hình thành chút ý tưởng mờ nhạt. Nhưng dù sao, linh kiện bậc hai cũng phức tạp hơn so với linh kiện bậc một, có thể thành công hay không, trong lòng cậu một chút ý niệm cũng không có.

Dương Dật vốn muốn kéo La Tiểu Lâu qua cổ vũ cậu vài câu, thấy cậu lấy linh kiện vội vã ly khai, nhất thời bật cười.

La Tiểu Lâu lấy bản vẽ từ trong ngực áo ra, sau đó dựa vào ý tưởng từ tối qua, bắt đầu thực hiện tổ hợp từng bước. Nếu những người khác nhìn thấy, hoặc sẽ ngạc nhiên, hoặc sẽ tức giận, bởi vì La Tiểu Lâu có cải biến tương đối lớn. Truyền thống mấy ngàn năm, mọi người đã quen thuộc với các bước thực hiện, lý giải hoặc phán đoán như thế.

Cho nên đây cũng chính là ưu điểm của La Tiểu Lâu, cậu không có đường lối suy nghĩ cố định. Rất nhiều ý tưởng mới lớn mật có thể gặp phải thất bại, nhưng đối với La Tiểu Lâu hiện tại mà nói, thất bại cũng không tính là gì.

Một tiếng trôi qua, La Tiểu Lâu lau mồ hôi trên trán, âm thầm thở dài. Phương pháp đầu tiên, thất bại.

Thật ra, linh kiện đã được gia công xong, xem ra cũng không tệ lắm, không xuất hiện tình trạng hư tổn mà Dương Dật từng đề cập đến, nhưng thời gian thực hiện so với tiến trình hai mươi ba bước cũng không khác nhau bao nhiêu, thậm chí còn chậm hơn vài giây.

La Tiểu Lâu cũng không tháo dỡ linh kiện này, mà cầm lên một món linh kiện khác, lấy ra bản vẽ thứ hai.

Lại nửa tiếng nữa trôi qua, phương án thứ hai đã hoàn thành được phân nửa, khóe miệng La Tiểu Lâu hiện ra một nụ cười mỉm, cậu có cảm giác, lần này sẽ thành công.

Khi La Tiểu Lâu lần nữa nhìn về phía bản vẽ, cậu phát hiện, có lẽ là do thao tác của bản thân quá lớn, tờ giấy đã bay xuống đất, thay vào đó, thứ cậu đang nhìn là bản vẽ thứ ba.

Hiện tại, La Tiểu Lâu vô cùng thống hận tốc độ tay của chính mình, khi cậu phát hiện ra thì bản thân đã vô tình gia công được vài bước trong bản vẽ thứ ba.

La Tiểu Lâu chán nản dừng lại, một tiếng đồng hồ vừa qua xem như lãng phí vô ích.

Hôm nay, xem ra việc cậu có thể hoàn thành hai tổ hay không cũng là một vấn đề.

La Tiểu Lâu vuốt ve linh kiện trong tay, ánh mắt nhìn về phía bản vẽ trên mặt đất. Có nên làm lại linh kiện này hay không? Tháo ra rồi lại lắp vào cần rất nhiều thời gian.

Tay La Tiểu Lâu căng thẳng, không hiểu vì sao, cậu có chút cảm giác luyến tiếc.

La Tiểu Lâu nhìn bản vẽ trên bàn, trong đầu bỗng nhiên lóe sáng, chẳng lẽ chính mình nên tìm một thân cây thắt cổ chết đi cho rồi? Phương án thiết kế của cậu vốn không được định hình, cậu hoàn toàn có kết hợp phương án thiết kế thứ hai và phương án thiết kế thứ ba.

La Tiểu Lâu lại nhặt bản vẽ trên mặt đất lên, đặt hai bản vẽ song song, so sánh đối chiếu từng bước, kết cấu linh kiện đã ghi tạc trong đầu, cẩn thận loại bỏ những bước trùng lặp giữa phương án thứ hai và thứ ba, cuối cùng La Tiểu Lâu rút ra một phương án càng đơn giản.

Thật sự là niềm vui ngoài sức tưởng tượng.

La Tiểu Lâu lập tức tháo dỡ linh kiện trong tay, ấn đồng hồ đếm giờ, bắt đầu gia công theo phương pháp mới.

Mười bốn, mười lăm. Không một chút ngắt quãng, La Tiểu Lâu đã hoàn thành cả linh kiện. Đúng vậy, ít hơn tám bước so với phương pháp gia công hai mươi ba bước! Trong ba phương pháp ban đầu mà cậu nghĩ ra, vốn không có cái nào ít hơn mười tám bước.

Đồng hồ bấm giờ báo thời gian: "Ngài đã dùng 10 phút 57 giây, chúc mừng ngài đã vượt qua kỉ lục vốn có." La Tiểu Lâu cười híp mắt, dùng thời gian nghỉ trưa để nghiên cứu quả nhiên là chính xác, làm việc mà có chuẩn bị trước bao giờ cũng tốt hơn.[1]

Xem ra vẫn còn dư thời gian, La Tiểu Lâu bắt đầu gia công một cách thuần thục.

Giữa trưa, Dương Dật cố ý đến xem, thấy trên bàn làm việc của La Tiểu Lâu bày mười một linh kiện, không khỏi cười ha hả nói: "Được lắm, tiểu tử, giữ được tốc độ như hôm qua, không tồi! Chỉ cần cố gắng thêm bốn ngày nữa, Dương thúc sẽ có tiền thưởng cho cậu!"

La Tiểu Lâu chớp mắt, lập tức đáp: "Lời này của Dương thúc tôi sẽ nhớ kĩ a, bốn ngày sau tôi phải được một cái hồng bao đó nha."

"Ân, tiểu tử cậu mỗi lần nhắc đến tiền là mắt sáng cả lên, nói một chút, không phải cậu gạt người nhà lén có người tình ở bên ngoài chứ?" Nói xong, Dương Dật nhìn sắc mặt như bị táo bón của La Tiểu Lâu mà cười ha hả.

Như thường lệ, La Tiểu Lâu lại mua thức ăn trong gà mên, thức ăn nhân tạo, trông như cháo trắng.

Nhìn đến chiếc gà mên này, La Tiểu Lâu nhịn không được mà nghĩ đến thức ăn trong bát cơm của mình lúc sáng. Có lẽ, tên hỗn đản Nguyên Tích nào đó cũng không đến mức đáng giận hết thuốc chữa.

Mang theo tâm tình thoải mái và vui vẻ, sau buổi trưa La Tiểu Lâu làm việc vô cùng tốt, tất cả các linh kiện đều được hoàn thành trong khoảng thời gian xấp xỉ mười phút.

Đến hết giờ, La Tiểu Lâu đẩy xe ra khỏi phòng làm việc.

Dương Dật nhìn La Tiểu Lâu sửng sốt, La Tiểu Lâu cơ hồ mỗi ngày đều tăng ca. Ông mở xe đẩy của La Tiểu Lâu ra nhìn thoáng qua thì ngay lập tức cả kinh, ba mươi lăm cái, ba tổ rưỡi, so với ngày hôm qua, thời gian ngắn hơn nhưng số lượng lại nhiều hơn! Trong mắt Dương Dật không chỉ có kinh hỉ, mà còn có kiên định, bất luận thế nào, ông cũng phải tranh thủ lúc La Tiểu Lâu còn ở đây mà bắt lấy vị khách hàng lớn kia mới được.

La Tiểu Lâu mĩ mãn nhìn tài khoản, lại có thêm một ngàn hai trăm đồng liên bang, cũng như hôm qua, vì không làm hỏng bất cứ linh kiện nào, Dương Dật cho cậu them một tram mươi đồng.

La Tiểu Lâu mang theo tâm tình thoải mái về nhà. Khi về đến nơi, vừa mở cửa vào nhà, lập tức bị mấy cái thùng khổng lồ trong phòng khách làm cho hoảng sợ.

Sau đó cậu thấy Nguyên Tích đang ngồi gác chân trên sô pha xem TV, trong tay cầm điều khiển từ xa.

Thấy La Tiểu Lâu vào nhà, Nguyên Tích hất hất cằm, khoái trá nói: "Hiếm thấy cậu về sớm như vậy, biết trước là phải sắp xếp đồ đạc sao? A, hay là nấu cơm trước đi, tôi đói bụng?"

Khóe miệng La Tiểu Lâu co rút, nghe lời xoay người đi vào phòng bếp.

Cậu nhất định là đã sa sút rồi, mói có mấy ngày mà nô tính càng lúc càng nghiêm trọng. Bất quá nhìn theo một góc độ nào đó mà nói thì đâu cũng là một biểu hiện của năng lực thích ứng cao, bằng không cậu sẽ bị khảo nghiệm lớn nhất ở thế giới tương lai là Nguyên Tích làm cho tức chết từ lâu rồi.

Dùng cà chua xào trứng, đương nhiên, chỉ dùng một nửa quả cà chua để làm với trứng, còn nửa quả còn lại thì La Tiểu Lâu đem đi nấu canh…

Đêm đó, khi dọn cơm lên bàn, Nguyên Tích đã ngồi trong tư thế sẵn sàng…

Trước mặt La Tiểu Lâu vẫn là một cái gà mên, buổi sáng Nguyên Tích phát hiện, y quan sát La Tiểu Lâu, thấy cậu không có ăn thức ăn. Nguyên Tích nhíu nhíu mày, nhớ lại hình như từ đầu đến giờ đều là như vậy.

Nguyên Tích nhìn gà mên cùng rau xào trước mặt mình, bên cạnh còn có một bát canh, đây có thể nói là loại thức ăn đơn giản mộc mạc mà y chưa bao giờ nếm qua, hiện tại lại ở trước mặt y tỏa ra hương khí mê người.

Chỉ có chút rau dưa, thật sự không có thịt, nhưng ăn vào cũng không tệ lắm, cho nên chính mình mới dễ dàng nhân nhượng lâu như vậy. La Tiểu Lâu vì sao không ăn, cậu không muốn ăn?

Khi thức ăn trong chén dĩa còn lại gần phân nửa, Nguyên Tích bỗng dung đẩy chén dĩa về phía La Tiểu Lâu, lạnh lung nói: "Ăn mấy thư này đi."

La Tiểu Lâu ngẩng đầu khỏi gà mên, cậu mê hoặc nhìn Nguyên Tích, không biết vị tổ tông này lại muốn làm gì.

"Ăn mau! Chẳng lẽ một chút tự giác cậu cũng không có, nô lệ không phải là nên xử lý hết phần đồ ăn còn lại sau khi chủ nhân ăn xong sao?" Nguyên Tích án thanh ác khí nói.

La Tiểu Lâu ngơ ngác nhìn Nguyên Tích vài giây, Nguyên Tích nổi giận, trực tiếp đổ thức ăn trong chén dĩa vào gà mên của La Tiểu Lâu, "Thế nào?! Cậu dám chán ghét tôi?!"

Nhìn Nguyên Tích sắp giận tím mặt, La Tiểu Lâu cũng không có mở miệng giải thích mà chỉ lo cúi đầu ăn, cơm là do chính cậu làm, cậu sẽ không ngại bẩn. Về phần Nguyên Tích – ai mà biết người như y suy nghĩ cái gì trong đầu.

Ăn cơm xong, La Tiểu Lâu dọn bàn, sau đó bắt đầu sắp xếp lại những chiếc thùng trong phòng khách.

Phòng thay quần áo trong chủ phòng rốt cuộc cũng có thể dùng tới, quần áo của các mùa, giày, thậm chí ngay cả khăn quàng cổ mũ linh tinh đều đầy đủ. La Tiểu Lâu thở hồng hộc đứng trong phòng thay đồ, oán giân nghĩ thầm: những kẻ có tiền là đáng giận nhất!

Trong tủ quần áo của La Tiểu Lâu chỉ đơn giản có mấy bộ, vừa thấy chính là loại hàng đơn giản, bền, rẻ.

Hơn nữa, rõ ràng là giàu như vậy! Vì sao không đóng sinh hoạt phí! Có biết hiện nay giá thức ăn cao tới đau hay không! La Tiểu Lâu gào thét trong lòng, nhưng cậu không dám đi chất vấn Nguyên Tích, lần trước còn có thứ tốt nhất, mỗi khi mình chống đối y, y sẽ càng làm cho mình bi thảm hơn. Chẳng hạn như nấu cơm, giặt đồ….

Có lẽ sau này cậu nên nghĩ đến việc mua những loại rau dưa rẻ hơn, khó ăn hơn, sau đó Nguyên Tích sẽ không thể chịu được nữa mà tự đi mua đồ ăn chăng?

Nghĩ đến đây, khóe miệng của La Tiểu Lâu mang theo một nụ cười quỷ dị. Ngay sau đó, cậu liền nhìn thấy Nguyên Tích lỏa thể – thật sự là quần áo gì cũng không có – đi qua trước mặt cậu, vừa đi vừa hỏi: "Quần áo của tôi cậu để ở đâu?"

La Tiểu Lâu không biết nếu bây giờ mình thét lên có phải là chuyện bé xé ra to hay không, chỉ có thể điên cuồng hò hét trong lòng: hỗn đản, anh còn có thể biến thái hơn nữa không hả….

Nguyên Tích không kiên nhẫn bắt đầu thúc giục La Tiểu Lâu: "Nhanh lên, cho dù dáng người của tôi tốt hơn cậu, cũng đừng có nhìn lén."

La Tiểu Lâu vô lực đỡ lấy ngăn tủ bên cạnh, cậu cảm thấy nếu mình tiếp tục ở với Nguyên Tích, không thể không hộc máu, vừa kéo ngăn tủ chứa nội y ra, vừa yếu ớt giải thích: "Tôi không có nhìn lén."

Ai thíc xem chứ! Cho dù mặt của anh dễ nhìn, dáng người tốt, cũng không thể so sánh với vị hôn thê của tôi a, tôi tuyệt đối không có suy nghĩ phản bội Kiều Toa! – La Tiểu Lâu âm thầm suy nghĩ.

Nguyên Tích cười nhạo một tiếng, tựa hồ là chọc La Tiểu Lâu khẩu thị tâm phi, cầm nội y đi ra ngoài, "Tất cả quần áo của tôi đều do cậu xếp đặt, cậu hẳn là nhớ chỗ hết rồi chứ. Về sau mỗi ngày sớm tối gì cũng phải chuẩn bị quần áo cho tôi."

La Tiểu Lâu ở phía sau nhìn chằm chằm vào kẻ nói năng rất là hiển nhiên kia, còn chưa kịp nguyền rủa y, Nguyên Tích lại xoay người, "Đúng rồi, lát nữa nhớ đi lau dọn phòng tắm."

Nhìn thấy ánh mắt đang hung hăng theo dõi y của La Tiểu Lâu, Nguyên Tích nhướng mày, tràn đầy đắc ý mà nói: "Cậu xem, tôi đã nói là cậu nhìn lén mà."

La Tiểu Lâu bám vào tường đi trở về phòng mình, cậu cảm thấy nội thương hôm nay càng trở nên nghiêm trọng, hẳn là cậu nên đến bệnh viện tìm bác sĩ.

Thừa dịp này, La Tiểu Lâu cũng đi rửa mặt, sau đó canh thời gian đi vào phòng Nguyên Tích.

Lúc mở cửa, Nguyên Tích đang đi về phía giường. La Tiểu Lâu liếc mắt một cái, tốt xấu gì lần này y cũng còn mặc quần áo.

Năm phút sau, La Tiểu Lâu tắt hệ thống vệ sinh tự động, sau đó một cái chớp mắt cũng không có đã đi ra ngoài.

"Từ từ." Nguyên Tích lên tiếng.

La Tiểu Lâu đợi nửa ngày cũng không thấy Nguyên Tích nói gì, không khỏi cảm thấy kì quái mà ngẩng đầu lên nhìn. Người này đang muốn làm gì, vẻ mặt vặn vẹo không được tự nhiên như vậy? Chẳng lẽ đối với y còn có gì đáng xấu hổ mà y chưa từng làm qua hay sao?

Còn đang nghi hoặc, rốt cuộc Nguyên Tích cũng không quá tự nhiên mà nói: "Kia, về sau cơm chiều không được làm ít như vậy – cậu rốt cuộc có thể làm một nô lệ tốt hay không a!" Nói đến nửa câu sau Nguyên Tích đã sắp thẹn quá hóa giận.

La Tiểu Lâu nhanh chóng đáp lời, ra khỏi chủ phòng.

Cánh cửa tự động khép lại sau lưng La Tiểu Lâu, cậu rốt cuộc cũng nhịn không được mà nhỏ giọng cười rộ lên, Nguyên Tích đói bụng? Hoặc là bữa tối nay y còn chưa có ăn no?

Quên đi, sau này chuẩn bị nhiều một chút, hiện tại số tiền tích lũy cũng đã gần đạt mức kế hoạch, tài chính cũng sẽ dư dả một ít. Còn về chuyện sau khi khai giảng, La Tiểu Lâu nhắm mắt, từ từ rồi tính.

Bốn ngày tiếp theo, ngày nào La Tiểu Lâu cũng tăng ca, với tốc độ hiện tại của cậu, lại cộng thêm việc tăng ca một tiếng, mỗi ngày có thể hoàn thành ít nhất năm tổ. Đối với việc này, Dương Dật đã đi từ khiếp sợ đến chết lặng. Mà số lượng của linh kiện bậc hai tăng lên lại làm cho ông mừng rỡ cười toe toét. Bất quá, bởi vì lo sẽ mang đến phiền toái cho La Tiểu Lâu, hiện tại Dương Dật tự mình đứng ra đưa linh kiện cho cậu.

Nguyên Tích cũng mỗi ngày không nhìn thấy bóng người, nhưng cơ hồ mỗi lần La Tiểu Lâu về nhà, trên mặt đất lại bày đầy những thùng cartons, đến khi nhìn thấy không ít văn phòng phẩm cao cấp, La Tiểu Lâu do dự trong chốc lát, liền vứt bỏ thể diện, nịnh nọt hỏi xem cậu có thể dùng một ít hay không, hơn nữa còn cam đoan cậu tuyệt đối sẽ không sử dụng quá nhiều.

Lúc ấy, Nguyên Tích lạnh lùng liếc nhìn cậu, "Chẳng lẽ cậu không nhớ lời của chủ nhân sao? Tôi nói rồi, ngoại trừ thứ trên cổ của tôi, những cái khác cậu có thể tùy ý động vào. Có lẽ tôi nên đưa cậu đến cửa hàng điều giáo nô lệ vài ngày."

La Tiểu Lâu lập tức sợ đến mức không dám nhiều lời, nhưng mà, xã hội tương lai sao lại có một nơi như thế a!!

Cũng may, Nguyên Tích tiếp tục lầm bầm lầu bầu: "Bất quá, tự mình ra tay dạy dỗ có vẻ vẫn thành công hơn."

Lần đầu tiên, La Tiểu Lâu kiên trì trả lời y về vấn đề có liên quan đến nô lệ: "Đúng vậy, tôi nhất định sẽ phối hợp với anh, tôi nói thật." Thể diện gì đó cũng không cần thiết…

Năm ngày sau, La Tiểu Lâu vạn phần cảm kích mà tạ ơn Dương Dật, Dương Dật phát cho cậu năm ngàn đồng tiền thưởng! Cộng thêm trong năm ngày này, chính cậu cũng làm được tám ngàn đồng liên bang, tổng cộng tài khoản sau năm ngày có hơn mười ba ngàn đồng liên bang

Hai mươi lăm ngày trước, La Tiểu Lâu thu vào khoản mười tám ngàn đồng liên bang, như vậy, trong một tháng này, tổng số tiền lương mà cậu thu vào đã gần đạt đến ba mươi mốt ngàn đồng liên bang.

Hiện tại trong tài khoản ngân hàng của La Tiểu Lâu đã đạt đến sáu mươi chín ngàn đồng liên bang.

Trước kia, ngay cả nghĩ cậu cũng không dám nghĩ đến bản thân không hề có bất cứ bằng cấp hay chứng nhận gì lại sẽ có một ngày kiếm được nhiều tiền như vậy. Nhìn vào số tiền trong tài khoản mỹ mãn nghĩ, hiện tại, chắc cậu cũng có thể được xem là một trong những người có vị trí cao nhất trong số những người sống ở tầng dưới của xã hội, ít ra thì thu nhập của những công nhân lao động phổ thông khác không thể nào so sánh với cậu.

Hôm nay, lúc La Tiểu Lâu rời đi, rất nhiều đồng sự cũng cùng lúc ra khỏi phòng làm việc, tất cả mọi người đều biết, về sau có lẽ La Tiểu Lâu sẽ không thể đến đây mỗi ngày được nữa.

"Tiểu Lâu, sau này có rỗi thì nhớ đến đây nhé."

"Tiểu tử cậu, tốt nhất là lo học hành đi, đến lúc đó anh đây ra ngoài nói chuyện còn có thêm chút mặt mũi."

"Tiểu Lâu, những chuyện khác chúng tôi không thể giúp cậu, nhưng nếu đến lúc cần chúng tôi giúp đỡ thì cứ gọi một tiếng."

…….

Nhìn những công nhân ngày thường lúc nào cũng hi hi ha ha, La Tiểu Lâu âm thầm cảm động, cho dù ở đây không ai có bằng cấp cao, nhưng lại có thể cảm nhận được lòng chân thành giản dị của bọn họ. Cậu cười tủm tỉm, nói: "Cám ơn mọi người một tháng nay đã chăm sóc, bất quá, không cần nhớ tôi, Tiểu Lâu còn có thể trở lại đây mà."

Trong tiếng cười của mọi người, La Tiểu Lâu bước ra khỏi cánh cổng nhà xưởng.

Dương Dật nhìn La Tiểu Lâu càng ngày càng xa, không biết có phải nảy sinh ảo giác hay không, chỉ cảm thấy, trong ánh trời chiều, xung quanh người thiếu niên này tỏa ra một vầng sáng nhàn nhạt. Nhu hòa, chứ không chói mắt, mà lại vô cùng thu hút người khác.

Bản thân ông biết rằng, kì thật nếu lấy tiền thưởng mà ông phát cho La Tiểu Lâu ra so sánh với những gì mà cậu đã làm thì căn bản cũng không có gì đáng nói. Nhưng, là một phó tổng, đây đã số lượng lớn nhất mà ông có thể cho La Tiểu Lâu trong phạm vi chức trách của mình.

Thiếu niên này tuyệt đối là một thiên tài, cậu sẽ không vĩnh viễn là một người bình thường như vậy. Hơn nữa, ở loại trường học này, cậu sẽ còn tiến rất xa. Có lẽ sau này, khi gặp lại Tiểu Lâu, cậu đã tiến đến một độ cao mà những người như bọn họ cho dù có ngẩng đầu cũng nhìn không đến.

Công việc của La Tiểu Lâu chấm dứt, cùng lúc đó, học viện Saint Miro cũng bắt đầu khai giảng.

---

[1]Nguyên văn là "ma đao bất ngộ khảm sài công", nghĩa đen là "người chẻ củi không ngại mài dao trước.

10. Chương 10: Khai Giảng

"Nhanh lên! Chúng ta bị muộn rồi, chỉ còn có hai mươi phút!" La Tiểu Lâu đánh bạo không ngừng thúc giục.

Trong phòng, Nguyên Tích mới vừa thay xong quần áo đi tới. Trong nháy mắt, La Tiểu Lâu đang không thôi lải nhải tạm dừng một chút, không thể nghi ngờ, quần áo của Nguyên Tích vô cùng phù hợp với dáng người của y, ngọc thụ lâm phong, cao ngạo tuấn tú lại mang theo một chút xấu xa tà khí, vô cùng thu hút ánh mắt của người khác.

Giống như một vương tử cao quý tao nhã, đang chuẩn bị đi thị sát vương quốc của chính mình.

Cho dù La Tiểu Lâu đã biết người này ác liệt vô lý đến mức nào vẫn nhịn không được mà ngây người một chút, sau đó, trong ánh mắt cười nhạo của Nguyên Tích, La Tiểu Lâu hơi hơi đỏ mặt. Cậu ho khan vài tiếng, quay đầu, thầm oán giận: ông trời thật sự là bất công, vì sao tất cả ưu điểm đều đem cho một tên hỗn đản như vậy!

Vào thang máy, La Tiểu Lâu không ngừng nhìn đồng hồ, "Ngô, lát nữa chúng ta sẽ phải chạy thôi, đối với tôi hôm nay rất quan trọng, tôi không thể lưu lại ấn tượng không tốt với các nhân viên giáo vụ được!"

Nguyên Tích khó hiểu liếc nhìn La Tiểu Lâu, không rõ ngày đầu tiên đến trường mà cậu đã muốn tìm tới chỗ giáo vụ để làm chi.

Cửa thang máy vừa mở ra, La Tiểu Lâu đã vào tư thế sẵn sang chạy một trăm mét, trong khi đó, Nguyên Tích chậm rãi nói: "Kỳ thật, nếu cậu đi xe của tôi thì sẽ không bị muộn."

"A?" La Tiểu Lâu nhìn Nguyên Tích xoay người đi về phía bãi đỗ xe mới có phản ứng, vừa rồi y nói cái gì?

Nguyên Tích quẹt thẻ ở cửa bãi đỗ xe, năm giây sau, một chiếc xe dáng khí động[1] đã tự động xuất hiện ở cửa.

Nguyên Tích mở cửa phía bên ghế lái, quay đầu lại liếc La Tiểu Lâu một cái. La Tiểu Lâu lập tức mừng rỡ chạy tới, lắp bắp nói: "A, anh có xe! Cư nhiên có xe mà tôi cũng không biết!"

Liếc nhìn sắc mặt khinh thường của Nguyên Tích một cái, La Tiểu Lâu da mặt dày mở cửa ghế phụ lái, trước khi Nguyên Tích kịp hối hận, cậu đã nhanh chóng chui vào.

Úc, trời ạ, chiếc xe này cậu đã từng nhìn thấy! Ở thương trường, nó đứng vị trí cao nhất trên bục triển lãm, lúc ấy cậu không thể đếm được những con số không phía sau! Quả nhiên là một món đồ cao cấp, bánh lái hoa lệ này, chỗ ngồi thoải mái này….

Không đợi La Tiểu Lâu ca ngợi xong, sưu một tiếng, xe đã biến mất khỏi vị trí ban đầu.

Năm phút sau, trước cửa học viện Saint Miro. Nguyên Tích nhìn La Tiểu Lâu sắc mặt xanh mét, nhún nhún vai: "Cậu nhìn đi, tôi đã nói là sẽ không bị muộn mà."

Nói xong, Nguyên Tích tự mình giúp La Tiểu Lâu tháo dây an toàn – cũng may, lúc lái xe y còn nhớ khởi động hệ thống an toàn cho La Tiểu Lâu.

"Uy, cậu không sao chứ?" Nguyên Tích nhíu nhíu mày, ngày đầu tiên khai giảng còn có kiểm tra sức khỏe, tên nô lệ ngu ngốc này không có lần nào mà không khiến y lo lắng.

"Không có việc gì." La Tiểu Lâu hai chân run rẩy xuống xe, mẹ ơi, quả nhiên người nghèo không thể hưởng thụ cuộc sống xa xỉ của kẻ giàu có, kẻ có tiền thật sự rất đáng ghét!

La Tiểu Lâu than thở, đồng thời hạ quyết tâm, về sau mỗi ngày phải chạm vào chiếc xe này mới được.

Nguyên Tích thò đầu ra, nói: "Cậu vào trước đi, tôi đi đỗ xe, lát nữa cậu đến tìm tôi."

Tuy nói là không muộn, nhưng hiện tại cũng không sớm, cổng trường có không ít học sinh. Mọi người hoặc là hào hứng quan sát trường học của mình, hoặc là chú ý chung quanh. Học viện quân sự này cũng nổi danh vì các thành phần quý tộc trong trường, các học sinh ít nhiều gì cũng bị ảnh hưởng từ gia đình, hi vọng tạo mối quan hệ tốt với đối tác trong tương lai hoặc là học sinh nhà giàu có thể cung cấp bảo trợ.

La Tiểu Lâu không có lòng dạ nào nghĩ đến những việc này, cậu vội vã đi vào trong.

Phía trước có một đám trai gái vây quanh hai người cũng đang đi vào trong, La Tiểu Lâu cảm thấy hai ba người trong số đó nhìn quen mắt, nhưng cũng không nhớ ra là đã gặp ở đâu, lập tức vượt qua đám người, nhanh chóng đi về phía trước.

Cậu nhớ không ra, nhưng trong những người đó thì đã có người nhận ra cậu, có mấy người trên mặt lập tức xuất hiện biểu tình khinh bỉ, cô gái tóc đen quay đầu nhìn thiếu niên mắt xanh cười nói: "Lâm Tân, đó không phải là người mà lần trước anh muốn chúng ta cho đi nhờ sao? Vẫn nhà quê như vậy a!"

Lâm Tân mỉm cười, cũng không nói gì. Nhưng một người bên cạnh lại ngạc nhiên hỏi: "Lâm Tân, hiếm khi thấy cậu quan tâm đến những việc như thế này? Thế nào, để ý tên đó? Khẩu vị của cậu gần đây cũng thật nặng a, ha ha." Thiếu niên này nghĩ chính mình nói đùa rất hay, ngạo mạn cười lên.

"Đừng nói lung tung, không thể nào."

Lâm Tân cẩn thận liếc nhìn hai người ở giữa, thiếu niên tóc bạc cao lớn cùng một thiếu niên quý khí mặc đồ đen đang nói gì đó, hai người hoàn toàn không chú ý đến La Tiểu Lâu. Lâm Tân nhẹ nhàng thở ra, cũng đúng, hai người kia, cho dù một người có chút quan hệ huyết thống với tên nhà quê kia, còn một người thì lại từng có hứng thú với La Tiểu Lâu, nhưng thực chất cũng không khác gì đùa giỡn mà thôi, ai lại để ý một người như vậy.

Trong mắt hai vị thiên chi kiêu tử[2] đó, một kẻ nhà quê như vậy, chắc chắn là bị khinh thường.

Trước khi hoàn toàn loạn, La Tiểu Lâu cuối cùng cũng tìm được phòng thu phí. Hầu hết các học sinh đều chuyển tiền qua tài khoản, căn bản không cần đích thân đến đây, cho nên trong văn phòng cũng không có nhiều người. La Tiểu Lâu tìm một khung cửa không có ai, nói với giáo viên ngồi phía trong: "Lão sư, tôi là học sinh năm nhất. Tôi không đủ tiền đóng học phí, muốn xin thanh toán thành hai lần. Thầy xem có được không?"

"A?" Giáo viên ngồi bên trong thoát khỏi trò chơi online, ngờ vực nhìn La Tiểu Lâu, ông chưa từng gặp loại tình huống này, định mức nhỏ như vậy, chỉ là thu học phí tượng trưng, cư nhiên có người không kiếm ra? Học sinh này rốt cuộc trúng tuyển vào trường bằng cách nào vậy?

"Hiện tại tôi không có nhiều tiền như vậy, cho nên muốn thanh toán làm hai lần, thầy xem có thể giải quyết giúp tôi hay không?" La Tiểu Lâu lại cố gắng thuyết phục một lần, mọi người trong văn phòng nhìn cậu là có ý gì! Bộ chưa từng thấy qua học sinh nghèo khó a – không quan hệ, hôm nay bọn họ sẽ có dịp thấy!

Giáo sư bên trong khung cửa rốt cuộc cũng có phản ứng, ho khan một tiếng: "Báo cho tôi mã số sinh viên."

La Tiểu Lâu nhìn lướt qua thông báo nhập học của mình, nhíu mày nói: "1000222"

Giáo sư kia chuyển đi mã số sinh viên của La Tiểu Lâu, tạm thời không lên tiếng, mà tất cả các giáo sư còn lại trong văn phòng thì đang chú ý xem ông xử lý như thế nào, cuối cùng, vị giáo sư này cắn răng một

cái, đứng lên, nói: "Như vậy, cậu theo tôi gặp giáo vụ chủ nhiệm năm nhất một chút, nếu ông ấy đồng ý, sẽ không thành vấn đề."

La Tiểu Lâu gật gật đầu, theo vị giáo viên này đến văn phòng của tổ trưởng giáo vụ.

La Tiểu Lâu nhìn thoáng qua giáo vụ chủ nhiệm trước mặt, liền cúi thấp đầu, vị giáo vụ này tuổi không lớn, nhưng hói đầu vô cùng nghiêm trọng, nhất là kiểu tóc tập trung vào chính giữa kia, thật sự là làm cho người ta không dám nhìn.

Giáo viên dẫn đường thuật lại tình huống của La Tiểu Lâu một chút, cuối cùng nhỏ giọng bổ sung một câu: "Vương chủ nhiệm, sinh viên này là do gia đình La Thiếu tướng gửi vào học."

Gương mặt vốn nghiêm túc của Vương chủ nhiệm lại trở nên càng âm trầm: "Trong nhà cậu không có tiền?"

"Đúng vậy, nhưng tôi cam đoan sẽ trả hết tiền trong vòng một năm." La Tiểu Lâu tính toán một chút, nếu nghỉ hè và nghỉ đông đều đi làm công, hẳn là không sai biệt lắm.

Nhìn La Tiểu Lâu vẫn không hiểu ý ông, Vương chủ nhiệm ức chế quát: "Tôi hỏi cậu, ngay cả chút tiền ấy cũng không có, vì sao lại không đề cập đến việc xin học bổng?" Học viện Saint Miro không bạc đãi sinh viên có thực lực, sự xuất hiện của người này đúng là tổn hại đối với thể diện của nhà trường.

La Tiểu Lâu mở to mắt nhìn, cậu không chắc có phải mỗi người đều có thể xin học bổng hay không, vì thế La Tiểu Lâu đưa tư liệu của chính mình ra, hỏi: "Thầy xem tư liệu của tôi, có thể xin hay không?"

Nhìn lướt qua sắc mặt của giáo vụ chủ nhiệm đã sắp biến thành màu gan lợn, ông cầm thành tích tốt nghiệp trung học của La Tiểu Lâu, ở trước mắt La Tiểu Lâu vung vẫy: "Loại thành tích như cậu, loại thành tích này, rốt cuộc, bằng cách nào mà thi vào học viện Saint Miro được hả! Tôi khinh thường nhất là những thứ rác rưởi dựa vào quan hệ như các người!"

La Tiểu Lâu lui về sau một bước, tránh né những tia nước bọt từ chủ nhiệm, bình tĩnh nói: "Dù sao đi chăng nữa, nhà trường cũng đã gửi thư thông báo đến cho tôi. Tôi tìm thầy là vì vấn đề học phí của tôi, thầy xem có thể giải quyết theo cách mà tôi nói hay không?"

"Trường chúng ta chưa từng xảy ra vấn đề loại này!" Vương chủ nhiệm rống một câu, xoay người đưa lưng về phía La Tiểu Lâu cùng vị giáo vụ thu phí kia.

"Cho tới giờ chưa từng xảy ra, không có nghĩa là không xảy ra. Hiện tại sinh viên gặp khó khăn, nếu nhà trường không thể giúp đỡ giải quyết, ít nhất cũng nên thông cảm một chút. Hay ý thầy là không có tiền thì không thể theo học ở học viện Saint Miro?" La Tiểu Lâu ở phía sau cao giọng nói.

Cho dù những gì vị chủ nhiệm này nói đều là sự thật, cho dù ông ta vì chút sự thật này mà chán ghét cậu, La Tiểu Lâu cũng không định từ bỏ, bởi vì cậu không có lựa chọn này khác, cậu không thể bỏ qua cơ hội duy nhất để đến trường.

Vị giáo viên kia đã bắt đầu đổ mồ hôi, ông nghĩ quan hệ bối cảnh phía sau của La Tiểu Lâu đủ vững chắc mới đem cậu tới đây. Nhưng thật không ngờ, thành tích của sinh viên này cũng đủ để làm kẻ khác phải thấy xấu hổ, hơn nữa, đại khái là hôm nay Vương chủ nhiệm tâm tình không tốt, sâu trong nội tâm, ông ta rất chán ghét những sinh viên đi cửa sau, hôm nay chẳng qua là biểu hiện ra quang minh chính đại mà thôi.

Mà sinh viên này cư nhiên – cư nhiên còn dám nói với một vị chủ nhiệm với giọng điệu như thế. Ngao, ấn tượng của cậu ta trong lòng chủ nhiệm nhất định càng kém, nhất định là vậy….

Bỗng nhiên Vương chủ nhiệm xoay người hung hăng nhìn chằm chằm vào La Tiểu Lâu, qua thật lâu, giận dữ cười lại, nói: "Tốt, tôi không thu học phí của cậu, có vẻ là nhà trường thật không tốt. Cậu có thể sang năm hẵng giao học phí. Nhưng tôi nói cho cậu biết, nếu thi rớt cuộc thi cuối kì, mặc kệ là có quan hệ với ai, cậu cũng không được lên lớp! Nếu tới già mà cậu còn không tốt nghiệp được, thì cậu sẽ phải đi."

La Tiểu Lâu gật gật đầu, nói năng một cách đúng mực: "Vậy làm phiền ngài, sang năm tôi sẽ trả toàn bộ học phí." Cậu không thể thay đổi cái nhìn của người khác đối với cậu, nhưng sau này cậu có thể dùng hành động và thành tích để thay đổi. Chỉ cần có thể đến trường, một chút coi khinh như vậy đã là gì?

La Tiểu Lâu đi đến cửa, thời điểm cậu mở cửa, Vương chủ nhiệm còn nói thêm: "Nếu cậu bị giáng cấp ba lần, nhà trường sẽ cho cậu thôi học."

La Tiểu Lâu nghiêng người, bình tĩnh dừng lại: "Cám ơn lời khuyên của ngài."

Trên trán của giáo viên dẫn đường hiện rõ một giọt mồ hôi, không dám nhìn sắc mặt của Vương chủ nhiệm, lập tức theo La Tiểu Lâu đi ra ngoài.

Trở lại văn phòng thu phí để tiến hành thủ tục, La Tiểu Lâu làm bản cam đoan sẽ trả năm vạn đồng liên bang còn lại, lãnh sách giáo khoa cơ bản và đồng phục, tâm tình sung sướng mà đi ra ngoài.

Cậu cũng không thích người khác xem thường mình, chính là, tình trạng hiện tại của cậu có gì để người ta phải để mắt đến chứ? Bị đối xử như vậy, nói không hề tức giận là gạt người. La Tiểu Lâu dù không có cốt khí, cũng còn có lòng kiêu ngạo của chính mình.

Nhưng đường là chính mình đi, cậu tin tưởng cậu có thể thay đổi quẫn cảnh hiện tại.

Đây không phải là tự an ủi, mà là tự tin. Đúng vậy, tự tin! La Tiểu Lâu chưa từng có suy nghĩ không tin vào chính mình. Kiếp trước, La Tiểu Lâu có hai học vị thạc sĩ, trước kia, dù cho chương trình học có phức tạp đến đâu, cho dù cả một học kì không nghe giảng bài, xem một đêm, cậu cũng tuyệt đối không bị ở lại lớp, có đôi khi còn có thể đạt thành tích tốt.

Tình huống hiện tại không phải là quá gay go, ít nhất, cậu còn có được cơ hội đến trường. Cho nên, tự mình điều chỉnh một hồi, với năng lực khôi phục mạnh mẽ, tâm tình của La Tiểu Lâu bây giờ đã có chuyển biến không nhỏ.

Nhưng mà, La Tiểu Lâu cũng không biết, cố gắng thoát khỏi đáy nước của mình lại trở nên nổi tiếng….

Một giờ sau, trước cửa hệ cơ giáp, La Tiểu Lâu thật vất vả tìm được gương mặt lạnh lùng Nguyên Tích.

Không có cách nào, Nguyên Tích thật sự rất dễ nhận ra, cho dù có nhiều người chung quanh, cũng rất khó che giấu quang mang từ y. Hơn nữa, La Tiểu Lâu phát hiện, không ít người xung quanh đang trộm đánh giá Nguyên Tích, thấy y bày ra vẻ lạnh băng chớ có lại gần, cho nên không dám tiếp cận.

La Tiểu Lâu đầu đầy mồ hôi chạy tới, vồn vã chào hỏi: "Thật xin lỗi, có một số việc nên đến trễ."

Nguyên Tích nhìn thấy La Tiểu Lâu, nổi giận đến mức muốn nhảy dựng lên: "Ngay cả kiểm tra phân chia chuyên bang còn chưa bắt đầu, cậu rốt cuộc là có chuyện gì?! Cậu chết tiệt – cư nhiên dám để chủ nhân chờ cậu!" Tốt xấu gì, Nguyên Tích cũng nuốt hai chữ nô lệ trở vào.

La Tiểu Lâu cười, nhanh chóng giải thích: "Thậ sự là có chút việc nhỏ,tôi cam đoan lát nữa không rời đi dù chỉ một chút."

Nguyên Tích hừ lạnh một tiếng, trừng mắt nhìn La Tiểu Lâu, rốt cuộc quyết định tạm thời buông tha cho cậu, sau đó lại bắt đầu than phiền: "Xem ra kiểm tra phân chia chuyên bang sẽ kéo dài đến chiều, nhà trường thật là một chút hiệu suất cũng không có!"

La Tiểu Lâu nhìn phía trước một cái, gật gật đầu, dựa vào số người đứng chờ bên ngoài cũng đủ để biết, người vào hệ cơ giáp rất nhiều.

Đứng đầu danh sách còn có hệ chỉ huy, hệ quân sự cổ điển, hệ khoa học và kỹ thuật trí tuệ, hệ công trình hàng không vũ trụ, viện y, viện thương nghiệp. Trước cửa của các hệ khác cũng có không ít người, nhưng tuyệt đối không thể so sánh với mấy hệ này.

Ngoài cửa cơ giáp hệ lại tấp nập người ra kẻ vào.

La Tiểu Lâu đã giải quyết xong khó khăn lớn nhất khi đến trường, cả người đều thoải mái, đề nghị: "Không bằng chúng ta ăn cơm trước đi, trong chốc lát lại đến đây."

Nguyên Tích đang muốn gật đầu, rốt cuộc có người bên cạnh nhịn không được đi lại đây: "Vị đồng học này, cậu chắc là sinh viên năm nhất năm nay, tôi và chị họ muốn ghi danh vào hệ cơ giáp, về sau chúng ta chính là bạn học, có thể dùng cơm trưa chung với cậu không?"

Là một sinh viên, giọng nói thanh thúy, vẻ ngoài vui tươi, thật dễ dàng khiến người ta nảy sinh hảo cảm. La Tiểu Lâu nuốt nước miếng một cái, kề sát vào Nguyên Tích nói nhỏ, trong giọng nói mang theo ghen tị: "Úc, anh cũng được hoan nghênh quá chứ, mỹ nữ, ít nhất có thể đánh chín phần. Nếu anh muốn, tôi có thể đi ăn cơm trưa một mình."

"Sao tôi phải để ý cô ta? Tôi cũng không biết cô ta." Nguyên Tích liếc nhìn La Tiểu Lâu như nhìn một tên khờ.

Cuối cùng La Tiểu Lâm phải ngậm miệng, tính tình ác liệt, tính cách khiếm khuyết quả nhiên đã biểu hiện ra! Rốt cuộc cậu cũng không phải người bị hại! La Tiểu Lâu không hiểu tâm tình vừa sung sướng vừa hung phấn khi người gặp họa của mình là làm sao mà có.

Không hổ là căn tin của trường đại học nổi tiếng, rộng rãi sạch sẽ, bài trí cũng phi thường lịch sự tao nhã. La Tiểu Lâu nhìn nhìn quầy bán cơm, bỗng nhiên nhớ ra mình chưa nạp tiền vào phiếu cơm, hiện tại cậu chỉ còn mười chín ngàn đồng liên bang.

Đang lo lắng, Nguyên Tích ném thẻ qua cho La Tiểu Lâu, thuận miệng nói: "Cậu đi mua cơm đi, nhanh lên."

Tới quầy bán, La Tiểu Lâu phát hiện có gà mên cơm bình thường, nhưng bên trong có thêm chút rau dưa, giá cũng không phải là quá đắt, hẳn là chỉ tính phí tổn, trường này quả thật không tồi.

Ở quầy bán xa xỉ hơn thì có các loại rau xào, còn có thịt cá mà đã lâu La Tiểu Lâu không nhìn thấy.

La Tiểu Lâu nhìn chằm chằm miếng thịt, ánh mắt đều muốn đỏ, đã lâu – đã lâu không có ăn! Cuộc sống khốn khổ này!

"Vị học trò này, cậu muốn cái gì?" Một vị sư phó hỏi.

La Tiểu Lâu lập tức đưa thẻ của Nguyên Tích ra, việc đầu tiên là kiểm tra số dư, vạn nhất – ta kháo, kẻ có tiền thật là biến thái! La Tiểu Lâu đếm những con số không ở phía sau, trong lòng ghen tị muốn chết.

Nghe sư phó thúc giục, cậu vội chỉ hai món, một phần sườn kho, một phần gà[3] – dù sao cũng là Nguyên Tích trả tiền.

Trở lại vị trí, La Tiểu Lâu đặt sườn kho xuống trước mặt Nguyên Tích, còn mình thì ăn gà, dùng tiền của người ta, đương nhiên phải đưa thứ tốt cho Nguyên Tích.

Nguyên Tích liếc nhìn La Tiểu Lâu một cái, không nói thêm gì, cúi đầu ăn cơm.

La Tiểu Lâu không kiềm chế được mà cảm thấy chột dạ một chút, đưa thẻ cho Nguyên Tích, nhỏ giọng nói: "Ngày mai tôi sẽ đi nạp tiền." Vì sao khi dùng tiền của người khác trong lòng cậu lại cảm thấy không dễ chịu a! Đây là chỗ thua kém của người hầu sao….

"Không cần, cứ để ở chỗ cậu, về sau cậu chịu trách nhiệm mua cơm, tôi sẽ trả cho hai người đến lúc tốt nghiệp.Thế nào? Chẳng lẽ cậu còn chờ tôi mua cơm cho cậu?" Nguyên Tích ngẩng đầu lạnh lùng hỏi.

"A? Tôi không có ý đó, nhưng – anh nói tôi cũng có thể dùng thẻ này để mua cơm?" La Tiểu Lâu mở lớn mắt, cậu có chút không thích ứng, hơn nữa, cậu cảm thấy hồi báo từ Nguyên Tích thật là đáng sợ – không phải người này đang có kế hoạch tà ác gì chứ?

Nguyên Tích bực mình nói: "Đương nhiên là cậu dùng của tôi, mỗi ngày cậu ăn cơm với tôi, tốt nhất là có thể lúc nào cũng đi theo tôi, tôi không muốn những lúc cần sai bảo cậu lại tìm không thấy người." Xem ra Nguyên Tích vẫn còn để ý chuyện giữa trưa tìm không thấy La Tiểu Lâu.

"A, tôi hiểu rồi." Sau khi biết được mục đích của Nguyên Tích, La Tiểu Lâu có chút vô lực, bất quá, cuối cùng Nguyên Tích cũng có ý thức trả tiền sinh hoạt phí cho bản thân!

"Kia, Anh muốn thi vào hệ cơ giáp sao?" Tuy chưa từng nghe Nguyên Tích nói qua, nhưng La Tiểu Lâu có cảm giác như thế.

"Ân." Nguyên Tích đơn giản đáp lại.

"Rốt cuộc tôi nên thi vào đâu thì tốt đây?" La Tiểu Lâu thấp giọng lầu bầu, cậu muốn ghi danh vào hệ cơ giáp, cậu thật sự hi vọng có thể lái cơ giáp ngao du vũ trụ, kia thật sư là giấc mộng của mọi nam nhân – nhất là đối với người đến từ bốn ngàn năm trước như cậu, cơ giáp càng có lực hấp dẫn lớn hơn nữa. Nhưng Tống lão sư từng nói, cậu nên chọn hệ chế tạo cơ giáp.

Nguyên Tích hừ một tiếng, "Đương nhiên là cậu cũng phải thi vào hệ cơ giáp."

Nghe Nguyên Tích cổ vũ, tuy biết lý do thật sự chính là Nguyên Tích không muốn cậu rời khỏi vị trí bên người y mới nói vậy, nhưng La Tiểu Lâu cũng không còn do dự nữa.

Đến giờ ăn cơm trưa, người trong căn tin đông dần lên.

Trong số những người tới, có không ít kẻ mang theo ánh mắt quái dị nhìn về phía bên này. Nguyên Tích đã quen với loại ánh mắt này, trử bỏ biểu hiện bực mình, cũng không có hành động gì.

La Tiểu Lâu lại càng không để ý, nhưng cậu hơi hơi nghe thấy có người nhỏ giọng bàn tán.

"Nhìn thấy không, tên kia chính là kẻ học không tốt lại không có tiền."

"Đây thật sự là của hiếm a!"

"Rốt cuộc hắn không biết xấu hổ đến mức nào mà dám đến trường này a, nghe nói còn xin thiếu nợ…."

La Tiểu Lâu dừng đũa, người nghèo thì đã sao, ít nhất ta là tay làm hàm nhai, so với thứ thước trùng chờ gia đình dưỡng như các người còn tốt hơn nhiều! Các người khinh thường ta, lão tử lại càng khinh thường các người!

Rõ ràng, Nguyên Tích cũng nghe thấy, y ngẩng đầu nhìn La Tiểu Lâu một cái, nhún nhún vai: "Không nghĩ đến còn có kẻ ngốc đến như vậy."

Này, tên ngu ngốc kia hiện tại đang ở trước mặt anh đó! La Tiểu Lâu nghiến răng nghiến lợi nhìn Nguyên Tích.

"Đi, bây giờ chúng ta đi trắc nghiệm."

---

[1]Dáng khí động: một đầu tròn, một đầu nhọn, nhẵn, người ta thường mô phỏng hình dáng này để chế tạo xe hơi, máy bay.

[2]Thiên chi kiêu tử: con trời

[3]Nguyên văn là "kê đinh", có nghĩa là gà cắt hạt lựu, nhưng edit như vậy đưa vào câu đọc không trôi chảy, cho nên ta chỉ để là "gà"

Đây chính là món "kê đinh"

11. Chương 11: Kiểm Tra

"Cậu không thể đứng yên một chút sao?" – Nguyên Tích xếp hàng phía trước rốt cuộc không thể nhịn được nữa, quay đầu lại quát La Tiểu Lâu đứng phía sau.

"Uy, tôi đang khẩn trương a, anh xem, đau phải chỉ có mình tôi khẩn trương." La Tiểu Lâu chỉ tay về phía sau, đúng vậy, bọn họ đang xếp hàng tiếng hành kiểm tra phân chia chuyển ngành.

Đối với rất nhiều thiếu niên mà nói, có thể thi vào hệ cơ giáp hay không là rất quan trọng, nơi này là nơi bắt đầu giấc mơ của bọn họ, là bước đầu tiên để đi đến thành công. Hơn nữa, không chỉ là giấc mộng của chính bọn họ, còn có cha mẹ của bọn họ đang tha thiết hi vọng tin tốt. Lải nhải như La Tiểu Lâu xem ra vẫn còn tốt, có người còn đang phát run, đổ mồ hôi lạnh, có người tranh thủ từng giây từng phút mà rèn luyện thể lực, có người thi đang xem lại những kiến thức về những chiến thuật cơ giáp.

Nguyên Tích hung tợn nhìn La Tiểu Lâu, cân nhắc xem có cần đánh cậu ngất trước hay không, chờ đến phiên cậu lại đánh thức cậu dậy.

"Được rồi, tôi không nói nữa, có phải tôi nói chuyện ảnh hưởng đến anh hay không? Kỳ thật thì anh cũng đang khẩn trương?" La Tiểu Lâu nói xong liền hận không thể lập tức khâu miệng mình lại, ông trời a, chỉ tại khẩn trương cậu mới có thể nói chuyện thiếu suy nghĩ như vậy.

Không thể nghi ngờ, sai lầm này thật nghiêm trọng, cho dù Nguyên Tích thật sự khẩn trương cũng không thể nói ra, huống hồ y căn bản không có khẩn trương. Nguyên Tích nghiến rang nghiến lợi mà nhìn La Tiểu Lâu, túm áo cậu xách lên.

"Uy, uy – tôi – sai rồi…" La Tiểu Lâu sắp thở không nổi.

Đúng lúc này, giáo viên phụ trách kiểm tra cứu La Tiểu Lâu một mạng: "Kế tiếp, Nguyên Tích."

Nguyên Tích ném La Tiểu Lâu xuống, hừ một tiếng, hướng vào trong đi, đi được vài bước, lại quay về, ra lệnh cho La Tiểu Lâu, "Cậu làm kiểm tran cho tốt vào, đừng làm mất mặt tôi – lại nói, căn bản là chẳng có gì khó."

Khóe miệng La Tiểu Lâu co rút, tỏ vẻ chính mình đã hiểu, sau đó nhìn Nguyên Tích đi vào cửa.

Thờ ra một hơi thật dài, La Tiểu Lâu bắt đầu hoạt động tay chân. Lúc này, người đứng xếp hàng phía sau La Tiểu Lâu nhịn không được nói: "Hey, tôi – tôi biết cậu, cậu có thể nộp đơn vào hệ cơ giáp, tôi thật sự rất bội phục dung khí của cậu."

La Tiểu Lâu nghi hoặc quay đầu lại, là một thiếu niên cao lớn sáng sủa, ngũ quan sâu sắc, một đôi mắt màu lam sang ngời.

Người nọ nhìn biểu tình của La Tiểu Lâu, vội vàng tự giới thiệu: "A, chào cậu, tôi là Athes, cậu gọi là La Tiểu Lâu phải không?"

La Tiểu Lâu không phải quá tình nguyện cầm tay của một người không quen biết, không chắc chắn nói: "Là tôi, tôi không biết mình đã nổi danh đến vậy."

Athes xấu hổ cười một chút: "Đương nhiên, bởi vì cậu là người đầu tiên đến chỗ giáo vụ nói mình không có tiền đóng học phí."

La Tiểu Lâu đảo tròng mắt, quả nhiên là như vậy.

"Kỳ thật, tôi cảm thấy cậu thật dung cảm." Athes sợ La Tiểu Lâu hiểu lầm, vội vàng giải thích, "Thật ra thì điều kiện gia đình của tôi cũng không tốt, để có thể cho tôi vào học trường này cơ hồ đã dung hết tiền trong nhà. Tôi vốn không nghĩ tới, nhưng mẫu thân của tôi, bà vô cùng hi vọng tôi có thể vào hệ cơ giáp của trường này."

La Tiểu Lâu gật gật đầu, đối với Athes cũng có cảm giác tốt hơn, nói: "Không phải cậu đã đến đây sao, thong qua kiểm tra là được rồi. Tự tin lên, cậu nhất định làm được."

Athes cười khổ một chút, cúi đầu: "Ừ, tôi biết tôi có khả năng, nhưng hệ cơ giáp rất tốn tiền, cơ giáp bình thường nhất bậc thấp nhất cũng phải một trăm vạn, tôi chỉ lo….tôi không muốn tăng them gánh nạng cho gia đình."

La Tiểu Lâu há to miệng, cậu vốn cũng không biết việc này!

"Cho nên tôi rất bội phục cậu, cho dù điều kiện như vậy cũng dám chọn hệ cơ giáp."

"A, là nhự vậy sao, tôi chỉ cảm thấy không nên dễ dàng từ bỏ ước mơ của mình." La Tiểu Lâu thì thào nói.

"Vậy tiền thì sao?"

"Tiền? Tôi sẽ đi làm công kiếm tiền." La Tiểu Lâu thuận miệng đáp, cậu không biết mình có gom góp đủ một trăm vạn hay không, chẳng lẽ ông trời phải làm cho cuộc sống của cậu khó khăn[1] như vậy sao?

"Đúng, tôi cũng nên học tập cậu! Tôi cũng có thể đi làm công kiếm tiền, không cần tiền của gia đình. Hừ, tôi đã quyết định, lát nữa tôi sẽ dung toàn lực ứng phó, tôi nhất định sẽ trở thành một chiến sũ cơ giáp vĩ đại!" Athes ở phía sau cậu tuyên thệ, rốt cuộc tâm tình cũng phấn chấn lên.

La Tiểu Lâu run rẩy khóe miệng, bây giờ mới hiểu vì sao khi cậu đi vào phòng kiểm tra đầu vào của hệ cơ giáp lại có nhiều ánh mắt quỷ dị nhứ thế nhìn về phía mình.

"Hắc hắc, cậu biết không La Tiểu Lâu, gen của tôi thuộc bậc A, thật may mắn! Tôi nhất định có thể thi vào." Vì không còn gán nặng tâm lý, Athes ở phía sau bắt đầu mở loa phóng thanh, lôi kéo La Tiểu Lâu nói chuyện, "Cậu thì sao?"

La Tiểu Lâu nhíu mày, chuyện thi vào hệ cơ giáp có liên quan gì đến cấp bậc gen sao? "Tôi là D."

Athes không biết nên nói gì cho phải, anh thật sự không tìm được lời an ủi La Tiểu Lâu, chỉ có thể xót xa vỗ vỗ bả vai La Tiểu Lâu: "Đừng quá khẩn trương, như bạn của cậu đã nói, không có gì khó. Lại nói, bạn của cậu đối xử với cậu thật tốt." Tuy biết rõ một chút hi vọng cũng không có, vẫn an ủi La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu bị nghẹn một chút, bạn học à, chắc là cậu đang nói giỡn phải không, con mắt nào của cậu nhìn thấy Nguyên Tích đối tốt với tôi?

Hai người đang nhỏ giọng nghị luận, một người đi ra từ một cánh cửa khác, là một thiếu niên tóc bạc, thân hình cao lớn, mặt mũi tinh tế, Bởi vì sự xuất hiện của thiếu niên, đoàn người đứng trước cánh cửa kia nhất thời có chút rối loạn. Không ít người dung ánh mắt sung bái nóng bỏng nhìn thiếu niên kia. Thiếu niên tóc bạc lãnh đạm đảo mắt xung quanh một cái, nhanh chóng xoay người đi khỏi.

Trong mắt La Tiểu Lâu, thiếu niên này tuy bộ dáng không tồi, nhưng thật sự là một thiếu niên có vấn đề. Chú ý hai mắt, cũng không nhìn them nữa. Athes lại trở nên kích động, dung sức nắm lấy bả vai của La Tiểu Lâu, hô: "Là La Thiếu Thiên! Là thiên tài! Có người nói gen thật sự của y có thể là cấp S! Cấp S đó, cậu biết không?"

La Tiểu Lâu cũng ngây ngẩn cả người, lần trước ở La gia nhìn thấy đứa con lớn nhất của người cha hời hợt, nếu cậu nhớ không lầm thì người đó tên là La Thiếu Quân. Nghĩ đến đây, La Tiểu Lâu bỗng nhiên có loại dự cảm không tốt, cậu vội vàng hỏi: "Vậy gia đình của Thiếu Thiên kia…."

"Sao cậu lại có thể không biết? Gia thế của y phi thường tốt, là con út của La Thiếu Tướng La Thành Vận, thiếu niên thiên tài, gia đình lại hiển hách như vậy, sau này nhất định là một ngôi sao mới sang chói. Nghe nói hiện giờ quân đội đang để ý y, để ý vô cùng chặt chẽ, muốn chiêu mộ y vào. Đại ca của y cũng rất lợi hại, hiện giờ đang học năm bốn, là hội trưởng hội học sinh của học viện Saint Miro, sang năm sẽ thực tập trong quân bộ." Athes lập tức nói đủ mọi chuyện.

La Tiểu Lâu thở dài, quả nhiên là người của La gia. Xem ra, về sau phải tránh chạm mặt người tên Thiếu Thiên này mới được. Còn có người tên Thiếu Quân kia, lần trước gặp liền cảm thấy là một kẻ phi thường khôn ngoan sắc bén. Tuy rằng trên mặt luôn mang mỉm cười, nhưng người càng cười như vậy thì càng nguy hiểm.

Dù cậu đã làm rõ sẽ không tiến vào La gia them lần nữa, nhưng người khác nghĩ thế nào, làm sao mà biết được.

Athes còn đang không ngừng khen ngợi La Thiếu Thiên, biểu đạt tình cảm kính ngưỡng của chính mình. La Tiểu Lâu ngăn anh lại, mỉm cười nói: "Đừng quá ca ngợi người khác, cậu cũng rất lợi hại. Cậu xem, gen cấp bậc A chỉ có 10%, cậu cũng là một thiên tài."

Athes có chút xấu hổ, vội xua tay: "Tôi thì nói làm gì, muốn nói thiên tài, sinh viên mới năm nay có hai người, một người là La Thiếu Thiên vừa nãy, còn một người tên là Lăng Tự …"

Đang nói, cửa bị mở ra, Nguyên Tích vênh váo tự đắc mà bước ra, giáo viên cười tủm tỉm theo sát ở phía sau, xem ra Nguyên Tích đã để lại ấn tượng đặc biệt tốt.

"Kế tiếp, La Tiểu Lâu."

Nghe giáo viên gọi cậu, La Tiểu Lâu vội vàng đi vào trong, khẩn trương đến mức quên hỏi Nguyên Tích kiểm tra thế nào. Bất qua xem ra y đã vượt qua rồi.

Vào cửa, đầu tiên là một thong đạo thật dài, cuối cùng, giáo viên đứng trước một cánh cửa. Sauk hi mở ra, trong phòng là một khoang thuyền ảo thật lớn.

Vị giáo viên kia mở cửa khoang thuyền ra, cho La Tiểu Lâu nằm vào trong.

La Tiểu Lâu khẩn trương nằm vào, sau đó nhắm mắt lại. Nghe bang một tiếng, sau đó trước mắt hoàn toàn tối đen.

Sau đó, cậu cảm thấy cổ tay và cổ chân của mình đều bị thứ gì đó trói chặt, thân thể hoàn toàn không thể cử động. Ngay sau đó, giống như có một dòng điện chạy khắm toàn thân, rất nhanh, bắt đầu cảm thấy choáng váng, lại có cảm giác ghê tởm muốn nôn.

Cảm giác này quá khó tiếp nhận, La Tiểu Lâu không thể không cắn chặt răng chịu đựng. Cậu không biết đã trải qua bao lâu, nhưng cậu cảm thấy toàn bộ quần áo trên người mình đều ướt đẫm mồ hôi.

Ngay khi La Tiểu Lâu sắp không chịu nổi nữa, tất cả cảm giác đều bỗng nhiên biến mất, sau đó, cửa khoang thuyền một lần nữa bị người mở ra.

La Tiểu Lâu lung lung lay lay đứng lên, sau đó được vị giáo sư kia đỡ lấy, "Cậu ngồi xuống trước một chút, sao mà mới ba mươi giây hệ thống đã tự động ngắt thế này."

Giáo viên kiểm tra thiết bị, không có gì nảy sinh, tầm mắt dừng lại trên người La Tiểu Lâu, nói: "Đưa tư liệu của cậu cho tôi xem."

La Tiểu Lâu vội đưa tư liệu mà mình cầm theo cho giáo viên, chẳng lẽ có vấn đề gì?

Giáo viên kia sau khi xem xong, nhíu nhíu mày, khuyên nhủ: "Trò này, hiện thời hệ cơ giáp quả thật đang là một hệ sốt, nhưng theo điều kiện cùng tình trạng thể chất của cậu, căn bản không thể thi vào hệ cơ giáp, cậu xem, ngay cả cửa thứ nhất cũng không qua được, vậy mấy cửa tiếp theo càng không cần phải nói tới."

A? Nhưng chưa có ai từng nói với cậu về những điều này a?

"Thưa thầy, vậy nếu muốn ghi danh vào hệ cơ giáp thì cần những điều kiện gì? La Tiểu Lâu vội hỏi.

"Gen từ bậc B trở lên, thể năng cấp 5, đồng học, thể năng của cậu chỉ sợ cấp 2 cũng đã là miễn cưỡng. Tôi thấy, cậu nên nhanh chóng cân nhắc đến việc ghi danh vào hệ khác đi, hôm nay cứ về nghỉ ngơi trước đã, ngày mai còn có cả ngày." Giải thích xong, giáo vên liền mở cửa đi ra ngoài.

Phía sau, cánh cửa đối diện cũng mở ra, vốn là để La Tiểu Lâu tiến vào giai đoạn kiểm tra kế tiếp, không ngờ ngay cả cửa thứ nhất La Tiểu Lâu cũng không vượt qua.

Hai giáo viên cùng nhau đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: "Sinh viên năm nay thật là tốt xấu lẫn lộn."

Một người nói: "Đúng vậy, sinh viên vừa rồi, trời ạ, cư nhiên lại cao đến loại trình độ này. Nghe hiệu trưởng nói, hôm nay có hai thiên tài, xem ra, lại vừa them một cái."

"Đúng vậy, đối với nhà trường mà nói, có thể xem là niềm vui bất ngờ, chắc hiệu trưởng sẽ cao hứng đến hỏng mất."

Hai người vừa nói vừa đi ra ngoài, La Tiểu Lâu cúi đầu theo sau. Cậu không nghĩ cậu vốn kém như vậy, xem ra không phải là cậu không cố gắng, mà là cậu với hệ cơ giáp vô duyên.

Nghe hai giáo sư nói chuyện, xem ra ý của bọn họ là Nguyên Tích kiểm tra vô cùng tốt. Người vào thi trước La Tiểu Lâu đúng là Nguyên Tích.

Quên đi, những gì có thể cố gắng thì cậu đã cố gắng, những thứ như cấp bậc gen và thể lực cậu cũng không có biện pháp gì. Hiện tại, tuy rằng cậu không thể làm người lái cơ giáp, tốt xáu gì cậu cũng có thể xem người ở cùng lái cơ giáp.

Tuy nghĩ vậy, nhưng La Tiểu Lâu vẫn cảm thấy hốc mắt của cậu có chút nóng lên. Dĩ nhiên cậu sẽ không khóc, chuyện này có gì đáng khóc đâu cơ chứ.

Cửa mở ra, giáo viên gọi Athes vào. Athes vừa đi vào vừa khẩn trương nhìn La Tiểu Lâu, La Tiểu Lâu trầm tĩnh nhìn anh một cái, thấp giọng nói: "Cố lên, có điều kiện liền thi vào hệ cơ giáp, đó dù sao cũng là giấc mơ của cậu."

Athes gật gật đầu, dung sức vỗ vỗ bả vai La Tiểu Lâu một chút rồi đi vào.

Sau đó, La Tiểu Lâu liền trông thấy Nguyên Tích, y đang bực tức đứng giữa những tầm mắt nóng bỏng.

Thấy La Tiểu Lâu nhanh như vậy đã đi ra, Nguyên Tích cũng thật sự kinh ngạc, sắc mặt y không tốt mà liếc Athes đang đi vào một cái, hỏi trước: "Thế nào?"

La Tiểu Lâu thấp giọng nói: 'Không được."

Nguyên Tích nhìn La Tiểu Lâu trong chốc lát, xoay người đi ra ngoài.

Ha người một trước một sau ra khỏi phòng kiểm tra của hệ cơ giáp, Nguyên Tích bỗng nhiên lên tiếng: "Vậy ngày mai cậu hãy thi vào hệ chế tạo cơ giáp."

La Tiểu Lâu ngẩng đầu, nghi hoặc nhìn Nguyên Tích, không hiểu sao y lại biết lực chọn thứ hai của mình.

"Cậu nhìn cái gì! Cho dù không thể theo tôi đi chiến đấu, thì cũng phải ghi danh vào một chuyên ngành hữu dụng cho chủ nhân chứ." Nguyên Tích mất hứng nói, cứ như La Tiểu Lâu không vào được hệ cơ giáp, người khó chịu nhất chính là y.

La Tiểu Lâu bỗng nhiên nở nụ cười, cậu nhìn bầu trời cao xanh, nói: "Ừ, ngày mai tôi sẽ thi vào hệ chế tạo cơ giáp."

Việc La Tiểu Lâu vâng lời rốt cuộc cũng làm cho Nguyên Tích vừa lòng, y dẫn La Tiểu Lâu đi đến chỗ đỗ xe.

"Này, Nguyên Tích, tôi muốn mua thức ăn, anh có xe, có thể cùng đi không?" La Tiểu Lâu bỗng nhiên mở miệng, thấy Nguyên Tích không để ý đến mình, cậu còn nói them: "Anh chắc cũng không thích mỗi ngày đều phải ăn rau xanh chứ hả, tôi muốn mua cá, tôi làm cá cũng không tồi đâu, thật đó."

Cho dù hôm nay cậu thất bại, cậu cũng muốn khao chính mình.

Nguyên Tích liếc nhìn cậu, chờ hai người ngồi vào trong xe mới nói: "Nếu cậu muốn ăn bánh ngọt ở Tam Mộc, tôi cũng có thể tiện đường chở cậu đến đó."

La Tiểu Lâu trừng mắt nhìn, Tam Mộc? Ồ, hình như trên hộp bánh ngọt cậu mua lần trước có vẽ ba cái cây. Nguyên Tích có ý gì đây, nhìn ra là cậu khó chịu?

Một con cá, năm tram đồng….La Tiểu Lâu còn nhịn đau mua một bao gạo, một ngàn đồng.

Cuối cùng, Nguyên Tích chịu trách nhiệm lái xe đi đường vòng, đi đến tiệm bánh ngọt nổi tiếng kia, tiếp tục nhịn đau mua hai cái bánh ngọt – rẻ nhất.

Ngày hôm đó muốn chết mà không được, một ngày tốn hai ngàn đồng, cứ tiếp tục như vậy, tiền gửi ngân hàng của cậu còn chưa đủ sinh hoạt phí cho chín ngày.

La Tiểu Lâu ngồi trong xe, hít sâu một hơi, không biết có phải là cậu nảy sinh ảo giác hay không, hình như tâm tình của Nguyên Tích đặc biệt tốt? Từ từ – nhìn theo sư quang nơi khóe mắt Nguyên Tích, La Tiểu Lâu nhìn thấy bánh ngọt nằm ở một bên….

Đối lập với từ trước đến nay, cơm chiều hôm nay vô cùng phong phú. Khoai tâm trộn dấm, cá kho, canh cà trứng, còn có hai hộp điểm tâm ngọt sau khi dung cơm.

Nguyên Tích phi thường vừa lòng, ít nhất thì từ việc sau khi y giải quyết xong ba phần tư con cá, khoai tây, và canh trứng, không hề nói ra một câu nào châm chọc La Tiểu Lâu, có thể kết luận như vậy.

La Tiểu Lâu im lặng ăn bữa cơm thơm tho, từ lâu cậu đã muốn làm cơm, sơ với gà mên thức ăn mười đồng đó thì đúng là chênh lệch một trời một vực.

Chờ La Tiểu Lâu dọn dẹp xong bát đũa, từ phòng bếp trở ra, trên bàn xuất hiện them hai hộp bánh ngọt trống không…..

La Tiểu Lâu rống to trong bụng, Nguyên Tích, anh là tên hỗn đản, là ai khinh bỉ tôi nam nhân ăn bánh ngọt!!

Đáp lại tiếng lòng của La Tiểu Lâu chính là một mệnh lệnh: "Cậu dọn dẹp xong chưa? Phòng tắm của tôi cần quét dọn."

La Tiểu Lâu không biết, trong khi cậu bận khao chính mình, đã có hai người vì cậu mà bận rộn.

Ở cửa học viện Saint Miro, mấy sinh viên cùng nhìn về phía thanh niên tóc hồng đứng đầu. "anh Hoa, không tìm thấy, không phải hắn còn trong trường sao?"

Thanh niên tóc hồng oán hận mắng một câu: "Ai biết, một phế vật như vậy, với thứ gen đó còn dám thi vào hệ cơ giáp. Quả thật là muốn anh Thiên ấm ức, chúng ta chờ một chút."

Một sinh viên đề nghị: "Bằng không chúng ta đi vào tìm?"

Thanh niên tóc hồng suy nghĩ một chút, lắc đầu: "Không được, trường học lớn như vậy, biết tìm từ đâu? Hơn nữa, không ai dám gây rối trong học viện Saint Miro.

Mấy sinh viên không nói gì mà nhìn thanh niên tóc hồng, bọn họ bắt đầu hối hận đã đồng ý hỗ trợ, thật sự không nên dây vào sinh viên của học viện Saint Miro, ai biết chọc vào sẽ xảy ra chuyện gì?

Hơn nữa, trừ thanh niên tóc hồng ra cũng không có ai trong số bọn họ là sinh viên của học viện Saint Miro, không đáng để phải làm loại chuyện này. Một sinh viên khuyên: "Anh Hoa, tuy anh muốn kết bạn với La Thiếu Thiên kia, nhưng theo lời anh nói, y và đại ca của y cũng chưa từng nói gì, hình như bọn họ cũng không có ý muốn thu thập tiểu tử kia…."

Thanh niên tóc hồng có chút giận dữ, hắn thật vất vả sắp đặt người chỉ điểm, chỉ cần làm cho La Tiểu Lâu không thể vào trường này học, kết bạn với La Thiếu Thiên, làm sao mà hắn nguyện ý từ bỏ được chứ. So với những người khác, gia cảnh của Trần Hoa không có gì đáng nói, phụ thân phải dùng rất nhiều tiền mới có thể cho hắn vào học ở học viện Saint Miro, trong mắt những sinh viên giàu có khác, hắn cũng như bọn nhà giàu mới nổi.

Hắn dù không thong minh cũng không thể chịu được việc người khác nhìn hắn như vậy, vì thế Trần Hoa gọi một đáng bạn thân từ trường khác đến, chuẩn bị thu thập La Tiểu Lâu, nếu có thể khiến cậu tự động thôi học thì càng tốt.

"Chờ một chút…."

Mà ở bộ nghiên cứu cơ giáp Khải Ân, những nhân viên cao cấp đang mang vẻ mặt nghiêm túc tập trung lại cùng một chỗ.

Một người trung niên cẩn thận lấy ra một linh kiện cơ giáp, nói với mọi người chung quanh: "Mọi người kiểm tra một chút, xem chỗ khác biệt của linh kiện cơ giáp này."

Đó là một linh kiện bậc một đơn giản, nhưng sau khi đặt linh kiện vào dụng cụ kiểm tra đo lường, nhìn thấy những số liệu hiện ra, sắc mặt của mọi người đều biến đổi.

---

[1]Nguyên văn là "khanh đa" ( ) (Trên Internet Trung, thì chữ "khanh đa" ý chỉ bản thân có bất đồng rất lớn trong suy nghĩ, cũng có thể có nghĩ là lừa gạt, giả dối, hoặc cũng có chút ý nghĩ là bất lực. Trong trò chơi trực tuyến, khi chơi theo nhóm, thì "khanh đa" dung để chỉ những thành viên khi gặp nguy hiểm thì bỏ chạy, bỏ mặc đồng đội. Một nghĩ thường dung trong đời sống của "khanh đa" là khó, chẳng hạn như khi gặp công việc khó khan, người ta sẽ bảo công việc này là "khanh đa". Ngoài ra "khanh đa" còn có nghĩa là mới, sáng ý. Tóm lại là "khanh đa" có rất nhiều nghĩa, tùy theo ngữ cảnh mà dịch. Mà ta edit nghĩa "khó" cũng là theo cách hiểu của ta. Trong tác phẩm này tác giả dung rất nhiều từ "khanh đa". Sau này ta sẽ edit từ theo từng hoàn cảnh, phía trên bên cạnh sẽ có kí hiệu chú thích nguyên văn. Mọi người nếu thấy nghĩa mà ta edit không thích hợp, thì có thể hiểu theo ý mình.

12. Chương 12: Thành Tích

Nhìn thấy vẻ khiếp sợ trong mắt mọi người, biểu tình của người trung niên cũng trở nên nghiêm túc hẳn lên, "Tôi nghĩ, khi mọi người nhìn vào những số liệu này thì đã biết vì sao tôi tập họp mọi người lại đây."

"Linh kiện này….linh kiện này….."

Một người đàn ông đeo kính sửng sốt một lát, bỗng nhiên nói: "Điều này là không có khả năng, nhất định là đã xảy ra vấn đề ở chỗ nào đó! Về mặt lý luận không thể nào lý giải được."

"Đúng vậy, hiệu suất cao nhất của linh kiện bậc một là 90%, điều này đã được chứng minh từ một trăm năm trước rồi, làm sao lại có thể xuất hiện 98%?" Một nữ nghiên cứu viên nghi hoặc nói.

Người trung niên nhìn về phía một người trẻ khoảng chừng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, nói: "Trầm Nguyên, ý cậu thế nào?"

Lúc này, linh kiện đang ở trong tay Trầm Nguyên, anh cũng có chút đắn đo, thấy người trung niên hỏi mình, anh khiêm tốn nói: "Thầy Địch Gia, tôi cảm thấy linh kiện này được tổ hợp tự do, hẳn là không có vấn đề gì."

Địch Gia nhìn đệ tử tâm đắc của mình, mỉm cười, kết luận của ông và Trầm Nguyên giống nhau, "Mọi người không cần bàn cãi, linh kiện này tôi đã đưa cho Nghiêm đại sư xem qua, ông ấy kết luận, trên linh kiện này không có động tay động chân gì. Hơn nữa, ông ấy yêu cầu, một khi chúng ta tìm được người này thì phải báo cho ông ấy trước tiên."

Sauk hi Địch Gia nói ra lời này, những người khác trong phòng hít sâu một hơi, bọn họ đều là nhân viên nghiên cứu cơ giáp, cũng có thể nói là cơ giáp chế tạo sư, cho nên càng hiểu rỏ, câu nói cuối cùng của người trung niên là hiếm thấy đến cỡ nào.

Cơ giáp chế tạo sư, là một nghề nghiệp mà trong xã hội ngày nay người ta khó có thể hình dung ra được. Không giống chiến sĩ cơ giáp, bất luận trình độ thế nào cũng được mọi người tôn trọng, đều có thể tìm được chiến trường thích hợp với trình độ của mình.

Bởi vì cơ giáp chế tạo sư không yêu cầu cấp bậc gen, cũng không yêu cầu thể lực, cho nên đầu vào rất thấp. Cơ giáp chế tạo sư cấp thấp mới nhập môn thậm chí còn có thể bị thợ sửa chữa sai sử, tiền công khó có thể duy trì sinh kế.

Mà kĩ sư cao cấp sẽ được các công ty lớn mời chào lôi kéo, điều kiện tốt đến mức làm cho người ta đỏ mắt. Những người được như thế là một số ít may mắn trong nhân số khổng lồ của cơ giáp chế tạo sư. Một là bởi vì các công ty lớn, thậm chí là quân đội yêu cầu rất cao, hai là số lượng kĩ sư cao cấp vốn ít, nếu không thể gánh vác phí dụng nghiên cứu to lớn, nếu không có điều kiện lặp đi lặp lại thí nghiệm lắp ráp, cấp thấp tiến vào trung cấp đã khó khăn, đừng nói chi đến cao cấp.

Mà tuyệt đại đa số cơ giáp chế tạo sư là dựa vào chiến sĩ cơ giáp mà tồn tại, hầu như mội chiến sĩ cơ giáp đều có cơ giáp chế tạo sư của riêng mình.

Những cơ giáp chế tạo sư không được chiến sĩ cơ giáp lựa chọn thường sẽ cố gắng vào làm trong bộ phận nghiên cứu của các tập đoàn, kém một chút cũng có thể bảo trì tu sửa cơ giáp, hoặc là làm việc ở các nhà máy sản xuất. Trong xã hội hiện nay, cơ giáp chiếm vị trí không gì sánh kịp, nếu không tính toán tiền lương, thì luôn có thể tìm được công việc.

Mà phía trên kĩ sư cao cấp, chân chính đạt tới cơ giáp chế tạo đại sư, đã không còn phụ thuộc vào chiến sĩ cơ giáp, bọn họ có thân phận địa vị được xã hội công nhận, càng được chiến sĩ cơ giáp tôn kính vì có thể chế tạo ra cơ giáp cao cấp.

Nghiêm đại sư là người duy nhất trong tập đoàn Khải Ân có thể được gọi là đại sư, chỉ cần vị đại sư này thuận miệng chỉ điểm một hai câu cũng đủ để làm cho bọn họ cảm thấy vô cùng hưởng thụ.

Nhưng đại sư đều có tính cách riêng, Nghiêm đại sư tính cách quái gở, bình thường đều ở trong phòng nghiên cứu chuyện dụng của mình, nghiêm cấm người khác quấy rầy, chỉ có người đứng đầu của bọn họ, Địch Gia, mới có thể đi vào xin chỉ thị vào những khoảng thời gian nhất định.

Mà hiện tại, bởi vì một cái linh kiện, khiến Nghiêm đại sư phải chính miệng đòi người.

Sau một hồi im lặng kéo dài, một lão nhân trong phòng nói: "Nếu những gì Nghiêm đại sư nói là thật, người này quả thật là một nhân tài!"

Trầm Nguyên tiếp lời: "Đúng vậy, trong tình huống mà ngay cả đại sư và khoa học kỹ thuật cao cấp đều bất lực, người này có thể đưa hiệu suất của linh kiện bậc một đến con số cao khủng khiếp như vậy, thật sự là – rất rất giỏi!"

Địch Gia nở nụ cười, "Đâu chỉ là đáng chú ý, có lẽ người đó có nắm giữ một thủ pháp chế tạo mà chúng tao hoàn toàn không biết đến, nếu truyền ra, cả thế giới này sẽ trở nên điên mất, thiên tài điều khiển cơ giáp chiến đấu cũng sẽ điên mất!"

Nam nhân đeo kính kia còn có chút không phục, "Nhưng có thể đây chỉ là một sự trùng hợp, nói gì thì nói, đây cũng chỉ là linh kiện bậc một…."

Nũ nghiên cứu viên lúc này ở một bên chần chờ lên tiếng: "Vương Dũng nói cũng không phải không có lý, linh kiện bậc một dù có cải tiến khác lạ đến đâu cũng không thể gây chấn động nhiều đến vậy, dù sao cũng chỉ được dung để trang bị trên loại cơ giáp bình thường nhất mà thôi."

Địch Gia liếc bọn họ một cái, ông hiểu ý của Vương Dũng, thậm chí còn có chút cảm kích, bọn họ dù gì cũng là nghiên cứu viên cao cấp của tập đoàn Khải Ân nổi danh toàn cầu, đãi ngộ và lương bổng không thể đem so với những nơi khác. Nhưng bọn họ cư nhiên lại bị một công nhân vô danh nho nhỏ trong một xưởng gia công qua mặt, việc này thật sự có chút làm cho người ta khó chấp nhận.

Địch Gia thờ dài, nhìn mọi người trong văn phòng một vòng, nói: "Nếu tôi nói, trong số hàng được đánh giá không chỉ có một cái linh kiện loại này thì sao?"

A! Tất cả mọi người trong phòng hầu như đều đứng lên.

Hơn nữa, trừ hai ngàn linh kiện bậc một có hiệu suất 98%, còn có hai tram linh kiện bậc hai hiệu suất 93%, trong số linh kiện bậc hai, thậm chí còn có cái đạt đến 95%." Địch Gia chậm rãi nói.

Trong khi mọi người trợn mắt há hốc mồm, Trầm Nguyên vội nói: "Thầy! Chúng ta phải tìm được người này."

Địch Gia gật gật đầu, "Bên trên đã có chỉ thị, bất kể cái giá phải trả là bao nhiêu cũng phải tìm được người này. Chúng ta đã cố gắng giữ tự nhiên liên hệ với nhà xưởng kia, lập tức sẽ kí kết hợp đồng với bọn họ."

Mà hiện tại, La Tiểu Lâu không biết mình đã làm cho một đám người gà bay chó sủa. Cậu chính là bất an thấp thỏm ngồi trong xe của Nguyên Tích, khẩn trương đến mức hai tay run rẩy. Nhưng cậu không dám lên tiếng biểu đạt ra, bởi vì từ lúc khởi hành, thái dương của Nguyên Tích đã đang không ngừng giật giật, có thể thấy, việc y chưa động thủ đã là một sự nhẫn nại rất lớn.

Sau năm phút đồng hồ mê muội, La Tiểu Lâu chân nhuyện mà mở cửa, Nguyên Tích cũng làm như không có việc gì mà xuống xe, quẹt phiếu gửi xe. Không biết có phải là cố ý hay không, Nguyên Tích nhỏ nhen cũng đưa La Tiểu Lâu vào bãi đỗ xe.

La Tiểu Lâu sắc mặt tái nhợt, rốt cuộc nhịn không được, nói: "Này, vừa rồi ở cổng trường, tôi có nhìn thấy mấy bóng người, hình như là bị anh quệt ngã…."

Nguyên Tích hừ một tiếng, không có thành ý nói: "Phải không, thật xin lỗi đã dọa đến cậu."

"Không phải chuyện đó, đụng người không có vấn đề gì sao?" La Tiểu Lâu nói.

"Cậu hẳn là nên tin tưởng vào kĩ thuật điều khiển của chủ nhân, tuyệt đối không gây chết người được, lại nói, người lớn như vậy, định đứng che ở cổng trường làm chướng ngại sao?" Nguyên Tích liếc La Tiểu Lâu một cái, kéo cậu đi vào hệ chế tạo cơ giáp. Dù sao y cũng đã thi xong rồi, hôm nay ngoại trừ phân ban, hẳn là không còn chuyện gì khác.

Hai người hoàn toàn không biết, chính cuộc đối đáp đầy châm chọc như thường lệ này, đã giúp La Tiểu Lâu giải quyết một mối nguy nhỏ, ít ra thì cây cột ở cửa học viện Saint Miro không có xuất hiện.

Không như những hệ khác, số lượng người trước cửa hệ chế tạo cơ giáp hôm nay còn nhiều hơn cả hôm qua, La Tiểu Lâu lắp bắp kinh hãi, nghĩ lại, có lẽ những người không thi đậu hôm qua, hôm nay đều đến đây.

Cậu đứng vào một hàng, Nguyên Tích không kiên nhẫn đứng trong này bị người vây xem, đi đến võ quán gần đó chờ La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu hít vào một hơi thật sâu, tuy biết rằng kiểm tra ngày hôm nay sẽ đơn giản hơn so với bài kiểm tra vào hệ cơ giáp, trong lòng vẫn còn bất an. Việc này cũng không thể trách cậu, sau ngày hôm nay, có thể cậu sẽ không còn cơ hội nữa.

Hai tiếng sau, La Tiểu Lâu cùng mười sinh viên khác được gọi vào, tiến hành kiểm tra chuyên ngành.

Vòng đầu là thi lý luận, thi viết, năm mươi câu, trong đó có nhiều câu về tri thức cơ giáp phổ thông, chỉ cần tùy tiện đi dạo trên mạng cũng có thể tìm được.

La Tiểu Lâu hiện tại mới đọc xong một nửa sách giáo khoa trung học cơ sở, cậu lo nhất là thi viết! Nhưng cũng may, vì làm công và có niềm yêu thích, cậu từng nghiên cứu không ít tri thức về linh kiện cơ giáp, lần này giúp cậu rất nhiều.

Năm mươi câu, cậu đại khái cũng có thể nắm chắc gần ba mươi câu, hai mươi câu khác, trống trơn.

Sau đó mười sinh viên xếp hàng vào cửa thứ hai, nếu cửa vừa rồi là lý luận, cửa này chính là thực hành.

Trước mặt mỗi sinh viên có một cái hộp, thầy giáo đi lên trước, nói: "Trong chiếc hộp trước mặt mọi người đều có một loại linh kiện cơ giáp đơn giản nhất. Trong chốc lát sẽ chiếu một đoạn phim 3D, trong phim, mọi người sẽ được dạy phương pháp lắp ráp ba loại linh kiện. Tuy rằng mỗi người chỉ cần lắp ráp một cái, nhưng – nhưng linh kiện trong hộp của mọi người là ngẫu nhiên, cho nên tôi khuyên mọi người nên nghiêm túc xem đoạm phim sắp tới. Vòng thi thực hành này hạn chế trong vòng nửa tiếng."

La Tiểu Lâu hiện tại mới biết cái gì gọi là đơn giản, mỗi linh kiện có bảy bước, này thật sự là đơn giản đến mức không thể đơn giản hơn được nữa.

Cậu rất dễ dàng nhớ được các bước gia công của các linh kiện, đối với người từng gia công mấy ngàn linh kiện mà nói, đây thật sự chỉ là một trò trẻ con.

Mười phút sau, La Tiểu Lâu ra khỏi trường thi, cậu đối với cuộc thi thực hành của mình rất có tự tin. Nếu đã vậy, cũng không nên để Nguyên Tích không kiên nhẫn chờ cậu.

Sau khi La Tiểu Lâu rời khỏi trường thi, giáo viên kiểm tra đưa cho La Tiểu Lâu kết quả kiểm tra.

Lý luận: 39/100

Thực hành: 98/100

Kết quả tổng quát: đủ tư cách.

La Tiểu Lâu nhìn kết quả lý luận của mình mà đầu nổi đầu hắc tuyến, kém như vậy? Rõ rang cậu nhớ mình có ấn tượng với hơn phân nửa số câu hỏi. Quên đi, chỉ cần thong qua là mọi chuyện thuận lợi. La Tiểu Lâu thoải mái mà đi ra ngoài, lúc cậu mở cửa, vừa lúc một cánh cửa khác cũng mở ra.

Ánh mắt La Tiểu Lâu lập tức sang ngời mở to, một nam sinh diện mạo vô cùng vô cùng xinh đẹp.

Mặc đồng phục quân đội của học viện Saint Miro, toàn thân từ trên xuống dưới sạch sẽ chỉnh tề, thẩn thể thon gầy, do quần áo màu tối, phần cỗ lộ ra bên ngoài và mặt có vẻ đặc biệt trắng trẻo. La Tiểu Lâu thầm huýt gió một tiếng, có thể xem như là một mỹ nhân! Nam sinh này sắc mặt lãnh đạm, thuộc loại hình nam sinh cao ngạo.

Sau khi thầm đánh giá xong, La Tiểu Lâu xoay người ra cửa, cậu còn muốn báo cho Nguyên Tích biết tin mừng là cậu đã thi đỗ – đây chắc hẳn cũng xem được là tin vui.

La Tiểu Lâu thoải mái mà vào cửa hệ, nhưng ngay sau đó lại bị một toàn núi ngăn cản: "Đồng học, nơi này của chúng ta không cho người khác vào."

La Tiểu Lâu nháy mắt, vừa rồi Nguyên Tích đi vào sao không thấy người này, dù thế nào, chẳng lẽ còn có phân biệt đối xử? Dù cậu không anh tuấn có tiền như Nguyên Tích, cũng không nên làm như thế chứ.

"Vì sao?" La Tiểu Lâu phẫn nộ.

Tòa núi là một nam sinh, gọi là tòa núi không phải bởi vì gã béo, mà là vì chiều cao của gã.

La Tiểu Lâu cao một mét bảy mươi lăm, cậu cảm thấy Nguyên Tích một mét tám mươi hai đã cao lắm rồi, người này chắc chắn là từ một mét chin mươi sáu trở lên! Tòa núi nam sinh chỉ bản tên ở phía trên: "Đồng học, cậu hẳn là sinh viên mới, hơn nữa vừa nhìn có vẻ không phải là hệ võ truyền thống. Nơi này là nơi luyện tập võ truyền thống, miễn vào thăm. Đôi khi quan tâm quá mức cũng không phải là chuyện tốt, tin tôi đi, cậu tuyệt đối sẽ không muốn vào, vạn nhất cậu vào trong lại bị thương thích gì đó, không có lợi ích gì."

Nói tới đây, tòa núi liếc nhìn thân thể nhỏ bé của La Tiểu Lâu một cái: "Đương nhiên, nếu cậu muốn luyện thể năng, nhà trường có khu luyện tập chuyên môn, cậu hoàn toàn có thể tới đó."

Nhìn thấy biểu tình của tòa núi như muốn nói kẻ yếu thật đáng thương, La Tiểu Lâu chỉ có thể nói: "Cám ơn, tôi sẽ cân nhắc đề nghị của anh. Tôi – tôi chỉ tới tìm người."

"Ngô, người bên trong nhiều lắm, không cách nào giúp cậu tìm được. Hơn nữa, hầu hết người huấn luyện ở bên trong cũng không có sử dụng máy liên lạc, cho nên, tôi đề nghị cậu chở ở ngài này." Tòa núi nam sinh vừa nói vừa sốt ruột thoáng nhìn qua máy liên lạc, "Đồng học, cậu còn chuyện gì nữa không? Tôi sốt ruột muốn về xem hội trưởng của chúng tôi đối chiến với một cao thủ, hiếm thấy hội trưởng rat ay, hi vọng tôi còn kịp trở về…."

Đang nói chuyện, Nguyên Tích một tay cầm áo từ bên trong đi ra, tâm tình tựa hồ cũng không tệ lắm, nhìn thấy La Tiểu Lâu, cầm quần áo ném cho cậu, tiện tay kéo kết quả kiểm tra của La Tiểu Lâu qua, hỏi: "Thế nào?"

Tòa núi nam sinh kia ngây ngốc nhìn Nguyên Tích, bỗng nhiên tru lên một tiếng: "Nhanh như vậy đã xong rồi!? A…."

La Tiểu Lâu nhìn nam sinh đang kêu thảm thiết kia một cái, ý bảo gã người mình cần tìm đã tới rồi, liền theo Nguyên Tích ra ngoài, vừa đi vừa nói: "Ân, đậu."

Nguyên Tích hừ lạnh: "Loại hệ này cón cần phải kiểm tra sao?" Lập tức ngẩng đầu lên khỏi giấy báo kiểm tra của La Tiểu Lâu, dung biểu tình không mấy thân thiện mà quan sát cậu: "Nghe đây, nếu cuối kỳ cậu vẫn chỉ đạt kết quả như thế này, làm cho tôi mất mặt, chúng ta có thể bắt đầu đặt ra một vài quy định xử phạt. Người hầu – của tôi chưa từng có loại thành tích này!"

Nguyên lai còn có người kém may mắn giống cậu vậy sao? La Tiểu Lâu hoài nghi liếc nhìn Nguyên Tích một cái, nói: "Tôi sẽ cố gắng nâng kết quả lên." Không cần Nguyên Tích nói cậu cũng sẽ cố gắng, dù sao cũng còn chủ nhiệm hói đầu kia theo dõi cậu.

Nguyên Tích còn châm chọc: "Gen kém, thể lực kém, hiện tạo ngay cả thành tích cũng tả tơi như vậy, cậu còn có thể vô dụng hơn nữa hay không? A, hình như tôi rất dung túng nhẫn nại cậu thì phải."

La Tiểu Lâu trừng lớn mắt, rốt cuộc là ai đang chịu đựng ai a? Tôi xin ngài, ngài hoàn toàn không cần nhẫn nại!

Nguyên Tích hoàn toàn phớt lờ ánh mắt như đang nói 'mau tới dung một cước đá văng tôi, chúng ta lập tức mỗi người một ngã' của La Tiểu Lâu, chỉ hừ lạnh một tiếng, đi về phía bãi đỗ xe.

La Tiểu Lâu âm thầm rơi lệ đầy mặt, xem ra Nguyên Tích còn tính tiếp tục 'nhẫn nại' cậu.

Lúc hai người gần đến garage, La Tiểu Lâu lại trông thấy nam sinh xinh đẹp kia, bên cạnh cậu ta còn có một nam sinh mặc y phục hằng ngày. Bởi vì còn chưa khai giảng chính thức, cho nên số người mặc đồng phục trong trường cũng không nhiều lắm.

Nam sinh không mặc đồng phục kia sau khi nhìn thấy La Tiểu Lâu, trên mặt lập tức hơi có vẻ trào phúng, lại mở miệng nói: "Tôi nói cậu, cho dù gia đình thiếu tiền, cũng không cần tìm người bao dưỡng lộ liễu như

vậy."

La Tiểu Lâu nghe thấy mà sửng sốt, đây là cái gì với cái gì?

Nguyên Tích luôn luôn hờ hững với kẻ khác nghe thấy một câu như thế, lập tức xụ mặt đứng lại, một tay xách cổ áo La Tiểu Lâu, kiêu ngạo mà nói: "Chẳng lẻ tôi bao dưỡng cậu ta không phải là việc nên làm sao?" Hiển nhiên từ bao dưỡng này làm cho Nguyên Tích cực kì vừa lòng, cho nên vị thiếu gia tính tình không tốt này không hề có chút ý tức giận.

Bởi vì lời nói hung hồn của Nguyên Tích, hai người đều có chút ngạc nhiên, nam sinh mặc y quần áo hằng ngày kia đỏ bừng mặt, y không hiểu vì sao Nguyên Tích sau khi nghe những lời này lại có biểu hiện như vậy, không phải nên như bọn họ, khinh bỉ La Tiểu Lâu sao.

La Tiểu Lâu hung hang trừng người đối diện một cái, chẳng lẽ muốn cậu ở trước mặt Nguyên Tích nói lão tử không muốn bị bao dưỡng, mà thực tế, một tháng qua hình như là tôi đang bao dưỡng Nguyên Tích? Nguyên Tích sẽ giết cậu mất! Cuối cùng, La Tiểu Lâu chỉ có thể cắn rang nói một câu: "Chuyện này hình như không liên quan gì đến anh thì phải."

Chờ Nguyên Tích và La Tiểu Lâu đi khuất, nam sinh mặc quần áo hằng ngày kia còn có chút tức giận khó kiềm nén, nam sinh xinh đẹp thản nhiên nói: "Anh quan tâm đến bọn họ mà làm gì, vật họp theo bầy, người họp theo loài."

Vào ban đêm, trên bàn chỉ còn hai món ăn chay. Nguyên Tích tực hồ không hài lòng, sắc mặt thật thối, nhưng không nói gì.

Vì hôm nay không có đi làm công, La Tiểu Lâu hiện tại tinh thần mười phần, cậu chuẩn bị lát nữa sẽ lập kế hoạch học bổ túc.

Nhanh chóng rửa mặt xong, La Tiểu Lâu đi vào phòng Nguyên Tích, chỉ cần giúp Nguyên Tích lau rửa phòng tắm, hẳn là sẽ không còn việc gì nữa.

Cửa phòng tắm đang mở, cho nên La Tiểu Lâu lập tức đi vào. Sau đó, cậu phát hiện, cư nhiên hôm nay Nguyên Tích còn chưa tắm xong.

"A, thật xin lỗi." La Tiểu Lâu vội vàng nói, "Tôi không biết anh còn chưa – anh không sao chứ?" Nếu cậu không nghe lầm, thì Nguyên Tích vừa rên một tiếng, hơn nữa còn pha lẫn thống khổ.

Nguyên Tích tức giận trừng La Tiểu Lâu, quát: "Đi ra ngoài, ai cho cậu vào đây!"

La Tiểu Lâu trợn mắt xem thường, xoay người muốn đi, nhưng nhìn đến sắc mặt đỏ bừng đầy mổ hôi của Nguyên Tích, do dự một chút, cuối cùng vẫn đi đến bên cạnh bồn tắm.

Nguyên Tích tựa hồ có chút thất thố, dưới tình thế cấp bách, tay y đặt lên cổ La Tiểu Lâu, vị trí yếu ớt như vậy, chỉ cần dung chút lực….

"Chân anh bị thương? Sao không nói sớm, để tôi dìu anh lên giường cái đã." La Tiểu Lâu thật không rõ người này đang làm gì, rõ rang lúc không có việc gì thì sai sử cậu vòng vòng, còn lúc này thì một chữ cũng không nói, rốt cuộc thì người này không được tự nhiên đến mức nào a.

13. Chương 13: Không Được Tự Nhiên

Nguyên Tích bình tĩnh nhìn La Tiểu Lâu trong chốc lát, cuối cùng duỗi tay để La Tiểu Lâu nâng y dậy, đặt hơn phân nửa thể trọng lên người La Tiểu Lâu.

Chờ Nguyên Tích ngồi lên giường, La Tiểu Lâu đem đến cho Nguyên Tích một chiếc khăn long để y lau khô thân thể, sau đó lại nhìn vết thương của y. Trên lung Nguyên Tích có một mảng bầm tím thật lớn, nghiêm trọng nhất chính là đầu gối sung đỏ một cách lợi hại, nhưng chỗ khác cũng có chút dấu vết xanh tím, nhưng nhẹ hơn so với hai chỗ này.

Chả trách y vẫn ngâm mình trong bồn tắm, có thể là bởi vì tạm thời không đứng dậy nổi. La Tiểu Lâu không khỏi nói thầm: "Trời của tôi ã, bị thương nặng như vầy mà anh cũng không nói? Đừng lộn xộn, tôi đi lấy hòm thuốc lại đây."

Nguyên Tích hung hang nhìn chằm chằm La Tiểu Lâu, bực bội nói: "Ai cần cậu nhiều chuyện, tôi có thể tự mình xử lý."

La Tiểu Lâu không nói gì, chỉ nhìn chân Nguyên Tích, nếu y có thể tự mình xử lý, vậy ban nãy ngâm nước cả nửa ngày trời để làm gì……

"Anh cứ ngồi đây chờ là tốt rồi, tôi sẽ lập tức quay lại." La Tiểu Lâu vừa đi ra vừa nghi ngờ, rốt cuộc là làm thế nào mà người này lại bị thương nặng như thế chứ? Khoảng thời gian bọn họ tách ra chỉ trong chốc lát Nguyên Tích đến võ quán kia luyện tập, chẳng lẽ Nguyên Tích đánh nhau với người khác?

Kéo hộp thuốc ra, La Tiểu Lâu cố ý tìm dụng cụ hình vuông mà A1 từng dung để chữa thương cho cậu. Đây là La Tiểu Lâu tự mua sau đó, giá thật sự không rẻ, luc ấy La Tiểu Lâu do dự thật lâu, nhưng vì công dụng cường đại của nó, cuối cùng cậu cũng đặt mua về.

"A, quả nhiên là tiền nào của nấy, thương nặng như vậy chẳng mấy chốc đã tốt hơn rồi." La Tiểu Lạu cảm thán, nhẹ nhàng xoa lên đầu gối đã khôi phục lại như cũ của Nguyên Tích, đồng thời liếc mắt nhìn Nguyên Tích, thấy y ngoại trừ sắc mặt vẫn khó coi như trước thì không có bất c81 biểu hiện đau đớn nào.

"Này! Cậu đừng có háo sắc như vậy có được hay không, cậu muốn sờ loạn đến khi nào!" Người từ nãy đến giờ vẫn một mực yên lặng bỗng nhiên quát.

La Tiểu Lâu hoảng sợ, rốt cuộc phát hiện, vì ngón tay của cậu mà Nguyên Tích cứng còng cả người, liền vội vã thu tay về. Nhưng, nhưng việc này thì có liên quan gì đến háo sắc chứ?!

Người này sau khi bị thương tại sao lại trở nên không được tự nhiên như vậy….

La Tiểu Lâu đưa dụng cụ trong tay cho Nguyên Tích, chỉ chỉ vào lưng y, ôn hòa nhã nhặn nói: "Vậy anh tự mình xử lý những chỗ khác đi, những phần còn lại hẳn là thật dễ dàng xử lý."

Thế nhưng Nguyên Tích cũng không có tiếp nhận, y thử giật giật chân, phát hiện đã khỏi hẳn, thân thể căng thẳng cuối cùng mới bình tĩnh lại.

Nguyên Tích giương mắt nhìn La Tiểu Lâu, qua hồi lâu, mới hừ nhẹ một tiếng, quay đầu, có chút khó xử nói: "Tôi không quen có người khác ở bên cạnh lúc bị thương."

"A." La Tiểu Lâu gật đầu, trong lòng lại điền cuồng hét lên, anh đang giải thích sao, là giải thích sao! Chẳng lẽ sau khi bị thương, người ta thường bị đột biến sao…..

"Nếu vậy, tôi đi ra ngoài trước, còn phải dọn dẹp phòng tắm…." La Tiểu Lâu tìm cớ chuẩn bị rời đi, nói giỡn sao, vạn nhất Nguyên Tích phát hiện cậu khác thường, nhất định sẽ thẹn quá hóa giận mà giết người diệt khẩu.

"Ai cho cậu đi?" Nguyên Tích kéo lấy La Tiểu Lâu đang muốn rời đi, chỉ chỉ những vết xanh tím trên người mình, nói như thể đương nhiên: "Chỗ này, còn có chỗ này, đều xử lý đi."

"Không phải anh không quen sao?" La Tiểu Lâu nhịn không được nhắc nhở y, "Hơn nữa vừa rồi anh còn nói không thích tôi chạm vào anh."

"A, bây giờ thì tôi quen rồi." Nguyên Tích trả lời một cách vô cùng chắc chắn.

La Tiểu Lâu có loại cảm giác muốn cắn chết y sau đó đánh chết chính mình, kỳ thật, có rất nhiều phiền toái đều là do cậu tự tìm đến! Nguyên Tích nói đúng, đáng lẽ cậu nên để Nguyên Tích trong phòng tắm, mặc kệ y!

Nguyên Tích hoàn toàn trầm tĩnh lại, tùy tiện nằm trên giường, dung ngữ khí nhu hòa nói với La Tiểu Lâu: "Đến đây, cậu xử lý miệng vết thương trước, sau đó massge cho tôi một chút. Hôm nay cùng người kia đánh một trận, thật sự rất thư thái."

La Tiểu Lâu cứng người tại chỗ không thể tin được mà nhìn tên vô vô sỉ kia, cuối cùng cũng đầu hành trước ánh mắt vô tội mà lại kiên trì của Nguyên Tích, hơn nữa, xem ra nếu cậu không xử lý xong Nguyên Tích sẽ không buông tay, buổi tối cậu còn muốn dành ra chút thời gian chuẩn bị bài trong sách giáo khoa mới nữa.

Vài phút sau, dụng cụ đã chữa trị gần như toàn bộ vết thương trên người Nguyên Tích, ít nhất nhìn từ bên ngoài tuyệt đối sẽ không thấy có vấn đề gì. Nguyên Tích cau mày nói, có chút tổn thương bên trong, đại khái phải qua vài ngày nữa mới có thể khôi phục hoàn toàn.

Sau đó La Tiểu Lâu bắt đầu massge cho Nguyên Tích, không biết là do bị thương hay quá mệt, thân thể của Nguyên Tích đã hết sức thả lỏng, dù vậy vẫn có thể cảm giác thân thể dưới tay có chút căng thẳng.

La Tiểu Lâu trước kia từng học massge, cho nên thủ pháp không tồi, Nguyên Tích thoải mái đến hừ ra tiếng.

La Tiểu Lây nhịn không được hỏi: "Rốt cuộc anh đánh nhau với ai?"

Đôi mắt đang nửa híp lại của Nguyên Tích lập tức tỏa sáng, rõ rang là hung phấn hẳn lên: "Là hội trưởng võ quán, ân, anh ta rất mạnh."

"Anh thua?" La Tiểu Lâu thuận miệng nói.

"Sao lại có chuyện đó, tôi chưa bao giờ thua."

"Nhưng anh bị đánh nhiều như vậy kì thật cũng không khác thua là mấy nhỉ?"

"Cậu muốn bị đánh sao?"

"……."

Da của Nguyên Tích thật trắng, dưới tay là cơ thể hơi lạnh, tràn ngập cảm giác khỏe mạnh, so sánh với La Tiểu Lâu hoàn toàn bất đồng, đây là khác biệt giữa các cấp bậc gen sao?

Ánh mắt của La Tiểu Lâu không tự chủ được mà dao động khắp người Nguyên Tích, từ đôi chân dài đến làn da ngực trắng trẻo, sau đó đối diện với đôi mắt vẫn im lặng nhìn cậu của Nguyên Tích, trong ánh mắt đó không có châm chọc, không có tức giận, cũng không có mệnh lệnh, mà là một vẻ ôn hòa mà lại thâm trầm cậu chưa bao giờ được thấy.

Trong khoảnh khắc, La Tiểu Lâu cơ hồ đã quên mất phải dời mắt, có lẽ ánh đèn hôm nay quá sang nên cậu mới có ảo giác….

Nguyên Tích đầu tiên là xoay mặt, sua đó cả người xoay lại nằm úp trên giường, thấp giọng phàn nàn: "Này, cậu có thể dung them chút lực hay không? Lên, cậu cứ trực tiếp giẫm lên."

Nửa giờ sau, rốt cuộc La Tiểu Lâu cũng vựng vựng hồ hồ mà trở về phòng ngủ của mình, chắc là cậu nhìn nhầm rồi, tên Nguyên Tích kia sao có thể đỏ mặt chứ.

Sauk hi trở về phòng, La Tiểu Lâu lập tức lên mạng, đến lớp học của thầy Tống, sẵn tiện hỏi vể mấy chỗ thắc mắc trong phần tư liệu về linh kiện bậc một của mấy ngày hôm trước. Thấy tư liệu mình đưa được La Tiểu Lâu xem trọng như thế, thầy Tống cũng vô cùng vui mừng.

Trong phần tư liệu mà thầy Tống đã chỉnh lý, có sáu tram loại linh kiện bậc một, từng linh kiện đều vô cùng chi tiết, từ gia công, đến chất liệu, cách thức chế tác, nguyên lý, tính năng.

Ngày đó trở về, sau khi La Tiểu Lâu mở ra, đã biết tư liệu này quy giá đến mức nào. Tuy rằng ước mơ của cậu là chiến sĩ cơ giáp, lúc ban đầu gia công linh kiện là vì muốn làm công kiếm chút tiền sinh sống, nhưng bây giờ La Tiểu Lâu cũng không rõ lắm lí dó là gì. Cậu thích mấy thứ này, nhìn vào số tư liệu đó, cậu có thể cảm giác được những món linh kiện ở trong tay mình thay đổi.

Hơn nữa, từ sau buổi kiểm tra phân ngành hôm qua, trong lòng La Tiểu Lâu liền ẩn dấu một ý tưởng, có thể nói ra sẽ bị người chê cười, có lẽ sẽ có người nói cậu điên rồi, nhưng cậu không quan tâm. Thể lực thì cậu có thể nhờ vào huấn luyện không ngừng để tiến bộ, mà gen thì La Tiểu Lâu không có cách nào thay đổi. Nhưng dựa vào đâu mà chỉ những ai có gen cao cấp mới có thể trở thành người lái cơ giáp?

Nếu không có, cậu sẽ tự chế tạo một cỗ cơ giáp cho chính mình, chính mình có thể lái nó!

Cho nên nhiệt tình của La Tiểu Lâu dành cho việc học vô cùng cao, cho đến giờ, cậu đã nắm được năm mươi lăm linh kiện bậc một. Nhưng chỉ có thể nắm bắt trên lý thuyết, còn trong thực tế vẫn chưa được chạm đến, làm cho cậu rất tiếc nuối.

La Tiểu Lâu thở dài, dù đi làm công, cậu cũng không thể thật sự tiếp xúc với tất cả các linh kiện. Xưởng làm công của cậu cũng chỉ phụ trách mấy chục loại linh kiện bậc một và khoảng mười loại linh kiện bậc hai.

Như vậy, phải làm thế nào mới có thể tiếp xúc với tất cả linh kiện bậc một? Mang theo câu hỏi đó, La Tiểu Lâu chậm rãi tiến vào mộng đẹp.

Ngày hôm sau, đúng giờ, đồng hồ điện tử đánh thức La Tiểu Lâu dậy.

Chờ La Tiểu Lâu chuẩn bị tốt bữa sang, cửa phòng của Nguyên Tích cũng mở ra vô cùng đúng lúc.

Hôm nay hai người đều mặc đồng phục, trên người La Tiểu Lâu là đồng phục màu xanh lá cây của hệ chế tạo cơ giáp, còn Nguyên Tích là đồng phục màu xanh dương đậm. Nguyên Tích dung nhiều thời gian hơn bình thường để đánh giá La Tiểu Lâu vài lần, thấp giọng nói gì đó, La Tiểu Lâu cũng không nghe rõ, hẳn là không phải châm chọc, nếu là châm chọc, bình thường Nguyên Tích sẽ nói rất lớn.

Sau bữa sang, vẫn là Nguyên Tích lái xe đến trường, dọc theo đường đi, Nguyên Tích nhìn thẳng về phía trước, đại khái y đã quyết tâm quên sạch chuyện hôm qua bị thương và những gì xảy ra sau đó. La Tiểu Lâu càng không muốn nhắc đến, ước gì Nguyên Tích quên luôn chuyện cậu biết massge.

Đến bãi đỗ xe, Nguyên Tích dặn La Tiểu Lâu giữa trưa gặp nhau ở trước phòng thong tin ở giữa hệ cơ giáp và hệ chế tạo cơ giáp, rồi hai người đều tự đi đến lớp của mình.

Lớp học của tất cả các hệ ở học viện Saint Miro đều chia từ ban thứ nhất đến ban thứ mười, từ ban thứ hai đến ban thứ chin là những ban bình thường, ban thứ nhất là học sinh mũi nhọn, ban thứ mười phần lớn là dựa vào quan hệ hoặc là chi tiền để được vào. Cho nên trong học viện Saint Miro, ban thứ nhất và ban thứ mười đều nổi danh, một cái khiến người ta phải ngưỡng một, một cái rõ rang là xú danh.

Thành tích ngay lúc đó của La Tiểu Lâu vô cùng thê thảm, nếu không phải La phu nhân vận dụng quan hệ, cậu căn bản là không có tư cách tiến vào trường học. Cho nên, cậu đương nhiên bị phân vào ban thứ mười.

Chỗ ngồi của La Tiểu Lâu ở sát phía trước, bên cạnh cậu là một nam sinh mập mạp, nhìn thấy La Tiểu Lâu, lập tức nhiệt tình giới thiệu: "Đồng học, xin chào, tôi là Điền Lực, cậu có thể gọi tôi là Bản Tử[1], sau này chỉ giáo."

La Tiểu Lâu cười cười, nhìn vẻ mặt của Bàn Tử, rõ rang là biết cậu, nhưng không dung ánh mắt khác thường nhìn cậu, trong lòng có vài phần hảo cảm, liền nói: "Xin chào, tôi là La Tiểu Lâu."

Cũng như hệ cơ giáp, hệ chế tạo cơ giáp không có nhiều nữ sinh, Điền Lực đối với việc này có rất nhiều ý kiến.

Hai người hàn huyên vài câu, một vật hình cầu trên bàn giáo viên phát ra tiếng chuông, một người trung niên bước vào phòng, cả lớp lập tức an tĩnh lại.

"Các học sinh hảo, từ nay tôi, Carlo, sẽ chính là chủ nhiệm lớp của mọi người. Chắc tất cả mọi người cũng biết, ban thứ mười của chúng ta đối với toàn trường mà nói có ý nghĩa gì, nhưng việc này cũng không chứng tỏ chúng ta phải từ bỏ cố gắng và hi vọng. Bất kể mọi người vào trường bằng cách nào, tôi cũng hi vọng mọi người đường đường chính chính bước ra. Cho đến nay, tỷ lệ tốt nghiệp của ban chúng ta là thấp nhất, nhưng tôi hi vọng mọi người có thể phá vỡ cục diện này, để cho người khác mỗi khi nhắc đến ban thứ mười của chúng ta, cũng như khi chúng ta nhắc đến chính mình, tràn đầy kiêu hãnh và tự hào, thầy cô ban thứ mười sẽ cố gắng cùng với mọi người."

Thầy Carlo ngừng nói nửa ngày, toàn bộ lớp nổ ra một tràn vỗ tay nhiệt liệt.

Carlo mỉm cười, tiếp tục nói: "Sau đây, tôi sẽ giới thiệu đôi điều về hệ chế tạo cơ giáp. Nhưng mọi người cũng biết, sinh viên ngành chúng ta không cần lo lắng về vấn đề xin việc làm, hàng năm một vài xí nghiệp bà gia tộc đều đến đây chọn người mới, có lẽ sau cuộc thi giữa kì này, sẽ có người bắt đầu đầu tư cho mọi người. Cho nên, mọi người phải cố gắng lên."

“Hơn nữa, tôi còn muốn nói một chút đến tân sinh năm nhất của chúng ta, Dương Kha, đã được gia tộc PDG nổi tiếng đặt trước, nói cách khác, nghiên cứu thực nghiệm sau này của cậu ấy, toàn bộ sẽ do gia tộc PDG chi trả.” Theo lời của Carlo, trên màn hình phía sau xuất hiện một thân ảnh.

Khóe miệng của La Tiểu Lâu giật lên, Dương Kha chính là nam sinh xinh đẹp mà mình mới gặp hôm qua.

Sau đó, thầy Carlo lại khen ngợi học sinh ban nhất Dương Kha một phen, bảo mọi người học hỏi. Cuối cùng thong báo với mọi người rằng ba ngày sau sẽ có xe đến đón bọn họ đi tham dự tiệc tối.

La Tiểu Lâu nhìn máy liên lạc của mình, đã gần đến giữa trưa, liền thu thập đồ vật này nọ, chuẩn bị gặp mặt Nguyên Tích.

Lúc này, Điền Lực ở bên cạnh bỗng nhiên nói: “Ai, cũng không biết là ai, vừa vào trường đã có người lớp trên chiếu cố, thật may mắn.”

La Tiểu Lâu vừa thu thập vừa nhìn ra ngoài, quả nhiên là có một người lớp trên mặc quân trang màu trắng đáng nhìn về hướng ban thứ mười của bọn họ.

“La Tiểu Lâu, chờ một chút, hôm nay bữa trưa tôi mời….” Điền Lực còn chưa nói xong, ngoài cửa đã có người gọi: “La Tiểu Lâu, có học trưởng tìm cậu!”

Điền Lực há to miệng, La Tiểu Lâu cũng cả kinh, vội chào Điền Lực, đi rà ngoài.

Đứng ở cửa là một nam sinh lớp trên mặc đồng phục màu trắng của hệ chỉ huy, nhìn anh tuấn suất khí. Nhưng La Tiểu Lâu vạn phần khẳng định, bản thân chưa từng gặp người này. Nghĩ đến đây, La Tiểu Lâu hồi hộp trong lòng một chút, không phải là người quen của của chủ nhân trước của cơ thể này chứ?

Nghĩ vậy, nụ cười của La Tiểu Lâu có chút mất tự nhiên.

Sinh viên lớp trên tự tiếu phi tiếu quan sát La Tiểu Lâu vài lần, nói: “Cậu chắc là La Tiểu Lâu, tôi thay người khác truyển lời, hội trưởng hội học sinh La Thiểu Quân tìm cậu.”

---

[1]Bàn tử: mập mạp

14. Chương 14: Trách Nhiệm

La Tiểu Lâu âm thầm nắm chặt tay: “Vậy hội trưởng có nói tôi khi nào thì đến không?”

Vị học trưởng hệ chỉ chuy kia nhíu mày, tựa hồ thật không ngờ La Tiểu Lâu không gặp tức đi qua, lại hỏi một vấn đề như vậy, cười trả lời: “Đại khai từ giờ đến lúc tan học cậu ấy đều ở phòng hội trưởng.”

“Tốt lắm, cảm ơn học trưởng, buổi chiều tan học tôi sẽ qua đó.” La Tiểu Lâu cảm ơn, người nọ cũng không nói gì nữa, xoay người li khai.

Đợi đến nơi không người, vị sinh viên hệ chỉ huy kia mới mở máy liên lạc trên cổ tay, cười nói: “Này, đã chuyển lời rồi đó, xem ra tiểu lão nhà cậu rất sợ cậu đó!”

Bên kia truyền đến tiếng cười khẻ của La Thiếu Quân: “Cho nên tôi mới nhắc cậu ngàn vạn lần đừng dọa cậu ta.”

Sinh viên hệ chỉ huy lập tức phản bác: “Này, tôi cũng không dám phá hỏng chuyện của cậu đâu. Chỉ tại cậu ta quá là yếu thôi.”

Lần này bên kia im lặng trong chốc lát, nhàn nhạt nói: “Nhỏ yếu đối với một người mà nói, đôi khi cũng không phải là chuyện xấu.”

La Tiểu Lâu vội vàng đi ra ngoài, khi đến phòng thong tin, Nguyên Tích còn chưa tới, cậu liền đứng tại chỗ chờ y.

Thật ra La Tiểu Lâu có điểm sợ gặp mặt La Thiếu Quân, dù đại thiếu gia kia cũng không làm gì ngoài việc mỉm cười mà thôi. Nhưng mỗi lần bị người kia nhìn, La Tiểu Lâu đều có cảm giác mình là một con chuột bị rắn nhìn chằm chằm. Ở trước một con rắn, cho dù nó không đói, tốt nhất ngươi vẫn không nên cử động, ngoan ngoãn làm một bị lương thực, bằn không sẽ bị nuốt mất.

Hơn nữa, rõ rang đã nói không còn quan hệ, ngày đầu tiên đến trường La Thiếu Quân đã tìm cậu, rốt cuộc là vì chuyện gì? Chẳng lẽ vẫn còn lo lắng?

La Tiểu Lâu cố ý kéo dài thời gian, cậu phải cẩn thận suy nghĩ xe nên ứng phó như thế nào….

"Này, đi thôi. Rõ rang chỉ là mấy chuyện đơn giản, thế mà lão già cứ lải nhải không yên." Giọng nói quen thuộc của Nguyên Tích truyền đến, "Buổi chiều không có tiết, chúng ta ăn cơm xong rồi trở về đi."

La Tiểu Lâu sửng sốt, vội cúi đầu, kéo thời khóa biểu từ trên máy liên lạc ra, hệ của bọn họ buổi chiều có một tiết.

"Buổi chiều tôi còn một tiết học, lát nữa anh về trước đi, dù sao cũng không xa bao nhiêu, sau khi tan học tôi sẽ tự trở về." La Tiểu Lâu nói.

"Truyền thời khỏa biểu của cậu sang cho tôi." Nguyên Tích nói xong cũng truyển thời khóa biểu của hệ cơ giáp sang cho La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu vừa mở thời khóa biểu của hệ cơ giáp ra xem, lập tức rơi lệ đầy mặt, ban thứ nhất, người này chẳng lẽ ngoại trừ tính cách có chỗ thiếu hụt, những phương diện khác đều hoàn mỹ sao?

Hai người ăn cơm trưa trong căn tin, La Tiểu Lâu nhìn phần cơm phong phú của trường, cơ hồ hận không thể đóng gói buổi tối mang về, vừa ngon vừa bổ, mà cậu lại không phải bỏ tiền ra. Nhưng Nguyên Tích sống chết không chịu, cậu cũng chỉ có thể từ bỏ ý định.

Trong lúc ăn cơm, La Tiểu Lâu cố gắng khống chế nỗi ghe tức, hỏi Nguyên Tích: "Hôm nay các anh có tiếp xúc với cơ giáp thật sự chưa?"

Nguyên Tích khó hiểu nhìn La Tiểu Lâu, không có trả lời, ngược lại hỏi: "Cậu muốn thấy sao?"

La Tiểu Lâu thở dài: "Đương nhiên, tôi còn chưa được nhìn thấy bao giờ, hơn nữa, nếu không vì gen và thể năng, tôi đã sớm thi vào hệ cơ giáp. Hiện tại tôi học ngành chế tạo cơ giáp, nếu có thể chạm vào vật thật, hoặc là chỉ nhìn một cái…."

"Vậy chờ cuối tuần tôi dẫn cậu đi xem." Nguyên Tích đáng gảy một tràng lải nhải của La Tiểu Lâu, nói một cách đơn giản.

Trông thấy ánh mắt kinh hỉ của La Tiểu Lâu, Nguyên Tích không được tự nhiên mà nhấn mạnh: "Cuối tuần này tôi đi huấn luyện, tiện thể cho cậu xem." Tuy rằng, theo cách y được giáo dục thì y không thể để lộ nhược điểm trước mặt người khác, nhưng đối vớ việc La Tiểu Lâu 'nhiều chuyện' hồi tối qua, trong lòng Nguyên Tích bỗng nhiên có chút cao hứng và cảm động không thể lý giải, có lẽ bởi vì chưa từng có người đối xử với y như vậy – trước kia chưa từng có người nào làm như vậy. Sau tiết học thứ nhất, La Tiểu Lâu nhanh chóng dọn dẹp đồ vật, đi đến phòng hội trưởng hội học sinh.

Không phải hội học sinh hệ chế tạo cơ giáp, mà là hội học sinh học viện Saint Miro, trong một học viện nổi tiếng như thế này, hội học sinh có quyền lực vô cùng to lớn, phải chú trọng vai trò giử cân bằng giữa các chuyên ngành trong nhà trường.

Năng lực của những sinh viên có thể vào hội sinh viên cũng không bình thường, nói chi là hội trưởng hội sinh viên.

Nghĩ đến đây, La Tiểu Lâu lại thở dài.

Đến cửa, La Tiểu Lâu quẹt máy liên lạc của mình lên cửa một chút, mười giây sau, cửa tự động mở ra.

Phòng hội trưởng rộng rãi sang sủa, xung quanh là những ngăn tủ chứa đựng tư liệu, cạnh cửa thì có màu xanh tươi của cây cảnh, đồ vật rất nhiều nhưng cũng rất có trật tự. La Tiểu Lâu vừa bước vào phòng, cơ hồ liền nhìn thấy La Thiếu Quân đang nằm trên sô pha.

Trước sô pha còn có một người nữa, một cô gái mặc váy trắng từ bên cạnh La Thiếu Quân đứng lên, ra hiệu La Tiểu Lâu im lặng, sau đó nhẹ nhàng đi tới, nhỏ giọng nói: "La hội trưởng nói cậu sẽ đến tìm anh ấy, cậu đợi một chút đi, anh ấy đã bận bịu thật lâu, khó khăn lắm mới có thể nghỉ ngơi một chút."

La Tiểu Lâu không dám lộn xộn, chỉ có thể ngồi chờ trên một chiếc ghế cách xa bọn họ.

Cô gái kia cười cười, đưa cho La Tiểu Lâu một cốc nước, ánh mặt đưa tình kín đáo lại lập tức quay trở về trên người La Thiếu Quân.

La Tiểu Lâu nói cảm ơn, để giết thời gian, La Tiểu Lâu bắt đầu suy nghĩ về tiết học căn bản lúc chiều, nói thật, có vài chỗ cậu nghe không hiểu. Có lẽ đến lúc cậu tự học xonh chương trình trung học, sẽ không cần phải chật vật như vậy nữa.

Không biết qua bao lâu, ánh sang trước mắt La Tiểu Lâu bỗng nhiên biến mất, cậu phản ứng chậm chạp mà ngẩng đầu, phát hiện La Thiếu Quân đã mỉm cười đứng trước mặt mình.

Trong tay La Tiểu Lâu lúc này chính là một cốc nước, lập tức bị sắc, nước văng ra không ít, chật vật đứng dậy: "La hội trưởng."

La Thiếu Quân nhướng mày, cầm khăn tự tay lau đồng phục cho cậu, miệng nói: "Cậu đã đến, đáng ra nên đánh thức tôi dậy từ sớm mới phải."

La Tiểu Lâu lần nữa ngẩng đầu lên, phát hiện cô gái kia đã đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn cậu và La Thiếu Quân.

"Chờ cũng không lấu lắm, La hội trưởng tìm tôi có việc gì không?" La Tiểu Lâu cố gắng giữ vẻ ngoài trấn định.

La Thiếu Quân nhìn cậu một lát, bỗng nhiên nở nục cười: "Cậu không cần khẩn trương như vậy, hơn nữa, có thể gọi tôi là anh hai."

La Tiểu Lâu nhìn La Thiếu Quân trở về ngồi trên sô pha, trong ánh mắt trầm tĩnh kia tựa hồ đều là ý cười, nhưng không thể nhìn ra một chút suy nghĩ này của gã. Nghe La Thiếu Quân nói, La Tiểu Lâu trở nên nghiêm túc hẳn lên, cậu nhìn vào mắt La Thiếu Quân, nói: "La hội trưởng, tôi đã cam đoan, tuyệt đối sẽ không nuốt lời."

"Có làm sao đâu, dù gì cũng là ở bên ngoài, hơn nữa chúng ta cũng có quan hệ huyết thống." La Thiếu Quân thờ ơ nói.

La Tiểu Lâu cúi đầu, không có nói tiếp.

"Tôi gọi cậu đến đây là muốn hỏi chút chuyện, cậu vừa đến trường, có chỗ nào không thích ứng được hay không, nếu có gì cần giúp đỡ, cậu có thể đến tìm tôi bất cứ lúc nào." La Thiếu Quân nói.

La Tiểu Lâu lắc đầu: "Không có gì khó thích ứng, tôi còn thấy rất không tệ." Nghĩ nghĩ, La Tiểu Lâu lại them vào một câu: "Chính là chương trình học xem ra có chút vất vả, tôi sẽ cố gắng không bị lưu ban."

La Thiếu Quân thấp giọng cười rộ lên: "Ừ, chuyên ngành mà cậu chọn là một ngành tốt, học hành chăm chỉ một chút, nói không chừng, đến lúc nào đó có thể làm chế tạo sư cho Thiếu Thiên."

La Tiểu Lâu âm thầm giật mình, trên mặt lại giả vờ nở nụ cười, miệng nói: "Em trai của ngài là chiến sĩ cơ giáp thiên tài, lý nào lại chú ý đến tôi."

La Thiếu Quân nhìn La Tiểu Lâu them một chút, cổ vũ vài câu, cuối cùng mới để cậu đi.

Sau cuộc trò chuyện khẩn trương, La Tiểu Lâu lại cười giễu, La Thiếu Quân căn bản không cần để ý đến cậu như vậy. Cậu đã sớm không phải người lúc đầu, đối với La gia không có suy tính gì. Mà hai vị thiếu gia chính thức của La gia lại mạnh hơn cậu không biết bao nhiêu lần. Vị La thiếu tướng kia hẳn đã sớm đem đứa con như cậu ném ra sau đầu.

Một cơ giáp chế tạo sư thì có thể tiến đến mức nào?

Bất quá, chính cậu cũng phải có chuẩn bị, trước khi tốt nghiệp, thoát khỏi sự kiểm soát của La gia.

La Tiểu Lâu đi đến phòng hành chính, bây giờ vẫn còn sớm, cậu đang nghĩ xem có nên đến phòng thong tin tra một ít tư liệu hay không. Đúng lúc này, máy liên lạc trên cổ tay cậu chợt lóe lên.

La Tiểu Lâu vội ấn nút mở, trước mắt, người biết cách liên lạc với cậu qua máy liên lạc chỉ có Nguyên Tích.

"Cậu hết tiết học chưa?"

"Ân, vừa xong cách đây không lâu."

"Ra cổng trường." Nguyên Tích nói xong liền tắt máy liên lạc.

La Tiểu Lâu không hiểu ra sao, Nguyên Tích đang làm gì, không phải y quay lại đón cậu chứ, nghĩ đến khả năng này, La Tiểu Lâu rung mình một cái.

Nhanh chóng chạy ra cửa, chiếc xe màu đen của Nguyên Tích quả nhiên đang đỗ ở đó.

La Tiểu Lâu lập tức mở cửa lên xe, nhìn giáo phục trên người Nguyên Tích rõ rang là rất hỗn độn, cậu cẩn thận hỏi: "Anh chưa về?"

Gương mặt vốn không có chút biểu tình của Nguyên Tích bỗng nhiên đỏ lên, dừng một hồi lâu, khoảnh khắc La Tiểu Lâu bắt đầu tự hỏi vấn đề của Nguyên Tích rốt cuộc có bao nhiêu khó trả lời, Nguyên Tích rất nhanh nói: "Tôi đương nhiên là luyện tập tốc độ tay, sẵn tiện mới đón cậu về – chẳng lẽ cậu hi vọng tôi đặc biệt đến đón cậu?!"

La Tiểu Lâu giật giật khóe miệng, nếu cậu cười thì sẽ bị giết mất, nhất định là vậy…cúi cùng, cậu gian nan nói theo ý Nguyên Tích, "Tôi biết, cám ơn."

Lúc đầu, khi La Tiểu Lâu mỗi ngày bị Nguyên Tích ức hiếp, chỉ dám nguyền rủa trong lòng, có lúc, còn có ý tưởng thoát khỏi người này. Cậu lên mạng, xem thử rốt cuộc khế ước nô lệ kia rốt cuộc là thế nào.

Chuyện sống chết nằm trong tay người khác, lỡ như đến một ngày muốn sống cũng không được mà muốn chết cũng không xong, quả thật là làm cho người ta cảm thấy khủng khiếp bất an.

Nhưng La Tiểu Lâu tra xét thật lâu cũng không thấy có tư liệu liên quan đến khế ước, ngoại trừ tồn tại trong một vài tiểu thuyết điện ảnh, cũng không có chút dấu hiệu nào trong thế giới thật.

Tinh thần lực quả thật tồn tại, nhưng người bị khống chế tinh thần trường kì sẽ có biểu hiện ngơ ngác ngây ngốc, không có suy nghĩ của chính mình, hiển nhiên là không giống với trường hợp khế ước của cậu.

Khi còn chưa thể tra ra, La Tiểu Lâu không dám tùy tiện ly khai. Vạn nhất Nguyên Tích dựa vào khế ước nô lệ tìm được cậu, vậy những chuỗi ngày sau đó sẽ càng thê thảm hơn.

Đương nhiên cho dù cao hứng, y cũng không thể làm những chuyện như nói cảm ơn, cho nên y quyết định đối xử với nô lệ này tốt hơn một chút.

"Vậy cũng tốt lắm! Phải biết rằng tôi chưa từng thấy qua – nguy rồi! Cuối tuần tôi còn phải đi làm công!" La Tiểu Lâu vẻ mặt đau khổ.

Nguyên Tích cau mày, lập tức nổi giận hỏi: "Làm công? Cậu là——của tôi, sao lại đi làm công cho người khác?" Ngại những người chung quanh, Nguyên Tích không nói ra hai chữ nô lệ, nhưng nói như vậy càng dễ khiến người khác hiểu lầm, La Tiểu Lâu phát hiện hai người bên cạnh bọn họ đang dung ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía bên này.

Ô, trời ạ, việc này thật dọa người.

La Tiểu Lâu muốn làm bộ như không biết Nguyên Tích, nhưng hành động này cũng không thể giải quyết vấn đề, chỉ có thể đỏ mặt, nhỏ giọng hỏi lại: "Chẳng lẽ anh không nhận ra tôi còn phải nuôi gia đình hay sao? Bằng không, anh nghĩ nhu cầu ăn, mặc, ở đi lại của tôi và anh được giải quyết bằng cách nào chứ!"

Nguyên Tích ngẩn ngơ nghĩ lại một lúc, tựa hồ hiểu được chuyện gì xảy ra với bữa ăn tối đơn giản của La Tiểu Lâu, "Cậu có thể nói với tôi——"

"Thật tốt quá! Cuối cùng anh cũng ý thức được việc mình đang ăn uống không trả tiền——khụ!" La Tiểu Lâu cố nén trụ vui sướng, đem mấy chữ tôi đã nhịn anh thật lâu nuốt trở vào bụng, nhìn gương mặt sắp

biến đen của Nguyên Tích, cẩn thận nói bù lại: "Kì thật cũng không có gì, tuy rằng tôi phụ trách bữa sang và bữa tối, nhưng anh cũng trả tiền cho bữa trưa của chùng ta, hơn nữa tôi còn đi nhờ xe của anh……"

"Cậu phải phân biệt rõ rang như vậy sao!" Nguyên Tích vô cùng bất mãn hỏi lại.

"Được rồi, vốn cũng rất khó phân biệt rõ……." La Tiểu Lâu thấp giọng nói thầm, cuối cùng sắp xếp suy nghĩ mạch lạc, muốn phân rõ phải trái với Nguyên Tích: "Bất quá, tôi cũng không biết tôi tự nuôi chính mình có gì không nên, nói thật loại cảm giác này cũng không tồi, chính mình có một cái nghề luôn làm cho người ta an tâm."

Trước không đề cập đến chuyện không biết Nguyên Tích lúc nào sẽ bỏ đi, dù hai người sống cùng nhau, hẳn cũng không thể sống nhờ vả vào một nam nhân, cậu cũng là một nam nhân, không thể nào chỉ vì cái khế ước nô lệ kia mà biến bản thân trở thành một nô lệ chỉ biết dựa dẫm vào người khác để mà sinh tồn. Hơn nữa, chính mình có nguồn thu nhập thì càng thuận lợi, có thể tùy thời còn có quyền ngang hàng – được rồi, nghĩa của từ ngang hàng này từ từ sẽ thảo luận.

Nhìn đôi mắt tối đen lạnh bang của Nguyên Tích đang trừng cậu, La Tiểu Lâu trộm đổ mồ hôi trán, kiến trì nói tiếp: "Lần trước anh đã đáp ứng tôi, tôi có quyền tự do của chính mình, tôi thích chỗ mình là công, cũng thích công việc của tôi, công việc này thật sự có ích đối với chuyên ngành của tôi. Tôi cam đoán với anh, tôi sẽ cố gắng không làm lỡ việc của anh, nếu anh thật sự có việc, tôi cũng có thể cân nhắc xin phép – anh cũng nên thỉnh thoảng suy nghĩ cho tôi một chút."

Nguyên Tích trừng chéo La Tiểu Lâu nửa ngày, cuối cùng mặt mày vô cảm nói: "…..Tùy cậu."

Xem ra thuyết phục thành công, La Tiểu Lâu nhẹ nhàng thở ra, liếc nhìn Nguyên Tích một cái, chủ động hòa hảo: "Vậy, thứ bảy này tôi sẽ cùng anh đi xem cơ giáp, ngày sau đó mới đi làm công."

Nguyên Tích vẫn không để ý đến cậu, động tác tao nhã mà ăn bữa cơm trưa trước mặt.

Ăn xong cơm trưa, hai người đứng dậy đi ra ngoài, La Tiểu Lâu ở phía sau Nguyên Tích nói: "Tôi đi học đây."

Nguyên Tích hừ một tiếng, đi đến bãi đỗ xe, đi được vài bước, y quay đầu lại nói: "Là cậu nói đó, nếu tôi có việc, cậu sẽ lấy tôi làm ưu tiên. Vậy sang thứ bảy, cậu cùng tôi đến chỗ huấn luyện."

La Tiểu Lâu vui vẻ, cậu vốn không có hi vọng Nguyên Tích đáp lại mình.

Sauk hi La Tiểu Lâu cam chịu số phận, sống cùng với Nguyên Tích, cậu bắt đầu dần dần hiểu ra, Nguyên Tích trừ bỏ tính cách ác liệt bá đạo, hơn nữa còn siêu cấp không được tự nhiên, thì vẫn có chỗ đáng yêu.

Chẳng hạn như, Nguyên Tích có thể cúi mình giúp cậu, tựa như bây giờ.

Nguyên Tích trừng mắt nhìn La Tiểu Lâu đang cúi đầu mỉm cười một cái, xe liền chạy như bay ra ngoài.

Buổi tối, lúc ăn cơm, Nguyên Tích còn đưa cho La Tiểu Lâu một cái thẻ.

"Đây là gì?"

Nguyên Tích trả lời rành mạch: "Chiếc thẻ này có liên kết với tài khoản online của tôi, số tiền trong đó từ trước đến giờ vẫn vô dụng, nay đã có nô lệ, những thứ này tự nhiên cũng để cậu thay tôi quản lý."

"Anh đang nói online có thể kiếm tiền? Đây chính là tiền mà anh kiếm được?" La Tiểu Lâu kinh ngạc nói.

"Đương nhiên, trước kia tôi thường vào sàn đấu cơ giáp trên mạng, sau mỗi lần thắng tôi đều nhận được tiền." Nguyên Tích khẳng định.

"Vậy bình thường anh dùng cũng không phải là tiền của gia đình?" Hình tượng của Nguyên Tích trong lòng La Tiểu Lâu bỗng nhiên tang them một bậc.

"Sao có thể, mỗi tháng lão ba của tôi sẽ đúng hạn chuyển tiền đến đây. Nhưng nếu tô bảo ông ấy giúp tôi dưỡng – dưỡng tiểu động vật và vân vân, ông ấy nhất định sẽ điều tro rõ, như vậy cả hai chúng ta đều gặp phiền phức." Nguyên Tích nói xong, cố tình liếc La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu nghiến rang nghiến lợi, mang theo tâm lý vô cùng âm u, nhận lấy thẻ, thì thầm trong miệng: "Một tháng trước còn không phải là tôi nuôi cả nhà sao, không biết là ai, ăn ở không trả tiền, nói thật, tôi không biết anh ở trong hoàn cảnh nào mà lớn lên thành như thế này nữa——"

Theo lời của La Tiểu Lâu, trong phòng bỗng nhiên tối đen.

"Sao lại thế này?" La Tiểu Lâu hoảng sợ, hình như trong thế giới tương lai không tồn tại quan niệm cúp điện, hơn nữa lúc dọn đến ở cậu đã tìm qua, căn bản là không có thứ gì như đồng hồ điện.

Âm thanh mang theo trào phúng của Nguyên Tích thản nhiên truyền đến: "Hộp năng lượng không có năng lượng, nô lệ thân ái, đây chính là lúc cậu nên thực hiện trách nhiệm nuôi gia đình của mình đấy."

15. Chương 15: Chênh Lệch

La Tiểu Lâu không còn gì để nói, nương theo ánh sáng từ máy liên lạc, cậu tìm được hộp năng lượng sau bức tường phòng khách. Hộp năng lượng là nằm trong bộ trang bị năng lượng cho phòng ở, cụ thể là điện, gas, nước, những thứ khác được trừ khấu trừ cùng với phòng ốc.

Không có năng lượng, hai người cố chịu tắm nước lạnh, sớm lên giường. Cũng may máy tính mini có chức năng tồn trữ một khoản năng lượng cố định, bây giờ bọn họ còn có thể đi vào mạng ảo, La Tiểu Lâu tính lên mạng tìm hộp năng lượng.

Tới trung tâm giao dịch, La Tiểu Lâu nhập vào ba chữ hộp năng lượng, màn hình trước mặt lóe lên, xuất hiện một trang đầy những thông tin.

La Tiểu Lâu điểm vào dòng thứ nhất, hộp năng lượng gia dụng, bên trong phân chia càng tỉ mỉ.

Hộp năng lượng loại thường, năng lượng năm mươi gauss, có thể phân phối cho một hộ gia đình bình thường trong một tháng, giá tiền, bảy trăm đồng liên bang.

Hộp năng lượng loại trung, năng lượng năm trăm gauss, có thể phân phối cho một hộ gia đình bình thường trong mười tháng, giá tiền, năm ngàn đồng liên bang.

La Tiểu Lâu sửng sốt, nhà bọn họ hẳn là được xem như một hộ bình thường, phân phối cũng không quá cao, đây chính là hộp năng lượng mà cậu cần. Nhưng tại sao loại trung ba trăm gauss thì năm ngàn đồng liên bang chứ không phải bốn ngàn hai trăm đồng? Hộp năng lượng cao cấp lại càng khoa trương, năng lượng gấp mười lần hộp năng lượng bình thường nhưng giá thì hơn hai mươi ngàn.

Chẳng lẽ trong tương lai không lưu hành hình thức mua nhiều thì ưu đãi càng nhiều sao? Nghĩ vậy, La Tiểu Lâu đặt ba hộp năng lượng loại thường, cậu quyết định vẫn dùng loại thường, cứ dùng như thế mãi sẽ tiết kiệm được không ít tiền.....La Tiểu Lâu, một người đã quen với những ngày gian khổ, hài lòng tính toán.

Bất quá, chi phí lại thêm một chút, số dư trong sổ của hắn chỉ còn lại mười lăm ngàn đồng liên bang.

La Tiểu Lâu lặng lẽ tra xét chiếc thẻ của Nguyên Tích, lập tức tim bắt đầu đập thình thịch, ba trăm vạn! Nói cách khác, Nguyên Tích đánh nhau trong thế giới mạng ảo có thể được đến ba trăm vạn!

Mặc dù có rất nhiều cảm xúc khác nhau, hâm mộ rồi lại ghen tị, nhưng La Tiểu Lâu vẫn quyết định khi chưa có tiền, cứ mượn tiền Nguyên Tích tới cấp cứu.

Cho dù khoản tiền đó không phải là của mình, La Tiểu Lâu cũng cảm thấy tự tin hơn nhiều, vì thế trở về trang đầu tiên của sảnh giao dịch tùy ý xem thử.

"Hộp năng lượng gia dụng, hộp năng lượng dùng cho xe, hộp năng lượng chuyên dụng cho cơ giáp...." La Tiểu Lâu choáng váng, không ngờ hộp năng lượng còn được phân chia thành nhiều loại như vậy, từ từ, hộp năng lượng chuyên dụng cho cơ giáp?

Nói cách khác, năng lượng trên cơ giáp cũng là do hộp năng lượng cung cấp, giật mình, La Tiểu Lâu điểm mở khu chuyên dụng cho cơ giáp.

Hộp năng lượng bậc một, năng lượng một ngàn gauss, có thể duy trì hình thức hoạt động hàng ngày của cơ giáp bình thường trong một tháng, giá thành hai ngàn đồng liên bang.

Hộp năng lượng bậc hai, năng lượng ba ngàn gauss, có thể duy trì hình thức hoạt động hàng ngày của cơ giáp bình thường trong ba tháng, giá thành bảy mươi ngàn đồng liên bang.

Hộp năng lượng cấp ba, năng lượng năm ngàn gauss, có thể duy trì hình thức hoạt động hàng ngày của cơ giáp bình thường trong năm tháng, giá thành một trăm bốn mươi ngàn đồng liên bang.

"Cơ giáp bình thường, hoạt động hàng ngày?" La Tiểu Lâu thấp giọng thì thào, "Vậy những hình thức khác có phải càng tốn năng lượng hay không?"

"Đúng vậy, nếu mở hình thức chiến đấu thì có lẽ hộp năng lượng một chỉ dùng được vài ngày. Đó là cơ giáp bình thường, nếu là cơ giáp cao cấp, nói không chừng chỉ có thể chống đỡ một ngày mà thôi." Một người cũng đến mua hộp năng lượng cơ giáp ở bên cạnh nói.

"Tại sao hộp năng lượng cấp hai không phải sáu vạn đồng liên bang, cấp ba không phải mười vạn, nếu vậy, tính ra hộp năng lượng bậc một vẫn là thích hợp nhất, mua nhiều mấy cái là được." La Tiểu Lâu tính tính cắt giảm bớt tiền, thận miệng hỏi.

"Cũng không thể nói vậy, vì sao đại đa số mọi người đều chịu bỏ tiền mua hộp năng lượng cấp ba? Chẳng lẽ trong lúc chiến đấu cậu đột nhiên hết năng lượng còn hi vọng đối thủ hoặc là kẻ địch cho cậu thời gian đổi hộp năng lượng sao? Tiểu tử, lúc đó, thời gian chính là sinh mệnh!"

Nguyên lai là như vậy, La Tiểu Lâu hiểu rõ gật đầu, nhìn người nọ tùy tay mua năm hộp năng lượng cấp ba, bảy trăm ngàn đồng liên bang! Kháo, rất có tiền!

"Cậu là chiến sĩ cơ giáp?" La Tiểu Lâu đến gần, cậu còn muốn hỏi một vài vấn đề về hộp năng lượng cơ giáp.

Người nọ lắc đầu, chờ chuyển tiền xong, ấn xác nhận, mới quay đầu lại, xem ra là vô cùng trẻ tuổi, bất quá dung mạo trên internet chưa chắc đã là thật, người trẻ tuổi nhìn La Tiểu Lâu cười: "Chưa thể tính là vậy, tôi chỉ mới là một học sinh, hệ cơ giáp. Thế nào, cậu bạn, cậu chắc cũng là học sinh?"

La Tiểu Lâu gật gật đầu, người nọ lập tức vui vẻ, dùng sức vỗ vai La Tiểu Lâu: "Thật tốt quá, đi, chúng ta thử mấy chiêu."

La Tiểu Lâu vốn muốn cự tuyệt, cậu cũng không thuộc hệ cơ giáp, nhưng khi người kia hưng phấn kéo cậu ra ngoài, không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà La Tiểu Lâu cũng đi sát theo. Bởi vì, cậu cũng cảm thấy kích động.

Trong hiện thực, do những hạn chế trong thể năng và gen, hầu hết mọi người đều không thể lái cơ giáp, nhưng trong thế giới internet, tất cả mọi người đều có thể. Nghĩ đến đây, tim La Tiểu Lâu đập mạnh, dù sao đi nữa, không được chạm đến cơ giáp, cậu còn thấy ngứa ngáy trong lòng.

Người kia trực tiếp mang La Tiểu Lâu đến khu thi đấu thể thao, mở một phòng.

Người nọ xoa bóp trên ngực một chút, một cỗ cơ giáp màu xám bạc liền xuất hiện trước mặt.

Đồng thời, vì là lần đầu tiên vào khu thi đấu thể thao, La Tiểu Lâu được hệ thống tặng cho một cỗ cơ giáp bình thường nhất Đa Phổ 01, hình dáng lỗi thời, về phương diện tốc độ và vũ khí cũng không có gì nổi bật, ưu điểm duy nhất là tấn công và phòng thủ đồng đều.

Đối với một người ngay cả một lần chạm qua cơ giáp cũng không có như La Tiểu Lâu mà nói, như vậy kì thật lại là một chuyện tốt. La Tiểu Lâu để cơ giáp quỳ một gối, sau đó cố gắng leo lên khoang điều khiển.

Vừa mới ngồi xong, cửa khoang thuyền khép lại, trước mắt xuất hiện một tấm màn màu xanh lam: mời Sơ Thủy điều khiển.

Ngay sau đó, những chuỗi số liệu liên tiếp hiện ra trước mắt. Đầu tiên, La Tiểu Lâu kéo ra sách hướng dẫn, rất nhanh xem qua vị trí và công dụng của những phím trước mặt.

Sau đó, trên màn hình xuất hiện một phong thư khiêu chiến: Khiêu chiến đến từ GD.

La Tiểu Lâu đổ mồ hôi, vờ như không thấy, sau đó dựa vào trí nhớ, động tay thiết lập hệ thống động lực, hệ thống phòng ngự, hệ thống cân bằng...Một phút sau, ngón tay của La Tiểu Lâu đã bắt đầu có dấu hiệu rút gân.

Không còn cách nào khác, GD ở đối diện đã nổi giận, trong vòng một phút La Tiểu Lâu đã nhận được năm mươi bức thư khiêu chiến! Mà lúc này La Tiểu Lâu chỉ mới hoàn thành những lệnh điều khiển cơ bản nhất mà thôi.

Nhấn chấp nhận, cơ giáp của La Tiểu Lâu đi từng bước, từng bước về phía bên cạnh, sau đó, cậu liền bị treo một cách quang vinh.

La Tiểu Lâu chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, cơ giáp trúng đạn, sau đó hệ thống phán định Sơ Thủy thua trận.

Mới vừa hít vào một hơi, La Tiể Lâu lại nhận được thư khiêu chiến của GD. La Tiểu Lâu lại ấn xác nhận, sau đó ngón tay động mấy phím trên bàn phím, Đa Phổ 01 lập tức vụng về né về bên phải.

Lần này, GD không sử dụng công kích từ xa, mà từ trên lưng rút ra đao hợp kim, sau đó chân phải điểm một chút, một hồi ảo ảnh thoảng qua, cơ giáp màu ngân hôi đã không còn ở trước mắt La Tiểu Lâu nữa.

La Tiểu Lâu giật mình, cắn răng, nhớ lại những công năng của bàn phím mà mình vừa xem qua, thật ra, La Tiểu Lâu cũng hiểu rõ khả năng của mình, lúc đó chỉ nhớ được có mười mấy phím di chuyển, sau đó, Đa Phổ 01 dùng một tư thế vô cùng kì quái, cắt qua từ phía bên phải.

Trong bản đồ trên màn hình, La Tiểu Lâu đã trông thấy GD ở phía sau cậu, vì Đa Phổ 01 thành công tránh né, một đao chém vào không khí. Nhưng GD cũng không dừng đao, quay một vòng, đuổi đến bên phải La Tiểu Lâu.

Phải tiếp tục chạy – nghĩ đến đây, La Tiểu Lâu khẽ động ngón tay, Đa Phổ 01 di chuyển ra ngoài, không thể đi thẳng, phải chuyển biến – lúc này trên màn hình xuất hiện cảnh báo, chân phải của cơ giáp bị chém trúng. Đa Phổ 01 nằm trên mặt đất, cơ giáp màu xám bạc kiêu ngạo đứng một bên, dùng đao chĩa vào nó.

Sau đó cơ giáp màu xám bạc di chuyển đến bên cạnh, người trẻ tuổi từ bên trong bước ra.

La Tiểu Lâu lần mò bàn phím trước mặt, có chút luyến tiếc mà bước ra ngoài, tuy đã thua, nhưng cậu vẫn rất thích loại cảm giác chiến đấu này.

Đến lúc cậu đi ra ngoài, người trẻ tuổi nhìn cậu bằng ánh mắt thương hại, nói: "Trình độ của cậu, trong lớp học hẳn là không dễ dàng gì?"

La Tiểu Lâ đắn đo hai giây, sau đó gật đầu.

"Khụ, cố lên, luyện thêm kĩ năng cơ bản, động tác của cậu quả thật là vô cùng thê thảm." GD nói thẳng.

La Tiểu Lâu kiên định gật đầu, "Vậy, chờ tôi tiến bộ, sẽ tìm cậu khiêu chiến."

Khóe mắt của GD co rút, nhưng vẫn chủ động thân thiện với La Tiểu Lâu, "Vậy, tôi chờ cậu liên lạc."

Đa Phổ 01 biến mất, trên ngực nhân vật ảo của La Tiểu Lâu chính là một chiếc hộp màu đen, được treo vào một vòng trang sức.

Nhìn màu sắc và đường nét quen thuộc kia, đây là – Đa Phổ 01?

Tay đặt lên hộp, phía trên hiện lên không gian nữu của cơ giáp.

La Tiểu Lâu bỗng nhiên nghĩ đến chiếc hộp màu trắng của Nguyên Tích, đó là cơ giáp! Trong khi cậu còn hưng phấn vì một cỗ cơ giáp trên internet, Nguyên Tích đã có được một cỗ cơ giáp trong hiện thực.

La Tiểu Lâu thở dài, cậu vốn nghĩ rằng đây chính là chỗ chênh lệch. Nhưng ba ngày sau đó, trong lễ chào đón tân sinh viên, La Tiểu Lâu mới chân chính biết được chênh lệch thật sự giữa cậu và Nguyên Tích.

Trong lễ chào đón người mới của trường, hệ cơ giáp ở kế bên hệ chế tạo cơ giáp, nhưng hai hệ đều có nhân số đông, nên La Tiểu Lâu căn bản không thấy rõ Nguyên Tích ở đâu.

Đầu tiên là hiệu trưởng học viện Saint Miro lên phát biểu, lão nhân khôi hài kia sau khi hưởng thụ những tràng pháo tay của mọi người thì kết thúc bằng một câu thế này: "Ở học viện quân sự Saint Miro của chúng ta, tân sinh viên luôn luôn là đáng yêu nhất, cũng là những người được hoan nghênh nhất, bây giờ, chúng ta hãy mặc sức vui vẻ vì tân sinh viên nào!"

Tiếng vỗ tay và ủng hộ lập tức nổ ra khắp nơi, Điền Lực mập mạp bên cạnh La Tiểu Lâu kích động lên, "Bắt đầu rồi!"

La Tiểu Lâu không khỏi hỏi: "Cái gì?"

Điền Lực hắc hắc cười: "Đương nhiên là trình diễn tranh tài của các hệ, hằng năm đều vô cùng phấn khích."

Những lời này cũng khơi dậy hứng thú nơi La Tiểu Lâu, cậu không thể không ngồi thẳng người tập trung tinh thần.

Trình diễn tranh tài đều không ngoại lệ là một nhóm lớp trên của mỗi khoa thi đấu với tân sinh của khóa đó, đàn anh hệ võ học vừa lên sàn đã trấn áp hết đàn em, La Tiểu Lâu không ngờ, nhiều năm đã trôi qua mà vẫn còn một khoa như thế này. Võ thuật địa cầu, khi nhìn bọn họ đối chiến, trong lòng La Tiểu Lâu bỗng nhiên tràn ngập tưởng niệm dành cho khỏa tinh cầu màu lam kia. Phong cách nâng tay nhấc chân đều mang theo lực lượng, kỹ xảo cùng tốc độ này, khiến mọi người hoa cả mắt, thật lòng bái phục.

Cuối cùng, tân sinh năm nhất cúi đầu trước đàn anh, xuống đài.

Hạng mục tranh tài của hệ chỉ huy là chiến tranh quân hạm, tân sinh muốn nổi bật, bám sát lấy quân chủ lực của địch, khi phát hiện thất bại không thể tránh khỏi, cho nổ chiến hạm bên mình, cùng địch đồng quy vu tận, khiến cho đàn anh đàn chị hệ chỉ huy nghiến răng nghiến lợi.

Kế tiếp, người chủ trì gọi đến hệ chế tạo cơ giáp, Điền Lực cơ hồ muốn xé rách ống tay áo của La Tiểu Lâu: "Thấy không, ba tân sinh đứng đầu của hệ chúng ta sắp lên sàn!"

Quả nhiên, ngay sau đó La Tiểu Lâu liền trông thấy Dương Kha, một nam sinh vóc dáng cao to, cùng một nữ sinh mang mắt kính bước lên đài, nội dung tranh tài của bọn họ chính là lắp ráp linh kiện.

La Tiểu Lâu lập tức lên tinh thần, hiện tại cậu đã học được một trăm hai mươi loại linh kiện bậc một, không biết có phải bởi vì có chút kiến thức căn bản hay không mà tốc độ học tập linh kiện bậc một của cậu càng lúc càng cao.

Nhưng từ trước đến nay cậu đều học một mình, La Tiểu Lâu thật sự lo rằng bản thân học tập lệch lạc, cho nên cậu rất muốn tìm cơ hội học tập tham khảo người khác, cho dù không thể học tập, có cơ hội quan sát một lần cũng là chuyện tốt.

Nhưng, rất nhanh, La Tiểu Lâu liền thất vọng. Món bọn họ lắp ráp chính là linh kiện bậc hai đơn giản nhất, tổng cộng cũng chỉ có mười sáu bước.

Hai mươi lăm phút sau, thi đấu chấm dứt, đàn anh nhanh nhất dùng mười bảy phút, người được chủ nhiệm lớp mười ca ngợi hết mức, Dương Kha, dùng hai mươi phút, mà La Tiểu Lâu hiện tại đã có thể trong vòng mười phút hoàn thành linh kiện hai mươi ba bước.

Nhưng thật ra khi một đàn anh nhìn vào Linh kiện, bắt đầu đem những linh kiện nhỏ nhất phân loại ra, khiến La Tiểu Lâu hiểu ra vài thứ.

Sau khi hệ chế tạo cơ giáp thi đấu xong, toàn phòng bỗng nhiên nổ ra tiếng pháo tay lớn hơn nữa, sáu sinh viên thuộc hệ chế tạo cơ giáp cũng không có lập tức xuống đài mà xoay người đứng vào một bên.

Đến lượt hệ cơ giáp tranh tài.

16. Chương 16: Kỹ Thuật

Khi nhìn sáu người lên sân khấu, có vài người đã bắt đầu hét lên, một trong số đó chính là Điền Lực ở bên cạnh La Tiểu Lâu.

"Cậu thấy không, kia là ba tân sinh viên năm nhất trong đồn đãi, đều là gen cấp S, đều là thiên tài của hệ cơ giáp!" Điền Lực quát vào tai La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu ngây người nhìn Nguyên Tích ở trên đài, thì ra cái tên vừa bá đạo vừa không được tự nhiên này lại lợi hại như vậy…

Nguyên Tích mặt lạnh đứng cạnh La Thiếu Thiên tóc bạc cùng một nam sinh tóc đen mắt đen, ba người đều kiêu ngạo như nhau, mặc dù cử chỉ của nam sinh tóc đen kia thoạt nhìn thì tao nhã, nhưng cũng không thể che dấu loại kiêu ngạo phát ra từ bên trong này.

Mà ba đàn anh phía đối diện nhìn có vẻ không tốt, khí thế tựa hồ bị áp chế…

"Trời ạ, La Thiếu Thiên, Nguyên Tích, Lăng Tự, cư nhiên đều có mặt! Nhất định là lão hiệu trưởng cố ý sắp đặt! Ai da, chủ lực của năm ba hệ cơ giáp đã đi tập huấn ở dã ngoại, xem ra lần này đàn anh phải chịu mất mặt, đại khái là bọn họ không nghĩ đến năm nhất năm nay mạnh như vậy." Điền Lực hai mắt tỏa sáng nhìn lên đài, vừa phân tích, vừa dùng biểu hiện hâm mộ nhìn mấy người Dương Kha: "Nếu lúc trước tôi học hành đàng hoàng thì tốt rồi, nếu vậy, bây giờ đã có thể đứng phía sau thần tượng…."

"Sao lại phải đứng phía sau bọn họ?" La Tiểu Lâu khó hiểu.

"Sau này sinh viên hệ cơ giáp và hệ chế tạo cơ giáp sẽ hợp lại đi tập huấn, đến cuối học kì, cũng chính là lúc chúng ta lên năm hai, người trong hệ của chúng ta sẽ được người của hệ cơ giáp chọn ra, trở thành cơ giáp chế tạo sư của bọn họ." Điền Lực thao thao bất tuyệt.

"Ý của cậu là, hệ chế tạo cơ giáp của chúng ta chính là để phục vụ hệ cơ giáp của bọn họ?" La Tiểu Lâu rối rắm.

"…Bằng không cậu muốn thế nào?" Điền Lực trợn mắt liếc La Tiểu Lâu một cái, cuối cùng thở dài, "Tiếc rằng, bang thứ mười như chúng ta rất ít khi được người khác chọn, người anh em, nói không chừng sau này chúng ta chỉ có thể tự tính đường ra."

"Cậu – vì sao vào hệ chế tạo cơ giáp?" La Tiểu Lâu cảm thấy bản thân vào hệ chế tạo cơ giáp là vì yêu thích, cậu tuyệt đối không muốn đem sự yêu thích của mình hèn mọn đi lấy lòng người khác.

Cuối cùng Điền Lực quay đầu qua, trên mặt một chút không đứng đắn cũng không có, còn nghiêm túc nhìn La Tiểu Lâu: "Tôi? Đương nhiên là vì tôi muốn vào quân đội. Tuy rằng lựa chọn hàng đầu của chúng ta là trở thành một cơ giáp chế tạo sư đủ tư cách của một chiến sĩ cơ giáp, nhưng tôi thì muốn trở thành một quân nhân hơn! Làm một chiến sĩ, thời điểm liên minh chiến đấu, tôi có thể dùng năng lực của mình mà hiệp trợ. Chiến tranh chính là cần các hệ hỗ trợ lẫn nhau mới có thể thắng lợi."

Nhìn vẻ tán thưởng trong mắt La Tiểu Lâu, Điền Lực không khỏi tự đắc, cười hì hì ôm vai La Tiểu Lâu: "Cho nên tôi mới sống chết thuyết phục lão ba bỏ tiền cho tôi vào học viện quân sự Saint Miro, danh tiếng của nhà trường giúp khả năng tiến vào quân bộ của tôi tăng lên rất nhiều. Thế nào, Tiểu Lâu, ca ca lợi hại lắm phải không? Bất quá về sau cậu cũng không cần lo lắng về đường ra, cậu có thể đến nhà của Điền Lực ca ca, trong số các xí nghiệp do ba tôi đứng tên có một nửa là xưởng gia công linh kiện cơ giáp."

La Tiểu Lâu nhếch miệng cười một cái, "Vậy nhớ giữ cho tôi một vị trí tốt tốt nhé."

Đúng lúc này, trận đấu bên trên bắt đầu. Điền Lực lập tức ngồi thẳng, nhìn về phía trên đài.

Trận đấu của hệ cơ giáp là – bóng rổ.

Đương nhiên không phải là đánh bóng rổ bình thường, mà là người lái cơ giáp đánh bóng rổ.

Cũng may là lễ chào mừng được tổ chức ở hội quán lớn nhất trường, sau khi thính phòng lên xuống mấy lần, chính giữa lập tức lộ ra một khoảng sân lớn. Hai khung bóng rổ cao hai mươi mét đứng ở hai bên sườn.

Sáu sinh viên hướng tay về phía không gian nữu trên ngực, lập tức, sáu cỗ cơ giáp im lặng xuất hiện ở phía sau.

La Tiểu Lâu ngây người nhìn về phía trên đài, cơ giáp của Nguyên Tích là màu trắng, cao khoảng mười mét, không phải là cái cao nhất, nhưng – đối với La Tiểu Lâu là xinh đẹp nhất!

Không phải hoa lệ mà là xinh đẹp. Loại xinh đẹp này khác với xinh đẹp trong mắt người khác, gần đây La Tiểu Lâu vẫn trầm mê trong linh kiện cơ giáp bậc một, học được rất nhiều thứ tâm đắc. Xinh đẹp trong mắt cậu chính là một linh kiện hoàn mỹ, có thể phát ra hiệu suất cao nhất, một tổ hợp tối ưu hóa, một linh kiện có độ cong hoàn mỹ, đây mới là điểm khiến La Tiểu Lâu say mê.

Nhìn cơ giáp của Nguyên Tích, La Tiểu Lâu kinh ngạc không thôi, kia có thể nói là sự kết hợp hoàn mỹ nhất mà cậu có khả năng tưởng tượng ra.

Đương nhiên, cơ giáp màu đen của La Thiếu Thiên và cơ giáp màu đỏ của Lăng Tự cũng không tồi. Ngoài ra, cơ giáp của các sinh viên năm ba hoặc năm bốn, với trình độ của La Tiểu Lâu bây giờ, còn không thể nhìn ra lý do, nhưng tóm lại là cậu cảm thấy kém hơn so với ba cỗ cơ giáp này.

Gập mình, xoay người, vượt lên, theo những động tác lưu loát của cơ giáp màu trắng, màu đen, cùng màu đỏ, tất cả mọi người có mặt ở trận đấu đều hưng phấn!

Động tác căn bản cũng không khó, nhưng để làm được linh hoạt như người thật thì không dễ gì. Mà ba sinh viên năm nhất này, không những có thể lái cơ giáp, mà còn có thể lái đến trình độ này, thật là làm cho người ta kính ngưỡng. Dù sao, phần lớn sinh viên mới vào hệ cơ giáp, ngay cả một cơ giáp chân chính còn chưa có dịp tiếp xúc qua.

Vì sự sơ suất của sinh viên năm ba-năm tư, cùng vì kỹ thuật xuất chúng của ba người, ba người vừa lên đã đánh hai quả vào lưới! Một trái là quả ba điểm của cơ giáp màu đen của La Thiếu Thiên, một cái là slam-dunk do cơ giáp màu trắng của Nguyên Tích thực hiện, mà cơ giáp màu đỏ của Lăng Tự tuy chỉ phụ trách truyền bóng, nhưng cơ hồ mỗi đường truyền đều tinh diệu đến không chê vào đâu được.

Trong hai phút đầu tiên, ba sinh viên năm nhất phối hợp nhịp nhàng lưu loát, dẫn trước đàn anh năm điểm.

Trên sân đầu tiên là một hồi lặng im, sau đó bốn phía nổ ra âm thanh ủng hộ như núi, lễ đón chào người mới năm nay rốt cuộc đã lên đến đỉnh điểm.

Một cơ giáp màu xanh lam của sinh viên lớp trên ngừng hai giây, sau đó động tác cơ giáp của ba sinh viên lớp trên đồng loạt thay đổi, bắt đầu sử dụng chiến lược một chọi một theo sát đối phương, muốn lợi dụng điểm này để phá vỡ sự phối hợp giữa ba người.

Hơn nữa, về mặt hình thể thì cơ giáp của ba người lớp trên chiếm ưu thế rất lớn, ước chừng cao hơn cơ giáp của Nguyên Tích một cái đầu. Mỗi khi sinh viên năm nhất chuẩn bị ném bóng, cơ giáp gần giỏ nhất của bên lớp trên lập tức xoay người chạy lại đứng dưới giỏ, bay lên ngăn đón bóng.

Cơ giáp cao hơn, to hơn, một khi đã thật sự vào cuộc, thì phía bên đàn anh không hề thua thiệt, hơn nữa trong loại thi đấu thế này, những vi phạm nho nhỏ trọng tài cũng không để ý. Căn bản mọi người chỉ chú ý đến kỹ năng điều khiển cơ giáp của bọn họ mà thôi.

Dần dần, số bóng vào rổ của ba người năm nhất cũng ít đi, nhưng bên phía người lớp trên, ngoại trừ hai quả vào lưới lúc mới thay đổi chiến lược, thì càng ngày cũng càng khó khăn.

La Thiếu Thiên, Nguyên Tích, hai người phụ trách tiến công, Lăng Tự phụ trách phòng thủ, bọn họ cũng rất khó tìm được cơ hội.

5:4 năm nhất dẫn điểm, mắt thấy thời gian ngày càng ít, đội của sinh viên lớp trên càng sốt ruột. Hòa còn làm bọn họ mất mặt, huống chi là thua.

Bọn họ là sinh viên lớp trên, bọn họ biết phải phối hợp như thế nào, phải làm cách nào tương trợ đồng đội, so với sinh viên lớp dưới thì bọn họ ăn ý hơn. Chỉ cần những kĩ năng này thôi cũng đủ để khiến bọn họ mạnh hơn tay mới rất nhiều. Sự tồn tại của bọn họ là cấp cho tân sinh viên năm nhất áp lực hoặc là tấm gương để cố gắng, chứ không phải là để bị người mới chèn ép!

Cơ giáp màu xanh lại nhanh chóng truyền ra một tổ lệnh, trên màn hình của ba người lớp trên đồng thời hiện ra hình của ba cơ giáp màu đen, màu trắng, màu đỏ. Cơ giáp màu xanh lùi về sau một bước, dùng chân phải ngăn cơ giáp màu đỏ, ra sức cướp quả bóng trong không trung về tay.

Cơ giáp màu xanh lam chuyền bóng, một sinh viên lớp trên khác vừa bắt được bóng liền đánh sâu vào nội tuyến của ba người Nguyên Tích. Khi gặp Nguyên Tích tiến đến trước mặt, người lái cơ giáp làm một động tác giả, khi thân thể cơ giáp gần như nằm ngang, ném bóng đi.

Bóng vào rổ!

Trận đấu biến thành 5:6, lớp trên dẫn đầu.

Hiện tại trận đấu hai mươi phút chỉ còn lại một phút, Lăng Tự điều động hình thức nói chuyện, La Thiếu Thiên và Nguyên Tích đồng thời nghe được một câu: "Hey, bọn họ muốn chơi kỹ thuật với chúng ta."

"Vậy hãy cho bọn họ biết cái gì mới gọi là kỹ thuật."

"A, thời gian vậy cũng đủ rồi."

Hai người khác cơ hồ hồi đáp cùng lúc.

Trong lúc này, ba người đồng đội kiêu ngạo bỗng nhiên có cảm giác tự hào cùng luyến tiếc, càng giống như là vui sướng sau khi thừa nhận đội hữu.

Cơ giáp màu đỏ từ nãy đến giờ vẫn không nhanh không chậm lúc này bỗng nhiên tiến về phía cơ giáp màu xanh lam, trong những tiếng khiếp sợ của đàn anh cùng người xem, mượn lực cánh tay đổi phương hướng, không chạm vào cơ giáp màu xanh lam mà vẫn cướp được bóng về tay, sau đó dùng một động tác giả bỏ qua người đang kèm hắn, truyền bóng cho La Thiếu Thiên.

Khi nhận ra bản thân thất thủ, cơ giáp màu lam lập tức truyền hiệu lệnh, một cỗ cơ giáp của lớp trên mạo hiểm bị phát đánh lên cơ giáp đang dẫn bóng của La Thiếu Thiên, chuẩn bị dùng một lượng lực lớn nhất truyền bóng vào tay đồng đội.

Cơ giáp màu đen của La Thiếu Thiên lúc này đang ở trong không trung, có thể nói là muốn tránh cũng không được, trong khoảnh khắc bị đánh, liên tục xoay người bảy trăm hai mươi độ trong không trung, xảo diệu mà tránh khỏi cơ giáp màu xám.

Cơ giáp màu xám không kịp dừng lại, đánh thẳng xuống mặt đất.

Trong thính phòng nhất thời vang lên tiếng kinh hô, "Xoay người bảy trăm hai mươi độ trong không trung!"

"Trời ạ, cho dù là thiên tài thì mới năm nhất đã làm được đến trình độ này cũng thật quá mức khoa trương."

La Thiếu Thiên nhìn hai cỗ cơ giáp khác của lớp trên, cùng với cơ giáp màu xám đang giãy dụa, khóe miệng nhếch lên, tùy tay ném bóng cho Nguyên Tích. Lúc này trên màn hình đã bắt đầu đếm ngược đến thời gian kết thúc trận đấu.

"Mười, chín, tám..." Thần kinh của mọi người cũng căng thẳng theo từng giây của trận đấu.

Hai cơ giáp khác của lớp trên không thể không chuyển hướng, hết sức cố gắng tiến lên một trước một sau vây quanh Nguyên Tích.

Rốt cuộc cũng ngăn cản được một quả cuối cùng! Sinh viên lớp trên âm thầm cảm thấy may mắn, đồng thời bắt đầu lo lắng cho thương thế của đồng đội còn đang nằm trên mặt đất.

Bị hai cỗ cơ giáp cùng lúc kèm chặt, hầu hết tất cả người xem đều cho rằng kết quả thắng bại đã định.

Đúng lúc này, cơ giáp màu xanh lam ngăn ở phía trước chỉ thấy Nguyên Tích lung lay hai cái, lập tức cảm nhận được một nguồn lực thật lớn, thời điểm hắn định ra sức áp chế, nguồn lực kia đã biến mất. Sau đó, hắn nhìn thấy trước mặt chỉ còn có đồng đội của chính mình, mà cơ giáp màu trắng ở chính giữa bọn họ đã không thấy đâu nữa!

Hai người hai mặt nhìn nhau, sau đó nghe tiếng hoan hô rung trời trên sàn đấu.

Đồng thời, tiếng còi vang lên, trận đấu chấm dứt, hai người ngẩng đầu nhìn màn hình, Nguyên Tích vào bóng.

"A bước hình cung!"

"Không phải! Là nhiều góc độ đổi tốc độ!"

"A….tôi thấy không rõ! Nhưng cũng quá lợi hại!"

La tiểu Lâu hoàn toàn bị đả kích, đây mới là chênh lệch – bất quá, nghe nữ sinh xung quanh thét chói tai, La Tiểu Lâu cũng phải không cam tâm mà thừa nhận, Nguyên Tích hôm nay thật là suất.

Trong tiếng vỗ tay như sấm, ba sinh viên năm nhất nhóm lại đứng trên đài, sinh viên lớp trên có vẻ ỉu xìu, vốn là muốn cho bọn đàn em chút lễ gặp mắt, lại thất bại.

Mà sáu sinh viên của hệ chế tạo cơ giáp cũng đi lên trước, ba đàn anh của hệ chế tạo cơ giáp kiểm tra cơ giáp màu xám bị ngã và cơ giáp màu xanh lam bị va chạm, mà ba sinh viên lớp dưới thì đang chúc mừng thắng lợi của ba người.

Trừ Lăng Tự tao nhã hữu lễ nói cám ơn với Dương Kha, Nguyên Tích với La Thiếu Thiên chỉ là gật đầu với sinh viên của hệ chế tạo cơ giáp, một tiếng cũng không nói.

Dù vậy, Điền Lực vẫn đang cuồng loạn ghen tị với ba người được lên sân khấu tiếp cận với thần tượng của cậu ta. Sau lễ chào đón tân sinh viên, ba sinh viên thiên tài của năm nhất hoàn toàn nổi danh.

La Tiểu Lâu nhìn chằm chằm Nguyên Tích trên đài, trong lòng không ngừng phát ra âm thanh dụ dỗ: nếu Nguyên Tích chịu dẫn cậu đi huấn luyện….

Vì thế, giữa trưa, khi hai người về đến nhà, Nguyên Tích lấy làm kì lạ phát hiện La Tiểu Lâu càng thêm ân cần, ánh mắt nhìn y cũng nóng bỏng không ít. Tuy không biết lý do là gì, nhưng Nguyên Tích vẫn vô cùng hưởng thụ, lúc này mới giống một nô lệ đủ tư cách chứ, trước kia La Tiểu Lâu thật là ở trong phúc mà không biết phúc.

Sau khi về đến nhà, máy liên lạc của La Tiểu Lâu lóe lên một cái, nhận được tin nhắn: Ngài có bưu phẩm, xin hãy kiểm tra và kí nhận.

La Tiểu Lâu vừa vào cửa, thuận tay cầm gói hàng, mở ra bao bọc bên ngoài, bên trong là ba chiếc hộp hình vuông, hộp năng lượng mà cậu đặt đã tới rồi.

Trong phòng vẫn tối, La Tiểu Lâu mở một hộp năng lượng ra trước, sau đó đi đến vách tường phòng khách. Cậu không chú ý thấy, vòng cổ ngọc bích lập lòe sáng lên một chút, lại tắt đi như chưa hề có việc gì xảy ra.

La Tiểu Lâu lắp hộp năng lượng vào, chờ đèn sáng.

Mười giây, hai mươi giây…trong phòng vẫn một mảng tối đen như cũ.

La Tiểu Lâu trừng mắt, lôi hộp năng lượng bên trong ra, nhờ vào ánh sáng từ máy liên lạc xem năng lượng ở phía trên: không gauss.

"Không phải chứ, sao mới mua mà đã dùng hết rồi?"

Chẳng lẽ hiện tại cũng lưu hành thương phẩm giả kém chất lượng sao? La Tiểu Lâu lập tức lại kéo qua một hộp năng lượng khác, cẩn thận kiểm tra năng lượng trước, bên trong chứa: năm mươi gauss.

La Tiểu Lâu cẩn thận mở hộp năng lượng ra, đến trước vách tường, nhìn chằm chằm một lúc cũng không phát hiện thấy năng lượng bị rò rỉ hay gì cả.

Sau đó La Tiểu Lâu ngẩng đầu mở chốt mở trên tường ra, lại đặt hộp năng lượng vào trong. Đợi trong chốc lát vẫn là không có điện.

Nguyên Tích ngồi trên sô pha mất kiên nhẫn, "Rốt cuộc là cậu đang làm gì vậy hả?"

La Tiểu Lâu khiếp sợ nhìn hộp năng lượng đã biến thành không gauss trong tay, miệng thì thào: "Tôi cũng không rõ nữa, không biết là xảy ra vấn đề gì, trong hộp năng lượng đều không có năng lượng. Rõ ràng ngay từ đầu là có, sao lúc lắp vào lại xảy ra vấn đề?"

"Này, anh lại nhìn giúp đi." La Tiểu Lâu bước nhanh qua chỗ Nguyên Tích, rõ ràng là hộp năng lượng mới còn đầy năng lượng, trong chớp mắt biến thành không, đây không phải là gặp quỷ sao.

Trong phòng rất tối, La Tiểu Lâu không chú ý thấy túi sách bị ném bừa bãi dưới chân Nguyên Tích, bị vấp một cái, hộp năng lượng cầm trong tay rơi xuống phía bên kia sô pha. Nguyên Tích vô cùng bất hạnh, bị La Tiểu Lâu đặt dưới thân.

La Tiểu Lâu luống cuống tay chân đứng lên, mấy ngày trước Nguyên Tích nói người y bị thương, phải qua vài ngày mới tốt, cẩn thận hỏi: "Tôi có đè đau anh không?"

Nguyên Tích tức giận nhưng vẫn im lặng chờ La Tiểu Lâu đứng dậy, sau đó châm chọc nói: "Này, cho dù cậu yêu thương nhung nhớ tôi thì tôi cũng không có hứng thú với cậu đâu!" Ngày hôm nay khi vừa đánh bóng rổ xong, nam sinh hệ chế tạo cơ giáp kia liền muốn tới gần y, còn muốn cầm tay y, người như vậy y đã gặp qua nhiều rồi, cho nên cũng không thèm phản ứng. Nhưng bây giờ y lại cảm thấy mặt mình nóng lên một chút, bất quá cũng may là trong bóng tối cho nên cũng không nhìn thấy gì.

Nếu – nếu La Tiểu Lâu thích y thì phải làm sao? Mặt của Nguyên Tích tựa hồ càng nóng, y nghĩ không ra, trước giờ y chưa bao giờ có ý tưởng cưới vợ, y còn chưa chuẩn bị sẵn sàng…

Đúng lúc này La Tiểu Lâu nhỏ giọng thúc giục: "Tôi nói này, anh có thể nhìn xem hộp năng lượng như thế nào trước hay không? Nếu thân thể của anh không có vấn đề gì." Nhất định là không có vấn đề! Vừa rồi y còn mười phần khí thế rống to rằng y không có hứng thú với cậu kia mà! Ta sát, đây là cái gì với cái gì!

Nguyên Tích lập tức đứng lên, động tác cứng ngắc mà cầm hộp năng lượng cuối cùng đến bên vách tường, y cần phải dời đi lực chú ý một chút, không thể cứ nghĩ đến tên nô lệ ngốc ngếch muốn chết kia.

Chờ Nguyên Tích lề mề đổi thay hộp năng lượng xong, trong phòng sáng lên, sắc mặt của y đã khôi phục lại bình thường. Sau đó y cao ngạo liếc nhìn La Tiểu Lâu một cái, xoay người ngồi trở lại sô pha.

Có lẽ y nên cùng nô lệ của mình nói một chút về vấn đề tình cảm, dù gì y cũng là chủ nhân của La Tiểu Lâu, hẳn là nên quan tâm đến các vấn đề của cậu. Nhưng – nhưng y còn chưa suy nghĩ kĩ xem mình muốn tiếp nhận hay không, nếu tiếp nhận thì nên tiếp nhận như thế nào – cũng không nhất thiết phải làm cho La Tiểu Lâu không thích y, như vậy hình như rất tàn nhẫn….

Nguyên Tích ngồi trê sô pha, ho khan một tiếng, chuẩn bị nói chuyện lâu dài, sau đó mới nói: "…Sau này hộp năng lượng cứ để tôi thay đi, cậu ngốc gần chết."

La Tiểu Lâu trợn mắt một cái, xoay người vào nhà bếp nấu cơm.

17. Chương 17: Phát

Hôm sau là thứ bảy, sáng sớm, Nguyên Tích liền dẫn La Tiểu Lâu đến câu lạc bộ cơ giáp. Tốc độ xe chạy nhanh như chớp trên suốt quãng đường khiến La Tiểu Lâu khi đến nơi vẫn không nhận rõ phương hướng.

Nguyên Tích quẹt thẻ, nhân viên công tác ở câu lạc bộ lập tức đi lên trước, dẫn Nguyên Tích vào một phòng hấn luyện, đây là nơi để chiến sĩ cơ giáp huấn luyện, không gian vô cùng rộng lớn.

Chờ nhân viên đi rồi, Nguyên Tích xoa không gian nữu trên cổ một chút, một cỗ cơ giáp màu trắng thật lớn xuất hiện trước mặt La Tiểu Lâu.

Cao mười một mười hai mét, toàn thân màu trắng bạc, không thể nhìn ra là vật liệu gì, cả người như tắm trong ánh sáng, cũng như chủ nhân của nó, kiêu ngạo mà xinh đẹp mê người.

La Tiểu Lâu vui sướng đi một vòng xung quanh cơ giáp, cậu vừa mong được một lần lái cỗ cơ giáp xinh đẹp này, vừa muốn tháo dỡ nó ra, nghiên cứu tất cả các linh kiện một lần.

Nguyên Tích khoanh tay đứng một lát, rốt cuộc đi tới, thản nhiên nói: "Cậu muốn theo tôi vào xem không?"

"Tôi, tôi có thể sao?" La Tiểu Lâu lắp bắp hỏi ngược lại, kinh hỉ đến mức ánh mắt sáng ngời, Nguyên Tích cũng không phải là một người dễ thuyết phục, lúc mới bắt đầu, ngay cả chạm y cũng không La Tiểu Lâu chạm một cái.

"Đương nhiên, tôi có thể cho phép cậu đi vào một lát." Nguyên Tích gật đầu, kiêu ngạo mà tuyên bố, sau đó nhìn thân thể gầy nhỏ của La Tiểu Lâu, do dự hai giây, một cánh tay rắn chắc ôm lấy thắt lưng của La Tiểu Lâu, mũi chân chạm đất, nhanh chóng phóng lên trên.

Tim của La Tiểu Lâu nhất thời chạy tọt lên cổ, cậu không ngờ Nguyên Tích ôm người khác mà còn có thể di chuyển với tốc độ nhanh như vậy. Chẳng lẽ muốn làm người lái cơ giáp đều cần loại thể lực biến thái như thế này sao? Ô, trời ạ, cậu thật sự có thể làm được sao….

Không quá năm giây sau, hai người đã ở trong khoang điều khiển.

La Tiểu Lâu ngồi vào ghế phụ lái bên cạnh Nguyên Tích, vị trí này không cần lái cơ giáp, nếu có thể thực hiện tốt nhiệm vụ phòng hộ, thì người thường cũng có thể tiến vào.

Bên trong cơ giáp cũng dùng ngân bạch làm tông màu chính, các phím là màu đen, tựa hồ cũng giống như cơ giáp trên mạng ảo, nhưng La Tiểu Lâu vẫn cảm thấy khắp nơi đều có cảm giác mới mẻ.

La Tiểu Lâu bật dậy khỏi chỗ ngồi, rướn người nhìn về phía màn hình và bàn phím ở trước mặt Nguyên Tích.

"Ngồi xuống, đừng lộn xộn." Nguyên Tích trừng mắt La Tiểu Lâu một cái, khởi động trang bị an toàn cho cậu.

"Tôi không biết bên trong cơ giáp còn có ghế phụ, cơ giáp Đa Phổ 01 của tôi căn bản không có vị trí này. Ai, thật tốt quá!" La Tiểu Lâu cứ nói không ngừng nghỉ như một kẻ nhà quê.

"Đương nhiên – đương nhiên là có, cơ giáp cao cấp đều có ghế phụ." Nguyên Tích không được tự nhiên mà thoáng nhìn La Tiểu Lâu đang hưng phấn một cái, "Chẳng qua, khoang điều khiển cũng chính là vị trí trái tim của cơ giáp, chủ nhân cơ giáp bình thường sẽ không cho phép người khác tiến vào – giống chỗ này, tôi chưa bao giờ cho phép người khác vào."

La Tiểu Lâu kinh ngạc quay đầu lại nhìn Nguyên Tích sắc mặt hơi hồng lên, lập tức hiểu được, Nguyên Tích lại đang không được tự nhiên mà giúp cậu, vì thế, La Tiểu Lâu mỉm cười nói: "Tôi hiểu rồi, cám ơn anh, anh thật sự là – chủ nhân tốt nhất."

Quả nhiên, Nguyên Tích chán ghét mà liếc cậu một cái.

"Có thể nói một chút về chức năng của những phím này cho tôi biết không?" La Tiêu Lâu vờ như không thấy, da mặt dày nói, chỉ cần cậu nghĩ đến việc mình bị GD giết chết mà không có khả năng phản thủ, trong lòng lập tức sẽ không thoải mái, hơn nữa, học những thứ này đối với chuyên ngành của cậu cũng rất có ích.

Hiếm khi thấy Nguyên Tích đáp ứng cậu mà không hề có châm chọc, ngồi nghiêm chỉnh, bắt đầu giảng giải, hơn nữa còn nói vô cùng nghiêm túc, đem các phím phân loại theo chức năng mà nói cho La Tiểu Lâu, hơn nữa, còn làm mẫu cho cậu xem.

Khi Nguyên Tích giảng đến những phím ở sát bên phải, La Tiểu Lâu ngồi bên trái y nhón người khỏi vị trí nghiêng lại đây.

Nguyên Tích cứng ngắc, phiền muộn nhìn La Tiểu Lâu gần như nửa nằm trên người y. Bộ muốn yêu thương ôm ấp sao, cậu sao không biết rụt rè một chút a!

Nguyên Tích vươn tay, chạm vào người La Tiểu Lâu, thân thể dưới tay hơi phát run, cánh tay của Nguyên Tích vốn muốn đẩy cậu ra nhất thời đổi thành tư thế ôm, khi La Tiểu Lâu kinh ngạc quay qua, y tức giận đến sắc mặt đỏ bừng nói: "Cậu như thế – tôi rất bất tiện, thật sự là phiền toái lại vướng víu, quên đi, tôi cầm tay cậu dạy cậu một chút chức năng."

Vì đây là lần đầu tiên học lái cơ giáp, La Tiểu Lâu hưng phấn đến toàn thân phát run, tuy rằng Nguyên Tích tức giận đến đỏ mặt cũng không thể dao động quyết tâm học tập của cậu. Cũng không thèm để ý đến

thể diện, miệng chỉ lo nói mấy lời nịnh nọt: "Cảm ơn nhiều, vất vả anh quá, vậy đi, đêm nay tôi massage cho anh được không, tôi rất muốn học, mà anh lại dạy tốt như vậy."

Chờ Nguyên Tích giải thích xong tất cả các phím, lại để La Tiểu Lâu quay về ghế phụ, nói: "Tôi cần phải luyện tập, sẵn tiện làm mẫu vài động tác cơ bản cho cậu xem, cậu tốt nhất là nên ghi nhớ cẩn thận, đừng mong tôi sẽ làm mẫu lần thứ hai."

La Tiểu Lâu gật đầu liên tục, ngoan ngoãn ngồi ở ghế phụ xem thao tác tay của Nguyên Tích cùng sân bãi xuất hiện trên màn hình.

Nguyên Tích lái cơ giáp đến khu luyện tập chướng ngại vật, từ đường thẳng cơ bản nhất, thay đổi phương hướng, vượt qua chướng ngại vật, động tác càng lúc càng nhanh. Cơ giáp màu trắng di động trong phòng huấn luyện, lộ tuyến quỷ dị, lại mang theo một vẻ đẹp tao nhã.

Trong một gian phòng kiểm soát, một người vuốt cằm nói: "Đã lâu lắm rồi y không có luyện tập cơ bản, chẳng lẽ hôm nay bị chập?"

Nhân viên phục vụ bên cạnh người này gật đầu, Nguyên Tích cư nhiên lại để người khác vào khoang điều khiển của y, nhất định là bị chập rồi.

Khi Nguyên Tích dừng lại, La Tiểu Lâu dù ngồi ở ghế phụ, cũng đã đổ mồ hôi đầy đầu, thở hổn hà hổn hển.

Nhanh, quá nhanh! Bất luận là tốc độ tay hay là phản ứng đều đạt đến tốc độ mà La Tiểu Lâu chưa bao giờ thấy, không hổ là cường đạo gen cấp S, chẳng lẽ mọi người trong ban thứ nhất đều lợi hại như vậy?

Nguyên Tích quay đầu nhìn La Tiểu Lâu một cái, nói: "A, dù gì cũng đã tiến vào chuyến, cho cậu một cơ hội thực tiễn, bên cạnh động cơ là hộp năng lượng, cậu đi đổi một cái thử xem."

Nói xong, vứt cho La Tiểu Lâu một hộp năng lượng cấp ba, tay La Tiểu Lâu run lên, hộp năng lượng cấp ba, một trăm bốn mươi ngàn đồng liên bang, nếu bị hỏng cậu chắc chắn là đền không nổi!

Nhưng rõ ràng là rất đơn giản, bản thân La Tiểu Lâu cũng muốn quý trọng cơ hội thực tiễn này, vì thế bắt tay vào nhấn lên hai cái chốt, mà hình biểu thị đồng ý đổi hộp năng lượng, La Tiểu Lâu cầm hộp năng lượng vươn tay về phía Nguyên Tích.

"Từ Từ." Nguyên Tích bỗng nhiên cau mày.

"Làm sao vậy?" La Tiểu Lâu nơm nớp lo sợ hỏi.

"Không đúng, màu của hộp năng lượng này..." Nguyên Tích vừa nói vừa cầm lấy hộp năng lượng trong tay La Tiểu Lâu, quả nhiên đã biến thành không gauss.

La Tiểu Lâu bị dọa run, nói chuyện dường như mang theo chút nức nở: "Tôi, tôi – hẳn là do tôi làm hỏng rồi, tôi sẽ bồi lại cho anh."

Trời ạ, chẳng lẽ cậu là sát thủ hộp năng lượng sao, hay là cậu có thể chất dẫn năng lượng, quả nhiên trọng sinh rồi liền trở nên biến thái, cậu đã biết mà!

Nguyên Tích trợn mắt nhìn La Tiểu Lâu một cái, nhưng thật ra không có sinh khí, "Quên đi, tôi không nên trông cậy vào cậu." Nói xong, chính mình cầm một cái mới thay vào.

Tảng đá xanh biết trước ngực La Tiểu Lâu ngày càng sáng rõ, La Tiểu Lâu cảm thấy ngực nóng lên, lại nghĩ rằng do mình chưa thích ứng với việc ở trong khoang điều khiển.

Buổi trưa, sau khi luyện tập xong, Nguyên Tích và La Tiểu Lâu rời khỏi câu lạc bộ.

Lần này La Tiểu Lâu thật thức thời mà chủ động nói Nguyên Tích dẫn cậu đi mua bánh ngọt Tam Mộc, Nguyên Tích mang theo biểu tình như nói thật chỉ biết làm nũng khiến người khác không có biện pháp, nhưng cuối cùng cũng lái xe đến đó.

Tới tiệm bánh ngọt, lần đầu tiên Nguyên Tích xuống xe theo La Tiểu Lâu đi vào trong, lập tức hấp dẫn không ít ánh mắt của nhân viên phục vụ. La Tiểu Lâu đang do dự không biết có nên mua một cái bánh ngọt lớn một chút cho Nguyên Tích hay không thì y đã đứng trước hàng bánh ngọt hoa quả, lễ độ mỉm cười với nhân viên phục vụ, "Này, này, mỗi loại hai cái."

Không mất bao lâu, bánh ngọt đã được đóng gói xong, khi nhìn thấy nhân viên phục vụ đỏ mặt, Nguyên Tích biểu tình vẫn không thay đổi nói: "Cô cũng biết, trong nhà sẽ có vài nam nhân không thể chịu đựng được chút ham thích nho nhỏ." Vừa nói, vừa hướng La Tiểu Lâu gọi: "Đến, cầm bánh ngọt của cậu này."

Vì thế, dưới cái nhìn khác thường của nhân viên phục vụ, La Tiểu Lâu cầm bốn hộp bánh ngọt ra khỏi cửa tiệm, vừa đi vừa nghi hoặc, "Chuyện gì xảy ra vậy? Ánh mắt của cô ấy như vậy là sao?"

Nguyên Tích vô cùng bình tĩnh mà mở cửa xe, mang theo người nhà cùng bốn hộp bánh ngọt trong lòng người nhà biến mất khỏi tiệm bánh.

Một nữ nhân viên phục vụ trong mắt đầy những trái tim hồng hồng: "Ô! Nếu tôi có thể có được một nam nhân vì tôi mà vào tiệm mua bánh ngọt…"

Một người khác dùng ngữ khí mơ màng tiếp lời: "Anh ấy nhất định là vô cùng cưng chiều cậu ấy! Cái gì cũng không nỡ để người yêu đi làm, nhìn như vậy, không chừng còn mua cả người máy gia dụng!"

"Ai, thật sự là một người hạnh phúc…."

Mà hiện tại, con người hạnh phúc, La Tiểu Lâu, đem cơm lên bàn, miệng than thở: "Anh còn nuốt được cơm chiều sao?"

Kỳ thật, biểu hiện của Nguyên Tích lần này cũng khá hơn nhiều rồi, sau khi hỏi ý kiến của cậu mới ăn "ba hộp bánh ngọt của La Tiểu Lâu", để lại một hộp cho cậu.

Nguyên Tích nhìn La Tiểu Lâu một cái, đem phần ăn tối thuộc về mình kéo đến trước mặt.

"Kỳ thật, tôi vẫn muốn hỏi, sao anh có thể chịu được cơm tôi làm nhỉ? Sao không đóng gói ở trường mang về?" La Tiểu Lâu thuận miệng hỏi.

"Hừ, kỳ thật cũng có chịu đựng được, cho dù cậu làm khó ăn tôi cũng sẽ cố chịu." Nguyên Tích vừa ăn vừa nói móc.

Buổi tối, sau khi La Tiểu Lâu dọn dẹp phòng tắm cho Nguyên Tích xong, Nguyên Tích đã mặc áo tắm ở trên giường chờ cậu, tư thế kia làm cho La Tiểu Lâu muốn vờ đi nhưng vẫn không tránh khỏi ngượng ngùng.

Nguyên Tích cúi đầu nhìn La Tiểu Lâu ngồi massage trên người y, ngón tay của cậu vừa nhỏ vừa dài, rất trắng, hơn nữa hình dạng nhìn rất tốt, trong lòng bàn tay có những vết chai nhỏ, sờ lên người vô cùng thoải mái.

Không có sức mạnh, gen cũng không tốt, nhưng thật ra bề ngoài không tồi, lại ngoan ngoãn nghe lời, hơn nữa không có gì nguy hiểm, không cần đề phòng – đây chính là người mà y đã chọn, Nguyên Tích hài lòng nghĩ.

Ngày hôm sau là chủ nhật, La Tiểu Lâu dựa theo kế hoạch đã định, đi đến chỗ làm công, khi đến nơi mới phát hiện Dương Dật không có ở đó.

Sau khi nghe ngóng, mọi người đều cười tủm tỉm nói với La Tiểu Lâu, lần này Dương Dật kí kết hợp đồng với tập đoàn Khải Ân, là một kì công, hiện tại đã được đưa đến công ty làm chủ quản cao cấp.

La Tiểu Lâu có chút tiếc nuối, dù sao Dương Dật cũng chiếu cố cậu rất nhiều.

Một phó tổng cười nói với La Tiểu Lâu, La Tiểu Lâu hiện giờ là do ông phụ trách, vị phó tổng này biết La Tiểu Lâu tốc độ cao, lại không biết lần cuối cùng cậu phụ trách là linh kiện bậc hai. Còn dặn La Tiểu Lâu chọn thứ mà cậu sở trường nhất, làm nhanh nhất.

La Tiểu Lâu nghĩ nghĩ, chọn linh kiện số 05 mà mình làm lần đầu tiên khi đến đây, cùng với linh kiện số 08, cũng là một loại linh kiện bậc một khác. Vì hiện giờ cậu đang học về linh kiện bậc một, cho nên thà rằng lời ít tiền ít cậu cũng muốn được tiếp xúc với linh kiện thực tế.

Giữa trưa, La Tiểu Lâu cầm ba tổ linh kiện số 05 cùng một tổ linh kiện số 08 đã hoàn thành giao lên, linh kiện số 08 là lần đầu tiên gia công, cho nên La Tiểu Lâu cũng không có cải biến gì.

Bất quá, La Tiểu Lâu phát hiện, người phụ trách thu linh kiện đã hoàn thành từ công nhân nhìn rất xa lạ, hơn nữa hai phó tổng đối với bọn họ đều thật cung kính.

Lúc ăn cơm, La Tiểu Lâu nhỏ giọng hỏi sao lại thế này.

Công nhân ngồi bên cạnh nói với cậu: "Ai mà biết, sau khi Dương tổng kí hợp đồng rồi rời đi thì bên trên phái nhóm người này đến, nghe nói linh kiện của chúng ta mỗi lần gia công xong đều được đem đi đo lường kiểm tra chất lượng, bây giờ yêu cầu thật sự là càng ngày càng nghiêm."

La Tiểu Lâu ngẩng đầu nhìn, dường như công nhân cũng không thay đổi, xem ra việc kiểm tra đo lường này cũng không có chặt chẽ như trong tưởng tượng.

Sau giờ cơm trưa, vài người cùng nhau ra ngoài, một người bên cạnh bỗng nhiên nói: "Lão Dương, nên bắt đầu làm việc! Ha ha, hiếm thấy có khi nào không nóng nảy như hôm nay – a?"

Mấy người kia bỗng nhiên dừng lại, mọi người cùng quay đầu, phát hiện lão Dương cư nhiên nằm trên bàn hôn mê bất tỉnh.

Mọi người nhanh tay đưa lão Dương đến phòng bệnh của xưởng, thầy thuốc kiểm tra một lần rồi tiêm cho lão Dương một mũi thuốc, lão Dương chậm rãi mở mắt.

"Bác sĩ, rốt cuộc sao lại thế này? Lão Dương không có việc gì chứ?" Người chung quanh quan tâm hỏi han.

Thầy thuốc lắc đầu, "Thật ra cũng không phải là bệnh nặng, chính là mệt, tôi nói, lão Dương à, ông cũng đừng liều mạng như thế nữa, dù trong nhà nhiều áp lực, một khi ông ngã xuống, ông bảo bọn họ phải làm sao đây?"

Sắc mặt lão Dương tái nhợt, nghe bác sĩ nói liền hiện lên mỉm cười, La Tiểu Lâu khẳng định là lão đang nghĩ đến con cái của mình, nghe nói hiện tại đều là sinh viên đại học.

Nhìn lão Dương như vậy, La Tiểu Lâu bỗng nhiên nghĩ đến cha mẹ, trong lòng đau xót, chính mình hoàn toàn mất tích, bọn họ sẽ khó chịu đến mức nào? Nghĩ đến đây, La Tiểu Lâu cầm tay lão Dương, cậu quyết định đem phương pháp làm linh kiện số 05 đơn giản chỉ cho lão Dương. Dù sao, linh kiện bậc một cải biến không lớn, tính năng cũng sẽ tuyệt đối không kém đi, bên trên hẳn cũng sẽ không vì chút chuyện đó mà đuổi cậu.

Như vậy, thu nhập của lão Dương sẽ tăng lên, cũng không cần tiếp tục sớm tối liều mạng như vậy.

Quả nhiên, bác sĩ cũng không khuyên được lão Dương, lão vẫn trở về làm việc như cũ, La Tiểu Lâu đi theo lão Dương vào phòng làm việc.

Lão Dương kinh ngạc nhìn La Tiểu Lâu, sau đó La Tiểu Lâu chậm rãi đi tới, cầm lấy linh kiện số 05 bên cạnh lão Dương bắt đầu lắp ráp. Động tác của cậu không nhanh, lại rất có tiết tấu, ngón tay linh hoạt, động tác tuyệt đẹp, không biết vì sao vẫn nhìn như vậy.

Đến khi La Tiểu Lâu lắp ráp xong một linh kiện, lão Dương mới giật mình mở to mắt nhìn La Tiểu Lâu: "Cháu…cháu…"

La Tiểu Lâu nở nụ cười: "Chú Dương, linh kiện này cháu có sửa lại một chút, bất quá chú yên tâm, đối với việc kiểm tra đo lường kia sẽ không gặp trở ngại. Như vậy có thể tiết kiệm thời gian làm một bộ, cháu nghĩ đối với chú Dương cũng không phải là chuyện xấu."

Lão Dương kinh ngạc nhìn La Tiểu Lâu cả nửa ngày, bỗng nhiên đứng dậy, đi tới vài bước, cầm chặt tay La Tiểu Lâu: "Cám ơn, Tiểu Lâu, rất cảm ơn cháu, cháu không biết việc này đối với chú có ý nghĩa như thế nào đâu…"

La Tiểu Lâu đỡ lão Dương đang kích động ngồi xuống, còn nói thêm: "Bất quá, chú Dương, chú phải đồng ý với cháu một việc, nếu có ai hỏi chú cũng không được nói cải biến này là do cháu thực hiện."

Lão Dương nhìn La Tiểu Lâu một chốc, trịnh trọng nói: "Tiểu Lâu, cháu yên tâm, chú sẽ không nói ra tên của cháu cho bất kì ai, cũng sẽ không để ai nhìn đến phương pháp này của cháu."

La Tiểu Lâu cười gật đầu, sau khi xác định lão Dương đã học được mới rời khỏi phòng làm việc của lão Dương. Cậu cũng không phải là tin tưởng người khác một cách mù quáng, nói gì đây cũng là một linh kiện bậc một, cho dù có người biết là cậu sửa cũng không thể gây nên chuyện lớn gì.

Sau khi La Tiểu Lâu trở lại phòng làm việc của chính mình, tiếng đập cửa bỗng nhiên vang lên.

18. Chương 18: Tiểu Kim Khố

Dưới ánh mắt kinh ngạc của La Tiểu Lâu, cửa mở ra, ba người mặc đồ trắng tiến vào, một tổ đo lường chất lượng mà bên trên phái đến cư nhiên toàn bộ đều đến đây.

La Tiểu Lâu sửng sốt, chẳng lẽ linh kiện của mình có vấn đề? Không nên a, cậu nhớ rõ mình đã làm kiểm tra đo lường ở trên mạng rồi mà….

Thanh niên đi đầu anh tuấn nhã nhặn, ánh mắt dưới cặp kính làm cho người ta có cảm giác trong trẻo mà lạnh lùng, anh quét mắt qua bàn làm việc, ngẩng đầu hỏi: "Cậu là La Tiểu Lâu làm việc ở đây?"

La Tiểu Lâu không rõ ý đồ của bọn họ khi đến đây, cẩn thận gật đầu.

Thanh niên nhìn thoáng qua những công nhân đang ló đầu nhìn về phía bên này, bảo công nhân ở phía sau đóng cửa lại, sau đó nhìn vào mắt La Tiểu Lâu, chậm rãi nói: "Tôi mới vừa xem băng ghi hình cậu ở trong phòng lão công nhân hoàn thành một linh kiện."

Thấy ánh mắt cảnh giác mà bình tĩnh của La Tiểu Lâu, trên gương mặt nghiêm nghị của thanh niên xuất hiện một tia nhu hòa, từ trong một chiếc hộp tùy thân lấy ra ba linh kiện, đặt lên bàn công tác của La Tiểu Lâu, "Như vậy, ba linh kiện này hẳn là do cậu gia công?"

La Tiểu Lâu nhìn một linh kiện số 05 và hai linh kiện số 17 trên bàn, trong đầu hiện lên một ý niệm, chẳng lẽ trong quá trình cải biến linh kiện của cậu có vấn đề? Nghĩ đến đây, La Tiểu Lâu không dám nghĩ tiếp nữa, cậu nặng nề gật đầu. Về sau trên con đường trở thành cơ giáp chế tạo sư của cậu chỉ sợ sẽ xuất hiện không ít vấn đề như vậy, trách nhiệm như vậy, cậu phải gánh vác.

"Khá lắm, tiểu tử cậu lẫn trốn rất giỏi, làm bọn tôi nằm vùng bảy ngày" Một tiểu tử da đen ở phía sau thanh niên tiến tới, xoa tóc La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu nhất thời không né tránh, đứng sững ở đó.

Tiểu tử ngẩng đầu nhìn người thanh niên nhã nhặn, thuận miệng nói: "Thầy à, nhanh chóng đem cậu ta về đi, bên kia đã sớm nóng nảy rồi."

Thanh niên mỉm cười, tất cả vẻ trong trẻo mà lạnh lùng trên gương mặt dường như đều là ảo giác: "Xin chào, anh là Trầm Nguyên, là cơ giáp chế tạo sư của tập đoàn Khải Ân. Lần trước công ty của bọn anh nhờ nhà xưởng của cậu gia công một số linh kiện, giao hàng đúng lúc, tất cả đều rất bình thường, nhưng khi kiểm tra đo lường, bọn anh trong lúc vô ý phát hiện ra ba cái ngoài ý muốn – cũng có thể nói là kinh hỉ, nhìn xem cậu đã mang đến cho bọn anh cái gì."

La Tiểu Lâu nhẹ nhàng thở ra, xem ý của bọn họ thì hẳn là không có vấn đề gì lớn.

"Tốt lắm, những việc còn lại không tiện nói trong này, hi vọng cậu có thể đi với bọn anh một chuyến, anh muốn nói với quản lý của cậu một tiếng."

La Tiểu Lâu đồng ý, nếu cậu muốn bảo trụ công việc này, không thể không đồng ý. Hơn nữa, ấn tượng của cậu đối với Trầm Nguyên cũng không tệ.

Ba người dẫn La Tiểu Lâu ra ngoài đến một chiếc xe công tác. Trong xe rộng rãi thoải mái, nhưng dĩ nhiên là hoàn toàn khác với loại xe tốc độ của Nguyên Tích, khi uống tách cà phê nóng, La Tiểu Lâu thậm chí cũng không có cảm giác là mình đang ngồi trong một chiếc xe đang di chuyển.

Vài người đối với La Tiểu Lâu vô cùng thân mật, tiểu tử da đen kia nhỏ tuổi nhất, thỉnh thoảng đến đùa vài câu với La Tiểu Lâu.

Khi biết cậu là sinh viên học viện quân sự Saint Miro, ba người đều thật kinh ngạc, tiểu tử da đen thật vui vẻ nói với Trầm Nguyên: "Thầy, là đàn em trong trường của thầy này."

Ánh mắt của La Tiểu Lâu ánh lên, lập tức lại tăng thêm vài phần hảo cảm đối với Trầm Nguyên. Cậu đã nhận ra, Trầm Nguyên là người đứng đầu trong ba người, hơn nữa tuổi trẻ như vậy đã có học trò, kỹ thuật khẳng định là rất giỏi.

Mà ba người khác tuy rằng không nói ra nhưng trong lòng cũng thật ngạc nhiên, người khiến cho bộ nghiên cứu cao cấp của tập đoàn Khải Ân bọn họ náo loạn cả lên hóa ra lại là một thiếu niên như vậy, xem tư liệu của cậu, chỉ có mười bảy tuổi, chẳng lẽ cậu là một truyền nhân của một trường phái chế tạo cơ giáp cổ nào đó sao? Bọn họ cũng không hỏi nhiều, này cũng không phải chuyện bọn họ nên hỏi. Trước mắt chỉ cần đem thiếu niên này về thì sẽ có biện pháp giữ cậu lại tập đoàn Khải Ân.

Khi La Tiểu Lâu từ trong xe bước ra, phát hiện xe đang dừng lại tại một bãi đỗ xe rất lớn trên không, mở rộng ra từ phần giữa của một tòa nhà hơn trăm tầng, cao thấp đều là những kiến trúc màu gỉ sắt nhìn không thấy giới hạn.

La Tiểu Lâu hít vào một hơi, này – một công ty lớn như vậy, nhà xưởng mà cậu đang làm thật sự là không có khả năng so sánh.

Bất an theo đám người Trầm Nguyên vào tòa nhà, đi thang máy đến một gian phòng họp ở vị trí cao nhất.

Khi La Tiểu Lâu được dẫn vào cửa, một người trung niên bên trong lập tức đứng lên, Trầm Nguyên cũng kính nói: "Thầy Địch Gia, người đã tìm được rồi."

Ánh mắt của người trung niên chợt lóe lên, đánh giá La Tiểu Lâu một chút, sau đó kinh ngạc nhìn về phía Trầm Nguyên: "Chắc chắn là không sai chứ?"

Tiểu tư da đen miệng giật giật, nhưng ở trước mặt thầy cho nên không dám lên tiếng. Trầm Nguyên cười nói: "Mới đầu tôi cũng không tin, nhưng vị tiểu huynh đệ này tự mình làm qua, cho nên sẽ không sai."

Trong mắt người trung niên mang theo ý cười, hòa ái nói với La Tiểu Lâu: "Cậu ngồi đi." Sau đó lấy một chiếc hộp ở bên cạnh, nhẹ nhàng đặt trước mặt La Tiểu Lâu, nói: "Nếu có thể, tôi hi vọng cậu ở trước mặt chúng tôi lắp ráp hai cái linh kiện."

Kí lai chi tắc an chi[1], gần đây La Tiểu Lâu đã nghiên cứu được hai trăm mười – hai trăm mười lăm linh kiện bậc một, cũng được khoảng một phần ba, trong lòng đối với một vài phương diện của linh kiện cũng có chút tự tin, gật gật đầu, liền bắt đầu sắp xếp lại nhưng linh kiện nho nhỏ bên trong.

"Đều là linh kiện số 17, phải gia công hai cái?" La Tiểu Lâu ngờ vực hỏi lại.

"Đúng vậy, bởi vì chúng tôi thu được hai loại linh kiện số 17, mà căn cứ vào một vòng đo lường kiểm tra của chúng tôi, người gia công hai loại linh kiện này rất có khả năng là cậu." Trầm Nguyên vừa nói vừa quan sát La Tiểu Lâu, sắc mặt La Tiểu Lâu tái nhợt, người khác vừa nhìn liền biết ngay là cậu đang khẩn trương, lập tức nói thêm một câu: "Cậu cũng đừng áp lực quá, cứ tùy tiện gia công hai cái, không đạt yêu cầu cũng không sao."

La Tiểu Lâu cười cười, linh kiện đã được cậu sắp xếp thành hai nhóm. Tuy có nhiều người vây quanh nhìn chằm chằm như vậy khiến cậu cảm thấy có chút căng thẳng, nhưng một khi đã bắt đầu gia công, La Tiểu Lâu liền có thói quen xem nhẹ mọi sự mọi vật chung quanh.

Vì sao lại có hai loại, trong đầu La Tiểu Lâu hiện lên một ý niệm, lúc ấy cậu thiết kế ba phương pháp gia công, cuối cùng chỉ dùng có hai, nhưng loại thứ nhất bởi vì không thể tiết kiệm thời gian cho nên bị cậu bỏ qua, nhưng quả thật loại này cậu có gia công một cái.

Nghĩ đến đây, La Tiểu Lâu nhớ lại các bước gia công của chính mình, bắt đầu động thủ.

Người nghèo La Tiểu Lâu tự động tiến nhập hình thức tiết kiệm thời gian, cậu dùng chính là loại phương pháp sau, cũng chính là phương pháp giảm thiểu còn lại mười lăm bước. Loại phương pháp này cậu dùng nhiều nhất, cũng thuần thục nhất, sau mười phút, một linh kiện đã hoàn thành.

La Tiểu Lâu không có ngẩng đầu lên nhìn vài người đang sợ ngây người, cậu vừa hồi tưởng phương pháp thứ nhất vừa bắt đầu động thủ. Tuy rằng trên thực tế cậu chỉ dùng một lần, nhưng luyện tập ở trong đầu cũng được vài lần, còn lập bản vẽ, La Tiểu Lâu cũng có ấn tượng đại khái, mười bảy phút sau, một cái linh kiện nữa được hoàn thành.

Ánh mắt của người trung niên lại sáng lên, cầm lấy hai linh kiện La Tiểu Lâu vừa gia công, bảo Trầm Nguyên đem đi kiểm tra đo lường, chính mình kéo La Tiểu Lâu qua, cười tủm tỉm hỏi: "Tiểu huynh đệ, trong nhà cậu có người làm cơ giáp chế tạo sư sao?" Nếu tìm được người thừa kế truyền thống, vậy thu hoạch càng lớn!

La Tiểu Lâu mở to mắt nhìn người trung niên thái độ càng ngày càng khả nghi, tuy rằng cậu cũng không biết hết về người trong nhà, nhưng cậu cũng không cho rằng trong nhà Kim phu nhân hoặc La thiếu tướng có người làm loại công việc này, do dự một chút, thận trọng hồi đáp: "Tôi cũng không rõ lắm, nhưng chắc là không có, vì chưa từng có ai nói với tôi chuyện này cả."

Vừa nghe lời này, trong lòng Địch Gia nhất thời lạnh hơn phân nửa, ông nắm chặt tay La Tiểu Lâu, trịnh trọng hỏi: "Vậy cậu có thể nói cho tôi biết, hai loại phương pháp này là cậu học từ ai không?"

Cân nhắc trong chốc lát, La Tiểu Lâu chần chờ nói: "Tôi ăn ngay nói thật, tôi cũng hi vọng mọi người đừng khó dễ tôi. Đây là do tự tôi nghĩ lung tung, bởi vì lúc đó tôi không đủ tiền đóng học phí cho nên chỉ có thể nghĩ ra loại phương pháp rút ngắn thời gian này." Theo tình huống hiện tại, nếu không nói thật, bị một tập đoàn lớn như vậy dòm ngó, phiền toái của cậu sẽ còn lớn hơn nữa, không bằng bây giờ ăn ngay nói thật.

Tiểu tử da đen rốt cuộc nhịn không được cười ra tiếng, lại bị Địch Gia trừng mà thành thật đứng ở một bên.

Lúc này Trầm Nguyên cầm hai cái linh kiện trở lại, "Thầy, quả nhiên, loại thứ nhất hiệu suất 93%, loại thứ hai hiệu suất 95%."

Địch Gia dùng ánh mắt phức tạp nhìn La Tiểu Lâu, đây cơ hồ là người trẻ tuổi nhất mà lại có thiên phú nhất mà ông từng gặp, nhưng cũng không phải là phát hiện một trường phái mới, một loại lập luận lắp ráp hoàn toàn mới mà bọn họ không hề biết đến như ông đã tưởng.

Địch Gia thở dài, cùng Trầm Nguyên trao đổi ánh mắt, một lần nữa kéo La Tiểu Lâu trở lại bàn ngồi xuống.

"Vậy cậu đã thay đổi phương pháp gia công của mấy loại?" Địch Gia trầm ngâm một chút mở miệng hỏi.

"Ba loại, chỉ có linh kiện số 05 và linh kiện số 17, trên thực tế tôi cũng chỉ từng tiếp xúc qua hai loại này." La Tiểu Lâu mang theo ánh mắt trong trẻo nói.

"Vậy, tập đoàn của chúng tôi muốn mua đứt hai phương pháp gia công của linh kiện số 17, cậu nghĩ có được không?" Sau khi chỉnh đốn lại tâm lý, thoát khỏi trạng thái uể oải, Địch Gia lại lập tức trở về với bản chất thông minh tháo vát, bắt đầu giành lợi ích cho công ty.

Khóe miệng La Tiểu Lâu run lên, ánh mắt sáng ngời: "Mấy thứ này cũng có thể bán lấy tiền?" A, trời ạ, cậu nhất định là gặp vận may rồi, hiện giờ thứ cậu thiếu nhất chính là tiền!

Địch Gia nhìn cậu bé nhà quê trước mặt như biến thành một người khác, hữu lễ cười nói: "Đương nhiên, hơn nữa tôi cũng sẽ dành cho cậu quyền lợi thỏa đáng nhất. Loại phương pháp gia công thứ nhất vừa rồi, chính là loại có thể tiết kiệm thời gian đó, chúng tôi có thể mua với giá ba trăm ngàn đồng liên bang loại thứ hai có hiệu suất cao, cho cậu sáu trăm ngàn. Vì linh kiện số 05 là linh kiện bậc một, việc cải biến cũng không có ý nghĩa lớn, nhưng chúng tôi vẫn sẽ mua với giá năm mươi ngàn liên bang."

La Tiểu Lâu kinh hỉ đến mức không biết nói gì cho phải, cậu – cậu có tiền! Đó là chín trăm năm mươi ngàn! Cậu thật muốn cầm năm mươi ngàn ném vào mặt chủ nhiệm khối!

Người trung niên trước mặt này thật là càng xem càng thích, người hòa hảo, phong độ cũng không tồi, nhất là đối với cậu thật sự thật sự tốt quá – từ từ, ông ta không có mục đích gì chứ?

La Tiểu Lâu nhanh chóng tỉnh táo lại, ho khan một tiếng, cẩn thận hỏi han: "Vì sao lại giúp tôi?"

Địch Gia cười nhìn La Tiểu Lâu: "Quả nhiên là một cậu bé lanh lợi, tôi giúp cậu như vậy là vì hi vọng cậu có thể ở lại làm việc cho tập đoàn Khải Ân, dù sao đối với cậu mà nói, làm ở đâu hẳn cũng không phải là chuyện quan trọng gì, tôi tin rằng đãi ngộ của bên chúng tôi tốt hơn nhiều so với bên xưởng gia công. Mà yêu cầu duy nhất của tôi chính là nếu cậu lại có loại phương pháp gia công mới, khi nào bán, nhớ ưu tiên nghĩ đến tập đoàn của chúng tôi."

La Tiểu Lâu âm thầm tính toán, nhất thời mở cờ trong bụng, theo cách nói của Địch Gia, cậu hoàn toàn không phải chịu tổn thất gì cả.

Dù rất cao hứng, La Tiểu Lâu vẫn cẩn thận nói: "Có thể, nhưng có vài việc tôi phải nói trước. Tôi còn là sinh viên, không thể kí hợp đồng, hơn nữa tôi cũng không thể cam đoan có thể tìm thêm phương pháp gia công mới."

Trầm Nguyên cùng những người khác hiếm khi nào nhìn thấy một thiếu niên như vậy, giống như một con hồ ly đang vẫy đuôi cùng bộ trưởng bộ nghiên cứu của tập đoàn Khải Ân nói chuyện, đều cố nén ý cười. Địch Gia bất đắc dĩ nói: "Được, những chuyện này tùy cậu, dù sao cậu vào đây cũng không phải chỉ ăn không ngồi rồi, còn phải làm việc."

La Tiểu Lâu lòng tràn ngập vui vẻ vẽ lại hai phương pháp gia công của linh kiện số 17, sau đó nhìn Trầm Nguyên chuyển tiền vào tài khoản của cậu, hai mắt đều cong thành hình mặt trăng.

Bây giờ cậu cũng là người có tiền a, việc đầu tiên khi trở về là phải nhồi thịt gà vịt bò vào tủ lạnh, gần đây xem thấy thái độ của Nguyên Tích cũng không tồi, có thể bỏ thêm mấy cái bánh ngọt vào tủ lạnh, dù sao cũng còn thừa chỗ.

"Còn nữa, Tiểu Lâu, cậu theo tôi đi gặp một người." Địch Gia sắp đi ra bỗng nhiên lại quay về phòng họp, "Tiểu quỷ cậu vận khí thật tốt, vừa lúc hôm nay Nghiêm đại sư đang ở trong phòng nghiên cứu."

Trong ánh mắt hâm mộ của mọi người xung quanh, La Tiểu Lâu theo Địch Gia đi đến trước cửa của một gian phòng.

Địch Gia dùng máy liên lạc một chút, năm phút sau cửa mới mở ra.

La Tiểu Lâu vừa bước vào trong lập tức há to miệng. Gian phòng này vô cùng lớn, chỉ là gian ngoài cũng đã to hơn so với căn hộ ba phòng của La Tiểu Lâu, linh kiện cơ giáp chồng chất khắp nơi. Trên bàn thí nghiệm là các loại máy móc thiết bị khác nhau.

Trong phòng, những người trợ lý mặc đồ xám đang vội vàng, mà một lão nhân mặc áo khoác màu trắng đang quan sát một dụng cụ phản ứng.

Quả thật như là một xưởng sản xuất thu nhỏ, La Tiểu Lâu liếc nhìn một loại cơ giáp được bày trong một góc sáng sủa cho thỏa lòng hâm mộ.

Tranh thủ lúc lão nhân rảnh rỗi, Địch Gia nói một cách ngắn gọn về tình hình của La Tiểu Lâu một chút, bởi vì La Tiểu Lâu chỉ biết ba loại phương pháp đổi mới này, trong lòng ông cũng không chắc có nên mang La Tiểu Lâu lại đây hay không.

Lão nhân kia chỉ phất phất tay: "Cậu đi đi, để thằng bé lại đây."

Vị Nghiêm đại sư này tuổi tác không nhỏ, mắt lóe tinh quang, khí thế mười phần.

Trước khi đi, Địch Gia dặn La Tiểu Lâu phải biết quan sát, sau đó dùng ánh mắt thương hại nhìn La Tiểu Lâu một cái, rời đi.

La Tiểu Lâu thành thành thật thật đứng ở một bên, cũng không dám quấy rầy bọn họ, nhưng thật ra, cậu đối với những việc mà bọn họ đang làm cảm thấy rất hứng thú.

Có gia công linh kiện, nhưng cũng có gia công nguyên liệu thô, những thứ như vậy không dễ gì được nhìn thấy, vừa hay La Tiểu Lâu cũng rất hứng thú với những thứ này, hưng trí bừng bừng.

Chớp mắt, cậu đã đứng đó hết ba bốn giờ, chờ tất cả các trợ lý đứng dậy rời đi, La Tiểu Lâu mới phát hiện hiện tại đã gần sáu giờ. Mà lúc bấy giờ, trong phòng chỉ còn lại mình cậu cùng một ông lão tính tình hỏng bét.

Trời ạ, Nguyên Tích sẽ giết cậu mất thôi! Tên kia một khi đói bụng thì chuyện gì cũng làm được.

"Còn đứng ngây ngốc ở đó làm gì! Không lại đây hỗ trợ? Sao mà một chút khả năng quan sát cũng không có thế hả?" Lão nhân bỗng nhiên lạnh lùng nói.

Chẳng lẽ ngài không thể tỏ vẻ cảm động muốn tôi hỗ trợ được sao, La Tiểu Lâu thầm oán, đến giúp lão nhân nâng một khối linh kiện hình chữ nhật. Loại linh kiện này chỉ dùng ở đầu gối của cơ giáp, hôm trước La Tiểu Lâu mới vừa học qua. Cậu thuận tay đẩy một khối nhỏ ra vào trong, sau đó giúp lão nhân nâng lên.

Lão nhân liếc nhìn La Tiểu Lâu một cái, đến khi linh kiện được đặt xuống, mới chậm rãi nói: "Sinh viên năm nhất, hơn nữa còn từng tiếp xúc với ba loại linh kiện?"

Bị loại ánh mắt khinh thường này đảo qua, La Tiể Lâu cơ hồ muốn nói tôi có tội – lúc này cậu đương nhiên không biết đây chỉ mới là bắt đầu, sau này, ham muốn nói lời này của cậu sẽ ngày càng nhiều.

"Vâng, đúng vậy." La Tiểu Lâu thật cẩn thận trả lời, sao lão nhân này lại cho hắn có cảm giác là Nguyên Tích khi lớn tuổi nhỉ, cái mặt thối thối đó cũng giống quá đi.

"Sau này, cậu đi theo tôi, nếu quá ngu ngốc, khiến tôi không hài lòng, thì một tháng sau đừng có xuất hiện trước mặt tôi nữa." Lão nhân nói mà không thèm để ý gì đến phản ứng của người khác.

Ông cũng nên hỏi ý của tôi một chút có được không, tôi còn có nhân quyền mà – La Tiểu Lâu im lặng nhìn lão nhân.

"Được rồi, cậu về trước đi! Cái gì cũng không biết, ở lại đây chỉ thêm chướng mắt!" Lão nhân ném thứ trong tay lên mặt bàn, bước ra ngoài trước.

"Vậy, ngài có biết tôi chỉ có thể làm vào ngày thứ bảy và chủ nhật không?" La Tiểu Lâu cố lấy dũng khí hỏi, khiến lão nhân không hài lòng? Điều này thật sự rất dễ dàng, mới vừa nãy lão nhân còn mắng người cơ mà! Theo La Tiểu Lâu thấy, mấy người trợ thủ này đã luyện mãi thành thói quen, làm tốt lắm.

Vạn nhất lão nhân này không nói lý, một tháng sau bảo cậu rời đi thì cậu ngay cả một công việc cũng không có. Xưởng lắp ráp nhỏ kia đại khái cũng không muốn cậu nữa, dù sao xưởng lắp ráp nhỏ đó cũng xem như là cấp dưới của tập đoàn Khải Ân.

Lão nhân nhướng mày nhìn La Tiểu Lâu một cách châm chọc: "Cậu đã biết, như vậy thứ sáu gặp lúc tám giờ, tôi không có thời gian đi làm tri kỉ bà bà của cậu – đừng có đem cái vấn đề ngu ngốc đó đến đây hỏi tôi."

"……." Kỳ thật, chắc hẳn ông trời vẫn đang muốn khảo nghiệm cậu.

Bất kể thế nào, khi La Tiểu Lâu trở về cũng chỉ dám bước thật nhẹ nhàng! Tâm tình sung sướng! Giữa đường, cậu xuống khỏi xe công cộng mua bánh ngọt mà Nguyên Tích thích ăn, còn đóng gói một con lợn, một tảng thịt bò lớn, còn lại thì cậu đặt chuyển đến nhà để nhồi vào tủ lạnh, dù sao nhiều quá cũng mang về không hết.

Lúc mở cửa, sắc mặt của Nguyên Tích quả nhiên rất khó xem, nhìn thấy bánh ngọt trong tay La Tiểu Lâu mới trở nên tốt hơn một chút, nhưng cơn thịnh nộ thì vẫn còn.

"Rốt cuộc cậu có ý thức được là mình là người của tôi hay không hả?" Nguyên Tích đứng ở cửa phòng bếp chất vấn – thậm chí y cũng không có ăn bánh ngọt mà La Tiểu Lâu cố ý đặt trước mặt mình.

"Thật xin lỗi, sau này nếu về trễ tôi sẽ gọi điện báo cho anh, anh hẳn là đang đói bụng, sắp xong rồi." La Tiểu Lâu cười nói.

Nhìn La Tiểu Lâu thấp hơn mình, bé hơn mình, đang bận rộn trong nhà bếp, Nguyên Tích nổi giận không được, ẩn ý của y thật ra là nô lệ nên để chủ nhân nuôi, cậu làm như vậy quả thật là khiến cho một người chủ nhân như y khó xử, chẳng lẽ cậu không thể không đi làm sao – rất mệt. Nhưng khi nhìn đến gương mặt đang mỉm cười của La Tiểu Lâu thì cơn tức cũng không thể phát ra được.

Nếu để người nhà y biết, y cư nhiên lại dung túng một nô lệ như vậy, nhất định là sẽ cười y đến chết. Nguyên Tích cau mày, không được, y phải đem La Tiểu Lâu giấu kín, không thể để người nhà của y biết được.

[1] Kí lai chi tắc an chi: nguyên nghĩa của câu này là khi có người đến thăm thì phải mời họ vào nhà nghĩa hay dùng hiện nay là khi đến một nơi, có thể bản thân cảm thấy căng thẳng hay không thoải mái, nhưng vẫn hãy bình tĩnh mà đối mặt với nó

19. Chương 19: Tái Ngộ

Không thể làm vừa lòng của Nghiêm lão nhân thì sẽ không có việc làm? Không, đây không phải là vấn đề duy nhất khiến La Tiểu Lâu đau đầu, các môn căn bản quá kém, bởi vì nghe không hiểu, mỗi ngày còn phải đọc sách giáo khoa dành cho học sinh trung học mỗi ngày phải nghe thầy Tống giảng dạy những kiến thức cơ bản về cơ giáp trong ngăn bàn còn có ba trăm linh kiện bậc một đang chờ cậu học.

Tuy mới vừa khai giảng, việc học bận rộn, La Tiểu Lâu cũng không có ý định bỏ dở việc học tập linh kiện bậc một, đúng là đối với những hiểu biết về các loại linh kiện này, chuyên ngành của cậu cũng không có thê thảm như trong các lớp học căn bản. Loại cảm giác nghe mà không hiểu này, La Tiểu Lâu lớn thế này rồi mà đây mới là lần đầu tiên trải qua, mà cậu cũng không có ý định trải nghiệm thêm một chút nào nữa.

Nhưng sau khi nắm vững được một nửa số linh kiện bậc một, La Tiểu Lâu mới ý thức được một vấn đề nghiêm trọng, cậu cần thực tiễn.

Cho dù có thêm lý luận, nguyên lý, thậm chí có quá trình tiến hành trong đầu cậu, cho dù nhớ rõ, cũng không có nghĩa là cậu có thể chế ra những món đồ như thế, chuyên ngành chế tạo cơ giáp chính là một chuyên ngành đòi hỏi rất nhiều kinh nghiệm thực tiễn.

Mấy ngày gần đây, sinh viên hệ chế tạo cơ giáp đều mang vẻ mặt hâm mộ mà bàn luận về Dương Kha, sinh viên thiên tài được đại thế gia lựa chọn kia, hiện tại cậu ta muốn mua bao nhiêu vật liệu đều có người mua cho. Được tài lực, vật lực hùng hậu trợ giúp, cậu chắc chắn tiến bộ nhanh hơn so với các sinh viên cùng năm.

Khi tất cả sinh viên của hệ bắt đầu hao hết tâm tư để biểu hiện chính mình nhằm tìm một người bảo trợ thì La Tiểu Lâu cũng như những sinh viên ban thứ mười vẫn không có động tĩnh gì.

Sinh viên ban thứ mười tuyệt đối sẽ không có người tài trợ. Nghĩ đến đây La Tiểu Lâu có chút uể oải. Hiện tại trong tài khoản của cậu có một chút tiền tiết kiệm, cậu từng có ý nghĩ tự mình mua linh kiện bậc một, nhưng sáu trăm loại linh kiện cơ giáp, gần như sẽ tiêu hết số tiền tiết kiệm của cậu, La Tiểu Lâu không thể hạ quyết tâm đi mua.

Thở dài, ghi lại toàn bộ những chương không hiểu gần đây vào bản điện tử, La Tiểu Lâu đi vào nhà thông tin. Nhà thông tin là nơi các sinh viên học viện Saint Miro đến đọc tư liệu, tương đương với thư viện hồi đó.

La Tiểu Lâu quẹt thẻ ở cửa, đi vào trong, hiện tại cậu chỉ có quyền đọc những tư liệu từ lầu một đến lầu ba. Một điều khiến kẻ khác cảm thấy an ủi chính là, đến bây giờ cậu còn chưa cần lên đến lầu hai.

Vào khu tra cứu chung, La Tiểu Lâu lựa một chiếc bàn không người ngồi xuống, nhập những thứ mình muốn tìm vào màn hình trước mặt, không bao lâu sau, hai bảng tin tức xuất hiện trước mặt La Tiểu Lâu, tùy tay mở ra, La Tiểu Lâu bắt đầu đọc.

Trong phòng đọc im lặng, thỉnh thoảng chỉ có tiếng người đi lại nhẹ nhàng, La Tiểu Lâu dần dần chìm đắm vào trong những công thức và chứng minh liên quan.

Không biết qua bao lâu, máy liên lạc trên cổ tay La Tiểu Lâu chợt lóe lên, là chức năng nhắc nhở mà cậu đã cài đặt, đã đến giờ tan học, La Tiểu Lâu nhìn tư liệu còn chưa đọc xong.

Nhíu nhíu mày, đến chỗ quản lý chuẩn bị xin bản tư liệu.

Trong văn phòng quản lý, La Tiểu Lâu cùng nam sinh tóc đen mắt xanh đều ngẩn ra.

Người kia sửng sốt trong chốc lát, nhiệt tình hô: "La Tiểu Lâu? Ít khi gặp được cậu trong này, tôi là Athes, cậu còn nhớ không?"

La Tiểu Lâu nhớ rõ người này, nhưng lại không nhớ được tên, cho nên nửa ngày vẫn không lên tiếng, bất quá cậu cũng không ngốc đến nỗi nói ra sự thật, chỉ cười hắc hắc: "Đương nhiên, chúng ta kiểm tra kế tiếp nhau, sao cậu lại ở đây?"

Athes vẻ mặt tiếc nuối nhìn La Tiểu Lâu: "Lần trước được cậu gợi ý, tôi cố gắng xin nhà trường cho làm thêm, kết quả là bị điều đến nhà thông tin. Trời biết, tôi muốn đến nhất chính là phòng huấn luyện cơ giáp."

La Tiểu Lâu đưa bản điện tử trong tay qua, vừa vạch ra thông tin mình cần vừa an ủi Athes: "Dù sao nơi này cũng thoải mái."

"Nếu có thể đến phòng huấn luyện cơ giáp thì mệt đến mấy tôi cũng cao hứng!" Athes bất mãn nhấn mạnh.

"Được rồi, tôi hiểu sự nhiệt tình của cậu dành cho cơ giáp, nhưng trước tiên cậu có thể giúp tôi in mấy tài liệu này được không?" La Tiểu Lâu trấn an nhưng cũng không có nhiều thành ý, chẳng lẽ mấy người trong hệ cơ giáp đều không sợ mệt như thế sao, nghe nói chương trình huấn luyện của hệ cơ giáp vô cùng khủng bố, vậy mà cậu ta cư nhiên còn tình nguyện hai mươi bốn giờ đối mắt với cơ giáp.

"Không, cậu tuyệt đối không hiểu được, dù là đứng một bên nhìn mấy người Nguyên Tích, La Thiếu Thiên, Lăng Tự luyện tập cũng có thể học hỏi thêm…." Vừa nói, Athes vừa đưa những tài liệu mà La Tiểu Lâu muốn in vào bản điện tử.

"Định ly Burnett, Tài liệu cơ học, Ngữ pháp liên bang thông dụng, Duy tu cơ giáp, trừ quyển sách cuối cùng ra, Tiểu Lâu, cậu cho tôi cảm giác như là một học sinh còn chưa tốt nghiệp tiểu học…." Athes cười.

La Tiểu Lâu đỏ mặt nói: "Kiến thức căn bản thiếu một chút có đến mức phải khoa trương như vậy sao?"

"Tin tôi đi, không phải là một chút đâu, sinh viên ban thứ mười của các cậu đều là như vậy."

"Ừ, cũng không biết nữa, có lẽ cậu giỏi hơn tôi nhiều." La Tiểu Lâu cũng không quá chắc chắn, nhưng Điền Lực không khác cậu là bao, mỗi lần đi học đều vô cùng đau khổ.

"A, vậy sau này có gì không hiểu cậu cứ tới hỏi tôi. Dù sao mỗi lần đến phiên tôi trực ở trong này cũng quá nhàm chán." Athes nhiệt tình nói.

La Tiểu Lâu một phen mừng rỡ, có người chịu giúp đỡ thật tốt quá, cậu còn không có can đảm đến nỗi đi hỏi Nguyên Tích mấy vấn đề ngây thơ như vậy.

"Vậy rất cảm ơn cậu, không xong rồi, tôi có việc, đi trước nhé."

"Bạn bè cũng phải đến được mức đó chứ, hôm nào mời tôi ăn cơm – này, không cần phải chạy nhanh như vậy." Athes trợn mắt há mồm nhìn thân ảnh của La Tiểu Lâu biến mất giữa hành lang.

La Tiểu Lâu cũng không nghe được câu cuối cùng của Athes, mà cho dù có nghe thấy thì hiện tại cậu cũng không có thời gian rỗi mà mà đi ăn cơm.

Cậu cầm theo bản điện tử, một tay nhanh chóng ấn lên máy liên lạc: Cái gì? Muốn ăn cá?! Anh không biết mỗi ngày ăn sẽ ngán sao?

"Tôi đã suy nghĩ thực đơn cho hôm nay, cậu chỉ cần làm theo đó là được, hỏi lại nhiều như vậy là có ý gì?" Bên kia nhanh chóng gửi đến một câu.

La Tiểu Lâu nghẹn họng, hận không thể kéo biểu tượng hình người nho nhỏ đại diện cho Nguyên Tích trong máy liên lạc ra mà bóp chết.

Từ ngày cho La Tiểu Lâu card chuyên dụng để chi trả sinh hoạt phí, Nguyên Tích phát hiện mấy món trong tủ lạnh rốt cuộc cũng trở nên phong phú. Âm thầm đắc ý nghĩ rằng La Tiểu Lâu đã là do y nuôi, đồng thời đối với bữa tối cũng có càng nhiều yêu cầu.

"Còn có bánh ngọt, đã mấy ngày không có mua." Nguyên Tích tiếp tục nhắn tin.

"Anh cần gì phải hỏi ý của tôi."

"Cậu nói chuyện kiểu gì đó?"

....

Hai người chạm mặt ở bãi đỗ xe, liếc nhau một cái, đều không thèm để ý đến đối phương. Khi đến cửa hàng, La Tiểu Lâu vẫn lười nói chuyện với một Nguyên Tích độc tài, oán hận đẩy cửa xe đi xuống mua đồ.

Nguyên Tích ngồi trong xe âm thầm tranh cãi, nếu không lập ra chút gia quy cho La Tiểu Lâu, cậu sẽ được đằng chân lân đằng đầu! Đừng tưởng cậu thích y, thì y sẽ chịu đựng cậu – y căn bản không cần…Rắc rối, chẳng lẽ nô lệ thích chủ nhân không phải là chuyện hiển nhiên sao?

Khi Nguyên Tích đang suy nghĩ về hình thức và mức độ trừng phạt thì bỗng nhiên phát hiện La Tiểu Lâu đang giúp một ông lão cầm một bao to đi ra khỏi cửa hàng nhưng lại bị một thanh niên cao tráng ngăn cản. Nguyên Tích cau mày, chuyện gì nữa đây, La Tiểu Lâu muốn lần nữa khiêu chiến lực nhẫn nại của y sao, để y đói bụng ngồi chờ trong xe, còn mình thì cùng – một người đàn ông khác ôn chuyện?

Nguyên Tích đang phát hỏa trong lòng, nhưng rất nhanh nhận ra chuyện không phải như y nghĩ, ông lão kia có vẻ rất giận dữ quát thanh niên, La Tiểu Lâu định tiến lên đứng chắn giữa hai người, kết quả lại dễ dàng bị người đẩy ngã. Sau đó, vài người bước xuống từ một chiếc xe ở bên đường, bắt lấy ông lão cùng La Tiểu Lâu đi về phía xe.

"Phanh!" Một tiếng nổ vang lên, đám người bắt La Tiểu Lâu và ông lão, thiếu chút nữa là ngã khỏi con đường trên không.

Trong khoảng khắc vài người quay đầu nhìn chung quanh, một cơn gió mãnh liệt đã thổi đến trên mặt, người đang giữ La Tiểu Lâu bị một quyền đánh vào mặt, lập tức mặt mày máu me té trên nền đất.

Nguyên Tích cầm tay La Tiểu Lâu nhìn từ trên xuống dưới, cuối cùng nhìn thẳng vào mắt của La Tiểu Lâu vẫn còn chưa kịp phản ứng, đen mặt hỏi một câu: "Có bị thương không?" Chết tiệt! Nguyên Tích y giáo huấn nô lệ của mình là một chuyện, người khác dám động vào một sợi tóc của cậu lại là một chuyện khác.

"Không....!" Trong khoảng thời gian ngắn, La Tiểu Lâu còn chưa thể nói rõ ràng đã bị Nguyên Tích nhẹ nhàng đẩy, dựa vào trên chiếc xe phía sau, sau đó nhấc chân đá vào người đang chuẩn bị nhào đến chỗ y.

Hai bên đều nghe được tiếng xương gãy, lại một người nữa té xuống mặt đất. Người đàn ông này thoạt nhìn vô cùng khỏe mạnh, vậy mà còn không chịu nổi một đòn của Nguyên Tích, cho nên thanh niên đứng đầu lập tức run rẩy cả người, sắc mặt trắng bệch. Rõ ràng nhận được tin báo là vị đại sư này đến cửa hàng một mình, hiện tại lại có thêm hai người xuất hiện, hơn nữa một người trong đó còn là quái vật!

Tuy rằng đang ở rất gần xe của mình, gã cũng không có cơ hội chạy trốn, bởi vì Nguyên Tích đã tiến đến đây, lạnh lùng hỏi: "Nói, ngươi bắt cóc người của ta là có ý gì?"

Dưới ánh mắt lạnh lùng của đối phương, thanh niên cao tráng một chút ý niệm chạy trốn ở trong đầu cũng không dám có, chính là run rẩy do dự, nên nói gì đây, nếu nói ra thì bản thân cách cái chết cũng không xa, nhưng mà nếu không nói tựa hồ cũng không cách cái chết bao nhiêu.

"Tôi – tôi nói, chúng tôi đến đây để đón Nghiêm đại sư, chúng tôi tuyệt đối không có ý tổn thương ông ấy, tôi, tôi cam đoan…" Thanh niên cao to run run nói, không phải gã không có cốt khí, mà là người trước mặt này quá độc ác, gã có thể thấy được, thương thế mà người này gây nên cho thủ hạ của gã có thể lành lặn trong một năm hay không cũng là một vấn đề.

"Nghiêm đại sư…" Nguyên Tích nheo mắt, quay đầu lại quả nhiên thấy La Tiểu Lâu đang đỡ vị lão nhân mà y hoàn toàn xem nhẹ, nếu không phải là tìm La Tiểu Lâu gây phiền toái, vậy đây cũng không phải là chuyện của y.

Đúng lúc này, ông lão kia bỗng nhiên nói: "Để bọn họ đi đi."

Nguyên Tích hừ một tiếng nói: "Đừng để ta thấy các ngươi động tay động chân với người của ta lần nữa, nếu không ta sẽ sẵn sàng mà nói chuyện cặn kẽ với các ngươi."

Thanh niên cao to rùng mình một cái, nghe một người đáng sợ như thế đồng ý thả bọn họ, lập tức nâng người bị thương vào xe, nhanh chóng chạy đi.

La Tiểu Lâu buông cánh tay vẫn đang cầm tay lão nhân, không phải cậu không mốn giúp lão nhân, mà là lão nhân vẫn còn có thể đứng thẳng, trong mắt lóe ra tinh quang, không hề giống một ông lão không chút lực phản kháng, ngược lại, bàn tay đỡ lấy lão nhân của cậu vẫn một mực run rẩy, thật là mất mặt.

"Nghiêm đại sư." La Tiểu Lâu cung kính gọi, nghĩ nghĩ, lại không biết là Nghiêm đại sư có muốn cho cậu biết về việc vừa rồi hay không, chỉ có thể khách khí nói: "Ngài đang định đi đâu vậy, có muốn chúng tôi đưa ngài về hay không?" Chắc Nguyên Tích sẽ không trách cậu tự ý cho người khác mượn xe đâu, La Tiểu Lâu nghĩ, bất an mà nhìn qua hướng Nguyên Tích.

Nguyên Tích đang tức giận trừng mắt nhìn cậu, nghĩ thầm, tốt lắm, không những được voi đòi tiên, mà còn dám tự chủ trương.

Nghiêm đại sư nhìn bộ dáng nhát gan của La Tiểu Lâu nửa ngày, hừ một tiếng, nói: "Không cần, người đón tôi đến rồi."

La Tiểu Lâu ngẩng đầu lên, quả nhiên có ba chiếc xe đã lặng lẽ tiến đến bãi đỗ xe trên không của cửa hàng.

Trước khi đi, lão nhân liếc La Tiểu Lâu một cái, nói: "Nếu sợ chết thì đừng có thấy chuyện gì cũng xông ra." Nói xong, được những người đến đón vây lấy, bước đi.

La Tiểu Lâu mở to mắt nhìn đoàn xe rời đi, trong lòng vạn phần buồn bực, cậu cũng đâu muốn xen vào chuyện của người khác, nhưng ở gần như vậy, cậu muốn giả vờ như không thấy cũng không được.

Lão nhân này rốt cuộc giống Nguyên Tích đến mức nào a, vừa nãy gặp nhau sao hai ông cháu không trình diễn một màn đoàn tụ lâm ly bi đát luôn đi?

Ai, quên đi, cũng may dù có chút sợ hãi nhưng cũng không có gì nguy hiểm, về nhà trước hẵng nói, còn hai ngày nữa lại phải gặp mặt lão nhân kia.

Nguyên Tích tức muốn hộc máu, phẫn nộ nhìn La Tiểu Lâu ở phía trước vô tình, có lẽ La Tiểu Lâu chưa từng trải qua chuyện này, bây giờ còn chưa hoàn hồn, tay chân như nhũn ra, vì thế thuận tay đem những thứ đã mua nhét vào ngực Nguyên Tích.

Nguyên Tích nhìn cá và những thức ăn mà y muốn ở trong gói, rốt cuộc cũng không vứt đi. Vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy La Tiểu Lâu đi đường mà không chú ý, bị vấp một cái, trong đầu còn chưa kịp suy nghĩ thì tay đã kéo La Tiểu Lâu trở về.

Nguyên Tích nhìn La Tiểu Lâu được mình kéo vào người, sắc mặt tái nhợt, không biết phải làm gì, nên đẩy ra hay là cứ để như thế này? Thật sự là một nô lệ vừa yếu đuối vừa phiền toái, Nguyên Tích hung hăng trừng La Tiểu Lâu, nhưng cánh tay lại nhẹ nhàng dìu cậu về phía xe.

A, không khí như vầy, tựa hồ có chút không thích hợp để trừng phạt cậu.

Vẫn là sau này hẵng nói…

Sáng thứ bảy, La Tiểu Lâu thay đổi một thân quần áo đầy sức sống, chuẩn bị một bộ quần áo hưu nhàn cho Nguyên Tích, đặt ở bên giường, tối hôm qua nghe y nói hôm nay phải ra ngoài, lại đặt điểm tâm vào hộp giữ nhiệt rồi mới bước ra cửa.

Đi xe công cộng trên không, tám giờ, La Tiểu Lâu đến tập đoàn Khải Ân. Nếu cậu đến muộn, khẳng định lão nhân kia sẽ bắt đầu mắng người. Quẹt thẻ ở cửa, La Tiểu Lâu nhanh chóng hướng đến thang máy.

Đợi hồi lâu, rốt cuộc thang máy cũng từ trên lầu đi xuống, La Tiểu Lâu bước vào. Khóe mắt thoáng thấy ba người bên ngoài, vội nhấn nút mở cửa, hô: "Nhanh lên."

Sau đó, La Tiểu Lâu mới phát hiện, người tới cư nhiên là sinh viên học viện Saint Miro, hơn nữa, cả ba người cậu đều biết. Một là người đứng đầu hệ của bọn họ Dương Kha, một là thiếu niên tóc đen mắt xanh lá, La Tiểu Lâu nhớ, ngày đầu tiên cậu đến đây, người này từng đưa cậu đến cửa hàng, còn một người là Lăng Tự bên hệ cơ giáp.

Ba thiên tài của hệ cơ giáp, La Thiếu Thiên đường hoàng, Nguyên Tích kiêu ngạo lạnh lùng, Lăng Tự tao nhã, hơn nữa bất luận là người nào đều tuấn mỹ không còn gì để nói. Bởi vì những điều này, La Tiểu Lâu hoài nghi phải chăng gen và bộ dáng có liên quan đến nhau.

Lăng Tự da rất trắng, cử chỉ tao nhã hữu lễ, nhưng trong sâu thẳm lại mang theo lạnh lùng xa cách, loại khí chất quý tộc cao cao tại thượng này không nghi ngờ gì là càng thêm hấp dẫn người khác.

La Tiểu Lâu chỉ nhìn từ xa vài lần, cậu không muốn chọc vào người như thế.

Nguyên Tích? Đối với La Tiểu Lâu thì Nguyên Tích phải là một mãnh thú cổ đại hàng đầu.

Tuy rằng còn nhỏ chưa lộ ra hết những nanh vuốt sắc bén thì cũng không thể tùy tiện khiêu chiến với uy quyền của nó. Khi đói bụng có thể mất hứng, có thể nổi bão, khi không đói bụng thì híp mắt ngủ nhưng vẫn có thể dùng đuôi hoạch ra địa bàn, không thể nghi ngờ là La Tiểu Lâu đang nằm trong địa bàn của nó.

Cho nên sáng sớm phải giúp y chuẩn bị quần áo, phải làm cơm, phải massage…thật là càng nghĩ càng thấy tối tăm.

Có một kẻ như vậy La Tiểu Lâu đã chịu đủ, cho nên cậu chưa bao giờ nghĩ đến việc xuất hiện cùng với hai thiên tài khác của hệ cơ giáp, huống chi một trong số đó còn là người của La gia.

Gặp ở ngoài, La Tiểu Lâu vẫn có thể vờ như không biết. Nhưng mà ban nãy cậu đã lỡ chào rồi, làm sao bây giờ?

20. Chương 20: Kiêm Chức

La Tiểu Lâu trong lòng cảm thấy không được tự nhiên, chính là ba người lại đang chậm rãi đến gần, Lăng Tự ngay cả nhìn cậu cũng chưa nhìn, trực tiếp hướng đến thang máy chuyên dụng cao cấp bên cạnh. Dương Kha đi phía sau hắn dùng một lại ánh mắt lãnh đạm châm chọc liếc La Tiểu Lâu một cái, La Tiểu Lâu nhìn thấy trong lòng phát hỏa. Sinh viên ban nhất phần lớn đều dùng loại ánh mắt này để nhìn sinh viên ban thứ mười của bọn họ, nhất là loại sinh viên vừa bần cùng vừa học kém như cậu.

Một thanh niên tóc đen mắt xanh đi cuối rõ ràng ngẩn người, mỉm cười, thuận miệng nói: “Cám ơn, nhưng chúng tôi không cần.”

Khóe miệng La Tiểu Lâu co rút, mẹ ơi, bày đặt làm người tốt làm chi, còn bị người ta coi thường, thật là mất mặt.

Tuy rằng cậu có ý tứ, nhưng làm không tốt còn bị người ta tưởng rằng đang nịnh bợ bọn họ. La Tiểu Lâu oán hận nhấn nút tầng mười tám, thang máy nhanh chóng đi lên trên.

Khi cửa thang máy mở ra, La Tiểu Lâu lại lần nữa hoảng sợ.

Hay thật, ngoài thang máy một đám người đang cung kính đứng, dẫn đầu là mấy người trung niên ăn mặc phẳng phiu, La Tiểu Lâu liếc mắt một cái thấy được Địch Gia đứng phía sau mọi người. Không – không phải đặc biệt đến đây truy cứu chuyện cậu đi muộn chứ. Muộn nhiều lắm là một phút đồng hồ, cũng bởi vì phải chờ thang máy, hơn nữa, cho dù là truy cứu cậu thì cũng không cần phải bày trận lớn như vậy chứ. La Tiểu Lâu chột dạ liếc nhìn máy liên lạc trên cổ tay, tám giờ đúng.

Khi La Tiểu Lâu cùng với người duy nhất mà cậu biết, Địch Gia, chào hỏi thì thang máy bên cạnh đinh một tiếng, mở ra.

Lăng Tự cùng Dương Kha đi ra, thanh niên mắt xanh kia thì không thấy nữa.

Hai người nhìn La Tiểu Lâu sửng sốt một chút, Dương Kha muốn nói lại thôi, ý tứ châm chọc trong mắt ngày càng đậm, Lăng Tự thì nhíu nhíu mày.

Một người trung niên ở phía trước đầy mặt tươi cười tiến lên, cung kính chào Lăng Tự: “Lăng thiếu gia, tôi là Bá An, giám đốc điều hành tập đoàn Khải Ân. Ngài tự mình đến đây khiến cho chúng tôi cảm thấy vô cùng vinh hạnh.”

Lăng Tự không nhìn La Tiểu Lâu, gật đầu nói với Bá An: "Không cần phải khua chiêng gióng trống như vậy, tôi chỉ dẫn một người đến đây. Mọi người lui xuống trước đi, nếu có việc gì tôi sẽ tìm ông, để người của bộ phận nghiên cứu và phát triển cơ giáp dẫn tôi đi là được."

Bá An vốn muốn đích thân dẫn Lăng Tự đi thị sát, nhưng nghe hắn bảo không cần thì cũng không dám nói gì thêm, chính là gọi Địch Gia lên, dùng mắt ra hiệu ý bảo phải cẩn thận tiếp đãi, liền dẫn theo một đoàn người rời đi.

Địch Gia tiến lên vài bước, mời Lăng Tự đi cùng với ông, đồng thời nháy mắt với Trầm Nguyên bảo anh dắt La Tiểu Lâu đi vào.

Địch Gia tuy thuộc bộ phận nghiên cứu và phát triển cơ giáp, nhưng đồng thời cũng là quản lý cao cấp của tập đoàn Khải Ân, thường xuyên tiếp đón các lãnh đạo từ trên xuống thị sát, chu đáo khéo léo, hình tượng trong quan hệ xã hội cũng rất tốt.

Lăng Tự vừa nghe ông giới thiệu vừa đi vào trong, khi tới bộ phận nghiên cứu và phát triển cơ giáp, bỗng phát hiện bóng người của La Tiểu Lâu chợt lóe lên phía trước rồi lập tức đi vào bên trong, sắc mặt không khỏi trầm xuống, lạnh lùng hỏi: "Sao cậu ta lại ở chỗ này?"

Địch Gia thấy Lăng thiếu gia bỗng nhiên thay đổi sắc mặt, trong lòng lập tức hoảng hốt, vị đại thiếu gia này thật sự là không thể đắc tội, không chỉ là ông không thể đắc tội mà cho dù là giám đốc đến đây cũng sẽ không dám đắc tội.

Nhìn theo tầm mắt của Lăng Tự, Địch Gia lại sửng sốt, miệng lập tức nói: "Lăng thiếu gia nói đến La Tiểu Lâu? Cậu ấy cũng là sinh viên trong trường ngài, được tôi gọi vào."

Nhìn ánh mắt càng ngày càng lạnh lẽo của Lăng Tự, Địch Gia theo bản năng bổ sung thêm một câu: "Bởi vì hoàn cảnh gia đình của cậu ấy không tốt, đi làm công, vừa lúc được tôi xem trúng, cho cậu ấy đến đây làm việc vào hai ngày cuối tuần."

Tuy rằng La Tiểu Lâu không phải người thừa kế của chế tạo sư nào, nhưng phải thừa nhận thiếu niên kia rất có thiên phú trong chế tạo cơ giáp, cho dù là Trầm Nguyên không chừng so ra cũng kém hơn.

Trong bộ phận nghiên cứu và phát triển cơ giáp của tập đoàn Khải Ân không loại người nào là không có, chỉ trừ người ở độ tuổi này mà đã có thể thành công cải biến quy trình lắp ráp.

Cho nên nếu có thể, ông rất muốn giữ La Tiểu Lâu lại. Bất quá, nếu giữa Lăng Tự và La Tiểu Lâu có tranh chấp gì, thì một bộ trưởng nho nhỏ như ông không thể bảo vệ La Tiểu Lâu được. Nghĩ vậy,trong ánh mắt của Địch Gia khi nhìn Lăng Tự có thêm chút khẩn trương.

Dương Kha cũng chăm chú quan sát ánh mắt của Lăng Tự, thấy trong mắt hắn lộ vẻ chán ghét mới lập tức an tâm.

Lăng Tự trầm mặc trong chốc lát, phất tay ý bảo Địch Gia không cần tiếp tục để ý đến La Tiểu Lâu, sau khi tham quan hết những công trình quan trọng của bộ nghiên cứu và phát triển cơ giáp, chỉ vào Dương Kha đi theo phía sau, thản nhiên nói: "Dương Kha là cơ giáp chế tạo sư thiên tài mà gia tộc PDG chúng tôi chọn lựa để tài trợ, rất có tài trong lĩnh vực chế tạo cơ giáp. Bất quá, bây giờ cậu ấy chỉ mới là năm nhất đại học, không thích hợp tiến vào những cấp trên trong tập đoàn. Tôi muốn cậu ấy thực tập ở đây trước, ông xem sắp xếp giúp cậu ấy một chút."

Địch Gia lập tức đáp: "Lăng thiếu gia yên tâm, tôi sẽ sắp xếp cho Dương thiếu gia."

Dương Kha cười nói: "Ngài gọi tôi là Dương Kha là được rồi, sau này còn cần ngài chiếu cố." Ngoài miệng ăn nói khách khí, nhưng Dương Kha cũng biết, tập đoàn Khải Ân chỉ là một chi nhánh của gia tộc PDG mà thôi, người do thiếu gia đích thân mang đến bọn họ sẽ không dám làm khó dễ.

Nơi này chỉ là một bậc thang nho nhỏ, giúp cậu càng ngày càng tiến gần đến bậc thang của một người cao cao tại thượng. Dương Kha xoay người nhìn Lăng Tự, tuy rằng vạn phần gian khổ, nhưng bằng vào sự cố gắng và thiên phú của cậu, cậu nhất định sẽ làm được.

"Cậu căn cứ vào thời gian của mình mà bàn về việc thực tập với bọn họ, tôi có chuyện đi trước." Lăng Tự gật gật đầu với Dương Kha, xoay người đi ra ngoài, khi đi ngang qua Địch Gia, Lăng Tự hình như muốn

nói gì đó, nhưng cuối cùng cũng chỉ là liếc nhìn Địch Gia một cái, không nói gì mà đi ra ngoài.

Địch Gia lau mồ hôi, cung kính tiễn Lăng Tự ra khỏi cửa, trở về triệu tập tất cả nhân viên trong bộ nghiên cứu và phát triển cơ giáp, giới thiệu Dương Kha với bọn họ.

Những nhân viên nghiên cứu hai mặt nhìn nhau, sau đó bắt đầu chào hỏi Dương Kha.

"Dương tiên sinh học ở một trường học như vậy, sau này thật sự là không có giới hạn."

"Nghe nói Dương Kha tiên sinh đứng đầu hệ, khó trách được Lăng thiếu gia xem trọng."

……

Dương Kha thản nhiên cười, từ bé đến lớn những lời khen ngợi như vậy nghe qua rất nhiều, cậu cũng biết làm cách nào để ứng phó.

Địch Gia cũng không có sắp xếp cho người khác hướng dẫn cậu mà cho cậu tự chọn một gian phòng thí nghiệm, muốn dùng nguyên vật liệu gì thì cứ trực tiếp nói với ông.

Như vậy cũng tốt, cậu không cần giúp mấy người này, như thế sẽ làm chậm tiến độ của cậu. Mà người duy nhất cần chú ý trong tập đoàn Khải Ân, Lăng Tự đã nói với cậu, chính là Nghiêm đại sư, cơ giáp chế tạo đại sư nổi tiếng nhất liên bang.

Tuy rằng PDG gia tộc cũng muốn điều vị đại sư này đến ngành nghiên cứu cao cấp, nhưng lão nhân tính cách cố chấp, không muốn chuyển chỗ. Bất quá, dù là ở đâu đều nằm trong giới hạn quyền lực của gia tộc PDG, gia tộc PDG cũng sẽ theo ông ấy.

Nếu có thể được vị cơ giáp chế tạo đại sư này hướng dẫn – Dương Kha trong mắt mang theo kiên định, cậu phải cố gắng thử xem. Nếu – nếu có thể, cậu sẽ có thể thực hiện nguyện vọng của mình sớm hơn, vì Lăng Tự chế tạo cơ giáp, một cỗ cơ giáp độc nhất vô nhị.

Trong một gian phòng đầy rác rưởi.

La Tiểu Lâu khiếp sợ nhìn Nghiêm đại sư mà mọi người tôn sùng, lắp bắp nói: "Ngài bảo sắp xếp toàn bộ, toàn bộ? Còn cho tôi thời gian bốn tuần?"

Nghiêm đại sư lộ ra vẻ mặt vô cùng chán ghét, lạnh lùng nói: "Thế nào? Cậu muốn cò kè mặc cả với tôi?" Ông từ trên cao nhìn chằm chằm xuống La Tiểu Lâu, chậm rãi nói: "Ở đây, chưa có người nào dám nói với tôi không thể, không thể, làm không được."

La Tiểu Lâu đổ mồ hôi trán, có gắng giải thích: "Không, không phải. Ý tôi là, một phòng này toàn là những linh kiện nhỏ, hơn nữa còn là linh kiện cấp hai, tôi còn chưa học – này, ít ra ngài cũng nên nể tình tôi đã cứu ngài mà cho tôi thêm chút thời gian đi." Cuối cùng, La Tiểu Lâu nhịn không được mà nhắc đến đại ân mình đã cứu ông mấy ngày hôm trước.

Nghiêm đại sư bỗng nhiên nở nụ cười hòa ái dễ gần, nói: "Tôi nghĩ là cậu hiểu lầm rồi, tôi cũng không nói với cậu là tôi cho cậu bốn cái cuối tuần, tức là dùng thời gian tám ngày sắp xếp, buổi sáng cậu sắp xếp, buổi chiều phải đi làm thủ hạ cho tôi, hiểu chưa? Đương nhiên, nếu cậu cảm thấy thời gian dư dả, tôi không ngại…."

La Tiểu Lâu rùng mình một cái, dùng thanh âm run rẩy nhanh chóng hồi đáp: "Tôi có thể! Tôi cam đoan là mình có thể."

Nghiêm đại sư vừa lòng liếc nhìn La Tiểu Lâu một cái, hảo tâm nhắc nhở: "Nếu cậu cần tài liệu về những linh kiện này thì tôi đề nghị cậu giúp tôi sắp xếp lại phòng tư liệu kế bên, trong đó có con chip màu xanh dương, giới thiệu ở bên trên cũng không tệ lắm."

La Tiểu Lâu dùng sức siết nắm tay, cuối cùng nhạt nhẽo nói: "Cảm ơn ngài đã nhắc nhở, tôi phải lập tức đi đây."

Dùng hai tiếng sửa sang phân loại lại phòng tư liệu, tìm được con chip màu xanh mà Nghiêm đại sư nói đến trong một góc phòng, La Tiểu Lâu lại chui đầu vào căn phòng nhỏ chứa đầy linh kiện kia.

Nhìn những mảnh linh kiện chồng chất thành từng tòa núi nhỏ. La Tiểu Lâu hít sâu một hơi, xoay người đến trước máy tính, cắm con chip vào.

Linh kiện bậc hai cơ bản (một), mẹ ơi, một! Chẳng lẽ còn có hai sao! Chẳng lẽ còn một gian phòng như vậy – dừng lại, dừng lại, không thể tiếp tục như vậy, La Tiểu Lâu phát hiện, từ khi cậu đến thế giới tương lai, tương lai chưa bao giờ sáng sủa.

Trong con chip màu xanh có một trăm loại linh kiện bậc hai, La Tiểu Lâu bớt thời gian ăn trưa, dùng ba tiếng để học thuộc.

Điều may mắn duy nhất đối với La Tiểu Lâu chính là những tri thức về linh kiện bậc một mà cậu đã học giúp được rất nhiều! Lúc này, cậu dễ dàng nhận ra, thầy Tống dạy cậu về cơ giáp căn bản trên mạng nói đúng, linh kiện cơ giáp bậc hai thật phức tạp, nhưng La Tiểu Lâu cảm thấy, tất cả linh kiện bậc hai đều là biến hóa dựa trên linh kiện bậc một.

Nếu không phải vì nguyên nhân này, hiệu suất học của La Tiểu Lâu sẽ còn thấp hơn nữa.

Cuối cùng, La Tiểu Lâu ghi nhớ tư liệu của hai mươi linh kiện bậc hai. Không có thời gian thực hành, La Tiểu Lâu đầu váng mắt hoa đi từ trong phòng ra ngoài.

Tư liệu của mỗi linh kiện chỉ nhìn qua một lần, nếu La Tiểu Lâu muốn nhớ kĩ, như vậy cậu phải thật tập trung. Tranh thủ sau khi xem qua liền ghi nhớ, nhưng mà cường độ học tập cao như vậy, cho dù La Tiểu Lâu sau khi trọng sinh trí nhớ trở nên rất tốt, cũng chịu không nổi. Dựa theo tốc độ này, một tháng sau, cậu có thể sắp xếp xong sao…

La Tiểu Lâu cúi đầu đi từ trong ra, thấy những trợ lý mặc áo dài màu xám đã bắt đầu bận rộn.

Nghiêm đại sư còn chưa đến, một người áo xám mang một cái khẩu trang thật to chào La Tiểu Lâu. La Tiểu Lâu nhìn kỹ, cư nhiên là Trầm Nguyên.

Trời ạ, đại đệ tử Trầm Nguyên của bộ trưởng bộ nghiên cứu mà còn phải ở trong này làm trợ lý cho Nghiêm đại sư, La Tiểu Lâu bỗng nhiên không còn cảm thấy ủy khuất nữa. Cậu thì tính là gì, người ta mạnh hơn cậu nhiều, còn không phải ở trong này làm tiểu đệ cho người ta sai sử.

La Tiểu Lâu nhận lấy quần áo màu xám mà Trầm Nguyên đưa cho cậu, mới vừa mặc vào, còn chưa kịp nói với Trầm Nguyên lấy một câu thì Nghiêm đại sư đã đi vào.

Ông gật đầu với mọi người, bắt đầu phân phó nhiệm vụ buổi chiều.

Cuối cùng, ông liếc La Tiểu Lâu một cái, sau đó dẫn cậu đến trước một chiếc bàn màu trắng, bên trên là một máy phản ứng bằng dao động điện từ với tần số cao tinh vi, bên dưới là một chiếc hộp bằng kim loại.

Nghiêm đại sư vừa ngụ ý bảo La Tiểu Lâu mang bao tay vừa lấy một khối khoáng thạch ra khỏi hộp, nói: "Đây là quặng lục tích, là vật liệu thích hợp nhất để chế tạo ống dẫn trong cơ giáp, nhưng trạng thái nóng chảy của loại khoáng vật này vô cùng bất ổn, cậu dựa theo những lưu ý mà tôi viết để sử máy phản ứng, cứ cách năm phút lại cho chất lam tuyến dịch vào, khi nào tất cả đã nóng chảy hết thì cho tôi biết."

La Tiểu Lâu gật gật đầu, cậu không nghĩ đến, Nghiêm đại sư cư nhiên không hề cho cậu thời gian thích ứng, vừa bắt đầu đã phân cho cậu một nhiệm vụ không lấy gì làm dễ dàng.

Như vậy một lần dùng bao nhiêu khoáng thạch? Bao nhiêu La Tiểu Lâu cũng tự mình biết, cao nhất là mười kilogram, nhưng lỡ như mình thất bại…

La Tiểu Lâu lắc lắc đầu, đọc qua những điều cần lưu ý khi sử dụng máy, xác định đã nhớ kỹ mới cất tờ giấy vào.

Sau đó hít sâu một hơi, La Tiểu Lâu đặt hai khối quặng lục tích nặng chừng bốn kilogram vào máy phản ứng.

Năm phút đồng hồ sau, máy liên lạc trên cổ tay La Tiểu Lâu bắt đồng rung lên, La Tiểu Lâu lập tức rót lam tuyến dịch vào máy phản ứng. Cứ lặp đi lặp lại như thế, đến khi La Tiểu Lâu bắt đầu đổ mồ hôi trán thì đèn xanh cũng rốt cuộc sáng lên.

Cậu kiềm không được nhẹ nhàng thở ra, khóe miệng cong lên, trong ánh mắt tràn đầy vui mừng, thành công rồi, cậu vừa ngẩng đầu lên thì thấy Nghiêm đại sư đang bận rộn, nhưng vật liệu nóng chảy trong hộp không thể chờ người đến, nếu đã qua thời gian lâu sợ rằng sẽ không thể dung được nữa.

Vừa lúc Trầm Nguyên ở ngay bên cạnh cậu, thấy cậu gặp phải tình hình này, lập tức đi đến, lấy một hộp chứa từ dưới gần bàn ra, rót tất cả lục tích nóng chảy trong máy phản ứng vào hộp.

La Tiểu Lâu im lặng ghi nhớ cách Trầm Nguyên xử lý chất lỏng, sau đó mỉm cười nói cảm ơn: "Cảm ơn, Trầm sư huynh."

Trầm Nguyên vỗ vỗ cậu, lại quay về bận rộn với công việc của chính mình.

Tiếp theo, La Tiểu Lâu cũng dần trở nên quen thuộc với thao tác xử lý quặng lục tích nóng chảy, tăng khối lượng vật liệu lên mười kilogram. Mỗi lần toàn bộ đều nóng chảy, cậu lại rót vào trong hộp chứa.

Công việc vô cùng phức tạp, lại đòi hỏi độ tập trung chú ý cao, khi La Tiểu Lâu đã nấu nóng chảy toàn bộ quặng lục tích và cho vào hộp xong thì phát hiện trong phòng cũng không còn mấy người.

Cậu, cậu cư nhiên lại nằm trong tốp người cuối cùng.

Xoa nắn thắt lưng đã có chút tê cứng, cậu nhanh chóng dọn dẹp mặt bàn sạch sẽ, sau đó ở trước mặt Nghiêm lão nhân biểu diễn giúp người khác dọn dẹp phòng thí nghiệm.

Cuối cùng, La Tiểu Lâu chầm chậm đi đến trước mặt Nghiêm đại sư, nịnh nọt hỏi: "Nghiêm đại sư, tôi có thể đem con chip màu lam kia về không?"

Nghiêm đại sư soi mói những chiếc hộp mà La Tiểu Lâu đã rót đầy quặng nóng chảy vào, hừ một tiếng: "Có lẽ tôi nên cho cậu chép những quy định dành cho công nhân mười lần. Lập tức đi ra ngoài, không cần luôn lãng phí thời gian của tôi, hỏi cái vấn đề ngây thơ chết tiệt này!"

La Tiểu Lâu bi phẫn đi ra ngoài, cậu phải làm sao bây giờ? Lão nhân một bộ đánh chết cũng sẽ không thừa nhận cậu là ân nhân cứu mạng, có lẽ, Nghiêm đại sư thật sự bị đãng trí – La Tiểu Lâu âm thầm an ủi chính mình.

21. Chương 21: Dục Vọng

La Tiểu Lâu sâu sắc cảm thấy, rất nhiều chuyện đều có điềm báo trước.

Một tuần bảy ngày nếu không phải đến trường thì phải đi làm, nên La Tiểu Lâu vẫn duy trì thói quen ngủ sớm dậy sớm. Nhưng tối thứ bảy, sau khi La Tiểu Lâu xử lý hết những chuyện vặt vãnh thông thường cho Nguyên Tích thiếu gia thì cũng không có trở về phòng lên mạng học rồi ngủ, mà ôm một ít tư liệu vào thư phòng.

Nguyên Tích thấy thế, một bàn chân chuẩn bị bước vào phòng ngủ lại thu trở về, đi theo La Tiểu Lâu vào thư phòng.

La Tiểu Lâu nghi hoặc liếc nhìn Nguyên Tích một cái, rõ ràng đã thay áo ngủ, cũng đã đến thời gian lên giường mọi ngày, lúc này lại vào thư phòng làm gì?

Nguyên Tích đương nhiên chiếm lấy sô pha tốt nhất trong thư phòng.

La Tiểu Lâu thức thời cũng không bắt bẻ y, trong căn nhà này, so với chủ nhân là cậu thì Nguyên Tích còn có địa vị hơn.

Lại liếc nhìn sách giáo khoa trên tay Nguyên Tích một cái, khóe miệng La Tiểu Lâu run rẩy, rốt cuộc là Nguyên Tích muốn nháo đến mức nào, từ trước đến nay y chưa từng xem sách vào mỗi tối, thành tích cũng đã tốt đến mức khiến người khác phải ghen tị, chẳng lẽ y thật sự là đang dùng hành động để nói y không có việc gì làm.

Nguyên Tích nhanh chóng nhận thấy tầm mắt của La Tiểu Lâu, giấu đầu hở đuôi mà quay quyển sách giáo khóa đang để ngược lại, sau đó ngẩng đầu cao ngạo nói: "Tuy tôi biết cậu rất mê luyến – bộ dáng của tôi, nhưng cũng không cần phải nhiệt tình không chút che đậy như vậy, cậu như vậy tôi hoàn toàn không thể tập trung ôn bài."

Anh thật sự đang ôn bài sao!?

Cố nén tiếng rống giận đến bên miệng, La Tiểu Lâu làm bộ ngoan ngoãn giải thích: "Thật xin lỗi đã quấy rầy anh."

Sau đó, khó khăn mà ám thị bản thân là trong phòng không hề có sự hiện diện của một kẻ mang trên mình cảm giác tồn tại mạnh mẽ như Nguyên Tích, bắt đầu sắp xếp lại tư liệu trong tay.

Vạch ra những điều không hiểu trong những tiết học gần đây, như vậy thứ hai có thể nhờ giáo sư miễn phí Athes giảng lại lại ghi chép lại những gì mình học được trong ngày hôm nay về linh kiện bậc hai, nếu để qua hôm nay, có trời mới biết cậu còn nhớ được bao nhiêu.

Hiện giờ, La Tiểu Lâu đã biết được tầm quan trọng của những tư liệu này, nếu nói tư liệu về linh kiện cơ giáp bậc một trên mạng là ít, thì linh kiện bậc hai càng hiếm thấy, hơn nữa còn là được sắp xếp có hệ thống như vậy.

Một giờ sau, La Tiểu Lâu nhu nhu trán, a, hình như cũng không còn việc gì nữa, linh kiện bậc một thì có thể quay về phòng lên mạng học, bất quá, hiện tại xem ra nhu cầu mua sáu trăm loại linh kiện bậc một càng lúc càng lớn.

Hiện tại học về linh kiện bậc hai cần sử dụng không ít tư liệu về linh kiện bậc một, đợi đến khi cậu sửa sang lại phòng, còn phải lắp ráp tất cả những linh kiện trong đó, nếu không có chút kinh nghiệm thao tác thực tế, thì xác suất thành công nhỏ bé đến đáng thương để cậu hoàn thành nhiệm vụ trong vòng một tháng lại càng ít.

Những thứ này phải đi đâu mua thì tốt? Thật sự là cần phải bỏ một số tiền lớn để mua?

Vừa tự hỏi vấn đề, La Tiểu Lâu vừa vô ý thức kéo quyển vở trên bàn lại gần. Sau đó nhìn cây bút trong tay, La Tiểu Lâu tính toán một chút xem nếu mua tất cả linh kiện thì cậu cần tổng cộng bao nhiêu tiền.

Đây là một máy laptop loại hiếm, hình như là lúc trước mang theo từ La gia, ở thời đại máy tính bản lưu hành, một quyển vở như vậy khiến cho La Tiểu Lâu có cảm giác vô cùng thân thiết. Cậu mở ra trang đầu tiên, còn chưa kịp lên kế hoạch cho tiểu kim khố của cậu, đã đọc thấy một câu như thế này:

"Đến giờ tôi mới phát hiện, thì ra đây mới là chân tướng. Thế giới này vốn phân làm ba bảy loại, làm người quả nhiên không nên hi vọng xa vời vào kẻ cao cao tại thượng, không cùng loại người với mình. Ngoại trừ hối hận và tiếc nuối chuyện này, trong đời tôi không còn lưu luyến gì nữa. Nguyện kiếp sau không bao giờ gặp lại anh, Lăng Tự."

La Tiểu Lâu nhất thời ngỡ ngàng, miệng càng ngày càng mở lớn. Đây, đây rốt cuộc là có ý gì?!

Bút tích quen thuộc này khiến cậu dù muốn phủ nhận không phải là La Tiểu Lâu trước kia viết cũng không được.

La Tiểu Lâu nháy mắt nghĩ đến thời điểm cậu vừa xuyên không, nguyên lai chủ nhân của thân thể này đang muốn tự sát, nếu bỏ qua một chuyện ngoài ý muốn là mình, thì nguyên chủ nhân xem như tự sát thành công.

Chẳng lẽ chủ nhân của thân thể này quen biết Lăng Tự, hơn nữa còn là kẻ thù? Không, không, theo ngữ khí này thì đây là điển hình của tương ái tương sát a, theo ý tứ này thì có vẻ La Tiểu Lâu trước kia là vì Lăng Tự mà tự sát?!

Tuy rằng La Tiểu Lâu vô cùng tò mò chuyện này rốt cuộc là như thế nào, nhưng có thể không cần nhắm ngay lúc cậu tỏ ra tốt bụng đối với Lăng Tự hay không – cậu thật sự không có cố ý giữ thang máy chờ bọn họ, dù rằng cuối cùng cũng không ai thèm nhìn đến – sau đó mới để cậu nhìn đến một đoạn văn như vậy?

Trời ạ, đây là một màn rất trớ trêu[1] có phải không?

La Tiểu Lâu vừa khiếp sợ vừa quẫn bách, ban ngày Lăng Tự ngạo mạn không nhìn đến cậu, nhưng ánh mắt châm chọc kia vẫn rất rõ ràng, trời ạ, rốt cuộc thì cậu đã làm chuyện gì, Lặng Tự xem cậu là loại người gì, là kẻ sau khi bị khinh bỉ vứt bỏ vẫn còn vô sỉ muốn dây dưa?

"Tôi cảm thấy, là chủ nhân của cậu, tôi cần phải hiểu một chút về ý nghĩa của đoạn văn này và lý do vì sao cậu xem đoạn văn này." Một âm thanh lạnh lùng nói.

La Tiểu Lâu hoảng sợ ngẩng đầu thì thấy Nguyên Tích đã mang theo gương mặt âm trầm đứng bên cạnh cậu, dường như y vẫn luôn muốn làm như vậy – La Tiểu Lâu mới nhìn qua mấy lời này vài giây Nguyên Tích đã không một tiếng động mà đứng trong này, có lẽ y đã ở đây từ trước đó nữa kia.

"Ý nghĩa của đoạn văn này? Chính là, sao tôi lại phải giải thích ý nghĩa của đoạn văn này cho anh?" La Tiểu Lâu thì thào nói, có trời chứng giám, cậu càng muốn biết đoạn văn chết tiệt này có ý gì để tránh cho mình sau này lại làm ra chuyện dọa người nào đó.

Phát hiện La Tiểu Lâu không ngoan ngoãn giải thích như trước kia, sắc mặt của Nguyên Tích càng tối, y túm áo La Tiểu Lâu, dễ dàng xách cậu lên, nghiến răng: "Tôi hỏi cậu nói, chỉ cần trả lời là được, quan hệ giữa cậu và Lăng Tự là gì?!" Nguyên Tích cảm thấy bản thân vô cùng phẫn nộ, vô cùng không thoải mái, cảm giác này đã bắt đầu từ lúc La Tiểu Lâu cao hứng cầm quyển vở kia vào thư phòng.

Nhưng y cũng không rõ là chuyện gì đang diễn ra, ngày đầu tiên đến căn hộ này y đã thấy quyển vở kia, nhưng vì sao đến giờ mới cảm thấy phẫn nộ? Đương nhiên, điều này cũng không quan trọng. Quan trọng là, hiện giờ y cảm thấy không thoải mái thì đừng có ai mong được thoải mái.

Khi bị ném lên sô pha, La Tiểu Lâu cuối cùng cũng phát hiện Nguyên Tích khác thường, lập tức từ bỏ hành động giãy dụa bị xem nhẹ, cuống quýt giải thích: "Không có vấn đề gì! Tôi cam đoan, tôi và anh ta, một chút quan hệ cũng không có."

Bởi vì động tác thô bạo của Nguyên Tích, áo ngủ của y bị mở ra, lộ ra thân thể thon gọn cường tráng, làn da trắng nhẵn nhụi, tựa như một sự kết hợp hoàn mỹ giữa cái đẹp và sức mạnh. La Tiểu Lâu vừa nhìn thoáng qua lập tức dời ánh mắt đi chỗ khác, hình ảnh kia thật sự – thật sự, so với hành động hiện tại của Nguyên Tích, càng làm cho cậu cảm thấy nguy hiểm.

Thế nhưng, Nguyên Tích cũng không có ý định buông tha cho La Tiểu Lâu, chân của y chặn ngang thân thể La Tiểu Lâu, chỉ cần một bàn tay của y cũng đủ để không chế cả hai tay của cậu, một bàn tay khác nắm chặt lại, chẳng lẽ y muốn hành hung cậu?!

"Như vậy, ý của cậu là, cậu cảm thấy tôi thất học, đọc không hiểu ý nghĩa trong thư tình của cậu?" Nguyên Tích đằng đằng sát khí quát, mặt mày hung ác, thoạt nhìn y như là tức giận đến hỏng rồi, ngay cả hai mắt cũng đỏ lên, chẳng khác nào một dã thú đang phát cuồng, đặt cậu dưới móng vuốt, mở ra cái miệng máu me, có thể nuốt cậu vào bụng bất cứ lúc nào.

La Tiểu Lâu hơi co rúm lại, tưa hồ có thể cảm nhận được nắm tay đấm vào người đau đớn, cậu tuyệt vọng kêu lên: "Không có! Tôi thật sư không có viết thư tình cho anh ta, kia căn bản không phải là thư tình – tại sao tôi lại phải viết thư tình? Tôi, lúc ấy, nhất định là bị điên mới viết ra một đoạn như vậy. Nhưng tôi cam đoan tuyệt đối không có ý nghĩa gì khác!" Sao Nguyên Tích lại phải nổi giận? La Tiểu Lâu không có thời gian tìm hiểu, nhưng cậu cảm thấy nếu mình không giải thích hoặc làm gì đó, Nguyên Tích thật sự sẽ phẫn nộ đến mức muốn giết cậu!

Trời ạ, chẳng lẽ ngoài việc tình cảm mang giá trị âm thì năng lực lý giải của Nguyên Tích cũng có vấn đề, rốt cuộc là con mắt nào của y nhìn ra đây là thư tình, chẳng lẽ với gen cấp S của mình y đã học ngữ pháp đến trình độ này rồi sao….

Phẫn nộ và rét lạnh trong mắt Nguyên Tích dần dần thối lui, sắc mặt không ngừng biến đổi mà trừng La Tiểu Lâu hết nửa ngày, sức mạnh có thể giết người trong tay cuối cùng cũng giảm bớt. Đúng lúc La Tiểu Lâu mừng rỡ nghĩ rằng Nguyên Tích đã tha cho cậu thì y lại cúi người xuống, tiến đến bên tai La Tiểu Lâu, gần đến mức cả cổ của La Tiểu Lâu cũng có thể cảm nhận được hơi thở nóng hổi của Nguyên Tích.

"Nghe đây, tôi mặc kệ trước kia có chuyện gì. Cậu từ nay về sau đều là nô lệ của tôi, đừng có cấu kết với người ngoài, tôi ghét người hầu[2]" Nguyên Tích nghiên răng nghiến lợi nói bên tai La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu rụt cổ, không nhịn được run rẩy trả lời: "Tôi không có, cũng tuyệt đối không làm như vậy."

Trời biết, bởi vì sự việc không minh bạch trước kia, cậu mới là người bị tổn hại nhiều nhất.

Sau này cậu sẽ không dính dáng gì đến Lăng Tự nữa, trước kia xảy ra chuyện gì cậu không thể kiểm soát, nhưng hiện tại cậu có thể thực hiện nguyện vọng cuối cùng của chủ nhân nguyên bản, cậu và Lăng Tự học cùng trường, nếu nói tuyệt đối không gặp mặt thì thật là khoa trương, nhưng cậu có thể cam đoan vĩnh viễn không nhìn Lăng Tự.

Nguyên Tích bình tĩnh cúi đầu nhìn La Tiểu Lâu trên ghế sô pha, giống như một dã thú đang nghĩ xem nên xử lý con mồi dưới móng vuốt của mình như thế nào, hiển nhiên là con mồi rất biết phối hợp, hoàn toàn không nhúc nhích, để lộ ra hai vị trí yếu ớt nhất cổ và bụng, đây là một tư thái tỏ ra thần phục.

Nguyên Tích híp mắt nhìn chằm chằm chiếc cổ thanh tú trắng nõn lộ ra ngoài cổ áo để mở của La Tiểu Lâu, chịu đựng cảm giác muốn cắn một miếng. Hiển nhiên Nguyên Tích cũng không phải loại người ủy khuất chính mình, y cúi đầu cắn lên cổ La Tiểu Lâu một cái.

La Tiểu Lâu sợ đến mức kêu to. Nguyên lai còn có một phương pháp ngược đãi người khác như thế này sao?!

Nguyên Tích không thích ầm ĩ, nhíu mày, y không có dùng sức, y cũng không muốn nô lệ yếu ớt này bị thương thật sự. Dù sao đi nữa, nếu cậu bị thương, thì những nhu cầu sinh hoạt hằng ngày của y cũng gặp rất nhiều phiền toái.

Hơn nữa, ngay cả bản thân Nguyên Tích cũng không hiểu vì sao mình lại có cảm giác muốn cắn La Tiểu Lâu, sau khi dùng đầu lưỡi liếm qua liếm lại hai cái khiến La Tiểu Lâu run rẩy kịch liệt, Nguyên Tích cuối cùng cũng đứng thẳng dậy: "Tôi chỉ không muốn khi tôi không biết mà trên người nô lệ của tôi có ấn ký của người khác. Tốt nhất cậu nên tự ý thức điều này."

"Đương nhiên, tôi dám cam đoan, từ nay về sau trong lòng tôi chỉ nghĩ đến anh, trên thực tế, tôi cũng không có thời gian rỗi để nghĩ đến những người khác." La Tiểu Lâu lập tức phối hợp trả lời, tuy rằng trong câu nói cuối cùng có mang theo chút oán giận, ý muốn sở hữu và không chế của dã thú đối với mọi việc – cho dù là nô lệ – quả nhiên thật đáng sợ.

Nguyên Tích đứng lên, liếc nhìn quyển vở trên bàn, lạnh lùng ra khỏi thư phòng. Y tự nói với mình: y mới không thèm để ý đến quá khứ của tên nô lệ hoàn toàn không biết ơn và biết quý trọng này!

La Tiểu Lâu xoay người đứng lên khỏi sô pha, ngơ ngác đứng trong chốc lát, đặt quyển vở vào trong góc tận cùng của giá sách, sau đó rời khỏi thư phòng. Bởi vì Nguyên Tích vô cớ nổi điên, hiện tại toàn thân cậu đều là mồ hôi lạnh, phải tắm rửa một cái.

Cậu vốn nghĩ đã tìm được cách thức tốt nhất để ở chung với Nguyên Tích, trên cơ bản, chỉ cần phục tùng tất cả mệnh lệnh của tên kia thì sẽ không có chuyện gì.Hiện tại xem ra cậu còn phải làm thêm một việc, tuyệt đối trung thành? Có lẽ về sau cậu thích ai, hoặc là muốn kết hôn, vân vân, đều phải báo cáo với người này, sau đó chờ y quyết định.

La Tiểu Lâu rơi lệ đầy mặt, trời ạ[3] vượt qua bốn ngàn năm rồi còn gì, cậu không muốn bị ép duyên!

---

[1], [3]: hai chỗ này, nguyên bản là khanh đa

[2]: trong bản gốc cũng là hai dấu sao như vậy đó.

22. Chương 22: Quyết Định

Hôm sau là cuối tuần, trời còn chưa sáng, La Tiểu Lâu đã ra khỏi nhà, hôm nay cậu có rất nhiều việc phải làm, hơn nữa cũng không dám đối mặt với Nguyên Tích, ai biết y sẽ còn nổi điên nữa hay không.

La Tiểu Lâu quẹt thẻ ở cửa ra vào, làm một nhân viên chính thức, hiện tại cậu có thể tự do ra vào bộ nghiên cứu và phát triển cơ giáp. Đương nhiên ngoài đại sảnh của bộ nghiên cứu và phát triển, cậu cũng chỉ có thể vào phòng thí nghiệm khổng lồ của Nghiêm đại sư và căn phòng mà cậu được chỉ định đến dọn dẹp.

Bây giờ còn sớm, trong đại sảnh gần như không có ai. La Tiểu Lâu đi nhanh đến tầng dành riêng cho Nghiêm đại sư, đi xuyên qua phòng thí nghiệm to lớn tiến vào gian phòng đầy những mảnh linh kiện cơ giáp nhỏ. Cậu cũng không có nhiều thời gian, hiện giờ cậu còn nhớ kỹ một phần năm linh kiện bậc hai, hơn nữa cậu cảm thấy cần phải bỏ ra chút thời gian ôn lại hai mươi loại lần trước đã học.

Nhanh chóng xem qua nội dung của ngày hôm trước, La Tiểu Lâu bắt đầu tập trung tinh thần đọc phần nội dung tiếp theo.

Mặc dù có linh kiện bậc một làm trụ cột, nhưng cấu tạo của linh kiện bậc hai rất phức tạp, gia công lắp ráp vô cùng khó khăn, cũng không thể xem thường, nhất là càng về sau khó khăn càng lớn.

Nhưng La Tiểu Lâu càng xem càng lên tinh thần, thậm chí còn có một loại vui mừng xuất phát từ nội tâm, cậu gần như nhịn không được muốn đến chỗ những mảnh nhỏ đó mà bắt đầu lắp ráp.

Cậu thậm chí còn có thu hoạch cá nhân, vốn là hôm trước gặp phải một nan đề với linh kiện bậc một, hai ngày nay cậu nghĩ như thế nào cũng không ra, nhưng nhờ vào những giải thích về linh kiện bậc hai mà nan đề đã được giải quyết một cách thoải mái.

Khóe miệng La Tiểu Lâu hơi hơi nhếch lên, đêm nay có thể cho thầy Tống cao hứng một chút. Hôm qua, khi lên mạng, cậu nhịn không được mà đem vấn đề bản thân không thể lý giải đi hỏi thầy Tống. Thầy Tống bảo cậu về tự mình suy nghĩ lại, nếu vẫn không biết thì hãy đến hỏi ông.

Tuy rằng La Tiểu Lâu muốn trở thành chiến sĩ cơ giáp, cuối cùng trở thành anh hùng tung hoành vũ trụ, độc cô cầu bại, vân vân, nhưng sau khi vào học hệ chế tạo cơ giáp lại nhận ra lạc thú trong lĩnh vực này hoàn toàn không thua gì việc trở thành một chiến sĩ cơ giáp.

Đang xem hưng phấn, bỗng nhiên vang lên hai tiếng gõ cửa. La Tiểu Lâu sửng sốt, đi qua mở cửa, bên ngoài chính là Trầm Nguyên đang mặc quần áo xám nhìn cậu.

Trầm Nguyên mỉm cười, ra hiệu bảo cậu đi ra ngoài.

La Tiểu Lâu nhìn nhìn những trợ lý ở bên ngoài vẫn đang bận rộn như trước, theo Trầm Nguyên đi ra.

Sau khi ra khỏi cửa, Trầm Nguyên đánh giá hai mắt La Tiểu Lâu, nhướng mày, "Thầy quả nhiên không nhìn lầm em, xem ra hai ngày qua em thích ứng rất tốt a, còn nhớ khi chúng tôi mới vừa vào phòng thí nghiệm của Nghiêm đại sư, người nào cũng cần một đoạn thời gian dài để thích ứng. Vừa hưng phấn kích động vì có thể vào phòng thí nghiệm của Nghiêm đại sư, nhưng mặt khác cũng vì sự nghiêm khắc của Nghiêm lão sư mà cảm thấy sợ sệt."

La Tiểu Lâu dùng ánh mắt thấu hiểu và luyến tiếc nhìn Trầm Nguyên, người anh em, anh không phải người duy nhất, mỗi lần thấy lão nhân kia hé miệng, em đều có cảm giác muốn quỳ xuống….

"Đi, anh dẫn em đi ăn cơm, hôm qua không thấy em đi ra, Nghiêm lão nhìn chằm chằm bọn anh, bọn anh cũng không dám rời đi. Hôm nay xong việc sớm, mang em đi thăm quan một chút." Trầm Nguyên vừa đi vừa nói.

"Trầm sư huynh, em có thể gọi như vậy không, thật sự cám ơn, hôm qua làm phiền anh hướng dẫn." La Tiểu Lâu nói ra tiếng cảm ơn từ nội tâm, từ khi vào tập đoàn Khải Ân, cậu đã được tiếp xúc với Nghiêm lão nhân, người luôn áp bức cậu, ngoài ra còn có Địch Gia khôn khéo, Trầm Nguyên thoạt nhìn nghiêm nghị, nhưng thật ra đã giúp cậu không ít.

Trầm Nguyên nghiêng đầu nhìn La Tiểu Lâu một cái, thiếu niên đang cười híp mắt giống hệt lần đầu tiên đến đây, hai má có lúm đồng tiền nhàn nhạt, đối với ai cũng khách khí hữu lễ, hơn nữa còn có thể cảm nhận được sự chân thành trong đó, giống như em trai hàng xóm ngoan ngoãn.

Nghĩ đến đây, anh không khỏi nhớ đến Dương Kha mới tới đây ngày hôm qua, đứng đầu hệ chế tạo cơ giáp học viện Saint Miro, là người mà Lăng Tự đích thân đưa đến, ai có thể không khách khí. PDG gia tộc hằng năm đều tài trợ những thiên tài trẻ tuổi, trước kia chính Trầm Nguyên cũng được PDG gia tộc mời.

Cho nên không ai kinh ngạc về việc Dương Kha đến đây, thanh niên kia có tài sinh ra đặc biệt thanh cao cao ngạo.

Thiên tài hệ chế tạo cơ giáp a, khóe miệng Trầm Nguyên cong lên, thản nhiên nở nụ cười.

Hai người xuống lầu, đến đại sảnh của bộ nghiên cứu và phát triển cơ giáp, dọc theo đường đi không ít người chào hỏi vị đại đệ tử này của bộ trưởng Địch Gia.

"Em chờ hai phút, anh đi thay quần áo." Trầm Nguyên nói.

Đúng lúc này, một thân ảnh quen thuộc đi đến từ phía đối diện. La Tiểu Lâu nhướng mày, kí ức không tốt đẹp gì của ngày hôm qua lại hiện lên.

Dương Kha vẻ mặt lạnh nhạt lướt qua hai người, tựa hồ không nhìn thấy La Tiểu Lâu, chỉ có gật đầu với Trầm Nguyên.

Dương Kha vừa đi vừa tự hỏi, La Tiểu Lâu cư nhiên ở chỗ này! Bất quá, áo xám là đồng phục của trợ lý, xem ra người của ban thứ mười cũng sẽ không có tiền đồ tốt đẹp gì.

Nghĩ nghĩ, Dương Kha ném La Tiểu Lâu qua một bên, bắt đầu tính xem làm thế nào mới có thể được Nghiêm đại sư hướng dẫn.

Buổi chiều, La Tiểu Lâu tiếp tục phụ giúp trong phòng thí nghiệm của Nghiêm đại sư, điều làm La Tiểu Lâu kinh ngạc chính là Nghiêm đại sư hoàn toàn không có ý định cho cậu thời gian thích ứng, đã đổi loại khoáng thạch khác cho cậu gia công, hơn nữa yêu cầu đối với La Tiểu Lâu cũng nghiêm khắc như đối với các trợ lý khác.

Cũng không có quy định lượng, La Tiểu Lâu nghĩ nghĩ, tinh luyện hết cả hộp khoáng thạch trên bàn như lần trước. Cậu là người mới, kỹ năng tinh luyện gần như bằng không, từ luống cuống tay chân đến nắm bắt, rồi lại từ nắm bắt sang thuần thục phải mất nhiều thời gian hơn người khác.

Cho nên, đến lúc La Tiểu Lâu xử lý xong thì trong phòng thí nghiệm chỉ còn có vài người. La Tiểu Lâu lau mồ hôi, nhìn khoáng thạch đã được tinh luyện tốt, vô cùng có cảm giác thành tựu.

Những người khác rốt cuộc cũng xong, vài người nhìn sắc trời bên ngoài rồi lại nhìn nhau cười khổ.

Một người trung niên mang kính tháo bao tay xuống, vỗ vỗ vai La Tiểu Lâu, "Tiểu Lâu phải không, ít khi nào thấy người trẻ tuổi như cậu. Nếu không phải thấy cậu làm đến trễ như thế chú cũng sẽ không nói, ngươi trẻ tuổi, chịu khó luôn luôn là tốt, đi theo Nghiêm lão, chăm chỉ luyện tập, có thể học được không ít thứ, sau này sẽ có lợi vô cùng a."

La Tiểu Lâu ngẩn ra, tâm lý bắt đầu chấn động, cậu cảm thấy lão nhân kia khủng hoảng chẳng khác gì Nguyên Tích, mỗi một việc bọn họ giao cậu đều phải dốc toàn lực làm tốt. Nhưng theo lời của người trung niên này thì ở đây cậu có thể học được nhưng thứ mà mình không bao giờ học được ở những nơi khác! Không nói đến linh kiện cơ giáp bậc hai căn bản, nếu cậu muốn học thêm những kiến thức khác về linh kiện cơ giáp thì cũng được, hơn nữa còn có cơ hội thực hành, điểm này là quan trọng nhất!

Không cần đóng học phí, còn được trả lương, chuyện tốt như thế này biết đi đâu mà tìm?

La Tiểu Lâu vò đầu bứt tóc, cảm kích nói với người trung niên: "Cám ơn chú đã chỉ bảo."

Người trung niên cười, "Nếu ngay ngày đầu tiên cậu đã bị mắng khóc thì chú cũng không dám tùy tiện chỉ bảo cậu."

Mấy người cười nói đi ra khỏi bộ cơ giáp, như hôm qua, hôm nay La Tiểu Lâu cũng mệt đến cả thắt lưng đều đau, hai ngày thứ bảy chủ nhật này quả thật còn mệt hơn so với lúc cậu làm ở xưởng gia công linh kiện cơ giáp, nhưng đến khi lên đến xe buýt trên không, La Tiểu Lâu cảm thấy mình cũng chiếm không ít tiện nghi, khóe miệng luôn luôn hướng lên trên.

Đây là cơ hội khó có được, phải biết quý trọng, La Tiểu Lâu cố nén đau lòng, hạ quyết tâm: cậu phải bỏ tiền ra mua toàn bộ linh kiện cơ giáp bậc một, dù cho chỉ có thể mua một món mỗi loại, chỉ cần có cơ hội thực hành là tốt rồi.

Khi về đến nhà, La Tiểu Lâu có chút chần chờ, không biết Nguyên Tích có còn tức giận hay không.

Đứng bên ngoài một lát, La Tiểu Lâu giận dữ, sao cậu phải đứng chờ ờ ngoài cửa nhà mình mà không dám vào, chính mình chẳng khác nào chồng sợ vợ, đương nhiên là càng giống một người vợ sau khi bị bạo hành gia đình không dám vào nhà – ngừng, ngừng lại! Ý thức được bản thân đang nghĩ gì, La Tiểu Lâu dựng cả tóc gáy, không, nhất định là hồi trưa ăn bậy, nhất định là như vậy!

La Tiểu Lâu vờ như chưa từng có chuyện gì xảy ra, mở cửa, Nguyên Tích đang ngồi xem TV trên sô pha, bình thường khi y ngồi ở đấy đều là đang đợi cơm.

Sắc mặt của Nguyên Tích vẫn khó coi như cũ, rất có thể vẫn còn đang tức giận, y thậm chí không dặn món ăn, nhưng thoạt nhìn thì cũng không có ý định tiếp tục nổi bão, chỉ là vờ đi không thèm phản ứng với La Tiểu Lâu.

Thật, thật tốt quá, La Tiểu Lâu lặng lẽ thở ra, sau đó ngoài mặt bình tĩnh còn trong thâm tâm thì vui vẻ tiến vào phòng bếp, thịt bò trong tủ lạnh để ở đó thật lâu, hôm nay cậu nhất định phải làm thịt bò hầm cà chua.

Nhanh chóng rã đông thịt bò, cắt cà chua, cho vào trong nồi đa dụng, không bao lâu sau mùi thịt đã tỏa khắp nhà bếp.

Cơm, làm cà rốt xào, canh trứng, thật là một cuộc sống xa xỉ, La Tiểu Lâu không nhịn được cảm thán, từ khi tiểu kim khố trở nên phong phú, bọn họ đã lâu chưa thấy gà mên thức ăn nhân tạo trên bàn cơm.

Xoạch, cửa phòng bếp mở ra, Nguyên Tích mang theo gương mặt u ám đi đến, La Tiểu Lâu vốn nghĩ rằng hôm nay y sẽ không vào nhà bếp xem chừng….

Khi La Tiểu Lâu lo sợ sọn thức ăn lên bàn, Nguyên Tích vẫn mang sắc mặt khó xem bỗng nhiên nhăn mặt nhăn mũi mở miệng: "Vị gì? Hôm nay không có cá?"

Hỗn đản. Ngày nào cũng ăn ngày nào cũng ăn, thật sự không ngán sao! Hơn nữa trong nhà này không phải chỉ có mình anh ăn cơm!

Dù trong lòng hò hét, nhưng khi nhìn thấy Nguyên Tích phẫn nộ trừng mắt, La Tiểu Lâu lập tức lui ra sau một bước, không chút cốt khí nhỏ giọng nói: "A? Nếu anh nhất định muốn ăn cá, tôi có thể làm một con cho anh…"

Nhìn biểu hiện nao núng khác thường của La Tiểu Lâu, Nguyên Tích cũng sửng sốt một chút, không cam lòng liếc dĩa thịt bò một cái, nói chậm lại: "….Quên đi, tôi muốn nói với cậu từ ngày mai trở đi, tôi có việc phải rời khỏi đây một tuần, bên phía trường học cũng đã xin rồi."

Đây, đây là đang báo cáo sao, anh không cần phải làm vậy đâu, thật đó! La Tiểu Lâu ngơ ngác nhìn Nguyên Tích đang trong trạng thái quỷ dị, thuận miệng nói: "A, vậy sao, đi đâu?" Hỏi xong La Tiểu Lâu liền hận không thể cắn chết chính mình, làm gì không làm lại hỏi xem y muốn đi đâu, người luôn luôn tự cho mình là chủ nhân như Nguyên Tích chắc chắn sẽ bắt đầu mắng người cho xem…

Nghĩ vậy, La Tiểu Lâu vội vàng bổ sung: "Nếu không tiện nói thì không cần nói cho tôi biết…."

Nguyên Tích có chút khó xử, do dự trong chốc lát, nhưng khi nhìn đến ánh mắt La Tiểu Lâu đang nhìn chằm chằm y, vì sợ hãi mà có chút ướt át, trong lòng mềm nhũn, phiền muộn lên tiếng cắt đứt La Tiểu Lâu: "Không có gì không tiện, chỉ cần cậu không nói cho nhưng người khác là tốt rồi, tôi…tôi phải đi về nhà một chuyến, có việc cần xử lý."

Nghe được đáp án từ miệng Nguyên Tích, La Tiểu Lâu vạn phần kinh ngạc, cậu cẩn thận quan sát sắc mặt của Nguyên Tích, cam đoan: "…Tôi sẽ không nói với bất kì ai, việc này, kì thật anh không nói cho tôi biết cũng không sao."

Nguyên Tích hừ nhẹ một tiếng, xoay người đi ra ngoài, "Tôi cũng không cố ý nói cho cậu biết, tôi chỉ muốn cảnh cáo cậu, khi tôi không có ở đây, cậu nên thành thật cho tôi."

"….Ngạch, anh yên tâm đi." La Tiểu Lâu khóe miệng run rẩy nói.

Sáng thứ hai quả nhiên không còn thấy Nguyên Tích đâu nữa. La Tiểu Lâu có chút không quen chỉ làm bữa sáng cho một người, sau đó đi đến trường.

Tất cả các lớp buổi sáng đều là môn học cơ bản, tất cả các ban cùng học. Mới vừa vào phòng học lớn, Điền Lực đã phất tay với La Tiểu Lâu, ông tướng này mỗi lần đi học đều phải ngồi cạnh La Tiểu Lâu, tuy rằng La Tiểu Lâu không thể gọi là học giỏi, nhưng thái độ học tập không tồi, rất ít học sinh ban thứ mười nào được như thế.

Để khống chế chính mình, dù nghe không hiểu, Điền Lực vẫn ráng chống mí mắt, cùng La Tiểu Lâu chăm chú nghe giảng.

Sau khi thầy giáo tiến vào, tất cả học sinh đều về chỗ ngồi, lập tức truy cập máy tính mini, vào phòng học ảo.

Trong phòng học ảo màu trắng, theo tiếng nói của thầy giáo, thông tin của buổi học hôm nay cũng lần lượt xuất hiện trước mặt học sinh.

Sau khi tan học, Điền Lực nhìn máy tính bản chằng chịt của La Tiểu Lâu, nhịn không được cảm thán: "Chậc, tôi thấy sinh viên ban thứ chín, thứ tám, cũng không có ghi nhớ tỉ mỉ như cậu. Đến, cho tôi một bản."

Trong quá trình gia công linh kiện, La Tiểu Lâu đã luyện được tốc độ tay rất nhanh, chữ viết trên màn hình không tồn tại được vài phút đều được cậu ghi chép lại.

Sau khi bài học trong máy tính bản của La Tiểu Lâu, Điền Lực tiến đến, nhiệt tình hỏi: "Tiểu Lâu, khi nào rỗi thì đến nhà của tôi, tôi mới dùng tiền tiêu vặt mua thêm hai cabin ảo, chúng ta có thể đối chiến cơ giáp. A, cậu còn cần phải luyện tập linh kiện cơ giáp, cũng có thể đến chỗ tôi luyện tập, lão ba mới xây thêm nhà xưởng, làm cho tôi một phòng thí nghiệm riêng, bên trong có ít nhất ba mươi loại linh kiện bậc một đơn giản. Thế nào, thấy bạn thân đây có tình nghĩa không?"

La Tiểu Lâu bất đắc dĩ nhìn Điền Lực, ngài là sinh viên hệ chế tạo cơ giáp, mua cabin ảo để làm gì, có tiền như thế sao không mua thêm chút linh kiện.

Bất quá nói đến điểm này, ánh mắt La Tiểu Lâu sáng lên, "Đúng rồi, trước kia cậu nói công ty nhà cậu sản xuất linh kiện cơ giáp? Tôi muốn mua một ít, có thể giúp tôi liên hệ với mấy xưởng đảm bảo chất lượng, giá cả hợp lý không?"

Điền Lực vỗ ngực, cười hắc hắc nói: "Cậu tìm tôi là đúng rồi, nói đi, cậu muốn mấy loại nào, viết xuống đi, bạn thân tìm cho cậu."

La Tiểu Lâu lắc lắc đầu, "Không phải vài loại, tôi muốn toàn bộ linh kiện bậc một, sáu trăm loại. Bởi vì số lượng quá lớn, mà cậu cũng biết hoàn cảnh của tôi rồi đó, cho nên càng rẻ càng tốt."

Điện Lực trừng mắt, "Cậu mua nhiều như vậy để làm gì?! Cuối kì chúng ta cũng chỉ thi có mười loại. Hơn nữa, tiểu tử nhà cậu học phí cũng không đủ, làm sao mà có tiền mua sáu trăm loại?"

La Tiểu Lâu cúi đầu suy nghĩ trong chốc lát, ngẩng đầu lên nhìn Điền Lực nghiêm túc nói: "Điền Lực, tôi cũng không muốn gạt cậu, tôi mới vừa nhận được một số tiền, không nhiều lắm, có lẽ cũng không đủ để mua sáu trăm loại linh kiện này, nhưng tôi nghĩ có khả năng mua bao nhiêu thì mua bấy nhiêu. Cậu cũng nói, sinh viên ban thứ mười như chúng ta rất khó có đường ra tốt, nhưng nếu có cơ hội, tôi cũng muốn cố gắng một lần."

Tuy La Tiểu Lâu học hành nghiêm túc, nhưng Điền Lực cũng không nghĩ cậu lại nghiêm túc đến mức này. Nhìn thấy vẻ kiên định và chờ mong trong mắt La Tiểu Lâu, cậu không khỏi nghĩ đến nguyện vọng vào quân đội của chính mình.

Sau vài giây sửng sốt, Điền Lực vỗ vỗ vai La Tiểu Lâu nói, "Ừ, có chí khí, việc này cứ giao cho Điền ca. Bất quá, tuy nhà tôi có nhiều xưởng linh kiện, nhưng muốn tập hợp đầy đủ cũng không phải chuyện dễ. Tôi có thể đưa cậu đến một khách hàng lớn thường hợp tác với chúng tôi, xem mặt mũi của ba tôi, khẳng định có thể cung cấp cho cậu giá thấp nhất."

La Tiểu Lâu nghe thế vô cùng cao hứng, nhấn vào thời khóa biểu nhìn xem, phát hiện vừa hay chiều mai không có tiết. Mấy ngày nay Nguyên Tích không có ở nhà, cậu cũng không có gì cần lo lắng, vì thế nói: "Chiều ngày mai thì thế nào, nếu không có việc gì mang tôi đi xem thử, tôi phải tranh thủ lúc mình còn chưa hối hận mua linh kiện về."

Điền Lực vừa nghe cười ha ha đáp ứng.

23. Chương 23: Linh Kiện

Hôm sau, sau khi hết tiết, Điền Lực cùng La Tiểu Lâu bàn bạc tìm vài bạn học hỗ trợ, La Tiểu Lâu nghĩ nghĩ, mở máy liên lạc cho Athes, vừa lúc Athes không có việc gì nên đồng ý đến giúp.

"Tiểu Lâu, sao cậu quen toàn người của hệ cơ giáp không vậy?" Điền Lực nghi hoặc, quan hệ giữa Nguyên Tích và La Tiểu Lâu cơ hồ toàn trường đều biết. Mà trải qua tiếp xúc, Điền Lực biết La Tiểu Lâu, ngay cả nợ nhà trường năm ngàn liên bang mà cũng viết giấy vay nợ thì sao có thể tìm người bao dưỡng được chứ.

Về phần vì sao có quan hệ với Nguyên Tích, La Tiểu Lâu không nói, Điền Lực cũng không hỏi. Dù sao cậu thấy La Tiểu Lâu thuận mắt nên mới muốn làm bạn với La Tiểu Lâu.

"Khụ, tôi từng qua tìm Nguyên Tích, cho nên quen." La Tiểu Lâu quẫn bách nói, cậu cũng không muốn nhắc đến chuyện mình từng ghi danh thi vào hệ cơ giáp, kia là một chuyện rất đáng sợ.

Hôm nay Athes không có làm công, mới từ phòng huấn luyện thể năng tới, mồ hôi chảy dọc theo từng lọn tóc, trong đôi mắt màu lam vẫn mang theo nhiệt tình hưng phấn như khi đang huấn luyện, dẫn đến mấy nữ sinh hệ chế tạo cơ giáp nhìn không chớp mắt, ghé đầu vào nhau đỏ mặt vừa nhỉn về hướng này vừa bàn tán.

Điền Lực nhất thời cảm thấy không vui, mỹ nữ ít như vậy…., vì thế đề nghị lập tức xuất phát, ba người đi về phía cổng trường.

Hôm nay Điền Lực đã cố ý nói với người nhà là mình muốn dẫn bạn đi ra ngoài, ba của cậu phái xe đến đón bọn họ. La Tiểu Lâu đã quen nhìn Nguyên Tích xa xỉ nên cũng không cảm thấy có gì đặc biệt, nhưng Athes thì lại hưng phấn cả nửa ngày.

Đồng thời cảm khái: "Chiếc xe duy nhất trong nhà tôi bị ông anh chiếm mất, sau này tôi phải tự mình mua một chiếc!"

Nửa tiếng sau, xe dừng lại trước một tòa nhà cao tầng, nhưng cũng không có dừng ở bãi đỗ xe trên không, mà là đi thẳng xuống đất.

Xung quanh nơi này là khu buôn bán có tiếng, nhà cao tầng san sát khắp nơi, muốn nhìn thấy ánh mặt trời cũng không phải là chuyện dễ.

"Chính là nơi này." Điền Lực gọi hai người xuống xe.

Cửa xe đối diện một cánh cổng lớn, bên trên có viết hai chữ "Thiên Đông". Trang trí bên ngoài cửa hàng vô cùng đơn giản, một bên có dấu hiệu cơ giáp, La Tiểu Lâu hoài nghi nhìn về phía Điền Lực, một cửa hàng nhỏ như vậy, có thể có toàn bộ linh kiện cơ giáp?

Điền Lực cười hắc hắc, hướng La Tiểu Lâu chớp mắt, "Đi vào sẽ biết."

Athes chỉ biết là đến giúp đỡ, cũng không biết cụ thể là việc gì, lúc này ánh mắt sáng lên, quay đầu nhìn về phía hai người: "Thế nào, hai người bảo tôi đến đây xem cơ giáp? A, tuy chưa có tiền mua nhưng chọn trước cũng tốt."

Điền Lực trợn mắt xem thường: "Là Tiểu Lâu muốn mua linh kiện, cậu miễn cưỡng xem là tay chân lao động mà thôi."

Athes ủy khuất dùng ánh mắt xanh thuần liếc La Tiểu Lâu một cái, nhưng có cơ hội nhìn cơ giáp vẫn khiến cậu kích động làm người đầu tiên đi vào trong.

Ba người vào cửa, bên trong xuất hiện một người phụ nữ cao gầy mặc quần áo lao động, dung mạo và khí chất xem như không tồi. Điền Lực đang giới thiệu với La Tiểu Lâu về công ty này, vừa nhìn thấy cô đã không thể dứt mắt ra được.

La Tiểu Lâu thở dài, khiến cậu kinh ngạc chính là Athes cư nhiên lại thờ ơ với vị mỹ nữ này, chỉ lo chăm chăm tìm kiếm cơ giáp khắp nơi. Trong lòng lại có chút kính nể, người này rốt cuộc có bao nhiêu cuồng nhiệt với cơ giáp a.

Nữ tử chuyển mắt quan sát ba người một phen, cuối cùng tầm mắt dừng lại ở trên người Điền Lực: "Điền thiếu gia, ngài nói hôm nay đến đây, Cao chủ quản cho tôi đến tiếp ngài. Vài vị khách quý, mời đi bên này."

Trong sự kinh ngạc của La Tiểu Lâu và Athes, người phụ nữ dẫn bọn họ đi xuống.

Đúng vậy, công ty Thiên Đông này cư nhiên là ở tầng ngầm. Tới tầng ngầm thứ nhất, ngoại trừ Điền Lực thì hai người còn lại đều lập tức chấn kinh, đại sảnh này thật sự quá lớn, cơ hồ không nhìn thấy biên giới.

Cao cao trên trần nhà có khắc hình sao trời chiến hạm, đại sảnh rộng lớn bên dưới được ngăn ra, giống một cái chợ nhỏ, có thể di chuyển từ mọi phía, hai bên đều có cửa hàng. Hơn nữa, bên ngoài nhìn vắng lặng, thế nhưng bên trong có không ít khách hàng.

La Tiểu Lâu cố ngăn không cho nước miếng chảy ra khỏi miệng, bên trong phần lớn là linh kiện cơ giáp, thậm chí còn có hộp năng lượng, hơn nữa còn cho cậu đi khắp nơi lựa chọn.

"Tiểu Lâu, bên này." Điền Lực miễn cưỡng phân cho La Tiểu Lâu và Athes vài phần chú ý, bảo hai người theo người phụ nữ đi vào bằng cửa hông.

Phía sau cánh cửa giống như một thế giới khác, cũng là một đại sảnh, nhưng không có cửa hàng, chung quanh chỉ có những con đường dẫn đến những địa phương khác. Chính giữa là một pho tượng thiên sứ màu trắng thật lớn, trừ những người phục vụ được huấn luyện thì hầu như không có người khách nào, im lặng thanh thản, trang hoàng cũng vô cùng cao cấp.

"Điền thiếu gia, hiếm khi thấy ngài dẫn khách đến đây, hoan nghênh đã đến buổi bán đấu giá của Thiên Đông." Một người lớn tuổi cười đi tới.

Người này thân hình cao lớn, khoảng chừng ba mươi tuổi, bên trong là một bộ quần áo màu trắng, phủ bên ngoài là một chiếc áo ghi lê đen, nút cài tay áo làm bằng một loại đá màu xanh trong suốt, trên mặt mang theo tươi cười, hai mắt biểu lộ tinh quang. Đứng ở đó liền khiến người ta nghĩ ngay đến bốn chữ thông minh tháo vát.

"Cao tổng quản khỏe chứ. Cha tôi bảo tôi hỏi thăm ngài, lần này đến đây, còn phải xin Cao tổng quản giúp đỡ." Điền Lực ngày thường luôn luôn không đứng đắn nhưng đối với vị Cao tổng quản này lại tương đối khách khí.

"Bạn bè của Điền thiếu gia, tôi đương nhiên sẽ tận tâm." Miệng nói lời khách khí, Cao tổng quản dẫn ba người vào một gian phòng khách nhỏ, mấy người ngồi quanh một cái sô pha, phía trước có một màn hình thật lớn.

Điền Lực đẩy La Tiểu Lâu về phía bên cạnh Cao tổng quản, nói: "Đây chính là bạn của tôi, yêu cầu cụ thể thế nào để chính cậu ấy nói với ngài."

Khi mới gặp mặt Cao tổng quản đã đánh giá qua hai người mà Điền Lực mang đến, ông vốn nghĩ đến mua đồ là Athes, thiếu niên xán lạn kia vừa nhìn đã biết là một chiến sĩ cơ giáp, rất có thể Điền Lực là đến giúp cậu ta lựa chọn cơ giáp.

Không nghĩ đến lại là La Tiểu Lâu. Cao tổng quản bất động thanh sắc đánh giá La Tiểu Lâu, miệng nói: "Vị tiểu huynh đệ này muốn cái gì, cứ nói."

La Tiểu Lâu vội nói: "Tôi muốn mua linh kiện cơ giáp bậc một, linh kiện bậc một vốn dĩ rất phổ biến, không cần phải đến làm phiền ngài. Nhưng tôi muốn mua nguyên bộ linh kiện cơ giáp bậc một, tức là sáu

trăm loại, chuyện này có chút khó khăn. Nếu tôi đến từng nơi lựa chọn sẽ vô cùng phiền toái, hơn nữa tôi muốn đồ nhanh chóng đến tay, không biết chỗ ngài có hàng hay không?"

Cao tổng quản nhướng nhướng mà nhìn La Tiểu Lâu, không có trả lời vấn đề của cậu, ngược lại hưng trí bừng bừng hỏi: "A? Tiểu huynh đệ là cơ giáp chế tạo sư? Nói vậy tay nghề hẳn là không tồi?"

La Tiểu Lâu nghĩ đến thành tích của chính mình, đỏ mặt trả lời: "Không dám nói đến tay nghề, đang học chuyên ngành này, vừa mới tiếp xúc với linh kiện cơ giáp, hoàn toàn là tay mới."

Cao tổng quản thản nhiên nở nụ cười, "Hừ, thật biết khiêm tốn, nói xem cậu muốn bao nhiêu?"

"Tôi mua về để luyện tập, không cần nhiều. Mỗi loại linh kiện một cái, tức là sáu trăm cái." La Tiểu Lâu so dự một chút, lại có chút ngượng ngùng nói: "Nhưng tôi còn là một học sinh, không sợ ngài chê cười, tiền tiêu vặt không nhiều lắm, nếu không thể mua toàn bộ, vậy mua được bao nhiêu thì mua."

Lần này Cao tổng quản cười ha hả, "Tiểu huynh đệ thật thú vị. Như vậy đi, cậu là do Điền thiếu gia dẫn đến, tôi cũng không gạt cậu, giá thấp nhất tôi đưa cho cậu là mỗi cái năm trăm đồng liên bang, nhưng trong đó không có động cơ, động cơ bậc một tôi cũng cho cậu giá thấp nhất, một trăm năm mươi ngàn đồng liên bang. Cậu tính xem muốn bao nhiêu loại."

La Tiểu Lâu đã hỏi qua, linh kiện bậc một hoàn toàn mới trong cửa hàng bán với giá tám trăm đến một ngàn đồng liên bang, Cao tổng quả thật đã cho cậu một cái giá rẻ hơn không ít. La Tiểu Lâu nhẩm tính, mỗi loại năm trăm, sáu trăm loại là ba trăm ngàn, còn thêm cái động cơ, nếu mua toàn bộ thì cần bốn trăm năm mươi ngàn đồng liên bang.

Hừm, tiểu kim khố của cậu vẫn còn chịu được, nếu mua những thứ này ở ngoài thế nào cũng hơn chín mươi vạn, tiểu kim khố của cậu sẽ thủng mất. Mà hiện tại, cậu không chỉ có thể mua được toàn bộ linh kiện, mà còn thừa tiền, thật tốt quá.

La Tiểu Lâu cười híp mắt, không khỏi thành tâm thành ý cảm ơn: "Lần này thật sự rất cảm ơn Cao tổng quản giúp đỡ, theo mức giá ngài đưa ra, tôi sẽ mua cả sáu trăm loại."

Giao dịch thành công, đôi mắt của La Tiểu Lâu lóe ra sự vui mừng, một bộ nóng lòng muốn nhìn thử hàng hóa.

Cao tổng quản ngồi đối diện cậu nhịn không được híp mắt, chậm rãi mở miệng: "Không vội, vì cậu mua linh kiện ở chỗ tôi, tôi phải nhắc nhở cậu một tiếng, cậu là cơ giáp chế tạo sư, hẳn là biết để gia công mấy linh kiện này thì cần phải có dụng cụ. Nếu cậu cũng mua dụng cụ ở đây thì tôi vẫn có thể tính cho cậu với giá rẻ, hai trăm ngàn đồng liên bang. Bình thường nếu là dưới bốn trăm ngàn, chúng tôi không bao giờ bán."

"A?" La Tiểu Lâu ngơ ngác nhìn Cao tổng quản ra vẻ ta là người tốt, đây là đang chào hàng thương phẩm khác sao…

"Thế nào, nếu cậu không muốn cũng không sao." Cao tổng quản cười tủm tỉm nói.

"…Tôi muốn." La Tiểu Lâu vô cùng đau lòng nói, bằng không mua nhiều linh kiện như vậy cũng vô dụng, chỉ trách lúc ấy cậu không hề nhớ đến gia công công cụ. Tiểu kim khố chin trăm năm mươi ngàn, chớp mắt một cái đã đào ra ngoài hết sáu trăm năm mươi ngàn, La Tiểu Lâu nhất thời vô cùng đau lòng.

"Đến đây, trước tiên hãy xem hàng cái đã." Cao tổng quản nhiệt tình nói, sau đó cầm điều khiển bên cạnh nhấn một cái, màn hình lớn trước mắt bọn họ chợt lóe, xuất hiện một kho hàng chứa đầy linh kiện.

"Này, này, bên trong đều là linh kiện bậc một." Cao tổng quản vừa nói vừa chuyển ra những kho hàng chứa linh kiện bậc một cho La Tiểu Lâu.

"Sáu trăm loại linh kiện đại khái cần bao nhiêu không gian?" La Tiểu Lâu nhìn từng kho hàng một, bỗng nhiên phát hiện, chuyện cậu không ngờ đến còn có rất nhiều.

"Sáu trăm loại linh kiện có khoảng ba gian kho hàng. Đừng lo, chúng tôi sẽ đưa hàng đến nơi cho cậu, nhưng mà lát nữa khi nhận được hóa đơn nhận hàng, mong là cậu có thể đi qua xem." Cao tổng quản thành công hoàn thành một cuộc buôn bán ở một bên ân cần nói.

"Được, được rồi." La Tiểu Lâu bất đắc dĩ, nhưng ba gian kho hàng, hình như không thể để vào nhà cậu được a.

Athes hưng phấn mà nghiêng người qua, nói vào tai La Tiểu Lâu: "Tôi vừa mới hỏi Lị Lị, nếu tôi đến mua cơ giáp, có thể giảm giá còn bảy mươi lăm phần trăm."

La Tiểu Lâu liếc nhìn Athes một cái, thầm nghĩ, cư nhiên ngay cả tên cũng biết, mọi người ở Thiên Đông quả thật rất biết cách buôn bán, đã làm quen đồng thời còn không quên đẩy mạnh tiêu thụ sản phẩm.

Sau đó đám người La Tiểu Lâu theo Cao tổng quản đi vào kho hàng, La Tiểu Lâu trông thấy những linh kiện mới tinh mà mình tìm vài lần trên mạng cũng không thấy, trong lòng kích động, lập tức thanh toán toàn bộ.

Cao tổng quản phân phó công nhân bắt đầu đóng gói, sau đó bảo vị mỹ nữ tên Lị Lị kia dẫn bọn họ trở về.

Bên này là khu kho hàng, bất cứ lúc nào cũng có thể bắt gặp những công nhân khuân vác hoặc là người máy đang bận rộn.

Đang đi, mấy người bỗng nhiên nghe thấy tiếng va chạm thật lớn của kim loại, La Tiểu Lâu cau mày nhìn về hướng gian phòng phát ra thanh âm. Bên trong chất đầy những mảnh linh kiện nhỏ, không khác gì so với căn phòng mà Nghiêm đại sư bảo cậu sắp xếp.

Nghĩ đến đây, mặt La Tiểu Lâu lập tức trắng bệch. Nếu lão nhân có thật nhiều căn phòng như vầy, thật sự là sống không bằng chết….

Lị Lị ở bên cạnh cười nói: "Sao vậy, đó là nơi chúng tôi để rác rưởi và những linh kiện vứt đi, mấy ngày nay còn chưa đưa về trạm, cho nên hơi nhiều một chút."

"Đưa về trạm? Ý là mọi người không cần mấy thứ này nữa?" La Tiểu Lâu vừa phát giác, dừng lại không đi nữa. Nếu Nghiêm đại sư có thể cho cậu đem những mảnh linh kiện nhỏ ghép lại thành linh kiện, vậy những thứ này thì sao?

Cao tổng quản lập tức nhận ra ý của La Tiểu Lâu, mỉm cười: "Mỗi tháng chúng tôi sẽ thanh lý một lần, nếu cậu muốn thì mỗi lần mười ngàn đồng liên bang, đều cho cậu xử lý."

Điền Lực cùng Athes mở lớn miệng nhìn La Tiểu Lâu và Cao tổng quản, muốn mấy thứ rác rưởi này làm gì? Dù mười ngàn cũng không phải là nhiều, nhưng đối với một người mà ngay cả năm mươi ngàn đồng liên bang đều kiếm không ra như La Tiểu Lâu mà nói thì cũng không hẳn là ít, hai người này bị động kinh?

Dưới ánh mắt kinh nghi của hai người, La Tiểu Lâu ngừng lại, nhìn qua một phòng đầy những mảnh linh kiện nhỏ, bỗng nhiên quay đầu sang nói với Cao tổng quản: "Được, vậy tôi giao trước cho ngài tiền của năm tháng, nhiều hơn nữa tôi hiện tại không lấy được, hết năm tháng nói sau."

Athes dùng sức túm La Tiểu Lâu đến một bên, sờ sờ trán cậu, thì thào hỏi: "Không phải sốt a, cậu tiêu tiền mua mấy thứ rác rưởi này làm gì?"

La Tiểu Lâu híp mắt, "Cũng không hẳn là vậy, bên trong rác rưởi nhiều khi cũng có bảo bối."

Cậu quên tính, chính mình hôm nay đã dùng hết bảy trăm ngàn đồng liên bang, còn lại hai trăm năm mươi ngàn, trong đó năm mươi ngàn chắc chắn phải để lại đóng học phí. Còn hai trăm ngàn phải để dành, vạn nhất có chuyện gì cần dùng gấp, cũng có thể nhẹ nhàng một chút.

Về phần sinh hoạt phí, trước đây vốn đều dùng tiền của cậu, hiện tại cứ dùng tiền của Nguyên Tích trước, dù sao phần lớn tiền trong nhà đều là chi tiêu cho Nguyên Tích.

Cứ như vậy, Điền Lực dẫn ba chiếc xe vận chuyển hàng về nhà mình, nửa đường, La Tiểu Lâu bàn bạc với cậu ta, trước mắt cứ đặt đại đa số linh kiện trong phòng thí nghiệm trong nhà cậu.

Điền Lực sảng khoái đáp ứng, dù sao thì chỗ phòng thí nghiệm của cậu ta cũng rất lớn, trước mắt, La Tiểu Lâu cầm hai trăm loại về nhà mình. Sau khi tiêu hóa xong sẽ đến nhà cậu ta lấy cái mới.

Về phần số rác rưởi này, dưới sự khẩn cầu của La Tiểu Lâu, Điền Lực cũng đồng ý để ở chỗ mình.

Cứ như vậy, dưới sự giúp đỡ của Điền Lực, Athes và công nhân vận chuyển, khi La Tiểu Lâu đem hai trăm loại linh kiện về đến nhà thì sắc trời cũng đã tối đen.

"Đi, đi, tiểu tử cậu phải mời bọn tôi ăn cơm." Điền Lực ồn ào, lôi kéo La Tiểu Lâu ra ngoài.

Nguyên Tích không có mặt, hiện tại La Tiểu Lâu có thể tự mình làm chủ, tìm một hàng ăn gần đấy, mời hai người ăn cơm chiều, ba người còn gọi mấy bình rượu.

La Tiểu Lâu tửu lượng không tốt……

La Tiểu Lâu khi uống rượu chính là ngốc nghếch cười, còn không thì ngủ bất tỉnh nhân sự.

Mở cửa vào nhà, La Tiểu Lâu say đến ngã trái ngã phải lấy tay che mắt, mở đèn, trong phòng có người? Hôm nay là thứ sáu, chẳng lẽ Nguyên Tích trở về sớm?

"Này…" Âm thanh quen thuộc vang lên từ bên kia sô pha, tựa hồ là đang gọi cậu đi qua. La Tiểu Lâu lảo đảo đi vài bước, bị vấp phải mấy thùng đồ của chính mình, trước khi mất đi ý thức, chỉ nghe thấy một tiếng rống giận quen thuộc.

24. Chương 24: Khoan Dung Nhẫn Nại

Do say rượu, sáng hôm sau, La Tiểu Lâu chỉ thấy toàn thân đau nhức, hơn nữa cảm giác rất kì quái. Phía trên không cảm giác được chiếc chăn mềm mại, nhưng dưới thân lại thấy rất nóng, La Tiểu Lâu nhịn không được muốn đem thứ gì đó phía dưới lật lên.

Người bên dưới hừ một tiếng, tuy rằng bực mình nhưng vẫn nương theo lực của La Tiểu Lâu đem một tay khoát lên lưng cậu.

La Tiểu Lâu giật cả mình, chậm rãi mở mắt ra, gương mặt tuấn mĩ của Nguyên Tích đang ở ngay trong tầm với. Bọn họ chưa bao giờ gần gũi như vậy, La Tiểu Lâu cứng đờ, sợ đến mức thở cũng phải thở thật nhẹ nhàng.

Nguyên Tích còn chưa tỉnh giấc, lúc này hàng mi thật dài che khuất cặp mắt sắc bén luôn mang theo châm chọc kia, khiến cho gương mặt của y nhìn có vẻ còn đẹp hơn thường ngày. Chân mày hơi hơi bắt chéo, tựa hồ ngay cả trong lúc ngủ mơ cũng thoáng mang theo bực mình.

Nếu chỉ đơn thuần nhìn bộ dạng của người này lúc ngủ, thật sự là rất dễ nhìn, dã tính cả người biến mất, cho dù muốn dùng động vật để miêu tả thì cũng là một loại động vật cao quý mà xinh đẹp – La Tiểu Lâu ngơ ngác nhìn vài giây, sau đó mới chậm chạp nhận ra là mình đang đè Nguyên Tích ngủ trên sô pha, bởi vì sự khác biệt hình thể, cậu gần như là bị Nguyên Tích ôm vào trong ngực.

La Tiểu Lâu chậm rãi nhớ lại chuyện hôm qua, trời ạ, cậu, cậu cư nhiên bám lấy Nguyên Tích ngủ trên sô pha suốt một đêm, xem tình hình này thì Nguyên Tích và cậu chắc là đều chưa tắm rửa, a – Nguyên Tích tỉnh lại chắc chắn sẽ muốn giết người.

Mới nghĩ như vậy, Nguyên Tích bên dưới cũng vừa động đậy, ôm La Tiểu Lâu cọ cọ, tựa hồ là một động tác trong vô thức.

Anh, anh đây là muốn càn quấy đến mức nào?! Cư nhiên lại làm ra loại động tác giống như làm nũng này, nhất định là đợi lát nữa diệt khẩu, đúng, đúng không….

La Tiểu Lâu trợn mắt nhìn chằm chằm người bên dưới, hoàn toàn không nhận ra cơ thể của mình đang cứng ngắc, tim đập nhanh hơn, ngay cả bàn tay đang đặt trên người Nguyên Tích cũng không tự chủ được mà run lên nhè nhẹ.

Sau đó, La Tiểu Lâu còn chưa nghĩ ra cách nào để rời khỏi sô pha mà không đánh thức Nguyên Tích thì Nguyên Tích đã tỉnh dậy.

Giống như một con mèo trong nháy mắt biến thành một con sư tử hung mãnh, Nguyên Tích lười biếng chớp chớp mắt, sau khi nhìn rõ, ánh mắt trừng lớn, nắm áo La Tiểu Lâu ngồi dậy.

"Cậu! Cậu…tối hôm qua sao lại thế này?!" Miệng thì đang chất vấn nhưng hình như Nguyên Tích còn chưa để ý thấy mình đang ôm La Tiểu Lâu, mà bởi vì tư thế ngồi, nhìn càng giống La Tiểu Lâu đang ngồi trên eo y.

La Tiểu Lâu vừa cố gắng di chuyển ra xa Nguyên Tích vừa chột dạ nói: "Chuyện là tôi nghĩ anh tối cuối tuần mới về, ngày hôm qua tôi đi mua linh kiện cơ giáp, sau đó trở về mời mấy người bạn đã giúp đỡ tôi đi ăn cơm chiều."

La Tiểu Lâu cẩn thận quan sát sắc mặt của Nguyên Tích, cậu cũng không đoán ra được chính xác Nguyên Tích đang nổi giận vì chuyện gì, nhìn tình huống trước mắt của hai người, La Tiểu Lâu lại nhỏ giọng bổ sung: "Lúc ăn cơm có uống chút rượu, hôm qua, hôm qua, không có thấy anh. Anh…anh về lúc nào vậy? Đã ăn cơm chiều hay chưa?"

Như thể đáp lại câu hỏi của La Tiểu Lâu, bụng của Nguyên Tích kêu lên một tiếng, thân thể y cứng ngắc, mặt lập tức đỏ lên, căm giận nói: "Tối hôm qua cậu vừa về đến đã kéo tôi làm nũng, khóc đòi tôi ôm cậu ngủ, tôi làm sao có thời gian ăn cơm chiều!"

Cái, cái gì?! La Tiểu Lâu trợn mắt há mồm nhìn Nguyên Tích, làm nũng, khóc, xin y? La Tiểu Lâu dám thề, trước kia cho dù uống rượu cậu cũng chưa bao giờ làm chuyện mất mặt như vậy, trời ạ, nếu việc thật sự xảy ra như vậy, đây chính là thói quen của chủ nhân cũ, tuyệt đối không có khả năng là của cậu.

Nhiệt độ trên mặt La Tiểu Lâu vụt tăng lên, cậu luống cuống tay chân tránh ra khỏi Nguyên Tích, "A, thật sự xin lỗi, anh chắc hẳn rất đói bụng, tôi, tôi đi rửa mặt nấu cơm trước."

Nói xong đồng thủ đồng cước[1] chạy vào phòng khách.

Nguyên Tích quét mắt quanh phòng khách, nhìn thấy những chiếc thùng, hồi tưởng lại tình cảnh ngày hôm qua.

Y xử lý xong việc liền trở về gấp, vì để thoát khỏi những kẻ truy đuổi mình, y phải đi qua đi lại các con đường khác nhau thật lâu mới vào cửa, mà La Tiểu Lâu vốn là nên ngoan ngoãn ở nhà nấu cơm cho y thì không thấy đâu. Nguyên Tích tức mình ngồi trên sô pha đợi người trở về, kết quả, La Tiểu Lâu còn chưa trở về y đã ngủ say.

Buổi tối khi La Tiểu Lâu đi vào, bị say nằm trên người y, Nguyên Tích lười nhúc nhích, liền ôm lấy La Tiểu Lâu tiếp tục ngủ trên sô pha.

Về phần làm nũng và khóc năn nỉ y, kỳ thật là khi La Tiểu Lâu bị y kéo lên sô pha, quả thật có phản kháng, cậu muốn quay về giường ngủ. Người ta khi say thì lá gan có khi sẽ lớn hơn bình thường một chút, con thỏ bị chọc tức cũng sẽ cắn người, nhưng đương nhiên là những giãy dụa của La Tiểu Lâu cuối cùng cũng bị Nguyên Tích dễ dàng trấn áp – Nguyên Tích vô cùng đắc ý hồi tưởng.

Chính là, sao y lại phải đem sự thật nói cho La Tiểu Lâu? Vạn nhất cậu ta biết mình đối với cậu ta tốt như vậy, mỗi ngày làm nũng với mình – sắc mặt của Nguyên Tích lại đỏ lên một cách đáng nghi.

Nguyên Tích thay đổi tư thế, vuốt cằm tiếp tục hồi tưởng, có vẻ cảm giác tối hôm qua cũng không tệ lắm, ánh mắt suy nghĩ sâu xa của Nguyên Tích dừng lại trên những chiếc thùng trong phòng…

Khi La Tiểu Lâu bưng điểm tâm lên bàn, Nguyên Tích ho khan một tiếng, ngồi ngay ngắn lại, hất cằm tuyên bố: "Những linh kiện này để trong phòng của cậu."

La Tiểu Lâu đang uống canh rau thiếu chút nữa là bị sặc, "Cái gì? Giường trong khách phòng đã chiếm rất nhiều chỗ, làm sao có thể chứa thêm mấy thứ này? Tôi tính đặt trong thư phòng…"

"Dọn cái giường trong phòng cậu đi, mấy thứ này chắc sẽ để vừa, a, cứ đem phòng ngủ của cậu đổi thành phòng thí nghiệm cơ giáp đi." Nguyên Tích nói.

La Tiểu Lâu kinh ngạc kêu lên: "Như vậy sao được, tôi nghỉ ngơi ở đâu?"

"Trước mắt cậu có thể ở trong phòng tôi, dù sao giường cũng đủ lớn. Tuy rằng cậu có rất nhiều khuyết điểm, nhưng là một chủ nhân rộng lượng, tôi có thể khoan dung nhẫn nại một chút."

La Tiểu Lâu không cam lòng tiếp tục nói: "Nhưng tôi có thể để mấy thứ này trong thư phòng, tôi vốn tính như vậy."

"Không được, tôi muốn dùng thư phòng. Cậu ở trong chủ phòng dù gì cũng tiện cho việc giúp tôi chuẩn bị quần áo, dọn dẹp, massage…Nếu về sau cậu trở thành cơ giáp chế tạo sư thì nên có phòng thí nghiệm của riêng mình. Tốt lắm, cứ quyết định như thế đi." Nguyên Tích giải quyết dứt khoát, đưa cái bát rỗng cho La Tiểu Lâu, ý bảo cậu bới cơm.

Anh còn có thể vô sỉ hơn nữa sao? Anh dùng thư phòng từ khi nào vậy?! Từ từ, có một gian phòng thí nghiệm của chính mình? Chuyện này quả thật là làm cho người ta động tâm.

La Tiểu Lâu trừng mắt nhìn Nguyên Tích vài giây, cuối cùng thỏa hiệp, dù sao cũng không thể tệ hơn được nữa, cho dù không ở chủ phòng, thì mấy việc này cũng đều do cậu làm. Nếu nghĩ theo hướng tốt thì điều kiện trong chủ phòng tốt hơn trong khách phòng không ít.

Đạt được mục đích, Nguyên Tích cảm thấy mĩ mãn, quyết định ngon ngọt với nô lệ của mình một chút, "Trưa cuối tuần, chúng ta phải tiến hành các loại huấn luyện mô phỏng, nếu cậu tan học trước có thể đến tìm tôi, dùng thẻ của tôi vào luyện tập chung."

Mắt La Tiểu Lâu sáng ngời, tuy là huấn luyện mô phỏng, như đó chính là huấn luyện dành cho chiến sĩ cơ giáp chính quy, "Được, tôi nhất định sẽ đến."

---

[1] Đồng thủ đồng cước: tức là chân trái và tay trái hoặc chân phải và tay phải di chuyển cùng một lúc, trong khi người bình thường thì di chuyển chân trái và tay phải hoặc là tay phải và chân trái. Ý của thành ngữ này là chỉ người đang trong trạng thái bối rối, cuống quýt…

25. Chương 25: Kiêu Ngạo

Cơm nước xong, La Tiểu Lâu nhìn nhìn thời gian, vội vàng rời nhà bắt xe công cộng. Trời ạ, nếu lần này lại không bắt kịp xe, khiến một đống lãnh đạo đến tiếp cậu thì sẽ rất phiền toái.

Lúc La Tiểu Lâu thở hổn hển chạy đến cổng chính, một chiếc xe trên không vô cùng cao cấp từ xa vội vàng chạy đến, dừng lại trước mặt cậu, dẫn đến gió thổi lên mặt La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu cau mày lùi sang một bên, âm thầm nguyền rủa những người có xe, vừa chạy vào trong, liền phát hiện cửa xe vừa mở ra, thân ảnh tao nhã cao quý quen thuộc bước xuống, Lăng Tự đang mỉm cười nói chuyện với mỹ nữ bên cạnh, khi trông thấy La Tiểu Lâu cũng rất sửng sốt, sau đó sắc mặt hắn trầm xuống.

Trong lòng La Tiểu Lâu gào thét đủ kiểu, âm trầm cái đầu anh, tôi còn tức hơn anh nữa đây này! Cũng tại anh, Nguyên Tích thiếu chút nữa đã giở trò bạo hành gia đình với tôi đó!

Mặt của La Tiểu Lâu nhìn cũng không tốt, bất luận là nhìn từ khía cạnh nào, cậu cũng không thể đến gần Lăng Tự, nếu bị Nguyên Tích bắt gặp sẽ rất phiền toái, quan trọng hơn là, người này chính là thủ phạm khiến chủ nhân của thân thể này phải tự sát.

Nghĩ như vậy, La Tiểu Lâu tăng tốc độ đi vào trong, muốn vứt Lăng Tự lại phía sau.

Không may là Lăng Tự hình như cũng có quyết định này, dưới ánh mắt kinh ngạc của mỹ nữ, Lăng Tự kéo cô nhanh chóng đi vào.

La Tiểu Lâu nhìn Lăng Tự sắc mặt lạnh như băng đùng đùng đi đến, nhịn không được nổi giận.

"Sao cậu lại ở đây?" Khi hai người cùng đứng chờ thang máy, Lăng Tự lạnh lùng hỏi trước, dùng ánh mắt châm chọc nhìn về phía La Tiểu Lâu.

"Đây cũng là điều tôi đang muốn hỏi anh đó." La Tiểu Lâu cũng phẫn nộ nhìn chằm chằm Lăng Tự. Tuần trước người này đã khiến cậu mất mặt, hôm nay – La Tiểu Lâu thoáng nhìn qua mặt – còn muốn đến cản trở, anh ta rốt cuộc là muốn làm gì?!

Lăng Tự đánh giá La Tiểu Lâu vài lần, trong ánh mắt lạnh như băng rõ ràng mang theo chán ghét, "Tốt lắm, tôi cũng nói thật cho cậu biết, thứ mà tôi đã đùa chán tuyệt đối sẽ không liếc mắt tới nữa – chuyện trước đây đã chấm dứt, tôi ghét nhất là dây dưa với những kẻ không rõ ràng."

La Tiểu Lâu đang định nói câu thật cao hứng khi bọn họ có cùng suy nghĩ thì cửa thang máy cao cấp mở ra. Lăng Tự bước vào, trước khi cánh cửa khép lại còn ngạo mạn nhìn La Tiểu Lâu nói: "Đừng nói với tôi cậu không biết đây là đâu, người trẻ tuổi tâm cơ quá sâu cũng không phải là chuyện tốt."

Đây là đâu? La Tiểu Lâu trong lòng dâng lên một dự cảm bất hảo. Về phần tâm cơ gì đó, sâu một chút thì có gì không tốt, chỉ cần không gây hại là được rồi.

La Tiểu Lâu bước vào phòng thí nghiệm của Nghiêm đại sư, thấy lão nhân đang dạy bảo người khác, liền rón ra rón rén đi vào trong căn phòng mà cậu cần phải dọn dẹp.

Nghiêm đại sư vừa mắng trợ thủ xối xả vừa dùng khóe mắt liếc nhìn thân ảnh lén lút kia, lỗ mũi hừ ra một tiếng.

Mà ở trong đại sảnh của hệ nghiên cứu và phát triển cơ giáp, nhóm người Địch Gia trong lòng rít gào, nghênh đón thiếu chủ Lăng Tự, người mà từ trước đến nay một năm không đến công ty qua một lần.

Lăng Tự vung tay, lần này y đến đây cũng không có chào hỏi cấp trên của tập đoàn Khải Ân, cứ để bọn họ làm việc của bọn họ, mình đến đây chỉ là để vào xem phòng thí nghiệm riêng của Dương Kha. Vị mỹ nữ kia cũng thức thời xoay người không có đi theo đến đây.

Sau khi đi vào, Lăng Tự nhìn lướt qua linh kiện máy móc bày trong phòng, tùy tay tháo cúc áo trên cùng của bộ đồng phục, cả người lập tức trở nên có vẻ lười biếng hơn, nhưng cũng không gây tổn hại gì đến quý khí của hắn, "Thế nào?"

Dương Kha nhìn hắn không chớp mắt, mỉm cười nói: "Đương nhiên là rất tốt có thể đích thân thực hành trên rất nhiều linh kiện, rất có ích cho tôi, đến một nơi chuyên môn như thế này đối với tôi mà nói thật sự rất có lợi."

Ngừng một chút, Dương Kha quan sát biểu tình đạm mạc của Lăng Tự, tiếp tục nói: "Ngoài ra bọn họ đối với tôi cũng vô cùng tốt. Nhưng mà, một tay mới như tôi thật sự không dễ gì gặp được Nghiêm đại sư, bất đắc dĩ mới phải gọi điện thoại nhờ anh đến giúp."

Nhắc đến mục đích lần này, Lăng Tự nhíu nhíu mày, nói: "Đi thôi, tôi với cậu đi qua đó một chuyến."

Hai người ra khỏi phòng, Lăng Tự bảo Địch Gia dẫn mình đến phòng thí nghiệm của Nghiêm đại sư ở trên lầu.

Trong cả tòa nhà thì bộ nghiên cứu và phát triển cơ giáp chiếm cứ từ tầng mười tám đến hai mươi, mà Nghiêm đại sư một mình chiếm cứ cả một tầng.

Ba người tới cửa phòng thí nghiệm của Nghiêm đại sư, Địch gia tiến lên quẹt thẻ.

Cũng may lần này Nghiêm đại sư vừa xong việc, hai phút sau, khi Địch Gia bắt đầu đổ mồ hôi, Nghiêm đại sư cuối cùng cũng mặt không đổi sắc đi ra.

"Nghiêm đại sư." Lăng Tự tự mình tiến lên, xoay người hành lễ, "Tôi là Lăng Tự, lần cuối cùng gặp ngài là chuyện của một năm trước."

Nghiêm đại sư gật đầu, "Tôi biết", nói xong tiếp tục trầm mặc.

Địch Gia phải cố gắng lắm mới không đưa tay lên lau mồ hôi, mỗi lần gặp người cầm quyền thật sự, tính cách của Nghiêm đại sư quả thật là làm cho người ta lo lắng không thôi.

Cũng may, Lăng Tự cũng biết tính Nghiêm đại sư, cho nên không có so đo, sắc mặt vẫn tao nhã như cũ, hắn nói tiếp: "Lần này cố ý đến đây gặp ngài là muốn nhờ ngài hướng dẫn một sinh viên, cậu ấy là người mà PDG gia tộc chọn, rất có thiên phú."

Nói tới đây, Dương Kha lập tức đi lên trước, vô cùng cung kích hành lễ với Nghiêm đại sư: "Xin chào Nghiêm đại sư, tôi là Dương Kha thuộc hệ chế tạo cơ giáp của học viện Saint Miro, tôi kính ngưỡng danh tiếng của ngài đã lâu, rất thích những thử nghiệm và những cơ giáp trăm năm khó gặp mà ngài chế tạo. Nếu…"

Nghiêm đại sư bình tĩnh ngắt lời Dương Kha, "Lấy thứ gì đó thực tế đưa cho Địch Gia, sau đó để cậu ta tới tìm tôi." Nói xong, lại hướng về phía Lăng Tự: "Lăng thiếu gia, nếu ngài không còn việc gì nữa thì tôi đi trước, tôi có việc vội."

Lăng Tự gật đầu, Nghiêm đại sư quay người đi về phòng thí nghiệm.

Dương Kha mở to mắt, cậu thật sự rất khó chấp nhận thái độ không bình thường của vị Nghiêm đại sư này dành cho mình. Đúng vậy, không thèm nhìn đến! Từ trước đến nay còn chưa có ai đối xử với cậu như vậy. Mà cậu càng bất ngờ là vị đại sư này ngay cả Lăng Tự cũng không thèm nể mặt, cư nhiên còn muốn khảo hạch cậu?! Quả thật là một sự sỉ nhục đối với người đứng đầu hệ chế tạo cơ giáp của học viện Saint Miro như cậu.

Dương Kha cũng không có cách nào khác ngoài việc đồng ý. Cũng may, hiện tại cậu còn có một cơ hội, cậu phải khiến lão nhân ngạo mạn chết tiệt kia xem trọng mình một chút. Dương Kha hít sâu vào một hơi, nếu cậu được vị đại sư cổ quái này thu làm đệ tử, sau này càng có thể giúp Lăng Tự nhiều hơn nữa.

"Tôi nhất định sẽ cố hết sức."

Lăng Tự gật đầu, xoay người ly khai.

Đến khi không nhìn thấy bóng Lăng Tự nữa, Dương Kha mới xoay người cười nói với Địch Gia: "Cảm ơn bộ trưởng, tôi nhất định sẽ nhanh chóng giao vài món đồ đến đây."

Địch Gia khách khí cười lại: "Cần gì thì cứ nói."

Có lẽ là phẫn nộ khi gặp Lăng Tự, có lẽ là hưng phấn khi đã mua được toàn bộ linh kiện cơ giáp bậc một, đương nhiên, cũng có thể là vì La Tiểu Lâu đã học được bốn trăm ba mươi cái linh kiện bậc một, vì đã đánh bại được phần cơ bản trụ cột, lần này La Tiểu Lâu học tập vô cùng thuận lợi.

Mỉm cười nhìn nhìn thời gian, mười hai giờ trưa, học được ba mươi hai cái! Hơn nữa mỗi tuần học hai mươi cái, cậu đã hoàn thành bảy mươi hai cái, nói cách khác, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, ngày mai cậu sẽ học xong.

Hai cuối tuần học tập, hai cuối tuần sửa sang lắp ráp, đương nhiên, lắp ráp còn khó hơn cả học tập, nhưng nếu không lắp ráp thì sao biết có thành công hay không?

Không biết vì sao, La Tiểu Lâu cảm thấy chiều nay Nghiêm lão nhân đối với cậu còn nghiêm khắc hơn thường ngày, cho cậu hai loại khoáng thạch, bảo cậu dung hợp hai loại lại để rèn, sau đó chế tạo ra một bộ linh kiện ở cổ tay cơ giáp.

Đây gần như là một bài tập độc lập, La Tiểu Lâu nhìn biểu tình tôi biết cậu sẽ làm không xong và đến nhờ vả tôi của Nghiêm lão nhân, yên lặng đi trở về bàn mình. Bởi vì đòi hỏi tạo linh kiện, nên trên số dụng cụ trên bàn nhiều hơn hai bộ.

Hít sâu một hơi, La Tiểu Lâu cắn răng, lão nhân này và Nguyên Tích hình như cùng chọn hôm nay làm ngày thử thách khả năng khoan nhượng của cậu chắc!

Một buổi chiều qua đi, trên bàn của La Tiểu Lâu có thêm mấy bộ linh kiện, rèn xong còn phải lắp ráp, sau khi linh kiện ra lò, La Tiểu Lâu chỉ biết, đây là linh kiện cấp hai, cuối tuần học cậu mới nhìn qua.

La Tiểu Lâu nở nụ cười, khó có được cơ hội thực tập linh kiện bậc hai.

Cậu cười tủm tỉm lấy ra một bộ, thời điểm đang chuẩn bị động thủ, một bàn tay bên cạnh bỗng đưa ra cầm lấy linh kiện của cậu.

La Tiểu Lâu vội vàng ngẩng đầu, Nghiêm đại sư cư nhiên đang đứng bên cạnh cậu. Mà chung quanh tựa hồ cũng không còn bao nhiêu người, mọi người đã dọn dẹp xong, quả nhiên hôm nay mức độ khó quá cao, cần thật nhiều thời gian.

"Cậu về đi." Nghiêm đại sư nghiêm mặt nói.

"Nhưng mà tôi hoàn toàn có thể lắp ráp một bộ rồi trở về." La Tiểu Lâu vội vàng xin, loại cơ hội như thế này cũng không nhiều.

"Không được, đã đến giờ, lập tức rời nơi này đi ra ngoài! Cậu không nên ngày nào cũng lãng phí thời gian của tôi! Tôi chưa từng thấy đệ tử nào phiền toái như cậu!" Nghiêm đại sư phẫn nộ.

La Tiểu Lâu lưu luyến nhìn mấy đôi linh kiện kia một cái, xoay người ly khai.

Cậu vừa mới đi, trong phòng bỗng nhiên có thêm một thanh âm, "Không tồi a, đệ tử mới của ông?"

"À, đến đây được hai lần cuối tuần." Nghiêm đại sư thu xếp lại linh kiện trên bàn.

Thanh âm kia đột nhiên kêu lên: "Ta khá! Ông cho cậu ta công việc của người khác sau một năm học? Tôi phát hiện ông càng ngày càng biến thái."

Nghiêm đại sư đắc ý cười ha hả, dùng ngữ điệu ngạo mạn giống Nguyên Tích mà La Tiểu Lâu chán ghét nhất nói "Cũng không xem là người do ai chọn."

26. Chương 26

Khi về đến nhà, La Tiểu Lâu ngạc nhiên phát hiện phòng khách luôn chờ cậu dọn dẹp hiện tại lại sạch sẽ, những chiếc thùng to cứ như là đã biến mất, Nguyên Tích cũng không biết đã đi đâu.

La Tiểu Lâu mở to mắt, đi vào phòng mình, lập tức sững sờ đứng ở cửa khách phòng.

Nghiêm túc mà nói thì đây cũng không thể được xem là khách phòng nữa, giường lớn đã được đặt vào tủ âm tường, cả gian phòng ngoại trừ những chiếc thùng được sắp xếp gọn gàng thì cũng không còn thứ gì khác. Hơn nữa, bởi vì thùng chiếm rất nhiều diện tích, muốn đi vào cũng là một chuyện khó khăn. Không nghi ngờ gì, đây là do Nguyên Tích sắp xếp lại, khó có lúc thấy y cũng biết làm chút việc nhà – nhưng y không thể chất những cái thùng này lên nhau sao?

La Tiểu Lâu rên rỉ, hỗn đản kia kỳ thật là không muốn cho cậu vào phòng! Bây giờ thì tốt rồi, cả gian phòng không có lấy một chỗ để đặt chân.

Được rồi, cậu vốn cũng không trông cậy vào Nguyên Tích, La Tiểu Lâu xoay người vào phòng bếp, nếu đêm nay dọn dẹp xong mà vẫn còn sớm thì có lẽ cậu sẽ đến sắp xếp phòng thí nghiệm của mình một chút.

Tài liệu, linh kiện cơ giáp, phòng thí nghiệm...tưởng tượng cậu đang đi trên con đường chế tạo cơ giáp, tâm tinh của La Tiểu Lâu sẽ bất giác vui sướng hẳn lên, ngay cả chuyện có người tính tình không tốt ở chung cũng không thể ảnh hưởng đến cậu.

Đương nhiên ngoại trừ cái khế ước nô lệ quỷ quái kia – bất quá, ngoại trừ ngày đầu tiên thì đến giờ cậu cũng chưa cảm nhận được uy hiếp của cái khế ước nô lệ đó lần nữa, nhưng là theo tần suất tức giận của Nguyên Tích, có lẽ cậu sẽ sớm cảm nhận được – kì thật cũng không phải không có chút chỗ tốt nào.

Ít nhất bây giờ Nguyên Tích biết nộp sinh hoạt phí, tuy rằng mỗi ngày phải lo ba bữa cơm, quần áo, dọn dẹp phòng tắm, thỉnh thoảng còn phải làm thợ massage cho Nguyên Tích, nhưng sau một thời gian dài cậu phát hiện Nguyên Tích cũng không khó ở chung.

Dù đôi khi có chút bạo lực, tính tình không tốt, nhưng chỉ cần làm tốt chuyện y dặn dò thì sẽ không có vấn đề gì lớn. Tựa như một đứa nhỏ không được tự nhiên, ngươi tốt nhất nên vuốt lông cho nó.

Nghĩ vậy, La Tiểu Lâu lựa chọn quên đi mỗi khi bị ức hiếp, bản thân muốn mắng chửi Nguyên Tích đến cỡ nào.

Còn một điều La Tiểu Lâu không thể không thừa nhận là Nguyên Tích đã giúp cậu giải quyết một phần lớn áp lực và khủng hoảng, hoặc cũng có thể là một loại cảm giác được gọi là tịch mịch, khi phải đến một tương lai xa lạ – bất luận là y bá đạo hay không được tự nhiên.

Sau này, khi thoát khỏi khế ước nô lệ kia, cậu hi vọng có thể có được một người bạn như Nguyên Tích…..

Khi La Tiểu Lâu đang suy nghĩ xem có phải mình quá rộng lượng với Nguyên Tích hay không, muốn tổng kết những khuyết điểm của tên kia một chút thì Nguyên Tích cũng trở lại, nhanh chóng bỏ qua một Nguyên Tích đang quỳ gối bên chân chờ định tội trong lòng mình, La Tiểu lâu vạn phần ôn hòa nói: "Trở lại rồi sao? Chờ một chút, cơm chiều sắp xong rồi."

Lên tiếng đồng ý, lần này Nguyên Tích không có ở sô pha chờ cơm, cũng không có ở phòng bếp canh chừng, mà là chậm rãi bước vào phòng bếp.

Này, cho dù phòng bếp rộng, anh tiến vào cũng chỉ thêm vướng tay vướng chân! Còn có, người này cứ đi qua đi lại là đang muốn làm gì!

La Tiểu Lâu khó hiểu chuẩn bị cơm chiều, vừa nhìn sắc mặt Nguyên Tích vừa hồi tưởng xem cả ngày hôm nay mình có làm chuyện gì khiến Nguyên Tích phát hỏa hay không, ăn cơm, đi làm, gặp phải Lăng Tự – Lăng Tự? Hỏng, nguy rồi, hồi đầu tuần Nguyên Tích chính là vì Lăng Tự mới phát hỏa, nhưng y cũng không thể đem chuyện giữa đường gặp Lăng Tự ra trách cậu! Trời biết, cậu không hề muốn gặp nam nhân luôn tự cho mình là đúng kia.

Điều khiến La Tiểu Lâu càng cảm thấy rối rắm chính là cậu chột dạ, mẹ ơi, sao cậu lại có loại cảm xúc này?

Mà cái vòng di chuyển của Nguyên Tích càng ngày càng nhỏ, giống như một con chó to lớn đang ngửi ngửi gì đó, La Tiểu Lâu bắt đầu lo lắng không biết Nguyên Tích có thể đoán ra là mình đã gặp Lăng Tự hay không….

Trời ạ, vừa rồi cậu còn tưởng ở chung với Nguyên Tích cũng không tệ, nhất định là ảo giác, không được, vì để bảo đảm, cậu vẫn nên đi tắm sau khi làm cơm chiều xong, lỡ như có để lại mùi vị gì thì biết làm sao.

Đúng lúc này, Nguyên Tích đứng ở phía sau La Tiểu Lâu, hai tay vòng qua người La Tiểu Lâu chống lên kệ bếp.

Cả người La Tiểu Lâu trở nên cứng ngắc, Nguyên Tích muốn làm gì? Y bị động não? Chẳng lẽ đây là cách trừng phạt mới? Nhất định là vậy! Con dao trong tay La Tiểu Lâu có chút run rẩy, cậu không biết tiếp tục chuẩn bị cơm chiều tốt hơn hay là đánh liều[1]cùng Nguyên Tích phân rõ phải trái thì tốt hơn…

Nguyên Tích trừng mắt nhìn con người nhỏ bé yếu ớt trước mặt mình, thấy La Tiểu Lâu vẫn tiếp tục nấu cơm như không có gì khác thường, gương mặt ửng đỏ mới trở lại vẻ ngạo mạn quen thuộc.

Cảm giác thật không tồi…mùi canh đã bắt đầu tỏa ra từ chiếc nồi đa năng, Nguyên Tích nhớ đến cảnh mẫu thân hằng năm chỉ có đến sinh nhật phụ thân mới xuống bếp làm canh, nghĩ đến La Tiểu Lâu cư nhiên mỗi ngày đều nấu cơm cho mình, trong lòng nhất thời nảy lên cảm giác hạnh phúc.

Nguyên Tích cúi đầu nhìn La Tiểu Lâu một cái, chậm rãi tựa đầu trên vai La Tiểu Lâu, cọ cọ, a, thật tốt, dù sao La Tiểu Lâu cũng là của một mình y, y muốn làm gì cũng được.

"Tôi nói, rốt cuộc thì anh muốn làm gì?" La Tiểu Lâu nhịn không được dùng tiếng nói đánh vỡ suy nghĩ viễn vông trong đầu của thiên tài gen cấp S.

Nguyên Tích ngạc nhiên, muốn làm gì? Tiếp tục gác đầu trên vai La Tiểu Lâu, trầm mặc nhìn chằm chằm thức ăn trên thớt trong chốc lát, cuối cùng Nguyên Tích cũng tìm được một lý do: "Ba tháng nữa là sinh nhật của tôi – là một nô lệ có giáo dưỡng, nhớ chuẩn bị lễ vật cho tôi."

Đại ca, ngài có thể nhắc lại sinh nhật của ngài là ngày nào không, La Tiểu Lâu giả vờ như không nghe thấy cách xưng hô của Nguyên Tích đối với cậu và định ngữ đứng trước danh từ xưng hô đó, chỉ dám yên lặng mắng chửi trong lòng.

Bất quá, nói đi nói lại, nếu Nguyên Tích yêu cầu, La Tiểu Lâu cũng sẽ chuẩn bị một phần lễ vật. Tốt nhất là thứ gì đó không đắt nhưng vẫn có thể khiến y để mắt đến, hiện tại nguồn tài nguyên trong tiểu kim khố rất eo hẹp, lại không thể dùng tiền của Nguyên Tích để mua lễ vật.

"Anh đang muốn giúp tôi bê chén dĩa sao?" Sau khi lấy lại tinh thần, La Tiểu Lâu hỏi Nguyên Tích vẫn còn đang ôm thắt lưng của cậu.

Nhìn số chén đĩa La Tiểu Lâu đưa qua, Nguyên Tích ngây người một chút, sau đó lỗ mũi hừ một cái, cầm chén đĩa đi ra ngoài.

Hai người ăn cơm xong, cuối cùng La Tiểu Lâu cũng nhận ra rằng đêm nay cậu phải ngủ chung với Nguyên Tích, quần áo của cậu cũng đã chiếm một góc nhỏ trong phòng thay quần áo.

Do dự trong chốc lát, La Tiểu Lâu cầm quần áo đi đến phòng tắm bên ngoài, ngâm tắm nước ấm, sau đó trở về chủ phòng. Lúc đứng ở cạnh cửa, La Tiểu Lâu bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề, Nguyên Tích tuy rằng kiêu ngạo, bá đạo, ác liệt, nhưng khi y ngủ say – cực kì dễ nhìn, ngũ quan hoàn mỹ cơ hồ không có chút tì vết.

Nghĩ vậy, trong nội tâm La Tiểu Lâu không khỏi trở nên rối rắm, tốt xấu gì cậu cũng là nam nhân bình thường từng nghĩ đến chuyện đính hôn, vạn nhất ngày nào đó ngủ mơ mơ màng màng, không kiềm nén được, làm việc gì đó tà ác với Nguyên Tích mà cả hai đều không thể chấp nhận….như vậy hậu quả thật sự là làm cho người ta không dám tưởng tượng đến.

La Tiểu Lâu chần chờ, không biết có cần đi ngủ trên sô pha trong phòng khách hay không.

Đúng lúc này, Nguyên Tích ở trên giường bực bội xoay đầu, thấy La Tiểu Lâu mặc áo ngủ đứng trước cửa, ánh mắt lập tức sáng lên một chút, sau đó không kiên nhẫn hô: "Lề mề cái gì, phòng tắm tôi đã lau dọn xong rồi, công năng của phòng tắm bên này cũng không tệ lắm, cậu thật sự nên tắm chung với tôi. Lại đây! Chắc là cậu đã sớm ngủ cùng tôi trên giường trong chủ phòng rồi chứ gì." Nói xong ném cho La Tiểu Lâu một ánh mắt như thấy chủ nhân của cậu rộng lượng đến cỡ nào chưa.

Ai ngủ cùng giường với anh a, ai muốn a!

La Tiểu Lâu cẩn thận lên giường, Nguyên Tích trở mình, nằm sấp trên giường ý bảo La Tiểu Lâu massge cho y. La Tiểu Lâu thở dài, quả nhiên ngủ cùng nhau là lượng công việc sẽ tăng lên.

La Tiểu Lâu ngồi trên giường, ngón tay nhẹ nhàng xuyên qua mái tóc đen nhánh của Nguyên Tích. Lúc này, Nguyên Tích đang gối đầu lên đầu gối của La Tiểu Lâu, cánh tay cố ý vòng qua đặt lên thắt lưng cậu, thoải mái mà híp mắt, giống như một con mèo được người cưng chiều mà trở nên kiêu căng. Bất quá, y tựa hồ không có tự giác chia sẻ chiếc giường trong chủ phòng với La Tiểu Lâu, vẫn làm như chuyện đương nhiên mà chiếm lấy hơn nửa cái giường.

Quả nhiên, đến lúc La Tiểu Lâu massge xong, Nguyên Tích cũng không có ý định nhúc nhích.

Vì để đảm bảo mình không có nửa đêm chuyển xuống ngủ sàn nhà, La Tiểu Lâu chỉ còn cách nằm sát vào Nguyên Tích.

Được rồi, có lẽ nếu là mùa đông sẽ thật thoải mái, nhưng La Tiểu Lâu vừa rồi còn vì chút chuyện mà phát sầu không khỏi thầm mắng, gần như vậy thật sự không có vấn đề gì sao, Nguyên Tích nhà anh tuy rằng là một tên hỗn đản nhưng cũng rất nguy hiểm!

Trước khi ngủ, hai người đều lên mạng. Tối thứ bảy chương trình học của thầy Tống rất ít, không bao lâu sau, La Tiểu Lâu đã rời khỏi phòng học chương trình cơ bản, cố nén một loại cảm giác kì quái trong lòng, sau khi học xong linh kiện bậc một, đây là lần đầu tiên La Tiểu Lâu rời thế giới ảo trong trạng thái thanh tỉnh.

Nguyên Tích tựa hồ vẫn còn đang trên mạng, La Tiểu Lâu nhẹ nhàng thở ra, kéo chăn đang ở bên thắt lưng Nguyên Tích lên đắp cho y, sau đó tận lực trói buộc tay chân của chính mình, nhắm mắt lại ngủ.

La Tiểu Lâu ngủ không bao lâu sau, Nguyên Tích duỗi thắt lưng, tận hứng trở về từ trong thế giới ảo. Y quay đầu liếc nhìn bên cạnh một cái, La Tiểu Lâu đang cúi đầu, lộ ra chiếc cổ với đường cong duyên dáng, nhìn xuống chút nữa lại bị chăn che kín mít.

Nguyên Tích hung hăng trừng chiếc chăn vô tội một cái, nghĩ nghĩ, lại giật giật chăn, nhiệt độ cơ thể ấm áp làm cho La Tiểu Lâu vô thức tiến gần về phía y.

"Này, cậu dựa vào đây làm gì, nếu cậu còn lại đây – được rồi, đây chính là cậu yêu cầu đó." Nguyên Tích vừa thấp giọng oán giận cho có lệ vừa cảm thấy mỹ mãn mà ôm lấy người ta, tìm một vị trí thoải mái giữa giường, cả hai tay hai chân đều ôm lên.

Người này rất yếu, nếu không có y che chở, đại khái sẽ rất khó sống sót, nhưng lại không có tâm cơ gì, ngây ngây ngốc ngốc lại vạn phần dịu ngoan chăm sóc y, cảm giác này thật không tồi, Nguyên Tích thầm nghĩ như vậy trước khi ngủ.

….

Quái vật chết tiệt này, vì sao vẫn bám lấy cậu, La Tiểu Lâu cảm thấy bản thân đã cố hết sức, nhưng đánh cả đêm, cậu thật sự không còn khí lực, vì thế bị quái vật nhào lên quấn lấy – ăn luôn.

La Tiểu Lâu mở bật mắt ra, quả nhiên là nằm mơ, cho dù là tương lai, cũng không thể nhìn thấy quái vật trong khu vực an toàn.

Nhưng khi La Tiểu Lâu nhìn thấy tình huống trước mắt, sắc mặt còn đỏ hơn so với lúc mới giật mình tỉnh lại. Hai tay cậu đang ôm lấy cổ Nguyên Tích, mặt đang chôn trong cổ y, tay chân của Nguyên Tích thì quấn chặt lấy người cậu, thảo nào nằm mơ thấy ác mộng.

Nhưng mà, bọn họ đang nằm ở giữa giường lớn, chẳng lẽ là cậu chủ động yêu cầu Nguyên Tích ôm mình? Tiếp theo, La Tiểu Lâu vô cùng xấu hổ phát hiện, áo ngủ của cả hai đều hỗn độn, phần cơ ngực lộ ra cơ hồ là dán vào nhau…

Lập tức, La Tiểu Lâu bất chấp việc mình có thể đánh thức Nguyên Tích hay không, nếu cứ tiếp tục như vậy, thật sự là thử thách sự tự chủ của cậu…

Sau một hồi giãy dụa, kết quả là khoảng cách giữa hai người vẫn bằng không, La Tiểu Lâu không nhúc nhích nữa, Nguyên Tích trừng mắt nhìn…

La Tiểu Lâu âm thầm rơi lệ đầy mặt, cha mẹ ơi, quả nhiên là chính mình nhịn không được nhào lại đây, còn bị người ta bắt ôm lấy sao…

Khi Nguyên Tích nhìn qua, sắc mặt của La Tiểu Lâu đỏ lên, xấu hổ nói: "Khụ, chuyện này cũng không thể trách tôi – tôi cũng không biết vì sao lại biến thành như vậy, bất quá tôi cam đoan sẽ không…"

"Là cậu tự mình tới đây." Nguyên Tích đánh gảy lời nói của La Tiểu Lâu, tuy rằng gương mặt vẫn lạnh băng như trước, nhưng không ai có thể nghi ngờ rằng toàn thân y đều tỏa ra một sự đắc ý.

Có, có gì mà đắc ý chứ! Đây vốn là giường của tôi, tôi thích ngủ ở đâu thì ngủ ở đó! La Tiểu Lâu đỏ bừng mặt vội vàng rời giường, có chút trộm ghen tị với thân thể như chứa đựng vô số năng lượng tiềm tàng của Nguyên Tích, vào phòng thay đồ thay quần áo, thuận tiện cầm những món quần áo mà Nguyên Tích phải mặc ra.

Sáng hôm nay, sau bữa sáng với bầu không khí quỷ dị, cả La Tiểu Lâu và Nguyên Tích đều ra khỏi nhà. Mà chủ nhân Nguyên Tích tuy bề ngoài biểu hiện không hề quan tâm đến nô lệ La Tiểu Lâu lại cố ý "tiện đường" đưa La Tiểu Lâu đến chỗ làm công, vạn hạnh, hôm nay không có gặp bất kì kẻ nào, bằng không Nguyên Tích sẽ nổi bão, cậu sẽ tiếp tục đi làm muộn…

"Thật sự là phiền anh quá." La Tiểu Lâu cười tủm tỉm nói.

"Ai muốn đưa cậu, chẳng qua là tiện đường mà thôi." Nguyên Tích trả lời một cách khinh thường, bất quá, trong mắt y lại rõ ràng hiện lên vẻ cao hứng.

---

[1]Pha bình phá suất: bình vỡ thì có làm gì cũng không thể hàn gắn lại được. Trong trường hợp này có nghĩa là tình thể của La Tiểu Lâu đã tệ, có làm gì cũng không khá hơn được, cho nên hiện tại muốn làm gì cứ việc làm không cần suy nghĩ.

27. Chương 27: Phấn Khích

Mắt Dương Kha đỏ ngầu, nhìn chằm chằm linh kiện trong chiếc hộp trước mặt không lên tiếng.

Từ ngày hôm qua trở về phòng thí nghiệm của mình, cậu vẫn lo chuẩn bị một vài món cho Nghiêm đại sư xem. Cậu phải chuẩn bị thứ gì đó có thể thể hiện và phản ánh toàn bộ khả năng của mình.

Huống hồ, đã nhờ Lăng Tự đến giúp đỡ, nếu còn thất bại thì thật là không dám nói đến.

Tuy bình thường thực hành đều thuận buồm xuôi gió, muốn làm ra thứ gì đó đặc biệt có chút khó khăn.

Hiện giờ cậu đã có thể thuận lợi lắp ráp linh kiện bậc một mười chín bước, có thể khẳng định là trong toàn năm cũng không có ai có thể làm được như cậu. Một là không có được thành tích cùng năng lực như cậu, hai là cũng không có may mắn có thể đến chỗ này như cậu.

Nhưng cầm những vật này đến trước mặt Nghiêm đại sư?

Tuy nói là giao cho Địch Gia trước, nhưng Dương Kha cũng không nghĩ như vậy, mục đích của cậu là khiến cho Nghiêm đại sư phải xem trọng mình vài phần.

Bắt đầu từ khi Lăng Tự rời đi ngày hôm qua, Dương Kha đã suy nghĩ chuẩn bị thứ gì đó có thể khiến cho vị Nghiêm đại sư cổ quái kia ánh mắt sáng lên, sau đó thừa nhận một học sinh như cậu căn bản không cần phải khảo hạch.

Nhưng càng nghĩ phải làm ra một thứ khiến cho người ta kinh ngạc thì lại càng lâm vào thế bí. Dương Kha biết mình đã rúc đầu vào sừng trâu, lòng nóng như lửa đốt, trước khi vấn đề này được giải quyết, cậu cảm thấy mình không có tâm tình để làm bất cứ việc gì khác.

Loại tình huống này, thậm chí sau khi tan sở, lúc về nhà ăn cơm cha mẹ em gái đều có thể nhận ra, đều hỏi cậu có chuyện gì, dựa vào thiên phú cùng nỗ lực của mình tiến vào đại học nổi tiếng toàn cầu, sau đó được PDG gia tộc tài trợ, một việc mà người khác ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ tới, Dương Kha vẫn luôn là niềm kiêu ngạo và đối tượng chú ý của cả nhà.

Do dự trong chốc lát, Dương Kha cuối cùng cũng nói ra chuyện của mình. Mẫu thân và em gái ngoại trừ an ủi thì cũng không thể giúp gì hơn. Còn phụ thân, sau khi nghe được nan đề của cậu thì nhíu mày, châm một điếu thuốc.

Phụ thân chỉ hành động như vậy khi đang có chuyện rầu rĩ hoặc là khó xử, nhưng Dương Kha lại không có cách nào kiềm chế biểu hiện phiền lòng của bản thân, sau đó mỉm cười nói với phụ thân là không có việc gì.

Cậu biết, cả gia đình đều nhờ phụ thân chống đỡ, chính mình và em gái có thể có được một cơ hội ăn học như vậy toàn bộ là nhờ vào những cố gắng và công việc của phụ thân. Phụ thân làm việc cho một xưởng gia công linh kiện nhỏ, lao động vô cùng vất vả. Tuy rằng, nhờ có thời gian lao động lâu hơn người khác cho nên thu nhập cũng không thấp, nhưng sinh hoạt phí của cả gia đình, còn có hai người là học sinh, trong nhà cũng không dư dả.

Khi biết mình trúng tuyển vào trường đại học nổi tiếng kia, thật ra Dương Kha cũng có chút do dự, tuy rằng học phí rất thấp, trường học lại trao cho cậu một khoản học bổng nhất định, nhưng những chi tiêu khác tại đại học cũng rất nhiều.

Để bồi dưỡng nhân tài, quốc gia có hỗ trợ học viện Saint Miro, thức ăn trong căn tin trường đều có rau dưa hoặc các loại thịt, tuy giá cả thấp hơn bên ngoài rất nhiều, nhưng một tháng cũng gần mười ngàn đồng liên bang.

Lúc đầu còn phát sầu về chi phí mua linh kiện, giờ đây đã được PDG gia tộc giúp giải quyết. Cha mẹ rất vui mừng, kiêu ngạo, đồng thời cũng bắt đầu để ý đến những phương diện khác, ví dụ như để Dương Kha không bị các sinh viên khác ở trường khinh thường, quần áo đều cố gắng mua từ những nhãn hiệu nổi tiếng.

Tuy Dương Kha từng nói mình không để ý, nhưng việc cha mẹ cứ một mực khăng khăng cũng khiến cậu nhẹ nhàng thở ra. Như vậy, ở trong trường, cậu không bị bạn bè phân biệt đối xử, ngoại trừ những ánh mắt ghen tị hoặc hâm mộ, cũng rất ít có người cười nhạo châm chọc.

Không giống người nào đó, Dương Kha nghĩ đến bộ dạng chật vật của La Tiểu Lâu lúc mới nhập học, trong lòng có một loại cảm giác thỏa mãn kì lạ.

Đúng lúc này, phụ thân vẫn một mực trầm lặng bỗng nhiên dập tắt thuốc lá, nói: "Tiểu Kha, con đi theo cha."

Dương Kha khó hiểu theo phụ thân vào phòng chứa đồ, ngoại trừ những vật phẩm được sắp xếp gọn gàng ngăn nắp, trong phòng còn một chiếc bàn với những linh kiện được bày bên trên.

Những linh kiện này là cho phụ thân thỉnh thoảng luyện tập, từ khi Dương Kha vào đại học, cũng không còn bước vào căn phòng này nữa.

Phụ thận lấy một bộ linh kiện ra khỏi ngăn kéo, sau đó bảo cậu: "Nhìn cho kỹ."

Sau đó bắt đầu lắp ráp, mười lăm phút sau, linh kiện kia đã được gia công xong một cách hoàn mỹ.

Phụ thân đặt linh kiện trên bàn, sau đó nhìn về phía Dương Kha: "Đã hiểu chưa?"

Dương Kha sững sờ đứng ở đó nói không nên lời, một linh kiện bậc một đơn giản như vậy cậu đã sớm nắm giữ, nhưng chính vì nắm giữ mới biết được phụ thân đang dùng một phương pháp gia công hoàn toàn khác nhưng lại hiệu quả!

Sao có thể tồn tại một phương pháp như vậy, nhưng sao lại không có, cải biến có vẻ rất lớn, lại vô cùng dễ dàng giải thích, nhưng mấu chốt là không ai có thể nghĩ ra loại phương pháp này.

Đây thật sự là một ý tưởng tuyệt diệu!

Phụ thân lại nhóm một điếu thuốc, nhìn Dương Kha: "Cha cho con xem loại phương pháp này, chính là muốn gợi ý cho con một chút, con tự thử xem đi." Không biết vì sao, khi nói ra những lời này tinh thần của phụ thân tựa hồ có chút ủ rũ.

Dương Kha lấy lại tinh thần, kích động nhìn phụ thân: "Chẳng lẽ, đây là – đây là cha ngài..." Dương Kha tôn trọng phụ thân, cũng cảm kích phụ thân, trước đây bởi vì phụ thân cậu mới nảy sinh tình yêu và nhiệt tình dành cho linh kiện cơ giáp, nhưng sau khi lớn lên rốt cuộc cũng không có tiến vào gian phòng luyện tập hỗn độn này của phụ thân nữa.

Bởi vì cậu biết nghề của phụ thân địa vị cũng không cao, Dương Kha cũng không muốn phụ thân xuất hiện trong trường mình, không biết phụ thân có phát hiện điểm này hay không, phụ thân kiêu ngạo về trường học của cậu như vậy, nhưng lại chưa bao giờ nói với người ngoài chuyện con ngài là sinh viên học viện Saint Miro.

Cậu vẫn cho rằng mình sẽ tiến xa hơn phụ thân rất nhiều, sẽ trở thành nhân viên chế tạo cơ giáp cao nhất, chuyên chế tạo cơ giáp cho những chiến sĩ đỉnh cao.

Nhưng khi chính mình phát sầu, phụ thân lại chính là người cho cậu thấy một lối suy nghĩ tinh diệu như vậy, trong ánh mắt của Dương Kha có chút áy náy cùng khiếp sợ.

"Không, không phải là cải tiến của cha, là của một đồng nghiệp." Phụ thân phất tay kết thúc câu nói của Dương Kha, hai hàng lông mày vẫn nhíu chặt, suy nghĩ trong chốc lát, cuối cùng nói: "Tiểu Kha, bản thân con biết là được rồi, ngàn vạn lần đừng cho người khác thấy." Bộ dạng người thiếu niên kia cười tủm tỉm xuất hiện trong đầu lão nhân, cậu đã nhiệt tình trợ giúp ông như vậy, chính mình lại vì con trai của mình mà không giữ lời hứa. Lão Dương cảm thấy vô cùng hối hận.

"Một người công nhân cư nhiên lại có thể làm đến mức này..."Dương Kha thì thào, gợi ý quả thật là có, nhưng lớn hơn nữa là đả kích. Một công nhân trong một xưởng gia công còn có thể, như vậy những đứa con cưng như bọn họ tính cái gì?

"Phụ thân, công nhân kia là ai? Người khác có biết hắn cải biến linh kiện này không?" Dương Kha nhìn về phía phụ thân với ánh mắt phức tạp.

"Không, cậu ấy không muốn bất cứ người nào biết, cha hi vọng con cũng đừng nói chuyện này ra ngoài. Nếu không phải vì con, cha cũng không có mặt mũi nào nói cho người thứ ba biết." Lão Dương nặng nề nói.

Kì thật, Dương Kha rất muốn thấy người công nhân kia, nhưng dù cậu có hỏi thế nào phụ thân cũng không chịu nói ra là ai. Đi qua đi lại trong phòng vài vòng, ánh mắt của Dương Kha sáng lên, chậm rãi nói: "Phụ thân, nếu cậu ấy không muốn khẳng định là có nguyên nhân, ngoài con ra, ngài cũng đừng nói cho ai khác. Nếu có cơ hội, ngài cũng nên khuyên công nhân kia không nên nói ra ngoài, không chừng có thể dẫn đến phiền toái."

Lão Dương kinh ngạc liếc nhìn Dương Kha một cái, tuy rằng không biết có thể đưa đến phiền toái gì, nhưng ông tuyệt đối sẽ không nói với người nào khác nữa. Nếu không phải để gợi ý cho con mình, ông cũng sẽ không bỏ qua mặt mũi của mình như vậy.

Hôm nay Dương Kha gạt phụ thân, cầm cái linh kiện kia đưa cho tập đoàn Khải Ân.

Càng nghĩ cậu càng cảm thấy thiết kế này tinh diệu, những thứ mình tự nghĩ được xem ra đều kém cấu tạo này.

Dương Kha phẫn nộ cảm thấy chính mình lấy đầu ra khỏi một cái sừng trâu lại đưa đầu vào một cái sừng trâu khác, cư nhiên cậu lại không có tự tin – nhưng vì sao lại không giao linh kiện này cho Địch Gia?

Dương Kha biết đây là không đúng, nhưng một khi ý nghĩa này đã xuất hiện trong đầu cậu cũng không thể rút lại.

Đây là sáng chủ nhật, nỗi khổ của Dương Kha.

Cuối cùng Dương Kha cắn răng, quyết định đem linh kiện này và phương pháp gia công cho Địch Gia. Cậu đã lên mang tra, chưa có chứng nhận loại phương pháp cải tiến này. Nếu cậu chứng nhận trước, người khác cũng không thể nói gì. Huống hồ, người công nhân kia không cho phép chứng nhận.

Cậu – cậu chỉ vì bất đắc dĩ, cậu muốn một cơ hội học tập tốt cho nên mới lợi dụng phương pháp của người công nhân vô danh kia một chút, nếu có thể, sau này cậu thành danh, nhờ phụ thân chiếu cố người công nhân kia thêm một chút, cho người công nhân kia thêm tiền cũng được…

Nghĩ đến đây, Dương Kha rốt cuộc đứng dậy, cầm lấy linh kiện kia đi ra ngoài.

Địch Gia tiếp đãi Dương Kha trong văn phòng của mình, ông thật không ngờ qua một bữa tối Dương Kha đã có thể cầm vài món đồ đến đây. Trong lòng ông cũng có ít nhiều thay đổi trong cách nhìn về người sinh viên thiên tài thanh cao này, ít nhất cậu biết cố gắng dụng tâm.

Mở chiếc hộp trước mặt ra, là một linh kiện bậc một nhìn rất quen mắt – linh kiện cơ giáp số 05.

Địch Gia ngẩng đầu nhìn Dương Kha, Dương Kha khẽ cười cười, bắt đầu lắp ráp một linh kiện khác chưa được gia công, hoàn thành trong khảng thời gian còn ngắn hơn phụ thân của cậu đã làm.

Đưa thành phẩm cho Địch Gia, Dương Kha hơi hơi hất cằm lên, lần này hẳn là ngay cả vị đại sư cổ quái kia cũng phải kinh diễm.

Cậu nhất định phải trở thành đệ tử của Nghiêm đại sư, sau đó trở thành cơ giáp chế tạo sư riêng của Lăng Tự.

Sắc mặt của Địch Gia không thay đổi nhưng trong lòng lại nổi lên sóng gió, đây – đây cơ bản là phương pháp cải tiến của La Tiểu Lâu.

Ông đánh giá Dương Kha đang tràn đầy tự tin, cười nói: "Quả nhiên rất đặc sắc, còn có cải biến nào khác không?"

Dương Kha kinh ngạc nhìn Địch Gia nói: "Đây là do tôi dành cả buổi tối mới nghĩ ra được, thật xin lỗi không còn phương pháp nào khác cho bộ trưởng xem."

Ánh mắt của Địch Gia chợt lóe lên sau cặp kính, cười lớn nói: "Là tôi qua mức vui vẻ cho nên yêu cầu quá cao, dù sao ý tưởng tốt là rất hiếm, tôi sẽ đưa Nghiêm đại sư xem, cậu đi về làm việc đi."

Nhìn Dương Kha đi khỏi, nụ cười trên mặt Địch Gia cũng thu lại, mở máy liên lạc.

28. Chương 28

Vài phút sau, Trầm Nguyên, đại đệ tử của Địch Gia đẩy cửa đi đến, thấy thầy sắc mặt khó coi, vội hỏi: "Thưa thầy, thầy tìm tôi có việc gì không?"

Địch Gia đẩy thứ trên bàn đến trước mặt Trầm Nguyên, nói: "Đây là thứ Dương Kha chuẩn bị giao cho Nghiêm đại sư, cậu đi điều tra thử xem, lão Dương lần trước và Dương Kha có quan hệ gì?"

Sắc mặt của Trầm Nguyên cũng biến đổi, cơ giáp chế tạo sư như bọn họ, kiêng kị nhất chính là sao chép ý tưởng và phương pháp thiết kế của người khác.

Trầm Nguyên thậm chí không cần rời khỏi văn phòng của Địch Gia, mười phút sau, tất cả đã rõ ràng.

"Thì ra là thế, lão Dương kia cư nhiên lại là phụ thân của Dương Kha. A, không nghĩ đến một công nhân như vậy lại có một đứa con học ở học viện Saint Miro." Địch Gia vuốt cằm nói.

Trầm Nguyên lạnh lùng cười: "Phụ thân thì nói không giữ lời, đứa con lại làm ra loại chuyện hạ lưu vô liêm sỉ này, thật khiến người ta không còn lời nào để nói. Thưa thầy, thầy nghĩ việc này nên xử lý thế nào bây giờ?"

Địch Gia chắp tay sau lưng đi qua đi lại trong phòng hai vòng: "Dương Kha là người của Lăng Tự, theo lý thuyết chúng ta hẳn là nên đem việc nào báo cáo với Lăng Tự. Nhưng cậu cũng thấy đó, Lăng Tự dường như rất có thành kiến với La Tiểu Lâu, mà đối xử với Dương Kha lại không giống những người khác. Tôi không muốn để Tiểu Lâu mạo hiểm."

Trầm Nguyên nhẹ nhàng thở ra, "Thưa thầy, tôi cũng có ý này, hiện giờ Tiểu Lâu mới đặt chân lên bậc thang thứ nhất mà thôi, cậu ấy không thể bị hủy trong tay những người đó quá sớm như vậy."

Ánh mắt sắc bén của Địch Gia dừng lại trên linh kiện bậc một trên mặt bàn, cuối cùng nói: "Nói với tất cả mọi người trong bộ nghiên cứu và phát triển cơ giáp, không được tiết lộ ba loại phương pháp thiết kế của La Tiểu Lâu với Dương Kha. Hơn nữa cũng nói với bọn họ một tiếng về việc này của Dương Kha, bọn họ sẽ tự biết phải làm thế nào. Tôi sẽ chuyển ba loại phương pháp thiết kế của La Tiểu Lâu thành văn kiện cơ mật, trừ những người có quyền hạn đặc thù, những người khác đều không thể xem."

"Vậy còn bên phía Nghiêm đại sư thì thế nào?"

"Loại đồ vật này căn bản không cần đưa Nghiêm đại sư xem làm gì cho bẩn mắt, bất quá tôi sẽ báo với Nghiêm đại sư. Dù sao, Nghiêm đại sư mới là người đứng đầu bộ cơ giáp." Địch Gia nói.

Dương Kha tràn đầy tin tưởng đợi đến giữa trưa, Địch Gia gõ cửa đi vào, mang theo nụ cười quen thuộc: "Dương Kha, linh kiện của cậu đã giao cho đại sư xem qua, ý của đại sư là…"

Dương Kha nhanh chóng đứng lên, cậu đã khẩn cấp muốn thấy bộ dáng vị Nghiêm đại sư kia nhìn mình với ánh mắt khác.

"Ý của đại sư là, phương pháp thiết kế của cậu vô cùng xuất sắc, nhưng không hợp với quan điểm của ông ấy, ông ấy đã giới thiệu một vị có kiến thức uyên bác để làm thầy hướng dẫn cho cậu." Địch Gia mỉm cười nói.

Dương Kha sắc mặt trắng nhợt, môi run run, cuối cùng cũng không thể nói được gì.

Quan điểm không hợp thì cho dù cậu có cố gắng đến đâu cũng vô dụng, Dương Kha biết, có vài vị đại sư quả thật là cổ quái như vậy. Cắn chặt răng, cậu không thể làm giảm khí thế của chính mình, Dương Kha nâng mắt lên, trấn tĩnh nói: "Vậy xin cám ơn đại sư và bộ trưởng."

Địch Gia gật gật đầu, đưa Dương Kha đến chỗ của một vị cơ giáp chế tạo sư đầu tóc trắng xóa, vị cơ giáp chế tạo sư này say mê nghiên cứu, tay nghề và kinh nghiệm không cần nói đến, Địch Gia còn tự mình dặn dò, tuy đã biết chuyện của Dương Kha, nhưng chế tạo sư cũng chỉ dùng bộ mặt nghiêm túc của một thầy giáo mà đối đãi cậu ta.

Khi Địch Gia đi rồi, Dương Kha nhìn nhìn thầy đang dặn dò trợ thủ, mí mắt rũ xuống, quên đi, cậu cũng đã cố gắng hết sức, không lâu sau cậu cũng sẽ rời đi nơi này. Đến lúc đó sẽ tìm một người thầy có khả năng dạy cậu.

Sắc mặt của Địch Gia hơi tốt lên một chút, có lẽ là vì không thể trở thành đệ tử của đại sư, Dương Kha cũng không có yêu cầu chứng nhận cải tiến thiết kế linh kiện bậc thấp kia, nếu cậu ta yêu cầu sẽ càng thêm khó xử. Dù sao tên của La Tiểu Lâu đã khắc ở mặt sau của ba phương án thiết kế kia.

Mà Dương Kha, tuy rằng không thể chứng minh, nhưng lại cảm thấy từ đó về sau người khác nhìn cậu ta với ánh mắt khác. Cậu không khỏi cảm thấy hài lòng, nhờ vào cố gắng, hơn nữa còn được Lăng Tự trợ giúp, về sau cậu chắc chắn không thể thua kém những người này.

Về phần Nghiêm đại sư, sau khi Địch Gia đích thân đến báo cáo mọi việc, chỉ lộ ra một nụ cười đầy châm chọc, sau đó phất phất tay nói: "Chuyện của cậu ta về sau cậu cứ giải quyết theo ý mình, nếu có người muốn tới làm phiền La Tiểu Lâu, cậu đến nói với tôi."

Địch Gia lộ ra ý cười thật tâm: "Đương nhiên."

Lúc mười một giờ rưỡi trưa, La Tiểu Lâu rốt cuộc cũng học xong tất cả linh kiện bậc hai ghi trong con chip, cậu xoa xoa thắt lưng, hai cái cuối tuần này thật khủng bố. Nhưng nhìn từ khía cạnh khác mà nói thì cũng rất phong phú.

Duỗi người, La Tiểu Lâu đi về phía căn phòng chứa đầy những mảnh linh kiện nhỏ, muốn xem thử mình có thể phân loại ra hay không.

A, mảnh nhỏ này thuộc linh kiện bậc hai số mười…Cha mẹ ơi! Nhiều như vậy, có thể sắp xếp lại trong vòng hai cái cuối tuần thật sao. La Tiểu Lâu vừa lục lọi vừa oán giận Nghiêm lão nhân.

Bỗng nhiên ánh mắt của cậu bị một chiếc hộp màu đen hấp dẫn, là một cái hộp năng lượng hỏng sao?

Khi La Tiểu Lâu cầm lên chỉ biết không tốt, đó là một hộp năng lượng mới. Hơn nữa còn là một hộp năng lượng cơ giáp bậc ba, La Tiểu Lâu chưa kịp buông hộp năng lượng ra liền chứng kiến con số năm ngàn gauss trên hộp biến thành con số không.

Rốt cuộc là muốn nháo đến cỡ nào a! La Tiểu Lâu buồn bực muốn lật tung bàn, tiểu kim khố của cậu đã ngày càng xẹp, lần này lại phải đền mười bốn vạn!

Từ khi phát hiện mình không thể chạm vào hộp năng lượng, La Tiểu Lâu có một thắc mắc thứ hai chưa được giải đáp, tra tìm khắp nơi cũng không thấy hiện tượng nào tương tự.

Đang lúc La Tiểu Lâu lặng lẽ muốn hộc máu, trước mặt bỗng hiện lên một cái màn hình, còn có một thanh âm lạnh lẽo máy móc: "Năng lượng đã đạt đến mức tối thiểu để khởi động máy, muốn khởi động máy hay không?"

La Tiểu Lâu ngây người, cái gì vậy?

Thanh âm kia còn tiếp tục hỏi: "Khởi động máy hay không?"

"Khởi động." Chẳng lẽ cậu trong lúc vô thức đã đụng phải một cái máy tính mini – không hay, chẳng lẽ cậu thật ra là một máy tính hình người? Kháo, không cần xui xẻo như vậy có được hay không!! Chẳng lẽ nhân sinh tốt đẹp của cậu cũng đều tiêu tan sao….

"Đầu não mở ra, xin chào."

"Xin chào." La Tiểu Lâu khô khốc đáp lại, sau đó ôm một tia hi vọng cuối cùng hết nhìn trái rồi lại nhìn phải, quả nhiên âm thanh là phát ra từ thân thể cậu!

Sau đó, thanh âm kia không để ý đến La Tiểu Lâu nữa, âm thanh tít tít phát ra từ ngực cậu, sau đó âm thanh máy móc tiếp tục: "Tự quét, đã khởi động một phần trăm. Quét kí túc chủ thể hiện tại: gen bậc D, thể năng cấp 2, ý thức sơ cấp đã thức tỉnh, kiểm tra xong."

La Tiểu Lâu thật sự không nhịn được nữa, tuy chuyện ý thức và gì đó cậu nghe không rõ, nhưng kí túc chủ hiện tại rõ ràng là chỉ cậu, "Ngươi ở đâu?" La Tiểu Lâu run rẩy hỏi.

“Gợi ý: trước ngực ngài, không gian nữu.”

La Tiểu Lâu nhẹ nhàng thở ra, tay chân lúng túng mở quần áo, chiếc vòng cổ màu xanh đang phát sáng. La Tiểu Lâu nhất thời nhớ đến cảnh Nguyên Tích từng hoài nghi nhìn nó, xem ra Nguyên Tích không oan uổng nó, thứ này quả nhiên có vấn đề.

Một tảng đá có thể nói, hơn nữa là tổ mẫu của La Tiểu Lâu cho cậu, tuyệt đối là một bảo bối a!

“Ngươi là – máy tính?” La Tiểu Lâu vui rạo rực hỏi.

“Căn cứ phạm vi lý giải của ngài, tôi là trí não nhân tạo, ngài có thể gọi tên của tôi, Alpha – hoặc nhũ danh 125.”

Nhưng một cái trí não nhân tạo lại cần tên rồi nhũ danh nữa để làm gì?

La Tiểu Lâu khóe miệng run rẩy tiếp tục hỏi: “Ngươi có thể làm gì?”

“Hiện giờ, cơ bản là không thể làm bất cứ việc gì, chỉ có thể khởi động máy, hi vọng ngài có thể mau chóng tìm thêm hộp năng lượng, mở thêm công năng của đầu não.”

“Thêm hộp năng lượng, ngươi có biết là ngươi mới dùng mười bốn vạn hay không! Không đúng – tính tính trước kia, ngươi đã dùng hai mươi tám vạn…”

La Tiểu Lâu bắt đầu nổi tật tính toán chi li, tính sổ với 125.

Não bộ nhân tạo trầm mặc, qua thật lâu, lại nói: “Nếu bổ sung năng lượng chậm, không lâu sau đầu não sẽ tự động tắt máy.”

Tuy rằng thật bình tĩnh, nhưng La Tiểu Lâu vẫn nghe ra ngữ khí oán giận của cái máy chết tiệt này, “Được rồi, ta đây hỏi ngươi, làm một cỗ máy kì quặc, sự tồn tại của ngươi có lợi gì cho ta?”

Não bộ nhân tạo rõ ràng tiếp tục trầm mặc.

“Ngươi có không gian không? Có siêu năng lực không?” La Tiểu Lâu đắc ý nói bừa, trách móc cái máy tính đã dùng hết mười bốn vạn này thật có cảm giác thành công.

“Có không gian, có siên năng lực.” Âm thanh của cỗ máy bỗng dưng vang lên.

La Tiểu Lâu cả kinh, cậu thật không ngờ sẽ nhận được câu trả lời như vậy!!xxxxx!! “Vật thì tốt! Ngươi yên tâm, ta sẽ nghĩ cách kiếm hộp năng lượng cho ngươi, dù sao có mấy thứ như tùy thân không gian gì đó thật sự rất oai.”

“Nhưng – nhưng không gian của tôi đã gần đầy, ngài không thể tiếp tục bỏ đồ vật này nọ vào trong đó.” Thanh âm máy móc của 125 tiếp tục, nhưng rõ ràng là đang mang theo cảm giác lo lắng.

“Một mét khơi cũng không có?”

“Không gian sử dụng đã gần đạt đến một trăm phần trăm.”

“….Xin chào, ngươi có thể trở về ngủ, ta sẽ không bỏ một đồng nào ra để kiếm hộp năng lượng.” bị hung hăng đả kích khiến La Tiểu Lâu ỉu xìu nói với 125, tuy chiếc máy tính này có chút đáng thương, nhưng tiểu kim khố của cậu lại càng đáng thương.

“Từ từ!” Não bộ nhân tạo bỗng nhiên nói: “Nếu ngài cần, chỗ tôi có bản vẽ của các thiết kế linh kiện cơ giáp, chính là hộp năng lượng và động cơ. Hơn nữa nếu tất cả các công năng đều được khởi động…”

La Tiểu Lâu ,thời buổi này, não bộ nhân tạo đều được nhân tính hóa nhiều như vậy sao, cư nhiên còn biết cò kè mặc cả, dụ dỗ lấy lòng. Bất quá, bản thiết kế linh kiện cơ giáp? Thứ này thật sự khiến người ta phải động tâm, mà hộp năng lượng tựa hồ cũng vô cùng có ích. La Tiểu Lâu bỗng nhiên cười rộ lên, cậu đã nghĩ ra quà sinh nhật để đưa cho Nguyên Tích.

Dù sao cũng dùng hết một hộp năng lượng của Nguyên Tích, nếu chính mình chế tạo cho y một cái….

“Được rồi, ngươi cần bao nhiêu hộp năng lượng mới có thể duy trì trạng thái hoạt động bình thường?” La Tiểu Lâu hỏi.

Nghe được có thể có hộp năng lượng, thanh âm của 125 lại khôi phục xxxxx: "Mỗi tháng cần một hộp năng lượng bậc hai để duy trì hoạt động bình thường của đầu não, nhưng trước đó, cần phải tiến hành chữa trị một lần, đại khái cần năm hộp năng lượng bậc ba."

La Tiểu Lâu lập tức nói ra suy nghĩ của mình: "Một tháng cần một hộp năng lượng bậc hai? Ngươi cho rằng ngươi là cơ giáp sao?! Năm hộp năng lượng bậc ba….ngươi dứt khoát đi ngủ đi, ta hiện tại là người nghèo."

"Ngươi – ngươi không phải mới vừa đáp ứng sao?! Làm người thì có quyền nói mà không giữ lời sao?!" Não bộ nhân tạo đáng thương đã từ bỏ tự tôn, chuẩn bị cãi nhau với La Tiểu Lâu.

Nhìn La Tiểu Lâu cường ngạnh không có vẻ gì là muốn thay đổi chủ ý, 125 trầm mặc trong chốc lát, mang theo chút ủ rũ nói: "Ta còn chưa nói với ngươi, ta quả thật là một cỗ cơ giáp, hơn nữa còn là một cơ giáp mà ngươi có thể lái được. Đương nhiên, nếu ngươi thật sự không muốn tiêu tiền mua hộp năng lượng, ta cũng không có cách…"

"Ta đồng ý!" La Tiểu Lâu tuyên thệ cứ như thể người vừa mới tùy tiện đổi ý không phải là cậu, "Nhưng gen của ta là D, ta thật sự có thể lái ngươi?"

"Đương nhiên có thể, tôi cũng không giống như những cơ giáp cậu đã từng thấy. Hơn nữa, tôi cũng biết cậu không có tiền, tôi sẽ cố hết sức để giúp cậu." Não bộ nhân tạo trung thành ngoan ngoãn nói.

Trong lòng La Tiểu Lâu vô cùng vui mừng, tạm thời cậu không lo phải tiêu tiền cho hộp năng lượng, cầm khối ngọc lên nhìn đi nhìn lại. Đây hình như là thứ tốt duy nhất mà cậu có được kể từ khi đặt chân đến tương lai, những thứ khác đều là khảo nghiệm…

Trong lúc cậu còn đang say sưa, não bộ nhân tạo nói thêm: "La Tiểu Lâu, kết quả rà quét, phía trước hai mét có hai hộp năng lượng bậc ba, đề nghị cho tôi hấp thu."

La Tiểu Lâu sáng cả mắt, vuốt vuốt tảng đá trong lòng ngực nói: "Chậc, thật sự là bảo bối, công năng không ít. Nhưng mấy cái đó không thể hấp thu, bằng không ta cũng đền không nổi."

Viên đá màu xanh biếc rõ ràng tối lại, cả viên đá lộ ra một màu sắc ưu thương.

La Tiểu Lâu có chút ngượng ngùng, làm một chủ nhân vô dụng, cậu dường như có chút kém cỏi, từ từ: "Sao ngươi không gọi ta là chủ nhân?"

"Cậu chỉ là kí túc thể tạm thời của tôi mà thôi, trước khi được tôi công nhận, cậu không phải là chủ nhân của tôi."

La Tiểu Lâu có chút buồn bực, nhưng mặc kệ mình có phải là chủ nhân của cơ giáp này hay không, nó cũng sẽ phải cho cậu lái.

"Hơn nữa, không được nói với bất kì ai về sự tồn tại của tôi, bằng không sẽ mang đến cho cậu họa sát thân." 125 nói thêm.

"…." Mấy thứ này hình như ngươi không nên đợi ta thề xong rồi mới nói?

"Khi nào thì ta có thể lái ngươi?" Sự vui vẻ trong thanh âm của La Tiểu Lâu cũng không còn nhiều.

"Một hộp năng lượng bậc hai là có thể khởi động đầu não, nếu muốn khởi động cơ giáp, cần một loại hộp năng lượng đặc biệt, tôi sẽ giao bản thiết kế cho cậu, sau khi cậu chế tạo xong, cậu có thể lái tôi. Nhưng xem tình hình hiện tại của cậu thì khả năng thành công khi chế tạo loại hộp năng lượng này chỉ có 0.0001%"

"Được rồi, 125, ngươi thắng, sao ngươi không nói là ta vĩnh viễn cũng không thể lái ngươi đi cho rồi." La Tiểu Lâu căm giận nói.

29. Chương 29: Tập Quán

La Tiểu Lâu đặt vòng cổ trở vào cổ áo, xoay người đi về phía máy tính, chuẩn bị rút con chip ra.

Khi ngón tay vừa chạm vào màn hình, La Tiểu Lâu, sau một hồi mừng rỡ, rồi lại kinh hãi, tiếp đó là vạn phần uể oải, bỗng nhiên nghĩ đến một việc, vội hỏi: "125, ngươi còn hoạt động không, tư liệu trụ cột về linh kiện bậc hai ngươi có không?"

Vài giây sau, thanh âm máy móc không mang theo chút cảm xúc nói: "Tư liệu về linh kiện quá mức lạc hậu, hệ thống không có tồn trữ những tư liệu này. Nhưng nếu cậu cần, tôi có thể phục chế lại."

La Tiểu Lâu trừng mắt nhìn: "Được lắm, phục chế lại tất cả đi." Là một cái máy tính sắp sửa khiến cậu phải hao tốn cả khoản tiền lớn, nó cuối cùng cũng tỏ ra có chút tác dụng.

"Phục chế hoàn tất."

La Tiểu Lâu vừa lòng gật đầu, một tuần này trở về củng cố kiến thức một lần, khả năng hoàn thành nhiệm vụ mà Nghiêm lão nhân đã giao phó chắc chắn sẽ tăng lên không ít.

Lúc sau, La Tiểu Lâu cầm hạp năng lượng đã bị tiêu hao hoàn toàn ra ngoài tìm Nghiêm đại sư, dưới ánh mắt nghiêm khắc của ông, cẩn thận giải thích về tai họa mà mình đã gây ra, đồng thời tỏ vẻ nguyện ý đền tiền.

Nghiêm đại sư liếc năng lượng hạp một cái, trừng mắt nhìn La Tiểu Lâu trong chốc lát, sau đó quay đầu thờ ơ nói: "Không cần, tôi chỉ hy vọng cậu lần sau đừng phạm sai lầm ngu xuẩn như vậy nữa." Trong phòng có những hộp năng lượng còn nguyên vẹn, nhưng cũng có những hộp năng lượng đã bị tiêu thụ hết, vì vậy nếu La Tiểu Lâu không nói, căn bản sẽ không ai nhận ra là cậu đã dùng mất một hộp năng lượng.

Nhìn La Tiểu Lâu trước mặt, lại nghĩ đến Dương Kha, trong ánh mắt của Nghiêm đại sư giảm đi vài phần nghiêm khắc.

Lần đầu tiên La Tiểu Lâu có cảm giác hận không thể hôn lão nhân một cái, Nghiêm đại sư, ngài thật sự là lão nhân đáng yêu nhất!

"Thành thật cảm ơn!" La Tiểu Lâu ôm hộp cúi đầu, ông ấy cư nhiên lại giúp cậu bảo vệ tiểu kim khố đã sắp khô cạn của mình.

Nghiêm đại sư giật giật lỗ tai, lập tức khí thế hùng hồn quát: "Cậu lăn ra đây làm việc nhanh lên cho tôi, chẳng lẽ cậu muốn một lão nhân phải mỗi ngày chờ đợi cậu hay sao?!"

Trong ánh mắt đồng tình lại mang theo ý cười của nhóm trợ lý, La Tiểu Lâu ôm đầu đứng ở nơi Nghiêm lão nhân chỉ định, bắt đầu dung hợp chế tạo linh kiện.

Trên đường tan tầm về nhà, La Tiểu Lâu hỏi: "Hắc, ngươi đang mở chứ? Ngươi tính khi nào thì đưa cho ta bản thiết kế hộp năng lượng?"

Thanh âm rầu rĩ mất hứng của 125 truyền đến: "Cậu không nên mỗi lần đều hỏi ngươi đang mở chứ, làm tôi có cảm giác như mình là cái máy sắp chết vậy."

"Vậy ta đây phải hỏi như thế nào?" La Tiểu Lâu rất biết tiếp thu hỏi.

"Ít nhất cũng phải hỏi ngươi ở đâu." 125 kiên trì nói.

Ngươi là não bộ nhân tạo có được không, có tất yếu phải có hệ thần kinh tinh tế như thế không chứ? La Tiểu Lâu không rất thành tâm nói: "Được rồi, ngươi hẳn là đang hoạt động, khi nào thì có thể đưa bản thiết kế cho ta, ta hi vọng trong vòng ba tháng có thể học được cách làm hộp năng lượng."

"Tôi cũng hi vọng như vậy, bất quá trước đó đề nghị cậu hãy củng cố kiến thức căn bản, học được những thứ cậu mới bảo tôi phục chế."

La Tiểu Lâu nghĩ nghĩ, trong vòng một tháng, cậu khẳng định mình có thể nắm chắc toàn bộ linh kiện bậc một và một trăm loại linh kiện bậc hai, hẳn là sẽ kịp để chuẩn bị lễ vật.

Khoảng khắc La Tiểu Lâu đẩy cửa ra, ánh sáng mỏng manh ẩn ẩn lộ ra bên trong áo cậu nhanh chóng tắt đi.

Như thường lệ, La Tiểu Lâu nói tiếng chào hỏi Nguyên Tích đang ngồi trên sô pha, đi thay quần áo sau đó vào nhà bếp chuẩn bị bữa tối.

Liếc nhìn La Tiểu Lâu thần sắc ẩn ẩn mang theo hưng phấn một cái, Nguyên Tích tiếp tục xem bản tin kinh tế, y quả thật không hiểu vì sao La Tiểu Lâu cứ muốn ra ngoài đi làm, gần nhất trên mạng cũng không đọc thấy bà chủ gia đình nào bởi vì nhàm chán mà sinh ra hậm hực. Lại nói, y cũng đã đồng ý mang La Tiểu Lâu đi huấn luyện mô phỏng.

Hơn nữa, mỗi lần trở về đều khoái trá như vậy, rốt cuộc là La Tiểu Lâu ở cùng một chỗ với y thì thẹn thùng hay là gặp gỡ bên ngoài? Nguyên Tích ngồi trên sô pha, vẻ mặt âm trầm bất định tự hỏi [1].

Nửa đêm, trong lúc La Tiểu Lâu ngủ say, ngoại trừ hương vị sữa dâu – từ loại sữa tắm đặc biệt giảm giá mà La Tiểu Lâu tranh mua – cũng không có mùi hương gì khác, trên quần áo cũng không thấy tóc của những người khác….

Tuy không lộ ra ý cười, nhưng ánh mắt hung hăng của Nguyên Tích rõ ràng trở nên nhu hòa hơn. Nếu chính là thẹn thùng – đang nghĩ ngợi, một bàn tay của La Tiểu Lâu lại vô thức nắm lấy cánh tay của y, Nguyên Tích lập tức nương theo lực đạo của La Tiểu Lâu nhẹ nhàng đặt tay lên vai La Tiểu Lâu, tiện tay kéo chăn lại đàng hoàng cho cậu.

Sau đó Nguyên Tích tiếp tục thầm nghĩ: tuy rằng phải bảo trì uy nghiêm của chủ nhân, nhưng dù sao y vẫn là một chủ nhân rộng lượng, vẫn có thể cho phép nô lệ trộm thích y.

Sáng hôm sau, La Tiểu Lâu không hề bất ngờ khi thấy mình đang ôm chăn cuộn vào lòng Nguyên Tích, Nguyên Tích ôm lấy cả cậu và chăn, mặt còn chôn trong tóc cậu….

Có cần phải sáng nào cũng bất lực như thế này không chứ?

La Tiểu Lâu im lặng nhìn cơ ngực rắn chắc trơn nhẵn trước mặt, sau đó thấp giọng hỏi: “125, ngươi có ở đó không, tối hôm qua ta lại nhào về phía này?”

Trầm mặc, não bộ nhân tạo vẫn trầm mặc, thông minh mà giữ trầm mặc.

La Tiểu Lâu nổi giận, thứ này rõ ràng có thể bảo trì trạng thái hoạt động đến những một tháng.

La Tiểu Lâu vừa động tay định chụp lấy ngọc thạch trước ngực, cánh tay đang ôm lấy La Tiểu Lâu bỗng chặt lại một chút, sau đó đầu bị cọ hai cái, Nguyên Tích mơ mơ hồ hồ nói: “Về sau tôi có nên gọi cậu là tiểu đồng hồ báo thức buổi sáng hay không?”

“Tôi quen rồi.” La Tiểu Lâu cố gắng ngẩng cao đầu, vờ như không hề để ý đến tình huống hiện tại của mình.

Nguyên Tích hơi hơi ngẩng đầu, nhìn theo cổ áo hơi hơi mở rộng của La Tiểu Lâu, đi xuống phía dưới, ***g ngực đơn bạc trắng nõn, thứ gì đó phấn nộn. Hai thân thể mềm mại dính sát vào nhau, Nguyên Tích liếm liếm môi, mặt ửng đỏ nghiêm trang nói: “Tôi cũng sẽ làm quen.”

Hai người thay giáo phục có dạng như quân phục, ăn sáng, sau đó Nguyên Tích lái xe đưa cả hai đến trường học.

Chiều đến, sau khi thu thập mọi thứ, La Tiểu Lâu đến hệ cơ giáp tìm Nguyên Tích, cậu cũng là người có cơ giáp, nhất định phải nắm lấy cơ hội luyện tập.

Lúc tiến vào cửa hệ cơ giáp, một thanh niên bỗng nhiên đứng chắn trước mặt La Tiểu Lâu.

Thanh niên bộ dáng không tồi, nhưng gương mặt lại làm cho người ta có cảm giác đáng khinh lỗ mãng.

La Tiểu Lâu sửng sốt, cậu không biết người này, chẳng lẽ là đến để gây sự? Bản thân cậu gần đây cũng không đắc tội với ai…

“Ngươi chắc hẳn là Tiểu Lâu? Ta —ta là con của La thiếu tướng, La Thiếu Phàm.” Thanh niên nói xong, ưỡn ngực, ánh mắt nhìn La Tiểu Lâu mang theo vẻ chán ghét không thể che dấu.

La Tiểu Lâu sửng sốt, con của La thiếu tướng không phải là La Thiếu Quân và La Thiếu Thiên sao? La Thiếu Phàm này…cậu suy nghĩ nửa ngày, rốt cuộc mới nhớ ra, người trước mặt chính là người con nuôi mà La thiếu tướng tự mình ôm trở về.

Khóe miệng của La Tiểu Lâu rút lên, La Thiếu Quân và La Thiếu Thiên còn không tính, ngươi xuất hiện là có ý gì?

La Tiểu Lâu thật sự không muốn phản ứng lại hắn, đang chuẩn bị ứng phó vài câu sẽ lập tức rời đi thì một đám người từ bên ngoài đi đến, dẫn đầu đúng là La Thiếu Thiên một đầu tóc ngân bạc kiêu ngạo.

Thân thể đang ưỡn thẳng của La Thiếu Phàm lập tức co rụt lại, mang theo chút mỉm cười miễn cưỡng nhìn về phía La Thiếu Thiên.

"Thiếu Thiên. Ngươi đã đến rồi."

La Thiếu Thiên hừ một tiếng xem như trả lời, sau đó đi lướt qua La Tiểu Lâu và La Thiếu Phàm, khi đi ngang qua La Thiếu Phàm còn va chạm hắn khiến hắn lệch sang một bên.

La Tiểu Lâu cũng không muốn ứng phó với cả hai anh em, nhân cơ hội này đi về phía phòng huấn luyện.

Nguyên Tích một bộ dáng không kiên nhẫn đang chờ ở cửa, thấy La Tiểu Lâu đến cũng chưa nói gì, chỉ dặn dò: "Lát nữa tôi bảo cậu làm cái gì thì cậu cứ làm cái đó."

La Tiểu Lâu lập tức gật đầu, có thể có được cơ hội này thật sự quá khó khăn, cậu quyết định phải nịnh bợ vị kim chủ Nguyên Tích này.

Sau khi quẹt thẻ, Nguyên Tích dẫn La Tiểu lâu vào. Bởi vì mỗi một chiến sĩ cơ giáp vẫn thường mang một cơ giáp chế tạo sư đến đây quan sát đánh giá tính năng của cơ giáp hoặc sức chiến đấu, thói quen công kích, v.v. của chiến sĩ cơ giáp, cho nên việc Nguyên Tích dẫn La Tiểu Lâu vào cũng không có gì kì quái.

Trong một căn phòng huấn luyện, Dương Kha cũng đang đứng trên đài quan trắc.

Dương Kha là chủ động yêu cầu theo tới, Lăng Tự cũng không phản đối. Dương Kha im lặng nhìn thân ảnh đang không ngừng di động trên màn hình, trong mắt tràn ngập nhiệt tình không thể che dấu.

Nguyên Tích dẫn La Tiểu Lâu vào phòng huấn luyện tốc độ, mở hai khoang lái mô phỏng, gật đầu với La Tiểu Lâu một cái, "Công năng của mấy phím lần trước tôi chỉ cậu, cậu còn nhớ rõ không? Hãy bắt đầu từ bước đơn giản nhất, sau đó nâng cao tốc độ tay, tốc độ tay của cậu quá chậm."

La Tiểu Lâu thừa nhận gật đầu rồi tiến vào khoang mô phỏng.

Trước mắt tối sầm, cậu lập tức đã là người lái một cơ giáp màu đen đứng trong một sân huấn luyện thật lớn, bên cạnh có một cơ giáp màu trắng, cơ giáp màu trắng nghiêng đầu nhìn nhìn cậu, sau đó đạp những bước hình sóng nhanh chóng xuyên qua chướng ngại vật.

Tuy trong lòng rất hâm mộ được như thế, nhưng khi chính mình luyện tập, La Tiểu Lâu vẫn lựa chọn sân tập cơ bản nhất.

Cơ giáp màu đen vụng về di động, đường băng thẳng tắp bằng phẳng, cơ giáp màu đen dùng cách di chuyển đơn giản nhất, vậy mà cũng phải chạy đi chạy lại hơn trăm lần mới quen.

Kì thật, La Tiểu Lâu cũng sắp mất kiên nhẫn, bản báo tiến bộ ở góc trái màn hình cơ giáp mãi vẫn không đạt tới mức cao nhất. La Tiểu Lâu cảm giác ngón tay của mình đã cứng ngắc, rõ ràng khi gia công linh kiện tay cậu rất mau lẹ, linh hoạt rồi cơ mà.

Cửa ải thứ nhất đã khó như vậy, có nên từ bỏ không?

Không, trong từ điển của cậu có từ thỏa hiệp chứ không có từ từ bỏ. Ngay từ đầu là không có cơ hội, nhưng bây giờ cậu đã có một cơ giáp có thể lái, nếu thể năng không đủ, vậy rèn luyện thể năng, nếu tốc độ tay không đủ, vậy nâng cao tốc độ tay!

Mồ hôi không ngừng chảy ra từ trán La Tiểu Lâu, tuy là bây giờ đang ở trong khoang mô phỏng, nhưng có lẽ hiện thực cũng không khác bao nhiêu. Nhưng cậu vẫn không ngừng di chuyển những ngón tay đau đến gần như chết lặng, đến khi đầu của cậu cũng đau theo.

Nhưng đồng hồ vẫn chưa đến mức cuối cùng. Có lẽ cậu cần nghỉ ngơi một chút, sau đó sẽ tiếp tục.

Đang lúc La Tiểu Lâu dự định nghỉ tay, bỗng nhiên một thanh âm máy móc nói: "Tiếp tục."

[1] câu này không thể dịch được, ngay cô bạn người Trung Quốc của ta cũng không dịch được, bạn ấy bảo có vẻ là câu bị viết sai ngữ pháp, đọc không hiểu.

30. Chương 30: Ý Thức

Tiếp tục? Tại sao phải tiếp tục? La Tiểu Lâu không rõ lắm, nhưng trong tình trạng khẩn trương cực độ này, cậu không thể phân tích, chỉ dựa vào bản năng làm theo chỉ thị kia.

Không thể dừng lại, phải nhanh, nhanh hơn nữa! Đồng hồ tốc độ phía bên trái màn hình rốt cuộc cũng tăng lên. Tám mươi chín, chín mươi, chín mươi mốt…

Đồng hồ tốc độ bỗng nhiên chuyển thành màu đỏ, La Tiểu Lâu ngẩn ra, ánh mắt nhìn chằm chằm đồng hồ tốc độ, nhưng ngón tay vẫn không hề dừng lại. Sau vô số lần luyện tập đi luyện tập lại, cậu đã nhớ kĩ vài phím ấn căn bản này.

Màu đỏ tươi đẹp kia tựa hồ đã dời đi cảm giác đau đớn trong đầu cậu, dần dần đau đớn biến thành sôi trào, tựa như có thứ gì đó đang bắt đầu khởi động trong não bộ.

Mồ hôi trên trán chảy qua lông mi, cũng có vài giọt chảy dọc theo hai má, nhưng La Tiểu Lâu hoàn toàn không có cảm giác, nhìn chằm chằm đồng hồ tốc độ không chớp mắt, giống như đó là một mục tiêu vô hình, chỉ cần đạt đến cao nhất là những ngón tay của cậu có thể thoát khỏi đau đớn, có thể nghỉ ngơi.

Vì mục tiêu kia, ngón tay của La Tiểu Lâu lại vô thức tăng tốc, nếu dùng mắt thường chỉ có thể trông thấy bóng ảnh mờ nhạt của những ngón tay hiện lên trên bàn phím.

Chín mươi chín, một trăm!

La Tiểu Lâu chỉ cảm thấy trong đầu oanh một tiếng như có thứ gì đó nổ tung, cảm giác đau đớn như xuyên thấu vào tận tâm can bỗng nhiên biến mất, thay vào đó là một cảm giác thoải mái ấm áp dào dạt vui vẻ.

La Tiểu Lâu ngồi tại chỗ thở hổn hển, trời ạ, loại huấn luyện này thật là biến thái, sau này cậu sẽ không bao giờ dám âm thầm cười nhạo những chiến sĩ cơ giáp này nữa, bọn họ thật sự vất vả. La Tiểu Lâu ấn nút thoát ra, trước mắt tối sầm, sau đó mở cửa khoang thuyền, hữu khí vô lực chui ra ngoài.

La Tiểu Lâu tùy tiện tìm một chỗ ngồi dựa vào khoang thuyền mô phỏng, xem ra Nguyên Tích còn đang luyện tập, hiện tại quần áo của cậu ướt đẫm, ngay cả cử động một đầu ngón tay cũng không muốn.

La Tiểu Lâu hơi hơi nhắm mắt lại, ngay khi sắp thiếp đi cậu chợt nghe một âm thanh kêu lên: "Trời ạ, cậu cư nhiên thật sự đột phá, ý thức nguyên lực đạt tới giai đoạn đầu tiên, úc, thật là một việc khiến kẻ khác phải cảm động, cư nhiên tôi trong lúc sinh thời lại có thể chứng kiến một cuộc đột phá như vậy."

La Tiểu Lâu chỉ cảm thấy bản thân như bị loại ngữ khí cảm động này hung hăng nện vào, cậu cố gắng trừng mắt nhìn nhưng mí mắt vẫn nặng trĩu không mở lên nổi.

"125, là ngươi sao? Làm ơn dùng ngữ khí bình thường đi, ngươi là não bộ nhân tạo chứ không hẳn là nhân loại. Hơn nữa, ngươi nói vậy là có ý gì? Ta không hiểu lắm, vừa rồi là ngươi bảo ta tiếp tục hả?" La Tiểu Lâu mệt mỏi hỏi.

Não bộ nhân tạo ủy khuất chợt lắng xuống một chút, đương nhiên mức độ tỏa sáng của một tảng đá xem ra không đủ khả năng để nhấn nhủ với La Tiểu Lâu cảm giác của nó, nó đành phải tiếp tục nói: "Đương nhiên, ý của tôi là cậu đã tiến vào một giai đoạn mới. Mấy ngày hôm trước cậu bất quá chỉ mới thức tỉnh ý thức sơ cấp mà thôi, còn bây giờ, cậu chân chính bước vào giai đoạn đầu tiên."

La Tiểu Lâu sửng sốt, lúc cậu mới biết 125, nó quả thật đang báo cáo một chuỗi số liệu, khi đó La Tiểu Lâu cũng không để ý.

La Tiểu Lâu trừng mắt, lập tức trở nên kinh hỉ: "Giai đoạn bắt đầu? Ý ngươi là dị năng? Trời ạ, ý của ngươi là ta đầu thai thành một thiên tài có dị năng? A, không, không phải có được, mà là đạt được sau cả một quá trình chăm chỉ khổ cực cố gắng, tương lai khả năng còn có thể tăng lên đến mức xưng bá vũ trụ vân vân –"

"Cậu làm ơn ngừng tự kỉ như vậy được không, tôi cảm thấy tôi sắp không chịu nổi nữa, phải treo máy."

"…." La Tiểu Lâu lý sự, "Ngoại trừ treo máy, ta cảm thấy ở những thời điểm cần thiết chúng ta còn có thể thử ép buộc tắt máy."

Tảng đá xanh biếc chợt lóe sáng, giả vờ dạo quanh trong quần áo của La Tiểu Lâu.

"Nói đi, những lời vừa rồi của ngươi là có ý gì?" La Tiểu Lâu hỏi.

"Ý thức nguyên lực là năng lực mà tất cả các loài sinh vật đều có, chẳng qua là khác nhau tùy từng người. Mà loại ý thức nguyên lực này ở liên bang còn có một cái tên khác: tinh thần lực. Tôi nghĩ cậu hẳn là quen thuộc với từ này? Lấy ví dụ tốt nhất chính là tất cả các linh kiện cơ giáp đều được chế tạo thủ công mà không phải bằng những loại máy móc có hiệu suất cao hơn." Thấy La Tiểu Lâu cũng không có ý tắt máy, 125 lại bắt đầu kiểu nói chuyện sách vở.

La Tiểu Lâu sửng sốt, vấn đề vì sao phải dùng nhân công để lắp ráp linh kiện cậu đã từng tìm hiểu qua, trên mạng cũng có ghi lại rằng, trong vũ trụ từ sau năm 3806 trở đi cũng không còn dùng máy móc hoặc người máy để lắp ráp linh kiện.

Trước năm 3806, trừ bỏ những linh kiện cơ giáp cao cấp chỉ có thể chế tạo thủ công thì các loại linh kiện bậc thấp đều được sản xuất hàng loạt với số lượng lớn, cũng bởi vì như thế cho nên giá cả của cơ giáp loại thường thời đó không ngừng đi xuống. Nhưng trong một cuộc chiến với dị thú đến từ hành tinh khác, năm nghìn cơ giáp xuất trận cùng lúc gặp trục trặc, không thể di động, cuộc chiến trở nên gian nan hơn, cơ hội chiến thắng ngày càng xa vời, sau khi cơ giáp bị trục trặc thì gần như toàn bộ quân đội xuất chiến lần đó đều bị tiêu diệt.

Sau thảm hoạ chiến tranh khiến toàn liên bang phải kinh động ấy, bộ nghiên cứu cơ giáp liên bang triệu tập tất cả các cơ giáp chế tạo đại sư để nhằm tìm ra nguyên nhân. Sau mới phát hiện, tất cả các cơ giáp có thể thoát trở về đều là các cơ giáp được chế tạo thủ công, mà những cơ giáp gặp vấn đề đều là cơ giáp do máy móc chế tạo.

Từ đó về sau, toàn bộ linh kiện cơ giáp đều do con người lắp ráp.

La Tiểu Lâu từng hỏi Trầm Nguyên về vấn đề này, nhưng Trầm Nguyên cũng không rõ, vừa khéo lúc đó Nghiêm đại sư đang ở bên cạnh, ông bất ngờ nhìn La Tiểu Lâu vài lần, thản nhiên hỏi: "A? Cậu có hứng thú với chuyện này? Vậy chờ đến khi nào cậu tìm thấy đáp án thì đến tìm tôi."

Hiện tại La Tiểu Lâu đã hiểu ra, câu kinh ngạc hỏi: "Chẳng lẽ là vì tinh thần lực?"

"Quả thật phần lớn nguyên nhân là tinh thần lực của nhân loại, tính năng của cơ giáp do con người tự tay tổ hợp chế tạo so với tính năng của cơ giáp được làm từ máy móc tốt hơn nhiều. Mà một số chế tạo đại sư có tinh thần lực cao hơn người khác không chỉ một bậc, này cũng là nguyên nhân khiến bọn họ trở thành những con người không thể thay thế trong chế tạo cơ giáp."

Xem ra cậu càng thích hợp để làm một cơ giáp chế tạo sư, thể nghiệm huấn luyện dành cho chiến sĩ cơ giáp còn có thể giúp cậu tăng lên tinh thần lực cần cho một cơ giáp chế tạo sư…

La Tiểu Lâu không biết bản thân có nên vui mừng quá sớm hay không, chỉ nói: "Vậy ý của ngươi là, tinh thần lực của ta vừa rồi bất quá chỉ mới tiến vào giai đoạn đầu tiên, cho nên cũng không phải là chuyện gì lớn lao?"

"Đương nhiên không phải thế. Đây cũng chính là một chuyện nữa mà tôi muốn nói với ngài, thứ mà ngài tăng lên chính là ý thức nguyên lực, so cới tinh thần lực có chút khác biệt, điều này được quyết định bởi

huyết thống cao quý đang chảy trong người ngài – huyết thống của Lam Nguyên Tinh dị thú, thật xin lỗi, lúc đầu gặp ngài tôi cư nhiên không dò ra." 125 nói một cách sợ sệt.

Nghe câu này, La Tiểu Lâu nửa ngày không nói chuyện, cuối cùng cậu tuyệt vọng và phẫn nộ kêu lên: "Huyết thống dị thú chết tiệt đó rốt cuộc là như thế nào?! Ngươi rốt cuộc còn chuyện gì cần nói với ta, chúng ta có thể cùng nhau nói hết được không?"

"Được thôi, nói thẳng ra, trong mắt tôi, ngài là một Lam Nguyên Tinh dị thú."

"Ta nguyền rủa, ngươi mới là dị thú, cả nhà ngươi đều là dị thú!" La Tiểu Lâu hoàn toàn bạo phát.

"Tuy rằng, theo số liệu trong kho tư liệu, lời của ngài có ba mươi phần trăm là chính xác thì tôi cũng không dám tự xưng như vậy. Chế tạo ra tôi quả thật là một Lam Nguyên Tinh dị thú, hơn nữa, nhờ ơn của chủ nhân, bên trong tôi chính là dòng máu cao quý của dị thú, nhưng so với huyết thống trong người ngài thì tôi có vẻ kém thuần khiết hơn." Trong giọng nói của 125 mang đầy vẻ cảm kích và sùng kính, khi nói xong lời cuối cùng còn không thể giấu được mà để lộ ra một chút ghen tị.

"…Mẹ ơi, rốt cuộc là con mắt nào của nhà ngươi nhìn thấy ta giống một con quái thú hả?!" La Tiểu Lâu nhìn tảng đá trong tay như nhìn người bị bệnh tâm thần. Chẳng lẽ mình thoạt nhìn có thể dễ dàng bị một cái não bộ nhân tạo thần kinh có vấn đề tẩy não như vậy? Thứ này khi nói đến huyết thống dị thú của cậu cư nhiên còn dám dùng kính ngữ!

"A, đương nhiên ngài trông không có thú tao nhã cao quý của Lam Tinh Nguyên dị thú – khụ, dù sao ngài còn có một nửa bộ gen thấp kém của người liên bang – a, dĩ nhiên tôi không phải đang nói ngài! Cho dù có một nửa của nhân loại, nhưng ngài so với những người khác vẫn lợi hại hơn nhiều." 125 cẩn thận nói trái lương tâm.

"….Có ý gì? Ngươi không phải đang nói giỡn chứ?! Ta —- ta thật sự có gen của dã thú? Sao lại có thể?" La Tiểu Lâu run rẩy nâng hai tay lên, làn da, vân tay, mạch máu, nhìn thế nào cũng thấy thật bình thường, cậu, cậu làm sao lại có thể có một nửa gen của loài dã thú? Cho dù khả năng tiếp nhận của cậu rất tốt, chuyện này cũng quá sức chấp nhận.

Hơn nữa, cậu không phải là con riêng của La thiếu tướng sao, sao lại có quan hệ với dã thú? Bà Kim tựa hồ không phải là một người có tác phong phóng túng như vậy…

"Khi mới vừa phát hiện ra huyết thống của ngài, tôi trộm lấy một đoạn tóc của ngài đi kiểm tra phân tích, phát hiện trong máu của ngài có chứa đựng một loại gen biến dị của Lam Tinh Nguyên dị thú, loại gen này là đặc trưng của Li gia tộc, cũng là một trong ba loại huyết thống cường đại nhất ở Lam Tinh Nguyên. Lẽ ra Lam Tinh Nguyên dị thú không có khả năng vừa mắt nhân loại, nhưng trong chiến tranh đã có một vị thuộc Li gia tộc đi lạc."

125 mang theo hoài niệm nói: "Chủ nhân của tôi đi ra ngoài tìm kiếm và cứu viện cho dị thú kia, nhưng sau đó mới phát hiện loài người đê tiện ở liên bang đã bắt giữ vị dị thú Li tộc đó, hơn nữa còn lấy người làm thí nghiệm, đem người dung hợp với một nhân loại, cuối cùng người đã đóng cửa ý thức nguyên lực, để lại nhân loại kia một mình. Chủ nhân lúc ấy cũng đang gặp nguy hiểm, vào thời khắc nguy cấp nhất, đã để tôi lại bên người nhân loại kia nhằm bảo hộ dòng gen dị thú phòng khi nó thức tỉnh. Nhân loại của liên bang cũng không biết gen dị thú trong người này đã ngủ, vẫn tiếp tục lấy nhân loại đáng thương đó ra làm thí nghiệm, cuối cùng người kia chịu không được bèn bỏ trốn. Khi hắn trốn đi có mang theo tôi —- trên thực tế, nếu không có tôi hỗ trợ, hắn cũng không thể chạy thoát."

"Mà ngài là hậu đại của người kia, hậu đại của nhân loại đáng thương kia có một tỷ lệ nhất định có thể xuất hiện huyết thống của Lam Tinh Nguyên dị thú. Lần cuối cùng tôi hoạt động chính là trước khi mẫu thân ngài lâm chung —- nàng cũng là một nhân loại mang gen dị thú, không thể không nói, trong cả thế giới nhân loại hèn mọn, nàng là một nữ tử xinh đẹp ôn nhu hiếm thấy…"

"Từ từ." La Tiểu Lâu cau mày đánh gãy dòng hồi ức của 125, mang theo một tia hy vọng hỏi: "Lâm chung? Mẫu thân của ta không phải là Kim phu nhân sao, nàng hiện tại đang hảo hảo ở La gia, chắc là ngươi nhầm lẫn gì đó rồi."

Hòn đá màu xanh biếc chợt lóe lên một chút như thể liếc xéo La Tiểu Lâu một cái, "Sao lại thế được, Kim phu nhân lúc ấy chỉ là một nữ dong mà mẫu thân của ngài mời đến chăm sóc con mình mà thôi."

Trước mắt La Tiểu Lâu tối sầm lại, đây — đây rốt cuộc là cái hoàn cảnh rắc rối gì đây?! Toàn gia đình kia đã xảy ra chuyện gì? Hơn nữa, cậu không cần làm dã thú a!

"Cho nên, ngài xem, nghiêm chỉnh mà nói, tôi với ngài là cùng một quốc gia." 125 cảm động nói, nếu không phải vì bộ dáng hạn chế, có lẽ nó đã không ngại nhỏ vài giọt nước mắt.

"Đây cũng là lý do vì sao không thể công khai sự tồn tại của tôi, đương nhiên, hiện tại ngài cũng có bí mật không thể tiết lộ."

"Nếu bây giờ ta rút mất năng lượng khiến cho ngươi tắt máy, sau đó ngủ một giấc, có khi nào sẽ phát hiện đây chỉ là một cơn ác mộng thôi không?" La Tiểu Lâu thì thào tự nói.

"Tuyệt, tuyệt đối không có khả năng! Ngài ngàn vạn lần đừng xúc động…."

La Tiểu Lâu thở dài, chán nản nói: "Nói cách khác, ta có một nửa huyết thống dã thú, phi thường nguy hiểm, lúc nào cũng có khả năng biến thân. Tương lai chính là sớm muộn gì cũng sẽ có một anh hùng từ liên bang đến giết quái thú BOSS, tất cả vui mừng?"

"…Không hẳn là vậy." 125 nhỏ giọng nói, "Trên thực tế, ngay cả chút tính nguy hiểm ngài cũng không có, ngài không được gia tộc truyền thụ, không có cách nào tu luyện ý thức nguyên lực. Đương nhiên, vừa rồi khi huấn luyện ngài đã tự mình mở nó ra, đây là chuyện tốt. Nhưng không thể không nói, năng lực của ngài hiện giờ hoàn toàn không đủ khả năng công kích, ngay cả một chiến sĩ cơ giáp nhân loại bình thường nhất cũng không thể giết—-"

"Chết tiệt, ta cũng không có ý định giết chiến sĩ cơ giáp!" La Tiểu Lâu căm giận đánh gãy lời nói của 125.

"Ngạch, được thôi, nếu ngài khăng khăng như thế, dù sao tôi cũng không thể cưỡng cầu một dị thú tay trói gà không chặt đi giết người, như vậy thật không thú vị."

"…."

"Đừng thương tâm, ý thức nguyên lực mà ngài mở ra dù sao cũng rất hữu dụng, nếu không ngừng luyện tập nâng cao, khả năng chế tạo cơ giáp của ngài sẽ ngày càng mạnh." 125 hảo tâm khuyên giải an ủi La Tiểu Lâu.

"Ân." La Tiểu Lâu ủ rũ hồi đáp, cậu nhất định không chịu nhìn nhận huyết thống dị thú của mình, dù sao cả đời này cậu cũng chỉ là nhân loại, với tính cách của cậu, làm sao có thể có điểm thú tính nào cơ chứ — chính là cậu vận khí không tốt, đầu thai phải một cơ thể mang theo huyết thống dã thú mà thôi.

"Yên tâm, nếu ngài có — huyết thống kia, ngài chính là nửa chủ nhân của ta, ta sẽ luôn luôn bên cạnh ngài." 125 tri kỉ nói.

Nửa chủ nhân?! Ai muốn làm nửa chủ nhân của ngươi! Bất quá, nếu đã như vậy cậu phải bóc lột gấp đôi thứ chỉ biết gây điều xấu cho cậu.

"Uy, nghĩ lại hiện tại ta cũng là chủ nhân của ngươi, về sau nếu buổi tối ta đến gần Nguyên Tích, ngươi phải nghĩ biện pháp ngăn cản." Điều đầu tiên La Tiểu Lâu nghĩ đến chính là vấn đề khiến cậu phải vô cùng xấu hổ này.

"Trời! Ngài đang nói giỡn với tôi đó sao?! Chủ nhân của ngài là một nhân loại gen cấp SSS, tôi hiện tại lại đang trong trạng thái chỉ có thể khởi động đơn giản, làm sao có thể thoát khỏi ánh mắt của y?!" Trong tình thế cấp bách, 125 cũng không quên bày ra quan hệ giữa Nguyên Tích và La Tiểu Lâu.

Nhưng La Tiểu Lâu cũng không có truy cứu, cậu còn đang hoảng sợ chưa thể hoàn hồn: "Ta kháo, không phải cấp S sao, sao bây giờ lại thành cấp SSS?"

"Đó là do dụng cụ hạn chế, cấp S là do trường của các ngài đo ra phải không? Cấp bậc gen mà quân bộ liên quan có thể đo ra cũng chỉ là SS, chỉ có những bộ ngành đặc thù mới có thể đo ra cấp bậc thực thụ của Nguyên Tích." 125 nhanh chóng nói, vì trốn tránh vấn đề của chính mình, nó không ngừng tìm ra lý do.

Đúng lúc này, cửa khoang thuyền của Nguyên Tích mở ra, tảng đá trong tay La Tiểu Lâu nhanh chóng trở về trạng thái đóng.

"……."

"Sao lại đi ra?" Nguyên Tích linh hoạt nhảy ra, tinh thần vẫn tỉnh táo như trước, ngay cả một sợi tóc cũng không loạn chỗ, vừa đi đến bên La Tiểu Lâu vừa hỏi.

Nhìn thấy La Tiểu Lâu người đầy mồ hôi, Nguyên Tích nhíu nhíu mày, đích thân kéo La Tiểu Lâu còn đang ngơ ngác như khúc gỗ đứng dậy.

La Tiểu Lâu nhìn Nguyên Tích không chớp mắt, trong lòng các loại thần thú chạy như điên, thật là hâm mộ đến mức ghen tị a, cho dù là có khoảng cách, cũng không cần đến mức đả kích người khác như vậy có được hay không!

Một kẻ trên người có gen dã thú, một kẻ trên người có gen cấp bậc SSS — có trời chứng giám, cấp bậc cao như vậy, ngay cả nghe La Tiểu Lâu cũng chưa từng nghe tới. Nhưng, nhưng cho dù là vậy, cậu cũng không muốn là nô lệ sủng vật cho người ta a, La Tiểu Lâu âm thầm rơi lệ, không biết cậu có thể KO Nguyên Tích, sau đó thoát khỏi khế ước nô lệ hay không….

Nguyên Tích đã nhận ra ánh mắt chuyên chú của La Tiểu Lâu, khóe miệng cong lên, lại cố gắng đè xuống, y sờ sờ vầng trán ướt đẫm mồ hôi của La Tiểu Lâu, cho cậu dựa vào người mình — nô lệ vì thân cận y mà cố tình bày ra vẻ mảnh mai này nọ, chủ nhân như y cũng nên ra vẻ phối hợp một chút.

Thuận tiện, Nguyên Tích xem xét ghi chép trong khoang thuyền của La Tiểu Lâu, hai tiếng đồng hồ, La Tiểu Lâu chỉ thực hiện bài luyện tập bậc một đơn giản nhất.

Nguyên Tích nghi hoặc, chẳng lẽ thân thể La Tiểu Lâu yếu như vậy sao, ngay cả bài luyện tập bậc một cũng không qua được?

Nguyên Tích điểm chọn xem thành tích, bài tập tốc độ bậc một, vĩ đại, thành tích: một trăm.

Nguyên Tích mở to mắt nhìn La Tiểu Lâu đang cháng váng bên cạnh mình, trong phòng huấn luyện tốc độ, thành tích vượt qua sáu mươi là có thể tiến vào bài luyện tập kế tiếp, cơ hồ mỗi người chỉ cần một lần duy nhất là có thể thông qua.

Tuy là bài huấn luyện đơn giản nhất, nhưng số người có thể đạt đến mức thành tích vĩ đại quả thật không nhiều, hệ cơ giáp nhiều người như vậy, cũng chỉ có vài sinh viên đứng đầu ban mới có thể đạt trên chín mươi phần trăm, mà đạt được một trăm phần trăm, từ trước đến nay vẫn không có, năm nay sau khi học sinh mới khai giảng, mới xuất hiện ba kỉ lục một trăm phần trăm, mà nếu đã là người thì ai cũng có thể nghĩ được ba điểm một trăm đó là do ai ghi được.

Mà hiện tại trên bản thành tích lại có thêm một cái tên, bốn điểm một trăm.

Nguyên Tích khiếp sợ phát hiện, La Tiểu Lâu yếu đuối vậy mà lại lập nên một kì tích.

Nguyên Tích lập tức xem thử tài khoản mà La Tiểu Lâu đăng kí, chỉ có một từ đơn giản: Sơ Thủy. Cũng may, người này còn biết không nên dùng tên thật.

"Đi thôi, hôm nay trước mắt chỉ luyện đến đây." Nguyên Tích dìu La Tiểu Lâu đi ra ngoài, một tay ôm eo La Tiểu Lâu, cánh tay còn lại vòng qua vai cậu, thoạt nhìn La Tiểu Lâu cứ như được y ôm vào lòng.

La Tiểu Lâu bất an động đậy, bên ngoài có rất nhiều sinh viên hệ cơ giáp vừa chấm dứt huấn luyện.

Bàn tay Nguyên Tích đang đặt trên lưng La Tiểu Lâu dùng lực một chút, hung hăng nói: "Này, cậu làm nũng cũng có giới hạn thôi, chẳng lẽ cậu muốn tôi ôm cậu đi?"

La Tiểu Lâu không dám nhúc nhích nữa, bởi vì đi ở phía trước, cậu không nhìn thấy gương mặt có chút đỏ lên cùng ánh mắt có chút tiếc nuối của Nguyên Tích. Nếu La Tiểu Lâu kiên trì một chút nữa, có lẽ y sẽ có chút thỏa mãn…

Người rời đi phía sau hiển nhiên là rất nhiều, nhưng Nguyên Tích vẫn không để ai chạm đến La Tiểu Lâu đang mệt đến vô lực trong ngực y.

Đến lúc lên xe, La Tiểu Lâu quay đầu liếc Nguyên Tích một cái nói: "Chúng ta đi Tam Mộc đi, đã vài ngày không có mua." Hôm nay Nguyên Tích giúp đỡ không ít, cậu cũng nên tỏ vẻ một chút.

Ánh mắt của Nguyên Tích sáng cả lên, lập tức ngạo mạn nói: "Nếu cậu đã muốn đi, vậy cứ ghé qua một chút đi."

La Tiểu Lâu khẽ cười, nam nhân có cấp bậc gen quái vật này, kì thật không khó lấy lòng.

31. Chương 31: Tiến Bộ

Dù La Tiểu Lâu có ra sức phủ nhận huyết thống "dã thú" của cậu như thế nào đi nữa thì cậu cũng không thể phủ nhận một điều là tay mình lại tiếptục tăng tốc độ một cách quỷ dị.

Khi sinh viên hệ cơ giáp nhận thấy sự xuất hiện của một thành tích hoàn hảo mới, toàn bộ mở rộng tầm mắt – thậm chí ngay cả các giáo sư giảng dạy hệ cơ giáp cũng bắt đầu tìm kiếm một thiên tài cơ giáp, nhưng người được ghi lại với cái tên "Sơ Thủy" này vẫn không hề xuất hiện trước mặt mọi người. Giáo sư và sinh viên hệ cơ giáp âm thầm cắn răng, chỉ có thể tìm những bản ghi chép khác của người có tên "Sơ Thủy" này trong phòng huấn luyện cơ giáp.

Khi Nguyên Tích nói cho La Tiểu Lâu biết thành tích là một trăm phần trăm, 125 vẫn chưa tìm ra được cách luyện tập ý thức nguyên lực thích hợp cho cậu, trong khi đó những người có số điểm từ chín mươi phần trăm trở lên đều bước vào những bài luyện tập khác.

Cho nên hiện tại thầy trò hệ cơ giáp chỉ có thể phán định, vị "Sơ Thủy" này cho dù không phải là một thiên tài thì cũng là một sinh viên ưu tú – nhưng là một sinh viên ưu tú khiêm nhường.

La Tiểu Lâu hoàn toàn không hề hay biết gì về việc mình đã gây oanh động toàn trường, cậu chỉ lo vui vẻ phát hiện tốc độ lắp ráp linh kiện bậc một của cậu hiện tại so với khi cậu lắp ráp ở xưởng gia công tăng lên ít nhất một phần ba lần! Tốc độ tay trước kia vẫn luôn bị ngưng trệ không chút tiền đồ dường như cũng đạt đến đột phá, tăng lên cùng với thời gian và số lần luyện tập, tuy rằng từ từ nhưng quả thật là có tăng.

Hiện tại, mỗi tối La Tiểu Lâu đều ở trong phòng khách, biến nó thành phòng thí nghiệm, luyện tập lắp ráp linh kiện bậc một, cũng chính vì thế mà thời gian nghe giảng trên mạng cũng dần giảm bớt. Bất quá, cứ bốn năm ngày, La Tiểu Lâu lại tổng kết những kiến thức tâm đắc mà cậu học được đưa cho Tống lão sư, những chỗ không hiểu cũng ghi chú lại rồi hỏi.

Hiện tại, tốc độ tự học linh kiện bậc một của La Tiểu Lâu nhanh hơn nhiều so với tốc độ giảng dạy, Tống lão sư rất ủng hộ cậu, mỗi lần đều đợi La Tiểu Lâu hỏi xong vấn đề mới rời đi, La Tiểu Lâu cũng rất chăm chú học tập, luôn đánh dấu những chỗ cần lưu ý.

Đối với Tống lão sư mà nói, có được một học trò chăm chỉ học tập như Tiểu Lâu là một điều đáng vui mừng, nhưng đồng thời cũng không khỏi có chút lo lắng khi chứng kiến tiến độ học tập đáng kinh ngạc của cậu.

Tuy Tống lão sư không biết thân phận thật của La Tiểu Lâu, nhưng trong quá trình trao đổi, Tống lão sư có thể thấy gia cảnh của cậu thật bình thường, thậm chí còn không đạt đến tiêu chuẩn cuộc sống bình thường của công dân liên bang – bởi vì La Tiểu Lâu từng nói, sau khi khai giảng, cậu không còn nguồn thu nhập kinh tế.

Một học trò khắc khổ mà lại thiên phú như thế, Tống lão sư hiển nhiên là luyến tiếc tài năng bị mai một, ông hi vọng sau này La Tiểu Lâu có thể được một danh sư hướng dẫn, có thể bước xa một chút trên con đường chế tạo cơ giáp này. Nhưng đối với một học trò có gia cảnh bình thường mà nói thì việc được một danh sư coi trọng là một chuyện quá xa vời.

Cơ giáp chế tạo sư tuy rất phổ biến, yêu cầu cấp bậc gen cũng không cao, nhưng để thành công cũng rất khó, trong đó bao gồm cả tiền tài cần có để mua linh kiện cơ giáp.

Vì nghề nghiệp công tác của mình, quan hệ giữa ông và vài vị trung cấp cơ giáp chế tạo sư xem như không tồi, về phần cơ giáp chế tạo sư cao cấp, ông chỉ biết lão sư của mình. Đại sư cao cấp càng không cần phải nói đến, ngay cả cơ hội xuất hiện cùng lúc cũng chưa từng có. Lại nói, nếu không thể đưa ra một thành tích nhất định, các đại sư ở cấp bậc đó sẽ để ý đến một học sinh hay sao.

Tống lão sư cân nhắc, vì La Tiểu Lâu lựa chọn một người thầy có thể dẫn dắt cậu sau khi tốt nghiệp.

La Tiểu Lâu hoàn toàn không biết Tống lão sư vì cậu mà tính xa như vậy, sau khi thắc mắc xong thì lập tức logout. Hiện tại cậu đang nằm trên giường lớn trong chủ phòng, Nguyên Tích vẫn còn đang trên mạng, chẳng lẽ người này ở trên mạng ảo đối chiến? Kẻ khủng bố cấp SSS, đáng thương kẻ nào phải đối chiến với y.

La Tiểu Lâu ngắm nhìn Nguyên Tích giống như đang thiu thiu ngủ, không còn vẻ kiêu ngạo, tính cách táo bạo như bình thường, cho dù y hiện tại chỉ đơn giản là nhắm mắt lại, sắc mặt cũng không có gì thay đổi cũng là một cảnh đẹp đủ khiến người khác phải chói mắt.

La Tiểu Lâu ngơ ngác nhìn trong chốc lát, sau khi lấy lại tinh thần lại có chút ảo não, ông trời, nằm ngủ cùng giường với Nguyên Tích đối với cậu thật đúng là một khảo nghiệm. Đây, đây thật sự là một loại tra tấn, cậu ước gì trên giường là vợ mình, như vậy bản thân lập tức có thể không hề cố kị mà nhào vào….

Trời ạ, cậu đang suy nghĩ cái gì vậy, La Tiểu Lâu nhu nhu trán. Bây giờ còn sớm, chưa tới giờ ngủ, vả lại cậu cũng không muốn ngủ ngay. Chỉ cần nghĩ đến những gì cậu vừa tưởng tượng ra là biết sau khi ngủ cậu sẽ làm ra chuyện gì.

Cậu phải tìm chuyện để làm, mệt mỏi sẽ không còn hơi sức mà suy nghĩ.

Lý tưởng nhất là luyện tập lắp ráp linh kiện, nhưng La Tiểu Lâu đã thay đồ ngủ, không muốn trở vào phòng thí nghiệm. Cuối cùng, cậu cầm đến một linh kiện nho nhỏ ngồi trên giường không ngừng mở ra rồi lắp lại, vừa có thể củng cố kiến thức về linh kiện cơ giáp, vừa có thể luyện tập tốc độ tay.

Một lần, hai lần…hai mươi lần, ba mươi lần…La Tiểu Lâu cảm thấy bản thân như là đang đếm cừu, hình như có chút buồn ngủ.

Dần dần, La Tiểu Lâu nhắm hai mắt, nhưng hai tay vẫn không có dừng lại. Bốn mươi lần, bốn mươi hai lần…Tốc độ tay của La Tiểu Lâu càng ngày càng chậm, ở những giây phút cuối cùng khi cậu sắp đi vào giấc ngủ tuyệt vời, một âm thanh vô hình lại vang lên, “Tiếp tục.”

125! Hỗn đản!

Bảo ngươi giúp ta mỗi ngày ngăn cản ta đừng động đến Nguyên Tích ngươi không chịu, bây giờ lại đến đây quấy rầy giấc ngủ của ta. Cho dù là sủng vật cũng phải biết xem sắc mặt của chủ nhân chứ!

Thái dương của La Tiểu Lâu giật giật, nhưng trước khi cậu thật sự trở nên tức giận, 125 nghiêm túc nói: “Đừng mở mắt, tiếp tục lắp ráp.”

Tuy rằng thật tức giận, La Tiểu Lâu vẫn làm theo lời 125, không có mở mắt ra. Tên này không có ích lợi gì nhưng đôi khi cũng có lý lẽ.

Hiện tại La Tiểu Lâu không còn cảm thấy buồn ngủ nữa, lấy lại tinh thần, động tác trên tay cũng trở nên nhanh hơn.

A? Lúc này cậu mới phát hiện bản thân hiển nhiên đã thuần thục đến mức có thể vừa nhắm mắt vừa tháo ráp, hơn nữa tốc độ cũng không chậm hơn là bao.

“Đề nghị tăng tốc độ.”

La Tiểu Lâu dần dần tăng tốc, nhất thời tay chân luống cuống, cậu nhíu mày, nhất thời muốn mở mắt nhìn món linh kiện trong tay.

Nhưng ý niệm này vừa xuất hiện đã bị La Tiểu Lâu đè nén xuống, có lẽ làm như vầy càng có thể giúp cậu rèn luyện trí nhớ. Cậu hồi tưởng từng kết cấu của linh kiện, ngón tay chạm vào từng bộ phận của linh kiện. Mau hơn, mau hơn một chút, những bước này cậu đã rất quen thuộc, cậu nhất định có thể làm được.

Dần dần tốc độ tay của La Tiểu Lâu hồi phục đến mức có thể sánh ngang với khi mở mắt lắp ráp.

"Nhanh hơn nữa." 125 nói thêm.

Sao có thể? La Tiểu Lâu nhíu mày.

Nhưng vì 125 đã nói, La Tiểu Lâu cũng muốn thử một lần, nếu cậu có thể nhìn thấy linh kiện kia, nếu có thể trông thấy – La Tiểu Lâu bỗng nhiên cảm giác linh kiện kia rõ ràng xuất hiện trước mắt mình, không, không đúng, không phải thật sự xuất hiện, mà là hiện lên trong đầu cậu, từng mặt, từng góc cạnh đều rất rõ ràng.

Dù có dùng ánh mắt để nhìn cậu cũng chỉ có thể nhìn thấy mặt trước của linh kiện, không thể nhìn thấy mặt bên và phía sau. Nhưng hiện tại, như một cái kính có thể nhìn xuyên qua, La Tiểu Lâu nhìn thấy toàn bộ khung linh kiện.

Sau đó, mỗi một điểm, mỗi một đường không ngừng mà chớp lên. La Tiểu Lâu cũng không hiểu đó là gì, nhưng cậu vẫn theo bản năng mà hoạt động ngón tay.

Lắp ráp xong, La Tiểu Lâu mới giật mình mở mắt ra. Đó là phương án tốt nhất để gia công linh kiện này! Không có trải qua thời gian dài ngẫm nghĩ, không có suy luận phức tạp, thậm chí không có bản vẽ, trong khoảng khắc khung linh kiện xuất hiện trong đầu, phương pháp cũng tự động hiện ra trước mắt cậu.

La Tiểu Lâu biết đây có lẽ là do mình mới lắp ráp và tháo dỡ vài chục lần, nhưng —- nhưng cậu quả thật cảm nhận được, loại năng lực này, ý thức nguyên lực, là một thứ kì diệu.

Tuy vô cùng chống đối huyết thống dị thú, La Tiểu Lâu lại vui vẻ tiếp nhận ý thức nguyên lực đặc biệt chỉ có trong gen của dị thú. 125 từng nói, gen của dị thú và con người về cơ bản là không giống nhau, dù rằng cả hai đều có tinh thần lực. Tinh thần lực của dị thú cao hơn con người. Thấp hơn là phạm vi ý thức của con người, gọi là tinh thần lực, còn cao hơn là phạm vi ý thức của dị thú, gọi là ý thức nguyên lực.

Sự cách biệt đó trở thành ranh giới tiêu chuẩn để phân chia phán đoán con người và dị thú, cho nên La Tiểu Lâu không thể để người khác thí nghiệm ra mức độ tinh thần lực của cậu. Đương nhiên, như 125 nói, những nơi bình thường căn bản không có khả năng kiểm nghiệm ra gen SSS của Nguyên Tích, đa số thiết bị cũng rất khó đo được tinh thần lực của La Tiểu Lâu đã đạt đến phạm vi ý thức nguyên lực.

Lần đầu tiên thể nghiệm loại năng lực này, La Tiểu Lâu vui sướng vô cùng, không thèm nói chuyện với 125, từ từ nhắm mắt lại luyện tập, đồng thời nghĩ, biết đâu, cậu có thể tìm ra phương pháp lắp ráp của tất cả các loại linh kiện bậc một…

La Tiểu Lâu hưng phấn quá độ, cũng mệt nhọc quá độ, rốt cuộc cũng thiếp đi, linh kiện trong tay cậu rơi ở một bên, bản thân cũng chậm chậm ngã xuống.

Khi Nguyên Tích thoát khỏi mạng ảo, thấy La Tiểu Lâu đang ngã về phía mình, liền nhanh tay đón lấy. Đây —- đây chính là lần đầu tiên La Tiểu Lâu tự mình ngã về đây!

La Tiểu Lâu ở trên người Nguyên Tích động vài cái, tìm một vị trí thoải mái tiếp tục ngủ, cậu thật sự rất mệt.

Nguyên Tích cau mày, giống như vô cùng mất hứng, nhưng thực chất lại cẩn thận phối hợp với động tác vô thức của La Tiểu Lâu, nghĩ rằng làm một chủ nhân khoan hồng độ lượng phải dễ dàng tha thứ cho biểu tình mờ ám của nô lệ – tuy rằng vẻ mặt của y hoàn toàn không ăn khớp với suy nghĩ đó chút nào.

Sau khi La Tiểu Lâu yên ổn nằm sấp xuống, Nguyên Tích nhìn La Tiểu Lâu vẻ mặt vô cùng thỏa mãn, sắc mặt còn đỏ bừng, sau một hồi lâu, y mới kéo chăn qua bọc lấy hai người.

La Tiểu Lâu cư nhiên đã bắt đầu muốn ôm ấp yêu thương rồi! La Tiểu Lâu hẳn là nên kiềm chế một chút, nhiệt tình như vầy quả thật là khiến y tiếp thu không kịp, bởi vì gia đình giáo huấn nghiêm khắc, y cũng chưa từng nghĩ đến chuyện làm gì trước khi kết hôn – đương nhiên, cho dù có cũng không nên nhanh như vậy, bọn họ mới quen nhau có hai tháng….

Lần đầu tiên sau khi kết thúc đối chiến trên mạng, Nguyên Tích có một đêm mất ngủ.

Vì thế ngày hôm sau, khi tiếng chuông đồng hồ báo thức vang lên, hai người còn đang quấn lấy nhau ngủ say sưa.

La Tiểu Lâu bị đánh thức dậy, sợ hãi kêu lên một tiếng, luống cuống tay chân giãy ra khỏi ***g ngực của Nguyên Tích – được rồi, loại tình huống nực cười lố bịch này nhìn mãi cũng quen – cậu phải nhanh lên một chút, sắp bị muộn giờ!

Cuối cùng, lúc tám giờ kém mười, La Tiểu Lâu và Nguyên Tích mỗi người cầm một cái sandwich chạy vào thang máy.

Nguyên Tích đen mặt nhăn nhó, lái xe với tốc độ nhanh nhất, trong vòng hai phút đã đến trường học.

Đến cửa hệ chế tạo cơ giáp, La Tiểu Lâu xuống xe, ngượng ngùng nói xin lỗi: "Hôm qua, vì chuyện kia, khụ, cho nên mới dậy trễ, bởi vậy bữa sáng hôm nay có chút đơn giản, cho nên tối nay tôi sẽ nấu món cá." Định giải thích, nhưng La Tiểu Lâu chợt nhớ ra không nên để người khác biết đến sự tồn tại của ý thức nguyên lực, nói chuyện có chút lấp lửng, nhưng cũng may là biểu đạt được đầy đủ ý muốn trấn an. Nếu là bình thường, Nguyên Tích sẽ không được tự nhiên đáp lại ai muốn ăn a, rồi tha thứ cho cậu.

Nhưng hôm nay sắc mặt của Nguyên Tích thật sự khó coi – mất ngủ cả nửa buổi tối, sắc mặt của ai cũng sẽ không đẹp.

La Tiểu Lâu mang đầy thắc mắc đi vào lớp học, chẳng lẽ mức độ không được tự nhiên của Nguyên Tích lại tăng lên rồi sao? Không biết tối nay nấu cá có phải là vô ích hay không….

Đương nhiên, sự thật chứng minh, Nguyên Tích mặc dù đang trong trạng thái cực kì không tốt vẫn rất dễ dàng vuốt lông trấn an.

Thời gian sau đó, ngoại trừ theo Nguyên Tích đi huấn luyện, La Tiểu Lâu còn làm theo lời của 125, từ từ nhắm hai mắt lắp ráp linh kiện, lập chí tìm ra phương pháp lắp ráp tối ưu cho tất cả linh kiện. Đương nhiên, chí hướng luôn tốt đẹp, còn sự thật thì luôn tàn khốc, trong mấy chục cái linh kiện, La Tiểu Lâu mới có một lần cảm giác các chi tiết rõ ràng lóe lên trong đầu mình.

125 thì tỏ vẻ chuyện này thật bình thường. Ý thức nguyên lực của La Tiểu Lâu còn rất thấp, hơn nữa không phải phương án lắp ráp của linh kiện cơ giáp nào cũng có thể đơn giản hóa được.

Bất đắc dĩ, La Tiểu Lâu đành từ bỏ hào ngôn chí khí[1] của bản thân. Bất quá, phương pháp này lại có thể chậm rãi rèn luyện ý thức nguyên lực của cậu, cho nên bất kể bắt đầu có khó khăn đến mấy, cậu cũng cố gắng thuần thục, sau đó nhắm mắt luyện tập.

Sau hai cái cuối tuần, La Tiểu Lâu đã nắm giữ thuần thục hai trăm linh kiện cơ giáp bậc một trong phòng thí nghiệm, số linh kiện mà cậu cải tiến cũng đạt đến bốn, nhưng bởi vì Địch Gia từng nói cải tảo bậc một linh kiện cũng không có nhiều tác dụng lắm, cho nên cậu cũng không có đưa cho ông xem.

Một chuyện khiến người ta phải kinh hỉ đó là, bởi vì ý thức nguyên lực thức tỉnh, tốc độ và trí nhớ của La Tiểu Lâu cũng tăng lên rất nhiều. Sáng thứ bảy của tuần thứ ba, La Tiểu Lâu đã hoàn tất việc phân loại các mảnh vụn trong phòng Nghiêm đại sư, sau đó tận dụng ba buổi sáng để sắp xếp lại. Sau một tháng, cuối cùng cậu cũng đã dọn dẹp xong căn phòng nhỏ mà Nghiêm đại sư giao cho.

Trong quá trình sắp xếp dọn dẹp, cậu còn không ngừng lắp ráp, một trăm linh kiện cơ giáp bậc hai về cơ bản cũng đã được La Tiểu Lâu nắm giữ.

Hôm Nghiêm đại sư bước vào phòng rõ ràng có chút ngạc nhiên, tuy rằng trên mặt vẫn mang theo vẻ nghiêm túc, nhưng La Tiểu Lâu có thể cảm nhận được sự hài lòng của ông.

Bởi vì một tháng sau, khi phát lương, công ty cho La Tiểu Lâu, trợ lý của Nghiêm đại sư, ba nghìn đồng, mà tiền thưởng Nghiêm đại sư chia cho cậu lại lên đến bốn nghìn đồng.

Nếu không phải ngay sau đó Nghiêm đại sư lại giao cho La Tiểu Lâu nhiệm vụ dọn dẹp một căn phòng khác nữa thì cậu quả thật rất muốn ôm lấy lão nhân hung dữ kia một chút.

Bi kịch chính là, lần này linh kiện trụ cột bậc hai đã xuất hiện! Hơn nữa mảnh nhỏ ngày càng nhiều. Trời ạ, rốt cuộc có hoàn thành nổi không đây.

La Tiểu Lâu thiếu chút nữa là muốn đập đầu xuống đất, Nghiêm lão nhân, ông còn dám quy định thời hạn!

Bên cạnh việc luyện tập linh kiện bậc một, thu xếp học tập linh kiện bậc hai, La Tiểu Lâu còn phải dành ra thời gian đến chỗ Điền Lực, lựa chọn trong đống rác rưởi mà cậu đã bỏ tiền ra mua.

Trong lúc cậu đang thu xếp, Điền Lực và Athes bỗng nhiên xảy ra ẩu đả ở giả khoang lái ảo cạnh đó. Ngay từ đầu hai người không thể hiểu được La Tiểu Lâu muốn mua rác rưởi về làm gì, đến khi nhìn thấy La Tiểu Lâu từ trong đống mảnh nhỏ lấy ra những mảnh linh kiện còn tốt, sau đó chậm rãi lắp ráp, cư nhiên cũng có thể lắp thành không ít linh kiện, không khỏi rất bội phục.

Cho dù La Tiểu Lâu lắp ra là linh kiện cũ, cũng thật sự rất giỏi.

Athes không rõ, Điền Lực cũng không rõ, những mảnh nhỏ mà La Tiểu Lâu lôi ra có đôi khi không thuộc về bất cứ một linh kiện nào, thế nhưng cậu vẫn có thể nghĩ cách tận dụng chúng.

Điều này không những đòi hỏi kỹ năng lắp ráp cao siêu mà còn cần có cả tri thức lý luận phong phú.

Điền Lực nhìn những linh kiện có hình thù kì quái mà La Tiểu Lâu lắp thành, âm thầm tự hỏi, ban bọn họ đã dạy đến nhiều linh kiện như vậy rồi sao?

Sao cậu hoàn toàn không có ấn tượng gì hết vậy? Má ơi, không phải lúc cậu ngủ quên trong lớp thì giáo sư bỗng nhiên bộc phát chứ…Nhưng khi Điền Lực hỏi những người khác, cậu phát hiện, bọn họ cũng không biết nhiều hơn mình bao nhiêu. Đương nhiên, điều này cũng có thể là do sinh viên ban thứ mười vốn không chú trọng đến việc học.

Tuy không biết tình hình của ban thứ nhất như thế nào, nhưng Điền Lực tin rằng, nếu học cùng lớp, thì cho dù là ban thứ tám, ban thứ chín, về phương diện tri thức cơ giáp, không có ai lợi hại bằng La Tiểu Lâu.

Nhưng khiến kẻ khác buồn bực chính là kiến thức cơ bản của La Tiểu Lâu quá kém, mỗi lần thi cử đều thất bại.

Hôm nay buổi sáng bọn họ không có tiết, La Tiểu Lâu và Athes cùng đến phòng thí nghiệm của Điền Lực, La Tiểu Lâu là đến vì đống "rác rưởi" bảo bối của cậu, còn Athes thì đến vì muốn sử dụng khoang thuyền ảo để luyện tập đối chiến.

Khi Athes và Điều Lực mồ hôi đầm đìa từ trong khoang thuyền bước ra La Tiểu Lâu cũng đã hoàn tất công việc sửa chữa của mình. Hôm nay cậu không chỉ thu được hai linh kiện bậc hai, mà còn có một kinh hỉ lớn, một động cơ bị hỏng.

Động cơ là bộ phận trung tâm của cơ giáp, đồng thời cũng là bộ phận quý nhất. Tuy rằng hiện tại cậu đương nhiên không thể sửa chữa, nhưng với thời gian, cậu tin tưởng mình sẽ có cơ hội thử nghiệm. Cho dù không sửa được, cũng có thể xem là một cơ hội luyện tập.

Ba người ngồi nghỉ ngơi quanh bàn, Athes uống rượu nho của nhà Điền Lực, thoải mái khép mắt, mở miệng hỏi: "Cuối tuần này hai người có việc gì làm không?"

Điền Lực nghĩ nghĩ, lắc đầu: "Tôi có công chuyện, hắc hắc, có hẹn."

"Sát, tiểu tử cậu chỉ biết tán gái." Athes oán giận.

"Dù sao cũng tốt hơn kẻ chỉ biết đến cơ giáp như cậu, chẳng lẽ cậu định lấy cơ giáp làm tình nhân?" Điền Lực lập tức phản bác.

"Có chuyện gì hả?" La Tiểu Lâu hỏi, cậu thấy Athes hình như có việc muốn nói.

"Là thế này, tôi muốn tham gia một buổi đấu giá, sau một thời gian làm công, hơn nữa còn có tiền tiêu vặt dành dụm từ trước, bây giờ tôi cũng có được chút tiền. Tôi muốn đến buổi đấu giá thử xem có thể mua được một cái cơ giáp giá rẻ hay không." Athes hưng phấn nói.

Hiện tại, sinh viên hệ cơ giáp đã có thể tiến hành luyện tập với cơ giáp thật, nhưng anh không có cơ giáp riêng cho nên chỉ có thể mượn những bộ cơ giáp già cỗi của trường, đây vẫn là điều luôn khiến Athes canh cánh trong lòng.

La Tiểu Lâu nghĩ nghĩ nói: "Tôi đi với cậu, tiện thể tôi cũng có mấy thứ muốn mua." Mấy ngày hôm trước, rốt cuộc La Tiểu Lâu cũng đòi được bản thiết kế hộp năng lượng từ 125, sinh nhật của Nguyên Tích sắp đến, cậu phải nhanh chóng chuẩn bị.

Nhưng khi cầm bản thiết kế, La Tiểu Lâu mới phát hiện trong bản thiết kế có đề cập đến một vài nguyên liệu không thể mua được ở những nơi bình thường. Cho nên, khi Athes vừa nói, La Tiểu Lâu liền động tâm.

Phải biết rằng, Nguyên Tích đã nhấn mạnh nhiều lần như vậy, nếu cậu vẫn không chuẩn bị lễ vật, tên kia nhất định sẽ xù lông….

[1] Hào ngôn chí khí: chuyện mà bản thân tưởng tượng ra, hơn nữa còn vô cùng tin tưởng, nhưng lại là một chuyện hoàn toàn không có khả năng trở thành sự thật.

32. Chương 32: Vô Đề

La Tiểu Lâu suy nghĩ thật lâu, đến thứ bảy cậu cố lấy dũng khí xin phép Nghiêm đại sư trước khi đi. Mặt Nghiêm đại sư vốn đang đen như mặt Bao Công, vừa nghe La Tiểu Lâu hỏi đến việc mua nguyên vật liệu, trừng mắt liếc cậu một cái, sau đó phất phất tay, không kiên nhẫn nói: "Cút đi, ngày mai tự mà tăng ca bù giờ, đừng vọng tưởng tôi sẽ cho cậu một thời gian khác."

La Tiểu Lâu cười rộ lên, cậu không để ý công tác của mình nhiều hay ít, trên thực tế cậu càng thích Nghiêm lão nhân giao cho cậu nhiều việc một chút, như vậy những gì cậu có thể học cũng sẽ nhiều hơn một chút.

Tất cung tất kính nói cảm ơn, La Tiểu Lâu xoay người ra khỏi phòng thí nghiệm mà trong đó, ngoại trừ Nghiêm đại sư ra, cũng không còn ai khác.

"A, học trò của ngươi thật biết cầu tiến a, ở chỗ này của các ngươi mà còn muốn đi mua thêm vật liệu. Nếu không có vấn đề gì, ngươi cũng bớt răn dạy tiểu hài tử người ta đi, chờ ngày nào đó cậu ta chịu không nổi bỏ chạy, ta xem ngươi đi chỗ nào tìm." Một thanh âm hắc hắc cười nói.

Nghiêm đại sư đang xem báo cáo không vui, trừng mắt nổi giận: "Cậu dám!"

Hừ, học trò của ta đương nhiên là nghe lời ta, chẳng lẽ lại đi nghe lời ngươi?!

Ngọc không mài không thể thành một viên ngọc đẹp, tiểu hài tử cũng không thể nuông chiều, nếu ta không yêu cầu, cậu ta có thể đạt đến tiêu chuẩn ta muốn sao. Lại nói, răn dạy thì đã sao? Không phải đám trợ thủ kia của ta vẫn thích ứng tốt đó ư? Nếu ta ăn nói ôn hòa nhỏ nhẹ – Nghiêm đại sư rùng mình một cái – chẳng lẽ bọn họ còn có thể nhanh như vậy chuẩn bị tốt những thứ ta yêu cầu?

Từ từ, người này không phải cũng để mắt đến học trò của ta đó chứ?

"Cậu ta chính là người ta nhìn trúng, lão bất tử nhà ngươi cũng đừng nghĩ đến việc lấy người." Nghiêm đại sư lập tức ngạo mạn cảnh cáo, tuy rằng Nghiêm đại sư chưa bao giờ nói qua – đương nhiên cũng có thể là ông đã quên nói – La Tiểu Lâu là học trò của ông, nhưng chỉ cần trong lòng ông nghĩ như vậy, cậu đương nhiên phải là học trò của ông rồi.

Cái gì? Phản đối? Đương nhiên có thể nhưng ông sẽ không chấp nhận, ai còn dám nhắc đến chuyện đó với Nghiêm lão nhân!

Ngô, về phần La Tiểu Lâu, nhìn tính cách nhát gan nghe lời của cậu, có lẽ cậu cũng không dám có ý kiến gì. Lại nói, từ trước đến nay chỉ thấy người khác cầu mong được làm học trò của ta, chứ chưa bao giờ thấy ai không muốn cả. Ngô – lỡ như La Tiểu Lâu thật sự không muốn, vậy thì ta sẽ đối xử với La Tiểu Lâu khách khí một chút, nhưng hiển nhiên với tính cách của ta thì chuyện đó sẽ kéo dài chẳng quá vài ngày….

Trong khi Nghiêm đại sư đang rối rắm, La Tiểu Lâu đang ngồi trên xe bus trên không để về nhà. Giữa đường, La Tiểu Lâu gọi cho Athes, hẹn thời gian địa điểm ngày mai gặp nhau. Cậu không muốn về nhà ở

trước mặt Nguyên Tích gọi điện, dù sao quà sinh nhật là chuẩn bị cho Nguyên Tích, nếu để y biết được, thì một chút bất ngờ cũng không có.

Hơn nữa, hai hôm nay không biết Nguyên Tích giở chứng gì, cả ngày cứ bày ra bộ mặt đen thui, nhưng nếu nói là đang tức giận cậu thì lại không phải.

Tên kia ăn cơm đến trường xem như vẫn bình thường, thậm chí khi La Tiểu Lâu nấu bếp, y lại càng thích chàng ràng quanh nhà bếp, giống như một con mèo đang muốn ăn gì đấy nhưng vẫn không bỏ được bản tính kiêu ngạo, vênh váo đảo tới đảo lui bên chân chủ nhân – thật là một loại vướng bận a.

Khi ngủ, diện tích giường bị y chiếm cứ còn lớn hơn lúc trước, rõ ràng biết tướng cậu ngủ không tốt, thường hay nhào vào người y, vậy mà vẫn một mực ép lại gần, người này rốt cuộc là muốn quấy phá đến mức nào…

Sau khi dùng cơm chiều, Nguyên Tích cả ngày vận động trong võ quán yêu cầu massage. La Tiểu Lâu đem từ đầu đến lưng massage một lần, Nguyên Tích từ từ nhắm hai mắt, dựa sát vào La Tiểu Lâu, bộ dáng trông rất hưởng thụ, thoải mái nói lầm bầm vài tiếng. La Tiểu Lâu vừa massage vừa quan sát Nguyên Tích, phát hiện hai mắt của y xuất hiện quầng thâm.

La Tiểu Lâu bị dọa đến muốn nhảy dựng lên, chẳng lẽ bản thân mỗi ngày đều nhào qua, khiến Nguyên Tích khó chịu, cho nên y vẫn không thể ngủ ngon?

Vào ban đêm, La Tiểu Lâu cố gắng chống chọi với cơn buồn ngủ, cậu muốn chờ Nguyên Tích ngủ đi rồi bản thân mới ngủ tiếp, cậu cũng không thể ỷ thấy Nguyên Tích càng ngày càng dễ ở chung mà không biết ý tứ. La Tiểu Lâu từ từ nhắm hai mắt, cầm lấy linh kiện trong tay tháo lắp, lắp tháo, như đang chơi với một khối rubik.

Lần đầu tiên Nguyên Tích thoát khỏi mạng, La Tiểu Lâu vẫn chưa ngủ. Nhìn hai mắt cậu một cách kinh ngạc, Nguyên Tích lười biếng dựa vào đầu giường, chờ đợi – dù sao cũng không thể ôm lấy La Tiểu Lâu khi cậu còn thức được.

Nhưng chờ đến mãi đến khi y và La Tiểu Lâu đều bắt đầu ngủ gà ngủ gật, La Tiểu Lâu vẫn không có vẻ gì là muốn đi ngủ, sắc mặt của Nguyên Tích bắt đầu trở nên khó coi.

Y vỗ vỗ La Tiểu Lâu một chút, La Tiểu Lâu giật mình mở mắt ra, nhìn thấy Nguyên Tích còn đang tựa vào đầu giường. “Làm gì vậy?” Hỗn đản, cậu định khi nào mới đi ngủ, tôi sắp chịu hết nổi rồi!

Nguyên Tích nghiêm mặt, hừ một tiếng, không nói gì, nhưng lại đem đầu tựa lên vai La Tiểu Lâu, tay thì đặt trên lưng cậu – bởi vì Nguyên Tích rất hay làm thế ở nhà bếp, cho nên La Tiểu Lâu cũng không trách, còn xem động tác này như là mở đầu của việc Nguyên Tích chuẩn bị chướng.

“Cậu mở đèn, tôi ngủ không được.” Nguyên Tích rầu rĩ nói.

Quả nhiên lại bắt đầu viện cớ. La Tiểu Lâu nói thầm, nhìn nhìn đồng hồ, cũng không còn sớm, nếu còn tiếp tục như vậy, ngày mai cậu sẽ không thể nào thức dậy nổi.

“Vậy ngủ thôi.” La Tiểu Lâu đặt mô hình sang một bên, tắt đèn, đắp chăn nằm xuống.

Bởi vì vừa rồi Nguyên Tích vẫn ôm eo cậu, nằm xuống rồi vẫn không buông ra, lần này căn bản không cần La Tiểu Lâu lại “chủ động nhào qua.”

La Tiểu Lâu nghĩ nghĩ, chuẩn bị thừa lúc Nguyên Tích còn đang tỉnh cùng y tạo ra một khoảng cách, chứng tỏ mình không có cố ý quấn lấy y mà ngủ.

Nhưng Nguyên Tích đang đi vào giấc ngủ một chút ý định buông tay cũng không có, La Tiểu Lau loay hoay một lúc sau, Nguyên Tích sắc mặt đỏ bừng trừng mắt nhìn cậu, hổn hển quát: “Rốt cuộc là cậu đang muốn làm gì?! Cậu cứ nhích tới nhích lui như vậy, cậu cố tình đó hả?”

La Tiểu Lâu cũng đỏ mặt, mẹ ơi, dựa vào gần như vậy, cậu đương nhiên rõ ràng cảm nhận được Nguyên Tích bắt đầu có phản ứng, hiện tại hai người đều đang trong giai đoạn tinh lực dồi dào, lại không phải là loại người hay tìm đến người khác để giải quyết nhu cầu, cho nên ở trên giường có phản ứng cũng không phải là một việc kì quái.

La Tiểu Lâu có tâm lý của người lớn tuổi, đối với việc này ngoại trừ xấu hổ thì cũng xem như trấn tĩnh. Nguyên Tích thì lại như là con mèo bị dẫm phải đuôi, toàn thân lông xù lên. Y không những không đi giải quyết cái kia – ngược lại thẹn quá hóa giận nhìn chằm chằm La Tiểu Lâu. Thật ra, Nguyên Tích cũng chưa bao giờ thể nghiệm tình huống xấu hổ này – ở trước mặt nô lệ của mình lại cương linh tinh – cho nên hiện tại y không biết nên làm thế nào cho phải.

Giẫy dụa một hồi, áo ngủ của hai người đều bị hở ra, cũng như những người có thể năng không tốt khác, cơ thể của La Tiểu Lâu có chút gầy yếu tái nhợt, nhưng hiện tại trong mắt Nguyên Tích lại có vẻ hấp dẫn không nói nên lời, đúng vậy, thân thể của La Tiểu Lâu, cũng như bản thân cậu, đều đang cố gắng dụ dỗ y.

La Tiểu Lâu cũng ngơ ngác nằm bên dưới nhìn lên Nguyên Tích đang đặt người trên người cậu, Nguyên Tích đang xấu hổ, sắc mặt đỏ lên, tuy vậy vẫn mang một vẻ đẹp khiến người khác phải lóa mắt, La Tiểu Lâu mất tự nhiên xoay người….xong đời, cậu không thể lúc nào cũng đem Nguyên Tích xem như phụ nữ – "Bằng không tôi giúp anh?"

!!!!

Lời nói vừa ra khỏi miệng La Tiểu Lâu, cả hai đều cứng đờ.

Nội tâm La Tiểu Lâu cuộn trào, chết tiệt, khi không tưởng tượng Nguyên Tích là nữ nhân bản thân lại tự dưng xúc động, trời ạ, nhất định là do làm ma pháp sư[1] quá lâu – đời trước đến đời này, cậu đã đạt đến cấp đại ma pháp sư.

Nguyên Tích mở to mắt nhìn La Tiểu Lâu trong chốc lát, bỗng nhiên thanh âm khàn khàn thiếu kiên nhẫn nói: "Nhanh lên."

Nhanh, nhanh lên?!

Tên Nguyên Tích khó chịu này cư nhiên đồng ý, trời ơi – La Tiểu Lâu không thể không biết xấu hổ nói tự mình giải quyết đi, tôi không muốn làm loại chuyện này.

Lại nói, đàn ông con trai với nhau, thỉnh thoảng giúp nhau giải quyết vấn đề với súng lục này nọ cũng xem như là biểu hiện hòa hảo…La Tiểu Lâu có ý nghĩ phá cách, bàn tay run rẩy đưa vào quần Nguyên Tích.

Ngón tay tiếp xúc với thứ gì đó bên trong quần, La Tiểu Lâu quay đầu, La Tiểu Lâu ôm quyết tâm của một kẻ không còn gì để mất[2], ngón tay bắt đầu cử động – làm một ma pháp sư cao cấp, cậu cũng có chút kinh nghiệm.

Nguyên Tích mặt đỏ bừng, hô hấp càng ngày càng nặng, lại luôn nhìn chằm chằm vào mặt La Tiểu Lâu.

Được rồi, nếu người trước mặt không phải là Nguyên Tích thì loại chuyện phóng đãng này rất là mỹ diệu, Nguyên Tích dần dần ngạnh lên, ngũ quang vì khoái cảm mà trở nên vặn vẹo, cuối cùng khi La Tiểu Lâu tăng nhanh động tác trên tay, y cũng đạt đến cao trào.

Giữa đêm khuya, theo tiếng thở dốc của Nguyên Tích, nhiệt độ của phòng ngủ chính cũng lên cao.

Nguyên Tích chậm rãi bình tĩnh lại, sắc đỏ trên mặt còn chưa lui, y vẫn nằm bên trên La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu quần áo hỗn độn, hai điểm hồng nhạt trên bờ ngực trắng nõn nằm ngay trong tầm tay y, Nguyên Tích híp mắt, bỗng nhiên nói: "Như vậy thật không công bằng, tôi cũng giúp cậu."

Công bằng? Ê, ai muốn đòi công bằng! Tôi hoàn toàn không ngại phục vụ miễn phí!!

"Không — không cần….A!" La Tiểu Lâu nhỏ giọng kêu lên, dù là ai, một khi chỗ yếu của mình rơi vào tay người khác, cũng không thể bình tĩnh được.

"Như vậy sao được! Dù sao cậu đã giúp tôi, hơn nữa cậu cũng có phản ứng." Nguyên Tích tiến đến sát bên La Tiểu Lâu, kiên trì nói.

"Ha, a…anh!" La Tiểu Lâu vẻ mặt đau khổ, thân thể như rút lại, một khi dục vọng bị người khác nắm giữ, quả thật là rất kích thích.

"Lại nói, sao ngươi lại rành chuyện này như vậy?" Nguyên Tích bỗng nhiên nheo mắt, nguy hiểm hỏi, "Thường xuyên giúp người khác làm?"

La Tiểu Lâu cố gắng tập trung, vô cùng gian nan đáp, "Đương nhiên…A hỗn đản! Đừng dùng sức…Đương nhiên không có…."

Nguyên Tích nhận được đáp án vừa lòng, ngón tay lại trở nên nhẹ nhàng, cuối cùng khi La Tiểu Lâu hoàn toàn đắm chìm trong khoái cảm, y cúi đầu, hôn lên môi La Tiểu Lâu một chút.

Buổi tối, hai người vẫn cùng nhau ngủ…

Buổi sáng, trong phòng ngủ chính lại diễn ra màn đồng hồ báo thức kêu sớm như mọi bữa.

La Tiểu Lâu âm thầm rít gào, miệt mài quá sức thật sự không được a!

Nguyên Tích còn chưa thức dậy, La Tiểu Lâu đã chuẩn bị bữa sáng, vội vàng ra khỏi cửa.

Gặp Athes ở trạm xe bus, Athes đến còn sớm hơn La Tiểu Lâu, bởi vì trong đầu luôn nghĩ đến việc sắp có được một cỗ cơ giáp riêng mình, anh hưng phấn quá mà cả đêm không thể ngủ ngon.

"Hắc, cậu nói xem, tôi nên mua loại giống Nguyên Tích, hay là loại giống như của La Thiếu Thiên?" Lên xe bus, Athes hỏi.

"Không cần phải giống bọn họ, chỉ cần chọn cái thích hợp nhất với cậu là được." La Tiểu Lâu nói, cậu mỉm cười nhìn Athes đứng ngồi không yên bên cạnh mình, an ủi: "Yên tâm, nếu là hội chợ đấu giá, nhất định có không ít cơ giáp, sẽ có cái thích hợp với cậu."

La Tiểu Lâu tra cứu, cơ giáp hiện tại phần lớn là cơ giáp hình người và cơ giáp hình thú. Cơ giáp hình thú tốc độ nhanh, xung lượng lớn, công kích mạnh cơ giáp hình người thì linh hoạt, lực công kích cũng không nhỏ, cả hai loại đều có ưu điểm và nhược điểm riêng. Nhưng trong chiến đấu, cơ giáp hình người có thể tấn công cũng có thể phòng thủ, cho nên lựa chọn cơ giáp hình người vẫn chiếm đa số.

Cơ giáp của ba người Nguyên Tích, La Thiếu Thiên, Lăng Tự đều là cơ giáp hình người, chẳng qua là khác loại. Hơn nữa, sau khi chọn được cơ giáp phù hợp với mình còn có thể tiến hành cải tiến, sau khi cải tiến, tốc độ của cơ giáp sẽ nhanh hơn, vũ lực cũng mạnh hơn.

Đương nhiên, cơ giáp tốt không phải muốn là gặp được, còn phải có cái duyên, cơ giáp chế tạo sư tốt cũng là như thế. Đối với một số cải tiến quy mô lớn, nếu không phải là cơ giáp chế tạo sư có bản lĩnh, cơ giáp chiến sĩ cũng sẽ không tùy tiện thực hiện.

Hội chợ đấu giá mà hai người muốn đến chính là Thiên Đông, nơi mà lần trước La Tiểu Lâu đến mua vật liệu, tổ chức. Hai người đều vì những lý do riêng mà thức dậy từ sớm, cho nên có thể nói là những người đầu tiên đến Thiên Đông.

Hội đấu giá còn chưa bắt đầu, những gian hàng nhỏ bên ngoài hội chợ đã khai trương. Athes liền cùng La Tiểu Lâu đi khắp nơi tìm kiếm những vật liệu mà cậu cần.

Các cửa hàng nhỏ có rất nhiều tài liệu và linh kiện cơ giáp, giá cả cũng tương đối thấp hơn bên ngoài một chút, La Tiểu Lâu lấy danh sách ra, mua được không ít những vật liệu cần thiết.

Cậu chưa từng làm hộp năng lượng dùng cho cơ giáp, tỷ lệ thất bại sẽ tương đối lớn, cho nên cậu phải mua nhiều một chút. Hộp năng lượng thoạt nhìn thì nhỏ, nhưng vật liệu cần để chế tạo nó cũng không ít, sau khi mua hơn mười loại, La Tiểu Lâu đã dùng hết gần cả chục ngàn liên bang, nhìn tiểu kim khố càng lúc càng teo tóp, cậu không khỏi đau lòng.

Cuối cùng, trước lúc hội đấu giá bắt đầu, La Tiểu Lâu và Athes đã tìm được Cao chủ quản với sự giúp đỡ của người đẹp Lị Lị, Cao chủ quản là một người bận rộn, người bình thường đương nhiên không thể dễ dàng gì gặp được ông, cũng may có Điền Lực giới thiệu, cho nên Cao chủ quản mới tự mình tiếp đãi hai người.

"A? Tiểu huynh đệ lại tới nữa? Cần gì sao?" Cao chủ quản cười tủm tỉm hỏi han, tuy rằng La Tiểu Lâu không thể được xem là một khách hàng lớn có tiền, nhưng thái độ làm người sảng khoái, hơn nữa lại còn là sinh viên chế tạo cơ giáp trong một học viện danh giá, trong lòng Cao chủ quản cũng có tính toán riêng, cho nên tương đối khách khí.

La Tiểu Lâu có chút ngượng ngùng, cầm danh sách đưa qua: "Cao chủ quản có khỏe không? Tôi cùng đi với Athes đến đây để cậu ấy mua cơ giáp, thuận tiện chính mình cũng mua chút vật liệu. Vừa rồi tôi tự tìm cũng gần đủ, nhưng trong đó có ba loại tìm ở đâu cũng không thấy, không biết chỗ ngài có hay không?"

La Tiểu Lâu biết, mấy cửa hàng nhỏ không có cũng không có nghĩa là Cao chủ quản không có, có vài món hàng hóa cao cấp không thể tìm ở bên ngoài.

Cao chủ quản trầm tư nhìn danh sách trên tay, hồng tiểu thạch, nặc thảo, kim hà tinh, tất cả đều là vật liệu cao cấp, chỉ những đại sư chế tạo linh kiện cơ giáp bậc bốn mới đặc biệt tìm đến ông để hỏi mua những thứ này.

Nhất là kim hà tinh, hiện tại tất cả kim hà tinh phát hiện được đều ở Kim Hà, nhưng khu vực Kim Hà vô cùng nguy hiểm, vật liệu này cũng vì thế mà trở nên trân quý.

La Tiểu Lâu mua mấy thứ này làm gì?

Vài ngày trước, La Tiểu Lâu đến chỗ ông mua "rác rưởi", Cao chủ quản liền cảm thấy người thanh niên này thật tinh mắt, hiện giờ, đánh giá của ông đối với La Tiểu Lâu lại tăng thêm một bậc.

Người thanh niên tuấn mỹ dễ mến này, về sau nhất định không đơn giản.

"Có không?" Thấy Cao chủ quản trầm ngâm không nói, trong lòng La Tiểu Lâu bắt đầu bất an, sinh nhật của Nguyên Tích cũng sắp đến, nếu không thể mua được vật liệu ở chỗ này, kế hoạch của cậu đại khái liền bị ngâm nước.

Cao chủ quản lấy lại tinh thần, mỉm cười nói: "Có thì có, nhưng mà hơi đắt."

La Tiểu Lâu nhẹ nhàng thở ra, vội hỏi: "Vẫn như trước, tôi có khả năng mua bao nhiêu sẽ mua bấy nhiêu, ngài cho tôi xem giá trước."

Cao chủ quản tùy tay mở bản điện tử, điểm vài cái, đưa đến trước mặt La Tiểu Lâu: "Đây là giá tôi đưa cho cậu."

Dù đã chuẩn bị tâm lý, tay của La Tiểu Lâu vẫn muốn run rẩy. Mẹ ơi, 125! Rốt cuộc ngươi muốn làm cái gì! Kì thật là ngươi âm mưu muốn dùng hết tiểu kim khố của ta có phải không!

Ba loại vật liệu này, mỗi loại cần mua ít nhất năm trăm gram, mà ba lần năm trăm gram có giá là —- một trăm ngàn đồng liên bang.

La Tiểu Lâu hít sâu một hơi, cố gắng không nhìn số dư tài khoản của mình, nhìn Cao chủ quản thống khổ nói: "Vậy, tôi lấy mỗi loại năm trăm gram."

Cao chủ quản cười híp mắt, người có thể bỏ tiền tài cùng sức lực cho nghiên cứu của mình, sau này mới có cơ hội trở thành người ở trên cao, không uổng công ông ra giá thấp nhất.

"Vậy tôi sẽ cho người đem đến đây, ngoài ra, cậu xem như là khách hàng thường xuyên ở chỗ chúng tôi, tôi tặng cho cậu một thẻ ưu đãi, sau này dùng nó mua hàng hóa ở cửa hàng sẽ được chiết khấu."

Hai mắt La Tiểu Lâu sáng lên, hôm nay tới đây quả là rất đáng giá!

Thẻ giảm giá, hợp thành con số cũng rất có giá trị thực tế, sau này cậu khẳng định sẽ còn đến nơi này mua không ít vật liệu, dùng chiếc thẻ này ở một vài cửa hàng để mua vật liệu sẽ tiết kiệm được không ít.

La Tiểu Lâu vô cùng biết ơn Cao chủ quản. Cao chủ quản cười tủm tỉm nhìn La Tiểu Lâu đang vô cùng vui sướng, nói thêm: "Không cần khách khí, còn nữa, nếu La tiểu đệ có thành phẩm gì, có thể đưa đến đây xem thử, chỗ tôi có thể giúp cậu bán, đương nhiên, sẽ thu một khoản phí dụng nhất định."

Lời của Cao chủ quản khiến La Tiểu Lâu càng thêm kinh hỉ, điều này có nghĩ là cậu sẽ có thêm một nguồn thu nhập kinh tế. Đương nhiên, bây giờ cậu chưa có thành phẩm gì có thể đem bán, nhưng không có nghĩ là sau này sẽ không có.

Cao chủ quản có tâm, La Tiểu Lâu lại có ý, hai người nói chuyện thật vui vẻ.

Đúng lúc này, Lị Lị mỉm cười đi đến, nói với Cao chủ quản: "Cao chủ quản, hội đấu giá sắp bắt đầu."

Cao chủ quản cười ha hả: "Xem tôi này, vui vẻ quá mà quên cả thời gian, cũng không thể khiến Athes lỡ việc, đi, chúng ta cùng đi sang bên đó."

[1] Trong giới ACG (anime, comic, game) Nhật Bản, có một truyền thuyết gọi là "Ma Pháp Sư": "Nếu một người đàn ông đến 25 tuổi mà vẫn còn trong trắng thì là ma pháp. Nếu đến 30 tuổi mà vẫn còn là xử nam thì có thể chuyển thành ma pháp sư." (Xuất phát từ truyện tranh châm biếm Otaku no Musume-san, quyển I trang 18). Cả đời làm ma pháp sư có nghĩa là cả đời đều là xử nam, không có bạn gái.

[2] Phá bình phá suất: bình vỡ thì có làm gì cũng không hàn gắn lại được. Trong trường hợp này nghĩa là tình thế của La Tiểu Lâu đã tệ, có làm gì cũng không khá hơn được, cho nên hiện tại muốn làm gì cứ làm không cần suy nghĩ.

33. Chương 33: Bán Đấu Giá

Cao chủ quản đưa hai người đến cửa phòng đấu giá, xoay người mỉm cười nói: "Tôi còn có việc, xin lỗi không thể tiếp tục tiếp đãi hai cậu. Tôi sẽ bảo Lị Lị đưa hai cậu đến hàng ghế trên tầng cao nhất dành cho khách VIP, hôm nay có không ít hàng mới, đều là những món hi hữu, hi vọng hai đều có thể lấy được món mình muốn, vừa lòng mà ra về."

La Tiểu Lâu và Athes nhanh chóng nói lời tạm biệt với Cao chủ quản, sau đó, với sự dẫn đường của Lị Lị, đi lên tầng cao nhất. Lị Lị u oán liếc nhìn Athes đang chằm chằm nhìn về phía trên đài với đôi mắt như tỏa sáng, rõ ràng còn chưa bắt đầu, cậu trai ưa nhìn này chẳng lẽ không thể thả lỏng một chút hay sao chứ, ví dụ như tâm sự này nọ chẳng hạn – thật là không chịu lý giải cảm giác người khác.

Nhưng mà, mái tóc đen hỗn độn kia, còn có ánh mắt xanh thẫm chăm chú mà đơn thuần, tính cách nhiệt tình như lửa, mỗi một đặc điểm đều đánh đúng vào trái tim thiếu nữ của Lị Lị – thật sự là gợi cảm mê người!

Lị Lị bất đắc dĩ, chỉ có thể nói với hai người: "Hội đấu giá cũng sắp bắt đầu rồi, chỉ cần ấn cái nút trong tay là có thể tham gia đấu giá. Ngoài ra, một lát nữa bồi bàn sẽ đưa thức ăn, nước uống, và rượu miễn phí vào, hi vọng hai cậu sẽ có được một ngày vui vẻ thoải mái ở đây, nếu còn việc gì khác, có thể trực tiếp tìm đến tôi." Nói xong, u oán liếc nhìn Athes một cái, khó nén thất vọng mà li khai.

La Tiểu Lâu cũng không có thời gian chú ý đến Lị Lị, cậu còn đang mãi kéo áo che đậy phần ngực bởi tên hỗn đản 125 nào đó rất không biết thời biết thế mà tự động mở máy.

"Hắc, ngươi chính là kẻ đã nói không thể để ngươi bị người khác phát hiện, nghe cho rõ đây, nếu thật sự có chuyện gì xảy ra, ta chắc chắn sẽ vứt ngươi để ngươi tự mình đi giải quyết vấn đề." La Tiểu Lâu liếc mắt qua phía Athes một cái, nhỏ giọng cảnh cáo.

"Đừng lo, cái tên bên cạnh ngài chắc chắn ngay cả nửa điểm chú ý cũng sẽ không dành cho ngài. Hơn nữa, nếu so sánh với Nguyên Tích, cấp bậc của anh ta kém hơn." 125 khá bình tĩnh trả lời. Đột nhiên, như là nhớ tới gì đó, nó oán giận: "A, bất quá tối hôm qua tôi cũng thật sợ hãi, Nguyên Tích cư nhiên cởi quần áo của ngài, còn chút xíu nữa là hôn tôi rồi – cũng may mà tiểu mễ mễ ở bên cạnh hấp dẫn sự chú ý của y – trời ạ, cảm giác kia quả thật là rất kinh khủng!"

Tiểu, tiểu mễ mễ? Chết tiệt, nó học mấy thứ này từ chỗ nào vậy chứ!

Mặt La Tiểu Lâu ban đầu là hồng, sau đó dần dần có dấu hiệu chuyển sang màu tím, 125 chết tiệt, chẳng lẽ ngươi không thể biểu hiện giống như một người máy bình thường hay sao! Ngươi chính là một bộ não nhân tạo không có cảm giác như con người, càng không phải là một tiểu hài tử ngủ cùng với cha mẹ, trông thấy hoạt động ban đêm của bọn họ mà sinh lòng hiếu kì! Hiện tại, La Tiểu Lâu bắt đầu cân nhắc xem buổi tối đi ngủ có nên đặt tên này ở dưới phòng thí nghiệm hay không, nếu còn tiếp tục như thế này, bộ não nhân tạo này sẽ bị hỏng mất.

Qua vài giây, La Tiểu Lâu đang xấu hổ đỏ mặt bỗng nhiên phát giác ra có chỗ không thích hợp, "Từ từ, không phải ngươi từng nói, vì không để mình bị Nguyên Tích phát hiện, ngươi sẽ giữ trạng thái đóng máy sao?"

"Thật là kém hiểu biết, không phải con người cũng hay nói đến chuyện giả chết sao." 125 lại cố gắng liếc mắt một cái tỏ ý xem thường La Tiểu Lâu, đương nhiên, trong mắt La Tiểu Lâu, nó chẳng qua là lóe sáng lên một chút mà thôi, nó hơi tiếc nuối tiếp tục nói: "Đáng tiếc hai người không có tiếp tục, tôi xem không ít phim, trong đó nhân vật chính sẽ làm đến cuối cơ."

"Đến cuối cái gì?" La Tiểu Lâu nghiến răng nghiến lợi hỏi.

125 không hề ý thức rằng chủ nhân mang nửa huyết thống dị thú của mình đã thẹn quá hóa giận, nó dùng ngữ điệu đắc ý, như ám chỉ rằng "người này cũng không hiểu chuyện đó", nói: "Đương nhiên là – ngài không nhớ trong phim sao, bất kể là nam với nam hay nam với nữ, bình thường đều đi từ mở màn, chậc, chính là giống hai người ngày hôm qua đó, sau đó làm đến cuối cùng, tôi lên mạng tra cứu, có người nói đây chính là căn cứ xác minh tình yêu—"

Có quỷ mới nói đó là căn cứ của tình yêu! Não bộ nhân tạo này rốt cuộc là đã xem những gì?

"Ta thật là có lỗi vì đã không cho ngươi nhìn đến cuối a!" La Tiểu Lâu nghiến răng nói, sau đó nhét tảng đá xanh biếc vào trong túi áo tối đen, mặc kệ nó có rung động cỡ nào, cậu cũng không thèm để ý.

"Này! Ngài không thể như vậy, ngài làm thế này là ngược đại—-" 125 lắp bắp nói, nó cũng không biết bản thân đã làm gì mà lại khiến La Tiểu Lâu phải xù lông lên như thế.

"Hừ, ngươi có thể đi tố cáo ta." La Tiểu Lâu thoải mái nói, dù sao cũng không có nơi nào có tiền lệ não bộ nhân tạo đi kiện chủ nhân.

"....Được rồi, tôi sẽ ngoan mà, tôi cam đoan đó." 125 đáng thương, nhỏ giọng nói: "Nếu vậy, một lát nữa ngài có thể cho tôi đi ra ngoài xem một lúc được không?"

"Để xem biểu hiện của ngươi đã." La Tiểu Lâu tỏ vẻ không muốn tiếp tục bàn bạc, hội đấu giá sắp bắt đầu, nếu cậu và 125 còn tiếp tục rất có khả năng sẽ bị Athes phát hiện, Athes đã quay đầu lại nhìn vài lần rồi.

"Cậu đang làm gì đó, mau đến đây, cơ giáp sắp ra rồi." Athes kích động gọi La Tiểu Lâu, "Lát nữa cậu phải cho ý kiến, giúp tôi chọn ra cái thích hợp với tôi."

La Tiểu Lâu ngồi xuống cạnh Athes, ghế của bọn họ ở tầng ba, tầng hai và tầng một là khán đài, cả phòng đấu giá có dạng hình tròn, cao nhất ở chính giữa là bệ đấu giá.

"Kính chào quý ông, quý bà, nếu các ngài là chiến sĩ cơ giáp hoặc là người đam mê cơ giáp, thì mong rằng các ngài ngàn vạn lần sẽ không bỏ qua những bất ngờ thú vị sắp đến, Thiên Đông chúng tôi sắp sửa giới thiệu với các ngài những cơ giáp cao cấp mới nhất, nhiều công năng thuộc tính nhất!" Cùng với lời giới thiệu vô cùng hấp dẫn của người chủ trì cuộc đấu giá, mười chiếc thùng được đưa lên đài.

"Sau đây, chúng ta hãy cùng xem thử cỗ cơ giáp đầu tiên." Người chủ trì lấy từ trong hộp ra một cái không gian nữu, nhẹ nhàng nhấn một cái, một cỗ cơ giáp hình báo lập tức xuất hiện trước mắt mọi người.

"Là cơ giáp Vân Báo cấp hai hiếm gặp!"

Mọi người bên dưới bắt đầu trở nên kích động, nếu nói đại đa số mọi người đều thích cơ giáp hình người, thì cơ giáp Vân Báo chính là một trong số ít những có giáp hình thú được mọi người hoan nghênh, hơn nữa lại còn là cơ giáp bậc hai, tốc độ và khả năng phòng ngự đều rất đáng kinh ngạc.

Ngoài ra, cỗ cơ giáp Vân Báo này còn có một điểm đáng chú ý nữa, đó chính là thanh loan đao dài đến bốn mét mà cơ giáp chế tạo sư đã thiết kế cho cơ giáp này, thân đao màu lam, vừa nhìn vào đã biết không phải là một vũ khí bình thường, sau lời giới thiệu của người chủ trì, đám đông lại sôi trào, lực sát thương của loan đoan thật sự rất cao!

Cuối cùng, sau tất cả những mức giá cạnh tranh được đưa ra, cơ giáp bậc hai đã được mua với giá năm triệu đồng.

Tiếp theo lại đến vài cỗ cơ giáp hình người, màu sắc khác nhau, công năng cũng không giống nhau, nhưng có một điều không thể phủ nhận đó là tất cả đều là những cơ giáp tính năng cao vô cùng hấp dẫn trong mắt mọi người.

La Tiểu Lâu cẩn thận quan sát, ghi nhớ kĩ càng đặc tính của các loại, lâu lâu cậu sẽ nghiêng đầu nhìn sang Athes, phát hiện anh luôn nhìn chằm chằm vào đài bán đấu giá nhưng chưa bao giờ ấn nút.

Tất cả những cỗ cơ giáp này đều là bậc hai, đối với bọn họ mà nói quả thật là quá đắt tiền.

Chỉ đến khi cỗ cơ giáp thứ chín xuất hiện, Athes mới giật mình, đó là một cỗ cơ giáp màu đen, ngoài súng lazer còn có một thanh trường thương. Mà theo lời giới thiệu của người chủ trì, lực công kích và phòng ngự của cỗ cơ giáp này lập tức khiến tất cả mọi người có mặt trong hội bán đấu giá chấn kinh!

Cuối cùng, người chủ trì cười tủm tỉm nói: "Để tôi nói cho mọi người một tin vui nữa, đây là một cỗ cơ giáp cấp ba!"

Cơ giáp cấp ba! Ở một hành tinh bậc B như An Tắc, có thể xem như là một cơ giáp vô cùng cao cấp. Không nói đến quân bộ, bình thường, tất cả những cơ giáp mới nhất cao cấp nhất đều thuộc về quốc gia. Bình thường, cơ giáp mà chiến sĩ cơ giáp có được đều là cơ giáp bậc một, một số ít người có năng lực và tiền bạc thì có được cơ giáp bậc hai, còn cơ giáp bậc ba có thể nói là vô cùng hiếm thấy.

Về phần cơ giáp bậc bốn mà mọi người vẫn thường đồn đãi, tuy rằng vẫn được phép sở hữu ở An Tắc, nhưng loại cơ giáp này chỉ có thông qua những con đường đặc thù mới có thể đạt được, còn trong giao dịch bình thường, căn bản là không bao giờ nhìn thấy.

La Tiểu Lâu để ý thấy Athes khi nhìn đến cỗ cơ giáp này hai tay lập tức nắm chặt lại, hô hấp cũng bất tri bất giác tăng lên.

La Tiểu Lâu hiển nhiên dễ dàng nhận ra, cỗ cơ giáp này cao cấp hơn hẳn so với những có giáp trước đó, hơn nữa vô cùng thích hợp với Athes, nhưng nhìn bộ mặt không chút thay đổi của Athes, La Tiểu Lâu cũng chỉ biết thở dài.

Cơ giáp bậc hai hiện giờ bọn họ còn không thể mua, huống chi là cơ giáp bậc ba.

Cuối cùng, cỗ cơ giáp thứ chín được người mua với giá mười ba triệu đồng.

Cỗ cơ giáp thứ mười cũng là một cơ giáp bậc ba, hao cỗ cơ giáp này hẳn là sản phẩm cuối cùng của hội đấu giá hôm nay, cỗ cơ giáp cuối cùng có lực công kích và phòng ngự yếu hơn cỗ thứ chín một chút, nhưng hơn ở chỗ nhỏ xinh, màu sắc cũng rực rỡ, rõ ràng đây là một cỗ cơ giáp nữ.

Toàn bộ nữ giới có mặt ở đây đều vui tươi mừng rỡ, Athes đương nhiên là không có khả năng cảm thấy hứng thú, La Tiểu Lâu có thể cảm nhận được, từ khi cỗ cơ giáp thứ chín bị người mua mất, Athes liền xuống tinh thần thấy rõ.

"Chờ sau này chúng ta trở nên nổi tiếng, tiền nhiều đến mức tiêu không hết, đến lúc đó cậu muốn dạng cơ giáp nào mà chẳng được?" La Tiểu Lâu vỗ vỗ vai Athes, thấp giọng an ủi: "Hơn nữa, trong trường học của chúng ta hiện giờ, đa số sinh viên vẫn dùng cơ giáp bậc một."

Athes gật gật đầu, trong nụ cười không giấu được chút chua xót. La Tiểu Lâu cũng cảm thấy trong lòng không thoải mái, cậu chưa từng gặp ai yêu cơ giáp nhiều như Athes. Mà cỗ cơ giáp màu đen kia, thật sự rất thích hợp với Athes.

"Xem tiếp đi, không chừng tiếp theo sẽ có cơ giáp bậc một." Cuối cùng, Athes miễn cưỡng tỉnh táo lại nói.

La Tiểu Lâu gật đầu, hai người lại nhìn về phía bục đấu giá.

Ngoài dự đoán của mọi người, cỗ cơ giáp thứ mười được mua với giá mười lăm triệu. Xem ra, mãi mãi không cần phải nghi ngờ khả năng tiêu xài của phụ nữ, cho dù là trên phương diện nào đi chăng nữa.

Tiếp đó, Thiên Đông quả nhiên đưa lên hai cỗ cơ giáp bậc một để tượng trưng lấy lệ. Athes tham gia đấu giá cỗ cơ giáp thứ hai, nhưng không may, vì đây là hội đấu giá cao cấp, cho nên dù chỉ là cơ giáp bậc một cũng có những thuộc tính cao cấp một ít.

Cuối cùng, hai cơ giáp bậc một được mua với giá một triệu năm trăm ngàn và một triệu bảy trăm ngàn.

"Xem ra, chúng ta căn bản không thể mua cơ giáp ở đây, bình thường, trong các cửa hàng, cơ giáp rẻ nhất là một triệu, thỉnh thoảng còn có khuyến mãi giảm giá, lát nữa cậu với tôi đi đến cửa hàng cơ giáp xem thử đi." La Tiểu Lâu nhịn không được nói.

Athes im lặng gật đầu, không nói thêm gì nữa, anh chỉ mang theo có chín trăm ngàn, đây là tất cả tiền tiêu vặt và tiền lương làm công mà anh đã dành dụm từ nhỏ đến lớn.

Ngay khi hai người đang cân nhắc đến việc rời đi, ba cỗ cơ giáp nữa lại được đưa lên đài đấu giá, nhưng lần này là những cơ giáp đã bị hỏng, người chủ trì nói đùa rằng đây là quà tặng kèm từ Thiên Đông, giá khởi đầu là mười ngàn.

La Tiểu Lâu kinh ngạc nhìn ba cỗ cơ giáp trên đài, thiếu tay thiếu chân, như vừa mới trải qua chiến tranh khói lửa, không khỏi có chút ngẩn người, mấy cái cơ giáp hỏng này mua để làm gì?

Đúng lúc này, cánh tay phải của La Tiểu Lâu bỗng nhiên tê rần, quay đầu lại liền thấy Athes đang dùng sức cầm lấy tay cậu, ánh sáng lướt qua đôi mắt đã có chút uể oải, anh kích động nhìn bên dưới, môi run run: "Trời ơi! Là—là 'Thủ Hậu'!"

La Tiểu Lâu nhìn Athes biểu hiện bất thường, nhíu mày, nói: "Thủ Hậu cái gì, cậu ngàn vạn lần không nên xúc động, nghe người chủ trì giới thiệu thì xem ra cơ giáp này hoàn toàn không thể dùng được, hết cách chữa rồi, cho dù mua về cũng chỉ có thể làm mấy việc linh tinh như khuân vác mà thôi."

"Hỗn đản! Sao cậu có thể không biết Thủ Hậu!" Athes kích động đến mức cả ánh mắt cũng đỏ lên, anh lối kéo La Tiểu Lâu, chỉ vào một cỗ cơ giáp màu xám ở bên trái, vội vàng nói: "Nhìn thấy không, đó chính là cơ giáp Thủ Hậu mà thượng tướng Cao Thần đã dùng để ra trận không biết bao nhiêu lần!"

"A, là cơ giáp của một vị thượng tướng? Sao lại lưu lạc đến hội đấu giá?" La Tiểu Lâu nghi hoặc.

Ánh mắt của Athes trở nên buồn bã: "Thượng tướng Cao Thần hi sinh trên chiến trường, đây là chuyện của năm trước. Trước đây, tôi hay nhìn ông ấy lái cơ giáp bảo vệ liên bang, ông ấy chính là thần tượng của tôi."

"Là cơ giáp của một vị anh hùng, dù vị anh hùng này đã hi sinh, cỗ cơ giáp này hẳn cũng nên được đưa vào viện bảo tàng của liên bang chứ?" La Tiểu Lâu nhíu mày.

"…Theo lý thuyết thì là như thế, nhưng thượng tướng Cao Thần nguyên lai là thành viên trong Đảng đối lập với Đảng chấp chính hiện tại của tinh cầu An Tắc, Đảng hiện tại lên chấp chính không bao lâu, thượng tướng Cao Thần chết trận, lễ tang của ông ấy bề ngoài thì có vẻ như là được tổ chức vô cùng long trọng, nhưng trên thực tế, người nhà của ông ấy không hề nhận được sự an bài thích đáng. Hiện tại, ngay cả Thủ Hậu cũng—-" Athes nghẹn ngào, anh bỗng nhiên nhấc tay nhấn nút.

La Tiểu Lâu cũng không đi ngăn cản Athes, một vị anh hùng như thế, một cỗ cơ giáp như thế, không thể không khiến cậu có chút kính nể. Cho dù người anh hùng đã đi đến cuối con đường, cỗ cơ giáp này cũng không đáng phải chịu loại đối đãi như thế này, không nên bị những kẻ không hề biết đến nó mua về làm một kẻ khuân vác tầm thường nhất, sau đó hai năm lại bị tống vào một bãi rác để thiêu hủy.

Với giá bắt đầu ba mươi ngàn ba cái cơ giáp, vốn không hề có ai ra giá cao hơn, nhưng từ khi Athes nhấn nút, tất cả mọi người lại bắt đầu lao vào cạnh tranh.

Ba cỗ cơ giáp rách mướp hiện tại đã lên đến chín mươi vạn!

Trong một gian phòng trên lầu hai, một người đàn ông trung niên mập mạp căm giận nhìn về phía đài đấu giá, thấp giọng quát: "Sao lại thế này?! Nếu không thể hoàn thành trách nhiệm mà cấp trên giao phó, chúng ta biết phải giải thích thế nào!"

Một người bên cạnh, có vẻ là tùy tùng của hắn, cũng gấp đến độ ứa mồ hôi: "Ông chủ Thân, vấn đề là chúng ta không có nhiều tiền hơn nữa…Ai biết mấy cái cơ giáp hỏng này mà cũng có người muốn, mẹ nói, cũng không biết là đồ nhà quê nào xem trúng…."

Ông chủ Thân đạp người đứng cạnh hắn một cái, cả giận nói: "Hiện tại oán giận thì có ích gì? Ta đã nói với ngươi thế nào chứ, bảo ngươi mang nhiều tiền một chút, ngươi—-"

Tùy tùng mang vẻ mặt cầu xin: "Ngài cũng không phải không biết, phu nhân nói không cho ngài mang nhiều tiền ra khỏi cửa."

Gã mập tựa hồ vô cùng sợ hãi phu nhân của hắn, hung hăng liếc tùy tùng một cái, quát: "Vậy ngươi còn không mau nghĩ cách bảo Đinh Nhị mang tiền đến đây! Hôm nay chúng ta phải mua được cơ giáp, còn phải chắc chắn tiêu hủy toàn bộ chúng nó!"

Nhìn vẻ mặt ưu sầu của Athes, La Tiểu Lâu lặng lẽ mở máy liên lạc, nói: "Tôi còn một trăm ngàn, cậu dùng tạm đi."

Athes giật mình mở lớn mắt, tiểu tử La Tiểu Lâu này mỗi lần tiêu tiền đều đau lòng muốn chết, hơn nữa mấy người bọn họ cũng biết La Tiểu Lâu không có bao nhiêu tiền, hiện tại ngay lúc cần dùng một trăm ngàn, cư nhiên lại đưa một trăm ngàn cho anh mượn.

La Tiểu Lâu cười cười, nói: "Đừng nhìn tôi, tôi có bấy nhiêu tiền, cậu nhanh nhanh mà lấy dùng đi, bằng không thật nguy hiểm."

Cuối cùng, Athes trực tiếp ra giá một triệu, toàn bộ trường đấu giá yên tĩnh thật lâu, cuối cùng trong sự kinh ngạc của mọi người, người chủ trì thu hồi ba cỗ cơ giáp bị hỏng vào không gian nữu. Ba cỗ cơ giáp thành công rơi vào quyền sở hữu của Athes.

Cùng lúc, trong một căn phòng gần đó, gã mập đổ mồ hôi ròng ròng, không biết phải đối mặt với cấp trên như thế nào.

"Tiểu Lâu, đến thời khắc mấu chốt, cậu là một người anh em đích thực." Athes vuốt ve không gian nữu màu xanh, trên mặt tràn đầy ý cười, có vẻ còn cao hứng hơn cả việc mua được cỗ cơ giáp mà anh cần.

La Tiểu Lâu cũng nhẹ nhàng thở ra, nói: "May mắn đối phương không theo kịp, nếu không hai chúng ta cũng không có thêm tiền để ra giá." Mặc dù trong thẻ tín dụng của Nguyên Tích vẫn còn tiền, nhưng thứ nhất đó không phải là tiền của La Tiểu Lâu, trừ bỏ những khi cần mua đồ gia dụng, La Tiểu Lâu chưa bao giờ tiêu tiền trong thẻ, thứ hai là cậu cũng không có mang theo bên người.

"Được rồi, nếu không có tiền, chúng ta trở về đi." La Tiểu Lâu nói.

"Khoan đã, đến cũng đã đến rồi, chúng ta xem tiếp đi, biết đâu lát nữa có thể thấy thứ gì tốt thì sao — khụ, tôi biết là không có tiền, nhưng mở mang tầm mắt cũng tốt." Vẻ trầm trọng trên mặt Athes đã không còn nữa, thay vào đó lại là hình ảnh của một cậu sinh viên xán lạn vui tươi.

La Tiểu Lâu không nói gì, một mình đi ra WC. Khi cậu trở về, vừa mới cúi người, cánh cửa đã nằm trong tầm tay, sau đó cậu trông thấy phía trước có một nhóm người đang đi tới.

Nhìn ra nhóm người nọ là ai, La Tiểu Lâu lập tức biến sắc, âm thầm rít gào: Trời ơi, ở loại thời điểm như thế này mà lại để cho Nguyên Tích, La Thiếu Quân, Lăng Tự, và Dương Kha xuất hiện trước mặt cậu là muốn ồn ào đến cỡ nào?!

Bốn người đối diện dĩ nhiên cũng trông thấy cậu, tất cả đều vô cùng kinh ngạc, bên trên là hàng ghế dành cho khách quý, nhìn thế nào cũng không thấy La Tiểu Lâu giống với loại người có thể đạt được đến vị trí này.

Trên đời này còn chuyện gì khổ bức và khó vượt qua hơn việc bị Nguyên Tích bắt gặp ở bên ngoài hay không?! Nhất là khi hồi sáng này cậu vừa nói với Nguyên Tích là hôm nay cậu phải đi làm công?!

Không! Bị bạo hành gia đình trước mặt người ngoài rất dọa người!! Nếu không, cứ làm bộ như không nhìn thấy, nhanh nhanh chạy vào trong đi thôi —- La Tiểu Lâu trong lòng rơi lệ, thầm nghĩ, hiện tại cậu đã hoàn toàn mất đi khả năng suy nghĩ. Cuối cùng, La Tiểu Lâu giả vờ như không thấy mấy người bọn họ, không chớp mắt xoay đầu đẩy cửa vào phòng.

Mấy người còn lại cùng lúc nhìn về phía Nguyên Tích, người hầu như vậy thật sự không có vấn đề gì sao?

Vẻ mặt của Nguyên Tích vốn rất ít khi biến đổi, nhưng giờ khắc này hai mắt lộ hung quang, sắc mặt cũng trở nên có phần khó coi, y gật đầu với Lăng Tự và La Thiếu Thiên, nói: "Các cậu đi trước đi, tôi có chút việc phải làm."

Hai người kia đáp ứng, trong lòng lại càng thêm kinh ngạc, bỏ lại bạn học đã đến đây với mình, cho dù là để giáo huấn La Tiểu Lâu đi chăng nữa, cũng cho thấy Nguyên Tích quá để ý đến tiểu tử kia.

Nguyên Tích bước vào, đóng sầm cửa lại, hiệu quả của cửa cách âm chính là hiện thời có thể ngăn chặn tầm mắt đăm chiêu tò mò của ba người kia.

Vừa lúc này, Athes hưng phấn quay đầu lại nói: "Tiểu Lâu, sắp tới — Nguyên Tích?"

Sắc mặt của Nguyên Tích càng tối tăm, chết tiệt, nói dối còn chưa tính, còn dám lén lút ở sau lưng y chơi bời lêu lổng cùng một tên con trai khác!!

Nhìn sắc mặt phẫn nộ đến cực điểm của Nguyên Tích, chân tay La Tiểu Lâu đều bắt đầu run rẩy, trời ơi — cậu không muốn bị đánh trước mặt Athes đâu!

"Các cậu?" Thanh niên xán lạn thế nhưng lại không hiểu thế nào là quan sát thái độ của người khác, hiện tại còn hỏi về quan hệ giữa Nguyên Tích và La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu không ngừng nháy mắt ra hiệu cho Athes, mà Nguyên Tích bắt gặp La Tiểu Lâu nháy mắt, lửa giân càng tăng lên.

Mẹ nó, cậu còn dám ở trước mặt tôi cùng gian phu mắt đi mày lại!

34. Chương 34: Ca Ca

Nguyên Tích vừa phẫn nộ vừa ghen tị nhìn chằm chằm vào Athes, đánh giá từ trên xuống dưới, mẹ nó, tiểu tử này có gì để đem so sánh với ta chứ?! Cái kiểu cười ngu ngốc kia, biểu tình như đứa ngốc kia, trình độ thấp kém kia – thật sự là càng nhìn càng tức, không, phải nói là càng nhìn càng ghê tởm, thật không biết là cậu ta nhìn trúng hắn ở điểm nào?! Cậu cứ chờ đó, lát nữa lão tử sẽ đem hắn đánh đến má hắn nhìn cũng không ra!

Đại nam hài với gương mặt xán lạn nghi ngờ nhìn về phía Nguyên Tích hai mắt bốc lửa, lại nhìn về phía La Tiểu Lâu sắc mặt trắng bệch, tuy không hiểu rõ tình huống hiện tại là thế nào nhưng anh vẫn rất thức thời mà lui về sau, chần chờ hỏi: "Tiểu Lâu? Nguyên Tích hẳn là tới tìm cậu phải không, cậu không định giới thiệu chúng tôi với nhau sao?"

La Tiểu Lâu tuyệt vọng chấp nhận sự thật rằng bản thân không còn đường nào để trốn, cố nén sợ hãi bước hai bước về phía Nguyên Tích, nếu cậu dám làm theo ý muốn thật sự của mình, đi về phía Athes, Nguyên Tích nhất định sẽ nổi giận với cậu ngay tại chỗ!

Nguyên Tích nghiêm mặt nhìn khoảng cách chướng mắt giữa hai người, trong lòng thầm nhủ y không thèm để ý, sau đó — thô bạo vươn tay kéo La Tiểu Lâu đến bên người mình.

Để giảm bớt đau đớn, La Tiểu Lâu đơn giản dựa sát vào người Nguyên Tích, trừ bỏ vẫn còn run rẩy cố nén sợ hãi thì thoạt nhìn có vẻ rất bình tĩnh.

La Tiểu Lâu liếm liếm môi, khó khăn nói: " Nguyên Tích, đây là, đây là Athes thuộc hệ cơ giáp, chúng tôi vô tình quen biết nhau, sau đó trở thành bằng hữu bình thường, thật đó! Athes, đây là—là người ở cùng với tôi, cũng là anh của tôi", La Tiểu Lâu quả thực muốn khóc, dù sao cũng không thể nói là chủ nhân, gọi anh nghe cho có vẻ mình là đàn em của y….

La Tiểu lâu lắp bắp nói xong, hai người hai bên trái phải cậu đều ngây ngốc.

Athes quyết tâm phớt lờ Nguyên Tích đang nổi giận, đôi mắt màu lam đầy mê hoặc có vẻ đáng thương nhìn về phía La Tiểu Lâu: "Hắc, tôi giúp tiểu tử nhà cậu làm không ít việc – được rồi, mới rồi cậu cũng giúp tôi, vậy mà nói là bằng hữu bình thường nghe thật bất công."

La Tiểu Lâu rất muốn trợn mắt, nguyền rủa, có tình cảm gì chẳng lẽ cũng phải nói ra hết sao chứ? Một đám thần kinh các người, ai cũng tính toán nhỏ nhặt như vậy là muốn gây rối đến mức nào?!

Sức nắm tay của Nguyên Tích đã giảm bớt không ít, trong lòng hơi chút dễ chịu, anh…tiếng xưng hô này thật không tệ, nghĩ đến cảnh tiểu nô lệ ở trên giường cọ xát, sau đó dựa lại gần, ánh mắt xinh đẹp mà ướt át nhìn về phía mình, dịu ngoan mà kêu một tiếng anh…Ôi trời, Nguyên Tích cảm thấy mình sắp phát sốt, không chỉ mặt mày nóng lên, ngay cả tim cũng bắt đầu đập loạn nhịp.

"A?! Nguyên lai là như thế, thảo nào quan hệ giữa hai người tốt như vậy." Athes rất nhanh chuyển sự chú ý sang chỗ khác, bắt đầu bày tỏ sự kinh ngạc về quan hệ thân thiết giữa hai người.

La Tiểu Lâu cẩn thận ngắm Nguyên Tích, hi vọng y sẽ không trách cậu chẳng những không tôn trọng chủ nhân mà còn cả gan bịa đặt quan hệ. Dù sao, hai người ở cùng một nhà, cậu cũng không tìm ra lý do nào thích hợp hơn để lừa Athes.

Nguyên Tích hừ một tiếng, lại hung hăng liếc nhìn Athes một cái, nói một cách hiển nhiên: "Đương nhiên là vậy, bằng không cậu nghĩ là loại quan hệ nào?" Quên đi, trước mắt không cần phải xử lý tên ngốc này. Bọn họ chẳng qua là bạn bè bình thường mà thôi, nhưng quan trọng hơn là y ý thức được mình cũng nên để tâm đến cảm xúc của La Tiểu Lâu một chút, mới gặp mặt mà đã đánh bạn của cậu tựa hồ không được tốt….

Athes sảng khoái nở nụ cười, lộ ra hàm răng trắng bóng, "Không có, tôi chỉ cảm thấy mừng rỡ. Tuy rằng anh không biết tôi, nhưng tôi đã sớm ngưỡng mộ anh. Thật ra, chỉ cần là sinh viên của hệ cơ giáp, không ai là không biết ba người."

Nguyên Tích liếc nhìn Athes một cái, bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề từ đầu đến giờ vẫn khiến y vô cùng khó chịu, quay đầu về phía La Tiểu Lâu, phẫn nộ mạnh bạo hỏi: "Sao hai người lại ở đây?! Cậu bình thường đi làm là như thế này sao hả?!"

La Tiểu Lâu rưng rưng muốn khóc, quả nhiên y vẫn không quên, mấy người kiêu căng lại không được tự nhiên quả nhiên là có bản tính sở hữu rất mạnh mẽ…

Không đợi La Tiểu Lâu nghĩ ra cách trấn an, Athes đã nhiệt tình giải thích cho anh trai của bạn thân: "Là thế này, tôi muốn mua cơ giáp cho nên mới bảo La Tiểu Lâu xin phép đi đến đây với tôi, đối với mấy thứ quý giá gì đó, ít nhất La Tiểu Lâu có thể góp ý."

Nguyên Tích vừa nghe vừa giận, mẹ nó, cuối tuần cậu xin nghỉ phép đi mua cơ giáp với hắn mà lại không xin phép đi đến đây với tôi! Quả nhiên là nên đánh tên Athes này một chút!

Trong khi La Tiểu Lâu đang âm thầm run sợ cân nhắc, túi áo trước ngực của cậu bỗng nhiên rung lên, một thanh âm nhỏ nhỏ truyền vào tai cậu: "Này, tuy rằng sau khi bị bắt gian, nếu thêm vào màn liếc mắt đưa tình thì sẽ càng dễ dàng xúc tiến tình cảm, làm vật gửi nuôi ở chỗ ngài, tôi đáng lẽ phải ủng hộ, nhưng mà—trước mắt có thể cho tôi xem đấu giá không, trên đài bắt đầu xuất hiện nguyên vật liệu." Thanh âm kia giống như là từ trong đầu vọng lại, La Tiểu Lâu ngẩn người một lúc mới phát hiện ra đó chính là 125 đang nằm trong túi của cậu.

Bắt, bắt gian cái đầu ngươi! Bộ não nhân tạo này đầu óc có vấn đề! Nhất định là như vậy!

A, nhưng đây cũng có thể xem là một lý do tốt để dời đi sự chú ý……

Liếc nhìn Nguyên Tích sắc mặt đang dần trở nên khó coi mà không biết lý do là gì, La Tiểu Lâu tranh thủ nói trước khi y kịp nổi giận: "Bắt đầu bán đấu giá nguyên vật liệu, hai người không biết là chúng ta nên xem thử sao, biết đâu ở đây có thứ gì đó tốt."

Nói xong, La Tiểu Lâu kéo tay áo Nguyên Tích, muốn kéo y đi cùng với mình. Đương nhiên, một lý do khác đó là La Tiểu Lâu không có sự lựa chọn, cậu còn đang bị Nguyên Tích nắm chặt lấy.

Chủ nhân nổi giận nhìn chằm chằm nô lệ đang cố gắng lấy lòng y, có vẻ muốn mời chính mình đi qua nhưng lại không dám nói – Nguyên Tích bỗng nhiên cảm thấy lửa giận trong lòng nháy mắt bị dập tắt hơn phân nửa, y cảm thấy là một chủ nhân tốt thì không nên không chấp thuận những yêu cầu nho nhỏ của nô lệ, đây là, đây là trách nhiệm của một người chủ nhân.

Nguyên Tích âm thầm hạ quyết định, sau đó không hề để ý đến Athes vẫn còn đang hưng phấn lải nhải gì đó, tỏ vẻ thi ân, nghiêm mặt sải bước đi đến phía trước.

La Tiểu Lâu lặng lẽ thở dài nhẹ nhõm, kéo cái não bộ nhân tạo đang không ngừng ngọ nguậy ra bên ngoài, xem ra vật này có cách riêng để mình có thể nghe được những gì nó nói.

Lúc này đây, người chủ trì đấu giá đang kích động giới thiệu về các loại nguyên vật liệu quý hiếm: "Muốn nâng cao xác suất chế tạo cơ giáp thành công cao, nguyên liệu tiếp theo chính là – Xích Thảo đến từ khu vực đỏ! Đây chính Xích Thảo mà tất cả các cơ giáp chế tạo sư đều tha thiết mong muốn sở hữu! Bất luận ngài là cơ giáp chế tạo sư hay là chiến sĩ cơ giáp đều không nên bỏ qua!"

Nguyên Tích biểu hiện bình tĩnh, do dự trong chốc lát, hỏi: "Thứ đó, cậu muốn không?" Có phải là y đang đối xử quá tốt với nô lệ không, nhanh như vậy đã tha thứ, có khi nào tên nô lệ này sẽ càng ngày càng vô kỉ luật? Hơn nữa, nô lệ nếu không chịu sự dạy dỗ thích đáng là không được, La Tiểu Lâu gần đây càng lúc càng không ngoan…

Cũng không thể nói là không ngoan, khi y nhìn La Tiểu Lâu, La Tiểu Lâu đều nơm nớp lo sợ mà thuận theo ý nghĩ của y.

Nhưng khi y không có mặt, cậu cư nhiên không biết xấu hổ, cả gan đi chung quanh thông đồng với người khác….

La Tiểu Lâu kinh ngạc nhìn Nguyên Tích, vội nói: "Không cần, hiện tại tôi vẫn chưa thể dùng. A, nếu anh muốn cải tiến cơ giáp…"

Nhìn ánh mắt bất an của La Tiểu Lâu, nửa ngọn lửa giận còn lại cũng sắp bị dập tắt, y lạnh lùng hừ một tiếng, trào phúng cắt đứt lời nói của La Tiểu Lâu: "Cậu yên tâm đi, tôi cũng không dám trông cậy vào cậu."

La Tiểu Lâu nuốt xuống nửa câu sau – anh có thể đi tìm người khác.

Cùng lúc đó, ở một hàng ghế dành cho khách quý, Lăng Tự ung dung hạ giá mua tất cả nguyên vật liệu cấp bốn, quay đầu nói với Dương Kha: "Cậu xem cái gì dùng được thì giữ lại dùng, không dùng được thì cứ đưa cho Địch Ân."

Dương Kha gật gật đầu, trong mắt ánh lên kích động, cơ hồ không thể tiếp tục duy trì vẻ bình tĩnh thường ngày, việc này cũng không thể trách cậu, chỉ cần là cơ giáp chế tạo sư, ai lại không cảm thấy hưng phấn khi nhìn thấy những nguyên vật liệu cao cấp như thế này?

Khi Lăng Tự quay đầu nói chuyện với La Thiếu Thiên, Dương Kha mới chuyển tầm mắt đến trên người Lăng Tự. Cậu quả thật là rất may mắn mới có thể được người này xem trọng.

…….

Nguyên vật liệu cấp ba trên đài đấu giá chẳng mấy chốc cũng bị mua sạch. Kế tiếp, hai chiếc thùng lớn được nâng lên phía trước. Trong chiếc thùng màu xanh là hàng mẫu của các loại vật liệu bậc hai, trong chiếc rương màu trắng là vật liệu bậc một.

Mà số lượng hàng thật sự được đem ra đấu giá nhều gấp một trăm lần số lượng hàng mẫu trong rương!

La Tiểu Lâu căm giận mắng thầm, mẹ ơi, rất quá đáng, đây là muốn bán sỉ sao? Những người chỉ còn lại mấy ngàn đồng, như cậu chẳng hạn, thì biết làm sao bây giờ….

Người chủ trì cười nói: "Tuy rằng những vật liệu này có số lượng lớn, nhưng giá không cao, hơn nữa, nếu mua hai loại vật liệu này, còn được tặng thêm một lượng nhỏ vật liệu khác."

La Tiểu Lâu thở dài, thật ra cậu cũng muốn mua một vài vật liệu bậc một, nhưng với số lượng thế kia thì…

"La Tiểu Lâu! Mau mua vật liệu bậc hai! Nhanh lên, đừng để người khác lấy mất!" Thanh âm lo lắng của 125 bỗng nhiên vang lên bên tai.

La Tiểu Lâu mở to mắt, đúng là cậu cũng sắp cần dùng đến vật liệu bậc hai, nhưng mà….

"Đừng do dự, trong tặng phẩm có thứ tốt!" 125 càng thêm lo lắng.

La Tiểu Lâu chồm người nhìn về phía vật liệu bậc hai, tặng phẩm kèm theo bất quá là mấy tảng đá màu đen, một vài nhánh Lam Tuyến Thảo, mấy khối khoáng thạch bậc một, trừ bỏ mấy khối đá không biết tên gì, còn lại đều là những thứ bình thường.

"Này—-"

Ngay lúc 125 còn đang lo lắng hò hét, đã có người bắt đầu ra giá mua vật liệu bậc hai.

La Tiểu Lâu do dự một chút, trong những chuyện như thế này, 125 cũng rất biết nhìn, như vậy hỏi mượn tiền Nguyên Tích? Ngay sau khi cậu lừa gạt Nguyên Tích?

La Tiểu Lâu xoay đầu vừa lúc phát hiện tay Nguyên Tích vừa rời khỏi máy báo giá, không khỏi ngơ ngác hỏi: "Mới rồi là anh mua?"

Nguyên Tích liếc nhìn cậu, bực bội nói: "Cậu muốn thì cứ việc nói thẳng ra, chẳng lẽ tôi nuôi cậu không phải là chuyện đương nhiên sao? Tôi đã sớm nói với cậu, tôi là một – người anh khoan hồng độ lượng, chẳng lẽ mấy ngày nay cả nhà không phải đều là do tôi nuôi sao?" Rõ ràng là ngữ khí trào phúng, nhưng vẫn lộ ra chút kiêu ngạo cùng đắc ý.

Nè nè, chuyện này thì có gì đáng để mà đắc ý chứ?! Có bản lĩnh thì anh đừng ở trong căn hộ của tôi nữa, đừng bắt tôi phải dọn dẹp giúp anh! Quan trọng hơn chính là ngay cả tên hỗn đản Athes đều dùng ánh mắt quỷ dị nhìn về phía bên này!

La Tiểu Lâu mất tự nhiên trong chốc lát, cuối cùng vẫn là mở miệng nói: "Cảm ơn."

Nguyên Tích trầm mặc vài giây, trong ánh mắt quỷ dị của Athes, tựa sát vào La Tiểu Lâu, không được tự nhiên nói: "Buổi chiều không có việc gì làm, tôi muốn đến câu lạc bộ cơ giáp để luyện tập."

Trời ạ, La Tiểu Lâu có cảm giác chính mình đang nhìn thấy một con mèo hung dữ bỗng nhiên từ từ di chuyển về phía cậu, kiêu ngạo mà chuyển động xung quanh, cứ như thể cho cậu chải lông chính là một vinh hạnh của cậu vậy…

Cố nén ý cười, La Tiểu Lâu thấp giọng nói: "Thật trùng hợp, tôi cũng không có việc gì, anh dẫn tôi theo được không?"

Nguyên Tích hài lòng gật đầu: "Nếu cậu đã xin, vậy thì chúng ta cùng đi đi."

" Nguyên Tích, tôi, tôi đi cùng được không?" Thanh âm kích động khó nhịn của Athes từ phía sau hai người truyền đến.

Vừa rồi, toàn bộ vật liệu bậc hai đều bị Nguyên Tích mua đến tay sau hai lần ra giá, loại vật iệu này ở đâu mua cũng được, ra giá quá cao sẽ không có lợi.

Khi ba người đi ra ngoài, 125 không khỏi cảm thán: "Quả nhiên, người làm chủ trong nhà chính là Nguyên Tích, tôi đã sớm nhìn ra. Tôi thật lòng khuyên ngài nên làm tốt quan hệ với y, nếu quả thật không được, ngài có thể – chờ tôi tra một chút – có thể câu dẫn! Biện pháp này đàn ông không có sức kháng cự, á, ngài dùng sức bóp tôi là có ý gì?!"

Sau khi hoàn tất thỏa thuận với Thiên Đông về việc giao hàng, ba người đi đến câu lạc bộ cơ giáp, nơi cao cấp như thế này, Athes cũng chưa tới bao giờ, anh kích động đến mức mặt mày đỏ cả lên. Nguyên Tích bảo nhân viên chuẩn bị cho Athes một căn phòng và một cỗ cơ giáp để luyện tập.

La Tiểu Lâu lại lần nữa vinh hạnh ngồi vào vị trí phó lái trong cỗ cơ giáp màu trắng của Nguyên Tích, lần này Nguyên Tích cũng không có giảng giải cho La Tiểu Lâu, mà đối chiến với Athes theo thỉnh cầu của anh.

Một cuộc chiến bình thường sau hai phút sẽ chấm dứt, thế nhưng Athes càng đánh càng hăng, khiên chiến không biết mấy chục lần. Nguyên Tích đại khái cũng không phản đối có người cho mình luyện tập, các động tác có độ khó cao đều được y thực hiện một cách trôi chảy, trong khi đó Athes lại chưa bao giờ được chứng kiến những kỹ xảo cao cấp như thế này ở trường học, không khỏi có chút kinh ngạc mê muội.

Cơ giáp của Athes là loại bình thường nhất, nhưng La Tiểu Lâu cũng nhận ra đại bộ phân công năng của cơ giáp màu trắng vẫn chưa được Nguyên Tích vận dụng đến, chỉ dùng tốc độ di chuyển cao cũng đủ để chặn lại tất cả những đòn công kích của Athes.

La Tiểu Lâu thầm than, không hổ là tên biến thái cấp SSS, chiến sĩ cơ giáp cấp A như Athes hoàn toàn là không nhằm nhò gì với y.

Athes lại một lần nữa bị KO, cỗ cơ giáp bình thường kia cuối cùng cũng phải dừng lại. Athes tiếc nuối nhìn cỗ cơ giáp màu trắng ở đối diện, anh không thể không dừng lại, hệ thống quản lý của cỗ cơ giáp bình thường này mới vừa thông báo cơ giáp của anh cần phải được duy tu, hơn nữa năng lượng trong hộp năng lượng còn không tới 10%.

Athes lau mồ hôi, mở cửa buồng lái, từ trong nhảy ra, trong vỏn vẹn một buổi chiều mà anh cảm thấy những gì mình học được còn hơn cả kiến thức của một học kì, không được, anh phải gặp nhân viên ở đây, xin băng ghi hình về cẩn thận xem lại.

Nguyên Tích cũng không có bước ra khỏi cơ giáp, y đắc ý dào dạt liếc nhìn La Tiểu Lâu một cái, mang theo La Tiểu Lâu hướng về khu huấn luyện.

Khóe miệng của La Tiểu Lâu giật giật, y nhìn cậu làm gì? Y cũng không phải thắng cho cậu xem…

Trong lúc Nguyên Tích luyện tập, La Tiểu Lâu đều xem y điều khiển cơ giáp, đồng thời không ngừng tưởng tượng nếu bản thân là người lái cơ giáp thì sẽ có phán đoán và phản ứng như thế nào. Không biết có phải là do ý thức nguyên lực đã thức tỉnh như 125 đã nói hay không, lần này cậu đã có thể cố gắng nhìn rõ những chuyển động tay như là hư ảo của Nguyên Tích.

Mấy ngày gần đây, La Tiểu Lâu đều được Nguyên Tích dẫn đi huấn luyện giả định, cậu cũng đã trở nên quen thuộc với không ít kĩ xảo lái cơ giáp, hiện tại nhìn Nguyên Tích nhập lệnh, cơ hồ không có bất cứ một động tác nào là dư thừa, nói cách khác, mỗi một hành động của Nguyên Tích đều là con đường ngắn nhất!

Nguyên Tích cuối cùng cũng tận hứng, cơ giáp chậm rãi đi đến cửa ra vào.

La Tiểu Lâu nhìn Nguyên Tích hai mắt sáng ngời, người đầy mồ hôi, xem ra cơn tức lúc sáng của y đã không còn một mảnh, a, chẳng lẽ cùng y đi một buổi chiều lại có nhiều giá trị như thế này? Biểu hiện này có thể xem là tùy hứng một cách kì cục hay không a, là bản tính độc chiếm quá mạnh mẽ hay là muốn bảo vệ miếng ăn – loài mèo có những tập tính như thế này sao…

Lúc hai người muốn rời đi, nhân viên ở đây tựa hồ có việc muốn tìm Nguyên Tích, La Tiểu Lâu và Athes ở trong phòng huấn luyện chờ y.

Athes đã lấy được băng ghi hình trận chiến với Nguyên Tích, bộ dạng thật sự thỏa mãn. Anh vẫn còn đang đắm chìm trong nỗi kích động khi được đối chiến với một cao thủ, anh đối với Nguyên Tích có thể nói là phục sát đất.

La Tiểu Lâu nhìn anh, không khỏi cười nói: "Vốn cậu muốn cùng tôi đi mua cơ giáp, cơ giáp không mua được, nhưng lại đem về ba cỗ cơ giáp vứt đi. Xem ra cậu lại phải dành dụm tiền lại từ đầu rồi."

Athes lại hoàn toàn không có vẻ gì là hối hận, anh nghiêm mặt nói: "Có thể có được "Thủ Hậu", cho dù là dùng bao nhiêu cơ giáp khác đến đổi cũng không được, cậu không biết đối với tôi nó có ý nghĩa như thế nào đâu. A, chờ ngày nào đó cậu trở thành một cơ giáp chế tạo sư danh tiếng, nhất định phải giúp tôi sửa chữa nó đó."

La Tiểu Lâu cười ha hả: "Cậu thật tốt khi xem trọng tôi, những tổn thương của "Thủ Hậu", ngay cả đại sư cũng khó lòng mà sửa chữa được, nếu thật sự có một ngày như thế, chỉ có thể nói lúc đó tôi đã thành thiên tài rồi. Lại nói, cho dù tôi sửa được, cậu có thể lái "Thủ Hậu" hay sao? Phải biết rằng, người có thể lái "Thủ Hậu" nhất định là một chiến sĩ cơ giáp bậc nhất."

"Thật tình mà nói thì tôi cảm thấy khả năng để tôi trở thành một cơ giáp chiến sĩ hạng nhất còn cao hơn khả năng để để cậu trở thành một cơ giáp chế tạo sư thiên tài."

Hai người nhất thời chỉ nói cho vui, không ngờ mấy năm sau đó, tất cả đều trở thành sự thật. Khi anh hùng Athes lái "Thủ Hậu" chiến thắng trở về, anh nói với phóng viên một câu: "Điều may mắn nhất trong cuộc đời của tôi là được quen biết một người bạn thân tại học viện Saint Miro, có thể nói, nếu không có cậu ấy thì đã không có tôi của ngày hôm nay."

Quay trở lại hiện tại, Athes thoát khỏi trạng thái vui sướng, hỏi: "A, có một chuyện, cậu đi ra ngoài với tôi, sao lại phải nói dối Nguyên Tích? Có cần thiết phải như vậy không? Tôi thấy anh ấy có vẻ rất tức giận…."

Nói tới chuyện này, La Tiểu Lâu lập tức ỉu xìu, căn cứ vào tính cách kì cục của Nguyên Tích mà nói, chuyện này xem ra vẫn chưa xong, cậu thở dài, nói: "Là thế này, sinh nhật của Nguyên Tích sắp đến, tôi muốn chuẩn bị một món quà cho anh ta, nhưng không thể cứ ở trước mặt anh ta mà chuẩn bị, tôi muốn cho anh ta một ngạc nhiên."

Athes cười ha hả, vỗ vai La Tiểu Lâu: "Không nghĩ tới, tiểu tử nhà cậu đối với anh trai thật không tệ."

Đúng vậy, y đã ám chỉ cậu không thể không chuẩn bị cơ mà….

Nguyên Tích đứng ở ngoài cửa sửng sốt một hồi, mang theo cái lỗ tai hồng hồng bước vào.

Vào đến nơi, Nguyên Tích nhanh chóng kéo lấy La Tiểu Lâu, vội vàng nói: "Đi thôi."

Giờ cơm chiều, La Tiểu Lâu làm hai món ăn chay, làm riêng cho Nguyên Tích một đĩa cá chiên và cháo cá.

Cậu vốn nghĩ rằng Nguyên Tích sẽ tiếp tục tra hỏi, nhưng không ngờ Nguyên Tích chỉ chậm rãi hưởng thụ một mâm thức ăn với cá, hơn nữa, khóe miệng của y vẫn không ngừng cong lên phía trên, tuy rằng không rõ ràng lắm.

Rốt cuộc La Tiểu Lâu cũng yên tâm, sau giờ cơm chiều, cậu bắt đầu nghiên cứu những vật liệu được đưa đến nhà, ngoại trừ những vật liệu cậu mua để chế tạo hộp năng lượng còn có một số lượng lớn vật liệu bậc hai mà 125 đòi mua, rốt cuộc là thứ gì mà có thể khiến cho tên 125 đó nói là thứ tốt cơ chứ?

35. Chương 35: Ô Thạch

La Tiểu Lâu lấy Hồng Tiếu Thạch và các loại vật liệu cần để chế tạo hộp năng lượng để riêng ra, mấy ngày sắp tới sẽ dùng đến những thứ này. Còn về mấy thùng vật liệc bậc hai, trước khi cậu hoàn tất nghiên cứu những vật liệu bậc hai mà Nghiêm lão nhân yêu cầu, sẽ không động đến, dù số lượng nhiều cũng không thể tùy tiện lãng phí.

Thế nhưng, bao tặng phẩm lại bị La Tiểu Lâu kéo đến bên người, đây là thứ 125 muốn? Lam Tuyến Thảo, Quảng Lúc Tích các loại là vật liệu bậc một đơn giản, thứ duy nhất La Tiểu Lâu không thể gọi tên chính là tảng đá màu đen đang nằm trong tầm mắt của cậu.

"Trời ạ, Ô Thạch có độ tinh khiết 99%, tôi thật không dám nghĩ đến chuyện có thể nhìn thấy loại vật liệu này trên một tinh cầu lạc hậu như vậy, đây chính là một kì tích!" Thanh âm khiếp sợ của 125 từ bên trong áo truyền ra.

"Được rồi, nói đi, đây là loại bảo bối gì, để ta xem xem có đáng giá vì nó mà thiếu Nguyên Tích một khoản tiền lớn như vậy không." La Tiểu Lâu cầm khối ngọc lên.

Khối ngọc xanh biếc hiện lên một tia sáng trắng, gần đây La Tiểu Lâu mới nhận ra rằng đây là nó đang liếc nhìn cậu, nhưng cậu vẫn giả vờ như không thấy mà bỏ nó vào trong dụng dụ kiểm tra đo lường.

Đợi một hồi lâu vẫn không thấy La Tiểu Lâu khẩn cầu, nó cũng chỉ có thể từ bỏ hi vọng, tức tối nói: "Được rồi, chúng ta đều biết kiến thức của ngài còn lâu mới có thể so sánh với tôi. Tôi sẽ nói cho ngài nghe một chút vậy, đầu tiên, Ô Thạch là một loại đá không có cấp bậc. Ở trong mắt người có thể nói là hầu như không có công dụng gì cả."

La Tiểu Lâu muốn hộc máu: "Đầu óc của ngươi có vấn đề hả, sao ngươi không để ta mượn tiền mua Xích Thảo cho rồi, thứ đó ít ra còn có thể giúp ta nâng cao xác suất thành công."

"Ngàu dùng Xích Thảo làm gì?", 125 dùng ngữ điệu kinh ngạc hiếm thấy hỏi, "Làm ơn có chút thường thức của một dị thú đi, ngài có được loại gen cao nhất ở Lam Nguyên tinh cầu. Chỉ cần dùng chút xíu ý thức nguyên lực cũng có thể nâng cao xác suất thành công và hiệu suất của những thứ mà ngài làm ra. Xích Thảo đối với ngài mà nói căn bản là vô dụng."

"A, nguyên lai là như vậy, thảo nào mấy thứ mà ta làm trước đây lại có hiệu suất cao như vậy. Nhưng mà, dù là Xích Thảo vô dụng, không phải ngươi vừa mới nói Ô Thạch cũng như thế sao?"

125 vô cùng đắc ý động đậy trong lòng bàn tay của La Tiểu Lâu, nói: "Có tôi ở đây thì khác, loại đá không có cấp bậc này, ở Lam Nguyên tinh cầu của chúng ta lại có thể nói là loại đá có cấp bậc cao nhất. Nói vậy, lần này nếu dùng đến Ô Thạch, hộp năng lượng ngài đưa cho Nguyên Tích sẽ tăng lên vài bậc. Hơn nữa, hộp năng lượng mà tôi sắp giúp ngài chế tạo ắt không thể thiếu Ô Thạch."

"Loại khoáng thạch này có thuộc tính vô cùng độc đáo, cho dù gia công xong cũng rất khó đưa vào sử dụng. Nhưng nếu dung hợp nó với các loại vật liệu khác, nó có thể tạo nên một điều vô cùng tuyệt diệu, đó chính là tuần hoàn."

"Tuần hoàn?" La Tiểu Lâu kinh ngạc nhìn tảng đá vô cùng bình thường trong tay mình.

"Đúng, đúng như ngài nghĩ, ví dụ, trong chế tạo hộp năng lượng, nếu có một thứ có thể khiến cho năng lượng trong hộp tuần hoàn thì năng lượng sẽ không bao giờ bị hao phí. Ở một nơi có tài nguyên cực kì phong phú như Lam Nguyên tinh cầu, mọi người nhìn thấy loại đá này sẽ tranh nhau mua cho bằng được. Xem ra, mấy kẻ liên bang không chút thường thức này chẳng qua là tùy tiện mang về mà thôi. Hừ, thật là khiến người khác phải dậm chân giận dữ a."

La Tiểu Lâu kinh ngạc đến ngây người, thuộc tính tuần hoàn, hộp năng lượng gần như vô tận? Nếu Nguyên Tích có được, cộng thêm cấp bậc biến thái của y, như vậy y không phải sẽ trở thành một người không thể bị đánh bại sao?

"Đương nhiên, cũng không có đơn giản như trong tưởng tượng của ngài đâu, ý thức nguyên lực của ngài hiện thời chỉ ở mức đầu tiên, cho nên bây giờ chỉ mới có thể chế tạo hộp năng lượng có khả năng tuần hoàn khoảng mười lần mà thôi, nếu đến mức trung, có thể chế tạo hộp năng lượng với số lần tuần hoàn lên đến hàng trăm, thậm chí là hàng ngàn. Mà nếu đạt đến mức cao cấp nhất, vậy có thể chế tạo một hộp năng lượng có thể xứng đôi với tôi." 125 tràn đầy hi vọng nói.

Nè, 125, ngươi nghĩ tốt quá đó….

La Tiểu Lâu liếc nó một cái, nói: "Dù sao thì loại Ô Thạch này cũng có thể xem như là một kì tích, hơn nữa, ngươi hiểu biết cũng thật nhiều."

125 lóe sáng một chút, tựa hồ đang ưỡn ngực, kiêu ngạo mà nói: "Đó là chuyện hiển nhiên."

"Như vậy, hi vọng ngươi cũng có thể chờ đến lúc ý thức nguyên lực của ta đạt đến mức cao cấp, hi vọng lúc đó ta còn chưa già cỗi đến mức không thể giúp ngươi chế tạo hộp năng lượng. Như vậy, kể từ ngày mai, ta sẽ bắt đầu chuẩn bị lễ vật cho Nguyên Tích." La Tiểu Lâu sung sướng lên kế hoạch, lại cầm 4 bản vẽ mà 125 đã chuẩn bị cho cậu lên xem.

"A, nhưng mà trong lúc chuẩn bị lễ vật để hấp dẫn Nguyên Tích, không phải ngài cũng có thể chuẩn bị cho tôi mấy cái sao?" 125 lắp bắp nói, kiêu ngạo đổi thành lo lắng: "Cho dù là hộp năng lượng cấp thấp tôi cũng dùng được. Ngài, ngài không thể trọng sắc khinh bạn như vậy, à mà không, phải là — được rồi, được rồi, tôi không nói nữa, nhưng ngài phải giúp tôi chế tạo vài cái, ít ra tôi cũng đã giúp ngài chuẩn bị bản vẽ."

Thấy sắc mặt của La Tiểu Lâu lại bắt đầu trở nên khó coi, 125 cẩn thận mà ngậm miệng lại.

"Gửi cho ta cách sử dụng Ô Thạch." La Tiểu Lâu nghiêm mặt đặt máy tính bản phía trước 125.

125 vừa lải nhải nói nó thích máy tính bản màu hồng nhạt vừa gửi tư liệu qua.

La Tiểu Lâu in ra, sau đó kinh ngạc phát hiện, một thuộc tính trái với quy tắc tự nhiên như vậy, nhưng lượng cần sử dụng lại không nhiều lắm, nếu tính theo thể tích, mỗi lần chế tạo hộp năng lượng chỉ cần 30 gram là đủ.

"Trời ạ, nhiều như vậy – Ô Thạch nhiều như vậy, chúng ta có thể chế ra biết bao nhiêu hộp năng lượng a!" Những đồng tiền liên bang có cánh đã bắt đầu xếp hàng dài trước mặt La Tiểu Lâu.

"Ta sắp có thể trả lại khoản tiền mà ta đã mượn Nguyên Tích rồi." La Tiểu Lâu thì thào tự nói.

"Tôi khuyên ngài không nên cư xử nông cạn đến mức đem Ô Thạch đi bán, những thứ ngài có thể bán sau này còn rất nhiều, nhưng Ô Thạch chính là thứ chỉ có thể may mắn gặp được!" 125 nhịn không được cảnh cáo, nó không thể tin là La Tiểu Lâu lại có loại tính toán này, chậc, nhất định là do một nửa bộ gen nhân loại đáng xấu hổ kia ảnh hưởng!

La Tiểu Lâu mỉm cười, "Ta biết, nói đùa chút thôi, nếu ta thật sự đem đi bán thì phiền toái tìm đến ta xem ra còn nhiều hơn cả ích lợi. Chỉ một khối Ô Thạch thôi ta cũng không thể giải thích được – từ từ, sao còn có một khối Ô Thạch vậy?!" Lúc nãy trên mặt bàn rõ ràng có hơn mười khối! Dù mới rồi không biết, bây giờ cậu cũng biết thứ này là vật báu vô giá.

125 giật giật trước ngực khiến cậu phải chú ý, sau đó nhỏ giọng nói: "Vừa rồi tôi sợ, sợ ngài đem đi bán cho nên đã thu vào không gian bên trong tôi…."

Ta nguyền rủa ngươi 125, ngươi chính là một cái não bộ nhân tạo, một cái não bộ nhân tạo đó.

"Ta nhớ rõ lần trước ngươi nói ngươi không có đủ không gian cho ta dùng." La Tiểu Lâu cố gắng giữ bình tĩnh hỏi.

"Là thế này, may mắn thay tôi vẫn còn chút chỗ trống để chứa những khối Ô Thạch quý giá, bằng không tôi sẽ nuối tiếc mà chết!" 125 tràn đầy cảm động nói, hoàn toàn không có chú ý đến sắc mặt đã bắt đầu vặn vẹo của chủ nhân mình.

Chuyện này là sao a?! Không gian của người ta đều vô cùng lớn, đồ vật này nọ cũng vô cùng nhiều, muốn gì có đó! Nó chết sống không chịu cho cậu dùng, nhưng lại một mình giấu diếm những thứ nó thích, muốn làm càn đến mức độ nào đây!

"Lấy ra đây cho ta, bằng không ta lập tức giao ngươi cho Nguyên Tích." La Tiểu Lâu nghiến răng nghiến lợi uy hiếp.

"Cái, cái gì?! Ngài thật sự nhẫn tâm làm như vậy sao! Tôi tốt xấu gì cũng là vật gửi nuôi ở chỗ ngài, sao ngài có thể làm như vậy?" 125 hoảng sợ kêu lên.

Thực vinh hạnh, rốt cuộc ngươi cũng hiểu được thân phận của chính mình, ngươi không phải là đứa con đỡ đầu của ta, cũng không phải quan gia trong nhà!

Nhìn La Tiểu Lâu mang theo vẻ mặt cứng nhắc dường như thật sự muốn vứt nó đi, 125 khóc lóc kể lể: "Ngài xem, mỗi lần ngài chỉ cần dùng 28.5 gram là đủ rồi, mà khối đá trên bàn kia ước chừng đủ để ngài làm ra 30 hộp năng lượng. Hơn nữa, hiện tại ý thức nguyên lực của ngài rất thấp, làm nhiều cũng chỉ lãng phí Ô Thạch quý giá. Tôi chỉ giúp ngài cất đi mà thôi, ngài dùng hết tôi lại lấy ra thêm, tôi thề đó!"

La Tiểu Lâu bất đắc dĩ xoa xoa mi tâm, đây là cảnh tượng gì, cậu còn phải ứng phó một cái não bộ nhân tạo chỉ biết khóc lóc kể lể?

"Câm miệng. Ta phải bắt đầu xem bản vẽ."

125 lập tức im lặng, trong lòng âm thầm hoan hô: Thắng rồi!

La Tiểu Lâu cầm bốn bản vẽ trong tay, giờ phút này cậu không thể không cảm thấy may mắn khi Nghiêm đại sư đề ra yêu cầu cao đối với cậu, nếu không cậu căn bản không thể hiểu được những bản vẽ này, đừng nói chi đến việc chế tạo.

Sau khi nghiên cứu kĩ hai trong số bốn bản vẽ, La Tiểu Lâu nhìn nhìn đồng hồ, đêm đã khuya, lát nữa Nguyên Tích sẽ thoát khỏi mạng.

La Tiểu Lâu duỗi thắt lưng bước ra ngoài. Đi đến cửa, cậu bỗng nhiên xoay người lại, đem chiếc vòng cổ trước ngực đặt lên bàn.

"A, ngài không thể đối xử với tôi như vậy—-" Không để ý đến tiếng kêu gào phía sau, La Tiểu Lâu thẳng bước về phía phòng ngủ.

Dưới ánh đèn nhu hòa trong phòng, Nguyên Tích đã ngủ. La Tiểu Lâu nhẹ nhàng leo lên giường, cậu thật sự đã rất cẩn thận rồi, nhưng Nguyên Tích chiếm hơn hai phần ba cái giường, việc va chạm thân thể là khó tránh khỏi.

Gần như ngay lập tức, Nguyên Tích mở mắt ra, y xoay qua, nhìn thấy La Tiểu Lâu, trên mặt mang theo nụ cười xấu xa: "Tôi biết cậu nhịn không được mà, được thôi, tôi sẽ cố mà giúp cậu một lần."

"Nè, tôi không có—"

Sự giãy dụa của La Tiểu Lâu khi đối diện với sức mạnh biến thái của Nguyên Tích thật sự là quá yếu ớt….

Còn đổi lấy một câu châm chọc: "Đừng làm nũng nữa, tôi đang giúp cậu đó thôi!"

La Tiểu Lâu âm thầm rơi lệ, giúp đỡ nhau làm loại chuyện này, không thể để nó bắt đầu a!

Cuối cùng tầm mắt của La Tiểu Lâu trở nên trống rỗng, cả người thoải mái khi được nhiệt độ từ một cơ thể khác vây quanh, cậu không thể không thừa nhận, được rồi, cảm giác này cũng không thể nói là quá xấu, giúp đỡ nhau mấy chuyện này…

Không biết qua bao lâu La Tiểu Lâu mới hoàn hồn lại. Sau đó, cậu phát hiện Nguyên Tích gần như hoàn toàn nằm ở phía trên cậu, hơn nữa đầu còn quẩn quanh tại cổ và ngực của cậu không ngừng hôn môi.

"Này!" Hỗn đản, anh đủ rồi chứ hả!

Nguyên Tích ngẩng đầu lên khỏi ngực cậu, "Tốt lắm, đến đây!" Ánh mắt hưng phấn tỏa sáng mang theo yêu cầu được thư giải.

Cuối cùng, trước khi cả hai đi vào giấc ngủ, La Tiểu Lâu tức giận bất bình thầm nghĩ, thật là mệt, tuy không muốn phải thừa nhận, nhưng sự thật chính là người nào đó lớn hơn cậu, lực kéo dài cũng tốt hơn cậu, tay đau quá….

Hôm sau, trên đường lái xe đến trường, Nguyên Tích có vẻ không quá cao hứng nói: "Từ hôm nay đến thi cuối kì còn hai tháng, nhà trường báo cho ta biết buổi chiều phải tham gia đặc huấn, thật là nhàm chán."

La Tiểu Lâu nhanh chóng hiểu ra vì sao Nguyên Tích lại nhắc đến chuyện này với cậu, "Ý là tôi không thể đi luyện tập trong môi trường mô phỏng với cậu?"

Sắc mặt của Nguyên Tích không được tốt, nhưng vẫn đưa cho cậu một chiếc thẻ: "Dùng thẻ của tôi, cậu có thể đi một mình. Tôi sẽ hoàn thành đặc huấn trước, sau đó sẽ luyện tập cùng với cậu."

La Tiểu Lâu yên tâm, tuy cậu chỉ là một cơ giáp chế tạo sư, nhưng huấn luyện trong môi trường mô phỏng rất có ích đối với việc nâng cao ý thức nguyên lực của cậu, cậu có thể cảm nhận được nó đang từ từ tăng lên.

Cho dù sau này cậu không thể trở thành chiến sĩ cơ giáp thì loại năng lực này cũng rất có ích đối với một cơ giáp chế tạo sư.

"Sao lại phải tiến hành đợt đặc huấn này, có nhiều người tham gia không?" La Tiểu Lâu thuận miệng hỏi.

"Đại khái là có mười mấy người, hình như là để chuẩn bị cho đợt tập huấn dã ngoại sau khi thi cuối kì, những người tham gia đặc huấn đợt này về sau sẽ trở thành tổ trưởng của các tổ." Nguyên Tích nói, "Tuy rằng lần đặc huấn này rất nhàm chán, nhưng đợt tập huấn dã ngoại mà nhà trường sắp xếp lại rất hợp với sở thích của tôi."

A? Nghỉ hè Nguyên Tích phải ra khỏi nhà? Như vậy hình như cũng là một chuyện tốt đối với công việc của cậu. Nhưng mà, nếu Nguyên Tích ra ngoài tập huấn, dựa theo cách cư xử ngu ngốc của y đối với cuộc sống hàng ngày, có khi nào sẽ đói chết hay không – La Tiểu Lâu hoàn toàn không nhận ra rằng cậu đang lo lắng cho người vẫn luôn áp bách cậu.

Buổi chiều, La Tiểu Lâu, Athes, cũng Điền Lực, lại tụ tập ở nhà Điền Lực. Trong khi ba người ăn uống nói chuyện phiếm, La Tiểu Lâu nhìn về phía Athes: "Sao cậu không ở lại hệ cơ giáp để huấn luyện, mùa hè này không phải hệ của các cậu sẽ có một đợt tập huấn dã ngoại sao?"

Athes và Điền Lực ngồi đối diện cùng trả lại cho La Tiểu Lâu một ánh mắt khinh bỉ, Điền Lực nói: "Tôi hỏi thật, cậu không biết đặc điểm của học viện Saint Miro sao? Không chỉ có hệ cơ giáp, tất cả các hệ khác trong mùa hè đều phải tiến hành những loại tập huấn tương ứng."

La Tiểu Lâu sửng sốt, "Chúng ta cũng vậy sao? Hệ chế tạo cơ giáp như chúng ta thì đi đâu? Tôi còn có công việc không muốn bỏ, công việc đó rất có ích đối với tôi."

Athes cũng nhịn không được, dùng sức vò đầu La Tiểu Lâu: "Tôi thấy cậu bình thường cũng là một sinh viên tốt, vậy mà sao ngay cả một chút thường thúc cũng không có? Hệ chế tạo cơ giáp đương nhiên là phải tập huấn chung với hệ cơ giáp rồi."

"A?" khóe miệng La Tiểu Lâu run rẩy, xem ra chỉ có thể xin phép Nghiêm đại sư. Tập huấn chung? Chẳng lẽ là để chứng minh cơ giáp chế tạo sư là một nghề nghiệp phải phụ thuộc vào chiến sĩ cơ giáp?

Athes bỗng nhiên nhìn La Tiểu Lau và Điền Lực một cách xấu xa, nói: "Nghe nói tự do thành lập tổ đội, tôi nghĩ cơ giáp chế tạo sư lớp mười như các cậu chắc là không thể nào tìm được chiến sĩ cơ giáp tình nguyện mang các cậu theo rồi."

Điền Lực không vui: "Hệ cơ giáp của các cậu cũng có mười lớp vậy, có thể tìm được cơ giáp chiến sĩ đi với chúng tôi hay không còn chưa chắc."

Trong khi hai người lo đấu võ mồm, La Tiểu Lâu lại nghĩ đến chuyện khác, nếu lần này cậu có thể đúng lúc chế tạo ra một hộp năng lượng thật tốt có lẽ sẽ giúp ích cho Nguyên Tích rất nhiều.

Về phần có chiến sĩ cơ giáp muốn tổ hợp với cậu hay không, La Tiểu Lâu cũng không quá để ý, nếu Nguyên Tích không dẫn cậu theo – lại nói, trong mắt Nguyên Tích, cậu vẫn là một học sinh kém, Nguyên Tích còn vì thế mà từng cảnh cáo cậu phải cố gắng học tập đừng để y phải mất mặt – có lẽ Nguyên Tích thật sự sẽ không chọn cậu.

Bất quá, sau khi trải qua những huấn luyện ma quỷ của Nghiêm lão nhân thì những trục trặc nho nhỏ của cơ giáp đã hoàn toàn không thể làm khó được cậu. La Tiểu Lâu tin rằng, ngoại trừ kiến thức cơ bản, cậu không hề thua kém bất kì một sinh viên nào của hệ chế tạo cơ giáp. Như vậy, có nên cân nhắc đến việc nói chuyện với Nguyên Tích hay không đây? Nếu không thành công, có phải là rất mất mặt không? La Tiểu Lâu bắt đầu phát sầu.

"Lại nói, tiểu tử nhà cậu cũng không có cơ giáp của riêng mình, làm sao mà tiến hành tập huấn dã ngoại?" Điền Lực đột nhiên hỏi Athes.

Athes nhíu mày thở dài, "Nếu thật sự không được, tôi cũng chỉ còn cách xin nhà trường một cỗ cơ giáp tầm thường mà thôi."

Điền Lực lắc lắc đầu, "Tất cả các cơ giáp của nhà trường dành cho sinh viên năm đầu đều là đồ lỗi thời, bình thường cơ giáp mới đều nằm trong tay sinh viên năm hai và năm ba."

Athes cũng rất bất đắc dĩ, nhưng hiện tại anh không thể kiếm đủ tiền để mua một cỗ cơ giáp cho chính mình. Hơn nữa, như anh đã nói với La Tiểu Lâu, cả năm nay anh chưa hề xin tiền của gia đình.

Hàn huyên trong chốc lát, Athes và Điền Lực lại vào khoang thuyền ảo đối chiến, La Tiểu Lâu thì bắt đầu thử chế tạo hộp năng lượng.

Cậu lấy ra những vật liệu mà mình mang theo hôm nay, dùng dụng cụ trong phòng thí nghiệm của Điền Lực bắt đầu xử lý, bản thân cậu cũng có vài món dụng cụ đơn giản, nhưng chúng đều chỉ có thể dùng để xử lý vật liệu cơ giáp bậc một mà thôi. Muốn chế tạo một hộp năng lượng tốt hiển nhiên không thể chỉ dùng vật liệu bậc một, may mà Điền Lực có một ông bố tài đại khí thô xây phòng thí nghiệm cho cậu ta, cái gì không nhiều chứ dụng cụ cao cấp thì không ít, đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến La Tiểu Lâu rất thích đến đây.

Bỏ tất cả những vật liệu đã xử lý xong vào một chiếc hộp, La Tiểu Lâu chặt chẽ dựa theo tỉ lệ 125 đưa ra mà phối hợp, bởi vì đây là lần đầu tiên chế tạp hộp năng lượng, cậu có chút khẩn trương. Ngoài ra, cậu quyết định không bỏ Ô Thạch vào, Ô Thạch rất quý, tốt nhất là nên chờ đến khi cậu có thể tạo ra được khoảng bốn hộp năng lượng rồi dùng.

Khi những linh kiện đã hoàn thành, La Tiểu Lâu bắt đầu lắp ráp, cấu tạo của hộp năng lượng vô cùng phức tạp, trong đó bộ phận quan trọng nhất là trung tâm phản ứng, có chức năng cung cấp năng lượng cho hộp năng lượng.

Lần này La Tiểu Lâu cũng không có chọn loại đá năng lượng bình thường nhất là Do Thạch, mà sử dụng nguyên liệu bậc bốn Kim Hà Tinh.

Thật sự mà nói, rất khó có được Kim Hà Tinh, nhưng đại đa số cơ giáp chế tạo sư lại không hề nghĩ đến chuyện dùng nó để làm trung tâm năng lượng. Bản thân Kim Hà Tinh tuy cũng có thể tự diễn ra phản ứng sinh năng lượng, nhưng loại nguyên liệu quý giá này lại càng thích hợp dùng làm siêu nam châm dẫn lưu, mà trong các loại nguyên liệu tứ cấp thích hợp nhất để làm đá năng lượng chính là Trọng Lôi Thạch.

Nhưng giá của Trọng Lôi Thạch lại cao hơn nhiều so với Kim Hà Tinh, trong khi đó nếu lấy Kim Hà Tinh làm trung tâm năng lượng so với lấy Do Thạch làm trung tâm năng lượng vẫn còn cao hơn một bậc lớn, vì vậy La Tiểu Lâu đã quyết định lựa chọn Kim Hà Tinh.

Sau khi tổ hợp xong, La Tiểu Lâu cảm thấy bất an vô cùng, hộp năng lượng mà cậu chế tạo hình như có vẻ ngoài không được tốt lắm, còn về việc năng lượng như thế nào thì vẫn chưa rõ.

Cậu bỏ hộp năng lượng vào máy đo phản ứng, sau năm phút thì đem ra nhìn con số biểu hiện trên hộp năng lượng: bốn ngàn năm trăm Gauss.

La Tiểu Lâu ngay lập tức mừng như điên, trời ạ, hộp năng lượng cấp ba bất quá cũng chỉ được có năm ngàn Gauss mà thôi, mà đây lại là thành phẩm đầu tiên của cậu.

Bản thiết kế của 125 có nói, nếu thành công sẽ được sáu ngàn Gauss trở lên, cậu vốn rất nghi ngờ điểm này, nhưng bây giờ thì không thể không mong đợi.

"Không tồi, xem ra nguyên nhân của sự khác biệt này, một là do ngài còn chưa có đủ kinh nghiệm, hai là dụng cụ hơi bị thô sơ." Thanh âm của 125 từ trong quần áo truyền ra.

"Nói vậy, cuối tuần ta sẽ mang một ít đến chỗ Nghiêm đại sư, trong khoảng thời gian nghỉ ngơi mượn một ít dụng cụ, dụng cụ nơi đó đều là những dụng cụ cao cấp nhất ta từng thấy. Đáng tiếc ta không có tiền, bằng không ta cũng muốn trang bị cho mình một bộ." La Tiểu Lâu mong chờ nói.

Cất đi hộp năng lượng đầu tiên mà mình chế tạo, La Tiểu Lâu thuận tiện sắp xếp lại mớ "rác rưởi" mà Thiên Đông đưa đến tháng này. Cậu không muốn sắp xếp lại cũng không được, cho dù phòng thí nghiệm của Điền Lực có to đến cỡ nào cũng không thể chịu nổi hết xe này đến xe khác đổ đồ vào đây.

Giữ lại những thứ có ích, những thứ vô ích, La Tiểu Lâu đều trực tiếp ném vào trạm thu hồi.

"Linh kiện cơ giáp của ngài ngày càng nhiều, nơi này xem ra chẳng khác nào một nhà xưởng sửa chữa cơ giáp. Một cơ giáp chế tạo đại sư mà làm như thế thật không có phong cách, chỉ có những cơ giáp chế tạo sư nghèo mạc nhất mới đi mở cửa hàng sửa chữa cơ giáp nơi đầu đường xó chợ mà thôi." 125 xoi mói.

La Tiểu Lâu mới vừa chế tạo hộp năng lượng thành công, tâm tình vô cùng tốt, cho nên cũng lười so đo với 125, chỉ nói: "Cơ giáp chế tạo sư nghèo túng thì đã sao? Bọn họ cũng có thể lắp ráp cơ giáp – từ từ, 125, ta có ý này, nếu ta có thể giúp Athes lắp ráp một cỗ cơ giáp, cậu ấy sẽ không cần phải dùng đồ cổ của trường nữa."

"Cũng có thể, tuy rằng đều là linh kiện cũ, nhưng với sự giúp đỡ của tôi cũng không phải không có khả năng lắp ráp thành công." 125 quét qua tất cả linh kiện cơ giáp trong phòng, đáp.

"Ân, còn nhiều thời gian, hơn nữa chờ ta học xong linh kiện cơ giáp bậc hai, Nghiêm đại sư rất có thể sẽ cho ta đi lắp ráp cơ giáp." La Tiểu Lâu hưng phấn lên, "Đương nhiên, bây giờ còn chưa thể nói chắc chắn, cho nên chưa thể nói cho Athes. Nếu không được, thì cũng chẳng còn cách nào khác."

125 bỗng nhiên chậm rãi lên tiếng: "Không phải tôi muốn làm ngài mất hứng, nhưng tôi mới vừa quét xong, chỗ này của ngài thiếu mất hai thứ quan trọng nhất, đó chính là động cơ và vũ khí."

"……"

36. Chương 36: Trưởng Thành

Cái cuối tuần mà La Tiểu Lâu lần đầu tiên mong chờ rốt cuộc cũng đã đến, lần này cậu học bài trước, nhìn đi nhìn lại bốn cách chế tạo hộp năng lượng không dưới mười lần, nhưng ngoài hai phương án đầu, hai phương án sau đó đều có chỗ bị trì trệ.

La Tiểu Lâu rõ ràng cảm nhận được hai phương pháp sau khó hơn nhiều so với hai phương pháp đầu, cậu thậm chí đã lên mạng tìm kiếm những tư liệu có liên quan, nhưng không hề phát hiện bất cứ tin tức gì có liên quan đến bốn loại thiết kế này.

Nhưng thật ra, khi Tống lão sư biết cậu chuẩn bị tự chế tạo hộp năng lượng, ông khá là vui mừng.

Hôm đó trước khi rời đi, Tống lão sư gọi La Tiểu Lâu lại, chần chờ trong chốc lát, ông nói: "Sơ Thủy, chúng ta chỉ quen biết nhau trên mạng, theo lý mà nói tôi không nên xen vào chuyện của trò nhiều như vậy. Nhưng tốt xấu gì chúng ta cũng là thầy trò, tôi thật sự hi vọng trò có thể ghi danh tham dự cuộc thi kiến thức cơ giáp căn bản sẽ diễn ra sau hai tháng nữa, phần lớn nội dung cuộc thi đều là về linh kiện cơ giáp bậc một. Cuộc thi trên mạng phân thành sơ cấp, trung cấp, và cao cấp. Trò xem như là người mới học, báo danh ở trình độ sơ cấp là thích hợp nhất."

Thấy thiếu niên trước mặt còn thật sự lắng nghe, không có vẻ gì là phản cảm, Tống lão sư rất vừa lòng, tiếp tục nói: "Đừng thấy là cuộc thi trên mạng mà xem thường, loại thi đấu này rất nổi danh, nếu có thể đứng trong top 3, sau này sẽ là một điểm nhấn trong lý lịch của trò."

Kì thật Tống lão sư còn có một suy tính khác, ông đã đề cập chuyện về Sơ Thủy với lão sư của mình, nếu lần này Sơ Thủy đấu tranh tiến vào ba cái tên đầu tiên, ông có thể nhờ lão sư của mình giới thiệu Sơ Thủy với một thầy giáo tốt hơn.

Tuy rằng Sơ Thủy là một thiếu niên mà ông không biết thân phận, nhưng Tống lão sư vẫn vô cùng thích cậu, chịu khó, thong minh, so với học trò trong hiện thực của ông còn tốt hơn nhiều. Nếu có thể, ông sẽ rất vui được chứng kiến người thiếu niên này thành tài.

Nhưng rất nhiều người trẻ tuổi không thích loại thi đấu sơ cấp như thế này, chỉ những người chịu chú ý, thật sự tham gia vào cuộc thi mới biết cuộc thi này không hề đơn giản như người khác vẫn tưởng, chính kiến thức cơ bản mới là thứ làm khó không biết bao nhiêu người.

Ánh mắt của La Tiểu Lâu sáng lên, nghĩ nghĩ hỏi: "Lão sư, cuộc thi kiến thức cơ bản này có tiền thưởng không? Nếu không có, vậy hẳn cũng có phần thưởng nào đó nhỉ?"

Tống lão sư câm nín nhìn La Tiểu Lâu đang trong trạng thái hưng phấn, chuyện này, chuyện này quan trọng như vậy sao?! Bất quá ông lại không nhịn được nụ cười trên môi, bỡn cợt nói: "Chỉ có ba người đứng đầu mới có tiền thưởng, so với trung cấp vào cao cấp mà nói thì tiền thưởng cũng không nhiều, tuy nhiên phần thưởng kèm theo đôi khi là một loại vật liệu cao cấp nào đó."

"Vậy, lát nữa tôi đi đăng kí." Dưới cách huấn luyện biến thái của 125, dần dần La Tiểu Lâu có thể vừa nhắm mắt vừa lắp ráp sáu trăm loại linh kiện bậc một khác nhau, cho nên cậu rất tự tin vào kiến thức cơ giáp cơ bản của mình. Cậu đã đầu tư cho linh kiện bậc một nhiều như vậy, nói cho cùng cũng nên kiếm chút gì đó trở về mới phải. Tưởng tượng đến nguyên liệu cao cấp không phải tốn tiền mua, tâm trí của La Tiểu Lâu trở nên lâng lâng.

Sau khi ghi danh và nói cảm ơn Tống lão sư, La Tiểu Lâu lại lao đầu vào nghiên cứu thiết kế hộp năng lượng.

Sáng thứ bảy, La Tiểu Lâu cầm theo bốn bản vẽ và toàn bộ các vật liệu đến Khải Ân. Đi qua phòng thí nghiệm của Nghiêm đại sư, lại qua bốn cánh cửa nữa, cuối cùng dừng lại trước cánh cửa thứ năm, đúng vậy, đây đã là gian phòng thứ năm mà cậu phải sắp xếp lại. Đi làm ở đây đã ba tháng, mệt thì mệt thật, nhưng thu hoạch cũng không ít.

Sau khi bước vào phòng, La Tiểu Lâu bắt đầu sửa sang lại linh kiện bậc hai, nhờ có sự giúp đỡ của 125, lần nào cậu cũng thành công trong việc sao chép trộm tài liệu về linh kiện bậc hai từ con chip, như vậy có thể tiết kiệm thời gian học tập ở đây. Tốc độ hiện tại của cậu đã tăng lên không ít so với tháng đầu tiên, có

lần La Tiểu Lâu lo rằng Nghiêm đại sư sẽ phát hiện ra dị trạng, hoặc là cảm thấy cậu là một thiên tài – kì thật không phải như vậy, mỗi lần cậu đều phải về nhà nghiên cứu thật lâu, thậm chí còn lâu hơn khoảng thời gian học tập mà cậu dành ra được trong cả buổi sáng làm công.

Nghiêm đại sư vẫn như trước, ngoại trừ châm chọc và rống giận, chưa từng khích lệ cậu lấy một câu, chính là mỗi khi La Tiểu Lâu sắp xếp xong một phòng, ông lại đưa cho cậu một con chip để cậu có thể sắp xếp lại căn phòng tiếp theo.

La Tiểu Lâu nhanh chóng lắp ráp linh kiện bậc hai, đến lúc máy liên lạc báo hiệu giữa trưa, cậu mới dừng tay.

La Tiểu Lâu nhìn ra phía cửa, cậu không định ăn cơm trưa, cậu muốn dành một tiếng nghỉ giữa giờ này ở lại trong phòng để gia công vật liệu.

Hôm nay Trầm Nguyên không đi làm, cũng sẽ không có ai gọi cậu cùng ăn cơm trưa.

La Tiểu Lâu đóng cửa lại, bắt đầu lấy vật liệu trong túi ra. Nơi này có không biết bao nhiêu mảnh linh kiện nhỏ xíu khiến La Tiểu Lâu phải đau đầu, nhưng bên cạnh đó cũng có rất nhiều bộ dụng cụ cao cấp khiến cậu phải chảy nước miếng.

Ngay khi mới bắt đầy xử lý vật liệu, La Tiểu Lâu đã nhận thấy sự khác biệt so với lúc ở chỗ Điền Lực. Không những tốc độ nhanh hơn, mà hiệu quả thoạt nhìn cũng khác. Nếu nói khi ở chỗ của Điền Lực, vật liệu xử lý xong chỉ khiến cậu hài lòng độ 60% thì lần này độ vừa lòng đã lên đến 90%.

La Tiểu Lâu hưng phấn, ngây ngô ra tiếng cười hắc hắc. 125 có vẻ cũng rất hài lòng với dụng cụ ở đây, không có luôn ở bên cạnh nhắc nhở cậu.

La Tiểu Lâu vốn tính trong vòng một giờ xử lý ba phần vật liệu, không ngờ kết quả sau nửa giờ đã hoàn thành.

La Tiểu Lau vừa lòng cất vật liệu vào túi, do dự trong chốc lát, cuối cùng cậu vẫn không thể nhịn xuống được mà lấy một phần ra bắt đầu lắp ráp, cậu thật sự muốn biết hộp năng lượng lần này sẽ cho ra kết quả như thế nào.

La Tiểu Lâu ngồi trước bàn thí nghiệm, tốc độ lắp ráp ngày càng nhanh, rất ít khi phải xem đến bản vẽ, mỗi khi hoàn thành một bước, bước tiếp theo sẽ lập tức hiện ra trong đầu cậu.

Quà trình lắp ráp lần này, ngay cả chính La Tiểu Lâu cũng cảm thấy vô cùng hài lòng.

Đợi đến khi La Tiểu Lâu lắp ráp xong, cậu mới nhận thấy, từ lúc bắt đầu lắp ráp đến giờ, trong phòng im lặng đến khác thường, kẻ chuyên môn huyên náo như 125 cũng không thấy lên tiếng.

"Xong rồi?" Một thanh âm trầm thấp vang lên bên cạnh.

La Tiểu Lâu sợ đến mức gần như nhảy ra khỏi ghế, cậu cứng ngắc quay đầu lại, quả nhiên thấy Nghiêm đại sư đang khoanh tay nhìn mình.

Hai chân của La Tiểu Lâu như muốn nhuyễn ra, cậu, cậu cùng dụng cụ trong phòng thí nghiệm lắp ráp đồ cho riêng mình, còn bị Nghiêm đại sư bắt gặp…

125 chết tiệt, bình thường thì nói nhiều đến mức khiến người ta muốn đánh nó, thời khắc mấu chốt lại không rên một tiếng!

La Tiểu Lâu khó khăn thanh thanh giọng, nói: "Nghiêm đại sư, tôi —— "

"Đưa thứ đó cho ta xem." Nghiêm đại sư mở miệng chắn ngang La Tiểu Lâu, qua thanh âm không thể nghe ra vui hay buồn, nhưng ít ra cũng không có dấu hiệu gì là sắp nổi giận.

La Tiểu Lâu há miệng không biết phải nói gì, cuối cùng đành phải ngoan ngoãn mà giao nộp cho Nghiêm đại sư hộp năng lượng mình vừa mới chế tạo, còn chưa kịp đặt vào máy đo năng lương.

Nghiêm đại sư cầm trong tay nhìn vài lần, rồi mới bỏ vào máy đo lường phản ứng, năm phút sau nhìn vào con số năng lượng trên đó, sau đó ngẩng đầu hướng La Tiểu Lâu: "Cả buổi sáng cậu toàn lo làm cái này?"

Dưới ánh mắt nghiêm khắc, La Tiểu Lâu kiềm nén run rẩy, cẩn thận sửa lại: "Không có, buổi sáng tôi sắp xếp lại linh kiện bậc hai, cái này giữa trưa tôi mới làm. Tôi biết chuyện này không được cho phép…."

"Lắp ráp thêm mấy cái nữa đi." Nghiêm đại sư bỗng nhiên nói.

"A?" La Tiểu Lâu có chút không phản ứng kịp, Nghiêm đại sư không phải đến đây để khởi binh vấn tội, sau đó nhéo lỗ tai cậu rống vào đó cả buổi sáng, lại quay trở về làm việc sao?

"Hừ, xem ra, loại đá dùng làm trung tâm năng lượng trong hộp năng lượng của cậu có thay đổi, là một loại vật liệu bậc bốn." Nghiêm đại sư cúi đầu nhìn một hồi, tầm mắt từ hộp năng lượng trên tay chuyển qua người La Tiểu Lâu.

Thân phận đại sư của Nghiêm lão nhân này thật không phải chỉ là cái mác, không có nghi vấn, là câu khẳng định, hơn nữa nói không sai một chữ.

La Tiểu Lâu tiếc nuối nhìn về phía hộp năng lượng mà Nghiêm đại sư không có vẻ gì là sẽ trả lại cho cậu, nói: "Vâng, là Kim Hà Tinh."

Có lẻ là còn đang ngẫm nghĩ, trên gương mặt vẫn thường nhăn nhó của Nghiêm đại sư có vẻ dịu đi, ông gật gật đầu với La Tiểu Lâu: "Cậu có thể có ý nghĩ đổi mới như vậy, tôi rất vừa lòng."

La Tiểu Lâu cơ hồ hoài nghi cái lỗ tai của mình có vấn đề, từ trước đến nay, bất kể cậu sắp xếp nhanh đến mấy, gia công linh kiện và vật liệu có hoàn mỹ đến mấy, Nghiêm đại sư cũng chưa từng nói một tiếng. Nhưng vừa rồi, ông ấy lại khích lệ cậu! Còn là vì có ý tưởng mới — trời biết, đó là do cậu muốn tiết kiệm tiền.

"Hôm nay buổi chiều cứ ở lại trong này chế tạo hộp năng lượng đi, làm được bao nhiêu thì làm. Lát nữa tôi sẽ cho Trầm Nguyên đến giúp cậu." Nghiêm đại sư vừa lòng liếc nhìn La Tiểu Lâu một cái, an bài tốt công viêc buổi chiều cho cậu.

Lần này La Tiểu Lâu thật sự nhìn không được, bất an nói: "Tôi làm một mình cũng được." Cậu không thể chịu được việc Trầm Nguyên làm trợ lý của cậu đâu, dù sao người ta cũng là đàn anh của cậu a!

Nghiêm đại sư trừng mắt, thanh âm lập tức mang mùi thuốc súng: "Tôi bảo sao thì cậu cứ làm vậy đi, đừng nhiều lời vô ích, trước cút đi ăn cơm cho tôi, lát nữa cùng Trầm Nguyên lại đây!"

La Tiểu Lâu cơ hồ là bị dọa chạy ra cửa, bây giờ đã quá giờ nghỉ trưa, phần lớn trợ lý bên ngoài đã quay trở lại vị trí của mình, tất cả mọi người buồn cười nhìn La Tiểu Lâu chạy trối chết. Nghiêm đại sư quả thật rất nóng tính, nhưng mà — số lần ông nổi giận với tiểu trợ lý tựa hồ nhiều hơn đối với người bình thường a!

La Tiểu Lâu một mình ăn cơm trưa, sau đó ủ rũ trở về, rốt cuộc sao lại thế này? Không truy cứu? Hay là Nghiêm lão nhân định lấy hết tất cả hộp năng lượng mà cậu làm ra? Nhiều tiền lắm đó….

Khi La Tiểu Lâu về tới nơi, Trầm Nguyên đã có mặt, trái ngược với cảm giác áy náy của La Tiểu Lâu, Trầm Nguyên lại có vẻ hòa nhã bình tĩnh hơn, anh cười vỗ vỗ đầu cậu, "Nghiêm đại sư bảo anh lại đây giúp em chút việc, vốn là buổi chiều anh có nhiệm vụ nặng nề, chính em đã giúp anh thoát khỏi một kiếp nạn. Mau bắt đầu đi, nếu không hoàn thành nhiệm vụ Nghiêm đại sư giao cho, ông ấy nhất định sẽ không tha cho em."

La Tiểu Lâu biết Trầm Nguyên đang an ủi cậu, trong lòng cũng yên ổn phần nào. Nói gì thì nói, hiện tại cậu cũng đã bị lộ rồi, không bằng tranh thủ cơ hội này luyện tập thêm một chút, thứ sáu tới là sinh nhật của Nguyên Tích rồi.

Nghĩ đến cảnh Nguyên Tích nhận được quà sinh nhật, khóe miệng La Tiểu Lâu cong lên. Ai, cũng không biết lúc y nhận được quà sinh nhật là hộp năng lượng thì sẽ có phản ứng như thế nào, loại đồ này có lẽ là thứ mà Nguyên Tích dư dả nhất.

Toàn bộ vật liệu La Tiểu Lâu mang đến kì thật chỉ có sáu phần, một lần gia công cần ba phần, cậu vốn tính ba phần kia là để phòng ngừa trường hợp có gì ngoài ý muốn xảy ra thì vẫn còn vật liệu thay thế.

Mà mấy thao tác đơn giản này đối với Trầm Nguyên, đại đệ tử của bộ trưởng bộ cơ giáp mà nói, thật sự chỉ là trò trẻ con. Chẳng bao lâu sau, anh đã giúp La Tiểu Lâu xử lý tốt vật liệu.

Nhưng Trầm Nguyên cũng không có rời đi, mà vẫn ngồi bên cạnh xem La Tiểu Lâu lắp ráp.

Còn La Tiểu Lâu thì ngay từ lúc mới bắt đầu lắp ráp đã hết sức chăm chú, bất tri bất giác, cậu đã hoàn toàn quên mất sự hiện diện của Trầm Nguyên bên cạnh mình.

Hộp năng lượng bị Nghiêm đại sư lấy là dùng phương pháp thứ nhất để chế tạo, lần này, La Tiểu Lâu thử dùng phương pháp thứ hai. Một tiếng sau, hộp năng lượng thứ hai ra đời.

La Tiểu Lâu bỏ hộp năng lượng vào máy đo phản ứng, nhìn chằm chằm máy đo phản ứng một phút đồng hồ mới ý thức được bên cạnh còn có một người. Vội quay đầu lại, cậu liền nhìn thấy trên mặt bàn đã có ba phần vật liệu được xử lý tốt, hiệu quả có thể nói là còn tốt hơn thứ từng khiến cậu hài lòng đến 99%.

La Tiểu Lâu đỏ mặt, đã nói rồi mà, Trầm Nguyên làm trợ lý của cậu là quá dư thừa khả năng, không biết Nghiêm lão nhân nghĩ thế nào nữa.

La Tiểu Lâu hướng Trầm Nguyên nói cảm ơn, Trầm Nguyên hai mắt phát sáng nhìn chằm chú vào La Tiểu Lâu, nói: "Không có gì, cứ lo chuyện của em đi. Sau đó chúng ta nói sau, đừng làm gián đoạn suy nghĩ của chính mình."

Kỳ thật cũng không có gì mà bị gián đoạn, dù sao cậu cũng đã ghi tạc trong đầu.

Năm phút sau, La Tiểu Lâu lấy hộp năng lượng ra khỏi dụng cụ đo phản ứng, sau đó hai người cùng nhìn vào con số trên đó: năm ngàn chín trăm Gauss.

La Tiểu Lâu kinh ngạc nhìn con số kia, năm nghìn chín! Trời a, còn một chút nữa là đạt đến con số tiêu chuẩn mà 125 đưa ra rồi, hơn nữa, lần trước chỉ có bốn ngàm năm trăm Gauss, chỉ là dụng cụ khác nhau thôi mà gây ra hơn kém nhiều như vậy sao!

Mà La Tiểu Lâu cũng không biết hộp năng lượng vừa rồi bị Nghiêm đại sư lấy đi có bao nhiêu năng lượng, Nghiêm đại sư đã quên nói lại cho La Tiểu Lâu – hiển nhiên là ông cố ý làm vậy.

Lúc này La Tiểu Lâu nghe thấy một thanh âm máy móc vang lên bên tai: "Không tồi, chẳng mấy chốc mà đã đạt yêu cầu, Nguyên Tích nhất định sẽ vô cùng hài lòng. Lần này nếu ngài thành công nhất định phải cảm tạ tôi đàng hoàng, dù sao sự tồn tại của tôi rất có ích đối với việc xúc tiến tình cảm giữa hai người…"

La Tiểu Lâu dùng sức cầm lấy hộp năng lượng, tình cảm cái đầu ngươi, ai muốn ngươi xúc tiến tình cảm! Ai muốn a!

Cậu quyết định, đêm nay mặc kệ cái bộ não nhân tạo này có khóc lóc thế này, cậu cũng nhất định phải dạy dỗ nó.

Bất quá Trầm Nguyên còn ngay bên cạnh, cho nên dù có phẫn nộ đến mấy, La Tiểu Lâu cũng không thể biểu hiện ra ngoài. Cậu chỉ đành buông hộp năng lượng kia xuống, bắt tay vào tiếp tục lắp ráp.

La Tiểu Lâu không có thử phương pháp thứ ba, tuy rằng, hai phương pháp sau cậu cũng không nắm chắc, nhưng loại thứ tư có vẻ đỡ hơn loại thứ ba một chút. Bởi vì phương pháp lần này quá phức rạp, phải hai tiếng sau, La Tiểu Lâu mới có thể thở phào một cái, cuối cùng cũng hoàn thành.

Xoa xoa thắt lưng đã có chút cứng ngắc, La Tiểu Lâu đang muốn đứng lên thì một bàn tay trắng trẻo bên cạnh đã vươn đến giúp cậu đặt hộp năng lượng vào máy đo phản ứng.

"Cám ơn." La Tiểu Lâu thầm cảm thấy may mắn, may mắn người đến giúp cậu là Trầm Nguyên, nếu là người khác, nhất định sẽ không cho cậu một sắc mặt dễ xem.

Trong thời gian chờ đợi, Trầm Nguyên quay đầu nhìn La Tiểu Lâu, đại khái là bởi vì vất vả nên trong mắt hơi có vẻ mệt mỏi, nhưng vẫn không thể giấu được sự thỏa mãn, thậm chí là ý cười hạnh phúc, hai lúm đồng tiền mờ nhạt trên má cũng hiện ra.

Lần thứ hai, đây là lần thức hai người thiếu niên này khiến anh rung động như thế!

Nhưng lần này khác, La Tiểu Lâu đang trưởng thành, thậm chí là trưởng thành với một tốc độ nhanh chóng! Loại hộp năng lượng này không giống như những linh kiện đơn giản, cấu tạo của hộp năng lượng rất phức tạp, hơn nữa đối với cơ giáp mà nói là vô cùng quan trọng.

Mà những cải tiến lần này đã nhiều đến mức anh không thể nhìn ra được nữa. Trầm Nguyên nghi ngờ đây căn bản không phải là một loại cải tiến mà là một phương pháp hoàn toàn mới. Chẳng lẽ cũng là do cậu nghĩ ra? Nếu thật sự như vậy, người thanh niên này—-

Lúc này, La Tiểu Lâu quay đầu lại nhìn về phía Trầm Nguyên, tiếc nuối nói: "Không ngờ đã đến giờ tan tầm rồi, mới chế tạo có hai cái, xem ra những vật liệu anh gia công giúp em phải để lại lần sau dùng rồi."

Trầm Nguyên nở nụ cười, lắc đầu: "Được bấy nhiêu đã là rất tốt rồi, Nghiêm đại sư chắc chắn sẽ vừa lòng. Đúng rồi, vừa rồi khi anh giúp em xử lý nguyên liệu, anh thấy em dùng Kim Hà Tinh."

"Ân, dùng để thay thế Trọng Lôi Thạch, bởi vì Trọng Lôi Thạch đắt tiền quá." La Tiểu Lâu e dè nói.

Trầm Nguyên không hề có ý cười nhạo cậu, nhưng anh có chút đăm chiêu nói: "Thảo nào Nghiêm đại sư thích em như vậy, em biết không, hai chế tạo đại sư nổi danh trong liên bang bởi vì bất đồng quan điểm cho nên thường xuyên tranh cãi, cơ hồ có thể gọi là tử địch. Một trong hai người là Nghiêm đại sư, người còn lại là Hi Bá Lai đại sư."

"Nghiêm đại sư chủ trương không ngừng tiến cử những thứ mới, còn Hi Bá Lai thì giỏi về cải tiến dựa trên trụ cột. Gần đây, hai người đang vì vật liệu của một loại động cơ mà cãi nhau, lần này Nghiêm đại sư lớn mật đề cử một loại nguyên liệu mới. Mà phương án này của Tiểu Lâu thì lại vô cùng phù hợp với quan niệm của Nghiêm đại sư."

La Tiểu Lâu há to miệng: "Một trong hai chế tạo đại sư? Nghiêm đại sư lợi hại như vậy…." Như vậy nếu phù hợp với tính cách của Nghiêm lão nhân, ông chắc sẽ không trừng phạt cậu.

"Tốt lắm, chúng ta thử xem năng lượng lần này đi." Trầm Nguyên mỉm cười đứng dậu đi lấy hộp năng lượng ra khỏi máy đo phản ứng, tựa hồ còn nóng vội hơn cả La Tiểu Lâu.

"Bao nhiêu?" La Tiểu Lâu thấy Trầm Nguyên đứng một chỗ không nhúc nhích, nghi hoặc hỏi.

Trầm Nguyên bỗng nhiên xoay người, kích động ôm lấy cổ La Tiểu Lâu: "Tiểu Lâu, rất kinh người! Mau xem mức năng lượng lần này."

Bị một người luôn luôn ổn trọng như Trầm Nguyên ôm lấy, La Tiểu Lâu có chút giật mình, cũng may Trầm Nguyên rất nhanh liền buông cậu ra, La Tiểu Lâu nhìn về phía hộp năng lượng: Sáu ngàn bảy trăm Gauss.

La Tiểu Lâu ngây dại, Trầm Nguyên thì vẫn đang không ngừng cảm thán bên tai cậu, ngay cả Nghiêm đại sư đang đứng ngay cửa cũng phải nhíu mày.

Nghiêm đại sư nhìn nhìn hộp năng lượng trong tay La Tiểu Lâu, bỗng nhiên hỏi: "Cậu định làm thứ này để làm gì?"

La Tiểu Lâu bình tĩnh lại, áp chế xúc động trong lòng, nói ra sự thật.

Nghe được là lễ vật cho một người ở chung nhà, Nghiêm đại sư hồi tưởng lại một hồi, nói: "Thanh niên kia sao? A, lần trước cậu ta từng giúp đỡ ta, như vậy, ngày mai cậu lại đây, ta cho cậu một khối đá năng lượng bậc bốn, Trọng Lôi Thạch, hiệu quả có thể sẽ tốt hơn."

Khóe miệng của La Tiểu Lâu giật giật: này này, lần trước cứu mạng ngài còn có tôi đó! Ngài không cần giả vờ mất trí nhớ!

Nghiêm đai sư cũng không có trừng phạt La Tiểu Lâu, ngoại trừ không trả lại hộp năng lượng đầu tiên cho cậu, những hành động khác lại khiến cho cậu có cảm giác thụ sủng nhược kinh. [1]

Lúc bước ra khỏi cánh cửa của Khải Ân, La Tiểu Lâu còn chưa thoát khỏi thiên đường hạnh phúc, sáu ngàn bảy trăm Gauss, điều khiến cậu kinh hãi nhất không phải là con số này, mà là phí tổn của nó!

Nếu muốn mua một hộp năng lượng bậc ba sáu ngàn Gauss cần phải bỏ ra một trăm bốn mươi ngàn liên bang. Còn nếu cậu bỏ một trăm ba mươi ngàn ra mua vật liệu, thì với số vật liệu này cậu sẽ chế tạo được bảy hộp năng lượng, như vậy phí tổn cho một hộp năng lượng chỉ khoảng hai ngàn!

Cho dù không dùng Trọng Ô Thạch, cậu cũng có thể chế tạo ra hộp năng lượng bậc ba, tiền sinh tiền, La Tiểu Lâu quyết định, thong thả chờ vài ngày nữa, cậu sẽ liên lạc Cao tổng quản. Tưởng tượng tài khoản ngân hàng sẽ lại có tiền, La Tiểu Lâu quả thật hạnh phúc đến muốn bay lên.

Khi cậu sắp đến trạm xe bus trên không, phía trước bỗng nhiên xuất hiện một dáng người quen thuộc, là La Thiếu Phàm lần trước muốn ngăn lại cậu, đang mang theo hai người nữa đi đến.

La Thiếu Phàm trông thấy La Tiểu Lâu cũng sửng sốt, hắn lập tức nói gì đó với hai kẻ bên cạnh, sau đó một mình đi về phía La Tiểu Lâu.

"Thật không ngờ lại gặp cậu ở đây, mấy hôm nay tôi đang tìm cậu, nhưng mà người bao dưỡng cậu lại quản lý quá chặt chẽ." La Thiếu Phàm dùng giọng điệu quái dị nói, đồng thời còn quét mắt nhìn La Tiểu Lâu từ trên xuống dưới. Nếu xét về diện mạo, La Tiểu Lâu tuy rằng tướng mạo không tồi, nhưng tuyệt đối cũng không thể gọi là tuyệt sắc. Người tên Nguyên Tích kia tuy rằng là thiên tài, nhưng khả năng thưởng thức thì thật tầm thường.

La Tiểu Lâu lạnh lùng liếc La Thiếu Phàm một cái, cậu vốn chẳng ưa gì người nhà họ La, huyết thống La gia cũng chẳng là gì với cậu, huống chi người trước mặt ngay cả huyết thống cũng không có.

Thấy La Tiểu Lâu không phản ứng lại hắn mà chuẩn bị rời đi, La Thiếu Phàm lập tức chặn ở trước mặt La Tiểu Lâu, nói: "Này, tôi có việc tìm cậu! Sao mà cậu vô giáo dục quá vậy? Quả nhiên là kẻ lớn lên ở nơi hạ đẳng."

La Tiểu Lâu không hề biến sắc ngước nhìn hắn, La Thiếu Phàm ho khan một tiếng nói: "Kim phu nhân – cũng chính là mẫu thân cậu, bảo tôi đến chỗ cậu đòi một cái vòng cổ."

[1] Thụ sủng nhược kinh: Được sủng ái mà lo sợ

37. Chương 37: Say Rượu

"Tiểu Kim? Bà ta không có tư cách gì để đòi lấy tôi từ trong tay ngài! Tuy tôi nhìn bà ta lớn lên, nhưng giữ tôi và bà ta ngay cả một chút quan hệ cũng không có!", 125 căm giận thét lớn bên tai La Tiểu Lâu, xong, phát hiện La Tiểu Lâu vẫn thờ ơ, nó không khỏi hổn hển lên giọng: "Này, sao ngài không nói lời nào cả?! Phải cự tuyệt hắn – phải biết rằng, tôi là kho dữ liệu hoàn thiện nhất, là cỗ cơ giáp cường đại nhất liên bang! Chỗ tôi có lưu giữ một lượng thông tin khổng lồ mà ngài không thể tưởng tượng được – hơn nữa ngoài ngài ra, không ai có thể lái tôi."

Phát hiện La Tiểu Lâu vẫn không có thái độ gì, 125 chần chờ một chút, đau lòng hạ quyết định nói: "….Từ nay về sau, tôi sẽ không giấu đồ của ngài nữa, cũng sẽ không dùng tài khoản của ngài lên mạng tải AV, khi ngài và Nguyên Tích yêu yêu tôi cũng sẽ không nhìn lén nữa – chỉ cần ngài không giao tôi cho họ, tôi cam đoan với ngài!" Đến cuối cùng đã mang theo tiếng khóc.

La Tiểu Lâu đen mặt, dùng sức che lại 125 trong túi áo, tên hỗn đản này rốt cuộc đã gạt cậu làm những chuyện gì a?!

La Thiếu Phàm nhìn chằm chằm La Tiểu Lâu, truy vấn: "Ngươi có một cái vòng cổ đúng không, Kim phu nhân nói bà đã cho ngươi một cái."

La Tiểu Lâu cố gắng bỏ ra chấn động bất mãn của 125, nhìn La Thiếu Phàm với đầy hứng thú, "Kim phu nhân nói? Vậy tại sao bà không trực tiếp liên hệ tôi mà lại để cậu đến đòi?" Kim phu nhân và La Thiếu Phàm có quan hệ gì với nhau? Bọn họ có biết 125 tồn tại hay không, những người khác có biết không?

Đầu tiên, chiếc vòng cổ này là do mẹ ruột của cậu để lại tiếp theo, tuy rằng thần kinh của 125 tuyệt đối là có vấn đề, nhưng không thể không nói, bình thường nó vẫn rất hữu dụng thứ ba, nói không chừng sẽ có một ngày cậu có thể lái 125….căn cứ vào ba điểm này, La Tiểu Lâu tuyệt đối sẽ không giao vòng cổ ra.

Nghĩ đến đây, La Tiểu Lâu âm thầm cảm thấy may mắn khi 125 thức tỉnh sớm, bằng không, nếu có người đến đòi trước, cậu sẽ không ngần ngại mà giao ra cho bọn họ.

La Thiếu Phàm sửng sốt, Kim phu nhân rõ ràng từng nói La Tiểu Lâu rất nghe lời bà, chỉ cần nói tên của nàng ra chắc chắn sẽ lấy được vòng cổ, nhưng sao lại thế này?

Do dự một chút, La Thiếu Phàm nói: "Cũng được, tôi sẽ để bà tự nói với cậu." Sau đó nâng tay phải lên kết nối với máy liên lạc của Kim phu nhân, khi cuộc gọi được chuyển tiếp, ngữ khí của hắn không được tốt lắm, nói: "Tôi tìm được cậu ta, nhưng đứa con ngoan kia của bà không chịu đưa vòng cổ cho tôi, bà tự nói với cậu ta đi."

La Thiếu Phàm đưa tay đến trước mặt La Tiểu Lâu, La Tiểu Lâu dễ dàng trông thấy vẻ mặt bất an của Kim phu nhân trong màn hình.

Trông thấy La Tiểu Lâu, Kim phu nhân đỏ mắt, ôn nhu nói: "Tiểu Lâu, đã lâu không thấy con, dạo này con có—-có khỏe không? Có gì khó khăn cứ nói với mẹ, mẹ sẽ nhất định sẽ cố gắng giúp con."

La Tiểu Lâu vâng lời gật đầu, nói: "Con vẫn khỏe, không có gì cần phải lo, mẹ nhớ bảo trọng."

Kim phu nhân vừa cảm động vừa vui mừng thở nhẹ ra một hơi, tìm về cảm giác khi hai mẹ con còn ở bên nhau, nàng còn nói vài câu dặn dò La Tiểu Lâu phải chú ý đến ăn mặc. Đến khi La Thiếu Phàm bắt đầu mất kiên nhẫn lên tiếng ho khan, bà mới dừng lại, ấp a ấp úng hỏi: "Tiểu Lâu, lần trước con đi, không phải mẹ đã giao cho con một cái vòng cổ lục ngọc sao? Con chưa đánh mất nó đó chứ?"

La Tiểu Lâu trầm ngâm một chút nói: "Vâng, nó vẫn còn ở chỗ con, con nhớ mẫu thân nói rằng nó là do bà ngoại để lại cho nên con vẫn còn giữ kĩ."

Kim phu nhân nghe thế, tựa hồ lại nhớ ra điều gì, lại bắt đầu chần chừ, nhìn La Tiểu Lâu vẫn luôn cúi đầu, không thể thấy rõ biểu tình. Lúc này, La Thiếu Phàm ở bên cạnh nôn nóng liếc mắt ra hiệu cho Kim phu nhân, Kim phu nhân giấu đi bi ai trong mắt, tiếp tục nói: "Tiểu Lâu, mẹ có việc cần dùng đến nó, con đưa vòng cổ cho Thiếu Phàm mang về đây đi."

La Tiểu Lâu nhướng mi, ngoài dự kiến của mọi người, cậu nhanh chóng nói: "Mẫu thân, con cự tuyệt."

Kim phu nhân cũng ngẩn ra, bà ngơ ngác nhìn La Tiểu Lâu, phải một lúc lâu bà mới lấy lại tinh thần, vội vàng hỏi: "Vì sao?! Chỉ là một cái vòng cổ mà thôi? Mẹ nuôi con từ nhỏ đến lớn—chẳng lẽ con không thể đưa cho mẹ dù chỉ một cái vòng cổ thôi sao?" Nói đến cuối, bà đã không giấu được sự bén nhọn trong thanh âm của mình.

"Từ ngày mẹ giao nó cho con, con chính là chủ nhân của chiếc vòng cổ này. Con có quyền quyết định giữ nó hay cho nó đi, bây giờ con đã quyết định và con sẽ không thay đổi quyết định của mình dù mẹ nói gì đi chăng nữa." La Tiểu Lâu thản nhiên nói.

"Con, con trở nên không nghe lời như vậy từ lúc nào thế hả? Tiểu Lâu, con nghe đây, nếu con không đưa vòng cổ cho Thiếu Phàm, sau này mẹ cũng sẽ không nhận một đứa con như vậy!" Trong tình thế cấp bách, Kim phu nhân nhất thời nói ra những lời tuyệt tình, ngay sau đó bà lại lập tức cảm thấy hối hận, nhưng khi nhìn qua La Thiếu Phàm, bà lại phải nuốt những lời an ủi vào lòng.

La Tiểu Lâu trầm mặc một hồi, ngẩng đầu nói với Kim phu nhân: "Như vậy, mẹ bảo trọng, khi khác gặp lại." Nói xong liền xoay người bước đi, không hề để ý đến La Thiếu Phàm đang chắn đường cậu, tự nhiên chấp nhận những lời đoạn tuyệt của Kim phu nhân.

Kim phu nhân ngây người, xuyên qua máy liên lạc, bà kinh ngạc nhìn theo bóng dáng của La Tiểu Lâu. Bởi vì tầm nhìn giới hạn, cả màn hình chỉ có hình ảnh La Tiểu Lâu đang rời đi, càng ngày càng xa.

La Thiếu Phàm hung tợn đóng máy liên lạc, nhìn chằm chằm La Tiểu Lâu, trong mắt rõ ràng mang theo ác ý, tiểu tử này vận khí tốt, bên cạnh luôn có người, trước đây hắn từng sắp xếp người chờ La Tiểu Lâu ở cửa trường, nhưng chưa bao giờ gặp La Tiểu Lâu đi một mình. Sau đó, hắn mắng đám người kia một hồi rồi tự mình đi, cũng để cậu chuồn mất.

Hiện tại hắn cuối cùng cũng đợi được cơ hội này, nếu vật không đến tay, vậy thì đoạt lấy!

La Thiếu Phàm quay đầu, định gọi hai kẻ tay sai lại, lại phát hiện một người trong số họ vộ vội vàng vàng chạy đến nói: "Nhị thiếu gia, Thiên thiếu gia đến."

"Mẹ nó! Quên đi, xem như hắn may mắn, lần sau sẽ tìm hắn." La Thiếu Phàm cố nén giận, đi trở về.

Khi La Thiếu Thiên một đầu tóc bạc càng ngày càng đến gần, La Thiếu Phàm đã mang lên mặt một nụ cười giả tạo, tiến đến nói: "Thiếu Thiên, mẫu thân nói sau khi mua sắm xong, cậu hãy dẫn tôi đi sang chỗ ông ngoại."

La Thiếu Thiên ừ một tiếng, đi về phía xe. Khi mở cửa xe, vô ý vô tình nhìn qua xe bus trên không đang rời đi.

La Tiểu Lâu cũng đang từ bên trong nhìn ra bên ngoài, nguyên lai La Thiếu Thiên cũng có mặt, La Thiếu Phàm dường như rất kiêng kị La Thiếu Thiên, hầu như lần nào La Thiếu Thiên xuất hiện, thái độ của hắn cũng thay đổi một trăm tám mươi độ.

Thu hồi tầm mắt, La Tiểu Lâu tìm một chỗ thoải mái ngồi xuống. Cậu đưa tay lên ngực, im lặng nghĩ: dù sao cũng là mẹ nuôi của cậu, tôi sẽ cho bà một cơ hội, xem như nể mặt bà. Cuối cùng, tôi cũng phải đoạn tuyệt quan hệ với bà. Bất quá, cảm giác này thật là thoải mái….

"Úc! Đây mới đúng là khí phách của loài dị thú chúng ta! Thật sự rất — tàn bạo! Tôi yêu loại tính cách này đến chết được! Ngài bây giờ quả thật không hề giống ngài khi ở chung với Nguyên Tích, bất quá ngài yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không nói cho y biết." 125 xuýt xoa bên tai La Tiểu Lâu.

"Cám ơn ngươi nhiều lắm." La Tiểu Lâu nói mà không có chút thành ý, "Sẵn dịp, hôm nay ta tính để ngươi trải nghiệm tính cách tàn bạo mà ngươi yêu nhất."

Bên tai ngay lập tức im lặng, vài giây sau, La Tiểu Lâu nghe thấy một âm thanh dè dặt: "Vừa rồi tôi mới tra tìm ngữ pháp và ngữ cảnh thông dụng ở liên bang. Mới rồi, là do tôi dùng từ không đúng. Ngài thật sự là vừa anh minh vừa tao nhã."

"…Thật vậy sao. Trước mắt không đề cập đến chuyện này, ngươi giải thích cho ta, hôm nay lúc trong phòng thí nghiệm vì sao khi Nghiêm đại sư đi vào ngươi cũng không báo cho ta biết? Có lẽ chúng ta nên xem xét lại lợi ích mà ngươi đem lại khi cho ngươi im lặng ở trong túi tiền của ta."

Thanh âm của 125 càng nhỏ hơn, "Bởi vì tinh thần lực của Nghiêm đại sư quá mạnh. Ngoại trừ Nguyên Tích, ông ta là người có nhiều khả năng phát hiện sự tồn tại của tôi nhất."

Quả nhiên Nghiêm đại sư rất lợi hại, ngay cả 125 cũng phải kiêng dè ông.

La Tiểu Lâu không tiếp tục chất vấn 125, cậu vuốt ve hộp năng lượng trong túi áo, tâm trạng vui vẻ lắng đọng xuống một ít nhưng cũng không bị hai bóng người vừa rồi ảnh hưởng. Nếu Nghiêm đại sư thật sự cho cậu Lôi Thạch, như vậy hộp năng lượng tặng cho Nguyên Tích nhất định sẽ rất tốt. Đó là chưa nói đến việc sẽ phải bổ sung Ô Thạch.

Hừ, phải xử lý Ô Thạch như thế nào đây?

Việc này tuyệt đối không thể thực hiện ở Khải Ân, nhưng nếu làm ở chỗ Điền Lực sợ rằng sẽ ảnh hưởng đến hiệu quả, La Tiểu Lâu nhức đầu nghĩ, liệu cậu có thể đưa quà kịp cho Nguyên Tích trước thứ sáu hay không đây?

Trong lòng mang theo nghi vấn, La Tiểu Lâu mở cửa phòng ra.

Không ngờ Nguyên Tích còn chưa về, bình thường thì lúc này y đang xị mặt ra chờ cơm.

Nghỉ ngơi một chút, La Tiểu Lâu canh thời gian, bắt đầu chuẩn bị cơm chiều. Hiếm khi không có Nguyên Tích đứng canh chừng, 125 nhịn không được lên tiếng bình luận kĩ năng nấu nướng của La Tiểu Lâu, cuối cùng La Tiểu Lâu cảm thấy phiền phức, nhịn không được tháo vòng cổ xuống, ném lên mặt bàn.

125 lóe lên một cái, phần gạo tự nhiên quý giá ở cách đó không xa dùng mắt thường cũng có thể thấy bỗng nhiên biến mất hơn một lượng lớn.

Chuẩn bị xong cơm chiều, La Tiểu Lâu ngạc nhiên phát hiện Nguyên Tích còn chưa trở về. A, chẳng lẽ đêm nay y cũng sẽ không về ngủ? Ngoại trừ một lần Nguyên Tích trở về thăm nhà, y chưa từng có ngày nào là không trở lại đây.

Tám giờ hơn, La Tiểu Lâu nhịn không được, ăn trước một mình. Ăn xong cũng đã là tám giờ rưỡi. La Tiểu Lâu nhíu nhíu mày, cầm hai phần thức ăn chưa hề bị động tới bỏ vào tủ giữ nhiệt.

Lúc cậu đang dọn dẹp trong nhà bếp, chuông cửa bỗng nhiên vang lên. Đã trễ thế này, ai còn tìm đến đây? Người biết đến nơi này chỉ có Athes và Điền Lực, nhưng bọ họ giờ này đến đây làm chi?

Thắc mắc, La Tiểu Lâu nhìn qua máy quay, trên đó cư nhiên lại xuất hiện bộ mặt của Nguyên Tích, La Tiểu Lâu kinh ngạc, Nguyên Tích sao lại phải ấn chuông cửa, không phải y có thể tự mở cửa mà vào sao?

Nhanh chóng mở cửa, ló đầu ra bên ngoài, La Tiểu Lâu ngay lập tức bị dọa bởi một đám người đang đứng ngoài cửa. Nguyên Tích ở trước mặt cậu, đang được một nữ sinh dìu lấy, mắt mở không lên, cả người thì toàn mùi rượu.

Có mấy người La Tiểu Lâu cảm thấy vô cùng quen thuộc, hẳn là sinh viên trong lớp của Nguyên Tích, còn lại là sinh viên hệ chế tạo cơ giáp, còn nữ sinh đang dìu Nguyên Tích chính là một trong ba sinh viên mới tham gia biểu diễn chào đón sinh viên mới đầu năm học.

Một đám sinh viên vĩ đại của hệ cơ giáp cùng một đám sinh viên mũi nhọn của hệ chế tạo cơ giáp, bọn họ sao lại tự tập với nhau, sao lại kéo đến nhà của cậu?

La Tiểu Lâu nhíu mày, vài người bên ngoài cũng nhíu mày, bọn họ vốn nghĩ ra mở cửa sẽ là người máy hoặc là người hầu, không ngờ người mở cửa lại là "danh nhân" ở học viện Saint Miro – sinh viên nghèo khó La Tiểu Lâu.

Ngày thường ở trong trường Nguyên Tích lúc nào cũng làm theo ý mình, không bao giờ để ý đến cái nhìn của người khác, thường xuyên dẫn La Tiểu Lâu đến hệ cơ giáp để luyện tập. Tất cả sinh viên mới cơ hồ không ai là không biết La Tiểu Lâu nịnh bợ Nguyên Tích, cũng có người nói, La Tiểu Lâu đã thành công, bắt đầu cuộc sống được bao dưỡng.

Nhưng dù gì cũng là tin đồn mà thôi, chưa từng có người chứng thật. Nhưng hiện tại lại đang xảy ra ngay trước mặt bọn họ.

Hai mặt nhìn nhau sau một lúc lâu, trong đám có người lên tiếng nói: "Trời, không ngờ đã tiến đến bước này rồi a."

Một nam sinh hệ cơ giáp nói: "Hey, cậu ta là bạn của Nguyên Tích, chúng ta để ý làm gì, chúng ta đến đây là để đưa Nguyên Tích về nhà, nếu người đã đưa đến nơi, chúng ta cũng nên tranh thủ đưa những người khác về nhà, muộn rồi, phải giải tán thôi." Bên cạnh Nguyên Tích còn có không ít người ngã trái ngã phải đang được những người khác đỡ lấy.

Người này quay đầu nói với La Tiểu Lâu: "Chúng ta đi ăn liên hoan sau đợt tập huấn, Nguyên Tích say rượu, mọi người dựa theo địa chỉ mà y nói đưa y về đây."

La Tiểu Lâu gật gật đầu, không hề để ý đến giọng điệu khiêu khích của người đầu tiên, cậu chỉ nhìn Nguyên Tích say khướt, nhíu mày nói: "Giao y cho tôi đi."

La Tiểu Lâu vươn tay đỡ lấy Nguyên Tích, nữ sinh cơ hồ đang ôm lấy Nguyên Tích trong lòng mình nheo mắt, lạnh lùng hỏi: "Cậu ở trong nhà Nguyên Tích làm gì?"

Hừ, tôi ở nhà Nguyên Tích hồi nào? La Tiểu Lâu hung hăng trừng Nguyên Tích, bâng quơ đáp: "Việc tôi vì sao lại ở đây, không cần phải giải thích với cô." Tên hỗn đản này, nếu đã say đến sắp chết sao còn biết đường mò về đây chứ? Chỉ biết đem lại phiền toái cho người khác.

Nữ sinh nhiên bỗng nhiên cắn răng, quay đầu nói: "Các cậu đi trước đi, anh ấy uống nhiều như vậy, tôi ở lại chăm sóc anh ấy."

Người bên ngoài sửng sốt, lập tức có người lên tiếng trêu ghẹo cô nữ sinh này: "Trời, còn chưa công bố chính thức mà cậu đã để tâm như vậy rồi sao? Tôi cũng muốn được hoa khôi của hệ chế tạo cơ giáp chăm sóc a."

Nữ sinh kia mỉm cười: "Được thôi, cậu cũng ở lại đây, tôi sẽ chăm sóc cậu."

Người kia cười ha hả, dưới ảnh hưởng của men rượu, càng nhiều người có xu hướng trở nên ồn ào.

La Tiểu Lâu nhíu mày, những người này xem chủ nhà là cậu như người chết rồi sao? Lúc cậu đang suy nghĩ không biết có nên đóng cửa hay không thì Nguyên Tích vẫn đang cúi đầu bị tiếng cười của mọi người đánh thức. Y hai mắt đỏ bừng, mê mang nhìn chung quanh, nói thầm một câu: "Về đến nhà."

Nói xong liền loạng choạng bước vào, mấy người chung quanh vội đỡ lấy y, nữ sinh kia nói: "Mau dìu anh ấy vào."

Nguyên Tích giãy dụa, những người đỡ lấy y bị đẩy ngã sang một bên.

Có người rên rỉ nói: "Cậu ta lại bắt đầu, thiên tài khi say thật là đáng sợ, không ai có thể khống chế được, vừa rồi còn có Lăng Tự giúp đỡ, bây giờ Lăng Tự cũng đi về rồi…"

Những người bạn nhiệt tình này còn muốn đi qua trước mặt Nguyên Tích, Nguyên Tích bất mãn chặn trước cửa, đẩy những người muốn đỡ y vào ra xa cửa một chút. Sau đó, y tự mình lảo đảo vào cửa, tựa vào người La Tiểu Lâu, đóng sầm cửa lại trước mặt mọi người.

Mọi người bị khóa ngoài cửa chỉ biết câm nín nhìn nhau, tính tình của Nguyên Tích vốn đã độc tài kiêu ngạo, hiện tại rượu vào lại càng không phân rõ phải trái….

Nữ sinh kia phẫn nộ lại ủy khuất nhìn chằm chằm vào cánh cửa đã khép kín, suýt chút nữa—-nếu Nguyên Tích không say rượu, có lẽ cô đã có thể đi vào. Người bạn bên cạnh đỡ nàng đứng lên, một đám người lảo đảo rời đi.

Trong phòng, La Tiểu Lâu ngửa mặt nằm trên sàn nhà, Nguyên Tích thì lại đang thoải mái nằm trên người cậu, ngửi ngửi xung quanh.

Đáng lẽ cậu không nên theo bản năng mà vươn tay đỡ lấy Nguyên Tích lúc y sắp ngã mới đúng! Tên hỗn đản này muốn đè chết cậu mà.

Hương thơm của thức ăn phảng phất trong phòng khách ấm cúng, Nguyên Tích thoải mái cọ cọ trên người người cậu, ra lệnh: "Hư, ăn cơm, cậu mau đi chuẩn bị cơm chiều."

La Tiểu Lâu co rút khóe miệng, nói dối mà không hề cảm thấy tội lỗi: "Chúng ta mới vừa ăn xong."

Nguyên Tích híp mắt cả nửa ngày, sau đó nói: "Vậy, chúng ta đi tắm đi." Nói xong, Nguyên Tích từ trên người La Tiểu Lâu đứng dậy, ẵm cậu vào phía phòng tắm như đang ẵm một con gà con.

"Từ từ, từ từ! Chúng ta vẫn chưa ăn cơm!"

"Không, chúng ta đã ăn, bây giờ chúng ta nên tắm rửa." Nguyên Tích ngoan cố nói, La Tiểu Lâu muốn khóc, tính tình biến thái của người này không có lúc nào và không có ở chỗ nào là không thể hiện ra.

Trong phòng tắm, quần áo bị ném loạn khắp nơi, dòng nước ấm áp chậm rãi chảy xuống, tại vị trí mà thân thể tiếp xúc với bồn tắm còn có hệ thống massage phục vụ. Hết thảy vô cùng hoàn mỹ, ngoại trừ, trong bồn tắm so với bình thường nhiều hơn một người.

La Tiểu Lâu cố gắng lui vào một góc bồn tắm, nghiến răng nghiến lợi trừng mắt nhìn Nguyên Tích đang tắm rửa.

"Hắc, anh không thấy bồn tắm bây giờ hơi bị chật chội sao?" La Tiểu Lâu than thở, "Hơn nữa, trước giờ chúng ta chưa bao giờ tắm chung cả."

Nguyên Tích đưa đầu qua, giống như bây giờ mới nhận ra sự hiện diện của La Tiểu Lâu, người mà cách đây mấy giây mới bị y lột sạch quần áo ném vào bồn tắm: "A, cậu ở đây."

Cái gì mà cậu ở đây!

Trên gương mặt anh tuấn hoàn mỹ của Nguyên Tích không có chút biểu tình, y ngơ ngác nhìn La Tiểu Lâu vài giây, nói: "Uh, không sao, tôi cho phép cậu tắm với tôi. Lại đây, giúp tôi kì cọ." Vừa dứt lời, tay đã kéo La Tiểu Lâu đang trốn trong góc về phía mình.

Trời ơi, tôi không cần anh dùng giọng điệu ban ơn đó nói rằng anh cho phép tôi tắm chung với anh, anh hoàn toàn có thể đá tôi ra ngoài…

Nguyên Tích đặt La Tiểu Lâu giữa hai chân mình, đầu gác trên vai cậu, mang theo giọng mũi thúc giục: "Nhanh lên."

La Tiểu Lâu hoàn toàn tuyệt vọng, dùng tốc độ nhanh nhất giúp Nguyên Tích tắm gội, sau đó, dìu Nguyên Tích đang thiu thiu ngủ vì say rượu về phía giường.

Hai người trần trụi quấn lấy nhau, La Tiểu Lâu thở dài, quên đi, cứ như vậy mà ngủ đi.

La Tiểu Lâu nhấc chăn lên, ngón tay chạm phải một khối gì đó trơn trượt.

Tùy tay cầm lên, là 125 đang phát ra ánh sáng xanh quỷ dị.

La Tiểu Lâu ngay lập tức đầu đầy hắc tuyến, không được, cậu phải ném thứ này vào phòng thí nghiệm, bằng không cậu không thể nào yên tâm mà ngủ được.

Mới vừa nhúc nhích, Nguyên Tích lập tức xoay người chặn La Tiểu Lâu lại, ánh mắt đỏ ngầu nhìn cậu chằm chằm, tay thì ôm lấy cổ cậu.

La Tiểu Lâu giật mình, nơm nớp lo sợ nói: " Nguyên Tích, anh muốn làm gì?"

Nguyên Tích hung tợn nói: "Cậu còn muốn chạy? Cậu muốn rời đi?"

La Tiểu Lâu cố gắng thả lỏng thân thể, phủ nhận: "Không có, tôi không có ý định này, tôi sẽ không rời đi đâu cả." Chỉ cần khế ước nô lệ còn đó, cậu muốn trốn đi đâu cũng không được.

Biểu tình trên mặt Nguyên Tích chậm rãi trở nên nhu hòa, bàn tay đang siết chặt lấy cổ La Tiểu Lâu cũng buông lỏng, nhẹ nhàng ôm lấy cậu, tựa đầu vào bờ ngực mỏng manh, dùng ngữ khí ôn hòa hiếm có nhưng vẫn phần nào mang theo nét ngạo mạn, nói: "Không cho đi, nếu cậu nghe lời tôi, tôi sẽ đối xử tốt với cậu. Tôi chỉ có mình cậu, một người, sau này cũng sẽ không có người khác, cậu không được rời đi."

Tuy biết rằng Nguyên Tích nếu không phải bởi vì say cũng sẽ không nói như vậy, nhưng những lời này nghe sao giống như là đang—-thổ lộ?

La Tiểu Lâu nhịn không được run rẩy cả người, cậu đem hết nguyên nhân đổ lên đầu Nguyên Tích, người vừa khẩn cầu vừa không ngừng cọ xát thứ mà 125 vẫn gọi là tiểu meo meo vào người cậu, nhưng quan trọng là 125 vẫn còn đang ở bên cạnh….

La Tiểu Lâu tháo vòng cổ xuống, hít sâu một hơi, ném ra ngoài cửa, sau đó cam đoan với Nguyên Tích: "Tôi sẽ không đi."

Nguyên Tích vừa lòng nhắm mắt lại ngủ, ngược lại, La Tiểu Lâu vì bị y gây sức ép mà cả tối mất ngủ.

Vì thế, sáng sớm chủ nhật, La Tiểu Lâu mơ mơ màng màng tỉnh lại, mang theo cặp mắt gấu mèo đi vào Khải Ân.

Vừa vào cửa liền nhìn thấy Địch Gia đang cười tủm tỉm đứng chờ cậu bên cầu thang.

38. Chương 38: Kẻ Có Tiền

Thật ra Địch Gia cũng không ngủ tốt hơn La Tiểu Lâu là bao, hôm qua, lúc tan tầm, như thường lệ, ông đến chỗ của Nghiêm đại sư để báo cáo công tác, ông biết mình nói hơi nhiều, nếu là bình thường Nghiêm đại sư đã sớm chặn ông lại. Sau khi nói xong, Địch Gia có chút xin lỗi: "Thật xin lỗi, lại mất thời gian của ngài."

Nhưng lần này, sự kiên nhẫn của Nghiêm đại sư lại tốt đến không ngờ, ông thậm chí còn nói: "Không, Địch Gia, các cậu vất vả, nhưng tôi không thể nói cho cậu một tin tức xấu, chỉ sợ hôm nay các cậu lại phải tăng ca." Nói xong, Nghiêm đại sư đưa qua một vật.

Đó là một hộp năng lượng, hơn nữa, vẻ ngoài có vẻ thật khác thường, cơ hồ là thứ mà chỉ có những thực tập sinh không biết xấu hổ mới dám lấy ra.

Địch Gia khó hiểu nhận lấy, lướt nhìn qua con số bên trên sắc mặt liền thay đổi, ông không dám tin vào mắt mình, nhìn lại lần nữa, mới ngẩng đầu về phía Nghiêm đại sư, kích động nói: "Đại sư! Đây là —- "

Nghiêm đại sư phất tay, bình tĩnh nói: "Nguồn gốc và sự khác thường của hộp năng lượng này chính là thứ cậu phải tìm hiểu, nếu còn có thắc mắc gì, cậu có thể đi hỏi Trầm Nguyên."

Địch Gia lập tức cung kính nói: "Tôi sẽ lập tức triệu tập mọi người của bộ nghiên cứu ở lại."

Ngón tay vô thức gõ trên mặt bàn, cuối cùng Nghiêm đại sư nói: "Sau ngày mai, nói cho tôi biết kết quả."

"Vâng." Địch Gia cầm hộp năng lượng đi, ông khiếp sợ thứ trong tay, vừa khiếp sợ trước thái độ của Nghiêm đại sư, ông ấy là người rất ít khi quan tâm đến công việc của tập đoàn.

Ban đêm, bộ nghiên cứu vẫn để đèn đuốc sáng trưng.

Trong căn phòng thí nghiệm có thể được xem là cao cấp nhất nhì trong liên bang, hộp năng lượng kia bị các nhân viên với các chuyên môn khác nhau đem đi tiến hành đủ loại kiểm tra đo lường. Nhưng bọ họ cũng không có mở ra hộp năng lượng kia, nguyên nhân rất đơn giản, bọn họ sợ không thể lắp lại hộp năng lượng quái dị đó.

"Bộ trưởng, đã có báo cáo. Trời ạ, không thể tin được, trung tâm năng lượng cư nhiên lại là Kim Hà Tinh!", Chu Lị, người từ trước đến nay vẫn nổi danh là kính cẩn, đẩy kính mắt reo lên.

"Sao có thể? Sao lại có thể như vậy? Hộp năng lượng này thậm chí không có gia tăng lượng Kim Hà Tinh…"

"Bộ trưởng, đã có được bản vẽ bên trong của hộp năng lượng theo phương pháp xuyên thấu, có thể kết luận, đây là một kết cấu hoàn toàn mới!" Một nghiên cứu viên trung niên hưng phấn nói.

"A, chẳng lẽ là thành quả mới của đại sư?"

Một nghiên cứu viên không nhiều kinh nghiệm mới tiến vào bộ nghiên cứu không bao lâu bỗng nhiên nói, những nghiên cứu viên còn lại trong phòng vốn đang tranh luận ngất trời lập tức im lặng, mọi người đồng thời quay đầu nhìn về phía Địch Gia.

Đã biết tình huống thật sự từ Trầm Nguyên, Địch Gia ngẩng đầu, nghiêm túc nói: "Tôi rất tiếc, người sở hữu thiết kế độc đáo của hộp năng lượng này không phải là nhân viên nghiên cứu ở tập đoàn Khải Ân chúng ta."

Trong khoảng thời gian ngắn, phòng thí nghiệm lại càng trở nên yên ắng, không khí có thể nói là nặng nề.

Địch Gia lộ ra một nụ cười khó thấy bên khóe miệng, ông tiếp tục nói: "Nhưng khiến kẻ khác vui mừng chính là, người chế tạo ra hộp năng lượng này cũng chính là người đã khiến chúng ta phải kinh ngạc trong lần triệu tập trước – hiện tại cậu ấy đang làm việc ở Khải Ân, hơn nữa, cậu ấy đã đồng ý bán các sản phẩm của mình cho tập đoàn Khải Ân."

Vẻ mặt của những người trong phòng thí nghiệm lại một lần nữa thay đổi, qua một hồi lâu sau, nghiên cứu viên trung niên bên trái của Địch Gia kinh ngạc nói: "Cư nhiên là thiếu niên kia?! Chuyện này, chuyện này thật khiến kẻ khác phải giật mình!"

"Căn bản không có khả năng! Với độ tuổi của cậu ấy, hơn nữa, như bộ trưởng cũng biết, trước khi La Tiểu Lâu đến đây, chúng ta đã thăm dò cậu ấy, trong lĩnh vực chế tạo cơ giáp, cậu ấy hoàn toàn là một người mới." Một ý kiến khác lập tức được nêu lên.

"Nhưng, cậu ấy vẫn luôn đi theo Nghiêm đại sư, có lẽ Nghiêm đại sư đã hướng dẫn riêng cho cậu ấy…." Một người chần chờ nói.

"Việc này thì tôi có thể chứng minh là cho đến bây giờ vẫn chưa từng xảy ra." Trầm Nguyên bỗng nhiên mở miệng nói.

Mọi người lập tức không nói gì nữa, bởi vì bọn họ vẫn luôn vô cùng tin tưởng vị đại đệ tử này của bộ trưởng.

Thật lâu sau, một nghiên cứu viên lớn tuổi mới lên tiếng: "Ai, càng ngày tôi càng cảm thấy mình già rồi, hiện tại chính là thời đại của người trẻ tuổi mà."

"Điền lão, người trong Khải Ân chúng ta không thể kém, ngài cũng không cần phải khiên tốn…"

Chu Lị hừ một tiếng, cao giọng nói: "Tôi cho rằng việc quan trọng nhất bây giờ không phải là bàn luận xem ai đã chế tạo ra hộp năng lượng, mà là tìm ra phương án thiết kế của hộp năng lượng này!"

Mọi người lúc này mới bừng tỉnh, hai mắt lập tức tỏa sáng nhìn về phía Địch Gia.

"Bộ trưởng! Bản quyền của thứ này, bất luận thế nào, cũng phải đến tay chúng ta!"

"Đúng vậy, bộ trưởng, phí tổn ít như vậy, lại có thể đạt đến năm nghìn tám trăm Gauss, quả thật là một món lãi kếch sù! Nó có thể đem lại cho Khải Ân chúng ta không ít tài phú!"

"Đứa bé La Tiểu Lâu đó quả thật cũng rất dễ thuyết phục…"

Địch Gia mỉm cười, vừa được đến một kinh hỉ, vừa có thể nâng cao tinh thần của nhóm nghiên cứu viên, thật là một công đôi việc. Ông cười mở miệng: "Đương nhiên, ngày mai tôi sẽ cho La Tiểu Lâu biết chúng ta muốn mua bản quyền của thứ này, hơn nữa, nhất định phải thuyết phục thành công."

"Lỡ như La Tiểu Lâu cố tình nâng giá thì thế nào?" Có người lo lắng nói, phải biết rằng, cải tiến hộp năng lượng khác với cải tiến linh kiện cơ giáp bậc một, bậc hai, kia chính là thứ rất nhiều xí nghiệp muốn tranh đoạt.

Bởi vì hộp năng lượng đối với chiến sĩ cơ giáp mà nói, thật sự quá quan trọng.

"Dù cậu ấy có nâng giá tôi cũng sẽ mua, mọi người đều nghĩ đến việc tiết kiệm phí tổn, phương diện này mang lại lợi ích rất lớn. Nhưng có ai nghĩ đến việc, chỉ là Kim Hà Tinh đã đạt đến con số này, nếu như chúng ta thay bằng Trọng Lôi Thạch mà chúng ta vẫn hay sử dụng thì hiệu quả sẽ như thế nào không?" Địch Gia chậm rãi nói.

Tất cả mọi người trong phòng hít vào một hơi, hiệu quả như thế nào? Rất có thể sẽ xuất hiên hộp năng lượng cực kì cao cấp! Trên An Tắc tinh cầu, nơi mà ngay cả hộp năng lượng bậc bốn cũng đã là hiếm thấy, rất nhiều chiến sĩ cơ giáp, ngay cả có tiền, cũng không dễ gì mua được một hộp năng lượng trên năm ngàn Gauss.

Có lẽ phí tổn thấp đồng nghĩa với lợi nhuận kếch xù, nhưng một loại hộp năng lượng bậc một mới lại đồng nghĩa với bốn từ độc nhất vô nhị! Không chỉ là vấn đề lợi nhuận, mà còn là quyền kinh doanh và chi phối của tập đoàn Khải Ân trên thị trường năng lượng.

Nhìn mọi người đang kích động, Đích Gia quay đầu nói với Trầm Nguyên: "Trầm Nguyên, cậu đem tất cả những gì mình biết nói cho mọi người nghe một chút."

Trầm Nguyên gật gật đầu, nói: "Hôm nay, trong lúc La Tiểu Lâu chế tạo hộp năng lượng, tôi ngồi bên cạnh quan sát, nhưng cũng không phải là hộp năng lượng này."

Nhìn ánh mắt đang sáng quắc của mọi người lại ảm đạm xuống vì tiếc nuối, khóe miệng Trầm Nguyên cong lên, nói tiếp: "Nghiêm đại sư bảo tôi đi giúp đỡ La Tiểu Lâu, tôi nghĩ ý của Nghiêm đại sư là muốn tôi quan sát phương pháp chế tạo của La Tiểu Lâu một chút. Tuy rằng tôi không thể nhìn thấy cả quá trình chế tạo, nhưng hai hộp năng lượng kế tiếp, một cái là năm ngàn chín trăm Gauss, một cái là sáu ngàn bảy trăm Gauss."

Trong lúc mọi người còn đang ngây người, Trầm Nguyên lại bổ sung thêm một câu: "Hơn nữa, mặc dù tôi không nhớ rõ phương pháp chế tạo của La Tiểu Lâu, nhưng có một chi tiết rất rõ ràng, hai loại mà La Tiểu Lâu chế tạo sau đó, là hai phương pháp hoàn toàn khác nhau."

Hai loại phương pháp, cộng với phương pháp trước mặt bọn họ, tất cả là ba loại!

Nửa ngày sau, ánh sáng chợt lóe qua đôi kính mắt của Chu Lị, Chu Lị thì thào nói: "Bộ trưởng, ngài có ý tưởng trộm bắt cóc La Tiểu Lâu, sau đó chính mình nuôi dưỡng hay không?"

"……"

Đây chính là nguyên nhân Địch Gia phải đứng đây chờ từ sáng sớm.

Bước đi loạng choạng của La Tiểu Lâu dừng lại, nhìn thấy gương mặt tươi cười bừng bừng phấn chấn của Địch Gia, cậu như bừng tỉnh.

"Bộ trưởng, chào…chào buổi sáng a, tôi lại đến muộn sao?" La Tiểu Lâu lắp bắp chào hỏi, cúi đầu nhìn đồng hồ, nguy rồi, hôm nay thật sự đã đến trễ vài giây, chẳng lẽ lại bị trừ tiền lương, trời ơi, cậu đã đủ nghèo lắm rồi!

Gân xanh trên trán Địch Gia nhảy lên, câu nói này có ý gì….

Nhưng khiến La Tiểu Lâu bất ngờ chính là, hình như hôm nay bộ trưởng tiên sinh đã hạ quyết tâm muốn làm tốt quan hệ với cậu.

Địch Gia thân thiết ôm vai La Tiểu Lâu, mỉm cười đi vào: "Tiểu Lâu à, trước mắt không nói đến vấn đề này, hôm nay tôi tìm cậu là vì có một chuyện muốn bàn."

"A? Muốn mua bản thiết kế hộp năng lượng của tôi?" La Tiểu Lâu sửng sốt, chẳng lẽ ngay cả một tập đoàn lớn như Khải Ân cũng không có mấy bản thiết kế này sao?

125 lười biếng dùng thanh âm của người mới tỉnh ngủ mè nheo bên tai La Tiểu Lâu: "Ngài nghĩ sao vậy, tư liệu ở chỗ tôi đương nhiên là bỏ xa tư liệu của mấy người liên bang lạc hậu này. Đừng quên, trước kia tôi chính là cơ giáp lợi hại —— được rồi, dù không phải cơ giáp lợi hại nhất thì cũng là cỗ cơ giáp với tin tức hoàn thiện nhất của Lam Nguyên Tinh dị thú."

Đi chết đi, tên hỗn đản này, lần này ta bị ngươi hại thảm rồi, ngươi từng nói Lam Nguyên Tinh chính là kẻ thù không đội trời chung của liên bang, nếu bọn họ phát hiện ra gì đó trong bản thiết kế, không phải thân phận của ta sẽ bị bại lộ?! Ta không muốn làm chuột bạch trong phòng thí nghiệm a, hỗn đản!

Tựa hồ nghe được tiếng lòng của La Tiểu Lâu, 125 đắc ý dào dạt nói: "Một não bộ nhân tạo thông minh như tôi sao lại không từng nghĩ đến việc đó, ngài yên tâm, đầy đều là những bản thiết kế đã trải qua chỉnh sửa của tôi, người khác tuyệt đối sẽ không thể nhìn ra bất cứ mối liên hệ nào giữa ngài và Lam Nguyên Tinh."

La Tiểu Lâu lặng lẽ nhẹ nhàng thở ra, yên tâm, cậu xoa đi mồ hôi lại vừa mới chảy ra trên trán.

Có lẽ vì không muốn khiến La Tiểu Lâu cảm thấy căng thẳng cho nên trong phòng hội nghị cũng chỉ có Địch Gia và Trầm Nguyên, hai người nhìn biểu tình của La Tiểu Lâu rồi lại liếc nhìn nhau. Địch Gia nghĩ nghĩ, lại nâng giá lên một bậc.

Ông tận lực giấu diếm lo lắng, mang vẻ thân thiện nói: "Đương nhiên cậu có thể cẩn thận cân nhắc sau đó cho tôi một câu trả lời thuyết phục, về vấn đề tiền bạc thì cậu cứ yên tâm, tuyệt đối là cao hơn so với những nơi khác. Hơn nữa, lần trước trong hiệp nghị chúng ta cũng đã thỏa thuận, những gì cậu chế tạo ra, Khải Ân có quyền ưu tiên mua lại."

Trầm Nguyên nhận được ánh mắt ra hiệu của sư phụ, cũng cười nói: "Tiểu Lâu, nếu em thật sự không muốn bán, chúng tôi cũng sẽ không ép buộc em. Nhưng nếu muốn bán, chúng tôi thật sự hi vọng em có thể bán cho Khải Ân, dù sao, anh cũng hi vọng em có thể ở lại đây thêm một thời gian. Anh nghĩ Nghiêm đại sư cũng hi vọng như thế."

Sau khi đánh lá bài tình cảm, Địch Gia lại đưa ra cái giá khiến người khác phải kích động: "Tiểu Lâu, không giấu gì cậu, để mua bản quyền của hộp năng lượng trong tay tôi, Khải Ân cho phép tôi ra giá cao nhất là hai mươi triệu. Đương nhiên, nếu cậu có ý kiến khác, có thể nói với tôi."

Sau khi kinh hách chính là kinh hỉ, không hề lo nghĩ đến vấn đề sẽ bị bại lộ, vừa nghe đến một con số như vậy, trên mặt La Tiểu Lâu liền hiện ra sợ hãi lẫn vui mừng, Đích Gia thấy thế nheo mắt, thằng nhóc này, dám giở trò lạt mềm buộc chặt với ông.

Hai mươi triệu, La Tiểu Lâu cảm thấy mình hạnh phúc đến muốn ngất đi! Trời ạ, sáng nay cậu còn phải phát sầu về vấn đề kinh tế của mình, vậy mà bây giờ một chiếc bánh vàng sáng chói lại từ trên trời rơi xuống – cậu sắp trở thành một phú ông! Cậu quyết định sau này sẽ đối xử với 125 tốt một chút.

La Tiểu Lâu hai mắt đảo qua đảo lại, mỉm cười tủm tỉm nói: "Ân, giá cả như vậy là được rồi, nhưng tôi có hai yêu cầu, một là tôi có thể tự tay chế tạo loại hộp năng lượng này, thậm chí, vào những trường hợp đặc biệt cũng có thể đem vài cái đi bán hai là Khải Ân phải giúp tôi giữ bí mật, không được nói là mua từ tôi."

Thất phu vô tội, hoài bích kì tội[1]. Không như những thay đổi nho nhỏ lần trước, lần này nếu có người biết La Tiểu Lau sở hữu một thứ như vậy, cậu sẽ bị đưa ra đầu ngọn sóng, đến lúc đó tự bảo vệ mình cũng là một vấn đề.

Này cũng là lý do La Tiểu Lâu nguyện ý bán cho tập đoàn Khải Ân, đều là người quen với nhau, chỉ cần cậu nói một tiếng, bọn họ nhất định sẽ giúp cậu bảo hộ bí mật này.

"Có thể." Địch Gia lập tức nói, "Chỉ cần cậu không bán bản thiết kế cho bất kì một tập đoàn hoặc một gia tộc nào khác, cam đoan quyền sản xuất quy mô lớn và quyền tiêu thụ đều nằm trong tay Khải Ân là được. Chính cậu vẫn có thể chế tạo, muốn mua muốn bán gì là tùy cậu." Một mình La Tiểu Lâu thì có thể bán được bao nhiêu, Địch Gia cũng sẽ không vì chút việc nhỏ này mà làm trễ đại sự.

La Tiểu Lâu cân nhắc một chút gật đầu đồng ý. Không nói đến chuyện tiền bạc, Nghiêm đại sư cũng là một lý do, ở đây, những thứ cậu học được từ Nghiêm đại sư là vô giá.

Địch Gia và Trầm Nguyên đồng thời thở nhẹ nhõm thở ra một hơi, Địch Gia là vì ý thức trách nhiệm, còn Trầm Nguyên là vì cao hứng La Tiểu Lâu sẽ tiếp tục ở lại đây.

Ý cười trên mặc Địch Gia ngày càng tăng, cười tủm tỉm hỏi: "Nghe nói, hôm qua cậu chế tạo ba hộp năng lượng."

La Tiểu Lâu nghe vậy liền hiểu rõ ông nghĩ gì, cậu cũng phối hợp nói: "Đúng vậy, cũng chính là ba loại phương pháp chế tạo hộp năng lượng, tuy rằng tôi chưa được nhìn thấy số liệu của hộp năng lượng đầu tiên, nhưng tôi cảm thấy loại thứ nhất và loại thứ hai có vẻ không khác nhau là mấy, mọi người có thể mua một trong hai loại đó, còn loại thứ ba thì tốt hơn một ít."

Việc cậu chế tạo ba hộp năng lượng tuyệt đối không có cách nào qua mắt được Trầm Nguyên và Nghiêm đại sư, không bằng cứ trực tiếp nói ra, có qua có lại, Khải Ân cũng sẽ giúp cậu giữ bí mật.

Đương nhiên La Tiểu Lâu cũng không nói ra toàn bộ câu chuyện để người khác có cơ hội tính toàn, nếu trong bốn loại thiết kế đồ cậu đã dùng ba loại, như vậy loại thứ tư hiển nhiên là phải giấu đi.

Quả nhiên, Địch Gia càng thêm vừa lòng, trầm ngâm một lát, nói: "Tôi muốn mua lại toàn bộ, tuy tôi chưa thấy qua bản thiết kế, nhưng nếu loại thứ nhất và loại thứ hai tương tự nhau, loại thứ hai tôi cũng sẽ ra giá hai mươi triệu, còn loại thứ ba tôi sẽ đưa cậu ba mươi triệu."

Chỉ trong vòng một buổi sáng ngắn ngủi, đã có bảy mươi triệu tiến vào túi! La Tiểu Lâu vui mừng đến mức không thể tự kiềm chế được, cậu cũng không có ý kiến gì khác. Khi Địch Gia đưa hiệp nghị ra, cậu cũng rất thoải mái mà giao ra ba bản thiết kế.

Ánh mắt của Địch Gia và Trầm Nguyên chợt lóe lên, Địch Gia làm như vẻ không có việc gì, hỏi: "Những thứ này là do Tiểu Lâu tự mình thiết kế?"

La Tiểu Lâu bật cười, ngẩng đầu nhìn Địch Gia: "Ngài đánh giá tôi quá cao rồi, tôi mới chỉ tiếp xúc với linh kiện bậc hai, vẫn là một tay mới, làm sao có thể tự làm ra những bản thiết kế này. Bất quá là vô tình có được, sau đó nôn nóng mà đem ra lắp thử, kết quả là bị Nghiêm đại sư bắt gặp."

Tuy rằng từ hôm qua tới nay, hai người vẫn đều bị vây trong trạng thái khiếp sợ, nhưng trong lòng cũng hiểu khả năng La Tiểu Lâu làm ra những thứ này không quá lớn, cho dù có là một thiên tài đi chăng nữa, với độ tuổi như vậy, cùng với hoàn cảnh bản thân, có thể thiết kế ra một hộp năng lượng độc nhất vô nhị cũng đã là quá khoa trương rồi.

Nghe được La Tiểu Lâu thoải mái mà thừa nhận không phải cậu thiết kế, hảo cảm trong lòng của Địch Gia dành cho La Tiểu Lâu lại gia tăng, ít nhất thiếu niên này không phải là một kẻ yêu thích hư vinh.

Nhìn tài khoản tăng lên, La Tiểu Lâu bỗng nghĩ đến một chuyện, đè nén vui mừng, cậu hướng Địch Gia nghiêm túc nói: "Tôi còn có một yêu cầu."

"Hử? Cậu nói thử xem." Tuy hiệp nghị đã kí xong, nhưng Địch Gia vẫn tốt bụng nói.

"Tôi muốn mua một bộ dụng cụ, tốt nhất là giống loại trong phòng thí nghiệm của Nghiêm đại sư." Vừa có tiền, La Tiểu Lâu liền nghĩ đến bộ dụng cụ tân tiến đã khiến cậu phải thèm chảy nước bọt biết bao lâu nay, hơn nữa, chỉ khi chính mình có dụng dụ, sau này mới có thể xử lý Ô Thạch.

Địch Gia cùng Trầm Nguyên cười ha hả, Địch Gia nói: "Nhìn không ra, tiểu tử nhà cậu tuy nhỏ nhưng tâm không nhỏ a, tiểu tử cậu thật tinh mắt, bộ dụng cụ trong phòng thí nghiệm của Nghiêm đại sư chính là dụng cụ đặc biệt Khải Ân riêng vì ông ấy mà chuẩn bị, Khải Ân chúng ta đương nhiên sẽ không cho người ngoài dùng, nhưng nếu là cậu, tôi dĩ nhiên có thể dàn xếp một chút."

La Tiểu Lâu mừng rỡ, trời ạ, có một phòng dụng cụ như vậy, không chừng cậu có thể trải nghiệm cảm giác của một chế tạo đại sư. Nghĩ đến đây, cậu ngây ngô cười hắc hắc mấy tiếng.

"Cái, cái gì?! Năm mươi lăm triệu?" La Tiểu Lâu trợn tròn mắt, hỗn đản, bộ mấy người là ăn cướp hả!

Địch Gia gật đầu, "Tin tưởng tôi, tôi tuyệt đối không nói dối, giá này là đã tính chiết khấu cho cậu rồi, nếu người khác muốn có phải trả ít nhất tám mươi triệu."

La Tiểu Lâu đau lòng thật lâu, rốt cuộc cũng đem khoản tiền còn nóng hổi trên tay chuyển đi. Ô Thạch phải được xử lý, cậu cũng nhất định phải có được bộ dụng cụ cao cấp đặc biệt kia.

Dùng hết cả buổi sáng để kí hiệp nghị, buổi trưa, La Tiểu Lâu lại nhớ tới chỗ của Nghiêm đại sư. Cách đối xử của Nghiêm lão nhân đối với cậu hình như vẫn vậy, vẫn sai khiến cậu vòng vòng, mắng chửi người thì vẫn mười phần khí thế.

Chính là, khi La Tiểu Lâu rời đi, ông ném cho La Tiểu Lâu một cái hộp. Chiếc hộp kia tuy rằng không lớn, nhưng khối lượng cũng không nhỏ, La Tiểu Lâu biết đó chính là Trọng Lôi Thạch mà Nghiêm đại sư đã nói sẽ tặng cho cậu, cậu cảm kích nói tạ ơn, sau đó bỏ vào trong bao.

Tối hôm đó, khi không còn ai trong phòng thí nghiệm, Địch Gia mới cầm ba bản thiết kế đi tìm La Tiểu Lâu, ông nói lại một lần tất cả những gì đã diễn ra ngày hôm nay, lại nói sau khi có tiền lập tức đã đặt mua cho cậu một bộ dụng cụ quý nhất.

Nghiêm đại sư vẻ mặt cửa lòng, ba bản thiết kế một lần rồi giao lại cho Địch Gia, căn dặn: "Việc này cậu lo lắng cho tốt, về sau khi tập đoàn tung ra sản phẩm cũng đừng để dính dáng gì đến La Tiểu Lâu."

"Ngài yên tâm, tôi hiểu."

Tối hôm qua La Tiểu Lâu ngủ không ngon, nhưng với tiểu kim khố rủng rỉnh tiền, khi về nhà, tinh thần cậu vẫn rất phấn chấn.

125 ở trong túi cậu kiêu ngạo nói: "Ngài xem, tôi có thể giúp ngài kiếm tiền riêng, cũng giúp ngài giữ bí mật này. Bây giờ ngài đã tin tôi là cơ giáp hữu dụng nhất đối với ngài chưa? Sau này cũng đừng luôn miệng nói tôi vô dụng, tôi chỉ biết làm chuyện xấu này nọ, cũng đừng ném tôi ra khỏi phòng, so với một chủ nhân chẳng làm tròn chức trách như ngài, thì tôi đối xử với ngài quá tốt." Nói đến phút cuối, 125 nhịn không được đòi quyền lợi cho chính mình.

La Tiểu Lâu co rút khóe miệng, tiền quả thật là ngươi giúp ta kiếm, nhưng ngươi cũng đừng khoe khang quá có được không, có phải hữu dụng nhất hay không thì ta không biết, nhưng ngươi chính là một cái cơ giáp làm nũng nhất, dính người nhất, lại còn biết giả khóc!

125 vẫn tiếp tục lải nhải khen ngợi bản thân cho đến lúc La Tiểu Lâu mở cửa căn hộ ra mới thôi, Nguyên Tích đang ngồi trên chiếc ghế sô pha thuộc về riêng y.

La Tiểu Lâu mỉm cười chào Nguyên Tích một tiếng, sau đó quay về phòng thay quần áo, rồi đi vào nhà bếp, thậm chí cậu còn mang theo tâm tình sung sướng mà nghêu ngao hát lên.

Hai phút sau, nhân viên chuyên trông chừng cơm chiều kiêu ngạo mà đi đến.

Nguyên Tích đi qua đi lại trong nhà bếp nhiều hơn thường lệ hai vòng, sau đó áp vào lưng La Tiểu Lâu, gần gũi nhìn cậu chuẩn bị bữa tối. Nhưng mà con mèo to xác này hôm nay rõ ràng là phiền phức hơn bình thường, y vừa ôm La Tiểu Lâu vừa nhích tới nhích lui, La Tiểu Lâu cũng phải vừa chuẩn bị thức ăn, vừa phối hợp với y.

"Uhm…" Nguyên Tích bỗng nhiên lên tiếng, nhưng lại lập tức im lặng.

"Sao vậy?" La Tiểu Lâu nghi hoặc hỏi, chẳng lẽ hôm nay có việc gì xảy ra với người này sao?

"Hôm qua, tôi trở về….có nói gì không?" Nguyên Tích vẫn dùng giọng điệu ngạo mạn thường ngày để hỏi, nhưng La Tiểu Lâu vẫn có thể cảm nhận được, hô hấp của y trở nên có chút dồn dập, thân thể cũng cứng lại.

La Tiểu Lâu sửng sốt một chút, nhớ lại những thứ hỗn loạn đã xảy ra hôm qua, đương nhiên ấn tượng sâu nhất vẫn là câu nói kia của Nguyên Tích, cậu híp mắt lại, cố ý giấu đi ý cười trong thanh âm, nói: "Đương nhiên không có nói gì, nhưng… anh có biết rằng, sau khi anh uống say thì rất khó hầu hạ hay không?"

Nguyên Tích hừ một tiếng, thân thể rõ ràng trầm tĩnh lại, bàn tay đang ôm lấy thắt lưng của La Tiểu Lâu chặt lại, nói một cách đương nhiên: "Kia chính là chuyện mà cậu phải làm.", nghĩ nghĩ, lại xác nhận hỏi một lần: "Chuyện trong gia đình của tôi, tôi cũng chưa nói?"

"Không có….A, tôi nhớ ra rồi, anh nói chỉ ở với một mình tôi, sẽ đối xử tốt với tôi." La Tiểu Lâu cuối cùng vẫn nhịn không được nói ra, tuy rằng mang theo ý cười, nhưng mặt cũng có chút đỏ lên….trời ơi, bộ cậu cũng điên rồi sao, đỏ mặt cái gì….

Độ mạnh trên tay Nguyên Tích lập tức lại tăng lên một bậc, đồng thời hổn hển quát lên bên tai La Tiểu Lâu: "Chuyện đó là không thể nào. Tôi không có khả năng sẽ nói những lời này với cậu."

"…."

Hai người cứ thế tranh luận đến giờ ăn cơm, Nguyên Tích thì mạnh miệng bảo y không đời nào nói ra những lời như vậy, khi La Tiểu Lâu nói lại, y còn có dấu hiệu muốn nổi giận, cho nên cậu cũng chỉ có thể đầu hàng.

Lên giường, Nguyên Tích lại một lần nữa hung tợn cảnh cáo: "Tuy tôi luôn luôn khoan dung với cậu, nhưng tôi cũng sẽ không ngại cho cậu nếm thử chút gia pháp! Cậu đừng vọng tưởng tôi sẽ quên!"

Tên nô lệ này…tên nô lệ này suốt ngày suy nghĩ cái gì a! Mặc dù cậu ta thích mình đến chịu không nổi cũng không nên có ý tưởng ngông cuồng như vậy, chính mình sao có thể chỉ có một mình cậu ta —- từ từ, chẳng lẽ La Tiểu Lâu đang thổ lộ? Chẳng lẽ cậu hi vọng y sẽ đối xử với cậu như vậy?

Lỗ tai của Nguyên Tích bắt đầu đỏ lên, không may La Tiểu Lâu lúc này lại không biết sợ chết nói một câu: "Trước kia anh từng ở với người khác sao?" Những nô lệ trước thì như thế nào?

"Vô nghĩa! Đương nhiên là không……cậu hỏi mấy chuyện này làm gì?" Nguyên Tích phẫn nộ đến mức cả gương mặt đều bắt đầu đỏ lên, "Im lặng! Không được hỏi lại, cậu chỉ cần làm tốt bổn phận nô lện của cậu là được rồi! Lại đây!"

La Tiểu Lâu nhìn Nguyên Tích thẹn quá hóa giận, cậu vẫn ngoan ngoãn tiến lại gần —- kì thật khoảng cách giữa hai người cũng không có bao nhiêu, Nguyên Tích chỉ cần duỗi tay là sắp bắt được cậu.

[1] Thất phu vô tội, hoài bích kì tội: một người ngây thơ, vô tội, nhưng nếu vô tình sỡ hữu một thứ quý giá, thì cũng sẽ vô tình trở thành mục tiêu tấn công của những người khác.

39. Chương 39: Sự Thật

La Tiểu Lâu có chút lo lắng, những dụng cụ này có vẻ sẽ chiếm một diện tích không nhỏ, căn hộ bốn phòng của cậu hiển nhiên là không đủ dùng. Vì thế, một buổi tối cuối tuần, cậu dành chút thời gian lên mạng liên

hệ với nữ nhân viên tiếp tân nhiệt tình của trung tâm thương mại Ngân Hà, biểu hiện mình muốn mua một căn hộ lớn hơn một chút.

"A! Ngài muốn đổi phòng sao, tôi sẽ lập tức gửi cho ngài những thông tin về khu căn hộ cao cấp mới ở phụ cận, ngài ở với bạn gái sao? Nếu thế, để chiếm được tình cảm thân mật của bạn gái, tôi chân thành đề nghị ngài hãy cân nhắc về căn hộ tình nhân." Thanh âm ngọt ngào của nhân viên tiếp tân truyền tới.

Nghĩ đến Nguyên Tích, khóe miệng La Tiểu Lâu giật giật, nuôi y còn phải mua phòng lớn? Khoan đã, cậu bị chập mạch sao, Nguyên Tích và bạn gái căn bản là hai khái niệm khác nhau!

Trong lúc La Tiểu Lâu đang rối rắm, một thanh âm bập bõm trẻ con vang lên: "Đúng vậy, đó là vì cậu ấy phải nuôi tôi cũng với người đàn ông của cậu ấy."

Một tiếng thét kinh hãi truyền đến từ người đối diện: "Đàn—-đàn ông? Quả nhiên, ngài như vậy thật ra cũng không có gì là lạ, ngay cả cục cưng cũng đã có rồi sao? A, thật xin lỗi vì đã nghĩ sai về tính hướng của ngài. Bất quá nếu là một nhà ba người, tôi có thể đề cử một nhà trẻ cao cấp gần trong tiểu khu của ngài—-"

Các người đang nói gì đó?! Cái gì mà tôi như vậy cũng không có gì là lạ?! Bộ tôi có chỗ nào biểu hiện tôi tính hướng bất thường sao!

Phát hiện cuộc hội thoại giữa nữ nhân viên tiếp tân và 125 đang tiến triển theo xu hướng quái dị, La Tiểu Lâu rùng mình một cái, vội vàng ngăn cản lời nói của nữ nhân viên tiếp tân "Không, không cần, đây chỉ là một hiểu lầm, tôi không có ý định dọn ra khỏi căn hộ hiện tại, tôi chỉ cần một kho hàng lớn một chút, nói cách khác, là một phòng thí nghiệm mà thôi."

Nữ nhân viên tiếp tân chần chờ nói: "Chính là, cho dù không suy nghĩ cho vợ của ngài thì cũng không thể để cho con ngài khuyết thiếu tri thức. Tuy rằng công ty sẽ chia tiền thưởng cho tôi dựa theo căn hộ mà ngài mua, nhưng đạo đức của tôi không cho phép tôi làm ngơ trước một đứa trẻ đáng thương như vậy——"

Tôi có thể nói tiểu kịch trường trong não bộ của nhân viên tiếp tân ngài quá lớn không đây? Tôi cần nhà trẻ cao cấp làm gì?! Để gửi một viên đá biết làm nũng, biết trộm lấy những gì nó nhìn thấy vào đó?

"Ồ, thật cảm ơn cô! Tôi cam đoan nó sẽ được hưởng một nền 'giáo dục' tốt đẹp! Cô chỉ cần giúp tôi lựa chọn một vài căn hộ lớn trong phụ cận là được." La Tiểu Lâu kiên trì nói.

"Ngài chắc chứ?" Bản năng làm mẹ của nữ nhân viên đã trót bị 125 lôi kéo ra, cô vẫn không thôi ngờ vực, hỏi lại lần nữa.

"Tôi chắc chắn—-" La Tiểu Lâu nghiến răng nghiến lợi dùng sức nắm viên đá, nháy mắt bảo nó lập tức chấm dứt cuộc đối thoại ngu xuẩn này.

"Cám ơn ngài, xin ngài cứ yên tâm, cháu dù sao cũng là con của hai người, chỉ cần hai người không vứt bỏ cháu, cháu đã rất thỏa mãn rồi." 125 cảm động nói, hiếm có người nào quan tâm đến nó như vậy.

……

……

Nữ nhân viên cũng kiềm nén sự cảm thương đối với đứa trẻ trong lòng, bắt đầu giúp La Tiểu Lâu chọn ra vài mẫu căn hộ lớn trong tiểu khu, không bao lâu sau, hơn mười hình ảnh ba chiều của các căn hộ đã được truyền tới. Điều khiến La Tiểu Lâu hài lòng nhất chính là trên tầng chín của khu căn hộ mà cậu đang sinh sống còn ba phòng trống thích hợp yêu cầu của cậu, trong đó có một phòng thậm chí ngay ở phía trên nhà cậu.

Bày trí bên trong còn tốt hơn so với căn hộ bốn phòng của cậu, La Tiểu Lâu nhìn giá cả, ba trăm chín chục ngàn. Xét thấy tiểu kim khố gần đây cao lên không ít, La Tiểu Lâu cũng không có đắn đo mà mua lại căn hộ bên trên.

"Mặt khác, dựa theo yêu cầu về kho hàng mà ngài đã mô tả, tôi vừa chọn cho ngài mấy kho hàng ngầm, ngài muốn xem thử không?"

"Cũng được." La Tiểu Lâu suy nghĩ một chút liền đồng ý, dù sao, sau này nguyên vật liệu của cậu chắc chắn sẽ càng ngày càng nhiều, cậu cũng nên chuẩn bị một kho hàng để dùng.

Cuối cùng La Tiểu Lâu lại bỏ ra hai trăm nghìn mua một kho hàng không nhỏ.

Sau khi kí hợp đồng trên mạng, nữ nhân viên chuyên nghiệp nói: "Tối mai chìa khóa của hai gian phòng này sẽ được đưa đến chỗ ngài, phiền ngài lúc đó hãy kí nhận."

La Tiểu Lâu khách khí nói cảm ơn, ngay sau đó, 125, hoàn toàn xem nhẹ cậu, cùng nữ nhân viên tiếp tân diễn một màn cáo biệt đầy lưu luyến. Khi nữ nhân viên hỏi tên của nó, 125 láu cá thậm chí còn giả vờ xấu hổ nói chính mình gọi là Alpha, đáng yêu đến mức nữ nhân viên tiếp tân cơ hồ muốn ôm lấy đứa trẻ nhỏ nhắn đáng yêu trên màn hình hôn một cái.

La Tiểu Lâu cố nén run rẩy, thoát khỏi mạng, quay đầu nhìn chằm chằm vào 125, "Tại sao khi nói chuyện với cô ta, ngay cả giọng nói của ngươi cũng thay đổi, nói thử ta nghe vì sao ngươi lại giả làm trẻ con!"

125 khinh thường liếc nhìn La Tiểu Lâu: "Mấy chuyện này còn phải hỏi sao, gần đây tôi nghiên cứu những điều cần lưu ý khi giao tiếp với đại mỹ nữ, bộ dạng này là dễ dàng khiến các cô mềm lòng nhất."

"Nhưng mà, ngươi nghiên cứu mấy thứ này làm gì…."

"Đã trễ thế này, cậu còn làm gì trong thư phòng đó?" Âm thanh tức giận của Nguyên Tích từ ngoài cửa truyền vào, thời gian trừng mắt giáo dục lập tức chấm dứt, La Tiểu Lâu ngoan ngoãn đứng dậy đi ra ngoài, 125 cũng phục hồi trạng thái đáng phải có của một viên đá.

Cùng buổi tối hôm đó, ở La gia lại không được tốt đẹp như vậy.

Đuổi đi bọn người hầu chướng mắt, La Thiếu Phàm nổi giận đùng đùng xông vào phòng của bà Kim, nói: "Hắn căn bản là không có đưa đồ cho tôi, bà quả thật là dạy dỗ ra một đứa con thật tốt đó! Quả nhiên là người lớn lên ở loại địa phương này!"

Ngày hôm qua phải đoạn tuyệt quan hệ mẹ con với La Tiểu Lâu đã khiến bà Kim cảm thấy rất mất mát, nhưng thấy La Thiếu Phàm vào phòng, bà cố gắng vực dậy tinh thần của mình, nói: "Nó—-nó vốn không phải như vậy, chờ sau này mẹ sẽ đi lấy cho con."

La Thiếu Phàm hoài nghi nhìn bà Kim vài lần, hừ một tiếng, cũng không nói gì nữa.

"Mẹ thật sự cũng không ngờ nó sẽ vì một vật nhỏ mà trở mặt với mẹ, sớm biết như vậy mẹ đã không giao cho nó—-may mà mẹ còn có con, đứa nhỏ, nếu không phải vì con, mẹ sẽ không sống chết cũng phải ở lại La gia.", vẻ thương tâm trên mặt bà Kim dần dần được thay bằng từ ái, bà thân thiết nhìn gương mặt anh tuấn của La Thiếu Phàm.

Nhất thời, La Thiếu Phàm cảm thấy mất tự nhiên, hắn tùy tiện nói vài câu ứng phó, sau đó vội vã rời khỏi phòng của bà Kim, hơn nữa còn cẩn thận tránh mặt những người hầu có thể đem hành tung của hắn báo cho La đại phu nhân.

Đúng vậy, địa vị của hắn trong căn nhà này vốn rất đặc biệt, hắn phải sống thật cẩn thận. Không như La Thiếu Quân và La Thiếu Thiên, hắn không được xem là cậu chủ trong ngôi nhà này.

Bất quá, sau này sẽ mọi chuyện sẽ khác.

Hết thảy cũng vì người đàn bà trong căn phòng kia, bà đã đem lại cho hắn tin tức tốt nhất, đương nhiên cũng có tin tức xấu nhất.

Vài ngày sau khi bước chân vào căn nhà này, người đàn bà kia đã lặng lẽ tìm tới hắn, nói với hắn rằng bà là mẹ ruột của hắn.

Chuyện này đối với La Thiếu Phàm mà nói quả thật là sấm sét giữa trời quang. Trong ánh mắt hà khắc của La phu nhân và cái nhìn lạnh lùng của bọn người hầu, La Thiếu Phàm không ngừng ảo tưởng về cha mẹ ruột của mình, nhưng lúc một người đàn bà như thế tìm tới cửa, hắn vẫn không thể nào chấp nhận được.

Nhưng bà Kim cũng nói cho hắn một tin tức khiến hắn phải kinh hỉ, đó chính là hắn không phải chỉ là một đứa con nuôi của La thiếu tướng mà là con ruột của La thiếu tướng.

La Tiểu Lâu là đứa con của La thiếu tướng và người đàn bà mà ông yêu thương nhất, mà bà Kim lúc ấy lại là người giúp việc phụ trách chăm sóc người đàn bà kia.

Bà Kim lúc ấy còn trẻ, dễ dàng bị vị tướng quân anh tuấn giàu có lại lãnh khốc mê người hấp dẫn, vẫn thầm mến nam chủ nhân. Sau đó, bà ngây ngô không hiểu được cuộc đời tàn khốc, đã không kiềm chế được mà lợi dụng lúc La Thành Vận say rượu mà lên giường với ông.

Sau khi La Thành Vận tỉnh lại, ông đã rất hối hận và cảm thấy có lỗi với mẹ của La Tiểu Lâu. Nhìn La Thành Vận đau khổ, bà Kim âm thầm thương tâm cho nên cũng không còn liên lạc với ông nữa.

Nhưng một tháng sau, bà Kim hoảng sợ phát hiện mình đã có mang, mang theo niềm vui sướng cùng với nỗi lo sợ, bà đã rời khỏi nhà mẹ ruột La Tiểu Lâu cho đến khi sinh ra La Thiếu Phàm.

Nhìn đứa con vẫn còn bọc trong tã lót, bà Kim cắn răng, lấy hết can đảm trở về tìm La Thành Vận. Cho dù không phải vì chính mình, bà cũng phải suy nghĩ cho đứa con, đứa nhỏ cần phải có sự chăm sóc của một người cha, bà không thể để đứa con phải trải qua cuộc sống hạ đẳng như mình.

Nhưng bà đã không tìm được La Thành Vận, bà gặp lại mẹ ruột của La Tiểu Lâu, nữ chủ nhân xinh đẹp lại lãnh đạm kia cư nhiên cũng mang thai.

Bà Kim tiếp tục ở lại chăm sóc cho chủ nhân trước đây của mình, không chỉ vì nữ chủ nhân kia đối xử với bà không tệ, mà còn vì bà muốn một lần nữa được gặp mặt La Thành Vận. Cả ngày bận rộn, buổi tối còn phải vội vã trở về căn phòng cho thuê chăm sóc con, bà Kim vô cùng mỏi mệt, nhưng vì con, bà cắn răng chịu đựng.

La thiếu tướng quả nhiên trở lại thăm hỏi nữ chủ nhân, tựa hồ ông muốn mang đứa con trở về nhưng bị mẹ ruột của La Tiểu Lâu kiên quyết cự tuyệt.

Bà Kim ngăn ông lại, nhưng La Thành Vận chỉ lạnh lùng nhìn bà một cái, thậm chí không cho bà một cơ hội để giải thích đã lạnh lùng rời đi.

Lúc này bà Kim mới hoàn toàn bừng tỉnh khỏi tâm trạng của một cô gái trẻ mãi ôm ấp tình cảm, thống khổ vô cùng. Người kia căn bản là sẽ không thích người khác. Hắn vì gia tộc mà kết hôn với một người phụ nữ, nhưng ngoài nữ chủ nhân ra, hắn sẽ không yêu người khác.

Một tháng sau, nữ chủ nhân đi ra ngoài một chuyến, lúc trở về bà bị thương nặng, thân thể nhanh chóng trở nên hư nhược. Trước lúc nhắm mắt, nữ chủ nhân ôm lấy La Tiểu Lâu mới được sinh ra không bao lâu, không ngừng hôn đứa bé, miệng nói: "Đứa con đáng thương của mẹ, không ngờ cuối cùng con vẫn phải mang vận mệnh giống mẹ." Sau đó đeo một sợi dây chuyền lên cổ La Tiểu Lâu.

Tiếp đó nữ chủ nhân cho bà Kim tất cả mọi thứ trong nhà, chỉ cầu xin bà hãy chăm sóc La Tiểu Lâu. Trước lúc lâm chung, bà còn không ngừng căn dặn bà Kim đừng giao La Tiểu Lâu cho La Thành Vận.

Sau khi nữ chủ nhân mất đi, La Thành Vận quả nhiên đã quay trở về tìm lại đứa con. Lúc ấy, không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà bà Kim lại giao đứa con ruột của mình cho người đàn ông đang vô cùng tiều tụy vì vừa mới mất đi người phụ nữ mà mình âu yếm, cho dù tiến hành kiểm định gen, bọn họ thật sự cũng là cha con với nhau.

Bà sẽ tự mình nuôi nấng La Tiểu Lâu, nhưng — bà tuyệt đối không muốn nhìn thấy con trai của mình lớn lên trong một tầng lớp giống như bản thân.

Bà Kim tự an ủi chính mình, bà sẽ tận tâm chăm sóc La Tiểu Lâu, hơn nữa, nữ chủ nhân căn bản cũng không muốn con của mình bị đưa đến La gia.

Mười bảy năm sau, bà Kim ngày càng không thể chịu được những tưởng niệm về đứa con ruột cứ nặng dần trên vai theo năm tháng, bà mang theo La Tiểu Lâu tìm đến La gia, bà một mình tìm đến La Thành Vận, nói với ông chuyện năm đó bà mang thai, nhưng cũng không dám nhắc đến việc mình tráo con.

La Thành Vận vẫn lãnh đạm không khác gì năm đó, không nói một tiếng xoay người bước đi, ông căn bản không cần hai mẹ con bọn họ.

Bà Kim chỉ đành mặt dày đi tìm La đại phu nhân, cam đoan chính mình chỉ hi vọng La Tiểu Lâu có thể được ghi vào gia phả của La gia, còn bản thân mình thì sẽ không còn bất cứ quan hệ dây dưa nào với La thiếu tướng nữa.

Có rất nhiều chuyện đã xảy ra ngày hôm đó, nhưng cuối cùng, vị phu nhân kia cũng đã đáp ứng.

Bà Kim vô cùng nôn nóng, bà quả thật rất muốn nhìn thấy đứa bé năm đó. Bà chưa từng nghĩ rằng La Tiểu Lâu cư nhiên chủ động rời đi, đứa bé đó dù sao cũng đã cùng mình sinh sống hơn mười mấy năm, bà Kim cũng có vài phần cảm tình.

Cuối cùng, bà Kim đưa lại cho La Tiểu Lâu chiếc vòng cổ mà mình trộm lấy, bản thân thì ở lại La gia.

Sau khi tìm được La Thiếu Phàm, bà Kim nói thẳng ra tất cả. La Thiếu Phàm không dám tin, thậm chí còn đi kiểm nghiệm gen, nhưng cuối cùng hắn vẫn không thể phủ nhận sự thật bản thân là mình chính là con trai ruột của bà Kim.

La Thiếu Phàm biết, hắn không thể để lộ bí mật này ra ngoài, nhưng bí mật này đồng thời cũng là một cơ hội cho hắn xoay người.

Cuối cùng hắn cũng biết vì sao mỗi lần đại phu nhân muốn đưa mình đi học xa nhà, La thiếu tướng lại tìm mọi cách ngăn trở, ông ta vẫn đối với hắn vô cùng tốt, thậm chí có thể nói là không hề thua kém gì so với La Thiếu Quân và La Thiếu Thiên.

La Thiếu Phàm lúc bấy giờ mới đi tìm phụ thân của mình, chất vấn ông xem hắn có phải là con ruột của ông hay không.

La Thành Vận trầm mặc, nói với hắn một câu: "Có phải hay không thì quan trọng gì cơ chứ, mẫu thân của con chưa từng yêu cha, nàng, nàng chỉ là muốn một đứa con mà thôi."

La Thiếu Phàm nhìn thẳng vào phụ thân, do dự thật lâu, lại hỏi: "Còn La Tiểu Lâu thì sao? Đứa con riêng của ngài?" Những lời này kì thật hắn vì chính mình mà hỏi, hắn mới chính là đứa con không trách nhiệm với cha mẹ.

"Nó? Sự ra đời của nó là một sai lầm, nó rời đi cũng tốt. Về phần nữ nhân kia, con không cần để ý đến bà ta. Đồng thời cũng đừng tin những gì bà ta nói, trước kia bà ta đã làm chuyện có lỗi với mẫu thân của con." La thiếu tướng nói.

Một sai lầm, đây là định nghĩa mà phụ thân của hắn dành cho hắn.

Khoảnh khắc bà Kim mang La Tiểu Lâu tới cửa, hắn đã không ngừng chế giễu, hắn khinh thường La Tiểu Lâu, thậm chí luôn gây khó dễ cho cậu, nhưng thật không ngờ, đứa con riêng không ai muốn, đứa con riêng không thể được phơi bày ra ngoài ánh sang lại chính là hắn.

La Thiếu Phàm nắm chặt hai tay, một ngày nào đó, hắn sẽ đem tất cả những kẻ từng xem thường hắn dẫm nát dưới lòng bàn chân.

Trước khi đi, La thiếu tướng đã nói một câu khiến La Thiếu Phàm chú ý, mẫu thân của hắn để lại cho hắn một món gì đó, đó chính là vật báu vô giá mà hắn phải gìn giữ cẩn thận.

Nghe xong câu này, La Thiếu Phàm lập tức có ý tưởng xấu, quay lại hỏi xem mẫu thân của La Tiểu Lâu để lại gì cho cậu.

Kim phu nhân cẩn thận ngẫm nghĩ, tựa hồ ngoài chiếc vòng cổ, cũng không có gì khác. Năm xưa bà cảm thấy thích chiếc vòng cổ đó nên vẫn đeo bên người một khoảng thời gian rất dài.

Lúc này, La Thiếu Phàm mới nói mẫu thân giúp hắn lấy lại chiếc vòng cổ kia, bà Kim do dự thật lâu, cuối cùng, không thể chịu nổi hắn dây dưa, gật đầu đồng ý.

Nhưng hôm qua, hắn không thể lấy đồ vật về, liền trực tiếp nổi giận với bà Kim.

125 bị người dòm ngó lúc này đây đang đáng thương nằm trong căn phòng nhỏ cạnh chủ phòng, đây là kết quả của những mồ hôi và công sức mà nó đã bỏ ra để năn nỉ chủ nhân đừng cho nó vào phòng thí nghiệm. Được rồi, tuy rằng chỉ cách chủ phòng một cánh cửa, nhưng tốt xấu gì cũng có thể xem như nó có được một

căn phòng riêng, có thể lên mạng, nghe trộm hay làm những việc khác cũng không phải là khó khăn đối với nó!

Trưa thứ hai, sau khi tan học, La Tiểu Lâu liền vội vã rời khỏi trường, 125 lặng lẽ scan toàn bộ trường học, phát hiện người hôm trước muốn đem nó đi không ở gần đó nên cũng không lên tiếng nhắc nhở La Tiểu Lâu phải chờ chủ nhân của cậu cùng về nhà.

Sau hôm say rượu, Nguyên Tích cố ý nhấn mạnh y mỗi ngày sẽ trở về ăn bữa tối, nếu không về y sẽ báo trước cho cậu, cho nên, nếu không có gì ngoài ý muốn, La Tiểu Lâu sẽ chuẩn bị bữa tối dành cho hai người ăn.

Lúc sáu giờ, máy liên lạc báo với cậu nhân viên giao hàng sắp tới, La Tiểu Lâu cao hứng cầm lấy chìa khóa, đồng thời dặn trước nhân viên giao hàng đả thông lối đi giữa phòng ở hiện tại của cậu và căn phòng trên lầu, sau đó liền đi lên nhìn căn phòng mới. La Tiểu Lâu cảm thấy vô cùng vừa lòng, tuy rằng để làm phòng thí nghiệm cũng hơi uổng phí một chút, nhưng nơi này thật sự đủ rộng.

Nửa tiếng lại trôi qua, tiếng chuông cửa một lần nữa vang lên. La Tiểu Lâu nhướng mày, không phải Nguyên Tích lại được người khác đưa về nữa đó chứ?

Nhìn qua máy quay, bên ngoài cư nhiên lại là Trầm Nguyên, La Tiểu Lâu kinh ngạc mở cửa.

Trầm Nguyên mỉm cười đứng ngoài cửa, nói: "Sư phụ bảo anh mang nguyên bộ dụng cụ lại đây, không làm phiền em chứ?"

La Tiểu Lâu nghe vậy, mặt mày lập tức vui tươi hớn hở hẳn lên: "Sao lại phiền, vừa lúc em đang rỗi."

Sau đó, cậu nhìn thấy bãi chiến trường sau lưng Trầm Nguyên, ngây người. Những chiếc thùng ước chừng có thể bày đầy mười căn phòng kia đều là của cậu sao?

La Tiểu Lâu không khỏi thầm cảm thấy may mắn vì hôm qua cậu đã mua thêm căn hộ mới. Lúc đó cậu cũng không ngờ nguyên bộ lại nhiều đến như vậy – bên cạnh những dụng cụ tinh vi cơ hồ có thể bày đầy một tầng lầu của cậu còn có mười thùng nguyên vật liệu lớn, hơn nữa, khi nhìn thấy danh sách nguyên vật liệu, La Tiểu Lâu cười không thể khép miệng lại được.

Tất cả đều là vật liệu cao cấp! Thấp nhất là bậc ba, bậc bốn cũng không ít, ngay cả Trọng Lôi Thạch quý hiếm cũng chất đầy một thùng.

La Tiểu Lâu trợn mắt há hốc mồm, những vật liệu này, thậm chí còn rẻ hơn cả dụng cụ nữa!

Trầm Nguyên cũng âm thầm cảm thán: Làm sao mà ít được, bộ đồ nghề này được chế tạo theo bộ đồ nghề tiêu chuẩn của Nghiêm đại sư cơ mà! Bộ dụng cụ mà tập đoàn chuẩn bị cho đại sư cấp liên bang đương nhiên là phải cao cấp nhất tiên tiến nhất, đồng thời cũng là hoàn thiện nhất. Nếu La Tiểu Lâu chỉ muốn một bộ dụng cụ bình thường thì sư phụ của anh, Địch Gia, đã có thể tự mình làm chủ, lấy một bộ đưa cho La Tiểu Lâu rồi.

Sau khi biết La Tiểu Lâu nắm trong tay những bản thiết kế mà công ty muốn độc quyền mua bán, vì nhiều lý do, Địch Gia cũng không có đưa cho La Tiểu Lâu một cái giá quá cao, thậm chí còn cố ý động tay động chân đối với tên tuổi của La Tiểu Lâu trong hồ sơ của công ty, đương nhiên cũng là vì giữ không cho thân phận của La Tiểu Lâu bị phơi bày ra ánh sáng. Đồng thời ông cũng là một trong số ít những người biết Nghiêm đại sư thu La Tiểu Lâu làm đệ tử.

Nhưng Nghiêm đại sư hiển nhiên không có lo nghĩ nhiều như vậy, tiểu đệ tử của ông làm sao có thể để người khác lợi dụng, thế nên ông lập tức vung lên tuyệt bút xin vật liệu cho mình, toàn bộ đóng gồi rồi mới gửi lên xe đưa đến nhà La Tiểu Lâu.

Đối với vị cơ giáp chế tạo đại sư tính tình táo bạo này, Địch Gia làm bộ trưởng cũng chỉ có thể nhắm một con mắt mở một con mắt. Ông lão một khi đã muốn thiên vị đồ đệ thì ai cũng không thể nói được gì.

Vì thế, ngoại trừ cả một căn hộ bị chiếm dụng, kho hàng của La Tiểu Lâu cũng chất đầy vật liệu.

Chờ mọi thứ được sắp xếp đâu vào đấy, La Tiểu Lâu mời Trầm Nguyên vào phòng khách nghỉ ngơi uống trà – đương nhiên, khi mua hộp trà khô đó, La Tiểu Lâu không thể không than thở, đắt muốn chết.

Ngồi trong phòng khách tràn ngập hương vị thức ăn, dưới ngọn đèn ấm áp, trong tay cầm chén trà, Trầm Nguyên không thể không thừa nhận, căn hộ trong tiểu khu không thể được xem là sang trọng này lại ấm áp đến mức khiến người ta phải hâm mộ.

"Em ở một mình?" Trầm Nguyên mỉm cười bâng quơ hỏi.

La Tiểu Lâu há to miệng, không đợi cậu trả lời, cửa căn hộ mở ra, Nguyên Tích đầu đầy mồ hôi đang đen mặt đứng ở cửa ra vào.

Nguyên Tích từ miệng của các công nhân khuân vác cũng đại khái biết được chuyện gì đang diễn ra, y liếc mắt nhìn người thanh niên đang ngồi ở vị trí vốn luôn dành cho mình, sắc mặt càng trở nên khó coi. Mẹ nó, trong nhà có thay đổi La Tiểu Lâu cũng không biết nên thương lượng với người đứng đầu gia đình là y sao trước một tiếng sao?!

Mẫu thân của y có chuyện gì cũng sẽ báo trước với phụ thân một tiếng, cho dù phụ thân chưa bào giờ phản đối chủ ý của người – nhưng đó chính là sự tôn trọng tối thiểu!

Hơn nữa, cậu còn đem một người đàn ông xa lạ vào nhà là có ý gì?!

40. Chương 40: Lễ Vật

Trong khoảnh khắc, La Tiểu Lâu theo phản xạ muốn đem Trầm Nguyên đi giấu ở một nơi mà Nguyên Tích không thể nào nhìn thấy, nhưng cậu lập tức ý thức được đầu óc của mình hoạt động thật ngu xuẩn, hơn nữa điều này căn bản không thể nào trở thành sự thật được.

La Tiểu Lâu khẩn trương mà vô ý thức nắm chặt lấy chiếc vòng cổ, thanh âm rầu rĩ của 125 vang lên bên tai cậu: "Ôi, ngài đừng trông cậy gì ở tôi—" Nói tới đây, nó sợ bị Nguyên Tích phát hiện nên dứt khoát tắt máy.

La Tiểu Lâu trầm mặc vài giây, đứng lên khỏi sô pha, cố gắng duy trì nụ cười trấn định, ôn hòa nói: "Anh đã trở lại rồi, cơm chiều đã được chuẩn bị tốt. A, anh muốn tắm rửa thay quần áo trước không?". Trời biết lá gan nhỏ bé của cậu đang run rẩy co rút lại chỉ còn một chút xíu.

Nguyên Tích lạnh mặt đi vào phòng, nhìn La Tiểu Lâu đang vô cùng cẩn thận, y cũng không thể nổi giận được, y biết như vậy sẽ làm tổn hại đến tôn nghiêm của một chủ nhân, bởi vì y và em họ của mình thường xuyên cười nhạo phụ thân mỗi lần người phát tác khi lão bà âu yếm của mình đi tụ hội – bây giờ y có lẽ đã hiểu được một chút.

Mỗi lần trở về nhà, nhìn thấy nụ cười ấm áp của La Tiểu Lâu, Nguyên Tích quả thật cảm thấy bản thân không còn là chính mình nữa, nơi nào đó trong lòng trở nên mềm nhũn đến mức y cũng không thể thích ứng, có lần y còn nghĩ rằng mình sinh bệnh, nhưng thật rõ ràng, đây chỉ là một cảm giác trọng yếu khác trong cuộc sống của y mà thôi.

Phụ thân từng nói, mỗi người đàn ông đều có cảm giác này…

Không có biện pháp, có nô lệ chính là như vậy, Nguyên Tích tự nhủ.

Dù vậy, Nguyên Tích cũng không rộng lượng đến mức tỏ vẻ tha thứ, y lạnh lùng hừ một tiếng, lướt qua người La Tiểu Lâu, đến ngồi trên ghế sô pha, trừng mắt nhìn người đàn ông chết tiệt ở đối diện.

La Tiểu Lâu xấu hổ ngồi trở về vị trí, giới thiệu hai người với nhau: "Đây là người ở chung nhà với em, Nguyên Tích. Còn đây là đồng sự ở chỗ làm của tôi, giúp tôi đưa dụng cụ đến đây."

Nghe được bốn chữ "người ở chung nhà", trong mắt Trầm Nguyên hiện lên suy nghĩ sâu xa, khách khí nói với Nguyên Tích: "Xin chào."

Nguyên Tích mặt không chút thay đổi gật đầu, sau đó ánh mắt chờ đợi một lời giải thích dừng lại trên người La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu âm thầm rít gào, làm ơn đi, đừng có khó khăn như vậy có được hay không a!Tuy rằng, nhờ gần đây lên mạng tìm hiểu, cậu cũng biết bản tính độc chiếm và sở hữu địa bàn của loài mèo là rất dữ dội….

Nhìn thấy tình hình này, Trầm Nguyên khẽ cười cười, đứng dậy nói: "Nếu không còn việc gì anh cũng nên trở về báo cáo kết quả với sư phụ, Tiểu Lâu, nếu còn vấn đề gì thì nhớ liên lạc cho anh."

La Tiểu Lâu nhẹ nhàng thở ra, khách khí nói: "Anh có muốn ăn cơm chiều trước khi đi không?"

Trầm Nguyên lắc đầu: "Không quấy rầy em nữa, sư phụ đang chờ anh, hơn nữa bên ngoài còn có nhân viên giao hàng."

La Tiểu Lâu một lần nữa biểu hiện lòng biết ơn của mình, sau đó tiễn Trầm Nguyên ra cửa.

Lúc trở vào, La Tiểu Lâu liền trông thấy Nguyên Tích đang cau mày đánh giá chỗ ngồi vốn dành riêng cho y, ho khan một tiếng, cậu nhẹ giọng nói: "Đồng nghiệp của tôi giúp tôi mang một số dụng cụ đến đây, bởi vì không đủ chỗ để, cho nên tôi đã mua lại căn phòng trên lầu và một kho hàng ngầm. Như vậy sẽ tiện lợi hơn cho tôi xử lý vật liệu, chế tạo linh kiện, lắp ráp hộp năng lượng và những thứ khác."

Ân? Hộp năng lượng? Nguyên lai cậu lăn qua lăn lại với mấy thứ này là để làm quà tặng sinh nhật cho y? Biểu tình của Nguyên Tích nhanh chóng dịu xuống, y lựa chọn xem nhẹ những nội dung phía trước ba chữ "hộp năng lượng".

Tuy rằng toàn bộ giông tố trong lòng đã rút đi, Nguyên Tích vẫn giữ bộ mặt cứng ngắc, kháng nghị: "Tôi nhớ mình đã từng nói với cậu, có một số việc cậu nhất định phải thông qua ý kiến của tôi, nhất là những việc quan trọng. Mặt khác, là chủ nhân của cậu, tôi có trách nhiệm phải vì cậu suy nghĩ, cậu chọn bạn phải thận trọng, đặc biệt là nam nhân—-" Nói đến lời cuối cùng còn làm ra vẻ lo nghĩ cho La Tiểu Lâu.

"Từ từ!" La Tiểu Lâu nhịn không được nói, "Tại sao tôi phải cẩn thận khi kết bạn, anh cũng nên cẩn thận mới phải, nhất là nữ…."

Hử? Nữ? Nghĩ đến người đưa Nguyên Tích về ngày hôm đó, La Tiểu Lâu không thể không lo lắng, sao cậu lại bắt đầu trở nên kỳ quái giống người này a a a!

Sắc mặt của Nguyên Tích vụt đỏ lên, y đứng dậy, chỉ tay vào trán La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu sợ tới mức run lên, trời ạ, khó có hôm nào như hôm nay Nguyên Tích biểu hiện ra thái độ không muốn truy cứu, cậu lại đổ thêm dầu vào lửa để làm chi?! Kì thật, cậu, cậu không hề để ý đến việc kết bạn của Nguyên Tích!

Nguyên Tích chỉ vào La Tiểu Lâu nửa ngày, cuối cùng hung tợn nói: "Đi chuẩn bị cơm chiều đi, tôi sắp chết đói rồi!"

Tuân lệnh y, La Tiểu Lâu nhanh chóng vọt vào bếp, chừa lại Nguyên Tích vẫn còn đỏ mặt đứng tại chỗ.

Mỗi lần phụ thân bị mẫu thân chỉ trích vì thân thiết với người nào đó, ông đều nói với bọn họ: thê tử ghen kì thật là một biểu hiện của tình yêu mà nàng dành cho ngươi, cho nên chúng ta nên cảm thấy hạnh phúc chứ không phải là phẫn nộ.

Nguyên Tích phát hiện nhiệt độ trên mặt y không thể nào hạ xuống, đến khi La Tiểu Lâu lo lắng đặt một ly sữa trước mặt y, y mới trừng mắt liếc La Tiểu Lâu một cái, cầm chiếc ly trước mặt lên.

Ừm, hương vị cũng không tệ lắm…. La Tiểu Lâu cố gắng lấy lòng y cũng vô dụng mà thôi! —- Lại nói, La Tiểu Lâu đã lâu không mua bánh ngọt ở Tam Mộc về — Hơn nữa, y có bạn là nữ từ khi nào? Nguyên Tích cố gắng nhớ lại.

La Tiểu Lâu bê bữa tối lên, rau củ, rau củ, rau củ, tôm, hương vị mê người ập vào mặt. Nguyên Tích cũng không thể giữ vẻ mặt căng cứng được nữa, theo y quan sát, tiểu nô lệ đã thầm yêu mình này, từ trước đến nay quả thật là toàn tâm toàn ý đối với mình.

"Thứ sáu này cậu xin phép nghỉ một bữa đi." Nguyên Tích bỗng nhiên mở miệng nói.

La Tiểu Lâu nhìn biểu tình như nói "Cậu đã vì Athes mà xin nghỉ phép một ngày, nếu dám cự tuyệt tôi, tôi sẽ nổi bão cho cậu xem" của Nguyên Tích, không thể không gật đầu, thứ sáu là sinh nhật của Nguyên Tích, có lẽ y muốn ăn mừng một chút vào thứ bảy. Một năm chỉ có một lần, cậu không nên cự tuyệt.

Nói đến sinh nhật, La Tiểu Lâu lại nhớ đến món quà sinh nhật mà mình còn chưa động thủ chế tạo. Đương nhiên, tất cả mọi thứ bây giờ đã sẵn sàng, vật liệu, thiết bị đều đầy đủ, ngày mai bắt đầu chế tạo đi.

Sau bữa tối, La Tiểu Lâu xử lý hết việc nhà, đem 125 bỏ vào căn phòng nhỏ kế bên chủ phòng, sau đó lên giường.

Tuy chiếc giường hiện giờ diện tích rất lớn, nhưng La Tiểu Lâu cũng rộng lượng không bỏ rơi con mèo Nguyên Tích có tập tính thích cùng chồng ngủ. Đương nhiên, đêm nào cậu cũng tiến vào trong ***g ngực của Nguyên Tích, quấy rầy Nguyên Tích, thật sự có chút ngượng ngùng, nhưng mỗi lần cậu tỏ ý muốn tách ra, Nguyên Tích đều rất giận dữ…

Chiều hôm sau, La Tiểu Lâu chuẩn bị cơm tối từ sớm. Dựa theo thời gian huấn luyện từ trước đến nay của Nguyên Tích, đại khái phải hai tiếng nữa y mới về đến nhà, La Tiểu Lâu yên tâm mang theo tài liệu lên phòng thí nghiệm trên lầu.

Dựa theo phương pháp mà 125 đã giải thích, trước tiên phải xử lý Trọng Lôi Thạch, sau đó cẩn thận cất vào hộp.

Mấy hôm trước Trầm Nguyên đã giúp cậu xử lý vật liệu đủ để lắp ráp ba hộp năng lượng, La Tiểu Lâu suy nghĩ, sau khi tài khoản của mình có thêm tiền, cậu đã liên lạc với Cao chủ quản mua thêm một phần vật liệu, nhưng không có Kim Hà Tinh. Giống lần trước, lượng vật liệu này đủ để chế tạo bảy hộp năng lượng.

Trước tiên La Tiểu Lâu xử lý toàn bộ tài liệu, xong, để riêng một bên, sau đó mới lấy ra Trọng Lôi Thạch mà Nghiêm đại sư đã đưa cho cậu.

Thanh âm của 125 cũng trở nên nghiêm túc, nói bên tai La Tiểu Lâu: "Ngài đã biết được phương pháp chế tạo Trọng Lôi Thạch, nhưng lần này, ngài cần phải thay đổi một chút. Trong quá trình gia công Trọng Lôi Thạch gia nhập Ô Thạch, đồng thời sử dụng ý thức nguyên lực để dẫn đường cho cả hai loại vật chất. Bởi vì ý thức của ngài chỉ mới ở giai đoạn đầu tiên, cho nên hiệu quả thế nào còn chưa thể nói trước, trong lúc ứng dụng bất kì chuyện gì cũng có thể xảy ra, cho nên bản thân cần phải khống chế cho thật tốt."

Dừng lại một chút, 125 lại bổ sung: "Tôi sẽ ở bên cạnh trông chừng, vạn nhất có gì ngoài ý muốn xảy ra, tôi sẽ đánh thức ngài."

La Tiểu Lâu gật gật đầu, hít sâu một hơi, bắt tay vào xử lý Trọng Lôi Thạch.

Âm thầm đếm thời gian, khoảnh khắc máy liên lạc rung lên, La Tiểu Lâu bỏ thêm Ô Thạch vào, nhắm mắt lại.

Ứng dụng của ý thức nguyên lực chính là sử dụng tinh thần lực để dẫn đường cho vật chất phản ứng với nhau. Theo 125 nói, Nghiêm đại sư chắc chắn có thể làm được, thậm chí ngay cả Địch Gia cũng có một ít tinh thần lực, như vậy còn cậu thì sao?

Lúc mới bắt đầu, La Tiểu Lâu cảm thấy có một chút bối rối thoáng qua, vừa vì thiếu tự tin vừa vì khẩn trương, khẩn trương khi nghĩ rằng bản thân không thể thất bại, Ô Thạch rất quý, cậu nhất định không thể để Ô Thạch phải lãng phí trong tay mình.

Nhưng càng bối rối cậu lại càng không thể bắt được trọng điểm, đầu ngón tay của La Tiểu Lâu thậm chí bắt đầu xuất hiện một chút run rẩy.

"Bình tĩnh, giống như lần đầu tiên ngài cảm nhận thấy, nhìn thấy ý thức nguyên lực." Thanh âm của 125 bỗng nhiên truyền tới.

Nhìn thấy, đúng vậy, là nhìn thấy, La Tiểu Lâu bỗng nhiên nhớ lại, khi đó cậu nhắm mắt lại nhưng lại khao khát được biết những gì đang diễn ra.

Sắp nhìn thấy, sắp nhìn thấy rồi —- thời gian vẫn chưa đủ! Sau một loạt cảm xúc vội vàng xao động, cuối cùng La Tiểu Lâu cũng nhìn thấy Trọng Lôi Thạch và Ô Thạch đang phản ứng với nhau. Nhưng đã đến

thời kì cuối của phản ứng, cậu không kịp sử dụng ý thức nguyên lực, cũng chỉ có thể nhìn trung tâm đá năng lượng dần dần thành hình.

La Tiểu Lâu mệt mỏi mở mắt ra, cất đá năng lượng trở vào.

Phòng thí nghiệm im lặng trong chốc lát, 125 ở bên tai an ủi: "Kỳ thật đã rất tốt rồi, ít nhất cuối cùng ngài cũng đã thấy được. Điều này cũng đủ để chứng minh gen của ngài là vô cùng hoàn mỹ, bất quá là gen của của con người vẫn luôn níu chân ngài mà thôi."

Hắc, tên hỗn đản nhà ngươi, cách nói này tuyệt đối không thể khiến ta cao hứng!

La Tiểu Lâu không để ý đến 125, lại bắt đầu xử lý phần Trọng Lôi Thạch thứ hai. Lúc này đây, vừa bỏ thêm Ô Thạch, La Tiểu Lâu liền tiến vào trạng thái.

Nhìn thấy điểm sáng chậm rãi di động, La Tiểu Lâu có chút mờ mịt, nói là dẫn đường, vậy như thế nào mới là dẫn đường? La Tiểu Lâu do dự một giây, trải qua kinh nghiệm của lần trước, cậu biết lúc này đây thời gian là không thể lãng phí. Cắn chặt răng, La Tiểu Lâu cố gắng dùng ý thức nguyên lực bao lấy điểm sáng đang phản ứng này.

Khi loại cảm giác tiếp xúc quái dị này truyền đến, La Tiểu Lâu biết cậu đã làm đúng! Nguyên lai đây chính là dựa vào tinh thần lực tác động đến phản ứng của vật chất, La Tiểu Lâu cẩn thận khống chế nguồn năng lượng mà cậu chưa quen thuộc kia, sau đó chậm rãi dẫn đường hai loại hạt.

Thời gian tựa hồ trôi qua thật lâu, nhưng lại tựa hồ trong nháy mắt, La Tiểu Lâu mở mắt ra.

Cậu đã thành công! La Tiểu Lâu kích động lấy hòn đá năng lượng mà cậu đã xử lý tốt ra, quan sát thật lâu nhưng vẫn không thấy có gì khác thường, sau đó bỏ vào chiếc hộp đánh số hai.

"Ừm, rất tốt, tiếp tục đi. Thừa dịp còn chưa mất đi cảm giác quen thuộc, dựa theo lượng ý thức nguyên lực của ngài xử lý hoàn toàn không có vấn đề gì." 125 ở một bên nói.

La Tiểu Lâu gật gật đầu, lại tiếp tục xử lý Trọng Lôi Thạch.

Cảm giác này không hoàn toàn giống với cảm giác của cậu khi lần đầu tiên tiếp xúc với ý thức nguyên lực, nhìn ra phương pháp lắp ráp đơn giản nhất cho linh kiện, nhưng điều khiến cho La Tiểu Lâu mừng rỡ chính là cậu đã biết được một ứng dụng khác của ý thức nguyên lực. Cậu như đang rảo bước trên một hành lang xa lạ dẫn đến một cánh cửa mới, thật cẩn thận bước từng bước, rồi dần trở nên quen thuộc.

Nhắm mắt, sử dụng ý thức nguyên lực để nhìn thấy thứ mà cậu muốn, sau đó bao bọc lấy, dẫn đường, cẩn thận khống chế —- đây chính là thế giới của tinh thần lực.

Khóe miệng của La Tiểu Lâu xuất hiện một chút mỉm cười, cảm giác này thật sự không tồi.

Nếu là khống chế dĩ nhiên là sẽ có tốt có hỏng, từng bước một trở nên quen thuộc, La Tiểu Lâu bắt đầu sử dụng ý thức nguyên lực trộn Ô Thạch và Trọng Lôi Thạch một cách cành nhanh càng đều.

Cái thứ năm, cái thứ sáu, cái thứ bảy….càng về sau càng quen thuộc, càng thuận buồm xuôi gió.

125 từng nói, cậu hiện giờ đang ở giai đoạn đầu tiên, có thể khiến năng lượng tuần hoàn nhiều nhất là mười lần, nhưng hộp năng lượng sáu ngàn Gauss sau 10 lần tuần hoàn cũng đã thành sáu mươi ngàn Gauss rồi!

Đối với những hộp năng lượng hiện có mà nói, đó là một con số khủng bố, nếu đưa một hộp năng lượng như vậy cho Nguyên Tích – khóe miệng của La Tiểu Lâu cong lên.

Cái thứ tám, cái thứ chin, hai lần xử lý Trọng Lôi Thạch này La Tiểu Lâu đều cảm thấy cậu đã thành công, tuy rằng không dám chắc chắn về số lần tuần hoàn, nhưng cậu đã làm với tất cả khả năng mà mình có thể vận dụng.

La Tiểu Lâu nhìn viên Trọng Lôi Thạch cuối cùng trong tay, kỳ thật cậu cảm thấy hơi mệt, tuy là ý thức nguyên lực của cậu không ít, nhưng dù sao đây cũng là lần đầu tiên vận dụng vào thực tiễn. Lúc ban đầu còn có cảm giác hưng phấn, nhưng càng về sau lại càng cảm thấy mệt mỏi. Nhất là hiện tại, cậu có cảm giác muốn quay trở về giường ngủ ngay lập tức.

La Tiểu Lâu nhìn chín chiếc hộp trên bàn, quyết định, quên đi, còn một cái cuối cùng, xử lý nốt cậu cũng yên tâm hơn.

La Tiểu Lâu bỏ phần Trọng Lôi Thạch cuối cùng vào dụng cụ, còn chưa bỏ Ô Thạch vào cậu đã mệt mỏi đến cơ hồ nhắm mắt lại. Nhưng La Tiểu Lâu đang ở trạng thái ứng dụng ý thức nguyên lực, nhắm mắt lại cũng không có nghĩa là cậu nghỉ ngơi, cậu thậm chí còn có thể nhìn thấy xung quanh một cách rõ ràng hơn, La Tiểu Lâu trong vô thức bị hấp dẫn bởi phía trung tâm phản ứng của Trọng Lôi Thạch.

Khi thời gian đến, La Tiểu Lâu vẫn nhắm chặt hai mắt, thuần thục từ từ bỏ thêm Ô Thạch vào, sau đó bắt đầu khống chế hoạt động của các hạt Ô Thạch, khiến chúng phải sắp xếp đều đặn giữa các hạt Trọng Lôi Thạch.

Không biết có phải do lần này tiến vào trạng thái sớm hơn một chút hay không mà La Tiểu Lâu có cảm giác thời gian thực hiện lần này còn ngắn hơn, cư nhiên đã sắp xếp xong rồi. Nhưng thời gian để phản ứng diễn ra là cố định, La Tiểu Lâu cũng chỉ có thể tiếp tục chờ, trong lúc đó cậu cũng có thể khống chế khiến các hạt sắp xếp càng thêm hoàn mỹ.

Nhưng trong trạng thái mỏi mệt, động tác của La Tiểu Lâu đột nhiên xuất hiện sự khác biệt, một hạt Ô Thạch thoát khỏi sự khống chế của La Tiểu Lâu, không còn nằm giữa khoảng trống giữa các hạt Trọng Lôi Thạch nữa, mà lại nhập vào một hạt Trọng Lôi Thạch khác!

La Tiểu Lâu đang buồn ngủ bỗng nhiên giật mình, khác biệt, một khác biệt lớn như vậy, cậu phải làm sao bây giờ?

Bây giờ cậu có thể khống chế chuyển động của hạt, nhưng tách hạt là chuyện cậu hoàn toàn không thể thực hiện!

Nhưng phản ứng đang diễn ra, La Tiểu Lâu không thể thoát khỏi trạng thái đi hỏi 125, mà hỏi xong trở về thì phản ứng cũng đã hoàn tất, cho dù phản ứng chưa hoàn tất thì cậu cũng không thể tìm lại hạt dung hợp kia.

Nên làm cái gì bây giờ? Phiền toái càng lúc càng nhiều, đầu La Tiểu Lâu đau như muốn nứt ra, ý thức nguyên lực của cậu gần như đã cạn kiệt.

Tách ra, vô luận thế nào cũng không thể tách ra, La Tiểu Lâu tức giận, nếu đã không thể tách ra, vậy dung hợp toàn bộ đi! Ít nhất cũng sẽ tạo nên một tình huống cân bằng.

Trong cơn giận dữ, La Tiểu Lâu đem tất cả hạt Ô Thạch dung hợp với hạt Trọng Lôi Thạch bên cạnh. Lúc này phản ứng cũng đến thời gian kết thúc. Trước khí mở mắt, La Tiểu Lâu một lần nữa nhìn lại thành quả của cậu trong cơn tức giận, bất ngờ thay, thoạt nhìn qua lại có vẻ chỉnh tề đều đặn, thậm chí còn có cảm giác hòa hợp.

La Tiểu Lâu giật mình, cậu cảm thấy có thứ gì đó chợt lóe qua — nhưng rốt cuộc là cái gì? La Tiểu Lâu cũng không có đủ tinh thần để mà suy nghĩ, vừa ngả đầu xuống bàn thì cậu đã ngủ mất.

Về đến nhà, Nguyên Tích tự mình tìm vào phòng thí nghiệm, trông thấy La Tiểu Lâu đang dựa vào bàn mà ngủ, y nhíu nhíu mày.

Có gắng lấy lòng y đến vậy cơ à —- Nguyên Tích nhìn gương mặt tái nhợt vì mỏi mệt của La Tiểu Lâu, hai làn môi mỏng mím chặt, rõ ràng không phải là người đẹp nhất mà y từng thấy, nhưng vì sao lại, vì sao lại đáng yêu đến thế….

La Tiểu Lâu cảm thấy bản thân như đang nằm mơ, trong mơ cậu thấy một con mèo thật to nhảy lên cổ mình, tuy rằng nặng, nhưng vùng cổ thật ấm áp, hơi thở nóng hổi phun lên cổ.

Một lát sau, con mèo này bắt đầu cắn cậu, nhẹ nhàng, lại mang theo cảm giác ướt át, cậu thậm chí có thể cảm nhận được những chiếc răng nanh và đầu lưỡi linh hoạt — ah, con mèo này sao càng ngày càng đi xuống vậy.

La Tiểu Lâu giãy dụa tỉnh lại, sau đó trông thấy Nguyên Tích đang cúi đầu đứng trước mặt cậu.

La Tiểu Lâu luống cuống đứng lên, dụi mắt, nhìn đồng hồ: "Đã trễ thế này rồi cơ à, vậy đi ăn cơm chiều thôi." Nói xong đứng dậy che lại những gì trên bàn, cậu không muốn Nguyên Tích sớm phát hiện lễ vật mình muốn tặng cho y.

Nguyên Tích liếc nhìn cổ La Tiểu Lâu một cái, không nói gì thêm, xoay người ra ngoài.

Ngày hôm sau, sau khi tan học, La Tiểu Lâu lại tranh thủ thời gian Nguyên Tích còn huấn luyện mà chạy lên lầu.

Tất cả vật liệu đã được xử lý tốt từ hôm qua, cho nên hiện tại cậu chỉ cần lắp ráp chúng thành một sản phẩm nguyên vẹn mà thôi. La Tiểu Lâu thảo luận với 125 một chút, quyết định lắp ráp loại cuối cùng, dù sao, lúc ở Khải Ân, loại cuối cùng cũng là loại cho ra con số năng lượng cao nhất.

Nhẩm lại phương pháp thiết kế một lần nữa, cuối cùng, La Tiểu Lâu bắt tay vào lắp ráp.

Sau khi hoàn thành hộp năng lượng thứ nhất, La Tiểu Lâu đặt nó vào máy đo phản ứng, sau đó yên lặng chờ đợi, đối với hộp năng lượng đầu tiên, La Tiểu Lâu không hề ôm hi vọng, bởi vì về căn bản, cậu đã không kịp ứng dụng ý thức nguyên lực.

Năm phút sau, La Tiểu Lâu lấy ra nhìn, bên trên rõ ràng xuất hiện: tám ngàn năm trăm Gauss.

La Tiểu Lâu há to mồm, Trọng Lôi Thạch quả nhiên thích hợp để làm đá năng lượng hơn là Kim Hà Tinh, nhưng cậu tuyệt đối không thể ngờ rằng lại hơn kém nhau nhiều đến như vậy!

Nghĩ đến đây, La Tiểu Lâu bắt đầu hưng phấn hẳn lên, tùy tay đặt hộp năng lượng thứ nhất vào một chiếc hộp, cậu lập tức bắt đầu lắp ráp cái thứ hai.

Bởi vì đã trải qua hai lần thực hiện, các bước thực hiện cũng càng thêm thuần thục, La Tiểu Lâu nhanh chóng hoàn thành hộp nặng lượng thứ hai, sau đó nôn nóng bỏ nó vào máy đo phản ứng.

Rốt cuộc cậu có thể làm được đến mức nào, năng lượng có thể tuần hoàn hay không, nếu có thì là mấy lần….

41. Chương 41: Kì Tích

Âm báo từ máy đo phản ứng vang lên, La Tiểu Lâu không thể kiềm được cảm giác lo lắng và kích động, nhanh chóng lấy hộp năng lượng ra.

Trên màn hình hộp năng lượng rõ ràng hiện lên: tám ngàn bảy trăm Gauss, mà phía dưới con số tám ngàn bảy trăm Gauss là một con số 5 nho nhỏ màu vàng.

La Tiểu Lâu chưa mở miệng hỏi, 125 đã hô nhỏ một tiếng: "Oa"

La Tiểu Lâu đợi trong chốc lát, rốt cuộc nổi giận, "Oa" là ý gì?! Bình thường cái miệng cứ quang quác quang quác không chịu im, còn bây giờ sao chỉ biết phát ra có một tiếng vậy?

"Tôi cần phải nhìn gần hơn, nhìn gần hơn." Trước khi La Tiểu Lâu kịp phát hỏa, thanh âm vô cùng nghiêm túc của 125 từ túi áo vang lên.

La Tiểu Lâu lấy viên ngọc xanh biếc ra khỏi túi áo, đặt bên cạnh hộp năng lượng, sau đó nín thở chờ đợi, đến khi —- viên ngọc xanh biếc nằm trên một mặt bàn trống không, giống như chưa từng có hộp năng lượng nào tồn tại trên đó.

"Ê, tên hỗn đản 125 này! Ngươi nhổ ra cho ta!" La Tiểu Lâu phẫn nộ cầm lên viên ngọc thạch xanh biếc đến vô tội, "Đừng có mà giả bộ, ta biết chắc là ngươi lấy, đó là hộp năng lượng đầu tiên ta hoàn thành mà xuất hiện một kết quả khác, ta còn chưa kịp nhìn rõ nữa!"

Trời ơi, sao những thứ bên cạnh cậu toàn khiến cậu buồn bực không vậy, cậu thật muốn bóp cổ 125 để nó phải phun đồ ra, nhưng ai có thể nói cho cậu biết, làm sao để xác định cổ của một viên đá hay không?!

"Được rồi, được rồi, mau buông tay! Tôi nhả ra cho ngài là được chứ gì." 125 lóe sáng, hộp năng lượng từ trong không khí một lần nữa xuất hiện trên mặt bàn, nó nhỏ giọng nói thầm: "Là một dị thú, ngài quả thật là quá keo kiệt, tôi — tôi chỉ lấy vào scan một chút để có thể cho ra kết quả càng chính xác mà thôi."

La Tiểu Lâu hoài nghi liếc nhìn 125 một cái, để bảo đảm, cậu cất hộp năng lượng vào chiếc hộp đánh số hai, "Kết quả thế nào?"

Đối với hành động này của cậu, 125 vô cùng tổn thương liếc La Tiểu Lâu một cái, giọng nói cũng trở nên vô cùng phiền não: "Theo kết quả cho thấy, với một người chỉ có một nửa huyết thống dị thú, thì sự tiến bộ của ngài khiến tôi khá kinh ngạc. Theo kho thông tin của tôi, thì những dị thú mới bắt đầu sử dụng tinh thần lực rất khó khống chế được năng lượng của nó. Hơn nữa, những dị thú này tôi luyện chủ yếu là kĩ năng chiến đấu, quá trình tu luyện thường gắn liền với nguy hiểm cực kì lớn, dị thú còn nhỏ khống chế không tốt có thể dẫn đến ý thức nguyên lực bùng nổ, cho nên, thường thường, khi dị thú mới bắt đầu tu luyện, sẽ có một trưởng bối ở bên cạnh để hướng dẫn."

Hỗn đản, sao lúc trước không nghe ngươi nói?! La Tiểu Lâu nghĩ mà sợ đến mức đổ mồ hôi lạnh, nếu thực sự nguy hiểm đến tính mệnh, vậy cậu phải sử dụng ý thức nguyên lực như thế nào? Không biết thì thôi, nhưng hôm qua vừa trải qua loại cảm giác tuyệt vời này, bảo cậu bỏ cậu cũng thật luyến tiếc.

"Bất quá, nguyên nhân chính là vì không có dị thú chỉ đạo. tôi cũng không để ngài phải tu luyện những kĩ năng chiến đấu công kích, chỉ để ngài tu luyện một số kĩ năng đơn giản, cho đến giờ chưa từng xuất hiện tình huống nguy hiểm. Đối với dạng huấn luyện ý thức nguyên lực đơn giản này, ngài hoàn toàn không cần lo lắng, dù sao, tôi, cơ giáp ưu tú nhất liên bang, cũng đang ở bên cạnh ngài." 125 muốn ưỡn ngực, nhưng động tác này có vẻ có chút khó khăn, thân hình trơn bóng của nó ở trong tay La Tiểu Lâu lăn qua lăn lại.

Làm bạn với một cỗ não nhân tạo thật khiến người ta lo lắng, nhưng nếu không có gì nguy hiểm, La Tiểu Lâu cũng sẽ không so đo, cậu càng nóng lòng biết một việc khác: "Con số trên hộp có ý nghĩa gì?"

"A, phía trên là trị số năng lượng của hộp năng lượng này, phía dưới là số lần tuần hoàn có thể có." 125 yên lặng quay trở lại tra xét tư liệu của nhân loại, cũng chẳng còn cách nào khác, chủ nhân có một nửa dòng máu nhân loại, nó phải hiểu rõ toàn bộ tin tức về con người, vài giây sau, 125 còn nói thêm: "Cho dù là dị thú, lần đầu tiên cũng chỉ có thể đạt được 3-4 lần tuần hoàn, cho dù ngài không luyện tập những kĩ năng khác, chỉ luyện tập chế tạo linh kiện cơ giáp, thì việc đạt đến kết quả như thế này đã là không tồi, không hổ là gen của Ly gia tộc. Tôi nói mười lần, thật ra, là trình độ cao nhất mà ý thức nguyên lực giai đoạn đầu có thể đạt đến."

Đúng vậy, cổ vũ chủ nhân là chuyện tất yếu, nó sẽ giúp thúc đẩy tình cảm giữa chủ nhân và vật nuôi — nó, nó không có đang nịnh bợ La Tiểu Lâu!

La Tiểu Lâu căn bản không có nghe thấy câu cuối cùng của 125, cậu kích động nhìn hộp năng lượng đánh số hai, cảm giác hạnh phúc đột nhiên ùa đến —- tám ngàn bảy trăm Gauss, tuần hoàn năm lần! Chính là bốn mươi ba ngàn năm trăm Gauss! Trời ơi, cậu yêu bảo bối Ô Thạch này đến chết mất!

Hộp năng lượng từ bậc bốn trở lên vô cùng hiếm thấy trên An Tắc tinh cầu, cơ hồ không có cửa hàng nào bán loại hộp năng lượng cao cấp này, trừ phi là ở những hội chợ bán đấu giá, đặc biệt hoặc là chợ đêm, giá cả thường cũng cao đến thái quá.

Nếu muốn hộp năng lượng bậc bốn hoặc cao hơn, chỉ có thể đặt cơ giáp chế tạo đại sư chế tạo. Ngoài việc bản thân phải cung cấp tài liệu, còn phải trả thêm một khoản tiền. Cơ giáp chế tạo đại sư trên An Tắc tinh cầu tuy rằng ít nhưng cũng không phải không có, dù vậy, chỉ một số ít chiến sĩ cơ giáp mới có cơ hội tiếp xúc với cơ giáp chế tạo đại sư.

Hộp năng lượng bậc một một ngàn Gauss, hộp năng lượng bậc hai ba ngàn Gauss, hộp năng lượng bậc ba năm ngàn Gauss.

Hộp năng lượng bậc bốn hơn mười ngàn Gauss, hộp năng lượng bậc năm hơn ba mươi ngàn Gauss, hộp năng lượng bậc sáu hơn năm mươi nghìn Gauss, hộp năng lượng bậc bảy hơn một trăm ngàn Gauss, hộp năng lượng bậc tám hơn ba trăm ngàn Gauss, hộp năng lương bậc chín hơn năm trăm ngàn Gauss.

Đối với hộp năng lượng dành cho cơ giáp, mỗi ba cấp là một trình độ hoàn toàn mới, hộp năng lượng bậc

ba là dành cho cơ giáp cấp thấp, hộp năng lượng từ bậc bốn đến bậc sáu là dành cho cơ giáp cao cấp, mà hộp năng lượng từ bậc bảy đến bậc chín là dành cho những cơ giáp vô cùng khoa trương.

Đây là toàn bộ tư liệu La Tiểu Lâu tra được trên mạng, hộp năng lượng bậc mười chỉ tồn tại trong truyền thuyết.

Nhưng nhờ có Ô Thạch, chỉ là một tay ngang như cậu, với những vật liệu đơn giản cũng đã có thể chế tạo ra hộp năng lượng bậc năm trở lên! La Tiểu Lâu ôm lấy hộp, vô cùng cảm động, thứ này trị giá biết bao nhiêu là tiền a.

"Tôi không thể không nhắc nhở ngài, đừng nghĩ đến việc mang hộp năng lượng này đi bán, người khác sẽ phát hiện ra sự tồn tại của Ô Thạch." 125 cũng hai mắt tỏa sáng nhìn chằm chằm hộp năng lượng kia, đồng thời không quên nhắc nhở chủ nhân.

Nhiệt tình của La Tiểu Lâu rốt cuộc cũng hạ xuống, cậu đặt chiếc hộp đang cầm trong tay xuống, bắt đầu chế tạo những hộp năng lượng còn lại.

Hộp thứ ba là tám ngàn năm trăm Gauss, số lần tuần hoàn vẫn như cũ là năm lần. Cái thứ tư là tám ngàn tám trăm Gauss, tuần hoàn năm lần.

Thoáng nhìn đồng hồ, La Tiểu Lâu có chút luyến tiếc đi xuống lầu, hôm nay chỉ đành phải dừng lại ở đây. Cậu đã vô cùng thuần thục, nhưng thời gian chế tạo hộp năng lượng cũng không ngắn.

Hai ngày tiếp theo, chiều nào tan học La Tiểu Lâu cũng chạy nhanh về nhà, chế tạo hộp năng lượng, cậu phải chọn ra cái tốt nhất trước thứ sáu.

Cái thứ năm là tám ngàn năm trăm Gauss, tuần hoàn sáu lần.

Từ cái thứ năm trở đi, số lần tuần hoàn không khi nào ít hơn sáu, La Tiểu Lâu cũng không thể không đặt hộp năng lượng cách xa một chút, bởi vì 125 đã sắp phát điên.

Hộp năng lượng thứ tám lại bắt đầu xuất hiện một kinh hỉ, tám ngàn tám trăm Gauss, tuần hoàn bảy lần. Hộp năng lượng thứ chín, tám ngàn bảy trăm Gauss, tuần hòa tám lần!

Xét trên tất cả các phương diện, hộp năng lượng thứ chín là hộp năng lượng tốt nhất mà cậu đã chế tạo, gần bảy trăm ngàn Gauss, đã gần đạt đến sản phẩm bậc sáu! La Tiểu Lâu mê muội nhìn một loạt hộp năng lượng, thật sự có cảm giác thành công.

"Này, ngài không thể đối xử với tôi như vậy! Kỳ thật lễ vật ngài chỉ cần tặng một là đủ rồi! Được rồi, xem như vì tình cảm giữa hai người suy nghĩ, ngài có thể tặng thêm vài cái, nhưng chẳng lẽ một cái ngài cũng không thể để lại cho tôi!" 125 thét vào lỗ tai cậu.

Nếu La Tiểu Lâu nói không, nó đã chuẩn bị sẵn sàng để khóc, lấy lòng, giả bộ đáng thương, đủ các loại thủ đoạn —- có một chủ nhân như vậy, nó nhất định là cỗ cơ giáp đáng thương nhất liên bang!

La Tiểu Lâu xoa đôi mắt đã mỏi nhừ, may mà hôm nay cậu về nhà sớm, còn một hộp cuối cùng, hẳn là có thể lắp ráp kịp.

Nhưng trước đó, cậu cần phải xử lý cái tên đã quấy rầy cậu suốt mấy bữa tối.

La Tiểu Lâu cầm lấy 125 vẫn đang mải mê lải nhải, đưa nó lên trước mặt, nói: "Ta chưa bao giờ nghĩ một cái cũng không cho ngươi, nhưng ngươi ít ra cũng phải để ta xem thành quả sự cố gắng của ta cái đã chứ. Thế này đi, ta chọn ba, ngươi chọn năm trong những cái còn lại, cho ngươi một nửa, ta nghĩ ngoài việc chữa hệ thống cũng đủ cho ngươi sử dụng trong một thời gian dài."

125 mừng rỡ, kích động đến mức cả người tỏa sáng: "Thật, thật sự?! Ôi, ngài biết không, ngài là vị chủ nhân anh minh nhất, ôn hòa nhất, rộng rãi nhất trên thế giới này!"

La Tiểu Lâu dám cá vừa rồi nó không có nghĩ như vậy, lúc tru lên, nó rõ ràng mang theo cảm giác bi thương dữ dội vì bị chủ nhân bỏ rơi.

La Tiểu Lâu bắt đầu lắp ráp hộp năng lượng cuối cùng, nếu nói cậu không dám hi vọng gì vào hộp năng lượng đầu tiên thì đây chính là hộp năng lượng thứ hai mà cậu muốn vứt bỏ.

La Tiểu Lâu nghĩ nghĩ, nhắm hai mắt lại, bắt đầu sử dụng ý thức nguyên lực như cậu vẫn thường làm. Món linh kiện không sức sống rõ ràng hiện ra trong đầu La Tiểu Lâu, bởi vì đã lắp ráp nhiều lần, cho dù bây giờ có nhắm hai mắt lại, động tác của La Tiểu Lâu cũng không hề chậm đi dù chỉ một chút.

Có thể nói, nếu không phải vì đá năng lượng có vấn đề, thì đây chính là hộp năng lượng khiến cậu vừa lòng nhất.

Sau khi lắp ráp xong, La Tiểu Lâu đặt hộp năng lượng vào máy đo phản ứng, sau đó bắt đầu lựa chọn những hộp năng lượng mà mình muốn, cái thứ tám, cái thứ chín.

Mỗi lần cậu chọn một cái, 125 sẽ phát ra một tiếng kêu sợ hãi, La Tiểu Lâu nhịn không được cười trộm, cậu lấy nhiều như vậy kì thật cũng không có dùng đến, dù sao cậu cũng chỉ tính đưa cho Nguyên Tích một cái. Mang theo ý muốn đùa bỡn sủng vật vô cùng độc ác, La Tiểu Lâu còn cố ý do dự trước mấy hộp năng lượng.

Đúng lúc này, âm báo từ máy đo phản ứng vang lên, La Tiểu Lâu đứng dậy đi qua.

La Tiểu Lâu vừa rời đi, ngoại trừ hai hộp năng lượng kém cỏi là hộp năng lượng thứ ba và hộp năng lượng thứ nhất không có tuần hoàn, thì những hộp năng lượng khác trên mặt bàn nhanh chóng biến mất. 125 cố gắng lăn qua bên cạnh, lần này, bất luận thế nào, nó cũng không có ý định giao ra. La Tiểu Lâu đã đồng ý nó có quyền lựa năm cái!

Ủa? Sao La Tiểu Lâu vẫn chưa phát hỏa? Hay là cậu đã tức đến nói không nên lời? 125 dùng hệ thống scan cẩn thận "nhìn" về hướng La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu ngơ ngác đứng cạnh máy đo phản ứng, miệng mở lớn, vẻ mặt khiếp sợ nhìn hộp năng lượng mới ra lò trong tay mình.

Trời —- Trời ạ, cậu không hoa mắt đó chứ!

Mười một ngàn Gauss, tuần hoàn hai mươi hai lần.

Hai trăm bốn mươi ngàn Gauss, hộp năng lượng cao cấp bậc bảy! Hai mươi hai lần, vượt xa số lần tối đa mà ý thức nguyên lực giai đoạn đầu có thể đạt được.

Quả thật, La Tiểu Lâu hoài nghi chính mình đang nằm mơ, đây mới là kì tích chân chính của ngày hôm nay….

Khi La Tiểu Lâu mơ hồ đi đến bên cạnh bàn, 125 vội vàng hô lên: "Ngài đã chọn hai cái tốt nhất rồi, ngài không thể tranh giành với tôi nữa —-"

La Tiểu Lâu cầm chiếc vòng cổ lên, đưa đến bên miệng hôn một cái, hưng phấn nói: "Ta đương nhiên sẽ không giành với ngươi, mấy cái còn lại, ngươi muốn lấy cái nào thì lấy, ta đã lựa chọn xong lễ vật của mình rồi."

Trong màu xanh biếc của 125 hiện lên chút màu đỏ, nó cảm thấy được não bộ nhân tạo bên trong nó tựa hồ nóng lên một cách lợi hại, cách thời gian chết máy không còn xa.

Hỗn, hỗn đản! Dù La Tiểu Lâu hôn nói, nó cũng sẽ không giao hộp năng lượng ra đâu! Nếu cậu vẫn kiên trì, nó có thể miễn cưỡng cho cậu một cái….

Từ từ, hình như La Tiểu Lâu vừa nói nó muốn cái nào thì lấy cái đó?

"Này, ngài không sao đó chứ?" 125 lo lắng hỏi.

"Đương nhiên, ngươi xem cái này trước đi! Ngay cả ngươi cũng sẽ phải kích động thôi, ta cư nhiên, cư nhiên có thể tạo ra một hộp năng lượng như vậy!" Hai tay La Tiểu Lâu đang cầm hộp năng lượng thứ mười, thậm chí còn không chịu đặt nó vào chiếc hộp đánh số mười nữa.

Sau khi nhìn thấy con số bên trên, 125 run rẩy một trận, bất quá nó vẫn cố gắng ra vẻ bình tĩnh thận trọng của một cơ giáp từng trải.

"Làm sao được như vậy?" 125 cố gắng khống chế sự run rẩy trong giọng nói, "Thật sự không có gì phải bàn cãi, tôi ủng hộ ngài mua thêm vật liệu làm thêm mấy cái! Khi đó, ngài nhất định sẽ cho tôi vài cái, đúng không——"

Hừ, quan trọng nhất đối với ngươi kì thật là câu nói cuối cùng chứ gì.

La Tiểu Lâu mặt mày hớn hở đứng dậy, cất hộp năng lượng thứ mười, thứ chín, thứ tám và những hộp năng lượng được 125 chừa lại sau khi lựa chọn vào một chỗ, "Ta cũng biết việc này khiến người ta rất kinh hỉ. Ta sẽ thử nghiệm lại một lần, ta đã có chút ý tưởng. Hơn nữa, Trọng Lôi Thạch trong tay ta còn rất nhiều. Bất quá, bây giờ Nguyên Tích sắp về đến nhà rồi, còn lại để sau hãy nói."

"Nhưng lúc này ít nhất ngài cũng có thể lên mạng đặt một ít vật liệu, tôi còn có thể giả làm đứa trẻ do ngài nuôi dưỡng để giúp ngài trả giá, dù sao ngài cũng là người trên có mẹ già dưới có con nhỏ. Được rồi, cho dù là Cao chủ quản kia, tôi cũng sẽ chịu đựng——" 125 lắp bắp nói.

"…. Cái gì gọi là trên có mẹ già dưới có con nhỏ chứ?!" La Tiểu Lâu nghiến răng nghiến lợi hỏi.

Có một cái não bộ nhân tạo như thế ở bên người, thật rất muốn dùng vũ lực để dán miệng nó lại, là một cái não bộ nhân tạo luôn tự cho mình là xuất thân cao quý, hiểu biết rộng rãi, nó không nên biểu hiện khẩn cấp như vậy mới phải chứ.

La Tiểu Lâu trở xuống lầu, ngồi trong phòng khách.

Trong lòng cậu vẫn còn kích động không thôi, sự khác biệt xuất hiện ở hộp năng lượng cuối cùng chỉ có thể có hai nguyên nhân, một là thời điểm cuối cùng trong quá trình lắp ráp cậu đã vô thức sử dụng đến ý thức nguyên lực thật sự, hai là sự khác biệt xuất hiện khi Ô Thạch phản ứng với năng lượng thạch, hai loại hạt hòa hợp lại thành một loại hạt.

"125, ngươi từng nói tinh thần lực của con người và dị thú khác nhau, như vậy khác nhau ở điểm nào?" La Tiểu Lâu hỏi.

"Chính xác mà nói, là chênh lệch. Tinh thần lực của con người thấp hơn nhiều so với dị thú cao quý, cho dù một con người có tinh thần lực vô cùng lớn so với những người khác, cũng chỉ có thể khống chế ngoại vật tiến hành công kích, đương nhiên có thể khống chế hạt công kích hoặc là khống chế nhiều ngoại vật để công kích cùng lúc là một chuyện không hề dễ dàng. Mà dị thú không chỉ có thể khống chế ngoại vật, nó thậm chí còn có thể thay đổi tính chất vật lý của ngoại vật, thậm chí có dị thú còn có thể thay đổi tính chất hóa học. Nhưng hộp năng lượng hôm qua của ngài tựa hồ hơi khác một chút, nếu ngài đồng ý để tôi kiểm tra—-"

La Tiểu Lâu lấy hộp năng lượng thứ mười mà cậu vẫn đặt trong túi áo đưa đến bên cạnh 125, sau đó 125 lập tức dừng câu chuyện, kéo hộp năng lượng vào không gian của mình để tiến hành kiểm tra phân tích.

Khống chế và thay đổi? La Tiểu Lâu nhíu màu, nói vậy, ở cái cuối cùng quả thật không chỉ có khống chế, nhưng cậu cũng không có khả năng thay đổi, cậu chỉ, chỉ —-

"Thật không thể tin được, ngài cư nhiên dung hợp hai loại hạt này với nhau!"

La Tiểu Lâu bỗng nhiên sáng tỏ, dung hợp, việc mà cậu đã làm chính là dung hợp!

Cuối cùng, 125 vẫn ngoan ngoãn nhả hộp năng lượng thứ mười ra, nó còn giúp La Tiểu Lâu thay đổi con số năng lượng bên trên, con số lúc này là hai trăm bốn mươi ngàn Gauss, mà không có số lần tuần hoàn.

Dù sao, nếu không muốn người khác phát hiện ra Ô Thạch, làm như vậy là tốt nhất. Hơn nữa, khi La Tiểu Lâu chế tạo hộp năng lượng thứ mười, bởi vì hai loại hạt dung hợp, cho nên người khác căn bản không thể nào phát hiện ra sự tồn tại của Ô Thạch. Để đảm bảo, La Tiểu Lâu bảo 125 thay đổi tất cả các con số trên hộp năng lượng thành tổng số như những hộp năng lượng bình thường khác. Đổi lại, hộp năng lượng thứ chín và thứ tám sẽ thuộc về 125.

Ngày mai chính là thứ sáu, thật sự kích động.

Khi Nguyên Tích trở về liền trông thấy La Tiểu Lâu đang mỉm cười.

Y ngẩn người, biểu hiện trên mặt khó mà hiểu được, hỏi: "Cậu đang nghĩ gì đó?"

"A? Đương nhiên là đang nghĩ tới anh." Không biết đến lúc đưa lễ vật, Nguyên Tích còn giữ bộ mặt lạnh băng đó hay không, không biết có thể cải thiện quan hệ giữa hai người một chút hay không, cậu có thể nhân cơ hội đó, giải trừ khế ước nô lệ với Nguyên Tích.

Nguyên Tích nhất thời không nói, trên mặt xuất hiện một màu đỏ nhàn nhạt, qua một hồi lâu mới lên tiếng trách móc: "Cậu còn chưa chuẩn bị cơm chiều sao?"

Thoáng nhìn Nguyên Tích một cách khó hiểu, La Tiểu Lâu xoay người đi vào nhà bếp.

Thứ sáu rốt cuộc đã đến, buổi chiều, sau khi tan học, Nguyên Tích lái xe đưa La Tiểu Lâu đến cửa hàng bánh ngọt Tam Mộc, La Tiểu Lâu đã đặt bánh sinh nhật trước đó. Đối với quyết định này của cậu, Nguyên Tích chỉ kiêu ngạo hừ một tiếng, nhưng dựa theo biểu tình trên mặt y, có thể thấy y đang rất phấn khởi và chờ mong.

Tới cửa hàng bánh ngọt, Nguyên Tích liếc nhìn chiếc bánh ngọt nho nhỏ được trang trí vô cùng xinh đẹp với đủ loại hoa quả, thật vừa lòng, âm thầm gật đầu, thừa lúc La Tiểu lâu đến bàn phục vụ để xác nhận, y lại bảo nhân viên cửa hàng bỏ thêm vài cái bánh ngọt vào hộp mang đi.

Nữ nhân viên bán hàng hiển nhiên vẫn còn nhận ra vị khách hàng điển trai thường dẫn người nhà đến đây, mỉm cười nói: "Ngài chìu vợ như vậy, cậu ấy nhất định rất hạnh phúc."

Nguyên Tích đang quẹt thẻ, dừng tay lại một chút, quả nhiên—-người khác cũng nhận ra La Tiểu Lâu thích y sao.

"Chắc là cậu ấy rất thích ăn đồ ngọt, thật là một thanh niên đáng yêu." Thấy Nguyên Tích không nói, nữ nhân viên bán hàng rất thông minh mà chuyển chủ đề.

"Đương, đương nhiên, thật sự không có cách nào khác với cậu ấy." Nguyên Tích nghiêm mặt nói xong, phát hiện La Tiểu Lâu đang đi về phía bên này, y lập tức xách bánh ngọt đi ra cửa.

La Tiểu Lâu dở khóc dở cười nhìn mấy hộp bánh ngọt be bé kia, nhỏ giọng đề nghị: "Này, ăn nhiều thức ăn ngọt quá không tốt cho sức khỏe đâu." Anh nên kiềm chế một chút.

Nguyên Tích hừ một tiếng, không nói gì.

Buổi tối, La Tiểu Lâu cố ý làm hai món Nguyên Tích thích ăn nhất là tôm và cá, lại xào mấy loại rau củ, cũng không tính là nhiều lắm, nhưng đối với hai người mà nói thì cũng đủ phong phú.

La Tiểu Lâu nhìn Nguyên Tích đang chuẩn bị cắt bánh ngọt, lo lắng suy nghĩ cách nói khi tặng lễ vật, tốt nhất là đơn giản nhưng cũng đủ tình cảm để khiến người này phải xúc động, sau đó mới tìm hiểu một chút xem có thể giải trừ khế ước nô lệ hay không, dù sao, gần đây, hai người ở chung cũng giống bạn tốt của nhau.

Ho khan một tiếng, La Tiểu Lâu nói: "Trước khi ăn bữa tối, tôi có vài lời muốn nói, lễ vật mà tôi chuẩn bị cho anh, đối với anh mà nói có lẽ chỉ là một món đồ bình thường, nhưng đó đã là thứ trân quý nhất đối với tôi—-"

Nguyên Tích còn cầm dao cắt bánh ngọt trong tay, kinh ngạc nhìn La Tiểu Lâu, làn da trắng nõn, hai mắt đen ôn nhuận, đôi môi nhạt màu, không biết vì sao, ở chung càng lâu, y lại thấy người trước mặt càng đẹp—-trước kia, y chưa từng có loại cảm giác này với bất kì người nào—-đẹp đến mức y muốn tiếp cận, muốn giấu đi không cho bất cứ kẻ nào trông thấy.

Mà hiện tại, đúng vào ngay sinh nhật của y, La Tiểu Lâu vẫn thầm thích y cuối cùng cũng lấy dũng khí thổ lộ, Nguyên Tích chú ý đến ngón tay La Tiểu Lâu đang run nhè nhẹ, hẳn là cậu đang lo lắng, sợ hãi tình cảm nhỏ bé của mình có thể bị y cự tuyệt.

Nhìn một con người bé nhỏ yếu ớt như vậy, một người giống như rời khỏi y sẽ sống không nổi, khiến Nguyên Tích có cảm giác khẩn trương và trìu mến mà y chưa từng có, Nguyên Tích thậm chí khẩn trương đến mức có cảm giác nước sắp bốc hơi từ mặt mình. Y không rõ bản thân vì sao lại khẩn trương, đây là cảm giác rất ít xuất hiện trên người y.

Y chỉ có thể nhìn chằm chằm La Tiểu Lâu, sau đó, y bỗng nhiên cảm thấy đôi môi đang gian nan diễn đạt ý tứ của cậu rất mê người.

Nguyên Tích dùng một tay kéo La Tiểu Lâu lại, sau đó đem thân thể nhỏ bé mềm mại kia giam vào ***g ngực, hôn lên đôi môi mỏng manh, cảm giác mềm mại đến đáng kinh ngạc, tuyệt vời đến mức khiến người ta không muốn dừng lại….

Khi La Tiểu Lâu lấy lại tinh thần từ nụ hôn sâu mất hồn kia, cậu không khỏi mở to mắt, cả người nổi da gà! Đây là tình huống gì!

"Này! Anh —- "

"Tôi cũng phiền lòng thật lâu, nhưng tôi đã quyết định sẽ chấp nhận tình cảm của cậu, mặc dù có chút kì lạ, nhưng vì vóc dáng tiều tụy của cậu, tôi đồng ý cùng một chỗ với cậu, tôi sẽ dành thời gian trở về nói với gia đình." Nguyên Tích không quá cao hứng liếc La Tiểu Lâu một cái, ám chỉ "một tên gia hỏa như cậu mà tôi lại miễn cưỡng đồng ý, cậu còn không mau cảm động rơi nước mắt đi."

"…..Nhưng, nhưng mà, điều tôi muốn nói chính là, anh có thể giải trừ khế ước nô lệ hay không —— "

42. Chương 42

˙I GIẬN

Nguyên Tích hoàn toàn hóa thạch tại chỗ, ánh mắt của hắn cứng đờ rơi lên người La Tiểu Lâu, cho đến khi La Tiểu Lâu cảm thấy có gì đó bất thường thì lùi lại, hắn mới túm lấy cổ áo cậu, gầm lên: "Chết tiệt, em vừa nói cái gì thế hả?!"

La Tiểu Lâu bị ghì chặt đến nỗi sắp không thở nổi, kế hoạch báo đáp ban đầu của cậu phức tạp lay động lòng người ổn lắm cơ mà! Thế nhưng rõ ràng là cậu đã nói thật lòng! Không thể trách cậu được, thật sự là do Nguyên Tích đã kích động cho cậu trước đấy chứ.

"Em muốn phá khế ước, hóa ra là muốn giải trừ khế ước!" Giọng nói u ám của Nguyên Tích vang lên, ánh mắt phẫn nộ khiến người khác phải hãi hùng, "Em — em phí nhiều tâm tư dụ dỗ tôi chính là vì muốn giải trừ khế ước?"

La Tiểu Lâu cố gắng lắc đầu, lắp bắp: "Không, không phải, em làm tất cả điều này là vì thật lòng. Sinh nhật của anh, em chuẩn bị quà, từ rất lâu rồi. Em không có ý đó, chỉ là hiểu lầm thôi. Ý của em là, anh thấy chúng ta tốt với nhau như thế này rồi, tại sao không châm chước một chút, dù sao ai cũng có tình yêu tự do ah — Này, này! Cho dù không đồng ý thì cũng nên nói chuyện tử tế…"

Trời ơi, mình nói sai cái gì rồi ư? Nguyên Tích sẽ giết mình mất!

Không nghi ngờ gì hơn, những lời này một lần nữa châm ngòi cho sự tức giận vốn đang phập phừng của Nguyên Tích bùng nổ thành cơn điên cuồng, hắn đẩy ngã cậu lên tường, vẻ mặt đáng sợ khiến người ta hồn xiêu phách lạc, hung tợn quát, "Mơ tưởng! Tôi không đồng ý! Cho dù cậu có làm gì thì tôi cũng sẽ không giải trừ khế ước, với lại, cũng không có cách nào giải trừ được đâu! Nếu như cậu thực sự muốn tự do —"

Bàn tay Nguyên Tích túm cổ áo của La Tiểu Lâu bắt đầu di lên yết hầu cậu, nơi yếu ớt nhất của con người, chỉ cần nhẹ nhàng dùng một chút lực, kẻ khiến hắn tức giận điên cuồng này sẽ ngay lập tức biến mất.

Nguyên Tích bắt đầu cố gắng bình ổn lại, sắc mặt đỏ bừng của La Tiểu Lâu dần chuyển sang trắng bệch, ngay tức khắc sẽ kết thúc! Kết thúc? Trong đầu Nguyên Tích bỗng hiện lên hình ảnh La Tiểu Lâu bận rộn trong phòng bếp, dáng dấp cậu rúc vào người hắn trên giường, vẻ mặt đỏ ửng nhưng vẫn vội vàng giúp hắn… Động tác của Nguyên Tích đột nhiên ngừng lại, tia máu phẫn nộ cuồn cuộn trong mắt cũng nhạt dần, trong một khắc mịt mùng và mất lý trí, hắn muốn giết cậu.

Con người nhỏ bé mà ngu xuẩn này, căn bản không đáng cho mình tức giận, đúng là phí phạm tình cảm của mình — Nếu như người nhà mà biết mình có một tên nô lệ đã không nghe lời lại còn nuôi vọng tưởng bỏ trốn này thì nhất định sẽ cười mình chết mất.

Bởi vậy, cậu ta không đáng làm ô uế bàn tay của mình, cho dù cậu ta có sống thì cũng chẳng ảnh hưởng gì đến mình hết! Cậu ta ngoại trừ biết nấu nướng, giặt giũ quần áo, dọn dẹp nhà ở, tán chuyện lúc đi ngủ, thỉnh thoảng chú ý tới mình, mua bánh gato chuẩn bị sinh nhật các thứ cho mình, còn đâu căn bản là chẳng có cái thá gì để được khen ngợi hết…

Thế nhưng có một điều chết tiệt làm hắn lưu ý, hắn đã từng một lần nghĩ đến phát sốt rằng sẽ đem cái tên tiểu nhân đê tiện xấu xa này về nhà giới thiệu —

Vừa nghĩ đến mục đích của La Tiểu Lâu chẳng qua chỉ là để dụ dỗ mình, Nguyên Tích phát hiện ra cơn tức giận của mình không có cách nào lắng xuống được, bản thân hắn không thể khống chế nổi, cắn răng, nhả bàn tay hãy còn đang run rẩy ra, sau đó quay ngoắt người bước đi.

Phải đối diện với cơn tức giận của Nguyên Tích, trong nháy mắt đầu óc La Tiểu Lâu trở nên trống rỗng, sau đó cậu nghe thấy một tiếng vang cực lớn bên tai.

La Tiểu Lâu không kiềm chế được mà run rẩy, đồng thời cảm thấy vui mừng vì mình vẫn còn sống. Trong phút chốc, cậu biết rõ là Nguyên Tích thực sự muốn giết mình.

Sau đó, Nguyên Tích mặt lạnh tanh nhìn chằm chằm vào La Tiểu Lâu, khi cậu cảm thấy thời gian dường như đã trôi quả cả một thế kỷ, Nguyên Tích mới lạnh lùng lên tiếng: "Nếu như có lần tiếp theo, chính tay tôi sẽ giải trừ khế ước giúp cậu, nhưng cậu sẽ phải xuống địa ngục mà tìm tự do." Nói xong, Nguyên Tích đẩy ngã La Tiểu Lâu, xoay người, không quay đầu lại, đi thẳng ra ngoài.

Cửa bị đóng mạnh sầm một tiếng, phòng khách vừa mới vô cùng ấm áp, mà hiện tại đã trở thành một mớ hỗn độn bừa bãi.

Sự phẫn nộ của Nguyên Tích khiến người khác phải sởn tóc gáy, nhưng không hiểu vì sao, khi nhìn thấy bóng dáng bỏ đi của hắn mà La Tiểu Lâu lại có cảm giác, con người kiêu ngạo nóng nảy đó dường như đã bị tổn thương.

Vì sao lại như vậy?

Cậu rõ ràng là muốn tổ chức sinh nhật cho Nguyên Tích, dù là một người bạn những cậu cũng sẽ tận tâm tận lực giúp, huống chi Nguyên Tích đã gần như là người bạn đầu tiên của cậu khi lần đầu đặt chân tới thế giới này — Vừa như một người bạn lại vừa như một người thân, tuy rằng có tính chất ép buộc, nhưng cậu vẫn có thể nhận ra, bản chất của Nguyên Tích cũng không phải là xấu xa.

Thế nhưng hiện tại đã hỏng bét, cậu nghĩ mình muốn giải trừ khế ước để đổi lại tự do là không sai, có lẽ sai là ở phương thức biểu đạt của cậu cộng thêm sự kỳ quặc quái lạ của Nguyên Tích mà thôi.

La Tiểu Lâu chậm rãi đứng dậy, chuẩn bị dọn dẹp căn phòng, lúc xoay người lại thì cậu rùng mình một trận, thần kinh yếu đuối của cậu lại một lần nữa bị kích động.

Suốt một mặt tường làm bằng hợp kim cao độ, tất cả chi chít những vết rạn nứt, nếu xảy ra trên người cậu, phỏng chừng cậu đã xuống uống trà dưới âm phủ rồi. Xem ra, ngày mai cậu lại phải liên hệ với công ty đến sữa chữa thôi.

La Tiểu Lâu nhìn một bàn bày biện đầy ắp đồ ăn cùng chiếc bánh gato rất to, ủ rũ dọn dẹp, cũng chẳng còn tâm trạng để ăn uống nữa.

"Đây là bạo lực gia đình ư?" Giọng nói run rẩy của 125 vang vọng từ trong chiếc túi áo, nó lia nhanh thảm trạng của bức tường, im lặng hai giây, rồi đồng cảm an ủi: "Cậu cũng đừng đau khổ quá, tôi xem phim tài liệu với điện ảnh các thứ trên mạng, nó còn thê thảm hơn thế này nhiều cơ, ông chồng cũng bạo lực gia đình giống như thế á, phá hỏng đồ đạc, đánh đập vợ con, còn lôi vợ lên giường — cậu tự hiểu."

Bạo lực gia đình cái đầu mày á! Lôi lên giường cái đầu mày á!

La Tiểu Lâu có thôi thúc ngửa mặt lên trời thở dài, kỳ thực có đôi khi cậu nghĩ, cuộc sống và mọi thứ vui vẻ bây giờ đều là ảo giác!

La Tiểu Lâu cứ nghĩ Nguyên Tích tức giận thì sẽ bỏ ra ngoài, thế nhưng đến nửa đêm thì hắn lại quay trờ về. Bởi vì sáng sớm hôm sau, La Tiểu Lâu mở mắt ra thì lại thấy khuôn mặt quen thuộc đang nằm trên chiếc giường rộng lớn, trong lúc ngủ còn hơi cau mày, tựa hồ có vẻ rất bất mãn.

Trong lòng cậu chẳng biết tại sao lại thở phào nhẹ nhõm, cho dù không thể giải trừ khế ước, cũng nên tạm chấp nhận cuộc sống không bằng trước kia của bây giờ đi.

Khi La Tiểu Lâu đang chuẩn bị bữa sáng sao cho thật ngon lành, Nguyên Tích lạnh lùng từ phòng ngủ bước ra, không liếc mắt một cái tới La Tiểu Lâu, trực tiếp ngồi vào bàn ăn sáng.

La Tiểu Lâu nhớ đến buổi tối hôm qua không tìm thấy hộp số 10, trước khi hỏi chuyện Nguyên Tích, cậu bày chiếc bánh ngọt sang bên cạnh, thoáng ngập ngừng, La Tiểu Lâu mới mở miệng hỏi: "Chiếc hộp hôm qua — quà sinh nhật tôi tặng cậu có thấy không?"

Nguyên Tích ngay lập tức nổi xung, ánh mắt lạnh lùng giương lên, nói với vẻ đầy châm chọc: "Sao, định lấy lại à?"

La Tiểu Lâu cẩn thận đáp lại: "Tất nhiên là không rồi, cái đó vốn tặng cho cậu mà." Cơ mà tốt xấu gì cậu cũng phải bày tỏ chút gì đó chứ! Chẳng nhẽ người tặng quà không được biết cảm nhận của người nhận sao!

Thế nhưng Nguyên Tích rõ ràng là đang tỏ thái độ không hợp tác, cuộc đối thoại cũng chẳng thể tiếp tục được nữa.

Từ ngày đó, đã ba ngày Nguyên Tích không để ý đến cậu, vốn thứ Bảy được nghỉ, hai người cũng chỉ ở nhà nghỉ ngơi cả ngày. Cho dù La Tiểu Lâu có nói chuyện thì Nguyên Tích cũng chỉ đáp lại bằng sự châm chọc và khiêu khích, nếu không thì nổi giận.

Mặc dù loài mèo hay những loài tương tự rất giảo hoạt, thế nhưng chúng cực kỳ thù dai! Loài này mà tới gần thì sẽ nhe răng xù lông, thế thì sẽ lại càng phức tạp hơn!

La Tiểu Lâu vừa nghuệch ngoạc lên bảng điện tử, vừa suy nghĩ tới chuyện phiền toái gần đây.

Dù nói là Nguyên Tích tức giận, nhưng bọn họ vẫn ăn cơm cùng nhau, cùng đi học, cũng vẫn cùng nằm chung trên một chiếc giường. Chủ yếu là đến nửa đêm lúc cậu đi WC, Nguyên Tích sẽ lạnh mặt thò ra trừng mắt nhìn cậu, tựa hồ như cảnh cáo cậu đừng có ý định len lét chạy trốn, La Tiểu Lâu lại càng không dám chia giường.

Thế nhưng, nhớ lại tình cảnh ngày hôm đó, Nguyên Tích nói cái gì mà chấp nhận tình cảm của cậu, còn có ý dẫn về nhà nữa chứ? Chờ chút, hắn còn hôn cậu, thứ lỗi cho cậu vì tính mạng lúc ấy đang gặp nguy hiểm mà quên béng mất cảm giác cũng không tệ lắm của nụ hôn kia — Ôi trời, cậu đang nghĩ cái quái gì vậy?!

Mặt La Tiểu Lâu xám ngoét lại, mới chỉ có nửa năm thôi mà cậu đã thay đổi tính hướng sao, cơ mà, cho dù cậu có thay đổi thì ý của Nguyên Tích là như thế nào? Hắn, hắn rõ ràng là chấp nhận rồi?

La Tiểu Lâu bỗng dưng nghĩ đến cái tên ở chung kiêu ngạo kia thật ra vô cùng đơn thuần, cho dù cậu có tặng một món quà sinh nhật cực kỳ quý giá nhưng đó cũng đâu phải là tín vật đính ước! Vừa nghĩ đến chiếc hộp năng lượng cấp bảy thượng phẩm tuần hoàn 22 lần kia, tâm trạng La Tiểu Lâu lại càng rối rắm hơn.

…

"Nè! Sao ông vô tình thế? Có nghe nói không đóa, khoa chúng ta bắt đầu phối hợp huấn luyện với khoa cơ giáp kìa, một tháng sau sẽ phân đội. Mẹ nó, lớp mình chẳng phải sẽ bị bỏ lại, sau đó bị trường học phân công sao, đúng là nhục mặt quá thể." Điền Lực ngồi bên cạnh căm giận, vừa nói vừa cầm bảng điện tử của La Tiểu Lâu sang, bắt đầu sự nghiệp chép bài.

Tuy rằng khi mới vào lớp La Tiểu Lâu cũng giống đại đa số những đứa khác, kiến thức cơ sở quá kém, thế nhưng mấy tháng gần đây, rõ ràng là cậu thuần thục lên rất nhiều, kéo theo là Điền Lực cũng có chút tiến bộ, bận bận bịu bịu… Việc buôn bán làm ăn của ông già cũng vô cùng thuận lợi, lần trước còn mở rộng phòng thí nghiệm cho nó, vậy nên đống 'rác thải' của La Tiểu Lâu lại càng được dịp thả cửa.

"Phối hợp huấn luyện?" La Tiểu Lâu chau mày, các khoa đã sớm tiến hành huấn luyện để đi tập huấn dã ngoại, chỉ là không ngờ còn phải phối hợp huấn luyện.

"Ờ, không biết lúc huấn luyện có tìm được người không nữa." Điền Lực đáp, sau lại nói thêm: "Không xong rồi, phải kêu thằng cha Athes theo chúng ta huấn luyện thôi."

Nhắc đến Athes, ngoại trừ nhớ đến hộp năng lượng, La Tiểu Lâu còn nghĩ đến một kế hoạch khác, đó là giúp Athes lắp ráp một chiếc cơ giáp. Tuy không có động cơ và vũ khí, nhưng trước tiên cứ bắt tay vào chuẩn bị cái đã, nếu thực sự không được thì sẽ nghĩ cách khác sau.

Không phải là La Tiểu Lâu không có ý định mua một bộ động cơ cấp một thay cho động cơ hư hỏng kia, nhưng động cơ phức tạp hơn hộp năng lượng, hiện tại cậu chưa nắm chắc thứ hai là nếu lắp ráp một bộ động cơ cơ giáp mới, chi bằng bảo Athes xin trường luôn cho rồi.

Ngày hôm sau, quả nhiên khoa chế tạo bắt đầu cùng huấn luyện với khoa cơ giáp.

Thế nhưng một vài sinh viên mũi nhọn được sắp xếp huấn luyện đặc biệt cách xa bọn họ, La Tiểu Lâu nhớ tới đám người đưa Nguyên Tích về nhà lần trước.

Chiều nay không có tiết, nhóm sinh viên khoa chế tạo sang khu huấn luyện của khoa cơ giáp. Không ít đứa lần đầu tiên tới nơi này, bởi vậy mà hiếu kỳ nhìn ngó xung quanh.

La Tiểu Lâu lần mò tìm chiếc thẻ của Nguyên Tích, tuy cãi nhau nhưng cậu vẫn mặt dày vào huấn luyện, cơ mà Nguyên Tích cũng không nói gì.

Lúc này, một nhóm 10 sinh viên khoa chế tạo tách biệt bọn họ bước vào cửa, không ít người mang theo ánh mắt hâm mộ mà ngước nhìn.

Cho dù rất nhiều người không thèm để ý đến những đứa sinh viên xuất sắc kiêu ngạo kiểu như thế này, nhưng có thể được huấn luyện cùng những chiến binh cơ giáp ưu tú thì ai lại chẳng cực kỳ phấn đấu.

La Tiểu Lâu nhìn đứa con gái đứng thứ hai, trong lòng bỗng nhiên có chút khó chịu.

43. Chương 43

Vì cần phối hợp huấn luyện mà sinh viên khoa cơ giáp cũng đứng chờ bên cạnh. Tuy rằng nói là đôi bên lựa chọn lẫn nhau, nhưng trong lòng ai cũng biết rõ, kỳ thực chủ yếu là dựa vào bên cơ giáp là chính.

Tuy khoa cơ giáp là tốp chuyên nghiệp, nhân số cũng đông đảo, nhưng vì có liên quan đến cấp bậc gen mà số sinh viên của khoa chế tạo so với bên đó còn đông hơn gấp vạn lần. Bởi vậy một nhóm có thể bao gồm hai hoặc nhiều hơn sinh viên khoa chế tạo phối hợp chung cùng một người của khoa cơ giáp, mà địa vị xã hội của chiến binh cơ giáp luôn cao hơn rất nhiều so với chế tạo sư. Thế nên, dù trong lòng không tình nguyện, nhưng sinh viên khoa chế tạo cơ giáp cũng phải cố tỏ ra lấy lòng chút ít.

Có điều, hoặc là sinh viên lớp 1, hoặc có quan hệ với hội sinh viên thì sẽ chẳng cần phải cúi mình như vậy.

Đây cũng không phải là chia nhóm chính thức cho một tháng sau, mà chỉ mang tính chất chia nhóm để luyện tập thực nghiệm, nếu giữa đường không hài lòng thì bất cứ lúc nào cũng có thể đổi người. Thế nhưng điều đó cũng có phần ảnh hưởng đến việc chọn người phân nhóm sau này, dù sao từ bây giờ luyện tập chung với nhau thì cũng sẽ có cảm tình và ăn ý hơn.

Điền Lực bên cạnh vừa ai oán vừa tìm kiếm Athes học lớp 1, nhưng tìm mãi mà chả thấy bóng dáng người ở đâu cả. Trong lòng La Tiểu Lâu có chút phiền muộn, so với những người khác, tình trạng lớp 10 của bọn họ còn thảm hại hơn. Mặc dù khoa cơ giáp cũng có lớp 10, nhưng mấy cái đứa nói như rồng leo, làm như mèo mửa này cũng sẽ chẳng thèm hợp tác với đứa gà hơn đâu.

Trong đại sảnh, thầy giáo của hai khoa đang duy trì trật tự, một lát nữa thì sẽ bắt đầu tự chọn nhóm.

La Tiểu Lâu lo lắng một hồi, nếu như vậy còn không bằng tự luyện tập một mình, dù sao thì cậu cũng còn 125, bình thường Nguyên Tích cũng chỉ cho cậu không ít phương pháp huấn luyện của chiến binh cơ giáp. Về vấn đề chia nhóm của một tháng sau thì, La Tiểu Lâu thở dài —— để sau hãy tính.

La Tiểu Lâu xoay người vào phòng huấn luyện, lúc đi tới, thầy giáo đã bắt đầu bố trí chọn người, La Tiểu Lâu phải bước nhanh chân hơn.

Lúc này bỗng nhiên có một người chạy từ ngoài vào, gã chạy thẳng tới trước mặt thầy giáo khoa cơ giáp, cười áy náy: "Xin lỗi thầy, em tới muộn."

Thầy giáo khoa cơ giáp giống như bất đắc dĩ mà thở dài, nhưng giọng nói có vẻ rất ưu ái: "Trang Dịch, em lại quên giờ à? Em cứ mơ mơ màng màng như thế này, tới lúc tập huấn dã ngoại thật thì như thế nào đây hả? Mau vào đi, bây giờ đã bắt đầu chia nhóm rồi đó."

Trang Dịch cào cào mái tóc rối bù, khuôn mặt đẹp trai bởi vì có phần bối rối mà trông rất dễ thương, không ít cô nàng bắn tới tấp ánh mắt hình trái tim đến.

Trang Dịch nhìn trái nhìn phải một hồi, tiện tay túm luôn La Tiểu Lâu đang từ khoa chế tạo đi ngang qua, nói: "Thì bạn này vậy."

Phút chốc, đại sảnh đang ầm ĩ lập tức trở nên yên lặng.

Ngay cả thầy giáo cũng câm nín nhìn Trang Dịch và La Tiểu Lâu. Đáng nhẽ bọn họ nên khuyến khích sinh viên khoa cơ giáp không nên có bất kì thành kiến nào, chủ động chọn lựa, nhưng mà...

La Tiểu Lâu lại càng hoảng hốt hơn, cậu sắp đến cửa phòng huấn luyện rồi mà! Ông này tự dưng lao ra là sao vầy cà?

Lúc này, một sinh viên lớp 1 khoa cơ giáp cất tiếng: "Trang Dịch, ông không biết người ông chọn không phải là sinh viên lớp 1 bên kia, mà là lớp 10 đấy à. Cho dù ông có ù ù cạc cạc cũng đừng chọn đại để cho qua như thế, mau đổi người khác đi."

Một đứa phụ họa theo: "Đúng đấy, ông là người đứng trong top 10 của lớp ta, sang năm có chắc chắn ra khỏi top 10 trở thành sinh viên đặc biệt thì người hợp tác của ông cũng không thể kém như thế được."

Có đứa lớp 10 khoa chế tạo cơ giáp vì La Tiểu Lâu mà sốt ruột, thế nhưng hầu hết mọi người đều có tâm lí thích xem náo nhiệt. Tụi lớp 1 ý kiến, có người hàng phía trước bày tỏ: "Không phải là nó chọn đúng lúc này chạy sang lớp 1 để góp đủ nhân số đấy chứ! Lớp 10 thì nên để chọn cuối cùng, còn muốn phô bày thì đừng nhè đúng lúc này đe."

Trang Dịch tỏ ra hơi khó xử, La Tiểu Lâu thầm trợn trắng mắt trong lòng. Ông khó xử cái gì, bây giờ trực tiếp thay đổi người chẳng phải là xong sao, miễn là đừng để cả hai khoa nhìn chòng chọc lên người tôi như thế nữa đi.

La Tiểu Lâu vừa nghĩ vừa đẩy Trang Dịch ra, nói: "Tôi chỉ đi ngang qua thôi, cậu đổi ——"

Trang Dịch cắt lời La Tiểu Lâu, mỉm cười, lớn tiếng mà nói: "Không quan trọng, chẳng phải hôm qua thầy còn bảo là không nên đối xử khác biệt với lớp khác khoa khác còn gì, tôi thấy cậu ta rất tốt vậy nên chọn thôi."

Trang Dịch đứng chắn trước mặt, cả người La Tiểu Lâu không ai nhìn thấy được, lời cậu nói lại càng chẳng ai nghe.

La Tiểu Lâu đẩy vài cái, nhưng Trang Dịch cười đến xán lạn lại chẳng xi nhê chút nào.

La Tiểu Lâu chỉ có thể chào thua trong lòng, dân cơ giáp đúng là toàn đồ biến thái!

Trang Dịch nói xong thì cả thầy giáo lẫn sinh viên cũng không có ý khuyên bảo nữa, người ta đã tự bằng lòng, lại còn làm gương tốt, bọn họ còn có thể nói cái gì nữa. Lúc này Trang Dịch mới lần đầu tiên cúi ra sau nhìn La Tiểu Lâu, nói: "Đi nào, chúng ta vào huấn luyện trước thôi." Gã thật sự không để tâm đến chuyện người mình chọn là ai cả.

Chuyện đã biến thành như thế này, La Tiểu Lâu có từ chối thì cũng bị coi là có phần làm bộ làm tịch, cậu đành xị mặt đi theo cái tên này vào trong.

Thực ra thì có người chọn mình cũng không có gì là không tốt, dù sao thì cũng là tự mình huấn luyện, cơ mà cái tên vừa đi vừa mơ mơ màng màng này, rõ thật là làm người ta thấy ghét quá! Hiện tại cậu đại khái đã nổi tiếng cả ở khoa cơ giáp lẫn khoa chế tạo rồi —— Đứa lớp 10 kém cỏi nào đó, vì muốn vào nhóm với người ưu tú mà không từ thủ đoạn.

Mặc kệ La Tiểu Lâu có ấm ức cỡ nào, Trang Dịch vẫn cứ hưng phấn mà lôi kéo cậu vào trong.

Gã chọn huấn luyện độ chuẩn cao, sân bãi là sườn núi bán sa mạc, quái vật ảo không ngừng gia tăng, đến cuối cùng thì lên tới 100 con, hơn nữa đôi khi không gian còn bị hạn chế. Đây là viễn trình công kích độ chuẩn cao của huấn luyện kỹ thuật cao, huấn luyện đơn giản là gặp mục tiêu bất động, hoặc có một vài mục tiêu di động, quái vật ảo về sau sẽ biến đổi tốc độ di chuyển.

Khi đóng cửa phòng huấn luyện lại, Trang Dịch tựa như thay đổi hoàn toàn thành một người khác, nụ cười lơ đãng biến mất, khuôn mặt thế mà khiến con gái phải sợ hãi.

Hắn gọi cơ giáp, sau đó nhìn La Tiểu Lâu một cái, rồi nói: "Cậu cứ tha hồ mà xem, lúc huấn luyện tôi rất nhập tâm, không chú ý đến cậu được. Bất quá, giữa lúc huấn luyện thì tôi ít xuất hiện vấn đề lắm, chắc là sẽ không phiền đến cậu đâu."

Ý ông căn bản là chả cần chế tạo sư cơ giáp đứng hóng mát cho ông đúng không! Kỳ thực tôi cũng đếch thèm chung nhóm với chiến binh đâu…

La Tiểu Lâu không nói lời vô ích, nghe theo ý của Trang Dịch, lánh người. Cậu cũng đã nhìn ra, Trang Dịch là một sinh viên cực kỳ ưu tú của khoa cơ giáp, căn bản có hay không có chế tạo sư với gã chẳng hề gì, cho nên mới chọn đại người như thế.

La Tiểu Lâu cũng không ra khỏi phòng huấn luyện, ngoại trừ huấn luyện thực chiến, mỗi phòng đều có huấn luyện mô phỏng. La Tiểu Lâu dùng thẻ của Nguyên Tích mở một buồng điều khiển hư cấu, nằm vào trong.

Huấn luyện viễn trình công kích, cậu chưa làm qua, có điều đối với con trai mà nói, xạ kích (bắn tỉa) vẫn có vài phần hấp dẫn hơn.

La Tiểu Lâu ngồi vào buồng điều khiển hư cấu, bắt đầu nhấc hạt đại bác bắn phá —— Tỉ suất trúng mục tiêu cực kỳ thấp.

Cho dù có như vậy thì cậu cũng không từ bỏ. Gần đây tốc độ tay của cậu tăng lên không ít, dù có không trúng thì quái vật muốn đuổi theo cậu cũng chẳng dễ dàng gì.

La Tiểu Lâu đang bắn phá đến hăng say thì đột nhiên 125 cất tiếng: "Thử dùng ý thức nguyên lực khống chế quái vật ảo đi."

La Tiểu Lâu bất ngờ, ý thức nguyên lực có thể được sử dụng như thế này á? Cơ mà khoảng cách này xa quá đi?

"Dựa theo trình độ sơ cấp của cậu hiện tại, trong hiện thực thì hoàn toàn không có khả năng, vậy thì thử cố gắng trong huấn luyện ảo xem sao, cũng là một cách rèn luyện đấy."

La Tiểu Lâu nhắm mắt lại, những con quái vật đã biến mất, thay vào đó là một điểm sáng, quái vật chỉ là một đống số liệu ảo, cho nên dưới ý thức nguyên lực, hình dáng của chúng hiện ra lập tức thay đổi.

Khống chế? La Tiểu Lâu dựa theo cách cũ, cố gắng dùng ý thức nguyên lực của mình bao vây điểm sáng.

Không được, khoảng cách quá xa. La Tiểu Lâu khó chịu cau mày, điều khiển cơ giáp di chuyển tới điểm sáng, đến gần thì phóng ý thức nguyên lực ra.

Hử? Vẫn không được?

"Không, có ảnh hưởng, cậu nhìn kỹ đi." Giọng nói của 125 vang lên bên tai cậu.

La Tiểu Lâu chỉ bằng bộ não nhận định điểm sáng không dễ nhìn ra, nhìn từ bên ngoài mới thấy tốc độ di chuyển của con quái to lớn quả thực đã bị ảnh hưởng chút ít.

La Tiểu Lâu từ từ nhắm hai mắt lại, một bên cố gắng khống chế điểm sáng kia, một bên tránh né quái vật tới càng ngày càng nhiều. Ngón tay của cậu di chuyển nhanh như gió trên bàn phím, cậu điều khiển chiếc cơ giáp vụng về mà nhanh chóng lẩn tránh giữa một đám quái vật.

Nếu bây giờ mà là kiểm tra tốc độ tay thì, cho dù có là sinh viên khoa cơ giáp thì một vài đứa cũng phải cảm thấy xấu hổ.

Thoáng cái đã đến trưa, cứ như vậy mà trôi qua, quái vật ảo bị La Tiểu Lâu đuổi qua đuổi lại cả một buổi chiều. 125 nghĩ, La Tiểu Lâu dù có thiên phú hay không, thì cậu vẫn thật sự là một người chăm chỉ kiên định, cố gắng không ngừng.

Ở bên cạnh quan sát lâu như vậy, 125 yên lặng thầm nghĩ, nếu như có số liệu thương cảm thì nhất định nó sẽ khóc —— không cho chết một cách sung sướng được chưa!

Tình huống này vẫn duy trì liên tục cho đến khi hệ thống cưỡng chế La Tiểu Lâu log out. Cậu đầu đầy mồ hôi nhảy ra khỏi buồng điều khiển ảo, tựa vào một chỗ mà thở dốc.

Không lâu sau, đợt huấn luyện thực chiến bên trong cũng kết thúc, một chiếc cơ giáp xanh trắng đứng ở cửa, sau đó khoang điều khiển mở ra, một người cao gầy xoay người nhảy xuống. Phía sau hắn, căn phòng dãy núi mây mù gió thổi đìu hiu, cát vàng dày đặc, không còn bóng dáng của một con quái vật nào nữa.

La Tiểu Lâu ngồi dưới đất mà ước ao nhìn. Nếu có một ngày cậu có thể điều khiển cơ giáp, sẽ có cơ hội trở về như một người anh hùng được không?

"Bởi thế, cậu cần phải cố gắng tiến bộ, chỉ cần tôi được chăm chút cho ngon lành, cậu nhất định sẽ trở thành chiến binh cơ giáp nổi tiếng nhất."

Khóe miệng La Tiểu Lâu kéo lên thành nụ cười, cậu vẫn còn hy vọng.

Trang Dịch đi ra thì thấy La Tiểu Lâu đang tựa trên buồng lái ảo, kinh ngạc nhướn mày: "Cậu luyện tập?" Gã tưởng La Tiểu Lâu cảm thấy buồn chán mà ra ngoài trước chứ.

La Tiểu Lâu gật đầu, "Tôi chỉ tùy tiện xem thôi, quả thực độ khó huấn luyện của các cậu cao quá."

Trang Dịch thu hồi cơ giáp, tựa hồ cũng khôi phục lại con người tùy tiện, mơ mơ màng màng trước kia của mình. Gã bước tới xem bản ghi chép huấn luyện của La Tiểu Lâu.

Trong mấy giờ, chỉ có lúc 2 phút bắt đầu thì giết chết được một con quái vật, còn đâu sau đó không tiêu diệt được con nào nữa…

Thế này cũng coi như là phá kỷ lục đi, sinh viên của lớp 10 quả nhiên thật đáng sợ…

Trang Dịch cười tủm tỉm vươn tay về phía La Tiểu Lâu đang ngồi dưới mặt đất: "Đi thôi, từ hôm nay trở đi, chúng ta tạm thời huấn luyện cùng nhau." Mặc kệ có nói như thế nào, chỉ cần im lặng không tranh cãi ầm ĩ, gã đều có thể dễ dàng bỏ qua.

Ngoại trừ việc chọn người chia nhóm, La Tiểu Lâu cảm thấy rất thỏa mãn, chí ít không lôi kéo cậu phải quan sát, khi cần thiết còn khích lệ xu nịnh vài câu.

Trang Dịch và La Tiểu Lâu một trước một sau ra khỏi phòng huấn luyện. Trong đại sảnh, không ít người cùng lúc này cũng ra ngoài. La Tiểu Lâu nhìn chung quanh tìm bóng dáng Điền Lực, không biết tên kia chia nhóm với ai nữa đây.

Đúng lúc này, một cánh cửa khác mở ra, dàn sinh viên đặc biệt cũng đi ra.

Đi tuốt đằng trước là Nguyên Tích, hắn hiển nhiên nhìn thấy La Tiểu Lâu, cậu cũng cảm nhận được ánh mắt lạnh buốt của hắn. Thế nhưng một giây ngừng lại kia của La Tiểu Lâu dường như là lỗi giác, Nghiêm Tích nghiêm mặt đi ra ngoài, một cô nàng bên cạnh đuổi theo nói gì đó với hắn.

Trong lòng La Tiểu Lâu trào lên một cảm giác không dễ chịu khó hiểu. Không đợi Điền Lực nữa, cậu khách khí chào từ biệt Trang Dịch, đi trước.

Trang Dịch đẹp trai mơ màng ở khoa cơ giáp khá có tiếng, ngay cả giáo sư cũng rất quý mến. Lúc này có không ít người chào hỏi gã, đồng thời tặng kèm ánh mắt đồng tình với người hợp tác của gã.

Những điều này Trang Dịch đương nhiên chẳng thèm để ý, thế nhưng, có một người hợp tác hoàn toàn không lấy lòng hay chủ động giao lưu như thế này, mà lại nghênh ngang bỏ đi trước tiên, gã vẫn có phần nhíu mày.

La Tiểu Lâu ra tới tầng thông tin thì phát hiện thấy chiếc xe quen thuộc đang đỗ trước mặt mình, ngẩn người, cậu nhanh chóng bước tới, mở cửa xe ngồi vào.

Sắc mặt của Nguyên Tích đen hơn so với mọi ngày, dùng tốc độ không thể tưởng tượng nổi bay vèo ra khỏi trường.

44. Chương 44: Huấn Luyện

La Tiểu Lâu bưng cơm tối lên, tuy rằng gần đây Nguyên Tích không yêu cầu bất cứ thứ gì, nhưng mấy ngày nay cậu vẫn dựa theo khẩu vị của hắn mà nấu cơm, thế này cứ coi như là một lời bày tỏ vô hình đi.

Ngày nào Nguyên Tích cũng đều lạnh tanh, không tỏ vẻ gì, nhưng nhìn bàn cơm được chén sạch sẽ, có vẻ ông cậu này thực sự khá hài lòng.

Hôm nay đứng trước Nguyên Tích đang đen mặt, La Tiểu Lâu lại càng cẩn thận từng li từng tí hơn. Cậu không muốn gặp rủi ro, cậu còn muốn sống lâu thêm vài năm nữa, còn muốn hưởng thụ cuộc đời tươi đẹp nữa.

Cá bị Nguyên Tích ăn gần hết sạch, súp lơ cũng bị Nguyên Tích ăn gần hết sạch, thịt bò hầm của La Tiểu Lâu cũng bị Nguyên Tích… ăn gần hết sạch. La Tiểu Lâu rối bời gẩy gẩy cơm trong bát, chẳng lẽ cậu làm ít quá rồi chăng?

Lúc trước Nguyên Tích đều im lặng ăn xong thì xoay người đi luôn, rất giống như kiểu không chịu nổi ở cùng một chỗ với La Tiểu Lâu. Cơ mà, hôm nay Nguyên Tích cứ ăn liên tục…

La Tiểu Lâu có chút bất an, cậu đang nghĩ có nên đem nốt phần của mình qua cho Nguyên Tích luôn không.

Đúng lúc này, Nguyên Tích đột nhiên nhìn cậu, lạnh lùng mở miệng: “”Hôm nay tại sao cậu lại… cùng huấn luyện với người của khoa cơ giáp?”

Tim La Tiểu Lâu nhảy dựng lên, nuốt miếng cơm trong miệng xuống, cấp tốc trả lời: “Cậu bảo Trang Dịch á?”

Ngay lập tức sắc mặt của Nguyên Tích trở nên khó coi, mợ nó, tên còn nhớ rõ thế kia!

Tuy không biết vì sao, nhưng La Tiểu Lâu mẫn cảm nhận ra được sự cáu kỉnh của Nguyên Tích, lập tức giải thích: “Hôm nay, khoa cơ giáp với khoa chế tạo bắt đầu chia nhóm luyện tập với nhau, nói là chuẩn bị cho việc chia nhóm một tháng sau. Không phải cậu biết rồi sao —— Tụi sinh viên đặc biệt các cậu đã luyện tập cùng nhau trước đấy còn gì.”

La Tiểu Lâu nhắc khéo Nguyên Tích hôm nay đã đi ra cùng hoa khôi của khoa chế tạo, hắn thực sự không có tư cách để chỉ trích chuyện cậu huấn luyện cùng ai.

Nguyên Tích sững người, sắc mặt dịu đi chút ít, có điều vẫn không có ý định đứng dậy, ngồi đối diện, bắt đầu châm chọc La Tiểu Lâu: “Cậu bảo Trang Dịch —— hình như là cùng lớp tôi, sao lại chọn cậu được?”

La Tiểu Lâu xấu hổ đỏ mặt, chán ngán mà nói: “Hình như cậu ta chả thèm để ý đồng nghiệp của mình là ai, chọn đại thôi, vừa đúng lúc tôi đi ngang qua chỗ cậu ta.” Đáng ghét, thực sự chỉ là hiểu lầm! Ai cũng nhéo đúng chỗ ấy làm người ta buồn bực quá đi!

Nguyên Tích ngay tức khắc chộp lấy câu nói cuối cùng, mắt trợn lên, lớn tiếng quát: “Đi qua? Cậu bảo là đi ngang qua?! Tôi đã nói với cậu rồi, tôi không thích nô lệ của mình thông đồng với người khác!”

Vẻ mặt La Tiểu Lâu bắt đầu đen lại, nếu cứ nói chuyện kiểu này, chắc phải kêu công ty đến sửa chữa nhà cửa nhiều lần lắm đây. Cậu nhẹ giọng mà nói: "Biết rồi, tôi cũng đã hứa với cậu —— Nhưng mà chuyện hôm nay không phải cố tình, lớp 10 rất khó tìm người hợp tác cùng, tôi định bụng tự luyện tập một mình, đang đi ngang qua thì đúng lúc Trang Dịch ở bên cạnh. Tôi nghĩ cậu ta chỉ chọn đại thôi, không chừng vì tôi không phải là sinh viên lớp 1 mà chắc đang hối hận. Dù sao thì, nghe lớp cậu nói rằng, rất có thể học kỳ sau cậu ta sẽ trở thành sinh viên đặc biệt, còn kêu cậu ta đổi người khác nữa cơ."

Nguyên Tích trừng mắt với La Tiểu Lâu, vừa cảm thấy thỏa mãn vì tụi kia đã khuyên Trang Dịch đổi người, lại vừa bực tức hết sức khi kẻ khác khinh thường La Tiểu Lâu. Mẹ chúng mày, dám coi thường người của tao!

Nguyên Tích im lặng một hồi, bắt đầu suy xét có nên đe dọa vị trí thứ 10 của Trang Dịch trong lớp hay không, để cho gã trở thành sinh viên đặc biệt, như vậy thì Trang Dịch sẽ không có cơ hội trêu ghẹo người của mình nữa. Bất quá, hiện tại nhìn La Tiểu Lâu với Trang Dịch hình như cũng không có vấn đề gì…

Cuối cùng, Nguyên Tích nhìn thẳng vào La Tiểu Lâu mà cảnh cáo: "Nó chắc chắn sẽ không nhìn trúng người của lớp 10 đâu, tháng sau chọn người chia nhóm, cậu chết cái tư tưởng này đi."

"… Tôi cũng chưa bao giờ có ý nghĩ này." La Tiểu Lâu không nói gì mà nhấn mạnh.

Rốt cục Nguyên Tích đã có vẻ thỏa mãn, cầm lấy cốc sữa nóng, đứng dậy đi khỏi.

La Tiểu Lâu kinh ngạc nhìn bóng lưng Nguyên Tích đi mất. Mẹ cha ơi, từ sau chiến tranh lạnh, lòng dạ Nguyên Tích lại càng ngày càng hục hặc khác thường.

Bắt đầu từ thứ Hai, mỗi ngày khoa cơ giáp cùng khoa chế tạo bắt đầu phối hợp huấn luyện cùng nhau. La Tiểu Lâu cùng Trang Dịch vào phòng huấn luyện, hai người đều có việc riêng, tương trợ lẫn nhau rất vừa ý.

La Tiểu Lâu lại tiếp tục thực thi sự nghiệp vô dụng trong buồng lái hư cấu, mỗi ngày dùng ý thức nguyên lực đối phó với quái vật ảo. Tuy rằng hiệu quả không rõ rệt, nhưng tốc độ tay của cậu có vẻ cũng được nâng cao, nhắm mắt lại đã thấy toàn bộ bức tranh mặt đất sắc bén…

Cuối tuần lại đến tập đoàn Khải Ân, tuy mọi người không hề đề cập đến chuyện hộp năng lượng, nhưng từ sau chuyện lần trước, mọi người bên trong đối xử với cậu càng nhiệt tình hơn.

Chỉ có Nghiêm đại sư là vẫn y nguyên với cậu. Sau khi học xong 500 linh kiện cơ sở cấp hai, Nghiêm đại sư tiến hành kiểm tra La Tiểu Lâu.

Điều khiển Nghiêm đại sư hài lòng chính là, gần như từng linh kiện một, La Tiểu Lâu đều có thể lắp ráp tháo dỡ rất nhanh, ông hoàn toàn không biết La Tiểu Lâu nhắm hai mắt lại đã có thể làm lưu loát những thứ này.

Nghiêm đại sư bắt đầu bố trí cho La Tiểu Lâu học lắp ráp cơ giáp đơn giản. Không giống lần trước La Tiểu Lâu tự học, mỗi lần Nghiêm đại sư đều rút ra một khoảng thời gian ngắn giảng giải cho cậu lắp ráp ra làm sao, cùng một chút về mạng lưới, hệ thống nguyên lí, vân vân.

Càng làm cho La Tiểu Lâu vui mừng hơn đó là, trong phòng lắp ráp cơ giáp, cậu được gặp Thẩm Nguyên. Thẩm Nguyên lúc đó vừa lắp ráp xong một chiếc cơ giáp đơn giản, sau khi Nghiêm đại sư ra ngoài, La Tiểu Lâu mới chạy qua nói chuyện.

"Tiểu Lâu đã bắt đầu học lắp ráp cơ giáp đơn giản rồi đấy à? Tốc độ rất nhanh, gắng lên." Thẩm Nguyên mỉm cười cổ vũ.

La Tiểu Lâu gãi gãi đầu, cậu căn bản không biết tiến độ của người khác, tốc độ của mình lại càng không rõ hơn, mới vội hỏi: "Anh Thẩm, anh xem tốc độ của em có được không ạ? Em sợ mình vẫn còn chậm quá, Nghiêm đại sư ngày nào cũng gào thét bên tai em."

"Rất tốt." Thẩm Nguyên xoa xoa tóc La Tiểu Lâu, ánh mắt dịu dàng như đang nhìn cậu em nhà hàng xóm.

Nhất thời ngực La Tiểu Lâu không khỏi . Ôi trời ơi, tuy rằng thân thể này tuổi không lớn, cơ mà nội tâm cũng không phải là thiếu niên 17 tuổi đâu nha…

Một trợ lí đến giúp Nghiêm đại sư đem đồ vật liền nở nụ cười: "Em đừng hỏi cậu ấy, Thẩm Nguyên lúc đó thế mà trong một tháng đã tháo dỡ và lắp ráp linh kiện cấp một cấp hai đến 3 lần, tốc độ của cậu ấy mới là khác thường nhất, đây chỉ là công việc tạm thời trong lúc trường cậu ta nhàn rỗi thôi."

La Tiểu Lâu nhất thời há hốc miệng, vừa mới học qua một lần, rõ ràng hệ thống kiến thức linh kiện này vừa khổng lồ lại vừa rườm rà, "Một tháng ạ? Trời ơi, anh Thẩm, thiên tài cũng không thể khác thường như thế được…"

Thẩm Nguyên mỉm cười nhìn cậu, còn chưa nói gì thì vị trợ lí kia lại tiếp tục: "Tiểu Lâu nói đúng đấy, lúc Thẩm Nguyên học ở học viện St. Miro cũng được công nhận là thiên tài rồi." Nói tới đây, người đó thấp giọng lải nhải: "So với đệ nhất ưu việt của khoa chế tạo cơ giáp hiện nay thì không biết là cao bao nhiêu đây."

Thẩm Nguyên liếc mắt vị trợ lí kia, người đó bèn chột dạ cúi đầu mà đi ra ngoài. Sau đó Thẩm Nguyên mới quay đầu lại nói với La Tiểu Lâu rằng: "Thiên tài, không chỉ biểu hiện ở mỗi tốc độ hấp thu kiến thức trong học tập, sáng kiến của Tiểu Lâu mới thực sự là vô cùng quý giá hiếm có."

La Tiểu Lâu đỏ mặt, sáng kiến của cậu chỉ là cải tiến đơn giản linh kiện cấp một với linh kiện cấp hai, bản thiết kế hộp năng lượng cũng không phải do cậu làm. Hóa ra Thẩm Nguyên lại lợi hại như vậy, mà một thiên tài như thế đã có lúc làm trợ lí cho cậu. Cũng đúng, nếu không xuất chúng như thế thì làm sao có khả năng trở thành học trò đứng đầu của Viện trưởng Viện nghiên cứu cơ giáp của Khải Ân cơ chứ.

Trong lòng Thẩm Nguyên cũng cảm thán, Nghiêm đại sư đã qua rất nhiều năm không tự mình dạy dỗ cho người nào, cho dù là anh thì cũng chỉ sau khi tiến bộ rõ rệt mới đến nhờ đại sư chỉ bảo đôi ba chỗ. Có lẽ việc học kiến thức cơ sở hiện tại của cậu rất khó khăn, nhưng khuôn mẫu tư duy tinh xảo và linh hoạt của cậu lại khiến người khác phải thán phục. Cũng bởi vì như vậy nên cậu mới được Nghiêm đại sư giữ lại.

Từ mấy bản thiết kế hộp năng lượng kia, La Tiểu Lâu có lẽ là một thiếu niên rất may mắn, không phải ai cũng được kỳ ngộ như thế này.

Mà sự chịu khó của La Tiểu Lâu, chỉ cần so sánh với những người trong viện nghiên cứu này, nếu không có chút bản lĩnh thật sự thì căn bản đã không có khả năng gia nhập viện nghiên cứu cơ giáp của Khải Ân rồi. Và khi so với những người bên ngoài, tốc độ học tập của La Tiểu Lâu đã là quá giỏi rồi.

Có lẽ Dương Kha rất xuất sắc, nhưng hiện tại, cậu ta vẫn còn quá non, ít nhất là cậu ta hãy còn chưa xác định rõ được vị trí của mình. Bất kì một người nào ở đây cũng đều đủ làm thầy giáo cho cậu ta, mà cậu ta nghĩ mình giỏi giang lắm nên mới được mọi người ca tụng, chỉ chuyên tâm muốn làm học trò của Nghiêm đại sư.

Trong mắt mọi người ở Khải Ân, điều đó gần như là một chuyện cười.

Một tuần trôi qua rất nhanh, cuối cùng ý thức nguyên lực của La Tiểu Lâu cũng có tiến bộ. Chiều hôm nay, cậu tiến nhập vào buồng điều khiển hư cấu, vẫn duy trì điệu bộ nhàn nhã đi chơi đuổi bắt quái vật.

Một tia ý thức nguyên lực cuộn lấy trói buộc con quái vật kia, sau khi nó bị kìm hãm trong chốc lát, lập tức di chuyển như trước.

La Tiểu Lâu nheo mắt, đem một mảnh ý thức nguyên lực biến đổi thành một tia có lẽ đã khiến cậu ngộ ra sau đó. Đương lúc sử dụng ý thức nguyên lực bao vây quái vật, vì diện tích chịu lực quá lớn, mà hiệu quả luôn không rõ ràng.

Sau đó La Tiểu Lâu dứt khoát nén ý thức nguyên lực cuộn thành một tia phóng ra, tốc độ của quái vật rõ ràng có thay đổi. Mà lúc này, vốn không chọc gì tới quái vật, La Tiểu Lâu lại khiến nó tức giận, thể tích của nó bắt đầu bành trướng, tiếp đó xoay người bổ nhào về phía buồng lái của La Tiểu Lâu.

Nó nổi điên rồi!

La Tiểu Lâu sợ ngây người, cho dù chỉ là huấn luyện hư cấu, nhưng độ chân thực cũng quả là cao.

Trong nháy mắt đó, La Tiểu Lâu chỉ cảm nhận được sự đe dọa chết người, vừa tận lực điều khiển cơ giáp di chuyển, vừa điên cuồng tập trung toàn bộ ý thức nguyên lực lại.

Cuối cùng, khoảng cách với con quái vật chỉ còn 5 mét, tia ý thức nguyên lực thứ hai xuất hiện, trói lấy con quái vật, tốc độ của nó chậm đi rõ rệt.

Sau đó lợi dụng sự ngưng trệ của con quái vật, tia thứ ba, tia thứ tư… Hơn mười tia ý thức nguyên lực triệt để trói gọn lấy con quái vật hung bạo.

Quái vật không hiểu gì mà bắt đầu giãy dụa kịch kiệt, La Tiểu Lâu liền nổ súng, một tia hồng quang nổi lên, rèn luyện ý thức nguyên lực giết chết thành công con quái vật đầu tiên trong mấy ngày qua.

Sau đó, La Tiểu Lâu ấn phím kết thúc, xoay người trèo ra khỏi buồng điều khiển hư cấu.

Quần áo trên người cậu đã ướt đẫm, trong nháy mắt đó, cảm giác mất mạng rất chân thực. Tiềm lực của con người quả nhiên là vô hạn, hơn nữa lúc đối mặt với nguy hiểm cực độ nó lại dễ dàng bị kích động phát tác ra nhất.

La Tiểu Lâu cảm giác ý thức nguyên lực của mình đã tăng lên rất nhiều, tuy hiện tại đã mệt mỏi sắp ngất đi được, nhưng trạng thái tinh thần lại vô cùng tốt.

"Rất tốt, tuy vẫn đang ở giai đoạn sơ khai, nhưng thăng cấp không ít. Có lẽ cậu sẽ nhanh chóng đủ tư cách lái tôi thôi." Giọng nói dào dạt đắc ý của 125 truyền tới.

"Sao mấy ngày hôm nay mày im lặng thế?" La Tiểu Lâu hỏi, từ sau lần trước, 125 đã mai danh ẩn tích mất mấy ngày. Bên tai thiếu vắng âm thanh huyên náo kia, cậu nhất thời không thích ứng được.

"Tôi dùng hộp năng lượng cậu cho chữa trị hệ thống, hiện tại đã phục hồi được 72% rồi, đáng tiếc hộp năng lượng tôi dùng hết rồi, nếu không có thể sửa thêm được một bộ phận nữa. Nhanh cho tôi 3 hộp năng lượng nữa đi, năng lượng của tôi bây giờ đại khái chỉ đủ duy trì được mấy giờ nữa thôi." 125 thúc giục, nói xong còn quét một vòng quanh vị trí của nó và chủ nhân.

Im lặng một hồi, 125 dùng giọng điệu khó tin mà hô: "Sao cậu lại ở chỗ này, Nguyên Tích cho cậu cùng nhóm với Trang Dịch? Chẳng lẽ cuối cùng cậu ta đã quyết định vứt bỏ vợ con sao? Lẽ nào cậu không nghĩ cách giải quyết đi, quả nhiên thiếu tôi, tình cảm của hai người hóa thành tro mà…"

Câu cuối cùng, 125 suýt chút nữa làm như mình có thực, rưng rưng xúc động.

"… Hiện tại đi học ngôn ngữ Liên bang ngay cho tao, nhất là câu từ và cách dùng! Nếu không đừng hòng tao cho mày hộp năng lượng nữa!" La Tiểu Lâu đen xì mắt nghiến răng nghiến lợi nói. Tên 125 đáng ghét này nói cái vẹo gì thế, ai muốn phí tiền offline lấy một đứa con như này chứ! Ai muốn lấy một tên nóng nảy kiêu ngạo kỳ cục làm chồng chứ! Ai muốn hả!!

La Tiểu Lâu tức giận mà một chút cũng không hề nhận ra, cậu phẫn nộ chỉ chằm chằm vào tính tình của 125 và Nguyên Tích, thậm chí còn không phát hiện ra việc so sánh mình với người vợ có chỗ không ổn.

"Ah! Ít nhất cho tôi trước…"

"Ngay!"

"Chẳng lẽ cậu không thể ——"

"Hoàn toàn không được." La Tiểu Lâu mặt tối đen giáo huấn bộ não ăn nói bậy bạ.

"Oa oa oa, cậu là đồ chủ nhân ngược đãi cơ giáp!" 125 khóc lóc bày ra bộ tắt máy, không biết là vì tiết kiệm năng lượng hay là đi học câu từ thật.

La Tiểu Lâu thở dài, xem ra cậu phải mua thêm nguyên liệu chế tạo hộp năng lượng thôi, may là đá năng lượng trung tâm còn rất nhiều, Nghiêm đại sư đúng là đáng yêu quá, hay gào thét nhưng chẳng có vấn đề gì hết!

Bất quá, hai giờ nữa, cậu phải mua mấy hộp năng lượng cấp ba cho 125 trước đã.

La Tiểu Lâu đang gian nan đứng dậy chuẩn bị ra ngoài, cửa bên trong sân huấn luyện bỗng nhiên mở ra, Trang Dịch từ trong bước ra.

Gã cũng vô cùng kinh ngạc khi thấy La Tiểu Lâu vẫn đang đợi ở bên ngoài, tuy thành tích chiến đấu mỗi lần đều rất thê thảm, nhưng sự chịu đựng của La Tiểu Lâu thật sự khiến kẻ khác phải kính nể, cậu ta ngày nào cũng kiên trì đến phút cuối cùng.

Nhìn La Tiểu Lâu, Trang Dịch có chút do dự mới nói: "Tôi nghĩ là, cơ giáp của tôi có vấn đề ——"

La Tiểu Lâu đang đứng dậy để nhanh chóng ra ngoài đi mua hộp năng lượng, nghe thấy thế liền xấu hổ xoay người quay lại. Dù sao cậu cũng là chế tạo sư tạm thời của Trang Dịch, bình thường không theo dõi huấn luyện của gã còn chưa tính, hiện tại vừa định đi mất thì lại càng không còn gì để nói hơn.

La Tiểu Lâu ngượng ngùng nhanh nhẩu: "Để tôi đi xem, cậu chờ nhé."

Lời tiếp theo của Trang Dịch vốn là, 'Cậu cứ ở chỗ này đợi tôi, tôi đi tìm người sửa lại." Gã căn bản không tin sinh viên năm nhất có thể sửa cơ giáp cho gã được, huống chi là sinh viên của lớp 10.

Thế nhưng nhìn biểu hiện nhiệt tình của La Tiểu Lâu, gã không nói gì nữa, dù sao thì lát nữa tìm người đến cũng chưa muộn.

La Tiểu Lâu kiểm tra phần trục trặc của chiếc cơ giáp.

Trang Dịch nói: "Chỉ là cánh tay phải không quá linh hoạt, khi dùng hệ thống kiểm tra thì nó lại thông báo tất cả đều bình thường."

La Tiểu Lâu nhướn mày, đi tới cánh tay phải cực lớn, dùng dụng cụ kiểm tra đơn giản mang tính tượng trưng cậu thường dùng mỗi ngày mà kiểm tra.

Đang đưa máy kiểm tra gần kề cánh tay phải thì đột nhiên giọng nói của 125 phát ra, "Thử dùng ý thức nguyên lực để kiểm tra xem sao."

Dưới tình huống Trang Dịch hoàn toàn không có khả năng phát hiện ra, La Tiểu Lâu yên tâm mà đem ý thức nguyên lực chìm vào cánh tay phải của cơ giáp. Sau đó theo thói quen mà nhắm mắt lại.

Cấu tạo bên trong của cánh tay phải chiếc cơ giáp ngay tức khắc hiện ra rõ rệt, phức tạp quá! La Tiểu Lâu ngạc nhiên, cậu phát hiện cơ giáp của Trang Dịch không phải là cơ giáp cấp hai, mà có khi còn cao hơn cả cấp ba!

Dùng kiến thức vỏn vẹn chỉ có linh kiện cơ giáp cấp một và cấp hai của mình, La Tiểu Lâu cẩn thận kiểm tra từng bước một. Cho đến khi nhìn thấy một điểm đỏ mới mở mắt ra.

Mà lúc này, máy kiểm tra đơn giản cũng xuất hiện kết quả: Tất cả đều bình thường.

Trang Dịch nhún vai, định nói gì đó.

La Tiểu Lâu nói: "Trục trặc tại khu nội G3, hai đường dẫn mắc vào nhau, nhưng kim loại không bị cắt đứt hay dính vào nhau. Chắc là chỉ mới xuất hiện ra tình trạng này không lâu."

Nói xong, La Tiểu Lâu ngẩng đầu nhìn Trang Dịch, nói tiếp: "Có lẽ cậu luyện tập nhiều quá, hơn nữa mấy ngày nay còn quên không bảo trì định kỳ. Cánh tay phải của cơ giáp cho thấy hiện tượng nảy sinh nhiệt lượng quá lớn, tôi nghĩ hôm nay cậu nên nghỉ ngơi đi, sau đó mang cơ giáp đi bảo trì. Thế là okie."

Trang Dịch trợn tròn mắt nhìn La Tiểu Lâu, qua một hồi lâu mới nói: "Quả thực lâu rồi không để Vũ nghỉ ngơi, tôi cũng quên không cho nó đi bảo trì." Vẻ mơ màng đáng yêu xuất hiện lại trên gượng mặt Trang Dịch, còn có chút hối hận tự trách.

La Tiểu Lâu mỉm cười, "Cơ giáp là chiến hữu thân thiết nhất của các cậu, cần phải bảo vệ nó." Nói xong cậu nhìn đồng hồ, sợ hãi kêu lên một tiếng, rồi vội vã nói: "Xin lỗi, hôm nay tôi có việc phải đi trước, không ở cùng cậu đến cuối được."

Trang Dịch gật đầu, nhìn bóng dáng La Tiểu Lâu vội vã đi khỏi, dường như có điều suy nghĩ.

Là một chiến binh cơ giáp, gã đương nhiên phải bảo vệ cơ giáp của mình, chỉ là gần đây hắn luyện tập viễn trình công kích suốt một ngày một đêm, muốn ngay tức khắc đạt đến thời điểm thăng cấp, quả thực đã quên không bảo trì.

Cậu lớp 10 này, kỳ thực cũng không phải vô dụng như vậy. Tên năm nhất lần trước, hoàn toàn không tra ra được.

La Tiểu Lâu vội vã chạy về nhà, không chờ Nguyên Tích mà chỉ để lại cho hắn một lời, bảo là muốn về trước để mua hộp năng lượng.

Bởi vì cần dùng gấp, La Tiểu Lâu chỉ có thể tự mình chạy một chuyến tới cửa hàng tổng hợp. Mua hai hộp năng lượng cấp hai hết 280,000 đồng, đau lòng muốn chết. So với việc tự mình làm, quý giá như vậy, năng lượng còn không được nhiều, thực sự là không đáng.

125 gần như rơm rớm nước mắt hấp thu hộp năng lượng, dọa dẫm chủ nhân cơ giáp đáng ghét nhất!

Vài ngày sau, La Tiểu Lâu tự dưng phát hiện ra, từ sau lần kiểm tra cơ giáp cho Trang Dịch, gã tựa hồ có vẻ —— nhiệt tình hơn với cậu.

Không giống như những lần trước, vừa bước vào phòng huấn luyện là mỗi người mỗi việc, bây giờ Trang Dịch đều nói chuyện vài câu với La Tiểu Lâu, giao lưu một chút về cách huấn luyện tâm đắc linh tinh. La Tiểu Lâu rất ngạc nhiên, chẳng lẽ đến thời điểm phối hợp với chiến binh cơ giáp sau này, thực sự sẽ cần những điều này.

Còn nữa, trải qua thêm một bước trao đổi với nhau, cậu cũng có mấy lần quan sát phần huấn luyện của Trang Dịch, khi gã huấn luyện thì lộ ra vẻ mặt chăm chú cứng nhắc, có đôi lúc cũng yên lặng mà theo dõi.

Trang Dịch đại khái cũng không biểu hiện ra ngoài vẻ mơ màng như vậy, nhất là mỗi lần tán dóc cùng La Tiểu Lâu, gã còn cười tủm tỉm. La Tiểu Lâu cảm thấy con người trước mắt này cực kỳ khôn khéo.

Mà từ hồi Nguyên Tích chủ động nói chuyện lần trước, chiến tranh lạnh giữa hai người tuy chưa hết hoàn toàn, nhưng cũng bắt đầu nói chuyện lại bình thường. Điều khiến La Tiểu Lâu cảm thấy kỳ quái chính là, gần đây Nguyên Tích thường xuyên vô duyên vô cớ nổi giận.

La Tiểu Lâu không thể không chung sống với con mèo lớn vô cùng khó tính này, tới bữa cơm còn phải hối lộ bánh ngọt cho hắn.

Trong lúc bận rộn học hành và huấn luyện, điều khiến La Tiểu Lâu kích động nhất chính là, ý thức nguyên lực của cậu rõ ràng đã cải thiện lên rất nhiều.

Sau khi nắm được ý thức nguyên lực đó, La Tiểu Lâu bắt đầu thử một phương pháp huấn luyện mới, mỗi lần đều tận lực sử dụng hơn phân nửa ý thức nguyên lực của mình để khống chế quái vật. Tuy rằng so với việc trực tiếp bao trùm quái vật còn khó hơn nhiều, nhưng mỗi lần nhìn số lượng quái vật bị giết, quả thực phương pháp này rất hữu dụng!

Rốt cục một tháng huấn luyện cũng trôi qua, hôm nay là lần phối hợp huấn luyện cuối cùng.

Trang Dịch đã sớm ra khỏi sân huấn luyện, đứng bên cạnh buồng điều khiển hư cấu của La Tiểu Lâu. Gã muốn tự mình kiểm tra thành tích huấn luyện lần này của La Tiểu Lâu.

Từ lúc Trang Dịch bắt đầu quan tâm tới La Tiểu Lâu, gã vẫn luôn thầm giật mình.

Một tháng tới nay, kỳ thực La Tiểu Lâu cũng không giết chết được bao nhiêu quái vật, đến bây giờ cũng không vượt quá 10 con.

Thế nhưng từ ngày nào đó, quái vật bên cạnh cậu ta hầu như cứ mấy ngày lại giảm bớt đi một con. Cứ như vậy, ai có thể bảo đảm cậu ta sẽ không vượt lên trước đám sinh viên khoa cơ giáp bọn gã cơ chứ?

Nhưng mà, gen của La Tiểu Lâu không phù hợp điều kiện, điều này đã quyết định số phận của cậu ta mãi mãi không thể đụng vào cơ giáp rồi. Trang Dịch nhìn buồng điều khiển mà kèm theo một chút thương hại.

Khi La Tiểu Lâu từ buồng điền khiển hư cấu bước ra ngoài, cậu bị hoảng sợ bởi Trang Dịch đang đứng lù lù ngay trước mặt.

Trang Dịch mỉm cười, hỏi: “La Tiểu Lâu, cậu có muốn hợp tác với tôi không?” Lúc đầu gã thực sự chọn La Tiểu Lâu không có ý nói ai là chế tạo sư cơ giáp cho hắn cả.

Nhưng có phải vô tình như vậy không mà, một người bác làm quan đã nhờ gã chiếu cố cho con trai của ông, chọn nó hợp tác tập huấn cùng gã. Gã biết người kia, thực sự dính đến nó lại khiến gã phiền lòng.

Cho dù vướng chuyện quan hệ cá nhân không thể từ chối, gã cũng không hy vọng đến lúc huấn luyện lại ở cùng với tên kia.

Nhưng mà, hiện tại gã đã có phần hối hận vì đã đồng ý với bác trai đó. Bất quá, một chiến binh cơ giáp có thể mang theo hai hay nhiều chế tạo sư, nếu như La Tiểu Lâu bằng lòng...

45. Chương 45

´M

Trang Dịch cào cào mái tóc rối bù, bổ sung thêm: "Bất quá, bởi vì đã đồng ý với người khác rồi, từ chối không xong, đến lúc đấy có thể tôi sẽ có hai chế tạo sư, hy vọng cậu không để ý."

La Tiểu Lâu kinh ngạc nhìn Trang Dịch, lời mời khó hiểu này không đúng với Trang Dịch mà cậu biết. Xem ra một tháng phối hợp huấn luyện qua đã có tác dụng, ít nhất là vị sinh viên ưu tú của lớp 1 này còn chịu đưa ra lời mời, như vậy đã là rất khó khăn rồi.

Tất nhiên, khả năng thương hại là chiếm tuyệt đại đa số, dù sao sinh viên lớp 10 của khoa chế tạo cơ giáp cũng rất khó tìm chiến binh để chung nhóm với mình.

Cho dù một nhóm gồm nhiều người cũng không có gì phải bận tâm. Hình thức một nhóm bao gồm một chiến binh cơ giáp và nhiều chế tạo sư là rất bình thường, mà lớp 10 của khóa trước, các giáo viên đã phải bắt buộc chia bớt ra ngoài.

Nếu như không có dự định nào khác thì đây quả thực là một sự lựa chọn khá tốt. Có lẽ, nếu bỏ qua lần này, cậu sẽ không bao giờ có được cơ hội vào nhóm nào tốt hơn thế này nữa.

Lúc này, một giọng nói chả vờ nghiêm túc vang lên bên tai La Tiểu Lâu: "Hô, đã bắt đầu mời rồi cơ đấy? Tuy lời theo đuổi thích hợp của người ngoài có thể kích thích gia tăng thêm sự sâu đậm cho tình cảm giữa cậu và Nguyên Tích, cơ mà —— Lấy kinh nghiệm của tôi mà xem, tôi đề nghị cậu không được đồng ý, Nguyên Tích mà biết thì sẽ thịt cậu đấy, cậu ta là kiểu đàn ông tuyệt đối sẽ không cho phép bà xã hoặc tình nhân hoặc nô lệ của mình phản bội đâu, cậu hiểu khổng. Cậu mà dám đồng ý, đến lúc đấy thì đừng mong tôi sẽ giúp đỡ nhá."

Mẹ mày, tao éo hiểu gì! Tại sao trong đống lý luận của mày, bà xã với tình nhân và nô lệ lại cùng một đẳng cấp hả! Lại còn lố bịch hơn nữa là, lấy kinh nghiệm của mày —— một cục não như mày thì có cái mốc kinh nghiệm gì!

Khóe miệng giật giật, La Tiểu Lâu cố gắng xem nhẹ 125, quay sang lắc đầu tiếc nuối với Trang Dịch, vừa cười vừa nói: "Không cần đâu, cảm ơn cậu nhé. Đừng để tâm làm gì, tôi nghĩ thành tích của mình mà chung nhóm với cậu thì là do mình trèo cao mới đúng, quan trọng nhất là tôi cũng đã có người chung nhóm rồi."

Trang Dịch nhìn không chớp mắt La Tiểu Lâu, lông mày nhướn lên, gã thực sự không ngờ sẽ bị La Tiểu Lâu từ chối, một sinh viên lớp 10 khoa chế tạo cơ giáp mà lại từ chối một sinh viên lớp 1 khoa cơ giáp?

Nói ra chắc chắn sẽ chả có ma nào tin. Trang Dịch im lặng một hồi, rồi mới nói: "Tôi, tôi có nghe qua chuyện của cậu và Nguyên Tích, nếu như cậu định chờ chung nhóm với Nguyên Tích thì, tôi muốn nói cho cậu biết một tin, nhà trường đã ra quy định, người hợp tác với sinh viên thuộc diện đặc biệt chỉ có thể là một. Hiện giờ cậu ta đã có người hợp tác rồi."

Với tính cách của gã thì đương nhiên sẽ không chủ động đi tìm hiểu một sinh viên lớp 10, chuyện này chẳng qua là do một đứa cùng lớp nói cho gã biết, thậm chí còn kể lại cho gã nghe về lịch sử huy hoàng hồi nhập học của La Tiểu Lâu, mục đích là để gã dù có như thế nào cũng phải đổi người khác để hợp tác cùng nhóm.

Vừa nghèo rớt mùng tơi lại còn yếu kém, vào học ngôi trường quân sự nổi tiếng này là hoàn toàn không xứng đáng, lại còn thích nịnh bợ người tài giỏi có tiền khác. Có điều, ở chung một tháng cho tới nay, gã thật sự không hề cảm nhận La Tiểu Lâu có ý nịnh bợ nào với gã.

Tuy rằng lúc chưa biết thì có vài ngày gã quả thực tỏ ra xa lánh La Tiểu Lâu, nhưng La Tiểu lâu không hề thay đổi, cậu ta rất nỗ lực, rất chăm chỉ, tính cách lại nhã nhặn, tuyệt đối không làm người ta căm ghét được.

La Tiểu Lâu cũng im lặng, không thể phủ nhận Trang Dịch là một người rất thông minh, nhưng mà —— La Tiểu Lâu vẫn lắc đầu.

Trang Dịch nở nụ cười, vỗ vai La Tiểu Lâu, nói: "Được, cậu đã quyết định thì tôi cũng không nói thêm gì nữa. Nếu như, tôi là nói nếu sau này có vấn đề gì thì có thể tới tìm tôi."

La Tiểu Lâu cũng híp mắt cười, "Thật sự rất cảm ơn cậu, một tháng qua đã chiếu cố tới tôi rất nhiều." Cậu đoán nếu bọn Điền Lực mà biết việc này thì sẽ nhảy dựng lên 'Không thể nào'cho mà xem, cơ mà nghĩ đến cái tên bất cứ lúc nào cũng có thể xù lông kia, cậu vẫn quyết định kéo dài tới phút cuối.

Không chỉ cả nể, La Tiểu Lâu đối với con đường của mình sau này còn chưa trù tính ra mục tiêu đúng đắn. Thế nhưng nếu hiện tại để La Tiểu Lâu chọn chiến binh cơ giáp, cậu sẽ vô ý thức mà nghĩ đến Nguyên Tích.

Cho dù Nguyên Tích đã có người hợp tác, cậu còn có thể nhờ thầy giáo bố trí, tất nhiên là khi đó chỉ có thể bị động, chiến binh cơ giáp bị phân công chung sẽ rất bài xích cậu, nhưng một tháng tập huấn dã ngoại, sẽ trôi qua dễ dàng thôi…

Khi La Tiểu Lâu đang từ chối người khác, việc chia nhóm của sinh viên đặc biệt cũng đang diễn ra. Có điều nhóm sinh viên đặc biệt không được tự do lựa chọn giữa đôi bên với nhau giống các sinh viên khác, mà họ phải có sự đồng ý của cả hiệu trưởng, thành viên hội đồng quản trị và ban lãnh đạo cao cấp.

Học viện St.Miro, trong phòng hội nghị thượng đẳng, một giáo viên hướng dẫn đọc danh sách chia nhóm của khoa cơ giáp và khoa chế tạo. Sau khi đọc xong, ông nhìn thoáng qua những sinh viên hoàn mỹ đang ngồi trên ghế sô pha, hài lòng mà nói: "Khóa huấn luyện lần này của các em đều hoàn thành rất xuất sắc, nếu không có gì bất trắc nữa, việc chia nhóm như vậy là đã được định ——"

Đột nhiên một giọng nói lạnh lùng vang lên ngắt lời: "Em có ý kiến."

Trong lúc nhất thời, tất cả giáo viên lẫn sinh viên đều nhìn về phía người đang ngồi ở vị trí đầu tiên của khoa cơ giáp – Nguyên Tích.

Vị giáo viên kinh ngạc nhìn cậu sinh viên hầu như chưa từng hé lời gì, mới vội vã nói: "Sinh viên Nguyên Tích có ý kiến gì, mời nói."

Nguyên Tích nhàn nhạt mở miệng: "Em không cần bố trí chế tạo sư cơ giáp, em đã có người để chọn rồi."

Ngoại trừ La Thiểu Thiên và Lăng Tự, phần lớn mọi người trong phòng đều sửng sốt nhìn Nguyên Tích. Đã sớm nghe nói tới bộ ba nổi tiếng của khoa cơ giáp cực kỳ có cá tính, đặc biệt độc lập, cuối cùng hiện tại cũng được mở mang rồi.

Mà cô nàng hoa khôi của khoa chế tạo cơ giáp được chọn hợp tác với Nguyên Tích, từ lúc giáo viên tuyên bố vẫn luôn tỏ ra vui sướng không che giấu được, lúc này nghe thấy những lời kia của Nguyên Tích, khuôn mặt đã đỏ bừng lên không ra hệ thống gì cả.

Thầy giáo hiển nhiên cũng là lần đầu tiên gặp phải tình huống này, không khỏi khó xử mà nói: "Thế nhưng, sinh viên Nguyên Tích, việc chia nhóm cho sinh viên đặc biệt đã được tổ thảo luận cao cấp của nhà trường xem xét rất lâu rồi mới đưa ra quyết định, dang sách đã báo lên cho hiệu trưởng, hiệu trưởng cũng đã ký tên mới chính thức xác nhận. Hơn nữa, các em sau này sẽ là nhóm trưởng, phải gánh vác trách nhiệm hoàn thành tập huấn và giữ an toàn cho cả đội, hiện tại không thể bốc đồng như thế này được ——"

Nguyên Tích không hề lung lay mà vẫn nhìn vị giáo viên kia, thẳng thắn nói: "Không, em không cần, nhóm trưởng cũng không phải do em yêu cầu đảm nhiệm. Nếu các thầy đã bố trí như vậy, cho dù người hợp tác của em có là ai, em cũng sẽ hoàn thành nhiệm vụ của nhà trường giao cho."

Bị ánh mắt sắc bén của thanh niên tuấn mỹ kia nhìn chăm chú, vị giáo viên đó bỗng nhiên phát giác mình khó mà có thể nói ra lời phản bác nào được. Hiệu trưởng và giáo viên chủ nhiệm chuyên môn cũng đã nhấn mạnh với ông, ba cậu sinh viên cấp S này là đối tượng quan tâm trọng điểm của nhà trường, thậm chí ba người này về sau có thể sẽ khiến cho học viện St.Miro tăng thêm một đẳng cấp, nếu như họ đưa ra bất cứ điều kiện gì cũng phải cố gắng mà đáp ứng.

Khi vừa tiếp nhận nhiệm vụ huấn luyện, vị giáo viên hướng dẫn này còn tưởng sẽ khó mà quản lý nổi nhóm sinh viên đặc biệt này. Nhưng ba cậu sinh viên gen cấp S dưới sự bố trí nhiệm vụ huấn luyện của ông chưa từng có một lời nào, tốc độ hoàn thành xuất sắc đến mức khiến người khác phải giật mình, thậm chí trong quá trình huấn luyện còn phá vỡ không ít kỷ lục của nhà trường.

Nếu sinh viên phá kỷ lục được lưu vào lịch sử, giáo viên hướng dẫn cũng sẽ được lưu lại tên bên cạnh, có một thời không ít giáo viên trong trường đã ghen tị với vận may của ông.

Trong lúc ông còn đang âm thầm vui mừng, thì Nguyên Tích lại đột nhiên không thuận theo người hợp tác do nhà trường an bài…

Vị giáo viên đang lúc khó xử, hoa khôi Trạch Nhã của khoa chế tạo cơ giáp bỗng nhiên mở miệng, mặt cô nàng vẫn đỏ bừng như trước, gắng gượng giữ bình tĩnh, nhẹ nhàng mà hỏi: "Nguyên Tích, cậu, cậu có gì không hài lòng với tớ?"

Ban đầu, cô nàng vẫn luôn hợp tác huấn luyện cùng Nguyên Tích, qua một tháng, thời gian tập huấn chung một nhóm với Nguyên Tích của cô nàng có thể được coi là khá tốt. Trong trường học không biết bao nhiêu nữ sinh đã phải ước ao đố kị với cô nàng, mấy cô bạn thân thiết cũng vì chuyện này mà chúc mừng cô rất nhiều lần.

Tuy rằng bọn họ vẫn thường dè dặt thận trọng nói còn chưa khẳng định, nhưng trong lòng đã sớm xác định rồi.

Hôm nay quả nhiên thầy giáo đã tuyên bố, giây phút đó, cô nàng nghĩ đến tên của mình được viết song song bên cạnh tên của Nguyên Tích, thực sự là quá hạnh phúc.

Thế nhưng, cô ta thật không thể ngờ Nguyên Tích sẽ cự tuyệt, tuy cô ta chỉ đứng thứ hai ở khoa chế tạo cơ giáp, nhưng đệ nhất Dương Kha từ trước đến nay luôn như hình với bóng với Lăng Tự. Vậy nói tiếp, không ai trong khoa chế tạo cơ giáp có thể xuất sắc bằng nàng ta.

Hỏng, chẳng lẽ Nguyên Tích cũng muốn Dương Kha? Không thể nào, cô nàng không thể để sự việc này phát sinh, cô ta cũng không thể để mất anh chàng này, cô ta phải nghĩ biện pháp thuyết phục bằng được Nguyên Tích.

Nguyên Tích nhìn mọi người đang đợi chờ cậu trả lời mình, nghi ngờ mà nói: "Không có bất mãn."

Trạch Nhã cắn môi, "Vậy vì sao lại không đồng ý chung nhóm với tớ? Nếu có chỗ nào không hài lòng, tớ có thể cải thiện mà."

Kỳ thực thời gian chung nhóm với Nguyên Tích cô ta cũng chẳng làm cái gì cả, Nguyên Tích vẫn cứ luôn tự huấn luyện một mình, cô ta cũng chỉ có thể vừa nhìn vừa ôn tập kiến thức của chế tạo sư cơ giáp. Bất quá, mỗi lần Nguyên Tích đi ra cô ta đều thân thiết mà chuẩn bị khăn mặt và đồ uống.

Vị giáo viên bên cạnh cũng gật đầu, nhưng trong lòng ông cảm thấy biểu hiện của Trạch Nhã đã rất tốt.

Nguyên Tích nhíu mày, không nhịn được mà nói: "Không có bất mãn, tôi đã nói tôi đã sớm có người chọn lựa hợp tác cùng rồi."

Thầy giáo âm thầm thở dài, Nguyên Tích thoạt nhìn là con cháu thế gia được giáo dưỡng vô cùng tốt, nhưng tính tình cũng rất ngang ngược, việc này xem ra chỉ có thể báo lại cho hiệu trưởng thôi.

Lúc này, Trạch Nhã bỗng nhiên lớn tiếng: "Như vậy, nếu tớ đồng ý cậu chọn hai chế tạo sư thì sao. Tớ không quan tâm cậu chọn một hay nhiều người." Chứng kiến vẻ mặt không chút tay đổi mà cũng không chịu đổi giọng của Nguyên Tích, Trạch Nhã đột nhiên nhớ tới lần say rượu trước của Nguyên Tích, cái người ở trong nhà của cậu ấy.

Nói xong câu này, Trạch Nhã nhìn về phía thầy giáo hướng dẫn, thầy giáo bối rối một hồi, trong quy định không cho phép điều này, để bồi dưỡng những chiến binh và chế tạo sư cơ giáp xuất sắc này, nhà trường cố ý sắp xếp cho họ một nhóm gồm mười cặp một-với-một.

"Được, nhưng chỉ một lần này, lần sau không được phép chiếu theo lệ này nữa." Thôi vậy, hiện giờ vấn đề quan trọng là để Nguyên Tích đồng ý chung một nhóm với Trạch Nhã, nếu là Nguyên Tích thì có lẽ hiệu trưởng sẽ không trách ông.

"Tại sao tôi phải chọn hai người, người hợp tác với tôi chỉ có một mà thôi." Nguyên Tích thản nhiên nói, đồng thời lộ ra vẻ mặt khó hiểu, cậu chàng này bề ngoài là con cháu của một thế gia ngoan ngoãn, ngay cả việc cự tuyệt người khác cũng đều là vẻ mặt bình tĩnh tao nhã —— Nhưng hậu quả lại khiến người ta tức muốn chết mà không thèm đền mạng.

Mọi người trong phòng hội nghị không nói được gì, sắc mặt của Trạch Nhã lại càng đỏ hơn, mắt đã bắt đầu rưng rưng.

Dương Kha có chút thông cảm nhìn cô bạn cùng lớp, quay đầu liếc nhìn Nguyên Tích một cái, rồi mới khéo léo mà nói: "Hôm nay là ngày cuối cùng quyết định chia nhóm, không chừng người kia đã có người hợp tác rồi đó?"

Nguyên Tích biến sắc, ngay tức khắc sạm mặt lại. Hắn đứng đậy, nho nhã lễ phép gật đầu với giáo viên: "Ngoại trừ việc chia nhóm, hôm nay không còn chuyện gì nữa chứ? Mọi người tiếp tục, em có việc đi trước." Nói xong thì cấp tốc đi khỏi.

Thầy giáo hướng dẫn thở dài trong lòng, quay đầu lại mà nói: "Chuyện của Nguyên Tích tôi sẽ báo cáo lại cho hiệu trưởng. Vậy thôi, chúng ta tiếp tục."

Ngoại trừ Trạch Nhã không kìm nổi được nước mắt nữa, La Thiểu Thiên vẫn luôn im lặng không lên tiếng từ đầu đến giờ cũng nhàn nhạt nhìn về phía Nguyên Tích bỏ đi.

Cậu ta nhớ tới lời căn dặn vô vị của mẹ: Tranh thủ chung một tổ với La Tiểu Lâu.

Khi La Tiểu Lâu trở lại lớp 10, cậu mới phát hiện bầu không khí trong lớp không giống với ngày thường nữa. Người thì đang ngồi, đứa thì rầu rĩ, có kẻ thì liên lạc với người quen, thậm chí có tên còn nói chuyện đề nghị chung nhóm với người đã có nhóm khác, tạo thành nhóm có nhiều chế tạo sư. Cho dù như thế nào, tất cả cũng đều tranh thủ tự mình chào hàng trong ngày cuối cùng.

Mà người đã có nhóm thì trên mặt hiện lên vẻ vui sướng nhẹ nhõm, sau khi đã khoái trá chia nhóm thành công, tập huấn dã ngoại là điều mà bọn họ chờ mong.

Đúng lúc này, máy thông tin của La Tiểu Lâu rung lên, là Điền Lực gọi cậu. La Tiểu Lâu mở máy, giọng nói to tướng của Điền Lực truyền sang: "Tiểu Lâu, ông thế nào rồi, có người hợp tác chưa?"

"Chưa có, ông thì sao?" La Tiểu Lâu bình tĩnh trả lời.

"Ha ha, ông không tưởng tượng nổi vận may của tôi tốt thế nào đâu. Một người bạn đã tìm người giúp tôi, không ngờ lại là một mỹ nữ đó!" Điền Lực hưng phấn mà nói, sau khi chia sẻ sự vui mừng cho thằng bạn chí cốt, nó mới lo lắng tới tâm tình của La Tiểu Lâu, vội hỏi: "Bây giờ ông định làm gì?"

La Tiểu Lâu đang muốn nói thì Athes ở bên cạnh nở nụ cười: "Tiểu Lâu cùng nhóm với tôi đi, ngoại trừ chị tôi ủy thác phải chiếu cố một người, tôi còn chưa chọn người nào. Ông yên tâm đi, đến lúc đó ông vẫn là đối tượng hợp tác chính với tôi."

Thấy sự giúp đỡ của hai người bạn, trong lòng La Tiểu Lâu cảm động, đáp: "Cảm ơn hai ông nhiều lắm, tôi chưa lo lắng chuyện chia nhóm, đợi lát nữa rồi sẽ giải quyết sau."

Hai người bên kia không nói gì, họ đều biết quan hệ giữa cậu và Nguyên Tích, cũng biết La Tiểu Lâu đang chờ cái gì. Tuy trong bụng lo lắng cho cậu, nhưng cũng không nói gì thêm.

Cuối cùng Athes nhiệt tình mà nói: "Được, tôi chờ ông liên lạc cho tôi."

La Tiểu Lâu đóng máy thông tin, điểm phiền muộn vỏn vẹn trong lòng cũng tiêu tan thành mây khói, Dù sống lại một lần nữa, nhưng có được những người bạn tri kỷ như vậy, đó quả thực là một điều may mắn dành cho cậu.

"Cậu đang sốt ruột hả? Ngộ nhỡ Nguyên Tích vứt bỏ chúng ta thật thì sao bây chờ?" 125 lo lắng lải nhải. Tên này rất có tự gác, biết suy nghĩ cho chủ nhân của chủ nhân, cũng cho chính chủ nhân của mình.

"… Mày có thể ngậm miệng lại được không?"

Lớp học thỉnh thoảng có người trở lại. Mỗi lần cửa mở, con mắt của tất cả sinh viên trong lớp lại sáng lên, mọi người đều hy vọng mình sẽ được chọn, không phải trở thành người thừa.

Điều khiến La Tiểu Lâu buồn cười chính là, một người đã có nhóm mà vẫn thuận tiện hỏi cậu, một người đã có hai chế tạo sư cơ giáp, như vậy rõ ràng là đang thương hại cậu. Cậu âm thầm hạ quyết tâm, về sau cần phải nỗ lực nhiều hơn nữa.

Cho dù có là lớp 10, cậu cũng chưa bao giờ muốn sống dựa trên sự thông cảm của người khác.

Người trong lớp càng ngày càng ít, ngoại trừ người được chọn, vẫn còn một vài sinh viên ngồi không yên, bèn tự mình đứng dậy ra ngoài tìm người.

Sắp đến giờ tan học, cánh cửa lớp một lần nữa được mở ra.

Tất cả mọi người đều ngẩng đầu lên, La Tiểu Lâu đã ngồi bất động, cậu đang xem bản mẫu lắp ráp cơ giáp đơn giản. Đây là của Thẩm Nguyên đưa cho cậu, Thẩm Nguyên đã học tới lắp ráp cơ giáp cao cấp rồi. Khi không có Nghiêm đại sư, anh chỉ bảo cho cậu rất nhiều.

Tiếng bước chân ngày càng gần, La Tiểu Lâu bỗng nhiên giật mình, ngẩng đầu lên.

Bóng mờ rơi xuống bàn cậu, Nguyên Tích đang đứng trước mặt.

La Tiểu Lâu nheo mắt, phía sau có ánh sáng khiến cậu không nhìn rõ biểu cảm của Nguyên Tích, thế nhưng trong phút chốc, lòng cậu tự dưng lại cảm thấy hồi hộp.

"Hừ, em xem đi, ngoại trừ anh ra, chẳng ai sẽ chọn em cả." Nguyên Tích hừ một tiếng, dương dương tự đắc mà nói.

"… Đúng vậy, em cảm động đến độ muốn khóc rồi đây." La Tiểu Lâu nịnh nọt con mèo yêu kiều ngạo mạn của tinh cầu, đồng thời dùng ánh mắt 'I'm yours' mà nhìn Nguyên Tích.

Khuôn mặt của Nguyên Tích khẽ đỏ đáng ngờ, cố giữ bình tĩnh mà nói: "Anh chỉ có thể chọn một người hợp tác thôi, vậy nên anh quyết định tạm chấp nhận em, ai khiến anh có một tên nô lệ yếu kém như em chứ. Anh bảo, trong lớp em còn có đứa tồi tệ hơn em nữa đấy."

Câu cuối cùng, Nguyên Tích cúi người xuống, ghé vào tai La Tiểu Lâu mà nói. Ngay từ thời khắc hắn mới bước vào đã khiến tất cả mọi người phải kích động nghển cổ lên mà nhìn, chỉ có một mình La Tiểu Lâu vẫn cúi đầu, có vẻ đã từ bỏ mọi hy vọng, trông tội nghiệp muốn chết. Vậy mà trong phút chốc đó, trái tim cậu khẽ dao động.

Quả nhiên nô lệ của mình, vẫn cứ phải ngoan ngoãn mà chờ mình tới.

La Tiểu Lâu ho khan một tiếng, tôi nói này, ngài tưởng trình độ của mình đã là cao lắm ư, sao lại còn đem kẻ nhỏ bé này để tôn lên sự cao to của ngài chứ…

Tuy La Tiểu Lâu không nói gì thêm, nhưng đây là lần đầu tiên sau mấy ngày qua Nguyên Tích đã đối xử tốt với cậu như vậy, có lẽ cậu ta đã vô cùng rộng lượng mà tha thứ cho cậu rồi.

Tiếp theo, Nguyên Tích chậm rãi ra mệnh lệnh: "Đi thôi, ngày mai bắt đầu, cuối cùng cũng không phải huấn luyện thêm nữa."

La Tiểu Lâu mỉm cười, đi theo sau Nguyên Tích ra ngoài. Nói thật là, cậu cũng không ngờ Nguyên Tích lại chọn cậu làm người hợp tác, cậu cũng nên bày tỏ một chút vui mừng đi nhỉ.

125 cảm động mà ghé vào tai cậu thì thà thì thụt: “Tôi thực sự cảm động quá, trải qua 30 ngày 5 giờ lẻ 7 giây, cuối cùng hai người cũng hạnh phúc mà trở về bên nhau…”

Ai, ai có thể sửa lại cái hệ thống ngôn ngữ và tính logic cho cái bộ não này được không…

Mọi người còn lại đều ngây người, một trong toàn bộ thiên tài gen cấp S của học viện, vậy mà lại tới lớp của bọn họ, còn mang theo một người để tạo thành nhóm một-với-một. Trời ơi, đây là sự thật ư!

Mặc kệ có nói như thế nào, cuộc chiến tranh lạnh đã giằng co suốt một tháng trời của Nguyên Tích và La Tiểu Lâu cuối cùng cũng được giải quyết êm thấm trong ngày chia nhóm hôm nay.

Buổi tối khi La Tiểu Lâu bưng cơm nước lên, Nguyên Tích còn trách mắng cậu vì không cho mình giữ lại chiếc bánh sinh nhật cực đại hôm đó. (con lạy giời, qua một tháng mà còn ăn được, bố tiếc của vừa

thôi!!!)

“À đúng rồi, quà sinh nhật em tặng anh xem chưa, chẳng lẽ không có một chút cảm tưởng gì sao?” Lá gan của La Tiểu Lâu to lên, rốt cục không nhịn được mà mở miệng hỏi.

Nguyên Tích bất ngờ, ngạc nhiên mà nhìn La Tiểu Lâu, bỗng dưng tức giận hung dữ mà quát: “Em —— em muốn bỏ đi mới tặng quà cho anh, còn muốn anh gìn giữ nó nữa à?!”

La Tiểu Lâu kinh ngạc, nổi giận: “Anh vứt đi rồi?! Mặc dù em cũng có một tí ý nghĩ kia, nhưng quà của em là thật tâm tặng cho anh, chuẩn bị từ rất lâu rồi. Còn nữa, tặng quà cho anh cũng không phải là để bỏ đi, chỉ là đột nhiên nhớ tới mới hỏi anh có đồng ý không. Cho dù có giải trừ khế ước thì em cũng chỉ vì muốn tự do, chứ có phải là bỏ đi cái gì đâu.”

Nguyên Tích ngay tức khắc tức giận, “Em khi nào thì không được tự do?! Thời gian nghỉ thì chạy ra ngoài lêu lổng cùng thằng khác, lại còn dẫn về nhà! Còn chưa có sự chấp thuận của anh mà dám luyện tập chung nhóm với kẻ khác…”

“…” La Tiểu Lâu nghĩ thầm, cảm giác như chính mình là một tên nô lệ tội ác tày trời.

Nguyên Tích trừng La Tiểu Lâu một hồi, rồi từ bên trong móc áo mang ra, một chiếc hộp xuất hiện trên tay. La Tiểu Lâu đoán là nó có thể được lấy ra từ chiếc ấn không gian.

La Tiểu Lâu kỳ quái nhìn Nguyên Tích, bất tri bất giác mà buột miệng, “Không phải anh lúc nào cũng mang theo bên người đấy chứ?”

“Sao lại có thể?!” Nguyên Tích đỏ bừng tai mà quát lên, sau đó mở chiếc hộp trong tay ra.

46. Chương 46

´U DIỄM

Nguyên Tích sững sờ nhìn chiếc hộp trong tay, không tin nổi vào mắt mình bèn nhìn lại lần nữa để xác nhận, sau đó ngẩng đầu, nhìn về phía La Tiểu Lâu với vẻ mặt đang chờ mong nhìn lại mình, kinh ngạc hỏi: “Tại sao em làm được?” Tuy trong nhà cũng có thể sỡ hữu được loại hộp năng lượng cao cấp này, nhưng Nguyên Tích đủ biết chiếc hộp năng lượng cấp bảy này quý giá đến cỡ nào.

Mà từ lúc Nguyên Tích rời nhà đến giờ, hắn vẫn luôn dùng hộp năng lượng cấp ba, cái loại chết tiệt này lúc nào cũng rất dễ tiêu hao.

Đây là toàn bộ phản ứng của Nguyên Tích? Thật là chả đáng phí bao nhiêu khổ cực bận rộn như thế — Còn nữa, hình như có cái gì đó không hợp lý. La Tiểu Lâu kỳ quái liếc nhìn Nguyên Tích, cẩn thận trả lời: “Em tự làm.”

Trời ạ, không phải vừa mới kết thúc chiến tranh lạnh mà lại bắt đầu đấy chứ, cậu chịu đựng quá đủ cái kiểu xử sự tùy hứng như một ông chồng đánh ghen bà vợ lắm rồi!

"Tự làm?" Nguyên Tích sửng sốt, kinh ngạc nhìn La Tiểu Lâu, sau vài giây im lặng, đột nhiên tức giận hỏi: "Em chưa bao giờ đề cập với anh em có thể làm ra loại hộp này! Cái này… ít nhất phải ngang hàng với trình độ của một đại sư! Tại sao em lại có thể lợi hại đến như vậy —— Khoan đã, lẽ nào trước đây em một mực giấu diếm tôi, lừa dối tôi, cố ý giả vờ yếu kém trước mặt tôi?" Nguyên Tích càng nói càng tức giận, biểu cảm trên mặt đầu tiên là thương tổn, về sau thì không nhìn ra là cái dạng gì nữa.

Hắn chưa bao giờ che giấu điều gì với La Tiểu Lâu, thậm chí còn cho cậu vào bên trong cơ giáp của mình! Đến người nhà của hắn còn chưa có cửa! Điều này căn bản không phải tại hắn, bởi đã trải qua vô số lần bị ám sát, lần đầu tiên hắn tin tưởng một người đến vậy!

Được rồi, ngoại trừ thân phận lai lịch của mình ra thì hắn chưa nói.

Nhưng mà, tên nô lệ chết tiệt này, ấy thế mà vẫn luôn lừa dối mình!

La Tiểu Lâu rên rỉ một tiếng, vừa mới vui vẻ được chút mà đã hóa thành buồn, cậu có nên mặc kệ cho cái sự tín nhiệm vớ vẩn này của Nguyên Tích không nhỉ? Cậu rất phấn chấn, muốn đem thứ tốt nhất cho Nguyên Tích, vậy mà đã quên mất một điều. Cậu là một tên yếu kém, làm sao lại có thể làm ra loại hộp năng lượng cao cấp như thế này chứ? Trên thực tế, nếu như không có Ô Thạch và ý thức nguyên lực, cậu cũng chẳng có khả năng mà làm ra được loại hộp năng lượng này.

Thế nhưng, bí mật của cậu tuyệt đối không thể để cho bất kì ai biết được. 125 đã nói, kẻ khiến con người Liên bang hận nhất là dị thú của hành tinh Lam Nguyên, bởi vì sợ hãi nên mới dẫn tới căm thù. Mà hiện tại, vì một cuộc dị biến, Lam Nguyên tinh đã nổ tung, nhưng Liên bang vẫn không ngừng truy sát những dị thú của Lam Nguyên tinh may mắn còn sống sót trên khắp tinh hệ.

Bây giờ, đã rất nhiều năm trôi qua, không còn thấy sự xuất hiện của dị thú Lam Nguyên tinh nữa, người Liên bang đã yên tâm cho rằng dị thú đã bị tiêu diệt sạch sẽ.

Nếu như Nguyên Tích mà biết cậu có huyết thống dị thú thì —— che giấu giúp cậu, hay đưa cậu đến phòng thí nghiệm?

Thế nhưng, ngoại trừ việc cậu không thể gặp người có huyết thống —— cho dù điều này cũng là về sau mới biết được, vả lại cũng bắt buộc phải chấp nhận —— cậu cũng chưa bao giờ có ý định giấu diếm Nguyên Tích. Chẳng lẽ hắn ta cho cậu có cơ hội để giấu diếm chắc, xâm phạm nhà ở của người ta còn chưa đủ sao?!

"Tuy em không biết tại sao anh lại cho ra kết luận này, nhưng mà anh nghe đây, em chưa bao giờ nghĩ tới chuyện giấu diếm anh! Nếu em tài giỏi đến như vậy thật thì tại sao không tranh thủ giành học bổng các thứ đi! Không chỉ anh, em cũng chưa bao giờ muốn giấu diếm bất kì ai!" La Tiểu Lâu dùng giọng điệu tức giận hơn nữa mà nói, mặc dù bên trong có phần phô trương thanh thế, nhưng cậu thực sự cảm thấy cực kỳ giận dữ.

Vẻ tức giận trên mặt Nguyên Tích rõ ràng giảm đi rất nhiều, hắn còn đặc biệt nghe được câu nói 'Em chưa bao giờ nghĩ tới chuyện giấu diếm anh'.

"Nếu như anh không tin em, nghĩ em cố tình giấu diếm anh, rắp tâm hại anh, tiếp cận dụ dỗ anh, vậy thì anh ngay lập tức có thể đi khỏi căn nhà này được rồi đấy! Còn chiếc hộp năng lượng kia, anh cầm lấy mà lại bắt đầu chất vấn em, nhưng để làm được chiếc hộp đó, em phải mất ít nhất là nửa tháng rảnh rỗi để đi mua nguyên liệu, luyện tập rồi chế tạo. Có thể tạo ra được hiệu quả như thế này, chủ yếu là có bản thiết kế người khác cho em, rồi trong đống nguyên liệu mua được từ buổi đấu giá lần trước anh mua cho em có lẫn nguyên liệu kỳ lạ, cho nên mới xuất hiện ra kỳ tích này, hay phải nói là điều bất ngờ —— Có lẽ anh khinh thường nó, nhưng với em thì nó là thứ tốt nhất em làm được!"

Vẻ mặt của Nguyên Tích càng ngày càng thả lỏng, La Tiểu Lâu làm bộ bị oan mà tỏ ra tức giận tủi thân, bởi vì hầu hết đều là sự thật, cho nên làm ra cái biểu cảm này chẳng khó khăn tẹo nào. Cuối cùng, cậu nổi giận đùng đùng mà nói: "Nếu anh không thích thì trả lại hộp năng lượng cho em! Em có thể ——"

Ngay tức khắc Nguyên Tích ngắt lời La Tiểu Lâu, không thể tưởng tượng nổi mà kêu lên: "Không được! Em đã tặng quà sao còn đòi lại được!" Đồng thời cấp tốc thu chiếc hộp năng lượng vào, cứ như sợ La Tiểu

Lâu sẽ lấy về mất.

Phòng khách im lặng một hồi, Nguyên Tích dường như đang hiểu ra lời nói của La Tiểu Lâu. Nô lệ của mình vì mình, cực nhọc vất vả chuẩn bị lâu như vậy, bởi vì yêu mà mới xuất hiện kỳ tích nên chưa thể tin được, nhưng mấu chốt là có bản thiết kế và nguyên liệu đặc biệt —— Quả nhiên La Tiểu Lâu vẫn luôn trộm thích mình…

Tai Nguyên Tích giật giật, không quá tự nhiên mà mở miệng trước: "Nếu vậy thì, là anh hiểu lầm. Có điều, về sau loại hộp năng lượng chỉ được cho anh thôi, không được để kẻ khác thấy. Ngoài ra, lát nữa đưa bản thiết kế và nguyên liệu đó cho anh xem."

Bây giờ mà cường điệu quá mức với La Tiểu Lâu cũng không phải là chuyện tốt, hắn vẫn chưa đủ lông đủ cánh để không cho kẻ khác động vào La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu cũng vẫn chưa thể ở lại nơi hắn có thể trông giữ, hắn cũng không thể đảm bảo không có ai có chủ ý tiếp cận La Tiểu Lâu, trước hết phải đem giấu cậu đi đã. Chết tiệt thật, lúc trước không muốn người nhà gặp, bây giờ thì lúc nào cũng muốn chỉ một mình mình thấy…

La Tiểu Lâu trợn mắt nhìn Nguyên Tích, lòng còn sợ hãi mà gật đầu, "Em tuyệt đối sẽ không cho những người khác xem đâu."

Tai Nguyên Tích đỏ bừng, người của hắn, La Tiểu Lâu vốn cũng chỉ muốn cho mình hắn dùng.

Sau khi xem bản thiết kế, Nguyên Tích tức thì nhận ra bản vẽ này có giá trị như thế nào. La Tiểu Lâu run lẩy bẩy bảo cậu đã tự ý bán rồi, Nguyên Tích tức giận lườm nguýt cậu một phát, rồi trả lại cho cậu.

Sau đó hắn xem Ô Thạch, chỉ còn lại một nửa, hơn 10 cục khác đã bị 125 nuốt trộm, vả lại cũng không có ý định nôn trả.

Dĩ nhiên Nguyên Tích biết so với bản thiết kế, Ô Thạch quý giá hơn, nhưng hắn vẫn trả lại cho La Tiểu Lâu, chỉ là chụp hình lại, đưa cho người khác đi tìm loại đá này, nhưng hắn vẫn hy vọng người khác sẽ không bởi vậy mà phát hiện ra La Tiểu Lâu.

Sau khi xem xong hai thứ này, hắn đã hoàn toàn tin tưởng La Tiểu Lâu.

"Làm, làm thêm mấy cái nữa, cái này để làm kỷ niệm, anh sẽ giữ lại." Nguyên Tích ho khan một tiếng, ra lệnh.

Sau đó chần chừ trong thoáng chốc, Nguyên Tích lấy một chiếc hộp từ trong người ra, nhét vào tay La Tiểu Lâu: "Cầm lấy, quà —— sinh nhật cho em."

"Ơ, nhưng sinh nhật của em còn mấy tháng nữa cơ mà?" La Tiểu Lâu giật mình hỏi lại, cậu chưa bao giờ được tặng quà sinh nhật sớm trước đến 3, 4 tháng đâu đấy.

"Im miệng, cho em thì em cầm lấy." Nguyên Tích hung dữ, hắn được tặng quà thì sẽ tự nhiên mà chuẩn bị lại quà cho La Tiểu Lâu, khi đó bọn họ rõ ràng còn đang chiến tranh lạnh, thế nhưng sau khi lấy lại tinh thần, hắn cũng muốn kiếm món gì đó để lấy lòng —— quà sinh nhật chỉ là một cái cớ thôi.

Khóe miệng La Tiểu Lâu kéo lên, biết nghe lời liền nhận lấy.

Nguyên Tích đỏ lừ tai đứng dậy đi vào phòng tắm. Giọng nói cảm động của 125 liền tức khắc thổi phù phù vào lỗ tai La Tiểu Lâu: "Cho tôi xem cái, đồ tốt nha, vòng bảo hộ đó. Thể lực cậu kém tắm như thế thì lúc gặp phải nguy hiểm có thể dùng đến, giá của nó không kém cạch ấn không gian là bao đâu. Hức, tôi cảm động quá! Cái này 100% là tín vật đính ước trong truyền thuyết ——"

"Chắc chắn là mày chê tao làm quá ít hộp năng lượng cho mày rồi đấy nhỉ." La Tiểu Lâu nghiến răng kèn kẹt cắt đứt dòng cảm xúc của 125.

125 đang dạt dào thao thao bất tuyệt thì bị tắc nghẹn, dừng một giây, sau đó la oai oái lên: "Hai hộp! Hai hộp năng lượng cấp ba đã muốn tống tôi đi? Ngẫm lại tôi thấy mình giúp đỡ cậu bao nhiêu thứ, bản mẫu thì không nói, hướng dẫn cũng không thèm tính, nhưng mỗi khi tình cảm của các cậu xuất hiện mối nguy, tôi không hỗ trợ cho chắc?!"

"Im ngay, tao không nhờ mày hỗ trợ! Đồ đáng ghét, mày chỉ là một bộ não, không cần quan tâm đến vấn đề tình cảm của con người! Bây giờ thì ngậm họng lại, không thì mai đừng hòng tao mua nguyên liệu về mà chế hộp năng lượng cho." La Tiểu Lâu thâm trầm mà cảnh cáo.

125 thức thời không thèm nói lại nữa.

La Tiểu Lâu thở phào nhẹ nhõm, cậu thực sự chịu quá đủ rồi! Sự nhẫn nại của cậu là có giới hạn đấy nhớ

"Em còn không mau thu dọn nhanh đi, vào đây mát xa cho anh một lát." Giọng nói của Nguyên Tích trên chiếc giường cỡ đại từ trong phòng vọng ra.

La Tiểu Lâu thở dài, chấp nhận số phận mà xoay người vào phòng. Quả nhiên, vừa mới hòa thuận lại, con người này lập tực lộ nguyên hình sau khi đã trải qua một tháng ung dung.

"Này, cậu bảo sự nhẫn nại của cậu là có giới hạn mà." 125 lí nhí nhắc nhở cậu.

"…" La Tiểu Lâu im lặng, đồng thời vứt 125 vào ngăn kéo sâu nhất rồi khóa lại.

Hai phút sau khi La Tiểu Lâu bắt đầu mát xa, cậu mới hậu tri hậu giác mà phát hiện thấy có điểm thay đổi. Đầu tiên là cậu bị bọc trong chăn, sau đó Nguyên Tích trở mình một cái thì cậu đã bị đè xuống dưới, ngón tay của Nguyên Tích thành thục thò vào trong quần cậu sờ soạng.

Hậu tri hậu giác: có nghĩ là sau khi sự việc phát sinh rồi mới nhận ra.

Được rồi, một tháng chiến tranh lạnh, một tháng họ chưa giúp đỡ cho nhau. Con trai đúng thật là không chịu nổi được một tí khiêu khích, La Tiểu Lâu thở hổn hển, sau đó đành thôi giãy dụa, dù sao thì cả hai người cũng đều rất thoải mái…

Nguyên Tích hé mắt nhìn, đôi mắt ướt át của La Tiểu Lâu, đôi con ngươi màu đen mang theo vẻ mơ màng và yếu đuối, mê muội mà cúi xuống —— Người này có lúc nào là không dụ dỗ hắn không! Điều này thực sự không thể trách hắn được!

Hôm sau, khi hai người tới trường, giáo viên hướng dẫn đến đưa chỉ thị của hiệu trưởng, cho phép Nguyên Tích chọn La Tiểu Lâu làm chế tạo sư cơ giáp.

Trạch Nhã bị phân cho Trang Dịch đứng thứ 10, nhưng Trang Dịch cũng đã chọn một cô bạn ở lớp 3. Để chiếu cố tâm tình học trò, nhà trường chỉ có thể đặc cách cho phép mình Trang Dịch chọn hai chế tạo sư cơ giáp.

Đám sinh viên đặc biệt không ít kẻ kinh ngạc, cũng có đứa bất bình cho Trạch Nhã, hoa khôi tài mạo song toàn như vậy, thực sự không đáng bị đối xử như thế này.

Thế nhưng Nguyên Tích là số 1 của khoa cơ giáp, hắn chọn ai thì có kẻ nào bỏ qua chứ.

La Tiểu Lâu lại một lần nữa bị mọi người bao vây, giáo viên chủ nhiệm năm nhất, thầy Vương, sau khi nghe nói cậu sinh viên được coi trọng nhất của trường lại chọn tên sinh viên đáng khinh bỉ của nửa năm trước làm chế tạo sư cơ giáp, tức thì giận sôi lên, còn đi tìm thầy hiệu trưởng.

Kết quả, hiệu trưởng chỉ mỉm cười, nói không có vấn đề gì.

Điền Lực và Athes cùng chúc mừng La Tiểu Lâu, kỳ thực trong lòng Athes rất tiếc nuối, ngoại trừ tình yêu cuồng nhiệt với cơ giáp, với ai là chế tạo sư cơ giáp của mình thì cậu ta căn bản cũng chẳng nề hà gì, nhưng nếu là chính bạn thân của mình thì sẽ khiến cậu ta cao hứng hơn.

La Tiểu Lâu nhìn Athes, bỗng nhiên nhớ đến một việc bèn vội nói: "Athes, tôi muốn mượn 3 chiếc cơ giáp bị hỏng lần trước ông mua được." Kỹ thuật lắp ráp của cậu còn chưa thuần thục lắm, nhưng sắp đến thời điểm tập huấn dã ngoại cuối kỳ rồi, không còn nhiều thời gian nữa, cho nên cậu muốn tìm chiếc cơ giáp nào đó để quan sát nghiên cứu một chút.

Mặc dù Trầm Nguyên cũng có, nhưng La Tiểu Lâu không dám tùy tiện mượn để tháo dỡ lung tung. Về phần Nguyên Tích, ông tướng này lại càng không dám hy vọng hơn.

Con mắt Athes lập tức trợn tròn lên: "Ông muốn làm gì?"

"Ừ... Gần đây tôi đang có hứng thú với lắp ráp cơ giáp, muốn nghiên cứu một chiếc cơ giáp nguyên vẹn chút xíu." La Tiểu Lâu trả lời.

Athes nghi ngờ liếc nhìn La Tiểu Lâu, cuối cùng cố nén sự đau lòng mà nói: "Vậy thì được, nhưng tôi phải nói trước, không cho cậu chạm vào Thủ Hậu, chỉ được nhìn thôi, còn cái khác tùy cậu. Còn nữa, không được cho ai thấy Thủ Hậu, không thì chúng ta chỉ tổ rước lấy phiền phức thôi."

"Được, ông yên tâm đe." La Tiểu Lâu đành chịu, nhưng cũng dễ hiểu thôi. Từ lúc có được Thủ Hậu, Athes không còn đề cập đến chuyện mua cơ giáp nữa, thậm chí cậu ta còn kiếm tiền để chữa trị cho nó, có thể thấy cậu ta coi trọng chiếc cơ giáp anh hùng đó đến mức nào rồi.

Điền Lực và La Tiểu Lâu đã từng tỏ ý, góp tiền cho Athes mua cơ giáp, nhưng bị cậu ta từ chối khéo.

La Tiểu Lâu bắt đầu dành thời gian đến phòng thí nghiệm của Điền Lực, bởi vì cuối tháng cậu vừa bán bản thiết kế hộp năng lượng một lần, mặc dù tiền không được nhiều lắm, nhưng tốt xấu gì cũng còn lại 15,000,000 đồng. Vì thế đến chỗ quản lí Cao một chuyến, thanh toán giá cả cho đám 'rác rưởi' của một năm.

Hiện tại, La Tiểu Lâu không khác nhiều lắm, nhưng số linh kiện cơ giáp được sửa sang gần như đã đầy một kho.

Để lắp ráp cơ giáp cho Athes, La Tiểu Lâu chọn những chiếc linh kiện coi như là mới tinh nhất trong kho này. Cho dù là cơ giáp đã bị hỏng, nhưng lớp trên vẫn còn một vài linh kiện gần như là hoàn hảo.

Trong đống 'rác rưởi' không khác bảo tàng là mấy này, La Tiểu Lâu tìm được rất nhiều thứ còn hơn so với mong muốn của mình, cậu thậm chí còn lục lọi nhặt ra được không ít linh kiện cấp hai hoặc cấp ba.

Mỗi một chiếc cơ giáp cần 609 khối linh kiện, hơn 600 khối linh kiện này cũng không phải là cả 609 loại khác nhau, mà là 126 loại.

La Tiểu Lâu đã học hết 600 loại linh kiện cấp một và 500 loại linh kiện cấp hai cơ bản, nếu kỹ thuật lắp ráp của cậu trở nên vững vàng, thì hoàn toàn có thể lắp ráp mấy bộ cơ giáp.

Điều làm La Tiểu Lâu vui mừng chính là, ngoại trừ động cơ và vũ khí, cuối cùng cậu cũng gom đủ hơn 600 chiếc linh kiện phần lớn đều là linh kiện cấp hai, chỗ râu ria này, dùng linh kiện cấp một thay thế chắc cũng sẽ không có nhiều vấn đề lớn gì. Dù sao thì Athes cũng đã chuẩn bị xin nhà trường cấp cơ giáp cho, tất cả đều là linh kiện cấp một.

Chọn xong linh kiện, La Tiểu Lâu không bắt tay vào làm luôn, bởi vì giải thi đấu kiến thức cơ sở trên internet đã bắt đầu.

Thầy Tống đặc biệt dành một tuần phụ đạo cho La Tiểu Lâu, với tình hình và tiến độ nắm vững kiến thức của cậu học trò này, ông vô cùng hài lòng. Đoạt giải nhất thì ông không dám nói, nhưng sự phát huy của La Tiểu Lâu không thất thường, lên top 3 có lẽ cũng không thành vấn đề.

Mà lần đi gặp thầy giáo của mình lần trước, ông ta đã bắt đầu cảm thấy hứng thú với cậu học trong mà ông đã đề cập đến vài lần, thậm chí còn vừa cười vừa nói: "Nếu thực sự có thiên phú như lời anh nói như vậy, trong một tháng anh báo cáo tư liệu của nó cho tôi, biết đâu sẽ có điều ngạc nhiên thật."

Điều ngạc nhiên thì thầy Tống chưa dám hy vọng nhiều, nhưng chỉ cần thầy giáo đồng ý, sau đó chuyện La Tiểu Lâu được gặp bậc thầy này sẽ chẳng có gì khó khăn.

Điều khiến La Tiểu Lâu cảm thấy hứng thú nhất với giải thi đấy này thực ra là phần thưởng, những nguyên liệu cao cấp đó, nhưng sau không nhịn được nghĩ lại, bản chất của cậu trước đây hình như có tham tiền dư lày đâu.

Cơ mà bây giờ cậu có chút xấu hổ thừa nhận, đối với nguyên liệu, cậu sắp ra nông nỗi đạt đến độ của chim nhạn nhổ lông rồi. Lẽ nào là do sau khi trải qua bần cùng, mới hiểu được đồng Liên bang tốt đẹp đến thế nào?

Giải thi đấu cơ giáp trên internet vừa đúng vào thứ Bảy, La Tiểu Lâu một lẫn nữa phải xin nghỉ, bất quá hiện tại cậu là người của Nghiêm đại sư, ngoại trừ ông tỏ thái độ với cậu, người khác cơ bản sẽ chẳng nói gì.

Giải thi đấu được cử hành vào buổi sáng, 90% thi viết, sau cùng hoàn thành một linh kiện cơ giáp cấp một là kết thúc.

La Tiểu Lâu cảm thấy mình làm cũng không tệ lắm, bởi vì hồi mới bắt đầu cậu chẳng có căn bản gì, cho nên lúc học những kinh kiện này lại càng thêm cẩn thận, thường xuyên đuổi theo thầy Tống để hỏi căn kẽ căn nguyên vấn đề, bởi thế, kiến thức về linh kiện cấp một chẳng khó gì với cậu.

Điều khiến La Tiểu Lâu kinh ngạc chính là, về sau, đề tài đã bắt đầu liên quan đến linh kiện cấp hai.

Đề tài thực hành sau cùng lại càng thú vị hơn, bày ra trước mắt thí sinh chính là một linh kiện cơ giáp cấp một được lắp ráp tốt nhất, yêu cầu phải tháo ra rồi lắp lại. Vậy nhưng phương pháp lắp ráp của linh kiện kia có chỗ bị sai, nên việc tháo dỡ không dễ chút nào, không cẩn thận thì sẽ tạo ra tổn hại cho những linh kiện đó.

La Tiểu Lâu vận động ngón tay, sau đó cúi đầu, theo hướng cameras không nhìn thấy bèn nhắm mắt lại, bắt đấu tháo dỡ. Hiện giờ, đối với linh kiện cấp một, cậu nhắm lại tháo dỡ còn nhanh hơn lúc bình thường.

"Hửm?" La Tiểu Lâu nhướn mày, trong đầu hiện rõ hết sức không gian lập thể của linh kiện, hình như có chỗ nào không đúng.

Rõ ràng, vẫn rõ ràng, La Tiểu Lâu cuối cùng cũng phát hiện, có hơn một bộ phận không nên tồn tại bên trong chiếc linh kiện cơ giáp cấp một, tuy sự tồn tại của nó là sai lầm, nhưng nó nối liền với hai linh kiện mini khác vô cùng tinh xảo, với lại cũng không dễ dàng để tháo dỡ.

Nếu như cứ cố tháo ra, chỉ sợ cái khác cũng sẽ bị biến dạng. Đến lúc đó muốn đơn giản linh kiện cấp một này, e là cũng không thể lắp ráp thành công.

La Tiểu Lâu nhếch mép hiện lên nụ cười, phải có khó khăn thì mới thấy thú vị.

Thế nhưng, vấn đề nan giải này lại vượt quá mức khéo léo, khi tháo dỡ đến lớp linh kiện thứ hai, La Tiểu Lâu phải chia ra một tia ý thức nguyên lực để khống chế, duy trì sự bất động của linh kiện dư thừa bên trong kia, rồi mới tháo dỡ thành công. Nếu không có ý thức nguyên lực, có lẽ cậu đã mất điểm ở phần thực hành này rồi.

Thời gian lắp ráp nhanh hơn so với lúc tháo dỡ, La Tiểu Lâu thở phào nhẹ nhõm, tất cả đều hoàn thành.

Trong quá trình tháo dỡ, lần đầu tiên La Tiểu Lâu sử dụng ý thức nguyên lực để hiệp trợ khống chế linh kiện, cái đó và phản ứng khống chế có điểm khác biệt. Hiện tại La Tiểu Lâu cảm thấy, cho dù không lọt vào top 3, nhưng chuyến đi này của cậu không hề tệ chút nào.

Một tuần sau, giải thi đấu internet công bố kết quả.

47. Chương 47

. SĨ

La Tiểu Lâu cảm thấy rất mỹ mãn mà nhìn kết quả của giải thi đấu internet, miệng của cậu lâu lâu rồi mà mãi vẫn chưa có dấu hiệu khép lại.

125 ở bên cạnh xoi mói bình luận: "Này, chú ý hình tượng, đúng là chả có tiền đồ gì cả! Cậu thế mà là chủ nhân của chiếc cơ giáp vĩ đại là tôi đấy. Đồng hạng nhất với người khác, chẹp chẹp, tạm chấp nhận."

"Đúng vậy, cho mày thất vọng thực sự là không nỡ ha." La Tiểu Lâu không thật tâm thuận miệng nói cho có lệ với chiếc cơ giáp của mình, "Đáng tiếc là mày không có huyết thống 'thấp kém' của loài người, nếu không thì tự mày có thể thử nghiệm lấy." Nói như vậy, La Tiểu Lâu vẫn cứ cười tít mắt không rời đường nhìn khỏi phiếu điểm, cứ như là đang thấy nguyên liệu cao cấp vẫy tay gọi mình.

125 câm nín.

Vài phút sau, La Tiểu Lâu cảm thấy ống quần mình nặng nặng, kéo cậu ra khỏi mộng đẹp trở về.

La Tiểu Lâu vô ý thức cúi đầu xuống, suýt chút nữa thì la hoảng lên!

Tự dưng thấy một đứa nhỏ tròn vo mập mạp ai mà không kinh vía nhảy dựng lên chứ! Nhất là vị đương sự này hãy còn là một xử nam (aka giai tân) ngoại trừ mới chỉ đạt tới trình độ cùng thằng con trai khác giúp đỡ tự xử cho nhau…

"Cậu nghĩ tôi không muốn đăng ký ư?! Tôi đã thử trước rồi! Hệ thống đăng ký tôi cũng đã xâm nhập thành công, nhưng nhân viên không cho phép vào phòng thi, nói tôi tạm thời không đủ tư cách!" Giọng nói tức giận ấm ức trẻ con của em bé béo 125 từ dưới chân cậu truyền lên.

"125?" La Tiểu Lâu cẩn thận hỏi.

"Là tôi đây, từ lần nói chuyện với cô Duy Gia dễ thương lần trước, tôi đã thiết lập hình ảnh ảo con người cho mình. Cậu xem, được thông qua chứ. Tôi đã lưu giữ trước gen con người ở đây rồi, chỉ có của cậu mới được thông qua, những người khác hình như không thích hợp." Bàn tay béo trắng của 125 véo véo khuôn mặt tròn vo của mình, bất mãn nói: "Hóa ra chủ nhân khi còn bé lại béo thế này, cô Duy Gia nhất định sẽ cười nhạo tôi mất."

Lừa, lừa bịp! Ai ai ai quy định cho một trí tuệ nhân tạo tự ý lợi dụng gen con người để tạo hình tượng ảo cho nó chứ! Mà cô Duy Gia kia là cô nào?!

"Cô Duy Gia? Chẳng phải là cô nhân viên bán hàng của cửa hàng tổng hợp Ngân Hà lần trước đấy ư, cậu xem, tôi trẻ con như thế này lại càng dễ giúp cậu mặc cả hơn." Khuôn mặt beo béo quen thuộc cố sức ngửa đầu nhìn cậu, đôi má bầu bĩnh rung rung.

Ruột gan La Tiểu Lâu cũng rung lên theo, mặc cả? Lúc tải dữ liệu của tao lên mày không cẩn thận mà Làm thế nào để theo đuổi người đẹp kiêu ngạo, Chiến lược xây dựng gia đình hoàn hảo, Cuộc sống một nhà ba người, Địa chỉ Bách khoa toàn thư download AV, tất cả đều đã sớm nói lên động cơ của mày rồi!

Mày chết bầm à, vượt quá yêu đương chủng tộc các thứ không có khả năng! Chị ấy chỉ ưu đãi tiền sữa bột cho tao thôi!

"Thay đổi hình dạng ngay cho tao!" La Tiểu Lâu nghiến răng nghiến lợi gầm nhẹ lên, cậu hơm dám gào to, sợ người đi ngang qua sẽ kinh ngạc nhìn một cậu thanh niên mang theo một đứa trẻ với biểu tình: 'Con trai nó đòi ôm một cái mà thằng cha này sống chết không cho ôm, thế thì có bao nhiêu độc ác à'.

Chân 125 vung lên, không thực sự để ý mà nói: "Không sao, hình dáng này so với người cao quý như tôi mà nói là chấp nhận được, bất quá, tôi không ngại."

Nhưng tao chú ý mày ơi, cái đồ đáng ghét này!

"Nhanh lên! Mau dẫn tôi đi lĩnh nguyên liệu đi! Đừng có nhẫn tâm như thế chứ, cho dù chỉ là một con cún, cậu cũng phải cho nó ra ngoài tản bộ đúng hem!"

Cùng lúc đó, giọng nói chủ trì ngọt ngào của một cô gái trên mạng bắt đầu niềm nở giới thiệu: "Sau một tuần tổ chức Giải thi đấu Kiến thức Cơ sở Cơ giáp Internet cuối cùng cũng đến hồi công bố kết quả, giải thi đấu năm nay đã đạt thành tích tốt đẹp hơn rất nhiều. Hơn nữa, chúng ta còn có hai người đoạt giải nhất! Điều vui mừng hơn chính là, từ lần đầu tiên tổ chức giải đấu tới nay, đây là lần thứ nhất có kỷ lục, với hai người đứng đầu!"

"Tiếp theo tôi xin công bố, ID của ba tuyển thủ top 3: đứng thứ nhất: Sơ Thủy và Bless đứng thứ hai: Dương Quang Kỵ Sĩ đứng thứ ba: Ma pháp sư. Ngoại trừ người đứng thứ hai và thứ ba là người nổi tiếng trên mạng, hai người đứng thứ nhất của chúng ta đều là hai ID không hề có tiếng tăm gì, xem ra hai vị cao thủ này đều vô cùng âm thầm. Ngoại trừ tiền thưởng, ba vị tuyển thủ còn có thể được nhận thêm một phần nguyên liệu cao cấp. Ngoài ra, theo phía ban tổ chức giải thi đấu, phần thưởng của tuyển thủ lần này còn có một điều bất ngờ khác. Giờ hãy cùng chúc mừng cho những người chiến thắng này!"

Máy thông tin của La Tiểu Lâu không ngừng vang lên, ngoại trừ từ ban tổ chức giải đấu, còn có khá nhiều tin nhắn của rất nhiều người xa lạ, nào là xin được kết bạn, rồi thách đấu, hay yêu mến các thứ. Mặt La

Tiểu Lâu đầy vạch đen, nhưng vì nguyên liệu, cậu sống chết không thể bỏ mặc 125, đành phải đến trụ sở chính của ban tổ chức giải đấu.

Cửa trụ sở đã chật ních phóng viên mạng —— Úi trời, biệt đội chó săn này ngàn năm chẳng có thay đổi tí ti nào!

Quét thẻ mở cửa, La Tiểu Lâu được cho vào trong, ngay lập tức cậu cảm thấy hô hấp đã nhẹ nhàng hơn rất nhiều!

Lễ trao giải internet đều phát sóng trực tuyến, nhưng phóng viên không thể tùy tiện đi vào.

Điều khiến La Tiểu Lâu kinh ngạc chính là, dưới bục trao giải internet còn có 30 người khác đang ngồi.

La Tiểu Lâu cũng không nề hà gì, dù sao hình dạng của cậu cũng đã thay đổi, dắt theo 125 đặt lên ngồi trên đùi. Được rồi, coi như đấy chính là cậu, nhưng cũng không thể tưởng tượng nổi đã có thời cậu béo như thế này.

La Tiểu Lâu cùng một thanh niên cao gầy bước lên bục, người nọ nghiêng đầu liếc nhìn La Tiểu Lâu, cuối cùng hơi gật đầu chào hỏi với cậu. La Tiểu Lâu mỉm cười đáp chuyện.

125 nhìn La Tiểu Lâu, một giọng nói nhỏ đặc biệt thì thầm bên tai cậu: "Tinh thần lực của hắn không thành hình, tối đa chỉ đạt tới trình độ của Thẩm Nguyên thôi."

La Tiểu Lâu thầm khiếp sợ, chẳng qua là tự nhiên phát tinh thần lực ra ngoài, chứng minh người này trong quá trình lắp ráp linh kiện không sử dụng tinh thần lực. Đây mới đích xác là cao thủ và thiên tài nài.

Nếu như không có ý thức nguyên lực, La Tiểu Lâu tự nhận mình trong một khoảng thời gian ngắn rất khó để có thể tìm ra cách tháo dỡ linh kiện cuối cùng kia. La Tiểu Lâu nhìn thanh niên đó lần thứ hai, trong lòng không khỏi tăng thêm vài phần kính nể.

Tiền thưởng của mỗi người là 200,000, thực sự không tính là nhiều. Sau đó hai người quay sang chỗ bàn quay để lấy nguyên liệu. Bless ngẫu nhiên rút ra đá radium, nguyên liệu cấp bốn, đá năng lượng trung tâm của hộp năng lượng La Tiểu Lâu lấy được Xích Thảo, cũng là một loại nguyên liệu cấp bốn, có thể nâng cao xác suất thành công chế tạo linh kiện cơ giáp.

Mọi người bên ngoài thấy vận may của hai người đứng thứ nhất này thực sự rất cao, chí ít cũng là hai loại nguyên liệu khá quý giá.

La Tiểu Lâu thở dài, khi đã có ý thức nguyên lực rồi, Xích Thảo đối với cậu căn bản là vô dụng.

Đúng lúc này, La Tiểu Lâu bỗng chú ý tới ánh mắt của Bless đứng bên cạnh, không nhịn được quay sang nhìn, quả nhiên thấy Bless đang nhìn Xích Thảo trong tay mình, khuôn mặt hiện lên vẻ tiếc nuối.

La Tiểu Lâu thoáng ngần ngừ, rồi lấy nguyên liệu trong chiếc hộp ra, nói: "Cái này cũng không phải thứ tôi muốn, nếu có ích với cậu thì cho cậu vậy."

Bless thực sự bất ngờ, khuôn mặt lạnh lùng nhìn La Tiểu Lâu. La Tiểu Lâu vội vã giải thích: "Tôi chưa bao giờ có ý nghĩ muốn quan hệ với cậu, dù sao xuống dưới bục nhận thưởng này, chúng ta cũng chẳng thể nhận ra nhau là ai. Nguyên liệu này tôi thực sự không cần."

Xem chừng Bless có vẻ là một người vô cùng kiêu ngạo, không quen nhận đồ biếu tặng của người xa lạ, nhưng hiển nhiên là y rất cần Xích Thảo, cuối cùng cũng nhận lấy, thấp giọng hỏi: "Cậu muốn nguyên liệu nào?"

"Nguyên liệu? Nguyên liệu có thể làm vũ khí cho cơ giáp." La Tiểu Lâu tham gia giải thi đấu kiến thức cơ sở cơ giáp này cũng vì mục đích là nguyên liệu, để lắp ráp cơ giáp cho Athes, động cơ và vũ khí còn chưa có.

Dùng tiền không được, Athes đúng là rất xởi lởi, nhưng cậu ta cũng là một chiến binh kiêu ngạo, không cần sự thương hại và bố thí của người khác. La Tiểu Lâu đang nghe lời giới thiệu của thầy Tống thì lập tức bị cắt ngang sự chú ý.

"Cậu muốn vũ khí nào?" Bless nhàn nhạt hỏi.

"Trường thương." La Tiểu Lâu thốt ra, không biết vì sao, tự dựng cậu lại nghĩ đến vẻ mặt khi không mua nổi chiếc cơ giáp hồi đó khi tham dự buổi bán đấu giá của Athes.

"Được, ngày mai tôi sẽ gửi qua bưu điện cho cậu, tôi không thích mắc nợ người khác." Bless nói.

"Cậu… Thực sự cảm ơn cậu rất nhiều." La Tiểu Lâu cảm ơn từ tận đáy lòng.

Bless liếc nhìn La Tiểu Lâu, xoay người bước xuống bục.

MC còn ở phía sau xúc động nói thêm: "Tuy hai người đồng hạng nhất đều là những người còn rất trẻ, nhưng Sơ Thủy của chúng ta rõ ràng đã làm cha rồi, mọi người, cùng chúc mừng cho cậu ấy nào, ông bố trẻ này, cố gắng lên!"

Ông bố trẻ cái đầu cô á, cố gắng lên cái đầu cô á! Giữa những tiếng vỗ tay, La Tiểu Lâu đỏ bừng mặt túm 125 hướng ra ngoài.

Đúng lúc này, một người trong ban tổ chức đi tới, khách khí nói với cậu và Bless: "Hai vị, tôi là nhân viên công tác trong ban tổ chức. Là như thế này, hôm nay chúng tôi có một vị khách quý tới, muốn gặp hai vị. Hai người đừng vội từ chối, gặp ông ấy rồi, hai vị sẽ biết đó là một bất ngờ vô cùng lớn."

Vẻ mặt của La Tiểu Lâu lẫn Bless đều không tốt lắm, nhưng vẫn đi theo người kia.

Trong một căn phòng họp cực lớn, một người đàn ông lớn tuổi đang ngồi đó, mọi người chung quanh đều khoanh tay đứng cạnh ông ta.

La Tiểu Lâu phát hiện, một người đứng ở đằng sau nghiễm nhiên lại là thầy Tống, thầy Tống với vẻ mặt xúc động cũng đang nhìn cậu.

Ánh mắt sắc sảo của người đàn ông kia đảo qua đảo lại lên hai người, rồi bình tĩnh nói: "Tôi tin hai cậu cũng đã nhận ra, độ khó của đề tài thi đấu năm nay được nâng lên rất nhiều, bởi vì đó là đều do tôi đề ra. Lúc đấy tôi cũng nói rồi, ai giải đáp được, tôi sẽ nhận làm học trò. Nhưng tôi chỉ định nhận một học trò, bởi vậy tôi gọi hai cậu đến đây để chọn ra một người."

La Tiểu Lâu thấy thầy Tống hưng phấn mà lấy tay ra hiệu, cậu khó hiểu nhìn ông, cậu có dự định nhận thầy gì đâu —— Cậu không có thời gian, hơn nữa, ở chỗ của Nghiêm đại sư cậu học được rất nhiều thứ, còn cần nhận thầy làm gì nữa…

Thầy Tống vừa cười vừa nói với một người trung niên đứng trước: "Tôi đã tiếp xúc với cậu học trò 'Sơ Thủy' này rồi, em ấy rất nỗ lực chăm chỉ, cũng rất có năng lực, là một hạt giống rất tốt."

Một người cao lớn khác nghiêng người nói: "Tôi đã xem video ghi lại phương pháp làm của cả hai cậu, Bless cực kỳ xuất sắc, hơn nữa, cậu ta thích hợp với phong cách của đại sư hơn."

Đại sư chế tạo cơ giáp? Thảo nào mà đề bài lại khác thường như vậy.

Tuy rất kính nể, nhưng La Tiểu Lâu vẫn mở miệng trước: "Em không cần đâu ạ."

La Tiểu Lâu nghe được sự lạnh lùng trong giọng nói của mình, cậu há miệng nhìn sang Bless, Bless cũng đang dùng ánh mắt không thể tin được mà nhìn lại cậu.

Quả thực mấy vị chế tạo sư cơ giáp cao cấp bên kia cũng như muốn thổ huyết, hai đứa này đã biết được làm học trò của đại sư thì sướng như thế nào, hàng nghìn người khác cầu còn không được, thế mà hai đứa này lại rất đáng bị chém…

Thầy Tống gần như muốn lao tới lắc lấy lắc để La Tiểu Lâu, cơ hội tốt như thế, ngay cả ông còn không có! Vốn tưởng rằng thầy sẽ giới thiệu cho La Tiểu Lâu một vị chế tạo sư cao cấp, nhưng thật không ngờ đích thân đại sư lại đến gặp trực tiếp thế này.

Càng làm cho ông kích động hơn chính là, La Tiểu Lâu không chịu thua kém, giành được giải nhất, thế mà — Hiện tại lại đang xảy ra chuyện gì vậy?

Người đàn ông kia nhìn chằm chằm hai chàng trai trẻ trước mặt, bỗng nhiên cười ha ha: "Có khí phách, hiện giờ tôi đều muốn giữ hai cậu lại. Nói chút, tại sao hai cậu lại không muốn?"

“Em không có thời gian ạ.” La Tiểu Lâu chần chừ chốc lát rồi trả lời.

“Em không muốn người khác nhìn thấy em.” Bless lạnh lùng đáp.

“Thời gian thì hai cậu có thể tự sắp xếp, về phần gặp mặt, ba người chúng ta trước hết dạy học trên mạng, tôi ở trên phòng thí nghiệm, đến lúc đó hai cậu qua là được.” Ông ta nhìn hai người.

Mẹ nó, hai thằng nhóc con này, điển hình của tụi thiếu giáo dục. Cơ mà đối thủ đã chọn được học trò kế thừa rồi, mình còn chưa có, quả thực là không còn cách nào nữa.

Được, tốt, chọn cả hai đứa, đến lúc đó học trò của lão gia hỏa kia làm sao mà bằng nổi một góc học trò của mình chứ.

Cuối cùng, cả La Tiểu Lâu lẫn Bless không nghĩ ra được lời nào nữa để từ chối, đành đồng ý, dù sao cũng không có nỗi lo về sau, nhất là người hướng dẫn lại là vị chế tạo sư cấp bậc đại sư kia, lại càng thêm phần kích động.

Hôm sau La Tiểu Lâu nhận được trường thương từ Bless gửi tới, là loại nguyên liệu mang tính chất ẩn kim loại, cứng rắn không gì sánh được, trọng lượng cũng không nặng như thép đen, khiến La Tiểu Lâu mừng rỡ một phen.

Bởi vì thời gian không còn nhiều, La Tiểu Lâu sợ mình không thể hoàn thành việc lắp ráp cơ giáp trước đợt kiểm tra cuối kỳ. Suy nghĩ rất lâu, cậu bèn nhờ Thẩm Nguyên qua hỗ trợ lắp ráp cơ giáp cùng mình.

Vì thế Thẩm Nguyên đặc biệt dành ra hai buổi chiều, dùng linh kiện cơ giáp La Tiểu Lâu đã tỉ mỉ chọn ra, hai người cùng nhau lắp ráp cơ giáp.

Sự thật chứng minh, nhờ Thẩm Nguyên là một quyết định vô cùng chính xác. Vấn đề làm La Tiểu Lâu đau đầu bấy lâu nay là động cơ rốt cục cũng được giải quyết.

Thẩm Nguyên đem động cơ bị hỏng kia đến trụ sở Khải Ân, tìm người giúp La Tiểu Lâu sửa chữa. La Tiểu Lâu không ngờ, đó là một động cơ cấp hai bị hỏng.

La Tiểu Lâu và Thẩm Nguyên cùng chọn loại cơ giáp là hình người, hơn nữa còn đặc biệt sơn bề ngoài cơ giáp thành màu xám tro, phía sau là một trường thương dài 6, 7 thước. Tuy cậu chỉ là lính mới, nhưng kinh nghiệm của Thẩm Nguyên lại vô cùng phong phú. Một tuần sau, một chiếc cơ giáp với tư thế oai hùng bừng bừng phấn chấn, yên lặng đứng trong phòng thí nghiệm không mấy ai chú ý ngoại trừ La Tiểu Lâu của nhà Điền Lực.

“Anh Thẩm, cảm ơn anh nhiều lắm ạ.” La Tiểu Lâu không biết làm sao để cảm ơn cho hết Thẩm Nguyên, việc giúp đỡ này với anh chẳng là cái cỏn con gì, nhưng với tụi cậu mà nói, đó là cơ hội vô cùng hiếm có.

Thẩm Nguyên mỉm cười, “Chỉ cần cài đặt lại viễn trình vũ khí là có thể hoàn thành triệt để chiếc cơ giáp này rồi. Ít người nào ở đây còn có thể tìm được một số nguyên liệu cấp ba, nhất là nguyên liệu vũ khí, mà còn tốt đến thế. Cứ thế này, chiếc cơ giáp này có khi còn tốt hơn cả cơ giáp cấp hai mua ở ngoài nữa đấy chứ. Vậy, em đã muốn đặt tên là gì chưa?”

La Tiểu Lâu gãi đầu, đúng thật là cậu chưa nghĩ tới, mặc dù có Thẩm Nguyên hỗ trợ, nhưng cậu cũng chưa từng nghĩ trong tầm tay mình lại có thể lắp ráp ra chiếc cơ giáp đầu tiên. Nghĩ đến bảo bối của Athes mà gần đây cậu vẫn thường quan sát, chiếc cơ giáp anh hùng đó, La Tiểu Lâu liền thốt ra: “Gọi là ‘Kỵ Sĩ’.”

“Tên rất hay.” Thẩm Nguyên chân thành khen ngợi, đây đồng thời cũng là một lời chúc mừng và kỳ vọng tốt đẹp cho cả chiếc cơ giáp lẫn người điều khiển.

Sau khi Thẩm Nguyên đi khỏi, La Tiểu Lâu vòng quanh chiếc cơ giáp đến nửa ngày, rốt cục cũng có hiệu quả, cần phải gọi chủ nhân của nó đến chiêm ngưỡng thôi.

La Tiểu Lâu ngay tức khắc nhắn tin cho Athes đang làm thêm ở trường, bảo cậu ta lát nữa thì đến thẳng nhà Điền Lực.

Athes không chỉ cho cậu mượn dùng chiếc cơ giáp bảo bối, còn nhiều lần động tay động chân giúp cậu, đem đống linh kiện cơ giáp vĩ đại này chọi đi chọi lại là sự bày tỏ khoan dung cực độ của La Tiểu Lâu. Sau khi rời khỏi chỗ làm thêm ở thư viện, save bài giảng trên lớp về, Athes đến phòng thí nghiệm của Điền Lực.

Vì đã tìm được chiến binh cơ giáp phù hợp, lại còn là một mỹ nữ, Điền Lực bèn thay đổi thói quen chơi game trên cơ quan ảo của những ngày trước, hiện tại đang cố gắng dán mặt lên bàn mà học hành. Lúc Athes đến, thấy Điền Lực đầu vã mồ hôi đang đi qua đi lại bên ngoài.

Điền Lực cũng không biết mấy ngày nay La Tiểu Lâu bận việc gì, dù sao thì hầu như mỗi lần nó đi qua đây, La Tiểu Lâu cũng đều vùi ở trong.

Xuất phát từ hiếu kỳ, hai người cùng nhau bước vào.

Tới cửa, cả hai đều trợn mắt há hốc mồm mà nhìn chiếc cơ giáp đồ sộ đẹp đẽ màu xám tro bên trong, một lúc lâu không nói nổi lời nào.

Athes sững sờ nhìn, miệng thì thào: "Điều này sao có thể?"

Chiếc cơ giáp trước mặt này, vừa có bóng dáng của chiếc cơ giáp cấp ba mà cậu ta muốn kia, lại vừa lẫn chút hình ảnh của Thủ Hậu —— Dù nhìn ở bất kì góc độ nào, nó cũng quá hoàn mỹ!

Điều quan trọng nhất, một chiếc cơ giáp như vậy, tại sao lại ở đây.

"Hơ, sao, sao ông lại lén lút để một chiếc cơ giáp vào đây?" Điền Lực lắp ba lắp bắp. Trời ơi, rõ ràng nó một mực ở bên ngoài, tại sao một tí cũng chả biết.

Vẫn cứ đi vòng quanh, La Tiểu Lâu ngoái ra cửa nhìn hai đứa, tủm tỉm cười với Athes, "Đây là đống linh kiện cơ giáp mấy ngày trước ông giúp tôi sửa lại. Thế nào, Athes, đặc biệt lắp ráp cho ông đó, hài lòng hem?"

Hàm hai người lại càng có nguy cơ chạm đất hơn, dùng ánh mắt ứ thể tưởng tượng nổi nhìn chằm chằm La Tiểu Lâu với chiếc cơ giáp kia. Không phải nằm mơ đấy chứ —— Dù có là sinh viên tốt nghiệp đi chăng nữa, thì số người có khả năng lắp được chiếc cơ giáp đơn giản cũng chỉ là số ít.

"Không thể nào! Ông có dám thề là tự ông lắp ráp không?" Điền Lực nuốt nước bọt, kêu to lên. Ôi mẹ ơi, kích động con nhà người ta quá, đây là thằng La Tiểu Lâu thành tích nhập học chả kém nó lắm đây ư?!

La Tiểu Lâu hơi tiếc nuối, lúc này mà truy hỏi như thế rõ ràng là muốn gây sự đúng không!

"Tất nhiên là không phải một mình tôi hoàn thành rồi, có cao thủ ở bên cạnh hiệp trợ và hướng dẫn cho nữa cơ mà. Hiện tại, chiếc cơ giáp này còn chưa có viễn trình vũ khí với ấn không gian, nếu là ấn không gian thì có thể dùng của một trong hai chiếc cơ giáp hỏng kia. Vũ khí thì sợ rằng là phải tự mua…"

La Tiểu Lâu còn chưa nói xong, Athes đã lao tới, ôm La Tiểu Lâu xoay mấy vòng, kích động hô to: "La Tiểu Lâu, có ông thật sự là tốt quá! Tôi đúng là quá may mắn!"

La Tiểu Lâu ú a ú ớ sắp ngất định phát biểu, bảo không cần phải cảm kích, ca tụng tâng bốc các thứ, thì Athes đã ném phứt cậu qua một bên, bổ nhào về chiếc cơ giáp màu xám tro kia.

Chiếc cơ giáp hoàn mỹ như vậy, trong mắt cậu ta Thủ Hậu là nhất, chiếc này là thứ hai!

Mà khó nhất, Athes biết rõ, phương diện này bao gồm cả tình cảm bạn bè. Không phải vì mình, La Tiểu Lâu cũng sẽ không mỗi ngày đều bận việc để làm những việc này. Hơn nữa vì lòng tự trọng của mình, từ một đống phế liệu La Tiểu Lâu đã lắp ra được một chiếc cơ giáp tuyệt vời như vậy.

Cậu ta sẽ không thể đối mặt với hai người này, nếu cậu ta tiết lộ tâm tình từ đáy lòng mình. Chẳng qua, giá của cơ giáp thực sự quá khủng khiếp. Athes mê muội dán mắt vào chiếc cơ giáp trước mắt.

"Tên của nó là 'Kỵ Sĩ'." La Tiểu Lâu ở bên cạnh thấp giọng nói.

"Đúng là một cái tên quá thích hợp." Hai người đồng thanh trả lời.

Điền Lực cười to, "Thằng nhóc ông được lắm, thế mà dám làm cho tụi tôi bất ngờ lớn đến thế này. Vậy thì, vũ khí thì tự Athes mua, tôi cũng không thể để La Tiểu Lâu giành tiếng thơm được nữa, tôi sẽ tặng ông một chiếc ấn không gian mới toanh."

Lần này Athes không từ chối nữa, những thứ này đều là của bạn bè hỗ trợ, cậu ta sẽ khắc sâu trong lòng. Về sau Athes có rất nhiều cơ giáp, nhưng chỉ có một chuỗi dây xích màu xám bạc, lúc nào cũng được mang theo bên mình, đây thứ tốt nhất bạn bè có thể cho anh năm ấy.

Bắt đầu từ ngày đó, Điền Lực cực lực ghen tị La Tiểu Lâu một trận, nhưng đồng thời cũng hiểu được đó là điều đương nhiên. Người khác không rõ lắm, chỉ có nó và Athes là biết, ở phương diện chế tạo cơ giáp, thì giờ La Tiểu Lâu bỏ ra nhiều hơn bất kì kẻ nào, cứ nhìn đống linh kiện khổng lồ nó cất giữ trong phòng thí nghiệm là biết liền.

Sau đó, ba người chưa kịp lắp thêm viễn trình vũ khí cho 'Kỵ sĩ' của Athes thì đợt kiểm tra cuối kì đã tới.

Khi có kết quả, La Tiểu Lâu nhìn phiếu điểm của mình. Hừm, không tệ lắm, tất cả đều đạt yêu cầu…

Nguyên Tích cướp lấy phiếu điểm trong tay La Tiểu Lâu, kết quả chuyên ngành tất cả đều đạt trên 90, đánh giá tổng hợp: loại ưu. Mà kiến thức cơ sở, tất cả đều đạt sát yêu cầu, đánh giá tổng hợp: đạt yêu cầu.

Nhíu mày, Nguyên Tích ngạc nhiên phát hiện, cho dù đạt thành tích này, La Tiểu Lâu lại đứng thứ ba ở lớp 10, có nghĩa là ít nhất cũng phải hơn nửa sinh viên lớp 10 phải học lại?

Khi hai người đi ra ngoài, xa xa có một cô nàng đang nhìn theo mà nói: "Có lẽ cậu ta đã hối hận rồi, bà lần này vượt lên trước cả Dương Kha, trở thành người đứng thứ nhất của khoa chế tạo cơ giáp."

Một người, rõ ràng là Trạch Nhã, sau lần bị Nguyên Tích cự tuyệt, đã ra sức học hành gần như điên cuồng, hơn nữa gần đây Dương Kha thường xuyên theo Lăng Tự đi huấn luyện, cô ta rốt cục cũng ngồi lên được vị trí của người đứng đầu.

Đúng vậy, cho dù cô ta không nói gì, nhưng cô ta cũng nhất định phải dùng hành động để làm người kia phải thấy hối hận.(mơ đi em ạ)

Nguyên Tích sẽ hối hận? Hắn dường như chả có thời gian hối hận cho việc đó đâu.

Lúc hai người ăn cơm chiều, Nguyên Tích biết được thành tích cơ sở của La Tiểu Lâu đạt điểm này, có lẽ là kết quả của việc cậu liên tục giúp đỡ Athes, sắc mặt ngay tức khắc trở nên khó coi.

Hung tợn chỉ trích: "Em là người của anh, có việc gì ngược lại lại đi tìm kẻ khác, rốt cục là nghi ngờ năng lực của anh hả? Em nói rõ đi, từ việc nuôi dưỡng gia đình đến việc mang em đi huấn luyện, ngay cả lúc trên giường, có chỗ nào anh không cho em đủ không?"

"… Em biết rồi, sau này nhờ anh giúp em học bổ túc." La Tiểu Lâu đỏ bừng mặt trả lời.

125 không sợ chết ở bên cạnh thì thầm: "Ở trên giường nhá…"

Lời tác giả: Hôm nay bị chậm, OML, phải dậy sớm để viết… (10h nộp bản thảo thực sự không có cách nào để đi ra ngoài (o)

Chương này Nguyên Tích xuất hiện hơi ít, ngay mai là dã ngoại, cu cậu phải vấp chân mọi nơi, tin tôi đi!

48. Chương 48: Xuất Phát

Sau kỳ thi cuối kì, trường học chính thức bắt đầu nghỉ.

Kỳ nghỉ là hai tháng, quả là thời cơ cho đám sinh viên năm nhất nhảy múa, hơn nữa, ngay sau đó bọn họ sẽ tham gia kỳ tập huấn dã ngoại một tháng. Đối với mọi người mà nói, đây là một cách quan trọng để nâng cao năng lực cho bản thân, cơ hội được tập huấn dã ngoại là vô cùng hiếm hoi, không chỉ được chia nhóm học, mà trong khoảng thời gian tập huấn này còn có thể tìm được một vài nguyên liệu quý giá.

Trước khi đi, La Tiểu Lâu gặp Nghiêm đại sư để chào hỏi. Do nhà trường sắp xếp, nên dù mặt mũi có xầm xì xì ra khói, nhưng Nghiêm đại sư vẫn đồng ý. Trước khi ra khỏi phòng làm việc, Nghiêm đại sư đưa cho La Tiểu Lâu một con chip, nói: "Đây là tài liệu tôi đã chỉnh lý qua, cậu cầm lấy rồi xem, bổ sung thêm kiến

thức cho cái bộ não thiếu thốn đến thảm thương của cậu —— Là người đi theo tôi, có lẽ không ai trong phòng này kém cỏi bằng cậu đâu."

Không đợi La Tiểu Lâu há mỏ được câu nào, Nghiêm đại sư đã vung tay, "Đi mau, trở về tôi sẽ kiểm tra đột xuất."

La Tiểu Lâu nhấp hé môi, cẩn thận nhận con chip, cảm ơn Nghiêm đại sư rồi xoay người đi về. Trước đây có lẽ còn chút cảm xúc, hiện giờ ngoại trừ chỉ muốn phun trào trong lòng, La Tiểu Lâu cũng không còn chửi thầm ông già cổ quái nhưng lại là người giúp đỡ cậu nhiều nhất nữa.

Mặt khác, một vị đại sư từ 'trên mạng rơi xuống'cũng đang 'vận khí' trong phòng thí nghiệm, hai thèng nhóc con hỗn láo này! Cứ như là thông đồng với nhau, cùng lúc xin nghỉ. Thực sự làm ông tụi mi phải phát hỏa!

Bởi vì đại sư đang làm như là bị oan ức, vậy nên báo hại các trợ lí trong phòng phải nơm nớp lo sợ nguyên cả một buổi sáng.

Rốt cục cho đến khi không chịu nổi nữa đại sư mới nói bóng nói gió hỏi rõ nguyên nhân từ một người trợ lí, người kia cẩn thận giải thích: "Hiện tại sinh viên đang nghỉ, nghe Tiểu Tống nói, Sơ Thủy còn là sinh viên, có khi là do nhà trường sắp xếp."

Vẻ mặt khó coi của đại sư cuối cùng cũng dịu bớt đi. Ha, còn là sinh viên, xem ra tuổi còn ít, như vậy đã giải đáp được vấn đề của ông, chứng tỏ hai thằng nhóc hỗn láo này đều có thiên phú rất cao. Hơn nữa, còn nhỏ mà đã được dạy bảo tốt thì cơ sở mới có thể vững chắc, sau này tiến bộ còn giỏi hơn nữa.

Nếu như hai thằng nhóc này không chịu thua kém, có thể đạt đến tiêu chuẩn của mình, bồi dưỡng hai học trò kế thừa kể cũng không tệ. Đến lúc đó, dù có thế nào thì lão già kia so ra cũng chỉ có kém hơn mình thôi, hô hô hô. Nghĩ đến bộ dạng không ngừng giậm chân của đối thủ một mất một còn kia của mình, ông già đắc ý cười rộ lên, thế này thật quá thú vị.

Tuy kỳ thi đã kết thúc, La Tiểu Lâu được không ít người thương thầm trộm nhớ vẫn chưa hoàn toàn được ung dung.

Sau khi đến thế giới tương lai, lần đầu tiên cậu ra ngoài chỉ nhìn thấy thành phố với toàn cao ốc, sắp tới được tận mắt thấy phong cảnh tự nhiên, khiến cậu cảm thấy kích động không thôi.

Tuy nhiên, nghe Điền Lực và Athes nói, nơi tập huấn không hề an toàn, đó cũng là một cách để chiến binh cơ giáp được trui rèn. Vì sinh tồn và phát triển, ngọn lửa chiến tranh vẫn còn bốc cháy tại rìa biên giới của Liên bang. Hoặc là phải đối phó với dã thú của dị tinh cầu, hoặc là ngăn cản sự ngấp nghé thèm muốn của văn minh ngoại bang, thậm chí là cả hải tặc vũ trụ cũng phải cẩn thận.

Bởi vậy Liên bang cực kỳ chú trọng cho việc bồi dưỡng chiến binh cơ giáp, vậy nên mới sắp xếp huấn luyện thực tiễn cho họ ngay từ lúc ban đầu.

Cả 125 lẫn Nguyên Tích đều nói qua bảo La Tiểu Lâu chuẩn bị một ít hộp năng lượng, hiện tại còn chưa biết có nguy hiểm đang chờ bọn họ ở phía trước hay không, vì vậy La Tiểu Lâu càng chú ý công việc chuẩn bị hộp năng lượng hơn. Bởi thế, cậu đặc biệt đến Thiên Đông một chuyến.

Vì chỉ là mua nguyên liệu thông thường nên La Tiểu Lâu không phiền phức đến quản lí Cao nữa, dù sao thì cậu cũng đã có phiếu giảm giá 6% rồi.

Gần đây tài chính tương đối dư dả, hộp năng lượng vẫn luôn cần nguyên liệu, La Tiểu Lâu liệt kê mua mỗi loại không ít. Hơn nữa, những nguyên liệu này cũng không cần đưa đến chỗ của Điền Lực nữa, cái kho của nhà cậu cũng đã đủ rồi.

Đá Radium quý giá nhất không cần phải mua. Vì được giảm giá, nên La Tiểu Lâu mua đủ hai xe nguyên liệu, mua xong mới phát hiện chỉ dùng hết có 130,000 đồng Liên bang, nên cậu vô cùng thỏa mãn. Cơ mà nhìn tài khoản gần đây không được thêm vào, La Tiểu Lâu hơi buồn rầu.

Nếu cứ để thế này thì chắc chắn không ổn, càng về sau lại càng phải dùng rất nhiều tiền.

La Tiểu Lâu lại bắt đầu suy nghĩ tìm cách kiếm tiền. 5 phút sau, La Tiểu Lâu nhìn chằm chằm vào phương thức liên lạc với quản lí Cao được in phía sau chiếc thẻ giảm giá mà nở nụ cười.

Trên đường từ Thiên Đông trở về, La Tiểu Lâu mở máy thông tin liên lạc với quản lí Cao, sau 2s vang lên âm thanh kết nối, tiếng cười của quản lí Cao truyền sang: "Nghe nói hôm nay anh bạn nhỏ La đến Thiên Đông mua nguyên liệu, sao lại không tới tìm anh?"

La Tiểu Lâu xấu hổ, quả nhiên Thiên Đông mọi chuyện lớn nhỏ đều được báo cáo lại cho quản lí Cao, cậu vội trả lời: "Chỉ là chút chuyện nhỏ thôi, không đáng phiền tới quản lí Cao. Em liên lạc với anh là có một việc khác."

"Hử? Cho phép anh đoán nhé, em La muốn mua hàng hiếm đúng không?" Quản lí Cao hỏi.

"Ngược lại thì đúng ạ, em có thứ này, muốn gửi bán ở chỗ quản lí Cao. Bất quá, thứ này rất thông thường, tuyệt đối không thể là hàng hiếm." La Tiểu Lâu hơi do dự, cậu không rõ liệu ở chỗ quản lí Cao có nhận hộp năng lượng của cậu không, tất nhiên là loại hộp không có Ô Thạch.

Rõ ràng là quản lí Cao thấy hứng thú, anh ta vẫn luôn muốn biết trình độ của cậu bé này đã đạt đến mức nào, bèn lập tức hỏi: "Sao? Hiếm khi nào được nhìn thấy thành phẩm của em La. Trước tiên, em hãy nói thứ đó là cái gì đi."

"Là hộp năng lượng." La Tiểu Lâu bắt đầu suy nghĩ, nếu đem gửi bán, giá cả bao nhiêu thì hợp lí, trên thị trường hộp năng lượng đạt 5,000 la có giá cao tới 140,000 đồng Liên Bang, cậu làm được ít nhất là trên dưới 8,000, vậy là 200,000 đồng?

Quản lí Cao mỉm cười, La Tiểu Lâu cũng không phản bác đó chính là thành phẩm của mình. Quả nhiên đã không nhìn nhầm, nghe đến hộp năng lượng, anh ta liền nói: "Nếu là thứ thông thường khác thì anh không dám đảm bảo cho em, nhưng hộp năng lượng thông thường thì cũng có thể gửi bán, không biết cái em La gửi bán là thuộc cấp nào?"

La Tiểu Lâu thoáng chần chừ, ba tháng trước khi tập đoàn Khải Ân tung hộp năng lượng ra thị trường, ngay tức khắc tạo nên một cơn chấn động cực lớn, tập đoàn Khải Ân được đà tăng lên vài cấp bậc, hiện giờ có bán mấy hộp năng lượng này chắc chắn cũng chả ảnh hưởng gì tới họ.

Nghĩ tới đây, La Tiểu Lâu bèn trả lời: "Chưa đến cấp bốn, có kém hơn một chút so với của tập đoàn Khải Ân, chung quy là 7,000 la anh ạ."

Quản lí Cao đầu bên kia nửa ngày không nói chuyện, La Tiểu Lâu thầm nghi ngờ, chẳng lẽ vì là hộp năng lượng mới của tập đoàn Khải Ân nên anh ta chưa thể bán lẻ?

Đúng lúc này, giọng nói phải kiềm chế lại sự kích động của quản lí Cao truyền sang: "Lúc nào thì em La muốn đưa sang đây? Có bao nhiêu bên anh mua bấy nhiêu!"

Vừa rồi quản lí Cao không phản ứng như thế này là bởi anh ta quá kinh ngạc, tập đoàn Khải Ân vừa ra hộp năng lượng cấp bốn mới, toàn bộ năng lượng đã vượt quá 10,000e la là loại hộp năng lượng cao cấp lần đầu tiên được công khai bán trên thị trường. Các xí nghiệp lớn nào lại không đỏ mắt, vắt óc tìm mưu kế muốn biết bản thiết kế của loại hộp năng lượng cấp bốn này chứ, thế nhưng đến giờ vẫn chưa có thu hoạch gì.

Sau mọi người thám thính được một tin tức nhỏ từ tập đoàn Khải Ân, vị đại sư chế tạo cơ giáp cấp Liên bang – Nghiêm đại sư, đang tại chức ở đây!

Tin tức này vừa tràn ra, đa số các xí nghiệp và thế gia đang bừng bừng dã tâm liền lập tức đành ngã mũ chào hàng, đại sư chế tạo cơ giáp có thể đạt đến đẳng cấp của Nghiêm đại sư quá ít, cho dù cũng có vài đại sư đấy, cơ mà chẳng có ai bì được với ông. Tuy rằng những vị đại sư này cũng có thể chế tạo ra hộp năng lượng cấp bốn, nhưng họ cũng có thể làm ra bản thiết kế hộp năng lượng cấp bốn được không ư? Tuyệt nhiên là không có cửa rồi.

Vì vậy, một thời gian dài trôi qua lâu, tập đoàn Khải Ân vẫn là một công ty siêu quần xuất chúng độc nhất trên thị trường.

Mà càng khiến người người ngợm ngợm cay nghiến hơn nữa là, tập đoàn Khải Ân mỗi tháng chỉ bán ra 5,000 hộp năng lượng cấp bốn. Khỏi cần hướng đến những nhân vật cấp đại sư định chế tạo hộp năng lượng cấp

bốn quá mê người này, mỗi đầu tháng, ngay cả người ở hành tinh phụ cận cũng sẽ đặc biệt chạy tới mua.

Cho nên, giá cả của mỗi một chiếc hộp năng lượng cấp bốn dù đã lên tới 350,000 đồng, nó vẫn được người ta tranh nhau mua đến sứt đầu mẻ trán, và hết veo trong một thời gian cực ngắn. Cho dù có là người của tinh cầu An Tắc, cũng chưa chắc giành được nhiều.

Mà không mua được, lại càng dễ kích động con người ta điên cuồng với hộp năng lượng cao cấp hơn. Vì thế, khi nghe La Tiểu Lâu có hộp năng lượng đạt 7,000 la, quản lí Cao lập tức biết cơ hội đã đến với Thiên Đông của bọn họ rồi!

Anh ta vẫn luôn coi trọng La Tiểu Lâu, nhưng anh ta thực sự không thể ngờ La Tiểu Lâu sẽ mang lại cho mình một sự kinh ngạc đến vậy.

Chỉ cần tin tức từ trên mặt đất truyền xuống dưới thị trường ngầm, cho dù mỗi tháng chỉ có vài hộp năng lượng cao cấp, khách hàng tới Thiên Đông bọn họ nhất định sẽ ngày càng đông.

Nghĩ tới đây, quản lí Cao chớp mắt, nói thêm: "Thông thường vật phẩm gửi bán ở chỗ bọn anh sẽ thu phí từ 20 đến 30%. Nhưng anh và La Tiểu Lâu đã qua lại lâu ngày với nhau, lại có quan hệ trên phương diện với bố của Điền Lực, vậy nên anh sẽ chỉ thu của em 10% thôi. Hơn nữa, gửi bán ở chỗ Thiên Đông của bọn anh, bọn anh tuyệt đối sẽ không tiết lộ thông tin của bạn hàng, không một ai sẽ biết là thương phẩm của ai gửi bán, nên Tiểu Lâu có thể yên tâm. Có điều với giá cả, anh mong Tiểu Lâu sẽ để bọn anh định giá. Em La xem thế nào?"

La Tiểu Lâu bị quản lí Cao nhiệt tình quá nên đâm ra hoảng sợ, nhưng kiếm được tiền là cậu thấy hưng phấn ngay, cười cười trả lời: "Vậy nhé, trước khi đi em sẽ gửi hàng qua bưu điện tới chỗ anh."

Quản lí Cao bên kia gắng gượng nuốt xuống lời thúc giục La Tiểu Lâu càng sớm càng tốt, hôm nay thái độ của cậu đã chủ động hơn rồi.

Về đến nhà, La Tiểu Lâu bắt đầu chế tạo hộp năng lượng, đầu tiên là làm cho người trong nhà dùng đã.

Đá năng lượng vẫn là đá Radium, không dùng Ô Thạch. La Tiểu Lâu cũng hiểu, với trình độ hiện tại của cậu mà dùng Ô Thạch thì thực sự rất lãng phí. Song, toàn bộ quá trình chế tạo hộp năng lượng cậu đều dùng ý thức nguyên lực. La Tiểu Lâu đã nắm vững kỹ năng mới rồi, biến đổi ý thức nguyên lực thành dạng tia nhỏ, luồn vào bên trong cấu trúc của đá radium.

Năm phút sau, La Tiểu Lâu lấy hộp năng lượng ra, nửa ngày không nói gì, chỉ có tay cậu là run run, 18,000 la! Trời ơi, sử dụng ý thức nguyên lực khiến năng lượng tăng gấp đôi!

Ôm trong lòng phấn khích, La Tiểu Lâu bèn giam mình trong phòng mấy ngày liền, chế tạo liên tiếp 60 hộp năng lượng. Cuối cùng, cậu đã hoàn toàn sử dụng thành thạo ý thức nguyên lực, có khi thỉnh thoảng còn chế ra chiếc đạt trên 20,000 năng lượng.

Sau khi kết thúc công việc, trên mặt bàn lặng lẽ biến mất 20 chiếc hộp. Tiếp đó, trong góc phòng, một cục đá màu xanh không chớp mắt gian nan xoay người lủi mất.

Về phần hộp năng lượng của quản lí Cao, La Tiểu Lâu không ứng dụng bất cứ ý thức nguyên lực nào, khống chế năng lượng dừng lại ở mức 8,000 tới 10,000 la, sau đó gửi mười chiếc hộp qua đường bưu điện.

Đến bấy giờ mới thôi, cậu vừa dùng hết một nửa nguyên liệu. Nghĩ đến những chiếc hộp năng lượng được gửi bán, mắt La Tiểu Lâu cong lên, bán một chiếc, phí tổn của cậu sẽ quay trở về thôi.

Còn những chiếc hộp năng lượng cao cấp này, La Tiểu Lâu lấy 10 chiếc, 30 chiếc chuẩn bị đưa cho Nguyên Tích. Trước khi rời phòng, cậu nghiêng đầu nhìn 125 vô (số) tội đang thành thật nằm trên mặt bàn, đột nhiên hỏi: "Mày cảm thấy đủ chưa?"

Giọng nói thỏa mãn của 125 vang lên: "Cũng phìng phường thôi, nhưng nếu tôi được nhiều như Nguyên Tích thì sướng rồi. Bất quá, nhất định là cậu sẽ phát hỏa, điều này tôi dám chắc. Như thế đã đủ để nói rõ cậu yêu hắn ta hơn tôi rồi, hu hu, tôi đúng là kẻ đáng thương nhất Liên Bang ——" 125 đang giả bộ khóc nhè chè thiu thì bị cái đập bàn của La Tiểu Lâu làm cho tắc nghẹn.

Mợ nhà mày, sao tao phải yêu hắn ta, sao tao phải yêu mày chứ?

"Tao cần quái gì phải yêu đương hai cái tên như bọn mày, đặc biệt là một chiếc cơ giáp có sở trường táy máy, không bao giờ chịu ngoan ngoãn nghe lời tao, lúc nào cũng chỉ chăm chăm chôm đồ." La Tiểu Lâu dứt khoát cắt đứt vọng tưởng của 125.

125 đau khộ phồng mồm lên: "Cậu xem đi! Quả nhiên là cậu yêu Nguyên Tích hơn tôi! Cậu thậm chí chỉ coi tôi là nhân vật mang tính chất điển hình, hôm qua tôi mới đọc xong Cuộc sống một nhà ba người, cái này chắc chắn là cố tình! Bà mẹ thiếu trách nhiệm lúc nào cũng chểnh mảng nhu cầu phát triển của con cái, từ vật chất đến tâm lí ——"

"Xóa ngay cái thứ sách chết tiệt ấy cho tao, sau này không được phép tự ý dùng tài khoản của tao nữa, cái loại đấy chỉ làm cho mày thần kinh thêm thôi! Mày yên tâm, từ ngày mai trở đi, tao sẽ cực lực chú ý tới nhu cầu của mày —— Tao đang nghiên cứu hệ thống cưỡng chế tháo dỡ và đóng kín năng lượng của cơ giáp đây." La Tiểu Lâu đốp lại.

125 hít một hơi, vài giây sau, viên ngọc bích óng ánh đã hoàn toàn biến thành màu xám xanh, cứ như từ đầu đến cuối chỉ là một viên đá bình thường.

Lúc đưa hộp năng lượng cho Nguyên Tích, hắn liền ngẩn người, sau nhận lấy hết, thỏa mãn thu vào ấn không gian. Nhìn vẻ mong chờ của La Tiểu Lâu, lỗ tai Nguyên Tích khẽ đỏ lên, ngó đầu sang hướng khác, nói: "Tạm chấp nhận được, rốt cục cái đồ nô lệ ngốc nghếch nhà em cũng có chỗ dùng được."

La Tiểu Lâu khẽ cười, cậu cảm thấy có thể hiểu ý tứ của Nguyên Tích là cậu đã thực sự trở nên rất hữu dụng rồi.

Đêm đó, vì phải đóng gói hành lý xuất hành nên một lúc lâu lâu sau La Tiểu Lâu mới leo lên giường, sau đó lại bắt đầu liệt kê ra xem có quên cái gì không.

"Một ít lương khô cũng đủ dinh dưỡng cho hai người chúng ta ăn trong 3 tháng, quần áo mùa hè —— Anh bảo đến chỗ rất nóng đúng không, còn va li của em nữa, để đựng hộp…" La Tiểu Lâu tỉ mỉ nhớ lại.

"Em mang đủ hết rồi, còn nữa, tin anh đi, mấy cái thứ thiết yếu gì đó, trên phi thuyền sẽ đủ cho chúng ta." Thái dương Nguyên Tích giật giật, đóng bảng thông tin điện tử trong tay, cực kỳ bội phục tính tự chủ của chính mình. Đồng thời nghĩ đến lời bố nói, vợ mình lúc nào cũng thích lải nhải, mà đàn ông đàn ang chúng ta phải biết rộng lượng mà cố gắng nhẫn nại.

Nghĩ đến thời gian sinh sống dã ngoại trong một tháng, Nguyên Tích cảm thấy mình có thể dùng một việc hợp tình hợp lí khác hơn để ngăn cái miệng của La Tiểu Lâu lại.

Nghĩ vậy, Nguyên Tích liền kéo La Tiểu Lâu ngã xuống giường, sau đó bắt đầu lột quần áo của cậu.

Lúc lấy lại được tinh thần thì La Tiểu Lâu phát hiện, cậu đã bị lột trần gần hết rồi.

"Ối! Anh làm gì đấy, em không muốn ——"

"Anh đã đọc Chiến lược xây dựng gia đình hoàn hảo em tải sang cho anh rồi. Anh cảm thấy, em đang ám chỉ anh cần phải chú ý tới nhu cầu của em nhiều hơn, và cái chương phải hiểu được cách nắm bắt những kiểu muốn-nhưng-cứ-chối anh cũng đã đọc xong rồi." Đôi mắt lóng lánh phát sáng của Nguyên Tích bao trùm lên La Tiểu Lâu, dừng lại, hừ một tiếng, từ trên cao nhìn xuống mà nói: "Em muốn thì cứ nói thẳng, anh bảo sẽ thỏa mãn cho em rồi cơ mà."

Tôi muốn giết cục đá chết tiệt kia quá á á á! Ai, kẻ nào, kẻ nào muốn chơi cái trò hề muốn-nhưng-cứ-chối kia chứ!

La Tiểu Lâu đau buồn nghĩ, mình có nói cái gì đi nữa thì cũng ứ thay đổi được ý nghĩ của Nguyên Tích. Nhìn Nguyên Tích còn nguyên vẹn đồ ngủ mà mình thì trần truồng, La Tiểu Lâu cắn răng, bắt đầu cởi quần áo của Nguyên Tích, nhắm mắt nhắm mũi quên đi, giờ cả thể diện lẫn bên trong của cậu đều biến mất tiêu rồi.

Thân thể của Nguyên Tích cũng hoàn mỹ y như khuôn mặt của hắn, khiến người ta không thể dời mắt, chạm lên vô cùng thoải mái, nhưng cảm giác cũng đồng thời không giống như vậy, cơ thể của hắn cực kỳ săn chắc hơi mỏng nhưng lại tràn ngập sức mạnh, lại vừa nhẵn nhụi trắng nõn…

Bỗng nhiên, Nguyên Tích bắt lấy một tay của La Tiểu Lâu, hung hăng nói: "Em, em thành thật cho anh, anh —— thực sự là chưa bao giờ gặp một tên nô lệ nào đói khát hư hỏng như thế này!"

Trong nháy mắt, mặt La Tiểu Lâu liền đỏ lựng lên. Ngày xưa toàn là học kinh nghiệm từ AV, ai, ai có cơ hội với người thật đâu chứ! Không phải là lúc nhất thời mê li —— á, không phải, lúc mê muội đều quên hết rồi sao! Hơn nữa, toàn do Nguyên Tích lôi kéo mình đấy chứ, cậu ta rốt cục có cái tư cách gì mà nói mình!

Nguyên Tích luống cuống che lại chỗ đang bắt đầu ngóc dậy của mình, nếu để tên nô lệ thấp bé này biết mới làm có thế thôi mà đã khơi mào dục vọng của chủ nhân tôn quý mình lên thế thì, hình như chả ra cái gì cả.

Cơ mà tinh thần của phần bên dưới lại chẳng đếm xỉa chút nào tới ý nghĩ của chủ nhân, Nguyên Tích liền tức giận trừng mắt nhìn La Tiểu Lâu, như muốn trừng phạt, hắn cúi xuống ra sức hôn lên khuôn ngực mỏng manh của cậu, cho đến khi hai điểm đỏ đỏ ướt át xinh đẹp sưng phù lên mới thôi —— À, lại nói tiếp, La Tiểu Lâu đã không nhìn thấy cái cục đá màu xanh nào đó của mình đâu cả.

Sau đó tiếp tục trượt lên, xương quai xanh, cái cổ, rồi đến hầu kết của La Tiểu Lâu thì gặm cắn, khiến cậu gần như không thể kiểm chề nổi tiếng rên rỉ của mình.

Nguyên Tích nheo mắt lại, mấy quyển sách La Tiểu Lâu tải sang hắn chắc chắn phải đọc hết hẳn hoi, đến cuốn Địa chỉ Bách khoa toàn thư download AV cuối cùng kia, chờ sau khi tập huấn về, nhất định phải đọc. Lại nói tiếp, trước đây hắn chưa bao giờ xem thứ này —— Vì hồi đấy chẳng có tẹo hứng thú nào, giờ ngẫm lại, cũng chả có gì là xấu, cái chuyện này, có vẻ rất thoải mái.

Nguyên Tích nhìn khuôn mặt ửng hồng của La Tiểu Lâu, thỏa mãn cúi đầu xuống, lần đầu tiên đặt nụ hôn lên môi La Tiểu Lâu, mang theo sự nôn nóng và thô bạo, khoái cảm lại càng tăng cao hơn.

La Tiểu Lâu cảm thấy tâm trí mất kiểm soát, hình như bọn họ đã ngày càng bất thường, bạn bè giúp đỡ cho nhau như thế này còn phải hôn nữa sao?

Cơ mà —— cơ mà có vẻ mình cũng chẳng ngăn cản nổi Nguyên Tích, ừa, là do Nguyên Tích ép buộc mình, dù sao hai đứa cũng sẽ không làm đến bước cuối cùng. La Tiểu Lâu tự an ủi mình như vậy, sau đó bắt đầu hưởng thụ… (anh khinh thường mày Tiểu Lâu ạ!!! Bố cái thằng lợi dụng =]]]]]]])

Đêm đó, cả hai đều có chút kích động. Vì vậy ngày hôm sau, cũng là ngày xuất phát, hai người đều dậy muộn.

Nguyên Tích ảo não nhìn chòng chọc La Tiểu Lâu chưa kịp mặc quần áo, hắn thân là nhóm trường, lão thầy giáo hướng dẫn đã cố ý dặn đi dặn lại là hắn phải đến trước 8h.

La Tiểu Lâu xoa xoa thắt lưng, chết tiệt, Nguyên Tích ngủ đè lên cậu cả một buổi tối.

Để ý thấy đường nhìn của Nguyên Tích, La Tiểu Lâu lập tức trợn tròn mắt lên, cậu ta sẽ không xạc lên đầu mình chuyện dậy muốn đấy chứ.

125 thì thào: "Cậu ta nhất định là muốn nói: em là đồ tiểu yêu tinh quấn người "

La Tiểu Lâu sợ tới mới mức gần như nhảy dựng lên, vội cúi đầu, cố gắng che mặt lại. Trời ạ, hôm qua bận quá quên không nhốt cái cục đá 125 đáng chết này vào phòng bên rồiiiii. Nhất định phải cho cái bộ não hỗn láo này đi chầu Diêm Vương thôi.

Hai người gắng gượng trước 8h chạy tới trường học. Lúc này, gần như tất cả sinh viên đã ở trên phi thuyền hết rồi.

Trước La Tiểu Lâu chỉ biết sẽ tới một nơi rất xa, nhưng thật không ngờ là nó lại không nằm trên tinh cầu An Tắc.

Nơi tập huấn, là một tiểu hành tinh mới được chính phủ Liên bang phát hiện nhưng chưa kịp khai phá, được học viện quân sự St.Miro xin phép tập trại. Trước đó, nơi này đã được dọn sạch sẽ triệt để, giống loài dã thú nguy hiểm cực độ đã bị thanh trừ giảm bớt, chỉ còn lại một vài trùng thú có lực công kích không lớn.

Nhiệm vụ tập huấn là tìm kiếm quân bộ thất lạc và thu thập tin tức tại những vùng khác nhau trên tiểu hành tinh này, tìm được thì hoàn thành nhiệm vụ, và có thể liên lạc với phi thuyền để trở về.

Khoa cơ giáp và khoa chế tạo được phân thành 11 nhóm, một nhóm thừa ra do Trang Dịch dẫn đầu.

Nguyên Tích là nhóm trưởng của nhóm thứ nhất, trong nhóm có khoảng 70 người.

Điều khiến La Tiểu Lâu vui mừng đó là, vốn Athes ở nhóm khác, nhưng cậu ta dám xin thầy cho chuyển sang đây. Lúc Điền Lực và La Tiểu Lâu hỏi, Athes xán lạn vừa cười vừa nói, "Ngộ nhỡ em cơ giáp mới của tôi xảy ra vấn đề gì, lúc đấy chỉ có thể tìm La Tiểu Lâu mà sửa chữa thôi."

Điền Lực ở nhóm thứ hai, nhóm trưởng là La Thiểu Thiên. Nhắc đến chuyện đấy, Điền Lực lập tức tỏ vẻ được đi theo người mạnh, cực kỳ có cảm giác an toàn.

Nguyên Tích từ chỗ giáo viên hướng dẫn trở về, kéo La Tiểu Lâu đứng dậy, ôm cậu ở bên cạnh đi về phía trước.

La Tiểu Lâu bèn đứng dậy vẫy tay chào hai thằng bạn, cùng Nguyên Tích đi lên. Hôm qua Nguyên Tích chính thức thông báo cho cậu biết, thân là chế tạo sư cơ giáp chuyên biệt cho hắn, La Tiểu Lâu tốt nhất là mỗi giây mỗi phút phải đi theo bên người hắn.

Điền Lực nháy mắt ra hiệu nói thầm với Athes: "Ông không cảm thấy La Tiểu Lâu càng ngày càng hiền lành hơn sao?" Phía trước đều là chỗ ngồi của tổ trưởng và chế tạo sư của họ, Nguyên Tích vốn ngồi ở vị trí thứ nhất, còn La Tiểu Lâu sẽ ngồi ở phía sau.

Nguyên Tích nhìn La Thiểu Thiên và Lăng Tự ngồi bên cạnh, rồi kéo La Tiểu Lâu vào bên trong, ngồi ngay ở vị trí thứ hai.

Lăng Tự nhướn mày, La Thiểu Thiên híp mắt liếc nhìn La Tiểu Lâu ngồi phía sau Nguyên Tích. Trước khi đi mẹ đã nói, nếu như có thể, tranh thủ thời gian tập huấn tạo cơ hội, khiến La Tiểu Lâu vĩnh viễn không thể trở về được.

49. Chương 49

`NH QUÂN…

La Tiểu lâu nhìn cây cối xanh tươi um tùm trước mắt, bãi cỏ mềm mại dưới chân, cánh rừng rộng lớn xa xa, lần đầu tiên cảm giác được một chút bóng dáng của địa cầu. Cậu nở nụ cười, một thứ áp lực nào đó đang bám chặt dưới đáy lòng thoáng cái đã tiêu tan.

Tự cậu cũng hiểu được, trở lại 4,000 năm trước đây là một cơ hội quá xa vời. Nhưng dù có ở bất kỳ nơi nào, cậu cũng sẽ cố gắng để sống sót.

Từng nhóm trưởng của mỗi nhóm sẽ nhận được một máy thăm dò, có thể thăm dò vị trí sơ lược của máy thu thập thông tin. Sau khi hạ phi thuyền, các nhóm trưởng phân chia đồ dùng trên phi thuyền, rồi tập hợp lại để cùng nhau họp bàn. Từ giờ trở đi, sẽ không có giáo viên đi cùng bọn họ nữa.

Không chỉ có mình La Tiểu Lâu là kinh ngạc, những sinh viên khác cũng không ít người lần đầu tiên ra khỏi tinh cầu An Tắc, hoặc có thể nói rằng, khác với thành thị với những tòa nhà cao ốc và những khoa học kỹ thuật tiên tiến, phía trước chỉ là một vùng hoang dã độc đáo cổ đại với bầu không khí trong sạch và tinh khiết.

Không phồn hoa, không ánh đèn, có lẽ chỉ có đồng ruộng, rừng cây, sông ngòi, thậm chí cả cát vàng mênh mông, nhưng tất cả đều tràn ngập sức sống mãnh liệt đáng ngạc nhiên, vừa mạnh mẽ mà lại tĩnh mịch xinh đẹp, khiến người ta bất giác rung động.

Sau khi trầm trồ, mọi người bắt đầu đi lại khắp nơi, không ít người cẩn thận thu thập tiêu bản thảm thực vật, cũng có người quay video.

La Tiểu Lâu mở máy thông tin, lưu giữ cảnh sắc chung quanh, sau đó cậu nhìn thấy một dòng sông nhỏ cách đó không xa, bên cạnh rừng cây, dòng nước bị nhuộm thành màu xanh biếc rất dễ bị bỏ qua.

Quay đầu nhìn Nguyên Tích đang bận rộn, La Tiểu Lâu bèn nhấc chân đi ra phía bờ sông, lấy thiết bị kiểm tra dòng nước, phát hiện có thể uống được, La Tiểu Lâu liền nếm thử, quả nhiên là vị ngọt, cậu lập tức đổ đầy bình.

Xem ra, cho dù không mang theo thức ăn, nơi hoang dã như thế này cũng có đồ ăn và thức uống, La Tiểu Lâu trầm tư nhìn rừng cây, thức ăn tự nhiên cực hiếm, ở đây có thể tìm được thứ gì đó ăn được, lẽ nào điều kiện sinh sống của vùng không người này lại ưu việt hơn chốn thành thị của bọn cậu?

Đúng lúc này, La Tiểu Lâu bỗng nhiên cảm giác dưới chân có cái gì âm ấm.

Cậu hoảng sợ, vội cúi xuống, một con chó nhỏ đang đứng dưới chân cậu, bộ lông màu vàng trắng pha lẫn lộn, đôi mắt đen láy chăm chú nhìn cậu lấy lòng, thỉnh thoảng còn dùng đầu lưỡi liếm liếm cổ chân cậu.

Chỗ hoang vu mà cũng có con này sao? La Tiểu Lâu nở nụ cười, tuy cậu thích thú nhỏ, nhưng trong nhà đã có một con mèo thành tinh người, lại còn 125, thêm một con nữa thì chặt chội lắm đây.

Cơ mà, nhìn con chó nhỏ với điệu bộ tinh khôn mà hơi vụng về, lông lá dựng đứng bù xù này, thực sự là khơi gợi tâm tình người ta quá, La Tiểu Lâu đã bắt đầu suy nghĩ xem nếu nuôi một chú chó thì cần mua thêm những gì đây.

Vừa nghĩ vừa chìa tay vuốt ve đầu chó nhỏ, lúc này, La Tiểu Lâu bỗng nghe thấy tiếng kêu sợ hãi ở phía sau, mà Điền Lực đang gào to tên của cậu.

La Tiểu Lâu kinh ngạc quay đầu lại, lập tức thấy những người đó đều đang trợn mắt há hốc mồm nhìn mình, sau đó thấy Nguyên Tích xuất chiếc cơ giáp to lớn màu trắng ra, vài giây sau đã nhảy vào bên trong, sau đó hướng về —— bổ nhào về phía cậu.

La Tiểu Lâu lúc đó mới trì độn nhận ra có điểm bất thường, mà lúc này, cậu nhìn thấy một cái bóng mờ khổng lồ đang nhanh chóng tràn ra khắp mặt đất, mà chủ thể của cái bóng này, đang đứng ngay phía sau cậu.

La Tiểu Lâu ngây như phỗng, đang chuẩn bị chạy thì tốc độ của chiếc cơ giáp Nguyên Tích điều khiển đến quá nhanh, chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện ngay trước mặt cậu, một tay tóm lấy La Tiểu Lâu, động tác thô lỗ nhưng không quá mạnh, khi cậu nhắm mắt lại, một luồng gió nhanh như chớp xẹt qua, cơ thể đã ở giữa không trung.

Sau đó, cánh tay cơ giáp rút một đoản kiếm năng lượng cao tần bên cạnh ra, vung một đường sáng cực mạnh, tựa như xé nát hư không, sau khi vung lên, chiếc cơ giáp màu trắng cấp tốc di chuyển.

Cho đến khi trở lại chỗ tập trung, lúc bấy giờ La Tiểu Lâu mới được buông ra, Nguyên Tích mặt lạnh tanh từ cơ giáp nhảy xuống.

La Tiểu Lâu thậm chí còn chưa nhìn thấy bộ dáng của con quái vật khổng lồ đằng sau như thế nào, sau khi đứng vững trên mặt đất, cậu mới lấy lại tinh thần từ nỗi khiếp sợ, quay sang bờ sông nhìn lại, chỉ có thể thấy vô số những mảnh thịt tanh tưởi rơi lả tả xung quanh, thêm những sợi râu xù xì như những xúc tua.

Phút chốc yên lặng, mọi người chung quanh chợt bùng nổ.

Có người tán thán: "Đúng là không hổ danh số 1 của khoa cơ giáp chúng ta! Cả tốc độ lẫn động tác quá đỉnh! Mình mà đạt được tốc độ đấy thì ngon rồi…"

"Vậy xem ra, trùng thú cũng chả đáng sợ như thế nhỏ."

"Ối giời ơi, làm sao mà một nhát đã chém con trùng thú kia thành từng mảnh chứ?"

"Ếch à, đó là vì tốc độ quá nhanh, không nhìn thấy nổi mà thôi, ít nhất phải hơn mười nhát."

"… Ặc!"

Nguyên Tích không để ý đến những lời khen tụng của mọi người, hắn sắp bị tức giận đến xì ra khói mất rồi.

"Không phải đã nói rồi sao, phải đi theo sau, không có việc gì mà chạy loạn thế hả. Xảy ra chuyện còn muốn anh bảo vệ thu dọn đống hổ lốn cho em nữa à!" Nguyên Tích cau có quở mắng, trong nháy mắt thấy La Tiểu Lâu suýt nữa thì bị con trùng thú khổng lồ ăn tươi, tim hắn gần như muốn ngừng đập. Từ ngày gặp

phải cái tên nô lệ ngu ngốc này, hắn đã cảm nhận được bao nhiêu cảm xúc mà trước đây luôn khinh thường, thật sự làm người ta ngứa ngáy quá.

"Em, em không để ý, rõ ràng là con chó nhỏ mà, nó rốt cuộc là cái gì thế?" La Tiểu Lâu còn sợ hãi, lí nhí hỏi.

Chủ nhân ác ôn nhìn nô lệ bị dọa đến mức mắt ngấn nước, lời mắng chửi sắp trào ra khỏi mép cũng không tuôn ra được nữa, chỉ có thể căm tức nói: "... Là trùng thú, một loại sinh vật yếu kém, đại khái chỉ có thể ức hiếp những tên ngu ngốc yếu hơn nó như em thôi."

Nói xong, Nguyên Tích một phát kéo La Tiểu Lâu lên trước người mình, với hình thể cao lớn của hắn, La Tiểu Lâu gần như bị ôm vào trong lòng. Sau đó Nguyên Tích cầm tư liệu, lạnh lùng nói với mọi người xung quanh: "Tiếp tục đi."

Bên cạnh im lặng một hồi, tiếp đó mấy nhóm trưởng bắt đầu trao đổi tiếp về vấn đề máy móc thu thập tìm kiếm thông tin và lộ tuyến vừa bàn ban nãy.

Nguyên Tích bình thường chỉ biết đến cảm nhận và tâm tình của riêng mình, chẳng bao giờ nghĩ cái gì khác, cơ mà La Tiểu Lâu thì không được như vầy, cậu hết sức bối rối, cố di di ra xa.

Tay Nguyên Tích mạnh hơn, La Tiểu Lâu liền kề sát thêm chút nữa, hắn nhìn chằm chằm vào cái tai hồng hồng của cậu, lửa giận hạ đi không ít, quên đi, mấy việc chủ nhân bảo vệ nô lệ thế này, chẳng phải là việc của hắn sao.

Sau khi các nhóm trưởng thảo luận xong, các nhóm bắt đầu xuất phát theo những hướng khác nhau.

Trải qua sự kiện trùng thú, mọi người đã minh bạch, chốn hoang dã mới đầu nhìn thì yên tĩnh đẹp đẽ, nhưng cũng kèm theo với rất nhiều nguy cơ khủng khiếp, vậy nên không ai dám đi lại lung tung nữa.

Nguyên Thích nhìn thoáng qua máy thăm dò, chỉ về phía Đông và nói, "Đi thẳng, nếu không có bất trắc, có thể tới khu vực phụ cận có máy thu thập thông tin ở trong 7 ngày."

Có không ít chiến binh cơ giáp vì lo lắng mang theo hai chế tạo sư, bọn họ chỉ có thể cuốc bộ, đối với chiến binh thì chẳng có gì, nhưng với chế tạo sư thể lực kém hơn thì rất khó khăn.

Ở thời đại dùng xe bay thay cho đi bộ, ai cũng một bộ như đang hành quân cấp tốc, gấp gáp qua đường.

La Tiểu Lâu hầu như không có gì nặng phải mang vác, lúc rớt lại phía sau Nguyên Tích một đoạn, bấy giờ 125 mới dám ghé vào lỗ tai cậu càm nhàm: "Kỳ thực Nguyên Tích đâu cần phải giết con trùng thú kia chứ, con vật tội nghiệp chỉ muốn bày tỏ một chút thần phục của nó thôi mà, nói cho cùng, loài thú gen bậc thấp hơn trời sinh đã tồn tại sự phục tùng và sợ hãi với loài thú gen bậc cao hơn rồi. Phải biết rằng, dị thú của hành tinh Lam Nguyên đã gần như được xưng tụng là vua của bách thú rồi đấy."

Khóe miệng La Tiểu Lâu nhếch lên, nếu với chó thì cậu còn có thể nhẫn nại, dắt một con sư tử con báo hay mấy loài khác đi tản bộ cũng có oai phong. Nhưng một con sâu? Không được, cậu tuyệt đối không muốn có một thằng em như vậy!

ở đây là ám chỉ thú cưng như em trai của mình, I think so.

Hơn nữa, cậu ứ muốn làm vua của bách thú đâu! Cậu nhìn thấy giống con cọp...

"Thế nên, tôi không nói để cậu giác ngộ, giả lại gặp phải nguy hiểm, tôi cũng sẽ hỗ trợ thôi." 125 trang trọng như tuyên thệ, nói xong còn cẩn thận hỏi: "Cậu sẽ không vì vậy mà không giúp tôi tìm nguyên liệu chữa trị chứ?"

Từ lúc nó không cẩn thận truyền sang cho Nguyên Tích mấy quyển sách kia, La Tiểu Lâu vốn vô cùng nhân ái giờ lúc nào cũng muốn bóp chết nó, thực sự làm người ta đau lòng quớ — Phải biết là, nó hoàn toàn lo lắng cho hai người bọn họ thôi đó nha, gạo nấu thành cơm, Nguyên Tích có muốn ăn quỵt thì cũng đừng hòng.

"Mày chữa trị được bao nhiêu rồi?" La Tiểu Lâu nhỏ giọng hỏi.

"80%, còn lại không thể chỉ dựa vào năng lượng, thiếu vài loại nguyên liệu nữa."

“Mấy loại?” La Tiểu Lâu nhíu mày.

“Cũng không nhiều lắm — chỉ gần 9 loại thôi, trong đó ngoại trừ là đá Phù Du hơi khó tìm, xung quanh có dã thú nguy hiểm canh giữ bên ngoài, mấy loại khác đại khái cũng mua được.” 125 thấp thỏm không yên trả lời.

“… Tao nghĩ mày nên hiểu rõ rằng hiện tại tao mới chỉ là một chế tạo sư cơ giáp thể lực yếu kém, nếu phải vật lộn với dã thú cứu đá Phù du của mày ra, e là khó khăn lắm, xem ra tao không thể lái được mày rồi, có lẽ tao nên chế tạo một chiếc cơ giáp bình thường thôi.” La Tiểu Lâu nói.

“Hả! Cậu đang nói cái gì đấy! Sao cậu lại có thể như vậy — Cậu, cậu là chủ nhân của tôi, bắt đầu từ ngày cậu nhân nuôi tôi là cậu đã phải nhận trách nhiệm cho tôi rồi!” 125 không tin nổi kêu lên, nó ỷ người khác không nghe thấy mình nên lại càng gào to hơn.

“Em bé, em đang nghĩ mình là cún con sao?” La Tiểu Lâu suýt nữa thì phá ra cười, thực ra thì cậu chỉ đang hù dọa chiếc cơ giáp ngày nào cũng gây rắc rối cho cậu thôi, dù sao tìm ra nguyên liệu cũng khá khẩm hơn là tự mình nghiên cứu.

“Nếu — nếu cậu đồng ý cho tôi tìm nguyên liệu, tôi, tôi sẽ không có quan hệ với thú cưng nữa.” 125 chịu khổ gào khóc.

“…”

Tuy chỉ là một trí tuệ nhân tạo, nhưng mày không thể có một tí khí phách nào được à?

Lúc này, Nguyên Tích cau mày quay người lại nhìn La Tiểu Lâu tụt hậu, mới nhận ra không ít chế tạo sư đều đang bắt đầu thở hổn hển, chỉ là cố chịu đựng không nói.

Nhìn đồng hồ, Nguyên Tích bèn hạ lệnh nghỉ tại chỗ.

Hai nhóm phó phụ trách tìm bãi đất trống rộng rãi, nếu gặp phải nguy hiểm thì cũng có thể đối phó tương đối.

La Tiểu Lâu thở phào nhẹ nhõm, ngồi xuống bên cạnh Nguyên Tích, bắt đầu đem thức ăn ra. Nguyên Tích nói đúng, phi thuyền đã chuẩn bị đồ ăn trong một tháng cho họ, hiện tại đã phân cho từng cá nhân.

Nguyên Tích rõ ràng không muốn ăn thức ăn nhà trường chuẩn bị, để La Tiểu Lâu mang gì thì ăn cái đó. Hộp đựng cơm có thể giữ trong thời gian dài nhất là một tuần, bởi vậy La Tiểu Lâu chỉ chuẩn bị thức ăn cho một tuần, còn lại đều là thuốc dinh dưỡng, một viên nhỏ có thể duy trì một ngày đêm, quả thực khiến cậu cảm thấy thật thần kỳ.

Sau khi cho thức ăn vào máy đa công năng đun nóng lên, hương vị sực nức của thịt bò hầm lập tức tỏa ra.

Không ít người thèm thòm nhìn sang bên này, bởi vì so với La Tiểu Lâu biết thường thức, bọn họ biết nhà trường sẽ chuẩn bị thức ăn nên hầu như không mang gì theo, có vài cô nữ sinh mang đồ ăn vặt đi, nhưng đến bữa, cơm nước vẫn là ngon nhất.

“Mẹ nó, tay nghề của Tiểu Lâu hóa ra lại đỉnh như vậy, sau này lúc nào nó mời khách, nhất định phải bắt nó làm một bữa cho tụi mình thôi.” Athes tưng tức nói, nhưng cậu ta cũng không có ý chạy qua ăn ké. Lại chậm chạp, thịt bên mép Nguyên Tích cậu ta cũng không muốn ra cướp.

“Nhưng chắc gì đã phải do La Tiểu Lâu làm đâu.” Chế tạo sư cơ giáp của Athes là một người do chị cậu ta nhờ chiếu cố, một cô bạn lớp 5, thấy Athes nói như vậy thì không khỏi có phần chua chát bật lại.

Ấy chà, cô nàng thế nào mà lại không nghĩ đến chuyện làm cho Athes một chút chứ, mèn ơi, rõ ràng là một cơ hội tốt, chị Athes còn hay nói đùa, hy vọng sau kỳ tập huấn sẽ có tin tốt…

“Chẳng lẽ bạn còn trông chờ người làm là Nguyên Tích hay sao hả?” Athes kinh ngạc nhìn người hợp tác của mình.

“… Tất nhiên là không phải ý đó rồi.”

Nguyên Tích hài lòng bắt đầu thưởng thức cơm trưa, những ánh mắt ước ao đố kị kia thật sự làm người ta thấy thư thái quá, có một nô lệ hiền lành lại cần cù đúng là hạnh phúc nhất trần đời…

Ăn xong, Nguyên Tích mang một miếng bánh ngọt nhỏ ra, là bánh của Tam Mộc, bánh loại nhỏ mang theo đúng là tiện nhất.

"Hử?" La Tiểu Lâu ngạc nhiên nhìn Nguyên Tích, hóa ra cậu ta cũng chuẩn bị cơ à.

Nguyên Tích trừng La Tiểu Lâu, thấy đường nhìn của mọi người xung quanh càng thêm thèm muốn, nhất thời chần chừ, cuối cùng bình tĩnh đưa bánh cho La Tiểu Lâu, hung dữ nói: "Tối hôm trước xin người ta nửa ngày, người ta mới mang cho em đó, ăn đi."

La Tiểu Lâu cố gắng nhịn cười, Nguyên Tích nhất định là sợ người khác cười mình thối mũi đây mà…

Cầm lấy miếng bánh ngọt, La Tiểu Lâu dùng dĩa xắt một miếng nhỏ, sau đó đưa lại trước mặt Nguyên Tích: "Vừa ăn nhiều lắm rồi, còn lại ăn giúp em, không ngại chứ?" Hy vọng sẽ không mạo phạm tới tôn nghiêm gì đó của chủ nhân.

Tai Nguyên Tích lặng lẽ đỏ, hắn nhận lấy, cấp tốc nói: "Đúng là không có cách nào với em."

Không ít người nội tâm gào thét chói tai: Cái tên La Tiểu Lâu đáng chết này, rõ ràng là ỷ lại được cưng chiều mà kiêu căng, đúng là! Với lại, nhà mi không ăn hết bánh, sao lại dám đưa cho Nguyên Tích phá hoại hình tượng chiến binh cơ giáp cấp S của chúng ta chứ, nhà mi hoàn toàn có thể cho tụi ta ăn cơ mà! Bánh ngọt của nhà Tam Mộc, cửa hàng bánh ngọt đẹp nhất ngon nhất, ai — ai mà không thích ăn chứ!

Thừa dịp thời gian nghỉ trưa, La Tiểu Lâu tản bộ một vòng trong phạm vi an toàn, từ lúc 125 nói với cậu tại tinh cầu này đều có thể đi dạo, thực ra cậu đã chẳng sợ gì nữa rồi.

La Tiểu Lâu phát hiện tất cả đều là thực vật xanh, loại có quả loại không. Tuy cậu không nhận ra mấy loại cây của tương lai, nhưng không có nghĩa là bất cứ hạt ra quả nào cũng là kỳ quái.

Vậy ra thực phẩm tự nhiên lại quá giá vô cùng như vậy, thảo nào giá cả đắt đến mức quặn cả ruột.

Nguyên Tích hình như không cần nghỉ ngơi mà vẫn có thể duy trì sinh lực, hắn ngồi trên một thân cây híp mắt quan sát bốn phía, ánh mắt tinh anh tiện thể lướt qua La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu đi bộ được vài bước, bỗng nhiên nhíu mày âm thầm hỏi 125: "Này, chẳng lẽ mày không có cảm gì à?"

"Cái gì cơ?" 125 không vui vẻ lắm trả lời, bây giờ nó còn đang rất sầu với quyết định vứt bỏ nó của chủ nhân mình.

"Tao luôn cảm thấy hình như mình bị người ta theo dõi, lúc vừa mới tới cũng đã thấy gai gai rồi, nhưng không biết là tại vì sao, bây giờ mới nghĩ ra, mày có phát hiện ra cái gì không?" La Tiểu Lâu thấp giọng hỏi.

Từ khi đặt chân lên tiểu hành tinh tập huấn này, cậu đã có cảm giác bất an, nhưng chung quanh có nhiều người, Nguyên Tích cũng ở bên cạnh, nên cảm giác đó cũng không rõ rệt lắm. Hiện tại mọi người nghỉ ngơi, xung quanh lại yên ắng, mới rời khỏi Nguyên Tích được một lát, cảm giác không yên đó lại trở nên rõ ràng.

"… Tôi đã thăm dò qua rồi, trừ sinh viên của bọn cậu ra, trong vòng 10 km không có bất cứ người nào khác tồn tại, động vật cũng chả có khả năng tạo uy hiếp đâu."

"Được rồi." La Tiểu Lâu nói.

"Nhưng mà, nếu là do cậu đoán thế, tôi đề nghị cậu nên nói một tiếng với Nguyên Tích, dị thú của Lam Nguyên tinh trời sinh là kẻ đi săn, với những nguy hiểm đặc biệt mẫn cảm." 125 nói.

Đúng lúc này, Nguyên Tích và nhóm phó bắt đầu gọi mọi người chuẩn bị xuất phát, tiếp tục một buổi chiều hành quân cấp tốc. Các chiến binh cơ giáp đều tỏ ra khá khỏe mạnh, cuối cùng tới nơi, bọn họ bắt đầu chia sẻ trọng trách của chế tạo sư của mình.

La Tiểu Lâu suy nghĩ thật kỹ, lần tập huấn này, thể năng của cậu nhất định phải tăng lên một bậc. Nguyên Tích biến thái căn bản chắc không để ý chuyện bọn họ hiện tại đang trong một nhóm, không phải tất cả đều là chiến binh cơ giáp.

Ăn tối xong, La Tiểu Lâu chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức, cậu thậm chí còn chưa đụng đến tài liệu của Nghiêm đại sư giao cho, đã chui vào lều nghỉ ngơi.

Nửa giờ sau, thân là nhóm trưởng Nguyên Tích cũng chui vào lều. Hắn nhìn chiếc túi ngủ La Tiểu Lâu chuẩn bị cho mình, quả quyết vứt nó ra đằng sau, chui vào lều của La Tiểu Lâu.

Ban đêm trên hành tinh nhỏ rất lạnh, La Tiểu Lâu ngủ một mình, thà ngủ cùng mình còn hơn —— Mình đúng là một vị chủ nhân tốt bụng quá đi thôi.

La Tiểu Lâu bị đánh thức, mơ mơ màng màng thấy Nguyên Tích, lười cãi cọ với hắn, dù sao cũng quen (ngủ chung) rồi.

Nghĩ đến lời của 125, La Tiểu Lâu bèn nói ra cảm giác nguy hiểm của mình.

Nguyên Tích đáp: "Không cần phải lo lắng, có anh ở đây, em sẽ không có việc gì hết."

50. Chương 50

´CH NÚI

La Tiểu Lâu nằm mơ cả đêm, trong giấc mơ có một con mèo vằn hổ dữ tợn luẩn quẩn dưới chân cậu, ồn ào đòi ăn cá. La Tiểu Lâu chớp mắt nhớ lại nửa ngày, bảo với nó rằng trong bếp không có cá, để lần sau mới có mà cho. Con mèo vằn hổ híp mắt tức giận, cuối cùng cũng không náo loạn nữa, sau đấy nhảy tót lên lồng ngực cậu, cuộn tròn bốn chân lại và ngủ.

La Tiểu Lâu được buông tha liền thở dài một tiếng, nằm cạnh mèo vằn hổ thực sự rất ấm. Sau đó, cậu an tâm mà thiếp đi.

Ngày hôm sau tỉnh dậy, tất cả đều rất bình thường, ngoại trừ việc La Tiểu Lâu phát hiện chiếc túi ngủ duy nhất là của cậu.

Nguyên Tích còn chưa dậy, vậy là có thể khẳng định, túi ngủ có thể điều chỉnh kích cỡ, nhưng sau khi Nguyên Tích chui vào thì hình như không làm vậy. Bởi thế mà hiện tại cả tay lẫn chân hắn đều đang ôm La Tiểu Lâu. Được rồi, tuy ấm thật đấy, cơ mà không nên ngày nào khẩu vị cũng nặng như thế này chứ.

La Tiểu Lâu kéo túi ngủ, đang định gọi Nguyên Tích dậy thì nhìn tình trạng trên người mình, tay đột nhiên run run.

Cậu cậu cậu phần thân trên bây giờ đang trần trụi, mà trên người Nguyên Tích hình như cũng không có nhiều vải lắm. Bởi vì cả đêm đều duy trì một tư thế, hiện tại toàn thân La Tiểu Lâu đều trở nên cứng ngắc đến khó chịu.

Khuôn mặt của Nguyên Tích đang chôn trong lồng ngực cậu, hơi thở ấm nóng phả lên người, khiến cậu bỗng nhiên cảm thấy một trận tê dại vô lực.

Cách đó không xa, 125 đang lóe ánh sáng xanh biếc một cách kỳ quái, không hiểu vì sao miệng nó lại meo meo chúc mừng có vẻ hứng thú lắm.

La Tiểu Lâu đỏ bừng mặt, lấy tay nhẹ nhàng di chuyển đầu Nguyên Tích, mong muốn thoát khỏi cái tư thế làm người ta ngượng ngùng này.

Nguyên Tích bực mình cau mày, có dấu hiệu bị quấy phá mà tỉnh dậy, khuôn mặt cọ qua cọ lại trong ngực La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu hít một hơi, trời ơi, đồ đáng ghét này!

Ngón tay La Tiểu Lâu run rẩy túm lấy tóc Nguyên Tích, rốt cục hắn cũng ngẩng đầu, khó chịu híp mắt nhìn La Tiểu Lâu một hồi, sau đó cánh tay rắn chắc vòng qua eo La Tiểu Lâu ngồi dậy, chủ nhân cuối cũng chú ý tới tư thế hiện tại của hai người, dừng lại vài giây, sau lập tức nói: "Đêm qua chính em không nên bò

qua đây, cả hai ta đều biết em sợ lạnh —— Nếu như vậy, anh quyết định, về sau mỗi tối chúng ta sẽ ngủ cùng nhau." Vừa nói vừa lộ ra cái kiểu 'không cần tỏ ra cảm kích anh đâu.'

Ai, ai sợ lạnh chứ!

"Nhưng mà không nhất thiết phải… A, chúng ta đang tập huấn, như vậy không tốt lắm đâu." La Tiểu Lâu không vứt bỏ nỗ lực.

Nguyên Tích trừng mắt lườm, đột nhiên bừng tỉnh: "Nhất thiết? Ý của em là muốn nhờ anh giúp đỡ em thỏa mãn thì mới ngủ chung? Có điều, dù em có muốn vậy nhưng cũng không tiện cho lắm. Tất nhiên là nếu mỗi lần em chịu khó nhịn lớn tiếng, anh có thể cân nhắc thử xem sao ——"

"Không phải, em không có ý khác đâu, cứ như vậy đi nhé." La Tiểu Lâu quyết định chắc như đinh đóng cột lời của Nguyên Tích, phân rõ phải trái với Nguyên Tích là điều xuẩn ngốc nhất trên thế giới này.

Khi hai người thức dậy, hầu hết mọi người vẫn còn đang ngủ, lần đầu tiên gấp rút lên đường vất vả như vậy, cho dù là chiến binh cơ giáp thì cũng còn cảm thấy mệt mỏi.

La Tiểu Lâu bắt đầu chuẩn bị bữa sáng, còn Nguyên Tích thì đi loanh quanh bốn phía nơi trú quân.

Khi mùi hương quen thuộc của trứng chiên bốc lên, tất cả mọi người mang theo oán giận tức tối tỉnh dậy. Ra ngoài tập huấn, tất cả đều rất đơn giản, mọi người đều tự giác không động đến nước ăn, đây là lời nhấn mạnh đặc biệt của Nguyên Tích hôm qua, vậy nên chỉ dùng dung dịch vệ sinh lau mặt mũi và tay.

Athes thực sự không nhịn nổi nữa, thừa dịp Nguyên Tích không có ở cạnh, chạy sang chỗ La Tiểu Lâu thó một phần trứng chiên, Athes đỏ mặt tía tai ngay tức khắc khi phát hiện bọn họ còn có cả sữa đậu nành. Đây là tập huấn đó nha, chứ không phải là dã ngoại đâu đó!

Tuy không hiểu tại sao thực vật ở đây không ra hoa kết trái, nhưng La Tiểu Lâu vẫn cố gắng tìm kiếm loại ăn được. Kiểm tra qua, cậu kinh ngạc phát hiện, đại đa số đều không thể ăn được, hoặc có độc, hoặc không có dinh dưỡng, nhưng kinh khủng hơn chính là chúng hình như còn chứa một lượng phóng xạ rất nhỏ, tuy bình thường sẽ không tạo nguy hiểm gì, nhưng tuyệt đối không thích hợp để dùng làm thức ăn.

Ngày thứ hai lại là một cuộc hành quân cấp tốc, tuy ai cũng mệt nhọc như nhau, nhưng mọi người đã bắt đầu có chút thích ứng, trong lúc đi còn cười cợt nói chuyện, bầu không khí vô cùng hòa hợp.

Ngày thứ ba, La Tiểu Lâu không biết từ bỏ rốt cục cũng đã có thu hoạch. Cậu tìm được một loại nấm, rễ của nó chồi lên, không có độc cũng như phóng xạ, cho 125 kiểm tra, có thể ăn được.

Trong quá trình kiểm tra, đương nhiên là cây nấm kia không thể thoát khỏi việc bị thiếu mất một phần. (có nghĩa là lại bị 125 thó)

Thời gian nghỉ ngơi La Tiểu Lâu lại thu thập thêm được một ít nấm, tới buổi tối, cậu dùng nước nấu thành một nồi canh nấm, cái nồi là do Nguyên Tích dùng dao năng lượng khoét rỗng từ một khối đá làm thành, bỏ thêm một chút rau nén và thịt bò của nhà trường chuẩn bị vào, vậy mà hương vị cũng làm sực nức hết cả mũi lên.

Vì canh tương đối nhiều, Nguyên Tích hem có bằng lòng lắm mà gọi hai nhóm phó và Athes qua chén.

Những người khác thì nuốt nước bọt, nghĩ thầm trong lòng, mấy thứ này đều là nguyên liệu ngay tại chỗ, ngày mai bọn họ cũng có thể nếm thử được.

Sáng ngày thứ tư, bọn họ ra khỏi rừng cây, trước mặt thoáng cái trở nên rộng rãi, màu xanh trong phút chốc mất đi. Khiến mọi người kinh ngạc chính là một vách núi đồ sộ trước mắt, mặt đất giống như bị bổ ra, đứt đoạn trật tự một cách dị thường, mấy trăm mét phía dưới là cát vàng mênh mông, dưới ánh sáng mạnh mẽ, tạo thành một quanh cảnh rất rực rỡ.

Phía bên vách đá là ngọn núi vuông vĩ đại, bên cạnh lần lượt hiện ra 90 độ vuông góc.

Nguyên Tích sững sờ, không có đường đi?

"Để tôi xuống phía dưới xem sao." Nói xong, Nguyên Tích triệu chiếc cơ giáp màu trắng ra, mang La Tiểu Lâu cấp tốc vào khoang điều khiển.

Trong lòng La Tiểu Lâu kích động một hồi, việc Nguyên Tích cho cậu vào đây làm cậu cảm thấy cực kỳ hưng phấn. Đây không phải là trường tập huấn, đã từ lâu cậu muốn thử cảm giác điều khiển cơ giáp ngao du khắp chốn hoang dã vô biên rồi —— Tuy người điểu khiển cơ giáp hiện tại hổng phải là cậu.

Chiếc cơ giáp màu trắng cực nhanh đã xuống phía dưới, tiếp đó trong nháy mắt xuống dưới đáy thì im hơi lặng tiếng ngừng lại, lơ lửng trên mặt cát 5 mét. Tim La Tiểu Lâu đang đập kịch liệt liền trở lại bình thường, kỹ thuật điều khiển của Nguyên Tích quả thật là đáng sợ.

Nguyên Tích không ra ngoài kiểm tra như La Tiểu Lâu nghĩ, hắn thậm chí còn không đáp xuống mặt đất. Tiếp đó Nguyên Tích ấn mấy phím, trên màn hình xuất hiện mặt cát kề cận ngay trước mắt họ.

Nhìn tầng tầng lớp lớp màu vàng kim, Nguyên Tích nhướn mày, nhẹ nhàng vung kiếm chém một vài khối nham thạch rơi xuống, trong phút chốc, khối nham thạch rơi xuống mặt cát liền biến mất không một tiếng động.

Là cát lún!

Nguyên Tích thử thêm mấy chỗ nữa, cái gì rơi xuống cũng đều không ngoại lệ bị chìm ngập trong lớp cát. Hắn không dừng lại, chiếc cơ giáp màu trắng leo lên vách núi, mang La Tiểu Lâu lên.

"Phía dưới không thể đi qua, là cát lún." Nguyên Tích nói.

"Vậy phải làm sao bây giờ, mục tiêu của chúng ta, phải giáp mặt với vách núi này ư." Một nhóm phó lo lắng nói.

"Khoảng cách quá xa, vách núi này thậm chí còn không nhìn thấy biên giới, không thì chúng ta có thể dùng cơ giáp mang người bay qua rồi." Athes phát biểu.

"Tốt nhất không nên phân tán, ngộ nhỡ gặp nguy hiểm thì sẽ như thế nào đây."

"Tuy nhiên, chúng ta vẫn phải nghĩ cách để đi qua."

Trong nhất thời, mọi người đứng tại vách núi thảo luận, không có cách nào để đi qua thì nhiệm vụ của họ sẽ thất bại.

"Chờ chút, bên kia hình như có đường." Cô bạn bên cạnh Athes đột nhiên nói, sau đó chỉ sang bên kia ngọn núi đồ sộ.

Mọi người quay đầu nhìn kỹ mới phát hiện, bên cạnh ngọn núi thực sự có một đường nhỏ, giống như thông đạo do con người đào ra để đi qua vách núi, chỉ có điều lối đi của con đường nhỏ này quá hẹp, tối đa chỉ có thể cho hai người đi, cho nên không nhìn thấy rõ, mà một bên của đường nhỏ chính là vách đá dựng đứng.

Hai nhóm phó phụ trách đi phía trước trinh sát một phen, con đường nhỏ không bị đứt đoạn, có thể đi qua.

Mọi người vội vã ăn xong bữa trưa ngay bên cạnh vách núi, không nghỉ ngơi mà vội vã lên đường luôn, chẳng ai lại mong muốn nửa đêm còn phải chạy trên vách núi thẳng đứng, hơn nữa, phía trước căn bản không thể nghỉ ngơi, bởi bọn họ còn phải đến nơi trước khi trời tối, cho đến khi sang bờ bên kia vách núi.

Đi tròn hai giờ, mọi người vẫn chưa nhìn thấy tăm hơi bờ bên kia đâu, không khỏi bắt đầu sốt ruột, sắc trời cũng dần dần tối mịt.

Đúng lúc này, La Tiểu Lâu bỗng nghe thấy phía sau có người kêu lên: "Nhóm trưởng, không đúng rồi."

Nguyên Tích phất tay, mọi người dừng lại.

Để an toàn, mọi người lần lượt đứng sít sát vào vách mỏm đá. Người sinh viên vừa nói kia lướt qua mọi người, từ bên sườn đi lên.

Gần ngay trong gang tấc chính là vách núi, người kia lại như giẫm trên đất bằng, một chút xíu sợ hãi cũng không có.

Chờ người sinh viên vừa nói kia đến gần, La Tiểu Lâu mới phát hiện đó là một người cao gầy, tóc hơi dài che khuất mặt mày, là một người cùng lớp với Nguyên Tích, gọi là Mộ Thần, bình thường luôn lạnh lùng, không thích nói chuyện.

Mộ Thần tới, nhìn Nguyên Tích rồi nói: "Nhóm trưởng, sắc trời không tối mịt nhanh như vậy. Hơn nữa, máy kiểm tra của tôi xảy ra vấn đề, chứng tỏ hiện giờ từ trường đang hỗn loạn. Mặt khác, tôi vừa thử liên lạc với nhà trường, phát hiện không có cách nào liên lạc được với tổng bộ, thậm chí với phi thuyền cũng không được. Cho dù đang ở trên tiểu hành tinh, tôi cũng chỉ có thể liên lạc với thành viên của một nhóm, có lẽ là bởi vì chúng ta ở cách không xa lắm."

Tạm dừng, Mộ Thần nhìn sắc trời ngày càng đen, nói nhanh hơn: "Nếu như tôi đoán không nhầm, khí trời sẽ nhanh chóng xảy ra dị biến, một cơn bão hạt nhân phóng xạ cao độ sẽ tới. Hiện tại, chúng ta phải tìm một chỗ tị nạn." Nói đến đây, Mộ Thần lẳng lặng giương mắt nhìn Nguyên Tích.

Nguyên Tích sững sờ, lập tức nhìn máy thăm dò trong tay, sau đó cấp tốc ấn hai điểm trên máy thông tin, sắc mặt ngày càng sa sầm.

Phán đoán của Mộ Thần là chính xác, hiện tại bọn họ phải tìm được chỗ ẩn náu, bằng không, một khi gặp bão hạt nhân phóng xạ cao độ, cho dù có trốn vào bên trong cơ giáp cũng đều nguy hiểm.

"Vương Kinh, các cậu dẫn cả nhóm cấp tốc tiến lên, tôi đi phía trước theo dõi." Nguyên Tích thương lượng với một nhóm phó.

"Được." Trong mắt Vương Kinh có một chút lo lắng, nhưng vẫn nhanh chóng chấp thuận.

Nguyên Tích leo lên cơ giáp, sau đó biến mất trước mặt mọi người.

Nghe Mộ Thần nói, tất cả mọi người bắt đầu hoang mang sợ hãi, nếu không có chỗ tránh né cơn bão hạt nhân từ vũ trụ, e rằng sẽ chẳng có ai trong số họ sống sót.

La Tiểu Lâu vẫn ngồi trên ghế phó của Nguyên Tích, Nguyên Tích lạnh lùng nhìn bờ vách núi. Trước tiên, Nguyên Tích thông báo cho các nhóm trưởng ở gần có thể liên lạc được, để bọn họ tìm kiếm chỗ tránh nạn, và thông báo cho những người khác.

La Tiểu Lâu hoàn toàn không thể bình tĩnh được như Nguyên Tích, lòng bàn tay cậu không ngừng đổ mồ hôi, nhìn chăm chú vào bức tường đá, cuối cùng không kiềm chế được mở miệng hỏi: "Nếu không có chỗ trốn, chúng ta sẽ phải làm sao đây?"

"... Không có chỗ, thì sẽ phải tự mình làm một chỗ." Nguyên Tích nhìn La Tiểu Lâu, trả lời.

Nghe giọng nói điềm tĩnh của Nguyên Tích, sự căng thẳng của La Tiểu Lâu từ từ lắng xuống.

Lúc này, La Tiểu Lâu nghe thấy một âm thanh nhỏ bé yếu ớt vang lên: "Tiểu Lâu, 500 mét phía sau, nơi vừa đi qua, bên trong là một không gian khá lớn"

"Chờ đã!" La Tiểu Lâu kêu lên, Nguyên Tích quay đầu sang nhìn, cậu lắp bắp nói: "Em, em thấy hình như ở đằng sau, khoảng 500 mét có một chỗ, một chỗ có thể ẩn náu."

Nguyên Tích nhìn La Tiểu Lâu, không chần chừ tin cậu, cấp tốc quay trở lại.

Sự thực chứng minh, thăm dò của 125 là chính xác.

Trên vách đá phía sau đường nhỏ, có một hang động chỉ vỏn vẹn có thể cho một người khom lưng đi vào, nhưng bên trong lại cực rộng. Nguyên Tích quan sát đánh giá, thả La Tiểu Lâu xuống, kiểm tra sơ sơ chung quanh rồi nói: "Em ở đây chờ anh, nếu có việc gì thì nhớ phải mở vòng bảo vệ, anh lập tức sẽ đưa em quay lại."

Trong vòng 20 phút, tất cả mọi người chui vào hang động, Nguyên Tích là người vào cuối cùng. Hiện tại ngoại trừ sự kính nể, mọi người đối với vị nhóm trưởng lãnh đãm kiêu ngạo này lại có thêm chút gì đó, có lẽ là cảm giác an toàn hoặc nương tựa.

Sau khi Nguyên Tích đi vào, hắn tìm hòn đá chặn hang động lại, rồi dựa vào nó ngồi xuống.

Nguyên Tích vẫy tay với La Tiểu Lâu, bảo cậu đến chỗ mình, sau đó hướng ánh nhìn lên mọi người: "Trước khi bão hạt nhân qua đi, chúng ta sẽ trốn tạm ở chỗ này."

Một sinh viên lo lắng hỏi: "Vậy cần bao nhiêu lâu? Vừa mới chạy tới đây tớ làm rơi mất túi rồi, đồ ăn gần như không còn nữa."

Mộ Thần ở bên cạnh thấp giọng nói: "Có thể là vài giờ, cũng có thể là vài ngày, hoặc thậm chí là một tháng."

Phóng xạ là hiện tượng một số hạt nhân nguyên tử không bền tự biến đổi và phát ra các bức xạ hạt nhân (thường được gọi là các tia phóng xạ). Các nguyên tử có tính phóng xạ gọi là các đồng vị phóng xạ, còn các nguyên tử không phóng xạ gọi là các đồng vị bền. Các nguyên tố hóa học chỉ gồm các đồng vị phóng xạ (không có đồng vị bền) gọi là nguyên tố phóng xạ. Các tia phóng xạ có từ tự nhiên có thể bị chặn bởi các tầng khí quyển của trái đất.

Hạt nhân phóng xạ gọi là hạt nhân mẹ. Hạt nhân được tạo thành sau phân rã gọi là hạt nhân con.

Hít phải hoặc ăn nhầm thức ăn bị ô nhiễm phóng xạ có thể gây ra bệnh ung thư tuyến giáp. Tuyến giáp là một tuyến to ở phía trước cổ, tạo ra hormon điều khiển sự tăng trưởng của thân thể. Nhiễm độc phóng xạ không chỉ gây ra bệnh ung thư các nội tạng mà còn gây đột biến tế bào trong cơ thể và có khả năng di truyền cho con cái, dẫn đến dị tật, cơ thể phát triển không bình thường ở thế hệ tương lai như: đầu nhỏ, kích thước não bất bình thường dẫn đến kém thông minh, mắt kém hoặc mù lòa, cơ thể phát triển chậm và học tập khó khăn.

51. Chương 51

´I NGUY

Cho dù chỉ dùng đèn năng lượng khẩn cấp để chiếu sáng, nhưng trong hang động vẫn rất sáng sủa, sự u ám trong lòng mọi người cũng thoáng chốc giảm xuống.

Vài ngày trước, bọn họ còn nghĩ mình là sinh viên của học viện quân sự số 1, không sợ bất kì khó khăn nào, nhưng bây giờ thực sự xuất hiện tai họa thì như thế nào? Mà tai họa hôm nay còn chưa biết thời hạn ra sao, tình cảnh của bọn họ lại càng thêm tuyệt vọng.

Sức phá hoại của bão hạt nhân phóng xạ từ vũ trụ cực kỳ khủng khiếp, dù có là nhà trường hay thậm chí là cả Liên bang cũng không thể có cách nào phái chiến hạm tới cứu viện.

Lúc này, máy thông tin trên cổ tay của Nguyên Tích lóe sáng, hắn mở máy, người điện tới là La Thiểu Thiên, tín hiệu không tốt, chỉ gián đoạn nghe được bọn họ đã tìm được nơi lánh nạn, rồi hỏi thăm tình hình bên này.

Nguyên Tích nhìn lướt qua hang động và mọi người đang lo âu nhìn hắn vì khan hiếm thức ăn, nói: "Bên tôi không có việc gì."

Sau đó hai người dứt khoát cắt liên lạc, ánh mắt của mọi người ảm đạm hơn. Đúng vậy, nói với người khác thì có ích lợi gì, chẳng lẽ còn trông cậy vào việc người khác đến tiếp ứng cho mình sao?

Nguyên Tích gọi hai nhóm phó Vương Kinh và Ngô Vĩnh đến, bảo bọn họ kiểm kê nhân số sinh viên bị mất đồ ăn.

Chỉ chốc lát sau, kết quả đã được báo lên, toàn bộ nhóm có 73 người, 28 chiến binh cơ giáp, 45 chế tạo sư, 15 người mất đồ ăn, tất cả đều là những chế tạo sư thể lực và tốc độ không theo kịp.

Tính mạng trong lúc nguy cấp, nếu bọn họ không có khả năng tiếp tục ứng phó bên cạnh chiến binh cơ giáp, không thể chạy, thì liệu có thể hỗ trợ cho họ được nữa hay không.

La Tiểu Lâu xấu hổ phát hiện, trên tay cậu hiện không có bất kì một món đồ quan trọng nào, mà đồ trong tay Nguyên Tích thì lại có vẻ không hề nhẹ, nhưng cái tên kỳ quặc lúc nào cũng tự nghĩ mình là chủ nhân này lại chẳng nói gì.

Phải biết rằng lúc ở nhà, Nguyên Tích luôn tỏ ra như một ông lớn làm người ta giận sôi lên, hận không thể đến một cốc nước cũng phải sai La Tiểu Lâu dâng lên…

La Tiểu Lâu có cảm giác thụ sủng nhược kinh, cậu thừa nhận mình bị áp bức dưới hắn đúng là không có chí khí…

Nguyên Tích nhìn hai nhóm phó, sắc mặt không thay đổi mà nói: "Không có gì phải lo lắng, lúc xuất phát, Vương Kinh phụ trách mang 5 phần thức ăn trong một tháng, tôi và Ngô Vĩnh mang nước uống, tuy không nhiều lắm, nhưng với số lượng vài chục người chúng ta như thế này thì cũng không có vấn đề gì. Với việc tập huấn tại đây, nhà trường không thể không có bất kì biện pháp phòng bị nào được."

Mấy thứ này đều được đặt trong ấn không gian của nhóm trưởng và nhóm phó. Thông thường ấn không gian của chiến binh cơ giáp không chứa được nhiều đồ lắm, bởi không gian có hạn, các chiến binh sẽ chỉ tích trữ linh kiện cơ giáp hoặc nhiều hộp năng lượng cấp thấp vào để dự phòng, có người còn chia thêm ra một phần để đựng tư liệu.

Hầu như tất cả các chiến binh cơ giáp đều làm vậy, bởi thế mà không có nhiều người dùng ấn không gian để đựng đồ ăn.

Mà nhóm trưởng và nhóm phó chung quy vẫn phải vì toàn đội mà hy sinh một chút, khi biết tin này, Vương Kinh và Ngô Vĩnh hơi phiền muộn, kỳ thực Nguyên Tích cũng chẳng nề hà gì, sử dụng ấn không gian của hắn, so với người khác có thể tưởng tượng thì còn lớn hơn rất nhiều.

Mọi người liền thở phào nhẹ nhõm, tỏ ra vui mừng, chẳng qua chỉ là tự dọa mình. Như vậy xem ra, cho dù bão hạt nhân có kéo dài một tháng, chỉ cần tiết kiệm một chút thì đồ ăn có lẽ sẽ đủ.

Tất nhiên là 5 phần thức ăn chắc chắn không đủ chia cho 15 người. Nguyên Tích lạnh lùng nhìn đồ ăn Vương Kinh lấy ra, rồi mang đồ ăn trong một tháng của nhà trường phát cho mình ra ngoài, đặt vào tay Vương Kinh. Có điều, hắn không động vào phần của La Tiểu Lâu.

Vương Kinh giật mình nhìn Nguyên Tích, gần đây quả thực Nguyên Tích đều ăn đồ của La Tiểu Lâu mang theo, nhưng dùng hộp cơm bảo quản thì thời hạn bảo đảm chất lượng tối đa cũng chỉ có 7 ngày thôi, bọn họ cũng không thể mang được nhiều cho lắm.

"Cậu, anh có muốn giữ lại một phần không?" Vương Kinh đứng trước mặt Nguyên Tích, luôn luôn không tự giác mà gọi một hắn cách cung kính, bản thân cậu ta cũng nghĩ đó là cách thể hiện sùng bái và tôn trọng với chiến binh cơ giáp đẳng cấp.

Nguyên Tích không thay đổi sắc mặt nhìn cậu ta giây lát, rồi phất tay, ý bảo không có việc gì, dù sao thì cũng còn La Tiểu Lâu giống con sóc ham tích trữ đồ ăn, hắn chắc chắn sẽ chẳng bao giờ cần phải lo lắng đến vấn đề chịu đói này đâu.

La Tiểu Lâu thoáng cân nhắc, lấy 30 viên thuốc dinh dưỡng ra, Nguyên Tích cũng tiện tay ném luôn cho Vương Kinh. Nhưng điều khiến La Tiểu Lâu chết lặng đó là, Nguyên Tích tựa hồ đột nhiên nhớ ra điều gì đó, vứt cái túi ngủ hắn chưa dùng một lần nào ra ngoài.

Vương Kinh lại càng được mẻ sung sướng, trước đây những thứ thuốc dinh dưỡng như thế này với tụi thiên chi kiều tử hay gia thế hùng hậu toàn bị coi thường, nhưng bây giờ lại là đồ tốt có thể cứu mạng người. Về phần chiếc túi ngủ vật dụng sinh hoạt kia, có người đồng ý quyên góp đúng là tốt quá.

Nguyên Tích mở đầu việc đóng góp thức ăn, mọi người còn lại cũng bắt đầu hành động, không lâu sau, vậy mà cũng vót vét được tới 11 phần. Tuy còn thiếu một chút, nhưng cũng đã là rất ổn rồi. Vương Kinh đem đồ ăn và những vật dụng khác chia đều, phát vào tận tay cho từng người một.

Vừa mới rồi còn sầu thảm, không khí âm u trong hang động đã náo nhiệt trở lại, mọi người chia sẻ niềm vui sống sót sau tai nạn, bàn bạc làm sao vượt qua được cửa ải khó khăn lần này.

Cũng có người bắt đầu quan sát hang động, không gian của nó cực lớn, hơn nữa còn kéo dài vào sâu tận trong, đèn năng lượng không thể chiếu rọi vào được, đen kịt một mảnh.

Sau khi hai nhóm phó vào kiểm tra, Mộ Thần cũng vào theo.

Lúc này, bên ngoài đã vang lên tiếng rít chói tai. Mọi người đang trò chuyện đột nhiên dừng lại, sau bắt đầu thì thầm thảo luận về sức phá hoại của cơn bão ion.

Nguyên Tích nhíu mày, lại đặt một tảng đá lớn chặn trước cửa. Tảng đá to lớn đó trong tay hắn, cứ như là không có trọng lượng gì.

La Tiểu Lâu nhạy cảm nhận ra được, từ mấy ngày nay, ánh mắt rơi lên người Nguyên Tích, nhất là của con gái, sự kính nể sùng bái còn mang theo mến mộ ngày càng nhiều. Ở bên cạnh người được các cô nương ưu ái như thế này, La Tiểu Lâu không thể tránh khỏi việc nảy sinh ra tâm lý ghen tị.

Trong lòng cậu nói thầm, đây toàn là biểu hiện giả dối đó thôi! Tuy bề ngoài là công tử quý tộc, tuấn tú cao ngạo ưu nhã, hoàn mỹ đến mức không bới ra được một khuyết điểm nào, nhưng thực sự lại là một tên đáng ghét, khinh người, nhõng nhẽo, khó tính, không thể nói nổi lý lẽ đến tận cùng đấy nhé, tuyệt đối không phải là người chồng tốt nên lựa chọn đâu, ai có thể chịu đựng được nổi việc ngày nào cũng phải nấu cơm giặt giũ, làm việc nhà, lại còn vác người đi mua đồ ngọt giúp hắn chứ! Lại còn chưa kể ngày nào cũng bị đè gần chết trên giường!

Một thằng con trai thì không thể nào chịu cho nổi những việc đó, so với Nguyên Tích, cậu rõ ràng là còn tốt hơn gấp trăm vạn lần.

Nguyên Tích không thể ăn đồ do người máy nội trợ làm. Có một lần La Tiểu Lâu mời Athes và Điền Lực đi ăn, để không lãng phí, cậu đóng gói hai món chưa bị động đũa tí nào về, sau lại bị Nguyên Tích ném đi không thương tiếc.

La Tiểu Lâu chìm đắm trong sự khoái trá tràn trề về việc phê phán mọi mặt của Nguyên Tích, cho đến khi có người kéo tay áo mình, cậu mới không thỏa mãn lắm mà lấy lại tinh thần.

La Tiểu Lâu quay đầu lại thì thấy Nguyên Tích đang thích thú nhìn mình, thấy cậu quay lại mới lười biếng mà nói: "Giờ đã muộn rồi, em chưa cảm thấy chúng ta cần phải chuẩn bị chút đồ ăn khuya các thứ sao? Vì cơn bão chết tiệt ngoài kia, bận rộn mất cả một buổi chiều."

La Tiểu Lâu còn chìm đắm trong cơn bất mãn, lúc này không kiềm soát được lá gan phình to lên, khiêu khích nói: "Cơ mà, là nhóm trưởng, chẳng lẽ anh không được nhận một chút phần ăn nhất định nào sao?"

Sắc mặt Nguyên Tích mờ mịt: "Không phải còn có của em à?"

"Rất vinh hạnh anh đã chú ý tới em." La Tiểu Lâu nhấn mạnh hai chữ 'tới em', 125 đã rụt vào trong, nó rất rõ ràng trong nhà này lời ai nói có trọng lượng hơn, nếu Nguyên Tích bắt chẹt La Tiểu Lâu — Kết quả có thể khẳng định, La Tiểu Lâu sẽ cướp của nó ư?

"Em tự dưng khó chịu cái gì thế?" Nguyên Tích quay đầu nhìn La Tiểu Lâu, biểu cảm vô tội chả hiểu gì, không chắc chắn lắm mà nói: "Em còn đang tức giận vì chuyện tối hôm qua sao? Anh biết anh không giúp em —— Nhưng nếu em thật sự có nhu cầu, chúng ta có thể thử xem, dù sao cũng đã qua mấy ngày rồi, chúng ta chưa bao giờ để lâu như vậy, trong sách nói, kiềm chế quá lâu không tốt cho sức khỏe…" Nói đến đây, Nguyên Tích ngưng bặt, hắn đã bắt đầu động tâm, khuôn mặt La Tiểu Lâu đỏ ửng, cố nén tiếng kêu, trong đôi mắt ướt át là vẻ khẩn cầu…

La Tiểu Lâu đơ người cho đến tận lúc chuẩn bị cơm tối, mẹ cha tôi ơi, chẳng lẽ con người không được ăn no mặc ấm mà lại sinh ra dục vọng sao? Cái đồ vô sỉ này đã đến mức trong đầu chỉ toàn chứa mấy thứ đó, chẳng lẽ là có liên quan đến đồ ăn?!

Hương vị của canh nấm dần dần trở nên ngào ngạt, mọi người cũng bắt chước theo La Tiểu Lâu bắt đầu chuẩn bị thức ăn, sau một lần thấy La Tiểu Lâu làm, không ít người cũng đi nhặt nấm. Trong điều kiện nấm khá đầy đủ, canh đậm đặc thịt như vậy có thể tiết kiệm đồ ăn hơn, với lại mùi vị cũng rất ngon.

Không bao lâu sau, hai nhóm phó và Mộ Thần vào kiểm tra đã trở lại. Vương Kinh nói bên trong rất sâu, nhưng có vẻ không có nguy hiểm gì.

Cho dù như vậy, bọn họ vẫn đang ở trọng tình trạng báo động ổn định.

Mộ Thần không nói gì, chỉ yên lặng ra một chỗ ngồi xuống.

Đêm đó, vì thiếu túi ngủ nên hai người phải chen chúc vào một chỗ, nhưng đối với La Tiểu Lâu và Nguyên Tích thì lại chẳng có gì bất ngờ cả.

Nằm trên mặt đất trong hang động chắc chắn lạnh hơn rất nhiều, La Tiểu Lâu nửa đêm bị lạnh mà tỉnh dậy, nhưng chỗ gần Nguyên Tích thì lại rất nóng, tên kia cứ như là trời sinh có năng lượng vô hạn vậy. La Tiểu Lâu suy nghĩ vài giây, sau không mảy may tí nào, quyết định chui vào lòng Nguyên Tích.

Con người bá đạo không thể nói nổi lý lẽ kia chỉ nhíu mày, không tỉnh dậy, đợi La Tiểu lâu áp sát vào gần mới quàng tay ôm lấy cậu.

Đây là lần đầu tiên La Tiểu Lâu còn có ý thức mà chủ động làm ra hành động này, cậu nhớ tới lời Nguyên Tích nói rằng cậu cứ lôi kéo hắn không thôi, còn làm nũng các thứ, bỗng nhiên cảm thấy áp lực trong lòng lớn hơn.

La Tiểu Lâu không ngủ được, cậu hưởng thụ cảm giác ấm áp, nghe âm thanh như gào thét thảm thiết bên ngoài, nhớ lại chuyện của nửa năm qua.

La Tiểu Lâu và Nguyên Tích nằm gần cửa hang, ánh mắt cậu vô ý thức rơi lên vách đá, ánh sáng nhàn nhạt của đèn khẩn cấp chiếu thành cái bóng trên vách.

Một lúc sau, La Tiểu Lâu cảm thấy không bình thường, tại sao vẫn còn cảm giác bị nhìn trộm? Rõ ràng chỉ có một mình cậu thức thôi mà?

Nghĩ như vậy, La Tiểu Lâu phát hiện cái bóng cậu đang nhìn chằm chằm trên vách tường bỗng nhiên khẽ chuyển động, sau đó nó từ từ bay vào trong. Đó là một cái bóng hết sức quái dị, nửa thân trên là người, nửa thân khổng lồ phía dưới không thể chắc chắn là bộ dạng gì nữa, nhưng tuyệt đối không phải là chân, nhưng lại có cánh khổng lồ.

La Tiểu Lâu ngồi phắt dậy, trên đầu mồ hôi lạnh chảy ra không ngừng.

Ngay tức khắc cậu bị Nguyên Tích kéo xuống nằm lại, hắn ghé vào tai cậu thấp giọng hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

La Tiểu Lâu nắm chặt tay Nguyên Tích, "Có cái gì, em vừa nhìn thấy trong động có cái gì đó." Tuy cậu nói rất nhỏ nhưng lại vô cùng gấp gáp.

Nguyên Tích lau mồ hồi trên trán cậu, đứng dậy ra ngoài kiểm tra.

La Tiểu Lâu bèn lay 125, hỏi: "Này, mày không cảm nhận được cái gì à?"

125 nhấp nháy: "Không có, tôi có thể đảm bảo, 10 km về phía trong không có vật thể sống."

125 chưa kịp nói thêm gì thì Nguyên Tích đã trở lại, hắn chui vào chiếc túi ngủ ấm áp, sau đó thì thầm: "Không có gì đâu, em không cần phải lo lắng như vậy, cho dù đang ngủ, anh cũng sẽ phát hiện ra." Trên thực tế, lí do hắn chọn chỗ gần tảng đá cách xa mọi người cũng là vì như vậy. Bởi vì khi còn nhỏ hắn đã được dạy bảo, từ trước đến nay chưa từng một lần buông lỏng cảnh giác.

Hiện tại La Tiểu Lâu cũng không dám chắc, cái bóng kia có thật hay chỉ là do cậu gặp ác mộng.

Lần này, hai người nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau, đồng hồ sinh học của La Tiểu Lâu đến đúng giờ đánh thức cậu dậy. Nguyên Tích nằm trọn trong chiếc túi ngủ, thân thể được hắn ôm quả thực rất ấm áp.

La Tiểu Lâu nhắm mắt lại, không đẩy Nguyên Tích ra, ngón tay nhẹ nhàng luồn vào những lọn tóc của hắn vuốt ve, cậu nhất định phải gọi Nguyên Tích dậy, nếu để người khác nhìn thấy bộ dạng này của hắn thì nhất định trong này sẽ có thêm một cơn bão khác mất.

Nguyên Tích thoải mái hừ một tiếng, sau đó La Tiểu Lâu hoảng sợ thở hổn hển, cậu cảm giác có cái gì đó ấm nóng ẩm ướt đang liếm lên ngực mình.

Để ngăn ngừa có âm thanh kỳ quái nào phát ra, La Tiểu Lâu cắn chặt răng, trời ơi, loài mèo, thực sự làm khổ người ta quá đáng.

Ngày hôm sau, bọn họ lại trải qua một ngày trong hang động, ngày thứ ba gió giật vẫn còn tiếp tục, mọi người vẫn luôn lạc quan giờ cũng đã bắt đầu cảm thấy lo lắng.

Nếu thật sự là một tháng thì làm sao đây? Cho dù thức ăn của bọn họ có thể chống đỡ, nhưng nhiệm vụ thì dám chắc là không thể hoàn thành được rồi.

Song, sự tình cũng không tuyệt vọng như mọi người tưởng tượng. Qua một ngày, đến chiều ngày thứ tư, gió giật của cơn bão hạt nhân trên tiểu hành tinh đã ngừng lại.

Tuy vẫn không thể liên lạc với tổng hộ, nhưng bọn họ cuối cùng cũng tạm thời thoát khỏi nguy hiểm.

Thừa dịp người khác ra ngoài kiểm tra, 125 gấp gáp nói: "Tình hình bên ngoài hình như không ổn lắm."

Lời tác giả: lược về phần cái bóng, chẳng lẽ là di chứng của hồi viết đạo mộ sao… (tác giả có 1 tác phẩm khác về đề tài trộm mộ, mn có thể qua Ngọc gia trang để đọc, hoặc lên sđể biết thêm chi tiết, có vẻ như nó cũng là một bộ rất đáng đọc, tớ cũng đang chờ lúc nào rảnh để đọc.)

52. Chương 52: Thiên Tai

"Chuyện gì xảy ra?" La Tiểu Lâu vừa đi ra ngoài vừa hỏi.

"… Là di chứng của bão hạt nhân, thành phần không khí bất thường, ở đây tính phóng xạ của vật chất vốn nhiều, giờ thì đã đạt đến mức gây nguy hại cho cơ thể con người rồi." 125 dùng giọng điệu nghiêm túc hiếm thấy nói, "Tôi vừa kiểm tra, tạm thời chưa nguy hiểm cho con người, nhưng tốt nhất là không nên kéo dài thời gian ở lại nơi này quá lâu." Nói xong, 125 không hé môi thêm gì nữa.

La Tiểu Lâu thấy chưa có nguy hiểm gì liền thở phào nhẹ nhõm, nếu như chỉ vì lý do này mà khiến mọi người từ bỏ nhiệm vụ tập huấn, Nguyên Tích thì không nói, nhưng những người khác thì sẽ không đồng ý. Trong lúc cơn bão ngừng lại, Nguyên Tích liên lạc với nhóm khác, tin tức hồi đáp lại rằng, do đã phát hiện cơn bão sớm nên hình như không có thương vong.

Hiện tại đã đến chiều, bọn họ tiếp tục phải ở lại một đêm, dù sao tình hình bên ngoài cũng chưa rõ ràng, ở trong hang động chí ít còn được an toàn.

Sáng sớm hôm sau, phát hiện không có điều dị thường, mọi người mới khởi hành.

Lúc La Tiểu Lâu chui ra khỏi hang, cậu nhận thấy vẫn còn khá sớm, sắc trời vẫn mờ mịt, mà trên tường đá là vô số những vết nứt to lớn, con đường nhỏ đi qua vách núi cũng bị phá hoại đến thất linh bát lạc (1), trước đây hai người đi cùng lúc chỉ có thể một người đi được, nhưng cố lắm mới đi qua được.

Giờ đây, bọn họ phải đi liên tục từ sáng đến tối, thậm chí đến giờ trưa cũng là vừa đi vừa ăn.

Khí trời âm u khiến trong lòng mọi người cảm thấy không yên, ngộ nhỡ bão hạt nhân bất ngờ quay trở lại giết ai đó, như vậy bọn họ phải gửi lời nhắn nhủ ngay tại đây.

Con đường phía sau còn dài hơn so với tưởng tượng của họ, đến 3h trưa, rốt cục cũng đến được bờ bên kia vách núi, cả nhóm đã đi mất gần 8 tiếng đồng hồ.

La Tiểu Lâu cảm thấy chân mỏi nhừ đến mức tê dại, những người khác cũng đang cắn răng chống đỡ. Sau khi nhóm phó xin chỉ thị của Nguyên Tích, mọi người mới sắp xếp một chỗ nghỉ ngơi.

La Tiểu Lâu không có hình tượng trực tiếp ngồi xuống, sắc mặt tái nhợt, ôm bình nước uống ừng ực.

Nguyên Tích sa sầm mặt, quẩn quanh trước mặt La Tiểu Lâu vài vòng, đầu cậu đã bắt đầu thấy choáng váng. Nguyên Tích dừng lại, mang cặp lồng đựng cơm ra đun nóng, động tác cứng ngắc không quen, điệu bộ hệt một cậu quý tử chưa bao giờ động tay vào việc nhà.

La Tiểu Lâu phát hiện trên đường đi Nguyên Tích vẫn chưa ăn gì, là nhóm trưởng, hắn phải chú ý rất nhiều chuyện. Hiếm khi nào thấy Nguyên Tích đích thân động tay, La Tiểu Lâu ở bên cạnh thích thú quan sát. Một lát sau, La Tiểu Lâu bỗng nhiên cảm thấy không ổn, đun nóng lâu như vậy, cho dù có bị đóng thành băng cũng đã sớm bốc thành hơi nước hết rồi, huống chi cặp lồng của họ chỉ giữ ở nhiệt độ bình thường.

La Tiểu Lâu lập tức tóm lấy chiếc máy đa công năng mà mở ra, sau đó mở cặp lồng, một làn khói đen chậm rãi từ bên trong bốc lên. Nguyên Tích trợn mắt há hốc mồm mà nhìn, rồi không vui lắm quay sang La Tiểu Lâu: "Cái cặp lồng đựng cơm này em làm thảm hại quá."

La Tiểu Lâu được một phen mở mang kiến thức sâu sắc về sự ưu việt của Nguyên Tích. Rất xin lỗi quý ngài nha, có lẽ tôi phải thử nghiệm kèm thêm cho cái cặp lồng này một số trang thiết bị đông lạnh siêu cấp.

"Nhóm trưởng, chúng em vừa mới chuẩn bị cơm tối, anh sang lấy một phần đi." Cách đó không xa, một nhóm nữ sinh vẫn đang lom lom theo dõi, rốt cục không nhịn được nữa, một cô nàng tóc dài bèn bước tới tặng hai hộp cơm nóng hôi hổi. Tuy là thức ăn của nhà trường phát, nhưng được trộn thêm nấm của tiểu hành tinh, nên hương thơm cũng rất nức mũi, mùi vị được cải thiện không ít.

Nguyên Tích lạnh nhạt cảm ơn, nhận lấy, đặt một phần lên tay La Tiểu Lâu. La Tiểu Lâu kinh ngạc nhìn Nguyên Tích, lúc ở nhà thì Nguyên Tích soi mói bắt bẻ đủ kiểu, vậy mà bây giờ không nói một từ, cho dù lúc ăn không tỏ vẻ gì, nhưng vẫn ăn hết hộp cơm kia.

La Tiểu Lâu nghe thấy mấy cô nàng cách đó không xa nhỏ giọng thét lên.

"Làm sao bây giờ?! Ngay cả bộ dáng ngơ ngác của anh ấy tôi cũng thích quá đi!"

"Chính xác, nhóm trưởng mạnh mẽ như thế vậy mà không có một tí thường thức sinh hoạt nào, cơ mà đáng yêu quá!"

"Mong đợt tập huấn này sẽ không bao giờ kết thúc…"

Nghe được câu cuối cùng, La Tiểu Lâu rùng mình một cái, con gái thật đáng sợ…

Nguyên Tích giương mắt nhìn phần cơm còn lại của La Tiểu Lâu, nhíu mày hỏi: "Em không ăn à?"

La Tiểu Lâu lại càng hoảng sợ, không phải nguyên Tích động lòng với cô gái kia thật đấy chớ, người yêu dấu có tặng gì thì cũng nhất định phải xơi cho bằng hết, cơ mà cậu thực sự không ăn được nữa, giờ cậu chẳng đói một tẹo nào, đầu vẫn còn váng vất lắm.

"Vậy thì đưa anh." Nguyên Tích lấy hộp cơm trong tay La Tiểu Lâu, sau đó cấp tốc giải quyết phần còn lại.

Trong logic học của Nguyên Tích mạnh mẽ, La Tiểu Lâu là của hắn, tất cả mọi thứ của La Tiểu Lâu cũng đều là của hắn, trong hộp cơm của La Tiểu Lâu có cái gì đương nhiên hắn sẽ chẳng cần để ý.

Hơn nữa, khi bọn hắn vắng mặt ở nhà hàng, bố hắn còn thỉnh thoảng thực hiện tiết mục bón cơm với mẹ. Lúc mẹ làm như vậy, bất luận bố có tức giận phản đối ý kiến thế nào, nhưng đến cuối cùng vẫn thỏa hiệp. Ha, đương nhiên, hắn tuyệt đối sẽ không vô dụng như bố mình đâu.

Tay La Tiểu Lâu khẽ run lên, Nguyên Tích thật đúng là không chê cậu.

Cơm nước xong, Nguyên Tích dựa vào La Tiểu Lâu nhắm mắt nghỉ ngơi.

La Tiểu Lâu không biết có phải do mấy tối hôm nay không ngủ ngon được nên mới sinh ra mệt mỏi, trong thời gian ngắn ngủi vậy mà cậu đã ngủ. Nơi nghỉ trưa cũng dần trở nên yên ắng, hình như bão hạt nhân không quay trở lại, mọi người vừa sống sót sau tai nạn cộng thêm mệt nhọc đã dự định cả chiều hôm nay phải nghỉ ngơi một trận.

Không biết đã qua bao lâu, La Tiểu Lâu bị người lay tỉnh, "Nhanh lên! Trùng thú tới đấy! Chúng ta phải tìm nơi an toàn trốn đi thôi." Cùng với tiếng gọi dồn dập bên tai, chung quanh là những tiếng hô hoán và tiếng bắn phá của súng năng lượng hạt nhân.

Cuối cùng La Tiểu Lâu cũng xác định mình không nằm mơ, ngay lúc này đây, chế tạo sư cơ giáp đang được bao vây ở giữa, xung quanh là các chiến binh đang điều khiển cơ giáp chém giết trùng thú.

La Tiểu Lâu cuối cùng cũng được chứng kiến toàn bộ diện mạo của trùng thú, chúng thật sự là những con quái vật ghê tởm, thân thể khổng lồ, đầy đủ các khớp tay chân, nửa thân trên giống trùng giáp xác màu đen, cái đầu đồ sộ với mắt kép (2) và chiếc sừng thòng xuống, nửa thân dưới là cơ thể côn trùng béo trắng cực dài.

Trùng thú cao 5, 6 mét chống lại cơ giáp cao hơn 10 mét, thực sự rất dễ tiêu diệt, nhưng có một vấn đề quan trọng: số lượng của chúng quá nhiều.

Bọn họ cứ như bị lọt vào một biển trùng thú, xung quanh chi chít toàn những trùng thú màu đen. Tất cả 28 chiếc cơ giáp đều tham gia, tấn công xa phối hợp với vũ khí cận chiến, vững vàng ngăn trùng thú bên ngoài giới tuyến. Bên trong, tất cả đều là chế tạo sư cơ giáp có giá trị vũ lực bằng không.

La Tiểu Lâu dễ dàng nhìn thấy chiếc cơ giáp màu trắng quen thuộc, không thể nghi ngờ gì hơn, Nguyên Tích là người nổi bật nhất, nhưng cũng là người bận rộn nhất. Ngoại trừ mình hắn ở vị trí riêng bảo vệ, cơ hồ mỗi một con trùng thú cũng đều bị chiến binh chặn lại không có cơ hội lọt vào trong, chúng cũng đều chết trên tay Nguyên Tích.

Thế nhưng, trùng thú vô hạn như vậy, thực sự có thể giết hết được sao?

Trong lòng La Tiểu Lâu dâng lên một nỗi tuyệt vọng, cậu bỗng nhiên nhớ tới vấn đề huyết thống mà 125 đã từng nói, nhân lúc hỗn loạn vội vàng hỏi: "125, tao, tao có thể… khiến những con quái vật này bỏ đi được không?"

"Không thể, đây cũng là điều tôi vẫn luôn lo lắng, phóng xạ tạm thời chưa ảnh hưởng tới con người, nhưng hiển nhiên đã biến đổi sinh vật khác, khiến chúng sản sinh ra biến dị, tuy bây giờ chỉ là biến dị rất nhỏ, nhưng đã có thể làm cho chúng đạt lực công kích rất cao." 125 u buồn nói, "Có điều, chúng chỉ có thể tới gần cậu ở cự ly tối đa 5 mét thôi."

"Vậy còn những người khác thì làm sao bây giờ? Sao mày không nói sớm hả đồ đáng chết này!" La Tiểu Lâu sốt ruột đến độ chảy cả mồ hồi, dưới tình hình giằng co đã lâu này, cho dù chiến binh cơ giáp có lợi hại đến đâu thì bọn họ cũng không phải là thần thánh, không thể không cần ăn uống ngủ nghỉ để có thể kiên trì lâu dài được.

"Nhưng mà, khi đó cậu với Nguyên Tích tương cứu trong lúc hoạn nạn, như thế này nói cũng không sai, nhưng tôi vẫn không dám ra mặt. Tuy tôi là do cậu nhận nuôi, nhưng tôi không dám chắc Nguyên Tích có thể chấp nhận sự tồn tại của tôi hay không —— Cậu xem, cậu ta có thể chấp nhận tôi không?" 125 tội nghiệp hỏi.

"Hắn tuyệt đối sẽ không nhận mày đâu, yên tâm đi! Nhân tiện, bây giờ mày vẫn còn dùng thành ngữ bậy bạ đấy." La Tiểu Lâu nghiêm mặt nói.

Tương cứu trong lúc hoạn nạn cái đầu mày á!

"Cậu —— Nhưng nếu không có tôi, sau này cũng sẽ chẳng có ai giúp cậu giấu diếm đàn ông bên ngoài các thứ đâu! Lúc bị bạo hành gia đình cũng đừng có tìm tôi! Nhân tiện, cho dù hai người có cấm tôi, tôi cũng sẽ kiên cường mà sống sót!" 125 vô cùng thống khổ nói, nó chủ yếu phát sinh xúc động là do cảnh đời của mình thê thảm bị gởi nuôi phải một chủ nhân vô tình.

"Thật ra tao không định vứt bỏ mày, cơ mà nếu mày dám nhắc lại bốn từ 'đàn ông bên ngoài', tao sẽ ném mày vào miệng lũ trùng thú này đấy." La Tiểu Lâu hung hăng lườm nguýt 125, cảm thấy đây quái phải là một thời cơ thích hợp để giáo huấn chiếc cơ giáp ngu xuẩn này.

"Quá độc ác!" 125 hoảng sợ.

"Vậy phải quyết vấn đề nan giải trước mặt thế nào đây?" La Tiểu Lâu hỏi lại.

"Với tôi mà nói thì rất dễ dàng, nhưng hiện tại tôi chưa chữa trị xong hoàn toàn, không thể sử dụng được. Bởi vậy, cậu phải nỗ lực thôi." 125 tiếc nuối nói xong một đống lời vô ích, sau đó tổng kết: "Hiện giờ, chúng ta chỉ có thể trông cậy vào Nguyên Tích thôi."

Nguyên Tích quét màn hình bên phải của chiếc cơ giáp, bên trong nơi đó, La Tiểu Lâu đang chen chúc trong đám người, tạm thời vẫn an toàn.

Hắn hiện tại rất hối hận, lúc nhìn thấy một con trùng thú, bởi vì khi ấy La Tiểu Lâu vẫn đang ngủ nên hắn đã tự mình trèo lên cơ giáp.

Nhưng mà, sự tình tới giờ không đơn giản như hắn tưởng tượng đến vậy, từ một con, rồi sau đó là hai con, rồi đến bốn con, cuối cùng gần như khắp bầu trời đều là côn trùng!

Những con côn trùng này có thể bay, nhưng may mắn chính là không có con nào tấn công từ phía trên.

Hắn đương nhiên không sợ những con quái vật này, vấn đề an toàn của người bên trong mới là điều làm hắn lo lắng, các chiến binh hầu như không ai muốn ôm khư khư chế tạo sư bên cơ giáp của mình. Bởi vậy, họ chỉ có thể tử thủ mà không thể điều khiển cơ giáp rời khỏi từ bên trên.

Mây giăng trên bầu trời càng ngày càng thấp, mơ hồ xuất hiện tia chớp.

"Bây giờ bọn họ chỉ có một đường lui là trên không thôi." Một giọng nói của con trai vang lên.

"Chờ bọn họ không thể kiên trì thêm được nữa, lúc bay lên không trung, cũng chính là lúc bọn họ hoàn toàn biến mất." Một giọng nói cổ quái lập tức bổ sung.

Nơi nửa đám trùng thú điên cuồng không dám đi, tất nhiên không phải là nơi tốt đẹp gì.

Từ lúc con trùng thú đầu tiên xuất hiện, đã năm tiếng trôi qua, cũng là năm tiếng chiến binh cơ giáp chưa được nghỉ ngơi.

Về sau, trận chiến đấu này không chỉ khiến các chiến binh cơ giáp khắc cốt ghi tâm, mà ngay cả đối với những chế tạo sư, đây cũng là một điều không bao giờ có thể phai mờ với họ, và cũng bắt đầu từ khi đó, ngoại trừ cảm giác có thể phụ thuộc vào chiến binh cơ giáp, họ còn cảm nhận được một sự tín nhiện và tận tâm.

Không ít chiến binh đã không nhìn ra bộ dạng gì, trước mặt tất cả đều là thi thể của quái vật, động tác của cơ giáp cũng bắt đầu chậm lại.

"Không thể tiếp tục như vậy thêm được nữa, chúng ta không chống đỡ được bao lâu nữa đâu." Giọng nói lo lắng của nhóm phó Vương Kinh vang lên trong đám.

"Trên thực tế, nếu không có Nguyên Tích chỉ huy, có lẽ một giờ trước chúng ta đã không duy trì thêm được nữa rồi." Athes cũng chen vào, thể lực của cậu ta vô cùng tốt, nhưng lúc này cũng đã có phần lực bất tòng tâm. Thế nhưng cậu ta vẫn rất hăng hái, đây là lần đầu tiên cậu ta lái 'Kỵ Sĩ' chiến đấu, chẳng có cái gì là cơ giáp cũ kỹ hay second-hand cả, mà ngược lại, 'Kỵ Sĩ' so với tưởng tượng của cậu ta còn tốt hơn nhiều.

"Nhóm trưởng, chúng ta có thể quay lại, nhanh chóng mang tất cả mọi người đi được chưa." Có người kêu lên.

"Không thể, chúng ta căn bản không có đường lui." Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của Mộ Thần vang lên bên tai mọi người, "Tầng mây càng ngày càng thấp, hiện giờ không trung cũng không phải là nơi an toàn, ngoài ra —— cơ giáp của tôi sắp hết năng lượng rồi, khi đó, tôi phải về nghỉ ngơi hồi phục 5 phút, nếu không cơ giáp của tôi có lẽ sẽ không có cách nào chiến đấu được như bây giờ."

La Tiểu Lâu chăm chú nhìn bên ngoài, 125 lặng lẽ nói: "Có cái gì đó đang tới đây, là trùng thú biến dị cấp cao hơn."

Ánh mắt La Tiểu Lâu phức tạp theo dõi, cảm giác bất lực tồi tệ. Thế nhưng, lớp nhân tài đứng ngoài cùng mới là khổ cực nhất.

Lúc này, trước mặt Nguyên Tích chợt hiện lên một tổ số liệu, hắn lập tức nhìn về phía xa xa, sắc trời hoàn toàn mù mịt, một con trùng thú cao lớn hơn 10 mét xuất hiện.

(1) Thất linh bát lạc: thành ngữ diễn tả sự tan tác, lơ thơ, rải rác, … Ở mình giản lược thành thất bát, là bảy héo tám rụng, ý nói thua mất, không toàn vẹn, thường nói về mùa màng có số thu hoạch rất kém sút vì bị thiên tai hay bị sâu rầy phá hại nhưng trong trường hợp này thì theo nghĩa thứ nhất.

(2) Mắt kép: là mắt có nhiều ô mắt, xuất hiện ở các loài côn trùng, ví dụ như chuồn chuồn, ruồi, ong, …

53. Chương 53

´N DỊ

Nhìn con vật kềnh càng khổng lồ, Nguyên Tích chớp mắt, nhàn nhạt nói vào kênh truyền tin. "Tất cả lui về sau."

Nếu như vừa mới bắt đầu, câu mệnh lệnh này của Nguyên Tích sẽ có người hoài nghi, nhưng trải qua mấy giờ đồng hồ, không một ai còn nghi ngờ mệnh lệnh chỉ huy của hắn nữa. Tất cả họ đều rõ ràng, không có Nguyên Tích, bọn họ đã sớm bị chìm ngập trong hàng nghìn hàng vạn trùng thú ở nơi đây rồi.

Dù có giỏi giang đến đâu, họ cũng mới chỉ học năm nhất, là tân binh không có bất kì một kinh nghiệm chiến đấu nào, cho dù có năng lực chiến đấu nhưng ý chí thì còn lâu mới sánh được với quân nhân đã từng chinh chiến trên chiến trường. Mà đã trải qua mấy giờ đồng hồ, nếu trong lòng mà có nảy sinh cảm giác sợ hãi, thì những con người yếu đuối bên trong vòng tròn kia cũng sẽ phát sinh tai ương.

Khi vừa mới chung nhóm, có thể bọn họ vẫn còn cảm thấy chế tạo sư cơ giáp tạm thời của mình còn xa lạ hay phiền toái, nhưng sau vài ngày ở chung, cùng chung hoạn nạn trải qua cơn bão hạt nhân, điều đó đã khiến họ rút ngắn khoảng cách không ít. Từng chút một hiểu rõ nhau hơn, sau đó trở thành đồng bạn của nhau.

Thời khắc nguy hiểm đã tới, chiến binh cơ giáp mạnh nhất, nhóm trưởng Nguyên Tích của bọn họ, vẫn luôn đứng ở phía trước, mệnh lệnh của anh chưa bao giờ lưỡng lự một giây nào, là chiến đấu, chiến đấu liên tục không ngừng nghỉ, bất kể như thế nào cũng phải bảo vệ người bên trong, không được để bất cứ một mối đe dọa nào lọt vào chạm đến họ.

Trong mắt mọi người, chiếc cơ giáp màu trắng vĩ đại đứng đó, âm thầm truyền cho bọn họ một loại ý chí mạnh mẽ. Cho dù hoàn cảnh có khốn cùng như vậy, bọn họ vẫn có thể làm được! Người ở bên trong, là đồng bạn của bọn họ, không được phép đánh mất.

Dần dần, các chiến binh cơ giáp tự nhận thức được, bảo vệ đồng bạn, hay có thể nói là chế tạo sư cơ giáp chuyên biệt của mình, là trách nhiệm của chính họ. Lúc nghĩ như vậy, nó đã không còn là gánh nặng và thất vọng nữa, mà là một loại tự hào, một loại tự hào thuộc về chiến binh cơ giáp.

Thế nên, cho dù đã mệt mỏi đến cực điểm, bọn họ vẫn cố gắng chống đỡ. Mà đối với vị nhóm trưởng thường này băng lãnh và cao cao tại thượng này, họ đã đi từ sùng bái đến tin tưởng sâu sắc. Mỗi một mệnh lệnh của Nguyên Tích sẽ ngay lập tức được chấp hành.

Cao cao tại thượng: ngồi tít trên cao, chỉ tay năm ngón, hoặc xa rời quần chúng ý chỉ quyền lực hơn người.

Nguyên Tích vừa dứt lời, toàn bộ chiến binh cơ giáp xung quanh lùi lại hai bước, hai bước đã là cực hạn, không thể lùi thêm nữa, nếu không những người ở bên trong sẽ bị nguy hiểm.

Lúc này, chiếc cơ giáp màu trắng đột ngột từ mặt đất vọt lên, xoay tròn trên không trung 720 độ, sau, một hào quang màu trắng nhuộm đẫm khắp nơi.

Mọi chế tạo sư cơ giáp đều nhắm hai mắt lại, các chiến binh cơ giáp cũng không dám tin nhìn lên hệ thống, 16 khối đạn hạt nhân điện từ siêu năng lượng hối hả bay đi bốn phía. Mà trên màn hình, thậm chí cả 16 khối đạn mang tính hủy diệt khủng khiếp đó còn xuất hiện cùng lúc.

Không chỉ mình chế tạo sư, ngay cả toàn thể chiến binh cũng sững sờ tại chỗ.

Đạn hạt nhân điện từ siêu năng lượng khác đạn hạt nhân năng lượng cao, lực sát thương của nó dị thường không nói, nhưng điều khiến người ta cảm thấy kinh khủng nhất chính là diện tích sát thương cực rộng của nó!

Sau khi đạn hạt nhân điện từ siêu năng lượng được bắn ra, bốn phía trở nên yên lặng, nơi cận kề không còn một vật sống nào, hàng vạn nghìn trùng thú dường như đã biến mất giữa không gian.

Thế nhưng, thứ vũ khí cường đại như vậy lại không có mấy chiến binh cơ giáp dám trang bị cho cơ giáp. Không giống đạn hạt nhân năng lượng cao, đạn hạt nhân siêu năng lượng ngoại trừ có uy lực dị thường, nó còn ngốn năng lượng một cách kinh khủng! Mỗi một khối đạn hạt nhân siêu năng lượng bắn ra đã làm mất

tới 300erg, gần như là toàn bộ năng lượng cần thiết cho cơ giáp cấp một ở trạng thái bình thường trong 10 ngày, giá cả khiến người ta phải ngửa mặt lên ngước nhìn của nó thì lại càng khỏi phải bàn, nó là thứ vũ khí chỉ ở cầu tinh cấp A mới tồn tại.

Mà Nguyên Tích bắn ra 16 khối đạn, phải ngốn hết 4800erg! Năng lượng cần thiết trong gần nửa năm trời cho một chiếc cơ giáp cấp một!

Mọi người trở nên kích động, không ít người thiết tha nhìn chăm chú chiếc cơ giáp màu trắng. Nguyên Tích dám phóng ra 16 khối đạn hạt nhân siêu năng lượng, chỉ có thể nói rõ rằng, hộp năng lượng của hắn, phải ít nhất là loại cấp bốn! Vì hộp năng lượng cấp ba chỉ chứa 5000erg, bắn ra thì chẳng còn lại đến 1/10 năng lượng, lại càng khỏi phải nói khi đã chiến đấu kịch kiệt qua suốt 5 tiếng đồng hồ trước.

Không hổ là lão đại của bọn họ, có thể mua được hộp năng lượng cấp bốn nóng sốt nhất gần đây của tinh cầu An Tắc.

Nguyên văn là chích thủ khả nhiệt chạm tay có thể bỏng quyền thế rất mạnh.

Giọng nói của Mộ Thần bỗng nhiên vang lên trên kênh truyền tin: "Hiện giờ đã gần như không còn trùng thú nữa, mọi người mau thừa dịp khe hở này đổi hộp năng lượng, chữa trị cơ giáp."

Bấy giờ mọi người mới từ kinh ngạc lấy lại tinh thần, cấp tốc chuẩn bị.

Nguyên Tích thì lại ngẩng đầu nhìn cái bóng đơn độc xa xa tách biệt cao hơn 10 mét kia, nhướn mày, đột nhiên nói: "Những con trùng thú khác nhất định sẽ lại xuất hiện, Vương Kinh, cậu và Ngô Vĩnh tìm kiếm xem vùng lân cận có nơi nào có thể ẩn thân, những người khác thì toàn lực cảnh giới."

Nói xong, chiếc cơ giáp màu trắng giơ cánh tay lên, xuất hiện hai ánh sáng bay vụt đi, toàn bộ chìm vào bóng đen.

Hai giây sau, xa xa vang lên tiếng gào rú rung trời, sau đó bóng đen cấp tốc chạy như bay trở lại.

Nguyên Tích dừng tay, vũ khí viễn trình đánh úp không tạo ảnh hưởng quá lớn với con này?

Nguyên Tích không bắn phá nữa, rút một trường kiếm màu đen ra. Lúc này bóng đen đã tới trước mặt, mọi người phía sau không khỏi hít một hơi, là trùng thú biến dị!

Con trùng thú lớn gấp đôi, nó sổ móng vuốt khua khoắng bay về phía chiếc cơ giáp màu trắng, tay Nguyên Tích ngừng lại, sau đó liên tiếp nhập mệnh lệnh, chiếc cơ giáp màu trắng gần như kề sát bên rìa móng vuốt của nó mà thoát ra.

Con trùng thú phẫn nộ gầm lên, không thu hồi móng vuốt lại mà nhấc bổng một tảng đá cực lớn dưới mặt đất lên, ném vào chiếc cơ giáp của Nguyên Tích.

"Không chỉ ngoại hình, cả sức mạnh của nó cũng biến đổi khủng khiếp hơn nữa." Có người kinh sợ kêu lên.

Cho dù là chiến binh cơ giáp mà trong lòng cũng đã bắt đầu thấy dao động, đây vẫn là trùng thú sao? Con quái vật như vậy, bọn họ còn có thể kiên trì thêm được bao lâu nữa đây?

Nguyên Tích cấp tốc dịch về phía sau, gần như mỗi lần đều thoát khỏi móng vuốt trùng thú ngay trong kẽ tấc, chiếc cơ giáp to lớn linh hoạt đến cực điểm, nhưng cũng khiến trong lòng mọi người run sợ, sức lực của trùng thú mạnh không gì sánh được, hình thể to lớn như thế vậy mà không ảnh hưởng một chút nào đến tốc độ của nó. Hơn nữa, vì liên tiếp tấn công không trúng mục tiêu, nó đã càng ngày càng nổi điên.

Bị lia thêm chút nữa, không chừng Nguyên Tích sẽ gặp nguy hiểm.

Lúc này đầu La Tiểu Lâu lại càng thêm váng vất, cậu hoàn toàn không hiểu vì sao đã ngủ nửa ngày rồi mà vẫn không có chuyển biến tốt đẹp, tình hình hiện tại, cậu gần như không thể giúp được một chút nào.

125 vì vấn đề thuộc sở hữu gia đình mà cứ liên tục ghé vào lỗ tai cậu lải nhải. Lúc này, thấy La Tiểu Lâu cố nén đau đầu, nhìn không chớp mắt ra bên ngoài, rốt cục nó cũng cảm nhận được sự lo lắng của chủ nhân.

125 ho khan một tiếng, định bụng an ủi vài câu, bèn quay đầu ra nhìn con trùng thú rồi bình luận: "Đây là thể biến dị sơ cấp, tổ chức tế bào bao trùm toàn thân của nó đã được cường hóa, độ công kích bình thường không gây thương tổn lớn với nó, sức tấn công của móng vuốt và sừng nhọn của nó cũng tăng mạnh, ah,

cuối cùng cũng có thể nhìn sơ qua chút, tất nhiên là so với dị thú của chúng ta còn kém xa, phải biết rằng, chúng ta —— ờ, người sáng suốt thì vừa nhìn là thấy ngay Nguyên Tích lợi hại hơn con trùng thú kia rất nhiều, giết nó dư dả ấy mà, cậu đừng lo lắng, chỉ là thời gian sớm hay muộn thôi."

Nhìn sắc mặt càng ngày càng đen của người nhận nuôi, rốt cục 125 cũng ý thức được nó đang bắt đầu tán dương loài thú, vội vã ngưng bặt, cấp tốc quay trở lại chủ đề chính.

Đúng lúc này, Nguyên Tích lại một lần nữa dùng một bộ pháp kỳ lạ tránh né công kích của trùng thú, nhưng móng vuốt của trùng thú thình lình bắt được hắc trường kiếm của hắn.

"Oái! Cậu bình tĩnh! Cậu có bóp nát tôi cũng không có ích gì đâu!" 125 kêu lên.

Trong ánh mắt hoảng sợ của mọi người, chiếc cơ giáp màu trắng vẫn dựa theo lộ tuyến cũ cấp tốc di chuyển. Tần số thay đổi tốc độ quá nhanh, trùng thú căn bản không theo kịp, nó vốn định kéo gãy trường kiếm rồi khống chế quỹ tích chuyển động của chiếc cơ giáp.

Nhưng mà, trường kiếm bỗng nhiên uốn cong, hơn nữa độ dài tăng thêm, sau đó theo chuyển động của Nguyên Tích cuộn chặt lên mình trùng thú, cuối cùng, lưỡi kiếm màu đen hiện lên một đạo sắc xanh lam, con trùng thú bị buộc chặt ba vòng lìa thành bốn khúc rơi xuống mặt đất.

Xung quanh không còn một con trùng thú nào nữa, ban đêm im lìm, chỉ có tiếng gió thổi qua trên chiến trường đã biến thành đồng hoang tàn.

Sau đấy, các chế tạo sư cơ giáp ở bên trong liền reo hò ầm ĩ, mà các chiến binh thì hò hét trên kênh truyền tin, chào đón anh hùng chiến thắng trở về.

"Nhóm trưởng! Đẹp trai quá đi!"

"Nhóm trưởng!!! Em muốn quỳ gối dưới chân cơ giáp của anh!"

"Theo anh đi tập huấn lần này đúng là chuyện may mắn nhất!"

Trong tiếng hoan hô chiếc cơ giáp màu trắng trở lại, gật đầu tỏ ý với mọi người, sau đó nhìn vào bên trong vòng tròn, một lát sau, nói: "Nếu như lại tiếp tục chiến đấu, cơ giáp cấp một ở bên trong sẽ sử dụng viễn chiến, cơ giáp cấp hai hoặc cấp cao hơn sẽ sử dụng cận chiến phụ trợ ở bên ngoài."

Mọi người bèn yên ổn lại, chỉ thị của Nguyên Tích như vậy nhất định là có nguyên nhân, có khả năng nhất chính là, Nguyên Tích vừa giao chiến với trùng thú, hắn đã nhận định ra được cơ giáp cấp một không có khả năng chống đỡ lại nổi trùng thú biến dị.

Nguy cơ, so với vừa rồi còn nghiêm trọng hơn!

Lúc này, kênh truyền tin vang lên giọng nói vui mừng của Vương Kinh: "Nhóm trưởng, hướng tây bắc một nghìn mét, có một hang núi, có nhỏ hơn một chút so với nơi tránh né trước kia của chúng ta."

"Lập tức đi qua." Nguyên Tích ra lệnh, hắn có cảm giác, chốn âm u, sát khí rục rịch này, mọi thứ vẫn còn lâu mới kết thúc.

Sau khi đến hang núi, Nguyên Tích chỉ thị cho toàn bộ cơ giáp tranh thủ thời gian nghỉ ngơi và hồi phục, thường xuyên duy trì cảnh giác, cơ giáp cao cấp canh giữ ở lớp ngoài cùng, cơ giáp cấp một ở bên trong, sau đó mới là chế tạo sư.

Nói là cơ giáp cao cấp, nhưng đa phần đều là cơ giáp cấp hai, cơ giáp cấp một giá đã là 1 triệu, cơ giáp cấp hai lên tới 5 triệu, là tân sinh, có một chiếc cấp hai đã là quá sụ rồi.

Cuối cùng, Nguyên Tích để Vương Kinh bố trí lập kế hoạch chia nhóm phòng thủ, để lại một vài người canh gác, có bất kì tình huống nào thì lập tức thông báo, còn lại đại bộ phận chiến binh cơ giáp thì tranh thủ thời nghỉ ngơi, sau đó thay phiên gác đêm. Chiến đấu gần 6 tiếng đồng hồ, các chiến binh đã gần như ngồi xuống đất là ngủ ngay. Cũng có người nhân dịp lúc này vào trong, tranh thủ ăn bữa cơm tối, có người thì tìm chế tạo sư hỗ trợ sửa chữa cơ giáp.

Sau khi Nguyên Tích sắp xếp xong xuôi, từ trong cơ giáp nhảy ra, đi lướt qua mọi người, tới tận cùng bên trong góc hang, La Tiểu Lâu đang tựa vào đó thở hổn hển, bọn họ vừa mới phải chạy 1000 mét tới đây. Để bảo trì toàn lực cảnh giới, các chiến binh cơ giáp không cho người đi ra.

La Tiểu Lâu ngẩng đầu nhìn Nguyên Tích đang im lặng, tuy không khác trước là mấy, nhưng, thế nhưng hiện tại cậu cảm thấy khuôn mặt của hắn đẹp đẽ một cách khác thường, mái tóc đen lộn xộn ẩm ướt mồ hôi, tất cả đều tuấn mỹ mà gợi cảm đến đặc biệt, mang theo một vẻ cao quý bẩm sinh.

Nguyên Tích cúi đầu nhìn La Tiểu Lâu đang cười đến độ ngây ngốc, vươn tay xoa nhẹ đầu cậu, rồi nói: "Mệt thì ngủ đi."

La Tiểu Lâu thật không ngờ mình khó chịu vậy mà Nguyên Tích cũng nhận ra, cậu khẽ dịch sang bên cạnh cho Nguyên Tích một vị trí, nhỏ giọng nói: "Hiện tại tình hình còn đang khủng hoảng như vậy, bọn anh đang ở bên ngoài chiến đấu, người ở bên trong thì làm đủ mọi chuyện, em ngủ thì hình như không ổn cho lắm."

"Em có thể làm gì?" Nguyên Tích cắt ngang lời nói của cậu, vươn tay sờ trán cậu, dừng lại một giây, ngạo mạn mà nói: "Hộp năng lượng của em đã giúp anh rất nhiều —— cơ mà đừng tưởng như vậy thì anh sẽ nuông chiều em, mặc kệ em có là gì thì vẫn là nô lệ của anh thôi," lời cuối cùng, đã biến thành một câu tuyên bố chủ quyền sặc mùi nguy hiểm.

"Ừm." La Tiểu Lâu chọn chấp nhận vế câu hộp năng lượng của mình rất có hữu dụng, cười tủm tỉm nhìn Nguyên Tích.

Mở túi ngủ, Nguyên Tích hỏi: "Muốn ngủ không?"

La Tiểu Lâu lắc đầu, cậu muốn để Nguyên Tích nghỉ ngơi ổn thỏa trước, chờ đến phiên Nguyên Tích gác đêm thì mới ngủ, dù sao thì cậu cũng đau đầu đến mức không ngủ được.

"Chuyện ấy… Cần giúp không?"

"… Không cần." Trong đầu óc của ngài không còn chuyện nào khác ngoại trừ chuyện này ra à?

Cuối cùng La Tiểu Lâu vẫn bị Nguyên Tích kéo vào ngủ cùng. Một giờ sau, Nguyên Tích thức dậy đi khỏi, chưa đến phiên gác đêm của hắn, nhưng hắn cảm giác bên ngoài không ổn, thế nên ra ngoài sớm.

La Tiểu Lâu cau mày ngồi dậy, có chuyện gì xảy ra ư?

Lúc này, Athes ở đâu chui đến, ủ rũ ngồi xuống bên cạnh La Tiểu Lâu.

"Cơ giáp của ông là cấp hai, sao không ra ngoài trông coi?" La Tiểu Lâu ngạc nhiên hỏi, chẳng lẽ cơ giáp cậu lắp ráp xảy ra vấn đề?

"Cái đó." Athes không cao hứng lắm mà nói: "Tiền của tôi dùng hết để bảo dưỡng cho Thủ Hậu rồi, sau lại phải mua viễn trình vũ khí với đạn dược cho Kỵ Sĩ, không còn lại bao nhiêu. Trước khi tập huấn, tôi mua mấy hộp năng lượng rẻ hời của chợ ngầm, kết quả là bên trong chả có bao nhiêu năng lượng, vừa bị tôi dùng hết rầu."

"Ông mua bao nhiêu?" La Tiểu Lâu hỏi.

"Mấy cái cấp một." Athes thành thực trả lời.

"Chỗ này của tôi có hai hộp, ông cầm dùng trước đi." La Tiểu Lâu im lặng một lát, lấy hai hộp năng lượng tự mình làm từ trong bao ra. Ô Thạch vô ích, nhưng cũng có cái đạt 19,000 hay thậm chí là 20,000 năng lượng.

Athes vốn không để ý, tiện tay nhận lấy, sau nhìn thấy dòng chữ số trên mặt hộp mới ngẩn ngơ, không dám tin dụi mắt, nhìn lại một lần nữa.

Ngay tức khắc Athes đỏ bừng mặt, nhìn trái nhìn phải một hồi, túm chặt La Tiểu Lâu mà nhỏ giọng hỏi: "Làm sao ông lại có hộp năng lượng cao cấp như thế này hả?!"

Thấy La Tiểu Lâu chỉ mỉm cười nhìn mình mà không nói lời nào, Athes mới thoải mái buông lỏng tay, lẩm bẩm, "Là của Nguyên Tích để ở chỗ ông, đúng không? Nhất định là thế rồi! Tôi —— chắc phải xin lỗi

nhóm trưởng thôi, cơ mà, tàn bạo quá đi! Tôi sẽ đi chiến đấu ngay lập tức!" Athes cười phớ lớ, nhanh nhẹn chạy ra ngoài.

Athes vừa phát hiện, cho dù là cơ giáp cấp hai, nhưng Kỵ Sĩ của cậu ta cũng phải thuộc hàng số 1 số 2, lực sát thương của vũ khí viễn trình lẫn cận trình đều cực kỳ xuất sắc, vũ khí viễn trình là do cậu ta dùng hết tiền tiết kiệm của mình mà mua, còn vũ khí cận trình là do La Tiểu Lâu tìm được cho.

Mà hiện tại, cậu ta lại vừa móc ra được từ chỗ La Tiểu Lâu hai hộp năng lượng cao cấp như thế! Là chiến binh cơ giáp thì ai mà lại không thích vũ khí có uy lực mạnh với hộp năng lượng cao cấp chứ?

Mang trong lòng sự vui sướng, Athes triệu Kỵ Sĩ, cấp tốc đổi hộp năng lượng, thứ mà có thể cho cậu ta dùng thật lâu. Athes quyết định rồi, chiến đấu xong, mình chỉ đem trả lại mấy hộp năng lượng vô dụng kia thôi, còn dùng hộp này, mặc kệ còn thừa bao nhiêu, không nộp lại cho La Tiểu Lâu đâu!

Bên ngoài, trùng thú lại bắt đầu úa ra từ khắp nơi, mà điều bất đồng bây giờ chính là, lần này lẫn lộn thêm ba thể biến dị!

Chờ Athes đi khỏi, La Tiểu Lâu cũng ngoảnh lại nhìn tình hình bên ngoài, cậu đau đầu đến quằn quại bên trong túi ngủ. Chỉ có điều cậu đang ở tận cùng bên trong, lăn qua lăn lại cũng sẽ chẳng quấy rối tới người khác.

Hang động này cũng giống cái lần trước, bên trong rất sâu, nhưng trong vòng 100 mét đều có lắp đặt thiết bị cảnh vệ phòng hộ.

Mà từ ngoài 100 mét, một cái đầu đầy xúc tua đen đúa xù xì hơn cả thể biến dị đang từ từ thò ra.

54. Chương 54

´N HÓA

La Tiểu Lâu đau đầu đến mức muốn nứt ra, cứ như có một ngọn lửa đang cháy hừng hực thiêu đốt trong đầu cậu, thân thể như có thứ gì đó đang kêu gào, sẵn sàng đòi thoát ra.

Không cần phải kiềm nén, hãy thả nó ra, đây mới chân chính là ngươi, sâu thẳm trong linh hồn, một giọng nói như có như không vô cùng cám dỗ phát ra.

Đúng vậy —— Không cần phải kiềm nén, huyết thống của dị thú Lam Nguyên tinh sở hữu năng lực thần bí cổ xưa nhất, và cũng hùng mạnh nhất trong toàn tinh hệ, ẩn náu và kiềm nén không phải là bản tính của ngươi, chiến tranh, giết chóc, tấn công, cướp đoạt, chinh phạt mới chính là ngươi!

La Tiểu Lâu không ngừng lăn lộn thân thể cứng đờ của mình, nhưng cậu bỗng chợt dừng lại, con mắt chậm rãi biến sắc. Tuy chính La Tiểu Lâu cũng không biết bản thân mình đang biến hóa, nhưng cậu vẫn có thể cảm nhận được móng tay của mình trong nháy mắt đã dài ra quá nửa mét, hơn nữa còn sắc bén kinh người! Mà thân thể khó chịu, cứ như bị mất một phần.

Trời ơi, chuyện gì đây? Con lại đang gặp ác mộng sao?

Thế nhưng, tại sao âm thanh của Nguyên Tích đang dẫn các chiến binh cơ giáp quyết chiến đẫm máu với lũ trùng thú bên ngoài lại rõ rệt đến vậy? Tiếng gầm rống của trùng thú trước khi chết, sự rung động của vũ khí cơ giáp khua khoắng trong không khí, thậm chí, ngay cả tiếng nói thì thầm của mọi người còn lại trong hang động cũng trở nên hết sức rõ ràng.

Có người cầu nguyện, có người cổ vũ, cũng có người đang khóc thầm, trong phút chốc đó, toàn bộ hang động mảy may hiển hiện hết trong đầu La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu nghi ngờ một giây, lại 'nhìn' ra ngoài, vừa mới bắt đầu chỉ là ở cửa hang động, ngừng một chốc, sau đó ầm ầm khuếch tán khắp mọi nơi, trong bán kính 1 km, tất cả đều phơi bày rõ ràng trước mắt cậu.

Vòng trong, chiến binh cơ giáp đang bắn phá đạn hạt nhân vào góc chết, vòng ngoài, chiến binh cơ giáp cận chiến tàn sát toàn bộ trùng thú vừa mới vọt tới gần.

Động tác chiếc Kỵ Sĩ của Athes ngắn gọn mà kiên quyết, tốc độ như gió, cơ hồ vừa vung tay thì trùng thú trong nháy mắt liền tiêu tan. Nguyên Tích đứng ngoài cùng, cứ như một Tử Thần màu trắng thu gặt mạng sống, trong vòng 10 mét trước cửa hang, không có một trùng thú nào dám xông tới, còn lại, chỉ là một tầng tầng lớp lớp thi thể.

Không ai chú ý đến, động tác của chiếc cơ giáp dừng lại hai giây, sau đó khi đối diện với ba con trùng thú biến dị, nó mới khôi phục lại sức tấn công sắc bén và tuyệt diệu nguyên bản của mình.

La Tiểu Lâu không nhìn nữa, bởi vì hơn 10 giây sau, cảm giác dễ chịu đến cực hạn ngay tức khắc biến mất, thay vào đó là sự cuộn trào ngày càng dâng lên trong thân thể, thoát ra, phóng thích, giết —— giết hết tất cả!

Không ai có thể trói buộc, dòng máu khát vọng tự do như vậy, linh hồn tôn quý như vậy. Gây nên tất cả thế này là con người, tất cả đều phải chết!

La Tiểu Lâu từ từ vén túi ngủ lên, đứng dậy.

Ba thể biến dị đồng thời vây quanh Nguyên Tích! Trùng thú không có suy nghĩ dường như đã trở nên thông minh hơn, chúng muốn liên hợp lại với nhau để giết chết kẻ nguy hiểm nhất đối với chúng.

Ngón tay của Nguyên Tích đã nhanh đến mức không thể nhìn rõ di chuyển, chiếc cơ giáp màu trắng giữa 3 hình thể khổng lồ nhanh chóng xuyên qua.

Thế nhưng trong lúc nguy cấp như vậy, Nguyên Tích lại thất thần, hắn đang sững sờ nhìn một vật thể hình cầu trong cơ giáp, ngay tức thì, nó phát ra một tia sáng màu xanh mãnh liệt. Tuy giờ đã yếu đi, nhưng không thể phủ nhận, nó đã phát sáng.

Đó là một chiếc máy thăm dò đặc biệt, mũi tên cuối cùng dừng lại ở mục tiêu, chỉ hướng —— trong hang động – nơi các chế tạo sư cơ giáp đang ẩn náu! Còn nữa, hắn đích xác cảm nhận được một luồng tà ác dày đặc thuộc về sức mạnh của dị thú!

Người thứ nhất hiện lên trong đầu Nguyên Tích chính là dị thú của Lam Nguyên tinh mà hắn đã tìm được mất tích từ rất lâu trước! Ngay sau đó, hắn nhớ tới người đang ở trong hang động, sắc mặt tức khắc trở nên tái nhợt cứng lạnh.

Hắn phải mau chóng kết thúc trận chiến này, bất luận là vì La Tiểu Lâu hay những người khác, chính là con dị thú kia, hắn phải bảo vệ người của hắn và đồng bạn, cũng phải giết chết con dị thú đó!

Động tác của Nguyên Tích ngay lập tức trở nên nhanh nhạy hơn rất nhiều, bị vây quanh bởi ba thể biến dị cực kỳ nguy hiểm, lực tấn công của hắn hung hiểm hơn lại đột nhiên kích động tới tính điên cuồng của ba con trùng thú, chúng nổi điên quơ quào móng vuốt và sừng nhọn về phía Nguyên Tích.

Trong mắt mọi người, chiếc cơ giáp màu trắng của Nguyên Tích xem như là đã lâm vào khốn cảnh bị vây bọc, nhưng trong lòng họ chỉ còn lại sự kính nể và rung động, không một ai, có thể ở giữa vòng vây của thể thể biến dị mà vẫn còn bình tĩnh như vậy.

Athes giết chết con trùng thú trước mặt, trường thương chỉ một phát, Kỵ Sĩ lập tức bay lên đâm thẳng vào một con biến dị. Tuy không dám chắc phần thắng khi chống lại con quái vật biến dị này, nhưng cậu ta cảm thấy Kỵ Sĩ của mình có thể chống đỡ được một thời gian nhỏ, Athes có lòng tin như vậy.

Nguyên Tích nhìn lướt qua Kỵ Sĩ tới hỗ trợ, trong mắt chợt lóe sáng, chiếc Kỵ Sĩ màu xám tro kín đáo này không phải là một chiếc cơ giáp cấp hai bình thường, có thể đã được người khác cải tạo, hệ thống phòng ngự và vũ khí đều vượt xa cơ giáp cấp hai bình thường.

Tuy cũng không nhất thiết, nhưng Athes vẫn tới hỗ trợ, quả thực tiết kiệm không ít thời gian cho hắn, bởi hắn còn có việc quan trọng hơn. Vì vậy Nguyên Tích quay sang nói với Athes: “Cậu đối phó với con bên phải, hai con còn lại để tôi.”

Athes cười hì hì, “Nhóm trưởng yên tâm, đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ.”

Nơi sâu nhất trong hang động, trong bóng tối nằm ngoài vùng của thiết bị phòng hộ an toàn, chiếc xúc tua thô to khua khoắng, sau đó càng lúc càng nhanh.

Nó là con lợi hại nhất trong toàn bộ hang động nơi này, dần dần, hang động này đã trở thành địa bàn của nó. Năng lực tăng mạnh, đã rất lâu rồi nó không cần phải ra ngoài săn mồi. Thế nhưng, cách đó không xa, nó cảm nhận được một mùi vị hùng mạnh của một loài thú khác.

Sự hùng mạnh đó khiến nó thèm nhỏ dãi, nếu như chiếm đoạt được con thú đó, nó nhất định sẽ trở thành trùng thú khủng khiếp nhất trên khối hành tinh này.

Hùng mạnh có lẽ thường đi kèm với nguy hiểm, nhưng con thú trước mặt kia, hiển nhiên còn chưa quen với sức mạnh của chính mình, hay chăng, nó vẫn chỉ đang là một con thú nhỏ có huyết thống cường hãn mà thôi —— Vậy lại càng thuận tiện cho việc đi săn của nó hơn.

Trùng thú cẩn thận kiềm chế sự di chuyển của mình, những vật cản ấu trĩ của đám con người nhỏ nhoi hiển nhiên nó chẳng để vào mắt, nhưng dù sao đi săn thì cũng phải nên kiên trì, vạn vô nhất thất thì mới có thể được thưởng thức hương vị ngon lành nhất của con mồi.

có nghĩa là phải hết sức cẩn thận, chắc chắn, tuyệt đối không thể sai sót nhầm lẫn.

Bên ngoài 100 mét, mục tiêu là mạng sống của con mồi cách gần nó nhất, những sinh mạng khác có vẻ không chịu nổi một kích, nhưng để lại làm bữa điểm tâm sau khi ăn xong cũng không tồi. Còn về phần ở bên ngoài cửa hang, cứ cho cái thứ biến dị không ra hồn kia giải quyết cũng được.

Đương nhiên, điều này chẳng hề chứng tỏ được sự hào phóng của nó, bởi nếu vồ được thứ thức ăn ngon lành trước mắt kia, nó phải tha vào tận sâu trong hang mới từ tốn tiêu hóa.

Con trùng thú khổng lồ không thể nhìn ra độ dài cuối cùng cũng quyết định, chính là lúc này đây, luồng sức mạnh đó lại bắt đầu bất ổn định, có lẽ con thú đó đang trong thời kì lột xác. Trên mặt đất ngay lập tức trào ra không ít dịch nhầy, đó là nước bọt của con trùng thú, kì lột xác của thú bậc cao là thời điểm yếu nhất, cũng là thời điểm dễ dàng bị tiêu hóa nhất!

Con trùng thú rốt cục không nhịn được nữa, nó nhằm về phía thông đạo, trang bị được lắp đặt trong vòng 100 mét phút chốc bị phá hỏng gần như không còn một cái, thậm chí tan nát đến mức không nhìn ra vết tích tồn tại.

Xúc tua xù xì trồi lên từ bóng tối dưới ánh đèn khẩn cấp, còn một mét nữa là có thể bắt được thức ăn ngon tuyệt thèm thuồng đã lâu kia rồi.

Lúc này, ngoại trừ La Tiểu Lâu, tất cả mọi người đều đang dán mắt ra bên ngoài, nhóm trưởng của bọn họ đang bị bao vây trong vòng tròn của ba con biến dị, tâm tư của mọi chế tạo sư trong hang đều đang tập trung hết vào ánh nhìn của mình. Nếu Nguyên Tích xảy ra chuyện, vậy thì sẽ không còn một ai có khả năng ngăn chặn thể biến dị nữa.

Không một ai chú ý, La Tiểu Lâu vẫn ngủ suốt ở đằng sau đã đứng dậy, sau đó nhẹ nhàng bước vào bóng đêm.

Vô số xúc tua thô to không gì sánh được —— thực ra là sừng nhọn của trùng thú, đang âm thầm tuôn ra, cuốn chặt lấy La Tiểu Lâu.

Trong nháy mắt, một chiếc lồng phòng hộ trong suốt được mở ra, bao bọc chặt chẽ lấy La Tiểu Lâu.

Hành động quái dị đó làm La Tiểu Lâu sững sờ, cậu chậm rãi cúi đầu nhìn lướt qua chiếc vòng bạc trên cổ tay, đó là lồng bảo vệ của Nguyên Tích đã tặng.

Con mắt màu lam thăm thẳm của cậu lim dim, sau đó cậu ngẩng đầu lên nhìn những xúc tua đang tham lam tìm cơ hội phá hoại cái lồng bảo vệ.

Tay trái không đeo máy thông tin của La Tiểu Lâu giơ lên, tiếp đó, như không hề có trở ngại xuyên qua lồng bảo vệ, túm chặt lấy xúc tua đang sung sướng chuẩn bị thừa dịp trống trải mà sấn vào.

Xé toạc, nghiền nát, sau đó tóm lấy những chiếc xúc tua khác đang đột nhiên cứng đờ giữa không trung.

Trước khi chết, trùng thú muốn vì cái giá của si tâm vọng tưởng và thèm khát của mình mà tru lên một tiếng thảm thiết, nhưng tuyệt nhiên không có bất kì một cơ hội nào, thứ gì đó ầm ầm thoát ra từ trán La Tiểu Lâu bao vây toàn bộ lấy con trùng thú, sau đó phá hủy nó, hấp thụ —— Cuối cùng, con trùng thú khổng lồ không gì sánh được biến thành một khối thi thể khô cằn.

La Tiểu Lâu rũ mắt nhìn lướt thi thể dưới mặt đất và chiếc vòng bạc trên cổ tay, từ từ đè lại một phần khát vọng phá vỡ ràng buộc trong lòng xuống.

Giờ thì cậu đã rõ rồi, cậu vừa mới biến thân! Huyết thống dị thú chết tiệt, quả nhiên sẽ vác phiền phức tới cho cậu mà.

Còn tên 125 hỗn láo này, tại sao không đề cập để giác ngộ cho cậu chứ, Nguyên Tích mà biết, nhất định sẽ giết cậu mất!

Nghĩ đến Nguyên Tích, ánh mắt của La Tiểu Lâu đã không còn một tia xanh lam nào nữa, móng tay nhọn hoắt trong suốt cũng đã thu lại. Nhìn lướt qua mặt đất, thi thể trùng thú đã bặt vô âm tín, đó là cách biểu đạt của 125 chột dạ cho việc ủng hộ hoàn toàn quyết định của La Tiểu Lâu. Bất quá, là một chiếc cơ giáp biết thưởng thức, nó kiên quyết không thèm thu thập cái đống thi thể buồn nôn của con trùng thú kia, thế nên nó làm tiêu tan đi.

La Tiểu Lâu xoay người hướng ra ngoài.

Rốt cục Nguyên Tích cũng giết chết được con biến dị cuối cùng, sau đó dặn dò mọi người, hắn cấp tốc phi vào trong hang động, trùng thú còn lại, cho dù không có hắn thì những người khác cũng có thể đối phó được.

Nguyên Tích chạy ào vào hang động dưới ánh mắt vô cùng kinh ngạc của mọi người. Tận cùng bên trong, chiếc túi ngủ của La Tiểu Lâu im lìm nằm nơi đó, mà bên trong đã không còn người!

Trong phúc chốc, một tia ớn lạnh khiến kẻ khác phải sợ hãi trào lên trong mắt Nguyên Tích, sau đó hắn cấp tốc vọt vào sâu hang động.

Trên tất cả vách đá đều toát lên một mùi hôi thối buồn nôn, những thiết bị phòng hộ đã được lắp đặt đã hoàn toàn biến mất, tay Nguyên Tích run rẩy, hắn liền nắm chặt thanh kiếm năng lượng trong lòng bàn tay.

Trên nửa đường của hang núi Nguyên Tích tìm được La Tiểu Lâu, ánh sáng vàng nhạt của chiếc lồng bảo vệ trong suốt đang tỏa ra ấm áp, khiến người ta cũng cảm thấy ấm cúng hơn. Giống cảm giác La Tiểu Lâu mang lại cho hắn, vậy nên đây cũng là lí do hắn lựa chọn món quà sau cùng này.

La Tiểu Lâu kinh ngạc nhìn về phía Nguyên Tích mà không biết phải làm thế nào, sau đó chạy tới, Nguyên Tích liền giúp cậu đóng lồng bảo vệ, rồi ôm chặt lấy cậu.

Trong lòng hai người đều cảm thấy vô cùng may mắn, một người vì đánh mất mà tìm lại được, còn một người vì thân phận mà giấu diếm thành công.

Ôm nhau một hồi, sau khi cảm nhận được chút mùi vị, La Tiểu Lâu mới lặng lẽ đẩy Nguyên Tích ra, kêu lên sợ hãi: "Em —— em sợ đến chết, trời ơi, anh không biết con quái vật đó đáng sợ đến thế nào đâu. Nếu, nếu không có lồng bảo vệ, chắc bây giờ em đã bị chúng nó ăn thịt mất rồi!"

Nguyên Tích vẫn ôm chặt lấy La Tiểu Lâu, cho dù phía sau đã có người đi vào nhưng cũng không định buông ra, hắn cau mày nhìn La Tiểu Lâu từ trên xuống dưới, hài lòng khi thấy không có bất kì vết thương nào, mới hỏi: "Chúng nó?"

La Tiểu Lâu không quá tránh né ánh nhìn của Nguyên Tích, đối diện với đôi mắt đang chuyên chú nhìn kỹ mình, cậu khó khăn nói tiếp: "Vâng, đúng vậy, con thứ nhất hình như có xúc tua, em bị xúc tua của nó lôi đến đây, lúc sắp bị nuốt sống thì có một con phía sau xuất hiện, em không nhìn thấy rõ hình dáng của nó. Nhưng cái xúc tua của con quái vật kia lập tức thả em xuống, bắt đầu tấn công con phía sau, tiếp đấy chúng nó biến vào bên trong. Em —— nếu chậm hơn một giây, phỏng chừng trước khi anh tranh thủ thời gian tới nơi, em đã bị nuốt chửng rồi! Anh, anh có biết, em không chịu nổi được một giây nào…"

Để loại trừ hiềm nghi cho mình, vừa mới một thân giết chết một thể biến dị ít nhất phải là cấp bốn, La Tiểu Lâu lắp bắp cố gắng tự bôi nhọ chính mình.

Sự lạnh buốt trong ánh mắt của Nguyên Tích chậm rãi tiêu tan, hắn hừ một tiếng, chạm vào đầu môi vừa mới gặp lại mà đã nói không ngừng của La Tiểu Lâu, nói: "Em có bao nhiêu yếu kém, tất nhiên anh biết rõ nhất." Ngừng một lát, Nguyên Tích mới khẽ thầm: "Nhưng mà, sau này anh sẽ bảo vệ em."

Nguyên Tích ôm thân thể gầy nhỏ trong lòng, nỗi tức giận khiếp sợ vừa mới vào hang động đã nhanh chóng chuyển thành mừng rỡ, hắn nheo mắt, kiêu ngạo mà nói: "Thế cho nên, em theo anh, chính là lựa chọn sáng suốt nhất đời này của em."

Đáng ghét, em được lựa chọn à, anh cho em quyền lựa chọn chắc, La Tiểu Lâu vừa chả vờ một bộ kinh hồn chưa bình ổn lại được, vừa lật bàn trong lòng.

nguyên văn là hiên trác, hiên là cuộn, tung, mở ra còn trác là cái bàn, cái mâm ở đây nôm na hiểu là tức quá không làm gì được mà chỉ dám rủa xả trong lòng (I think so (- -))

Nguyên Tích phải vất vả lắm mới khống chế được ý muốn giữ La Tiểu Lâu ở bên người để bảo vệ, hắn tìm cách trừ khử nỗi sợ hãi cho cậu, sau đó một mình đi vào trong. Tuy không muốn La Tiểu Lâu rời khỏi người mình, nhưng hiện tại mà mang cậu đi cùng thì sẽ thật sự rất tàn nhẫn —— Con người thảm thương nhỏ yếu kia, nhất định sẽ bị sợ hãi mất thôi.

10 phút sau, Nguyên Tích nghiêm mặt trở lại. Trực giác của hắn và máy thăm dò đều cho thấy, trong hang động này không còn bất cứ vật thể sống nào nữa, hai con quái vật chết tiệt kia không biết đã chạy đi đường nào.

Hắn cực kỳ hối hận vì chưa bắt được và giết chết con dị thú trong truyền thuyết kia, thế nhưng, La Tiểu Lâu vẫn còn, như vậy là quá tốt rồi.

Ở một nơi nào đó, một người kinh ngạc thốt lên: "Tại sao, một hồi vừa rồi lại không có một chút hình ảnh nào?"

Người bên cạnh hiển nhiên còn kinh ngạc hơn, kêu lên: "Nhưng mà, điều này căn bản không thể xảy ra được! Trên tiểu hành tinh này, không một ai có thể tránh khỏi ánh mắt của ông."

Người đầu tiên im lặng một hồi, rồi nói: "Coi như vừa rồi đó là một chuyện bất ngờ, tôi không thể không nói, có lẽ bọn chúng đích xác có thể thoát khoải nguy cơ biến dị lần này, chúng ta đã đánh giá thấp bọn chúng rồi."

"Vậy bây giờ phải làm sao?"

"Tóm lại, chúng ta tuyệt đối không thể để cho bọn chúng sống sót trở về."

55. Chương 55

Các chế tạo sư ở bên trong chấn kinh một hồi, trời ơi, trong hang động này mà cũng có trùng thú! La Tiểu Lâu ở tận sau trong cùng còn bị nó tha đi, mọi người nghĩ lại mà thấy rùng hết cả mình, nhìn chằm chặp về phía thông đạo đen kịt.

Nguyên Tích thăm dò đến cùng một hồi nhưng cuối cùng vẫn không có kết quả, bố trí phòng hộ thêm một lần nữa, thu xếp cho một chiến binh cơ giáp canh gác ở sườn trong cùng, nếu có bất cứ động tĩnh nào thì sẽ lập tức thông báo ra bên ngoài.

Chờ cho Nguyên Tích ra ngoài chiến đấu, La Tiểu Lâu mới kéo túi ngủ tìm một góc an tĩnh, sau đó lôi 125 ở tận cùng bên trong áo của mình ra, híp mắt đầy nguy hiểm nhìn chòng chọc nó, rồi nói: "Tao biết mày vẫn còn tỉnh, bây giờ giải thích cho tao, chuyện gì vừa xảy ra?"

Giống như gắng sức tỏa sáng lại lần nữa, trong nháy mắt 125 trở nên xanh biếc ướt át, trước tiên nó cẩn thận quét bốn phía một chút, sau mới kêu lên: "Được rồi, nếu như cậu cứ khăng khăng nghĩ mình chưa biết

thỏa đáng, vậy thì đó là, tôi thực sự không ngờ diễn xuất của cậu lại kém tắm đến vậy. Cá nhân tôi nghĩ, dưới tình huống đó, cậu đáng lẽ là phải đau khổ và kích tình (1) thêm một chút nữa."

"Tốt nhất là phải nhào thẳng vào lòng Nguyên Tích, sau đó rúc vào cậu ấy —— Tin tôi đi, cậu cứ càng yếu đuối thì lại càng khiến Nguyên Tích thương yêu hơn, sau đó thì chảy nước mắt khóc lóc kể lể với cậu ấy. Chú ý, hay nhất ở đây là nên dùng điệu vịnh than, e hèm! 'Nguyên Tích thân yêu! Không có anh ở bên cạnh, em không có một chút cảm giác an toàn nào, suýt nữa thì bị dọa chết ——' Này, cậu đây là làm chi dzầy?!" 125 gian nan đẩy thân thể của mình lên một hòn đá to sụ, tức giận mà chất vấn.

"Mày chưa chữa trị xong hoàn toàn, không thể mở tất cả các chức năng ra đúng không, nếu tao ném mày vào dung dịch có tính ăn mòn cao, chả biết là có thể xuất hiện hiệu quả không tưởng được không đây nhở." La Tiểu Lâu ở một bên lành lạnh cất tiếng.

125 tỏ ra khiếp sợ nhìn chằm chằm La Tiểu Lâu, nhận định tính xác thực của những lời này, sau đó khập khễnh mà nói: "Tại, tại sao? Tôi, tôi đã làm cái gì mà cậu lại đối xử với tôi như thế? Cậu — đã không còn thích tôi nữa sao?" Sau cùng, 125 tự mình ứng dụng luôn điệu vịnh than mà nó vừa dạy cho La Tiểu Lâu.

Cái bộ não nhân tạo chết tiệt này!

Trán La Tiểu Lâu nổi đầy gân xanh, lẽ nào cái đồ này đã bắt đầu xem phim ngôn tình (2) máu chó rồi?! La Tiểu Lâu thề, chuyện đầu tiên cậu làm sau khi có thể điều khiển cái đồ này chính là, phải xóa vĩnh viễn toàn bộ tư tàng mà nó đã down về!

La Tiểu Lâu nắm chặt cục đá màu xanh đang tỏ ra run rẩy thương cảm, nói một cách tàn bạo: "Đừng có mà lôi cái điệu vịnh than phải gió của mày ra với tao nữa, nếu không tao lập tức đi tìm thứ có tính ăn mòn cao đấy! Tao hỏi lại, chuyện biến thân vừa nãy là như thế nào hả?!"

125 run rẩy, vâng vâng dạ dạ trả lời: "Vâng, đó là, cậu thực sự đã biến thân! Nhưng có điều là không biến hóa toàn thân, nếu không, cậu chẳng biết mình sẽ đẹp đến mức nào đ…"

"Câm miệng lại cho tao! Mày biết Nguyên Tích mà biết thì tao sẽ chết chắc mà, tại sao không đề cập trước để giác ngộ cho tao?" La Tiểu Lâu mặt hầm hầm vặn lại.

"…" 125 nhấp nháy, màu sắc bắt đầu hiện lên một vẻ ảm đạm mất mát chán nản: "Không phải là tôi cố ý không nói cho cậu biết trước, chỉ là, trên người tôi được chủ nhân ban ân cho quá ít máu dị thú. Lúc cậu biến thân sản sinh ra sự uy áp quá lớn với tôi, vậy nên tôi nói không nên lời, nếu không thì tôi nhất định phải nhắc nhở cậu rồi —— Dưới tình hình đó, tôi chỉ có thể ở trong ấn không gian âm thầm cầu khẩn cho cậu thiên thu muôn đời, thống nhất giang hồ các thứ thôi."

Đúng là trung thành quá đấy nhở!

La Tiểu Lâu thấy vẻ sụt sùi của 125 mà cũng thấy có chút tin tưởng, nếu cậu bị Nguyên Tích phát hiện, như vậy 125 trốn cũng không thoát. Cậu nhìn chòng chọc cục đá đang run rẩy một lúc lâu, sau mới mở miệng: "Cho dù lúc đấy mày không thể nói cho tao biết, nhưng mà, có phải mày đã sớm biết dưới tình trạng phóng xạ tao sẽ bị ảnh hưởng đúng không. Về điều này, mày cố ý giấu diếm không báo lại?"

"Loài thú rất dễ bị phóng xạ ảnh hưởng, nhưng không bao gồm thú trưởng thành bậc cao, hơn nữa cậu còn có một nửa gen của con người, lại càng không dễ để phán đoán ra được, tất nhiên tôi còn mong chờ cậu hoàn thành biến hình hơn —— Khụ, đương nhiên là ở nơi an toàn —— Nếu lần sau lại xảy ra, tôi nhất định sẽ nhắc nhở cậu chú ý." 125 nói, sau đó tiếc nuối bồi thêm một câu: "Tôi đã thu thập tư liệu về bán thú, nhưng mà ít quá. Có điều, so với Inuyasha (3), một tháng chỉ có một ngày làm người, cậu đã là đột phá ngót ngót rồi…"

Này, mày thu thập những tư liệu quỷ quái gì đấy hả!

La Tiểu Lâu không đáp lại 125, cậu cúi đầu nhìn ngón tay của mình, khi bình tĩnh thì giống như bình thường, không có móng tay sắc nhọn, nhưng La Tiểu Lâu biết đó không phải là ảo giác, niềm sảng khoái khi cơ thể dễ dàng đâm thủng trùng thú cứng rắn không gì sánh được đó vẫn còn đang tồn tại rõ rệt một cách dị thường.

La Tiểu Lâu chậm rãi nắm chặt tay, cậu là người, không phải là dị thú! Cậu không cho phép mình biến thành một con quái vật. La Tiểu Lâu biến thành dã thú, vẫn còn là chính mình? Sống sót vất vả như vậy, cậu không cho phép bị bất cứ thứ gì lật đổ.

La Tiểu Lâu tựa lên vách đá, nhắm mắt lại, ý thức nguyên lực ầm ầm tản ra, mọi nơi trong hang động đều có thể thấy rõ ràng. La Tiểu Lâu cẩn thận khống chế không cho ý thức nguyên lực tràn ra ngoài hang, mà chỉ kéo dài vào sâu bên trong.

Đến 50 mét sau, La Tiểu Lâu bắt đầu cảm thấy chóng mặt, cậu cố gắng kéo dài thêm 5 mét nữa, đến cực hạn mới thu hồi ý thức nguyên lực.

Phúc họa tương ỷ (4), La Tiểu Lâu hưng phấn đến mức gần như muốn nhảy dựng lên hoan hô, trải qua lần biến dị này, ý thức nguyên lực của cậu đã tăng lên không ít, trước đây cậu chỉ có thể nhìn ra vùng phụ cận khoảng 10 mét, hiện tại, cậu có thể thấy bên ngoài 50 mét!

"Trời ơi, không hổ danh là huyết thống của gia tộc Ly, ngay tức khắc đột phá giai đoạn sơ khai, đạt đến giai đoạn trung cấp rồi. Phải biết rằng, chỉ có con nhỏ (5) của huyết thống dị thú cao cấp mới có thể trong khoảng thời gian ngắn mà bước vào giai đoạn trung cấp thôi." 125 ở bên cạnh nịnh bợ ca thán.

Rốt cục ai mới là con nhỏ hả! 125 đáng ghét mày mà có tư cách gì mà nói người khác hả.

Bất quá, đột nhiên ý thức nguyên lực tăng lên khiến La Tiểu Lâu cảm thấy vô cùng mừng rỡ, tâm tình rất tốt nên cậu không chỉnh đốn 125 nữa, chỉ là hận không thể ngay lập tức trở về phòng thí nghiệm, dùng ý thức nguyên lực để chế tạo ra mấy hộp năng lượng thử xem.

"Còn nữa, sau này cậu ngàn vận lần đừng tùy tiện phóng thích ý thức nguyên lực quá mức, nếu để người có ý chí phát hiện, thân phận của cậu sẽ không thể giấu được nữa đâu." 125 bỗng nhiên mở miệng nói.

"Sẽ bị phát hiện? Ý của mày là tao không thể sử dụng ý thức nguyên lực trước mặt người khác?" La Tiểu Lâu nhướn mày hỏi.

"Cũng không phải, cậu phải học cách khống chế, không cho phạm vi của ý thức nguyên lực khuếch tán rộng, phải làm giống như huấn luyện viễn trình hư cấu, nếu cậu sử dụng ý thức nguyên lực bao vây tất cả mọi người, những người nhạy bén như Nguyên Tích chắc chắn sẽ phát hiện. Nhưng nếu cậu để ý thức nguyên lực của mình quấn lấy họ, người khác tuyệt đối sẽ không nhận ra được. Dù sao, ý thức nguyên lực của cậu đã cao hơn nhiều con người hiện tại rồi."

"Ừ, hiểu rồi." La Tiểu Lâu bắt đầu suy nghĩ làm thế nào để khống chế ý thức nguyên lực.

Mấy giờ sau, một buổi tối trôi qua, trùng thú lại một lần nữa rút đi.

Để lại người canh phòng ở cửa hang, các chiến sĩ cơ giáp lần lượt vào trong nghỉ ngơi. Lúc này, các chế tạo sư đã chuẩn bị cơm nước thịnh soạn và nước nóng xong xuôi, mỉm cười chào đón họ trở về. Đây coi như là lần đầu tiên các chế tạo sư nguyện ý phục vụ mà không có tí xíu miễn cưỡng nào trong lòng với các chiến binh, người mà từ xưa tới nay họ vẫn thấy chướng mắt.

La Tiểu Lâu đun nóng thức ăn, mang một lọ cá bột khô cậu tự làm ra, sau đó mới ngẩng đầu nhìn Nguyên Tích đang vệ sinh mặt mũi và tay chân.

Tối hôm qua Nguyên Tích chạy ào vào trong hang cứu mình, sau khi La Tiểu Lâu giấu diếm thành công mới phát giác, Nguyên Tích thật lòng lo lắng cho cậu. La Tiểu Lâu vui mừng nhận ra, trước đây cậu chuẩn bị điểm tâm, rồi dọn dẹp nhà cửa, hay xoa bóp các thứ cuối cùng cũng được chút đền đáp.

Người khác mệt đến cực hạn thì bớt chút thời gian vào hang nghỉ ngơi một lát, mà Nguyên Tích thì từ đầu tới cuối chưa nghỉ ngơi phút nào. Lúc này, và xong vài miếng cơm La Tiểu Lâu chuẩn bị, Nguyên Tích mới bắt đầu dựa vào vách đá nhắm mắt nghỉ ngơi.

Hầu như ngày nào cũng không nghỉ, thế nên trên mặt Nguyên Tích hiển thị rõ sự mệt mỏi. Chiến đấu trong thời gian dài, khiến hắn dù có ngồi một chỗ mà toàn thân vẫn kéo căng.

La Tiểu Lâu nhìn Nguyên Tích, đấu tranh tư tưởng trong chốc lát, rồi quyết định đặt tay lên vai Nguyên Tích, bắt đầu xoa bóp.

Lúc La Tiểu Lâu chạm tay lên người, Nguyên Tích lập tức mở mắt, ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị, phát hiện là La Tiểu Lâu mới từ từ nhắm lại. Thuận theo xoa bóp của La Tiểu Lâu, cơ thể của Nguyên Tích cũng dần thả lỏng.

Cuối cùng, Nguyên Tích dứt khoát mở túi ngủ, xoay người nằm xuống, đặt đầu tựa lên đùi La Tiểu Lâu, hai tay ôm lấy thắt lưng cậu, sau đó cọ cọ mặt vào đó, được đằng chân lâu đằng đầu mà nói: "Tiếp đi, trên vai, sau lưng cũng cần xoa bóp nữa." Trong giọng nói còn tuyệt đối mang theo ý vị 'xoa bóp cho anh là phúc khí của nhà em đó.'

Khóe miệng La Tiểu Lâu giật giật, nhưng tay cũng không dừng lại, lực cũng không nhẹ, cơ thể mệt mỏi có thể sẽ cảm thấy đau nhức. Hiệu quả rõ rệt, Nguyên Tích híp mắt lại, giống như con mèo ăn no thoải mái được chủ nhân vuốt ve, chỉ còn thiếu tiếng grừ grừ nữa thôi.

Cả buổi sáng, trong hang động an tĩnh đến dị thường, chỉ thi thoảng phát ra vài tiếng gáy của các chiến binh, chế tạo sư có người ngủ, có người theo dõi tình hình bên ngoài.

Đến trưa, Nguyên Tích mở bừng mắt, tỉnh lại. Tuy mới có bốn tiếng, nhưng sự mệt mỏi đã giảm đi rất nhiều, thực sự khá dễ chịu. Ngẩng đầu, Nguyên Tích phát hiện bởi vì mình vẫn đang ôm thắt lưng La Tiểu Lâu nên khiến nô lệ nhỏ bé không thể nằm xuống ngủ cùng được, chỉ có thể dựa vào vách đá mà gật gà gật gù.

Mặc dù như vậy mà La Tiểu Lâu ngủ vẫn ngon lành như thường, đầu cậu rũ xuống trước mặt Nguyên Tích, cái cằm và cái cổ trắng nõn có thể dễ dàng chạm vào, đôi môi hơi mỏng mím lại khẽ vểnh lên, dưới mắt có quầng xanh nhàn nhạt.

Nguyên Tích hơi ngẩng đầu, khẽ cắn một ngụm lên cổ La Tiểu Lâu, nô lệ nhỏ bé của hắn đúng là mệt muốn chết, bị như vậy mà cũng không tỉnh lại.

Nguyên Tích cảm thấy trong lòng mình mềm mại, nhẹ nhàng đứng dậy, ôm La Tiểu Lâu đặt vào túi ngủ.

Bên cạnh đặt bữa trưa được hâm nóng, hiển nhiên là do La Tiểu Lâu tính thời gian chuẩn bị cho hắn. Nguyên Tích nhíu mày, vẫn là cơm hộp của nhà trường phát, đã lâu rồi hắn chưa được ăn đồ do La Tiểu Lâu làm.

Ăn xong phần cơm đó, Nguyên Tích đứng dậy đi ra ngoài.

Quả nhiên, 10 phút sau đó, bốn phía xuất hiện bóng dáng của trùng thú. Bọn chúng ngoại trừ ban đêm thì cũng có lúc khác ló ra, tần suất xuất hiện quả thật cứ như là đúng giờ ba bữa cơm một ngày.

Nguyên Tích gọi chiếc cơ giáp màu trắng, nhảy lên trèo vào trong ngồi xuống, hiện giờ mọi người đã không còn hoảng loạn giống lúc ban đầu nữa.

Trùgn thú vô hạn? Giết rồi lại giết đã thành thói quen.

Hơn nữa, bọn họ còn luyện tập các chiến thuật phối hợp khác nhau dưới sự bố trí của Nguyên Tích. Trải qua vô số thử thách sinh tử nguy hiểm, tốc độ tay, năng lực ứng biến và phán đoán của mọi người đều đã nâng cao nhanh chóng.

Mà Nguyên Tích vốn thích khiêu chiến, hồi còn ở trường, trong phòng huấn luyện, hắn toàn ưa khiêu chiến đến mức cực hạn, hiện tại đã không còn ở dạng khiến La Tiểu Lâu phải lo lắng vấn đề an toàn nữa, thậm chí còn bắt đầu hưởng thụ cảm giác giết chóc này.

Có nhiều người cũng nghĩ cách như Nguyên Tích, ví dụ như Athes đây này, hiện tại cậu ta đã có thể cố gắng tự mình đấu với một thể biến dị cấp hai cao 10 mét. Có điều, thể biến dị cấp ba xuất hiện gần đây vẫn chỉ có thể giao lại cho Nguyên Tích đối phó.

Sau mấy tiếng đồng hồ, giữa trưa trùng thú đã bị giết hết. Các chiến binh hùng hùng hổ hổ vào hang động, bắt đầu ngủ trưa, buổi tối là một trận đánh ác liệt khác.

Không ai ngờ, cuộc sống cứ như vậy mà duy trì liên tục đến 7 ngày.

Nếu như các chiến binh cơ giáp không có thói quen mang đủ hộp năng lượng thì, cho dù bọn họ có thực lực ghê gớm đến đâu, chỉ sợ đã sớm ngắc ngoải trên tiểu hành tinh này rồi.

Theo thời gian trôi qua, bọn họ đã hoàn toàn tìm ra sách lược thuận lợi nhất để đối phó với trùng thú, ngoại trừ 5 người ở cửa hang, còn lại một đội 5 chiến binh, trong phạm vi nhỏ của trùng thú, tiêu diệt sạch sẽ.

Đây là lần đầu tiên bọn họ hóa thủ vi công (6), từ bị động sang chủ động, hiệu quả cực kỳ tốt. Buổi trưa hôm đó, trận chiến kéo dài thường hai tiếng kết thúc trong một giờ.

Các chiến binh cơ giáp phấn khích không kiềm chế được, Nguyên Tích thiết lập chiến thuật này thật sự rất hiệu quả. Có lẽ bởi vì Nguyên Tích giết trùng thú nhiều nhất, nên mới thể hiểu rõ, tạo ra chiến thuật hữu hiệu ấy.

Không thể không nói, ý thức chiến đấu của Nguyên Tích đích xác là trời sinh, một người sinh ra để làm lãnh đạo!

Các chiến binh cơ giáp đều cảm thấy may mắn nhất chính là được phân nhóm vào đây, qua mấy lần liên lạc gián đoạn, bọn họ biết các nhóm khác cũng bị trùng thú dị thường tấn công, tuy không tử vong, nhưng có không ít người bị thương, hiện tại đang nỗ lực chống đỡ.

Mà cả tổng bộ lẫn tinh cầu An Tắc, vẫn chưa thể liên lạc được một chút nào, đây cũng là một trong những lo lắng của mọi người. Lẽ nào bọn họ đã bị vứt bỏ rồi? Nhưng điều này căn bản là không có khả năng, nhà trường không thể vứt bỏ khoa cơ giáp. Phụ huynh và gia tộc phía sau cũng không thể vứt bỏ họ được.

Bảy ngày sau, nhóm Nguyên Tích đã chia làm hai đội, một đội nghỉ ngơi, một đội chống đỡ trùng thú, cùng lúc đảm bảo chiến đấu thắng lợi mà tất cả mọi người vẫn có thể được nghỉ ngơi sung túc.

Trong hang động, đã không còn bầu không khí kinh hoảng và mệt mỏi nữa, lúc ăn cơm hay nghỉ ngơi, thậm chí thỉnh thoảng còn phát ra tiếng cười nói.

Một lúc sau, cơ giáp chiến đấu liên tục cần được bảo dưỡng giữ gìn, các chế tạo sư cũng bắt đầu bận bịu giúp đỡ.

Chiều hôm nay, La Tiểu Lâu vòng qua vòng lại chiếc cơ giáp màu trắng của Nguyên Tích để chữa trị đơn giản nhất, cậu hâm mộ vuốt ve phần cánh tay của cơ giáp, kim loại màu trắng hiện lên hoa văn mờ ảo, giống như có thể di động, thực sự là một vẻ đẹp riêng biệt.

Đây là chiếc cơ giáp tốt nhất cho tới nay cậu từng thấy, cho dù có là của Trang Dịch nhưng cũng vẫn còn kém xa.

"Tên của nó là gì?" La Tiểu Lâu thích thú không rời ra được, cất tiếng hỏi.

Đang buồn thiu thiu đứng bên cạnh, nghe thấy La Tiểu Lâu hỏi như vậy Nguyên Tích liền liếc mắt, nói một cách kiêu ngạo: "Vân Tiêu, nó là chiếc cơ giáp đầu tiên của anh, cũng là quà sinh nhật cha anh tặng."

Ha, giống con mèo đang khoe khoang cá của nó kìa…

"Nó thật sự rất đẹp, tất nhiên là so với thực lực của anh, cực kỳ xứng đôi, đúng là chiến binh dũng cảm nhất của chúng ta ở đây." La Tiểu Lâu cười híp mắt tán dương.

"Đó là, ờm, sau nay cho phép em thay anh phụ trách chăm sóc Vân Tiêu." Chủ nhân duy trì điệu bộ cao cao tại thượng phân phó, được khen ngợi cái tai đã bắt đầu đỏ lên, nhưng sống chết ứ chịu để cho người khác thấy.

La Tiểu Lâu lặng lẽ dùng một chút ý thức nguyên lực sửa sang lại một vài trục trặc nhỏ bên trong cơ giáp Vân Tiêu, những trục trặc đơn giản này rất khó bị phát hiện để làm sạch, tuy không ảnh hưởng đến việc sử dụng, nhưng đối với bản thân cơ giáp mà nói, khắc phục được vẫn là tốt hơn.

Ít nhất, sau khi La Tiểu Lâu trèo xuống chiếc cơ giáp màu trắng đồ sộ, cảm giác tư thế của Vân Tiêu càng thêm bừng bừng oai hùng.

Lúc này, Athes cứ luôn loanh quanh bên cạnh rốt cục cũng dám tới gần, nhìn La Tiểu Lâu một cái, rồi ra chỗ Nguyên Tích trước, bứt rứt mà nói: "Nhóm trưởng, cơ giáp của tớ có chút vấn đề — nhưng mà, chế tạo sư của tớ rất khó tra ra sự cố, có thể nhờ La Tiểu Lâu nhà cậu qua giúp một tí được không?" Có ngớ ngẩn thì Athes mới không biết trong hai người ai là mới chủ sự quản lí việc nhà.

Sắc mặt của Nguyên Tích không dễ nhìn cho lắm, nhưng lúc nghe thấy cụm từ La Tiểu Lâu nhà hắn, trong lòng lại có phần thoải mái, hê, đúng thế, chính là của mình, là người của mình. Bất luận là chế tạo sư cơ giáp, hay là bản thân La Tiểu Lâu, đều là một người của hắn.

Còn đang chìm đắm trong tâm tưởng suy nghĩ, Nguyên Tích không trả lời, La Tiểu Lâu đổ mồ hôi nhỏ giọng nói: "Em đi xem, sẽ về ngay."

Nguyên Tích hừ một tiếng, nói đến đấy, vẫn chưa bằng lòng lắm, chết tiệt, ngày nghỉ đã giúp Athes mua cơ giáp là đủ rồi, bây giờ lại còn quen thuộc giúp thằng này chữa trị cơ giáp nữa đấy? Đúng là không có ý thức…

Chẳng qua là bị dúm lông của dị vật mắc vào, cũng không phải mạng lưới bên trong có vấn đề, thế nên chế tạo sư cơ giáp của Athes dùng máy kiểm tra mãi mà không tìm ra chỗ mấu chốt, cô bạn đó đành ai oán mà nhìn Athes.

Chiến binh cơ giáp của mình mà lại đi tìm người khác tới sửa, còn có cái gì mất mặt hơn đây.

Athes kỳ thực cũng không muốn cho cô bạn này khó xử, dù sao chị gái cũng đã dặn dò mình phải chiếu cố cho tốt, mà quan trọng hơn là cậu ta cũng không muốn chọc giận Nguyên Tích một tẹo nào, nhưng đây là cơ giáp do La Tiểu Lâu lắp ráp, Kỵ Sĩ có chuyện gì thì tìm La Tiểu Lâu là lựa chọn tốt nhất mà.

Bởi vì Kỵ Sĩ được La Tiểu Lâu làm nên từ những linh kiện vứt đi, nên cậu đặc biệt chú trọng tới tính thực dụng của linh kiện, gắng đạt đến càng rắn chắc càng dùng tốt. Bởi chính vì sự khó tính của mình và sự nghiêm ngặt của Thẩm Nguyên, cho nên Kỵ Sĩ thực ra lại là một chiếc cơ giáp có tính năng rất tốt, thậm chí còn tốt hơn nhiều cơ giáp cấp hai bình thường.

Nhờ Athes hỗ trợ, gỡ dị vật mắc trên đùi một linh kiện, dọn sạch giáp xác của trùng thú, sau đó lắp ráp lại. Cuối cùng khi đang nhỏ dịch bảo vệ lên mặt ngoài của cơ giáp, La Tiểu Lâu mới nói: "Không có vấn đề gì nữa."

Athes cảm ơn, La Tiểu Lâu cũng không nán lại lâu, quay thẳng vào trong, cậu cảm thấy lúc mình đi khỏi, dáng vẻ của Nguyên Tích hình như không được tốt cho lắm…

Mà tất cả các chiến binh lẫn chế tạo sư ở bên cạnh đang theo dõi thì lại bắt đầu thì thà thì thụt với nhau.

"Hóa ra sinh viên của lớp 10 cũng không kém cỏi lắm nhỏ."

"Ờ đấy, không hổ là người của nhóm trưởng chúng ta, vốn dĩ không phải bị hấp dẫn bởi mỗi nhan sắc, nhìn người thật đúng là tinh mắt."

"Này, thằng ấy có cái nhan sắc nào… Bà nói như thế là sỉ nhục nhóm trưởng đại nhân vĩ đại của chúng ta đó!"

Ê ê! Mấy người não tàn này! Bản lĩnh của tôi đều phải quy hết công cho Nguyên Tích à?!

(1) nguyên văn là phiến tình: phiến là vỗ, đập, kích động, xúi giục tình trong tình cảm, tình ái, tình ý, tình…. dục (tình nào tùy các bạn chọn]]]]]])

(2) Ngôn tình: loại tiểu thuyết của Tung Của về tình cảm nam nữ (xời, thừa hơi, ai đọc đm mà ko biết ngôn tình là cái đinh chi)

(3) Inuyasha (Khuyển dạ xoa): là nhân vật chính trong bộ manga nổi tiếng cùng tên của công chúa manga Rumiko Takahashi, ai là otaku khỏi giải thích, có điều tớ chưa đọc bộ này nên hổng biết chú thích ra sao, bất quá, nó nổi tiếng thế rồi khỏi phải nói, còn ai muốn biết rõ thì lên wiki đây.

(4) Phúc họa tương ỷ: có nghĩa là may họa lẫn lộn, tương đương với câu 'trong cái rủi có cái may'.

(5) nguyên văn là ấu tể: ấu có nghĩa tuổi nhỏ, trẻ con tể là con trai, thú vật nhỏ.

(6) Hóa thủ vi công: chuyển thủ thành công, từ phòng thủ sang tấn công.

56. Chương 56

´NG CHẾ

Đến ngày thứ mười bảy, Nguyên Tích quyết định di dời về phía trước, hiện tại bọn họ đã nắm chắc thời gian trùng thú trở lại để bảo vệ tốt các chế tạo sư cơ giáp rồi. Hơn nữa, bọn họ hoàn toàn có thể tìm được nơi nghỉ ngơi an toàn trước khi trời tối.

Như vậy, vừa có thể hoàn thành mục tiêu tìm kiếm máy thu thập thông tin, lại vừa có thể tụ họp với nhóm khác.

Cuối cùng trong hai ngày gần đây, La Tiểu Lâu cũng liên lạc được với Điền Lực, nói vài câu hỏi han tình hình trước, bên kia Điền Lực ồn ào lớn tiếng: "La Tiểu Lâu, ông khỏe chứ? Cơ mà có Nguyên Tích với Athes thì cho dù có èo uột, chắc cũng chẳng có vấn đề gì đâu nhờ."

"... Tôi nhớ ông là chế tạo sư cơ giáp, chứ có phải là nhân viên chiến đấu đâu ấy nhỉ?" La Tiểu Lâu trả lời.

"Ô hay, đừng có nói thế, cho dù tôi là chế tạo sư cơ giáp dưng mờ sức lực tôi cũng khá hơn ông nhiều. Lúc trùng thú xuất hiện, tôi là một những đứa có thể lực tốt trong nhóm, chạy trốn nhanh nhất." Điền Lực hì hì cười rộ lên.

"Đó, chỉ có đến lúc chạy trối chết ông phát huy tiềm lực của mình thôi." La Tiểu Lâu đóng gói xong đồ đạc, vừa tựa lên vách đá nghỉ ngơi vừa châm chọc, nhưng trên mặt đều là ý cười, bọn họ sắp sửa thoát khỏi cái hang động quái đản này rồi.

"Ế, thể lực tôi tốt sẵn, nếu không bị hạn chế cấp bậc gen, có lẽ tôi đã là một chiến binh cơ giáp trời sinh rồi. Ài, gen cấp C+, thực ra có thể dựa theo cấp B- mà xoay sở, nếu tôi mà vào khoa cơ giáp, không chừng bây giờ đã sớm trở thành nhân vật trâu bò rồi." Điền Lực ở đầu bên kia vô cùng bùi ngùi.

La Tiểu Lâu rùng mình một trận, nhanh chóng cắt đứt dòng thương cảm của Điền Lực, "Được rồi, bảo ông béo ông ngay lập tức xù lông, ai thèm cộng trừ phân chia cấp bậc gen với ông làm gì. Nói cái gì có ích hơn đi, bên các ông không có việc gì chứ."

Âm thanh bên chỗ Điền Lực đột nhiên trở nên ầm ĩ, qua một hồi lâu mới nói: "Không có việc gì, cơ mà đồ ăn không đủ. Tụi tôi có thể kiên trì được nhiều ngày như vậy, kỳ thực toàn là phải dựa vào một mình nhóm trưởng chống đỡ cho, cậu ấy mà ngã xuống là toàn nhóm đi tong luôn. Nói thực sự, tham gia đợt tập huấn lần này đúng là không công toi, sau này có cơ hội, tôi vẫn muốn theo nhóm trưởng La."

"La Thiểu Thiên?" La Tiểu Lâu thấp giọng hỏi.

"Ờ, tuy tính tình nhóm trưởng La hung bạo, cơ mà thế mới đúng là đàn ông, lại nói tiếp, hai người đều họ La, mà sao ông lại kém tắm như thế hả?" Điền Lực tâng bốc nửa ngày, sau cũng không quên dìm hàng La Tiểu Lâu một hai câu.

La Tiểu Lâu bất ngờ, cấp tốc nói: "Làm sao mà tôi so được với cậu ta chứ."

"Ờ, ưu điểm duy nhất của mình ông tự tìm hiểu lấy đi, được rồi, anh không thèm nói chuyện với chú mày nữa, tụi anh sắp hành quân cấp tốc tiếp đây." Điền Lực mắng một câu, thấy đã bắt đầu có tiếng chạy.

La Tiểu Lâu nhíu mày, nghĩ đến người của La gia, bản năng cậu có chút không thoải mái lắm, đương nhiên, La Thiểu Thiên ít xuất hiện trước mặt cậu nhất. La Tiểu Lâu xoa nhẹ ấn đường, tắt máy thông tin, sau đó phát hiện Nguyên Tích đang đứng ở cửa hang nhìn mình.

"Chúng ta lập tức xuất phát." Hiếm khi nào Nguyên Tích không truy hỏi cậu liên lạc với ai, chỉ nói một cách bình thường.

La Tiểu Lâu gật đầu, đồ của cậu cơ bản đều ở chỗ Nguyên Tích, hiện tại ngoại trừ mấy cái hộp dự trữ mang theo tùy thân, còn lại là súng hạt nhân tầm ngắn của Nguyên Tích đưa cậu, cũng chẳng có cái gì quan trọng khác.

"Có chuyện gì nhớ phải mở lồng năng lượng, lúc trùng thú chưa xuất hiện, anh sẽ canh giữ bên mọi người, không cần phải lo lắng." Nguyên Tích nhìn sắc mặt tái nhợt của La Tiểu Lâu, nói thêm.

Chẳng nhẽ Nguyên Tích nghĩ cậu đang sợ hãi? La Tiểu Lâu trừng mắt nhìn, nói: "Dĩ nhiên rồi, anh yên tâm đi, em sẽ không làm anh mất mặt đâu."

Nguyên Tích nhìn chằm chằm cậu, lộ vẻ buồn bực, cuối cùng tàn bạo nói lại: "Lúc nào em chả làm cho anh đủ mất mặt, anh quen từ lâu rồi! Ý của anh là, gặp nguy hiểm thì có thể tới tìm anh!"

La Tiểu Lâu trợn mắt há hốc miệng mà nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Nguyên Tích, thành thật gật đầu: "Không tìm anh em còn tìm ai nữa?"

Nguyên Tích hài lòng nheo mắt, nói: "Đương nhiên, em biết cái này là tốt, em là người do anh nuôi dưỡng, cho nên anh sẽ gách vác trách nhiệm cho em."

Nhìn mọi người xung quanh đang dựng thẳng lỗ tai lên nghe ngóng, khóe miệng La Tiểu Lâu giật giật, này, anh không thể nói nhỏ đi được một chút à, người khác không biết tưởng là anh nuôi con dâu từ bé đấy!

Lúc này nhóm trưởng Vương Kinh và Ngô Vĩnh đến báo cáo, toàn bộ mọi người đang chờ xuất phát.

Nguyên Tích không nói gì nữa, kéo La Tiểu Lâu ra ngoài, trên mặt đất toàn là thi thể của trùng thú vừa bị tiêu diệt, mọi người chịu đựng cơn buồn nôn, giữ vững đội hình.

Không có ai dị nghị, điều này chứng minh Nguyên Tích cực kỳ tự tin ở thể năng của mình, không ở gần cơ giáp cũng sẽ không gặp nguy hiểm: hành động của Nguyên Tích cực nhanh, trong nháy mắt trùng thú xuất hiện là hắn đã ngồi vào trong khoang điều khiển của cơ giáp Vân Tiêu rồi.

Quan sát máy kiểm tra, Nguyên Tích tìm được phương hướng của máy thu thập thông tin họ cần tìm, mọi người bắt đầu lên đường.

Vách núi bên này xuất hiện cây cối và đồng cỏ, sự rung động của cơ giáp di chuyển trên mặt đất làm kinh động tới chim chóc và cả lũ trùng thú trong rừng.

Loài thú tập kích đến gần bọn họ đều bị các chiến binh cơ giáp giết chết, trùng thú bị chém đứt vứt đi, chim thì được giữ lại, bổ sung vào phần ăn trưa, bọn họ đã phải gặm lương khô của nhà trường trong một thời gian quá lâu rồi.

Tới trưa, bọn họ không tìm được hang động, chỉ có thể nghỉ dưới một ngọn núi đồ sộ, để chế tạo sư cơ giáp ở vòng trong, cứ như vậy mà phòng thủ ba mặt là được.

Trước lúc chuẩn bị cơm trưa, Mộ Thần đã tới trước, cậu ta kiểm tra thi thể, khẽ nhăn mi, khuôn mặt tràn ngập vẻ khó hiểu.

"Sao vậy? Có chỗ nào bất thường à?" Nhóm phó Vương Kinh qua hỏi han, lúc trước, sau khi cái cậu Mộ Thần vẫn luôn vô cùng âm trầm của khoa cơ giáp này dự đoán trước được bão hạt nhân, mọi người đã bắt đầu có cái nhìn khác.

"Bão hạt nhân kéo tới tiểu hành tinh này xem ra cũng không phải là ngẫu nhiên, mà là bình thường, vậy cũng giải thích rõ vì sao thực vật La Tiểu Lâu tìm được đều chứa một lượng phóng xạ rất nhỏ. Dưới tình hình này, trùng thú không thể tránh khỏi việc bị ảnh hưởng, nhưng hiện tại xem ra, chim chóc không có việc gì." Mộ Thần híp mắt nhìn xung quanh, chậm rãi nói: "Điều này chỉ ra, trên tiểu hành tinh này, có một nơi an toàn."

Vừa dứt lời, xa xa vang lên tiếng gào thét.

"Mẹ nó, sao không chờ lúc tụi ông cơm nước xong mới trở lại chứ!" Vương Kinh chửi bới, lập tức bỏ qua chuyện khác, triệu cơ giáp xông ra bên ngoài.

Kỳ thực, để chống đỡ trùng thú, bọn họ thường chuẩn bị bữa trưa sớm hơn. Thế nhưng lúc này đây, trùng thú vậy mà lại cũng xuất hiện sớm theo.

Các chiến binh cơ giáp nguyền rủa xui xẻo, còn các chế tạo sư thì tiếp tục chuẩn bị bữa trưa, lúc này, dù có thế nào thì bọn họ cũng chẳng thể giúp ích được gì.

Bởi vì lần đầu tiền đóng quân dã ngoại bên ngoài, cần phòng thủ ba mặt, không có chiến binh cơ giáp ở lại bên trong nghỉ ngơi, toàn bộ đều tham gia. Sau một hồi lúng túng, rốt cục cũng kiểm soát được cục diện.

Trái ngược lại, có một vài chế tạo sư cơ giáp lần đầu tiên ngửi thấy mùi máu tanh chảy đầm đìa từ xác chết xung quanh, cơn buồn nôn trào đến, có người không nhịn nổi nôn thốc nôn tháo.

La Tiểu Lâu đã có kinh nghiệm một lần, hoàn toàn không còn sợ trùng thú nữa, cậu sợ mình đột nhiên biến thân hơn. Bởi vậy, cậu thản nhiên hết sức, chuyên chú vào việc vặt lông chim, móc nội tạng, bắt đầu nướng thịt. Tưới thêm chút muối và gia vị đơn giản lên, vậy mà hương thơm cũng bay tứ phía.

"Nè, tôi vừa nghĩ ra một thành ngữ, 'Nơi đây vô thú…" 125 mừng rỡ báo cáo kết quả học tập của vài ngày hôm nay, nó vẫn luôn bị La Tiểu Lâu bắt phải học từ ngữ và ngữ pháp.

Mẹ mày! Mày mới là thú! Cả nhà mày đều là thú! Tay cầm đoản kiếm mổ bụng con chim tiếp theo của La Tiểu Lâu tàn bạo hơn…

Không ít chế tạo sư cơ giáp đều trợn mắt há hốc mồm nhìn La Tiểu Lâu chẳng bị ảnh hưởng tẹo mà vẫn vô tư chuẩn bị đồ ăn, từ đáy lòng dấy lên sự bội phục vô cùng thần kinh thép của vị này —— Không hổ là người được nhóm trưởng chúng ta lựa chọn nha!

Mùi máu tanh tưởi bên ngoài lẫn lộn với mùi thơm của thức ăn, càng khiến người ta không thể chịu đựng được hơn. (em cũng vái anh!!!)

Các chiến binh cơ giáp nhanh chóng phát hiện ra trận tập kích sớm hơn này của lũ trùng thú có điểm bất thường, đó chính là, từ đầu đến cuối, chúng toàn lực tấn công duy nhất một người.

Đúng vậy, chính là một chiếc cơ giáp màu xanh đậm.

Cho dù chiếc cơ giáp đậm màu này có trốn vào sườn trong, nhưng nó vẫn là đối tượng trọng điểm chú ý của lũ trùng thú.

Nguyên Tích liếc nhìn hướng đó, hỏi: "Mộ Thần?"

Một hồi lâu sau, trên kênh truyền tin công cộng vang lên tiếng trả lời, giọng nói gấp gáp hổn hển, "Nhóm trưởng, là tôi." Mộ Thần vẫn biểu hiện khá giống với thường ngày, bị tập thể trùng thú tấn công khiến cậu ta chịu nhiều đau đớn.

"Nhóm trưởng, như vậy không được, không thể để Mộ Thần quay lại trước sao?" Vương Kinh sốt ruột hỏi.

Nguyên Tích còn chưa nói, Mộ Thần đã thở hổn hển, nói dồn dập: "Không cần, phản ứng của chúng rất kỳ lạ, vừa hay chúng ta có thể lợi dụng được một chút, nhóm trưởng, anh xem thế nào?"

Nguyên Tích mỉm cười, các chiến binh cơ giáp không khỏi run lên, với vị nhóm trưởng cấp S tuấn mỹ dị thường này, trong lòng lúc trước chỉ là kính nể, giờ đã thêm nhiều phần sùng kính và yêu quý, thậm chí gần đây, ở chung với nhau, họ càng thêm hiểu rõ Nguyên Tích hơn.

Một lần Nguyên Tích mỉm cười là trước khi sảng khoái giết chóc, lần đó, bọn họ dùng chiến thuật mới nhanh nhất bao vây toàn bộ trùng thú.

"Mộ Thần, cậu tiến về phía trước, mở toàn bộ năng lượng cho hệ thống phòng ngự, đội 1 đội 2, chờ lúc trùng thú tới thì bắt đầu vây quanh, sau đó quét sạch. Đội 3, ở bên ngoài tiếp ứng, đội 4 bảo vệ doanh trại." Nguyên Tích bố trí từng việc một.

Hắn vừa dứt lời, Mộ Thần đã bay ra ngoài, sau đó đội 1 đội 2 tản ra bốn phía.

Đây quả thực không thể gọi là một trận chiến đấu, mà giống với một vụ tàn sát hơn.

Trùng thú chen lấn bổ nhào về phía Mộ Thần, không thèm để ý tới các chiến binh cơ giáp phía sau, tiếp đó, dĩ nhiên là chúng bị chết nhanh hơn so với lúc bình thường.

Trận chiến trước bữa trưa này, kết thúc sớm hơn thường ngày.

"Chết tiệt, lũ đần độn này, gần như không có một chút chỉ số thông minh nào."

"Ha ha, theo phương diện khác mà nói, Mộ Thần, tóm lại là cậu bảo thứ kia nhắm vào cậu hơn à? Chung quy có lẽ nào là muốn cướp đoạt đem về làm áp trại phu nhân không?"

Mọi người cười ồ lên, Mộ Thần hướng về phía Nguyên Tích và mấy nhóm phó vừa tới.

Vương Kinh không quá tình nguyện dịch sang bên cạnh, nhưng cậu ta cứ mặt dày, dùng danh nghĩa bàn chuyện mà ngồi ăn chực, biết làm sao được, tên lớp 10 này làm cơm khéo tay quá đi, so với thức ăn thường ngày mọi người ít để ý mang ra kia, thật đúng là một trời một vực.

Nguyên Tích lạnh lùng nhìn đám người thòm thèm đống thức ăn thuộc về mình, sau đó mới quay sang phía Mộ Thần, hỏi: "Cậu có manh mối gì không? Về trọng điểm tấn công của chúng ấy."

Mái tóc dài của Mộ Thần vẫn che mất tầm nhìn của con ngươi, điều này khiến người khác không nhìn rõ ngũ quan của cậu ta, chỉ có thể thấy mặt cậu ta rất trắng, đôi môi mỏng bình thường luôn nhếch lên, phần lớn thời gian là diện một khuôn mặt vô cảm.

"Vẫn chỉ là đoán mò thôi, thứ nhất, trên người tôi có thứ gì đó hấp dẫn lũ sâu bọ này, tôi trở về đã kiểm tra qua, không tồn tại khả năng này, bởi nếu có thì lúc trước cũng đã bị rồi. Thứ hai, tôi nghĩ lại những lời tôi nói trước đó, tôi có nói, trên tiểu hành tinh này có nơi an toàn, sau đó thì một lũ côn trùng tuôn ra, tập trung truy sát, phỏng đoán này — khá quái dị, đó chính là chúng có thể hiểu lời nói của tôi, muốn giết người diệt khẩu."

Mộ Thần lẳng lặng nói, đám người ăn chực bắt đầu sởn hết cả gai ốc lên.

Vương Kinh cười gượng hai tiếng, hỏi: "Điều đó sao có khả năng chứ? Tôi thấy không có một con vật nào ngu xuẩn hơn chúng đâu, nếu không thì chúng đã không để chúng ta giết sạch sẽ dễ dàng như thế này được."

Nguyên Tích không nói gì, chỉ nhìn ra xa suy nghĩ.

"Còn có một khả năng cuối cùng nữa, có loài khác nghe hiểu lời chúng ta nói, không muốn chúng ta phát hiện ra bí mật của tinh cầu này. Vì vậy mới thúc giục trùng thú giết người diệt khẩu."

Mộ Thần lẳng lặng nói thêm.

Lần này đến lượt Ngô Vĩnh run rẩy, cậu ta dịch sang bên cạnh Vương Kinh hai bước, thực lực của người này không coi là cao, diện mạo có khuynh hướng hiền lành mà sao lại cho ra suy luận khủng bố thế này chứ!

Nguyên Tích gật đầu, rốt cục cũng cất tiếng: "Khả năng cuối cùng rất có lý, trước khi thoát khỏi tiểu hành tinh này, cậu phải ở lại tận cùng bên trong, chỉ khi nào cần đến thì cậu mới được ra ngoài."

Mộ Thần gật đầu, nhận miếng thịt quay to bự của La Tiểu Lâu đưa cho, bình tĩnh cảm ơn, rồi xoay người ra chỗ khác.

Mà những người đang chờ thịt quay ở chỗ này còn có Athes, cô bạn chế tạo sư của Athes, Vương Kinh và Ngô Vĩnh thì toàn thân lại bắt đầu không được tự nhiên, mọi người đều chờ xin La Tiểu Lâu gói một miếng thịt to mang đi, sau khi tranh giành dọa dẫm nhau mới tản đi hết.

Nguyên Tích trợn mắt nhìn thịt chim đang nướng trên lửa, sắc mặt tối sầm, cho đến khi La Tiểu Lâu xé miếng thịt quay vàng óng ánh thành từng miếng nhỏ, bày đầy ra một đĩa, mới hơi hơi dịu xuống.

"Anh nếm thử trước không?" La Tiểu Lâu cười tủm tỉm.

Nguyên Tích nghiêng đầu, liếc nhìn La Tiểu Lâu đang lấy lòng, nhận thịt quay của nô lệ nhỏ bé đưa cho, chậm rãi nhâm nhi thưởng thức.

"Sao nào, tay nghề của em vẫn còn được đấy chứ. Tất nhiên không đến mức đặc biệt lắm, nhưng em sẽ nỗ lực nâng cao hơn nữa. Nếu anh đồng ý, em cũng có thể nấu cơm suốt cho anh, cho đến khi tìm được người làm mới thì thôi. Khụ, như vậy, nếu sau này em có phạm sai lầm chỗ nào, anh sẽ đại nhân đại lượng tha thứ cho em chứ?" La Tiểu Lâu nói một cách rất nhỏ nhẹ ấm áp mà đầy hấp dẫn, chính thế, đây là mưu tính của cậu.

Sau khi phát hiện mọi người gần như không quá quan tâm đến chuyện nấu cơm, La Tiểu Lâu bỗng nhiên nghĩ ra cậu nên dùng tài nguyên hiện tại để nịnh nọt Nguyên Tích, nếu không sau này thân phận bị bại lộ, một người giúp đỡ cũng chẳng có mất.

Đơn độc lẽo đẽo vác theo số phận dính huyết thống dị thú quái đản như vậy, về sau bị tất cả nhân loại truy sát, bắt được đem đến phòng thí nghiệm, mỗi ngày bị cắt một miếng, xẻo một tí… Vậy thì thật đúng là bi kịch!

Nguyên Tích suýt chút nữa thì bị nghẹn thịt quay! Làm, làm sao mà đến lúc ăn uống lại thổ lộ chứ, lại còn nói một mực ở bên cạnh mình, sẽ vì chính mình mà ra sức học những món ăn mỹ vị các thứ — Trời ơi, mẹ mà nói ra những lời này, cam đoan bố sẽ sung sướng đến phát điên lên cho mà xem —— Chính mình cũng không cấm người ta nói, quả nhiên thích người khác thì lúc nào cũng sợ bị vứt bỏ mà.

Nguyên Tích đỏ bừng mặt nhìn chằm chằm La Tiểu Lâu, cảm thấy nói cái gì cũng đều không thích hợp, cuối cùng hung dữ cất tiếng: "Mặc kệ em có ngốc nghếch nhỏ yếu thế nào, anh cũng sẽ không có ý định vứt bỏ em đâu."

Suy nghĩ chút nữa, giống như tuyên thệ bồi thêm một câu: "Em vẫn luôn ở bên anh, cho dù không theo thì cũng đừng làm nũng như thế này chứ."

Tay chọc thịt quay của La Tiểu Lâu suýt nữa thì không cầm nổi, làm, làm nũng? Là ai thấy đồ ăn bị người khác ăn mất thì mất hứng! Là ai vừa bưng một đĩa thịt quay vừa mang theo ánh mắt cầu xin bình yên thuận lợi! Rốt cục ai mới làm nũng hả!

Mạch suy nghĩ của hai người này, kỳ thực, căn bản là chẳng cùng trình độ với nhau…

57. Chương 57

´U VIỆN

Ăn cơm xong, Nguyên Tích và La Tiểu Lâu dựa vào nhau ngủ trưa, tiếp đó khi trời tối đến, Nguyên Tích lại chỉ huy mọi người thức trắng đêm giết trùng thú. Lần đầu tiên ở ngoài vào ban đêm, các chiến binh cơ giáp không được nghỉ ngơi.

Trừ lần đó ra, cũng không khác với những lần ở trong hang động lúc đầu lắm. Ban đêm khi ngủ, gió núi vẫn thỉnh thoảng thổi qua, La Tiểu Lâu không dám thò ra ngoài, bên người không có con mèo tinh kiêu ngạo, cũng không có cảm giác ấm áp lúc trước — Tuy cậu hay mất ngủ, nhưng ngủ một mình cũng tốt.

Kỳ thực ngoại trừ La Tiểu Lâu, người có thể ngủ ngon lành trong lúc khắp bầu trời thê thảm và nguy hiểm như vậy, chẳng có mấy ai. Đa số các chế tạo sư cơ giáp đều ngồi bên lửa trại, vừa cổ động cho các chiến binh, vừa sưởi ấm.

Bởi vậy, khi Nguyên Tích sáng sớm trở về thấy La Tiểu Lâu vừa trắng lại vừa mềm vẫn còn nằm mơ mơ màng màng trong túi ngủ, hận không thể nhào xuống cắn vào cái miệng kia.

Có điều, tình cảnh như thế này cũng khiến Nguyên Tích cảm thấy rất hài lòng, trộm nhìn nô lệ của mình được chăm sóc khá tốt. La Tiểu Lâu dụi mắt thức dậy chuẩn bị điểm tâm, Nguyên Tích còn phải ăn nhanh để tranh thủ thời gian đi ngủ, cậu cũng không muốn làm lỡ giấc ngủ quý giá của Nguyên Tích.

Cứ như vậy, bọn họ dựa theo chỉ thị của máy thăm dò, vừa đi vừa giết trùng thú, mọi người dần dần thấy quen hơn. Rời khỏi hang động là quyết định chính xác, các chiến binh cơ giáp vẫn luôn tiến bộ rõ rệt, giờ bọn họ đã có thể chia ra 5 người ngủ tối, cho dù số người được nghỉ chưa đến một nửa, nhưng ban đêm cũng có thể thay phiên nhau ngủ ngon một giấc.

Cuối cùng, tới ngày thứ 25, rốt cục bọn họ cũng tìm ra máy thu thập thông tin của nhóm.

Mọi người reo hò, thậm chí có một vài cô bạn còn rơi nước mắt vui mừng, cuối cùng cũng có thể thoát khỏi nơi đây, kết thúc tháng ngày địa ngục rồi. Nhưng nghĩ đến chuyện phải xa rời nhóm trưởng thì lại cực lực không muốn, đúng là lậm quá rồi…

Điều khiến mọi người sung sướng hơn chính là, ngày thứ hai sau khi tìm được mục tiêu, từ tiểu hành tinh cuối cùng cũng liên lạc lại được với tổng bộ tinh cầu An Tắc.

Mọi người ở An Tắc cũng gần như phát điên lên rồi, nhất là phụ huynh và trường học. Hóa ra cơn bão hạt nhân không chỉ ảnh hưởng tới tiểu hành tinh, mà phạm vi khuếch tán phá hoại còn lan ra tới cả các tinh hệ

xung quanh, cơn bão hạt nhân có quy mô lớn nhất từ xưa đến nay khiến hệ thống thông tin của tinh cầu An Tắc gần như tê liệt!

Bão hạt nhân không ngừng tạo ảnh hưởng nghiêm trọng liên tiếp, vậy nên đó cũng là nguyên nhân vì sao tổng bộ vẫn chưa phái phi thuyền cứu viện tới.

Hệ thống thông tin của tinh cầu An Tắc vừa chữa trị xong liền lập tức liên lạc với đội tập huấn phương xa, nơi đầu sóng ngọn gió của các sinh viên.

Thậm chí có người đã bắt đầu nghi ngờ con em mình đã lành ít dữ nhiều, phụ huynh lại càng thêm nức nở, kéo nhau đến uy hiếp nhà trường với pháp luật, xã hội hiện nay, có một đứa con là một điều cực kỳ khó khăn.

Học viện St.Miro bị mây mù che phủ một thời gian, tin vui bỗng truyền về, toàn bộ sinh viên xuất ngoại tập huấn trên tiểu hành tinh, 31 em bị thương, không có thương vong!

Tổng bộ tinh cầu An Tắc hoan hô một trận, cả học viện St.Mirocùng nhau chúc mừng, đây chính là khoa cơ giáp và khoa chế tạo cơ giáp tự hào nhất của bọn họ! Trong cơn nguy cấp khủng khiếp, các sinh viên vẫn kiên trì sống sót!

Mà theo thông tin hồi âm, lũ trùng thú dường như cũng không chịu quá nhiều khống chế phóng xạ, nổi loạn như thường lệ nữa. Khi phóng xạ qua đi, trùng thú biến dị bắt đầu trốn sâu vào trong hang động, hiện muốn giết chúng, chỉ có thể chủ động chui vào đó, những cửa hang càng lớn thì bên trong lại càng sâu.

Tất cả tựa hồ lại trở về như lúc ban đầu khi họ mới đặt chân lên tiểu tinh cầu này, mọi thứ đều yên lặng mà đẹp đẽ. Thảm thực vật bị bão hạt nhân phá hủy triệt để nay lại đâm chồi nảy lộc tươi tốt, mặt đất bừng bừng sức sống.

La Tiểu Lâu suýt nữa thì cũng bị tốc độ sinh trưởng của đám cây cối làm cho hoảng sợ, thực sự rất nhanh. Nếu ở trên địa cầu, thực vật chắc chắn sẽ không sinh sôi nhanh như vậy, mà chậm chạp từng chút một.

Nếu như là địa cầu…

La Tiểu Lâu ngây ngẩn, ý thức mình đang hồi tưởng quãng thời gian khi xưa, trong lòng nhất thời trào dâng thương cảm, địa cầu, cậu còn có thể trở về nơi đó được nữa không?

"Tôi giúp cậu tài liệu ông già kia đưa cho rồi, còn nữa, tôi vừa quét một lượt, phía sau 200 mét ngọn núi này có một chỗ cực rộng chứa nguyên liệu cấp bốn, cỏ Tinh La." 125 ngó thấy xung quanh không có ai, lập tức thò ra, nó muốn bảo La Tiểu Lâu tìm nguyên liệu chữa trị giúp nó, nhưng mà không dám…

Đang hiếm khi nào có chút thương cảm, La Tiểu Lâu nghe thấy thế thì lập tức trở nên vui mừng, quăng thương cảm ra sau, nguyên liệu cấp bốn, một chỗ cực rộng? Cái khái niệm gì đây — đồng Liên bang ở khắp nơi đang chờ đón cậu đó.

Hiện tại mối nguy đã được xua tan, chế tạo sư cơ giáp đã có thể được tự do hoạt động.

Một thời gian La Tiểu Lâu cảm thấy tâm tư ngứa ngáy, khó nhịn được, bèn quyết định đi xem, dù sao cậu cũng có lồng năng lượng của Nguyên Tích, mà khoảng cách cũng không quá xa, nếu thấy bất ổn thì vẫn có thể gọi người đến cứu.

La Tiểu Lâu bèn đứng dậy đi ra ngoài.

Trong khi La Tiểu Lâu hướng tới mục tiêu, một chiếc cơ giáp màu đen tinh khiết đang giằng co với hai con trùng thú biến dị cấp ba.

Vừa mới đó, nhóm 2 cuối cùng cũng hoàn thành nhiệm vụ. Nhận được tin phi thuyền của nhà trường sẽ mau chóng đến khiến mọi người sung sướng bắt đầu chúc mừng nhau. Sau khi xác nhận bốn phía an toàn, La Thiểu Thiên rời đội ngũ, cậu ta muốn qua nhóm khác xem tình hình.

Nhưng La Thiểu Thiên thật sự không ngờ tới, giờ mà vẫn còn trùng thú biến dị cấp cao hoạt động ở bên ngoài!

Hôm trước cậu ta đã dùng hết hộp năng lượng cấp bốn cuối cùng, hiện tại trong cơ giáp còn hộp năng lượng cấp ba, nhưng lại chỉ còn một nửa năng lượng.

La Thiểu Thiên lạnh lùng nhìn trùng thú cao 14, 15 mét trước mặt, rút trường đao phía sau. Không thể dùng đạn năng lượng được nữa, điều đó sẽ khiến tiêu hao năng lượng rất nhiều.

…

La Tiểu Lâu hưng phấn, dựa theo chỉ dẫn của 125 bước nhanh tới trước, cậu phải đi nhanh về nhanh, có lẽ phi thuyền đã tới đón bọn họ rồi, chà chà, cậu nhớ cái bồn tắm rộng rãi có chức năng xoa bóp ở nhà mình quá.

La Tiểu Lâu đang xoay người ra chỗ ngoặt thì nhìn thấy một chiếc cơ giáp màu đen ngã xuống mặt đất, mà xung quanh, là tứ chi và sừng vòi thô to cùng hằng hà những khối thịt của trùng thú rơi lả tả.

La Tiểu Lâu khựng lại, nhìn chằm chằm vào chiếc cơ giáp đó.

Đó là một chiếc cơ giáp cực kỳ cao cấp, cao cấp đến mức nhìn một lần thì sẽ rất khó quên được hình dáng của nó.

La Tiểu Lâu đương nhiên biết, bên trong chiếc cơ giáp đó là La Thiểu Thiên, người cậu không muốn liên quan đến nhất của La gia.

La Tiểu Lâu nắm chặt tay, cậu — cậu không muốn quan tâm tới người La gia. La Tiểu Lâu cất bước sang nơi khác, chỗ đó còn đang có một mảng nguyên liệu cấp bốn đợi cậu, so với La Thiểu Thiên, nguyên liệu đáng yêu hơn nhiều.

Cơ mà, La Tiểu Lâu đi được một bước, giọng nói của Điền Lực bỗng vang lên bên tai.

'Tụi tôi có thể kiên trì được nhiều ngày như vậy, kỳ thực toàn phải dựa vào một mình nhóm trưởng chống đỡ cho, cậu ấy mà ngã xuống là toàn bộ nhóm đi tong luôn.'

'Nói thực sự, tham gia đợt tập huấn lần này đúng là không công toi, sau này có cơ hội, tôi vẫn muốn theo nhóm trưởng La.'

'Tuy tính tình nhóm trưởng La hung bạo, cơ mà thế mới đúng là đàn ông, lại nói tiếp, hai người đều họ La, mà sao ông lại kém tắm như thế hả?'

Bước chân La Tiểu Lâu dừng lại, quả thực bọn họ kém nhau rất nhiều, điều này cũng chẳng sao. La Tiểu Lâu cậu không có chí lớn gì, chỉ cần sống tốt là được. Tất nhiên, nếu có cơ hội, cậu cũng muốn giống như một người đàn ông, điều khiển cơ giáp chiến đấu. Cậu không muốn có bất kỳ mối quan hệ nào với La gia, như thế sẽ chỉ làm cậu càng thêm nguy hiểm hơn thôi.

Thế nhưng, hiện tại đang là tập huấn, Nguyên Tích và La Thiểu Thiên cũng sẽ không vứt bỏ đồng bạn. Cậu —— chí ít là vì Điền Lực, cậu cũng không nên bỏ một người tên là La Thiểu Thiên ở lại chỗ này được.

La Tiểu Lâu nhắm chặt mắt, xoay người trở lại.

Trước đó kiểm tra đơn giản cơ giáp, ngay cả hệ thống phòng ngự cũng không khởi động, La Tiểu Lâu lập tức mở khoang điều khiển.

Ngay tức khắc đập vào mắt là một mái tóc trắng kiêu ngạo, sau đó là dòng máu tươi chói mắt trên thái dương.

La Tiểu Lâu cẩn thận kiểm tra những nơi khác của La Thiểu Thiên, ngoại trừ trên đầu có một cái lỗ lớn, cổ tay trái bị thương nghiêm trọng, cũng không còn vết thương nặng nào khác. La Tiểu Lâu nhìn thoáng qua bốn phía, sau khi xác định không còn nguy hiểm, cậu bèn cố sức kéo La Thiểu Thiên ra ngoài, đặt xuống một tảng đá bằng phẳng khá sạch sẽ.

La Tiểu Lâu lục lọi trong khoang điều khiển của La Thiểu Thiên, quả nhiên tìm được một bộ thiết bị y tế chữa trị. Cậu lấy ra, chữa thương cho La Thiểu Thiên. Chỉ chốc lát sau, vết thương trên trán đã biến mất, sau đó là đến cổ tay trái, chỗ này có lẽ qua vài ngày mới bình phục hoàn toàn, trừ phi trở lại tinh cầu An Tắc, được chữa trị trong bệnh viện cao cấp.

Không biết có phải do mất máu quá nhiều hay không mà sắc mặt của La Thiểu Thiên tái nhợt, lông mày không thả lỏng mà nhíu lại, quầng mắt thâm xì, có lẽ bị trùng thú tập kích nhiều lần nên chưa từng được nghỉ ngơi.

Xác định trong khoảng thời gian ngắn La Thiểu Thiên sẽ không tỉnh lại, La Tiểu Lâu mới kiểm tra chiếc cơ giáp màu đen của cậu ta, ngoại trừ có hai nơi bị tổn hại nặng cũng không còn nơi nào khác, La Tiểu Lâu không định sửa lại, mà hiện tại trong tay cậu cũng chẳng có nhiều công cụ như vậy.

Kỳ thực cơ giáp của La Thiểu Thiên xảy ra sự cố chính yếu có lẽ là do không có năng lượng.

La Tiểu Lâu thoáng do dự, yêu cầu 125 nhả một chiếc hộp năng lượng cấp ba ra —— Vì thế 125 liền bắt chẹt đòi cậu 10 hộp năng lượng cao cấp.

Khởi động hệ thống thông tin của cơ giáp, La Tiểu Lâu nhập mệnh lệnh, gọi người của nhóm 2 cấp tốc đến cứu viện, sau đó, La Tiểu Lâu kiểm tra lại toàn bộ hệ thống hiển thị thông tin, mẹ ơi, chiếc cơ giáp này đúng là hàng cao cấp!

Sau khi nhập tọa độ cụ thể, La Tiểu Lâu gửi đi, sau đó nhanh chóng ra khỏi cơ giáp, chạy đến chỗ mục tiêu ban đầu của mình. Chạy được nửa đường, La Tiểu Lâu quay trở lại xóa mọi dấu vết mình để lại, kể cả vết chân vừa đi khỏi.

La Tiểu Lâu trốn ra phía sau tảng đá, 5 phút sau, xa xa xuất hiện không ít người và cơ giáp — Sau khi các chế tạo sư nghe thấy nhóm trưởng của mình gửi cứu viện, cũng vội vã chạy tới.

La Tiểu Lâu theo dõi, sau mới xoay người theo hướng 125 chỉ, đến nơi có cả một mảng lớn nguyên liệu cấp bốn đang sinh trưởng.

Ngay khi La Tiểu Lâu quay người đi khỏi, đôi mắt của La Thiểu Thiên liền chậm rãi mở ra, nhìn chằm chằm theo hướng cậu biến mất, sau một hồi mới nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Cho dù hôn mê, cậu ta cũng không phải là loại người để kẻ khác dễ dàng đến gần, lúc La Tiểu Lâu mở khoang điều khiển thì La Thiểu Thiên đã hơi tỉnh lại, nhưng không thể nhúc nhích được, cho đến khi La Tiểu Lâu dìu ra ngoài chữa thương, cậu ta mới có thể động đậy.

Nếu có kẻ muốn gây hại, thì tay phải của cậu ta đã sớm vặn gãy cổ của kẻ đó rồi. Cho dù sư tử có ngủ gật, nhưng uy lực vẫn còn tồn tại.

Thế nhưng người đến giúp đỡ lại hiển nhiên không có ý gì khác, hơn nữa — còn thật sự rất yếu.

Đợi đến lúc La Tiểu Lâu bắt đầu kiểm tra cơ giáp, La Thiểu Thiên đã mở mắt theo dõi cậu suốt mội hồi, sau đó nhìn La Tiểu Lâu bận việc từ trên xuống dưới, dùng kênh chuyên dụng gửi tin cứu viện. Bởi vì không phải thao tác của bản thân, nên La Thiểu Thiên liên thông với máy thông tin của cơ giáp mình, nhận nguyên văn tin nhắn La Tiểu Lâu gửi đi.

Vớ vẩn, La Thiểu Thiên cậu ta không cần người khác tới cứu! Đúng là quá mất mặt!

Thế nhưng trong giây phút La Tiểu Lâu nhảy ra ngoài, đáng nhẽ hãy còn tỉnh táo định nhổm dậy để mắng chửi người thì La Thiểu Thiên lại như ma xui quỷ khiến, nhắm mắt lại.

Cậu ta biết thân phận của La Tiểu lâu, là con riêng giống La Thiểu Phàm — Nếu La Tiểu Lâu cũng giống nó quấy rầy mình, cậu ta đích thực sẽ cân nhắc lời dặn dò của mẹ. Về phần vì sao chưa hề xem xét, căn bản La Thiểu Thiên cậu ta chẳng đáng phải làm loại chuyện này.

Hiển nhiên La Tiểu Lâu cũng nghĩ giống cậu ta, thậm chí còn không muốn quen biết nhau hơn, sau khi lau chùi dứt khoát mọi vết tích thì chạy mất.

Có điều, chờ người tới thì mới đi hẳn.

Khóe miệng La Thiểu Thiên khẽ nhếch lên, quá yếu, quá nhẹ dạ, người như vậy sẽ chẳng sống được bao lâu.

La Tiểu Lâu vừa đi vừa bối rối, không biết rốt cuộc vừa rồi cậu làm có đúng hay không, nhất định là bị chập mạch rồi mới cứu người của La gia, nói không chừng bọn họ còn hận cậu thấu xương, lúc nào cũng

muốn cái mạng nhỏ của cậu. Có điều, nghĩ lại thì sự xuất hiện của La Thiểu Thiên đã hai lần giúp cậu thoát khỏi sự dây dưa của La Thiểu Phàm.

Quên đi, dù sao sự cũng đã rồi, còn muốn tốt thế nào nữa, coi như vừa rồi bị mộng du.

Vừa thấy một mảng cỏ rộng lớn trước mắt, La Tiểu Lâu lập tức vứt bỏ cái chuyện ban nãy, cậu thậm chí còn muốn hoan hô, tiền ơi!

Mở hộp dự trữ mang theo, La Tiểu Lâu bắt đầu thu nhặt cỏ Tinh La, nhỏ không lấy, chất lượng xấu không lấy. Cứ như vậy, La Tiểu Lâu không biết lấy hay bỏ những cây vừa vừa.

Ôi trời ơi, đây đúng là thiên đường cho chế tạo sư cơ giáp nha!

"Ah, đã có người rồi." Phía sau La Tiểu Lâu, một giọng nói êm dịu vang lên.

La Tiểu Lâu quay đầu lại nhìn, tay bất giác ngừng lại, trong đầu bây giờ chỉ có một suy nghĩ: mỹ nhân!

Là một thanh niên chừng 17, 18 tuổi, không lớn hơn cậu là mấy, vận đồng phục khoa cơ giáp của học viện quân sự St. Miro, ngũ quan xinh xắn, đôi mắt hẹp dài, mái tóc dài đen nhánh gợn sóng nhàn nhạt, đuôi sam thả ra phía sau.

Cho dù là con trai, cơ mà cũng đẹp quá đi…

Nếu khuôn mặt của Nguyên Tích đạt 100 điểm, thì cậu bạn này thế nào cũng phải được 95 điểm, chớ nói chi cậu ta còn mỉm cười mà Nguyên Tích thì không.

La Tiểu Lâu cảm thấy lóa mắt trong phút chốc, cho đến khi 125 kêu ca phải quệt nước bọt đi thì mới miễn cưỡng lấy lại tinh thần.

Chợt nhớ mình chưa đáp lời với cậu bạn kia, La Tiểu Lâu liền gãi gãi đầu, mở miệng: "Ah, xin chào."

Người nọ mỉm cười bước tới gần, có vẻ rất thân thiện, nhìn La Tiểu Lâu, "Hóa ra cậu là chế tạo sư cơ giáp, thảo nào mà lại chạy tới nơi hẻo lánh thế này để thu thập nguyên liệu."

"Thế không phải cậu đến để thu thập nguyên liệu sao?" La Tiểu Lâu lấy làm kinh ngạc.

"Tất nhiên rồi, tớ chỉ đi dạo thôi, bất quá lại tình cờ phát hiện ra vùng đất trù phú này. Xin chào, tớ là Tây Thụy Nhĩ của lớp 1 khoa cơ giáp." Cậu ta tiếp tục tiến tới gần, không hề có một chút ý định cạnh tranh nguyên liệu với La Tiểu Lâu.

"Xin chào, tớ là La Tiểu Lâu của lớp 10 khoa chế tạo cơ giáp." Nhắc đến đây, chẳng lẽ cậu bạn này không nhận ra mình là 'Người nổi tiếng' sao?

"Lần đầu tiên gặp cậu, có cần giúp đỡ gì không?" Tây Thụy Nhĩ cười tủm tỉm hỏi.

"Không cần đâu, tự tớ làm được rồi. Những nguyên liệu này cũng khá hiếm, là chiến binh cơ giáp, cậu cũng nên thu thập một ít đi." La Tiểu Lâu buột miệng đề xuất.

"Có thể chứ?"

"Tất nhiên rồi… Chỗ này cũng không phải là của tớ mà." La Tiểu Lâu khẽ tê tái mà nói.

"Cảm ơn sự hào phóng của cậu nhé." Tây Thụy Nhĩ được La Tiểu Lâu khuyến khích bèn bắt đầu nhặt nhạnh ở bên cạnh. Dù chỉ là thu nhặt đơn giản vậy thôi mà cử chỉ của Tây Thụy Nhĩ cũng rất tao nhã xinh đẹp, nhất thời khiến La Tiểu Lâu bên kia thấy xấu hổ vì hành động chỉ chăm chăm mà chọn đã gần như quỳ rạp xuống mặt đất của mình.

"Cậu đúng là — cẩn thận thật đấy." Tây Thụy Nhĩ khen La Tiểu Lâu.

Được mỹ nhân khen ngợi La Tiểu Lâu rất thích chí, cơ mà — cẩn thận? La Tiểu Lâu nhìn lại, trên mặt đất nơi cậu đi qua, chỗ nào cũng gần như trống không.

Mẹ nhà mày, 125, mày có biết cái gì gọi là để lại cây non khôi phục nguyên khí không, cái thói nghiện thu nhặt của mày rốt cục trầm trọng đến mức nào hả!

"Ô hay, cậu có tư cách nói tôi sao? Hôm nay cậu đã liên tiếp vượt quá giới hạn rồi đấy nhá! Cho dù tôi có thể duy trì im lặng giúp cậu, nhưng nói thật thì, tôi cảm thấy phẫn nộ thay cho Nguyên Tích rồi đấy! Còn nữa, cậu cũng rất không chú trọng đến sức khỏe của tôi..."

58. Chương 58

´T

125 nhạy cảm nhận thấy người nhận nuôi của mình sẽ vì Tây Thụy Nhĩ kia mà nói mấy câu giáo huấn nó, vì vậy nhanh chóng mở miệng chỉ trích La Tiểu Lâu trước về hành vi vượt quá giới hạn — Cái này là nó học trộm từ Nguyên Tích đó.

Chắc chắn mục đích của 125 sẽ đạt được, vì sự xấu hổ của La Tiểu Lâu khi bị Tây Thụy Nhĩ hiểu lầm đã hoàn toàn thay thế bằng sự phẫn nộ.

Tây Thụy Nhĩ kinh ngạc khi thấy La Tiểu Lâu đứng phắt dậy, bèn vội nhìn quanh bốn phía, hỏi: "Sao vậy? Cậu có gì cần hỗ trợ ư?"

"Không có gì, tớ muốn tìm một tảng đá để thực nghiệm độ cứng của viên ngọc này chút. Lúc mua nó, người bán hàng đảm bảo với tớ rằng dùng đá đập lên nó sẽ không bị vỡ, bây giờ vừa đúng lúc muốn thực nghiệm xem sao." La Tiểu Lâu mặt cứng ngắc mà nói, đáng tiếc ngoại trừ đất đai mềm xốp và cỏ Tinh La gần như trụi lủi, mấy chỗ gần đấy chẳng có một tảng đá nào.

Tây Thụy Nhĩ tiến lại gần nhìn viên ngọc bích bị La Tiểu Lâu nắm chặt trong lòng bàn tay. Ngón tay dài nhỏ của La Tiểu Lâu cố sức đến mức trắng bệch, trái ngược lại, viên ngọc bích lại càng tỏa ra óng ánh trong suốt làm Tây Thụy Nhĩ phải khen ngợi: "Nó thật đẹp, tớ thật lòng đề nghị cậu đừng làm cái thực nghiệm đó, người bán hàng thường tìm mọi cách để lấy được lòng tin, bọn họ thường thổi phồng hàng hóa của mình trên trời dưới biển, hơn nữa, những viên ngọc loại này thường vô cùng dễ vỡ."

La Tiểu Lâu không cam lòng nhìn thung lũng xa xa mới có đá, đành phải nhét 125 vào lại túi, có nên cho 125 đi một chuyến không nhỏ? Thôi, đừng dỗi hơi, thà thu thập nguyên liệu còn có lời hơn. Muốn uy hiếp nó thì lúc nào chẳng được.

Tây Thụy Nhĩ nghiêng đầu nhìn La Tiểu Lâu còn đang buồn bực, rồi mỉm cười, đưa hết những nguyên liệu tốt cho cậu, còn mình thì chỉ chọn một ít, giải thích rằng dù sao thì chế tạo sư cơ giáp cũng nên dùng nhiều hơn một chút.

Có một mỹ nhân thanh cao như ngọc thế này làm bạn, cơn tức giận của La Tiểu Lâu giảm đi không ít, nghĩ đến tư liệu Nghiêm đại sư đưa cho mình, cậu bèn nói với Tây Thụy Nhĩ: "Cỏ Tinh La là nguyên liệu tốt nhất để chữa trị cho cơ giáp, nếu xa xỉ hơn, hoàn toàn có thể cho thêm cỏ Tinh La vào dịch bảo dưỡng và dịch bảo vệ thường ngày để duy tu cho cơ giáp, đối với cả chế tạo sư và chiến binh mà nói, đây là nguyên liệu cao cấp hiếm có đấy."

Đôi mắt xanh lam của Tây Thụy Nhĩ nhìn La Tiểu Lâu chăm chú, vuốt hàng lông mày xinh đẹp, nói: "Cảm ơn cậu đã giải thích rõ ràng như thế cho tớ nhé, kỳ thực tớ cũng không quá hiểu rõ nguyên liệu đâu. Nếu đã như vậy, chi bằng tớ cho cậu những cây tốt nhất, khi nào cậu chế tạo ra dịch bảo dưỡng thì có thể tặng tớ một lọ, tớ mong còn không được ấy chứ."

Tim La Tiểu Lâu nhảy dựng lên, hôm nay mới biết Tây Thụy Nhĩ mà cậu ta đối xử rất tốt với mình, tưởng chừng như cố ý tiếp cận, có vẻ tận lực lấy lòng. Nhưng vị chiến binh cơ giáp với thiên phú và tiền đồ đều xuất sắc hơn cậu rất nhiều này vì sao lại muốn lấy lòng cậu chứ? Hiện tại cậu chẳng có gì, tiếp cận cũng chẳng được một chút lợi ích nào. Chẳng lẽ là vì Nguyên Tích?

Tuy La Tiểu Lâu thầm nghi ngờ, nhưng vẫn nhận lấy, dù có ở đâu thì cũng luôn luôn rất khó để có thể mở miệng từ chối yêu cầu của mỹ nhân.

Có lẽ đã nhận được một bài học nên nửa ngày sau, 125 ngoan ngoãn không dám quá phận nữa, chí ít những chỗ La Tiểu Lâu đi qua cũng không còn bị trụi lơ trụi lóc nữa.

Một giờ sau, mấy cái hộp tùy thân mang theo của La Tiểu Lâu đã đầy ự, cậu không cam lòng lắm mà nhìn đống nguyên liệu khắp nơi trên mặt đất, rồi quay sang Tây Thụy Nhĩ vẫn đang trò chuyện cùng mình: "Tớ phải về thôi."

Tây Thụy Nhĩ nhìn thời gian, quan tâm mà hỏi: "Đã qua lâu như vậy rồi cơ à, thế thì cậu mau trở về đi. Còn nữa, thể lực của cậu không tốt lắm, sau này đừng đi một mình, tuy không có chuyện gì, nhưng hành tinh này vẫn còn tồn tại trùng thú biến dị, cậu ra ngoài như vậy mọi người trong nhóm sẽ lo lắng lắm đấy. Có cần tớ tiễn cậu không?"

"Không cần đâu, nhóm tớ ở gần đây lắm. Cảm ơn cậu nhé, sau này tớ sẽ chú ý." La Tiểu Lâu từ chối khéo, có điều lời Tây Thụy Nhĩ vừa nói khiến cậu bỗng nhiên nhớ tới Nguyên Tích. Lâu như vậy rồi thì có lẽ Nguyên Tích qua trợ giúp các nhóm khác chắc cũng đã trở lại, cậu phải về kịp trước lúc Nguyên Tích về để chuẩn bị cơm tối thôi. Cậu cũng không muốn thấy Nguyên Tích nổi cơn trước mặt bao nhiêu người, nếu thế thì mất mặt chết được. Tạm biệt Tây Thụy Nhĩ, La Tiểu Lâu cấp tốc chạy về.

Lúc này 125 mới dè dặt mở miệng: "Cậu còn đang tức giận à? Cậu nghe người kia nói đấy, tôi — tôi rất dễ vỡ. Là người nhận nuôi của tôi, cậu nên dịu dàng với tôi một chút…"

Cái miệng của con thú non nũng nịu này làm La Tiểu Lâu rùng mình một trận, chỉ có thể tự nói: được rồi. Nói đến đây, 125 quá khác biệt so với trí tuệ nhân tạo bình thường.

Trên thực tế, La Tiểu Lâu thậm chí chưa bao giờ đối xử với nó như một vật thể không có sinh mệnh. Hơn nữa, mỗi khi 125 bắt đầu nhõng nhẽo, La Tiểu Lâu lại vô ý thức mềm lòng.

Thấy La Tiểu Lâu không nói chuyện, 125 thoáng do dự, gắng chí tiếp: "Tôi đang chăm chỉ học ngôn ngữ Liên bang, mỗi lần giúp cậu giấu diếm, khi Nguyên Tích kéo cậu vào phòng tắm còn có thể khiến cậu lo âu — Đây đều là vì cậu cả! Tin tôi đi, nếu Nguyên Tích lại bạo hành gia đình, tôi cam đoan sẽ đứng về phía cậu!"

Bày tỏ xong, 125 cẩn thận hỏi: "Cho nên, cậu sẽ không cấm tôi đúng không?"

Rốt cục có bao nhiêu bực mình đây trời! Làm sao mà có hai chiếc cơ giáp như thế này, mồm miệng trìu mến như thế khiến ta đau đầu chỉ muốn cho nó ăn đòn!

"Được rồi, nếu mày nghe lời tao thì bây giờ câm miệng lại." La Tiểu Lâu bất lực nói, đồng thời cảm thấy sự nhẫn nại và điềm đạm đời này của cậu có lẽ đều cho hết Nguyên Tích và 125 rồi, hai kẻ này nhất định là do ông trời phái đến thử thách cậu…

May mắn sao, lúc La Tiểu Lâu trở lại, Nguyên Tích và các chiến binh cơ giáp hắn mang theo vẫn chưa về. Như thế này cũng có đủ thời gian cho La Tiểu Lâu chuẩn bị cơm tối ngon lành trước khi hắn quay lại.

Thời điểm Nguyên Tích trở lại đã là chạng vạng. Bọn họ mang về một tin tức tốt, phi thuyền của tinh cầu An Tắc sáng mai sẽ đến.

Các chế tạo sư cơ giáp hoan hô, cuối cùng thì bọn họ cũng có thể rời khỏi đây rồi. Còn các chiến binh thì lại có chút tiếc nuối, nói thật thì, bọn họ thực sự có rất nhiều luyến tiếc.

Chuyện bất trắc lần này khiến thực lực của bọn họ tăng lên rất cao!

Ban đêm, để lại hai người gác đêm còn lại tất cả vào trong hang động ngủ. Đây là ngày cuối cùng bọn họ ở lại trên tiểu hành này, bởi vậy mọi người đều ngủ rất ngon.

Nhưng mà, cho đến nửa đêm rồi mà La Tiểu Lâu vẫn chưa được ngủ yên. Bởi vì tay của Nguyên Tích cứ thoáng cái lại khẽ chọc lên eo của cậu. Không nhịn được nữa, La Tiểu Lâu bèn cố gắng lấy dũng khí, mở miệng hỏi: "Hơn nửa đêm rồi mà chưa ngủ, rốt cục có chuyện gì thế?"

"Không ngủ được." Hình như vô cùng bất ngờ bởi La Tiểu Lâu thường ngày ngủ rất say mà bây giờ vẫn còn thức, Nguyên Tích ngừng một hồi mới nhỏ giọng nói.

… Ngài quen nửa đêm giết trùng thú rồi, nhưng tôi thì buồn ngủ lắm đó. La Tiểu Lâu oán giận nhìn chằm chằm cái người nào đó đang nằm trong túi ngủ.

"Nếu chưa ngủ, vậy thì anh muốn, ừm, anh muốn thương lượng với em một việc." Cuối cùng Nguyên Tích cũng nói.

"Việc gì?" La Tiểu Lâu mơ mơ màng màng thuận miệng hỏi.

"Anh muốn ở lại đây thêm 5 ngày nữa, để cường hóa huấn luyện. Anh biết em mệt mỏi muốn chết, rất muốn về nhà. Nhưng em, em có thể kiên trì thêm được nữa không?" Nguyên Tích chần chừ hỏi, bây giờ hắn đã có chút thấu hiểu tâm tình của bố mỗi khi thương lượng công chuyện với mẹ.

La Tiểu Lâu rất ngạc nhiên vì Nguyên Tích lại đi thương lượng với mình, mấy chuyện này trước đây toàn một mình Nguyên Tích quyết định thôi cơ mà.

"Mệt thì mệt thật đấy nhưng anh còn mệt hơn. Nếu anh muốn huấn luyện thì tất nhiên em sẽ ở lại, dù sao em cũng là chế tạo sư cơ giáp của anh mà." La Tiểu Lâu thấp giọng nói, vẫn ở chung với nhau, dù có là kiểu quan hệ nào thì cậu cũng không thể xách túi về trước được.

Tuy La Tiểu Lâu rất nhớ cái bồn tắm nhà mình, nhưng 5 ngày sẽ qua nhanh thôi.

"Này, em đồng ý rồi, anh không ngủ đi à?" La Tiểu Lâu không dám tin thì thào.

Sau khi nhận được lời chấp thuận, Nguyên Tích lại hừng hực khí thế, hăng hái cầm lấy tay cậu vuốt ve dục vọng của mình, con mắt long lanh sáng lên trong bóng tối nhìn La Tiểu Lâu không chớp mắt, mang theo hưng phấn trước nay chưa từng có.

"Được rồi, tự em làm là được, không cần anh giúp, này, em thật sự không cần —" Tiếng kêu của La Tiểu Lâu bị Nguyên Tích dùng miệng chặn lại. Con mèo thành tinh kiêu ngạo nhanh nhẹn không kẻ nào sánh bằng này kéo La Tiểu Lâu vùi vào túi ngủ.

…

Sáng sớm ngày hôm sau, lần lượt từng đội ngũ lân cận tới điểm tập kết bên này, vì phi thuyền sẽ đến đón nên các đội ở gần đều tập trung lại, hiện giờ trên tiểu hành tinh có ba điểm tập hợp.

Nguyên Tích dẫn nhóm của mình tập hợp với nhóm 2, nhóm 5 và nhóm 7, một đoàn sinh viên tụ tập ở một chỗ, doanh địa tức khắc trở nên náo nhiệt khác thường,

La Tiểu Lâu không thấy Tây Thụy Nhĩ đâu, nhưng ở nơi gần hôm qua thì lại thấy, có lẽ cậu ta thuộc nhóm 3.

Tuy nhiên cậu lại trông thấy La Thiểu Thiên tóc trắng kiêu ngạo, vị đại thiếu gia kia thoạt nhìn chẳng hề có vẻ đã từng bị thương chút nào, khuôn mặt lạnh lùng đứng ở một bên.

Bị người xa lạ cứu, có lẽ vị đại thiếu gia tâm cao khí ngạo này cực kỳ phẫn nộ chăng.

La Tiểu Lâu cảm thấy vừa vui mừng khấp khởi vừa thấy may mắn vì bọn họ không nhận nhau là một quyết định sáng suốt, cậu không muốn có một đứa em trai chẳng đáng yêu tẹo nào như thế…

Sau khi toàn bộ nhóm 4 đến đông đủ, Nguyên Tích, La Thiểu Thiên và hai nhóm trưởng khác họp lại với nhau, 20 phút sau phi thuyền sẽ đến.

Biết tạm thời sẽ không rời khỏi tiểu hành tinh này, vốn có hành trang đơn giản nên La Tiểu Lâu chỉ tùy ý đóng gói chút ít.

Dù sao cậu và Nguyên Tích sẽ ở lại thêm 5 ngày nữa, thức ăn và nước uống vẫn còn đủ, chỉ là toàn bộ thuốc dinh dưỡng — Hiện tại chí ít còn đủ thuốc cho 1 tháng.

La Tiểu Lâu định tìm Điền Lực, kết quả là tên kia biết sắp phải về nên sống chết đi theo xum xeo bên cạnh cô bạn chiến binh cơ giáp của mình. Vì sau khi trở về, có lẽ sẽ không còn cơ hội được chung nhóm với một mỹ nữ như vậy nữa.

Cũng chẳng thấy bóng dáng thằng Athes đâu cả, cô bạn chế tạo sư cơ giáp của nó thì trái ngược lại, đang ngồi ai oán ở cách đó không xa.

La Tiểu Lâu chậm rãi đi dạo, có nhiều người ở đây như vậy, chắc chắn sẽ không có chuyện gì đâu.

10 phút sau, La Tiểu Lâu mới phát giác mình đã quá ngây thơ rồi.

Cậu đã từng đối mặt một lần với nguy cơ lớn nhất sau khi tới thế giới tương lai này, nhưng nguy cơ này chẳng phải do dị thú mang đến, mà chính là từ quân đội.

Đến cùng phi thuyền cứu viện của tinh cầu An Tắc còn có chiến hạm của quân đội.

Sau khi hạ xuống tiểu hành tinh, một giọng nói cảnh báo từ máy khuếch đại âm thanh vang lên: "Toàn thể sinh viên chú ý, trải qua dò xét, trong số các bạn đang có lẫn một nhân hình dị thú (dị thú hình người)! Hiện tại toàn bộ sinh viên hãy trở về nhóm nhỏ của mình, đợi lệnh tại chỗ! Chúng tôi đã tra ra vị trí của dị thú. Hãy nghe đây, ngươi đừng hòng có bất cứ mong muốn chạy trốn nào, tốt nhất là nên lập tức giơ tay chịu trói! Không nên có chủ ý động đến bất kì sinh viên nào, nếu không chúng ta sẽ trực tiếp tống người vào Viện Dị Dạng —"

"Toàn thể sinh viên chú ý…"

Hết thảy mọi người trên tiểu hành tinh không thể xem nhẹ lời cảnh báo vang lên khắp nơi, vừa kêu la sợ hãi vừa chạy khỏi điểm tập trung của mình.

Trong nháy mắt, sắc mặt của La Tiểu Lâu trở nên tái nhợt, cậu gần như không đứng vững nổi nữa. 125 liền ghé vào lỗ tai cậu gào lên: "Mau trốn vào trong hang động bên cạnh cậu ngay!"

La Tiểu Lâu không ngoảnh lại nhìn gì, cứ thế xoay người chui thẳng vào hang động tối đen bên cạnh. Chạy được vài bước cơ hồ đã không còn hơi sức nào nữa, phần lớn là do sợ hãi. Cậu vốn nghĩ rằng mình đã che giấu rất kỹ, cho tới bây giờ 125 cũng chưa từng nhận ra cậu đã bị bại lộ.

Nhưng, hiện tại phải làm sao?

La Tiểu Lâu gần như muốn khóc, tuy không biết Viện Dị Dạng là nơi nào, nhưng nhất định đó không phải là một nơi tốt đẹp. Hơn nữa cậu cũng không có ý định đe dọa bất cứ ai, căn bản cậu chẳng có năng lực đó.

Có lẽ cậu là con dị thú đáng thương vô tội và không có một chút năng lực nào nhất trong toàn bộ vũ trụ này! Thậm chí chỉ có một nửa huyết thống của dị thú.

Ông trời, Nguyên Tích… Cậu đã quên mất Nguyên Tích, nếu Nguyên Tích biết cậu là dị thú — Tim La Tiểu Lâu đập dồn dập, cậu không dám nghĩ nữa. Cậu vẫn còn nhớ rõ ràng và khắc sâu vẻ mặt sát khí đằng đằng của Nguyên Tích khi phóng đi, có lẽ Nguyên Tích căm hận tất cả các loại thú.

La Tiểu Lâu lảo đảo chạy sâu vào trong hang động, não bộ chết lặng tưởng chừng như không thể suy nghĩ thêm được nữa.

Cậu không thể trốn thoát, cậu biết. Là loài dị thú nguy hiểm nhất, nhưng thật ra cậu chẳng có gì — Thậm chí một cái lỗ để trốn cũng không có.

Mà lúc này, giọng nói to vang kia vẫn như hình với bóng truy đuổi cậu.

"Mọi người đừng hốt hoảng, căn cứ theo dò xét, nhân hình dị thú hiện tại đã trốn vào bên trong hang động dưới tọa độ (xxx, xxx), mọi người hãy mau chóng rút lui lên phi thuyền. Quân đội đã hạ lệnh truy bắt, nếu nhân hình dị thú có bất kì hình thức phản kháng nào sẽ bị giết chết ngay tại chỗ."

Bước chân của La Tiểu Lâu khựng lại, suýt chút nữa thì ngã xuống mặt đất. Chống cự, cậu lấy cái gì để chống cự? Trong lúc vội vàng, cậu không mang theo một thứ nào. Trên tay chỉ là chiếc đèn khẩn cấp từ kho tàng nhỏ của 125 đóng góp.

"Bọn… bọn họ đang nói tao sao?" La Tiểu Lâu ôm một tia hi vọng cuối cùng hỏi.

"Rất không may, theo dò xét của tôi, tọa độ vừa cảnh báo tương đồng với vị trí hiện tại của cậu." Trong giọng nói của 125 cũng mang theo sự lo lắng. Nó đến bây giờ vẫn không rõ, dưới sự trông nom cẩn thận của

mình mà La Tiểu Lâu lại bị bại lộ, "Cố gắng chạy vào trong, cậu yên tâm, tôi sẽ không để họ bắt được cậu đâu."

La Tiểu Lâu gượng cười, mày có thể làm gì để họ không bắt được tao... Mày chẳng qua chỉ là một bộ não nhân tạo không có bất kỳ sức lực nào thôi, nhưng những lời này của mày, tao sẽ ghi nhớ để sau này đối xử nhẹ nhàng với mày hơn, nếu như còn có sau này.

59. Chương 59

´N

"Dị thú? Trời ơi, chẳng nhẽ bấy lâu nay chúng ta đã sống chung bên cạnh một con dị thú hung bạo sao?!" Cô gái kinh hoảng kêu lên, mặt mày thất sắc, chỉ hận không thể nhào ngay vào lòng Athes.

Athes lại hoàn toàn chẳng có tâm tình trấn an cho đồng bạn yếu đuối bên cạnh, khuôn mặt luôn mang theo nụ cười tỏa nắng giờ lại đuộm một vẻ lo lắng, đôi mắt lam đẹp đẽ sốt ruột nhìn khắp mọi nơi tìm kiếm, tất cả người của nhóm họ đã nhanh chóng trở về, nhưng ngoại trừ một mình La Tiểu Lâu.

Thời khắc nguy hiểm như thế này, vậy mà nó còn chưa trở lại!

Tuy tên này làm việc khiến người ta thấy rất yên tâm, nhưng thỉnh thoảng lại lơ mơ, cũng ngang với ngôi vô địch.

Hàng ngũ của quân đội đã nhanh chóng bao vây toàn bộ mọi người, việc làm này là để bảo vệ sự an toàn cho họ, cũng là vì muốn ngăn chặn dị thú. Nếu con dị thú trở nên cuống cuồng, nó sẽ không có cách nào để thoát ra ngoài.

Mặc dù vậy Athes vẫn tiến lên phía trước vài bước, cố gắng nhìn ra xung quanh, hy vọng đúng lúc này La Tiểu Lâu chạy về.

Đương đi thì Athes đụng phải một người, muốn quay đầu lại để xin lỗi phát hiện ra người đó lại chính là Mộ Thần.

Athes cũng không biết vì sao, có lẽ cậu bạn này tạo cho người ta cảm giác quá trầm ổn bình tĩnh mà khiến họ chỉ muốn bộc lộ hết với cậu ta. Vì vậy Athes bèn nói ra nỗi lo lắng của mình: "Này, cậu có nghĩ bọn họ sẽ nhanh chóng bắt được tên dị thú đó không?"

Mộ Thần nghi ngờ nhìn Athes, rồi mới nhàn nhạt mở miệng: "Không chắc chắn."

Athes sốt ruột, cào cào mái tóc đen lộn xộn: "Thế nhưng rõ ràng là đã biết kẻ nào là dị thú rồi cơ mà, tại sao hiệu suất làm việc lại không nhanh lên được một chút chứ?"

Khuôn mặt của Mộ Thần xuất hiện một nụ cười lạnh, thấp giọng trả lời: "Không, ngay từ đầu có lẽ họ đã chẳng xác định được ai là dị thú rồi, nếu không thì đã trực tiếp vây bắt, không để dị thú chuẩn bị tâm lí trước đó. Như thế này chỉ là họ đang gióng trống khua chiêng cảnh cáo mà thôi, bởi họ căn bản không biết kẻ nào là dị thú, hay có thể nói là ít nhất trong một khoảng thời gian ngắn tới, họ không thể xác định ra được."

Trong khi Athes giật mình thì Mộ Thần chỉ lẳng lặng nói tiếp: "Mà rất có khả năng vì hoảng loạn mà dị thú mới tự phát ra tần số vị trí của mình, có lẽ là lộ ra kẽ hở nào đó mới để quân đội xác định chính xác chỗ của nó. Về phần có thể bắt được hay không, vẫn còn khó nói lắm."

Athes chửi thầm một tiếng, dị thú chết tiệt, La Tiểu Lâu đần độn, giờ phút này mà còn chạy đi chỗ nào để người ta lo lắng.

Diễn viên cùng lúc thủ hai vai trong lời nói của Athes đang thở phì phò loạng quạng chạy sâu vào trong hang động. Tuy đã quá hoảng loạn đến mức không thể suy nghĩ gì được nữa, nhưng cậu vẫn cảm thấy có điểm nào đó không ổn.

Toàn bộ hang động đột nhiên rung chuyển, La Tiểu Lâu hoảng sợ, chân vấp phải tảng đá dưới chân liền ngã xuống mặt đất. 125 trong lòng cậu bỗng nhiên tỏa ánh sáng màu lục chói mắt, trong ánh sáng đó, La Tiểu Lâu nhìn thấy dọc đường đi của mình xuất hiện một lá chắn trong suốt màu xanh nhạt, một màn sương mù màu trắng đục bị chặn ở bên ngoài.

"Khỉ thật, bọn họ dùng khí độc K." 125 hổn hển kêu lên.

"Là cái gì?" La Tiểu Lâu cố sức xoa cổ chân, hình như bị sái chân rồi. Ôi trời ơi, đúng là xui xẻo.

"Là một loại khí độc khiến thú biến hình, nếu trúng độc thì toàn thân sẽ vô lực." 125 nôn nóng trả lời, sau đó giục La Tiểu Lâu đi mau, "Đã thả loại khí độc này vào, có lẽ 10 phút sau bọn họ sẽ tới, chúng ta phải cấp tốc tìm chỗ trốn thôi."

La Tiểu Lâu khẽ cắn môi, một tay cầm đèn khẩn cấp, một tay vịn mỏm đá, chịu đựng cơn đau đớn bứt rứt chạy vào trong.

La Tiểu Lâu toàn thân đầm đìa mồ hôi chuẩn bị ngoặt đường thì bỗng nhiên nghe thấy 125 kêu lên: "Trời ơi, bên trong, bên trong có cái gì đó, không phải là con người."

La Tiểu Lâu không nói gì, chẳng lẽ hoàn cảnh của cậu bây giờ còn chưa đủ bi đát sao. Cậu thở dài: "Mày không thể thăm dò một chút trước khi chọn hướng chạy trốn hả?"

125 lắp bắp không thốt được lời nào một hồi, oan ức nói: "Cơ mà, lúc đấy tôi chỉ thám thính con người nên mới chọn hướng có ít người nhất thôi. Loài thú tôi không nhìn thấy được…"

"Được rồi, dù sao cũng không về được nữa, cứ chạy trước thôi." La Tiểu Lâu không muốn bị bắt rồi đưa đến một nơi nghiên cứu quái nhân nào đó làm thí nghiệm, cậu cũng không muốn đối mặt với Nguyên Tích, nên chỉ có thể tiếp tục chạy.

Phía trước, thông đạo bắt đầu dốc xuống.

Vài phút sau không còn hơi mà chạy nữa, chỗ quẹo phía trước đột nhiên xuất hiện ánh sáng.

Đúng vậy, giống ánh sáng từ chiếc đèn khẩn cấp trong tay La Tiểu Lâu, hơn nữa còn có tiếng thở dốc nặng nề của thú vật, lớn đến mức tựa hồ có thể làm cả hang động nghe thấy được.

Bước chân của La Tiểu Lâu trở nên ngập ngừng, 125 trong lòng liền phóng lá chắn màu xanh lục ra, ảm đạm đi không ít, lúc này mới mở miệng nói: "Thần trí của nó coi như thanh tỉnh, chỉ là tâm tình có chút bất ổn, có lẽ bị hoảng sợ, cơ thể lẫn tinh thần không có biến dị, nó không dám xuất thủ với cậu đâu, vào trong không có vấn đề gì."

La Tiểu Lâu cắn răng, chậm rãi rẽ vào.

Chiếc đèn khẩn cấp trong tay rơi xuống, La Tiểu Lâu trợn mắt há hốc mồm ngã xuống ngồi bệt dưới đất.

Bên trong là một con thú cao hơn 10 mét, vì đèn bị quăng dưới mặt đất nên có thể thấy rõ bộ phận bên dưới của nó, trên người toàn vảy đen, móng vuốt cực đại sắc bén. Nhìn lên trên chỉ có thể thấy cặp mắt to lớn màu vàng và răng nanh trắng nhọn lóe sáng.

La Tiểu Lâu hoàn toàn không biết rõ các loài thú của tương lai, nhưng dù có như thế nào thì con vật này chỉ có thể kinh khủng hơn loài trùng thú trước kia…

Trời ơi, cho dù ở trên địa cầu con cũng chưa bao giờ đơn độc đối mặt với hổ đâu đó! Chứ đừng nói con vật con khủng khiếp hơn con hổ gấp nhiều lần này. La Tiểu Lâu bị dọa đến mức mặt mũi tái nhợt, tay chân run rẩy cố gắng đứng dậy, định xoay người chạy trốn — Với việc không sợ hãi đến mức không nhúc nhích được, La Tiểu Lâu cảm thấy tự nể phục khả năng chịu đựng của chính mình.

Chỉ là, con người và dã thú, loài nào kinh khủng hơn?

Đúng lúc này, trong hang động bỗng vang lên một giọng nói: "Tại sao? Tại sao ngài lại xuất hiện ở chỗ này?"

La Tiểu Lâu kinh ngạc, lập tức thấy vui mừng. Trời ơi, tốt quá, còn có người! Cậu kích động đến mức gần như khóc ngập cả mặt, ai ở đây, mau ra đi, tôi không muốn một mình đối mắt với quái vật đâu!

125 thì thào bên tai La Tiểu Lâu tự nói: "Là thú Thụy Minh?"

La Tiểu Lâu chưa kịp hỏi 125 thú Thụy Minh là gì, cậu kinh hoàng nhìn chung quanh, không có dấu hiệu có con người ở bất cứ chỗ nào — Ông trời tha cho con bây giờ con còn đang chờ người đến cứu con! (Cái này là bạn ấy đang hoảng loạn quá mức mà mới nói cấp tốc, ko ra trật tự gì, giống ngày đầu tiên bạn í gặp Nguyên Tích í)

Nhưng con thú kia lại cúi người xuống, con mắt to lớn từ từ đến gần, cái mồm càng khuếch đại hơn dừng trước mặt La Tiểu Lâu.

"Vì sao ngài lại ở chỗ này?"

"Cậu là ai, ở nơi nào?" La Tiểu Lâu nơm nớp lo sợ hỏi, cậu — cậu sắp không chống đỡ được nữa rồi! Con quái vật này càng ngày càng tiến lại gần định làm gì đây! 125 đã nói nó sẽ không làm gì mà.

Cũng may giọng nói đó cách ngay không xa, nhắc nhở La Tiểu Lâu còn một người nữa đang cùng cậu đối mặt với mãnh thú.

"Tôi ở ngay trước mặt ngài, hơn nữa, trong hang động này chỉ có hai chúng ta, không còn loài thú nào khác nữa." Giọng nói kia vẫn như cũ, không xa không gần vang lên.

Chỉ có hai chúng ta, không có… loài thú nào khác…

La Tiểu Lâu trợn mắt há hốc miệng nhìn đôi mắt màu vàng đồ sộ trước mặt, đôi mắt của con quái vật chớp chớp, sau đó giọng nói lại vang lên.

"Ngài nghe được lời tôi nói, tôi biết, cho dù tôi đang ở hình dạng loài thú, ở đây cũng chỉ có mình ngài là có thể nghe được lời tôi nói."

Miệng của con dã thú cũng không mở ra, nhưng La Tiểu Lâu biết, dưới tình huống không có con người như thế này, kẻ có thể nói chuyện duy nhất với cậu chỉ có thể là con dã thú trước mắt kia.

Nhìn sắc mặt càng ngày càng khó coi của La Tiểu Lâu, một ánh sáng màu lam hiện lên, rồi một người xuất hiện trước mắt La Tiểu Lâu.

"Vậy mà đã có thể biến hình." 125 vẫn còn đang thì thào tự nói.

"Tây Thụy Nhĩ?!" La Tiểu Lâu kinh ngạc, không dám tim nhìn người trước mắt mình.

Trên mặt Tây Thụy Nhĩ đầm đìa mồ hôi, nhưng hoàn toàn cũng không làm mất đi vẻ đẹp của cậu ta một chút nào.

Tây Thụy Nhĩ dường như đang chịu đựng đau đớn cực điểm, cậu ta hơi khom lưng xuống, hành lễ với La Tiểu Lâu: "Xin lỗi, tôi đã làm ngài hoảng sợ. Con người bên ngoài đang truy bắt tôi, bọn họ dùng phản ứng hóa chất khiến tôi không thể duy trì hình người được."

Lúc này 125 bỗng nhiên kêu lên: "Hóa ra mọi chuyện vừa rồi là như vậy! Thú Minh Thụy chỉ có thể biến thành hình người — Đây căn bản không coi là dị thú, mà là giống thú chư hầu của dị thú. Loài người hiện tại, đúng là chẳng có một tẹo thường thức nào! Bọn họ rõ ràng là không thể phát hiện ra chúng ta!"

La Tiểu Lâu ngơ ngác nhìn Tây Thụy Nhĩ, thì ra một mỹ nhân như thế lại là một loài thú… Nếu nói như vậy, cậu vốn không bị phát hiện, nhưng bây giờ đã chạy vào hang động này rồi, ngoài động là thiên la địa võng, cậu cũng chẳng còn đường sống để mà quay lại nữa.

"Tớ, tớ cứ nghĩ người quân đội truy sát là tớ." La Tiểu Lâu nói.

Nghe được lời La Tiểu Lâu, Tây Thụy Nhĩ lại khom lưng hành lễ lần thứ hai với cậu, "Thực sự xin lỗi, là do tôi làm dính líu tới ngài."

La Tiểu Lâu cười khổ, bây giờ có nói gì cũng chẳng có ích, điều quan trọng chính là cậu, được rồi, bọn cậu đều bị chặn kín trong hang động này, chẳng có cách nào thoát ra được. La Tiểu Lâu nhàn nhạt mở miệng: "Có lẽ bọn họ sắp xuống đây rồi." Giết chúng ta, hoặc bắt về, cũng chẳng có cái nào gay go hơn.

Có lẽ đã trọng sinh một lần, nên La Tiểu Lâu hiểu rõ sinh mệnh quý giá đến chừng nào hơn hết mọi người. Bởi vậy, lúc ban đầu dù có oan ức than thân, nhưng cậu vẫn ngoan ngoãn phục tùng Nguyên Tích.

Sống như vậy cũng không phải là không có căn nguyên, chỉ là Nguyên Tích chưa từng tìm hiểu căn nguyên, hiện tại hai người đã phát triển theo hướng ngày càng kỳ dị.

Song, nếu bị người khác bắt được, với thân phận dị thú, hậu quả sẽ không thể nào tưởng tượng nổi.

"Xin ngài hãy cứu tôi." Tây Thụy Nhĩ bỗng nhiên quỳ một gối xuống trước mặt La Tiểu Lâu, "Năng lực của ngài hùng mạnh không gì sánh được, ở đây chỉ có duy nhất mình ngài có thể giúp tôi trốn thoát. Tây Thụy Nhĩ tôi, thỉnh cầu ngài, giúp tôi chạy trốn thoát một kiếp này."

"Tôi biết ngài có tình cảm sâu đậm với con người, nhưng tôi cũng chưa từng hại một giống loài nào. Tôi đến từ đế quốc chư hầu của tinh cầu vĩ đại của ngài, tinh cầu Thụy Minh, bởi vì tôi không thích nơi giết chóc không ngừng đó nên mới chạy trốn tới Liên bang, lựa chọn tinh cầu đẹp mắt An Tắc. Tôi chỉ muốn giả dạng là một con người, cố gắng chăm chỉ sinh sống, tôi tuân thủ nghiêm ngặt mọi quy tắc của con người, chưa từng làm bất cứ điều gì trái pháp luật."

Con mắt màu lam lục trong trạng thái hình người của Tây Thụy Nhĩ tràn ngập bi thương, cậu ta nhìn La Tiểu Lâu, nói tiếp: "Nhưng tôi không hiểu tại sao họ lại dùng trăm phương nghìn kế truy sát tôi, ngày hôm nay, tôi có lẽ đã không thể trốn thoát được rồi. Thế nhưng, ngài lại xuất hiện. Hôm qua khi thấy ngài, ngài không biết tôi mừng rỡ đến cỡ nào đâu. Tôi chỉ dám chọn cách ngu ngốc nhất để đến gần ngài, tôi — Tinh cầu chúng tôi đã rất lâu chưa được gặp gỡ dị thú nào có huyết thống cao quý như ngài rồi. Tôi thỉnh cầu ngài nghìn vạn lần đừng để con người bắt được tôi, đó là tai họa và vũ nhục nhất đối với loài thú."

La Tiểu Lâu trợn mắt há hốc mồm nhìn Tây Thụy Nhĩ, lẽ nào cậu ấy đang trông cậy vào cái kẻ ốc không mang nổi mình ốc như mình mà cứu cậu ấy sao?

"Nhưng mà, làm thế nào mới có thể thoát ra ngoài?" La Tiểu Lâu nhỏ giọng hỏi.

Tây Thụy Nhĩ nhìn vách tường phía sau, "Tôi vừa kiểm tra khá kỹ, chỉ có ở đây là mặt sau trống không, có lẽ tương liên với một nơi nào khác, chỉ cần đập vỡ nó thì chúng ta có thể chạy thoát. Tôi vừa đâm vào rất lâu, làm rơi khá nhiều hòn đá, nhưng vẫn không thể phá ra được. Dù sao năng lực của tôi cũng hữu hạn, lại còn trúng độc."

Lúc này, 125 bỗng nhiên sốt ruột thì thầm bên tai La Tiểu Lâu: "Mau thử xem, con người đã bắt đầu đi vào trong rồi đấy. Dùng ý thức nguyên lực của cậu công kích nham thạch. Tôi biết cậu chưa làm bao giờ, nhưng bây giờ chúng ta chỉ có thể thử làm thôi. Nếu có người đến, tôi sẽ nghĩ cách ngăn trở."

La Tiểu Lâu tuyệt vọng nhìn vách đá đồ sộ cao 10 mét, sau đó nhắm mắt bắt đầu tập hợp ý thức nguyên lực. Cậu cố gắng tập hợp lại toàn bộ ý thức nguyên lực thành một nguồn, tiếp đó tận lực nén xuống, cho đến khi không thể thu nhỏ lại nữa. La Tiểu Lâu hít sâu một hơi, ngẩng đầu 'nhìn' về phía vách đá, trong ý thức của cậu, vô số tia sáng hỗn độn đang phân chia lên vách đá.

Không, không được, cũng không phải.

Cuối cùng, La Tiểu Lâu tìm một điểm sáng trong mớ tia sáng hỗn loạn đó, cố sức đẩy điểm sáng ý thức nguyên lực cỡ quả bóng bàn lên mục tiêu. Đó là nơi yếu nhất trên vách đá, cũng là nơi bị ảnh hưởng cân đối quan trọng nhất.

Một tiếng nổ vang lên, trên vách đá bị nổ tung thành một cái lỗ cực đại, Tây Thụy Nhĩ đứng bên cạnh mừng rỡ kêu lên: "Trời ơi, ngài, ngài đã làm được! Chúng ta, chúng ta đi mau."

Gió thổi vào miệng lỗ hang tối tăm, rõ ràng bên trong và bên ngoài liên thông với nhau. Nhưng khi nhìn cái lỗ hổng đó, lòng La Tiểu Lâu lại có chút do dự. Cậu không phải là người bị phát hiện, nếu bỏ đi như thế này, chắc chắn sẽ bị truy sát tới tận chân trời góc bể.

Nhưng nếu ở lại, phải làm thế nào mới có thể ở lại?

Tây Thụy Nhĩ nhạy cảm nhận ra được sự do dự của La Tiểu Lâu, cố sức kéo tay cậu, sốt ruột nói, "Ngài chưa bị phát hiện, nhưng con người — lòng dạ bọn họ quá phức tạp. Họ hoàn toàn khác biệt với chúng ta,

chúng ta vốn không nên sinh sống cùng bọn họ. Nếu ngài khăng khăng muốn ở lại, hiện tại là tôi hay là tương lai của ngài. Xin ngài hãy đi theo tôi, ngài có thể tới tinh cầu Thụy Minh cùng tôi."

La Tiểu Lâu cười khổ, cậu đã có thể chạy trốn rồi, thậm chí còn có một nơi an thân. Đi thôi, dù sao cũng không ở lại được nữa, còn có cái gì đáng để lưu luyến — Đúng lúc này, xa xa truyền đến tiếng gọi của Nguyên Tích: "La Tiểu Lâu! Anh biết em ở bên trong, em ra sao rồi? Mau trả lời anh đi!"

Giọng nói run rẩy gấp gáp, mang theo sự quan tâm thường ngày hiếm thấy nhưng hiện tại lại cực kỳ rõ ràng.

"La Tiểu Lâu, em cố gắng, anh sẽ lập tức tới cứu em!" Tiếng nói của Nguyên Tích càng ngày càng gần, cũng càng ngày càng gấp rút.

La Tiểu Lâu quay đầu lại nhìn con đường vừa mới đi qua, lưỡng lự.

Dù có làm sao, từ tận đáy lòng cậu vẫn là con người, thích hợp với cuộc sống của xã hội con người hơn.

Hơn nữa, ngôi nhà của cậu, đồ đạc, Ô Thạch của cậu! Tất cả đều ở tinh cầu An Tắc, nếu cậu bỏ đi — vậy thì toàn bộ tiện nghi đó đều thuộc về cái tên Nguyên Tích kia.

"Tớ, tớ muốn ở lại." La Tiểu Lâu nói, 125 không nói gì, có lẽ cũng không phản đối quyết định của cậu.

Tây Thụy Nhĩ thở dài, cấp tốc nói: "Được rồi, nếu quyết định của ngài là như vậy, tôi sẽ tôn trọng. Tôi sẽ đánh ngất ngài để người khác hiểu lầm rằng ngài bị tôi tha vào đây. Xin ngài ngàn vạn lần bảo trọng, ơn cứu mạng này, Tây Thụy Nhĩ sẽ ghi nhớ suốt đời."

Tây Thụy Nhĩ vừa nói xong thì thừa dịp La Tiểu Lâu không chú ý, chém một chưởng vào gáy cậu, vứt vài sợi tóc của mình lên vách đá, như vậy những người đó sẽ không có chứng cứ bắt La Tiểu Lâu, sau đó xoay người không hề ngoảnh lại, trốn vào trong hang.

Vài phút sau, một đám người xuất hiện tại cửa thông đạo.

Trong hang động rộng lớn hỗn độn, một lối ra rất lớn bị đục mở trên vách đá, những hòn đá rơi rớt toán loạn trên mặt đất, kèm theo một đồng phục của khoa cơ giáp, mấy quyển sổ điện tử, một chiếc đèn khẩn cấp — 125 kia đã không thấy đâu nữa.

Xông vào đầu tiên là Nguyên Tích, thứ gần như hắn nhìn thấy đầu tiên là La Tiểu Lâu đang nằm trên mặt đất. Hắn biết La Tiểu Lâu ở bên trong nhưng cậu lại không trả lời hắn, trong giây phút đó, sự nhẫn nại vỏn vẹn duy nhất của hắn đã biến mất. Không màng đến ảnh hưởng của khí độc, Nguyên Tích vội vọt vào trong.

Sắc mặt lạnh buốt của Nguyên Tích tái nhợt, lẳng lặng đứng ở cửa, qua vài giây mới bước tới. Ôm La Tiểu Lâu từ mặt đất lên, sau đó ghé sát đầu vào lồng ngực cậu.

Khi nghe được tiếng tim đập yếu ớt của cậu, Nguyên Tích mới nhắm mắt, thần kinh căng thẳng đã trầm tĩnh lại. Hắn đột nhiên ngẩng đầu, gọi mọi người xung quanh: "Bác sĩ!"

Một người thuộc quân đội lập tức tới trước mặt hai người, cẩn thận kiểm tra La Tiểu Lâu, rồi nói: "Chỉ là bị ngất thôi, không có tổn thương khác."

Ngón tay lạnh giá của Nguyên Tích vuốt ve khuôn mặt trắng bệch không có chút huyết sắc nào của La Tiểu Lâu, bộ dạng đáng thương như vậy khiến lòng hắn cực kì khó chịu. Hắn ôm chặt La Tiểu Lâu, trừng mắt nhìn cửa hang kia, nhưng không đuổi theo.

Nguyên Tích chỉ cúi đầu, nhìn La Tiểu Lâu bất tỉnh mê man mà nói: "Anh thề, một ngày nào đó, anh sẽ giết sạch toàn bộ dị thú, khiến chúng vĩnh viễn không thể động tới người quan trọng nhất của anh."

Bị ôm chặt, La Tiểu Lâu nhăn mày, tựa hồ rất khó chịu, nhưng 125 thì nghĩ, nếu cậu mà nghe được lời nói này của Nguyên Tích thì có lẽ sẽ càng khó chịu hơn.

Làm một con thú nhỏ không biết cái gì, thật sự rất hạnh phúc. 125 vừa cảm thán như vậy, vừa yên lòng mà chết máy.

Người của quân đội đã đuổi theo từ cửa hang, những người còn lại trong hang động thì tìm kiếm trên mặt đất, ngay cả một góc nhỏ cũng không bỏ sót.

Một lát sau, bộ đồng phục trên mặt đất, sổ điện tử và các đồ vật khác đều bị thu vào chân không, bọn họ thậm chí còn thu được một ít tóc.

Sau khi kiểm tra sạch sẽ toàn bộ, vài người còn lại liếc nhìn nhau, một người bước tới gần Nguyên Tích, nói: "Xét thấy vị đồng bạn này là người cuối cùng gặp dị thú, chúng tôi cần dẫn cậu ấy theo để lấy chứng cứ. Hơn nữa bọn họ còn tiếp xúc qua, chúng ta cũng nên kiểm tra toàn diện cho cậu ấy."

Nguyên Tích ngẩng đầu, lạnh lùng nói: "Tựa như các người biết rõ cậu ấy ở bên trong, vậy mà vẫn thả khí độc K vào?"

Sắc mặt của những người đó có phần hơi sợ hãi, một người vội cúi đầu xuống: "Xin lỗi, không biết người của ngài ở bên trong, lúc đó chỉ là tuân lệnh cấp bách."

Nguyên Tích nhìn chằm chằm gã, áp lực vô hình đè lên khiến người khác không thể thở nổi. Qua một hồi lâu, Nguyên Tích mới mở miệng: "Ta không muốn nghe lời giải thích vô dụng, ta sẽ không giao người của ta cho các anh. Cậu ấy có vấn đề gì ta sẽ chịu trách nhiệm. Mặt khác, không được tiết lộ cho bất kì ai biết chuyện ta ở đây."

"… Vâng." Mấy người đó cúi đầu cung kính đáp.

Nguyên Tích quét mắt cửa hang kia, sau đó ôm La Tiểu Lâu đi ra ngoài.

60. Chương 60

˜I THÍCH

Khi Nguyên Tích ôm La Tiểu Lâu ra ngoài, ngoại trừ người của quân đội thì chỉ còn lại một số ít sinh viên, phần lớn đều đã lên phi thuyền cứu viện của nhà trường phái tới. Điền Lực sau khi được Athes cho biết chuyện thì cùng Athes bấp chấp khuyến cáo của giáo sư hướng dẫn, không lên phi thuyền, ở lại dưới nhìn ra xa xa, cho đến khi Nguyên Tích mang La Tiểu Lâu ra khỏi hang động mới thở dài một hơi nhẹ nhõm.

La Thiểu Thiên khoanh tay, tựa lên vách đá ở cách đó không xa, ánh mắt lạnh lùng phức tạp nhìn La Tiểu Lâu đang được Nguyên Tích ôm vào lồng ngực.

Khi các nhóm trưởng tập họp, cậu ta là người rời đi đầu tiên, còn đám Nguyên Tích thì sau đó bị giáo sư triệu tập đi.

Lúc La Thiểu Thiên nghe thấy lệnh truy bắt dị thú của quân đội, đúng lúc thấy La Tiểu Lâu đang hốt hoảng đứng ở nơi đó. Lúc đấy, trong thâm tâm La Thiểu Thiên đột nhiên bốc lên một cơn tức giận quái lạ, tại sao lại có người ngu ngốc đến vậy, thời điểm nguy hiểm như thế này còn không biết lập tức trở về nhóm.

La Thiểu Thiên lúc này ngừng lại, cậu ta không kìm được, gào thét lên khi nhìn thấy cái bóng dáng hoảng sợ kia, La Tiểu Lâu như con thỏ xoay người chui vào trong hang động.

La Thiểu Thiên nhướn mày, vừa định tiến lên thì người của quân đội ở phía sau đã gọi lại: "Anh bạn này, mời lập tức trở về hàng ngũ của mình, hang động phía sau cậu là chỗ trốn của dị thú, ở đây đã bị phân định thành khu vực rất nguy hiểm, sắp bị phong tỏa rồi."

La Thiểu Thiên sững sờ, lạnh lùng nhìn chòng chọc cửa hang một hồi, không nói gì với người quân đội kia, cấp tốc xoay người đi tìm Nguyên Tích.

Khi cậu ta chạy tới gần phi thuyền thì gặp Nguyên Thích sa sầm mặt đi ra ngoài, mà hướng đi, chính là hang động nơi La Tiểu Lâu đang ẩn thân. La Thiểu Thiên bất ngờ, Nguyên Tích đã biết?

La Thiểu Thiên theo Nguyên Tích trở lại hang động phụ cận, vì phía sau còn Athes và Điền Lực đang chờ bạn nên sự tồn tại của cậu ta cũng không có vẻ quá đột ngột, mà Nguyên Tích hiển nhiên đã không còn để ý đến những chuyện khác.

Tuy không biết Nguyên Tích làm thế nào mà nhận được tin tức, nhưng Nguyên Tích quả nhiên đã biết chuyện, chính miệng của quân đội đã nói cho hắn biết người của hắn đang ở trong hang động. Khi biết khí độc K bị thả vào trong, Nguyên Tích giận dữ. Sắc mặt của La Thiểu Thiên cũng khó coi, cậu ta không ngờ quân đội lại dám làm chuyện này.

Nhưng La Thiểu Thiên đột nhiên cảm thấy tức giận kinh ngạc với chính mình, vì sao cậu ta phải phẫn nộ khi quân đội đối phó với dị thú? Vì sao phải phẫn nộ với đứa con riêng trước đây mình hoàn toàn coi thường…

Bị hai đương sự tận lực quên ơn cứu mạng, nói cho cùng là có ý tốt lành nào…

Từ cuộc đối thoại của Nguyên Tích và quân đội, La Thiểu Thiên biết được rằng, người của quân đội đã sớm bắt tay vào việc truy sát tên dị thú này.

Sau khi vừa tới tiểu hành tinh chưa được vài ngày, quân đội đã nhận được mật báo, trong sinh viên có lẫn dị thú, chỉ có thể xác định được là người thuộc nhóm 7, nhưng cũng chưa khẳng định được là ai. Sau đó quân đội bèn ra lệnh cho người mật báo trong nhóm 7 lén thả Lam Thạch vào nước ăn, đó là một loại khoáng vật thông thường, vô hại với con người, nhưng nếu dị thú dùng một thời gian dài thì thần kinh sẽ bị tê liệt. Đó cũng là khoáng vật hữu hiệu duy nhất người mật báo có thể tìm được để đối phó với dị thú.

Xem ra dị thú ngay từ đầu đã chạy vào trong hang động, như vậy thì La Tiểu Lâu là có chuyện gì? Nhìn vẻ mặt và hành động lúc đó của nó, tỷ lệ bị hù dọa ngây ngốc lớn đến cỡ nào chứ?

Khi nghe mọi người nói La Tiểu Lâu bị dị thú bắt cóc, La Thiểu Thiên liếc mắt nhìn cậu không phản bác, rồi xoay người bỏ đi.

Nguyên Tích không xa rời La Tiểu Lâu nữa, hắn đang tức giận nhìn nô lệ vô cùng yếu ớt của mình. Đây là chuyện gì vậy! Hai lần, đồ ngu ngốc này tùy tiện để móng vuốt dị thú chộp tới, được rồi, cho dù hai lần đều tìm được đường sống trong chỗ chết, nhưng cứ thế này thì dẫn tới phiền phức quá độ rồi đấy!

Hừ, cứ như vậy mà còn đòi rời khỏi hắn, muốn tự do — Sợ tách ra rồi thì La Tiểu Lâu chỉ suốt ngày bị các loại người với thú ức hiếp thôi. Cái này, cậu ta nên khôn ngoan nhận ra một chủ nhân như hắn khoan hồng độ lượng ra sao và quan trọng cỡ nào với mình đi.

Mẹ nó, nhớ đến lại thấy tức giận đến mức cả tim gan lẫn phổi đều đau buốt, cho dù là mẹ thì cũng sẽ chẳng suốt ngày về lại nhà mẹ đẻ để uy hiếp bố đâu!

Thế nhưng nhìn dáng dấp yếu ớt run rẩy của La Tiểu Lâu, hắn thực sự không phát hỏa nổi, đây thật sự không phải là dấu hiệu tốt.

Bất quá, sau chuyện lần này nô lệ nhỏ bé có lẽ sẽ ngoan ngoãn ở lại bên người hắn. Nghĩ đến khả năng này, tai Nguyên Tích giật giật, âm thầm lộ ra vẻ mặt thỏa mãn không gì sánh được, vẻ mặt này kéo dài tới lúc La Tiểu Lâu mở mắt.

"Rốt cục là có chuyện gì xảy ra?! Tuy anh không ngại tốn thời gian đi cứu em, thu dọn chuyện lộn xộn của em — Anh đã nói rồi, nhất định sẽ chịu trách nhiệm về sự an toàn cho em — Thế nhưng, em cũng năng gây tai họa quá nhỉ?" Nguyên Tích sa sầm mặt trách cứ.

Hắn đương nhiên không ngại đi cứu người, nhưng hắn càng thêm không ngại việc nô lệ nhỏ bé sẽ áy náy trong lòng, tăng thêm sự cảm kích với hắn, không muốn rời xa hắn. Cảm giác này, ngẫm lại cũng thấy rất sung sướng.

Đương nhiên, điều khiến Nguyên Tích tức giận nhất chính là, La Tiểu Lâu chẳng lẽ không thể mỗi lần tự giảm bớt nỗi đau khổ đến thê thảm như thế này của mình sao. Giây phút hắn thấy La Tiểu Lâu bất động nằm trên mặt đất, hắn hoảng sợ tới mức tim ngừng đập vài giây. Bản thân mình mà lại xuất hiện cảm xúc kỳ quái như vậy, Nguyên Tích đương nhiên quyết định sẽ đòi lại trên người La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu liếm liếm đôi môi khô hanh, nhỏ giọng nói: "Trước hết, có thể cho em uống nước được không?" Cậu cần cải tổ lại một chút giọng nói của mình.

Không có thói quen chăm sóc người bệnh nên Nguyên Tích ngẩn người, bối rối nhìn La Tiểu Lâu hai giây, rồi mới cầm một cốc nước nóng từ trên bàn xuống.

La Tiểu Lâu nhận nước, cảm ơn, sau đó nhanh chóng nói: "Lúc đó, em chỉ có cảm giác rất sợ hãi, anh biết không, em bị cái đó quấn một lần, bởi vậy khi nghe thấy hai từ dị thú thì em hoảng sợ, thầm nghĩ phải trốn vào chỗ nào đó an toàn. Mà lúc ở cùng với anh, mỗi lần đều được anh che chắn cho bên ngoài, bởi vậy nên em mới trốn vào trong hang động cho an toàn." La Tiểu Lâu tuyệt không cảm thấy xấu hổ khi nói ra phân công của bọn họ.

"Thế nên, lúc đó đầu em choáng váng nặng trĩu chạy vào hang động. Lúc đi vào, ngay tức khắc em biết mình đã sai rồi. Nhưng sau khi nhận ra thì đã chậm mất, con quái thú đó phát hiện ra em." La Tiểu Lâu cố gắng ngắn gọn biên soạn câu chuyện, "Sau đó em bị nó đánh bất tỉnh, có lẽ nó muốn bắt em làm con tin, có điều căn cứ theo kiến giải của mọi người, dị thú tìm được cách chạy trốn, nên cuối cùng nó không làm gì đến em."

Vừa nói vừa tỏ ra sợ hãi run rẩy, nhưng ngẫm lại tình huống lúc đó, giả vờ sợ hãi kiểu nàycũng không khó một chút nào. La Tiểu Lâu nắm chặt tay Nguyên Tích, nghiêm túc nói: "Em thật sự không nên tách xa anh như vậy, anh nói không sai, ở lại bên người anh mới là an toàn nhất." Nhìn Nguyên Tích không có biểu cảm gì, La Tiểu Lâu cân nhắc có nên dùng điệu vịnh than của 125 hay không.

Đúng lúc này, Nguyên Tích lại nở nụ cười.

La Tiểu Lâu ngẩn ngơ nhìn Nguyên Tích, cậu rất ít khi thấy Nguyên Tích cười, ngoại trừ điệu cười xấu xa của hắn.

Sạch sẽ, đẹp đẽ, mang theo mị lực khó có thể tin được, ngay cả tiểu mỹ nhân Tây Thụy Nhĩ khi cười cũng không sánh bằng…

Nguyên Tích cao ngạo hếch cằm lên, nhìn nô lệ cuối cùng cũng thông suốt, hừ một tiếng: "Anh rất mừng là rốt cục em cũng ý thức được." Mang theo mùi vị đồng cảm thắm thiết nồng đậm.

Hóa ra câu cuối mới là trọng điểm…

Khóe miệng La Tiểu Lâu giật giật, thấy Nguyên Tích không truy cứu nữa, nhanh chóng thay đổi trọng tâm câu chuyện, "Vậy — con dị thú đó thế nào rồi?"

Nói tới vấn đề này, sắc mặt Nguyên Tích liền trở nên u ám: "Nó đào tẩu mất rồi, đã ra khỏi tiểu hành tinh, người của quân đội đang đuổi theo."

La Tiểu Lâu âm thầm thở phào nhẹ nhõm, lại hỏi: "Vậy xảy ra chuyện này, chúng ta có còn tiếp tục ở lại huấn luyện nữa không?"

Nguyên Tích nhìn La Tiểu Lâu, muốn nói lại thôi, xong cuối cùng vẫn nói: "Chúng ta sẽ ở lại, có lẽ lĩnh hội một trận nhỏ nữa sẽ trở về." Hắn không cho phép quân đội hoặc bất cứ thế lực nào có chủ kiến lên người La Tiểu Lâu, mà tiểu hành tinh này, hiện tại đã an toàn rồi.

"Vâng." La Tiểu Lâu thật ra lại chẳng có cảm giác gì, cậu quyết định hiện giờ nên tận lực phối hợp với con mèo kỳ quặc nhưng nhạy cảm Nguyên Tích này, khiến hắn không muốn truy cứu ra kẽ hở của cậu nữa.

"Anh đi nói chuyện với thầy giáo, em ở chỗ này không thành vấn đề chứ?" Nguyên Tích nhìn chằm chằm La Tiểu Lâu, suy nghĩ xem có muốn ôm cậu đi cùng không.

"Không cần, em có thể mà! Ở đây rất an toàn, đây đang ở trên phi thuyền mà." La Tiểu Lâu lập tức trả lời, cậu bị Nguyên Tích ôm trở về đã đủ mất mặt lắm rồi…

"Được rồi, đừng có gây chuyện cho anh nữa, cho dù bất luận em có làm nũng thế nào đi nữa, anh cũng nhất định sẽ nghiêm phạt em." Nguyên Tích bỏ lại những lời này, xoay người rời đi.

"Này." La Tiểu Lâu lục tảng đá màu xanh bên trong cổ áo, lấy tay gõ gõ lên mặt ngoài ảm đạm không phát sáng của nó, thì thầm: "Mày không sao chứ?"

"… Đương nhiên òi, hơn nữa, tôi còn nghe thấy hết, Nguyên Tích sẽ nghiêm phạt cậu — theo quan sát tổng kết của tôi, địa điểm thông thường sẽ là ở trên giường." 125 tuy rằng rất yếu, nhưng điều đó chắc chắn chẳng gây trở ngại một tí xíu nào cho việc ăn nói thiếu đòn của nó.

Khẽ nhìn sắc mặt khó coi của La Tiểu Lâu, 125 mạnh mẽ xốc lại tinh thần, an ủi người nhận nuôi của mình: "Kỳ thực cũng hổng có gì phải sợ đâu, loại tình huống thế này là cách dễ dàng nhất khiến nam nhi trở nên mềm lòng —"

"Tao muốn nói đến Tây Thụy Nhĩ." La Tiểu Lâu lạnh lùng cắt đứt lời của nó, nếu không phải 125 vừa rồi còn giúp mình, cậu thật sự đã muốn giáo huấn nó ngay bây giờ rồi.

"À, cậu bảo thú Thụy Minh á, nó có thể chạy thoát rất bình thường. Thú Thụy Minh là một trong những loài có sở trường ẩn nấp cao nhất đấy, hơn nữa chúng là một loài sẽ không biến thành người. Mà nếu có thể biến thành người, nhất định là vì đã đạt được một sức mạnh kỳ dị nào đó giống dị thú. Nếu không lúc nó tiếp cận cậu, tôi đã có thể nhận ra rồi."

"Không thể biến thành người, chẳng lẽ đại bộ phận tinh cầu Thụy Minh đều là dã thú cao hơn 10 mét kiểu này?" La Tiểu Lâu cảm thấy vui mừng, may mà cậu đã chọn ở lại.

"Đương nhiên, thú Thụy Minh cực kỳ tàn bạo, bởi vậy cậu không đi tôi cũng không có ý kiến khác, so với dị thú cao quý, cậu thật sự rất nhu nhược. Hơn nữa, cái cậu Tây Thụy Nhĩ này, về sau nhất định sẽ rất lợi hại." 125 nói.

Sau này, khi Tây Thụy Nhĩ xuất hiện trở lại trước mặt La Tiểu Lâu, những lời nói trên về cậu ta đã hoàn toàn được chứng thực.

Nguyên Tích rất nhanh chóng trở về, thầy giáo đương nhiên tận tình hết khuyên bảo lại đến thuyết phục hắn, nhưng Nguyên Tích vẫn rất kiên định mà tỏ vẻ muốn ở lại. Cuối cùng thầy giáo đành bất đắc dĩ, chỉ có thể để lại cho hắn đủ thức ăn và nước uống, cùng với mọi loại vật dụng cần thiết.

Bởi vì phi thuyền sẽ nhanh chóng phản hồi, nên La Tiểu Lâu và Nguyên Tích mang theo đồ, xuống phi thuyền.

Điều khiến La Tiểu Lâu kinh ngạc chính là, Athes thấy bọn họ ở lại huấn luyện, vậy mà cũng đi xin thầy giáo cho ở lại. Bất quá, tên này xác thực nhiệt tình với cơ giáp không ai sánh được.

Cô bạn chế tạo sư cơ giáp của Athes cũng muốn ở lại, nhưng Athes không có các loại tính toán nhỏ nhặt như Nguyên Tích, chỉ là vung tay lên, để cô nàng về trước. Cô bạn cắn môi như muốn khóc. Nhưng nếu bình tĩnh mà xem xét, Athes quả thực suy nghĩ vì cô nàng, chính cô ta cũng thực sự không muốn tiếp tục ở lại cái nơi quỷ quái này. Điều làm cô nàng tủi thân chính là, Athes không muốn về cùng.

Huấn luyện? Trên tinh cầu An Tắc rõ ràng có thể huấn luyện cơ mà.

Các chiến binh cơ giáp có nhiều ý kiến lý giải hai người, đồng thời cũng kính nể dũng khí và sự chịu đựng của bọn họ. Thân sinh trải qua nên các chiến binh đều rõ ràng, chỉ có lúc vật lộn sinh tử với trùng thú biến dị mới là lúc bọn họ được nâng cao nhanh nhất.

Sau khi phi thuyền cất cánh, La Thiểu Thiên cúi đầu nhìn tiểu hành tinh ngày càng xa, im lặng không nói gì.

Cùng đứng bên cạnh nhìn ra bên ngoài cửa sổ, một nữ sinh nói với Trạch Nhã: "Đi đâu cũng đi theo, đúng là giống một con chó. Chắc là nịnh nọt có thủ đoạn nên mới quyến rũ được Nguyên Tích."

La Thiểu Thiên lạnh lùng liếc mắt nhìn bên đó, xoay người bỏ đi. Lăng Tự bên cạnh La Thiểu Thiên thì lại nghi hoặc nhìn cậu ta đi dần, nhíu mày.

Mọi người bình thường sẽ phụ họa vài câu, một số ngay tức khắc quay đầu. Miễn là một người trong nhóm thì sẽ đều biết, chế tạo sư cơ giáp của nhóm trưởng vĩ đại bọn họ, sẽ không vô dụng giống như vậy.

Athes thừa dịp Nguyên Tích không chú ý, liền hé mặt tới hỏi: "Tiểu Lâu ơi, hộp năng lượng của ông, trong đó có một cái tôi dùng không còn nhiều, một cái còn chưa mở. Định trước khi trở về thì trả lại cho ông, nhưng chúng ta ở lại chỗ này huấn luyện không giống bình thường. Ông xem —"

La Tiểu Lâu đã sớm quên mất chuyện cậu cho Athes hộp năng lượng, liếc mắt nhìn Athes, buồn cười mà nói: "Ông cứ việc cầm lấy mà dùng, nhưng mà tiết kiệm chút nha, tôi ở đây cũng không còn nhiều hàng tích trữ đâu."

Sau khi trở về, hộp năng lượng còn thừa La Tiểu Lâu đều cho 125, nhìn thần sắc suy yếu của nó, La Tiểu Lâu cũng không chịu nổi.

"Huynh đệ tốt, có nghĩa khí." Athes vui mừng khấp khởi, một hộp năng lượng cấp bốn, nếu tiết kiệm thì có thể dùng được khá lâu.

Lúc này, Nguyên Tích đã trở về, "Anh tìm được một nơi thích hợp rồi, đường đi đại khái cách chỗ này nửa giờ." Nói xong quay đầu nhìn về phía Athes.

Athes vội nói: "Nhóm trưởng, tớ cùng đi với các cậu, nhiều người có thể ứng chiến lẫn nhau."

Nguyên Tích không nói gì thêm, nhưng đến lúc đi thì ném cho Athes mấy hộp năng lượng cấp ba, khiến Athes vừa mừng vừa sợ.

Trước khi Nguyên Tích đưa La Tiểu Lâu vào cơ giáp, hắn nói với Athes: "Nếu ở lại thì phải nỗ lực huấn luyện." Thời điểm chiến đấu cùng nhau, ngoại trừ hắn, Athes là người thứ hai dám khiêu chiến với trùng thú biến dị cấp hai, giúp hắn gách vác một phần, vậy là từ lúc đó, Nguyên Tích đã có cái nhìn khác về Athes.

Athes cảm động đến mức không biết làm thế nào cho phải. Ôi chao, nhóm trưởng của mình thực sự là một người hoàn mỹ không khiếm khuyết chỗ nào, mà lại có thể tìm được một chế tạo sư cơ giáp như La Tiểu Lâu, gánh vác việc cậu ấy cho người khác hộp năng lượng cấp bốn thế này, đúng là phá sản mất thôi.

Cơ mà lúc cầm hộp năng lượng cấp bốn cho mình, lời này tuyệt đối không thể thốt cho nhóm trưởng biết…

Nguyên Tích nói nửa giờ, là nửa giờ lái cơ giáp bay trên không, dù sao bây giờ cũng không có ai làm hạn chế, bọn họ không cần phải đi bộ nữa. Tốc độ của Nguyên Tích cực nhanh, Athes phải miễn cưỡng lắm mới đuổi kịp.

Được nửa đường, La Tiểu Lâu mơ mơ màng màng ngủ gật, sau khi dùng hết ý thức nguyên lực, cậu vẫn luôn bị vây trong trạng thái buồn ngủ. Mở mắt ra, bọn họ đã đến nơi mục tiêu.

Trước mặt là một hang động đồ sộ ít nhất phải cao hơn 15 mét, thậm chí có thể nghe được tiếng kêu kỳ quái liên tiếp của trùng thú bên trong. La Tiểu Lâu nuốt nước bọt, chỗ này có lẽ đã biến thành một nơi chất chứa nuôi dưỡng trùng thú biến dị mất rồi.

Với nơi chốn Nguyên Tích lựa chọn, Athes cũng muôn phần thỏa mãn. Buổi chiều cùng ngày, sau khi La Tiểu Lâu nấu bữa trưa, hai người lái cơ giáp chạy ào vào trong hang động.

Nguyên Tích muốn mang La Tiểu Lâu đi cùng, nhưng bị cậu cự tuyệt, hiện tại cả tinh thần lẫn thân thể của cậu đều không được ổn lắm, bàn chân bị sái không thể nhúc nhích được, thà ở phía sau đợi bọn họ còn hơn.

Tuy đã để bác sĩ kiểm tra qua, nhưng La Tiểu Lâu phải mất vài ngày mới đi lại tốt được. Trước khi đi, Mộ Thần cho La Tiểu Lâu một cây gậy kim loại đơn giản. La Tiểu Lâu vô cùng cảm động, cậu bạn Mộ Thần này, không chỉ có tư duy cực kỳ tốt mà còn rất cẩn thận chu đáo. Về phần vì sao Mộ Thần thường cư xử lãnh đạm mà lại giúp đỡ mình, La Tiểu Lâu suy nghĩ rất nhiều, quyết định kết luận lí do là vì mình đã cho Mộ Thần một khối thịt nướng.

Tuy hang động cao rộng, nhưng chiến đấu ở bên ngoài nhất định là rất khác, không gian quá nhỏ cho hoạt động của cơ giáp, mà trúng thú lại cực kỳ quen thuộc với tổ của mình. Vì vậy, hai người chiến đấu với trùng thú, một người có năng lực ứng biến và tốc độ tay cùng kỹ xảo chiến đầu, chờ một người mới khiêu chiến.

Mà thời điểm Nguyên Tích và Athes khiêu chiến đối mặt, đều là hưng phấn thái quá tới mức rầy rà, lập tức phối hợp với nhau lao vào chém giết.

Chỗ ngồi rộng rãi trong hang động, nghỉ lại cùng hằng hà sa số trùng thú biến dị. Có đôi khi giết được 1, 2 con, cũng có lúc cả thảy là 4, 5 con. Hai người, mỗi người hướng về phía trước di chuyển một đoạn đều vô cùng gian nan, nơi bọn họ đi qua trên mặt đất, hầu như tất cả đều là thi thể.

La Tiểu Lâu ở phía sau cam chịu số phận, chống gậy theo sát đi vào trong. Nguyên Tích đã nói, nếu cậu không ở trong cơ giáp của hắn, vậy thì nhất định phải ở trong phạm vi tầm nhìn của hắn.

Đêm xuống, Nguyên Tích và Athes đuổi giết tới chỗ xa 20 mét trong hang động, giết chết 19 con trùng thú biến dị cấp hai.

Bọn họ không chọn một nơi khác để nghỉ ngơi, dọn dẹp sạch sẽ thi thể trùng thú, qua đêm ngay bên trong hang động.

Athes và Nguyên Tích thay phiên nhau gác đêm, La Tiểu Lâu đã sớm ngủ say sưa trong túi ngủ rồi.

Trong hang động đen kịt, chỉ có ánh sáng yếu ớt của đèn khẩn cấp chiếu rọi chỗ không xa.

Vào nửa đêm đầu, Athes buồn ngủ dựa vào tường canh gác, phía trước cậu ta là một lớp dụng cụ phòng hộ, nếu trùng thú xuất hiện, cho dù không đỡ được, như thế này cũng nhất định có thể nhắc nhở bọn họ phát hiện.

"Bọn họ ở lại đây." Một giọng nói trầm lắng vang lên.

"Ngày hôm nay, cuối cùng lời tiên đoán đã xảy ra. Người kia, có thể thay đổi tương lai của chúng ta, nếu không thể giết chết được hắn, chúng ta phải nghĩ cách giữ hắn lại." Một giọng nói quái dị tiếp lời. Từ lời nói đó, tấm gương trước mặt bọn họ xuất hiện hình ảnh Nguyên Tích đang ôm La Tiểu Lâu ngủ.

"… Chúng ta phải…"

La Tiểu Lâu đau đầu muốn nứt ra, cậu mờ mịt nhìn cái bóng của đèn khẩn cấp, trên vách tường là một con quái vật đầu người thân chim.

La Tiểu Lâu cứng đờ người nhìn chằm chằm cái bóng kia, sau đó —

"Này, tỉnh lại đi!" Nguyên Tích vỗ vỗ mặt La Tiểu Lâu, gọi to.

La Tiểu Lâu ngỡ ngàng mở mắt ra, thở hổn hển nhìn lên tường, không có thứ gì như vậy. Ngược lại, cả người cậu đang ướt đẫm mồ hôi, co lại trong lòng Nguyên Tích.

"Em gặp ác mộng." Nguyên Tích ghé vào lỗ tai cậu nói.

La Tiểu Lâu nhắm mắt, làm cái bóng kia biến mất trong đầu. Cậu cũng không hiểu vì sao mình cứ liên tục nằm mơ thấy cái này, nhưng, "Anh có thể giải thích hộ em tại sao lại không mặc quần áo thế này không?"

Nguyên Tích thản nhiên mà nói: "Gần đây anh nhận ra mình quen ngủ trần, nếu em đã muốn ở lại bên cạnh anh, tất nhiên là cũng có thể như vậy — Em đừng nói là đã quên những lời mình nói lúc ban ngày rồi đấy nhá."

Đó căn bản là hai việc khác nhau!

La Tiểu Lâu giống như nuốt phải 125, trợn mắt nhìn Nguyên Tích, sau đó cảm nhận được sinh lực khác thường của anh bạn nhỏ phía dưới Nguyên Tích.

61. Chương 61

`Y THỨ NĂM

Nguyên Tích cảm thấy thỏa mãn lay Athes tỉnh dậy, cho cậu ta đi ngủ trước. Athes mơ mơ màng màng nhìn xung quanh một cái, sau đó nhanh chóng ngã nhào xuống. Về phần La Tiểu Lâu, giận lắm mà ứ dám nói, chỉ rúc sâu vào trong túi ngủ, không bao giờ muốn chui ra nữa.

Có lẽ sau khi giúp nhau thoải mái nên khá mệt mỏi, La Tiểu Lâu không nằm mơ thấy giấc mơ kỳ quái kia nữa, ngủ một mạch đến hừng đông. Điều làm mọi người ngạc nhiên chính là, sáng sớm ra ngoài luyện tập Athes đã mang về một tổ trứng chim. Vì vậy, bữa sáng của ba người biến thành canh trứng nấu.

Lát sau, Nguyên Tích và Athes tiếp tục trèo lên cơ giáp để đặc huấn, hướng vào trong hang động tiến hành thảm thức quét sạch.

La Tiểu Lâu đang buồn chán ngồi dưới mặt đất đếm trùng thú, bỗng dưng kinh ngạc mừng rỡ phát hiện, 30 mét trong hang động, cậu tìm thấy một tảng đá màu đỏ trên vách đá.

La Tiểu Lâu cảm thấy quen mắt, ngay lập tức gọi 125. 125 lấp lóe, nói: "Là quặng Xích Viêm, tuy chỉ là nguyên liệu cấp ba nhưng vì rất hiếm, nên giá cả không thấp. Đây là thông tin tôi tra được trên mạng."

Ngay tắc lự La Tiểu Lâu không thầm oán trách Nguyên Tích và Athes lúc nào cũng huấn luyện quá nhiệt tình nữa, cậu lê bàn chân không đi được, bắt đầu thu thập quặng Xích Viêm.

Trong quá trình thu thập, được 125 nhắc nhở, La Tiểu Lâu bắt đầu nhân cơ hội luyện tập ý thức nguyên lực, nhắm mắt kiểm tra từng chút một. Nguyên liệu tăng thêm, ban đầu La Tiểu Lâu bị mất thời gian, nhưng sau từ từ tích lũy, nâng cao ý thức nguyên lực. Không biết có phải là ảo giác hay không, La Tiểu Lâu cảm thấy lần tích lũy ý thức nguyên lực này thuần chất hơn.

Hỏi 125 mà nó cũng không nói nguyên do, cơ mà, dù sao thì cũng coi như là nhân họa đắc phúc.

nghĩa tương tự là trong cái rủi có cái may, hóa họa thành phúc (chém)

Hiện tại La Tiểu Lâu không thể không vui mừng, bởi vì hộp dự trữ của cậu mang theo không ít. Mải mê bận bịu nên La Tiểu Lâu thậm chí đã quên mất phải nấu cơm trưa. Lúc Nguyên Tích và Athes thỏa thuê quay trở về, thấy La Tiểu Lâu đang dưới sự chỉ huy của 125, ôm một khối quặng to Xích Viêm đứng ở giữa đường cheo leo ra sức đào.

"Cậu ấy đang làm cái gì thế?" Athes nhìn La Tiểu Lâu hưng phấn bận rộn, hỏi Nguyên Tích bên cạnh.

Nguyên Tích theo dõi một hồi, rồi bước đến kéo La Tiểu Lâu sang một bên, sau đó nhẹ nhàng dùng sức, rút trọn quặng Xích Viêm mà La Tiểu Lâu không chịu buông từ trên vách đá xuống.

Thấy trên mặt đất la liệt hộp dự trữ, Nguyên Tích và Athes ngay lập tức hiểu vì sao bọn họ chưa có cơm trưa.

Đối với hai chiến binh cơ giáp mới trở về, La Tiểu Lâu cười hì hì hai tiếng, nhanh nhẹn hâm nóng cơm hộp, cho mỗi người một miếng trứng rán, ba người bắt đầu ăn bữa trưa đơn giản.

Nguyên Tích cúi đầu ăn không nói gì, Athes không nhịn được cất tiếng: "Này tôi bảo, ông nên khắc chế một chút đi, chú ý nghỉ ngơi, chân bị thương của ông còn chưa lành đâu đấy."

"Ông căn bản chả hiểu gì cả, tôi mới phát hiện trên vách đá trong hang động của ngọn núi này, gần như chỗ nào cũng có bảo bối! Trời ơi, đây có lẽ chính là thiên đường của chế tạo sư cơ giáp đó, thời khắc như thế này làm sao tôi nghỉ ngơi được. Cuối cùng tôi cũng nhận ra giá trị của việc mình ở lại! Tôi quyết định phải mang toàn bộ nguyên liệu trong hang động này — " La Tiểu Lâu dõng dạc diễn thuyết, cơ mà sau khi liếc thấy ánh mắt lạnh lùng của Nguyên Tích đang nhìn chằm chằm mình, volumn ngay lập tức vặn nhỏ xuống, "À, mang đi một chút cũng được."

125 thực sự không nín được, thì thầm, "Cậu thề thốt với tôi là như thế nào đấy…"

Sau khi Nguyên Tích và Athes rời đi, La Tiểu Lâu liền trấn an 125: "Đấy chỉ là chém gió cho qua thôi, trải qua bao giai đoạn trưởng thành, cuối cùng cũng gặp được, ngốc gì mà bỏ qua."

"Nếu có một ngày Nguyên Tích biết cậu giấu diếm mình nhiều như thế này, chắc chắn sẽ cực kỳ phẫn nộ…" 125 cảm thán, vừa nghĩ đến tình cảnh La Tiểu Lâu bị Nguyên Tích bạo hành gia đình, nó không khỏi rùng mình một cái.

125 vừa cảm thấy lo lắng cho tương lai sau này của La Tiểu Lâu, vừa an ủi cậu: "Trên thực tế, nhiều khi, lừa dối và giấu diếm chẳng qua là vì hoàn toàn muốn tốt cho mọi người, nhưng bọn họ lại chẳng biết mà thôi, đây tuyệt đối là tình yêu đáng được tha thứ."

"… Nè, tao bảo chém gió cho qua là chỉ nói với mày những lời này, dù sao nhiều quá cũng không mang về được, tao chỉ định chọn một ít thôi." La Tiểu Lâu không nhịn được cắt đứt lời 125.

125 ngừng vài giây, sau hét ầm lên, cứ như là con mèo bị giẫm phải đuôi, "Tại sao cậu có thể làm như vậy! Tôi chịu quá đủ cái hành vi bội bạc này rồi đấy —"

"Chúng ta còn có thể trở về, sau đó sẽ có càng nhiều nguyên liệu, cho đến khi không gian nhỏ bé của mày không còn ra vẻ thiếu chỗ nữa." La Tiểu Lâu tập mãi cũng thành quen, và cũng vô cùng kiên trì dỗ dành viên đá đang xù lông.

Có lẽ nói đến cái kho tư nhân nhỏ bé mà mình không muốn người ngoài biết, nên âm thanh của 125 ngay tức khắc xụi dần, chỉ là vẫn còn tức giận bất bình, lầm bầm.

Nói là nói như thế, nhưng ba ngày tiếp theo, La Tiểu Lâu rất khó kiềm chế nổi mong muốn thu thập nguyên liệu của mình.

Mỗi khi Nguyên Tích và Athes vào trong, La Tiểu Lâu lại phát hiện, càng vào sâu, nguyên liệu lại càng cao cấp. Mới đầu chỉ là nguyên liệu cấp ba, thỉnh thoảng có vài nguyên liệu cấp bốn, nhưng hiện giờ tất cả đều đã là nguyên liệu cấp bốn. Nếu gặp may thì còn có thể nhặt được Hoàng Tinh, một loại nguyên liệu cấp năm đắt tiền. Mà càng sung sướng hơn nữa là, đây đồng thời cũng là một trong những nguyên liệu có thể chữa trị cho 125.

La Tiểu Lâu chỉ có thể nhân lúc Nguyên Tích và Athes không chú ý, lấp đầy những nguyên liệu này vào túi — Vì hộp dữ trữ của cậu đã hết sạch rồi.

Song song, Nguyên Tích và Athes cũng tiến bộ rõ rệt, càng vào trong, không gian của hang động không hẹp đi, mà trái lại còn rộng ra. Thế nhưng, cấp bậc của trùng thú cũng thay đổi. Hiện tại, cứ cách hai mét là có một con trùng thú biến dị cấp bốn chờ họ.

Mỗi lần hai người trở về thì quần áo đều ướt đẫm, nhưng sự tiến bộ của họ cũng vô cùng rõ rệt.

Ban đầu gặp trùng thú biến dị cấp bốn, Nguyên Tích phải mất nửa giờ mới có thể giết chết nó. Trải qua vài ngày huấn luyện, hiện giờ trong 20 phút là hắn đã có thể kết thúc trận đấu, hơn nữa hoàn toàn không cần vũ khí viễn trình.

Lúc đầu, Athes nhờ đạn năng lượng mới có thể trong hai giờ giết chết trùng thú biến dị cấp bốn. Bây giờ, tuy vẫn còn miễn cưỡng, nhưng đã có thể chỉ dựa vào mỗi trường thương mà nội nửa tiếng đồng hồ giải quyết vấn đề.

La Tiểu Lâu thỉnh thoảng cũng ngồi ở một bên xem tốc độ chiến đấu của hai người càng ngày càng nhanh. Kỹ xảo điều khiển của hai người cực cao siêu làm người ta phải phát mê, nhất là Nguyên Tích. Trong không gian nhỏ hẹp, chiếc cơ giáp màu trắng vẫn di chuyển vô cùng linh hoạt. La Tiểu Lâu phải vận dụng ý thức nguyên lực mới có thể theo được một chút tốc độ của Nguyên Tích, hắn hầu như trong một giây là đã có thể cải biến tần suất và phương hướng nhiều lần.

Khi nhìn Kỵ Sĩ, La Tiểu Lâu luôn luôn có một cảm giác tự hào. Đây là tác phẩm của cậu, tuy nếu không có sự hỗ trợ của Thẩm Nguyên thì chắc chắn không thể hoàn thành. Nhưng thấy Kỵ Sĩ, La Tiểu Lâu có cảm giác tựa như nó là đứa con do chính tay mình sinh ra.

Nghĩ tới đây, mắt La Tiểu Lâu bỗng nhiên sáng lên, nguyên vật liệu trong tay cậu đã ngày càng nhiều, ngoại trừ số nguyên liệu nhận được do lần trước bán bản mẫu hộp năng lượng, sau Nghiêm đại sư còn đưa cho cậu thêm không ít nguyên liệu cao cấp. La Tiểu Lâu chưa dùng đến đều giấu hết dưới nhà kho ngầm ba tầng.

Mà hành trình trong hang động lần này, chắc chắn có thể làm cho nhà kho phong phú lên một phen, nếu như — Ấy là nói là nếu có thể, kỳ thực cậu rất mong muốn tự tay mình có thể tặng cho Nguyên Tích một chiếc cơ giáp do mình chế tạo. Có lẽ không đẹp hoàn mỹ bằng Vân Tiêu như thế kia, thế nhưng, cho dù là cơ giáp dự bị mà vẫn có thể nhìn thấy chiếc cơ giáp do mình chế tạo được Nguyên Tích sử dụng hoặc chiến đấu, vậy thì nhất định sẽ có cảm giác vô cùng thành công…

Chỉ nghĩ như vậy thôi mà La Tiểu Lâu đã cảm thấy nhiệt huyết sôi trào lên hết cả rồi.

Đến bữa tối, Athes cố sức xoa xoa cánh tay đau nhức của mình, cảm thán: "Phỏng chừng ngày mai chúng ta tới tận cùng sâu nhất của hang động rồi. Lần đặc huấn lần này thực sự khiến người ta rất khó quên, quả nhiên theo nhóm trưởng là có thịt ăn mà."

Nói xong, Athes chua xót liếc nhìn Nguyên Tích đang để La Tiểu Lâu xoa bóp, âm thầm nói: nè, cái đồ trọng sắc khinh bạn kia, đặc huấn cũng không chỉ có mỗi mình mình Nguyên Tích thôi đâu nhá!

Bất quá, xét thấy khí thế cường đại của nhóm trưởng, Athes tuyệt đối không dám để Nguyên Tích trông thấy con mắt nhìn La Tiểu Lâu đăm đăm của mình.

Đêm đó, đến lúc đi ngủ, Nguyên Tích đột nhiên hỏi, "Chân của em thế nào rồi?"

"Không có việc gì." La Tiểu Lâu sững sờ, trả lời.

"Nếu lúc về mà chân của em vẫn chưa khỏi, đừng hy mọng anh mang nguyên liệu về giúp em." Nguyên Tích hừ một tiếng, tuy giọng điệu hung ác nhưng tay của hắn vẫn vươn xuống, kéo cổ chân La Tiểu Lâu lên, xoa nhẹ.

La Tiểu Lâu chỉ cảm thấy mặt mình nóng hầm hập, gặp phải Nguyên Tích kỳ quặc như thế mà vẫn còn quan tâm tới người khác, thực sự là rất may mắn — Nếu bây giờ không phải đang ngủ trần thì rất tốt…

Ngày thứ năm, sáng sớm tinh mơ La Tiểu Lâu thức dậy, phát hiện Athes và Nguyên Tích đã hâm nóng điểm tâm của mình rồi đi huấn luyện. Ngày cuối cùng, có lẽ cả hai người đều cảm thấy kích động trở lại.

La Tiểu Lâu nhìn từ một đến mười chiếc túi mình sắp xếp, quyết định thừa dịp ngày cuối cùng này phải thu thập thêm một ít nguyên liệu nữa. Qua thôn này cũng không còn quán nào khác, điều then chốt nhất chính là, nguyên liệu cao cấp nhiều như thế này lại toàn là đồ miễn phí!

thành ngữ, ý chỉ cơ hội chỉ đến 1 lần duy nhất, hãy biết nắm lấy thời cơ.

Thu xếp đèn khẩn cấp ổn định, La tiểu Lâu xách hai túi bắt đầu mải miết thu nhặt. Lúc nhặt Hoàng Tinh, cậu tiện tay lật một khối đá màu đen ra, vô cùng kinh ngạc: "125, tra cơ sở dữ liệu của mày xem, ở đây hình như rất ít thấy đá màu đen. Ngộ nhỡ lại là nguyên liệu nghịch thiên như Ô Thạch, vuột mất thì tiếc lắm."

"Làm sao mà được, cậu nghĩ Ô Thạch chỗ nào cũng có à? Để tôi xem — Ô, chất lượng cũng được, tuy không phải là Ô Thạch nhưng cũng coi là đồ hiếm, là một loại nguyên liệu cấp năm, quặng Mặc, độ cứng rắn rất cao, là nguyên liệu tốt để làm vũ khí."

La Tiểu Lâu vui mừng, tiện tay cho khối đá màu đen vào trong túi, sau đó phát hiện hai cái túi cuối cùng đã bị cậu lấp đầy ụ rồi.

La Tiểu Lâu có cảm giác rất sung sướng, chất nguyên liệu vào một chỗ, chỉ cần nhờ Nguyên Tích và Athes chở về nữa là xong.

Nghĩ tới đây, La Tiểu Lâu bỗng nhiên cảm thấy có gì đó không ổn. Cậu giơ cổ tay lên, nhìn máy thông tin, 1h30 chiều — Bình thường giờ này, Nguyên Tích và Athes đã ăn xong bữa trưa rồi tiếp tục đi đặc huấn, nhưng bây giờ vẫn chưa thấy về.

La Tiểu Lâu lập tức đứng dậy, lại phát hiện, sáng sớm lúc vừa mới bắt đầu thu thập nguyên liệu còn nghe thấy tiếng súng bắn ầm ầm bên trong, bây giờ lại im ắng đến mức kỳ quái.

La Tiểu Lâu tiện tay gỡ đèn khẩn cấp xuống, chạy vào trong, hiện tại chân của cậu đã không còn gì đáng ngại nữa.

Dọc đường đi đều là chân tay to lớn bị đứt lìa của trùng thú biến dị. La Tiểu Lâu cố gắng chịu đựng cơn buồn nôn chạy vào trong. Thông thường, Nguyên Tích và Athes tối đa đi vào trong 40 mét, nhưng bây giờ, trong phạm vi chiếu sáng của đèn khẩn cấp, không thấy bóng dáng của hai người đâu.

Tâm trí của La Tiểu Lâu bị thi thể trên mặt đất và sự im ắng trong hang động đè lên, chẳng lẽ bọn họ đã bị trùng thú — Không, tuyệt đối không thể!

Bước chân chạy vào bên trong của La Tiểu Lâu trở nên nhanh hơn, trên mặt đất ngoại trừ thi thể buồn nôn của trùng thú cũng không thấy những gì khác, còn lại xa xa là một mảng đen kịt. Trong lúc chạy băng băng, La Tiểu Lâu chỉ có thể nghe thấy tiếng tim đập ngày càng nhanh của mình.

Ai tới nói cho cậu biết, cậu không phải người duy nhất ở lại trong hang động tràn ngập dã thú này đi.

Rẽ một đoạn, La Tiểu Lâu bị chặn lại trước một cái động khẩu khổng lồ. Cảm giác kim loại quen thuộc này… La Tiểu Lâu lập tức giơ cao đèn khẩn cấp bị che khuất lên. Trước mặt cậu, là Kỵ Sĩ đang nằm trên mặt đất.

Lời tác giả: lược vì buổi tối phải thay đổi phiên ngoại của Đạo mộ, cho nên cái này hơi ngắn tí, ngày mai sẽ khôi phục số lượng từ như bình thường…

Để tạ lỗi, xin đăng một đoạn ngắn về 125 và Tiểu Lâu.

—

Độc giả: Xin hỏi quân vương 125, với hình dáng Tiểu Lâu nuốt 125, ngài có cảm tưởng gì?

125 liếc nhìn độc giả một cái, trưng ra bộ dạng kiêu ngạo yêu kiều: Đương nhiên là vô cùng phức tạp — Yêu tôi quá, muốn biến tôi thành một phần thân thể đó mà…

Tiểu Lâu không chút do dự cắt lời: Mày suy nghĩ nhiều quá, là cảm giác nghẹn ứ chẹn cả họng ế…

62. Chương 62

Bọn họ đã xảy ra chuyện! Trong phút chốc rút ra kết luận, La Tiểu Lâu cảm thấy trống rỗng một giây. Sau đó cậu cố sức làm mình tỉnh táo lại, giơ đèn khẩn cấp lên, khốn khổ chui qua khe bên trong. Cậu muốn xem Athes bây giờ còn ở trong khoang điều khiển nữa hay không, tình hình hiện tại ra sao, Nguyên Tích đang ở nơi nào.

Treo đèn khẩn cấp lên vách đá ở gần, La Tiểu Lâu cấp tốc mở khoang điều khiển của Kỵ Sĩ, Athes đang nằm úp sấp bên trong, sắc mặt vô cùng tái nhợt. La Tiểu Lâu kiểm tra qua loa cho cậu ta, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, Athes chỉ bị ngất đi thôi, không có ngoại thương gì.

Trong lúc La Tiểu Lâu kiểm tra, Athes đã tỉnh lại, chỉ vẻn vẹn có thể ngẩng đầu lên, mồ hồi chảy đầm đìa trên mặt, mày nhíu chặt.

Trong ấn tượng của La Tiểu Lâu, Athes vẫn luôn là một anh chàng tỏa nắng và kiên cường, tinh thần mạnh mẽ đến mức dũng mãnh, nếu không phải quá đau đớn thì nhất định sẽ chẳng làm ra vẻ mặt này.

La Tiểu Lâu căng thẳng, cho Athes uống một viên thuốc cấp cứu, sau đó hỏi: “Trước tiên đừng cử động, có chuyện gì vậy? Nguyên Tích đâu?”

Athes há miệng thở phì phò, nói gì đó, nhưng âm thanh quá nhỏ, La Tiểu Lâu phải ghé sát vào miệng cậu ta.

“Nguyên Tích, ở bên trong, tụi tôi gặp trùng thú…”

Là trùng thú, ngay khi vừa thấy Kỵ Sĩ nằm trên mặt đất, trong lòng cậu đã tràn ngập nỗi sợ hãi và căng thẳng, giờ cuối cùng cũng có thể dịu bớt. Cậu nhanh chóng nói với Athes: “Kiên trì một lát, tôi đi tìm Nguyên Tích, sẽ quay lại ngay.”

La Tiểu Lâu lập tức đứng dậy chạy vào trong, để đèn khẩn cấp lại cho Athes, còn mình thì lấy nguồn sáng mang theo bên mình ra, độ sáng cao hơn rất nhiều so với đèn khẩn cấp, khoảng cách chiếu sáng cũng xa hơn, càng thuận tiện cho việc tìm Nguyên Tích hơn.

Athes nằm trong khoang điều khiển trên mặt đất ngọ nguậy, dùng khí lực lớn nhất gọi: “Đừng, đừng vào, mau chạy đi! Nguyên Tích bên kia, nguy hiểm…” Nhưng tiếng của Athes quá nhỏ, hoàn toàn bị tiếng bước chân chạy vào trong của La Tiểu Lâu át mất.

“Quả thực Nguyên Tích ở bên trong, nhưng tình hình có vẻ hơi phiền phức.” 125 bỗng nhiên nói. La Tiểu Lâu đợi hai giây, thấy 125 không cho cậu biết thêm tin tức gì nữa thì bước chân liềnc chạy nhanh hơn.

La Tiểu Lâu hoàn toàn không còn chút ý thức nào nữa, cứ liều mạng chạy vào trong nguy hiểm biết bao, cậu cũng quên mất rằng mình chẳng hề có khả năng nào để giúp đỡ chiến binh cơ giáp.

Không biết có phải ảo giác hay không, La Tiểu Lâu cảm thấy thi thể trùng thú trên mặt đất dường như to lớn hơn. Phía trước bỗng nhiên rộng mở thông suốt, không gian gần như tăng thêm gấp 4, 5 lần. Sau đó La Tiểu Lâu phát hiện, cậu đã chạy tới tận cùng bên trong hang núi.

Chiếu một vòng nguồn sáng tùy thân lên động, La Tiểu Lâu suýt chút nữa thì mừng rỡ kêu lên, cậu đã thấy chiếc cơ giáp màu trắng! Trên —— đỉnh chóp hang núi.

Lí do La Tiểu Lâu không gọi là bởi, trong nháy mắt nhìn thấy chiếc cơ giáp màu trắng, rốt cục cậu cũng tỉnh táo lại.

Vì sao Nguyên Tích lại ở trên đỉnh hang núi? Nhất định là có chỗ nào đó không ổn. Tia sáng của nguồn sáng tùy thân chậm rãi rơi xuống nơi đối diện La Tiểu Lâu.

Khi thấy rõ rồi, La Tiểu Lâu há hốc miệng. Ánh sáng trong tay bắt đầu rung rung, bởi do cậu sợ hãi đến cực độ khiến bàn tay run rẩy.

Đó là một con quái vật đã không còn nhìn ra hình thái trùng thú nữa, cả người là vỏ cứng màu đen, cao chừng hơn 20 mét, xúc tua lẫn chân tay kinh tởm to lớn vươn ra từ bên trong vỏ cứng. Càng khiến người ta cảm thấy tuyệt vọng hơn nữa chính là, những thứ đó cơ hồ trải rộng toàn bộ từ tầng dưới cùng của hang núi, lớp lớp vây quanh, giống như cả hang núi này đã trở thành một bộ phận của nó.

La Tiểu Lâu không bước vào, Nguyên Tích và con trùng thú đã giằng co với nhau rất lâu. Một người một thú đều biết, bắt đầu lại lần nữa chính là kết cục một chết một sống. Đúng lúc này La Tiểu Lâu chợt vọt lên, Nguyên Tích và trùng thú đồng thời phát hiện ra cậu.

La Tiểu Lâu cảm nhận được một trận gió dồn dập tạt vào mặt mình, tuy chẳng thấy bất cứ thứ gì, nhưng cậu có thể khẳng định, trùng thú đã ra tay với cậu!

La Tiểu Lâu xoay người bỏ chạy, nhưng đường đi đã không còn, một đống xúc tua lúc nhúc đen ngòm đã lấp kín cái lỗ hang.

"Con này đã biến dị lên cấp bảy." 125 la lớn bên tai La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu run sợ xoay người, sau đó cậu nhận thấy có một thứ đang lao tới cực nhanh, là chiếc cơ giáp màu trắng. Gần như trong nháy mắt, Nguyên Tích đã đứng phía trước cậu.

Hai khối đạn năng lượng bắn trúng xúc tua đang chắn lỗ hang, thanh hắc trường kiếm của Nguyên Tích thì chặn lại móng vuốt đang bổ nhào tới La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu rơi lệ đầy mặt, những chiếc xúc tua đó bị Nguyên Tích đóng đinh lên lỗ hang, thành ra cuối cùng cậu cũng chẳng thể chạy đi được.

Trong hang núi vang lên một tiếng kinh thiên động địa, trận giằng co giữa Nguyên Tích và trùng thú hệt như kết thúc.

Thế nhưng lúc này đây, Nguyên Tích hiển nhiên đã lâm vào cục diện bị động. Thân thể của Vân Tiêu nhỏ hơn trùng thú không ít, ngay từ đầu đã lợi dụng tốc độ cực nhanh của mình vật lộn với trùng thú, tuy rằng gay go nhưng vẫn có thể miễn cưỡng chống đỡ.

Mà lúc La Tiểu Lâu xuất hiện, cơ giáp của Nguyên Tích đã không thể di chuyển, nhưng vẫn luôn che chắn phía trước cho cậu.

Mục tiêu của trùng thú bất động, nó giống như nổi điên liền công kích, xúc tua sắc bén khắp nơi và móng vuốt đáng sợ không ngừng bổ nhào tới.

Kèm theo tiếng gầm rú bén nhọn chói tai, trên chiếc cơ giáp màu trắng của Nguyên Tích cuối cùng cũng xuất hiện những vết cắt nhợt nhạt, hơn nữa, xúc tua đã nhanh chóng lan tỏa toàn bộ cơ giáp.

Tốc độ vung kiếm của Vân Tiêu cũng không hề giảm đi, vô số xúc tua rơi xuống trước mặt La Tiểu Lâu. Con trùng thú chết tiệt này, vừa tấn công La Tiểu Lâu hòng gây chú ý tới Nguyên Tích, vừa chậm rãi dây dưa làm Nguyên Tích bị tiêu hao.

Khốn khiếp, con quái vật chó chết này, nếu còn cứ tiếp tục như vậy thì Nguyên Tích sẽ bị khốn đốn, sẽ chết mất!

Khi La Tiểu Lâu phát hiện Vân Tiêu đã nhanh chóng bị xúc tua bao phủ, quá lo sợ, cậu bèn lay 125, gọi: "Nếu cứ như vậy thì không được, không phải mày đã nói trùng thú không dám làm hại tao sao, thế bây giờ tại sao lại xảy ra chuyện này?"

"… Nếu là biến dị cấp bảy, chỉ khi cậu toàn diện phóng ra mùi dị thú mới có thể trấn trụ nó, nhưng hiện tại cậu có dám không? Trước khi phóng ra, cậu và Nguyên Tích là hai người cùng đối kháng trùng thú, nhưng sau khi phóng ra, cậu sẽ là kẻ bị Nguyên Tích truy sát." 125 chậm rãi nói, tuy nó cũng rất muốn xem vở kịch ngược luyến tình thâm, cơ mà —— Nó nghi ngờ nhìn Nguyên Tích vẫn liên tục bảo vệ La Tiểu Lâu ở phía trước, nghĩ đến lời thề của Nguyên Tích lần đó, độ chắc chắn của lời thề ấy hiển nhiên cao hơn nhiều so với mấy lời của La Tiểu Lâu.

"Thế nhưng chung quy chỉ có một cách thôi! Tao không muốn Nguyên Tích —— gặp chuyện không may, sẽ, sẽ khiến một người ra đi." La Tiểu Lâu tuyệt vọng nói một cách gian nan, tất nhiên, khi đó cậu là người hay thú cũng không quá chắc chắn.

Điều duy nhất hiện tại cậu có thể khẳng định chính là, cậu không muốn con người đang che chắn phía trước cho mình phải mất mạng, tuyệt đối không muốn, cho dù hắn bức bách cậu phải ký cái khế ước nô lệ chết tiệt kia, cho dù hắn luôn tỏ ra như một ông lớn sai bảo cậu hầu hạ hắn, lại còn đổ sở thích ăn bánh ngọt lên hết đầu cậu —— Thế nhưng, thế nhưng giờ khắc này, La Tiểu Lâu phát hiện, trong đầu cậu chỉ có thể nghĩ đến những lần Nguyên Tích dẫn cậu vào khoa cơ giáp, nghiêm túc dạy cậu luyện tập, nụ hôn sau khi giúp đỡ cho nhau, và khuôn mặt đỏ bừng của Nguyên Tích trong ngày sinh nhật lần đó, khi hắn bày tỏ.

Cho tới bây giờ cậu cũng không ngờ, cậu lại nhớ những điều này rõ ràng đến vậy. Được rồi, cho dù đây chỉ là do tính cách nhát gan và lạc quan mù quáng của cậu quyết định thôi.

Môi La Tiểu Lâu run bần bật, bắt đầu nhắm mắt lại, dù sau này có bị Nguyên Tích truy sát, cậu cũng không muốn để Nguyên Tích gặp nạn ở đây…

"Này, cậu đang làm cái gì vậy?! Nhanh lên, tôi nghĩ ra cách rồi, yết hầu của trùng thú là nơi yếu nhất. Lát nữa tôi sẽ đánh dấu vị trí yết hầu, cậu nén ý thức nguyên lực thành một nguồn rồi tận lực phóng tới, giống như lúc cậu giúp Tây Thụy Nhĩ ấy." 125 bỗng nhiên kêu lên.

La Tiểu Lâu cố gắng thu hồi rồi ngay tức khắc phát ý thức nguyên lực, cậu vốn định tìm lại cảm giác khi biến thân ngày đó, may mà đúng lúc 125 ngăn lại.

"Vậy mày mau tìm đi." La Tiểu Lâu đã gần như tê liệt ngồi sụp xuống mặt đất.

Lúc này, Vân Tiêu của Nguyên Tích đỡ một đòn nghiêm trọng của trùng thú, xê dịch vào trong nửa mét, càng ngày càng gần La Tiểu Lâu.

"Hãy nghe tôi nói, khi cậu đẩy dời ý thức nguyên lực, ngàn vạn lần đừng đụng đến cơ giáp của Nguyên Tích, tôi lập tức sẽ chỉ chỗ cho cậu." 125 cấp tốc nói.

La Tiểu Lâu nhắm mắt, một tia xanh biếc từ trước ngực cậu kéo dài tới phía trước, xẹt qua cơ giáp của Nguyên Tích cực nhanh, sau đó dừng lại giáp mặt với con trùng thú trốn trong bóng tối.

Trùng thú lợi dụng móng vuốt và xúc tua của mình giao chiến với Nguyên Tích, nhưng lại trốn trong chỗ an toàn. Lúc thấy Nguyên Tích đến cứu La Tiểu Lâu, nó biết, nó đã thắng rồi. Hai kẻ kia sẽ biến thành thức ăn cho nó. Nhất là tên loài người bị nó đánh trọng thương kia, nó nhất định phải chậm rãi tiêu hóa hắn.

Đúng lúc này, trùng thú bỗng nhiên cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, đó là cảm giác chỉ khi gặp phải nguy hiểm kinh khủng mới có, sự tấn công của nó ngay lập tức chậm lại.

La Tiểu Lâu đã bắt đầu thở hổn hển hết mức, cậu liều mạng đè nén ý thức nguyên lực trong đầu, mà vừa xuất vừa khôi phục ý thức nguyên lực khiến đầu cậu đến mức vỡ nứt, gần như không thể đứng vững nổi.

Cuối cùng, La Tiểu Lâu đẩy ý thức nguyên lực đã được nén thành một đường kính giống hạt trân châu chưa đến 2 li ra ngoài, chạy theo tia xanh của 125. So với lúc cứu Tây Thụy Nhĩ thì nhỏ hơn, cũng sáng hơn! Nếu hiện tại mà có người có năng lực cảm nhận tinh thần lực thì nhất định sẽ rất kinh ngạc, loại khống chế tinh thần này, loại trình độ cao siêu này, thật sự làm người ta phải kinh sợ.

125 cũng sợ ngây người, trong nháy mắt vừa rồi ý thức nguyên lực của La Tiểu Lâu đã đột phá tới giai đoạn trung cấp… Hơn nữa, làm thế nào để có thể khống chế ý thức nguyên lực tách khỏi thân thể và quấn trọn lấy kẻ khác, nó chưa từng dạy La Tiểu Lâu.

Trùng thú bất ổn di chuyển sang bên cạnh vài bước, nhưng cái cảm giác lạnh lẽo này từ đầu đến cuối vẫn như hình với bóng đuổi theo nó. Sau đó cả người nó cứng đờ, đau đớn dữ dội khiến nó hận không thể quằn quại trên mặt đất, nhưng vết thương chí mạng kia dường như đã khống chế tinh thần của nó, khiến nó hoàn toàn không thể cựa quậy.

Những tên loài người —— nhỏ bé và yếu ớt chết tiệt này! Cho dù chết, nó cũng phải kéo cả cái hang động này hủy diệt cùng nó!

"30 giây, có lẽ là 30 giây, hy vọng Nguyên Tích có thể giết chết nó." 125 nói câu cuối cùng.

La Tiểu Lâu mệt mỏi nằm trên mặt đất, cảm giác trống rỗng khi tinh thần lực bị khoét ra như thế này thực sự rất thống khổ, cậu đau đầu muốn ngất đi.

Nguyên Tích trong khoảng điều khiển cắn răng, hắn quyết định dùng 10 khối đạn siêu cấp hạt nhân cuối cùng. Nếu cứ tiếp tục như vậy, hắn và La Tiểu Lâu sẽ không thể thoát khỏi đây. Trong nháy mắt đối diện với kẽ hở trùng thú để lộ ra, hắc trường kiếm của Nguyên Tích liền vung lên mở cùm trên thân, mũi chân nhón lên, một tia trắng bạc phóng lên cao, đẹp đẽ mà nhanh nhẹn xoay một vòng quanh trùng thú. Sau đó chiếc cơ giáp màu trắng đột nhiên xuất hiện trước mặt La Tiểu Lâu, nhanh đến mức khiến La Tiểu Lâu tưởng rằng Vân Tiêu trong chớp mắt đã có kỹ năng nghịch thiên này.

Còn nhanh hơn so với bước vòng cung Abat, Nguyên Tích quả nhiên đã lợi hại hơn trước…

Toàn bộ chiếc cơ giáp đồ sộ bổ nhào xuống, che chắn La Tiểu Lâu dưới thân, phía sau vang lên một tiếng nổ long trời lở đất, sau đó khắp nơi là tiếng bình bịch của vật nặng rơi xuống mặt đất.

Qua hồi lâu, Vân Tiêu mới đứng lên. Nguyên Tích mở khoang điều khiển, nhanh chóng nhảy ra ngoài.

Xem Nguyên Tích di chuyển linh hoạt thế này, chắc chắn là không bị thương như Athes.

Nguyên Tích dùng một tay kéo La Tiểu Lâu từ trên mặt đất lên, rồi ôm chặt lấy cậu, sau đó —— Cố sức hít ngửi trên người cậu, thậm chí bắt đầu cắn mút, từ cổ tới tai, rồi đến —— môi.

Trời ạ, con mèo tinh kiêu ngạo này, thực sự đủ rồi đó. Nhưng, thế nhưng vừa cùng chung trải qua một hồi hoạn nạn, La Tiểu Lâu rất khó để đẩy cái người đang hôn cậu như say như mê kia ra.

Đến khi La Tiểu Lâu tưởng chừng sắp ngạt thở, cuối cùng Nguyên Tích cũng thả cậu ra. Trong ánh sáng còn lại của nguồn sáng tùy thân, đôi mắt của Nguyên Tích sáng lên óng ánh, đắc ý nhìn La Tiểu Lâu, cao ngạo mà nói: "Sợ đến mức chân mềm nhũn ra cả rồi à? Em ngốc đến mức tự chạy vào đây. Xem đủ không, anh lại cứu em thêm một lần nữa. Đúng là không có cách với em mà, chỉ biết cho anh thêm phiền phức, hoàn toàn chẳng có khả năng tự bảo vệ mình gì cả."

Nói đến đây, Nguyên Tích tổng kết: "Thế cho nên, em ở lại bên anh là lựa chọn sáng suốt nhất, mau vứt bỏ mấy cái ý nghĩ giải trừ khế ước kia đi. Em ngốc nghếch như thế này, cũng chỉ có mình anh nguyện ý và có năng lực bảo vệ em thôi."

Giữa đôi mắt nhìn chăm chú sâu sắc không chuyển rời của La Tiểu Lâu —— Ấy là vì tinh thần lực của cậu tiêu hao quá độ, nên cử động hơi chậm chạp và khó khăn —— Nguyên Tích hơi mất tự nhiên, nhưng vẫn ôm chặt La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu nở nụ cười, có lẽ Nguyên Tích sẽ mãi mãi không biết, con người yếu đuối như cậu cũng vừa mới cứu hắn, "Ơn cứu mạng này, không dám nói cảm ơn."

Ánh mắt Nguyên Tích sáng lên, tai lập tức đỏ au, không nhịn được cúi đầu xuống, ý là hãy còn chưa đủ, liếm liếm môi La Tiểu Lâu, "Nếu nhất định muốn lấy thân báo đáp, vậy thì anh có thể suy xét." Luôn luôn cho mình là trung tâm, con mèo Nguyên Tích này, mi ăn đủ rồi đấy.

Rốt cuộc gia đình của Nguyên Tích là cái dạng gì mà nuôi anh thành như vầy? La Tiểu Lâu cảm thán.

Hoàn toàn không đếm xỉa tới lời nói ra, Nguyên Tích thoáng chần chừ, ư hừ hai tiếng, nhỏ giọng nói: "Nếu muốn, anh, anh có thể đưa em về gặp bọn họ." Quả nhiên mong muốn gặp mặt vẫn không thể chống cự nổi…

"… Được, khi nào có cơ hội." Đối với ân nhân cứu mạng, La Tiểu Lâu ôn tồn nói, kỳ thực trong lòng lại rất chờ mong.

Bầu không khí giữa hai người càng ngày càng tim bay phấp phới, 125 không biết ứng cảnh, rên rỉ ỉ ôi bên tai La Tiểu Lâu: "Hai người đủ chưa, tôi nè —— Chúng ta có thể đi nhìn phần thưởng sau khi giết chết con Boss cuối cùng hông."

La Tiểu Lâu đành phải ngẩng đầu nhìn ra đằng sau Nguyên Tích, tuy đã không còn quái vật nữa, nhưng nhìn thi thể chất đầy trong hang núi, cậu không chịu được rùng mình một cái, Nguyên Tích liền nhân cơ hội ôm chặt cậu hơn.

"Làm sao vậy?" Nguyên Tích hỏi nô lệ nhỏ bé đang co lại trong lòng hắn, cảm thấy nếu cứ tiếp tục như vậy thì hắn sẽ biến thành bố mình mất —— Nhất là khi phát tác di chứng cưng sủng bà xã.

125 gọi: "Nhanh lên, tôi muốn đi lấy, bên cạnh cái hồ nước là thạch Phù Du đấy! Là thạch Phù Du cậu sống chết không chịu giết quái thú cho tôi để lấy đó! Nó là của tôi, của tôi!"

Này, mày như vậy đúng là không có vấn đề gì thật đấy chứ, không phải trước đây mày ứ dám mở mồm trước mặt Nguyên Tích còn gì, để bộ não nhân tạo thành một cục đá như thế này thật quá khó nhìn!

La Tiểu Lâu không trông thấy hồ nước, nhưng Nguyên Tích đã chú ý tới đường nhìn của cậu, hắn bèn mang cậu đến đó.

Nương theo di chuyển của tia sáng, toàn cảnh dưới đáy sâu nhất của hang núi hiện ra.

Phía trong nơi trùng thú vừa đứng có một hồ nước nho nhỏ, có vài viên đá kỳ lạ đang nổi trên mặt hồ.

Nguyên Tích tiện tay cầm lấy một viên, nhìn viên đá trầm tư: "Là nguyên liệu cao cấp, hình như trước đây anh đã thấy ở đâu đó"

Khi Nguyên Tích ngẩng đầu lên, La Tiểu Lâu xấu hổ nhìn hắn, hiện tại trên toàn bộ mặt hồ đã rỗng tuếch, khỏi cần hỏi cũng biết 'chuyện tốt' đó là do ai làm, quả thực giờ La Tiểu Lâu cực khổ khó tả.

"Hử, em muốn? Vậy cho em." Nguyên Tích đưa thạch Phù Du qua, La Tiểu Lâu cảm động nhận lấy, có điều, vừa mới thả vào trong túi thì nó đã biến mất tiêu.

Trán La Tiểu Lâu nhảy dựng lên, đồ hỗn láo này, nếu ngày nào đó Nguyên Tích mà hỏi thạch Phù Du đâu thì làm sao hả?! Do tao ăn chắc?

Đúng lúc này, dưới chân La Tiểu Lâu bị vướng cái gì đó, cậu cúi đầu nhìn xuống, phía dưới là mấy hòn đá tròn tròn đầu to đang nằm, trơn nhẵn sáng bóng, màu sắc cũng không giống nhau.

"Là thạch Bao." 125 nuốt nước bọt nói.

La Tiểu Lâu lập tức nhặt hòn đá lên, đưa cho Nguyên Tích, "Cứ để chỗ anh trước, nếu sau này có hữu dụng thì em sẽ hỏi lại." Thạch Bao thì La Tiểu Lâu biết, đây là một loại bảo thạch hiếm thấy, độ quý giá có lẽ không thấp hơn thạch Phù Du, nguyên liệu bên trong chưa biết, có thể là khoáng thạch cao cấp, có thể là đá kim cương quý báu —— không phải là nguyên liệu, nhưng cũng rất đáng giá.

Nếu mà cho vào chỗ của cậu, đoán chừng sẽ bị 125 nuốt trộm hết.

Nguyên Tích chẳng nề hà gì, thu thạch Bao vào trong ấn không gian của Vân Tiêu.

Một lát sau, La Tiểu Lâu còn nói thêm: "Vân Tiêu, em sẽ giúp anh sửa chữa Vân Tiêu thật tốt."

Nguyên Tích nở nụ cười, nụ cười đơn thuần mà xán lạn khiến tim La Tiểu Lâu nảy lên, "Em còn gần một tháng nữa." Hừm, trước ngày nhập học La Tiểu Lâu vẫn luôn ở bên cạnh hắn, bọn họ có thể làm rất nhiều chuyện…

"Lại nói tiếp, hình như chúng ta quên Athes đang bị trọng thương rồi, cậu ấy đang đợi ở bên ngoài." Dưới ánh mắt càng ngày càng quen thuộc của Nguyên Tích, La Tiểu Lâu chột dạ nói.

"Chúng ta phải lập tức quay về." Nguyên Tích vừa nghĩ đến cái bóng đèn siêu cấp sẽ ngay tức khắc biến mất kia, tâm tình liền trở bên sung sướng.

ý chỉ kỳ đà cản mũi =))))))

Hai người cùng nhau đi ra ngoài, hồ nước chợt lóe lên, một cái gương xuất hiện, hiển thị bóng lưng của hai người.

".. Vậy mà có thể giết chết trùng thú chúa, quá mạnh mẽ."

"Đúng vậy, thật không ngờ hắn lại lợi hại như vậy. Xem ra chúng ta chỉ có thể nghĩ cách giữ hắn ở lại, những kẻ còn lại thì tìm cách giết hết."

"… Trong lời tiên đoán, hắn là người thay đổi số phận của chúng ta, mà người bên cạnh hắn, sẽ là người chỉ dẫn hắn thực hiện quyết định trọng đại nhất, là người ảnh hưởng sâu sắc nhất đối với hắn."

"Vậy thì không còn cách nào khác, trước hãy cứ giữ lại. Thông báo cho bọn họ, chờ cho bọn hắn vừa ra hang núi thì lập tức động thủ."

63. Chương 63

´T TRẮC

Hai người ra ngoài, đỡ Athes ra khỏi Kỵ Sĩ. Athes chảy mồ hôi lạnh đầm đìa, sắc mặt cực kỳ khó nhìn, nhưng vẫn gượng gạo duy trì sự tỉnh táo. Thấy La Tiểu Lâu và Nguyên Tích không bị sao, Athes mới bật ra một nụ cười ngây ngốc, rồi hoàn toàn chìm vào hôn mê bất tỉnh.

Nguyên Tích đặt Athes lên một chỗ bằng phẳng, kiểm tra toàn thân cho cậu ta, cuối cùng mới nói: "Xương sườn bị gãy, lúc trước em cho cậu ta uống thuốc cấp cứu có thể có tác dụng điều trị nhất định. Nhưng với vết thương cỡ này thì còn lâu mới đủ." Nói xong, Nguyên Tích mở thiết bị cấp cứu, quét lên bụng Athes 2 phút.

Sau khi làm xong, sắc mặt Athes khá lên không ít.

"Chúng ta dẫn cậu ta ra khỏi hang núi, chờ khi nào hồi phục có thể lái được cơ giáp thì mới rời khỏi tiểu hành tinh." Nguyên Tích nhíu mày, căn cứ theo tình hình này, nhanh nhất cũng phải chạng vạng mới có thể rời khỏi.

La Tiểu Lâu bước tới, thành thạo thu Kỵ Sĩ lại, sau đó cài lên người Athes. Nguyên Tích nâng cậu ta dậy, nhìn cử chỉ của La Tiểu Lâu, lông mi nhướn lên, lộ ra vẻ mê muội có chút suy nghĩ.

La Tiểu Lâu quái lạ hơi chột dạ, nhưng giây tiếp theo, cậu phát hiện mình đã vô ý thức giúp Nguyên Tích chỉnh lại quần áo hơi lộn xộn của hắn, đây hoàn toàn là do thói quen ở nhà gây nên. Lúc La Tiểu Lâu thu dọn nhà cửa, thỉnh thoảng thấy ngứa mắt quá nên giúp cái người ở cùng nhà kia sửa sang lại một chút.

Lúc này không nhịn được nên xử sự như người ở chung, cơ mà cái người hoàn toàn thành thành thực thực ngồi ở chỗ kia, chờ La Tiểu Lâu chỉnh lại cho mình, ra kiểu chẳng có cách nào khác.

Tai Nguyên Tích giật giật, nghiêng đầu sang một bên, hiển nhiên không truy xét ý tứ của cậu.

La Tiểu Lâu thở phào nhẹ nhõm, tự giác đi bên cạnh Nguyên Tích, ngoại trừ tự động tự phát cho con mèo kiêu ngạo yêu kiều kia làm trung tâm, còn phải luôn luôn thường xuyên chú ý tới ý thức địa bàn và ham muốn chiếm giữ của nó. Nếu Nguyên Tích biết cậu đang giấu diếm hắn, chế tạo cơ giáp cho chiến binh khác, có lẽ sẽ rắc rối và cãi nhau mấy ngày mất.

Cho dù như vậy, La Tiểu Lâu cảm thấy mình vẫn bất giác nở nụ cười, toàn bộ cơ thể và tinh thần đã bắt đầu thả lỏng, họn họ vừa mới trải qua một hồi sinh tử nguy hiểm, hơn nữa lại còn chiến thắng. Nguyên Tích tỏ ý để cậu đi bên cạnh, không cần phải lo lắng bất cứ nguy hiểm nào.

Đi chưa được bao lâu thì đã đến nơi La Tiểu Lâu thu thập nguyên liệu.

Nhìn mười mấy chiếc túi và hộp dự trữ trên mặt đất, La Tiểu Lâu nuốt nước miếng, nhỏ giọng nói: "À, ừm, quả thực có hơi nhiều, nếu thật sự không đem đi được em có thể bỏ một cái đi…" Nói xong, dùng ánh mắt giống 125 —— cho dù chả bao giờ thấy ánh mắt của nó, cơ mà cậu cũng có thể dựa theo giọng điệu của nó mà đoán ra được —— không muốn nhìn cậu vất vả thu thập nguyên liệu.

Nguyên Tích liếc nhìn La Tiểu Lâu, không nói gì, chỉ thu lại tất cả nguyên liệu. La Tiểu Lâu bắt đầu nghi ngờ, chẳng biết ấn không gian của Nguyên Tích đã đến nước không thể nhét nổi cái gì vào thêm nữa hay không.

Khi Nguyên Tích dìu Athes ra đến cửa hang, 125 trong lòng La Tiểu Lâu liền giật giật, dùng âm thanh cực kỳ nhỏ, nói: "Cẩn thận, bên ngoài có người."

Có người? Tuy có người là chuyện quái lạ, nhưng tại sao 125 lại dùng từ cẩn thận? La Tiểu Lâu hoảng hốt, mẹ ơi, không phải người của quân đội đang đợi bắt cậu ở bên ngoài đấy chứ, cậu lập tức quay đầu nhìn về phía Nguyên Tích.

Trên thực tế, không cần La Tiểu Lâu nhắc nhở thì Nguyên Tích cũng đã dừng lại. Rõ ràng sáng sớm không thấy có mây mù, hiện giờ đang là 2h chiều, vậy mà bên ngoài lại tầng tầng lớp lớp sương mù dày đặc.

La Tiểu Lâu nghe thấy tiếng đập cánh, sau đó trong đám sương mù, cậu mơ hồ thấy một cái bóng vội vã xẹt qua.

Khi đã thấy rõ, La Tiểu Lâu rùng mình sợ hãi, đó chính là cái bóng quái vật đầu người thân chim trong giấc mơ của cậu.

La Tiểu Lâu bất giác rụt vào bên cạnh Nguyên Tích, hiện tại cậu đã không còn một chút tinh thần lực nào, gần như hoàn toàn không có năng lực tự bảo vệ mình. Mà hình như ông trời cảm thấy thử thách bọn họ chưa đủ, chuyện phiền toái cứ mãi không dứt mà tràn tới.

Nguyên Tích nghiêng đầu nhìn La Tiểu Lâu hơi run rẩy nhưng vẫn cảnh giác nhìn chằm chằm bốn phía, đặt Athes xuống cửa hang, rồi nói, "Mở lồng bảo vệ ra, dù có bất cứ chuyện gì xảy ra cũng không được rời khỏi cửa hang."

Nói xong, Nguyên Tích triệu Vân Tiêu, phi thân nhảy lên, cấp tốc đổi hộp năng lượng. Vân Tiêu còn mang nhiều vết thương, nên thoạt nhìn nó như một vị anh hùng đã từng chinh chiến trên chiến trường.

Sương mù dày đặc dần dần tản mác bốn phía, cứ như là hóa thân của một âm mưu rất lớn, bắt đầu vây quanh bọn họ.

Đúng lúc này, trong sương mù vang lên một tiếng kêu sợ hãi, nhưng đó lại tiếng kêu của con gái, đầy bất lực mà thê lương.

Lúc này, rốt cục sương mù dày đặc cũng lùi sang bên rìa mép, lộ ra một khoảng đất trống. Đập vào mắt họ là một màn khiến người ta kinh ngạc, một đám người mặc phục sức cổ quái đang giằng co với một con trùng thú biến dị khổng lồ, có lẽ đã bị tàn sát một ít.

Tuy con trùng thú biến dị này không dị thường bằng con bọn họ gặp phải dưới đáy hang núi, nhưng hình thể cũng khá đồ sộ, hẳn là đã biến dị tới cấp sáu.

Mà khả năng của những người bị trùng thú truy sát này không tồi, nhưng hiển nhiên đối thủ là một con trùng thú biến dị cấp sáu nên rất khó khăn. Điều khiến người ta kinh ngạc chính là, bọn họ không hề có cơ

giáp mà hoàn toàn chiến đấu dựa vào võ thuật cổ đại và vũ khí lạnh.

Không quá bao lâu, một người thảm thiết kêu lên bị trùng thú đánh văng ra ngoài, trên móng vuốt của trùng thú, lộ ra một cánh tay chảy máu đầm đìa, nhìn thấy mà giật cả mình.

Đám người kia hoảng hồn lo sợ vừa chống đỡ trùng thú vừa lùi lại, bên trong còn có vài cô gái, trẻ con và người già. Có người nhìn thấy chiếc cơ giáp trong hang núi cao lớn, thoáng chần chừ, rồi vừa gọi người cứu mạng vừa chạy vào.

Nguyên Tích di chuyển lên phía trước từng chút một, chặn trước cửa hang, cảnh cáo: "Dừng lại, nếu tiến thêm một bước nữa, tôi lập tức nổ súng, các người là ai?"

Người đã chạy tới nhất thời đứng sững sờ tại chỗ. Qua vài giây, một thiếu nữ mặc đồ trắng mới tiến lên, cô ta khóc lóc quỳ sụp xuống đất: "Chúng tôi vốn là dân cư trú gốc trên tiểu hành tinh này, ban đầu không muốn gặp lại các người, nhưng hôm nay lại bị trùng thú đuổi giết đến tận đây, bất đắc dĩ mới phải để lộ thân phận, van cầu anh hãy cứu chúng tôi."

Chiếc cơ giáp màu trắng lấp lóe, không nhúc nhích chút nào. Lúc này, trong đám người có một ông lão bước ra, cất tiếng: "Vị anh hùng này, trùng thú tham lam tà ác, cho dù giết sạch chúng tôi rồi nhưng nó cũng sẽ không bỏ qua anh và đồng bạn đâu. Thỉnh cầu anh hãy xuất thủ cùng chúng tôi hợp lực giết chết nó. Người Phong Tức Cốc chúng tôi sẽ suốt đời ghi nhớ ơn cứu mạng của anh."

Thật ra là Nguyên Tích đang kiểm tra trạng thái của Vân Tiêu, hắn đương nhiên nhìn ra những người đang ở trước mặt này nếu chỉ dựa vào võ cổ đại thì không phải là đối thủ của trùng thú, nhưng Vân Tiêu bị thương cũng phải cố lắm mới có thể giết chết trùng thú. Thế nên khi nghe lời đề nghị của ông lão, Nguyên Tích rất chần chừ.

Im lặng một hồi, trong cơ giáp truyền ra giọng nói lãnh đạm: "Tôi sẽ giúp các ông giết chết trùng thú, nhưng trước khi tôi chưa quay lại, các ông không được phép tiếp gần tới cửa hang trong vòng 10 mét."

Ông già vội vàng tiếp lời: "Anh hùng yên tâm, chỉ cần anh có thể hỗ trợ, chúng tôi tuyệt đối vâng theo lời dặn bảo của anh."

Nguyên Tích sắp xếp trước cửa hang một hồi, sau đó lái Vân Tiêu bay tới chỗ trùng thú.

Có thêm Vân Tiêu thâm gia, tình hình chiến đấu ngay lập tức nghịch chuyển. Một vài người Phong Tức Cốc tài nghệ không tồi hãm chân xung quanh trùng thú, Nguyên Tích bắt đầu phát động công kích mãnh liệt.

Ông già chắp tay đứng, quả nhiên làm đúng theo lời dặn chỉ đứng xa xa, không có một chút ý nghĩ tới gần cửa hang.

La Tiểu Lâu thở phào nhẹ nhõm. Đúng lúc này, Athes nằm trên mặt đất bỗng nhiên rên rỉ, giọng khàn khàn: "Nước, cho tôi nước."

La Tiểu Lâu thoáng nhìn phía trước, rơi vào đường cùng nên đành phải mở lồng bảo vệ, đổ nước vào miệng Athes.

"Mau mở lồng bảo vệ ra." 125 gấp gáp nói.

Có điều, lời này vừa nói ra, La Tiểu Lâu đã nằm úp sấp lên người Athes. Chợt nhìn, dường như đã ngủ mất.

Ông già dẫn đầu mọi người vẫn đứng bên ngoài cách hơn 10 mét, nhìn thấy tình hình trong hang động liền quay sang sai bảo cô thiếu nữ có nhan sắc, rồi sau đó thấp giọng nói với vài người già phía sau: "Người này quá mạnh mẽ, chúng ta chỉ có cơ hội một lần. Khi hắn bước ra khỏi cơ giáp, chúng ta phải phát động tinh thần lực khống chế hắn ngay. Còn nữa, đến lúc đó phải đem hết toàn lực, nếu chúng ta thất bại, thì cũng là lúc toàn bộ tộc chúng ta đối mặt với nguy cơ mất mạng."

Các ông già xung quanh lặng lẽ gật đầu, trong nháy mắt đối mặt, một ánh sáng nổi lên trong mắt khiến người ta phải sợ hãi, chỉ có thiếu nữ mặc đồ trắng kia là sa sầm mặt mày đến khó coi.

"Còn nữa, Lai Á, cháu phải tập trung toàn bộ thể xác và tinh thần, ta biết cháu không cam lòng tình nguyện, nhưng vì toàn bộ tộc, bây giờ cháu hãy vứt bỏ ngay cái suy nghĩ nhỏ nhoi ấy đi. Cháu là tôn nữ của ta, lại là Thánh nữ trong tộc, hy sinh một chút vì bộ tộc hẳn là nên chứ." Ông già hạ giọng, vẻ mặt nghiêm khắc.

là cháu gái.

Thiếu nữ mặc đồ trắng Lai Á đã gần như muốn khóc, nhưng nàng không nói một câu gì, chỉ nặng nề mà gật đầu.

Sau khi Nguyên Tích giết chết trùng thú, không màng đến lời cảm tạ chân thành của người chung quanh, hắn lập tức trở lại hang động. Hắn khẽ nhíu mày nhìn một đám người đang lấp kín phía trước, sau khi quét hình không thấy có dị trạng nào mới nhảy ra khỏi cơ giáp.

Quân đội không phát hiện những người dân cư trú này, bởi vậy Nguyên Tích luôn luôn cho rằng họ thật sự rất yếu kém.

Nguyên Tích cũng không thu hồi Vân Tiêu, sau khi nhảy xuống đất, 10 ông già từ trong đám người liền bước tới, miệng vừa nói lời biết ơn, con mắt vừa nhấp nháy nhìn chằm chằm Nguyên Tích.

Gần như trong nháy mắt, Nguyên Tích ngưng lại, giương mắt lạnh lùng nhìn về phía ông già dẫn đầu, đưa tay lần mò xuống thắt lưng.

Mọi người dường như thật không ngờ, nhanh như vậy mà Nguyên Tích đã có thể phát hiện. Trên mặt ông già dẫn đầu ngay lập tức xuất hiện mồ hôi, lão cắn răng, con mắt càng ngày càng phát sáng, dần dần chuyển thành màu xám nhàn nhạt.

Trong đám có một người sợ hãi kêu lên: "Tộc trưởng, người như vậy sẽ ——" Lập tức bị bưng kín miệng lại, người chung quanh tuy im lặng, nhưng tất cả đều đang lo lắng nhìn ông già.

Hơn mười ông già chung quang nhìn tộc trưởng như vậy, sắc mặt cũng ngay tức khắc trở nên đỏ bừng, con mắt cũng ngày càng phát sáng.

Hành động của Nguyên Tích chậm lại, hắn mê muội nhìn về phía trước. Cho đến khi một tiếng chuông lanh lảnh vang lên, con mắt của Nguyên Tích mới chậm rãi nhìn về phía thiếu nữ đang chạy tới ngày càng gần, tay hắn liền buông thõng xuống.

Mái tóc quăn màu xanh da trời quấn trên đầu của thiếu nữ đã được thả xuống, làn da trắng nõn, ngũ quan tinh xảo, tuy y phục đơn giản có vẻ kỳ lạ, nhưng không hề che giấu đi vẻ thanh thuần mềm mại, hệt như giọt sương đẹp nhất của buổi sớm mai của nàng.

Theo tiếng chuông vang lên, thiếu nữ mở miệng cất tiếng: "Em là Lai Á, là —— người chàng yêu nhất."

Nguyên Tích trừng mắt nhìn, vẻ mê muội dần dần thay thế bằng sự nồng nàn. Hắn nở một nụ cười xán lạn: "Đúng, Lai Á, là người ta yêu nhất." Hai tay của hắn tựa hồ lại có chủ kiến, ôm lấy thiếu nữ, sau đó nhìn nàng thiết tha.

Hai người càng ngày càng gần, khi sắp chạm môi, Lai Á bỗng nhiên nghiêng đầu. Nguyên Tích nghi ngờ nhìn nàng một cái, ân cần mà nói: "Em làm sao vậy? Rõ ràng trước đây không hề cự tuyệt ta."

Các ông già chung quanh trong nháy mắt như đã già đi hơn 10 tuổi, một số cố gắng chống đỡ, còn một số thì co quắp lại.

Mọi người cuống quýt đỡ lấy ông già dẫn đầu, lão thở hổn hển hồi lâu, than thở: "Thực sự không ngờ năng lực kháng cự của một chiến binh lại mạnh mẽ đến vậy. Mười, mười lăm người chúng ta phải liều mạng huy động toàn bộ tinh thần lực, sau này sợ rằng hầu hết mọi người sẽ bị tàn phế. Hơn nữa, còn hy sinh một con trùng thú cấp sáu, chao ôi. Lai Á! Cháu hãy dẫn hắn quay về Phong Tức Cốc đi."

Vành mắt Lai Á đỏ lên, quay đầu nhìn Nguyên Tích, cắn môi, rốt cục cũng đưa tay kéo Nguyên Tích, nói: "Chúng ta về thôi."

Nguyên Tích vẫn nhìn nàng say đắm, đi được vài bước, bỗng nhiên nói: "Khoan đã, bằng hữu của ta vẫn còn ở bên kia, a, là bằng hữu rất quan trọng, hãy dẫn họ theo."

Mấy ông già vừa mới tỉnh lại liếc nhìn nhau, trong mắt tất cả đều là sự sợ hãi, hắn rõ ràng vẫn còn giữ nguyên phần ký ức.

Lai Á che giấu nét bi thương và bất đắc dĩ trong mắt, cười ngọt ngào với Nguyên Tích, nói một cách dịu dàng: "Được rồi, để em bảo người dẫn bọn họ cùng trở về. Chàng yên tâm, đến nơi của chúng ta, làm sao có thể bạc đãi bằng hữu của chàng chứ. Bọn họ là ai, chàng có thể giới thiệu một chút được không?"

Nguyên Tích mê muội nhìn dáng tươi cười của Lai Á, mở miệng đáp: "Đương nhiên rồi, một người bọn họ là chiến binh cơ giáp của khoa chúng ta, thiên phú rất không tồi, một người là —— là một chế tạo sư cơ giáp, là bằng hữu tốt nhất của ta." Nói đến đây, Nguyên Tích nhíu mày, bằng hữu tốt nhất? Không, hình như còn xa hơn thế, nhưng rốt cuộc là cái gì?

Lai Á nghiêng đầu nhìn hắn, "Thực sự là một bằng hữu quan trọng, đi nào, chúng ta đi thôi."

Nguyên Tích lập tức đáp: "Được, hãy vào bên trong cơ giáp của ta."

Lai Á liền kéo hắn lại, lắc đầu cười, sau đó đưa tay đặt vào trong miệng, huýt lên một tiếng, một con chim to lớn từ từ hạ xuống, nghe lời đứng trước mặt hai người.

Lai Á kéo Nguyên Tích trèo lên lưng con chim, sau đó vỗ tay, con chim to lớn liền phóng lên cao.

Nguyên Tích mỉm cười: "Rất không tồi."

Những người khác cũng bắt đầu huýt miệng gọi chim, sau một trận vỗ cánh, lại có vô số những con chim to lớn chở người bay lên.

Giữa sương mù dày đặc, người cưỡi trên lưng chim, hình thành một cái bóng đầu người thân chim đầy quái dị.

Sau cùng con chim to lớn cũng hạ xuống, xuất hiện không ít người mặc phục sức giống nhau ra đón. Khi trông thấy Nguyên Tích ngồi cùng Lai Á, mọi người đều hiện lên vẻ vừa vui sướng vừa buồn bã vô cớ.

Lai Á kéo Nguyên Tích xuống, nhẹ giọng nói: "Đây là người của bộ tộc, chàng hãy lên tiếng chào họ đi."

Sau khi dứt đường nhìn khỏi khuôn mặt của Lai Á, Nguyên Tích lập tức khôi phục cảm giác cao cao tại thượng, quét mắt nhìn xung quanh, một lát sau mới mở miệng: "Chào mọi người, ta là Nguyên Tích."

Lúc này, những người phía sau cũng lần lượt trở về, tộc trưởng được người đỡ xuống, thở phì phò: "Trước hết hãy đưa những người bị thương đến chỗ thầy tế, những người còn lại thì lập tức chuẩn bị, ngay ngày mai phải cử hành hôn lễ cho hai người."

Nguyên Tích đang quay người khắp nơi tìm kiếm cái gì đó, Lai Á liền léo tay áo hắn, nói: "Chàng yêu, chúng ta cũng phải đi chuẩn bị thôi."

Một hồi lâu Nguyên Tích mới lấy lại tinh thần, hỏi: "Chúng ta cần chuẩn bị cái gì?"

Ánh mắt Lai Á buồn bã, im lặng một lúc rồi mới trả lời: "Đương nhiên là hôn lễ."

Nguyên Tích cũng ngây ngẩn cả người, "Hôn lễ? Chúng ta phải tổ chức hôn lễ sao —— Thế nhưng, không phải em mới nói, muốn theo ta trở về gặp mặt phụ mẫu ta sao?"

Lai Á kinh ngạc nhìn Nguyên Tích, "Chàng muốn dẫn em đi gặp phụ mẫu của chàng? Nhưng tốt nhất hãy cứ nên tổ chức hôn lễ ở đây trước đã."

Nguyên Tích nghi ngờ hỏi, "Tại sao?"

Lai Á do dự một hồi, trả lời: "Đương nhiên là do tập tục trong tộc của chúng em rồi."

Nguyên Tích nhíu mày, "Đại sự như thế này, cho dù có lập tức trở về tổ chức cũng phải cần rất nhiều thủ tục. Tất nhiên, nếu — nếu em thực sự sốt ruột, ta sẽ quay về thỉnh phụ mẫu tha thứ. Có điều, ta đoán bọn họ sẽ tổ chức một hôn lễ chính thức khác cho hai ta." Nói xong lời cuối cùng, Nguyên Tích cười rộ lên, còn nói thêm, "Bọn họ nhất định sẽ thích em."

Lai Á mở to mắt nhìn, sắc mặt hơi đỏ lên, nàng lộ ra nụ cười thật tâm lần đầu tiên: "Nếu như vậy thì tốt quá, em — em cũng sẽ cố gắng làm một thê tử hợp cách của chàng."

Nguyên Tích suy nghĩ một chút, ngạo nghễ nói thêm: "Em đã rất hợp cách, nhưng, nếu lại ỷ vào ta, vậy thì trên giường hãy phóng túng lên một chút thì rất tốt." (con lạy bố, bố thế nào cũng chỉ nghĩ đến cái này]]]]]]]])

Lai Á ngay tức khắc đỏ bừng mặt, nàng không nói tiếp, chỉ kéo tay Nguyên Tích vào một căn nhà.

Tới trước cửa, vẻ đỏ ửng trên mặt Lai Á mới bớt đi chút ít, nàng mở miệng nói: "Cho dù là bộ tộc của chúng ta, hôn lễ cũng cần rất nhiều chú ý. Trước tiên, đêm nay chàng hãy để A Tây chỉ một số bước, em, em cũng phải chuẩn bị một chút."

Nguyên Tích nhìn nàng thắm thiết, trong mắt tràn ngập lưu luyến, tựa hồ một giây cũng không nỡ rời xa. Lai Á mỉm cười, xoay người đi khỏi.

La Tiểu Lâu chỉ cảm thấy đầu đến mức nứt ra, bên tai là tiếng kêu điên cuồng của hàng nghìn con vịt. Sau đó, cậu từ từ mở mắt, phát hiện mình đang nằm trong một căn nhà kỳ quái.

So với tinh cầu An Tắc, bài trí của căn nhà quả thực có thể gọi là lỗi thời, tựa như cậu chưa từng trọng sinh trên địa cầu trước kia.

Một người đứng bên cạnh mỉm cười nhìn cậu, hỏi: "Xin chào, cậu đã đỡ chưa?"

"Bảo tốt hơn nhiều, Từ đại ca. Nói mau." 125 ở bên cạnh cấp tốc nhắn.

Nhìn người xa lạ kia, La Tiểu Lâu khó hiểu gật đầu: "Em khỏe, Từ đại ca."

Người nọ hài lòng ừ một tiếng, chỉ vào khay thức ăn đặt trên bàn trong phòng rồi nói: "Đây là cơm của ngày hôm nay, cậu chịu đựng một chút, ngày mai sẽ cực kỳ phong phú."

La Tiểu Lâu lại dựa theo chỉ thị của 125, khách khí cảm ơn.

Chờ cho người nọ đi ra ngoài, La Tiểu Lâu mới thì thầm hỏi: "Này, có chuyện gì vậy? Bọn họ là ai thế?"

125 đang chuẩn bị nói, cửa lại bị người đẩy ra. Nguyên Tích cực kỳ kích động bước vào, hắn thấy La Tiểu Lâu thì chộp lấy tay cậu, sung sướng nói: "Cuối cùng cũng tìm được cậu rồi, tôi muốn nói cho cậu một tin tốt, tôi sắp kết hôn! Tôi cảm thấy phải chia sẻ ngay chuyện này với cậu! Cậu cũng chúc mừng cho tôi đi."

La Tiểu Lâu ngơ ngác nhìn Nguyên Tích, nói không ra lời.

64. Chương 64

C TẬP

Cái trò hâm đơ gì đây?! Có điều, hiếm khi thấy Nguyên Tích tươi cười lóng lánh hạnh phúc như thế này, La Tiểu Lâu tự dưng không thể rít gào lên được. Cậu cứng ngắc giật giật, muốn rút tay về nhưng bị Nguyên Tích nắm chặt, thế nên đành mặc kệ.

Mà đôi mắt của Nguyên Tích hãy còn nhìn cậu một cách đầy trông mong, chờ ý kiến của cậu. La Tiểu Lâu liếm đôi môi khô hanh, gian khổ mà nói: "Không, không phải hơi bất ngờ sao?"

"Cậu cũng cho là như vậy à? Tôi cũng hiểu, tuy sáng sớm nay mới lập kế hoạch, với cả —— gạo cũng nấu thành cơm rồi. Trong lúc vội vàng, quả thực có chút làm người ta bất ngờ." Nguyên Tích nghi hoặc, khuôn mặt tuấn tú cau lại, hình như cũng có phần bối rối.

La Tiểu Lâu cảm thấy toàn bộ lông trên người dựng đứng hết cả lên, thậm chí cậu còn nghi ngờ có phải mình đã bất tri bất giác hóa thú ngay trước mặt Nguyên Tích hay không, cơ mà điều này không quan trọng, quan trọng là —— "Cái gì?! Gạo nấu thành cơm?" La Tiểu Lâu kêu lên.

Nguyên Tích lấy lại tinh thần, kinh ngạc nhìn La Tiểu Lâu, sắc mặt cũng có chút trở nên khó nhìn, hếch cằm kiêu ngạo nói rằng: "Đương nhiên! Cậu hỏi vấn đề này đúng là một điều sỉ nhục cho sức quyến rũ của

tôi, chẳng lẽ chuyện đó không tự nhiên sao —— Mỗi tối đến giờ đi ngủ là em ấy lại bổ nhào vào lòng tôi, đòi thế này thế kia, lần nào tôi cũng thỏa mãn cho em ấy, khiến em ấy thoải mái đến không nói ra lời, thậm chí còn mụ mị mê mệt hơn thế.

nguyên văn ở đây là 'tha', chỉ ngôi thứ ba số ít nam giới. Ttrong TH này thì Nguyên Tích đang nói về công chúa Lai Á cho La Tiểu Lâu, nhưng thâm tâm lại nghĩ đến La Tiểu Lâu, nên nếu để là 'cậu ấy' thì ko đúng và 'lộ hết hàng', mà để là 'cô ấy' cũng chẳng phải, nên tớ mới mạn phép cho thành 'em ấy', mặc dù nghe thổ tả hết sức (( ))) [tớ nghĩ thế]

La Tiểu Lâu trợn mắt há hốc mồm nhìn Nguyên Tích, tuy cái điệu bộ trả lời đầy kiêu căng và ngạo mạn như thế kia, thế nhưng trong ánh mắt lại tràn ngập sự nồng nàn và say đắm. La Tiểu Lâu cảm thấy cực kỳ khó chịu. Vâng, chính xác là cậu cực kỳ không quen một Nguyên Tích trắng trợn như thế này. Trời ơi, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra đây?! Chẳng lẽ cái người này trong một đêm đã biến thành một thằng ngốc si mê vì yêu sao, cơ mà —— cuối cùng làm sao mà gặp được người khiến Nguyên Tích say đắm mê mẩn như vậy?!

"Tóm, tóm lại là anh kết hôn với ai? Kiểu tình yêu sét đánh thế này, cuộc sống sau kết hôn sẽ thường không hòa thuận đâu. Anh thực sự xác định?" La Tiểu Lâu nghe thấy câu hỏi của mình có kèm theo tất cả sự gượng gạo miễn cưỡng, chính cậu hình như cũng có chút không bình thường…

"Tất nhiên là với công chúa Lai Á xinh đẹp nhất của chúng tôi rồi. Về vấn đề hậu kết hôn, tôi có thể đảm bảo là hạnh phúc mỹ mãn. Nguyên Tích đại nhân, hóa ra ngài chạy tới nơi này. Tôi tìm ngài lâu lắm rồi, xin hãy theo tôi trở lại, chúng ta còn phải tiếp tục làm quen với trình tự của ngày mai." Một thanh niên tùy tiện bước vào.

"A Tây?" Nguyên Tích bất ngờ, liếc nhìn La Tiểu Lâu, dường như không muốn cứ như vậy mà bỏ đi, nhưng chính hắn cũng không rõ vì sao lại có suy nghĩ này trong đầu.

"Ngài cũng mong chờ thời khắc kết hôn với công chúa đúng không?" A Tây cười hì hì hỏi.

"Tất nhiên rồi." Nguyên Tích nặng nề đầu. Hắn rất không muốn thấy người bạn tốt xinh đẹp của mình đang trắng bệch ở đằng kia, lưỡng lự mà nói: "Được rồi, vậy tôi về trước nhé. Cậu nghỉ ngơi cho tốt, tôi sẽ quay lại thăm cậu."

La Tiểu Lâu đơ mặt nhìn Nguyên Tích đi khỏi, cậu hãy còn đang cố lấy lại tinh thần sau trận sốc vừa rồi.

125 thì ở một bên nức nở: "Thật là —— đau khổ quá, rõ ràng hai người yêu nhau thật lòng nhưng vì nào là hoàn cảnh gia đình, nào là cha mẹ phản đối chống lại, nào là hiểu lầm, nào là nhân vật thứ ba chen vào ngăn trở nên không thể không nén đau thương, phải rời xa nhau. Cậu xem, đây là những tư liệu tôi cho các cậu mà các cậu không thèm xem, dẫn đến hậu quả… cuộc sống không hòa thuận!"

125 cố ý nói mơ hồ, nhưng đang buồn phiền nên hiển nhiên La Tiểu Lâu chả thèm có tâm tình truy cứu nó. Lời lải nhải cuối cùng, 125 cho ra một kết luận, nó là người vô cùng quan trọng trong gia đình, không có nó thì đích xác hai vị chủ nhân ứ có cách nào vượt qua được.

"Được rồi, mày cũng thấy đấy, hai người chúng ta sẽ lập tức bị Nguyên Tích đuổi ra khỏi cửa! Hắn sẽ kết hôn, sau đó sẽ có người khác sống chung với hắn, chẳng lẽ xã hội tương lai không đề xướng vấn đề cưới muộn đẻ muộn sao —— Đúng là càng ngày càng lạc hậu! Bé tí như thế mà đã đòi cưới nhau trên giường, thật sự làm người ta, làm người ta không thể chấp nhận nổi!" La Tiểu Lâu tức giận không gì sánh được cắt đứt lời 125, quyết định không thèm ngẫm nghĩ đến cái vấn đề tại sao lại khiến mình không thoải mái ấy nữa, mà bắt đầu chuyện sang chuyện phân chia tài sản sau khi ra ở riêng.

Có lẽ Nguyên Tích sẽ vì bọn họ đã ở chung lâu như vậy mà cho phần trên, để nhà cửa và phòng thí nghiệm các thứ lại cho cậu. Thế nhưng, La Tiểu Lâu phát hiện, cậu rất khó bình tĩnh lại.

Chìm đắm trong tổng kết tầm quan trọng của mình, 125 bỗng nhiên hồi tỉnh, hô lên: "Này! Đây là cậu sai rồi. Tuy tôi chẳng có cách nào lý giải được vì sao cậu lại thích một người xấu xa như Nguyên Tích, nhưng nếu đã thích, cho dù có xuất hiện người thứ ba thì lấy tư cách là vợ cả, cậu cũng nên dũng cảm đứng ra, cướp lại người yêu của mình chứ! Sau đó nói cho hắn biết đó chỉ là một sai lầm thôi, chúng ta mới là yêu nhau thật lòng, chẳng qua là anh bị người ta khống chế thần trí các loại thôi."

"Đúng rồi, muốn hiệu quả hơn thì tôi đề nghị cậu nên dỗ ngon dỗ ngọt hơn một tí nữa. Cái này thì cậu khỏi cần lo lắng, chỗ tôi có Một nghìn linh một lời trích dẫn theo đuổi đây, tôi thậm chí có thể giúp cậu sàng lọc một chút."

Cứ nghe một mạch mà chẳng thốt ra một từ nào, sắc mặt của La Tiểu Lâu lúc đỏ lúc trắng, cậu tóm lấy 125, phẫn nộ: "Tao, tao lúc nào mà thích Nguyên Tích hả? Tại sao tao phải giành lại hắn chứ —— Khoan đã, mày vừa nói hắn bị người ta khống chế thần trí?"

"Đúng là kiểu như vậy." 125 cấp tốc trả lời.

"Thế còn chờ cái gì nữa?! Chúng ta đi báo cho hắn biết ngay!" La Tiểu Lâu cứ như thoáng cái đã khôi phục lại tinh thần, đứng dậy chạy ra ngoài.

"Này, cậu chờ một chút, là ai vừa mới nói không muốn giành lại Nguyên Tích hả!" 125 gọi to đúng lúc La Tiểu Lâu vọt ra khỏi ngôi nhà.

Thực tế là La Tiểu Lâu cũng đã bình tĩnh lại, nếu Nguyên Tích bị khống chế thì đây nhất định là một âm mưu, người khác có lẽ sẽ không để cậu xông tới trước mặt Nguyên Tích gặp hắn, tuyệt nhiên không để cô công chúa kia gặp phiền phức.

"Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?" La Tiểu Lâu bình tĩnh hỏi.

"Tuy không biết mục đích của những người này là gì, nhưng đích xác bọn họ đang sử dụng tinh thần lực khống chế thần trí của Nguyên Tích và Athes, còn nỗ lực khống chế cậu, nhưng vì vấn đề huyết thống nên hiển nhiên là không có tác dụng với cậu. Tôi sợ bọn họ sẽ gây hại cho cậu, vì vậy mới bảo cậu ra vẻ bị khống chế." 125 dương dương tự đắc nói: "Nếu không có tôi thì cậu đã sớm bị bọn họ giam giữ rồi."

"Được rồi, bé thân yêu, anh vô cùng cảm kích." La Tiểu Lâu thuận miệng nói cho có lệ, nhưng 125 lại sung sướng cọ cọ hai cái trong lòng bàn tay cậu. Thỉnh thoảng nó cũng cần âu yếm với khen ngợi lắm à nha, cái người nhận nuôi khó ưa này, chẳng bao giờ chú ý tới tâm lý nhu cầu của nó gì cả.

"Cậu muốn giành lại Nguyên Tích như thế nào?" 125 lo lắng lại hỏi.

"Tao có thể đi gặp Athes được không? Tao bị khống chế đến mức nào?" La Tiểu Lâu hỏi.

"Hình như bọn họ dốc một lượng lớn sức lực với Nguyên Tích, khiến hắn trong một khoảng thời gian ngắn không thể nhớ nổi mình là ai, sau mấy tháng nhớ lại người ta thì khi đó đã thành hôn với bà công chúa kia rồi. Mà với các cậu, chẳng qua chỉ là thôi miên đơn giản thôi, không có ác ý, cứ coi như mình là tới làm khách các thứ. Athes có tỉnh lại một lần, cậu ta vẫn nhớ rõ cậu và Nguyên Tích, cho nên cậu qua thăm Athes không thành vấn đề." 125 tận chức tận trách phân tích.

"Ừ, vậy thì quá tốt. Tao đi thăm Athes trước, nhân tiện mày thám thính tình hình nơi này một chút giúp tao." La Tiểu Lâu suy nghĩ một hồi, rồi quyết định, nếu có thể, cậu sẽ nhân cơ hội đi gặp Nguyên Tích.

Sau khi nghe xong yêu cầu của La Tiểu Lâu, Từ đại ca canh gác ở bên ngoài quả nhiên cũng không nghi ngờ, chỉ đường cho cậu, thực ra cũng không xa lắm, đi thẳng 50 mét rồi rẽ phải.

Trên đường đến chỗ Athes, La Tiểu Lâu cố ý đi chậm rãi, quan sát bốn phía. Tất cả các căn nhà ở đây dường như đều được xây từ đá, có bỏ thêm tấm ván gỗ hoặc da lông, có diện mạo của một xã hội nguyên thủy. Quen sống ở tinh cầu An Tắc nên La Tiểu Lâu lè lưỡi, chẳng nhẽ xã hội tương lai lại chênh lệch giàu nghèo càng lúc càng xa sao.

Hơn nữa, tất cả hai bên đều là vách núi, giống như ở dưới đáy một cốc rất sâu, song đáy cốc này cực kỳ rộng rãi, cho nên ánh mặt trời cũng không coi là thiếu thốn, cây cối cũng sinh trưởng xanh um tươi tốt. La Tiểu Lâu quan sát, bỗng nhiên cảm thấy địa hình có phần quen thuộc. Địa hình của nơi đây và nơi đầu tiên bọn họ đi qua đều giống hệt nhau là cát lún dưới đáy vách đá, ngoại trừ ở đây không có cát lún.

Liếc mắt xa xăm nhìn kiến trúc không thấy đỉnh đâu, La Tiểu Lâu đoán chừng những người này là dân cư trú gốc của tiểu hành tinh này, nhưng không bị quân đội phát hiện, nếu không quân đội và học viện của bọn họ chắc chắn đã báo cho họ biết rồi.

Nhưng hình như bọn cậu với những người dân cư trú gốc này chẳng có gì liên quan tới nhau, thế thì tại sao lại bị họ khống chế? Chung quy sẽ không đơn thuần là vì ép hôn đấy chứ, tất cả là do bộ dạng trêu hoa ghẹo nguyệt của Nguyên Tích…

La Tiểu Lâu đang bần thần tự hỏi, đột nhiên có tiếng trò chuyện phát ra từ sau bức tường bên cạnh.

"Công chúa xinh đẹp nhất của bộ tộc chúng ta sắp xuất giá, đáng tiếc không phải là dũng sĩ của bộ tộc mình, em nghĩ trong lòng công chúa nhất định rất khổ sở." Một giọng nói thanh thúy của con gái nói.

"Không thể như vậy được, nghe người khác nói là vì mệnh lệnh của tộc trưởng, cho nên công chúa mới vì bộ tộc của chúng ta mà quyết định hy sinh." Một người khác nói tiếp.

"Nhưng mà, thật lòng em cảm thấy vị Nguyên Tích đại nhân kia rất không tệ nha. Tuy không phải người của bộ tộc chúng ta, nhưng mà đẹp trai quá xá, em quả thực chưa bao giờ thấy một người nào đẹp đến vậy."

"Hừ, nam nhi cũng không phải chỉ nhìn mặt mũi." Một giọng nói của nam giới bỗng nhiên xen vào. Bên trong tức khắc truyền ra tiếng vui cười của mấy cô gái trẻ.

"Tạp Mộc, anh đang đố kị đấy à, Nguyên Tích đại nhân cũng rất dũng cảm mà, chính ngài ấy đã giết chết con trùng thú đó đấy."

"Nếu không phải do chúng ta dùng tinh thần lực khống chế cong trùng thú đó, thì làm sao hắn có thể giết nó đơn giản như vậy được." Tuy nói là nói như thế, nhưng giọng nam kia rõ ràng đã có phần thiếu tự tin.

"Anh làm sao mà lại không nhớ lúc đó có bao nhiêu người cùng nhau khống chế hả?" Giọng nữ hừ một tiếng, hình như muốn nói đến việc gì đó, bèn mở lời chuyển chủ đề: "Lại nói tiếp, nếu Nguyên Tích tỉnh lại, không biết sẽ là biểu cảm gì đây."

"Ngài ấy còn có biểu cảm nào, công chúa thuần khiết xinh đẹp nhất của bộ tộc chúng ta —— "

"Tạp Mộc, ở đây không cần anh làm loạn, chúng em đều biết anh thương mến công chúa Lai Á." Một giọng nữ vừa cười vừa nói: "Em nghĩ cơ hội hồi tỉnh hoàn toàn không cao đâu, kết quả của những mười lăm trưởng lão cùng Thánh nữ của chúng ta, trên thế giới này liệu có ai có thể giải trừ tinh thần khống chế cho Nguyên Tích đại nhân chứ? Mà ngoại trừ tình yêu sau mấy tháng, hoàn toàn sẽ không ảnh hưởng gì đến phương diện khác của Nguyên Tích đại nhân."

"Tôi muốn nói, cho dù có tỉnh lại thì cũng chẳng ai có thể chống cự lại nổi mị lực của công chúa đâu. Nói không chừng hai người yêu nhau tha thiết còn muốn đến Liên bang sinh sống ấy…"

"…"

La Tiểu Lâu sững sờ một hồi, yên lặng tiếp tục đi về phía trước.

125 ở bên cạnh cẩn thận nói: "Cậu sẽ không thay đổi chủ ý đúng không? Phải biết rằng Nguyên Tích đối với cậu là thật ——"

"Tất nhiên là tao sẽ không thay đổi chủ ý rồi!" La Tiểu Lâu tức giận kiên quyết nói, cuối cùng tìm một lý do quanh minh chính đại cho mình, "Tao ghét nhất loại người tùy tiện khống chế tư tưởng, quyết định thay người khác. Cho dù Nguyên Tích có thể thực sự thích cái cô công chúa kia, nhưng tao vẫn sẽ đánh thức hắn tỉnh lại." Mẹ nó, nếu như thế này rồi mà vẫn còn thích, thế thì cậu đành bó tay thôi.

"Thế nào mà tôi lại cảm thấy loại người cậu ghét nhất giống giống Nguyên Tích ấy nhỏ…" 125 ấp a ấp úng.

"Ờ thì, hắn —— hắn đã từng khống chế tư tưởng của tao, gần, gần đây đã bắt đầu thương lượng với tao rồi." La Tiểu Lâu lắp bắp nói. Đúng vậy, Nguyên Tích bị người khác khống chế, đây hoàn toàn là một thời cơ tốt để thoát khỏi Nguyên Tích, nhưng mà… nhưng mà như thế này là rất vô nhân đạo đó nha, sau khi Nguyên Tích cứu cậu, cậu lại bỏ rơi hắn sao? Cậu dường như chỉ lo tức giận, hoàn toàn quên mất có thể nhân cơ hội này mà chạy trốn. Đúng, nếu Nguyên Tích mà hồi tỉnh lại, hắn sẽ quay về tinh cầu An Tắc tìm cậu tính sổ. La Tiểu Lâu nỗ lực tìm ra một lí do tự an ủi mình.

Sau khi tới căn nhà của Athes, người chăm sóc xung quanh cho cậu ta cũng không nhiều hơn hai người, dù sao thì hai người bọn họ hãy còn hoàn toàn trong phạm vi khống chế.

Athes vẫn còn đang mê man, nhưng ngoại trừ vết băng bó thương tích trên người, hoàn toàn không có mảnh áo nào. Tiểu cô nương chăm sóc cho cậu ta vừa cười vừa nói: "Anh ấy bị thương rất nặng, chúng tôi phải chữa trị thấu đáo cho anh ấy. Chỉ là trong lúc thay quần áo, anh ấy sống chết cứ cầm lấy chiếc vòng cổ trong tay, không chịu buông ra, cho dù là ngất xỉu cũng vậy."

La Tiểu Lâu quan sát, thứ Athes nắm chặt sít sao trong tay chính là Kỵ Sĩ của cậu ta. Cậu khẽ nở nụ cười, nâng tay Athes lên để nhìn qua thương tích, thế mà trong nháy mắt đó, tay Athes lại buông lỏng, Kỵ Sĩ cũng rơi xuống theo, trôi vào tay La Tiểu Lâu.

Tiểu cô nương ở bên cạnh biến sắc, lập tức giương mắt nhìn La Tiểu Lâu. La Tiểu Lâu chỉ đeo lại Kỵ Sĩ lên người Athes, sau đó mới mỉm cười: "Hiện tại có thể cho cậu ấy mặc quần áo được rồi."

Tiểu cô nương phát hiện mình đã suy nghĩ nhiều quá, nên nở nụ cười. Khi La Tiểu Lâu xoay người đi cô mới quay sang nhìn Athes vẫn luôn mê man. Anh chàng ngây ngốc này kỳ thực rất mạnh, cho dù đang bị thôi miên mà trong tiềm thức vẫn nhận ra được đồng bạn của mình.

…

Nguyên Tích nhìn A Tây đằng trước, nhăn mày, cực kỳ tức giận: "Tất nhiên là ta biết rồi, không phải là hôn nhau, ôm nhau, giúp đỡ cho nhau, rồi sau đó ngủ cùng nhau sao, ta đã làm rất nhiều lần rồi."

A Tây ngơ ngác nhìn Nguyên Tích, đúng là ngài không biết một tí nào đúng không! Thế giới này còn có thằng con trai đơn thuần như ngài thực sự không thấy nhiều đâu đấy! (nhục đời trai quớ mày ơi =]]]]]])

Thế nhưng xét thấy tính tình của Nguyên Tích, gã sẽ không dám trực tiếp nói toạc ra, chỉ là đưa một quyển sổ điện tử cho Nguyên Tích, thì thầm: "Đây là của người Liên bang lần trước tới tiểu hành tinh này đã bỏ lại đây, tôi lặng lẽ đút vào túi. Nguyên Tích đại nhân hãy xem, xem xong ngàn vạn lần đừng nói cho những người khác."

Tự xưng là kinh nghiệm phong phú, nhưng thật ra đích xác là một xử nam nên Nguyên Tích đại nhân cực kỳ không hài lòng, song vì hôn lễ ngày mai nên vẫn phải cầm lấy quyển sổ điện tử, kết quả vừa nhìn một phát đã không còn nhúc nhích nữa.

A Tây tràn đầy đồng cảm nở nụ cười: "Nguyên Tích đại nhân cứ xem trước đi nhá, tí nữa thì tôi trở lại."

Hắn vừa đi vào thì phát hiện Nguyên Tích đỏ mặt bừng bừng đang tập trung tinh thần dán mắt vào quyển vở điện tử, vì vậy cười khà khà hai tiếng, sán lại gần để cùng xem. Vở điện tử đã bị tiếp xúc đến trơn tuột, hai người đang dây dưa quấn lấy nhau. Tất cả đều rất bình thường, cũng đoán chắc được bước tiếp theo, cơ mà —— tại sao lại là hai thằng đàn ông?! A Tây ngơ ngác nhìn, đa số quyển vở điện tử này là AV, cũng có một số đĩa cực kỳ kinh điển, gã cảm thấy rất thú vị nên tiếc rẻ không delete, dưng mà, Nguyên Tích đại nhân không nên xem những thứ này á. Công chúa và các trưởng lão mà biết, thì hắn nhất định sẽ bị quất cho chết luôn!

"Này, này, Nguyên Tích đại nhân, ngài xem nhầm rồi, ngài phải xem phần đầu ấy, cái kia hay hơn, thú vị hơn, đấy mới có thể khai thông được vấn đề." A Tây nôn nóng nói.

Bị quấy rối, Nguyên Tích híp mắt ngẩng đầu, ngạo mạn nhưng không tức giận mà nói: "Nên xem cái nào thì tự ta xác định được, vả lại, hóa ra Lai Á vốn là con trai."

A Tây muốn ngất xỉu tại chỗ, rốt cuộc con mắt nào của ngài nhìn công chúa của chúng tôi ra thành con trai thế hả?! Gã run rẩy nói: "Chuyện này sợ rằng có chỗ bị hiểu lầm rồi, ngài hãy nghe tôi nói…"

"Không có khả năng hiểu lầm, ta ôm qua bao nhiêu lần đương nhiên ta biết —— Hưm, những tư thế này cậu ấy nhất định sẽ thích." Nguyên Tích khá chắc chắn mà nói. Nói đến đây, ánh mắt Nguyên Tích liền sáng bừng lên, kéo áo A Tây hỏi: "Phòng tân hôn ở chỗ nào?"

A Tây đau khổ trả lời: "Ở ngay chỗ cao nhất, nằm trong một căn phòng lớn cách làng khá xa, mọi thứ đều chuẩn bị tốt hết rồi, sau khi ngài và công chúa kết hôn thì có thể vào —— Hả? Ngài muốn đi đâu? Nguyên Tích đại nhân!" Giữa những tiếng kêu gào lí nhí của A Tây đã không còn thấy tăm hơi Nguyên Tích đâu nữa. A Tây hiển nhiên không dám báo cáo cho người khác biết mình đã mất dấu Nguyên Tích, chỉ có thể bắt đầu âm thầm công cuộc tìm kiếm vị Nguyên Tích đại nhân cực kỳ quan trọng với bộ tộc của bọn gã.

Trên đường trở về, La Tiểu Lâu vừa ngơ ngác vừa nhìn quanh quất, rốt cục Nguyên Tích bị giam ở chỗ nào chứ? Chẳng nhẽ bây giờ đã bắt đầu vuốt ve an ủi rồi? Đang nghĩ ngợi, đột nhiên xuất hiện một bàn tay bưng kín miệng cậu, tay kia thì ôm lấy eo cậu, không một tiếng động cấp tốc di chuyển.

La Tiểu Lâu buồn bực phát hiện nhà cửa hai bên càng ngày càng ít, có người muốn giết người diệt khẩu? Trời ơi, có cần phải bức ép đau khổ như thế này không. Cái đồ hỗn láo 125 kia, vì sao sống chết im lặng không động đậy, chẳng lẽ không biết mở mồm ra giúp đỡ ư? Còn lồng bảo vệ của Nguyên Tích tặng cho nữa, một tí động tĩnh cũng không có, đúng là chết cha chết mẹ mà!

Sau khi bị ném lên chiếc giường lớn được phủ đầy hoa tươi và áo ngủ bằng gấm, La Tiểu Lâu đầu óc choáng váng mới phát hiện nguyên nhân tại sao 125 lại im lặng, bởi người bắt cậu hóa ra lại chính là Nguyên Tích!

La Tiểu Lâu cực kỳ kinh ngạc, lòng còn sợ hãi nên nắm chặt áo Nguyên Tích, nhỏ giọng nói: "Hóa ra anh đã hồi tỉnh! Em đang phát sầu không biết làm thế nào để báo cho anh biết đây, phải biết rằng qua ngày mai thì tất cả mọi thứ đều không còn ý nghĩa gì nữa!"

Nguyên Tích đang hừng hực thích thú quan sát cậu, nghe thấy câu nói liền nhăn mày hỏi: "Cho tôi biết cái gì? Tại sao không còn ý nghĩa?"

La Tiểu Lâu phát hiện mình không cẩn thận nói ra sự thực, vội bồi thêm: "Á, cho dù không còn ý nghĩa thì em cũng sẽ báo cho anh. Anh mau nghĩ cách đi, làm thế nào chúng ta đi khỏi đây được?" Vừa nói La Tiểu Lâu vừa đẩy Nguyên Tích đang đè lên người mình, gần quá à!

Nguyên Tích thể hiện rõ không phối hợp, hắn tức giận nhìn La Tiểu Lâu, ra lệnh: "Cấm nhúc nhích."

Chờ La Tiểu Lâu nghe lời, Nguyên Tích mới nói: "Tại sao phải đi khỏi đây, chúng ta không phải ở lại đây sao? Hơn nữa, ngày mai hôn lễ giữa tôi và Lai Á sẽ được cử hành, tôi cũng mong chờ lâu lắm rồi."

La Tiểu Lâu trợn ngược mắt, "Trời ơi, anh còn chưa nhớ lại à, thế tại sao lại tới tìm tôi? Bỏ đi, có là tại sao thì tôi cũng phải giúp anh hồi tỉnh ——" La Tiểu Lâu không nói được nữa, Nguyên Tích đã bắt đầu đè lên người cậu, thân thể hắn nóng hổi, mang theo một khí thế không thể cưỡng lại nổi, chặn miệng La Tiểu Lâu lại.

So với nụ hôn ngày trước thì hoàn toàn bất đồng, tràn ngập nguy hiểm và.

Sau nụ hôn khá dài, La Tiểu Lâu tê dại nằm trên giường thở dốc, nhất thời không nói ra lời. Chết tiệt, rốt cuộc là tình huống gì đây?! Nguyên Tích sáp lại gần, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn La Tiểu Lâu, ngập ngừng một lát rồi nói: "Tôi cũng không biết là chuyện gì đang xảy ra nữa, tuy cậu chỉ là bằng hữu tốt nhất của tôi, nhưng mà —— nhưng mà tôi thực sự rất muốn làm chuyện này với cậu. Xem biểu hiện của cậu, có vẻ là cũng rất thích đấy nhỉ. Hừm, tinh thần như thế này, xem ra là cậu đã thầm thích ghét tôi từ lâu lắm rồi."

Bị nhào nặn ở chỗ nào đó, vẻ mặt La Tiểu Lâu càng ngày càng đỏ, tiếng thở dốc cũng gấp gáp hơn. Sau đó, Nguyên Tích kiêu ngạo như kiểu ban ân mà nói: "Nếu như vậy, tôi cho phép cậu hầu hạ tôi, tôi cũng sẽ thỏa mãn lại cậu." Nói xong, Nguyên Tích bắt đầu cởi bỏ quần áo của La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu khiếp sợ nhìn chằm chằm Nguyên Tích, ai tới nói cho cậu biết, rốt cuộc đây là tình trạng nào đây? A Tây nghe trộm ngoài cửa sổ cũng rơi lệ đầy mặt, chết cha con rồi, đây mới chân chính là triển khai tinh lực ư! Nguyên Tích đại nhân, tại sao ngài lại có tâm tư này với bạn tốt của mình chứ a a a!

La Tiểu Lâu tức giận rồi. Nguyên Tích đang định trước khi kết hôn, tìm người thực nghiệm đấy à! Cậu nhằm đúng bả vai của Nguyên Tích đang hôn hít trước ngực mình, tàn bạo cắn một phát. Cùng với hành động của La Tiểu Lâu, chiếc vòng cổ trước ngực cậu cũng nhấp nháy một cách kỳ lạ. Nguyên Tích khẽ rên rỉ một tiếng, dừng lại, tay phải thành thục luồn xuống thắt lưng luồn luồn mẫn cảm của La Tiểu Lâu mà sờ soạng. Rốt cục La Tiểu Lâu cũng nới lỏng miệng, cậu đã nếm thấy mùi máu tươi. Cứ nghĩ Nguyên Tích sẽ lập tức thẹn quá hóa giận, kết quả là hắn chỉ nhìn cậu thật sâu một hồi, rồi bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ lạnh lùng nói: "Còn chưa cút, muốn xem ta biểu diễn cho sao?" Sau đó La Tiểu Lâu chợt nghe thấy tiếng có thứ gì đó ngã lăn xuống đất, dần dần đi xa mất.

La Tiểu Lâu đang muốn giãy dụa thì Nguyên Tích đã ngăn cậu lại, thoắt nói: "Anh tỉnh lại rồi."

"Cái gì?" La Tiểu Lâu không dám tin. Nguyên Tích nhìn cậu, chậm rãi tiếp tục hôn, "Anh tỉnh lại rồi, em ghen tức như vậy mà ra sức cắn anh, người chết còn phải tỉnh lại nữa là. Em yên tâm, anh sẽ đưa em và Athes đi khỏi đây, những người đó, không một ai có thể chạy thoát."

Nhưng, nhưng sao anh cứ tiếp tục bận rộn trên người ta là thế nào hả?

65. Chương 65

`

Nguyên Tích rất quen thuộc thân thể của La Tiểu Lâu, thế cho nên hắn khoe khoang 'gạo nấu thành cơm' thực sự cũng không coi là quá thất bại, chưa được một lúc, thân thể của cậu đã trở nên mềm nhũn, không còn sức lực để mà vùng vẫy nữa.

Nguyên Tích hài lòng, ngẩng đầu lên nhìn đôi mắt đen nhánh ướt át của La Tiểu Lâu, sau đó cúi xuống hôn lên môi cậu, rồi từ từ chuyển sang tai, liếm láp.

Giữa cơn hoảng hốt, La Tiểu Lâu cảm thấy rất ngứa ngáy, cái người này chuẩn bị hóa thân thành mèo rửa mặt cho cậu sao. Còn nữa, trình tự của ngày hôm nay bị sai rồi, không phải sau mỗi lần thoải mái là đi ngủ luôn đấy sao. Hơn nữa, còn nụ hôn vội vã và thô bạo này, nó khiến cậu cảm thấy hơi bất an…

La Tiểu Lâu không chịu nổi, lặng lẽ tránh sang bên cạnh. Nguyên Tích phát hiện, không vui trừng mắt nhìn cậu, rồi cắn mạnh lên tai cậu.

La Tiểu Lâu không nhịn được thốt ra, nhưng nhận thấy âm thanh của mình có gì đó là lạ, đỏ bừng mặt, vội vàng cố sức nhịn xuống.

Tay Nguyên Tích đã từ trên người La Tiểu Lâu mò xuống giữa hai chân cậu, thành thục vuốt ve dục vọng của cậu.

La Tiểu Lâu rất không có khí phách, không thể kiềm chế được âm thanh của mình, thoải mái giục Nguyên Tích: "Nhanh… nhanh lên một chút."

Nguyên Tích buồn bực nhìn nô lệ nhỏ bé của mình đang hưởng thụ. Cái, cái người này, còn —— hơn cả trong quyển vở điện tử kia, nếu cứ thế này, hắn sẽ hoàn toàn không thể kiên trì mà dạo đầu trọn bộ được nữa!

La Tiểu Lâu mơ hồ cảm thấy có cái gì đó cứng cứng trên đùi mình, tiếp đó —— La Tiểu Lâu suýt chút nữa thì nhảy dựng lên, ngón tay khiến cậu cảm thấy thoải mái không gì sánh được của Nguyên Tích đang, đang thăm dò vào trong nơi làm người ta phải xấu hổ.

"Này! Anh, anh đang… làm cái gì thế!" La Tiểu Lâu không nhịn được kêu lên, thế nhưng bởi vì vẫn đang trong lúc dở việc mà mang theo hơi thở dục vọng vô cùng trêu ghẹo người khác.

"Hửm, đừng sốt ruột quá, sắp rồi, sẽ làm em thoải mái ngay thôi." Nguyên Tích không kiềm chế được, vội đè lại thân thể La Tiểu Lâu vì bất an mà đã bắt đầu giãy dụa. Trên thực tế, nếu phần trên không nói lần đầu tiên không được quá vội vàng, thì hắn đã sớm không chế ngự được nữa rồi.

Hắn đã châm chước như thế, vậy mà La Tiểu Lâu còn dụ dỗ hắn, đúng là không biết điều!

La Tiểu Lâu cứng người tại chỗ, chẳng biết phải làm như thế nào cho phải. Điều then chốt không phải là vội vã thiếu kiên nhẫn! Ai muốn lăn lộn trên giường với anh hả, đồ đáng ghét này!

Lúc này, ngón tay đưa vào của Nguyên Tích đã tăng lên ba. Cùng lúc đó, La Tiểu Lâu cảm nhận được một ngọn lửa đang từ từ bừng lên trong thân thể mình. Cậu cố gắng thở hổn hển, giọng điệu bất ổn hỏi: "… Cái gì, anh dùng cái gì vậy… Ah…"

"A Tây cho, nghe hắn nói đây là độc môn bí truyền. Thời điểm này đây, em không nên vội vã như vậy!" Giọng nói của Nguyên Tích cũng càng ngày càng gấp gáp, hắn khẽ nhéo mông La Tiểu Lâu, sau đó kiềm nén ngạo mạn mà ra lệnh: "Nằm sấp xuống giường, nhấc cao hông lên."

Xẩm má?! La Tiểu Lâu đỏ mặt tím tái, đây, đây rốt cuộc là chuyện gì vậy! Cái con mèo thành tinh kiêu ngọa thế nào mà mới bị người ta khống chế có một lần mà khẩu vị đã nặng thế này, cậu không muốn bày ra cái tư thế xấu hổ ấy chút nào hết, đồ đểu kia! Tất nhiên, điều quan trọng không phải là vấn đề tư thế…

Nguyên Tích đỏ bừng mặt trừng mắt nhìn La Tiểu Lâu đang gần như co lại thành một dúm, tức giận phàn nàn: "Cái gì cũng không chịu, đã vậy còn dám không nghe lời!"

Rốt cuộc là ai không nghe hả! Được, được rồi, dưới tình hình này, vẫn nên chả vờ không thể…

"Thật đúng là không có biện pháp với em, quên đi."

La Tiểu Lâu nghe thấy những lời này của Nguyên Tích thì tâm tình mới thả lỏng, thầm cảm thán đây đúng là một trò khôi hài, lại vừa có một cảm giác kỳ quái. Nhưng đúng lúc muốn bò dậy, cậu bỗng dưng cảm thấy một trận cứng ngắc, mẹ nó, độc môn bí phương quái đản của tên A Tây kia!

Đúng lúc này, một cánh tay mạnh mẽ bỗng nhiên nhấc bổng cậu lên, giúp cậu ngồi dậy, sau đó, đặt —— đặt lên người Nguyên Tích.

Hai chân của La Tiểu Lâu vừa vặn khóa lại hai bên sườn Nguyên Tích, Nguyên Tích nhìn cậu, tàn bạo mà nói: "Giờ thỏa mãn chứ, tự ngồi xuống."

Không không có thỏa mãn! Khẩu vị đừng càng ngày càng nặng được không!

Nhìn bộ dạng khiếp sợ luống cuống của La Tiểu Lâu, Nguyên Tích lầm bầm vài tiếng, rồi vỗ vỗ chân cậu, làm cơ thể không có sức của cậu từ từ áp xuống.

Trong nháy mắt, cả người La Tiểu Lâu kéo căng, há miệng thở dốc, đôi mắt ướt át nhìn Nguyên Tích, run run mà nói: "Đau, đau lắm…"

"Đợi một chút nữa thôi, em sẽ phải khóc lóc cầu xin anh…" Nói xong, Nguyên Tích vội vã bắt đầu di chuyển, hắn thật sự không thể nhịn được nữa.

Trời ơi, hóa ra đây mới chính là gạo nấu thành cơm, La Tiểu Lâu tuyệt nhiên không biết một tí nào, may mà hắn đã học được. Cảm giác này thực sự là tuyệt vời không gì sánh được!

…

La Tiểu Lâu nằm bò xuống giường, nức nở cầu xin: "Đủ… đủ rồi." Đã vượt quá mức giúp đỡ cho nhau nhiều lắm rồi! Lại còn muốn làm bao lâu nữa đây!

"Gọi chủ nhân đi." Nguyên Tích thở hổn hển, từ trên cao nhìn xuống, ra lệnh.

La Tiểu Lâu cắn răng, muốn được giải thoát nên đành phải khuất phục, nhỏ giọng kêu lên: "Chủ, chủ nhân… Đủ rồi…" Vậy mà, ngay sau đó là một hồi tê dại thấu xương khiến La Tiểu Lâu không thể kiềm chế nổi, bật ra tiếng rên rỉ.

Nguyên Tích hài lòng nhìn nô lệ nhỏ bé của mình, nhưng cảm thấy vẫn chưa đủ, thoáng suy nghĩ thêm rồi yêu cầu như một điều hiển nhiên: "Gọi tên anh, nhanh lên."

Nghe theo lời nói và động tác như uy hiếp của Nguyên Tích, La Tiểu Lâu hít một hơi, lập tức gọi: "Nguyên Tích, a, Tích…"

Trong nháy mắt đó, ngọn lửa trong Nguyên Tích dường như cháy bừng hơn nữa, hắn nặng nề di chuyển, hơi thở nặng nề mà nói: "Ngoan, còn sớm, em vốn phải thỏa mãn chủ nhân cơ mà…"

Nhìn sắc trời ngày càng mờ mịt ngoài cửa sổ, La Tiểu Lâu khóc không ra nước mắt, như thế này mà còn sớm nữa hả?!

"Ngày kia chúng ta có thể trở về." Nguyên Tích bá đạo mà nói.

Chẳng lẽ anh còn muốn sau hôn lễ mới quay về ư? La Tiểu Lâu vừa thầm oán giận, vừa không kiềm chế nổi nữa, dưới động tác của Nguyên Tích, run rẩy kêu lên…

Khi La Tiểu Lâu tỉnh dậy, ngay lập tức cậu cảm nhận được sự kháng nghị của thân thể, toàn thân bủn rủn vô lực, mà cái kẻ đã công khai khiến cậu thành ra như vầy kia, còn đang vùi đầu trên vai cậu mà ngủ say.

La Tiểu Lâu không nhịn được thở dài, cậu chỉ biết, luôn giúp đỡ cho nhau nhất định sẽ có ngày xảy ra chuyện, quả nhiên là như vậy. Lát nữa cậu sẽ tuyên bố với Nguyên Tích, hai người chắc chắn phải chia giường! Nói thật thì, cậu cũng không ghét Nguyên Tích, cho dù hai người đã làm cái chuyện bừa bãi này —— Cậu thậm chí đã coi hắn là người nhà, nhưng mà, nếu cứ tiếp tục thế này, La Tiểu Lâu xoa xoa thắt lưng, nhìn sắc trời bên ngoài, sự tình đã quá chậm trễ rồi! Đánh chết cậu cũng ứ chịu thừa nhận cái khoái cảm cực độ đến nỗi không thể dậy nổi này!

Với lại, rốt cục là ai đã dạy Nguyên Tích làm ra cái tư thế khiến người ta phải xấu hổ thế kia!

Đúng lúc này, 125 chán nản nói bên tai La Tiểu Lâu, "Không phải là tôi đâu nhá, thật sự không phải tôi đâu. Đây quả thực là sự sỉ nhục lớn nhất với tôi —— Phải biết là, tôi đã vì Nguyên Tích mà chuẩn bị một trăm lẻ tám tư thế đấy! Hiện giờ rõ ràng là hắn mới chỉ học được có mỗi năm tư thế, đã vậy lại còn thiếu tiêu chuẩn và chẳng đầy đủ nữa chớ… Á, cậu muốn làm gì thế?!"

Trong giây phút 125 bị La Tiểu Lâu túm lấy, nó cố gắng giãy dụa thoát ra, trốn sang bên cạnh, sau đó gian xảo kêu meo meo chúc mừng.

La Tiểu Lâu cứng họng, ngón tay run rẩy tiếp tục với tới chỗ 125. Rõ ràng đã được giáo huấn cho một trận nên rốt cục cũng không dám ngọ nguậy nữa, xem ra nó đã biết giác ngộ.

"Chẳng lẽ anh cho em ăn chưa đủ sao? Mới sáng sớm như thế này mà định bụng làm gì thế hả?" Nguyên Tích lười biếng nói, La Tiểu Lâu chỉ cảm thấy chỗ nào đó trong cổ mình bị hơi nóng phun ra khiến cho vừa nóng lại vừa ngứa.

Làm gì? La Tiểu Lâu cứng đờ người, ngơ ngác nhìn xuống, tay cậu đang chễm chệ trên ngực Nguyên Tích lục lọi, thoạt nhìn đích xác là ——

"Anh thực sự không ngờ em lại như thế này, đồ tiểu yêu tinh quấy phá người. Hôm qua quấn lấy người ta tròn cả một buổi tối. Hừ, đúng là quyến rũ người ta mà…" Nguyên Tích hừ một tiếng, hùng hồn cáo buộc La Tiểu Lâu.

Thế thì thật đúng là xin lỗi nha! Hóa ra lại bắt ép ngài phải vất vả đảm nhiệm xoa bóp cả đêm…

Nhưng mà, khi La Tiểu Lâu tức giận đến đỏ mặt muốn rụt tay về thì Nguyên Tích lại nắm lấy tay cậu, cùng mò mẫm trước ngực mình, chuyển đề tài: "Nếu đã đến lúc này, nếu em thực sự muốn, vậy thì chúng ta —— "

"Ô, ngẫm lại còn Athes nữa kìa, bây giờ đã 9h sáng rồi! Chúng ta mà không xuất hiện, cậu ấy nhất định sẽ bị mắc lên dàn lửa quay mất thôi!" La Tiểu Lâu đỏ bừng đẩy đẩy Nguyên Tích, với lại, ai muốn chứ! Cứ như thế này thì chắc chắn sẽ miệt mài đến chết mất!

Nguyên Tích rất không bằng lòng nhìn La Tiểu Lâu, khi trông thấy cả người cậu đầy dấu vết thì mới hài lòng đứng dậy, tiện tay kéo La Tiểu Lâu vào phòng tắm.

Phòng tân hôn đúng là tiện nghi triệt để đấy nhỉ. La Tiểu Lâu vừa cảm thán vừa ra khỏi phòng tắm, giờ chỉ hy vọng Athes vẫn còn nguyên vẹn.

"Tóm lại làm thế nào mà anh tỉnh lại được?" La Tiểu Lâu hỏi.

Nguyên Tích vừa dìu La Tiểu Lâu ra ngoài, vừa nghi ngờ trả lời: "Bị em cắn một miếng thì tinh thần lực bị khống chế của anh nhất định phải bị tháo gỡ rồi. Hơn nữa, lúc đó đúng là tinh thần lực không ổn định, tuy cũng không quá cường đại." Nói đến đây, Nguyên Tích quay đầy nhìn La Tiểu Lâu, quan sát, "Hiện giờ em đã có thể cảm nhận được tinh thần lực đúng không?"

La Tiểu Lâu đầu tiên là bất ngờ, sau đó nhanh chóng trấn tĩnh lại, tỏ ra vẻ bỗng nhiên tỉnh ngộ: "Hóa ra là như vậy, lúc chế tạo hộp năng lượng em thực sự cũng cảm nhận được một cảm giác quái dị nào đó. Vậy

ra đó chính là tinh thần lực mà Nghiêm đại sư nói, xem ra có thể đi nhờ đại sư chỉ bảo cho rồi."

Nguyên Tích nhìn La Tiểu Lâu hai giây, cong khóe môi lên. Nô lệ nhỏ bé của hắn vì hắn mà cố gắng nhiều như vậy, thật sự khiến người ta rất cảm động.

"Vậy bây giờ chúng ta phải làm gì?" Vừa đánh lừa Nguyên Tích xong, La Tiểu Lâu hoàn toàn không chú ý đến vẻ mặt của hắn, lo lắng hỏi.

"Trở về, không ai trong chúng có thể kiểm soát anh được nữa rồi." Nguyên Tích cao ngạo nói.

La Tiểu Lâu gần như được Nguyên Tích cắp bên mình trở lại bộ tộc. Sau đó, hai người chạm mặt với một đám người đang gấp gấp gáp gấp đuổi tới.

A Tây đi tuốt đằng trước, nước mắt rơi thầm trong lòng, gã cũng rất vô tội rất đau khổ nha! Gã đã cố gắng kéo dài thời gian lắm rồi, chỉ hy vọng Nguyên Tích đại nhân và bằng hữu tốt của ngài hoàn tất thực nghiệm thôi…

Khi nhìn thấy Nguyên Tích, đám người kia ngay tức khắc vui mừng, bọn họ thậm chí đã quên mất La Tiểu Lâu còn đang được Nguyên Tích cắp trong tay, vội vây quanh đến mà nói: "Nguyên Tích đại nhân, cuối cùng cũng tìm được ngài."

"Chúng ta mau đi chuẩn bị thôi, hôn lễ sắp bắt đầu rồi."

Nguyên Tích thoáng nhìn qua La Tiểu Lâu rất không có tinh thần, rồi ngẩng đầu lên nhìn đám người kia, lạnh lùng đáp: "Không có hôn lễ."

Sau một hồi im lặng, mọi người trở nên cực kỳ sợ hãi hỏi lại: "Tại sao?"

Tai Nguyên Tích khẽ phiếm hồng, liếc nhìn người đang được cắp bên mình: "Tại đây, lúc này, nếu cử hành hôn lễ, ta sợ sẽ khiến cậu ấy tủi thân."

66. Chương 66

"Tại sao lại tủi thân chứ, Nguyên Tích đại nhân quá khách khí rồi, cử hành hôn lễ trước mặt thầy tế và tộc trưởng, với công chúa bậc nhất của ——" Một cô gái hoạt bát nói.

Chỉ có điều lời nói của cô chưa xong, Lai Á đằng sau vẫn luôn mỉm cười nhìn Nguyên Tích bỗng nhiên biến sắc, lớn tiếng cắt đứt lời cô: "Tiểu Ánh, im ngay."

Cô gái giật mình, lập tức cúi đầu lùi về phía sau. Lai Á ngày hôm nay mặc một bộ y phục màu trắng tinh xảo, mái tóc màu lam nhạt được quấn lên, trang điểm nền nhã, so với lần đầu gặp mặt thì lại càng thêm phần xinh đẹp thanh thuần. Thế nhưng, khuôn mặt mỹ lệ kia của nàng lại đang trắng bệch. Nàng nhìn Nguyên Tích, qua một lúc lâu mới nói: "Anh đã tỉnh lại, đúng không?"

Lời vừa dứt, mọi người chung quanh sững sờ, nghi ngờ nhìn Nguyên Tích và La Tiểu Lâu.

Nguyên Tích lạnh nhạt nói: "Khi các người khống chế ta, nên nghĩ đến giờ phút này rồi chứ."

Lai Á cắn môi, giọng khàn khàn: "Ta, ta chỉ thật không ngờ lại nhanh như vậy."

Nguyên Tích lạnh lùng nhìn nàng, hắn vươn tay nhẹ nhàng đẩy đầu La Tiểu Lâu vẫn đang nhìn Lai Á ra phía sau, tay phải giơ lên chạm tới chiếc ấn không gian lộ ra trên cổ.

Đúng lúc này, một đám người xa xa đuổi tới, người đi đầu tiên chính là vị tộc trưởng đang được người đỡ.

Mái đầu của tộc trưởng đã bạc trắng, xem ra hiện tại tinh thần của ông đã suy sụp hơn rất nhiều. Ông run rẩy tiến lên phía trước vài bước, khom lưng cực thấp với Nguyên Tích.

Vành mắt Lai Á đỏ lên, lập tức chạy qua, gọi: "Ông!"

Mọi người chung quanh cũng hoảng hốt, tộc trưởng tối cao được người người tôn kính của bọn họ lại thực hiện đại lễ này với Nguyên Tích, mà lại còn là xin lỗi.

Tộc trưởng không để ý đến những người khác, chỉ trầm thấp mệt mỏi cất tiếng, "Nguyên Tích đại nhân, chuyện này đều là do ta quyết định, ta xin lỗi ngài, tất cả hậu quả ta đều nguyện ý gánh chịu, những người khác trong bộ tộc đều vô tội, bọn họ thậm chí còn không biết thân phận của ngài, xin ngài nghìn vạn lần hãy tha thứ cho bọn họ, dù ta có phải ra đi thì cũng sẽ vẫn vô cùng cảm kích."

"Không! Ông nội!" Rốt cục Lai Á cũng không kiềm chế được, bật khóc. Nàng đẩy tay tộc trưởng, tiến lên phía trước vài bước, quỳ gối trước mặt Nguyên Tích, đôi mắt nàng rưng rưng vậy mà lại càng thêm phần tinh tế quyến rũ. Nàng nghẹn ngào: "Nguyên Tích đại nhân, là ta sai, nếu có thể làm dịu cơn lửa giận của ngài, thì ngài hãy giết ta đi."

La Tiểu Lâu nhíu mày, chuyện gì vậy? Bọn họ lại sợ Nguyên Tích như thế, cho dù hắn đã tỉnh lại nhưng bọn họ cũng không phải là không có cơ hội sống sót, Nguyên Tích có lẽ sẽ không định tiêu diệt cả bộ tộc đấy chứ…

"Lai Á! Cháu lui xuống cho ta!" Tộc trưởng vội vã nghiêm khắc nói.

Nguyên Tích không màng đến Lai Á đang quỳ trên mặt đất, chỉ nhíu mày nhìn tộc trưởng, mở miệng hỏi: "Ý của ông là người khác không biết thân phận của ta, nhưng ông thì lại biết?"

Một người mặc đồ đen vẫn luôn im lặng bên cạnh tộc trưởng bỗng nhiên bước lên phía trước một bước, mở miệng cất tiếng: "Sự thật là, chúng tôi cũng không biết thân phận của ngài ở Liên bang, chỉ biết ngài có thân phận phù hợp với lời tiên đoán của tộc Nhân Ảnh chúng tôi." Giọng nói của người này hết sức đặc biệt, sắc bén mà có chút vặn vẹo, khiến người nghe cực kỳ khó chịu.

Nguyên Tích biến sắc, người kia lập tức nói tiếp: "Xin ngài hãy nghìn vạn lần nghe tôi nói xong rồi sau đó mới quyết định xử trí chúng tôi như thế nào, dù sao ở đây cũng không có ai là đối thủ của ngài."

Nguyên Tích hừ một tiếng, lạnh lùng nói: "Hy vọng sau khi các người giải thích, có thể cho ta đủ lý do để tha thứ tộc Nhân Ảnh các người. Ta vốn không định giết người, nhưng tộc Nhân Ảnh vẫn luôn là tội phạm quan trọng bị Liên bang phát lệnh truy nã."

Khi nghe người mặc đồ đen nói, sắc mặt của tộc trưởng bắt đầu trở nên sầu thảm, mọi người xung quanh cũng từ từ cúi đầu, vẻ mặt bi thương.

Người mặc đồ đen tiến lên phía trước một bước, nhưng vẫn không vén tấm vải trên đầu mình xuống, thân hình gầy còm đứng thẳng tắp, dùng giọng điệu quái dị mà nói: "Vấn đề ngài nói kia, cũng chính là nguyên nhân chúng tôi thỉnh cầu tới ngài. Tộc Nhân Ảnh là bộ tộc bị nguyền rủa, Liên bang chưa bao giờ chịu thừa nhận chúng tôi."

"Nếu bị bắt được thì sẽ không bị giết, mà là bị đưa tới Viện Dị Dạng —— Toàn bộ những chuyện tàn nhẫn của Liên bang mỗi ngày đều phát sinh từ nơi đó." Người mặc đồ đen chậm rãi nói.

La Tiểu Lâu thầm hoảng sợ. Viện Dị Dạng, nếu nhớ không lầm, lúc quân đội tìm bắt dị thú đã nói, nếu tóm được thì sẽ đưa đến Viện Dị Dạng, nơi đó —— Không được, cậu vĩnh viễn không muốn đến cái nơi đó. Nghĩ tới đây, cánh tay đang bám chặt Nguyên Tích của La Tiểu Lâu bỗng nhiên buông lỏng, sáng nay cậu hãy còn nghiêm túc suy xét cuộc sống về sau của mình và Nguyên Tích.

Huyết thống của cậu như vậy, lấy cái gì để nghĩ đến chuyện về sau của bọn họ chứ?

Đang nghe người của tộc Nhân Ảnh giải thích, Nguyên Tích dường như cũng cảm nhận được tâm tình của La Tiểu Lâu, bèn quay đầu lại thắc mắc nhìn cậu một cái, trong mắt mang theo vẻ quan tâm không cho phép bỏ qua, sau đó, một lần nữa nắm tay cậu rồi mới nhìn người đối diện trước mặt.

"Đó là bởi vì các người đã làm những chuyện rất tàn nhẫn, không có nhân đạo, nên liên bang toàn bộ tinh cầu mới không thừa nhận sự tồn tại của các người." Nguyên Tích chợt nói.

Người kia cười thảm một tiếng, "Tôi rất vinh hạnh rằng ngài đã không nói thẳng chúng tôi không phải là con người, đó chính là định nghĩa của Liên bang dành cho chúng tôi. Thế nhưng vì sao lại nói người tộc Nhân Ảnh chúng tôi tàn nhẫn vô nhận đạo? Ngài nhất định sẽ trả lời, trong ghi chép của Liên bang, chúng tôi hung ác đến nỗi thiên lí khó dung."

"Nhưng sự thật là chúng tôi chưa hề làm gì, chúng tôi không sử dụng Ảnh Tử để khống chế tư tưởng con người, khiến họ tự giết hại lẫn nhau, cũng chẳng bắt cóc bất kì một người Liên bang nào." Người mặc đồ đen nói tiếp, "Hơn nữa, tộc Nhân Ảnh chúng tôi ban đầu có tên là tộc Nhân Ưng, bởi bộ tộc chúng tôi không phát triển, không có cơ giáp, chỉ dựa vào chim ưng làm phương tiện đi lại. Đồng thời, bộ tộc chúng tôi xây dựng võ cổ đại, tinh thần lực mạnh mẽ hơn rất nhiều so với con người chốn ấy. Khi chiến đấu thì dựa vào tinh thần lực, chim ưng cũng là đồng bọn chiến đấu quan trọng nhất của chúng tôi."

tên gọi thuật khống chế của họ.

"Người Liên bang đầu tiên bộ tộc chúng tôi gặp là một đội ngũ khoa học khảo sát, trong số họ có người bị thương, vì vậy người của bộ tộc chúng tôi phải cứu giúp. Cuối cùng, nó lại trở thành chuyện hối hận nhất của chúng tôi, không lúc nào là chúng tôi không ân hận, tại sao lúc ấy lại cứu người Liên bang. Nhóm người khoa học đó phát hiện chúng tôi có thể sử dụng tinh thần lực khống chế trùng thú, kiểm tra tinh thần lực của bộ tộc chúng tôi, nhận thấy trình độ cao hơn hẳn với tiêu chuẩn theo quy định của Liên bang các ngài. Bọn họ muốn mang vài người đi trợ giúp thực nghiệm, chúng tôi không đồng ý, đều là người trong bộ tộc của mình, chẳng ai lại bằng lòng đi làm vật thí nghiệm cả." Nói đến đây, giọng nói của người mặc đồ đen đã tràn ngập sự căm hận.

"Nhưng một tháng sau, nhóm người khoa học này lại mang theo quân đội Liên bang tới, nói chúng tôi không phải là con người, muốn bắt trở về. Chúng tôi hăm hở phản kháng, Liên bang liền nhân cơ hội gán cho chúng tôi đầy tội danh, bắt được người tộc Nhân Ảnh phải mang về, kiểm nghiệm tinh thần lực, thậm chí còn mở não bộ để kiểm tra, căn bản không đối xử như con người với chúng tôi. Bọn họ còn thêu dệt tội danh cho chúng tôi, giả tạo chứng cứ. Tất cả những điều đó chẳng qua là vì căn nguyên, người Liên bang quá sợ hãi ngoại tộc, bọn họ không thể chấp nhận bất kỳ một ai có thể sỡ hữu tinh thần mạnh mẽ như thế."

Nguyên Tích dần nhíu mày lại, La Tiểu Lâu cũng bắt đầu cảm thấy không nuốt trôi nổi, trời ơi, sau này kết quả của cậu sẽ không phải như vậy chứ —— Cậu thực sự chính là thú…

"Khi chúng tôi gặp phải cảnh bị quân đội Liên bang truy bắt thì sẽ tự nhiên phản kháng lại, vì vậy mà tội danh lại càng lúc càng lớn hơn, thế nên, tộc Nhân Ảnh chúng tôi hoàn toàn không còn chốn mưu sinh. Nhiều năm trước, chúng tôi đã trốn lên được tiểu hành tinh này, bởi đây là hành tinh quanh năm bị bão hạt nhân đánh quét, con người không có cách nào để sinh tồn, cho dù có bị quân đội phát hiện thì cũng sẽ nhanh chóng được buông tha. Ở khắp nơi trên tiểu hành tinh này, chúng tôi bố trí những trang thiết bị lợi hại của tất cả tinh cầu có thể giám thị, nếu có người xuất hiện, chúng tôi sẽ ra sức thúc đẩy trùng thú đuổi người đi khỏi đây."

Sắc mặt của Nguyên Tích khó coi thêm vài phần: "Ý của ông là, trùng thú mấy ngày nay vẫn luôn đuổi theo thăm hỏi chúng ta là kiệt tác của các ông?"

Người mặc đồ đen run rẩy, lập tức nói: "Không, không phải vậy, trùng thú biến dị ban đầu sẽ tập kích con người, sau một tuần sẽ không còn nữa. Chỉ có một lần, một đồng môn trong số các ngài nói ra nơi này có chỗ an toàn, chúng tôi lo sợ bị bại lộ nên mới ra tay, thế nhưng tuyệt nhiên không có chuyện gì."

"Là Mộ Thần?" La Tiểu Lâu khẽ nhắc tới, quả nhiên thông minh quá cũng bị người khác chú ý.

"Cốc Phong Tức này là vách núi đường cùng duy nhất bão hạt nhân không kéo tới, tôi nghĩ phía trước có nhiều vách núi địa hình cát lún như vậy làm ngụy trang, quân đội sẽ không thể phát hiện ra chúng tôi."

Nguyên Tích nheo mắt nhìn y, "Các ông đã không muốn bị phát hiện, vậy tại sao còn muốn khống chế ta?" Chỉ cần vừa nghĩ đến chuyện mình bị kẻ khác khống chế tinh thần, lửa giận của Nguyên Tích lại bắt đầu bốc lên, đây là điều hắn khó chấp nhận nhất.

Nếu thật sự kết hôn với Lai Á, Nguyên Tích nhìn La Tiểu Lâu đang vừa đau khổ vừa căm hận cùng cực, nô lệ nhỏ bé của hắn sẽ bị tổn thương biết bao, cho dù như vậy, cũng không giống ghen tuông, a, trên người hắn còn đang lưu lại dấu vết bị cắn kìa…

Nghĩ tới đây, lông mày Nguyên Tích khẽ dãn ra, cơn thịnh nộ cũng phai nhạt chút ít.

"Chuyện này thực sự là chúng tôi đã sai. Tuy ở đây an toàn, nhưng cũng không phải là nơi cư trú lâu dài. Bão hạt nhân càng ngày càng tàn sát bừa bãi, tối đa 20 năm nữa, tiểu hành tinh này sẽ không còn cốc Phong Tức nữa, chúng tôi phải tìm kiếm lối thoát —— Đó chính là tiên đoán."

"Vì tinh thần lực của bộ tộc chúng tôi rất mạnh, nên người nào phải cực mạnh thì mới được chọn làm thầy tế. Thầy tế lần này chính là tôi, thầy tế có thể thông qua tinh thần lực chiêm nghiệm ra tiên đoán tương lai." Thầy tế mặc đồ đen nói tiếp, "Lần này tôi tiên đoán ra rằng, ngài sẽ trở thành cứu tinh cho bộ tộc của chúng tôi, giúp chúng tôi thoát khỏi số phận bị truy sát không được thừa nhận."

Lúc này tộc trưởng nói chen vào: "Lời tiên đoán của thầy tế chưa bao giờ sai lầm, chúng ta không biết nên làm thế nào để thay đổi và liên kết tương lai với ngài, cuối cùng mới nghĩ ra cách gả Thánh nữ của bộ tộc chúng ta cho ngài, như vậy sau này ngài sẽ không thể từ bỏ tộc Nhân Ảnh chúng ta. Cho dù thân phận của ngài tôn quý, về sau có thể sẽ cưới thêm vợ lẽ, Lai Á của chúng ta vẫn sẽ chấp nhận. Chỉ cần giữ lại con nối dõi của ngài, ngài có lẽ sẽ không thể mặc kệ chúng tôi được nữa."

"Chỉ là thật không ngờ, quả nhiên ngài không giống người bình thường, nhanh như vậy mà đã giải trừ khống chế tinh thần. Vì quyết định sai lầm của mình, những trưởng lão tài giỏi nhất của bộ tộc ta hiện tại đã không còn lại mấy người. Ta là tội nhân của bộ tộc mình, ta nguyện ý mặc ngài xử trí, chỉ mong ngài có thể tha thứ cho những người đáng thương vô tội trong tộc." Nói xong lời cuối cùng, tộc trưởng cúi thấp lưng xuống.

Nguyên Tích nhíu mày nhìn người chung quanh, những người đó đang nơm nớp lo sợ nhìn hắn, dường như đang chờ đợi kết luận sinh tử của bọn họ từ hắn.

Qua thật lâu, Nguyên Tích mới nói: "Ta căm ghét nhất là những kẻ khống chế và lừa dối ta."

La Tiểu Lâu và những người tộc Nhân Ảnh chung quanh đều trở nên run rẩy.

Nguyên Tích nói tiếp: "Nhưng lần này ta sẽ không truy cứu nữa. Có điều, nếu ta trở lại Liên bang tra ra được bất kì chỗ nào là giả, ta nhất định sẽ biến lời tiên đoán của các người trở thành sự thật, là kẻ quyết định số phận cuối cùng của các người. Nhưng, là số phận ngược lại."

Sau một hồi im lặng rất lâu, bỗng nhiên trong đám người vang lên một trận hoan hô, Nguyên Tích không giết bọn họ, cũng sẽ không giết tộc trưởng kính yêu của bọn họ!

Tộc trưởng và thầy tế liếc nhìn nhau, bỗng nhiên cùng nhau quỳ sụp xuống trước mặt Nguyên Tích.

"Tộc Nhân Ảnh chúng tôi nguyện ý đi theo Nguyên Tích đại nhân, sau này ngài có bất kì lời kêu gọi nào, bấp chấp gian nguy chúng tôi cũng sẽ không chối từ."

Thuận theo đại lễ của tộc trưởng và thầy tế, toàn bộ mọi người xung quanh cũng quỳ xuống.

La Tiểu Lâu đứng đằng sau Nguyên Tích ngay lập tức cảm nhận được một áp lực cực lớn, một con thú nuôi nhỏ cậu còn chưa có, ấy vậy mà Nguyên Tích đã có cả một đoàn tiểu lâu la.

Kinh khủng quá à, sau này Nguyên Tích thực sự phát hiện ra thân phận của cậu, có lẽ cậu sẽ chẳng tìm được chốn ẩn thân nào mất…

Lời tác giả: Cám ơn bình loạn của mọi người, hôm nay Judas (tên tác giả đó, Hán Việt là Do Đại) đã đọc hết bình luận cả buổi, sung sướng quá… nên chương này mới ngắn thế này. (câu này tớ giản lược và chém rất nhiều)

Chương tiếp theo sẽ nhanh chóng ra lò thôi, rời khỏi tiểu hành tinh, trở lại cuộc sống tương thân tương ái

67. Chương 67

U

Lúc này, độ cung kính của tộc Nhân Ảnh với Nguyên Tích quả thực khiến La Tiểu Lâu cảm thấy thiếu axit panthetic.

Axit Pantothenic hay còn gọi là vitamin B5, được RJ Williams phát hiện vào năm 1933 và sau đó đã được tìm thấy ở dạng vitamin. Axit Pantothenic cần thiết cho sự hình thành coenzym-A và đóng vai trò quan trọng trong trao đổi chất và tổng hợpcacbohydrat, protein, và mỡ. Về mặt lâm sàng, pantothenic acid là cần thiết cho sự tổng hợp của các tế bào máu đỏ, sự trao đổi chất steroid, neuron hoạt động, và kích thích sản xuấtkháng thể.

Cho dù Nguyên Tích tỏ ra kiêu căng và cao ngạo như vậy, mọi người của tộc Nhân Ảnh vẫn đối đãi với hắn như một vị cứu tinh. Tộc trưởng và thầy tế hận không thể đi theo hầu hạ Nguyên Tích, còn cố ý gọi Lai Á.

Hơ, mấy người định tiếp tục tiến hành kế hoạch đám hỏi cho công chúa đấy hả. Đừng có mà lãng phí thời gian nữa, Nguyên Tích tuyệt đối sẽ không lấy một cô gái đã mưu toan khống chế hắn đâu, dục vọng khống chế của ông tướng ấy là vô địch đó. La Tiểu Lâu căm giận nghĩ thầm trong lòng.

"Tôi đánh cá rằng Nguyên Tích sẽ không ưa cô ả kia đâu, tôi đã phân tích cơ thể cô ta rồi, độ dẻo dai còn lâu mới bì được với cậu, dù sao cậu cũng là loài thú thuộc gia tộc tối cao của dị thú hành tinh Lam Nguyên chúng ta mà. Tôi đoán mắt nhìn Nguyên Tích sẽ chả tệ như thế đâu." 125 sắt son thề thốt bên tai La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu câm nín, chẳng lẽ tao có thể trông cậy vào con mắt thẩm mỹ và tiêu chuẩn của mày, kỳ thực trong mắt mày con người còn chẳng đẹp bằng trùng thú ấy nhỉ. Còn nữa, độ dẻo dai của cơ thể là cái lý do chết tiệt gì đấy hả?!

Cũng may Nguyên Tích không bị mỹ nữ nịnh hót làm cho đầu óc mê man. Chuyện thứ nhất hắn để tộc trưởng làm chính là dẫn mình đi thăm Athes, đồng thời dùng ánh mắt ra lệnh cho La Tiểu Lâu đang bận 'phun trào' ở đằng sau vội vàng chạy tới bên người mình.

Một đám người tới căn nhà nơi Athes đang ở, thấy cậu ta đang vừa mặc áo khoác vừa đi ra ngoài, phía sau là thiếu nữ vẫn luôn ở cạnh cậu ta.

Thiếu nữ lo lắng, không ngừng khuyên bảo Athes: "Anh ơi, thương thế của anh bây giờ không tốt để đi lại được đâu."

Athes đã tia thấy Nguyên Tích và La Tiểu Lâu ở cách đó không xa, liền nhe răng cười, "Con trai cũng chẳng yếu ớt như vậy, chút vết thương nhỏ bé ấy không đáng kể chút nào đâu."

Hiển nhiên bên này cũng đã được nhận được tin tức, giải trừ thôi miên cho Athes.

Nguyên Tích nhìn Athes, hỏi: "Thế nào rồi?"

Athes hiểu ngay Nguyên Tích đang nói chuyện gì, lập tức nhanh nhẹn trả lời: "Nhóm trưởng, bất cứ lúc nào cũng có thể đi, hiện tại tớ đã không còn vấn đề gì nữa rồi."

Nguyên Tích gật đầu, không thèm đếm xỉa đến một loạt ánh mắt đang tha thiết của đám người xung quanh, quay đầu nhìn La Tiểu Lâu rõ ràng tinh thần không được tốt, nói: "Hôm nay chúng ta sẽ trở về."

Tộc trưởng và thầy tế liền tiến lên thuyết phục, mong muốn 3 người bọn họ ở thêm vài ngày, để chủ nhà bọn họ được tận tình tiếp đãi. Cô nương chăm sóc cho Athes cũng nơm nớp lo sợ, bước lên nói: "Xét thấy tình trạng thân thể của anh đây, tốt nhất là nên nghỉ ngơi thêm một ngày, nếu để lại di chứng thì sẽ cực kỳ đáng tiếc với chiến binh."

Lai Á vẫn lẳng lặng nhìn Nguyên Tích, lúc này cũng dịu dàng mở lời: "Nguyên Tích đại nhân, cho dù các anh nóng lòng muốn trở về, cũng nên vì thân thể của đồng bạn mà suy nghĩ, ngoại trừ anh, hai người kia thực ra lại rất miễn cưỡng."

Nguyên Tích và Athes đồng thời nhìn về phía La Tiểu Lâu. Sau khi trông thấy sắc mặt tái nhợt của cậu, Athes chưa kịp nói gì thì Nguyên Tích đã thối mặt đổi giọng, "Vậy sáng mai sẽ đi."

Trở về tinh cầu An Tắc phải bay ít nhất trong 10 giờ, nếu hiện tại mà đi thì sẽ mất nửa đêm bọn họ không thể nghỉ ngơi, mà hiển nhiên đêm qua không được ngủ ngon nên La Tiểu Lâu bị chùn lại.

Mọi người xung quanh của tộc Nhân Ảnh lập tức hoan hô, không ít người vui tươi hớn hở nhìn về phía Lai Á, quả nhiên mấy người này không thể chối từ được sức hấp dẫn của công chúa mà.

Thế là, tộc trưởng mau mắn mời Nguyên Tích trú ngụ lại trong nhà ông. Làm tộc trưởng, ngôi nhà của ông lớn hơn những ngôi nhà khác, cũng rất có phong thái, là nơi thích hợp nhất để tiếp đãi Nguyên Tích.

Hơn nữa, trong lòng tộc trưởng vẫn còn một tính toán nhỏ nhặt khác.

Ông định nhân cơ hội này xúc tiến tình cảm giữa Nguyên Tích và Lai Á, chỉ cần có một tia khả năng, ông vẫn hy vọng Lai Á có thể lấy được Nguyên Tích. Thứ nhất, như vậy sẽ đảm bảo thêm một phần, sau này Nguyên Tích sẽ không thể mặc kệ tộc Nhân Ảnh thứ hai, nhìn Nguyên Tích hiện tại, thật sự là càng nhìn càng thấy thêm phần khí thế và quyết đoán, không hổ là vị cứu tinh của bọn họ trong tương lai.

Là Thánh nữ của tộc Nhân Ảnh, nếu Lai Á có thể lấy được một người như vậy, sẽ là phước lành lớn nhất của thần linh ban cho tộc Nhân Ảnh.

Thế nhưng ngoài dự liệu của mọi người, Nguyên Tích lại tiện tay chỉ, thản nhiên nói: "Không cần, chúng ta sẽ ở lại trong nhà hắn."

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, A Tây thụ sủng nhược kinh dẫn Nguyên Tích về nhà. Cho đến khi Nguyên Tích lén lút tìm hắn, bắt gã giao lại toàn bộ độc môn bí dược ra một cách bá đạo thì A Tây mới đau khổ, gã, gã cũng có người thích rồi.

Buổi chiều cùng ngày, tộc trưởng và thầy tế cung cấp cho Nguyên Tích không ít đặc sản của tộc Nhân Ảnh, nào là hoa quả kì lạ, rồi đến kiếm khảm đầy bảo thạch. Thứ khiến người ta bất ngờ nhất chính là, còn có đủ loại nguyên liệu hi hữu.

Nguyên Tích với những thứ này đương nhiên chẳng có tẹo hứng thú nào, hắn định thuận miệng từ chối, nhưng thấy vẻ mặt gần như chảy nước miếng của La Tiểu Lâu, hắn đành giữ lại những món lễ vật khủng bố người ta tặng cho.

Chờ người đi hết rồi, La Tiểu Lâu liền nhào tới, cứ như thằng nhà quê chưa bao giờ lên phố. Ầy, đừng có trách cậu, có lẽ là đồ để tặng cho cứu tinh nên hầu như tất cả đều là nguyên liệu cấp năm, thậm chí còn có loại cấp sáu. Cho dù ở chỗ Nghiêm đại sư thì cũng hiếm thấy lắm đó nha.

A Tây không đành lòng, tặng cho La Tiểu Lâu một cái nhìn khinh khỉnh, gã cẩn thận bưng cơm tối lên cho Nguyên Tích, rồi thận trọng dò hỏi theo nhiệm vụ tộc trưởng giao cho, "Nguyên Tích đại nhân, ngài sẽ lấy công chúa Lai Á chứ ạ?"

"Không."

A Tây đang chuẩn bị mấy câu hỏi dự định cử hành hôn lễ thì chẳng còn hứng thốt ra nổi nữa, mặt gã nhăn nhúm lại, công chúa Lai Á đẹp như vầy mà có người không thèm cơ đấy!

"Tại, tại sao ạ?"

Nguyên Tích bực mình trừng mắt nhìn A Tây, rồi quay sang nhìn nô lệ đang mải mê phá hoại hình tượng của hắn ở đằng kia, lạnh nhạt trả lời: "Ta đã có đối tượng kết hôn rồi, sau này sẽ không có bất kỳ người nào khác nữa."

A Tây sững người nhìn Nguyên Tích, cuối cùng mới nói: "Chân thành xin lỗi ngài, tộc chúng tôi không biết, thiếu chút nữa là đã phạm vào đại tội." Người có thể sánh được với công chúa Lai Á, chắc là phải tuyệt thế khuynh thành ấy nhỉ…

A Tây thở dài, lại càng nhìn La Tiểu Lâu bằng ánh mắt khinh thường hơn, cho đến khi có việc đi ra ngoài.

Một lát sau, La Tiểu Lâu bị người ta khinh bỉ dưới tận cùng đáy lòng cũng đi ra, cười tủm tỉm hỏi han: "A Tây, bộ tộc của các anh có rất nhiều nguyên liệu đúng không?"

A Tây nhún vai: "Cũng nhiều, bão hạt nhân không chỉ mang đến nguy hiểm mà còn cho chúng tôi những thứ không thể thiếu. Ví dụ như, ở trên tiểu hành tinh này nguyên liệu rất phong phú."

La Tiểu Lâu chìa mấy nguyên liệu trong lòng bàn tay ra, chần chừ hỏi: "Tôi muốn thêm một ít nữa, có được không? Tôi trả tiền cũng được —— Thứ này các anh cũng trao đổi được chứ." Xét thấy tộc Nhân Ảnh có lẽ không dùng đồng Liên bang, La Tiểu Lâu giữa đường sửa lại lời nói. Sở dĩ cấp bách như vậy là vì, đây toàn bộ là những nguyên liệu có thể dùng để chữa trị cho 125.

A Tây quan sát trên dưới La Tiểu Lâu vài lần, so với hai người kia thì cậu rất yếu, thoạt nhìn chẳng có vị trí gì, gã bĩu môi: "Cậu có cái gì? Nguyên liệu trong tộc chúng tôi hơi bị nhiều, nếu muốn trao đổi nguyên liệu thì có lẽ cậu chẳng có thứ gì đổi được đâu."

"Vậy các anh muốn cái gì?" Nói là nói như thế, nhưng La Tiểu Lâu thầm phát sầu trong lòng, trên người cậu hầu như chẳng còn thứ nào, ngoại trừ một vài viên thuốc dinh dưỡng còn thừa, cho dù có suy nghĩ lạc quan thì cậu cũng không cho rằng người tộc Nhân Ảnh coi trọng cái này.

A Tây hiển nhiên cũng đang tìm cách giống cậu, vừa hoạt động chân tay vừa nói: "Cậu đừng hy vọng nhiều, chúng tôi ở đây chẳng thiếu thứ gì đâu, chỉ duy nhất là thiếu hạt giống thực vật tự nhiên ở chỗ người Liên bang các cậu thôi, nhưng chắc các cậu cũng chẳng có đâu nhỏ."

"Hạt giống thực vật tự nhiên?" La Tiểu Lâu ngây ngẩn cả người.

A Tây gật đầu, sắc mặt có phần ảm đảm: "Có lẽ cậu cũng nhận ra, hầu hết thực vật trên tiểu hành tinh này đều không thể ăn được. Mà mấy năm nay, toàn bộ thực vật tự nhiên của Liên bang đều rất khó nuôi trồng. Tộc trưởng và thầy tế của chúng tôi tình cờ phát hiện một nơi không bị ô nhiễm phóng xạ, nếu có người sở hữu tinh thần lực mạnh ở bên cạnh khai thông thì có thể trồng ra được thực vật tự nhiên rồi."

"Nhưng căn bản là chúng tôi chẳng có chỗ để lấy hạt giống, không có máy thông tin của các cậu nên chả dám lên Liên bang. Thế nên, phần lớn thức ăn chính yếu hiện tại mà chúng tôi phát hiện không bị nhiễm phóng xạ chỉ là thịt và nấm thôi. Người của tộc chúng tôi đã lâu chưa được ăn rau rồi…"

Máy thông tin trên Liên bang cũng giống chứng minh thư nhân dân.

La Tiểu Lâu thầm thở dài, tộc Nhân Ảnh quả thực rất đáng thương, cho dù cậu trở về có mua được hạt giống thì cũng chưa chắc có cơ hội trở lại đây.

"Thôi quên đi, tôi không đổi ——"

La Tiểu Lâu còn chưa nói xong, 125 đã ghé vào tai cậu hét ầm lên: "Phải đổi phải đổi, là người nhận nuôi của tôi mà cậu tuyệt nhiên không quan tâm đến tôi gì cả! Tôi muốn nguyên liệu này! Tôi không thể không có chúng nó!"

La Tiểu Lâu nhíu mày, bất đắc dĩ ra chỗ cửa sổ, thì thào: "Mày cũng thấy rồi còn gì, tao căn bản chẳng có gì để trao đổi nguyên liệu với bọn họ cả." Suy nghĩ một chút rồi trấn an: "Đừng lo lắng, dù sao sau này chúng ta vẫn có thể mua được thôi mà."

"Không —— đó là những loại nguyên liệu cuối cùng tôi cần nhất, tôi không thể chịu được cảnh cứ như vậy mà từ bỏ chúng đâu. Trong thời khắc quan trọng này mà cậu chẳng có trách nhiệm của một người nhận nuôi gì cả, tôi ——" 125 vừa khóc lóc ỉ ôi vừa trách mắng La Tiểu Lâu, sau cùng, dường như quyết tâm dữ dội lắm, hạ một quyết định rất chi là trọng đại: "Tôi cho cậu những thứ này, cậu cầm lấy đem trao đổi đi. Tôi cam đoan đây sẽ lần cuối cùng tôi mang đồ trong kho tàng cá nhân nhỏ bé mình ra đấy!"

La Tiểu Lâu đơ người không được bao lâu thì mấy hộp gạo và đủ loại hạt đậu hạt lạc đã xuất hiện trước mặt cậu, sau đó là mầm khoai tây, cà chua, cà quả, vân vân, tất cả đều là rau La Tiểu Lâu đã từng mua. Trong đó có một phần vì để lâu mà bị thiếu nước, héo rũ cù, nhưng hầu hết đều được bảo quản khác tốt, hoàn toàn có thể làm thành một bữa tiệc phong phú, cộng thêm vài bát cháo bát bảo.

Có lẽ là vì muốn trao đổi rất nhiều nguyên liệu mà bên trong vẫn còn tuồn thêm ra cả bít tất của La Tiểu Lâu, lại còn đồ nội khố của Nguyên Tích linh tinh nữa chứ, đương nhiên toàn là đồ mới.

La Tiểu Lâu trợn mắt há hốc miệng nhìn những thứ này, lầm rầm: "Mày rốt cuộc làm như thế nào đấy hả?"

125 dương dương tự đắc nói: "Không gian của tôi có thể dùng tốt hơn nhiều so với tủ lạnh của cậu, nếu không phải thực sự sắp hỏng chuyện thì tôi sẽ không nôn ra đâu."

Sắc mặt La Tiểu Lâu trở nên hầm hừ: "Ý của tao là, mày vẫn luôn lén lút chôm đồ của tao!"

125 tức khắc rụt lại, lắp bắp nói: "Cậu đừng nhỏ mọn như thế chứ, giống như là một thú cưng, cậu cũng phải cho tôi thức ăn…"

"Không thèm có loại thú cưng đòi hộp năng lượng như thế này." La Tiểu Lâu cắt đứt lời của 125, tranh thủ người khác chưa phát hiện, vội vội vàng vàng luống cuống nhặt hết bít tất với nội khố làm người ta xấu hổ lên.

125 nhẫn nhịn, cuối cùng thì thào: "Này, tôi sai rồi, tôi xin lỗi cậu, được chưa, cậu sẽ không đổi cho tôi nữa ư?"

La Tiểu Lâu không thèm phản ứng nó, cậu chỉ cầm gạo, hạt đậu hạt lạc và rau cỏ tới chỗ A Tây, hỏi: "Anh xem những thứ này có thể trao đổi được không? Ngoài gạo ra, những thứ khác chắc là cũng dùng được."

A Tây đang bận bịu bỗng ngây ngẩn nhìn những thứ trong tay La Tiểu Lâu, sau đó một chốc lấy hết về, nước mắt lưng tròng nhìn, "Đây, đây đều là thật? Không phải trên sách điện tử?"

"Tất nhiên rồi, nếu có thể trao đổi được thì chúng là của các anh hết đấy." La Tiểu Lâu đáp.

A Tây ngơ ngác nhìn gạo, hạt đậu hạt lạc và rau cỏ hồi lâu, rồi mới nhìn La Tiểu Lâu, bỗng nhiên bỏ hết xuống, suy nghĩ một chút rồi cầm một hộp nguyên liệu Bát Bảo Chúc, trịnh trọng đảm bảo với La Tiểu Lâu: "Tôi sẽ trả lại những thứ này cho cậu." Sau đó thì cấp tốc chạy ra ngoài.

Giữa những tiếng lải nhà lải nhải của 125, cuối cùng bên ngoài cũng vang lên tiếng bước chân, nhưng chắc chắn không phải chỉ của một người.

Đang suy đoán thì cửa đã mở, tộc trưởng và thầy tế bước đến đầu tiên, bọn họ nhìn thấy những thứ trước mặt La Tiểu Lâu, hai mắt ngay tức khắc sáng ngời.

Lần này người tới hầu hết đều là người già, Lai Á vẫn đang ở phía sau bồi bổ.

Sau khi đám người bọn họ kích động hoàn tất việc kiểm tra mọi thứ, tộc trưởng mới trịnh trọng nhìn La Tiểu Lâu, ngữ khí cũng không kém phần so với ban sáng, mang theo giọng điệu ngầm cung kính và kích động: "Ngài thực sự bằng lòng trao đổi những thứ này cho chúng ta?"

La Tiểu Lâu vô ý thức gật đầu, nếu không trao đổi thì có lẽ 125 sẽ khóc lóc khiến cậu không ngủ được mấy hôm mất.

"Chân thành cảm kích ngài rất nhiều, ngài không biết quyết định này của ngài mang đến cho chúng tôi biết bao nhiêu thay đổi đâu. Tuy với ngài chỉ là những thứ nhỏ bé không đáng kể, nhưng với bộ tộc của chúng tôi mà nói thì lại rất quý giá." Tộc trưởng và thầy tế tỏ ra đội ơn đội nghĩa, khiến La Tiểu Lâu có phần áy náy.

Vốn là do cái đồ 125 kia tập hợp lại mà.

Sau đó, người trong tộc đưa cho La Tiểu Lâu mấy thùng nguyên liệu các loại, gần như chất đầy một gian nhà.

Khi La Tiểu Lâu đang cười khúc khích lấy lại tinh thần thì đã thấy Nguyên Tích đang dựa vào khung cửa nhìn cậu.

La Tiểu Lâu lập tức hồi tỉnh, ngây thơ nhìn lại hắn, nói: "Em, em chỉ trao đổi một vài nguyên liệu thôi mà."

Nguyên Tích gật đầu, bình thản nói: "Anh không có ý phản đối, chỉ hy vọng em có thể mang chúng về được."

La Tiểu Lâu bấy giờ mới giật mình há hốc miệng, cẩn thận hỏi lại: "Anh không muốn cho em mang về sao?"

Trán Nguyên Tích giật giật: "Anh chỉ biết là ấn không gian của mình đã bị em nhồi nhét đủ nguyên liệu vào rồi."

Nhìn La Tiểu Lâu ngơ ngác như bò đội nón, Athes ở bên cạnh bèn ho khan một tiếng, khuyên nhủ: "Ấn không gian của Kỵ Sĩ vẫn còn chỗ, tuy không lớn lắm nhưng tôi có thể hỗ trợ chút đỉnh."

Nguyên Tích không nói gì nữa, trừng mắt với La Tiểu Lâu, xốc cậu vào trong phòng, "Đi ngủ sớm, sáng mai chúng ta phải về."

Sáng sớm hôm sau, Nguyên Tích và Athes mang theo phần lớn nguyên liệu, vẫn còn lại một chút ít không thể thêm được. Thực sự thì La Tiểu Lâu cũng không tiếc nuối lắm, cậu nghĩ, có lẽ trong tư tàng của 125 cũng đã chứa không ít rồi.

Mọi người trong tộc Nhân Ảnh tới đưa tiễn. Lai Á nhìn Nguyên Tích, ánh mắt có chút mê ly. Ban đầu nàng không muốn, nhưng —— Lai Á cắn môi, nếu là vài ngày trước, nàng không cáu kỉnh, hầu hạ Nguyên Tích thì tốt rồi, biết đâu hiện tại nàng đã được ở bên cạnh Nguyên Tích. Người Nguyên Tích thích, rốt cuộc là kiểu gì đây…

Thầy tế thì lại mang theo ánh mắt suy nghĩ sâu xa nhìn La Tiểu Lâu đang đứng bên cạnh Nguyên Tích, muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Cuối cùng, dưới ánh mắt nhìn theo của mọi người, cơ giáp của Nguyên Tích và Athes bay lên trời cao.

Một đêm nằm ngủ ngon lành trên chiếc ghế phó lái trong cơ giáp của Nguyên Tích nên thắt lưng đau nhức, La Tiểu Lâu bùi ngùi nói: "Rốt cuộc chúng ta cũng đi khỏi cái nơi quỷ quái này."

Nguyên Tích nghiêng đầu nhìn La Tiểu Lâu, đặt chế độ bay tự động cho Vân Tiêu, rồi quay sang phía cậu, bình tĩnh hỏi: "Em định lúc nào thì giải thích cho anh?"

68. Chương 68

˜I THÍCH

Cả người đang thả lỏng khoan khoái, La Tiểu Lâu ngay tức khắc cứng đờ lại, mắt trợn tròn, run run rẩy rẩy mở miệng: "Cái, cái gì cơ? Anh muốn giải thích cái gì?"

Nguyên Tích lạnh lùng nhìn cậu. "Không cần phải che giấu nữa, anh biết hết rồi."

Anh biết hết rồi anh biết hết rồi anh biết hết rồi…

Từng đợt từng đợt trước mắt La Tiểu Lâu biến thành màu đen, Nguyên Tích đã biết cậu là dị thú?! Không, không phải, Nguyên Tích đã biết cậu có một nửa dòng máu dị thú? Nhưng cậu căn bản còn chưa biết làm sao để nói cho Nguyên Tích —— Bình tĩnh, không thể tự mình rơi vào tình trạng rối loạn thế này được, biết đâu điều Nguyên Tích phát hiện không phải là việc này.

La Tiểu Lâu cố gắng giả vờ điềm tĩnh, vừa tìm từ ngữ vừa quan sát sắc mặt của Nguyên Tích. Trong lúc vô tình, tay cậu lần mò vào trong túi áo mềm mại, căng thẳng đến mức quên mất trong đó có thứ gì, lấy ra chuẩn bị lau mồ hôi, nhưng thứ này rõ ràng không phải là chiếc khăn tay nhỏ nhắn và mềm mại.

La Tiểu Lâu rút ra một cục tròn tròn to to, hai người với vẻ mặt nghiêm túc cùng đồng thời nhìn thứ chễm trệ trên tay La Tiểu Lâu. Đó là hai chiếc quần lót mới tinh. La Tiểu Lâu lập tức đỏ bừng mặt, lắp bắp: "Anh, anh đừng hiểu lầm, đây chỉ là sự cố."

Đôi mắt Nguyên Tích quét qua một lượt thứ trên tay La Tiểu Lâu, gật đầu, quả quyết: "Anh sẽ không hiểu lầm đâu, đây chắc chắn là kiểu dáng anh mặc."

Giờ thì La Tiểu Lâu khao khát muốn bóp chết 125, nếu nó có cổ để mà bóp.

"Đây là, vì anh ra ngoài nhiều ngày như vậy, nên em phải mang giúp anh một chút quần áo sạch sẽ."

“Một tuần trước anh hỏi em, em bảo là không có.” Nguyên Tích bình tĩnh nói lại.

“Em quên mất, chắc là để ở chỗ nào đấy! Anh biết em tuyệt đối sẽ không tư tàng đồ này của anh mà ——” La Tiểu Lâu nắm chặt thứ gì đó trong tay, hận không thể lườm cháy nó.

“Anh không để ý em có sở thích riêng, anh chỉ hiếu kỳ em lại để nó trong túi áo bên người.” Nguyên Tích cắt đứt lời nói của La Tiểu Lâu, thậm chí tứ hàm xúc còn có chút ý đắc chí dạt dào.

“Hả, ý này của anh, em tuyệt đối không phải là kẻ biến thái đâu! Em chỉ là, thực sự chỉ là ——”

“Được rồi, điều đó không quan trọng, anh hoàn toàn có thể dễ dàng thông hiểu và tha thứ.” Nguyên Tích lại một lần nữa không nhịn được cắt đứt lời La Tiểu Lâu, “Điều anh cần em giải thích là một vấn đề nghiêm trọng hơn, em biết chứ. Thật thà thì khoan dung, nếu anh phải hỏi em thì, hậu quả sẽ vô cùng kinh khủng.”

La Tiểu Lâu ngây ngẩn, vì trò nội khố khôi hài kia, cậu vốn đang rối loạn nay lại càng thêm bấn loạn.

Do La Tiểu Lâu cứ chần chừ nên Nguyên Tích hiển nhiên đã cực kỳ bực mình, hắn nheo mắt, chuẩn bị nói gì đó.

La Tiểu Lâu bất giác run lên. Một viên đá khác cũng đang run rẩy giống cậu, nhưng La Tiểu Lâu hoàn toàn không cảm nhận được nó. Cậu nhắm mắt lại, quyết định, cậu sẽ ——

“Tôi, tôi chỉ là một người máy có trí tuệ nhân tạo của chủ nhân thôi, thật sự đấy!” Một giọng nói run rẩy kèm theo tiếng khóc nức nở vang lên, ở giữa La Tiểu Lâu và Nguyên Tích xuất hiện —— một con vật to béo màu xanh biếc.

La Tiểu Lâu trợn mắt há hốc nhìn con vật trong lòng mình, chính xác, một thứ có hình dáng động vật, đầu to, cao 40cm, vô cùng béo tốt mượt mà.

Nhìn hình dáng này có vẻ na ná Bá Vương Long, nhưng đầu rất tròn, hàm răng giống răng cửa của động vật ăn cỏ. Lúc này, hai mắt nó đang ngập nước nhìn chằm chằm Nguyên Tích, run lẩy bẩy.

Tuy La Tiểu Lâu khẳng định mình không có thói quen nuôi dưỡng thú cưng có hình dạng và nhan sắc ngu ngốc như thế này, nhưng cái âm thanh này, đích thị không trật đi đâu là 125.

Nguyên Tích dường như có phần nghi ngờ nhìn nó, giơ tay lên.

Nó lập tức vèo một cái biến mất, tốc độ tên lửa khiến người ta phải há mỏ. Tức thì, La Tiểu Lâu cảm thấy bên cạnh tay mình có một cái gì đó đang dính sát vào, run rẩy túm tay áo cậu…

Nguyên Tích chỉ trừng mắt nhìn con vật đó trong chốc lát, hừ một tiếng, rồi lại hướng đường nhìn lên người La Tiểu Lâu, biểu lộ ánh mắt cần lời giải thích.

Trong lòng La Tiểu Lâu gào thét tức tối, chết cha tôi rồi, 125 mày đừng chưa đánh đã khai thế chứ… Còn nữa, cậu cũng không biết hình dạng này của nó có thực sự ổn không! Đây là cơ giáp dị thú hả, đây đây —— Cậu hoàn toàn không định điều khiển một con Bá Vương Long phóng đại để xưng bá vũ trụ đâu a a a!

Cho dù trong lòng rít gào như vậy nhưng La Tiểu Lâu chỉ nở một nụ cười, nói: “Là, là như thế này, đây là người máy thông minh do mẹ em để lại, tuy không bán được bao nhiêu tiền nhưng vẫn là lễ vật của mẹ, cần phải được giữ gìn.” Cậu không dám nói đây là cơ giáp dị thú, là bởi vì mấy từ này quá nhạy cảm.

Nghe được câu ‘không bán được bao nhiêu tiền’, 125 liền trả thù bằng cách ra sức nắm chặt tay La Tiểu Lâu, hé nửa khuôn mặt ra nhỏ giọng: “Xin chào chủ nhân, em là 125, là —— là người máy gia dụng ạ.”

Hở! Mày không phải là chiếc cơ giáp có dòng máu dị thú cao quý của hành tinh Lam Nguyên, không phải là chiếc cơ giáp đẳng cấp lợi hại nhất của toàn bộ Liên bang sao, giờ lại biến thành người máy gia dụng? Cái điệu nịnh nọt như thế này lại càng dìm hàng hơn, mà mày gọi Nguyên Tích là chủ nhân để làm gì?!

Nguyên Tích quét mắt nhìn La Tiểu Lâu, không nhìn ra được đang có vẻ gì, hỏi: “Đây là thứ trong ấn không gian của em?”

La Tiểu Lâu lập tức đổ mồ hôi, rốt cuộc còn có chuyện nào có thể giấu diếm được người này nữa không. Quả nhiên gen SSS đúng là đồ khó ưa nhất!

"Đúng vậy… Thức ăn trao đổi nguyên liệu cũng ở bên trong, con người máy thông minh này lúc hư lúc tốt, công dụng không hơn cái gì, không gian cũng không lớn —— Đây là nó nói thế, em quên mất bên trong còn những đồ ăn này, không ngờ về sau 125 lại nhớ đến." La Tiểu Lâu cố gắng hết mức tổ chức ngôn ngữ, ngoại trừ 125 là cơ giáp, còn đâu hầu như tất cả đều là sự thật.

Nguyên Tích hừ một tiếng, chủ tớ hai người 125 đều hơi run run, có khác biệt chăng chỉ là vẻ mặt của La Tiểu Lâu bình tĩnh hơn.

Chao ôi, mèo vằn hổ vs Bá Vương Long, mèo kiêu ngạo thắng.

Nguyên Tích cũng không truy cứu vấn đề thức ăn và 125 nữa, hiển nhiên bọn họ đã qua cửa ải thuận lợi.

Nguyên Tích thay đổi tư thế thoải mái, nhìn La Tiểu Lâu một hồi, ngón tay gõ gõ xuống mặt bàn, "Tiếp tục."

"Tiếp tục?" La Tiểu Lâu ngỡ ngàng hỏi lại, tiếp tục cái gì? Ngoại trừ chuyện cậu có huyết thống dị thú, còn đâu có giấu diếm chuyện gì nữa đâu… La Tiểu Lâu sắp không thể duy trì nổi sự bình tĩnh được nữa rồi.

"Ngài nói Kỵ Sĩ ấy ạ?" 125 ở bên cạnh cố lấy dũng khí xen vào.

Ánh mắt Nguyên Tích chợt lóe lên, tiếp tục nhìn chằm chằm đợi La Tiểu Lâu giải thích.

Trong lòng La Tiểu Lâu cực kỳ vướng vít, nếu cứ như thế này, Nguyên Tích chỉ cần bày ra tư thế ngồi đối diện thế kia thôi là cậu sẽ phun tất cả ra hết. Cậu phải chịu đựng, còn cái đồ 125 láo toét ăn nói vụng về ở bên cạnh giúp đỡ nữa.

"Khụ, về Kỵ Sĩ, thật ra, đấy chỉ là tác phẩm em thử nghiệm, lúc đang làm thêm, nhờ sự trợ giúp của đồng sự nên em mới có thể lắp ráp thành công." Trên mặt La Tiểu Lâu không ngừng đổ mồ hôi. Một số chiến binh cơ giáp rất để ý chuyện trèo tường của chế tạo sư của mình, nhưng cậu thực sự không hề có ý đó…

ý ở đây là: đã làm chế tạo sư cho một chiến binh thì đừng bao giờ có chuyện lớ rớ đến cơ giáp của thằng chiến binh nào khác.

Cái cốc trong tay Nguyên Tích đột nhiện xuất hiện một vết nứt. Chết tiệt, hóa ra bình thường không chỉ tu sửa, mà còn chế tạo cơ giáp cho thằng khác sau lưng mình.

"Tại sao anh lại không biết em đã đạt tới trình độ này rồi nhỉ?" Nguyên Tích phẫn nộ trừng mắt nhìn La Tiểu Lâu, nhiệt độ trong khoang điều khiển nháy mắt giảm đi vài độ.

Rước họa đến, 125 ngay tức khắc trốn ra đằng sau La Tiểu Lâu, hoàn toàn không thể trông cậy gì vào được nữa.

La Tiểu Lâu âm thầm hối hận một hồi, xem ra việc này cũng hoàn toàn không làm Nguyên Tích hiểu rõ tình hình hơn. Cậu liếm môi, cố gắng bắt đầu vuốt giận: "Em, em định chế tạo giúp anh một chiếc cơ giáp, nhưng kỹ thuật hiện tại của em chưa được, em muốn làm ra một chiếc cơ giáp tốt nhất cho anh, nên lần này chỉ là luyện tập lấy kinh nghiệm." Nếu không bằng Vân Tiêu thì chắc là anh sẽ chướng mắt lắm nhỉ.

Nguyên Tích vẫn mang vẻ mặt tức giận như cũ, nhưng tai đã bắt đầu xuất hiện màu đỏ khả nghi, hiện tại trong đầu hắn chỉ duy nhất có một câu nói: em muốn làm ra một chiếc cơ giáp tốt nhất cho anh…

Đây chắc chắn là một lời tỏ tình khác, vì người mình yêu mà chế tạo một chiếc cơ giáp tốt nhất cho người ấy.

La Tiểu Lâu thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng đối phó được.

Lúc này, Nguyên Tích mới ho khan một tiếng, "Vậy những chuyện này coi như xong, nhưng vẫn còn chuyện quan trọng nhất cần em giải thích. Anh đã nói rồi, nếu phải để anh hỏi, hậu quả em lo sợ sẽ rất rõ ràng."

La Tiểu Lâu gần như rơi lệ đầy mặt, không phải tất cả đều nói rất rõ hết rồi sao, anh rốt cuộc còn muốn biết cái gì nữa chứ!

Không được, không thể cứ tiếp tục như thế này được, thế này thì bị động quá.

La Tiểu Lâu chẹn họng bịt miệng 125 ở đằng sau đang định mở miệng, sau đó từ từ tiến đến gần Nguyên Tích, đặt nụ hôn lên khuôn mặt tuấn mỹ của hắn —— lúc trước cậu đã muốn làm như vậy, nhưng mà vẫn không dám —— sau đó, tiến dần đến cái tai đang hồng hồng của Nguyên Tích, hỏi: "Em thực sự không nghĩ ra còn chuyện gì giấu anh nữa, anh không thể gợi ý trước cho em được sao?"

Khuôn mặt của Nguyên Tích đỏ thôi rồi, hiện tại hắn đã hoàn toàn mất đi năng lực suy nghĩ, chỉ cảm thấy đôi môi của La Tiểu Lâu rất mềm mại, hơn nữa, đây lại còn là lần đầu tiên cậu chủ động.

Duy trì tư thế thân mật ấy chỉ trong chốc lát, La Tiểu Lâu đã có phần không thể kiên trì nổi. Nhưng Nguyên Tích vẫn hoàn toàn không tỏ vẻ gì. Chẳng nhẽ hắn lại ghét cậu đến vậy. Nhắc đến, buổi tối hôm đó Nguyên Tích đã không chỉ một lần trách mắng cậu …

Ngay khi La Tiểu Lâu đang suy nghĩ miên man, Nguyên Tích đột nhiên đẩy cậu ra, đỏ mặt không vui, tức giận nói: "Chuyện của mình mà còn không nghĩ ra? Chính là, cái địa chỉ download bách khoa toàn thư em để ở chỗ anh ấy! Anh mở cái thứ nhất… là một trăm lẻ tám tư thế. Em mau giải thích, tại sao lại có thứ này!"

La Tiểu Lâu chết trân nhìn Nguyên Tích chất vấn mình, hóa ra, điều quan trọng nhất là cái này…

"Cái đó, không phải em, là 125 ——" La Tiểu Lâu quay đầu lại, phía sau chỉ còn lại một viên ngọc xanh biếc ảm đạm.

"Đừng nói dối, anh thật không ngờ em lại khao khát đến vậy." Nguyên Tích châm chọc, dừng lại một hồi, hắn quay đầu nhìn La Tiểu Lâu một cách không tự nhiên, ho khan: "Tuy không quá hứng thú, nhưng anh quyết định, anh sẽ thỏa mãn em. Sau khi trở về, chúng ta sẽ thử từng bước một."

La Tiểu Lâu giương mắt đờ đẫn nhìn Nguyên Tích đang biểu lộ vẻ mặt 'Em có nói gì cũng không cứu vãn được tình hình nữa đâu'. Mẹ mày, 125, rốt cuộc mày đã làm ra cái gì thế này?!

Cậu cuống quít nói: "Không cần, anh thực sự không cần phải hy sinh như thế đâu…"

"Em yên tâm, thân là chủ nhân, anh nhất định sẽ thỏa mãn em."

"…"

La Tiểu Lâu nhớ tới một câu nói trên internet: mèo là một loài động vật hoàn toàn chỉ coi mình là trung tâm, bạn chỉ cần việc vây quanh nó là được.

Cuối cùng, La Tiểu Lâu bị hoảng sợ quá độ nên nằm úp lên ghế phó mà ngủ. Sau khi tỉnh lại thì trời đã khuya. Trước mắt là những tòa nhà cao tầng quen thuộc, đèn đuốc đủ màu, trên không trung thỉnh thoảng có một vài chiếc xe và máy bay bay qua.

"Chúng ta sắp về rồi." Nguyên Tích ở bên cạnh nói.

Theo lời Nguyên Tích nói, chiếc cơ giáp của hắn đã hối hả bay xuống. Hơn 11h đêm, cuối cùng La Tiểu Lâu cũng về đến căn nhà ấm áp của mình.

Ban đêm, hai người cùng ngâm nước nóng, sau đó trở lại chiếc giường rộng rãi dễ chịu.

Nghĩ đến tai họa 125 mang đến, tuy khốn khổ đến nỗi không mở mắt được, nhưng khi trèo lên giường rồi thì cả người La Tiểu Lâu bỗng trở nên không được tự nhiên.

Nguyên Tích vẫn giống như bình thường, kéo cậu lại để ôm, không bao lâu sau thì vùi đầu chôn vào vai cậu ngủ. Khóe miệng La Tiểu Lâu cong lên, cũng từ từ nhắm mắt theo hắn, ngọn đèn trong phòng ngủ ấm áp tối dần.

Hai người ngủ một mạch đến trưa. Khi La Tiểu Lâu rời giường để chuẩn bị nấu cơm thì Nguyên Tích giữ cậu lại, có ý không muốn xuống giường, chỉ nhíu mày ra lệnh: "Không cho phép đi làm thêm."

La Tiểu Lâu gật đầu, nói: "Em định sau kỳ nghỉ thì mới trở lại làm thêm." Dù sao cậu cũng đã xin Nghiêm đại sư cho nghỉ hai tháng. Hơn nữa, mới trở về từ tiểu hành tinh, cả thể xác lẫn tinh thần của cậu đều rất mệt mỏi. La Tiểu Lâu quyết định, thời gian nghỉ ngơi cần phải xem kỹ kiến thức về nguyên liệu mà Nghiêm đại sư đã thu xếp cho cậu.

Lúc nấu cơm trong phòng bếp, La Tiểu Lâu lắc lắc 125 đã chết máy cả đêm, "Nguyên liệu của mày bây giờ có đủ rồi, phục hồi có nhanh được không?"

125 lấp lóe ánh xanh, đáp: "Cần ba ngày, đến lúc đó có thể cần cậu hỗ trợ."

La Tiểu Lâu gật đầu, bỗng nhớ đến một vấn đề quan trọng, lo lắng hỏi: "Hình dáng cơ giáp của mày sẽ không phải là cái dạng hôm qua đấy chứ?"

"… Đương nhiên không phải rồi, đây chỉ là do máu dị thú của tôi nên mới có dáng dấp đó sau khi biến hình thôi." 125 nói.

La Tiểu Lâu thầm vui mừng, bất chợt hiểu ra vấn đề gì đó, biến sắc, "Ý của mày là, —— tao sẽ biến hình thành Bá Vương Long?"

"Tôi với cậu cường điệu quá nhiều lần rồi đó, sinh vật xinh đẹp nhất của dị thú hành tinh Lam Nguyên tất nhiên sẽ không phải là hình dáng này rồi. Tôi cũng lựa theo khẩu vị của người Liên bang mà biến hình thôi, cậu nghĩ tôi biến thành dị thú thì Nguyên Tích sẽ bỏ qua cho chúng ta chắc?" 125 nói.

Hóa ra tên này còn có thể biến hình, cho dù có nói như thế nào, biết mình không là Bá Vương Long thì La Tiểu Lâu cũng thở phào nhẹ nhõm…

Đến lúc hương vị của thức ăn bay lên, máy thông tin trên cổ tay La Tiểu Lâu chợt phát ra tiếng vang, đó là quản lí Cao.

La Tiểu Lâu bất ngờ hai giây mới nhớ đến lúc trước khi mình đi tập huấn, cậu đã gửi hộp năng lượng ở bên đó để bán, bèn vội vàng kết nối.

"Anh bạn nhỏ La đã tập huấn về rồi đấy à?" Bên trong truyền ra tiếng cười nói của quản lí Cao. "Anh hỏi thăm từ chỗ Điền Lực, hơn một tháng rồi, làm anh già này chờ sốt ruột quá."

"Vâng, vừa mới về ạ." La Tiểu Lâu vừa cười vừa nói, "Quản lí Cao vội vã tìm em như vậy, chẳng lẽ hộp năng lượng có vấn đề gì chăng?"

"Vấn đề tương đối lớn đó." Quản lí Cao cảm khái nói: "Từ lúc 10 hộp năng lượng của em được bán đấu giá, chỗ anh ngày nào cũng có người tới tận cửa tìm hộp năng lượng cao cấp. Anh biết em có thể làm những hộp năng lượng này không dễ dàng gì, nhưng chỗ anh có mấy người khách quen không thể đắc tội, em có thể làm thêm giúp anh thêm mấy hộp nữa không, coi như là giúp anh già này một chút."

……..

Bá Vương Long: thường được gọi là Khủng long bạo chúa hoặc T-Rex. Chúng là loài khủng long ăn thịt sống vào cuối thế kỷ Phấn Trắng và có thể là một trong những loài thú săn mồi trên cạn lớn nhất. Khủng long bạo chúa cao khoảng 4-5 m, dài 10-12 m và nặng 5-7 tấn. Với thân hình vô cùng đồ sộ cùng với hàm răng sắc nhọn đầy nguy hiểm của mình, Bá Vương Long mặc nhiên trở thành thủ lĩnh của bầy khủng long thời kỳ đó và không hề có đối thủ, ngoại trừ Bá Vương Long đồng loại.

(theo tl.gate)

(hình ảnh mang tính chất minh họa) xấu quá!

đây mới là hình dạng của 125

……..

69. Chương 69

` NGHỈ

Tất cả hộp năng lượng đều đã được bán hết. Thực ra điều này cũng nằm trong dự liệu của La Tiểu Lâu, hộp năng lượng thì có khi nào lại lỗi thời chứ, đặc biệt là loại cao cấp.

Về phần làm thêm, thực sự cũng không có gì, nhưng tốt nhất là nên kiềm chế để Khải Ân không chú ý, hoặc để ý đến số lượng. Hơn nữa, cũng không thể để người khác dòm ngó, tránh những phiền phức không cần thiết.

Khải Ân có thể độc quyền, bởi gia tộc PGD phía sau Khải Ân có quân đội làm nền, nếu không thì quân đội đã chẳng bỏ qua rồi. Tuy chưa có chứng cứ xác thực, nhưng có một thông tin nhỏ nói rằng, mỗi tháng tập đoàn Khải Ân lại cung cấp cho quân đội một số lượng lớn hộp năng lượng cấp bốn.

Bên đầu dây, La Tiểu Lâu còn đang lo lắng thì quản lí Cao lại cười tỉm tỉm, "Em La à, anh còn chưa nói giá của hộp năng lượng mà, em có hứng thú muốn đoán xem hộp năng lượng tự chế của em đạt tới giá nào không?"

La Tiểu Lâu thầm than, đây đích xác là hồ ly này, vừa thấy mình do dự một cái đã quăng mồi ngay rồi. Cơ mà miếng mồi này quả thực khiến La Tiểu Lâu rất ngứa ngáy. Lần đầu tiên cậu gửi bán, cho dù giá có bằng giá thị trường thì cũng đã là quá tốt rồi. Vì thế cậu vừa cười vừa nói: "Cái này thì em thực sự không dám nói, nhưng chỉ cần trên 140,000 là em có thể chấp nhận rồi." Ba hộp năng lượng cấp ba 5,000 la là 140,000 đồng Liên Bang, dù nói như thế nào đi nữa thì mấy hộp năng lượng bảy, tám nghìn la này của cậu chắc cũng sẽ cao hơn 140,000 nhỉ.

Quản lí Cao cười vang, "Em La yêu cầu thấp quá đấy, để anh già này khai thật. Mười hộp năng lượng kia của em, sau hôm em gửi tới đã được người ta mua lại toàn bộ với giá 350,000."

Dù đã chuẩn bị tâm lí, nhưng La Tiểu Lâu vẫn cảm thấy choáng váng. Cậu đã từng cân nhắc vấn đề giá cả, đoán chừng có thể bán được với giá 200,000 hoặc 250,000, nhưng hoàn toàn không ngờ lại có thể lên đến 350,000.

Bởi 350,000 chính là giá của tập đoàn Khải Ân bán ra hộp năng lượng cấp bốn, tổng năng lượng trên 10,000 la.

Để tránh nghi ngờ, La Tiểu Lâu cố ý kiềm chế vào khoảng từ 8,000 đến 9,500 la. Căn cứ vào lẽ thường, mỗi khi năng lượng đạt thêm 1,000 la thì giá cả sẽ phát sinh biến động cực lớn.

"Sao mà được?" La Tiểu Lâu kinh ngạc nói.

Nhận thấy sự sửng sốt của La Tiểu Lâu, quản lí Cao vô cùng thỏa mãn, cười tủm tỉm: "Đó là giá cuối cùng đấy, vì có người còn muốn tiếp tục tăng giá nên để tránh rước phiền phức, bọn anh đặt giá ở mức 350,000. Với điều này, anh hy vọng em có thể hiểu, nếu cao hơn Khải Ân, dù đối với Thiên Đông hay chính em cũng tuyệt đối không phải là chuyện tốt."

La Tiểu Lâu lúc này mới lấy lại tinh thần, vội nói: "Tất nhiên rồi ạ, em rất tán thành cách làm này của bọn anh. Thực ra với giá như vậy là đã vượt xa mong đợi của em rồi."

Mười hộp năng lượng, 3,500,000, trừ cho Thiên Đông 350,000 cậu vẫn còn 3,100,000 trong tài khoản.

Phải biết rằng, chi phí của cậu không quá 300,000, trong đó 100,000 là tiền mua nguyên liệu, đá Radium quý nhất là do Nghiêm đại sư cho. La Tiểu Lâu thầm cảm thán, hộp năng lượng đúng là một món lãi kếch sù.

Quản lí Cao khẽ chớp mắt, giá bán đấu giá của bọn họ có thể khiến người gửi bán hài lòng, như vậy việc làm ăn của bọn họ đã thành công một nửa, mà La Tiểu Lâu tuổi còn trẻ như vậy, lại là một người hiểu chuyện, khiến anh ta cảm thấy rất hài lòng.

"Như vậy là, về thỉnh cầu của anh, em La có tiện đồng ý?"

La Tiểu Lâu trầm ngâm một hồi, rồi nói: "Nếu người quen là của quản lí Cao thì em đương nhiên phải nhanh chóng giúp đỡ. Chỉ có điều, vẫn là câu nói lúc trước, em hy vọng không có ai biết xuất xứ của những chiếc hộp năng lượng này."

Quản lí Cao gỡ được tảng đá trong lòng xuống đất, anh ta vỗ ngực đảm bảo: "Điều ấy thì em cứ việc an tâm, không chỉ em mà bất kể là ai gửi bán ở Thiên Đông, tư liệu của họ hoàn toàn đều được bảo mật, điều đó thì Thiên Đông vẫn phải có chữ tín."

Quản lí Cao là do Điền Lực giới thiệu, việc lớn hay việc nhỏ anh ta cũng đều giúp La Tiểu Lâu không ít. Sau khi xác nhận không có nguy cơ bị tiết lộ, cậu mới nói: "Vậy thì, anh cần bao nhiêu?"

Với sự dứt khoát gọn gàng của La Tiểu Lâu, quản lí Cao lại có thêm vài phần thiện cảm với cậu, tức thì trả lời: "Anh cần năm hộp, giá cả dựa theo 350,000 cho em, lần này là anh mời hỗ trợ, không thu phí gửi bán."

Dừng lại vài giây, quản lí Cao chuyển chủ đề, nói thêm: "Ngoài ra, anh còn muốn bàn bạc với em về vấn đề làm ăn, nếu thuận tiện, em có thể mỗi tháng gửi bán một số hộp năng lượng được không? Nếu em đồng ý, Thiên Đông bọn anh sẽ sẵn lòng cung cấp cho em toàn bộ nguyên liệu, phí gửi bán sẽ thương lượng sau." Quan trọng là chỉ cần có thứ hàng đầu này, Thiên Đông sẽ có không ít khách hàng.

La Tiểu Lâu đã quá quen với mánh khóe của quản lí Cao, khi cậu không phải bỏ tiền mà vẫn có thể đẩy mạnh tiêu thụ thương phẩm.

Hơn nữa, lần này quản lí Cao lại đưa ra điều kiện khá hậu đãi, La Tiểu Lâu suy nghĩ một hồi, nói: "Có thể, dựa theo quy củ của các anh, phí nguyên liệu cứ khấu trừ vào thu nhập của em. Có điều, năng lực của em hữu hạn, chế tạo rất khó khăn, sợ sẽ không làm được nhiều." Hộp năng lượng khoảng10,000 la, hiện tại trong một ngày La Tiểu Lâu làm mười hộp đã không thành vấn đề. Nhưng, thương đả xuất đầu điểu, trước khi không có năng lực tự bảo vệ mình thì nhất thiết phải giấu kín thực lực của mình đi.

thành ngữ, nghĩa là gì tớ cũng hem biết , chắc là người tiên phong xuất đầu lộ diện thì dễ gặp nguy? Ai biết chỉ tớ dzới

Cuối cùng, La Tiểu Lâu thỏa thuận với quản lí Cao, mỗi tháng cậu sẽ chế tạo mười hộp năng lượng rồi chuyển tới.

Nghĩ đến việc sau này mỗi tháng sẽ có thêm hơn 3,000,000 vào tài khoản, La Tiểu Lâu cảm thấy sự mệt mỏi của thân thể và tinh thần giảm bớt đi không ít.

Sau khi bàn bạc chuyện làm ăn, tâm tình quản lí Cao cũng rất sung sướng, trước khi đóng máy thông tin, anh ta còn cười tươi: "Hàng hóa gửi bán của Thiên Đông của bọn anh đều là đồ chọn tốt, nếu sau này có thành phẩm là linh kiện cơ giáp, em cũng có thể đem qua đây."

La Tiểu Lâu mỉm cười, nói: "Tạm thời thì chưa, linh kiện cơ giáp của em hiện tại không nhiều lắm."

Sau khi đóng máy thông tin, quản lí Cao đang ở Thiên Đông rùng mình, thầm nói, cậu sẽ không tìm một cái cơ để bịp tôi đấy chứ, lúc trước mua 500 linh kiện cơ sở cấp một ở đây để về luyện tập, dù có một sức mạnh cuồng nhiệt thì nói thế có ai tin chứ…

La Tiểu Lâu bưng thịt bò hầm, cá, mấy đĩa rau cộng thêm một bát canh từ phòng bếp lên bàn ăn. Cứ như hẹn giờ, cửa phòng tắm mở, Nguyên Tích với mái đầu nhỏ nước bước ra từ bên trong.

Lâu lắm mới được ăn cơm tự tay nấu, La Tiểu Lâu suýt nữa thì cảm động, với chiến binh cơ giáp hoặc chế tạo sư mà nói, sau kỳ tập huấn đều thu hoạch được rất nhiều, nhưng thức ăn thì lại quá khủng khiếp.

Có lẽ Nguyên Tích cũng có cảm giác như vậy. Lúc ăn cơm, hắn thậm chí còn không xoi mói giống như trước đây nữa.

Bữa trưa qua đi, La Tiểu lâu thu dọn mâm bát vào phòng bếp, mà Nguyên Tích – người luôn luôn chỉ những lúc La Tiểu Lâu nấu cơm mới vào bếp, giờ cũng đang thong thả tiến vào.

La Tiểu Lâu ngạc nhiên nhìn Nguyên Tích, sau đó nhanh chóng cho đĩa bát vào máy rửa cao cấp.

Nguyên Tích đến trước tủ lạnh nhìn một chút, hầu hết bên trong đều trống trơn, lúc trở về bọn họ vẫn chưa kịp bổ sung. Nhìn ngăn tủ La Tiểu Lâu thường ngày đặt bánh ngọt cho mình, sắc mặt Nguyên Tích có phần không được tốt lắm.

Hắn định quay đầu lại chất vấn thì thấy La Tiểu Lâu đang nhoài người ra làm nước ép bí đỏ — đây là nước ép gần đây cậu mới tìm được — nhìn vòng eo gầy nhỏ kia, Nguyên Tích liếm môi, một vài ký ức bỗng chốc hiện lên trong đầu.

Nguyên Tích tạm thời bỏ qua món bánh ngọt điểm tâm, tiến lên phía trước vài bước, ôm eo La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu mãi cũng thành quen, vẫn tiếp tục công việc dang dở. Cậu đưa một cốc nước ép bí đỏ cho Nguyên Tích đằng sau, hỏi: "Muốn thử?"

"Ừ, anh quyết định, chúng ta sẽ đi thử ngay." Nguyên Tích nói một cách quả quyết, cánh tay ôm La Tiểu Lâu đồng thời cũng mạnh lên.

La Tiểu Lâu khẽ nhíu mày, Nguyên Tích phía sau hình như rất nôn nóng, hơn nữa nhiệt độ cơ thể rất cao, rõ ràng là hỏi một đằng trả lời một nẻo, chưa tỉnh ngủ sao?

Đang nghĩ ngợi, Nguyên Tích đã cầm cái cốc trong tay La Tiểu Lâu đặt lên kệ, kéo La Tiểu Lâu đi ra ngoài.

"Em nhất định rất muốn xem thử thứ em truyền sang cho anh đúng không? Anh biết hôm qua em rất mong đợi, khẩn trương đến mức toàn thân cứng ngắc cả lên, anh đều cảm nhận được hết." Nguyên Tích phán như Thánh, hai mắt lấp lánh, ngoảnh lại liếc nhìn La Tiểu Lâu một cái, ngạo mạn mà nói: "Bây giờ anh dẫn em đi thử nghiệm, em không cần phải cảm kích anh quá đâu."

Bấy giờ La Tiểu Lâu mới phản ứng, khuôn mặt tức khắc đỏ bừng, ai, ai cảm kích anh chứ!

"Chuyện đó… em không có ý định… Khoan đã, sao lại vào thư phòng?" Sắc mặt La Tiểu Lâu lúc đỏ lúc trắng nhìn cánh cửa trước mặt.

Nguyên Tích nhếch mày, nói hiển nhiên: "Không phải chúng ta phải học sao? Đương nhiên là vừa xem vừa học rồi. Cũng tại lỗi của em đấy, TV ở phòng ngủ hình như không có network, mai phải đổi cái có network đi. Còn nữa, theo yêu cầu đặc cảnh, thư phòng cũng là một trong số đó…"

La Tiểu Lâu không biết phải làm sao trợn mắt với Nguyên Tích. Cả ngày hắn nghiên cứu cái gì vậy hả.

Màn hình máy vi tính được phóng đại trên bàn học, gần như thành một cái bảng, hình ảnh trên màn hình lại càng được hiển thị thêm chân thực rõ ràng.

La Tiểu Lâu đỏ bừng mặt không dám ngẩng đầu, nhưng âm thanh bên trong cứ phát ra, lại càng khiến người ta đỏ mặt tim đập.

Nguyên Tích xé quần áo của La Tiểu Lâu, đang muốn hôn xuống dưới thì hắn bỗng phát hiện chiếc dây chuyền màu xanh đang lập lòe trên cổ cậu, ngay lập tức hình ảnh của một con vật béo béo lùn lùn nào đó hiện lên trước mắt hắn.

Nguyên Tích nhíu mày, túm chiếc dây chuyền, kiềm nén mà nói: "Đi ra."

Viên đá run rẩy, 125 liền xuất hiện ngay trước mặt hai người, nó kinh hoảng túm lấy quần áo La Tiểu Lâu, dường như muốn chui vào trong lần nữa. (bị xé ra rồi còn quần áo nào nữa (¬‿¬))

Nguyên Tích kéo cái đuôi cục mịch của nó, dằn giọng nói: "Bây giờ, ra ngoài chơi, bọn tao đang bận."

125 run rẩy tội nghiệp liếc nhìn La Tiểu Lâu, theo chân cậu trượt xuống, lúc xuống đất còn làm một cũ ngã ngửa bụng lên trời, nhưng không dám than trách, tự đứng dậy chạy vèo ra cửa, sau đó nó còn biết đường quan tâm mà đóng cửa lại giúp bọn họ.

Khóe miệng La Tiểu Lâu run run nhìn 125 nhanh nhẹn, sau đó cảm thấy tai mình tê rần. Nguyên Tích cắn tai cậu, nói: "Chúng ta thử cái kia đi, anh nghĩ nó rất thích hợp với tình huống hiện tại của chúng ta."

La Tiểu Lâu nhanh chóng liếc nhìn, sắc mặt lập tức biến đổi, bất chấp xấu hổ, hét lên: "Không thể được! Tư… tư thế này, ai, ai mà làm được chứ!"

…

…

"Xem đi, chúng ta làm được." Nguyên Tích dào dạt đắc ý nói.

"..."

Khi La Tiểu Lâu được ôm ra khỏi thư phòng thì trời đã tối. Nguyên Tích nhìn sắc mặt hồng hào đang ngủ say của cậu, nói với 125 đang ngoan ngoãn ngồi xem TV bên ngoài: "Mày không phải là người máy gia dụng hả, bây giờ đi nấu cơm tối đi."

Bá Vương Long lùn xủn đang ngồi trước TV lập tức cứng người, đi nấu cơm tối đi nấu cơm tối đi nấu cơm tối...

Nó còn chưa kịp khóc lóc kể lể Nguyên Tích ngược đãi cơ giáp thì cửa phòng ngủ đã bị đóng sầm lại.

125 ngậm ngùi nước mắt tủi thân, càm ràm không thua kém chủ nhân của mình, cầm lấy điện thoại.

Giờ ăn hôm sau, Nguyên Tích vừa ăn vừa nói: "Con người máy gia dụng của em không có vấn đề gì đấy chứ, anh bảo nó nấu cơm mà nó lại gọi điện mua ở ngoài về!"

"Khụ, là, là em cài đặt nó như thế." La Tiểu Lâu chỉ có thể giải thích, 125 biết nghĩ phải mua bốn món một canh là rất khó khăn rồi.

Suy nghĩ một chút, La Tiểu Lâu nhăn mày, oán giận: "Lại nói, nếu không phải tại anh quá phận thì chúng ta đã không phải gọi đồ ăn ở ngoài rồi."

Nguyên Tích nhìn La Tiểu Lâu, không nói gì, chỉ là vào lúc ban đêm, Nguyên Tích chuyển sang vở điện tử cho La Tiểu Lâu ba quyển sách: Phương pháp làm bánh ngọt mỹ vị, Bà chủ gia đình chọn lọc, Tầm quan trọng của cuộc sống hài hòa X.

La Tiểu Lâu trợn mắt há hốc mồm nhìn ba quyển sách, khuôn mặt từ từ đỏ bừng.

Ngày nghỉ không đi làm thêm là chính xác. Ngoại trừ việc học vận động khoản nào đó không quá êm ái cùng Nguyên Tích, La Tiểu Lâu mỗi ngày còn nghiên cứu tài liệu Nghiêm đại sư sắp xếp, gần như không có thì giờ.

Nguyên liệu quản lí Cao đưa tới cũng nhiều như lần trước cậu mua, xem ra anh ta cho rằng đó là nguyên liệu La Tiểu Lâu dùng để chế tạo hộp năng lượng, thực tế thì không cần Xích Thảo nâng cao xác suất thành công thì cậu cũng có thể chế tạo thành công 100% rồi, những thứ này cũng đủ cho cậu làm ra hơn 70 chiếc. Hơn nữa, toàn bộ chỗ này đều được giảm giá 5%.

La Tiểu Lâu mỉm cười, nhận tất cả.

Ngày hôm sau trở về, La Tiểu lâu đi một chuyến tới chỗ của Nghiêm đại sư. Lúc cậu đi vào thì Nghiêm đại sư đang bận bịu, các trợ lý trong phòng thí nghiệm cũng bận đến mức chân không chạm đất. Vốn định đứng một bên chờ một lát, kết quả Nghiêm đại sư thấy cậu trước, bỏ việc trong tay, dẫn La Tiểu Lâu vào phòng làm việc của mình.

"Khi nào thì trở lại?" Nghiêm đại sư với vẻ mặt bình tĩnh hỏi.

"Có lẽ là sau kỳ nghỉ mới có thể trở lại làm việc ạ." La Tiểu Lâu trả lời, đồng thời lấy hai túi đá và một nguyên liệu cấp sáu tộc Nhân Ảnh tặng đặt lên bàn, nói: "Đại sư, đây là nguyên liệu em tìm được trên tiểu hành tinh, hiện tại em chưa dùng được nên mang đến cho đại sư."

Nghiêm đại sư nhìn lướt qua, tiện tay đặt lên bàn, mặt không chút thay đổi mà hỏi: "Học được bao nhiêu nội dung trong con chip kia rồi?"

"Sắp được một nửa rồi ạ."

Nghiêm đại sư gật đầu, giương mắt trừng lên với La Tiểu Lâu: "Nếu cậu quyết định sau kỳ nghỉ mới trở lại, không có việc gì thì cũng nhanh biến đi, đừng làm chậm trễ thì giờ của tôi."

La Tiểu Lâu lập tức đứng dậy, nói: "Đại sư đang bận, em sẽ nhớ kỹ tài liệu." Nói xong thì ra ngoài.

"Ô, học trò của ông còn rất hiếu kinh với ông nha, còn tha thiết tặng đồ nữa cơ đấy" Một giọng nói vang lên.

Con mắt của Nghiêm đại sư chợt hị lên, nói: "Miệng ông thế nào mà lại chua thế, chẳng lẽ hai đứa đồ đệ huyền diệu bán thiên của ông không tặng một cái gì sao?"

Giọng nói kia tức khắc câm nín, Nghiêm đại sư đắc ý đi ra cửa. Học trò ông chọn, quả nhiên khiến người ta hài lòng hơn so với kẻ khác.

Ngày thứ ba, Nguyên Tích có việc ra ngoài. La Tiểu Lâu đang mua rau trên internet, thân thể xanh mượt của 125 liền nhảy nhót vào thư phòng, nói: "Tôi sắp hoàn thành chữa trị rồi, cần cậu giúp chút đỉnh, mau tìm một chỗ đi."

La Tiểu Lâu trừng mắt, bỏ dở chuyện, mang 125 xuống tầng ba ngầm.

Xuống nhà kho ngầm rộng lớn, 125 nhảy xuống rồi nói: "Trước hết tôi sẽ biến thành cơ giáp, sau đó cậu chữa trị giúp tôi."

Nói xong, cơ thể ục ịch của 125 bắt đầu chậm rãi biến hóa.

70. Chương 70

´P…

Một luồng ánh sáng chói mắt vây quanh 125 giữa nhà kho, La Tiểu Lâu không chịu được phải nhắm mắt lại, lùi về sau.

Sau đó… Không có sau đó. Đợi đến nửa ngày mà nhà kho vẫn im lặng không một tiếng động. La Tiểu Lâu thắc mắc bỏ tay che mặt xuống, khi nhìn thấy bóng dáng ở giữa nhà thì bất giác ngẩng đầu lên, rồi ngây dại.

Đó là một chiếc cơ giáp màu xanh nước biển, cao hơn 9 mét, tinh tế và khéo léo hơn cơ giáp bình thường. Toàn thân màu xanh biển giống như nước biển vỗ về. Cho dù dạo gần đây đã học qua không ít kiến thức tư liệu, nhưng La Tiểu Lâu vẫn không thể nhìn ra chất liệu của nó.

Chiếc cơ giáp im lìm đứng lặng ở nơi đó, cao ngạo, thâm trầm, khí thế.

Chiều cao không khác nhiều so với cơ giáp của nữ, nhưng phong cách không lộng lẫy như vậy, màu sắc có thiên hướng ảm đạm, nhìn từ cơ giáp đến khung xương, La Tiểu Lâu thậm chí còn không thể tìm ra một chỗ thừa thãi hay bị ảnh hưởng nào của việc tân trang.

Tuy tinh tế nhưng cũng không thể coi là cao to, nó chỉ lẳng lặng đứng yên ở nơi đó, khiến người ta có cảm giác dũng mãnh đổ ào về phía mình. Đó là một sự kết hợp hoàn mỹ của sức mạnh và vẻ đẹp, một độ dày khuếch trương khiến người khác có thể cảm nhận được làm La Tiểu Lâu cảm thấy không thể mở mắt nổi.

Cậu chưa bao giờ gặp một chiếc cơ giáp khiến cậu chấn động đến vậy, cho dù là Vân Tiêu, hiện tại so sánh với nó cũng dường như thiếu một vài thứ gì đó.

La Tiểu Lâu cứ ngơ ngác đứng nhìn, hơn nửa buổi mà vẫn chưa lấy lại được tinh thần.

Không biết vì sao, nhìn chiếc cơ giáp này lòng cậu lại tràn ngập cảm động, muốn nói gì đó. Đúng lúc này, một giọng nói vang lên: "Này! Cậu đang có ý gì vậy?! Chẳng lẽ cậu còn ghét bỏ tôi? Cậu —— cậu cũng chỉ có một nửa gen dị thú thôi! Hơn nữa, tôi là chiếc cơ giáp cao quý nhất ưu nhã nhất khí chất nhất…"

La Tiểu Lâu khốn khổ gạt bỏ cảm giác xúc động trong lòng, sau đó cắt đứt lời chất vấn hổn hển của 125, vô lực trấn an nó: "Tao không có ý ghét bỏ mày, thực ra tao đang cảm thấy, cảm thấy bề ngoài của mày —— Tao cảm thấy mày coi trọng cái này, ba từ để khen ngợi hình dung bề ngoài của mày là —— rất không tệ."

La Tiểu Lâu không biết khen 125 như thế có ổn không, hiện tại chỉ hy vọng nó có thể đè nén tinh thần, không nên chỉ vì vui mừng kích động mà chết máy.

125 im lặng một hồi, La Tiểu Lâu liền nhân cơ hội quan sát tỉ mỉ chiếc cơ giáp mỹ lệ mê người không gì sánh được này, sự chênh lệch lúc mở miệng với không mở miệng của nó thực sự khiến người ta khó tiếp thu nổi. La Tiểu Lâu nhân tiện thầm ca ngợi năng lực chịu đựng của mình.

Không biết có phải ảo giác hay không, chiếc cơ giáp trước mặt hình như kiêu ngạo mà thoáng hất đầu lên, đồng thời duy trì tư thế thẳng tắp hoàn mỹ, tiến về phía La Tiểu Lâu, sau đó vẫn giữ vẻ ngoài cao ngạo, nói: "Cho, cho dù cậu khen tôi như thế! Tôi cũng không hài lòng, cậu đừng vọng tưởng tôi sẽ không có bất cứ yêu cầu nói gì nghe nấy với cậu!"

La Tiểu Lâu cười tủm tỉm nhìn chiếc cơ giáp trước mặt được khen sắp vểnh đến tận trời, nói: "Không có, tao thực sự cảm thấy vẻ bề ngoài của mày rất đẹp, không có ý gì khác!"

125 lập tức vui mừng: "Thật, thật không?" Nói xong bùm một tiếng, chiếc cơ giáp biến mất, trở thành một con vật nhỏ béo tốt xanh mượt, trên mặt mang theo sắc đỏ khả nghi rất khó quan sát, chạy ào vào lòng La Tiểu Lâu, không ngừng dụi dụi cái đầu to tròn của mình lên áo cậu, "Thực ra đó là hình dạng do chủ nhân tôi giúp tôi thiết kế ra đấy, tôi cũng tự thiết kế một kiểu, nhưng chủ nhân không chịu dùng. Kiểu dáng tôi thiết kế chính là hình dạng phóng đại hiện tại này, Bá Vương Long khí phách, cũng không tệ ah! Kha kha kha!"

Vừa bẽn lẽn mà tỏ ra kích động vì được khen đẹp, vừa không ngừng quẫy quẫy cái đuôi to lớn của mình, hơn nữa miệng 125 còn phát ra tiếng cười quái dị.

La Tiểu Lâu không nói gì chỉ nhìn chiếc cơ giáp dạng động vật trong lòng, thầm vui mừng, may mà chủ nhân của mày có con mắt, nếu không thì chuyện tao có dám điều khiển mày ra cửa hay không cũng là cả một vấn đề đấy.

La Tiểu Lâu sờ sờ cái đầu to tròn, kiên nhẫn nói: "Thế thì, trước tiên chúng ta chữa trị cho mày xong thì nói chuyện khác nhé."

125 ngẩng lên, nghiêng đầu nhìn La Tiểu Lâu một hồi, muốn nói lại thôi, nhưng cuối cùng vẫn nghe lời, tuột xuống người cậu, biến trở về hình thái cơ giáp.

La Tiểu Lâu xoay quanh nó hai vòng, nơi cần chữa trị rất rõ ràng. Trên vai 125 đã từng có một vết thương nghiêm trọng bên ngoài, hiện đã được che phủ bởi một lớp mới, nhưng bên trong vẫn trống không, chưa được lắp ráp hoàn toàn.

"Chính là ở đây, bởi vì đã thu thập đủ nguyên liệu thế nên tôi tự làm da, nhưng tôi không có cách nào lắp ráp được, cần cậu hỗ trợ." 125 nói, đồng thời dùng một cánh tay nhấc La Tiểu Lâu ngồi lên vai mình.

La Tiểu Lâu quan sát lớp da ngoài, cậu miễn cưỡng có thể nhìn ra đá Phù Du và một vài nguyên liệu khác, nhưng chủ yếu là những nguyên liệu cậu chưa bao giờ thấy. Hơn nữa cậu ngắm nhìn cấu tạo của 125, bên ngoài không nhìn ra, chỉ nhìn được từ chỗ tổn thương đến bên trong, phát hiện đây là quan niệm thiết kế hoàn toàn khác biệt với cơ giáp của Liên bang.

"Tao phải hỗ trợ thế nào?" La Tiểu Lâu vừa vuốt ve chỗ bị nứt vừa hỏi. Nhìn vết thương to lớn này, lúc đó chắc chắn 125 bị thương rất nghiêm trọng. Nghĩ tới đây, La Tiểu Lâu phát hiện trong lòng cậu vô cùng khó chịu.

"Đáng lẽ chữa trị tôi cần ít nhất là ý thức nguyên lực cao cấp, nhưng ý thức nguyên lực của cậu không giống với dị thú khác, nguyên nhân có thể là chưa được truyền lại phương pháp tu luyện. Bây giờ cậu hãy thử sử dụng ý thức nguyên lực hàng ngày, dung hợp lớp da ngoài đó lên người tôi." 125 nói.

"Để tao thử." La Tiểu Lâu nói xong, đặt tay vào chỗ bị thương, sau đó nhắm mắt lại.

Đây là ý thức nguyên lực thăng cấp sau khi La Tiểu Lâu ở trong hang động, lần đầu tiên sử dụng cho việc thực tế, trôi chảy hơn so với lúc rèn luyện. Ý thức nguyên lực của cậu đi vào nơi đó, nguyên liệu ngoan ngoãn chảy theo ý thức, sau đó từ từ dung hợp cùng một chỗ. Cậu đã từng thấy một loại nguyên liệu thích hợp với sử dụng ý thức nguyên lực như thế, nguyên liệu chế tạo cơ giáp của dị thú thực sự rất hiếm có.

Sau một giờ, La Tiểu Lâu đầu đầy mồ hôi mở mắt ra, rồi lập tức nhìn xuống phía dưới.

Trên vai 125 óng ánh lam quang, không nhìn ra một chút thương tổn nào nữa, dường như vết da ngoài đã thực sự hợp lại trên thân thể của nó. Mà chiếc cơ giáp bên dưới đang biểu lộ tâm trạng, kích động, vui sướng, hưng phấn.

Trong đầu La Tiểu Lâu hiện lên một ý niệm, hiện tại khoa học kỹ thuật đã phát triển như vậy, trí tuệ nhân tạo là hệ thống kiểm soát thiết yếu cho cơ giáp, như vậy cơ giáp của chiến binh cũng sẽ có tâm trạng? Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, trí tuệ nhân tạo 125 như vậy không thể suy đoán theo lẽ thường, nó có khác cơ giáp cũng là điều tất hiểu được.

125 thả La Tiểu Lâu xuống dưới, sau đó lùi lại một bước, ra vẻ nghiêm túc, nói: "Tôi rất cảm kích năng lực chữa trị của cậu cho tôi, dưới tình hình hành tinh Lam Nguyên đã biến mất, nếu không thể gặp dị thú, có lẽ cả đời tôi cũng không thể hoàn toàn đứng trước mặt mọi người."

"Tôi cam đoan, tôi sẽ để cậu điều khiển mình. Nhưng trước hết, tôi có thể thỉnh cầu một điều được không?" 125 bình thản nói.

125 nghiêm túc như vậy khiến La Tiểu Lâu có chút không thích ứng, cậu thoáng do dự, nói: "Cứ nói trước đi."

"Tôi muốn ngài cứu chủ nhân của tôi."

La Tiểu Lâu bất ngờ, "Chủ nhân của mày? Ông ấy ở nơi nào? Không phải mày nói chính ông ấy đã giữ mày lại sao?"

125 cúi đầu, toàn thân thể cơ giáp tựa hồ bị sắc ảm đạm bao phủ, "Đúng vậy. Rất nhiều năm về trước, để bảo vệ người bạn loài người bị bao vây trong tay Liên bang, chủ nhân của tôi đã giữ tôi lại. Tự mình thoát khỏi, lúc ấy anh tôi canh giữ bên chủ nhân."

"Khoan đã, anh của mày?" Khóe miệng La Tiểu Lâu co rúm, lẽ nào cơ giáp của hành tinh Lam Nguyên cũng có đại gia đình thương yêu sao?

"Đương nhiên, anh của tôi là cơ giáp dị thú thứ nhất do chủ nhân tôi chế tạo ra, tôi là thứ hai. Sau lần liên hệ cuối cùng, anh nói cho tôi biết chủ nhân đang bị vây hãm, nếu không có dị thú khác tới cứu viện thì không thể thoát ra được. Sau đó một mình anh tôi bay về Lam Nguyên tìm cứu binh, tôi lúc nào cũng quan tâm và chờ đợi tin tức của chủ nhân và anh trai, sau đó tôi đợi tới khi… Lam Nguyên bị nổ tung, không ai biết cố hương của chúng tôi đã xảy ra chuyện gì."

Nói đến đây, 125 nhìn về phía La Tiểu Lâu: "Nhiều năm như vậy trôi qua, tôi vẫn một mực bảo vệ cậu, cậu có bằng lòng giúp tôi việc này, cứu chủ nhân của tôi?"

La Tiểu Lâu từ từ lùi lại, lòng cậu không thể nói rõ là gì, nhưng tối đa là cảm động. Chiếc cơ giáp một mình chờ đợi tin tức của chủ nhân, đơn độc lẻ loi ở một nơi xa lạ, làm bạn với huyết mạch chưa có cơ hội thức tỉnh.

Cho dù có khó bảo, ầm ĩ thế nào, nội tâm của 125 giản đơn cũng vẫn có tình cảm, còn thuần khiết hơn rất nhiều so với những con người kia.

125 nhìn ra sự chần chừ của La Tiểu Lâu, lo lắng hỏi: "Cậu không chịu sao? Này, cậu không thể như vậy được! Nếu cậu không khen lấy lòng tôi như thế, tôi cũng sẽ không yêu cầu chuyện ấy đâu! Tôi sẽ đọc cho cậu nghe những điều kiện mình đã chuẩn bị từ trước."

La Tiểu Lâu khẽ cười, nói: "Không phải, không phải tao từ chối mày. Tao chỉ đang nghĩ, tao có thể cứu được chủ nhân của mày hay không thôi. Mày biết mà, tao rất yếu. Nếu tùy tiện bằng lòng với mày mà không làm được, vậy thì chỉ càng làm cho mày thêm thất vọng thôi."

125 dường như nghi ngờ nhìn cậu, qua một hồi lâu, vui mừng nói: "Chuyện đó hoàn toàn không cần lo lắng, có tôi ở đây, tôi nhất định sẽ giúp cậu trở thành chiến binh cơ giáp xuất sắc nhất! Nói như vậy là cậu đồng ý rồi?"

Nhìn 125 cẩn thận từng li từng tí, La Tiểu Lâu suy nghĩ vài giây rồi nói: "Tao có thể đồng ý với mày, nhưng đồng thời mày cũng phải đồng ý với tao một việc. Nếu tao cứu chủ nhân của mày ra, mày phải đảm bảo ông

ấy không tạo ra nguy hại cho Liên bang, đây không phải là tao yêu thương tha thiết Liên bang gì, nhưng tao không muốn vì trở thành đồng phạm mà bị toàn bộ tinh hệ truy sát."

125 lập tức nói: "Chuyện này tôi có thể đảm bảo, chủ nhân của tôi, nếu không cần thiết thì sẽ tuyệt đối không tới Liên bang. Hơn nữa, Lam Nguyên tinh đã biến mất, cho dù cứu ra rồi thì ngài ấy cũng sẽ rời xa Liên bang, nơi vẫn luôn truy sát ngài ấy."

"Vậy được rồi, tao đồng ý sẽ làm hết sức, trước khi chưa cứu được, mày cũng đừng ôm hy vọng quá nhiều với tao đấy nhé." La Tiểu Lâu nói, thực tế cậu cũng không bài xích việc cứu dị thú, nếu chỉ có một mình cậu sở hữu huyết thống kỳ quái như vậy, đến lúc có ngày bị truy sát thì chỉ có thể sinh tồn ở nơi không có con người, một thân một mình cũng cô đơn lạnh lẽo lắm.

Theo lời La Tiểu Lâu nói, chiếc cơ giáp màu xanh biển bỗng nhiên quỳ xuống trước mặt cậu, cúi đầu, trang nghiêm tuyên thề: "Từ lúc này trở đi, tôi nguyện ý phụng sự cậu là việc chính, không rời không bỏ, vĩnh viễn trung thành."

Khóe miệng La Tiểu Lâu co rúm lại, không rời không bỏ, đây —— đây là một chiếc cơ giáp hay là một con chó nhỏ đây trời…

Bất quá, La Tiểu Lâu vẫn nở nụ cười, nheo mắt. Nếu không bàn về vấn đề tính cách thì được làm chủ nhân của một chiếc cơ giáp phong cách như vậy, thực sự rất hạnh phúc.

La Tiểu Lâu rất muốn nhảy ngay vào trong lái thử, nhưng ở đây không phải là sân bãi luyện tập cơ giáp, căn bản không thể mở thân, mà có lẽ Nguyên Tích cũng sắp về, cậu chỉ có thể tìm cách cố áp chế sự ngứa ngáy trong lòng xuống.

Sau khi 125 biến lại thành Bá Vương Long màu xanh lục, La Tiểu Lâu nghi ngờ hỏi: "Rõ ràng là ấn không gian màu xanh lục, tại sao lúc biến thân lại là cơ giáp màu xanh lam?"

125 đắc ý nguýt La Tiểu Lâu, miệng rộng oang oác không ngừng đóng mở: "Nếu bên trong là hình thái cơ giáp thì ấn không gian sẽ hiện ra màu xanh lam, nếu là hình thái hiện tại này thì sẽ là màu xanh lục."

La Tiểu Lâu nở nụ cười, tên này kỳ thực còn có gen tắc kè hoa nữa đấy nhỉ.

"À đúng rồi, mày vừa nói nếu muốn điều khiển mày, phải chuẩn bị không ít điều kiện cho tốt, là gì vậy?" Xuất phát từ hiếu kỳ, La Tiểu Lâu thuận miệng hỏi.

Ánh mắt 125 sáng bừng lên, sờ sờ cái bụng của mình, lộ ra móng vuốt, chớp chớp hai mắt, có thứ gì như nước bọt suýt chảy ra khỏi răng cửa to ụ của nó.

"A, đây này, cậu muốn làm hài lòng tôi á?"

La Tiểu Lâu cầm lấy tờ giấy, khóe mắt nhanh chóng nhấp nháy.

Cái gì mà không được sai bảo làm việc, mỗi ngày phải mua cho nó một cân hạt đậu hoặc hạt giống khác, cuối mỗi tuần phải tặng quà, không được để nó ở nhà ra ngoài một mình, phải có phòng riêng, giường rộng mềm mại và TV vân vân…, phong phú đến gần vài chục điều.

một cân này bằng ½ kg.

125 mắt lấp lánh nhìn La Tiểu Lâu: "Cậu có đồng ý làm những điều này vì tôi, trở thành chủ nhân tốt nhất trên thế giới này không?"

La Tiểu Lâu giật giật miệng, cái này với việc nuôi con có khác gì nhau đâu?!

Cậu kiên quyết nói: "Không, tao không có bất kỳ dự định nào cả. Rất xin lỗi, tao không định cạnh tranh giải thưởng chủ nhân tốt nhất trên thế giới này đâu nhá."

Cái miệng rộng của 125 đang định ngoác ra khóc to, đúng lúc này, một phụ nữ to béo bỗng nhiên bước vào thang máy, quần áo sang trọng, dưới chân còn dắt theo một con chó trắng nhỏ.

Vì vậy tiếng khóc của 125 bị tắc nghẹn, chỉ phát ra một tiếng kêu "Khạc!" quái dị.

Người phụ nữ và con chó của bà dường như bị hoảng sợ, bà lườm nguýt khó chịu 125 dưới chân La Tiểu Lâu, ngẩng đầu lên kiến nghị: "Thú cưng của cậu chẳng có phẩm vị gì cả, khó nhìn quá, tôi chân thành đề nghị cậu nên đổi một con vật khác. Ở tiểu khu của chúng ta, trên tầng 2 có một bệnh viện thú cưng, trong đó có rất nhiều thú, bao gồm cả thú thông minh nhân tạo và thú tự nhiên đấy."

La Tiểu Lâu liếc nhìn 125 đang túm ống quần cậu với con mắt phun lửa, bình tĩnh nói: "Không cần đâu, cháu rất vừa lòng với nó."

Nói xong, trước khi người phụ nữ to béo nhíu mày, La Tiểu Lâu mang 125 đi ra ngoài.

Lập tức, bên trong thang máy phát ra tiếng kêu sợ hãi của người phụ nữ to béo, bà ta phát hiện con chó luôn khiến mình tự hào lại dám đi tiểu…

Trở lại tầng trên, 125 bị đả kích cả về thể xác lẫn tinh thần một mình vào phòng tắm bên cạnh phòng khách, đồng thời liên tục nhổ lông trắng trên khóe miệng.

Khi Nguyên Tích về đến nhà, La Tiểu Lâu đã nhồi nhét đầy tủ lạnh —— bao gồm cả bánh ngọt Tam Mộc.

Sợ Nguyên Tích lôi kéo mình học 'vận động', sau khi cơm nước xong xuôi, tắm rửa dọn dẹp, xoa bóp cho Nguyên Tích, La Tiểu Lâu tỏ vẻ mình cần lên mạng.

Nguyên Tích nhìn cậu, không nói gì thêm, nằm xuống, cũng lôi chiếc máy vi tính mini ra.

La Tiểu Lâu thở phào nhẹ nhõm, đăng nhập mãi mà vẫn chưa vào mạng.

Sau khi đăng nhập, La Tiểu Lâu thấy có tin tức liền mở ra, chủ đề là tin nhắn của trợ lí vị sư phụ kia gửi tới, yêu cầu cậu sau khi log in thì lập tức vào phòng thí nghiệm internet.

La Tiểu Lâu hoãn lại việc tra tư liệu, trực tiếp vào phòng thí nghiệm của sư phụ trên danh nghĩa của cậu. Sau khi La Tiểu Lâu vào, Bless đã có mặt. Thấy cậu đến, Bless ngẩng đầu nhìn cậu một cái, gật đầu xem như chào hỏi.

La Tiểu Lâu đã quen với sự lạnh lùng của cậu ta, bèn đến thẳng trước mặt sư phụ.

Đường nhìn của vị sư phụ kia quét lên hai người cậu đến nửa buổi, khiến La Tiểu Lâu và Bless không khỏi liếc nhìn nhau, không biết có vấn đề gì mà khiến sư phụ quan tâm như thế.

Cuối cùng, đại sư rốt cục không cam lòng, nói: "Về rồi, vậy tiếp theo không có chuyện gì đấy chứ?"

La Tiểu Lâu suy nghĩ một chút rồi gật đầu, Bless cũng nói có thể tiếp tục đến đây.

Đại sư trầm mặc một hồi, nói: "Hai, Bốn, Sáu, 8h30 tối đến đây."

Hai người đều tỏ ý không có vấn đề gì, đại sư mới phất tay cho hai người ra ngoài.

La Tiểu Lâu nhận ra tâm tình của sư phụ hôm nay rõ ràng không được tốt, cứ nhìn mấy lần, mà Bless hình như không có cảm giác.

Trái lại, bọn cậu vừa ra đến cửa thì người trợ lí phụ trách liên hệ với bọn cậu chạy tới, không nói không rằng theo sát hai người trò chuyện.

La Tiểu Lâu nghĩ một hồi, hỏi: "Lộ đại ca, tâm trạng sư phụ hôm nay không được tốt à?"

Trợ lí liền thở dài một hơi, cười khổ: "Không phải, mà là, sinh nhật đại sư sắp đến, chưa nhận được quà vừa ý."

La Tiểu Lâu và Bless liếc nhìn nhau, vừa cười vừa nói: "Hóa ra là như vậy, hôm nay phải cám ơn Lộ đại ca đã nhắc nhở cho rồi, tụi em cũng nên chuẩn bị thôi."

Chờ hai người ra khỏi cửa, trợ lí sờ cái đầu ướt mồ hôi, hy vọng đại sư không biết hình tượng của mình đã bị tổn hại.

La Tiểu Lâu thấy thời gian vẫn còn sớm bèn đi dạo tới nơi khác, lúc này vừa thấy trên màn hình điện tử khổng lồ viết: Vân Thiên chấp nhận khiêu chiến của Cự Long.

Cự Long đứng thứ 8 trên mạng, sức chiến đấu rất dũng mãnh.

Vừa có một chiếc cơ giáp mới toanh, La Tiểu Lâu giật mình, cũng theo biển người vào khu thi đấu thể thao. Cậu đã xem Vân Thiên đối chiến với những người khác, đó cũng là lần đầu tiên cậu vào mạng, khi đó chỉ cảm thấy kinh vi thiên nhân, không ngờ lại có chiến binh cơ giáp mạnh đến vậy.

Kinh vi thiên nhân: ý chỉ là cực kỳ kinh ngạc khi nhìn thấy hoặc nghe thấy về người nào đó, cảm thấy chỉ có thần tiên mới có thể như thế.

Hiện giờ chứng kiến, La Tiểu Lâu phát hiện cậu có thể thấy rõ chiêu thức của thân thể to lớn Cự Long. Mà Vân Thiên —— Chiếc cơ giáp màu trắng này còn nhanh hơn, trong một khoảng thời gian ngắn ngủi mà có thể lưu loát nhanh nhẹn.

Mà số người có thể gọi tên động tác kỹ thuật cao trong đám người vây xem rất ít. Mọi người kinh ngạc phát hiện, Vân Thiên lại thay đổi động tác, độ khó cao hơn, nhanh hơn, hơn nữa đại đa số là từ cảm nhận động tác kỹ thuật cao, còn mang theo một hoặc nhiều biến hóa tài tình.

Cơ giáp thứ 10 lần trước đối chiến với Vân Thiên ít nhất cũng có thể kiên trì trong 40 phút mới bị thua, nhưng hiện tại, chưa được nửa giờ, Cự Long đã thua trận.

Vân Thiên mỗi lần chiến thắng đều như nhau, không lưu luyến chút nào, xoay người đi mất.

Theo dòng người vây xem, La Tiểu Lâu mang theo sự kinh ngạc rời sân thi đấu thể thao.

Lòng La Tiểu Lâu không ngừng cuộn trào, người này thực sự rất lợi hại, không hề có một động tác ngưng đọng nào, cực hiếm thấy ở chiến binh cơ giáp khác.

Điều khiến La Tiểu Lâu nghi ngờ chính là, cậu cảm thấy, bất kể là Bless hay Vân Thiên, cậu cũng đều có một cảm giác quen thuộc khó hiểu.

71. Chương 71

N HÒ

Toàn bộ kỳ nghỉ, ngoại trừ nhiệt tình học 'vận động' chuyện nào đó, Nguyên Tích đều luyện tập trên mạng. Trước ngày khai giảng, Nguyên Tích thức dậy rất sớm, xị mặt đi tới đi lui trong phòng bếp.

La Tiểu Lâu thắc mắc nhìn hắn một cái, đã mấy lần cậu suýt chút nữa thì bị Nguyên Tích đụng ngã. 125 cũng bị Nguyên Tích đuổi ra xó phòng khách không dám ngóc đầu lên. Cuối cùng không nhịn được, La Tiểu Lâu hỏi: "Làm sao vậy?"

Nguyên Tích giật mình, ngừng lại, im lặng vài giây rồi nói: "Ăn xong điểm tâm, chúng ta ra ngoài một chuyến."

"Hôm nay có chuyện gì ư?" La Tiểu Lâu ngạc nhiên, hai người bọn họ rất ít khi ra ngoài, sau tập huấn thì hầu như ngày nào cũng làm tổ ở nhà.

Bởi vì ngày trước quá mệt mỏi, La Tiểu Lâu muốn hoàn toàn được thư giãn. Mục đích của Nguyên Tích thì lại càng chẳng cần nói mà vẫn hiểu, chỉ cần hắn muốn làm chuyện nào đó, cho dù lúc ấy bọn họ đang nói gì thì hắn cũng đều có thể chuyển sang chuyện 'học', sau đó thì đạt được mục đích.

"Không có chuyện gì thì không thể ra ngoài sao?" Nguyên Tích mất hứng nói, nói xong phát hiện La Tiểu Lâu không tranh luận với mình nữa, chỉ bắt đầu chiên trứng. Nguyên Tích lén nhìn La Tiểu Lâu, tai giật giật.

Lúc hôm qua thoát mạng về, Nguyên Tích tình cờ nghe thấy đôi tình nhân bên cạnh đang cãi nhau vì hẹn hò không vừa ý. Nguyên Tích đột nhiên phát hiện, hắn và La Tiểu Lâu hiện tại đã bước vào giai đoạn sống chung với nhau giống bố mẹ hắn, hơn nữa cũng không có bất cứ cản trở nào.

Ban đầu Nguyên Tích cực kỳ thỏa mãn, thầm nghĩ, chờ đến thời điểm thích hợp sẽ mang nô lệ nhỏ bé về nhà ra mắt bố mẹ.

Cơ mà dù bố mẹ mình, trước khi kết hôn họ cũng đều hẹn hò vân vân… chẳng thiếu thứ nào — Nguyên Tích bỗng nhiên bắt đầu lo lắng cuộc sống sau này của bọn họ, ngộ nhỡ vì chuyện nhỏ này lại không hạnh phúc mỹ mãn như bố mẹ, vậy chẳng phải là thiếu sót lớn sao?

Vì vậy Nguyên Tích suy nghĩ suốt một buổi tối, thậm chí không làm 'vận động' hắn thích nhất, nửa đêm còn dùng máy thông tin quấy rầy thằng em họ cả nửa buổi tối, dưới sự trợ giúp của nó mới lập ra kế hoạch của ngày hôm nay —— Đó chính là một buổi hẹn hò như ý.

nguyên văn là đường đệ: em trai họ, họ ở đây là cùng một họ (con của 2 anh em trai ruột), khác với em họ (con của anh chị em ruột). (có ai hiểu tớ giải thích gì ko]]]])

Ăn xong, La Tiểu Lâu lấy quần áo ra ngoài cho Nguyên Tích, cậu cũng thay quần áo. Lúc từ phòng thay đồ bước ra, La Tiểu Lâu mắt chữ A mồm chữ O nhìn 125 mặc áo T-shirt màu xanh nhạt do cậu đưa cho, hóa ra lại rất vừa người, không nhịn được bắt đầu cười sằng sặc.

125 nơm nớp lo sợ nhìn về phía đằng sau La Tiểu Lâu, phát hiện không có ai mới trách móc: "Có cái gì mà buồn cười? Đây là quần áo hồi bé của cậu đấy! Đừng hòng tôi trả lại, khoan đã —— Chẳng lẽ cậu định để tôi ở nhà một mình?"

Quần áo quả nhiên bị 125 thu thập, chỉ thật không ngờ lại là của cậu.

La Tiểu Lâu cười đến cong cả mắt, vuốt cái đầu to tròn của 125, nói: "Không mà, tao định cho mày ra ngoài." Đang vui lên cậu không uốn nắn vấn đề dùng từ của 125.

Ra cửa, Nguyên Tích thấy 125 bám lấy chân La Tiểu Lâu thì nhíu mày, nhưng cuối cùng không nói gì. Chỉ đến khi lên xe huyền phù mới ném 125 ra phía sau.

Lần đầu theo hai vị chủ nhân ra ngoài du ngoạn, 125 tỏ ra cực kì hào hứng, "A, là tiệc ngoài trời, chúng ta phải vào trong đấy đúng không? Í í, vườn bách thú, có muốn vào không ——"

Nguyên Tích quay đầu nhìn La Tiểu Lâu một cái, cảnh cáo: "Nếu không nghĩ cách bịt miệng nó, anh ném ngay nó ra ngoài cửa sổ đấy."

La Tiểu Lâu và 125 lập tức cùng nhìn ra ngoài cửa sổ, hiện tại có lẽ cách mặt đất khoảng 250 mét, mọi thứ dưới mặt đất đều chỉ là những hình ảnh mờ nhạt nho nhỏ, nếu bị quẳng xuống thì…

La Tiểu Lâu quay lại vừa cười vừa nói: "Em cảm thấy ném rác bừa bãi không phải là một thói quen tốt đâu."

125 dùng chân che miệng lại, ức lắm mà không dám ho he gì, chỉ nhìn hai vị chủ nhân phía trước.

15 phút sau, Nguyên Tích đỗ xe huyền phù tại một bãi đỗ xe không trung, bên cạnh là tòa nhà khá đồ sộ. La Tiểu Lâu xuống xe, phát hiện không ít người đang ngạc nhiên khen ngợi chiếc xe huyền phù phong cách dị thường của Nguyên Tích.

Trong học viện St.Miro, đại đa số sinh viên đều là con cháu thế gia quyền thế, cũng không quá nổi bật, ra ngoài rồi, La Tiểu Lâu hậu tri hậu giác suy đoán, có lẽ thân phận của Nguyên Tích cũng không phải dạng thường. Chỉ là trốn nhà đi lâu như vậy, thế nào mà nhà hắn lại chẳng có ma nào đến nhận hắn về vầy?

Đương nhiên, La Tiểu Lâu nghĩ như vậy cũng không phải là hy vọng Nguyên Tích rời đi. Trừ bỏ quãng thời gian ban đầu, Nguyên Tích cũng không khó ở chung, hiện tại La Tiểu Lâu đã đối xử với hắn như người nhà. Về phần quan hệ của hai người bây giờ, La Tiểu Lâu đã suy nghĩ kỹ càng, nếu Nguyên Tích không rời cậu, như vậy về sau cũng chả sao.

Nếu Nguyên Tích bỏ cậu đi, có lẽ cậu sẽ tìm một nơi chuyên tâm làm chế tạo sư cơ giáp của mình. Thỉnh thoảng xem tin tức Nguyên Tích đã công thành danh toại, nhớ lại cuộc sống hai người ở chung —— Rõ thật là phim truyện ngược luyến tình thâm màu mè, nhất định là bị 125 truyền nhiễm rồi.

Có điều, Nguyên Tích dẫn cậu đến chỗ này làm gì? La Tiểu Lâu chẳng hiểu ra sao, theo sát Nguyên Tích vào cửa chính.

Nguyên Tích quẹt máy thông tin, người máy ở cửa báo cáo: "Ba vị, thẻ hạng A."

Vểnh đuổi lên, 125 thụ sủng nhược kinh liếc mắt nhìn Nguyên Tích, ông bạo quân kia lại đồng ý mua thẻ cho nó!

La Tiểu Lâu thì lại hiếu kỳ quan sát mọi nơi, đây đại khái là một câu lạc bộ giải trí khá hoàn chỉnh, đủ loại hoạt động thể thao, sân bãi luyện tập, rạp chiếu phim trên không, công viên trò chơi giải trí cao cấp, cái gì cũng có.

Nguyên Tích dẫn La Tiểu Lâu vào trong, nơi bọn họ đến là khu suối nước nóng dược.

Cuối cùng La Tiểu Lâu cũng sáng tỏ mục đích của Nguyên Tích. Có lẽ là muốn thừa dịp ngày nghỉ cuối cùng, ra ngoài giải sầu ạ.

Hai người mang một con thú cưng hình Bá Vương Long đến phòng thay đồ, 125 rất có tự giác cởi áo T-shirt, quấn tấm khăn màu trắng quanh người.

Khi La Tiểu Lâu thay đồ xong, Nguyên Tích lại đứng sững sờ ở cửa, nhìn chăm chú từ trên xuống dưới phần thân thể trắng muốt như lau như ly lộ ra của cậu, sắc mặt bắt đầu biến thành màu đen, đồng thời cảm thấy hối hận tại sao lại đi chọn chỗ này. Thân thể của nô lệ nhỏ bé, có lẽ một mình mình ngắm là được rồi.

"Đi, hiếm khi có một lần." La Tiểu Lâu giục.

Nguyên Tích trợn mắt nhìn cậu, xoay người đi ra ngoài.

Càng đi, sắc mặt của Nguyên Tích càng khó coi hơn, mẹ nó, bọn người này cứ nhìn ra chỗ ông đây là sao hả!

Hai người tìm một góc không có người ngồi xuống, Nguyên Tích đẩy đẩy La Tiểu Lâu vào trong vài cái, không vui lắm mà nói: "Chỉ biết trêu hoa ghẹo nguyệt, không biết tự giác, ngồi vào trong."

La Tiểu Lâu chẳng vui vẻ gì cọ cọ, lầm bầm: "Anh không cảm thấy những người đó nhìn chính là mình sao?" Nói xong thì hâm mộ nhìn lướt qua cơ thể của Nguyên Tích, cơ thể và khuôn mặt như vậy, rốt cuộc là ai mới trêu hoa ghẹo nguyệt hả!

Nguyên Tích bất ngờ, nghiêng mắt nhìn, cuối cùng sắc mặt cũng dịu đi, từ từ nhắm mắt bắt đầu ngâm nước nóng. Một lát sau, Nguyên Tích chậm rãi nhích tới gần, tựa đầu lên bờ vai trắng nõn của La Tiểu Lâu, từ góc độ này nhòm xuống dưới, nhìn không sót một mỹ cảnh nào.

Không hề phát giác, La Tiểu Lâu thoải mái thở dài, sắp ngủ gật, bỗng nhiên nghe thấy Nguyên Tích khẽ nói: "Khát nước."

La Tiểu Lâu nhíu mày, mở mắt ra, định đứng dậy, Nguyên Tích nhìn chằm chằm vào chỗ hồng nhạt trước ngực cậu, theo hơi nóng bốc lên, khuôn mặt của La Tiểu Lâu cũng đỏ ửng lên, lại càng thêm phần hấp dẫn hơn bình thường. Nguyên Tích không yên lòng nhìn trái nhìn phải, sắc mặt không được tốt lắm, nói: "Ngồi lại, anh đi."

La Tiểu Lâu lại tiếp tục nghiêng đầu ngủ. 125 ngồi ở khu cạn nước, mấy đứa nhóc chốc chốc lại túm lấy cái đuôi to lớn, khiến nó quả thật muốn nổi khùng.

Tới trưa, hai người thoải mái ra khỏi khu suối nước nóng, đi ăn buffet.

Lúc La Tiểu Lâu bưng đồ ăn về, xa xa thấy một vài sinh viên trường khác đang vây quanh Nguyên Tích nói gì đó.

Tới gần bàn, La Tiểu Lâu nghe được thanh niên đi đầu nói: "Tớ thực sự chỉ là đơn thuần ngưỡng mộ cậu thôi, hy vọng có thể cùng cậu thực chiến một trận, chỉ điểm vài điều."

La Tiểu Lâu quan sát thanh niên đó, cậu ta đẹp gần như bằng Tây Thụy Nhĩ, nhưng La Tiểu Lâu lại cảm thấy người này thoạt nhìn có chút khó chịu. Cậu thầm kinh ngạc, quan điểm thẩm mỹ của mình sẽ không bị ảnh hưởng bởi 125 đấy chứ, chỉ cần có chứa gen thú thì là đẹp nhất…

La Tiểu Lâu thản nhiên đặt đồ ăn xuống, những người đó nhìn cậu một cái, lại nhìn về phía Nguyên Tích.

"Tôi không rảnh." Nguyên Tích bỗng nhiên nói, sau đó cầm đồ ăn La Tiểu Lâu bưng tới, bày ra bộ dạng chuẩn bị ăn, mấy người rảnh rỗi này mau lặn đi.

Mỹ nhân kia bất đắc dĩ, chỉ có thể nói: "Vậy thì, nếu cậu bận việc, hôm nào sẽ lại xin thỉnh giáo cậu. Chỉ là, hiếm khi được gặp gỡ, tớ có thể ăn một bữa với cậu được không?"

Nguyên Tích lạnh lùng nhìn cậu ta một cái, nhàn nhạt mở miệng: "Tôi nói không rảnh."

Tất cả mọi người chung quanh đều tỏ ra xấu hổ, có người hình như nổi cáu muốn nói gì đó, nhưng lại bị thanh niên đi đầu ngăn lại.

Mỹ nhân đó tiếp tục lễ phép nói: "Đã quấy rầy, có cơ hội sẽ gặp lại."

Nói xong mới chịu dẫn một đám sinh viên đi.

La Tiểu Lâu nhíu mày nhìn người đi xa, sau đó dửng dưng nhìn Nguyên Tích, không nói gì.

Buổi chiều, Nguyên Tích dẫn La Tiểu Lâu ngồi lên ghế di động nghe opera. Cái này là do thằng em họ nói là lãng mạn nhất, thích hợp nhất cho chuyện hẹn hò. Tới nửa chừng, Nguyên Tích phát hiện La Tiểu Lâu và 125 đã ngủ tít thò lò từ lúc nào.

Hắn đen xì mặt nhìn khuôn mặt của La Tiểu Lâu, buổi hẹn hò lần này quả nhiên thất bại cùng cực…

Cơ mà La Tiểu Lâu lại hoàn toàn không nghĩ như vậy. Trên đường trở về, cậu rất sôi nổi nói với Nguyên Tích: "Opera cuối cùng thật sự không tệ, sô pha mềm mại rất dễ chịu, lại còn có cảm giác chập chờn bay giữa không trung nữa chứ. Tắm dược với cơm trưa thực ra cũng được, sau này có cơ hội chúng ta trở lại nhé."

Nguyên Tích lái xe không đáp lại La Tiểu Lâu, nhưng khóe miệng thì cong lên.

Ngày hôm sau, kết thúc kỳ nghỉ, học viện St. Miro chính thức khai giảng.

Cuộc sống sinh viên của La Tiểu Lâu và Nguyên Tích lại bắt đầu. Ngày đầu tiên khai giảng không có tiết. Tuy cũng không phải học kỳ của sinh viên nhập học, nhưng học viện vẫn tổ chức vô cùng long trọng. Nghe nói, học viện St. Miro đã mời một vị đại sư trứ danh về diễn thuyết, đến lúc đó, toàn bộ sinh viên của hai khoa đều phải tham gia.

Đúng 10h sáng, các hiệu phó và chủ nhiệm lớp đích thân ra cổng chính nghênh đón. Vài chiếc xe đen từ từ chạy tới, đến cổng học viện St. Miro thì dừng lại.

Có người bước xuống cung kính mở cửa xe. Người đầu tiên đi ra là một thanh niên tóc đen, mặc đồng phục của học việnSt.Miro, chính là Lăng Tự, sau đó là một ông già mặt không cảm xúc.

Ông già đó khách khí nói với Lăng Tự: "Cảm ơn cậu Lăng đã tiếp đón lão già này một chuyến."

Lăng Tự cười nói: "Nghiêm đại sự khách khí rồi, đúng lúc tiện đường."

Lúc này, một thầy hiệu phó tiến lên, khom lưng hành lễ cung kính với Nghiêm đại sự, nói: "Đại sư, hiếm khi đại sư bớt chút thì giờ tới."

Vẻ mặt của Nghiêm đại sư có chút dịu xuống, nói: "Vừa mới làm xong một dự án, có thời gian thì tới đây."

Mấy vị giáo viên chủ nhiệm cũng bắt đầu cười đón: "Nghiêm đại sư, hoan nghênh đại sư tới học viện St. Miro."

Nghiêm đại sư gật đầu, lộ ra gương mặt nghiêm túc, cùng hàn huyên với mọi người.

Thẩm Nguyên bước xuống từ một chiếc xe phía sau, mỉm cười chào hỏi Lăng Tự, rồi đi theo sau Nghiêm đại sư vào trong.

Nghiêm đại sự được đưa vào phòng hội nghị cao cấp, nói chuyện cùng với các hiệu phó và chủ nhiệm. Không lâu sau, hiệu trưởng học viện St. Miro – Alston, cười tít mắt đi vào. Mọi người đều biết, đại sư chế tạo cơ giáp Nghiêm đại sư và hiệu trưởng Alston có mối tương giao lâu năm.

Nghiêm đại sư đứng dậy, hai ông bạn già cho nhau một cái ôm.

Hiệu trưởng vừa cười vang vừa nói: "Mấy lần mời mà cũng không chịu tới, Nghiêm đại sư đúng là càng lúc càng cao à. Vài năm nữa, tôi cũng không mời nổi ông được nữa đâu nhỉ."

Nghiêm đại sư nhìn hiệu trưởng, hừ một tiếng: "Không dám, dù có bận, có một câu nói của hiệu trưởng Alston thôi thì tôi cũng sẽ hoãn lại tất cả công việc chạy tới. Ngược lại, con người bận rộn này, hiện tại đã không lên Tam Bảo Điện nữa hả."

Các hiệu phó và chủ nhiệm đã quen hai vị bạn tốt này gặp mặt thì cho nhau vài lời châm chọc, tức thì đều mỉm cười.

Sau đó, hiệu trưởng Alston và Nghiêm đại sư nói đến sinh viên của học viện gần đây, một thầy hiệu phó thân là đồ đệ của Nghiêm đại sư mở miệng nói: "Nói đến chuyện này, hiệu trưởng chúng em đã là phùng nhân tất khoa, khoa cơ giáp của học viện năm nay đã tuyển được ba học trò thiên tài cấp S."

có nghĩa là người vừa mới gặp thì nhất định phải khen ngợi, khâm phục.

Một vị chủ nhiệm có tuổi cảm thán: "Học trò giỏi lần này đều bị ông Vương vớt mất, thật sự là khiến người ta tiếc nuối quá."

Chủ nhiệm Vương năm nhất thầm đắc ý, nhưng ngoài miệng thì lại khiêm tốn: "Hạt giống tân sinh vừa qua thực sự không ít, chỉ có điều, trường hợp đặc biệt vẫn phải có. Dù vậy, có một tân sinh của khoa chế tạo cơ giáp, thành tích kém đến kinh khủng, đứa nghèo túng này lại còn nhờ quan hệ mà vào trường, ngày nhập học còn ngang nhiên chạy đến phòng làm việc của tôi làm ầm ĩ, vì danh tiếng của học viện, cuối cùng tôi vẫn phải nhận đứa này. Đến bây giờ, học phí của nó còn chưa nộp hết, phải viết giấy ghi nợ, thật không phải, giấy ghi nợ của nó tôi vẫn còn giữ đây này."

Mấy vị chủ nhiệm đều đến gần để xem, ngay cả các hiệu phó cũng có vài phần hiếu kỳ với cậu sinh viên kém cỏi này.

Nói đến đây, chủ nhiệm Vương nhớ tới Nghiêm đại sư là chế tạo sư cơ giáp, đệ tử của ông có một số được tuyển chọn từ học viện St. Miro, ví dụ như hiệu phó của bọn họ. Mà Thẩm Nguyên phía sau Nghiêm đại sư, được Viện trưởng Viện nghiên cứu cơ giáp Khải Ân nhìn trúng, năm đó cũng từng là sinh viên thiên tài của học viện St. Miro.

Ông nổi lên ý nghĩ muốn đề cử nhân tài, liền cười tủm tỉm: "Lại nói tiếp, hiện tại thiên tài năm nhất của khoa chế tạo cơ giáp chúng tôi cũng rất hiếm, có em sinh viên tên là Dương Kha, sau cuộc họp có thể gọi đến cho đại sư xem." Nếu Dương Kha thật sự có thể lọt vào mắt xanh của Nghiêm đại sư, nói vậy mai sau sẽ cảm động và nhớ đến lời tiến cử của ông.

Cái tên này vừa được thốt ra, Thẩm Nguyên lập tức nhíu mày. Nghiêm đại sư nhìn chủ nhiệm Vương, nói: "Làm phiền chủ nhiệm Vương, tôi vừa nhận một đồ đệ rồi."

Nói xong, quay sang nói với Thẩm Nguyên: "Bây giờ, gọi đồ đệ của tôi tới đây làm một việc."

Lời này vừa ra, hiệu trưởng Alston kinh ngạc, "Lão Nghiêm, ông nhận đồ đệ ư?"

Nghiêm đại sư đắc ý nhếch mày, nói: "Đệ tử kế thừa, cũng là đệ tử bế môn. Nói tiếp, nó cũng được chọn ra từ khoa chế tạo cơ giáp của học viện các ông đấy."

Hiệu phó cũng ngây ngẩn cả người, đã 10 năm Nghiêm đại sư mới nhận học trò, hơn nữa, lại còn là đệ tử kế thừa bế môn, có nghĩa đây là đệ tử cuối cùng của Nghiêm đại sư, đệ tử chân chính có cơ hội được sở hữu tay nghề của Nghiêm đại sư. Hiệu phó không khỏi xúc động, nói: "Sư phụ, tiểu sư đệ đó tên là gì ạ?"

"La Tiểu Lâu." Nghiêm đại sư thẳng thắn nói. Lúc này, Thẩm Nguyên đã mở máy thông tin liên lạc với La Tiểu Lâu.

Sắc mặt của chủ nhiệm Vương năm nhất lập tức biến đổi, ông nắm chặt tờ giấy ghi nợ trong tay, bên dưới chính là cái tên La Tiểu Lâu, sác xuất hai người trùng tên lớn đến mức này sao?

Chủ nhiệm Vương lau lau đỉnh đầu không có mấy sợi tóc, ôm vài tia may mắn, hỏi: "Học trò của đại sư là sinh viên lớp 1 ạ?"

Nghiêm đại sư liếc mắt với Thẩm Nguyên, Thẩm Nguyên lập tức nói: "Hình như không phải, em cũng chỉ nghe nói em ấy nhắc qua một lần, có lẽ là lớp 10."

Hiệu trưởng Alston hứng thú, giễu cợt: "Thật đúng là hiếm thấy, ông thế mà lại chọn học trò của lớp 10 trường tôi."

Sắc mặt của chủ nhiệm Vương hoàn toàn thay đổi, có mấy vị chủ nhiệm và hiệu phó khác cũng phát hiện. Một thầy hiệu phó lặng lẽ đưa mắt ra hiệu với chủ nhiệm Vương, chủ nhiệm Vương liền thu hồi giấy ghi nợ trong tay, đồng thời xấu hổ cười vài tiếng, nói xin lỗi không tiếp được nữa, rồi đi ra ngoài.

Nghiêm đại sư bao che khuyết điểm có tiếng, hiện tại chủ nhiệm Vương đã liên lạc ngay với phòng nộp phí, lập tức miễn toàn bộ học phí cho La Tiểu Lâu.

Hoàn toàn không biết mình đang được nhiều người quan tâm như vậy, La Tiểu Lâu hiện đang ở trong phòng nộp phí.

Cậu đưa 50,000 đồng Liên bang mới tinh cho thầy giáo ở cửa, vừa cười vừa nói: "Thưa thầy, em đến nộp tiền thiếu của nửa năm trước."

72. Chương 72

Thầy giáo phòng nộp phí còn nhớ rõ cậu sinh viên nghèo túng hiếm có của nửa năm trước này. Ông nhướn mày nhìn xếp tiền giấy mới tinh, trông điệu bộ này, thực ra không phải cậu đến nộp học phí mà là đến để đập bàn đúng không…

Tuy là thế, nhưng thầy giáo vẫn tận chức tận trách thu tiền. Sau đó ông mới nhớ ra giáo viên chủ nhiệm năm nhất đã cầm giấy ghi nợ, đại khái là sợ tên sinh viên đã nghèo lại còn vô lại này thiếu tiền không chịu trả. Nghĩ tới đây, thầy giáo đỏ ửng mặt, hơi ngượng ngùng mà nói: "Giấy ghi nợ hiện không có ở đây, em chờ thêm hai ngày thì đến lấy được không?"

La Tiểu Lâu gật đầu, vừa cười vừa nói: "Vậy phiền thầy đưa em giấy biên lai trước, giấy ghi nợ thì hôm khác em đến lấy." Xem chừng đi nộp tiền mà không gặp được chủ nhiệm Vương, không được nện tiền lên cái đầu Địa Trung Hải của ổng rồi, hơi tiếc chút xíu.

Cầm giấy biên lai, gỡ bỏ chuyện phiền hà lâu la của nửa năm trước, La Tiểu Lâu thoải mái xoay người đi ra ngoài.

Lúc này, máy thông tin trên cổ tay La Tiểu Lâu vang lên, cùng lúc đó, màn hình thông tin trong phòng nộp phí cũng phát ra âm thanh vui vẻ.

Thầy giáo thu phí đi qua mở lên, nghe được phân nửa thì mồ hôi trên mặt thi nhau rơi rớt, nhỏ giọng nói: "Nhưng nó vừa mới nộp học phí, hôm nay là ngày nhập học đầu tiên, tôi còn đang nghĩ thằng nhóc này thực ra lại rất cẩn thận —— hả, chuyện đó, tôi không ngờ anh lại thay đổi quyết định. Vâng, vâng, tôi sẽ gọi nó quay lại ngay lập tức."

Thầy giáo thu phí bị chủ nhiệm gào thét, rơi lệ đầy mặt, thế mà hồi đó chủ nhiệm nhấn mạnh dặn đi dặn lại rằng, phải chú ý tới cái tên sinh viên thiếu học phí duy nhất này, ai biết bây giờ lại phải miễn trừ a a! Điều quan trọng là vừa mới thu học phí xong thì mới thông báo, lại còn nhất thiết phải trả lại toàn bộ các khoản tiền học hôm nào, thế này không phải là giết người à.

"Thật không ngờ Nghiêm đại sư lại đến diễn thuyết, vậy được, em đã biết, sẽ tới ngay đây ạ."

La Tiểu Lâu rối bời đứng trước thang máy. Nghiêm đại sư sẽ đến, nhưng giờ phút này mà lão già ấy còn sai bảo cậu nữa hả, hiện tại có phải là thời gian làm thêm đâu cơ chứ. Cứ nghĩ như vậy, La Tiểu Lâu quen bị sai bảo lập tức thay đổi kế hoạch tiếp theo.

Đúng lúc này, thầy giáo thở hổn hà hổn hển phía sau bắt đầu đuổi theo.

"Này, em kia! Chờ đã!"

La Tiểu Lâu kinh ngạc quay đầu lại, "Dạ thầy, thầy tìm em có việc gì ạ?" Cậu bất an nhìn thoáng qua chiếc vòng cổ màu xanh ảm đạm trước ngực, cái tên 125 này không phải lại thó cái gì đấy chớ…

"Chẳng lẽ cái gì cậu cũng trông chờ tôi giải quyết cho cậu sao, mà chính cậu cũng không chịu thực hiện hiệp ước chủ nhân với tôi còn gì?" Giọng nói tức tối của 125 vang lên, rõ ràng là nó còn đang tức giận vì chuyện phát sinh vào sáng sớm hôm nay với La Tiểu Lâu.

Chết tiệt, cho nó một quả trứng gà thì làm sao —— cái gì mà sợ nó ấp trứng nở ra gà con, vả lại gà con cũng có thể cất giấu nữa nhá.

La Tiểu Lâu mặt đen xì, lần này mày nghĩ ngợi nhiều quá rồi đó, tao chỉ không yên tâm thôi…

"Này, em ơi, tôi vừa nhận được điện thoại của thầy chủ nhiệm, toàn bộ các khoản học phí của em sẽ được miễn trừ, em mau trở lại theo tôi, tôi sẽ làm thủ thục hoàn trả cho em." Thầy giáo vỗ vỗ ngực, cuối cùng cũng đuổi kịp.

La Tiểu Lâu trợn mắt, nghi ngờ hỏi: "Tại sao lại miễn học phí cho em?"

Thầy giáo cũng bất ngờ, nguyên bản trong tưởng tượng phải là cảnh tượng đội ơn đội nghĩa, nước mắt thống khổ tuôn rơi, nhưng lại chẳng thấy đâu, tại sạo lại miễn trừ? Ờ nhể, tại sao lại miễn trừ, giáo viên chủ nhiệm chưa nói…

Thầy giáo lau mồ hôi, gian nan mà nói: "Cái này thì, có thể là —— là cơ chế hoạt động trợ giúp sinh viên đặc biệt khó khăn nào đó."

La Tiểu Lâu nở nụ cười, phất tay: "Cảm ơn thầy, sự trợ giúp này nên để lại cho các bạn khác cần hơn, hiện giờ em đã đủ khả năng để đóng học phí rồi." Thế này xem ra, kỳ thực học viện St. Miro cũng không tệ lắm nhỉ.

Mặt thầy giáo thu phí đã nhăn lại thành một nhúm, kế hoạch trả lại tiền hoàn toàn không thuận lợi như tưởng tượng, "Chờ chút! Em này, chuyện đấy, miễn học phí cho em là chỉ định đặc biệt của giáo viên chủ nhiệm, nguyên nhân cụ thể thầy ấy chưa nói, ngày mai tôi có thể đưa em đi hỏi. Nếu sốt ruột thì bây giờ… A, hình như bây giờ không tiện lắm, chủ nhiệm Vương đang cùng với hiệu trưởng tiếp đãi một vị đại sư nổi tiếng."

La Tiểu Lâu giật mình, liền sáng tỏ chút ít, hóa ra là có liên quan đến Nghiêm đại sư.

Nhưng đâu cần phải thế chứ, cậu cũng chẳng muốn nhận bố thí vô nghĩa kiểu này.

La Tiểu Lâu chỉ có thể tỏ ra đạo mạo nghiêm trang, dùng lời lẽ chính trực nói: "Thưa thầy, lúc đầu em đã cam đoan với thầy, khoản học phí thiếu của nhà trường em nhất định sẽ nộp đầy đủ, đã nói được thì làm được. Em chưa từng giấu diếm sự thực em là một đứa nghèo túng, bởi vì em nghĩ nghèo túng và danh dự không có gì mâu thuẫn với nhau. Em hy vọng thầy có thể hiểu, em không nhận tiền trả lại."

Thầy giáo há hốc mồm, trong lòng đã bắt đầu âm thầm tán thưởng cậu sinh viên có chí khí này, thế nhưng, ông không thể không nói: "Nhưng mà, giấy ghi nợ của em vẫn còn ở chỗ chủ nhiệm Vương, thầy ấy yêu cầu trả lại tiền cho em, tôi nghĩ nếu không hoàn thành nhiệm vụ, thầy ấy sẽ không trả lại giấy ghi nợ đâu."

La Tiểu Lâu giật giật khóe miệng, vừa cười vừa nói: "Em không cần giấy ghi nợ." Nói xong thì từ biệt thầy giáo, đi vào thang máy.

Thầy giáo nhìn cửa thang máy nửa ngày, nhún vai, rồi xoay người trở về. Khoai lang phỏng tay này của chủ nhiệm, có lẽ nên mời ổng tự đối phó thôi.

Rất nhiều năm sau, tờ giấy ghi nợ đó vẫn luôn nằm trong tủ hồ sơ của học viện St. Miro, để mai sau, khi thấy nó thì sẽ khích lệ các sinh viên của khoa chế tạo cơ giáp. Chỉ có bản thân giáo viên chủ nhiệm tự tay bỏ nó vào, khi nhìn thấy nó thì đã muốn phát hỏa —— Ông già bao che khuyết điểm nghiêm trọng kia, mỗi lần châm chọc là muốn ốm luôn!

La Tiểu Lâu vội vã chạy tới phòng nghỉ của Nghiêm đại sư, Thẩm Nguyên cười dẫn cậu tiến vào, Nghiêm đại sư đang ở trong phòng chuẩn bị tư liệu cần thiết để diễn thuyết.

La Tiểu Lâu liếc mắt nhìn, khe khẽ hỏi: "Anh Thẩm, anh đang ở đây, còn gọi thêm em để làm loạn cái gì nữa ạ?"

Thẩm Nguyên cười tủm tủm nhìn La Tiểu Lâu, thấp giọng: "Nhưng em là đệ tử kế thừa của Nghiêm đại sư mà, anh nghĩ đại sư đang cảm thấy đây là thời cơ để công khai thân phận của em ra bên ngoài, đồng thời cũng cho thấy thái độ của đại sư."

Cả người La Tiểu Lâu đờ ra, đệ tử kế thừa… kế thừa… đệ tử, là chuyện lúc nào hả! Mặc dù đang là trợ lí trong phòng thí nghiệm của Nghiêm đại sư, nhưng ông già kia cả ngày đều tỏ vẻ chê ghét cậu, cậu chưa bao giờ nghĩ xa vời rằng ổng sẽ coi cậu như học trò.

La Tiểu Lâu túm chặt lấy Thẩm Nguyên, lắp bắp: "Anh Thẩm, không phải nhầm lẫn đấy chứ, em, em làm sao mà có thể là đệ tử của Nghiêm đại sư được?

Thẩm Nguyên cũng , bật thốt lên: "Lẽ nào đại sư chưa từng đề cập qua với em?"

La Tiểu Lâu gật đầu như mổ thóc, "Em thề là chưa từng." Thực sự, hiện tại cậu đang nằm mơ đấy hả.

Thẩm Nguyên gắng gượng áp chế kích động muốn phun trào với Nghiêm đại sư, vỗ vai La Tiểu Lâu: "Vậy thì bây giờ, em cứ coi như mình đã biết đi, loại sự tình này có gặp mà không cầu, anh cũng vui mừng cho em."

La Tiểu Lâu hoàn toàn không hề cảm nhận được những cảm xúc vinh hạnh kích động vui vẻ, thực chất thì gần như muốn khóc, cậu tuyệt vọng nói: "Nhưng mà, điều này không thể được, em, em trước đó không lâu đã nhận một người làm sư phụ rồi."

Thẩm Nguyên cũng ngây dại, một già một trẻ này, lại còn có thể không hiểu nhau như vậy nữa. Anh còn chưa kịp báo cho La Tiểu Lâu biết, Nghiêm đại sư đã coi cậu là đệ tử bế môn kế thừa rồi, mà một khi đã đưa ra chủ kiến thì sẽ không thu nhận đệ tử khác.

"Vấn đề này, anh nghĩ em nên nói một câu với Nghiêm đại sư, có điều, anh phải nhắc nhở em, nếu để Nghiêm đại sư phải thu hồi lại lời đã nói ra thì đó quả thực là một chuyện không tưởng." Thẩm Nguyên nhìn đệ tử bế môn kế thừa được mọi người ghen tị này bằng ánh mắt cảm thông, cho dù anh là trợ lí của Nghiêm đại sư nhưng cũng lực bất tòng tâm à.

Đang nói thì Nghiêm đại sư từ trong phòng đi ra, trên tay cầm một vài tư liệu. Ông vừa kiểm tra máy thông tin vừa nói với hai người: "Các cậu vào lấy dụng cụ với mô hình trong phòng đi theo tôi."

La Tiểu Lâu có phần chần chừ, mặt mũi thống khổ nghênh đón, "Nghiêm đại sư, em ——"

Nghiêm đại sư nheo mắt, lạnh lùng nhìn La Tiểu Lâu một cái, rồi phất tay, bực mình nói: "Không thấy diễn thuyết sắp bắt đầu rồi đấy hả? Có cái gì cần nói thì để sau." Nói xong tự mình đẩy cửa đi ra ngoài.

Thẩm Nguyên và La Tiểu Lâu liếc mắt nhìn nhau, Thẩm Nguyên dỗ dành cậu: "Hiện tại và sau đó đã không có gì khác nhau nữa rồi, có không ít người đã biết."

La Tiểu Lâu vẻ mặt đau khổ, đi theo Thẩm Nguyên ra cửa.

Vì vậy, trong buổi diễn thuyết long trọng tiếp theo, La Tiểu Lâu và Thẩm Nguyên một trái một phải đứng bên cạnh Nghiêm đại sư.

Chỗ ngồi của lớp 10 khoa chế tạo cơ giáp, Điền Lực ra sức chọc chọc người ngồi bên cạnh, hỏi: "Tôi không nhìn lầm đấy chớ, kia không phải là La Tiểu Lâu đó hả? Làm sao mà nó lại chạy lên đài đứng đấy được?"

Một cậu thì thào nói: "Có lẽ chỉ là trông giống nhau mà thôi."

"…"

Athes cũng có cảm giác như vậy, nhưng nội tâm cậu lại mơ hồ cảm thấy kích động. Từ lúc La Tiểu Lâu lắp ráp ra Kỵ Sĩ giúp cậu, cho dù không hiểu kiến thức về chế tạo cơ giáp, nhưng cậu cũng nhận ra, không

ai trong khoa chế tạo cơ giáp giỏi bằng La Tiểu Lâu. Nếu không phải do thành tích cơ sở ngành níu kéo, không chừng La Tiểu Lâu đã chẳng kém cạnh với những đứa của lớp 1 kia rồi.

Nghĩ tới đây, Athes liền nghiêng đầu nhìn Nguyên Tích hàng phía trước, người của nhóm trưởng chỉ có nhóm trưởng mới biết rõ, ánh mắt của cậu ấy, quả nhiên là bọn Athes không so được.

Hàng trên, Nguyên Tích ngồi tại chỗ chính diện, không có chút biểu cảm nào, lạnh lùng nhìn chằm chằm bóng dáng hơi co rúm bên cạnh Nghiêm đại sư kia, chỉ cảm thấy ngón tay mình ngứa ngáy đến mức muốn đánh người.

La Thiểu Thiên bên cạnh thì lại quan sát đánh giá, bắt đầu dùng vở điện tử thu hình. Còn người thứ ba, Lăng Tự, lại cau mày nhìn lên bục. La Tiểu Lâu đứng bên cạnh Nghiêm đại sự, theo dự đoán của y thì vị trí đó hẳn phải là của Dương Kha. Dương Kha thực sự có tài, mặc dù có chút tâm tư, nhưng rất biết tiếp thu ý kiến, sau này hoàn toàn có thể bồi dưỡng thành thân tín.

Thế nhưng, hôm nay Nghiêm đại sư lại để La Tiểu Lâu ở chỗ đó, vậy là ý gì?

Giữa buổi diễn thuyết tuyệt vời, những người biết La Tiểu Lâu, mỗi người một suy nghĩ khác nhau.

Ngay khi La Tiểu Lâu đang cố gắng bỏ qua những ánh mắt phía dưới, mong mỏi thời gian diễn thuyết mau kết thúc, thì Nghiêm đại sư bỗng nhiên nói: "Đây là phần lý luận, tôi sẽ để đệ tử kế thừa dưới đây lên biểu diễn một vài thao tác cụ thể cho các vị."

Nói xong, Nghiêm đại sư quay đầu nhìn về phía La Tiểu Lâu, chỉ trỏ dụng cụ bên cạnh.

La Tiểu Lâu ngẩn ngơ, sau đó với vẻ mặt chết lặng đi tới, giống như bình thường bắt đầu lấy nguyên liệu ra.

Thực chất, hiện tại La Tiểu Lâu đã mất khả năng suy nghĩ, nội tâm cậu đang muốn chạy trốn ngay lập tức, Nghiêm đại sư, thế mà lại công bố trước mặt mọi người! Thế này thì xong rồi a a a!

Thẩm Nguyên cũng bất ngờ, anh biết trước trong kế hoạch của Nghiêm đại sư vốn không có phần để La Tiểu Lâu lên hỗ trợ như thế này. Chỉ có mấy thực nghiệm nhỏ phần sau là sẽ để anh và La Tiểu Lâu lên hỗ trợ, nhưng hiện tại chuyện gì đang xảy ra vậy?

Tận lực trình diện La Tiểu Lâu như thế, chẳng lẽ là anh ảo giác.

Nghiêm đại sư đứng sang bên cạnh, chắp tay sau lưng mà nhìn La Tiểu Lâu đầu đầy mồ hôi bắt đầu làm đi làm lại. Hừ, muốn cướp đồ đệ của ta á, không có cửa đâu! Ta đã huấn luyện ra trò rồi, muốn chiếm ưu thế trắng trợn á? Ta đây dứt khoát tiên hạ thủ vi cường, xem ai dám đối nghịch nào. Đồ đệ thông minh, thiên phú, nghe lời như thế kia, mà quan trọng nhất là lại còn chịu thương chịu khó, không dễ tìm được đứa thứ hai đâu…

có nghĩa là ra tay trước thì sẽ giành được lợi thế, còn một vế đối nữa là 'hậu thủ vi tai ương', có nghĩa ra tay sau thì sẽ bị thua thiệt, trích từ binh pháp Tôn Tử.

Giây phút Nghiêm đại sư nói ra lời đó, Lăng Tự nheo mắt, nghiêng đầu nhìn Nguyên Tích một cái, sau đó tầm mắt lại đặt lên người La Tiểu Lâu. Y biết La Tiểu Lâu đang làm thêm dưới cờ sản nghiệp nhà hắn, đã định làm cho La Tiểu Lâu phải bỏ đi, nhưng sau lại được Địch Gia thuyết phục, thấy cậu thảm thương nên cũng không quan tâm tới nữa. Thế nhưng, giờ đây La Tiểu Lâu lại là học trò của Nghiêm đại sư lập dị luôn để mắt cao hơn đỉnh đầu, lẽ nào đây chỉ là trùng hợp?

Còn chủ nhiệm Vương thì không ngừng lấy khăn lau mồ hôi. Nghiêm đại sư rốt cuộc đang làm cái gì thế, cố ý nhảy ra một đồ đệ khác như vậy.

Diễn thuyết kết thúc, Nghiêm đại sư dặn dò La Tiểu Lâu trở lại tiếp tục sắp xếp linh kiện. Cả người La Tiểu Lâu vẫn đang trong trạng thái mất hồn, phải để Thẩm Nguyên kéo về.

Sau đó, cả trường dường như nổ tung. Nối tiếp sau Thẩm Nguyên, khoa chế tạo cơ giáp xuất hiện thêm một nhân vật nổi tiếng, mà lại còn là đệ tử kế thừa được chính miệng Nghiêm đại sư thừa nhận.

Dương Kha cắn răng, con mắt dán chặt lên bóng người đi xa, bạn cùng lớp bao quanh bên cạnh không ngừng tức giận lải nhải.

“Thật sự không thể tin được, cái thằng lớp 10 kia có cái gì giỏi chứ! Nhìn lúc nó đi ra tay thì cứ run rẩy suốt, dụng cụ thao tác cũng lóng nga lóng ngóng.”

“Đúng thế, so với tụi lớp 1 mình, đến tôi còn không tính, Nghiêm đại sư muốn chọn đồ đệ, thế thì cũng phải chọn cỡ như Dương Kha chứ?”

“Kỳ thực… tôi thấy cậu ta cũng không tệ lắm.” Một giọng nói yếu ớt vang lên.

Dương Kha nhìn mấy người bên cạnh, chẳng nói chẳng rằng, xoay người bỏ đi.

Còn hoa khôi của khoa chế tạo cơ giáp, Trạch Nhã bên cạnh, đã sắp không thể kiềm chế nổi cơn tức giận đang sắp trào lên mặt, cô nàng cứ nghĩ dựa vào thành tích cuối kỳ thì hãy còn cơ hội. Nhưng hiện tại, còn lấy cái gì để đến được bên người kia nữa chứ?

Sinh viên lớp 1 khoa cơ giáp cùng tham dự diễn thuyết kết thúc trở về, cũng bắt đầu thảo luận tưng bừng.

“Ha ha, Trang Dịch, cuối cùng cũng hiểu tại sao lúc đó ông lại nói thằng ấy cũng không tệ, ông thật đúng là không nhìn lầm đó nha.”

“Thật ra, phải nói rằng, nhóm trưởng của lớp 1 chúng ta là lợi hại nhất, lúc trước chúng ta không nên hoài nghi con mắt của anh ấy.”

“Vậy thì, Nguyên Tích vẫn là người đáng kính nể nhất! Người anh ấy chọn, như thế mới có thể theo sau anh ấy.”

…

Trong phòng hội trưởng hội sinh viên của học viện St. Miro, La Thiểu Thiên tóc trắng đang nghiêng người tựa lưng ở chính giữa ghế sô pha, nhìn lướt qua người đang ngồi sau bàn giấy, rồi lại rũ mắt cúi xuống, nhìn lên vở điện tử của mình.

Hội trưởng hội sinh viên La Thiểu Quân giao chồng tài liệu đang đặt trên bàn cho nữ trợ lí, mỉm cười: “Có thể, sẽ phải phiền em đem những tài liệu này cho phòng hậu cần.”

Nữ trợ lí đỏ mặt, cầm lấy chồng tài liệu, nói: “Em sẽ đi ngay.” Sau đó ra khỏi phòng hội trưởng hội sinh viên. Phút chốc, trong phòng chỉ còn lại hai anh em.

La Thiểu Quân thu lại nụ cười trên khuôn mặt, giương mắt nhìn về phía em trai, ngón tay vô ý thức gõ gõ, bình tĩnh nói: “Anh nghĩ, chắc chắn em còn biết sớm hơn anh.”

La Thiểu Thiên hừ một tiếng, không nói gì.

La Thiểu Quân đã quen, nói tiếp: “Hồi trước coi như nó thành thật, không ngờ chớp mắt một cái đã bám dính lấy cây đại thụ Nghiêm đại sư này rồi. Giờ muốn động đến nó lại chẳng dễ dàng chút nào. Cũng may trong tay chúng ta vẫn còn một nước cờ, rốt cuộc bà Kim cũng đang ở tại La gia chúng ta.”

“Ý của mẹ là, tìm cách để La Tiểu Lâu trở thành chế tạo sư cơ giáp của em, học kỳ này các em có thể bắt đầu chính thức lựa chọn. Để nó trở thành chế tạo sư cơ giáp riêng cho em, có thể theo dõi nó, rất nhiều chuyện cũng sẽ tương đối dễ xử lý hơn.”

Trong phòng im lặng một hồi, cuối cùng La Thiểu Thiên cũng mở miệng: “Nếu anh có lay chuyển anh ta trở thành chế tạo sư cơ giáp cho em, vậy thì em đồng ý.” Nói xong, đứng dậy ra khỏi phòng hội trưởng hội sinh viên.

La Thiểu Quân nhìn cánh cửa được đóng lại, vuốt cằm thầm nghĩ: hiếm khi nào em trai lại phối hợp như thế, trước đây La Thiểu Thiên luôn tỏ thái độ khinh bỉ và thờ ơ với những điều này, anh ta cứ nghĩ rằng, mình phải tốn một thời gian mới thuyết phục được cậu ta phối hợp cùng.

73. Chương 73

´C GIẬN

Nghiêm đại sư thoải mái ngồi trên ghế sô pha mềm mại, nhìn La Tiểu Lâu đang cúi đầu đứng trước mặt, trước khi tới đây, cậu đã bần thần thu thập dụng cụ mất nửa ngày.

Sau khi gửi cho La Tiểu Lâu một ánh mắt thông cảm cổ vũ, Thẩm Nguyên rất biết ý mở cửa đi ra ngoài, để Nghiêm đại sư và La Tiểu Lâu ở lại bên trong.

"Cậu có gì muốn nói?" Nghiêm đại sư bưng chén trà lên, khẽ thay đổi tư thế, nghiêm mặt hỏi.

La Tiểu Lâu cắn răng, dù sao sớm muộn gì cũng phải nói, thôi thì cứ liều vậy. Liếc nhìn Nghiêm đại sư một cái, La Tiểu Lâu cố lấy dũng khí, nói: "Nghiêm đại sư, chuyện kia, em biết nói như vậy là rất không biết lượng sức, rất thẹn với tình cảm của đại sư, nhưng em, em đã bái sư rồi ạ."

Quả nhiên, sắc mặt của Nghiêm đại sư lập tức tối đen, đập mạnh chén trà trước mặt lên bàn. La Tiểu Lâu hơi run rẩy, ngay khi cậu nghĩ Nghiêm đại sư sắp nổi trận lôi đình thì, giọng nói khó chịu của ông lại vang lên: "Trà lạnh."

La Tiểu Lâu trợn mắt, phục hồi tinh thần mới phát hiện, cậu đã giống lúc làm thêm khi đó, liền tức khắc đổi một chén trà nóng cho Nghiêm đại sư.

Sắc mặt của Nghiêm đại sư dịu đi chút ít, uống một ngụm, sau đó hỏi: "Nói xem, thời gian cậu theo tôi được bao lâu?"

La Tiểu Lâu ngỡ ngàng nhìn Nghiêm đại sư tuy đang nghiêm mặt nhưng vẫn nói chuyện với mình như thường ngày, mơ hồ không hiểu ý của ông, song cậu vẫn nói thật: "Sáu tháng ạ."

Nghe xong câu trả lời của La Tiểu Lâu, Nghiêm đại sư liền nhíu mày, ánh mắt nhìn La Tiểu Lâu lại càng giống hình viên đạn hơn, hừ một tiếng, mỉa mai nói: "Cậu đi tiểu hành tinh một chuyến mà bị trùng thú đồng hóa đầu óc rồi hả, ngay cả trí nhớ cũng tàn tạ đến mức này?!"

Chẳng lẽ không đúng?

La Tiểu Lâu không thể làm gì khác hơn là bắt đầu tính từ ngày nhập học làm thêm cho đến hiện tại. Một phút sau, cậu dè dặt nói: "Là sáu tháng rưỡi ạ."

Cậu vừa dứt lời, Nghiêm đại sư đã lạnh mặt sửa lưng: "Là sáu tháng mười bảy ngày!"

Khóe miệng La Tiểu Lâu co giật, khúm núm vâng dạ, nhưng trong lòng thì lại rối bời. Cho dù có là lúc còn hẹn hò với Kiều Toa, cậu cũng chả lãng mạn đến mức nhớ rõ thời gian bọn họ quen biết nhau đến mức như thế này.

"Còn tên khốn chưa công bố quan hệ kia thì sao! Thời gian là bao lâu?"

Thấy Nghiêm đại sư nổi giận đùng đùng chất vấn, qua một hồi, La Tiểu Lâu mới vỡ lẽ câu hỏi là về ông sư phụ trên internet kia, cậu đếm ngày, rồi nói một cách cẩn thận hơn: "Hai tháng lẻ ba ngày ạ." Tuy khoảng thời gian không ngắn, nhưng thực ra cũng chỉ gặp mặt có ba lần.

Sắc mặt Nghiêm đại sư tối sầm lại, cái chuyện này cần gì mà phải nhớ rõ ràng thế hả! Ông nhấp một ngụm trà đè lửa giận xuống, lạnh lùng hỏi: "Cậu theo tôi học được bao nhiêu, với ông ta thì nhiều hay ít?"

"Học với đại sư nhiều nhất ạ." La Tiểu Lâu thành thật.

Nghiêm đại sư hài lòng hừ một tiếng, một lát sau, phát hiện La Tiểu Lâu lại chẳng nhận ra ý của mình, ông nâng mí mắt, bực mình nói: "Đã như vậy thì cậu chính là học trò của tôi, tôi thực sự không biết tại sao cậu lại ngu si đến mức đi bái sư nữa."

La Tiểu Lâu trợn tròn mắt, nhưng cuối cùng vẫn không biết sợ chết mà lí nhí một câu: "Nhưng mà, đại sư đã nói em là học trò của đại sư đâu ạ ——"

"Chả nhẽ cái chuyện này mà còn cần tôi phải nói nữa hả?!" Nghiêm đại sư quát tháo, nhìn La Tiểu Lâu bằng kiểu 'không ai ngu bằng cậu'.

"… Vậy thì, em đã biết rồi, em sẽ đi giải thích cho vị sư phụ kia, sau đó, nhanh chóng hủy bỏ quan hệ." La Tiểu Lâu thỏa hiệp.

Tuy làm đệ tử của Nghiêm đại sư thì phải biết nghe lời, thông minh, quan trọng nhất là bất cứ lúc nào cũng phải phán đoán ra nội tâm của đại sư. Thế nhưng, cho dù có như thế nào, lời của ông già Nghiêm cũng có lý, hơn nữa La Tiểu Lâu cũng thích được ông truyền thụ kiến thức hơn. Cậu quyết định, khi về nhà sẽ lập tức lên giải thích tình huống rõ ràng với vị sư phụ trên internet.

"Thế cậu còn đứng đây làm gì? Về thu dọn cái đống lộn xộn kia của cậu cho tôi ngay đi!"

"Vâng ạ." Sau khi tháo chạy khỏi phòng nghỉ riêng của Nghiêm đại sư, La Tiểu Lâu mới thở phào nhẹ nhõm. Chỉ cần lên giải thích rõ ràng với vị sư phụ trên internet kia thôi, dù gì thì cũng coi như cậu đã có thầy hướng dẫn của mình rồi, nghĩ tới đây, La Tiểu Lâu cảm thấy phấn khởi.

Sau khi chào tạm biệt Thẩm Nguyên, La Tiểu Lâu cúi đầu, vừa đi vừa tìm từ ngữ diễn đạt, hoàn toàn không chú ý tới đủ loại ánh mắt ước ao đố kị căm hận đang chĩa về phía mình.

Nhanh chóng về đến khoa chế tạo cơ giáp, La Tiểu Lâu gặp Điền Lực đang đâm đầu chạy.

"Tôi tìm ông cả nửa ngày rồi, tôi nói này, cái thằng nhà ông đúng chẳng biết suy nghĩ gì cả, thế mà lại được làm đệ tử của Nghiêm đại sư! Nhanh, mau khai báo rõ ràng." Điền Lực vỗ mạnh lên vai La Tiểu Lâu, tức giận nói.

La Tiểu Lâu bất đắc dĩ, kể lại cảnh ngộ đau đớn áp bức của mình một lần. Điền Lực nhìn có phần hả hê cười phớ lớ, cuối cùng nói: "Ông cũng đừng than phiền quá, bao nhiêu người muốn bái Nghiêm đại sư làm đệ tử lại chẳng có cửa, hết lần này đến lần khác bị ông cướp trên giàn mướp, ông không biết đâu, vẻ mặt của bọn lớp 1, mẹ chúng nó, đúng là nghiện quá mức. Bây giờ lớp 10 chúng ta cũng bắt đầu trâu bò lên rồi, chuẩn bị học tập theo gương ông, mục tiêu là vượt qua cái lũ khinh thường chúng ta kia."

La Tiểu Lâu gãi gãi đầu, mặc dù có chút thiên vị, nhưng dựa trên phương diện đối nhân xử thế và tính cách mà nói, cậu cảm thấy sinh viên lớp 10 mạnh hơn nhiều so với tụi lớp 1 kia.

Đúng lúc này, Điền Lực bỗng nhiên chọc hông La Tiểu Lâu. Cậu ngạc nhiên ngẩng đầu, phát hiện một người đang đi về phía họ, đỉnh đầu cột mốc Địa Trung Hải khiến người ta không khó để nhận ra là ai.

"Chủ nhiệm Vương." Điền Lực và La Tiểu Lâu hành lễ chào hỏi.

Chủ nhiệm Vương cười híp mắt nhìn La Tiểu Lâu, dùng giọng trong veo nói: "Tiểu Lâu ơi, thầy đang tìm em đấy, mới từ chỗ đại sư về hả?"

Giọng điệu nhẹ nhàng làm La Tiểu Lâu và Điền Lực cùng rùng mình một cái.

"Thầy tìm em có việc gì ạ?" La Tiểu Lâu hỏi, chẳng lẽ là vấn đề học phí?

Chủ nhiệm Vương giơ tay vuốt vuốt tóc rồi mới tươi cười nói: "Là thế này, thầy vừa kiểm tra thành tích của em, gần đây tiến bộ rất nhiều. Học viện quyết định dành cho các sinh viên nỗ lực học tập một sự khích lệ, em xem, chuyển em sang lớp 1 thế nào?"

Bị nội dung trong lời nói và thái độ nhã nhặn khác thường của chủ nhiệm Vương làm cho kinh hoảng, Điền Lực trợn tròn mắt.

La Tiểu Lâu ngẩn ra, ngay lập tức nói: "Cảm ơn sự khích lệ của chủ nhiệm Vương, nhưng em vẫn muốn ở lại lớp của mình. Thứ nhất, em đã quen với các bạn cùng lớp và em cũng không muốn chuyển lớp. Thứ hai, em chỉ đứng thứ ba, trong lớp 10 vẫn còn thứ nhất thứ hai, em học hành hình như không được tốt lắm. Dù sao thì em vẫn cảm ơn thầy, làm phiền thầy."

Mắt chủ nhiệm Vương đều lộn tròng cả lên, dù ông có nói thế nào, thái độ có nhã nhặn ra sao thì La Tiểu Lâu vẫn dùng khẩu khí uyển chuyển mà kiên quyết từ chối. Cuối cùng, chủ nhiệm Vương sa sầm mặt, không giữ được sự nghiêm túc, căm hận bỏ đi.

Trở lại phòng làm việc, chủ nhiệm Vương tức giận đến bốc hỏa. Cái thằng nhóc con hỗn xược kia, đúng là không biết đường. Thôi bỏ đi, bùn nhão không đắp thành tường, dù có thành đệ tử của đại sư thì với căn bản kia của nó, sau này cũng chẳng trình ra được cái gì đặc sắc.

Bị Nghiêm đại sư và hiệu phó lườm vài lần, chủ nhiệm Vương tâm lý áp lực tự an ủi mình.

"Này, La Tiểu Lâu, nếu thực sự đạt đến trình độ nào đó, ông muốn sang lớp 1, tôi nghĩ lớp 10 dám chắc bị đả kích lắm á." Điền Lực ở bên cạnh bùi ngùi, hình như thấy chưa đủ còn bồi thêm một câu: "Quan trọng là bạn bè tốt của tôi như vậy, người như ông hiếm lắm à nha."

"Dạ, có anh Điền, em cũng phải ở lại." La Tiểu Lâu hùa theo.

Điền Lực cười khà khà một hồi, nói: "Này, học kỳ mới bắt đầu, có thể chính thức ký kết Hiệp Nghị Tương Trợ Lệ Thuộc với chiến binh cơ giáp. Thằng nhóc nhà ông bây giờ đã trở thành tiếng nói tranh đấu của lớp 10 mình rồi đó, không chừng lớp mình sẽ không khốn khổ như lớp của khóa trước nữa đâu."

Đúng vậy, ở phương diện thứ nhất, tập huấn dã ngoại là thời gian để chiến binh cơ giáp và chế tạo sư tự rèn luyện năng lực và tố chất của mình. Nhưng mặt khác, tập huấn dã ngoại cũng là lúc để chiến binh và chế tạo sư bồi dưỡng sự ăn ý với nhau, làm đối phương hiểu rõ lẫn nhau hơn. Như vậy, khi học kỳ mới bắt đầu, sinh viên hai khoa có thể chính thức xác lập quan hệ tương trợ lệ thuộc.

Hiệp Nghị Tương Trợ Lệ Thuộc, thời kỳ đầu còn có thể thấy bóng dáng quan hệ bình đẳng giữa chiến binh và chế tạo sư cơ giáp. Nhưng cùng với sự phát triển của khoa học kỹ thuật, nhân loại tiến bộ, quan hệ bình đẳng đã từ từ biến tướng thành quan hệ phụ thuộc. Có thể nói, chế tạo sư cơ giáp lệ thuộc, ỷ vào chiến binh cơ giáp ngày càng mạnh mẽ.

Nói đến đây, câu chuyện của Điền Lực thay đổi, bắt đầu nói sang nữ chiến binh cơ giáp xinh đẹp cộng tác cùng nó, La Tiểu Lâu bỗng nhiên giật mình, kéo Điền Lực lên tầng hành chính bên cạnh.

Lúc từ bên trong đi ra, Điền Lực nghiêng đầu nhìn La Tiểu Lâu, bùi ngùi mà nói: "Ông trời đã cho ông đẳng cấp cao một lần rồi, lần này không biết có thể cho ông chiếm lợi nữa không, Nguyên Tích là số 1 của khoa cơ giáp, hai ngày nay ông đích xác là lôi kéo thù hận đấy nhe."

La Tiểu Lâu nheo mắt, được rồi, phải nỗ lực một phen.

Ngày khai giảng đầu tiên, chưa đến 3h chiều, không có tiết, La Tiểu Lâu mở máy thông tin liên lạc với Nguyên Tích, bên kia hừ hai tiếng, nhưng cũng có vẻ là đồng ý về nhà bây giờ.

Lúc ngồi vào trong xe, La Tiểu Lâu lập tức nhanh nhạy nhận ra, Nguyên Tích đang tức giận.

La Tiểu Lâu hít thở không thông, cầm viên đá màu xanh trước ngực, viên đá giật mình, nhưng dứt khoát giả vờ chết máy, hơn nữa còn có ý trong một khoảng thời gian ngắn sẽ không xuất đầu lộ diện.

Không có quân cứu viện —— thực ra thì 125 cũng không coi là quân cứu viện, nó hình như có sở trưởng làm cho chuyện đã hỏng lại càng hỏng hơn. La Tiểu Lâu cảm thấy nhiệt độ trong xe dường như liên tục hạ xuống.

Cậu nhẹ nhàng dịch sang bên cạnh, cố tìm từ nói, ý đồ giảm bớt bầu không khí: "Thời tiết hôm nay không tệ, thời sự liên hành tinh nói buổi tối sẽ có khả năng mưa sao băng nhỏ —— Ừm, diễn thuyết hôm nay cũng khá hay." Câu này đích xác vô cùng gượng ép, chính cậu cũng rất khó nói rõ hai người trong lúc đó có liên hệ tất yếu gì, nhưng cậu vẫn đẩy trọng tâm câu chuyện sang Nghiêm đại sư.

Nguyên Tích lạnh lùng nhìn La Tiểu Lâu, khiến nhiệt độ xung quanh La Tiểu Lâu giảm xuống thêm một lần nữa mới rời mắt đi.

Vì vậy, cho đến lúc về đến nhà, La Tiểu Lâu cũng không dám đụng chạm tới Nguyên Tích nữa. Khoảnh khắc đó, sự ớn lạnh trong mắt Nguyên Tích cực lớn, La Tiểu Lâu không kìm nổi, nhớ đến lần đầu tiên khi cậu vừa mới gặp Nguyên Tích.

Lạnh lùng, tàn nhẫn, còn có thể giết người.

Nếu, nếu như vậy, cầu xin ông trời hãy ban cho cậu một Nguyên Tích kỳ quặc đi, thế cậu còn chịu được. La Tiểu Lâu vẻ mặt đau khổ lặng lẽ cầu khẩn.

Hai người im lặng ăn cơm xong. Khi La Tiểu Lâu đứng dậy thu dọn bàn ăn, Nguyên Tích bỗng lạnh lùng mở miệng, "Cái gì khiến em nghĩ, em có thể an tâm bảo trì khoảng cách với anh, từ sau khi trở thành nô lệ của anh?"

La Tiểu Lâu mặt trắng nhợt, biết làm sao được, đừng trách cậu, không phải ai cũng đều có dũng khí dám đối mặt với một núi băng tức giận Nguyên Tích sắp khai hỏa đâu.

La Tiểu Lâu lắp bắp: "Em không có ý giấu diếm…"

Nguyên Tích nhìn cậu mỉa mai, hùng hổ nói: "Vậy có ý gì? Anh là thằng ngu có thể dễ dàng bị lừa dối? Không biết đoán ra được tí gì?"

Nói xong, Nguyên Tích nắm tay thành quả đấm, La Tiểu Lâu ngay lập tức nhớ tới chỉ có hai lần Nguyên Tích tức giận, tuy không muốn thừa nhận, nhưng khi hắn nổi giận, thực sự không khác bạo lực gia đình là mấy…

La Tiểu Lâu tái nhợt lui về sau một bước, khốn khổ cố gắng tìm từ ngữ giải thích.

Nhưng không đợi cậu nói, Nguyên Tích đã xoay người vào phòng ngủ. La Tiểu Lâu để ý, trước khi đi hắn vẫn nắm chặt tay.

Sau khi cho đĩa bát vào máy đa chức năng rửa sạch, viên đá trước ngực 'chấn động mãnh liệt toàn thân', tỉnh lại.

Sau đó, trên chiếc bàn có một sinh vật màu xanh lục, nó kéo cái đuôi to lớn của mình ra khung cửa nhòm nhòm, sau mới chạy tới, ôm lấy cánh tay của La Tiểu Lâu mà nói: "Vừa nãy làm tôi sợ muốn chết! Nguyên Tích thật đáng sợ, may mà hắn không phải là người nhận nuôi của tôi —— Sao chẳng phản ứng tôi thế?"

Bình tĩnh nhìn La Tiểu Lâu không nhúc nhích một hồi, 125 ho khan một tiếng, ưỡn ngực nói: "Được rồi, xét thấy cậu gần đây chỉ có thể dựa vào tôi, tôi có thể đưa ra cho cậu một biện pháp. Tôi nghĩ sáng kiến ngon lành nhất là, cậu hãy lái tôi ngay lập tức, trốn khỏi Nguyên Tích và cái tinh cầu này thật xa. Điều kiện đầu tiên là hãy mang đủ hộp năng lượng, hai người chúng ta có thể chạy trốn đến chân trời chẳng hạn ——" Vừa nói vừa âm thầm thu hồi một cái dĩa ăn, aha, nó yêu chết đi được cái màu óng ánh phát sáng này à nha!

Sau đó, 125 phát hiện nó bị bế lên, di chuyển giữa không trung, hơn nữa còn đang hướng tới phòng ngủ. 125 ra sức giãy dụa, "Cậu muốn làm gì? Cho dù tôi có cầm tí đồ, cậu cũng không nên đến mức giao tôi cho Nguyên Tích thay cậu chuộc tội chứ ——"

La Tiểu Lâu lạnh lùng ném 125 vào căn phòng nhỏ bên cạnh phòng ngủ, từ khi trong nhà có thêm Bá Vương Long, hiện tại căn nhà nhỏ này đã hoàn toàn thay đổi hình dạng.

Ở chính giữa là một cái giường trẻ con khá rộng, bên trên là ra giường màu trắng sữa hình vẽ phim hoạt hình, bên cạnh cái gối còn đặt một con Bá Vương Long nhồi bông màu đỏ —— chịu thôi, chị nhân viên tiếp tân xinh đẹp ở cửa hàng Tinh Hà nhiệt tình quá.

La Tiểu Lâu bị giày vò đến mức phải giơ tay đầu hàng. Khi cho 125 đi chọn giường đệm, chị nhân viên bán hàng ôm hôn 125 đến nửa ngày, sau mới chủ động thay La Tiểu Lâu chọn nguyên một bộ chăn giường, còn tặng kèm một con búp bê cho 125.

"Bây giờ, câm miệng cho tao, ngủ." La Tiểu Lâu nhấn nhủ, sau đó đóng cửa.

125 ngóng trông nhìn cửa một hồi rồi mới nằm lên giường, ôm chầm lấy con búp bê màu đỏ, đuôi quấn vào đuôi của nó, rồi ngủ.

Trong phòng ngủ, La Tiểu Lâu bối rối nhìn phòng tắm, Nguyên Tích hiện tại đang ở bên trong.

Chần chờ một lúc, La Tiểu Lâu quyết định vào khai thông với Nguyên Tích, dù sao đây căn bản cũng không coi là chuyện lớn, nếu vì chuyện này mà chiến tranh lạnh thì chẳng đáng chút nào. Hơn nữa cứ duy trì liên tục chiến tranh lạnh thì chỉ tích lũy trị số tức giận của Nguyên Tích thôi.

Khi La Tiểu Lâu mở cửa, Nguyên Tích đang im lặng ngâm mình trong bồn tắm, tập trung suy nghĩ nên làm thế nào để đặt ra một bộ gia pháp cho La Tiểu Lâu. (cụ biến thái ạ!)

Sở dĩ hắn chọn cách rời khỏi phòng ăn là vì, nếu cứ tiếp tục nhìn La Tiểu Lâu thì hắn nhất định sẽ càng thêm ngứa tay, ngộ nhỡ không kiểm soát được sức lực thì —— Ah, trái lại, kiểm soát sức lực nghiêm phạt nô lệ, hình như cũng không tồi…

74. Chương 74

.NG

La Tiểu Lâu lo lắng nhìn Nguyên Tích đang giữ nguyên tư thế ngồi lì trong bồn tắm. Ít nhất cũng phải 10 phút rồi mà Nguyên Tích vẫn không tỏ vẻ gì, ngồi không nhúc nhích, xem ra là đã tức giận tới mức nhất định rồi.

Lại nói, hắn tức cái gì? Tuy được Nghiêm đại sư nhận làm đệ tử thực sự là một chuyện hệ trọng, nhưng chính cậu ban đầu cũng không biết còn gì. Hơn nữa, cậu và Nguyên Tích cũng không yêu cầu hai bên phải báo cáo mọi chuyện lớn nhỏ cho đối phương biết —— Được, được rồi, về sau Nguyên Tích quả thực có thói quen báo lại, như là lúc ra ngoài, tối về muộn, chuẩn bị chọn một câu lạc bộ để luyện tập vân vân, tất cả đều nói trước một tiếng với La Tiểu Lâu.

Thế nhưng những chuyện đó chỉ là chuyện nhỏ, ai muốn biết chứ! Có dám nói cho cậu biết một chiến binh cấp SSS đến từ gia đình nào, thân phận ra sao, nhà ở đâu, trong nhà có bao nhiêu người bla bla … không —— À ờ, cậu tuyệt đối không có ý điều tra hộ khẩu đâu nha!

La Tiểu Lâu cố gắng kéo lại suy nghĩ sắp đi theo hướng dị thường của mình, thầm nghĩ tiếp, nếu hai người vì việc nhỏ này mà chiến tranh lạnh thì thực sự rất không đáng. Để cuộc sống ở chung tốt đẹp và bình thản, La Tiểu Lâu quyết định sẽ giơ cành ô liu ra trước —— cậu thực sự hổng dám trông chờ vào Nguyên Tích đâu.

Cành ô liu tượng trưng cho hòa bình.

Nghĩ tới đây, La Tiểu Lâu nhẹ nhàng ho khan một tiếng, cố gắng di dời tầm nhìn khỏi thân thể trần trụi của Nguyên Tích. Để đảm bảo đạt được mục đích, cậu lấy cái khăn tắm treo trong phòng, sau đó niềm nở: "Chuyện kia, có cần giúp không?"

Nguyên Tích dường như đột nhiên bị giật mình tỉnh giấc khỏi mạch suy nghĩ thâm trầm, quay đầu lại, hung dữ lườm La Tiểu Lâu. Sau khi quan sát một lượt từ trên xuống dưới La Tiểu Lâu, Nguyên Tích mới dừng đường nhìn trên cái quần của cậu, nhưng vẫn lạnh mặt không phản ứng, cũng không động đậy tắm rửa.

Nguyên Tích trần như nhộng mà cậu thì lại ăn mặc chỉnh tề, La Tiểu Lâu cảm thấy Nguyên Tích bị thiệt, cho nên cậu tỏ ra rất bình tĩnh. Nhưng mà, rốt cuộc là có đồng ý hay không hả? La Tiểu Lâu vật lộn trong chốc lát, tiến lên một bước, ngồi xuống bên cạnh bồn tắm, đặt tay lên vai Nguyên Tích.

Nguyên Tích cứng đờ người, sau đó dùng sức hất tay La Tiểu Lâu, thậm chí còn ngoảnh mặt đi.

La Tiểu Lâu co rúm khóe miệng, quả nhiên còn đang cáu kỉnh, rốt cuộc là muốn tức giận đến lúc nào nữa đây. Do dự một hồi, La Tiểu Lâu cắn răng, từ phía sau ôm lấy Nguyên Tích.

Nguyên Tích lay động, nhưng lực độ rất nhỏ, cũng không hất La Tiểu Lâu ra nữa.

Coi, coi như là đang dỗ dành một mèo giận dỗi vậy…

La Tiểu Lâu ôm Nguyên Tích từ phía sau, nhỏ giọng nói: "Em không biết anh đang tức giận việc gì, nhưng em không hề có ý giấu diếm anh. Về phần khoảng cách anh nói, em nghĩ giữa chúng ta căn bản không có khoảng cách, anh chính là người gần em nhất."

Ăn cùng nhau, sống cùng nhau, buổi tối còn ngủ chung một giường, gần như tất cả mọi chuyện hai bên đều biết, còn đào đâu ra khoảng cách nữa?

Tuy là để dỗ dành Nguyên Tích, nhưng La Tiểu Lâu lại bối rối phát hiện, tự cậu nói ra những lời lẽ buồn nôn này mà lại chẳng hề cảm thấp áp lực tâm lý chút nào, mà trong lòng cậu thực sự nghĩ như vậy.

Nghĩ tới đây, La Tiểu Lâu cũng sững sờ, tình cảm giữa cậu và Nguyên Tích sâu sắc hơn rất nhiều so với những gì cậu tưởng tượng. Vậy, nếu dựa theo suy nghĩ cuối cùng của cậu, nếu Nguyên Tích bỏ đi, một mình làm cơ giáp chế tạo sư, thực sự là rất cay đắng.

Thật không ngờ La Tiểu Lâu lại nói ra những lời này, tai Nguyên Tích dần dần đỏ, hắn quay đầu lại, ánh mắt vẫn mang theo tức giận, chất vấn: "Vậy chuyện em là đệ tử của Nghiêm đại sư sao chỉ có mình anh không biết? Em còn dám nói chuyện khoảng cách với anh, có chuyện gì mà anh đã giấu diếm em chưa?"

"Chuyện Nghiêm đại sư chính em cũng vừa mới được biết. Tuy làm trợ lí suốt ở chỗ ông ấy nhưng Nghiêm đại sư chẳng bao giờ nói nhận em làm học trò. Đột nhiên hôm nay ông ấy nói, em mới phải là người kinh ngạc nhất. Mà chuyện em làm thêm chỗ Nghiêm đại sư thì anh cũng biết rồi, cái ông già lần trước anh cứu, chính là Nghiêm đại sư đấy." La Tiểu Lâu nỗ lực giải thích.

Nguyên Tích nheo mắt, suy nghĩ một hồi, đại khái nhớ ra chuyện hồi đó, vẻ lạnh buốt mới chậm rãi dịu xuống.

Hắn im lặng một hồi rồi nói: "Chuyện này anh cũng không cần phải biết rõ, nhưng thân phận đệ tử của ông ấy thì lại khác. Nếu trước đó anh không nắm được, nhỡ có ngày em xảy ra chuyện, anh cũng không biết."

La Tiểu Lâu bất ngờ, hóa ra Nguyên Tích để ý chuyện này, ngực cậu đột nhiên trào lên một cảm giác xúc động khó hiểu, ngay cả tư thế ôm Nguyên Tích từ phía sau cũng không còn cảm thấy xấu hổ nữa.

Sau đó, La Tiểu Lâu lòng tràn đầy cảm động, cam đoan: "Nếu sau này có chuyện này nữa, em sẽ nói với anh trước tiên."

Nói đến đây, ngực cậu bỗng nhiên khẽ động, vừa kì cọ vai cho Nguyên Tích, vừa thăm dò: "Còn nữa, về dị thú…"

Vốn đã mềm dịu, thân thể Nguyên Tích trong nháy mắt lại kéo căng, khuôn mặt mang theo một vẻ sát khí và lạnh lùng khác thường, bình thản nói: "Loại quái vật đó, anh sẽ tự tay giết sạch, cho đến con cuối cùng." Sự bình tĩnh này, còn đáng sợ hơn so với vẻ đằng đằng sát khí của Nguyên Tích.

Cả người La Tiểu Lâu run lên, chiếc khăn tắm trong tay rơi vào bồn tắm, cậu luống cuống nhặt lên, ra vẻ vô sự mà tiếp tục lau chùi cho Nguyên Tích, chỉ là tay không thể kiểm soát, run lên nhè nhẹ.

Một lát sau, La Tiểu Lâu có nén nỗi sợ hãi, khô cứng hỏi: "Nếu, em nói là nếu, dị thú cũng phân chia tốt xấu, anh có thế…"

Nguyên Tích cười lạnh một tiếng, cắt đứt lời cậu: "Đừng ngây thơ, chúng căn bản không nên tồn tại. Em nói như vậy là vì em chưa từng thấy thời điểm chúng độc ác. Đạo luật của Liên bang có lẽ còn chưa đầy đủ hoặc có sơ hở, nhưng có một luật tuyệt đối chính xác, đó là kiên quyết tiêu diệt toàn bộ dị thú."

Nói xong, Nguyên Tích phát hiện La Tiểu Lâu đang run rẩy, hắn nhíu mày, lấy tay khẽ lau mặt, chế ngự tâm trạng, an ủi: "Em yên tâm, anh đã thề, sẽ giết chết toàn bộ dị thú."

Em em em không dám yên tâm đâu! Còn nữa, em biết một con dị thú duy nhất chắc chắn không độc ác chính là em! Em so với anh, rõ ràng là anh còn độc ác hơn! La Tiểu Lâu nội tâm điên cuồng gào thét. Bởi vì trong lòng có chút cảm động và ấm áp nên cậu dự định sẽ nói ra thân phận của mình, nhưng trong nháy mắt nó đã tan thành mây khói.

Quả nhiên sau này cậu vẫn phải là một gã chế tạo sư cơ giáp cô độc đến cuối đời, cậu và Nguyên Tích tuyệt nhiên không có thể có tương lai tốt đẹp gì! Vừa nãy nhất định là cậu bị ảnh hưởng bởi cái trò màu mè của 125 rồi!

Âm thầm thổ huyết, cường độ lau chùi của La Tiểu Lâu lên người Nguyên Tích bất giác tăng lên. Giữa hành động của cậu, Nguyên Tích thu hồi tâm trạng lạnh buốt căng thẳng, thả lỏng toàn thân. Hắn nghiêng đầu nhìn La Tiểu Lâu sau lưng.

Đã vừa tỏ ý từ chối rõ ràng, thế mà La Tiểu Lâu còn muốn sống chết tiến tới, hừ, muốn làm như vậy à…

Mặt Nguyên Tích dần dần đỏ lên, hắn lén liếc mắt nhìn La Tiểu Lâu, thấp giọng nói: "Vào đây."

Tay La Tiểu Lâu dừng lại, không hiểu lắm nhìn Nguyên Tích, cậu còn muốn ôn tập một số tài liệu, bây giờ chưa muốn tắm.

Nguyên Tích đợi vài giây, sốt ruột xoay người lại, nhẹ nhàng kéo La Tiểu Lâu vào bồn.

"Vừa chủ động như vậy, lúc này lại rõ rụt rè? Hừ, em đã vội vã thế, anh sẽ cố mà giúp em vậy."

"… Không cần, này ——"

"… Ah, chậm một chút… em không được…" La Tiểu Lâu nhỏ giọng rên rỉ, mơ hồ mang theo tiếng khóc.

Nguyên Tích thở hổn hển, đáp lại La Tiểu Lâu chính là động chạm mạnh hơn. Trên người La Tiểu Lâu giờ đã đầy vết cắn mút, nhưng tay Nguyên Tích vẫn còn ác ý đi lại khắp nơi.

"Lên… Ít nhất cũng phải lên giường…" Cuối cùng La Tiểu Lâu cũng lấy lại thần trí, yếu ớt yêu cầu.

"Ở đây cũng rất tốt, anh nghiên cứu rồi, giáo trình có phần chuyên biệt về nhà tắm." Nguyên Tích bá đạo mà nói, đồng thời dục vọng dưới thân cũng bắt đầu rục rịch.

Đè lên thân thể đang muốn ngồi dậy của La Tiểu Lâu, Nguyên Tích tức giận nói: "Này, em đừng có động đậy! Quên đi, nếu cứ chủ động như thế, lần này mà ngọ nguậy thì chưa kết thúc thì chưa được dừng đâu đấy."

"Làm sao mà em dám ——" Tiếng nói của La Tiểu Lâu bị Nguyên Tích chặn lại.

Trong phòng tắm ấm áp, thỉnh thoảng phát ra tiếng rên rỉ trầm thấp và tiếng khóc mang theo dục vọng nồng đậm. Về phần gia pháp để nghiêm phạt La Tiểu Lâu của Nguyên Tích, nó đã hoàn toàn bị chủ nhân ném ra sau đầu từ đời nảo.

Cuối cùng, La Tiểu Lâu được Nguyên Tích bế lên giường. Chiến tranh lạnh không có, nhưng thế này thì thật sự là quá mệt mỏi đó, La Tiểu Lâu ảo não nghĩ.

"Hôm nay không ôn tập, cũng không lên network giải quyết vấn đề bái sư." La Tiểu Lâu nói.

Nguyên Tích cảm thấy mỹ mãn tựa lên đầu giường, nhìn La Tiểu Lâu, hừ một tiếng rồi trách mắng: "Nếu tại em không khóc lóc làm nũng suốt thì anh làm sao có thể bỏ qua buổi huấn luyện tối nay được chứ."

"…" Vậy cũng đừng luyện tập một trăm lẻ tám tư thế chết tiệt này!

Chuẩn bị nhắm mắt, đầu óc trống rỗng của La Tiểu Lâu đột nhiên nhớ ra một việc. Cậu đấu tranh mở mắt ra, nhìn Nguyên Tích đang kề sát, nói: " Đúng rồi, buổi sáng hôm nay em xin làm chế tạo sư cơ giáp của anh."

Nguyên Tích nhìn cậu một cách hiển nhiên, nghĩ thầm, nếu không thì em còn muốn ai?

Nghĩ tới đây, mắt Nguyên Tích sáng lên, nở một nụ cười mà tự hắn cho là hiền lành, dịu dàng nói: "Không phải em lúc nào cũng nói anh không tôn trọng em đấy sao, anh tôn trọng em, vậy thì đây hẳn là lúc. Em có thể tự chọn đối tượng lý tưởng nhất để làm Hiệp Định Tương Trợ Lệ Thuộc, không có vấn đề gì. Em cứ chọn tùy thích, nếu tìm được ai thì nói với anh một tiếng."

Thời khắc đó, La Tiểu Lâu bị tiếng nói mềm mại kia kích động đến mức lông tơ đều dựng thẳng đứng, này này, giả mù sa mưa quá đấy! Cậu dám đánh cuộc, nếu bây giờ mà nói ra tên một người khác, đảm bảo Nguyên Tích sẽ nổi cơn điên ngay lập tức.

Cậu gần như có thể tưởng tượng ra lời nói của Nguyên Tích: Chết tiệt! Em dám chọn thằng khác sau lưng anh?!

La Tiểu Lâu đành bấp chấp gian truân, nói: "Chuyện đó, em nghĩ chúng ta là thích hợp nhất…"

"Thật không? Anh rất mừng là em rốt cục cũng tự mình hiểu ra, cho dù em có là đệ tử của Nghiêm đại sư, nếu không có tài thực sự, ngoài anh ra thì cũng chẳng có ma nào thèm em đâu." Nguyên Tích đắc ý dào dạt tuyên bố.

La Tiểu Lâu đã chẳng còn hơi sức biện luận với hắn nữa, cậu nhắm mắt, không lâu sau, chìm vào giấc ngủ.

Nguyên Tích nghiêng đầu nhìn một chút, rồi kéo La Tiểu Lâu về phía mình, ôm chặt.

Sáng sớm ngày hôm sau, La Tiểu Lâu mệt mỏi rã rời cùng Nguyên Tích lên tầng hành chính. Tuy toàn bộ vết tích trên người đã bị đánh tan sau buổi trị liệu sáng, nhưng miệt mài quá đúng là không thể chấp nhận được, tiêu hao thể lực chết đi mất.

Hai người trình bày rõ mục đích đến. Giáo sư bên trong lăng lăng nhìn Nguyên Tích một hồi, nếu như nhớ không lầm, cách đó không lâu, ban lãnh đạo cao cấp nhà trường còn phải bàn bạc làm thế nào để thực hiện công tác tư tưởng cho Nguyên Tích, khiến cậu ta chọn một chế tạo sư cơ giáp khác.

Đây cũng là sự coi trọng của học viện đối với cậu sinh viên ưu tú của khoa cơ giáp này, thậm chí bọn họ còn lập hẳn ra một loạt kế hoạch hết sức trau chuốt nhằm thuyết phục Nguyên Tích.

Nhưng hiện tại, La Tiểu Lâu đã trở thành đệ tử của Nghiêm đại sư, thế này thì học viện còn có thể can thiệp vào được nữa hay không?

Giáo sư hướng dẫn đầu đổ mồ hôi, nói với Nguyên Tích đang thúc giục nhìn mình: "Các em chờ nhé, để tôi đi lấy chip điều lệ."

Sau khi trốn vào trong phòng, giáo sư hướng dẫn lập tực liên lạc trực tiếp với máy thông tin của hiệu trưởng.

Nghe xong tình huống do giáo sư hướng dẫn báo cáo lại, hiệu trưởng sáng sớm bị quấy rầy chỉ trầm ngâm trong chốc lát, rồi nói: "Không cần phải xen vào hai đứa nó, cứ để tụi nó ký Hiệp Nghị Tương Trợ Lệ Thuộc."

Giáo sư hướng dẫn lúc này mới thả lỏng, điều chỉnh nét mặt, ra phòng ngoài, đưa một con chip màu bạc cho Nguyên Tích đang sốt ruột không thôi.

Nhận con chip, Nguyên Tích cắm vào máy thông tin của mình trước tiên, ấn dấu vân tay, sau khi con chip phát ra một ánh huỳnh quang nhàn nhạt thì lấy ra, đưa cho La Tiểu Lâu. La Tiểu Lâu cũng bắt chước làm theo, chính thức ký kết Hiệp Nghị Tương Trợ Lệ Thuộc với Nguyên Tích.

Từ giờ trở đi, bọn họ đã trở thành chiến binh cơ giáp và chế tạo sư cơ giáp tương trợ lệ thuộc dưới quyền pháp luật.

Sau khi chiến binh cơ giáp và chế tạo sư cơ giáp đầu tiên xuất hiện, cả trường gần như rúng động.

Chiến binh và chế tạo sư sau khi chính thức ký kết Hiệp Nghị Tương Trợ Lệ Thuộc không phải là không thể hủy bỏ Hiệp Nghị, nhưng nếu muốn hủy bỏ, chỉ khi nào đôi bên cùng đồng ý mới có thể hủy, nếu một bên cưỡng chế hủy bỏ, Hiệp Nghị Tương Trợ Lệ Thuộc sẽ tự động áp dụng nghiêm phạt tương ứng, mà nghiêm phạt này sẽ ảnh hưởng đến cấp bậc gen.

Một người cưỡng chế hủy bỏ Hiệp Nghị ba lần, gen sẽ bị giảm xuống một cấp, đây là điều mọi người không thể chấp nhận được.

La Thiểu Quân nhìn tin tức trong máy thông tin, nhíu mày nhìn về phía La Thiểu Thiên, nói: "Chậm một bước rồi, thật không ngờ Nguyên Tích lại đồng ý thỉnh cầu của La Tiểu Lâu nhanh như vậy. Không thể không nói, chúng ta đã xem nhẹ nó rồi. Tên này, thực sự rất thủ đoạn."

La Thiểu Thiên nhìn ra ngoài cửa sổ, không nói gì thêm, chỉ là trong mắt thoáng hiện lên một tia tiếc nuối.

"Anh biết em chắc chắn không đồng ý khiến La Tiểu Lâu cưỡng chế hủy bỏ Hiệp Nghị, nói như vậy cũng dễ động đến Nguyên Tích. Có lẽ, những tính toán này của anh đã làm em khó chịu, nhưng mà Thiểu Thiên, anh hy vọng em có thể hiểu, anh chỉ là dưới tình huống điều kiện cho phép, cố gắng hết mức trợ giúp mẹ và La gia." La Thiểu Quân bình tĩnh nhìn La Thiểu Thiên, từ tốn nói.

"Em biết." La Thiểu Thiên ngắt lời, khóe miệng nhếch lên thành một nụ cười châm chọc, "Anh, anh sắp vào quân đội rồi."

La Thiểu Quân mỉm cười, "Con đường sau này của anh đã sớm được lập kế hoạch tốt rồi, như vậy, tiếp theo em có dự định gì không, chọn ai là chế tạo sư cơ giáp? Hợp tác với người kia?"

La Thiểu Thiên duỗi đôi chân dài, đứng dậy khỏi ghế sô pha, vừa đi ra ngoài vừa nói: "Chẳng chọn ai cả. Có thời gian quan tâm em, không bằng quan tâm một chút đến lão nhị của La gia kia kìa." Lão nhị của La gia trong lời của La Thiểu Thiên là chỉ người con nuôi – La Thiểu Phàm, La Thiểu Phàm lớn tuổi hơn cậu ta, ít tuổi hơn La Thiểu Quân.

Mà La Tiểu Lâu lại lớn hơn La Thiểu Thiên, ít hơn La Thiểu Phàm, nếu ngày ấy La Tiểu Lâu ở lại La gia, có lẽ sẽ trở thành lão tam của La gia.

Theo sau Hiệp Nghị Tương Trợ Lệ Thuộc của La Tiểu Lâu và Nguyên Tích, học viện khích lệ, các chiến binh và chế tạo sư cơ giáp bắt đầu tổ hợp.

Điều khiến La Tiểu Lâu dở khóc dở cười chính là, Điền Lực đau khổ theo đuổi mỹ nữ chiến binh cơ giáp không có kết quả, đang chịu đả kích vì 7love, bèn đồng ý đại lời mời của một chiến binh cơ giáp. Mà điều khiến người ta nổ mắt đom đóm hơn nữa là, chiến binh cơ giáp đó lại chính là sinh viên của lớp 1, Mộ Thần. sặc!

Athes trợn mắt há hốc mồm nhìn Điền Lực, cậu cứ nghĩ rằng mình sẽ tiếp nhận cái tên chả ai thèm này, thật không ngờ tên này lại đụng trúng phận phân chó.

Mà cô bạn chế tạo sư cơ giáp chung nhóm trước kia còn đang tha thiết nhìn Athes, chị cậu đã nỗ lực tác hợp, nhưng Athes vẫn suy nghĩ đôi chút, cậu với cô bạn kia thật sự không hợp, vì không muốn làm lỡ chuyện người ta nên cuối cùng cậu từ chối.

Mọi người trong lớp 10 cứ như con gà bị cắt tiết, hai người trong lớp họ đã được lớp 1 chọn! Sinh viên lớp 10 lần này nhất định sẽ tìm được chiến binh cơ giáp để tương trợ lệ thuộc dễ dàng hơn hồi xưa cho mà xem.

Đương nhiên, Nguyên Tích thì không nói làm gì, chí ít La Tiểu Lâu bây giờ còn là đệ tử của Nghiêm đại sư tên tuổi. Hầu như các chiến binh cơ giáp ai cũng đều cho rằng Mộ Thần bị chập mạch, nên mới đi chọn một tên như Điền Lực.

Trong khoảng một thời gian ngắn tiếp theo, các chiến binh cơ giáp đều cẩn trọng chọn lựa chế tạo sư cơ giáp cho mình. Lăng Tự chọn Dương Kha. Ban đầu đau tim muốn chết, Trạch Nhã đặt hy vọng với La Thiểu Thiên nhưng lại lần nữa thất vọng. Trước mặt mọi người, La Thiểu Thiên tuyên bố tạm thời sẽ không chọn chế tạo sư cơ giáp. Trạch Nhã không còn cách nào khác, cuối cùng đành chọn Mã Lượng đứng thứ tám trong khoa cơ giáp.

Với việc này, Trang Dịch từng cùng nhóm với Trạch Nhã chỉ mỉm cười, mọi người hỏi thăm cũng đều không nhắc tới việc này. Trạch Nhã coi trọng danh tiếng, cô nàng cho rằng, thứ 8 nghe êm tai hơn thứ 10.

Ban đêm, cùng ngày ký kết Hiệp Nghị, La Tiểu Lâu lên mạng, đi gặp vị đại sư kia.

Hôm nay vừa đúng thứ Tư, Bless đã có mặt. La Tiểu Lâu ban đầu định một mình nói chuyện với đại sư về tình hình, không ngờ đại sư đang bận bịu sửa sang đồ đạc. Không kiên nhẫn được, La Tiểu Lâu bèn nói thẳng trước mặt hai người họ, không lấp liếm điều chi.

La Tiểu Lâu thực sự hết cách, nói hết tình huống của mình. Đầu tiên cậu trịnh trọng xin lỗi, sau đó nói cậu vừa làm thêm vừa học ở chỗ thầy giáo quả thực được không ít thứ. Mà hiện tại thầy giáo có ý định nhận cậu làm đệ tử, cậu thực sự không thể từ chối. Xin đại sư tha lỗi cho, cũng như trục xuất cậu.

Nói xong, La Thiểu Lâu thấp thỏm nhìn đại sư bên cạnh bàn, còn Bless thì đang nhàn nhạt liếc mắt nhìn cậu.

"Cậu nghiêm túc?" Đại sư rốt cục cũng ngừng việc, ngẩng đầu, trừng mắt nhìn La Tiểu Lâu.

"Vâng ạ, lúc đầu em thực sự không đoán trước được tình huống này, vô cùng xin lỗi đại sư, lúc trước, em bái sư cũng suy nghĩ rất nghiêm túc." La Tiểu Lâu cúi đầu nói.

Trong phòng im lặng một hồi lâu, đại sư kia bỗng nhiên cất tiếng: "Nếu cậu không nói thì tôi cũng sẽ chẳng biết."

La Tiểu Lâu lưỡng lự: "Nếu em không nói, như vậy là không tôn trọng với đại sự và sư phụ kia."

Đại sư hừ một tiếng, "Coi như cậu còn biết thức thời. Tôi vốn định chờ thêm một chút nữa, theo dõi tình hình học hành của các cậu, sau một thời gian mới chính thức nhận các cậu là học trò. Hôm nay cậu đã nói đến vấn đề này, vậy thì cùng giải quyết."

Đại sư đứng dậy, đi tới trước mặt hai người, nói: "Bless, tôi chính thức nhận cậu làm học trò."

Bless sững sờ, cúi đầu: "Vâng."

Đại sư lạnh lùng quét mắt về phía La Tiểu Lâu, thay đổi tâm trạng, cuối cùng không cam lòng mà nói: "Về phần cậu, trước tiên hãy cứ là đệ tử trên danh nghĩa, lúc nào suy nghĩ cẩn thận xong, vứt ông sư phụ kia đi, chính thức bái sư, nhập môn chúng tôi." Chết tiệt, rốt cuộc là tên nào dám đối nghịch với ông đây!

La Tiểu Lâu đổ mồ hôi, muốn nói gì đó nhưng nhác thấy vẻ mặt của đại sư, cuối cùng lại chẳng dám hé răng nữa. Dù sao thì cũng chỉ là đệ tử trên danh nghĩa, không phải là đệ tử chính thức, cũng sẽ chẳng theo thầy học, rất ít người vừa ý được ông này.

Trước khi đi, có lẽ thấy tinh thần của cậu không được ổn lắm, Bless nhìn La Tiểu Lâu một cái, dùng âm thanh chỉ có hai người nghe được, nói: "Cậu làm vậy không có gì sai cả, phong cách của Nghiêm đại sư thực sự hợp với cậu hơn."

La Tiểu Lâu chấn động, kinh ngạc nhìn Bless. Cậu ta biết mình là ai!

Mặc dù đã từng gửi đồ trên internet qua đường bưu điện, nhưng Bless chỉ dùng tên trên mạng gửi cho La Tiểu Lâu, mạng sẽ tự động chuyển đồ tới cho cậu, vậy nên Bless căn bản không thể biết cậu là ai.

Nhưng hiện tại cậu ta lại nói ra những lời này, chỉ có thể sáng tỏ, Bless là người bên cạnh, ít nhất cũng là người học cùng trường.

75. Chương 75

La Tiểu Lâu rất kinh ngạc. Đêm đó, cậu đóng vai Sherlock Holmes một phen, cùng với sự hỗ trợ của 125, liệt kê một loạt.

Sau khi phân tích tỉ mỉ, La Tiểu Lâu cho rằng, người có khả năng nhất là Mộ Thần và La Thiểu Thiên.

Tính cách của Bless, trầm tĩnh, thấp thoáng có phần kiêu ngạo, điểm ấy cả Mộ Thần và La Thiểu Thiên đều giống nhau. Tất nhiên, trong suy nghĩ của La Tiểu Lâu, Mộ Thần tiếp xúc ít hơn, nhưng cậu cũng không thể tưởng tượng ra nổi một La Thiểu Thiên kiêu căng và tự phụ lại tự mình đi học chế tạo cơ giáp.

Có điều, La Thiểu Thiên không chọn chế tạo sư cơ giáp, nên cũng có vài phần khả năng.

Vừa nghĩ đến chuyện thiếu gia nhà họ La lén đi học chế tạo sư cơ giáp, La Tiểu Lâu cảm thấy vừa sảng khoái lại vừa , thậm chí trong đầu còn thầm nảy lòi ra một câu chuyện màu mè đầy hỗn tạp: một cậu ấm con nhà giàu không muốn người ta biết, cha mẹ nghiêm khắc chỉ cưng chiều đứa con trai cả, không tán đồng và ủng hộ niềm yêu thích của người con trai thứ, còn không cho tiền tiêu vặt, đủ loại khắt khe vì vậy, cậu chàng tuy lạnh lùng nhưng tự tôn rất cao đó buộc lòng phải kiên trì tự lên mạng học hỏi —— đúng là rất đáng thương.

Tất nhiên, nếu lúc đó Bless không nói với cậu những lời này, có thể cậu đã đoán là Dương Kha rồi. Nhưng trên thực tế, Dương Kha tuyệt đối sẽ không nói với cậu lấy một từ.

Mà 125 thì lại đánh cuộc có thể đó là Nguyên Tích hoặc Lăng Tự hơn. La Tiểu Lâu nghe được luận điệu đó thì suýt nữa nhảy dựng lên.

Đêm đó, tuy cảm thấy suy nghĩ của 125 — nếu một bộ não nhân tạo cũng biết tính toán — rất không đáng tin, nhưng cậu vẫn dự định sẽ theo dõi cẩn thận nhất cử nhất động của Nguyên Tích.

Buổi tối, Nguyên Tích cầm đuôi con Bá Vương Long màu xanh với đôi mắt nhấp nháy đang lén lút bò lên giường, hòng ý đồ ngủ chung với La Tiểu Lâu ném vào phòng nhỏ. Đã một giờ rồi! Hắn đã thoát mạng về, nhưng một chủ một tớ này vẫn còn đang chụm đầu vào nhau thì thầm bàn bạc cái gì hả!

Tiếp đó, sau khi Nguyên Tích lôi kéo La Tiểu Lâu như vậy như vậy, hắn phát hiện, bởi vì vấn đề tư thế mà La Tiểu Lâu lúc nào cũng đỏ mặt ngượng ngùng, không dám nhìn mình, vậy mà giờ cậu lại đang lặng lẽ nhìn hắn suốt.

Nguyên Tích kinh ngạc nhìn La Tiểu Lâu, giật mình, đang định khích lệ La Tiểu Lâu vài câu, tiện thể yêu cầu về sau thay đổi nhiều phúc lợi thì đột nhiên cậu hỏi: "Anh… ừm… Anh nghĩ thế nào về chế tạo sư cơ giáp, anh cảm thấy Nghiêm đại sư thích hợp với em không…"

Trong nháy mắt sắc mặt của Nguyên Tích tối sầm lại, ánh mắt đen kịt không vui, tức giận nói: "Anh đã nói rồi, em bái sư ai không thành vấn đề, cho dù về sau em có vô dụng thế nào, không ai cần nữa, anh không phải đã miễn cưỡng chấp nhận em rồi sao." Nói xong, Nguyên Tích kéo La Tiểu Lâu vào lòng, thô bạo hôn lên môi cậu, ngăn chặn cái miệng của cậu lại.

Lúc La Tiểu Lâu giãy dụa chuẩn bị mở miệng một lần nữa, tay Nguyên Tích bỗng vân vê trước ngực cậu, động tác mạnh hơn, sau đó vừa di chuyển vừa tàn bạo mà hỏi: "Thảo luận vấn đề vô dụng này, chi bằng em nói cho anh biết, anh đang làm cái gì?"

La Tiểu Lâu hoàn toàn choáng váng, đại ca, anh xem nhiều GV quá rồi hả… Hỏi cái này —— câu hỏi này thì cậu trả lời thế nào được chứ.

Phát hiện La Tiểu Lâu im lặng không nhúc nhích, Nguyên Tích đẩy đẩy cậu, giục: "Nói mau."

"À… Ừm… Em không…" Sắc mặt La Tiểu Lâu đỏ bừng, dứt khoát ôm chầm lấy Nguyên Tích, chôn đầu vào lồng ngực hắn.

Nguyên Tích híp mắt, động tác càng thêm kịch liệt. Hiệu quả cũng rất rõ ràng. Sau đó, La Tiểu Lâu gần như mặt đỏ tim đập mặc kệ Nguyên Tích dư thủ dư cầu, muốn nói gì thì nói, muốn làm gì thì làm, chẳng có tinh lực để nghĩ sang chuyện khác nữa.

dư thủ dư cầu: có nghĩa là cần gì thì cứ lấy.

Hôm sau lúc rời giường, La Tiểu Lâu đau khổ tỉnh lại vì sai lầm của ngày hôm qua, đồng thời thầm nghĩ, Nguyên Tích không thể là Bless…

Thế mà, buổi chiều tan học cùng ngày, La Tiểu Lâu phát hiện, ông trời thỉnh thoảng cũng biết đường quan tâm cậu cơ đấy.

Nguyên Tích vừa chiếu theo thỉnh cầu của La Tiểu Lâu đến cửa hàng tổng hợp Tinh Hà, vừa nói: "Anh đã đăng ký tham gia Giải thi đấu Cơ giáp, cho nên, bắt đầu từ ngày mai, anh sẽ đến câu lạc bộ luyện tập, có lẽ mỗi ngày 7h30 mới về được, đợi anh về thì ăn cơm."

La Tiểu Lâu bất ngờ, lập tức không kiềm chế được, nhe ra 8 cái răng: "Giải thi đấu Cơ giáp? Mỗi ngày bảy rưỡi? Thật không, đúng là thật —— vất vả." La Tiểu Lâu nuốt mấy từ 'thật tốt quá' vào bụng, đồng thời ho khan một tiếng, cố gắng thay đổi giọng điệu vui mừng thành cổ vũ quan tâm, phải thật đạt nếu không sẽ rước lấy sự nổi khùng của Nguyên Tích.

Nguyên Tích liếc mắt nhìn cậu, không đáp lại.

La Tiểu Lâu nghiêm trọng chột dạ, nghi ngờ liệu Nguyên Tích đã nhìn ra tâm tư của mình rồi hay không —— nhân lúc chưa quá muộn, quyết định bù đắp thêm một chút, hỏi: "Chuyện đó, Giải thi đấu Cơ giáp lúc nào thì bắt đầu?"

"Nửa năm sau, dự tuyển thi đấu vào thời gian nghỉ hè." Nguyên Tích thoáng nhìn La Tiểu Lâu, rốt cục không nhịn được mà nói: "Lúc dự thi anh sẽ dẫn em đi cùng, em tốt nhất là nên biết tự giác việc đó, em là chế tạo sư cơ giáp của anh."

"… Tất nhiên rồi, làm sao mà em quên được chứ." Giọng điệu hưng phấn của La Tiểu Lâu trong nháy mắt giảm xuống vài độ.

125 đang ngồi ở ghế sau chìm đắm trong trò chơi điện tử bỗng nhiên ngẩng đầu lên, mắt tỏa sáng lấp lánh nhìn hai vị chủ nhân, dùng cái đuôi chọt chọt lưng ghế dựa của La Tiểu Lâu: "Tui cũng mún đi."

"Được, tao hứa sẽ cho mày đi." La Tiểu Lâu nói, đồng thời tự an ủi mình, coi như đi xem miễn phí thi đấu cơ giáp vậy.

Tối đó, sau khi ăn xong, 125 vẻnh đuôi theo La Tiểu Lâu vào phòng thí nghiệm. Thấy Nguyên Tích không nối gót đi theo, nó bèn cúi đầu sờ soạng túi áo T–shirt, rồi móc ra một bức thư, đưa cho La Tiểu Lâu.

"Gửi cho tao á?" La Tiểu Lâu nghi ngờ hỏi, sau đó mở bức thư, bên trong là một con chip gói kín, bên ngoài bức thư có dòng chữ: Thư mời của Giải thi đấu Cơ giáp, người nhận —— 521.

"521? Cái gì vậy? Đừng nói là Giải thi đấu Cơ giáp gửi cái này qua bưu điện cho mày, còn nữa, đây đâu phải tên của mày, bọn họ đang làm trò cười à?" La Tiểu Lâu không dám tin, nhìn lá thư đó.

"Đương nhiên bọn họ sẽ không mời tôi rồi, mà thực ra, đó là gửi cho cậu, tôi nặc danh đăng ký tham gia Giải thi đấu Cơ giáp cho cậu mà." 125 cúi đầu đứng trên bàn thực nghiệm, chân trái chà chân phải, len lén liếc mắt nhìn La Tiểu Lâu, nói: "Để không bại lộ thân phận của cậu, tôi còn cố ý giả danh, tên này cũng không tệ ha."

La Tiểu Lâu đen mặt, nghiến răng nghiến lợi: "Tao chẳng cảm thấy đổi ngược tên của mày đẹp tí nào cả, với lại tao chưa bao giờ nói là sẽ tham gia Giải thi đấu Cơ giáp lần này."

Ném thư mời sang một bên, La Tiểu Lâu lấy con chip tài liệu ra, chuẩn bị tiếp tục học.

125 bất mãn mở to hai mắt mà nhìn, hét lên, "Này, 125 thì có mấy chữ số, nó đẹp thế còn gì, cậu đừng có mà tức giận bôi nhọ tên của tôi. Còn nữa, việc này thì có gì mà tức giận, cậu biết tôi làm vậy là cũng muốn tốt cho cậu cơ mà."

"Tao biết tao phải nâng cao năng lực điều khiển cơ giáp, dẫu sao thì tao vẫn phải đi cứu chủ nhân của mày. Nhưng bây giờ mày đăng ký tham gia Giải thi đấu Cơ giáp cho tao, thực ra là muốn tìm tuyển thủ khác tìm cảm giác tồn tại chứ gì? Mày nghĩ tao vừa ló ra đã bị quật cho te tua thì rất vinh quang hả?" La Tiểu Lâu thuận miệng nói qua quít: "Được rồi, tao bắt đầu bận đây, mày có thể ra chỗ khác mà chơi."

"Hóa ra là cậu tự ti, cậu cứ yên tâm." 125 nắm hai tay trước ngực, đôi mắt lấp lánh, bày ra điệu bộ 'tôi hiểu nỗi khổ tâm của cậu rồi', nói: "Tôi đã biết trước rồi! Cho nên, tôi đã nhân tiện đăng ký cho cậu tham gia một câu lạc bộ cơ giáp, đó là câu lạc bộ tốt nhất Liên bang – Hào Quang, suốt 6 tháng, cậu đều có thể đi luyện tập phân bộ ở tinh cầu An Tắc."

"Tao thực sự rất không yên tâm, mà chờ chút, câu lạc bộ Hào Quang?" La Tiểu Lâu nhăn mày, nếu cậu nhớ không lầm, câu lạc bộ Nguyên Tích tham gia chính là nơi này.

"Cậu khỏi phải lo là sẽ đụng phải Nguyên Tích, tôi đã kiểm tra rồi, trong câu lạc bộ Hào Quang, chiến binh cơ giáp dựa theo đẳng cấp và năng lực cá nhân sẽ huấn luyện ở nhóm sơ cấp, nhóm trung cấp và nhóm cao cấp. Tôi nghĩ cậu và Nguyên Tích sẽ không chạm mặt nhau đâu, không cần phải cảm tạ tôi đâu." 125 đắc ý nói.

La Tiểu Lâu nhìn chằm chằm 125 đang ngẩng đầu lên đòi biểu dương, cảm thấy có một dự cảm không lành. Sau đó, cậu đặt tài liệu trong tay xuống, lạnh lùng hỏi: "Vậy là, mày đăng ký cho tao tham gia vào câu lạc bộ cơ giáp tốt nhất của Liên bang, mất bao nhiêu tiền?"

125 từ từ nhích thân thể to béo của mình về phía sau, nhỏ giọng hết mức mà nói: "Thực ra là cũng không nhiều lắm đâu. Cậu biết mà, những câu lạc bộ cơ giáp như thế này tuy phải tốn một số tiền đáng kể, nhưng cơ sở vật chất thì siêu tốt, có thể cung cấp cho cậu những thứ mà tiền không thể mua nổi, ví dụ như nâng cao cấp tốc năng lực chẳng hạn..." Mấy câu sau, nghe thế nào mà cứ như đang quảng cáo í.

La Tiểu Lâu hít một hơi thật sâu, lập tức giơ cổ tay lên, kiểm tra số dư tài khoản. Rồi cậu há hốc miệng, gần như muốn nổi trận lôi đình.

La Tiểu Lâu một tay tóm lấy 125, một tay chỉ vào máy thông tin, quát: "Mày giải thích cho tao ngay, tại sao tài khoản của tao chỉ có 5,000?! Mày đừng có nói tham gia câu lạc bộ cần 53 triệu nhá!"

125 cố sức giãy dụa: "Đừng kích động được không, chí ít thì buông tay ra đã! Thẻ vàng hội viên của câu lạc bộ Hào Quang cần 200 triệu đồng Liên bang, thẻ bạc cần 100 triệu, chỉ có thẻ thông thường là 50 triệu thôi. Ban đầu tôi định xin thẻ vàng hội viên cho cậu cơ, ay dà, nếu cậu có nhiều tiền thì tốt rồi."

La Tiểu Lâu hít sâu một hơi nữa, tự nói với mình và bộ não nhân tạo quá mức tích cực là không sáng suốt, sau đó mới rít lên: "Lập tức rút tiền lại cho tao! Dù huấn luyện thì tao cũng sẽ đăng ký tham gia câu lạc bộ hạng trung." Cậu không hào phóng đến mức vung tiền như rác, chuyện này và chuyện mua nguyên liệu là khác nhau, chí ít nguyên liệu cậu còn thấy thực sự.

Hiện giờ cậu đã có phần thông hiểu phụ huynh của những thằng nhóc hỗn láo, quan trọng là, lực phá hoại của những thằng nhóc không nghe lời đó còn thua xa 125, đích xác là phá sản rồi. Kinh khủng hơn là, cái bộ não nhân tạo này không những còn có thể dễ dàng xâm nhập vào máy thông tin và mạng internet của cậu, mà còn sử dụng tài khoản của cậu như thế.

"Nhưng, nhưng mờ, câu lạc bộ không trả lại tiền." 125 ôm lấy cánh tay cậu, lắp ba lắp bắp.

La Tiểu Lâu nhắm mắt, kiềm chế xúc động bạo hành gia đình, cậu biết 125 sốt ruột nâng cao năng lực cho cậu, nó đã phải đợi một mình trong một thời gian quá dài rồi.

Bỏ đi, coi như chính cậu tự đăng ký tham gia Giải thi đấu Cơ giáp vậy, đây nhất định là trừng phạt của ông trời với cậu vì cái tội sáng nay đã cười thầm trên nỗi đau của Nguyên Tích…

La Tiểu Lâu cất con chip, xoay người đi ra ngoài.

"Chờ đã, tôi nhận sai với cậu, cậu có thể trừng phạt tôi, cậu —— cậu sẽ đi chứ?" 125 ở phía sau run rẩy gọi lại.

"Tao sẽ tham gia Giải thi đấu Cơ giáp, cũng sẽ đi câu lạc bộ, nhưng nếu mày còn dám đụng đến tài khoản của tao mà không nói một tiếng, tao tuyệt đối sẽ không chế tạo hộp năng lượng cho mày nữa đâu, tao cam đoan với mày đấy." La Tiểu Lâu nói mà không quay lại nhìn.

"… Tôi cam đoan." Phía sau vang lên tiếng nói yếu ớt không đủ sức lực.

La Tiểu Lâu về thẳng phòng ngủ, cậu cần đặt lại kế hoạch của nửa năm sau, nếu đã đăng ký, còn mất nhiều tiền như vậy để tham gia câu lạc bộ cơ giáp, vậy thì cậu phải chuẩn bị cho thật tốt, để tham dự giải thi đấu cơ giáp.

Tuy cứ nghĩ đến số dư tài khoản là lại thấy ruột thịt đau buốt, nhưng cũng may là bây giờ kiếm tiền nuôi gia đình với cậu đã không thành vấn đề, hơn nữa, tiền đi ra ngoài mới có thể kiếm thêm nhiều trở về.

Từ một góc độ khác mà nói, tham gia Giải thi đấu Cơ giáp, thực sự làm cho người ta cảm thấy nhiệt huyết sôi trào. Nghe nói, chỉ cần vào top 50 là sẽ có thưởng.

76. Chương 76

C BỘ…

La Tiểu Lâu nằm trên giường, nghĩ đến chuyện nửa năm sau mình sẽ tham gia giải thi đấu cơ giáp, lật qua lật lại mà mãi không ngủ được. Cậu là kiểu người làm chuyện gì cũng đều lên kế hoạch chu đáo từ trước, trong hai ngày cậu có thể đọc hoàn chỉnh một quyển sách, sau đó bình tĩnh vào trường thi, hoàn toàn không có áp lực. Nhưng nếu không đọc sách thì cảm thấy rất khó chịu, không thoải mái.

Hiện tại cậu hoàn toàn không có kinh nghiệm trên phương diện thao tác cơ giáp thực tế, chỉ mới luyện tập mô phỏng theo Nguyên Tích. Theo lý thuyết, luyện tập mô phỏng có thể ứng dụng một phần vào hiện thực, song, nếu loại kinh nghiệm này mà mang đi thi đấu thì không thể nào mà đọ nổi với người đã từng thực sự điều khiển cơ giáp chiến đấu được.

Nếu đã quyết định tham gia giải thi đấu, vậy thì từ giờ trở đi nhất định phải nắm chắc thời gian tập luyện, nửa năm sau, biết đâu có thể luyện ra một dạng nào đó.

Cho dù — cho dù chỉ có thể thi đấu mấy trận, nhưng cũng coi như giấc mộng của cậu đã được trọn vẹn.

Nghĩ tới đây, tâm tình lo lắng suy nghĩ cả đêm giảm bớt chút ít. Đúng, La Tiểu Lâu thầm hạ quyết tâm, đàn ông là phải chiến đấu, vậy mục tiêu sẽ là —— không được thua trận đầu tiên! Nếu không thì sẽ hộc máu mất, chết tiệt, 50 triệu đó!

Thứ Hai đến thứ Sáu có thể tìm thời gian đến câu lạc bộ, thứ Bảy Chủ Nhật thì đến chỗ Nghiêm đại sư. Buổi tối cũng có thể lên phòng thí nghiệm trên tầng để lắp ráp linh kiện, việc chế tạo cơ giáo tuyệt đối không thể bỏ lại. Trong mắt La Tiểu Lâu, chế tạo sư cơ giáp là nghiệp chính, còn chiến binh cơ giáp tạm thời chỉ là nghề phụ thôi.

Khi Nguyên Tích thoát mạng trở về, đêm đã khuya, vậy mà hắn phát hiện La Tiểu Lâu vẫn còn đang ôm chăn mở mắt thao láo lăn quan lăn lại. Nhìn La Tiểu Lâu, Nguyên Tích từ phía sau lấy chăn trùm kín cậu, rồi kéo vào lòng.

Đèn trong phòng tối sầm, 125 vẫn đang ngây ngẩn cũng cúi đầu, rời khỏi cửa phòng nhỏ, trèo lên giường em bé. 125 nhìn con nhồi bông Bá Vương Long màu đỏ, bỗng nhiên há miệng cắn vào mõm nó mấy cái, cuối cùng vo tròn lấy, ngủ khì khì.

Ngày hôm sau, La Tiểu Lâu rời giường rất sớm, vào bếp. Khi trong phòng đã tỏa mùi trứng chiên và sữa nóng, Nguyên Tích cũng từ phòng ngủ bước ra.

"Đúng là huyền diệu, cuối cùng anh cũng đúng giờ." La Tiểu Lâu vừa đặt điểm tâm lên bàn, vừa cảm khái.

"Ừ, từ lúc sống với em quen dậy sớm rồi." Nguyên Tích xoa xoa dạ dày bị mùi hương dụ dỗ, vô cùng tự nhiên mà nói.

La Tiểu Lâu lườm Nguyên Tích, nhất thời không biết nói gì cho phải. Có điều, từ cuối tuần có thể thấy được, người này quả thực rất thích ngủ nướng, đương nhiên là ngủ cũng rất muộn.

Phát hiện La Tiểu Lâu vẫn nhìn mình, Nguyên Tích ngập ngừng, hỏi: "Có muốn mua một người máy gia dụng không? Thông thường thì người máy gia dụng lúc nào cũng nhiệt tình dài dòng nhưng làm việc lại rất linh hoạt, vậy mà vẫn có trường hợp ngoại lệ." Nói thế, ánh mắt Nguyên Tích quan sát khắp mọi nơi, phát hiện không thấy con Bá Vương Long màu xanh vướng víu mọi ngày đâu nữa.

La Tiểu Lâu cười, lắc đầu, "Mấy thứ đó không dùng được bao lâu, hơn nữa khẩu vị thức ăn do người máy nấu không bằng do mình làm." Hiếm à nha, Nguyên Tích tự dưng lại chú ý tới chuyện này.

Nguyên Tích giải quyết trứng chiên và chân giò hun khói, sau đó cầm cốc sữa lên, nhếch lông mày nhìn cậu: "Chẳng lẽ em không định dạy bảo huấn luyện tên người máy gia dụng kỳ quặc của mình sao? Rốt cục nó có tác dụng gì không đấy."

La Tiểu Lâu quay đầu nhìn lướt qua cánh cửa căn phòng nhỏ, nhún vai: "Nó vẫn có ích mà…" Tuy phá gia, nhưng cũng giúp được không ít việc.

"Thế em muốn suốt ngày chạy tới chạy lui, còn nó chỉ để làm cảnh hả?" Nguyên Tích hỏi ngược lại, đồng thời đẩy cái cốc tới, ý bảo thêm một cốc nữa.

"… Nhà có trẻ con toàn thế mà." Tuy vẫn còn đang tức 125, nhưng thấy nó bị người khác chê bai, La Tiểu Lâu cũng không nhịn được bắt đầu phản bác.

Trẻ con? Sữa trong miệng Nguyên Tích phụt hết ra ngoài, đây là lần đầu tiên hắn thất thố trên bàn cơm như thế này. Nguyên Tích trợn mắt nhìn La Tiểu Lâu, lắp bắp: "Trẻ —— trẻ con? Em, em nghĩ quá xa rồi đó!"

La Tiểu Lâu khó hiểu nhìn Nguyên Tích đang đỏ bừng mặt, không vui lắm mà nói: "… Nói đại thôi mà." Mẹ nó, Nguyên Tích sẽ không đợi cậu kết hôn sinh con còn mang con giúp hắn nữa chứ!

Nguyên Tích nhìn La Tiểu Lâu với ánh mắt quái dị, đang định nói thì máy thông tin trên cổ tay hắn chợt kêu lên. Nguyên Tích cúi đầu nhìn, nhíu mày, nhưng vẫn mở máy.

La Tiểu Lâu dọn dẹp xong mọi thứ, lúc ra cửa, cậu nhìn vào cặp mình, viên đá màu xanh lục đã im lặng nằm trong đó. La Tiểu Lâu tiện tay cho nó vào túi áo, sau đó ra ngoài cùng Nguyên Tích.

Nguyên Tích đang hầm hè nói chuyện.

"Đừng có quấy nhiễu anh nữa được không."

"… Đúng, anh đã bảo buổi tối không được, nhưng cũng không phải là sau bữa sáng."

"Nửa đêm liên lạc với em, đó là chuyện quan trọng, em đương nhiên phải giúp anh nghĩ ra cách chứ…"

La Tiểu Lâu dỏng tai nghe, không khỏi có chút đồng tình với người trong máy thông tin, xem ra kẻ phải chịu áp bách của Nguyên Tích không chỉ có một mình cậu.

Sau khi Nguyên Tích nói chuyện xong, đóng máy thông tin, La Tiểu Lâu không kìm được bèn hỏi: "Chẳng lẽ anh không thấy mình quá bá đạo độc tài sao?"

Nguyên Tích dừng lại hai giây, tựa hồ nhớ ra cái gì đó, rồi nói như đúng rồi: "Thế họ không nên cho anh ý kiến sao, tuy toàn là những ý kiến ngớ ngẩn đần độn…" Trên mặt còn mang theo vẻ 'bọn họ còn làm được gì nữa'.

La Tiểu Lâu giơ tay đầu hàng, "Được rồi, Nguyên Tích bệ hạ." Chúng ta nên tự giác mà vây quanh con mèo kiêu ngạo, và đừng có bất cứ ý nghĩ đổi chỗ.

Nguyên Tích nhìn La Tiểu Lâu, hừ một tiếng, dẫn đầu đi ra ngoài.

Buổi trưa, tuy thời gian gấp gáp, nhưng La Tiểu Lâu và Nguyên Tích vẫn cứ theo lẽ thường mà gặp nhau ở nhà ăn của học viện để cùng ăn trưa. Hiện tại hai người đã giống như một cặp chiến binh và chế tạo sư cơ giáp hợp tác lâu năm rồi.

"Hôm nay anh bắt đầu huấn luyện, anh có thể đưa em về trước." Nguyên Tích ưu nhã dùng cơm, ngẩng đầu nhìn La Tiểu Lâu.

Đang vội vội vàng vàng ăn không có một tí hình tượng nào, La Tiểu Lâu dừng lại, cố nuốt miếng cơm trong miệng xuống, nói: "Không cần, hôm nay em cũng có chuyện."

Nguyên Tích nói, "Vậy thì, trong thời gian huấn luyện anh sẽ cố gắng hết mức mở máy thông tin, có việc thì liên lạc với anh."

Khoảng 4h chiều cùng ngày, sau khi trông chiếc xe huyền phù của Nguyên Tích biến mất xa xa, La Tiểu Lâu cũng đi ra cổng trường. Cậu cúi đầu vội vã đến trạm xe huyền phù miễn phí.

Ngồi trên xe, La Tiểu Lâu mang hai tờ giấy ra bắt đầu nghiên cứu, tờ thứ nhất là những công việc cần chú ý cậu ghi lại, tờ thứ hai là bản đồ lộ tuyến tới câu lạc bộ Hào Quang.

Nửa đường La Tiểu Lâu xuống xe, quẹo vào một cửa hàng tổng hợp khổng lồ. Khi cậu bước ra từ toilet thì đã thay một bộ quần ảo giản dị bình thường, tóc biến thành màu sáng, trên mặt dán một chiếc mặt nạ hơi mỏng, soi gương, gần như hoàn toàn biến thành một người khác.

La Tiểu Lâu hài lòng đi ra ngoài, đây là đồ cậu mua được từ internet tối qua. Khoa học kỹ thuật của xã hội tương lai rất phát triển, thay đổi diện mạo hoàn toàn không thành vấn đề, chỉ có máy thông tin trên cổ tay là không thể thay thế, giống như giấy căn cước của bản thân.

La Tiểu Lâu tiếp tục ngồi xe công cộng huyền phù, đến gần câu lạc bộ Hào Quang thì xuống.

Câu lạc bộ cơ giáp tốt nhất toàn Liên bang, kỳ thực rất dễ tìm. Sau khi xuống xe, La Tiểu Lâu thấy không ít nhà cao tầng lộ đúng tiêu chí hào quang (rực rỡ).

La Tiểu Lâu lặng lẽ lau mồ hôi, chọn một tòa nhà thoạt nhìn hơi khiêm tốn đi vào, chí ít cậu nghĩ Nguyên Tích nhất định sẽ không chọn chỗ này. Tuy hình dáng thay đổi, nhưng vẫn phải cẩn thận để tránh bất cứ khả năng đụng mặt nhau.

Sau khi bước vào cửa chính, La Tiểu Lâu rút tấm thẻ đồng 50 triệu ra, quét ở cửa.

Một nhân viên đi tới, mỉm cười: "Xin mời ngài đến phòng tiếp khách chờ, chúng tôi đã truyền tư liệu của ngài, huấn luyện viên riêng của ngài sẽ nhanh chóng tới."

"Huấn luyện viên riêng?"

"Đúng vậy, ngài là hội viên thẻ đồng của câu lạc bộ Hào Quang, nên sẽ có huấn luyện viên riêng, huấn luyện viên riêng sẽ dựa theo sức lực của ngài mà lập ra kế hoạch tập luyện, nếu ngài cần, huấn luyện viên cũng sẽ ở bên cạnh chỉ đạo." Nhân viên vừa giải thích, vừa mang đồ uống tới cho La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu cảm thán, đúng là tiền nhiều, quả nhiên phục vụ cũng hạng nhất. Không mất 2 phút, ngoài cửa phát ra hai tiếng gõ, sau đó một người trung niên với vẻ mặt nghiêm túc bước vào.

La Tiểu Lâu đứng dậy, người kia gật đầu với cậu: "521 phải không? Tôi là huấn luyện viên của cậu, Lạc Kỳ." Vừa giới thiệu, Lạc Kỳ vừa quan sát học viên ông cần chỉ đạo sắp tới.

Mặt mũi bình thường, hơi gầy, khiến người khác quả thực phải hoài nghi thể lực của cậu ta.

Áo sơmi màu xám nhạt, quần đen, y phục giản dị ngắn gọn, gần như không giống người có đủ khả năng làm hội viên ở câu lạc bộ kiểu này, nhưng có điều, xung quanh cậu thanh niên này toát ra một khí chất ôn hòa vô hại, rất dễ khiến người ta nảy sinh thiện cảm.

La Tiểu Lâu cười nói: "Huấn luyện viên Lạc Kỳ, em là… 521, hôm nay lần đầu tiên đến đây, sau này phải nhờ thầy hao tâm tổn trí."

Lạc Kỳ hài lòng gật đầu, đây là một học sinh dễ gần, sau đó ông nói: "Cậu theo tôi, tuy cậu chọn huấn luyện sơ cấp, nhưng chúng ta cứ thử kiểm tra đẳng cấp tổng thể của cậu trước đã."

Đẳng cấp Lạc Kỳ nói chính là đẳng cấp điều khiển cơ giáp, về phần cấp bậc gen, câu lạc bộ cơ giáp sẽ tuyệt đối không kiểm tra hội viên, vì đây đã thuộc về vấn đề riêng tư cá nhân. Mà cái tên 521 này vừa nhìn đã biết là giả danh, có thể cậu học viên này cũng không muốn bộc lộ danh tính.

La Tiểu Lâu theo huấn luyện viên tới trước phòng huấn luyện ảo. Loại huấn luyện này cậu đã từng làm qua hồi cùng huấn luyện với Nguyên Tích, ứng phó cũng không khó.

Dựa theo ý kiến của Lạc Kỳ, La Tiểu Lâu làm hai tổ luyện tập đơn giản. Sau khi ra khỏi khoang thuyền ảo, cậu đã thấy huấn luyện viên Lạc Kỳ đang cau mày nhìn phiếu điểm trong tay.

Trầm ngâm trong chốc lát, Lạc Kỳ nói: "Rất… bình thường, quả nhiên chủ yếu là huấn luyện sơ cấp, nhưng tốc độ cũng không tệ lắm, điểm ấy sau này có thể trở thành ưu thế của cậu."

La Tiểu Lâu cười, "Thầy khách khí rồi, không chừng cả phổ thông em cũng không đạt được ấy chứ. Nhưng em sẽ nỗ lực nâng cao."

Lạc Kỳ vẫn nghiêm túc không tỏ vẻ gì, nhưng trong mắt lại xuất hiện một tia tán thành. "Được, nền tảng không tốt, nhưng chỉ cần siêng năng huấn luyện thì cuối cùng cũng sẽ nâng cao. Như vậy, hiện tại chúng ta sẽ xem thao tác thực tế của cậu."

Nói xong xoay người mở cánh cửa bên cạnh, bên trong là một sân huấn luyện cơ giáp cực kỳ rộng rãi.

"Cậu dùng cơ giáp câu lạc bộ cung cấp hay của mình?" Lạc Kỳ hỏi.

La Tiểu Lâu ngẩn người, cúi đầu nhìn túi áo, cậu không dùng được cơ giáp khác, chỉ có thể dùng 125. Có lẽ nhận thấy mình còn chưa tha thứ, nên 125 hôm nay đặc biệt im ắng.

Ngón tay vừa mới chạm vào viên đá màu xanh, La Tiểu Lâu phát hiện nó đã dần biến thành màu xanh lam, sau đó, ánh sáng nhàn nhạt trong tay chợt lóe lên, một chiếc cơ giáp cao hơn 10 mét đã đứng ở trước mặt cậu.

Nhìn cơ giáp trước mặt, La Tiểu Lâu và Lạc Kỳ mãi mà không nói được gì. Cuối cùng La Tiểu Lâu đã rõ, 3 triệu còn lại của cậu đã đi đâu. Với câu phụ họa của La Tiểu Lâu, 125 thế mà cũng tự hóa trang cho mình…

Khí thế mỹ lệ bức người trước kia đã bị che giấu, màu xanh nước biển biến thành màu xanh lam thẫm, ngoại hình tinh xảo cũng được sửa lại, không biết rốt cuộc nó làm thế nào mà làm tăng chiều cao và… bề dày. Hiện tại 125 đã cao hơn 10 mét, đồng thời quanh thân trên dưới là một khối cơ thể kiện mỹ, cũng như bên ngoài là một lớp áo giáp dày, tuy đường cong vẫn ưu mỹ trôi chảy như trước, nhưng giờ thoạt nhìn, nó thiên về loại cơ giáp vạm vỡ mạnh mẽ hơn.

Thế này thì cũng quá đủ rồi, ít nhất cũng làm cho người ta cảm thấy uy phong lẫm liệt. Điều khiển La Tiểu Lâu ú ớ nhất chính là, cái mũ giáp sừng trâu Bá Vương Long kia là thế nào! Chả nhẽ nó nghĩ như thế là rất uy phong sao…

Trời ơi, không bẽ mặt thì hơi phí.

Lạc Kỳ cũng lặng lẽ đứng bên cạnh ngắm nghía, tuy trên mặt vẫn là vẻ nghiêm túc, nhưng trong lòng lại rít gào: tỉ lệ này, tạo hình này, phối trí —— này! Tất cả đều rất hoàn mỹ! Tuy cái mũ giáp kia hơi quái đản, nhưng tổng thể mà nói, đây quả thực là một chiếc cơ giáp khiến người ta phải ước ao!

Hơn nữa, hình thể này, thật đúng là không tương xứng với chủ nhân…

Không ngờ một học viên yếu ớt như vậy mà lại sở hữu một chiếc cơ giáp hoàn mỹ đến thế này.

Lúc này, chiếc cơ giáp màu lam đậm hạ bán thân, ngồi xổm xuống. La Tiểu Lâu yên bụng, tên nhóc hỗn láo này coi như còn biết điều, nếu 125 cứ đứng bất động thì chắc cậu trèo lên sẽ khốn khổ lắm đây. La Tiểu Lâu cố gắng tỏ ra chẳng có gì chật vật mà vào khoang điều khiển, nhưng tư thế và động tác hơi vụng về, nên vẫn khiến Lạc Kỳ nhìn mà phải nhíu mày.

Đây là lần đầu tiên La Tiểu Lâu ngồi vào ghế điều khiển trong cơ giáp, cảm giác hoàn toàn bất đồng khi ngồi ở ghế phó, không hề cảm thấy hữu tâm vô lực cùng cực, mà là từng đợt kích động cuồn cuộn.

có nghĩa là có lòng mà không có sức.

Cậu thích chế tạo cơ giáp, nhưng kiểu yêu thích này được hình thành trên cơ sở là do lúc ban đầu cậu muốn làm một chiến binh cơ giáp. Cậu chưa bao giờ từ bỏ giấc mơ chế tạo ra một chiếc cơ giáp cho chính mình.

Cho dù tính cách của cậu có chút —— ờ, biết xem xét thời thế, La Tiểu Lâu kiên định cho rằng, cụm từ này với 'không có khí phách' thích hợp với cậu hơn, nhưng cậu cũng không giống như những lời đồn đãi trong trường lúc đầu, không đúng tí nào: chỉ biết chờ kẻ khác bao dưỡng mình.

Đây là điều La Tiểu Lâu không chấp nhận nhất, cho dù Nguyên Tích có nghĩ như thế nào thì cậu cũng là đàn ông, chẳng lẽ chỉ biết trông chờ giống như đàn bà, được bao dưỡng mà ngay cả một quả trứng cũng không đẻ ra được?

Tình yêu trong xương cốt của cậu với cơ giáp chưa bao giờ thay đổi, cậu muốn điều khiển cơ giáp.

La Tiểu Lâu kích động nhìn chung quanh, khoang điều khiển trong 125 dường như còn rộng hơn rất nhiều so với Vân Thiên, lọt vào tầm mắt là một màu lam nhạt dễ chịu, điểm xuyết thêm mấy đám mây trắng rậm rì giống như trên bầu trời, La Tiểu Lâu nhìn mà cảm thấy hơi đói bụng.

Hơn nữa, ngồi ở bên trong không hề thấy khó chịu, thậm chí cậu còn cảm thấy tinh thần chấn động. Cúi đầu nhìn bàn điều khiển chính trước mặt, hầu hết các phím công năng đều quen thuộc, nhưng xung quanh còn rất nhiều phím ấn khác mà trước đây cậu chưa từng trông thấy.

Đúng lúc này, màn hình trước mặt bắt đầu nhấp nháy, sau đó xuất hiện một dòng chữ: Xin mời chọn lựa, điều khiển bằng tay or ý thức nguyên lực?

La Tiểu Lâu bất ngờ, 125 còn có thể sử dựng ý thức nguyên lực điều khiển? Thảo nào nó nói chỉ dị thú mới có thể điều khiển được nó.

Đúng lúc này, giao diện lựa chọn tự động nhảy vọt qua, sau đó là đủ loại thiết lập điều khiển bằng tay.

La Tiểu Lâu lập tức ngừng quan sát khoang điều khiển, bắt đầu tập trung tinh thần thiết lập tham số.

Thiết lập tham số cơ bản hoàn tất, hệ thống phòng ngự, hệ thống tự kiểm tra, hệ thống quét… hệ thống vũ khí ——

Khi thấy vũ khí phân phối, tay La Tiểu Lâu suýt nữa thì ấn sai phím, đạn photon viễn trình? Cái, cái này, dù cậu chỉ là một chế tạo sư mới nhập môn nhưng cũng đủ hiểu thứ vũ khí này không chỉ tiên tiến mà còn vượt mức quy định!

So với loại đạn hạt nhân mà người bình thường ngửa mặt trông lên, đúng là khủng khiếp!

Súng trường bắn tỉa hạt nhân kép từ xa! La Tiểu Lâu cố nén tiếng kêu kinh ngạc trong miệng xuống. Vũ khí phân phối của chiếc cơ giáp này, có thể dùng nghịch thiên để hình dung rồi…

La Tiểu Lâu lấy tay đè lại trái tim đang đập kịch liệt liên hồi, vũ khí cận trình, ô thứ nhất —— Bên trong trống không, La Tiểu Lâu sửng sốt, vũ khí ô thứ nhất thường là vũ khí chủ nhân coi trọng nhất, cũng là vũ khí tiện dụng nhất, nhưng giờ trống không là sao?

Bỏ qua ô thứ nhất, La Tiểu Lâu xem tiếp, tức thì mắt nổ đom đóm.

Kiếm hợp kim titan lam, là titan lam! Đó là nguyên liệu cấp mười hai trong truyền thuyết. Có người nói, cho dù có ở trên hành tinh cấp A thì nguyên liệu cấp mười hai cũng là vô giá.

…

…

La Tiểu Lâu vẻ mặt chết lặng nhìn đến cuối cùng, rốt cục cũng phát hiện một món vũ khí hợp lí: kiếm hợp kim mặc. Đây là thứ được làm thành từ quặng Mặc, quặng Mặc có độ cứng cực cao, thuộc về nguyên liệu cấp năm, nếu cậu nhớ không lầm, trong đống nguyên liệu lần trước cậu mang về từ tiểu hành tinh có quặng Mặc.

"125, trên người mày lại có đồ có thể mua được trên tinh cầu An Tắc." La Tiểu Lâu không khỏi cảm thán.

"Hiện tại xin hãy gọi là Alpha, kiếm hợp kim mặc và súng viễn trình hạt nhân là hai loại vũ khí cấp thấp nhất chuẩn bị riêng cho cậu, còn lại thì hiện giờ cậu chưa thể dùng." Âm thanh hợp kim lạnh lẽo của 125 vang lên.

La Tiểu Lâu dừng lại, tên này có lẽ chưa nhận ra là mình đã tha thứ cho nó, vẫn còn cáu kỉnh. Hừ, tuy muốn giáo huấn nó một trận nhưng cũng không nên phớt lờ nó quá lâu được. Chờ thêm hai ngày, mình sẽ thuyết giáo 125, tha thứ cho nó vậy.

Tuy tức giận vì chuyện hôm qua, nhưng không có tiếng nói tranh cãi ầm ĩ của 125, quả thực La Tiểu Lâu cảm thấy có phần không quen.

Bên ngoài còn Lạc Kỳ đang chờ, La Tiểu Lâu bắt đầu hoạt động cơ giáp. Dưới sự quan sát của Lạc Kỳ, cũng gần giống như kiểm tra ảo, thao tác thực tế vô cùng thê thảm, bất quá, như thế này vẫn có thể tiến bộ, Lạc Kỳ lặng lẽ tự an ủi mình.

77. Chương 77

´ HOẠCH…

Cuối cùng huấn luyện viên Lạc Kỳ nói với La Tiểu Lâu rằng: "Dựa theo đẳng cấp của cậu, cậu sẽ được phân tới nhóm tám. Lát nữa tôi sẽ chuyển cho cậu một phần bản đồ vị trí các phòng huấn luyện, mặt khác, tôi sẽ lập ra bảng kế hoạch huấn luyện cho cậu, lần sau tới sẽ đưa cho cậu."

Nhìn La Tiểu Lâu và chiếc cơ giáp màu lam đậm phía sau cậu, huấn luyện viên Lạc Kỳ hơi do dự, nói thêm: "Cậu mới đến nên tôi nhắc nhở cậu, hiện tại cậu không thích hợp để đến khu đối chiến, tốt nhất là nên chọn một phòng luyện tập riêng, nâng cao năng lực của mình về mọi mặt. Nếu thực sự muốn đi thì cũng nên chọn một hội viên thích hợp cùng nhóm mình."

La Tiểu Lâu còn đang chìm đắm trong tâm trạng lần đầu tiên được điều khiển cơ giác, cảm giác này, quả thực là quá tuyệt vời. Nếu không gặp 125, có lẽ cả đời chỉ có thể làm chế tạo sư cơ giáp, như vậy sẽ là tiếc nuối lớn nhất của cậu.

Cho đến khi Lạc Kỳ truyền bản đồ vị trí phòng huấn luyện sang máy thông tin của mình, La Tiểu Lâu mới lấy lại tinh thần và phát hiện Lạc Kỳ đã đưa cho cậu phần khu huấn luyện của nhóm thứ tám.

La Tiểu Lâu bèn hỏi: "Huấn luyện viên, chia nhóm này là thế nào ạ?"

Lạc Kỳ nhàn nhạt nhìn cậu, nói: "Phân chia dựa theo năng lực thao tác cơ giáp của cá nhân, tổng cộng chia làm 10 nhóm, mấy nhóm trên đều là những chiến binh cơ giáp giỏi nhất của câu lạc bộ, càng về sau lại càng kém, hội viên khác nhóm sẽ có khu vực huấn luyện riêng biệt thích hợp với đẳng cấp của mình."

Nói xong, huấn luyện viên Lạc Kỳ sợ chuyện này sẽ đả kích tính tích cực của học viên, vừa định bảo cậu nếu chăm chỉ tập luyện thì nhất định sẽ tiến bộ.

La Tiểu Lâu kinh ngạc hỏi: "Chia làm 10 nhóm, lẽ nào ý thầy là, còn có người kém hơn em?" Trong giọng nói xấu hổ còn mang theo chút ngạc nhiên.

Huấn luyện viên Lạc Kỳ không nói gì chỉ nhìn La Tiểu Lâu, vẻ mặt không cảm xúc bắt đầu nổi gân xanh, rốt cục không nhịn được phải nói: "Trên thực tế, mấy nhóm cuối cùng tất cả đều là lính mới vừa mới tiếp xúc với cơ giáp, nhóm thứ chín và nhóm thứ mười đại đa số hiện tại chỉ có thể thực hiện huấn luyện ảo, chưa thể thực hiện thao tác thực tế, bởi vì bọn họ đều là học sinh tiểu học hoặc trung học, mà rất nhiều học sinh cao trung đều được phân tới trước nhóm thứ tám."

Ý là đến học sinh cao trung còn giỏi hơn cậu đấy, hiểu chưa! Bị phân tới nhóm thứ tám rốt cục có cái gì mà đáng tự hào chứ! Tuy câu cuối cùng không thốt ra, nhưng Lạc Kỳ tin mình đã dùng ánh mắt biểu đạt ra được.

La Tiểu Lâu chả vờ ho khan một tiếng, quyết định bỏ qua giọng điệu khác thường của huấn luyện viên Lạc Kỳ, nói: "Vậy huấn luyện viên, nhóm 1 của câu lạc bộ có rất nhiều người ạ? Có thể nói tên mấy người cho em biết được không? Khu huấn luyện của bọn họ cách khu huấn luyện của nhóm thứ tám gần không ạ?" Thực ra là La Tiểu Lâu muốn gián tiếp nghe ngóng một chút về Nguyên Tích, nhằm giảm thiểu xác suất gặp nhau.

Lạc Kỳ trầm ngâm một lúc rồi nói: "Khu huấn luyện của nhóm thứ nhất căn bản không ở bên trong tòa nhà này, nếu cậu muốn tham quan thì cần phải xin phép. Về phần thành viên của nhóm 1, nhân viên câu lạc bộ không thể tiết lộ tư liệu của hội viên, nếu cậu hiếu kỳ thì sau này có thể đến khu đối chiến để xem, phía trên có công khai tên gọi hội viên theo hình thức đối chiến từ nhóm thứ nhất đến nhóm thứ tám, tất nhiên, có vài hội viên không dùng tên thật mà chỉ dùng danh hiệu."

"Vậy được rồi, em đã biết, cảm ơn huấn luyện viên." La Tiểu Lâu thở phào nhẹ nhõm, quả nhiên không cùng một tòa nhà, vậy là tốt lắm rồi. Sau đó, La Tiểu Lâu giơ cổ tay lên, xem giờ, rồi nói: "Vậy kế hoạch huấn luyện này làm phiền thầy, ngày mai em lại tới."

Sau khi trao đổi phương thức liên lạc với huấn luyện viên Lạc Kỳ, La Tiểu Lâu rời câu lạc bộ Hào Quang.

Huấn luyện viên Lạc Kỳ cầm tư liệu trong tay vào phòng làm việc, đang đi thì đụng phải một người trung niên cao gầy.

Bởi vì phần tóc phía sau xịt quá nhiều gel nên đầu ông ta lộ ra một mảng bóng loáng. Người này sau khi thấy Lạc Kỳ thì chớp mắt, ngoài cười nhưng trong không cười mà nói: "Ô, đây không phải là huấn luyện viên Lạc Kỳ đó sao, có học viên mới hả? Học sinh lần này của ông ở nhóm nào vậy?"

Sắc mặt Lạc Kỳ trầm xuống, lạnh lùng trả lời: "Chuyện này hình như không có quan hệ gì tới huấn luyện viên Thác Đức."

Thác Đức đi sang trái một bước, chặn đường huấn luyện viên Lạc Kỳ, nhướn lông mày, nói: "Ai, nghe nói hội viên trụ cột hiện tại đều được phân cho huấn luyện viên cấp A bên kia rồi, trình độ trung bình sẽ được phân cho bên cấp B chúng ta. Ai, tưởng ông năm đó cũng là huấn luyện viên cấp A chứ, thế mà, huấn luyện viên Lạc Kỳ cũng phải thừa nhận, thời đại thay đổi, ông đã trở nên vô dụng rồi."

Lạc Kỳ vẫn tỏ ra bình tĩnh, nhìn Thác Đức rồi nói: "Xem ra hiện tại, huấn luyện viên Thác Đức dẫn dắt nhiều học viên như vậy cũng rất nhẹ nhàng nhỉ."

Thác Đức cứng mặt, hừ một tiếng, xoay người bỏ đi. Quả thực hội viên trình độ trung cấp hoặc cao cấp có thể tiến bộ rất nhanh, nhưng đa số các hội viên đều đã hình thành khuôn mẫu huấn luyện cố định cho riêng mình, không cần huấn luyện viên chỉ đạo, điều này làm cho Thác Đức phải nghiến răng nghiến lợi.

Phải biết rằng, nếu trải qua sự chỉ đạo của huấn luyện viên mà học viên có thể nâng cao cấp bậc, vậy thì huấn luyện viên sẽ được tiền thưởng.

Lạc Kỳ vào phòng làm việc, người ở bên trong ngẩng đầu nhìn ông, mỉm cười: "Có học viên mới hả? Thế nào?"

Vẻ nghiêm túc trên khuôn mặt của Lạc Kỳ hơi dịu xuống, ngồi đối diện với người cao lớn đó, khe khẽ thở dài, "Là một lính mới, tuy là thanh niên nhưng nhìn tuổi cũng không giống học sinh cao trung lắm, thao tác cơ giáp hiện tại vẫn còn đang trong giai đoạn căn bản, hơn nữa thể lực lại rất kém, có thể tiến bộ được bao nhiêu rất khó nói."

Người cao lớn đó an ủi: "Thời kỳ này, cấp trên rõ ràng đang nhắm vào ông, hiện tại có học viên là chuyện tốt rồi."

Lạc Kỳ hé miệng, ừ một tiếng.

Trên đường đi La Tiểu Lâu tìm chỗ đổi quần áo, bỏ lớp ngụy trang, lúc đi ra 125 cũng khôi phục hình dạng Bá Vương Long. La Tiểu Lâu thấy 125 phía trước, rất muốn tán gẫu, trao đổi một chút về các loại tâm đắc khi điều khiển cơ giáp hôm nay với nó.

Có lẽ cậu không thể kiên trì nổi hai ngày không nói chuyện với 125, nên vẫn mở miệng trước, sau đó sẽ thừa dịp thuyết giáo nó. Tốt xấu gì mình cũng là chủ nhân, đúng, đại nhân đại lượng. Đang chuẩn bị nói thì 125 nhìn cũng ứ thèm nhìn lại, nghênh đầu vểnh đuôi, đi trước một bước.

La Tiểu Lâu trợn mắt há hốc mồm nhìn 125 đằng trước, cái quái gì thế kia, tên này còn hách dịch hơn so với mình! Mà cái điệu bộ này, hoàn toàn không còn một tí tư thế lẫm liệt nào của Alpha, tuy Alpha đã chuyển biến từ kiểu khéo léo hoàn mỹ sang kiểu vạm vỡ.

125 vểnh tai ra phía sau, khi phát hiện La Tiểu Lâu theo kịp mình thì thở dài một hơi, lại hếch cằm lên, đi nhanh hơn.

Từ phía sau La Tiểu Lâu chỉ thấy cái đuôi to lớn của 125 lật qua lật qua, cứ lật qua lật lại…

La Tiểu Lâu về đến nhà thì đã hơn 6h, chuẩn bị cơm tối, dọn dẹp nhà cửa, hoàn toàn không có ý thức rằng mình đã gần giống như các bà chủ nhà hiền lành trong quyển Tuyển chọn bà chủ gia đình mà Nguyên Tích đưa cho mình. Nhìn lên phòng Nguyên Tích, phải một lúc nữa hắn mới về, La Tiểu Lâu bèn lên phòng thí nghiệm.

125 trộm nhìn La Tiểu Lâu, muốn đi theo nhưng ngón chân lại đông cứng rút trở về, nhảy lên cái ghế sô pha độc quyền của Nguyên Tích, bắt đầu xem TV.

La Tiểu Lâu xử lý toàn bộ nguyên liệu quản lí Cao chuyển tới, vội vàng chế tạo ra hai hộp năng lượng, phát hiện đã đến 7 rưỡi, cậu bèn thu lại những nguyên liệu được gia công xong còn dư lại. Cậu phải chuẩn bị để chế tạo hộp năng lượng rồi đem chuyển cho quản lí Cao, tài khoản bây giờ của cậu đã không có tiền nữa rồi, trong chẳng còn gì.

Mà lúc quẹt thẻ mua thức ăn mới thấy số sư trong thẻ của Nguyên Tích, La Tiểu Lâu cảm thấy trái tim yếu đuối của mình lại một lần nữa bị nhói đau. Tuy chiến binh cơ giáp tiêu dùng rất nhiều, nhưng khả năng kiếm tiền cũng khiến người ta phải tức lộn ruột!

Từ trên tầng đi xuống thì thấy một màn quái đản không gì sánh được đang diễn ra trong phòng khách. Nguyên Tích đang cầm một cái hộp được đóng gói đẹp mắt lắc lắc trước mặt 125, mà bởi vì Nguyên Tích đã về nên nó lui vào một góc ghế sô pha, đang nháy nháy mắt nhìn chằm chằm vào chiếc hộp trên tay Nguyên Tích.

La Tiểu Lâu nghe thấy Nguyên Tích hỏi: "Cho mày á, muốn không?"

125 ra sức gật đầu, run rẩy giơ móng vuốt lên.

Nguyên Tích nở nụ cười xấu xa, giơ cao món đồ lên một chút, nói tiếp với 125 đang gần như đong đưa: "Cái gì, không muốn hử? Không muốn thì tao cho chủ nhân của mày vậy."

125 ngẩn ngơ, bỗng nhiên cố sức nhảy dựng lên, dùng cái miệng rộng ngoác ngậm lấy cái hộp, Nguyên Tích buông tay thì ngã ào xuống mặt đất, sau đó cấp tốc đứng dậy. Mắt đụng thấy La Tiểu Lâu, 125 cứng đờ, rồi ngậm món đồ nhanh chóng biến mất sau cánh cửa căn phòng nhỏ của nó.

Nguyên Tích cười ha hả, quay đầu lại thì thấy La Tiểu Lâu, trên mặt xuất hiện vẻ không được tự nhiên hiếm thấy, qua vài giây, nói: "Em nuôi thú cưng đều ngu như thế hả."

"… Anh chuyên môn mua đồ cho nó đấy à?" La Tiểu Lâu kinh ngạc hỏi, trong khi trong lòng lại lặng lẽ rủa xả, bảo ngu mà không phải anh vừa mới đùa giỡn rất hăng hái sao.

Tai Nguyên Tích giật giật, ném mấy cái hộp trong người lên ghế sô pha, "Anh, ờ, anh đi mua đồ, mấy cái kia chỉ là tặng kèm thôi." Hổng phải hắn mới nghe thấy La Tiểu Lâu nói muốn thể nghiệm cảm giác trong nhà có con sớm đấy chứ…

"Ăn cơm thôi." Tiếng gọi của La Tiểu Lâu làm Nguyên Tích đang tươi cười quái dị giật mình tỉnh giấc khỏi ghế sô pha.

Nguyên Tích thấy trên bàn bày cá, lập tức vào rửa mặt thay quần áo.

Lúc ngồi xuống bàn ăn, Nguyên Tích hỏi: "Con béo núp của em như thế nào mà hai ngày nay lại hiền lành thế?"

La Tiểu Lâu nở nụ cười, liếc mắt nhìn cánh cửa phòng nhỏ, bên trong cũng có TV và internet, còn có máy chơi game, dự là 125 đang lăn lộn ở bên trong, "Đang cáu kỉnh."

Tay cầm dĩa ăn của Nguyên Tích dừng lại, cười nhạo: "Con hư tại mẹ."

câu này nguyên văn là 'từ mẫu đa bại nhi', mẹ hiền quá đâm làm hư con, sặc sặc, kinh quá kinh quá!!! Thánh Tích liên tưởng thật là bá đạo!

"…" Cũng giống như anh được nuôi dưỡng thành cái tính kỳ quặc kiêu ngạo nhõng nhẽo này ấy hả?

Hai người cơm nước xong, Nguyên Tích sốt ruột chờ La Tiểu Lâu dọn dẹp xong phòng bếp, rồi lôi kéo cậu vào phòng tắm.

"Tắm giúp anh." Nguyên Tích ngồi trong bồn tắm, hùng hồn mà yêu cầu.

Từ sau lần La Tiểu Lâu chủ động trong phòng tắm, Nguyên Tích thỉnh thoảng bắt đầu có kiểu yêu cầu quá đáng này. Nhưng lần này lại khác, khi tắm cho hắn La Tiểu Lâu cũng ở trần để tắm rửa, nên Nguyên Tích bắt đầu giúp cậu tắm luôn.

Nhìn bộ dạng trốn trốn tránh tránh của La Tiểu Lâu, Nguyên Tích trừng mắt, "Sang đây cho anh."

La Tiểu Lâu không quá bằng lòng dịch vào, đưa lưng về phía Nguyên Tích, hưởng thụ sự phục vụ hiếm có đến từ Nguyên Tích.

La Tiểu Lâu nhắm mắt lại, cố gắng tưởng tượng ra một con mèo vằn hổ đẹp đẽ kiêu ngạo đang kỳ cọ sau lưng cho mình, trên bàn chân lông xù có thịt đệm mềm mại, để không làm xước chủ nhân móng vuốt sắc bén đã được thu vào, bàn chân mèo mềm mại đè lên người nhất định vô cùng vô cùng ——

"A!" La Tiểu Lâu chưa kịp thưởng thức hết cảm giác khoan khoái đã bị lực xoa bóp mạnh bạo phía sau giày vò phải kêu lên.

La Tiểu Lâu lập tức mở mắt, cơ bắp phía sau lưng hơi đau nhức, lẽ nào điều khiển 125 lại dẫn đến mệt mỏi? Lúc đó cậu chỉ cảm thấy hồi hộp, mỗi lần cơ giáp di chuyển là cơ thể cậu lại kéo căng theo.

Nguyên Tích sững sờ, lầm bầm các loại dẻo dai rõ ràng rất tốt, nhưng lực trên tay đã nhẹ đi.

La Tiểu Lâu sắp sửa đảm nhiệm một phần nguyên liệu mà Nghiêm đại sư cấp, may mà ở chỗ Nghiêm đại sư còn có thể tiếp xúc với đủ loại nguyên liệu, nếu không sẽ phải mua toàn bộ nguyên liệu, đó mới thực sự là đau khổ á.

Ngày hôm sau, La Tiểu Lâu tới câu lạc bộ Hào Quang. Khi vào phòng huấn luyện riêng, huấn luyện viên Lạc Kỳ đang đứng chờ cậu.

La Tiểu Lâu tải kế hoạch huấn luyện của huấn luyện viên Lạc Kỳ về máy thông tin, phần thứ nhất là huấn luyện thể lực khiến mọi thứ trước mắt La Tiểu Lâu biến thành màu đen, sau đó huấn luyện thao tức căn bản thực tế, huấn luyện căn bản này lại phân thành các mặt như: động tác, tốc độ, độ chính xác… Khoan đã.

La Tiểu Lâu há hốc miệng ngày càng to. Lạc Kỳ nhướn mày, trong mắt hiện lên vẻ lo âu, hỏi: "Sao, cảm thấy không thích hợp à?"

"Không, không ạ. Thực ra là rất thích hợp với em, cảm ơn thầy." La Tiểu Lâu trả lời, khuyết điểm của mình cậu rõ nhất, vì không phải là sinh viên khoa cơ giáp nên đây chính là cơ bản cậu yếu nhất.

Lạ Kỳ thầm thở phào nhẹ nhõm, nói: "Tôi đề nghị cậu trước khi huấn luyện thể lực và thao tác cơ giáp thực tế nên dùng một nửa thời gian để tập luyện."

"Vâng, em sẽ dựa theo kế hoạch huấn luyện của thầy để tập luyện, sau mỗi lần hoàn thành một hạng em sẽ liên hệ với thầy." La Tiểu Lâu còn nói thêm.

"Được, nếu lúc đó gặp khó khăn thì có thể tìm tôi." Lạc Kỳ nói, "Mặt khác, về thao tác thực tế của cậu, đây là chiếc đĩa mà hôm qua tôi đã sưu tầm các động tác của một chiến binh cơ giáp khá xuất sắc, xem đi, cũng có ích cho cậu đấy."

Nói cảm ơn với Lạc Kỳ, La Tiểu Lâu vào phòng huấn luyện riêng, trước khi bắt đầu luyện tập, cậu cho chiếc đĩa vào máy vi tính.

Đợi vài giây, màn hình bắt đầu xuất hiện hình ảnh, La Tiểu Lâu mệt mỏi ngồi bệt xuống đất, ấn lập thể phát hình.

Sau đó, một chiếc cơ giáp màu trắng xuất hiện trước mặt La Tiểu Lâu, trong nháy mắt đó, La Tiểu Lâu có xúc động muốn xoay người chạy ra khỏi phòng huấn luyện.

78. Chương 78

´CH

Chiếc cơ giáp màu trắng to lớn quen thuộc, mang theo khí thế áp bức, bước đến chính giữa sân huấn luyện. La Tiểu Lâu sợ đến mặt trắng bệch, suýt chút nữa thì định tông cửa xông ra ngoài, nhưng phát hiện 125 bình thường lúc nào cũng chết nhát mà giờ lại không nhúc nhích tí nào, lúc đấy cậu mới nghĩ ra đây chỉ là hình ảnh lập thể, căn bản không phải là Nguyên Tích đang đứng ở trước mặt mình.

Sau khi tiến đến chỗ trống chính giữa, chiếc cơ giáp màu trắng bắt đầu thực hiện động tác luyện tập căn bản nhất. Cho dù là ở câu lạc bộ, Nguyên Tích cũng là người lợi hại đến mức trở thành nhân vật làm mẫu trong video huấn luyện. Trong khi trong lòng ngập tràn axit pantothenic, La Tiểu Lâu lại một lần nữa im lặng so sánh chênh lệch giữa mình và Nguyên Tích, nhưng điều này chỉ khiến trái tim vốn đã mỏng manh của cậu nay lại càng thêm bị đả kích nghiệm trong hơn. Có vài người, sinh ra chính là để đả kích sự tồn tại của người khác.

Song, từ góc nhìn khác, vẫn có rất nhiều người kém Nguyên Tích, người với người còn phải sống, cậu chỉ cần cố gắng nỗ lực là được. Hơn nữa, nếu rời bỏ Nguyên Tích, cậu hoàn toàn vẫn có khả năng dựa vào chính tay nghề của mình để kiếm sống nuôi gia đình. Mà nếu Nguyên Tích rời khỏi cậu, đây mới thực sự là bi kịch nè, Nguyên Tích ngoại trừ có tiền, chuyện cơm nước này, giặt giũ này, dọn dẹp phòng ốc này, mấy cái sinh hoạt thường thức cơ bản nhất với khả năng động tay động chân của hắn thì gần như bằng 0 —— Cho dù có ăn đồ do người máy gia dụng làm thì cũng sầu não đến chết được rồi đấy.

Phát tiết hết mọi bực tức về kế hoạch sau này của hai người, La Tiểu Lâu bắt đầu chăm chú nhìn hình ảnh trước mặt, phần thứ nhất là một động tác căn bản mà Nguyên Tích lặp đi lặp lại. Đầu tiên La Tiểu Lâu chú ý tới di chuyển cực kỳ tiêu chuẩn của Nguyên Tích, hầu hết khoảng cách của mỗi bước chân lại như được đo ni đóng giày, thậm chí phương hướng cũng không hề bị thay đổi một ly. Sau đó La Tiểu Lâu mới phát hiện, động tác căn bản đơn giản như vậy mà Nguyên Tích làm ít nhất không dưới 100 lần, sau mới bắt đầu thay đổi sang một động tác căn bản khác, tiếp tục huấn luyện. Kế tiếp là một vài đoạn biên tập lại, Nguyên Tích đang thực hiện một động tác căn bản khác.

Sau đó là hình ảnh Nguyên Tích vượt qua thử nghiệm chướng ngại vật. Giữa lửa đạn dày đặc, hình dáng đẹp đẽ linh hoạt của chiếc cơ giáp màu trắng cấp tốc di chuyển, động tác căn bản đó trong thời gian ngắn nhất được đem ra sử dụng. Không trúng đạn, không sót lại dù chỉ một con quái vật cần tiêu diệt. Trong pha kích thích đó, tim La Tiểu Lâu thậm chí còn nhảy lên cổ họng, màn cuối cùng là chiếc cơ giáp màu trắng cao ngạo đứng ở điểm kết thúc. Sau cùng, còn lại là video ghi hình Nguyên Tích đối chiến với những người khác, đây là những động tác kỹ thuật cao, như bước vòng cung Abat, nhiều loại biến đổi góc độ tần số cao cũng bắt đầu xuất hiện.

Sau khi hình ảnh biến mất một lúc lâu La Tiểu Lâu mới lấy lại tinh thần, ngoại trừ thán phục Nguyên Tích —— hiện tại La Tiểu Lâu đã không còn thấy lạ lẫm nữa, cậu còn phát hiện một chuyện bi kịch hơn, đó chính là giữa những tuyển thủ đối chiến với Nguyên Tích, La Tiểu Lâu phát hiện thấy cơ giáp của La Thiểu Thiên và Lăng Tự, hiển nhiên bọn họ cũng là hội viên của câu lạc bộ Hào Quang. Đực người một hồi, La Tiểu Lâu chỉ có thể tự an ủi mình, những người này trăm phần trăm là ở nhóm một, xác suất đụng mặt sẽ vô cùng nhỏ.

nguyên văn ở đây là , kiến quái bất quái: có nghĩa là thấy nhưng không thể trách, không sợ hãi khi thấy chuyện quái dị.

Sau đó, La Tiểu Lâu tới gần chiếc cơ giáp mà lam đậm, bắt đầu huấn luyện căn bản. Cậu nghĩ mục đích huấn luyện viên Lạc Kỳ muốn cậu xem cái đĩa này có hai lí do, thứ nhất là để cậu chú trọng huấn luyện căn bản, giả dụ thành công là sẵn có thứ hai là học theo những động tác tiêu chuẩn của Nguyên Tích từ hình chiếu.

La Tiểu Lâu cắn răng, để mai này có thể điều khiển cơ giáp xuất sắc như vậy, phải liều mạng thôi. Cậu cũng phải dựa theo phương pháp huấn luyện của Nguyên Tích, thực hiện một động tác trên 100 lần. Sau đó La Tiểu Lâu muốn rơi lệ, chuyện đó và tốc độ huấn luyện trong khoang thuyền giả thuyết căn bản không phải là khái niệm.

Phương hướng, cường độ, nắm chắc tốc độ tay, tất cả đều khiến La Tiểu Lâu chật vật không chịu nổi. Cậu sắp hoàn thành một động tác 200 lần, nhưng lại cảm thấy động tác của mình có lẽ có mấy lần không giống nhau. Muốn đạt được tiêu chuẩn của huấn luyện viên Lạc kỳ hay của Nguyên Tích, thật sự là rất gian truân. Sau khi kiên trì làm đến lần thứ 200, La Tiểu Lâu nghỉ ngơi 5 phút, cắn răng làm lại 100 lần nữa, sau đó cả người đầm đìa mồ hôi chui ra khỏi cơ giáp.

Những huấn luyện này dùng hết mấy tiếng đồng hồ của cậu, nghỉ ngơi 10 phút. La Tiểu Lâu xem giờ, 6h10, tối đa cậu chỉ có thể huấn luyện thể lực trong nửa tiếng. Nghĩ như vậy, La Tiểu Lâu tới phòng huấn luyện thể năng, nhìn qua kế hoạch huấn luyện của Lạc Kỳ, cậu không muốn hoàn thành ngay, chỉ chạy bộ nửa tiếng.

Đến 6h40, La Tiểu Lâu lau mồ hồi, ra cửa. 125 liếc mắt, không biết có phải vẫn còn tức giận như hôm trước không mà nó đã biến trở về hình thái thú cưng. Có lẽ sợ người ta nhận ra, lần này là Bá Vương Long màu vàng nâu, trên đầu đính hai cái sừng. Thấy La Tiểu Lâu đi đến, nó bước trước một bước ra cửa. Rốt cục là cái ánh mắt gì thế hả —— La Tiểu Lâu vừa oán giận trong lòng, vừa nhìn trên nhìn dưới 125, sau đó chú ý tới tư thế của nó.

Cái đuôi rõ ràng có chút ủ rũ, nhìn 125 như vậy, trong lòng La Tiểu Lâu bỗng nhiên tê rần, cậu còn có thể kết giao với Nguyên Tích hoặc những người khác trong trường học, nhưng 125 thì sao? Cái miệng của nó rộng như vậy, thích ba hoa chích chòe, nhưng không có bất kì ai để giao lưu, chỉ đùa một chút, quan tâm đến nó. Khó khăn lắm mới có một người, vậy mà hai ngày nay cậu còn không phản ứng với nó, nó sẽ khó chịu bao nhiêu? Huống hồ, trước khi 125 gặp cậu, nó đã một mình chờ đợi rất nhiều năm. Khi không có năng lượng thì thời gian trôi qua còn có thể nhanh, nhưng đến lúc tỉnh dậy thì 125 như thế nào? Có người cho nó máy chơi game, cho nó một căn phòng có một chiếc giường em bé không? La Tiểu Lâu bỗng nhiên cảm thấy hai ngày nay không quan tâm đến cử động của 125 hơi tàn nhẫn, cậu coi 125 là một đứa nhóc, nhưng nó là một chiếc cơ giáp, nó thậm chí còn nghĩ rằng La Tiểu Lâu coi mình là thú cưng —— Cậu và 125 rốt cuộc đang chơi trò gì vậy?

La Tiểu Lâu nhìn hình dáng thấp bé mập mạp phía trước, bước chân nhanh hơn. Cậu quyết định, dù 125 có nói gì thì cậu cũng sẽ hòa giải với nó. Cậu là một chủ nhân rộng lượng như vậy, chờ chút, sao cái giọng

điệu này lại giông giống Nguyên Tích thế nhỉ…

La Tiểu Lâu đang vừa bối rối vừa đuổi theo 125, đường bên cạnh có một vài người đi ra. Bởi vì cứ nhìn chằm chằm vào 125 nên La Tiểu Lâu không ngẩng đầu nhìn người phía trước. Thế cho nên cậu thấy rất rõ ràng, người đi đầu kia cố ý chặn 125. Thậm chí lúc 125 đi sang bên cạnh, hắn cũng bước sang một bước, đụng vào 125.

La Tiểu Lâu giống như những ông bố bà mẹ có con bị bắt nạt, lập tức nổi giận. Nhưng người kia còn nổi giận kinh hơn cậu, "Mẹ nó, cái thứ rác rưởi nào đây? Dám đâm vào bố mày!" Miệng vừa mắng, lấy chân gạt ngã 125, sau đó giẫm mạnh lên người nó. La Tiểu Lâu chỉ cảm thấy trong nháy mắt cả người bốc lên một cơn thịnh nộ không thể kiềm chế. Cậu nắm chặt tay, bước đến trước mặt đám người kia, lớn tiếng: "Bỏ cái chân của anh ra, không thì đừng trách tôi không khách khí. Anh là một chiến binh cơ giáp mà cố tình kiếm chuyện với người máy thông minh, chẳng lẽ không thấy xấu hổ hả?"

Gã cầm đầu ngẩng đầu, hơn 30 tuổi, tóc đen dài tán loạn trên vai, khuôn mặt lồ lộ làm cho hắn có vẻ hèn mọn. Con mắt nhỏ mang theo ác ý rõ rệt, đang sáng quắc mà nhìn chằm chặp La Tiểu Lâu, hắn ngẩng đầu quan sát La Tiểu Lâu một hồi, rồi cười khẩy một tiếng, nói một cách vô lại: "Đúng là hôm nay ra cửa giẫm phải cứt chó, hết đụng phải một thứ rác rưởi lại đến một thằng khác, mày là cái thá gì mà dám hỏi tao?"

La Tiểu Lâu lạnh lùng nhìn hắn, với tính cách này, nếu bình thường thì cậu có lẽ sẽ phân tích mình không phải là đối thủ của đám người này, áp dụng cách giải quyết khéo léo, nhưng hiện giờ cậu hoàn toàn không khống chế nổi cơn tức giận của mình. Nhìn gã đàn ông xấu xa kia, La Tiểu Lâu phẫn nộ nói: "Nói thật thì, tôi cảm thấy anh giống rác rưởi hơn đấy! Tôi là chủ nhân của nó, tốt nhất anh hãy bỏ nó ra ngay!"

Gã kia kinh ngạc mở to mắt, liếc nhìn với người phía sau, rồi phá ra cười, "Thằng nhóc này có gan lắm, tao đang sợ không tìm được chủ nhân để bồi thường thiệt hại cho tao đây, giờ tao nói luôn cho mày." Nói xong, giơ chân đạp mạnh vào 125. Lực lớn đến nỗi giống như muốn đá vỡ người máy trên mặt đất, có lẽ là muốn La Tiểu Lâu mất mặt nên hắn cố tình làm như vậy. La Tiểu Lâu xông lên, cũng nhấc chân đá một phát.

Bốp một tiếng, tên kia lùi lại, La Tiểu Lâu cũng lui về sau chừng hai thước, 125 thừa dịp khe hở này đứng dậy, bò vèo vèo mấy cái từ đùi La Tiểu Lâu lên cánh tay cậu, đồng thời căm phẫn nhìn chằm chằm đám người đối diện kia.

Khi chân hai người đụng nhau, không thể tránh khỏi việc phát sinh một cơn đau đớn dữ dội. Dù như vậy mà La Tiểu Lâu lại thấy bất ngờ, cậu cứ nghĩ cái chân kia có lực phá hoại rất kinh, nhưng rõ ràng, cậu vẫn có thể chịu được. Không thể là bởi vì cậu chạy bộ nửa giờ mà sinh ra kỳ tích nâng cao được mấy phần thể năng, chỉ có thể nói là lực của tên kia không mạnh như tưởng tượng.

Tên kia thay đổi sắc mặt mấy lần, lập tức cười khẩy: "Xem ra mày cố tình gây khó dễ với tao, không nói nhiều, bây giờ, mày quỳ xuống gọi ông nội, sau đó tiêu hủy cục rác trong tay mày cho tao hoặc là chúng ta quyết đấu, người thua phải giao cho người thắng 20 triệu." La Tiểu Lâu cảm nhận được thân thể đáng dán chặt vào cánh tay mình của 125 bắt đầu run rẩy, cậu nhìn gã đàn ông đối diện một chút, không do dự mà nói: "Được, anh muốn quyết đấu thế nào."

Tên kia lộ ra điệu cười xấu xa, đang định nói thì có người ghé vào tai hắn nói vài câu, hắn nheo mắt, nhìn La Tiểu Lâu vài lần, rồi nói: "Đương nhiên là đối chiến cơ giáp, nhìn mày là có vẻ là lính mới, ông mày sẽ nhường mày, một tháng sau hai người chúng ta sẽ đối chiến tại câu lạc bộ Hào Quang. Nhưng ngày mai, cả hai đều phải mang 20 triệu đến đặt trên tay trọng tài của câu lạc bộ, người thắng sẽ tự động giành được 20 triệu. Có điều, nếu mày không có tiền, cũng có thể trao đổi bằng cơ giáp."

La Tiểu Lâu dừng lại, ngay lập tức hiểu ra ý tứ của gã đó, lạnh lùng nhìn hắn một cái, rồi nói: "Ngày mai tôi sẽ giao 20 triệu cho trọng tài, nhưng chưa thi đấu thì thắng bại vẫn chưa biết đâu."

"Được, ngày mai tao sẽ đợi mày ở đây, đừng có chạy trốn. Nếu mày không có dũng khí, dám giở thủ đoạn, tao sẽ có cách làm cho tiền thưởng tăng gấp bội." Hắn tàn bạo nói.

Sau khi đám người đó hùng hùng hổ hổ bỏ đi, một thanh niên điềm đạm bên cạnh mới đến gần nói: "Anh bạn nhỏ, cậu thực sự không nên đồng ý với hắn ta." La Tiểu Lâu trầm mặc không nói, chỉ ôm 125 lên nhìn một chút, trên người ngoại trừ một dấu giày to, hình như cũng không có vết thương nào khác. Cậu cũng

không muốn chấp thuận, chấp thuận rồi, tương đương với việc tặng cho người khác 20 triệu. Nhưng cậu có thể chọn cách nào khác?

"Đó là Lucca, kẻ đã lăn lộn rất nhiều năm trong câu lạc bộ Hào Quang, chuyên môn ngắm vào những người mới vào câu lạc bộ. Dùng đủ thủ đoạn vô lại khiêu khích hội viên mới có sức chiến đấu thấp, kích thích họ đối chiến với hắn, sau khi thắng có thể quang minh chính đại nẫng tiền của họ. Dù sao, hầu hết những người có thể vào câu lạc bộ này cũng đều là những kẻ có tiền." Người thanh niên nói đến đây, nhìn La Tiểu Lâu mặc quần áo giản dị, vô cùng thông cảm mà nói: "Đương nhiên, cũng có vài người xuất sắc, gần như phải vay tiền mới có thể đến được nơi này huấn luyện cơ giáp, gặp phải Lucca, lại càng xui xẻo."

La Tiểu Lâu bất ngờ, cậu vốn nghĩ tên kia độc ác, tìm 125 để tra tấn, không ngờ hóa ra mục đích mới chính là mình. Nếu cậu không để ý 125, có lẽ hôm nào đó bọn hắn có thể nghĩ ra chiêu trò khác. Người thanh niên thấy La Tiểu Lâu đờ người, bèn vỗ vai cậu, nói: "Bởi vậy, đa số lính mới sẽ chọn tìm người có thực lực đi cùng, có thể phối hợp lẫn nhau. Đúng rồi, nhắc nhở cậu một tiếng, Lucca là người ở nhóm thứ năm, mỗi lần khiêu khích hắn lại cố ý giấu diếm thực lực. Cho nên, nếu cậu thực sự không bằng hắn thì nghìn vạn lần đừng miễn cưỡng."

"Cảm ơn anh, tôi sẽ chú ý." La Tiểu Lâu cảm ơn, rồi xoay người đi ra ngoài. Lúc chấp thuận, cậu cảm thấy đây là cách tồi tệ nhất, tặng không 20 triệu cho kẻ rác rưởi đó. Lúc này, đầu óc sôi sục cũng qua đi, cậu lại bắt đầu lo lắng, giờ trong tài khoản gần như không có một đồng, làm thế nào để mai đưa tiền cho trọng tài đây? Dùng tiền của Nguyên Tích? Không, cậu không mặt dày đến mức này. Mình thua lại bắt Nguyên Tích bỏ tiền ra ư.

Giữa đường La Tiểu Lâu đổi quần áo, sửa sang lại dáng dấp, 125 cũng khôi phục thành Bá Vương Long màu xanh lục. La Tiểu Lâu nhìn nó, thở dài, vươn tay chạm lên đầu nó, nói: "Mày đừng giận nữa, chúng ta hòa giải đi." Sau đó La Tiểu Lâu phát hiện, những lời này chính là hai câu trọng điểm.

125 kinh ngạc giơ lên hai hàng nước mắt đầm đìa, nhìn La Tiểu Lâu một hồi, bỗng nhiên òa khóc: "Cái đồ xấu xa này, cậu nhất định là chủ nhân xấu xa nhất! Cậu dám hai ngày không thèm quan tâm tới tôi!" 125 vừa chất vất vừa gào khóc, còn không quên dùng răng cửa cắn lên cổ La Tiểu Lâu.

Trong lòng vẫn luôn khó chịu bỗng nhiên nhẹ nhõm, La Tiểu Lâu vỗ vỗ lên mông 125, nói: "Được rồi, được rồi, tao là chủ nhân xấu xa nhất. Ê này, không được quệt nước mũi lên cổ tao —"

"… Nói yêu tôi, cưng tôi, tôi là thú cưng duy nhất của cậu."

"Được rồi, tao yêu mày, cưng mày, mày vốn cũng là thú cưng duy nhất của tao ma." La Tiểu Lâu vuốt đầu nó.

"Nói tôi quan trọng hơn tiền!"

"… Ừ, mày quan trọng hơn tiền, tiền làm sao mua được con Bá Vương Long béo tốt thế này cơ chứ? Mày xem, vì mày, tao cũng vung tiền như rác đấy —— tuy chỉ thu được một tên khóc nhè chè thiu này nè."

125 nức nở một hồi, cuối cùng cũng bình tĩnh lại, không chút cự nự mà xoay lại nói: "Vậy, vậy được rồi, tuy không thực sự thông suốt, nhưng sau này có việc gì tôi cũng sẽ thương lượng với cậu." La Tiểu Lâu nở nụ cười.

79. Chương 79: Tình Hình

Lúc trở về, đi ngang qua cửa hàng tổng hợp Tinh Hà, phía trước đang treo một quảng cáo giảm giá trên diện rộng. Nhìn thức ăn tự nhiên được bày, La Tiểu Lâu không khỏi dừng chân. Cậu chỉ huấn luyện trong ba giờ, trong đó còn nghỉ 20 phút, vậy mà đã ngắc ngoải đến nỗi không muốn nhúc nhích. Huấn luyện của Nguyên Tích chắc chắn là vất vả hơn, cho dù trước đây có dẫn theo cậu, Nguyên Tích cũng vẫn luôn luyện tập cả một buổi chiều.

La Tiểu Lâu thoáng ngập ngừng, đi vào trong, cậu quyết định sẽ bổ sung thêm một chút đồ ăn dinh dưỡng. Dù sao hiện tại cũng đang dùng tiền trong thẻ của Nguyên Tích để sinh hoạt, La Tiểu Lâu tự anh ủi mình như thế, cố ý lơ là sự thật rằng cậu càng ngày càng giống một bà chủ gia đình. Lúc về đến nhà, La Tiểu Lâu chuẩn bị một bữa cơm khá thịnh soạn, sau đó lên phòng thí nghiệm trên tầng.

La Tiểu Lâu nhìn nguyên liệu để chế tạo hộp năng lượng, suy nghĩ một hồi, mở máy thông tin, liên lạc với quản lí Cao. Không lâu sau, bên kia truyền sang tiếng cười của quản lí Cao: "Sao vậy, tháng này sớm như vậy mà em La đã liên lạc với anh, định giao hàng sớm hả?"

La Tiểu Lâu đỏ mặt, hơi ngượng ngùng mà nói: "Không phải ạ, có lẽ hai ngày sau em mới có thể gửi hộp năng lượng qua bưu điện cho anh được. Muộn như thế này mà gọi quản lí Cao, thật sự là làm phiền quá, thực ra, em có chuyện muốn nhờ quản lí Cao giúp đỡ."

"Hử? Em cứ nói, nếu giúp được thì anh nhất định sẽ không từ chối." Quản lí Cao nhiệt tình nói.

Do dự một giây, La Tiểu Lâu nói: "Là như thế này, hiện tại em đang cần một khoản tiền, nhưng tình hình tài chính có phần eo hẹp. Em có thể lấy trước tiền tạm ứng ở chỗ anh được không, hộp năng lượng em sẽ bổ sung vào mỗi tháng. Mặt khác, nhận tiền trước thời hạn, quản lí Cao có thể khấu trừ 30% vào phí gửi bán của em."

Quản lí Cao lập tức hỏi: "Em cần bao nhiêu?"

"20 triệu." La Tiểu Lâu nói, số tiền này, cậu không muốn dùng thẻ của Nguyên Tích.

Bên kia truyền sang tiếng cười của quản lí Cao, anh ta cười sảng khoái: "Không thành vấn đề, anh sẽ chuyển khoản cho em ngay. Phí gửi bán anh sẽ chỉ thu 10% thôi, tính tình của em La anh vẫn tin tưởng lắm. Hơn nữa, anh vừa mới biết, em chính là đệ tử của Nghiêm đại sư, quả nhiên là danh sư xuất cao đồ."

nguyên văn là , thường được hiểu như nghĩa thầy giỏi thì trò giỏi, nhưng thật ra ý nghĩa sâu hơn là những người thầy cao minh sẽ truyền hết kỹ nghệ cho học trò, từ đó học trò đó cũng trở nên giỏi…

Trước đó vài ngày, Nghiêm đại sư đã lên giọng công bố ông mới thu nhận một đệ tử, làm giới chế tạo cơ giáp náo động. Quản lí Cao thân là người phụ trách ngành bán đấu giá lớn, hiển nhiên rất thạo tin tức. Lúc đó anh ta đã hạ quyết định, sẽ quyết tâm quan hệ tốt với La Tiểu Lâu, nhân tài với trình độ kỹ thuật này, có gặp mà không cầu được.

Chỉ cần La Tiểu Lâu mở miệng, với danh hiệu đệ tử của Nghiêm đại sư, nhất định sẽ có cả đống người tranh nhau cho cậu vay tiền, không trả cũng được. Quản lí Cao đương nhiên nắm chặt cơ hội xích gần quan hệ này, ai biết sau này có lúc cần nhờ tới vị thiên tài trong giới chế tạo cơ giáp này không. cho vay tiền mà cũng tranh nhau

"Em vừa mới bái sư, vẫn chưa bằng một phần của thầy, chỉ hy vọng về sau không làm thầy ấy mất mặt là tốt lắm rồi. Hôm nay có chuyện, thật sự rất cảm ơn anh." Tảng đá lớn trên đầu La Tiểu Lâu rốt cục cũng rơi xuống đất, ngày mai có tiền, sau bảy tháng, có lẽ cũng sẽ trả hết nợ cho quản lí Cao.

Đóng máy thông tin, không lâu sau, La Tiểu Lâu nhận được tin nhắn, kiểm tra số tài khoản, có 20 triệu lẻ 5 nghìn.

125 bám víu ở bên cạnh nhìn, sau dè dặt nói: "Cậu không thể đổ hết những chuyện này lên đầu tôi."

La Tiểu Lâu liếc mắt nhìn nó, "Tao cũng chưa nói là muốn trách mắng mày, nhưng sau này trong câu lạc bộ đó, mày tốt nhất là thành thành thực thực làm một viên đá cho tao, không được động đậy, cứng rắn, phải dứt khoát là một viên đá bình thường, hiểu chưa?"

Bị ánh mắt nghiêm khắc hiếm thấy của người nhận nuôi hù dọa, 125 rụt lại, ít khi im lặng vài giây, oan ức mà hỏi: "Cậu không muốn nói chuyện với tôi sao?"

"Tất nhiên không phải, tao chỉ không muốn thấy mày lại bị dẫm nát dưới lòng bàn chân nữa thôi." La Tiểu Lâu vừa sửa sang nguyên liệu vừa trả lời.

Dường như sở trường về khoản bổ sung não bộ, 125 bị cảm động đến mức nước mắt lưng tròng, chạy mấy bước, lao tới ôm chầm lấy cánh tay La Tiểu Lâu, thề thốt: "Tôi tuyệt đối sẽ không để cậu thua đâu, tin tôi

đi, chúng ta có thể nắm chắc cơ hội này, rót đầy tài khoản nhỏ của cậu. Còn một tháng nữa, tôi sẽ giúp cậu huấn luyện."

"... Thật không, vậy thì cám ơn mày lắm lắm." La Tiểu Lâu chẳng ôm hy vọng gì nhiều, cậu cũng không cho rằng trong một tháng mình có thể từ nhóm thứ tám lên nhóm thứ năm. Xách 125 vướng víu sang một bên, La Tiểu Lâu bắt đầu chế tạo hộp năng lượng.

Giờ vẫn còn sớm, mà vừa vặn Nguyên Tích cũng không có ở nhà, cậu muốn thử xem ý thức nguyên lực ở giai đoạn trung cấp của mình rốt cuộc tiến bộ được bao nhiêu so với giai đoạn sơ cấp.

La Tiểu Lâu vẫn chưa dùng Ô Thạch có thể tuần hoàn, dùng đá radium làm đá năng lượng hạt nhân, và trong toàn bộ quá trình chế tạo, cậu đều dùng mười phần ý thức nguyên lực. Từ lúc trở về từ tiểu hành tinh, cậu cũng đã dự trữ được khá nhiều ý thức nguyên lực.

Không có cảm giác khác nhiều lắm, chỉ là khi cảm thấy nên nhắm mắt sử dụng ý thức nguyên lực, thì tốc độ chuyển động của hạt nhân hình như chậm chạp hơn, như vậy cũng đủ thời gian cho cậu dung hợp. Hơn nữa, không thể nói rõ vì sao, quá trình chế tạo lần này cực kỳ trôi chảy, cậu thậm chí còn không cảm giác được cơn mệt mỏi biến mất, mà chỉ thấy thoải mái.

Khi La Tiểu Lâu mở mắt ra, cậu kinh ngạc phát hiện, hạt nhân chuyển động trở nên chậm chạp có lẽ chỉ là ảo giác của cậu, chế tạo hộp năng lượng vẫn chỉ mất nửa tiếng, không kéo dài thêm.

Cậu đặt hộp năng lượng vào bên trong máy phản ứng, bắt đầu chờ đợi.

Trước khi ứng dụng ý thức nguyên lực, hộp năng lượng cao nhất có thể đạt được là 21,000 la, thuộc về hộp năng lượng cấp bốn trung phẩm.

Nghĩ đến tác dụng quan trọng của ý thức nguyên lực, La Tiểu Lâu bỗng nhiên nhớ ra một vấn đề: "Đúng rồi, 125, tao thấy mày khống chế trên giao diện tiếp xúc có điều khiển cơ giáp bằng ý thức nguyên lực, tao có thể không?"

125 vừa chăm chú theo dõi máy phản ứng vừa nói: "Trên thực tế, tuyệt đại đa số dị thú đều sử dụng ý thức nguyên lực để khống chế cơ giáp dị thú, như vậy bản thân và cơ giáp sẽ cộng hưởng hơn. Ý thức nguyên lực của cậu tuy đã tới giai đoạn trung cấp, nhưng cậu khống chế nó chưa được ổn định, hơn nữa không có người hướng dẫn ở bên cạnh, tôi bây giờ còn chưa dám mạo hiểm, đề nghị cậu nên tự khống chế. Nếu ý thức nguyên lực của cậu đạt tới giai đoạn cao cấp, chúng ta có thể thử một lần."

"Ừ, biết rồi." La Tiểu Lâu nói. Xem ra hiện tại, công dụng quan trọng nhất của ý thức nguyên lực trong tay cậu là ở phương diện chế tạo cơ giáp, cậu thật đúng là một con dị thú hiền lành và ngoan ngoãn. La Tiểu Lâu cuối cùng còn không quên tự sướng một phát.

Lúc này, máy phản ứng vang lên, La Tiểu Lâu lấy hộp năng lượng ra, nhìn bề mặt hiển thị.

"Trời ơi, 35,000 la, quả nhiên không ngoài dự đoán của tôi, gần như gấp đôi lần trước!" 125 kinh ngạc kêu lên.

La Tiểu Lâu ngây ngẩn nhìn hộp năng lượng trong tay, trên 10,000 la là hộp năng lượng cấp bốn, đây là loại Khải Ân đang bán ra trên quy mô rộng, mà trên 30,000 la là hộp năng lượng cấp năm! Hộp năng lượng cậu chế tạo đã tăng thêm một bậc.

Khóe miệng La Tiểu Lâu không kiềm được cong lên, hiện tại Nguyên Tích đang tiến hành huấn luyện cơ giáp, từ lúc biết cậu có thể chế tạo hộp năng lượng, Nguyên Tích đã không còn mua nữa.

Còn có cái gì phù hợp hơn ngoài hộp năng lượng cao cấp dành cho Nguyên Tích? Song, để tránh Nguyên Tích phát hiện ra điều dị thường, tốt nhất là thứ Bảy qua chỗ Nghiêm đại sư rồi mới đưa cho hắn, nói rằng Nghiêm đại sư đã chỉ bảo cho cậu ứng dụng của tinh thần lực.

Lúc này, dưới lầu vang lên tiếng cửa mở, La Tiểu Lâu tâm tình sung sướng đi xuống dưới, để lại hộp năng lượng cấp năm trên bàn cho 125.

"Anh đã về, đi tắm trước đi, sau đó chúng ta ăn cơm."

Nhìn vẻ mặt tươi cười chủ động nghênh đón của La Tiểu Lâu, Nguyên Tích kinh ngạc nhướn mày, chuẩn bị bắt đầu nghi ngờ, liệu có phải lúc mình không có ở nhà, tiểu nô lệ dám thông đồng với kẻ nào khác.

Nhưng, nhìn La Tiểu Lâu mặc quần áo ở nhà ấm áp khiến hắn cảm thấy rất thoải mái, bèn bước lên hai bước, vươn tay ôm chặt lấy La Tiểu Lâu đang chuẩn bị vào phòng bếp, cúi đầu xuống, hít ngửi mùi hương quen thuộc mà an tâm trên cổ cậu, nhân tiện chùi mồ hôi trên người mình lên người La Tiểu Lâu.thằng cơ hội!!!!)))))))

La Tiểu Lâu bối rối vuốt vuốt tóc Nguyên Tích, trong vòng một ngày, cậu đã ôm hai thành viên trong gia đình…

Chẳng nhẽ hai người này không được quan tâm đầy đủ sao, được rồi, nếu hai người này có thể khiến người ta bớt lo đi một chút thì mình có thể xem xét. Hừm, cuộc sống một nhà ba người, nếu có thể duy trì thì thật ra cũng rất tốt.

"Em ngoan ngoãn ở nhà đợi anh, trong khoảng thời gian anh huấn luyện này, không được tùy tiện ra khỏi cửa, chưa được anh đồng ý thì không được phép dẫn người về nhà, không được tiếp chuyện với người lạ." Nguyên Tích cọ cọ chán chê, rồi tuyên bố bên tai La Tiểu Lâu.

"…" Được rồi, kỳ thực cuộc sống ấm áp gì đó chỉ là phiến diện thôi.

"Chờ chút, vết đỏ trên cổ em là thế nào đây?" Nguyên Tích bỗng nhiên nhíu mày hỏi.

La Tiểu Lâu vô ý thức run lên, sau đó mới nhớ ra, liền vội vàng giải thích: "Là do 125 làm."

Nguyên Tích dừng lại một giây, quát: "Con ục ịch đó ở chỗ nào, gọi nó cút ra đây cho anh ngay lập tức!"

La Tiểu Lâu dám thề, cậu nghe thấy một tiếng vang rõ rệt của một viên đá rơi xuống mặt bàn phát ra từ tầng trên, thế nên cậu đành do dự nói: "Chắc là chết máy rồi…"

"Tốt nhất là nó nên tỉnh ngộ, sớm muộn gì anh cũng sẽ trừng trị nó thôi." Nguyên Tích bực tức mắng vài câu, rồi kéo La Tiểu Lâu xoay người vào phòng tắm.

Hôm sau, sau khi hết giờ, La Tiểu Lâu chào hỏi Điền Lực, rồi chạy ra khỏi trường. Điền Lực nhìn bóng lưng cậu lẩm bẩm: "Thằng này gần đây bận cái gì thế?" Nó và Athes đã vài ngày không hẹn La Tiểu Lâu rồi, rõ ràng ngày trước thích nhất là chạy đến phòng thí nghiệm của nó cơ mà.

Vừa đến Hào Quang, La Tiểu Lâu đã thấy Lucca cùng đám người vẫn hay đi cùng hắn đang đợi cậu ở đằng trước.

Lucca ngoài cười nhưng trong không cười, nói: "Muộn vậy, tao còn tưởng mày chết nhát không dám tới cơ."

La Tiểu Lâu mặt lanh tanh nhìn hắn, nắm chặt tay, "Bởi vì anh nói, còn chưa đến mức."

Lucca lập tức cứng mặt, lạnh lùng cười, xoay người đi vào trong: "Bớt nói nhảm đi, bây giờ tao với mày vào văn phòng đăng ký."

La Tiểu Lâu đi theo Lucca về phía trước, cậu không bỏ trốn không phải bởi không sợ quyết đấu với Lucca. Thực chất, trong lòng bàn tay cậu giờ toàn là mồ hôi.

Chỉ cần vừa nghĩ đến chuyện sẽ thật sự dùng cơ giáp quyết đấu với người khác, cậu đã thấy run rồi. Nhưng nếu định luyện tập cơ giáp, lại còn phải nôn một đống tiền như vậy, cậu cảm thấy phải ở lại.

Chuyện này sớm muộn gì cũng phải đối mặt, cậu lái cơ giáp không phải vì trông đẹp mắt hay ngắm cảnh, mà là muốn tham dự giải thi đấu cơ giáp, là vì giấc mơ của cậu, tự nâng cao… Có thể sau này sẽ giúp Nguyên Tích.

Nếu cậu muốn giúp Nguyên Tích thật sự, như vậy, chí ít khi gặp nguy hiểm giống như lúc chạm mặt với trùng thú cấp bảy trong hang động trên tiểu hành tinh, cậu sẽ không gây trở ngại cho Nguyên Tích.

Về phần câu lạc bộ cơ giáp, La Tiểu Lâu cũng không nghĩ gì về nó, một là đau lòng vì phải nộp nhiều tiền như vậy, hai là hiệu quả của câu lạc bộ Hào Quang tốt không cần bàn, ai có thể đảm bảo câu lạc bộ cơ giáp khác có thứ rác rưởi này chứ?

Hai người tới chỗ chứng thực, trọng tài nhíu mày nhìn La Tiểu Lâu nhưng không nói gì thêm, thu 20 triệu tiền thế chấp của hai người, sau đó sắp xếp thời gian và địa điểm đối chiến cho bọn họ.

Khi hai người ra ngoài, đại khái đã xác định trận quyết đấu là một tháng sau đó. Lucca không hề che giấu vẻ ác ý, vuốt cằm nhìn La Tiểu Lâu, nói: "Lại nói tiếp, nếu thua, mày có thể dùng cơ giáp để thế chấp 20 triệu này."

La Tiểu Lâu nhìn hắn, nói: "Nếu anh thua, tôi không cần cơ giáp, mà tôi thích 20 triệu hơn."

Lucca chớp mắt, chế nhạo: "Cũng phải xem mày có bản lĩnh đó không đã."

La Tiểu Lâu vừa đi khỏi, hai gã bên cạnh lập tức hỏi: "Anh Luke, thế nào?" Lucca căm giận mắng: "Loại rác rưởi đó còn biết điều, cũng biết giao tiền thế chấp. Nhưng khi nói đến cơ giáp, có vẻ nó không bằng lòng đổi."

Gã cao lêu nghêu nói: "Anh Luke, lúc nó huấn luyện em đã nhìn ra, em nghĩ cơ giáp của nó ít nhất phải là cấp ba, không chừng còn cao hơn cả cơ giáp cấp ba ấy chứ."

Cơ giáp cấp một là 1 triệu, cấp hai là 5 triệu, cơ giáp cấp ba là 10 triệu. Đây mới chỉ là giá cho cấp bậc cơ giáp, nếu cơ giáp mà còn thêm vũ khí đặc biệt, hoặc nguyên liệu riêng thì giá sẽ cao hơn rất nhiều. Về phần cơ giáp cấp bốn, ít nhất phải là 50 triệu, thậm chí có thể trên 100 triệu, hơn nữa trên tinh cầu An Tắc còn rất khó mua.

Lucca không tin nhìn gã lêu nghêu, nói: "Dù là cơ giáp cấp ba thì ngại gì. Về phần cơ giáp cấp bốn, đến tao còn không có, thằng đấy lại càng không giống loại có riêng một chiếc cơ giáp cấp bốn đâu." Gã lêu nghêu lưỡng lự, tuy gã nghĩ chiếc cơ giáp đó thoạt nhìn cực kỳ hoàn mỹ, nhưng nếu đó mà là do hắn nhìn nhầm, rốt cục chỉ là một loại cơ giáp cấp hai, hại Lucca bất lợi, vậy thì hắn nhất định sẽ không tha cho gã.

Lucca hừ một tiếng, "Bỏ đi, tiền vẫn quan trọng hơn. Nhưng đến lúc đó thử đàm phán với nó, dùng 10 triệu đổi cơ giáp của nó. Tao nghĩ, kẻ bị tao đánh thua sẽ không dám nói không với tao đâu." Lời này vừa nói ra, hai gã bên cạnh lập tức cười ầm.

Hoàn toàn không biết cơ giáp của mình đã bị người ta sắp đặt, La Tiểu Lâu nhìn Lạc Kỳ đang đối diện với mình. Lạc Kỳ nhíu mày nhìn La Tiểu Lâu: "Tôi nhớ kỹ là đã dặn cậu, sắp tới không nên tham gia đối chiến." Sau khi hai người lên văn phòng đăng ký đối chiến, lập tức hiện lên bảng tin tức. Rất nhiều người quan tâm đến thông tin đối chiến, mọi người đều mưu cầu danh lợi, có thể nhân cơ hội học hỏi nâng cao, một số trận đối chiến cỡ lớn, thậm chí còn mở cá cược.

La Tiểu Lâu cúi đầu, áy náy nói: "Huấn luyện viên, em cũng không muốn đối chiến cùng hắn, nhưng tình huống lúc đó thực sự không có cách nào khác." Lạc Kỳ thở dài, ông làm sao mà không biết trong câu lạc bộ tồn tại một kẻ như Lucca chứ, chỉ là thật không ngờ, La Tiểu Lâu thoạt nhìn giống một kẻ không có tiền như vậy mà cũng bị hắn nhắm đến.

"Bỏ đi, tôi biết cậu khó xử, sau lần này, nếu hắn quấy rối cậu, cậu cứ trực tiếp đi tìm tôi, tôi sẽ tìm huấn luyện viên của hắn, cảnh cáo hắn." Lạc Kỳ nói, nói là nói như vậy, nhưng huấn luyện viên cũng chưa chắc có thể quản lý được học viên của mình, huống chi, huấn luyện viên của Lucca, lại chính là kẻ nhìn ông không vừa mắt, Thác Đức.

La Tiểu Lâu cảm ơn huấn luyện viên Lạc Kỳ, nhớ ra một vấn đề, bèn hỏi: "Huấn luyện viên, tại sao Lucca muốn sau một tháng mới đối chiến với em?"

Lạc Kỳ đáp: "Trong câu lạc bộ Hào Quang, Lucca cũng không dám tỏ ra quá kiêu ngạo, nếu hắn tìm được người mới đến thì sẽ lập tức đối chiến, nếu gây ra tổn thất cho câu lạc bộ, cấp trên sẽ không thể bỏ qua được."

La Tiểu Lâu gật đầu, nghĩ đến lời đảm bảo của 125, chần chừ mà hỏi: "Huấn luyện viên, bây giờ còn một tháng, nếu như, em nói là nếu như, thầy xem em có cơ hội thắng không?"

Lạc Kỳ nhớ đến video huấn luyện của La Tiểu Lâu hôm qua, khóe miệng giật giật, cuối cùng mới nói một câu: "Cậu cố gắng hết sức là được."

Sau đó La Tiểu Lâu bắt đầu huấn luyện. Lần này, huấn luyện thao tác cơ giáp thực tế và huấn luyện thể lực cậu đều kiên trì đến một tiếng rưỡi. Huấn luyện thao tác cơ giáp thực tế, La Tiểu Lâu tập luyện động tác của ngày hôm qua, tuy vẫn không đạt được tiêu chuẩn, nhưng thực sự có tiến bộ hơn so với ban đầu. Huấn luyện thể năng, La Tiểu Lâu chạy bộ nửa tiếng, sau đó bắt đầu tập lực cánh tay.

7h rời Hào Quang, La Tiểu Lâu đã muốn quỳ rạp trên mặt đất. Cậu vừa mới chuẩn bị ra bến xe huyền phù miễn phí, 125 bỗng nhiên thì thầm: "Khoan đã, đợi một lát, hiện tại có chút không thuận lợi." La Tiểu Lâu bất ngờ, ngẩng đầu nhìn phía trước, sau đó giật mình đứng ngơ ngác.

Tại bãi đỗ xe trên không của một tòa cao ốc sang trọng, Nguyên Tích không nên xuất hiện vào lúc này lại đang sốt ruột đứng ở đó, dường như đang đợi người.

Khi La Tiểu Lâu bắt đầu nghi ngờ có phải mình đã bị bại lộ rồi hay không, một người từ tòa cao ốc đó đi ra, mỉm cười gọi Nguyên Tích.

La Tiểu Lâu sững sờ nhìn người đó, đây là lần đầu tiên cậu thấy có người sở hữu vẻ ngoài có thể tương xứng với Nguyên Tích, dáng người cao gầy, ngũ quan sâu sắc trung tính hóa hơn Nguyên Tích, mang theo một vẻ đẹp mê hoặc.

Người kia thấy Nguyên Tích thì chạy ào tới, ôm chầm Nguyên Tích, hôn lên hai má hắn. Thậm chí La Tiểu Lâu còn để ý, từ lúc thấy Nguyên Tích, đường nhìn của người kia lúc nào cũng rơi lên người hắn.

Tuy Nguyên Tích có chút không kiên nhẫn, nhưng cũng không đẩy người kia ra.

Sau đó, Nguyên Tích xoay người mở cửa xe, để người kia lên xe trước — Nguyên Tích chưa bao giờ mở cửa xe cho La Tiểu Lâu, sau đó hắn cũng ngồi xuống, chiếc xe huyền phù tuyệt trần bay đi.

La Tiểu Lâu còn chưa lấy lại tinh thần, máy thông tin trên cổ tay nhận được một tin nhắn.

[Nguyên Tích: Buổi tối anh có việc, không về ăn cơm.]

"Làm sao hắn ta có thể đối xử với cậu như thế chứ, đây quả thực chính là —— ngoại tình!" 125 căm giận nói.

80. Chương 80: Tỏ Tình

125 ở bên cạnh lòng đầy căm phẫn liên mồm lải nhải, La Tiểu Lâu lại cảm thấy bình tĩnh đến lạ thường, nhìn chiếc xe huyền phù đi xa một hồi, cậu quay người ra bến xe.

Trên đường về, sau khi đổi đồ, La Tiểu Lâu không về nhà ngay mà vào một nhà hàng nhìn có vẻ khá cao cấp, đánh chén một bữa. Tuy chỉ gọi có mỗi một phần, nhưng giá cả vẫn khiến người phải cắn lưỡi. Sau khi đếm tiền, La Tiểu Lâu quyết định dùng thẻ của Nguyên Tích.

Nếu không có Nguyên Tích, tội gì mà không thả phanh.

Đáng nhẽ nên gọi Điền Lực và Athes đến, tiếp đó sẽ vừa ăn vừa thảo luận về gái đẹp, cơ giáp và chuyện đi du lịch giữa các hành tinh vân vân, đấy mới là cuộc sống.

La Tiểu Lâu một hơi cạn sạch chén rượu vang hạ giá đi kèm với thịt bò bít tết, sau đó căm hận thầm nghĩ, không về ăn cơm, ai thèm vui vẻ muốn anh về nhà ăn cơm chứ —— cái đồ kén cá chọn canh, ai thèm cam tâm tình nguyện nấu cơm tối cho anh chứ. Có bản lĩnh, mỗi ngày đừng về nhà ăn cơm nữa đi.

Bồi bàn của nhà hàng đứng bên cạnh, lo lắng nhìn La Tiểu Lâu: "Thưa ngài, ngài cần giúp gì không ạ?" Người mới uống một chén mà đã say bí tỉ thế này hiếm lắm đó.

La Tiểu Lâu ngẩng đầu nhìn anh ta, đột nhiên hỏi: "Có thể miễn phí thêm rượu vang nữa không?" 125 ngồi bên cạnh La Tiểu Lâu, gần như vùi mặt vào cái bao tử, nè nè, mất mặt quá đấy!

Bồi bàn cứng người, đây là lần đầu tiên bọn họ gặp phải vấn đề này, dù sao khách có thể vào nhà hàng loại này đều là những người có thân phận sang trọng, rất chú ý đến lễ nghi ăn uống.

"Nếu ngài khăng khăng muốn, tôi có thể cho ngài thêm lần nữa." Bồi bàn rất không tán thành nói, nhấn mạnh vào từ 'lần nữa'.

La Tiểu Lâu phất phất tay, tỏ ý thêm chén nữa. Tuy trạng thái tinh thần có chút không thích hợp, nhưng cậu lại rất ngon miệng, thịt bò bít tết, súp ngọt, salad, bánh bí ngô đều bị cậu chén sạch. Nếu không muốn trả thêm tiền thì cũng chỉ còn rượu vang thôi.

Bữa tối đến, khách khứa vào nhà hàng càng ngày càng đông, thế nhưng bồi bạn vẫn đặt 80% sự chú ý lên vị khách rõ ràng đã uống say đang ngồi bên cửa sổ kia. Luôn luôn chuẩn bị tư thế sẵn sàng, chỉ cần vị khách kia mượn rượu làm càn thì anh ta sẽ lập tức đá ra ngoài.

Cuối cùng La Tiểu Lâu lại chẳng đáp ứng mong muốn chính đáng của anh bồi bàn kia, đó là cưỡng chế trục xuất vị khách gây rối là mình ra ngoài, cậu chỉ lảo đảo đứng dậy, hoàn toàn không có ý đại náo một trận, đi khỏi nhà hàng.

Năm phút sau, 125 ra sức kéo ống quần La Tiểu Lâu, đưa cậu ra trạm xe huyền phù miễn phí, sau đó ngồi phịch xuống một chỗ, càm nhàm: "Dù Nguyên Tích có ngoại tình mà nhỡ trông thấy bộ dạng này của cậu, nhất định hắn cũng sẽ nổi giận cho mà coi. Tối hôm qua hắn còn bảo không tha thứ cho tôi ——"

125 đang nói tự dưng thấy đầu nặng nặng, sau đó phát hiện La Tiểu Lâu đã đè lên thân thể chẳng coi là cao lớn gì cho cam của mình —— ngủ khò khò.

"Ê, cậu muốn làm gì thế hả? Tôi không thích cái tư thế chim nhỏ nép vào người này đâu nha!" 125 gần như rơi lệ, vội né ra.

nguyên văn , tiểu điểu y nhân.

Thấy La Tiểu Lâu khẽ hít thở đều đều, 125 đành nuốt mấy lời càm ràm xuống, sau đó nhìn ra bên ngoài cửa xe, cách đó không xa, một chiếc xe huyền phù cao cấp màu đen đang lẳng lặng đi theo.

Sau cái vỗ đầy uy lực của 125, La Tiểu Lâu tỉnh lại, sau đó mới nhận ra mình đã đến trạm dừng, vội vàng đứng dậy đi xuống. Tuy bước chân vẫn có chút phiêu phiêu, nhưng người cũng đã tỉnh táo kha khá.

Khi 125 nhìn lại phía sau, chiếc xe kia đã không còn thấy đâu nữa.

La Thiểu Thiên lái xe dừng lại ở chỗ rẽ của khu nhà nhỏ, sau đó lạnh lùng nhìn chòng chọc ra bên ngoài một hồi, khi La Tiểu Lâu vào trong khu nhà, cậu ta mới khởi động xe đi khỏi.

Không cần phải dọn dẹp phòng bếp sau khi nấu cơm, La Tiểu Lâu rất thảnh thơi, cơ mà hiệu suất học tập của cậu rõ ràng khá trì trệ. Ôn xong giáo trình của ngày hôm nay thì đã hơn 9h tối, vậy mà Nguyên Tích vẫn chưa về.

La Tiểu Lâu khó chịu đi đi lại lại trong thư phòng một hồi, vẫn không có hiệu suất, rõ ràng hiện giờ không thích hợp để học. Nhíu mày, La Tiểu Lâu bèn lên phòng thí nghiệm trên lầu, cậu còn muốn cố gắng vì món nợ của mình. Có lẽ nên chuyển sự chú ý sang việc khác thì mới có thể làm giảm cơn buồn bực quái lạ đang tồn tại trong lòng mình hiện giờ.

Lấy nguyên liệu ra, La Tiểu Lâu bắt đầu bắt tay vào chế tạo. Vì đã quá quen thuộc với quá trình chế tạo, cậu không cần tập trung tinh thần nhìn chăm chú vào động tác trên tay mình nữa, nhắm mắt lại, vừa lặp đi lặp lại phương pháp chế tạo hộp năng lượng một cách vô ý thức trong đầu, vừa chế tạo hộp năng lượng. Nhưng hôm nay có chút kỳ quái, trong đầu xuất hiện thấu thị đồ của hai hộp năng lượng.

Nguyên văn – Thấu thị đồ là hình vẽ theo nguyên lí thấu thị, thấu thị là chỉ khả năng nhìn một đồ vật bị che khuất hoặc được ngăn cách bằng một bức tường.

Não bộ xuất hiện thấu thị đồ của hai hộp năng lượng. Một cái là hộp năng lượng trong trí nhớ đã ôn tập, một cái là hộp năng lượng đang chế tạo trên tay.

Chẳng nhẽ đây là biến hóa mới của ý thức nguyên lực sau khi đạt đến giai đoạn trung cấp?

Sự nghi hoặc của La Tiểu Lâu cũng không có người hướng dẫn nào giải đáp cho, vậy nên cậu chỉ có thể đặt sang một bên.

Sau đó La Tiểu Lâu bắt đầu quang minh chính đại thất thần, Nguyên Tích thân mật với người khác như thế là rất hiếm. Trên thực tế, sinh viên trong học viện St. Miro đều có chút sùng bái cuồng nhiệt với đệ nhất thiên tài, nhưng bởi tích cách của Nguyên Tích nên không có ai kiên trì tiếp cận hắn, nhưng vẫn có nhiều người lặng lẽ tôn kính mà duy trì khoảng cách, cho nên Nguyên Tích gần như không có bạn bè đặc biệt thân thiết nào.

Dần dần mọi người cho rằng, sinh viên lớp 1 của khoa cơ giáp có thể trao đổi với Nguyên Tích là bạn bè của hắn. Tuy Nguyên Tích đối xử khác biệt với La Tiểu Lâu, nhưng La Tiểu Lâu lại nghĩ, đó chẳng qua chỉ là sự tác quai tác quái của ham muốn độc chiếm và khống chế của hắn thôi.

Như vậy, rốt cục thân phận của người hôm nay là thế nào? Người có thể khiến Nguyên Tích tự mình nghênh đón?

Sau đó, đầu óc La Tiểu Lâu bắt đầu không ngừng nhớ lại nụ hôn kia —— thơm lên má cũng là hôn. Từ hồi đến tương lai này, cậu chưa bao giờ thấy bạn bè nào mà lại thân mật như thế.

Anh em? Thanh mai trúc mã? Người yêu thất lạc từ lâu cuối cùng cũng đoàn tụ?

La Tiểu Lâu cấp tốc hoàn thành một chiếc hộp năng lượng, cáu kỉnh đập một phát lên bàn. Mẹ nó, đàn ông đúng là loại động vật chỉ chú trọng vẻ bề ngoài, nếu cậu mà chọn lựa á, cậu cũng sẽ chọn đại mỹ nhân kia, chứ không phải là cậu.

Chờ chút, sao cậu lại vô ý thức so sánh mình với người kia? La Tiểu Lâu ngẩn ngơ, bỗng nhiên giác ngộ, ham muốn độc chiếm không chỉ mỗi Nguyên Tích có, mà cậu cũng có —— Xong, xong rồi, nhất định là cậu đã thích Nguyên Tích mất rồi. Còn thích hơn cô vợ chưa cưới của cậu nữa cơ.

La Tiểu Lâu lại bắt đầu đi đi lại lại trong phòng thí nghiệm. Không phải, có lẽ, cậu đã thích Nguyên Tích từ lâu rồi, như lúc Nguyên Tích điều khiển cơ giáp đứng bất động che chắn phía trước cho cậu trong hang núi, như lúc Nguyên Tích bày tỏ.

Trời ơi, vậy phải làm sao đây?

Biết rõ ràng tình cảm của mình, hoặc cuối cùng cũng có ý định nhìn thẳng vào tình cảm của mình, La Tiểu Lâu vẫn chưa thể kịp lĩnh hội sự ngọt ngào trong đó, mà lại bắt đầu bối rối vì tình yêu ấy.

Nếu Nguyên Tích thích đại mỹ nhân kia thì làm sao? Cậu tuyệt đối không muốn trình diễn cái màn ngược luyến tình thâm với Nguyên Tích đâu nha.

"Cậu định làm thế nào?" 125 bị ôm chặt đến mức chóng cả mặt, không chịu được phải mở miệng hỏi..

"Ừ, đợi tao ngẫm lại đã, phải lập kế hoạch thật hoàn hảo mới đạt được điều mình muốn. Hừm, ngày mai tao sẽ ngả bài với Nguyên Tích, hỏi cuối cùng hắn muốn gì." La Tiểu Lâu hạ quyết tâm.

125 kêu lên: "Đây là kế hoạch hoàn hảo của cậu á? Được rồi, tôi không thể không nói, chính thê quả thực có lập trường hơn người thứ ba, tuy người thứ ba thường giữ được trái tim của ông chồng hơn. Nhưng mà, cậu cứ yên tâm, tôi nhất định sẽ ủng hộ cậu."

Chính thê cái đầu mày, cái ví dụ ngớ ngẩn gì thế hả?

Hiểu ra được nỗi khổ sở của mình, tâm tình phiền muộn của La Tiểu Lâu rốt cục cũng có điểm sáng, sau mới nhớ ra mình đang chế tạo hộp năng lượng, cậu vội cúi đầu nhìn chiếc hộp mình đặt trên bàn, rồi sững sờ.

"Mày cũng biết chế tạo hộp năng lượng hả?" La Tiểu Lâu kinh ngạc nhìn 125.

"Tất nhiên là không rồi, chứ không phải là cậu làm hết à?" 125 bất mãn nhìn La Tiểu Lâu, giúp cậu đặt hai chiếc hộp năng lượng trên bàn vào máy phản ứng.

"Nhưng tao không nhớ rõ là mình làm hai cái." La Tiểu Lâu khẳng định nói. Tuy đang thất thần, nhưng cậu cũng biết trong quá trình kia đầu óc mình chỉ nhớ là làm một cái.

"Cái này, chúc mừng cậu, cuối cùng cậu cũng đã nắm vững được kỹ năng mới thuộc về ý thức nguyên lực của mình rồi." 125 sáng mắt nói, "Lúc đó cậu tự tay chế tạo một cái, còn một cái hoàn toàn là dựa vào ý

thức nguyên lực. Còn nhớ lúc huấn luyện độ chính xác viễn trình trong khoang giả thuyết không, lúc đó cậu đã chia ý thức nguyên lực thành tia nhỏ, sau đó khống chế chúng chụp lấy quả cầu ánh sáng?"

La Tiểu Lâu gật đầu, lúc ở trong hang núi, cậu cũng sử dụng ý thức nguyên lực giúp Nguyên Tích giết chết con trùng thú biến dị cấp bảy kia. Nghĩ tới đây, La Tiểu Lâu kinh ngạc, lẽ nào não bộ của cậu đã nhớ lại lần phóng ý thức nguyên lực đó, nhưng thực chất là khống chế ý thức nguyên lực ra ngoài để chế tạo một chiếc hộp năng lượng? Thảo nào lúc đó lại xuất hiện cấu hình của hai hộp năng lượng.

"Đúng rồi, vừa nãy là những tia nhỏ ý thức nguyên lực của cậu trải dài ra, khống chế nguyên liệu hoàn thành chế tạo. Sự đả kích của thất tình thực sự sẽ kích thích được tiềm năng của con người ư?" 125 xúc động nói.

Cái từ 'thất tình' này, sao mà ngứa tai thế…

"Có lẽ đả kích vì mất hộp năng lượng cũng có thể kích thích tiềm năng của mày đấy nhỉ." La Tiểu Lâu âm u nhìn nó.

Con Bá Vương Long màu xanh lục đực mặt ra, lập tức liêu xiêu chạy tới máy phản ứng, vồn vã lấy hộp năng lượng từ bên trong ra, dâng lên tay La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu đang rất tò mò về hai chiếc hộp năng lượng mình chế tạo, không biết là giống nhau hay khác nhau đây…

Nhìn mặt ngoài, hai chiếc hộp gần như giống nhau như đúc.

La Tiểu Lâu chú ý một chiếc hộp năng lượng hiển thị 12,000 la, rất bình thường, bởi vì sẽ giao cho quản lí Cao, nên cậu cũng không dùng ý thức nguyên lực để chỉnh sửa, xấp xỉ trên dưới 10,000 la.

La Tiểu Lâu cầm hộp năng lượng kia lên, tay run bần bật, 24,000 la —— gấp đôi!

Ngực cậu vui mừng một trận, kỹ năng mới của cậu, xem ra rất lợi hại.

La Tiểu Lâu dùng kỹ năng gọi là 'dung hợp' để điều chỉnh hạt nhân của hộp thứ nhất, giờ kỹ năng này nên đặt tên là 'phục chế', bởi vì nó hoàn toàn sao chép lại động tác trên tay của cậu.

Hiệu quả của dung hợp có thể gấp ba hiệu quả của việc làm bằng tay đơn thuần, mà phục chế tuy hiệu quả chỉ gấp hai, nhưng số lượng lại lớn hơn hẳn. Với kỹ năng mới này, La Tiểu Lâu thực sự rất hài lòng.

Nguyên Tích không về nhà nên La Tiểu Lâu không ngủ được. Cho đến nửa đêm, sau khi làm đến chiếc hộp năng lượng thứ mười hai thì cậu mới ngừng lại. Sáu hộp mỗi hộp trên dưới 10,000 la, sáu hộp còn lại thì mỗi hộp trên 20,000 la.

Nhìn đồng hồ, đã đến một giờ đêm, La Tiểu Lâu vừa oán giận mắng Nguyên Tích để cáng, vừa mang 125 xuống lầu.

Sự thực còn kinh khủng hơn so với tưởng tượng của La Tiểu Lâu, cả đêm Nguyên Tích đã không về.

Vì ngủ quá muộn nên 7h sáng ngày hôm sau, La Tiểu Lâu và 125 vẫn ngủ say sưa trên chiếc giường lớn. 125 gần như bị La Tiểu Lâu giẫm cả bàn chân lên, nhưng việc đó cũng chẳng gây trở ngại gì đến giấc ngủ ngon lành của nó.

Nguyên Tích vừa vào cửa đã thấy cảnh tượng này, mặt hầm hầm nhìn La Tiểu Lâu nằm trên giường. Dám nghênh ngang cho thú ngủ trên giường, đã thế lại còn không chuẩn bị điểm tâm cho hắn nữa.

Nguyên Tích tiến vào, xách La Tiểu Lâu lên, lắc lắc tỉnh dậy, sau đó tức giận chất vấn: "Chuyện gì đây?"

La Tiểu Lâu dụi mắt, ngẩn ngơ nhìn Nguyên Tích hai giây mới hoàn toàn phản ứng. La Tiểu Lâu không trả lời vấn đề của Nguyên Tích, trái lại, cậu túm áo Nguyên Tích, bộ đồng phục hắn vẫn mặc của ngày hôm qua, nhíu mày hỏi: "Cả đêm không về, hôm qua đi đâu?"

Đáng nhẽ định phát ra một chút khí thế, nhưng vừa mới tỉnh ngủ nên La Tiểu Lâu chưa có hơi sức, muốn kéo Nguyên Tích tới gần cuối cùng lại biến thành tiến sát vào hắn, thành một dáng vẻ nhào vào lòng ôm đầy mờ ám.

Nguyên Tích sững người, có lẽ không ngờ La Tiểu Lâu lại hỏi cái này, lắp bắp trả lời: "Hôm qua gặp —— người quen, nên ở ngoài."

"Người quen nào? Là anh em hay thân thích?" La Tiểu Lâu híp mắt hỏi.

"Cũng không phải thân thích, là một người bạn quen biết từ nhỏ, lần này cậu ấy đặc biệt tới tìm anh." Nguyên Tích giải thích.

"Bạn thanh mai trúc mã hả? Thế anh thích người ta không?" La Tiểu Lâu trầm ngâm hai giây, hỏi thẳng luôn vấn đề mình quan tâm nhất.

Nguyên Tích dìu La Tiểu Lâu hai bước tới giường, tránh cho cậu ngã xuống. Sau khi nghe thấy câu hỏi của La Tiểu Lâu, mặt đỏ ngay tức thì, lúng túng nhìn La Tiểu Lâu, dừng lại một chốc mới bừng tỉnh hiểu ra: "Em —— đang ghen đúng không?"

"Tất nhiên không phải!" La Tiểu Lâu không quá tự nhiên, nhưng vẫn lập tức phủ định đáp án.

Phòng ngủ trong nháy mắt trở nên yên tĩnh, 125 đã tỉnh dậy nhưng âm thầm nhắm mắt lại, có lẽ nó cứ nên tiếp tục ngủ đi. Nếu chứng kiến thời khắc Nguyên Tích quẫn bách, hắn nhất định sẽ có thêm lý do để tẩn nó.

La Tiểu Lâu quan sát tỉ mỉ Nguyên Tích một hồi, lại xác định nói thêm lần nữa: "Có thật anh không thích người ta không? Thế tại sao còn hôn người ta?"

"Chuyện đó, chắc là vì tụi anh lớn lên từ nhỏ cùng nhau, khi còn bé bố mẹ hay nhấn mạnh với anh, muốn anh tiếp xúc với cậu ấy. Vậy nên mới tự nhiên hình thành thói quen đó, nhưng thật ra em họ anh lúc nào cũng không hợp với cậu ấy." Nguyên Tích nói.

Là như thế sao, chỉ là một người bạn? La Tiểu Lâu nghi ngờ nhìn Nguyên Tích, cậu tin Nguyên Tích với loại chuyện này sẽ chẳng đáng để nói dối.

Nếu như vậy, cơn mưa dầm trong lòng cậu liền tức khắc hửng nắng. Cậu suy nghĩ một chút, ho khan một tiếng, nhìn Nguyên Tích, cố gắng tỏ ra bình tĩnh, nói: "Anh đã không thích người ta… Vậy thì, em muốn nói cho anh biết, em thích anh, anh có đồng ý ở bên em không?" Khi nói ra những lời này, La Tiểu Lâu hồi hộp nắm chặt tay.

125 gần như không nhịn được muốn bưng mặt, ối giời ơi, đây nhất định là lời thổ lộ dở hơi nhất trần đời.

Mặt Nguyên Tích lập tức đỏ bừng, hắn tức giận hung hăng trừng mắt nhìn La Tiểu Lâu. Chết tiệt, chẳng nhẽ cầu hôn không phải là việc của hắn sao.

81. Chương 81: Tranh Cãi...

Nguyên Tích mặt đỏ bừng bừng, cứ trừng mắt nhìn La Tiểu Lâu như vậy, há mỏ mấy lần mà đơ đơ không nói được câu nào.

125 chả vờ ngủ sốt ruột đến độ đuôi đập đập. La Tiểu Lâu lại càng không thức thời hơn, hồi hộp, ngây người nhìn chằm chằm Nguyên Tích, hỏi thêm lần nữa: "Em thích anh, anh có bằng lòng ở bên em không? Bằng lòng không?"

Mặt Nguyên Tích gần như mất sạch máu, cuối cùng hắn quát lên: "Nói, nói cái gì thế hả! Em thích anh?! Anh —— anh đương nhiên biết em thích anh rồi! Khụ khụ, ý của anh là, anh anh bằng lòng!" Lời nói có phần nghiến răng nghiến lợi.

Đang dựng đứng lỗ tai lên nghe ngóng, 125 nghe thấy câu tỏ tình và câu trả lời như vậy mà chấn động toàn thân, muốn hộc máu, nằm chết đứ đứ.

La Tiểu Lâu thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy nên để lại một ấn tượng tốt với đối phương vừa xác định quan hệ.

Nhưng hóa ra việc xử lý chuyện tình cảm như thế này không phải là sở trường của cậu, Kiều Toa tùy tiện cũng chẳng cần cậu lấy lòng, trái lại thường xuyên chế nhạo cậu căn bản không hiểu gì về tình yêu và hôn nhân —— Thực chất, cả cậu và Kiều Toa đều không hiểu biết, mà hiện tại để lấy lòng Nguyên Tích, cậu cảm thấy thực sự có chút khó xử, lẽ nào bây giờ lại chạy xuống phòng bếp mang một con cá lên chăng…

Vừa rối rắm suy nghĩ, La Tiểu Lâu vừa ngẩng đầu lên nhìn kỹ Nguyên Tích, đôi mắt đen nhánh, mái tóc ngắn gọn gàng, khóe môi khẽ nhếch, làn da trắng nõn, tướng mạo hoàn mỹ thường hay vô ý thức tỏa ra tia sắc bén, khiến mọi người không dám chú ý —— Trong đó hiển nhiên không bao gồm La Tiểu Lâu thiếu hụt căn nguyên, cậu mê muội ngắm nghía khuôn mặt anh tuấn của người yêu, dù Nguyên Tích chỉ đang mặc đồng phục của học viện St. Miro, nhưng vẫn sản sinh ra một khí thế khiến người khác phải tôn thờ con người cao cao tại thượng này.

Đưa mắt xuống dưới, vẫn là bộ y phục có khuy áo đặc trưng của lớp 1 khoa cơ giáp, càng làm cho Nguyên Tích tỏa ra một luồng mỹ cảm cấm dục —— Thật đúng là ảo giác, La Tiểu Lâu hiểu rõ bản thân mình nhất.

Chờ chút, khuy áo đặc trưng. La Tiểu Lâu cười khan một tiếng, tay đang nắm cổ áo của Nguyên Tích liền buông lơi để che giấu đi hình ảnh bà vợ hung dữ tra hỏi ông chồng vượt quá quy củ vừa rồi của mình. La Tiểu Lâu còn vỗ nhẹ giúp Nguyên Tích, vuốt lại nếp nhăn bị nắm chặt.

"Thật không, anh đồng ý? Vậy thì thật là tốt. Sau này chúng ta có thể — ừm, chỉ cần những lúc cần thiết khiêm nhường cho nhau một chút — thì có thể sống thật hạnh phúc bên nhau. Anh xem, chúng ta thậm chí chẳng cần phải nhận con nuôi mà vẫn có thể trở thành một nhà ba người." La Tiểu Lâu vui mừng nói.

Nguyên Tích thuận theo mà rũ mắt xuống, kéo La Tiểu Lâu vào lòng mình, vừa lúc trông thấy xương quai xanh xinh đẹp lộ ra dưới chiếc áo ngủ để mở cổ áo, ánh mắt lập tức tối sầm, nhưng lại bị lời nói của cậu thu hút sự chú ý, sau đó nhíu mày chỉ lên giường: "Một nhà ba người, ý em là nó á?"

La Tiểu Lâu cũng quay lại nhìn, đúng lúc thấy 125 đang vểnh đuổi cất bước xuống giường để lẻn ra ngoài, bị Nguyên Tích nhắc tới, nó lập tức nhào xuống ôm hôn túi bụi cái sàn nhà.

"À ừm, đúng vậy, tuy hình dạng hơi kém xíu xiu, nhưng rất khỏe mạnh." La Tiểu Lâu cảm nhận sâu đậm mình giống như một phụ huynh ủy khúc cầu toàn đang đỡ lời cho đứa con ghẻ.

nguyên văn , có nghĩa là miễn cưỡng nhân nhượng người khác, hòng để bảo toàn (giữ tròn, duy trì, vv…) lợi ích, cũng chỉ vì lấy đại cục làm trọng mà nhượng bộ.

Nguyên Tích nhún vai, thấy cánh cửa căn phòng nhỏ biết điều mở ra rồi đóng lại, mới nói: "Chúng ta hoàn toàn có thể có con của mình mà, chờ một chút, chuyện này để sau hãy nói, anh muốn dẫn em về gặp bố mẹ anh, tất nhiên còn có anh nữa rồi. Đợi sau khi họ chấp thuận, bàn bạc ngày tốt, chúng ta có thể cử hành nghi thức." Nói xong câu cuối cùng, Nguyên Tích còn nở một nụ cười ngây ngốc, đảm bảo những người biết hắn sẽ chẳng thể nào tin nổi trên mặt hắn lại có thể xuất hiện nụ cười này.

La Tiểu Lâu trợn mắt, lắp bắp: "Phải, phải đi gặp bố mẹ anh? Sớm quá không, bố mẹ em thì không cần, em cũng gần như là mồ côi rồi. Ah, còn nữa, nghi thức là cái gì vậy?"

Nguyên Tích ngờ vực nhìn La Tiểu Lâu: "Tất nhiên là lễ kết hôn rồi."

Tay La Tiểu Lâu run lên, có cần chỉ trong vòng một ngày mà đã cho cậu kích động bạt vía đến vậy không trời. Cậu cậu thực sự chỉ vừa mới xác định là mình thích con trai thôi, tiếp đó là sẽ kết hôn ngay sao?!

Nghĩ thì nghĩ thế nhưng trong lòng cũng có chút cảm động, nhìn Nguyên Tích đơn thuần như vậy mà cũng biết chịu trách nhiệm cho tình cảm của hai người, nghĩ đến dài lâu.

La Tiểu Lâu suy nghĩ một chút, rồi nói: "Vậy, để đảm bảo, chúng ta tối nay sẽ gặp bố mẹ anh, còn hôn lễ thì chờ khi nào chúng ta tốt nghiệp đại học xong thì bàn lại nhé." Sớm như vậy mà đã trói chết hai người cùng một chỗ, ngộ nhỡ Nguyên Tích hối hận, ngày nào cũng phát sinh bạo lực gia đình thì sao…

Nguyên Tích trừng mắt, "Em còn dám một mực từ chối? Chuyện kết hôn đương nhiên là phải càng sớm càng tốt, để em khỏi phải thông đồng với thằng khác sau lưng anh!"

Ngón tay La Tiểu Lâu lại bắt đầu ngứa ngáy, trời ạ, làm sao bây giờ, cậu vừa nỗ lực duy trì hình tượng của mình mà bây giờ đã tan tành rồi, hình như chọc Nguyên Tích rồi nha. Nhưng La Tiểu Lâu vẫn lặng lẽ nhịn xuống, chủ yếu là vì cậu không dám.

La Tiểu Lâu đang suy nghĩ nên thương lượng với Nguyên Tích như thế nào, sau đó mới phát hiện Nguyên Tích càng ngày càng gần, tựa hồ có ý ngã lên giường cùng cậu. La Tiểu Lâu rụt lui lại, bỗng nhiên nhớ ra một việc, mắt liền trợn lên, hỏi: "Ê này, anh không biết ngượng mà còn dám chỉ trích em, cái người bạn thanh mai trúc mã kia của anh là thế nào? Anh cả đêm không về nhà!"

Nguyên Tích dừng lại, kinh ngạc quan sát La Tiểu Lâu tức giận, cũng không nhân nhượng mà nói: "Trường hợp của em tuyệt đối còn nghiêm trọng hơn anh, mà dạy mãi không sửa! Anh đã chịu đủ mấy kẻ vây quanh em rồi!"

La Tiểu Lâu cũng phát cáu, "Đó chỉ là những người bạn bình thường thôi, cái người bạn trúc mã tùy tiện hôn anh kia còn ghê gớm hơn nhiều đấy nhé!"

Nguyên Tích dừng lại, bỗng nhiên nghi hoặc nhìn La Tiểu Lâu, hỏi: "Tại sao em lại biết Nguyệt Thượng hôn anh?"

La Tiểu Lâu nằm trên giường liền cứng đờ, mồ hôi từ trên đầu đã chảy xuống, hỏng rồi, vì một phút kích động mà quên mất tiêu, đúng thật là —— chết vì trai đẹp!

nguyên văn – Mỹ sắc ngộ sự, 'mỹ sắc' có nghĩa là sắc đẹp, 'ngộ sự' là hỏng việc, nhỡ việc, hiểu nôm na là bị sắc đẹp làm cho hỏng việc.

La Tiểu Lâu hơi run run, ấp a ấp úng, cuối cùng đành lấp liếm: "Em, em chỉ là đi ngang qua thôi."

Nguyên Tích nhìn La Tiểu Lâu đến nửa ngày, cho đến khi cậu bắt đầu nghĩ làm sao để nói thật thì Nguyên Tích phá tan sự im lặng thâm trầm của cậu, nói: "Hóa ra em còn có thể đi vào trong đó —— lén lút theo dõi anh sao, cũng chịu khó điều tra phết đấy nhỉ? Chuyện đó, nếu em hỏi, anh cũng sẽ nói đúng sự thật cho em biết." Nguyên Tích thấp giọng, tai khẽ giật giật.

La Tiểu Lâu gần như hộc máu, nhưng cậu vẫn cam chịu cái ý nghĩ vì ghen nên mới điên cuồng bám theo ấy —— ôi trời ơi, nếu mà biết sớm sẽ bị quy chụp như thế này thì nên đội mũ đi theo bọn họ luôn, theo dõi xem rốt cục đã làm gì!

"Anh còn không nói, nguyên nhân cả đêm không về nhà ngủ là gì." La Tiểu Lâu nhận thấy mình đã có thể tra hỏi, đồng thời thầm than khóc vì mình đã càng ngày càng thái quá.

"Ừm, cả đêm hôm qua, anh đối chiến với Nguyệt Thượng trong khoang giả thuyết." Nguyên Tích nói xong, suy nghĩ một chút, rồi bổ sung thêm: "Nếu em không hài lòng, anh sẽ bảo cậu ấy không tùy tiện hôn anh nữa. Nhưng em cũng phải thừa nhận đi, em còn quá đáng hơn anh —— bởi vậy, chúng ta phải lập tức kết hôn, em còn gì chưa vừa lòng nữa?!"

Nói xong lời cuối cùng, lửa giận của Nguyên Tích lại bắt đầu bùng lên.

La Tiểu lâu cũng nổi giận đùng đùng mà nạt lại: "Vậy còn anh, anh có tìm được đầu bếp miễn phí, người hầu, công nhân theo giờ, lúc cần thiết còn ngủ cùng anh không, anh còn cái gì chưa thỏa mãn?!"

Nguyên Tích nhìn La Tiểu Lâu mặc đồ ngủ giương nanh múa vuốt, trong lòng bỗng nhiên cảm động. Giờ khắc này, hắn không hề cảm thấy phiền toái mà là ấm áp, giống bà xã đang trách móc quá. Mặt Nguyên Tích khẽ đỏ, hắn thôi tranh cãi, tiến lên một bước, cũng không cởi quần áo, đè La Tiểu Lâu lên giường.

"Này, này, hôm nay em còn có tiết, anh đừng xé quần áo em ——" Âm thanh yếu ớt của La Tiểu Lâu bị trấn áp.

Nguyên Tích cả đêm không ngủ, nhưng hiện giờ lại đang rất có tinh thần làm một lần, sau đó hắn kéo La Tiểu Lâu ngủ thẳng đến buổi trưa. Lần đầu tiên lên đại học, La Tiểu Lâu vắng mặt, cũng may chỉ là một tiết âm nhạc cổ thưởng thức.

Hai người tỉnh dậy, lại tiếp tục một hồi tranh cãi trên giường. Cuối cùng cả hai đều lùi một bước, chờ sau khi tham gia Giải thi đấu Cơ giáp, nếu Nguyên Tích giành được giải nhất, La Tiểu Lâu sẽ cùng Nguyên Tích về gặp bố mẹ.

"Anh nắm chắc được bao nhiêu phần?" Trên đường đi học, La Tiểu Lâu giả vờ vô tình hỏi.

"Trước đây Nguyệt Thượng đã từng đánh bại anh, lúc đó bọn anh thắng thua qua lại, nhưng em yên tâm, lần này anh sẽ nỗ lực." Nguyên Tích nhìn La Tiểu Lâu, nói.

Em không lo lắng gì cả, thực sự là…

Sau khi tan học chiều, La Tiểu Lâu thoáng do dự, nhưng vẫn kiên trì đến Hào Quang. Ngày mai là cuối tuần, cậu sẽ đến chỗ Nghiêm đại sư, có thể sẽ không có thời gian để luyện tập nữa.

Vài ngày sau, La Tiểu Lâu vẫn huấn luyện động tác căn bản. Cậu phát hiện, tiến triển của cậu cực kỳ chậm chạp, tốc độ tiến bộ thua xa lúc chế tạo cơ giáp. Chứng kiến học viên lớp 9, lớp 10, La Tiểu Lâu không khỏi hoài nghi liệu có phải bọn Nguyên Tích đã bắt đầu huấn luyện từ nhỏ hay không, thế nên chênh lệch giữa cậu với bọn họ mới lớn đến như vậy.

Sau khi quan sát toàn bộ quá trình luyện tập động tác căn bản của La Tiểu Lâu, 125 đưa ra cho cậu một đề xuất, để cậu dùng một giờ huấn luyện động tác cơ sở, một giờ luyện tập tốc độ, một giờ cuối cùng luyện tập thể lực.

Khi đang nghỉ ngơi, huấn luyện viên Lạc Kỳ vẫn luôn im lặng quan sát La Tiểu Lâu luyện tập đột nhiên nói: "Từ hôm nay trở đi, gia tăng tốc độ luyện tập, tôi đã nói đó là điểm mạnh của cậu. Khi cần thiết sẽ mang đến hiệu quả không tưởng."

Giống y xì đề xuất của 125, La Tiểu Lâu ngay tức khắc liền kính nể huấn luyện viên Lạc Kỳ. Phải biết rằng, tuy tính tình 125 hơi khác thường, nhưng cơ dở dữ liệu của nó thật sự tiên tiến nhất toàn bộ Liên bang, kế hoạch huấn luyện nó đặt ra cũng tuyệt đối phù hợp nhất với cậu.

Lucca và hai gã tay sai xem video La Tiểu Lâu huấn luyện trong phòng huấn luyện công cộng, hắn nhe ra một nụ cười hèn mọn.

Hai gã bên cạnh cũng vừa cười vừa nói: "Nhìn trình độ của cái loại rác rưởi này, muốn thắng anh, quả thực là thiên phương dạ đàm."

nguyên văn – ngàn lẻ một đêm, ý nói những chuyện quá hoang đường, không có thực.

Lucca hừ một tiếng, yên bụng ra khỏi phòng quan sát. Huấn luyện viên Thác Đức còn tìm riêng hắn, bảo hắn lần này nhất thiết phải chiến thắng, để đả kích tên huấn luyện viên Lạc Kỳ nghiêm nghị cứng nhắc kia. Xem ra, đây căn bản là trận đấu chẳng cần lo lắng.

"125, mày nói xem, tao có thể thắng không?" La Tiểu Lâu lau mồ hôi, lại một lần nữa đứng ở điểm xuất phát, bắt đầu huấn luyện lại tốc độ. Hiện tại đã qua một tuần, mặc dù đã có tiến bộ nhưng đối với học giả mà nói, nếu tham gia chiến đấu thì có lẽ còn rất trắc trở.

"… Ừm, làm theo lời tôi nói thì cậu sẽ có cơ hội." 125 im lặng một hồi, rồi nói.

"Bây giờ mày có thể nói được như thế, tao đã cảm thấy rất thoải mái rồi."

Tối hôm nay, sau khi nấu nướng xong xuôi, La Tiểu Lâu lên phòng thí nghiệm. Hai ngày nay lợi dụng 'Phục chế', cậu đã làm ra hơn 30 hộp năng lượng, đem gửi 15 hộp cho quản lí Cao. Lần này La Tiểu lâu không chọn riêng hộp năng lượng dưới 10,000 la nữa, mà lấy những hộp trên 10,000 la, cũng có hộp khoảng 12,000, bên trong thậm chí còn lẫn lộn hai hộp 15,000 la.

Nếu quản lí Cao biết cậu là đệ tử của Nghiêm đại sư, trình độ của cậu phát huy siêu việt như vậy có lẽ cũng không quá đáng nghi.

Sáng thứ Bảy, tới ngày La Tiểu Lâu đến tập đoàn Khải Ân làm thêm, cậu cố ý dậy thật sớm, chuẩn bị bữa sáng và bữa trưa cho Nguyên Tích, sau đó ra ngoài.

Nhưng khi cậu chưa bước vào cửa chính của Khải Ân thì đã trông thấy một chiếc xe huyền phù màu bạc dừng trước cửa Khải Ân. Thiếu gia Lăng Tự của gia tộc PDG đang đứng tựa vào xe.

82. Chương 82: Kiểm Tra...

Lời tác giả:

Giao thừa là ngày tốt đẹp như thế này, chẳng lẽ lại ko có chương mới, hy vọng chương này sẽ post đúng 8h19.

Mặt khác, chúc mọi người năm mới hạnh phúc!!

(năm 2012 nha)

……..

Chiếc xe bay kiêu ngạo đó đang đỗ giữa cổng chính, chẳng ai có thể may mắn đến mức xem nhẹ khí thế mạnh mẽ của vị thiếu gia này. Đám công nhân viên chính thức đáng thương của tập đoàn Khải Ân đều nơm nớp lo sợ, dùng tốc độ nhanh hơn thường ngày đi vào trong, lúc ngang qua cổng chính còn cung kính chào hỏi Lăng Tự.

Khóe miệng La Tiểu Lâu co quắp, sáng sớm cuối tuần, mọi người đến tăng ca cũng đã đủ khổ thân lắm rồi, cậu thiếu gia này không ở nhà ngủ nướng, hưởng thụ cuộc sống cuối tuần linh tinh gì đó ư. La Tiểu Lâu đứng tại chỗ thoáng lưỡng lự, còn nửa giờ là vào làm, cậu không có nhiều thời gian ở bên ngoài.

La Tiểu Lâu ngó nghiêng hai bên một cái, rồi đi theo một người trung niên của viện nghiên cứu vào bên trong, lúc làm việc dưới trướng Địch Gia cậu đã gặp qua người này. Tuy không nói chuyện với nhau, nhưng hai người rất có dáng vẻ tình cờ gặp nhau giữa đường rồi đi cùng.

Người trung niên nhìn qua, La Tiểu Lâu cười với ông khiến ông bất ngờ một giây, nhưng rồi ông cũng cười gật đầu, tuy trong lòng kinh ngạc nhưng cũng không hỏi gì.

Đi đến gần Lăng Tự, người trung niên liền chào hỏi y: "Cậu Lăng, buổi sáng tốt lành."

La Tiểu Lâu thì lại co rụt cúi đầu ở bên cạnh, nhìn chằm chằm xuống bàn chân.

Sau khi vào cửa chính La Tiểu Lâu mới hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần đôi mắt dài quá đỉnh đầu của cậu ấm kia không tìm rắc rối đến cho mình là được rồi. Cậu luôn luôn vô tư lự, chẳng mấy chốc đã ném chuyện này ra sau đầu, vào phòng thí nghiệm của Nghiêm đại sư. Đã lâu không gặp ông già kia, cũng thấy nhớ nhung ghê.

La Tiểu Lâu vừa thay xong quần áo trợ thủ màu xám thì đã thấy trợ lý của Nghiêm đại sư đẩy cửa bước vào, người đó vừa cười vừa nói: "Tiểu Lâu à, đại sư gọi em xuống tầng 9… À, vào phòng 913, chế tạo một linh kiện."

La Tiểu Lâu nhướn mày, chế tạo linh kiện tại sao lại phải đi xuống, cậu cũng ứ muốn vui vẻ gì mà gặp lại Lăng Tự đâu nha. La Tiểu Lâu nhìn những người khác, sau đó linh tính phát hiện ra, mọi người vừa mỉm cười vừa thay quần áo chào hỏi nhau đều đã đứng trước bàn thí nghiệm của mình, lộ ra vẻ bận tối mày tối mặt.

Chờ —— chờ chút, không phải cậu cũng có thể cải trang sao!

La Tiểu Lâu cắn răng, cuối cùng cũng không dám cãi lời ông già Nghiêm, hai người nhiều tháng không gặp nhau rồi, cậu thực sự chẳng muốn mới sáng sớm thứ Bảy đã phải nghe tiếng mắng chửi vang xa của ổng đâu.

La Tiểu Lâu xuống tầng chín, vừa ra thang máy thì thấy Thẩm Nguyên, bèn lại gần chào hỏi: "Anh Thẩm, sao anh cũng ở đây vậy?"

Thẩm Nguyên mỉm cười nhìn cậu, nói: "Ừ, mới biết em cũng sẽ tới." Nói rồi nhìn căn phòng trước mắt, "Khi nào ra ngoài thì anh sẽ giải thích với em sau, hiện tại không có thời gian, em tìm phòng của mình rồi vào đó là được."

La Tiểu Lâu sửng sốt, chẳng lẽ có chuyện hệ trọng gì xảy ra sao? Lúc này, La Tiểu Lâu vừa vặn thấy phòng 913, lập tức đi vào.

Vào trong rồi cậu mới biết vì sao lại gọi là phòng của mình, đây là một phòng làm việc riêng cho chế tạo sư cơ giáp. Diện tích không lớn nhưng đủ loại dụng cụ máy móc, giữa phòng còn có một chiếc bàn rộng rãi đặt đầy nguyên liệu.

Sau khi La Tiểu Lâu quan sát khắp nơi, màn hình cảm ứng trên tường đột nhiên lóe sáng, một cô gái mặc đồng phục của tập đoàn Khải Ân xuất hiện trên màn hình, nói: "Hiện tại toàn bộ nhân viên đã đến, tất cả đều đã sẵn sàng. Kiểm tra chính thức bắt đầu, tiếp theo mời mọi người thiết kế một vũ khí thích hợp với chiếc cơ giáp này, thời gian là từ 8h sáng cho đến 5h chiều."

Mỹ nữ trên màn hình ngay tức khắc bị thay thế bởi cơ giáp.

La Tiểu Lâu lại ngẩn ngơ, 8h sáng đến 5h chiều, hôm nay cậu đừng dính dáng tới cái gì nữa chứ. Vất vả lắm mới tới Khải Ân một chuyến, thế này cũng quá khủng bố rồi đấy.

Nhưng La Tiểu Lâu cũng không oán hận được bao lâu, cậu đã nhanh chóng bị chiếc cơ giáp trên màn hình thu hút đường nhìn.

Đó là một chiếc cơ giáp cực kỳ ưu nhã, màu trắng và màu đỏ đan xen, không nhỏ nhắn như cơ giáp kiểu nữ, nhưng cũng không có cảm giác cồng kềnh, điều này khiến cho La Tiểu Lâu sau khi nhìn một lượt cơ thể kiện mỹ của nó lập tức cảm thấy trước mắt sáng ngời.

La Tiểu Lâu bừng tỉnh, đây có thể là cơ giáp kiểu mới mà Khải Ân muốn đẩy ra, rồi tiếp thu ý kiến hữu ích để thiết kế vũ khí cho cơ giáp.

Mấy hình ảnh mở đầu là hình chiếu lập thể các góc của cơ giáp, thậm chí còn hiện ra phần tham số bên hông của cơ giáp. Phần sau là hình ảnh một tổ động thái, cơ giáp được điều khiển tốc hành trong những tình cảnh khác nhau, thỉnh thoảng còn thực hiện một số động tác kỹ thuật cao.

La Tiểu Lâu càng xem càng kinh hãi, vừa tham gia huấn luyện nên cậu rất dễ dàng nhìn ra, trình độ của người điều khiển cơ giáp này cực kỳ cao! Không chỉ cao hơn một bậc với cậu, nếu ở Hào Quang thì khẳng định người này sẽ được phân tới nhóm thứ nhất.

Suy nghĩ này chợt lóe lên trong đầu, La Tiểu Lâu say sưa nhìn một lúc lâu, sau đó mới thu hồi tâm trạng, bắt đầu chuyên tâm vào bản thân cơ giáp. Vũ khí là phối trí rất quan trọng của cơ giáp, nó sẽ ảnh hưởng đến năng lực chiến đấu, lực công kích, năng lực tổng hợp, thậm chí có đôi khi còn phát sinh ảnh hưởng đến khả năng phòng ngự của cơ giáp.

La Tiểu Lâu vẫn nhìn chăm chú vào màn hình, có lẽ là muốn để các chế tạo sư cơ giáp có thể chế tạo ra vũ khí thích hợp, nên đoạn video này rất dài.

Có một số vũ khí do con người chế tạo ra xuất sắc hơn, một vài phút sau hình ảnh dừng lại ở phần tạo hình đầu tiên của cơ giáp trong trạng thái tĩnh, bắt đầu chọn nguyên liệu thích hợp. Mỗi bước chế tạo sớm tự nhiên sẽ có ích, có đủ tất cả nguyên liệu trên bàn, thời gian một ngày, bọn họ hoàn toàn có thể chế tạo ra vài loại vũ khí.

Tuy kiểm tra là chế tạo vũ khí cơ giáp, nhưng cũng không nói chỉ có thể chế ra một loại, vì vậy không ít người nảy sinh ra sáng kiến. Chế tạo ra vài loại, nếu có một loại trong đó thích hợp thì rất đáng ăn mừng.

Cho dù không trông mong có thể thiết kế ra vũ khí xuất sắc nhất nhưng các chế tạo sư cũng đều kích động không thôi, Khải Ân tiền tài dồi dào như vậy, có thể cung cấp hàng loạt nguyên liệu cho mỗi cá nhân lựa chọn, đúng là cơ hội rèn luyện hiếm có.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ phòng làm việc dùng để kiểm tra của tầng 9 tỏa ra khí thế ngất trời.

Địch Gia quan sát 300 màn hình trước mặt, có người đang vội vã bận rộn thiết kế bản vẽ, có người thì bắt đầu xử lý những nguyên liệu khác nhau. Ông nhìn về phía Thẩm Nguyên, Thẩm Nguyên đang đứng trước màn hình trước mặt, nhìn chăm chú vào chiếc cơ giáp, rồi thường xuyên ấn nút tạm dừng, suy nghĩ một hồi.

Địch Gia hài lòng gật đầu, rồi quan sát tiếp, đúng lúc thấy La Tiểu Lâu 'Ah' lên một tiếng.

La Tiểu Lâu chưa bắt đầu làm, cậu vẫn đang nhìn không nhúc nhích vào cơ giáp trên màn hình. Dù động tác cơ giáp đã nhanh hơn nhưng La Tiểu Lâu cũng chỉ nhìn chằm chằm không chớp mắt, giống như đang lý giải từng động tác một của cơ giáp.

Địch Gia nở nụ cười, ông luôn luôn tin tưởng con mắt của Nghiêm đại sư, cậu học trò mới được đại sư thu nhận này, thật đúng là nhiều lần khiến người khác phải phá vỡ quan điểm.

Trưởng nhóm của Viện nghiên cứu cơ giáp Chu Lỵ đã vài lần bảo ông thu nạp La Tiểu Lâu, đương nhiên, nếu không còn cửa ải Nghiêm đại sư kia thì ông cũng đã thay đổi suy nghĩ từ lâu rồi.

Không biết lần này, thằng nhóc sẽ mang đến sự ngạc nhiên nào đây.

Toàn bộ đoạn video kéo dài đến mấy tiếng đồng hồ, La Tiểu Lâu vẫn ngồi ở bên cạnh chăm chú theo dõi, sau khi xem xong màn hình hiện lên câu hỏi có phát lại hay không, lúc đấy La Tiểu Lâu mới lấy lại tinh thần.

La Tiểu Lâu tiện tay ấn cancel, phát hiện mình đã dừng lâu như vậy, hoạt động hoạt động thôi nào, La Tiểu Lâu quay lại đặt nguyên liệu lên trước mặt bàn.

Trong đầu cậu đang không ngừng nhớ lại hình dáng thực hiện thao tác cơ giáp của chiến binh cơ giáp kia, bắt đầu chậm chạp —— nhằm để cho mọi người có thể thấy rõ các công năng của cơ giáp, đến cuối cùng mới tùy ý phát huy, nhanh đến mức không theo kịp tốc độ của chiếc cơ giáp.

Dưới sự trợ giúp của ý thức nguyên lực, La Tiểu Lâu tự nhiên có thể thấy rõ, chính là vì như vậy nên cậu có cảm thấy đáy lòng dâng trào. Không có vũ khí, chiếc cơ giáp này vẫn có thể khiến người ta có cảm giác nó rất hùng mạnh.

Nếu như có vũ khí thích hợp với nó, bù vào cảm giác thiếu hụt như có như không này, như vậy sẽ khiến nó bộc phát khả năng cực kỳ hùng mạnh chăng?

Trong lòng cậu phảng phất vô số đường nét hỗn độn không ngừng biến hóa, khó chịu đến ngứa ngáy. Nếu là chiến binh cơ giáp kia, cậu sẽ dùng loại vũ khí nào? Hình dạng gì, chất liệu nào của vũ khí sẽ phù hợp hơn với chiếc cơ giáp…

Dần dần, những động tác cực nhanh trong đoạn cuối cùng của video ngày càng rõ ràng, đường nét trong đầu La Tiểu Lâu cũng từ từ tìm đúng vị trí, xuất hiện một hình dạng.

La Tiểu Lâu mở mắt ra, bắt đầu quan sát vũ khí trên mặt bàn.

125 nhẹ nhàng hỏi: "Chọn được rồi?"

La Tiểu Lâu "Ừ" một tiếng, lần mò trong đống nguyên liệu, chọn ra quặng Hôi Ngân mềm dẻo nhưng cứng rắn khác thường, sau đó lấy ra một số quặng Mặc và Kim Ti Đằng có độ cứng cực đại, độ dẻo dai và độ cứng đều rất tốt.

La Tiểu Lâu nhìn chiếc roi to lớn màu trắng bạc xen lẫn ánh vàng trên mặt bàn, nở nụ cười.

"Rất không tồi." 125 ở bên cạnh khen.

La Tiểu Lâu vươn vai, hỏi: "Mấy giờ rồi?"

"1h chiều."

"Cái gì! Trễ thế rồi á! Nguy rồi, cơm trưa của tôi!" La Tiểu Lâu chạy bay ra ngoài, sau đó phát hiện trên bàn cạnh cửa có đặt một hộp cơm giữ nhiệt độ, có lẽ là của Khải Ân chuẩn bị cho các chế tạo sư.

"Ừm, chất lượng phục vụ không tệ." La Tiểu Lâu lẩm bẩm tán thưởng một tiếng, an vị trên chiếc bàn cạnh cửa mà bắt đầu ăn cơm.

Địch Gia trong phòng điều khiển chính muốn ngất xỉu, các chế tạo sư khác hiện tại đã chế tạo ra vài loại vũ khí, mọi người đều nỗ lực tiếp tục. Thẩm Nguyên và La Tiểu Lâu hiển nhiên là đối tượng quan sát chủ yếu của Địch Gia, sau khi chiếc roi dài của La Tiểu Lâu thành hình, ngực Địch Gia liền khẽ dao động.

Sau đó ông phát hiện La Tiểu Lâu thu lại toàn bộ nguyên liệu, máy móc thiết bị cũng thu dọn hết, như vậy có nghĩa là La Tiểu Lâu không định chế tạo ra vũ khí khác nữa.

"Được lắm, thằng nhóc này rất có tự tin, em thích rồi đó." Chu Lỵ ở bên cạnh vừa cười vừa nói.

Địch Gia hiển nhiên cũng nghĩ như vậy, ông muốn nhìn thêm một chút nữa chiếc roi kia, nhưng đáng giận nhất là, La Tiểu Lâu lại chậm rãi ngồi ở cửa mà bắt đầu ăn cơm! Thời khắc này chẳng lẽ không phải là đi giao nộp vũ khí lên trên trước tiên sao, sau đó mới quay về tầng mà ăn chứ…

Đúng là chết vì ăn!

Coi như ăn xong ngon miệng, La Tiểu Lâu suy nghĩ một chút rồi mang hộp cơm trống rỗng ra ngoài. Trước khi đi, cậu ấn nút hoàn thành.

Khi mở cửa, La Tiểu Lâu phát hiện, một cánh cửa cách đó không xa cũng mở ra, người đi từ bên trong ra chính là Thẩm Nguyên. La Tiểu Lâu vui vẻ, gọi: "Anh Thẩm!"

Thẩm Nguyên quay đầu, dừng lại đợi La Tiểu Lâu, tay cầm một hộp cơm còn đầy. La Tiểu Lâu vừa ngó thấy, lặng lẽ dúi hộp cơm trống không của mình ra sau, rồi mới cười tủm tỉm: "Hóa ra anh Thẩm cũng tham giá cái cuộc kiểm tra quái lạ này, à đúng rồi, kiểm tra này là sao vậy ạ?"

Thẩm Nguyên kinh ngạc nói: "Đại sư không nói với em sao? Ừm, cũng đúng với phong cách của đại sư thôi. Là như thế này, kiểm tra thực ra là một cuộc thi đấu, các ngành trong tập đoàn sẽ cử khoảng hơn 60 chế tạo sư cơ giáp tinh anh để tiếp nhận ý tưởng và huyết dịch mới, còn có không ít chế tạo sư của các tập đoàn khác cũng được mời tham gia giải thi đấu thiết kế lần này."

La Tiểu Lâu nói thầm trong lòng, hóa ra là cuộc thi, nhân tài trong phòng thí nghiệm của ông già Nghiêm đông đúc như thế, sao lại phân công mình tham gia chứ, tuy mình thực sự rất có hứng thú với thử thách kiểu này…

Có lẽ đã nhìn ra điều La Tiểu Lâu đang suy nghĩ, nên Thẩm Nguyên còn nói thêm: "Cuộc thi giống như thế này Nghiêm đại sư sẽ không cử người tham gia. Đại khái là muốn rèn luyện em, nên mới cử em đi."

Sau khi phát hiện mình đang tham gia một cuộc thi, La Tiểu Lâu đột nhiên có chút áp lực, ngộ nhỡ thành tích quá be bét, bôi do trát chấu vào cái bản mặt đẹp đẽ của ông già kia thì sao? Nhất định trong vòng một năm tới ổng sẽ biến thân cậu thành một con quay cần cù mất thôi…

Thẩm Nguyên thấy sắc mặt của La Tiểu Lâu tái nhợt, bèn nói: "Mệt lắm không? Em vào nghỉ ngơi một lát đi, đến lúc thì anh sẽ thông báo cho em xuống."

La Tiểu Lâu cảm ơn Thẩm Nguyên, mang hộp cơm đến nhà ăn, sau đó trong lòng có chút run sợ mà lên tầng 19.

Phòng thí nghiệm vẫn rất bận bịu như trước. Nghiêm đại sư thấy La Tiểu Lâu đến, phất tay bảo cậu vào phòng làm việc chờ.

Vì La Tiểu Lâu đi ra sớm nên Nghiêm đại sư cũng không sắp xếp phân công cho cậu. La Tiểu Lâu mấy ngày nay đều dậy sớm để luyện tập cơ giáp, ngồi bên trong chờ đến độ ngủ gà ngủ gật.

Cho đến 5h, cổ tay rung lên, La Tiểu Lâu mới phát hiện mình đã nằm bò ra ghế sô pha mà ngủ. Cậu mở máy, bảo với Thẩm Nguyên sẽ xuống ngay, sau đó liền nhận ra Nghiêm đại sư đã ở trong phòng làm việc từ lúc nào!

Nghiêm đại sư cũng không ngẩng đầu, vừa viết cái gì đó xuống bản báo cáo thực nhiệm, vừa lạnh lùng nói: "Cuối cùng cũng tỉnh rồi hả? Tỉnh rồi thì cút ra ngoài cho tôi, bị cậu làm cho thực sự không thể an tâm xử lý bất cứ chuyện gì!"

La Tiểu Lâu lại càng hoảng sợ, mặt tức khắc đỏ bừng, thế, thế này cũng xấu hổ quá —— lại còn ngủ trong phòng làm việc của Nghiêm đại sư!

“Vâng ạ, em xin lỗi, em xuống phía dưới ngay đây ạ, lúc đi em sẽ nói một tiếng với đại sư.” La Tiểu Lâu lắp bắp nói.

Lòng tràn đầy chờ đợi Nghiêm đại sư nói ‘Cậu có thể cút thẳng’, kết quả Nghiêm đại sư chỉ hừ một tiếng, ngầm chấp thuận lời nói của La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu nhỏ mồ hôi xuống tầng 9, phát hiện Thẩm Nguyên đang đứng ở cửa thang máy đợi mình, vội hỏi: “Anh Thẩm, sao lại xuống, có chuyện gì ạ?”

Thẩm Nguyên vỗ vỗ đầu cậu, nói: “Là xếp hạng, có lẽ khoảng 10 phút sau sẽ có kết quả.”

Sắc mặt của La Tiểu Lâu lập tức càng khó nhìn hơn, chẳng lẽ Nghiêm đại sư đang đợi cậu sẽ báo cáo xếp hạng? Trời ơi, ông già chết vì sĩ diện này…

La Tiểu Lâu đi theo Thẩm Nguyên vào đại sảnh công bố xếp hạng, bên trong đã có hơn 300 người, đều là những chế tạo sư cơ giáp lần đầu tham gia giải thi đấu lần này.

Càng khiến La Tiểu Lâu kinh ngạc hơn chính là, Dương Kha và ba sinh viên lớp 1 khoa chế tạo cơ giáp cũng có mặt.

Lòng La Tiểu Lâu nhất thời xuất hiện một dự cảm không lành. Lúc này, Thẩm Nguyên ghé gần vào tai cậu nói: “Quên không nói với em, đích thân thiếu gia Lăng Tự sẽ tham gia lễ trao giải lần này, dù sao cậu ta cũng chính là người đầu tiên lái chiếc cơ giáp kia.”

“…”

83. Chương 83

´ BẬC…

Ba thanh niên của khoa chế tạo cơ giáp đứng cạnh Dương Kha đang kích động mà bàn luận một cách đầy hưng phấn.

“Bên kia, mau nhìn bên kia kìa, là một vị chế tạo sư cấp trung đó!”

“Chuẩn, trông mới có 30, 40 tuổi, trẻ như thế mà đã có cấp bậc này, đúng là đỉnh hết xẩy!”

Thanh niên tóc màu trà có dáng người thấp nhất liếc mắt nhìn hai người, nói: “Tam Kim, Buck, như thế thì có gì, trong tương lai tôi tin rằng… Dương Kha cũng sẽ trở thành chế tạo sư cơ giáp như vậy, với lại, không chừng thành tích còn cao hơn nữa đấy chứ.”

Tam Kim trên mặt có tàn nhang lập tức nở nụ cười, “Hạ Y, cũng chỉ có cậu mới nói thế, nhưng mà cũng có lý, Dương Kha chính là người đỉnh nhất lợi hại nhất của khoa chế tạo chúng ta mà.”

Buck kéo kéo bộ quần áo chật ních trên người, bàn tay to béo lau mồ hôi trên trán, nói: “Phải đấy, chúng ta có thể tham gia một cuộc thi danh tiếng như thế này cũng là nhờ hết vào mặt mũi của Dương Kha —— Tớ thật sự rất kích động, có thể thấy nhiều chế tạo sư nổi tiếng như vậy, còn bao nhiêu nguyên liệu quý giá, thế này cực kỳ có ích cho kỹ thuật và tính cảm ngộ của chúng ta, đây còn là lần đầu tiên tớ được chạm vào ——”

Thanh niên tuấn tú tóc màu trà mỉm cười, cắt đứt lời Buck: “Được rồi, Buck, vậy thì sao, phải biết rằng, Dương Kha hiện giờ là chế tạo sư cơ giáp của cậu Lăng, muốn nguyên liệu nào mà lại không có. Nếu cậu muốn mở mang kiến thức, như vậy còn chưa dễ dàng sao?” Nói xong, đưa mắt nhìn Dương Kha đứng bên cạnh..

Buck sững sờ, lập tức hiểu ra ý của Hạ Y là muốn mình nói với Dương Kha rằng có thể để ba người bọn họ vào Khải Ân thực tập được hay không. Cậu ta liếm môi, khuôn mặt mập mạp ửng mồ hôi, nhưng miệng mở mãi mà cũng không đủ can đảm để thốt ra.

Hạ Y hận thiết bất thành cương lườm Buck một cái, rồi không thèm nhìn cậu ta nữa, quay sang bên cạnh, đúng lúc trông thấy Thẩm Nguyên và La Tiểu Lâu cùng đi tới.

Thành ngữ đã xuất hiện ở

Hạ Y lập tức kinh ngạc quay đầu về phía Dương Kha, vồn vã hỏi: "Dương Kha, tại sao La Tiểu Lâu lại ở chỗ này?"

Dương Kha cũng chú ý tới người đi qua, sắc mặt trầm xuống, nhàn nhạt mà nói: "Nó đang làm trợ lý ở đây."

Con ngươi Hạ Y đảo một vòng, nói với Dương Kha: "Đang làm trợ lý? Tại sao lại được tuyển vào đây? Theo tôi thấy, nó vẫn chưa hết hy vọng với cậu Lăng sao?"

Tam Kim nói: "Cũng chưa chắc, không phải cậu cũng không biết, nó là đứa sinh viên nghèo túng nổi tiếng của trường chúng ta. Nghe nói ở Khải Ân, trang phục trợ lý màu xám là trợ lý cấp thấp nhất. Chỉ là không biết cái người bên cạnh nó là cấp bậc nào, thằng này đúng là cái loại ở đâu cũng nịnh bợ những người khác được."

Nghe thấy lời nói của Hạ Y thì Dương Kha ngây người, lúc này đã tỉnh táo lại, nói: "Người kia hình như cũng là một trợ lý." Cậu ta đã từng thấy Thẩm Nguyên mặc quần áo trợ lý màu xám.

Buck bấy giờ mới xen mồm vào: "Không thể nào, La Tiểu Lâu chẳng phải là đệ tử của Nghiêm đại sư sao? Còn được làm trợ lý nữa á?"

Tam Kim ê ẩm nói, "Trách không được, bất quá, như vậy xem ra, nó là đệ tử của ông đại sư này mà cũng chỉ được làm trợ lý thôi, cho thấy kỹ thuật hiện tại của nó chẳng ra sao cả. Chả biết đãi ngộ của trợ lý áo xám ở đây như thế nào nhỉ?"

Ngoại trừ Dương Kha vẫn tỏ ra lạnh lùng, ba người còn lại đều cười cợt, điều kiện gia đình của bọn họ trong học viện St. Miro có thể nói là bình thường, nhưng so với hoàn cảnh không có bất cứ thứ gì của La Tiểu Lâu, hoặc nói đến những người gia cảnh nghèo khó, thì ưu việt hơn hẳn.

Một người trung niên đứng bên cạnh đưa mắt nhìn bọn họ mấy lần, rốt cục không nhịn được bèn xen vào nói: "Đãi ngộ của Khải Ân thực ra có thể được coi là khá tốt, cậu trợ lý bên cạnh La Tiểu Lâu mà các cậu vừa nói kia, tiền lương là 10,000, đương nhiên với cậu ta chỉ là con số nhỏ, tiền thưởng mỗi tháng của cậu ta còn trên cả 1 triệu cơ."

Tiền lương cấp cho đại đệ tử của Viện trưởng Viện nghiên cứu cơ giáp sao có thể ít chứ? Không chỉ rất nhiều, công nhân viên bình thường đều không thể sánh bằng, mấy đứa này rốt cuộc ở đâu tới vậy…

Ba người Hạ Y kèm thêm Dương Kha đều sửng sốt, Buck lắp bắp: "Hả? Chẳng nhẽ đãi ngộ cho trợ lý của tập đoàn Khải Ân đều —— đều cao như thế?"

Người trung niên mỉm cười, không nói gì thêm, nhưng nhìn biểu cảm này cũng đủ hiểu là đúng như vậy.

Hạ Y liếc nhìn Dương Kha, hỏi: "La Tiểu Lâu kia thì sao ạ? Cũng thế ư?"

Buck và Tam Kim đều nuốt nước bọt nhìn người trung niên, ngay cả Dương Kha cũng dựng thẳng tai lên.

Người trung niên bèn cười, "Thằng bé ấy à, tiền lương nghe nói chỉ có 5,000 thôi, nhưng có điều ——" Người trung niên cố ý kéo dài giọng, nhìn mấy cậu thanh niên đều đang kéo dài tai ra để nghe, sau mới vừa cười vừa nói: "Nó thỉnh thoảng cũng có tiền thưởng, đương nhiên đây cũng chỉ là nghe nói thôi, có đúng hay không thì thực sự cũng không rõ lắm."

Tuy không nói rõ ràng, thế nhưng, đó là ai? Đó là đệ tử bế môn kế thừa mà chính miệng Nghiêm đại sư đã thừa nhận! Mặc dù vị đại sư này rất cổ quái, nhưng nổi tiếng bao che khuyết điểm, tiền lương cho tất cả trợ lý trong phòng thí nghiệm của ông đều do chính ông quyết định, ai biết ông ta cho đệ tử của mình bao nhiêu lợi ích chứ?

Dù cấp trên Khải Ân đã biết, nhưng cũng không dám nói gì như mọi khi. Miễn là không có ai đi tra hỏi tiền lương của La Tiểu Lâu.

Ba người Hạ Y nhất thời ngơ ngác nhìn nhau, so với Thẩm Nguyên, 5,000 thật sự là quá ít, nhưng đối với những người chưa có thu nhập như bọn họ mà nói, nó cũng coi như là một con số to lớn.

Lòng Dương Kha còn giật mình hơn nữa, người khác không biết nhưng cậu ta rất rõ. 5,000 đồng Liên bang không phải là ít, bố cậu ta trước đây nỗ lực lắm mà trong một tháng cũng chỉ được hơn 10,000, tuy hiện tại nhờ vào phương pháp khéo léo, tốc độ đã nhanh hơn không ít, nhưng mỗi tháng cũng chỉ được khoảng 28,000, như vậy đã có thể làm cho mẹ tươi cười nhiều hơn rồi.

Nhưng 5,000 của La Tiểu Lâu chỉ là tiền lương của cuối tuần! Hơn nữa, trợ lý của Nghiêm đại sư nhiều như vậy, nó làm sao mà mệt được chứ? Còn chuyện tiền thưởng trong truyền thuyết, nếu có nữa, thì thực sự là không có thiên lý.

Nhìn lại bản thân, bởi vì được Lăng Tự giới thiệu mới tới đây, nói là thực tập nhưng thực ra là luyện tập.

Không ai quản thúc cậu ta, cũng không có nhiệm vụ, hơn nữa nguyên liệu cũng dùng tùy ý. Coi như có một phòng thí nghiệm miễn phí, điều này làm cho cậu ta cực kỳ thỏa mãn, bởi cậu ta vốn khác với La Tiểu Lâu mà.

Nhưng, điều này cũng dẫn đến việc cậu ta không có tiền lương. Nghĩ tới đây, lòng Dương Kha bắt đầu không tiếp thụ được. Lăng Tự cũng rất rộng rãi, toàn bộ học phí và chi phí nguyên liệu hiện giờ của cậu ta đều do gia tộc PDG tài trợ. Nhưng việc sinh hoạt cậu ta vẫn muốn dùng chính tiền của mình, nếu cậu ta cũng có tiền lương…

Lòng Dương Kha quay cuồng. Mấy người xung quanh nhìn nhau, Hạ Y đưa mắt ra hiệu với hai người kia. Trước khi đến đây, cậu ta đã nói với hai người bạn học hoàn toàn không có tâm cơ của mình rằng, vất vả lắm mới tới đây được một lần, nhất định phải tranh thủ ở lại Khải Ân, nơi này đối với sự phát triển say này của bọn họ thực sự rất có lợi.

Trong phòng làm việc cao cấp trên tầng 9 của tập đoàn Khải Ân, Địch Gia niềm nở với Lăng Tự đang ngồi bên cạnh, nói: "Cậu Lăng, thứ bậc đã có, cậu xem trước một chút, rồi chúng ta sẽ cử hành lễ trao giải."

Lăng Tự đóng máy thông tin trên cổ tay, đứng dậy tiến đến giữa phòng, nơi đang bày một số vũ khí.

Đứng đầu tiên là hai thanh đoản kiếm dài 2 mét, đối với cơ giáp mà nói, chúng cũng được coi là loại trường kiếm, toàn thân thanh kiếm hiện lên ánh sáng màu lam óng ánh, sắc bén đến bức người. Đứng thứ hai là hai loại vũ khí, một giống như lưỡi dao hình tròn, còn lại là một thanh loan đao dài hơn 5 mét, chế tác hoàn mỹ, mỗi loại mỗi vẻ. Đứng thứ ba là một chiếc roi dài màu trắng bạc xen lẫn hoa văn màu đỏ, dài chừng 15 mét.

Mắt Lăng Tự ngay tức khắc sáng ngời, bước lên chạm vào chiếc roi dài, lập tức cảm nhận rõ hơn đặc tính của nó, liền nói: "Rất không tồi, nhất định phải chế tạo một chiếc roi loại này cho tôi, tất cả đều dùng nguyên liệu tốt nhất."

Địch Gia ngẩn người, rồi liền cười tủm tỉm mà nói: "Vâng, ba ngày sau sẽ mang đến cho cậu." Vũ khí được chế tạo trong cuộc thi, đại đa số chỉ có thể cho làm mô hình, nếu thật sự cần trang bị cho cơ giáp, vậy thì tốt nhất là nên chế tạo lại một lần nữa.

Lăng Tự không nỡ buông mà nhìn chiếc roi hồi lâu, sau đó bèn hỏi: "Viện trưởng Địch Gia, tôi thấy chiếc roi này thậm chí còn thích hợp hơn so với những vũ khí trước, vậy tại sao lại chỉ đứng thứ ba?"

Địch Gia mỉm cười: "Nguyên nhân cậu Lăng thích chiếc roi này là bởi vì, trong bốn loại vũ khí kia, roi là loại thích hợp nhất cho chiếc cơ giáp cậu điều khiển. Mà đối với đại đa số mọi người, từ ngoại hình, theo quan sát đánh giá, song kiếm được tiếp nhận rộng rãi hơn. Loại cơ giáp mới này của chúng ta là muốn hướng ra thị trường đại chúng, bởi vậy chiếc roi này chỉ được đứng thứ ba."

Ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng trong lòng Địch Gia lại cực kỳ mất bình tĩnh, ông kiến giải không sai. Vị trí thứ nhất hoàn toàn xứng đáng, hai vị trí thứ nhì cũng thực sự có kỳ tài, quan trọng chính là La Tiểu Lâu đứng thứ ba —— Tuy chỉ là thứ ba, nhưng vũ khí của cậu vẫn thể hiện một loại ý thức, đó là loại ý thức của người chế tạo vũ khí muốn làm riêng cho một chiếc cơ giáp riêng biệt.

Cũng chỉ có các chuyên gia chế tác cơ giáp cấp cao, thậm chí là đại sư mới có thể đạt đến trình độ này, quyết định chế tạo cơ giáp. Thế nhưng, chuyện này căn bản không thể xảy ra, chưa đạt tới cấp bậc nhất định và hiểu rõ sâu sắc về chiến binh cơ giáp thì không thể có loại ý thức này. Điều này ông cũng không nói ra, nhưng sau đó phải nên đến nói chuyện với Nghiêm đại sư thôi.

Dù có như thế nào Địch Gia cũng không nghĩ ra, sở dĩ La Tiểu Lâu có loại ý thức này là bởi bản thân cậu cũng chính là một chiến binh cơ giáp. Với sự hiểu rõ về cơ giáp của chiến binh, chuyên gia chế tác cơ giáp tự nhiên so với phổ thông yêu cầu cao hơn rất nhiều. Chẳng qua cậu chỉ phỏng theo, nếu cậu có trình độ này và với chiếc cơ giáp đó, cậu sẽ chọn vũ khí dạng gì.

Lăng Tự gật đầu, không chất vấn về thứ bậc nữa, nói: "Đứng thứ hai lần này lại có hai người, rất không tồi, vậy thứ ba là ai?"

Địch Gia đưa một tấm flash card ra, Lăng Tự vừa nhận lấy thì lập tức ngây ngẩn cả người, ánh mắt hiện lên vẻ phức tạp.

Địch Gia đợi một hồi, ông biết Lăng Tự không bình thường với La Tiểu Lâu, định hỏi Lăng Tự xem có thu hồi vũ khí vừa nói không. Thế nhưng Lăng Tự không nói gì, nên ông bèn nhắc nhở: "Cậu Lăng, chúng ta nên đi công bố xếp hạng và trao giải thôi."

Lăng Tự im lặng vài giây rồi nói: "Đi nào."

Địch Gia và mấy chủ quản cao cấp đi theo sau Lăng Tự. Đến đại sảnh các chế tạo sư cơ giáp đang chờ, trước tiên Địch Gia công bố xếp hạng: "Giải nhất: Viện nghiên cứu cơ giáp, Thẩm Nguyên. Giải nhì: "Viện nghiên cứu cơ giáp, Bố Lỗ và một người bạn cùng dự thi, Bless. Giải ba: Trợ lý phòng thí nghiệm, La Tiểu Lâu."

Vừa nói xong, đại sảnh lập tức có không ít người biến sắc.

La Tiểu Lâu hưng phấn lắc lư Thẩm Nguyên: "Anh Thẩm, giải nhất đó, chúc mừng anh!"

Thẩm Nguyên vỗ vai La Tiểu Lâu, vừa cười vừa nói: "Em cũng không kém cạnh đâu, lúc anh còn nhỏ giống em…"

La Tiểu Lâu cúi đầu, "Anh Thẩm, anh đừng khiêm tốn như vậy mà, lần trước ông Vương đã nói rồi, lúc anh còn nhỏ giống em luôn được người ta coi là thiên tài trong thiên tài còn gì."

Thẩm Nguyên cười cười, không nói gì nữa.

La Tiểu Lâu thì vẫn kích động như cũ, Bless! Nhất định là cậu ta, chính là cậu ta! Cuối cùng cũng có thể mắt thấy khuôn mặt của nhân vật thần bí này rồi.

Đám người Dương Kha đứng bên kia nhìn La Tiểu Lâu. Dương Kha vẫn tỏ ra lạnh lùng, không nhìn ra cảm xúc gì, trái ngược lại, Tam Kim và Buck đều đang trợn mắt há hốc mồm nhìn La Tiểu Lâu. Dù có như thế nào, bọn họ cũng không thể ngờ trong cuộc thi dạng này, La Tiểu Lâu lại có thể đạt được thứ bậc đó.

Hạ Y suy nghĩ một chút, rồi vừa cười vừa nói: "Nếu La Tiểu Lâu là đệ tử của Nghiêm đại sư, chung quy Khải Ân cũng sẽ xem xét chiếu cố cho, đúng không, Dương Kha?"

Dương Kha vẫn không nói gì, chỉ nhìn về phía Lăng Tự đang đứng trên đài.

Hạ Y nhíu mày, cũng nhìn về phía Lăng Tự, ánh mắt tràn ngập toan tính dần thay thế bằng yêu mến —— Đúng vậy, đây mới là mục đích cậu ta tiếp cận Dương Kha, cậu ta thích Lăng Tự, so với Dương Kha còn sớm hơn. Lần đầu thấy Lăng Tự cậu ta đã thích y rồi, khi đó, bên người Lăng Tự còn có một La Tiểu Lâu.

Hạ Y cũng không kém như La Tiểu Lâu, nhưng thành tích của Dương Kha thực sự tốt hơn cậu ta, vậy mà lần này La Tiểu Lâu lại đoạt giải ba, đã không yếu kém hơn bao nhiêu so với Dương Kha nữa rồi, chỉ cần, tìm cách lọt vào tầm mắt của Lăng Tự…

"Mời các bạn tiến lên nhận phần thưởng, có thể chọn tiền thưởng hoặc nguyên liệu, nếu chọn nguyên liệu, dựa vào phiếu nguyên liệu có thể dưới bất kì một công ty chi nhánh nào của Khải Ân cũng được nhận nguyên liệu." Địch Gia nói xong, xoay người mời Lăng Tự bắt đầu trao giải.

La Tiểu Lâu thấy Lăng Tự đứng ở đó, lòng bắt đầu cuộn trào. Chuyện quái gì đây, cả cái cuối tuần, định cho nhau ấm ức ư…

Nhưng được giải ba, La Tiểu Lâu vẫn thấy rất hưng phấn, tỏ ra cực kỳ vui mừng, có khi chỗ ông già Nghiêm cũng đã được thông báo tới rồi.

Đúng lúc này, tiếng rên rỉ của 125 truyền lên tai La Tiểu Lâu: "Cậu xong đời rồi! Nguyên Tích vừa mới nói, thế mà cậu đã nhìn chằm chằm không dứt vào người khác! Hừ, đợi tôi chuyển chức năng ghi hình ra, cậu dám đánh tôi nữa thì tôi sẽ cho Nguyên Tích xem, kha kha kha "

La Tiểu Lâu giật mình, mặt méo mó, thấp giọng nói: "Mày bị ngớ ngẩn hả, cái đấy gọi là quan sát."

125 dừng lại một hồi, không biết có đang mở chức năng ghi hình thật không, rồi giật mình, ca tiếp bài ca bị thương: "Tôi chỉ tốt ý nhắc nhở cậu thôi, cậu mới là đồ ngớ ngẩn, cả nhà cậu đều là đồ ngớ ngẩn!"

La Tiểu Lâu suy nghĩ mấy giây, rồi nói: "Cả nhà tao hiện tại bao gồm mày và Nguyên Tích, xét theo phương diện nào đó mà nói, mày nói chính xác đấy."

"…"

La Tiểu Lâu đi lên đài, trong lòng lặng lẽ thầm nghĩ: không nhìn hắn không nhìn hắn.

Thẩm Nguyên, Bless và La Tiểu Lâu đều chọn phiếu nguyên liệu, Bố Lỗ thì chọn tiền thưởng.

Đến phiên La Tiểu Lâu, ánh mắt lạnh lùng nhưng phức tạp của Lăng Tự rơi lên khuôn mặt cậu.

84. Chương 84

`N LUYỆN

Lăng Tự nhìn La Tiểu Lâu, chỉ thấy cậu cúi đầu với vẻ hận không thể vùi mặt vào trong lòng. Y không thể không nhíu mày, sau cùng đành phải cầm phiếu nguyên liệu trao cho La Tiểu Lâu.

Thứ nhất, La Tiểu Lâu không muốn nhìn mặt Lăng Tự, thứ hai là vì cậu đang bận lén lút quan sát Bless bên cạnh. Đúng vậy, cố gắng xem nhẹ Lăng Tự, điều thu hút sự chú ý nhất của cậu ở đây chính là Bless. Trước khi lên đài, đứng xen lẫn trong đám người nên không thể nhìn thấy, mà hiện tại Bless đang đứng ngay bên cạnh cậu!

La Tiểu Lâu phát hiện, Bless từ đầu đến chân toàn một màu đen, có vẻ giông giống hình tượng trên internet, cao hơn cậu nửa cái đầu, bởi vì đang cúi đầu nên không nhìn thấy khuôn mặt chính diện của Bless.

Nhưng khóe mắt có thể nhìn thấy mái tóc màu đỏ nhạt trên vai Bless và đôi tay thon dài đang cầm phiếu nguyên liệu.

Sau khi quan sát xong, La Tiểu Lâu chỉ có một cảm giác, đó chính là: lừa tình quá nha —— Cậu thề, mái tóc giả trên đầu Bless mà lần trước cậu thấy trên internet, lúc đó cảm thấy tạo hình ấy rất qua quít, mới đổi sang màu vàng nhạt.

Cho đến khi nhận xong phần thưởng và bước xuống đài, La Tiểu Lâu vẫn không kiểm soát được ánh mắt của mình, cứ nhìn chằm chằm vào người bên cạnh.

Người bên cạnh đã nhận ra đường nhìn của La Tiểu Lâu, mà thực ra, nếu thần kinh không quá mạnh mẽ thì thực sự rất khó để có thể bỏ qua ánh mắt 'nóng bỏng' của La Tiểu Lâu như vậy.

Đôi mắt màu đen liếc qua, khẽ chớp, sau đó tách ra khỏi đám người chào đón của tập đoàn Khải Ân, không quay đầu lại mà đi thẳng.

La Tiểu Lâu mắt chữ A mồm chữ O nhìn bóng người đi xa, đây 100% là Bless! Hơn nữa, chắc chắn cậu ta tham gia cuộc thi này với mục đích chủ yếu là nguyên liệu.

Mặt khác, cái dáng cao cao đó, cử chỉ đó, tất cả đều quen thuộc như thế a a! Rốt cuộc là ai…

Đứng trên đài trao giải, Lăng Tự lạnh lùng nhìn chằm chằm La Tiểu Lâu từ đầu đến cuối không thèm quay đầu lại, ánh mắt y hiện lên vẻ ngờ vực.

Đường nhìn của Dương Kha và Hạ Y dường như lúc nào cũng dán lên người Lăng Tự, thấy vẻ mặt của y, cả hai đều cảm thấy khó chịu. Lăng Tự đi ra ngoài, mấy người vội vã đuổi theo.

Lăng Tự nói địa chỉ với tài xế, dựa vào ghế ngồi, ngây người. La Tiểu Lâu —— hình như, có chút thay đổi so với trước đây, ít nhất là trước đây La Tiểu Lâu tuyệt đối sẽ không thể làm ra được một chiếc roi như vậy. Lẽ nào nó thật sự có thiên phú trong chế tạo cơ giáp, sau đó được Nghiêm đại sư phát hiện?

Nhớ đến ánh mắt si mê lúc nào cũng dán lên người mình, vậy mà giờ đây lại như người dưng nước lã, Lăng Tự đột nhiên cảm thấy khó chịu.

Dương Kha vẫn nhìn Lăng Tự, ngón tay nắm chặt cái cốc trên bàn.

Lúc này Hạ Y bỗng vừa cười vừa nói: "Cậu Lăng, lần này bọn em có thể tới dự cuộc thi, thật sự rất cảm ơn cậu, được mở mang kiến thức rất nhiều."

Giọng nói của Hạ Y trong trẻo, lời vừa ra khỏi miệng, bầu không khí nặng nề trong xe liền biến mất, đường nhìn của mọi người cũng tập trung hết lên người cậu ta.

Hạ Y cười, nói tiếp: "Em, Tam Kim với Buck nghe nói anh Dương đang thực tập trong công ty dưới trướng của gia đình anh, tụi em đều vô cùng ngưỡng mộ, cũng muốn đến, có thể làm trợ thủ cũng được, anh xem có được không?"

Lăng Tự thoáng nhìn Dương Kha mặt trắng bệch, rồi nhàn nhạt nói: "Loại việc nhỏ này cũng chẳng phải việc tôi quản lý, nếu các cậu muốn đến Khải Ân, cứ trực tiếp nhận lời mời, chỗ bọn họ liên tục tuyển thực tập sinh."

Hạ Y cứng mặt, nhưng lập tức khôi phục vẻ tươi cười: "Vậy được ạ, ba đứa bọn em sẽ nỗ lực, cảm ơn cậu Lăng."

Móng tay Dương Kha cắm sâu vào lòng bàn tay. Đến bây giờ, cậu ta đương nhiên nhận ra Hạ Y cố ý tiếp cận mình là vì mục đích khác, mà mục đích đó không phải là gia nhập gia tộc PDG, mà là xu nịnh Lăng Tự. Cũng may, coi như Lăng Tự vẫn còn cho cậu ta thể diện, không hề để ý đến Hạ Y.

Dương Kha lạnh lùng nhìn về phía ba người bạn cùng lớp, cậu ta luôn đối xử không tệ với bọn chúng, lần này còn có thiện ý dẫn bọn chúng đến đây, nhưng thật không ngờ bọn chúng dám ôm ấp tư tưởng này.

Tam Kim và Buck liếc nhìn nhau, xấu hổ nở cụ cười: "À ừm, chuyện đó, bọn em thực tập ở đâu cũng được ạ."

Lăng Tự không quan tâm tới bọn họ nữa, ấn tên La Thiểu Quân trên máy thông tin, gửi một tin nhắn: Rảnh chứ? Có chuyện gì với La Tiểu Lâu vậy?

Không quá 1s, bên kia lập tức hồi đáp: Sau khi nó rời khỏi La gia, tuy vẫn bị theo dõi, nhưng có khá nhiều người tiếp xúc với nó, có điều từ khi Nguyên Tích xuất hiện, việc theo dõi cũng không thể sát sao được nữa, đã có rất nhiều chuyện thoát khỏi vòng kiểm soát. Ngay cả chuyện nó đến làm thêm ở công ty các cậu, tôi cũng rất khó hiểu, nhưng hình như là cậu chưa có ý định từ bỏ, đúng không.

Lăng Tự nhìn dòng chữ cuối cùng, đầu lông mày khẽ nhướn lên.

La Tiểu Lâu vui mừng khấp khởi, cầm phiếu nguyên liệu lên tầng 19, tuy hiện giờ đang thiếu tiền, nhưng đối với chế tạo sư cơ giáp mà nói, nguyên liệu còn quan trọng hơn nhiều so với tiền.

Vì hiện tại đã quá giờ tan tầm, phòng thí nghiệm lúc nào cũng tỏa ra khí thế ngất trời đã không còn một ai nữa. La Tiểu Lâu đi qua phòng thí nghiệm, vào phòng làm việc của Nghiêm đại sư.

Gõ cửa, sau khi được Nghiêm đại sư cho vào, La Tiểu Lâu liền vào trong.

Vừa mới vào phòng, La Tiểu Lâu nhanh nhạy cảm nhận được một luồng ánh sáng màu trắng trước cửa. Bước chân cậu dừng lại, sau đó lập tức lánh sang bên cạnh.

Nhưng phía sau cánh cửa không vang lên một tiếng động va chạm nào, La Tiểu Lâu ngay tức khắc phản ứng lại, ánh sáng trắng vừa rồi cũng không có thực thể, đó là tinh thần lực.

Sau đó, La Tiểu Lâu nhìn thấy đôi mắt hữu thần sáng ngời của Nghiêm đại sư phía trước, chột dạ, chợt thốt lên: "Sư phụ."

Nghiêm đại sư híp mắt quan sát La Tiểu Lâu, qua một chốc mới mở miệng nói: "Không tệ, quả nhiên cậu đã cảm nhận được tinh thần lực."

Trán La Tiểu Lâu lặng lẽ nhỏ mồ hôi, vội nói: "Vâng ạ, có mấy ngày trên tiểu hành tinh, con bỗng nhiên cảm nhận được. Bởi vì lúc đó không có ai chỉ cho, nên thực ra, cũng chỉ là mới he hé sơ sơ thôi ạ."

Nghiêm đại sư hài lòng gật đầu, "Tiến bộ cũng được, bởi vì từ cơ giáp cấp ba trở lên, trên cơ bản tất cả đều phải dùng đến tinh thần lực, nếu cậu vẫn cứ như vỏ cây Du sần sùi, còn thẳng đuột đến mức làm tôi phát sầu, việc học về sau cũng không thể tiếp tục được đâu."

Cây Du vỏ xùi thuộc họ Ulmus, tên khoa học là Ulmus thomasii. Câu này của Nghiêm đại sư theo ý hiểu của tớ là: cứ mang bao nhiêu khúc mắc (sần sùi) mà lại còn giấu dốt, ko tiếp thu thì về sau đấy đấy.

La Tiểu Lâu lau mồ hôi, tiếp tục làm ra bộ vểnh tai lên nghe.

"Cậu qua đây, tôi thử kiểm tra trình độ tinh thần lực của cậu một chút." Nghiêm đại sư nói.

Một câu nói này làm La Tiểu Lâu sợ đến run người, đúng lúc đó, La Tiểu Lâu cảm nhận được một dòng ý thức nguyên lực mỏng manh xâm nhập vào cơ thể mình, tiếp đến nó lặn sâu vào trong, đến ngực trái thì dừng lại, vẽ một vòng, rồi bất động.

Dường như La Tiểu Lâu đã thông suốt, ý thức nguyên lực toàn thân cậu đều tuôn về phía ngực trái, sau khi đến đó thì cấp tốc đè nén, cho đến khi cả cơ thể không còn bao nhiêu nữa, cậu mới nơm nớp lo sợ bước đến gần Nghiêm đại sư.

Nghiêm đại sư nghi ngờ đưa mắt nhìn La Tiểu Lâu, vươn tay đến gần cậu nhưng cũng không chạm vào, vậy mà La Tiểu Lâu lại cảm giác có một thứ gì đó êm dịu vây quanh toàn thân mình.

Qua vài giây, sau khi đầu La Tiểu Lâu đổ mồ hôi, Nghiêm đại sư mới rút tay về, sau đó cất tiếng: "Được thông qua, tuy tinh thần đã thức tỉnh nhưng vẫn rất yếu ớt."

La Tiểu Lâu thở phào nhẹ nhõm, xem ra đã bịp được rồi.

Nghiêm địa sư trầm ngâm một hồi, rồi nói: "Tinh thần lực của cậu rất yếu, nếu muốn nâng cao thì chỉ có thể liên tục tích lũy rèn luyện. Xét theo hiện trạng của cậu, sắp tới cứ luyện tập trước đi."

Nói xong, Nghiêm đại sư mang một chiếc hộp dự trữ ra, sau đó lấy một viên quặng Lục Sắc từ bên trong, đặt vào lòng bàn tay.

La Tiểu Lâu trợn mắt nhìn, sau khi sử dụng ý thức nguyên lực để nhìn, một loạt tinh thần lực dạng sợi tơ trắng bắt đầu tụ lại trong lòng bàn tay Nghiêm đại sư, sau đó chia cắt viên quặng Lục Sắc một cách cực nhanh, viên quặng quý giá đã trở thành một đống bột vụn.

La Tiểu Lâu ngơ ngác như bò đội nón nhìn đống bột trong tay Nghiêm đại sư, lòng cực kỳ kính phục, quặng Lục Sắc là một nguyên liệu cấp năm vô cùng hiếm thấy, có thể sản sinh ra năng lượng khổng lồ, thích hợp dùng cho động cơ và hộp năng lượng.

Tuy cấp bậc không cao, nhưng vì rất ít nên nó còn quý hơn cả một vài loại nguyên liệu cấp sáu.

Mà loại quặng Lục Sắc này tuy rất mềm, nhưng rất khó dùng kim loại để chiết xuất, bởi vì nó gần như có thể phát sinh phản ứng với tất cả kim loại hoặc khoáng thạch, cho nên máy phản ứng rất khó xử lý nó.

Phương pháp Nghiêm đại sư sử dụng tinh thần lực để xử lý thật sự là rất tuyệt diệu, hơn nữa, với một chiêu này, La Tiểu Lâu có thể nhìn ra, tinh thần lực của Nghiêm đại sư thâm bất khả trắc.

nguyên văn , có nghĩa là thâm sâu khó lường, không thể biết trước.

Lúc này, Nghiêm đại sư mới ngẩng đầu nhìn La Tiểu Lâu đang tràn trề sự kính nể, thu gom nguyên liệu trong lòng bàn tay rồi nói: "Không phải tôi đang nói cho cậu biết tác dụng của tinh thần lực đâu, bởi nó có tác dụng nhiều lắm, tuyệt đối không chỉ có thế này. Tôi muốn cậu rèn luyện, mang hộp khoáng thạch này về, mỗi ngày tiêu hao ánh sáng tinh thần lực trong cơ thể mình, chờ sau khi khôi phục đầy đủ, tiếp tục chia cắt ra.

"Tiêu hao nhiều lần rồi lại khôi phục như vậy, nó sẽ nâng cao tốc độ khôi phục tinh thần lực của cậu, nếu kiên trì lâu dài thì cũng sẽ từ từ nâng cao tinh thần lực."

La Tiểu Lâu gật đầu, kích động nhận chiếc hộp dự trữ. Thứ, thứ quý giá như thế này mà cho cậu dùng để luyện tập —— Giời ơi, có phải đây là lần đầu tiên con được hưởng thụ đãi ngộ của việc làm đệ tử đại sư đấy không!

Bấy giờ Nghiêm đại sư mới nhìn sắc trời bên ngoài, nói: "Cậu về trước đi."

La Tiểu Lâu cung kính chào tạm biệt. Ra tới cửa, bỗng nhiên Nghiêm đại sư hừ một tiếng, nói thêm: "Về sau cuối tuần mỗi thứ Bảy đến đây là được rồi, ngày nào cũng vào phòng làm việc của tôi ngủ nghê, nhìn chướng cả mắt! Có chuyện thì cứ nhắn lại cho tôi. Nếu có nhiệm vụ thì tôi cũng sẽ phân công trực tiếp qua máy thông tin cho cậu."

La Tiểu Lâu rơi mồ hôi, vâng vâng dạ dạ. Sau khi ra khỏi cửa tâm tình cậu liền trở nên sung sướng, dạo này đúng là mệt mỏi quá. Nói như vậy, mỗi tuần ít nhất có một ngày được nghỉ.

La Tiểu Lâu về đến nhà thì đã là 7h. Nguyên Tích đang ngồi trên ghế sô pha trong phòng khách, sốt ruột chờ cơm, còn nói chuyện với một ai đó qua máy thông tin.

"Vâng, cậu ấy đã đến, không biết làm sao tìm được con."

...

"Con không thể về cùng cậu ấy, nhưng sau khi kết thúc giải thi đấu cơ giáp, con sẽ về." Nói đến đây, Nguyên Tích lườm nguýt La Tiểu Lâu, chỉ chỉ dạ dày mình, "Mấy giờ rồi? Anh chết đói rồi đây này! Mau đi nấu cơm đi."

Sau đó bên kia không nói gì, Nguyên Tích đỏ mặt, trộm nhìn La Tiểu Lâu một cái, "Chuyện này còn phải nói, đương, đương nhiên con là chủ gia đình rồi, con không giống với bố đâu!"

La Tiểu Lâu thay quần áo, vào phòng bếp. Không lâu sau, cơm tối đã xong xuôi.

Nguyên Tích lập tức nói với bên kia: "Con ăn cơm, sau sẽ nói tiếp." Rồi đóng máy thông tin, phóng vào nhà tắm.

Lúc ngồi xuống, nhìn một bàn toàn món mình thích, Nguyên Tích hừ một tiếng, đừng tưởng La Tiểu Lâu làm món hắn thích thì hắn sẽ không truy xét chuyện La Tiểu Lâu về muộn đâu đấy nhá.

Lúc này, La Tiểu Lâu cười híp mắt, nói: "Ngày mai em được nghỉ."

Mắt Nguyên Tích lập tức sáng ngời, kéo La Tiểu Lâu lại gần, cao giọng: "Vậy thì không có lí do gì mà tối nay không làm!"

Thấy La Tiểu Lâu trợn mắt, Nguyên Tích cũng không buông tay, chỉ là không quá thoải mái, chuyển trọng tâm câu chuyện: "Hừ, ngày mai theo anh đến câu lạc bộ huấn luyện, Nguyệt Thượng cũng sẽ đến."

Ai, ai thèm gặp cái người bạn đã hôn má anh chứ!

85. Chương 85

゛ GIA ĐÌNH

La Tiểu Lâu ngủ rất muộn, hơn nữa cả nửa buổi tối đều không được ngủ ngon. Cậu nằm mơ có ba con mèo vây xung quanh người mình đánh nhau, cuối cùng, con Tabby (mèo vằn hổ) đã chiếm ưu thế tuyệt đối giành thắng lợi, dậm dậm từng bước đầy kiêu ngạo tới hõm cổ cậu, vùi mình vào đó mà nằm ngủ ngon lành.

Khi La Tiểu Lâu tỉnh dậy thì thấy Nguyên Tích đang chôn đầu lên cổ mình. Đáng nhẽ vì tối hôm qua vận động kịch liệt nên chắc chắn cậu sẽ không tỉnh dậy sớm như thế này, nhưng máy trực quan ở phòng khách đang không biết điều mà vang lên inh ỏi.

125 trong phòng nhỏ ló đầu ra, sau khi nhìn thấy tình hình của hai người trên giường thì che mắt rụt trở lại, răng cửa nhe ra đầy quái đản.

Ê ê, chân mày tõe ba cái móng ra như vậy thì mắt mày cũng thô lố hết ra rồi đấy!

La Tiểu Lâu cố sức đẩy Nguyên Tích ra, sau đó mặc áo ngủ kín đáo ra cửa, mới sáng sớm thế này thì là ai đây?

Nối máy trực quan, La Tiểu Lâu phát hiện người đang đứng bên ngoài là một —— thiếu niên cực kỳ đẹp trai, đúng vậy, là thiếu niên, tầm 15, 16 tuổi, tuy đẹp ngang đại minh tinh nhưng trên mặt vẫn mang theo một chút trẻ con rõ rệt.

"Cậu là ai?" La Tiểu Lâu nghi ngờ hỏi, càng nhìn càng thấy cậu chàng này mặt quen quen.

Máy trực quan thẳng hướng, thiếu niên nghe thấy câu hỏi từ bên trong liền đứng thẳng lưng, nói: "Nguyên Tích ở đây đúng không?"

Tìm Nguyên Tích? La Tiểu Lâu mở cửa, tuy đây quả thực là nhà của mình, nhưng cậu không tin khi trao đổi địa chỉ với bạn, Nguyên Tích sẽ tiện thể để lại địa chỉ nhà cậu.

Từ bên trong không nhìn rõ, đến lúc mở cửa La Tiểu Lâu liền lập tức kinh ngạc mất mấy giây. Cậu thiếu niên ngoài cửa rõ ràng nhỏ hơn La Tiểu Lâu mà cao hơn cậu nửa cái đầu, lông mi dài, đôi mắt đen nhánh, mái tóc hơi quăn màu đen rối làm tôn lên làn da trắng nõn, khiến cậu ta càng thêm vẻ đẹp trai vào cao quý.

Thiếu niên từ trên cao nhìn chăm chú xuống La Tiểu Lâu đang đứng trước mặt, lớn tiếng dọa người mà nói: "Anh là ai?"

Vừa hỏi vừa đẩy La Tiểu Lâu sang một bên mà đi vào trong, cứ như đây là nhà của mình.

La Tiểu Lâu thấy nhộn nhộn khi nhìn thằng nhóc cao ráo đẹp giai đang bận bịu quan sát khắp mọi nơi, khách đến nhà người ta lời đầu tiên không phải là xưng tên họ hả.

Thiếu niên thấy không tệ lắm, bèn ngồi xuống chiếc ghế sô pha Nguyên Tích hay ngồi, vắt chéo chân, ánh mắt xoi mói lại quay về chủ nhà vẫn đang đứng đờ đẫn từ đầu đến giờ.

"Này, anh tiếp đãi khách khứa thế này à, tôi thích hồng trà pha thêm sữa." Thiếu niên ngửa người ra sau, đổi sang tư thế thoải mái hơn, cánh tay tiện thể khoát lên lưng ghế sô pha.

Cái điệu bộ kiêu ngạo chết tiệt này sao mà càng nhìn càng quen thế nhở?

Khóe miệng La Tiểu Lâu giật giật, "Từ từ đã, trước đó, cậu không định nói cho tôi biết cậu là ai sao?"

Thiếu niên không kiên nhẫn nhìn La Tiểu Lâu, đang định nói gì đó thì cửa phòng ngủ phát ra một tiếng động vang dội, sau đó Nguyên Tích phẫn nộ quát lên: "Nguyên Nặc! Thằng hỗn láo này sao lại ở đây?!"

Thiếu niên lập tức ngoảnh đầu lại, nói: "Anh, đừng vô tình như thế chớ, em ngồi cả đêm trên phi thuyền riêng đến tìm anh đấy." Nói xong, liếc liếc La Tiểu Lâu.

Nguyên Tích nhìn theo, lại càng thêm nổi sung, "Cái bộ dạng gì đây? Dám ăn mặc như thế này mà ra gặp người khác —— Vào thay quần áo cho anh ngay!"

La Tiểu Lâu cúi đầu nhìn quần áo ngủ từ đầu đến chân in hình dấu chân mèo, rồi nhìn lại Nguyên Tích đang ở trần, im lặng vào phòng ngủ.

Nguyên Nặc, còn gọi Nguyên Tích là anh, như vậy thiếu niên này chính là em họ của Nguyên Tích? Từ vẻ đẹp trai đến tính cách kiêu ngạo, hai anh em này đúng là giống nhau đến phát sợ…

Thay quần áo và rửa mặt xong, La Tiểu Lâu vào phòng bếp. Lúc đi qua ngang qua phòng khách, cậu thấy hai anh em đang ngồi giống nhau cùng nói chuyện. La Tiểu Lâu liếc thấy vết đỏ đỏ khả nghi trên cơ thể hơi gầy nhưng rắn chắc mạnh mẽ của Nguyên Tích, dưới làn da trắng nõn nhẵn bóng khiến nó cực kỳ ***y, La Tiểu Lâu khẽ đỏ mặt —— Thực sự không thể trách cậu được, bị lật qua lật lại hơn nửa buổi tối, cho dù có tốt bụng cũng sẽ bị tẩy não mất thôi.

Nuốt nước miếng để ngăn ngừa làm hư thanh thiếu niên, La Tiểu Lâu nhỏ giọng nói với Nguyên Tích: "Quần áo của anh đặt trên giường đấy, vào thay trước đi."

Thiếu niên đang nói đầy hứng khởi thì đột nhiên dừng lại, mất chữ A mồm chữ O mà nhìn ông anh họ tính tình siêu cấp nóng nảy chỉ để cho một mình bác gái quản thúc, còn đâu ai cũng ngứa mắt, lại chỉ hừ một tiếng với người kia, đứng dậy đi vào phòng ngủ.

La Tiểu Lâu nhún vai, chân vẫn bước tiếp, vào thẳng phòng bếp. Không lâu sau, cậu bưng một chén hồng trà nóng hôi hổi đi ra, tỏa mùi sữa ngào ngạt.

"Nguyên Nặc đúng không, xin chào, anh là La Tiểu Lâu." La Tiểu Lâu nói, rồi đưa chén hồng trà cho thằng nhóc trong khi nó đang trợn mắt đánh giá cậu: "Cho em, hồng trà pha sữa, anh còn cho thêm một chút mật ong nữa đấy." Cả nhà Nguyên Tích thích ăn đồ ngọt là do di truyền hở…

Tuy Nguyên Nặc vẫn im lìm nhưng vẫn nhận cốc trà sữa, lễ phép cảm ơn, thể hiện là một đứa trẻ được giáo dục tốt trái ngược với tính cách dứt khoát.

La Tiểu Lâu nhìn thiếu niên cả đêm ngồi phi thuyền mà vẫn rất hoạt bát, mặc bộ quần áo giống lần đầu tiên Nguyên Tích xuất hiện, vừa nhìn đã biết là hàng thượng đẳng, chỉ có điều hiện giờ đã có vài nếp nhăn. Ngập ngừng một hồi, La Tiểu Lâu bèn nói: "Bữa sáng chờ một chút nữa thì sẽ có, Nguyên Tích đang dùng nhà tắm trong phòng ngủ, em vào nhà tắm ở phòng khác rửa mặt trước đi, anh sẽ tìm cho em một bộ quần áo của Nguyên Tích, chắc là em mặc vừa đồ của anh họ chứ?" Tuy Nguyên Tích cao hơn một chút, nhưng Nguyên Nặc cũng chẳng thấp hơn bao nhiêu, gen của Nguyên gia đúng thật là hảo hạng làm người ta phải GATO (ghen ăn tức ở).

Nguyên Nặc ngơ ngác nhìn La Tiểu Lâu sắp xếp tất cả mọi việc chu đáo cho mình, vội tức giận nói: "Ai muốn rửa mặt! Ai muốn ăn sáng, tôi chẳng đói một tẹo nào, chẳng lẽ anh nghĩ phi thuyền hạng nhất ngay cả đồ ăn cũng không có ——" nói đến đây, trong phòng đột nhiên vang lên một tiếng ục ục.

La Tiểu Lâu ho khan một tiếng, giả vờ không nghe thấy tiếng kêu phát ra từ bụng thằng bé, vừa đi vào trong vừa nói: "Vậy nhé, em chờ một chút."

Nguyên Nặc tức giận đến đỏ cả mặt, thực sự không thể trách nó được, nếu đồ ăn trên phi thuyền không khó nuốt đến thế thì nó cũng sẽ không trông như kiểu đến nhà anh họ ăn xin đâu! Nghiến răng nghiến lợi nhìn bóng lưng La Tiểu Lâu một hồi, cuối cùng Nguyên Nặc cũng đứng dậy vào nhà tắm trong phòng khách —— Nếu anh họ nghe lời răm rắp người này đến thế, vậy thì nó thỉnh thoảng cũng nên nghe lời một lần vậy, có gì mà phải xoắn!

Thu xếp quần áo cho Nguyên Nặc xong, La Tiểu Lâu vào phòng bếp.

Khi La Tiểu Lâu bưng trứng chiên và chân giò hun khói lên phòng khách, Nguyên Tích và Nguyên Nặc đã an tọa trên bàn ăn, hai anh em hai tư thế giống nhau, điều duy nhất khác biệt là Nguyên Nặc đang ôm 125, trêu đùa hăng hái nhiệt tình.

Thấy La Tiểu Lâu đi vào, 125 quả thực dùng ánh mắt rưng rưng nhìn cậu như một vị cứu tinh, họ hàng của Nguyên gia đúng là kinh khủng nhất!

La Tiểu Lâu nín cười, đặt điểm tâm lên bàn. Nguyên Tích lấy phần thức ăn của mình đặt trước mặt rồi nói: "Ăn thôi nào."

Nguyên Nặc nhìn chăm chú vào bữa điểm tâm đang tỏa hương nức cả mũi, không muốn thả con Bá Vương Long xanh biếc mũm mĩm trong tay, cuối cùng đành phải buông, 125 liền nhân cơ hội cấp tốc chạy một mạch vào phòng nhỏ.

"Chừng nào thì về?" Nguyên Tích vừa ăn vừa hỏi.

"Ngày mai, sáng em còn có tiết." Nguyên Nặc ba miếng giải quyết món trứng chiên, cầm một lát bánh mì rán bỏ vào miệng mình, hỏi ngược lại: "Còn anh, không về cùng bọn em hả?"

Nguyên Tích đưa mắt nhìn La Tiểu Lâu, nói: "Đương nhiên không về."

"Tại sao? Nguyệt Thượng biết rồi thì nhất định sẽ báo lại cho bác trai." Nguyên Nặc nghi ngờ nói.

"Không được, hiện tại La Tiểu Lâu chưa muốn theo anh trở về, anh muốn ở lại cùng cậu ấy. Anh dự định sau khi kết thúc giải thi đấu cơ giáp thì sẽ về, nhưng chắc là sẽ tốt nhiệp ở học viện St. Miro, giáo viên với trang thiết bị trường học ở đây cũng không tệ lắm." Nguyên Tích nói.

Cậu em Nguyên yên lặng ăn điểm tâm, thức thời mà nuốt câu nói 'hóa ra anh họ mới là chủ gia đình' xuống bụng.

Sau khi ăn sáng xong, Nguyên Tích và La Tiểu Lâu muốn đến câu lạc bộ cơ giáp, để Nguyên Nặc ở nhà ngủ bù. Kết quả Nguyên Nặc vừa nghe đến câu lạc bộ, lập tức mừng rỡ, tỏ ra đã lâu chưa được giao chiến với anh họ, nhất định đòi đi cùng giúp vui. Vì vậy, ba người cùng lên xe huyền phù.

Tuy tính tình Nguyên Nặc không tốt, nhưng cực kỳ sùng bái Nguyên Tích, dọc đường đi toàn nói về chuyện tiến bộ và kỹ xảo mà mình nắm vững được của mấy tháng gần đây với Nguyên Tích. Nguyên Tích thỉnh thoảng chỉ điểm một hai câu, La Tiểu Lâu cũng chỉ biết vểnh tai lên mà ngồi nghe lén ở bên cạnh.

Bầu không khí tốt đẹp đầy vui vẻ duy trì được nửa đường thì máy thông tin của Nguyên Tích vang lên, hắn nhíu mày kết nối, nói 5 phút sau sẽ đến. Nguyên Nặc hừ một tiếng, không nói chuyện nữa.

Tới Hào Quang, quả nhiên Nguyên Tích đỗ xe ở vị trí rất xa nơi La Tiểu Lâu huấn luyện. Dù vậy, cậu vẫn chột dạ liếc mắt ra xa.

Một loạt dãy nhà cao nhất có lẽ là của câu lạc bộ, hội viên thẻ vàng và hội viên thẻ đồng khác nhau ở chỗ, hội viên thẻ vàng sẽ có huấn luyện viên, phục vụ sinh, thậm chí cả phòng huấn luyện cho riêng mình, phòng nghỉ ngơi hạng tổng thống.

La Tiểu Lâu trong lòng vừa rủa xả lũ phần tử hủ bại của xã hội tương lai, vừa GATO với mọi thiết bị kiểm tra huấn luyện ở khắp nơi. Nếu học viên đạt xuất sắc mà ở bên kia không có gì, biết đâu lúc trở lại cậu có thể bắt chước luyện tập được một chút.

"Anh này, anh ta là như thế kia hả?" Nguyên Nặc ghé sát vào đầu anh họ, thì thầm: "Chẳng lẽ anh ta không biết nghĩ cho phu quân, lúc nào cũng phải quan tâm đến nhu cầu của anh họ hả?"

Nguyên Tích liếc về phía La Tiểu Lâu, không bằng lòng lắm mà nói: "Nếu không quá phận thì anh cũng rất khoan hồng độ lượng —— Thế trước kia anh không phải như vậy sao?"

Nguyên Nặc không nói gì, nhìn chằm chằm khuôn mặt giống như muốn tìm bất mãn của ông anh họ, dùng ánh mắt chắc chắn mà bày tỏ ý kiến: tuyệt đối không phải như thế.

Nguyên Tích ho khan, chuyển trọng tâm câu chuyện, "Phía bố mẹ anh thì em nói giúp anh một tiếng, mặt khác, nếu có chuyện, bất cứ lúc nào cũng có thể báo lại cho anh."

"Đã biết, anh họ yên tâm." Nguyên Nặc tỏ ý hiểu, gật đầu.

Lúc này, phục vụ sinh đi phía trước với khuôn mặt đỏ ửng đã mở một gian phòng huấn luyện cho bọn họ.

La Tiểu Lâu đang nghi ngờ thì phát hiện bên trong đã có một mỹ nhân tóc dài đang đứng đợi, chính là người mấy hôm trước đã hôn má Nguyên Tích. Mỹ nhân thấy Nguyên Tích thì ánh mắt liền sáng lên.

Cậu em Nguyên lại tỏ ra lạnh mặt, quả nhiên như lời Nguyên Tích nói, cậu bạn trúc mã có quan hệ không tốt với em họ hắn.

Nguyệt Thượng bước tới, mỉm cười chào Nguyên Tích: "Tích, tớ đợi cậu đã lâu rồi." Lần này không sán lại ôm hôn nữa.

Nhìn ngũ quan xinh đẹp lại còn trung tính kia, La Tiểu Lâu không biết có phải do tâm lý không mà cậu cảm thấy cậu em Nguyên còn đáng yêu hơn.

"Cậu đến quá sớm." Nguyên Tích vừa nói, vừa đá phục vụ sinh đang nhìn Nguyệt Thượng đến chảy nước miếng ra ngoài.

"Ừ, vừa nghĩ đến chuyện được thực chiến với cậu, tớ đã kích động đến nỗi không ngủ được rồi, lần trước là tớ thắng." Nguyệt Thượng gạt mái tóc dài ra đằng sau, đôi mắt xinh đẹp liếc nhìn Nguyên Tích, một cử chỉ đơn giản mà mang theo vạn chủng phong tình.

nguyên văn có nghĩa là tình yêu muôn màu, hiểu nôm na ở đây thướt tha phong tình.

"Vậy vừa đúng lúc, Nguyên Nặc cũng đến đây." Nguyên Tích nói, vừa quay đầu lại, kéo La Tiểu Lâu đến, nói: "Đây là La Tiểu Lâu, đây là Nguyệt Thượng."

Không biết xuất phát từ tâm lý gì, Nguyên Tích giới thiệu cũng không rõ ràng.

Lúc này ánh nhìn của Nguyệt Thượng mới nhìn về phía La Tiểu Lâu, vừa nhìn từ trên xuống dưới vừa nói một cách thờ ơ: "Xin chào."

La Tiểu Lâu duy trì điệu bộ tươi cười chào lại, nhưng trong lòng thì lật bàn, như vậy mà thực sự mạnh bằng Nguyên Tích á? Nếu tranh giành Nguyên Tích với tên này, liệu cậu lái 125 có thắng được không…

La Tiểu Lâu nhạy cảm nhận thấy vị Nguyệt Thượng này hình như rất hứng thú với Nguyên Tích, còn đâu toàn lờ lớ lơ cậu với Nguyên Nặc.

Lúc này, Nguyên Tích nói: "Thói quen của tớ là buổi sáng huấn luyện, buổi chiều chúng ta sẽ thực chiến."

Nguyên Nặc và Nguyệt Thượng gật đầu, hai người có vẻ rất quen với việc tuân theo sắp xếp của Nguyên Tích.

Nguyên Tích gọi Vân Tiêu, sau đó trừng mắt với La Tiểu Lâu đang đực người đứng bên cạnh, khi La Tiểu Lâu chậm chạp tới gần thì Nguyên Tích túm một phát, mang La Tiểu Lâu nhảy vào trong.

Cả Nguyệt Thượng lẫn Nguyên Nặc đều sững sờ. Nguyên Nặc liếc nhìn Nguyệt Thượng, cười khẩy: "Xem ra cuối cùng anh họ cũng tìm được một người đủ tư cách ngồi vào ghế phó của anh ấy rồi."

Nguyệt Thượng híp mắt nhìn bên đó, chậm rãi nói: "Chỉ là một chế tạo sư cơ giáp mà thôi." Rồi lập tức gọi cơ giáp của mình ra, nhảy lên khoang điều khiển.

Một tuần gần đây La Tiểu Lâu đều xem video điều khiển cơ giáp của Nguyên Tích, hiện tại lại được xem hắn thực hiện thao tác thực tế, lòng có chút kích động, chỉ cảm thấy muốn thông suốt hơn trước, lập tức vứt bỏ những tâm tư khác, yên lặng âm thầm lý giải trong lòng.

Nhận thấy La Tiểu Lâu vẫn luôn nhiệt tình quan tâm mình, khóe miệng Nguyên Tích nhếch lên suốt cả buổi.

Đến trưa, Nguyên Tích mang La Tiểu Lâu xuống khỏi khoang điều khiển, hỏi: "Mệt không?"

La Tiểu Lâu mới từ hưng phấn lấy lại tinh thần, mặt đỏ bừng, "Em còn khỏe lắm."

Sau đó, bốn người vào phòng nghỉ, ngồi quanh bàn tròn. Không lâu sau, phục vụ viên tới, mời mọi người gọi món.

Nguyệt Thượng mỉm cười nhìn Nguyên Tích: "Cậu lúc nào cũng thích ăn thịt bò bít tết trước, muốn không, tớ gọi hai phần?"

Nguyên Tích dựa lên ghế, không quan trọng lắm mà nói: "Sao cũng được, dù sao cũng chỉ ở qua trưa thôi, tối về tự làm cũng được."

Nghe xong lời Nguyên Tích nói, Nguyệt Thượng và Nguyên Nặc đều kinh ngạc giương mắt nhìn. Nguyên Nặc vội hỏi: "Anh họ, bọn anh toàn tự nấu cơm ăn?"

Nguyên Tích nhíu mày, bắt bẻ: "Đương nhiên, thức ăn bên ngoài với của người máy gia dụng làm quả thực không thể nuốt nổi."

Nguyên Nặc câm nín, anh ơi, người máy làm khó ăn thật đấy, nhưng 17 năm trời anh ăn ở nhà cũng có bao giờ bắt tay vào nấu cơm đâu.

Nguyên Nặc âm thầm quan sát La Tiểu Lâu, lại nói, trình độ nấu ăn của người ở chung với anh họ này thực sự rất không tồi, hừm, về sau cũng phải tìm một đầu bếp mới được.

Sắc mặt Nguyệt Thượng có chút khó coi, chọn thịt bò bít tết và rượu vang. Nguyên Nặc chọn salad trái cây, trà sữa và hải sản. La Tiểu Lâu tùy tiện chọn hai suất thịt hai suất rau, thêm hai ly nước trái cây.

Ăn xong, Nguyệt Thượng khôi phục tinh thần, dào dạt hăng hái nói chuyện về trước đây và cơ giáp với Nguyên Tích.

Nói đến cơ giáp Nguyên Tích cũng bắt đầu trở nên hưng phấn, hai người thảo luận hăng say, lơ đẹp La Tiểu Lâu và Nguyên Nặc sang một bên.

Cho tới cuối cùng, Nguyên Tích đột nhiên hỏi: "Tối nay Nguyên Nặc về, còn cậu thì khi nào đi?"

Nguyệt Thượng ngây ngẩn nhìn Nguyên Tích, dường như không lường trước Nguyên Tích sẽ hỏi như vậy, lập tức hỏi ngược lại: "Cậu không về cùng chúng tớ sao?"

Nguyên Tích cầm ly nước trái cây lên uống một ngụm: "Tất nhiên, tớ không định trở về."

Nguyệt Thượng nhìn chăm chăm cái ly trong tay Nguyên Tích, thấp giọng hỏi: "Chẳng lẽ cậu không ngẫm lại vì hai bác?"

Nguyên Tích không kiên nhẫn phất tay: "Cậu suy nghĩ nhiều quá, rèn luyện của tớ là do bố tớ cho phép."

Nguyệt Thượng nhìn đăm đăm Nguyên Tích một hồi, cuối cùng không nói nữa.

Buổi chiều, sau một hồi nghỉ ngơi, Nguyên Nặc ồn ào đòi Nguyên Tích chỉ dẫn cho mình thực chiến, Nguyên Tích bèn quay lại nói với Nguyệt Thượng: "Tớ đưa La Tiểu Lâu vào huấn luyện ảo trước, nếu không thì cậu ấy ở bên cạnh chẳng có ý nghĩa gì. Hai người bắt đầu trước, tớ sẽ theo sau."

Nguyệt Thượng mỉm cười: "Được."

Sau khi Nguyên Tích đi khỏi, Nguyên Nặc mới châm chọc: "Xem ra, anh đi một chuyến uổng công rồi."

Nụ cười điềm đạm trên gương mặt Nguyệt Thượng nhạt dần, y lạnh lùng hừ một tiếng: "Tên đó không thích hợp với Nguyên Tích, tôi sẽ không để hắn ở bên cạnh Nguyên Tích đâu."

Nguyên Nặc nhìn Nguyệt Thượng, nói một cách hờ hững: "Tôi lại nghĩ ngược lại thì hơn, với cả, anh thì coi ai mới thích hợp ở bên cạnh anh họ chứ? Còn nữa, anh họ sẽ không để anh động đến La Tiểu Lâu đâu."

Nguyệt Thượng nhìn đăm đăm về phía Nguyên Tích và La Tiểu Lâu đã đi xa, không nói gì.

86. Chương 86

´P HUẤN LUYỆN DẠNG ĐIỂM…

Buổi chiều cùng ngày, Nguyệt Thượng trở về, Nguyên Nặc có lẽ không muốn về cùng Nguyệt Thượng nên cố ý theo bọn họ về nhà ăn cơm, đến tối mới đi.

Trước khi đi, Nguyên Nặc xì xào bên tai Nguyên Tích cả buổi, hai anh em còn vừa nói vừa liếc liếc La Tiểu Lâu. Làm cho La Tiểu Lâu đang ăn cơm mà cứ cảm thấy sởn hết cả gai ốc, tốc độ ăn cũng không tự giác mà nhanh hơn.

Đến giờ đi ngủ, La Tiểu Lâu trở mình mấy lần, cuối cùng không kìm được mà hỏi: "Anh bảo Nguyệt Thượng giỏi hơn anh, nhìn không ra à?"

Nguyên Tích sáp lại gần, cọ cọ lên cổ La Tiểu Lâu: "Tuy không nhìn ra, nhưng Nguyệt Thượng quả thực rất giỏi, cậu ấy có sở trường… rất không tồi, tất cả mọi người xung quanh bọn anh đều theo đuổi cậu ấy, bố mẹ anh cũng rất thích cậu ấy…"

Hơi thở nóng ẩm theo lời Nguyên Tích nói ra phun lên tai La Tiểu Lâu, khiến cả người cậu căng cứng. Thế nhưng —— những lời của Nguyên Tích thực sự khiến lòng cậu có chút khó chịu, Nguyệt Thượng tài giỏi hay không cùng với dung mạo và mức độ được yêu thích của cậu ta thì có liên quan gì đến nhau chứ.

Phải biết rằng, Nguyên Tích chưa từng khen ngợi dung mạo của bất kì người nào, trên thực tế, so với những người cậu đã từng gặp qua thì Nguyên Tích đẹp trai và quyến rũ hơn nhiều — Chờ chút, La Tiểu Lâu tuyệt vọng phát hiện, mạch suy nghĩ của mình đang chạy theo hướng nghĩa vô phản cố kỳ quái.

nguyên văn , có nghĩa là làm việc nghĩa không được chùn bước chân, trong câu này ý hiểu là tự dưng lại suy nghĩ tiêu cực từ lúc nào.

Nguyên Tích hơi ngẩng đầu, nhìn trọn hành động nhíu mày của La Tiểu Lâu, sau đó lấy tay che mặt, rung bần bật.

Cho đến khi La Tiểu Lâu nghe thấy tiếng cười kiềm nén của Nguyên Tích, cậu suýt chút nữa thì hoảng sợ nhảy dựng lên, lắp bắp: "Làm, làm sao vậy? Em chỉ hỏi một chút thôi mà!"

"Em đang ghen." Vừa quả quyết nói, Nguyên Tích vừa dào dạt đắc ý cười ầm ầm.

Làm gì có chuyện?! Hơn nữa, Nguyên Tích chưa bao giờ tùy mặt gửi lời!

nguyên văn – Sát ngôn quan sắc: nhìn mặt và lời nói mà đoán ra tâm trạng của người khác.

"Nguyên Nặc nói quả nhiên là đúng." Nguyên Tích hứng thú nhìn khuôn mặt đỏ ửng không ra gì của La Tiểu Lâu, trong mắt còn che dấu một tia vui mừng không muốn người ta biết.

La Tiểu Lâu trợn mắt nhìn cái kẻ đang cười kiêu ngạo đến là ác liệt kia, cuối cùng tức giận bừng bừng, chui vào ổ chăn.

Nguyên Tích dùng sức ôm lấy La Tiểu Lâu, cọ cọ lên gáy cậu chán chê rồi mới thì thầm: "Anh không thích mẫu người như cậu ấy, bọn anh chỉ là bạn bè thôi." Vừa nói, những ngón tay thon dài và mạnh mẽ của Nguyên Tích vừa thăm dò vào trong quần áo của La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu quay đầu lại, trừng mắt với Nguyên Tích, muốn chất vấn chuyện đó và chuyện cậu hỏi Nguyệt Thượng có giỏi hay không thì có liên quan gì đến nhau, nhưng mở miệng ra lại hỏi một câu khác: "Vậy anh thích mẫu người như thế nào?" Hỏi xong thì muốn bóp chết mình luôn, tâm trạng hôm nay nhất định là bị điên rồi!

"Hưm, anh thích…" Nguyên Tích vội vàng vào đề nhưng tự dưng có phần ngắc ngứ, dừng lại suy nghĩ.

Dịu dàng, đáng yêu, chăm chỉ, biết làm cá? La Tiểu Lâu trộm liệt kê ưu điểm của mình, trong khi khuôn mặt càng lúc càng đỏ vì những ngón tay của Nguyên Tích. Nhưng cậu vẫn cố gắng tập trung tinh thần để chờ đáp án của Nguyên Tích, bởi điều này rất quan trọng với cậu. Cơ mà vì là tự khen mình, nên cậu không tiện thúc giục.

"… Ừm, là… là kiểu này, chỗ này nhỏ nhỏ…" Nguyên Tích nói.

La Tiểu Lâu đơ người, cái đáp án quái đản gì thế?! Điều quan trọng là lúc hắn nói từ 'nhỏ' còn không quên đặt tay vào chỗ đó của cậu!!

Sau khi lăn qua lăn lại một hồi, Nguyên Tích ôm La Tiểu Lâu, mang theo dáng vẻ 'nếu em đã muốn biết chuyện của anh như vậy thì anh sẽ ban ơn mà nói cho em biết', cất giọng: "Về chuyện của anh và Nguyệt Thượng, cơ giáp của Nguyệt Thượng có thể nói là chiếc cao cấp nhất của toàn bộ liên bang, hơn nữa cậu ấy cũng rất chăm chỉ, nên đôi khi anh cũng có thể bị thua dưới tay cậu ấy."

Đôi khi, nói như vậy có nghĩa là Nguyên Tích và Nguyệt Thượng thắng thua qua lại.

Mà từ ý kiến của Nguyên Tích, Nguyệt Thượng có thể thắng, vậy cơ giáp của y chiếm nhân tố rất lớn. La Tiểu Lâu không nén nổi mà nghĩ đến chiếc cơ giáp màu đen của Nguyệt Thượng, phòng ngự cực cao, nhưng Vân Tiêu cũng không kém, ưu thế duy nhất của chiếc cơ giáp đó có lẽ là về tốc độ.

Nhưng tốc độ tay của Nguyên Tích dưới cái nhìn của La Tiểu Lâu, cậu cho rằng nó đã nhanh đến mức không thể tưởng tượng nổi, chẳng lẽ tốc độ tay của Nguyệt Thượng còn nhanh hơn Nguyên Tích?

Không, không phải như vậy, La Tiểu Lâu nhớ lại cảnh tượng lúc hai người bọn họ thực chiến, tuy mới chỉ là chiến binh cơ giáp nhập môn, nhưng dưới sự trợ giúp của ý thức nguyên lực, hành động của bọn họ La Tiểu Lâu đều có thể bắt kịp. Cậu có thể nhìn rõ ra: thời gian chuyển đổi góc độ của cơ giáp Nguyệt Thượng không cấp tốc linh hoạt bằng Nguyên Tích, mặc dù Nguyệt Thượng chuyển hướng chậm hơn một chút, nhưng cuối cùng y sẽ lại vượt qua Nguyên Tích.

Vậy vấn đề không phải về tốc độ tay, mà là thuần túy về cơ giáp, cơ giáp của Nguyệt Thượng đích xác tiên tiến hơn của Nguyên Tích. Dưới tình huống như vậy mà Nguyên Tích vẫn có thể thắng thua qua lại với Nguyệt Thượng, chỉ có thể nói rằng, Nguyên Tích thực sự giỏi hơn một bậc.

Khi Nguyên Tích vùi đầu vào cổ mình, La Tiểu Lâu cũng chậm rãi tiến vào mộng đẹp, trước khi ngủ cậu thầm nghĩ, nhất định phải chế tạo ra một chiếc cơ giáp hoàn mỹ nhất cho Nguyên Tích.

Ngày hôm sau, sáng thứ Hai, sau khi hết tiết, Điền Lực tóm lấy La Tiểu Lâu, tác nghiệp thẩm tra cậu một trận, sau đó mới ngồi phịch xuống.

"Cuối tuần rất hạnh phúc, tôi với ông anh họ đi chơi hai ngày. Đúng rồi, tôi bảo này, ông bây giờ làm sao mà chẳng thấy bóng người đâu cả? Mấy hôm trước Athes còn nhắn, muốn nhờ ông bảo trì cơ giáp giúp nó đấy." Điền Lực vừa duỗi người vừa nói.

La Tiểu Lâu nghi ngờ hỏi, "Bảo trì cơ giáp? Ông anh ơi, ông cũng học khoa chế tạo cơ giáp cơ mà, nó tìm ông cũng được chứ sao." Bảo trì thông thường tốt nhất là một tháng hai lần, bất kì trạm sửa chữa hay chế tạo sư cơ giáp nào cũng đều có thể bảo trì được.

Điền Lực nhún vai, lầu bầu: "Ai biết nó thế nào, nhất định phải chờ ông, tôi nghĩ không khéo vì nó không có chế tạo sư cơ giáp riêng nên mới cố ý tìm ông, phục vụ miễn phí á."

La Tiểu Lâu nở nụ cười, "Chắc là nó không yên tâm ông, đừng đau lòng, không phải ông là chế tạo sư của Mộ Thần sao, ông giúp cậu ta bảo trì là được."

Sắc mặt Điền Lực càng khó chịu hơn, nó ho khan một tiếng, nhìn trái nhìn phải, cuối cùng không kìm được, nhỏ giọng nói: "Tôi bảo này, từ ngày tụi tôi ký kết Hiệp Nghị, chẳng thấy thằng ấy quan tâm tới tôi bao giờ, không phải là nghĩ tôi quá vô dụng đấy chớ."

La Tiểu Lâu cũng bất ngờ, nhưng nếu Mộ Thần thực sự nghĩ Điền Lực vô dụng thì cậu ta hoàn toàn có thể không chọn chế tạo sư cơ giáp trước cơ mà, giống La Thiểu Thiên và Athes, chờ gặp được người thích hợp thì lựa chọn.

La Tiểu Lâu suy nghĩ một chút, nói: "Ông có thể chủ động bảo trì cho Mộ Thần một lần, xem xét tình hình." Nhìn Điền Lực càng mất tự nhiên hơn, La Tiểu Lâu không khỏi đổ mồ hôi, hỏi: "Ông thực sự sẽ không…"

Điền Lực vội vã nói: "Ai, ai không làm chứ! Chuyện kia, ông quên đi, xem hôm nào mà bỏ một ngày ra bổ túc kiến thức cho tôi, tôi sẽ liên hệ với Mộ Thần, nếu không quen tay thì cũng mất mặt lắm."

"Vậy nhé, ông xem sáng hay chiều hôm nào không có tiết, sau 4h chiều tôi có việc rồi." La Tiểu Lâu nói.

Nhìn Điền Lực trợn mắt, La Tiểu Lâu giải thích: "Tôi có việc thật mà, giữ bí mật giúp tôi nha."

Sau khi tan học, La Tiểu Lâu nhận được tin tức của quản lí Cao, cậu nhìn chung quanh một lát, rồi ra chỗ không có người mới mở máy thông tin.

Gần như ngay lập tức, bên trong truyền sang tiếng mừng rỡ của quản lí Cao: "Em La! Chúc mừng em nha! Vài ngày không gặp, sự tiến bộ của em thực sự đã làm anh đây phải mở rộng tầm mắt rồi đó! Hầu hết hộp năng lượng em gửi cho anh đều là hàng tinh phẩm, quả nhiên là học trò giỏi của Nghiêm đại sư đào tạo ra mà."

La Tiểu Lâu cười mấy tiếng, nói: "Không phải em còn cần nỗ lực trả hết nợ nần cho anh nữa sao."

Quản lí Cao cười to, "Chuyện đó thì không vội, nếu em cần anh có thể chuyển tiền lần này sang cho em. Lại nói tiếp, lần này anh tìm em là muốn báo cho em biết một tin vui, 15 hộp năng lượng kia vốn được người ta đặt làm, giá cả đều thương lượng xong xuôi rồi. Nhưng bởi vì mức năng lượng quá lớn nên khách hàng đã chủ động tăng lên tới 6 triệu."

La Tiểu Lâu thầm vui vẻ, 15 hộp năng lượng, một hộp giá 350,000, vậy tất cả là 5,250,000, giờ được tăng thêm hơn 700,000 nữa. Trừ phí gửi bán cho Thiên Đông, cậu có tổng cộng là 5,400,000, được ¼ tiền nợ.

La Tiểu Lâu vui mừng nói: "Thật tốt quá, cảm ơn quản lí Cao đã chu toàn. Không cần chuyển tiền qua đâu ạ, vẫn còn nợ anh, em cũng không thấy thoải mái."

Hai người khách khí vài câu rồi đóng máy thông tin, La Tiểu Lâu cảm khái, tuy nghề nghiệp này cần rất nhiều tiền, một lần mua nguyên liệu hoặc máy móc đã mất hơn 10 triệu, nhưng kiếm tiền cũng ngon lành chán. Mà quản lí Cao coi như là biết cậu mỗi lần có thể giao 15 hộp năng lượng, cũng im lặng không hề đề cập đến việc này, giống như muốn để La Tiểu Lâu thấy thoải mái.

Đến 4h chiều, La Tiểu Lâu hóa trang tới câu lạc bộ Hào Quang.

Lần này, trong lúc La Tiểu Lâu chọn phòng huấn luyện, 125 bỗng nhiên nói: "Chọn phòng 17, ở bên trong hiện giờ không có người."

La Tiểu Lâu bèn tiện tay chọn phòng số 17, sau đó phát hiện, đó là phòng huấn luyện dạng kép, bên ngoài có thể huấn luyện động tác cơ bản, bên trong có thể huấn luyện tốc độ. Hơn nữa, đúng lúc là phương pháp huấn luyện dạng điểm mà huấn luyện viên Lạc Kỳ đề nghị.

Sau khi chào hỏi huấn luyện viên Lạc Kỳ, La Tiểu Lâu vào phòng huấn luyện 17. Buổi tối và ngày nghỉ là thời điểm câu lạc bộ đông nhất, thời điểm La Tiểu Lâu tới không coi là muộn, cho nên mới có thể chọn được phòng huấn luyện dạng kép, nếu chậm một hai giờ thì thường không giành được. Hơn nữa, vì căn bản của La Tiểu Lâu không tốt nên loại hình huấn luyện tương đối đơn giản, để không lãng phí, cậu thường tìm phòng huấn luyện dạng đơn.

125 tự nhảy ra, chiếc cơ giáp vạm vỡ nhìn như yên lặng đứng trước mặt La Tiểu Lâu, trên đầu phát ra một chùm tia xạ tuyến màu đỏ quét qua một lượt các máy theo dõi. Vài giây sau, 125 nói: "Tôi vừa mới sửa lại tất cả máy theo dõi ở trong và ngoài, bây giờ máy theo dõi bên ngoài có thể thấy cậu đang luyện tập động tác căn bản, bên trong là trạng thái không người sau một tiếng sẽ thay đổi thành bên ngoài là trạng thái không người, bên trong là video ghi lại tốc độ huấn luyện trước đây của cậu."

La Tiểu Lâu hỏi: "Chuẩn bị thế để làm gì? Cho dù mày trình diễn The Matrix thì trình độ huấn luyện của tao sợ rằng cũng sẽ chẳng tăng vọt được như mong muốn đâu."

The Matrix (Ma trận): là bộ phim khoa học viễn tưởng, hành động Mỹ được xuất bản năm 1999 do Andrew Wachowski và Laurence Wachowski đồng đạo diễn và Hãng phim Warner Bros phát hành. Bộ phim đã khởi xướng trào lưu sử dụng một hiệu ứng hình ảnh mang tên bullet time – cho phép người xem chứng kiến một hành động đang diễn ra ở tốc độ chậm trong khi máy quay dường như di chuyển xung quanh hiện trường ở tốc độ bình thường. Các bạn lên wiki để biết thêm. Bộ phim của tuổi thơ)

125 đắc ý: "Hê, đừng có so sánh tôi với cái matrix nhân tạo đó, tôi còn lợi hại hơn nhiều, tôi thế mà là ——"

La Tiểu Lâu giơ tay lên, "Biết rồi, là chiếc cơ giáp ưu tú nhất toàn bộ liên bang."

125 như chưa nói xong, lườm La Tiểu Lâu một phát, rồi bắt đầu nói chính sự: "Sở dĩ tôi khống chế máy theo dõi của hai phòng huấn luyện này là bởi, nó có thể gây mất cảm giác chú ý của người khác đến cậu, thứ hai là tôi thiết kế kế hoạch huấn luyện đặc thù cho cậu, không thích hợp bị người khác nhìn thấy."

"Phương pháp huấn luyện đặc thù?" La Tiểu Lâu hỏi.

"Đúng, tốc độ huấn luyện của nhóm thứ tám quá đơn giản, nhưng dựa theo trình độ hiện nay của cậu, phòng huấn luyện của mấy nhóm phía trên thì không vào được. Cho nên tôi gia tăng độ khó lên một chút, nâng cao xác suất thắng lợi cho cậu. Lại đây, tôi nói tường tận cho cậu." Nói xong, 125 nhấc La Tiểu Lâu lên, đưa thẳng vào khoang điều khiển.

La Tiểu Lâu dựa theo yêu cầu của 125, khống chế cơ giáp vào phòng trong, phòng huấn luyện tốc độ.

Vốn trình tự huấn luyến của phòng huấn luyện tốc độ của nhóm thứ tám rất đơn giản, chiến binh điều khiển cơ giáp từ điểm yêu cầu đầu tiên đến cuối điểm chỉ định, điểm cuối ở trên vách tường xa xa sẽ lập tức hiện ra, có thể ở trên cao hoặc dưới mặt đất.

Nếu trong thời gian quy định đến điểm cuối, vị trí điểm cuối sẽ bắn ra một tấm kim loại trên vách tường làm chỗ dừng chân cho cơ giáp, khi cơ giáp đáp xuống tấm kim loại, hệ thống sẽ tính thời gian và thành tích.

Không đạt được thời gian quy định, không xuất hiện thanh kim loại, coi như chưa hoàn thành.

Sau khi 125 cải biến thì có chút thay đổi, không chỉ xuất hiện khởi điểm và cuối điểm, giữa không trung xuất hiện điểm sáng, cơ giáp của La Tiểu Lâu phải tới vị trí điểm sáng đó trước, sau đó mới đến cuối điểm thì mới hoàn thành.

"Thử trước xem." 125 đề xuất.

La Tiểu Lâu nhìn vị trí điểm sáng giữa không trung, sau khi hệ thống hiển thị bắt đầu tính thời gian, chiếc cơ giáp màu lam vạm vỡ rất có khí thế phóng lên cao, dậm chân lên điểm sáng giữa không trung, sau đó đến cuối điểm trên vách tường, vững vàng đáp xuống tấm kim loại.

"Được, có tiến bộ, tiếp tục."

La Tiểu Lâu hiện lên vẻ vui mừng, cảm thấy nâng cao độ khó của huấn luyện tốc độ lên một chút tốt hơn nhiều so với một đường hai điểm đơn giản, trong khi huấn luyện tốc độ, còn huấn luyện dạng biến hóa góc độ, hơn nữa thoạt nhìn hình như cũng không khó lắm.

Nhưng 20 phút sau, La Tiểu Lâu không dám nói là đơn giản nữa, điểm sáng trên không trung đã xuất hiện thành ba, lại còn đánh dấu theo thứ tự. La Tiểu Lâu lau mồ hôi, khi hệ thống hiển thị bắt đầu tính thời gian, phi cơ giáp bay lên.

Ba điểm miễn cưỡng hợp cách, không trung lập tức xuất hiện bốn điểm, La Tiểu Lâu tức khắc cảm giác độ khó đã được nâng lên cao cực kỳ, hơn nữa đôi khi vị trí của hai điểm, quả thực yêu cầu cơ giáp phải xoay 180 độ.

Một giờ sau, bốn điểm biến hóa thứ thự nhiều lần cuối cùng cũng thông qua. Sau đó là năm điểm, La Tiểu Lâu nhìn điểm sáng trên không trung giống con chuột chưa thành hình, ngón tay bắt đầu đau nhức, đây là kết quả của việc di chuyển ngón tay cực nhanh trong một giờ.

"Tiếp tục." 125 nhắc nhở.

La Tiểu Lâu cắn răng, tiếp tục kiểu huấn luyện ma quỷ.

Tuy khổ cực nhưng La Tiểu Lâu phải thừa nhận, phương pháp huấn luyện này cực kỳ hữu hiệu.

Thứ Hai của tuần tiếp theo, La Tiểu Lâu thay đổi giờ luyện tập động tác căn bản thành một tiếng, dùng nửa tiếng nâng cao tốc độ phương pháp huấn luyện dạng điểm, nửa tiếng huấn luyện thể năng.

Huấn luyện viên Lạc Kỳ của cậu nhíu chặt mày, ông đương nhiên ngày nào cũng xem video huấn luyện của La Tiểu Lâu, cậu quả thực chăm chú khắc khổ luyện tập dựa theo kế hoạch của ông. Thế nhưng, tuần thứ hai trôi qua rồi mà ông phát hiện cậu vẫn không tiến bộ được chút nào, chẳng lẽ La Tiểu Lâu thực sự không có một chút thiên phú nào?

Nhìn La Tiểu Lâu mỗi lần mồ hôi mẹ mồ hôi con ra khỏi sân huấn luyện, Lạc Kỳ thực sự nói không nên lời, chỉ vỗ vai cậu, bảo cậu đừng nản chí.

Thực chất, La Tiểu Lâu không chỉ không nản lòng, mà cậu còn có chút vui mừng. Sau một tuần, cậu đã đạt đến tám điểm trong phương pháp huấn luyện dạng điểm. Làm cậu vui mừng nhất chính là, trong lúc tiến hành nâng cao biến hóa góc độ, cậu đã cảm nhận được một chút chân lý của động tác kỹ thuật cao.

La Tiểu Lâu vui mừng khấp khởi nhìn 125 đang giúp cậu thu lại video huấn luyện, cảm thán: "Mày xem đến động tác này chưa, giống như… Ah, động tác xoay 720 độ đổi tốc độ trên không của Nguyên Tích."

Dưới ánh nhìn khiếp sợ của 125, La Tiểu Lâu nói thêm: "… Giống một nửa."

125 hét lên: "Thôi đi, động tác này của ngài mà đòi so sánh với Nguyên Tích á, ít nhất là còn kém… hơn 10 tinh hệ nữa nhá."

Cái ví dụ quái đản gì đấy, 125, kỳ thực mày là gián điệp do đồ đáng ghét Nguyên Tích kia phái đến đúng không!

Thấy sắc mặt của người nhận nuôi biến thành màu đen, 125 cố gắng nuốt lời nói thật tiếp theo xuống.

Một tuần sau, rốt cục huấn luyện viên Lạc Kỳ cũng không thể bình tĩnh được nữa, đi tìm La Tiểu Lâu, bảo La Tiểu Lâu chuẩn bị làm một vài trắc nghiệm đơn giản.

87. Chương 87

˜N TRÌNH…

"Trắc nghiệm?" La Tiểu Lâu chớp mắt, chẳng lẽ là giai đoạn kiểm tra? Tuy không rõ, nhưng là một học sinh biết nghe lời nên La Tiểu Lâu vẫn phối hợp mà làm theo.

Đầu tiên là một số động tác căn bản chuyển hướng phòng thủ tiến công, trải qua hai tuần huấn luyện, cuối cùng La Tiểu Lâu cũng từ một tay mơ trở nên thành thạo hơn, tuy không đạt được kết quả hài lòng nhưng vẫn hợp cách.

Đến khi vào phòng huấn luyện thể năng, La Tiểu Lâu len lén liếc nhìn huấn luyện viên Lạc Kỳ, bấp chấp khó khăn, khả năng nâng cao chưa đến 5% nhưng sức chịu đựng rõ ràng có nhỉnh hơn cái khác, chí ít La Tiểu Lâu cũng kiên trì chạy được 5,000 mét.

Huấn luyện viên Lạc Kỳ kiềm chế ham muốn thở dài, quay sang nói: "Cậu nghỉ ngơi 10 phút đi, sau đó chúng ta xem lại tốc độ."

La Tiểu Lâu thở phào nhẹ nhõm, vọt vào phòng nghỉ tắm rửa, thay quần áo.

10 phút sau, La Tiểu Lâu tiến hành trắc nghiệm tốc độ, lựa chọn phương pháp huấn luyện dạng điểm. Trèo lên cơ giáp, trái ngược lại, lần này cậu không căng thẳng một chút nào. Gần đây cậu đã dành rất nhiều thời gian ở đây. Nhìn điểm khởi đầu và điểm kết thúc đang phát sáng, La Tiểu Lâu không có chút chần chừ, bay ngay ra ngoài.

Giờ khắc này, cậu đã gần như quên mất mình đang kiểm tra. Cậu thầm nghĩ, nếu không tìm được cự ly ngắn nhất thì phải dùng tốc độ nhanh nhất đến điểm sáng thứ nhất, sau đó mới tới điểm sáng thứ hai, nếu không như vậy thì sẽ thất bại.

Nhưng chưa đến điểm thứ hai, chiếc cơ giáp màu lam vạm vỡ của cậu đã vững vàng đáp xuống tấm kim loại, một tổ chữ số lập tức hiện lên màn hình.

Thời gian: 0 giờ 3 giây, thành tích: 92, xuất sắc.

Lúc này, cả hai người đều ngây ngẩn.

Lần trắc nghiệm trước, tốc độ của La Tiểu Lâu là 1 giờ 5 giây.

La Tiểu Lâu kinh ngạc vì thành tích xuất sắc của mình, gần đây cậu có cố gắng thế nào thì cũng chỉ miễn cưỡng được 85 điểm thôi, lần đầu tiên vượt quá 90 điểm.

Còn Lạc Kỳ thì khiếp sợ với con số tốc độ, La Tiểu Lâu rõ ràng đã tiến bộ không chỉ một chút xíu.

Huấn luyện viên Lạc Kỳ mở miệng hồi lâu mới nở nụ cười hài lòng, vỗ mạnh lên La Tiểu Lâu, nói: "Thật sự là quá tốt! Tiến bộ vô cùng nhanh, tôi thực sự không ngờ cậu có thể —— thành công như vậy. Phải biết rằng từ 1 giờ 5 giây mà biến thành 0 giờ 3 giây là không dễ dàng gì, nhanh gấp gần 17 lần mà phần đầu khó nhất cũng chỉ mất một giây."

Thấy La Tiểu Lâu không tin, huấn luyện viên Lạc Kỳ vui vẻ giải thích tiếp: "Một giây của phần đầu không phải là khoảng thời gian cậu tiêu hao trên lộ trình, mà đó là thời gian cơ giáp của cậu khởi động. Rất nhiều học viên cho dù có nâng cao tốc độ ra sao, có luyện tập chăm chỉ như thế nào, một giây khởi động này cũng

không biết làm sao để loại trừ được, có người thậm chí đạt tới 5 giây mà vẫn còn không có cách nào để loại trừ một giây đó. Việc này cần phải suy xét cẩn thận mới lĩnh hội, mới nắm chắc được. Không ngờ cậu đã làm được, tôi phải chúc mừng cậu."

La Tiểu Lâu bất ngờ mấy giây, nở nụ cười: "Cảm ơn huấn luyện viên." Đang trong thời gian huấn luyện ma quỷ kia, thực ra La Tiểu Lâu cũng không đặc biệt suy nghĩ làm thế nào để loại trừ một giây đó, bởi vì Lạc Kỳ không giảng cho cậu về vấn đề này.

Thế nhưng La Tiểu Lâu phải nắm thật chắc cách sử dụng thời gian ngắn nhất để đến điểm sáng kia, nếu không một đoạn lộ trình giống như vậy cậu sẽ phải luyện tập mấy trăm lần, có khi là hơn một nghìn lần không chừng.

Khi đang huấn luyện dạng này, vô hình trung lĩnh ngộ ra được cách giảm bớt một giây khởi động.

Huấn luyện viên Lạc Kỳ rất vui vẻ, ông ngẫm nghĩ một chút rồi bỗng nhiên phát hiện ra có điểm không đúng, liền vội vã hỏi: "Tôi theo dõi huấn luyện ngày thường của cậu mà cũng không nhìn ra tốc độ của cậu đã tiến bộ nhanh như vậy?"

La Tiểu Lâu đỏ mặt, gãi đầu: "Huấn luyện viên, đó chỉ là một thủ thuật che mắt thôi ạ."

La Tiểu Lâu không nói chi tiết, cậu làm sao mà có thể thi triển ra một thủ thuật che mắt được cơ chứ, huấn luyện viên Lạc Kỳ cũng đã hiểu rõ. Ông khẽ cười, nói: "Tốt lắm, xem ra lời cậu nói muốn thắng Lucca không phải là lời nói gió bay."

Trong mắt huấn luyện viên Lạc Kỳ hiện lên một chút tán thưởng, chuyển đề tài, ông nghiêm túc nói: "Biết người biết ta mới trăm trận trăm thắng. Trong lúc này, cậu chắc chắn đã chiếm được điểm mấu chốt đầu tiên. Tốc độ hiện tại của cậu không có gì đáng ngại, trong chiến đấu chỉ cần nắm vững là có thể né tránh được công kích của quân địch. Có điều, nếu muốn đạt thắng lợi thì nhất định phải có một chiêu bản lĩnh chiến thắng đã."

La Tiểu Lâu thấy Lạc Kỳ nhắc đến trận đấu với Lucca, trong lòng cậu cũng khẽ dao động, mặc dù cậu đã chuẩn bị để thất bại rồi. Nhưng là một đấng nam nhi, không làm đến cùng thì không thể chấp nhận thất bại được.

Trong đầu La Tiểu Lâu hiện lên video luyện tập của mấy hôm trước, không kìm được hưng phấn nói: "Em đang luyện tập mấy động tác kỹ thuật cao giống Nguyên —— giống người trong video mà thầy cho em xem." Đã có vài phần dáng dấp.

Lạc Kỳ dừng lại, cố gắng khách khí nói lảng sang chuyện khác: "Trên thực tế, hiệu quả của việc luyện tập kỹ năng trình độ cao có lẽ không bằng việc tìm ra phương thức thích hợp với mình, ví dụ như, cậu có thể dựa vào tốc độ kéo lại cự ly, như vậy cậu nên thử vũ khí viễn trình xem sao." Lạc Kỳ thực sự không đành lòng nói thẳng đừng nên hy vọng nhiều vào công kích cận cự ly cho La Tiểu Lâu đang hừng hực khí thế, động tác căn bản có thể đảm bảo cậu không phạm các lỗi cơ bản, nhưng muốn dựa vào mấy cái đó mà giành thắng lợi thì hiển nhiên là không có cửa.

Chứ đừng nói là muốn đạt hiệu quả giống như thiên tài kia.

125 ho khan một tiếng bên tai La Tiểu Lâu, "Thấy chưa, tất cả mọi người đều hiểu." Tuy không nói gì khác, nhưng điều cần biểu đạt cũng đã biểu đạt ra rồi.

La Tiểu Lâu không thể làm gì khác hơn là đành từ bỏ kế hoạch hoành tá tráng của mình, nói: "Viễn trình quả thực là cách để giải quyết vấn đề, em biết rồi, trước đây em đã từng huấn luyện viễn trình trong khoang giả thuyết, nếu thực chiến thì cũng có thể tiếp tục lựa chọn mô hình quái vật sa mạc."

Sau khi huấn luyện viên Lạc Kỳ tán thành, kế hoạch của La Tiểu Lâu thay đổi lại. Cậu quyết định mỗi ngày sẽ luyện tập phương pháp huấn luyện dạng điểm trong nửa tiếng, luyện tập công kích viễn trình sa mạc trong nửa tiếng, về phần không còn thì giờ để nâng cao thể năng thì có thể về nhà luyện tập.

Sau khi La Tiểu Lâu mở rộng phòng thí nghiệm trên lầu, Nguyên Tích cũng bắt đầu chiếm dụng hai căn phòng rộng lớn, một phòng chứa dụng cụ huấn luyện thể năng đơn giản, còn một phòng cũng chứa dụng cụ,

nhìn phức tạp nhưng cũng giống dụng cụ huấn luyện thể năng. Không biết Nguyên Tích vì sao còn chia ra làm hai phòng, hơn nữa lúc lắp đặt, cửa sổ và tường của phòng thứ hai cũng thay đổi.

Lần trước khi La Tiểu Lâu hỏi Nguyên Tích, mắt hắn liền sáng rực lên, bảo sẽ dẫn cậu vào tham quan. La Tiểu Lâu thấy Nguyên Tích mắt lấp lánh sánh xanh thì do dự, cuối cùng vẫn từ chối.

Tới phòng huấn luyện viễn trình, 125 bảo La Tiểu Lâu giả trang như mọi lần, sau đó thay đổi máy camera.

La Tiểu Lâu nghi ngờ, hỏi: "Huấn luyện viễn trình tao đã từng thấy Trang Dịch luyện tập, cũng không tệ mà cũng phải sửa chữa hả?

125 gật đầu: "Đúng, lúc đó Trang Dịch lựa chọn hình thức huấn luyện cao cấp, quái vật ở đây tối đa chỉ có thể tăng đến 20 con thôi, tôi muốn điều chỉnh đến hạn mức cao nhất."

"Lần đầu tiên đâu cần phải điều chỉnh chứ, ngày hôm nay tao có thể giết bốn con là ổn rồi." La Tiểu Lâu nhớ lại tình hình lúc huấn luyện giả thuyết hồi đó.

"Đây cũng không giống huấn luyện tốc độ, cậu căn bản không có lý do để chậm chạp như vậy." 125 kiêu ngạo nói, "Trên thực tế, là một dị thú, dưới tình huống không có tôi cậu đã đạt được tốc độ này rồi ——"

"Được rồi, tao biết rồi, trước tiên chúng ta thảo luận trong phạm vi bản thân tao có một nửa gen là người bình thường thôi đã —— Mày cũng thấy đấy, hiện tại thể năng của tao còn chưa đạt đến trình độ trung bình của loài người — chứng minh tiến bộ của tao thế là đã ổn lắm rồi." La Tiểu Lâu cắt đứt lời tán thưởng dài dòng dọc về dị thú của 125, sau đó tự ca ngợi mình một chút, nói tiếp: "Được rồi, chúng ta bắt đầu đi."

Tới khoang điều khiển, 125 nói, "Chờ chút đã, cậu vừa truy đuổi con quái vật khoảng 5 phút, bắn bị thương chân của nó. Sau đấy tôi sẽ giảng giải chính xác cho cậu một chút về phương pháp công kích viễn trình.

"Ý thức nguyên lực hiện tại của cậu giờ đã có thể thăm dò trong khoảng 200 mét, nhưng đừng quên tôi là cơ giáp dị thú, ý thức nguyên lực của cậu đang dùng trên người tôi nên có thể gia tăng thành công, hơn nữa toàn bộ đồ họa và số liệu phân tích trên người tôi, gần như có thể xạ kích vào bất kì góc chết nào."

"Xạ kích vào bất kì góc chết nào?" La Tiểu Lâu ngơ ngác hỏi.

125 khẳng định: "Đương nhiên, nhưng để bồi dưỡng năng lực tự chủ cho cậu, tôi sẽ để cậu tự phân tích nhược điểm của mục tiêu. Trên cơ bản, cậu sẽ không gặp phải tình huống tồi tệ nào đâu."

Tiếp theo, La Tiểu Lâu hoàn toàn hưng phấn, còn đã hơn so với huấn luyện ảo, tuy chỉ là súng hạt nhân đơn giản nhất, nhưng mỗi lần bắn súng, chỉ một phát thôi, ba con tiểu quái trong sa mạc đã gần như không có chỗ ẩn náu.

Bất quá, trong quá trình ngắm chuẩn xạ kích, không thể tránh khỏi việc bị giảm tốc độ.

"Hừm, hiện tại xem ra cậu phải huấn luyện nội dung đơn hạng nhất, ngoại trừ tìm đúng chỗ hiểm, khi xạ kích hoặc tránh né kẻ địch còn phải bảo trì chuyển động cấp tốc nữa." 125 nói.

"Ừ, hai tuần, sẽ cố gắng hết mức." La Tiểu Lâu nói. Cậu rất thỏa mãn, chí ít hiện tại cậu đã chạm đến hy vọng thành công.

Hiện tại, La Tiểu Lâu còn không dám tưởng tượng mình có thể tiến thêm vài bước trên con đường tham gia giải thi đấu cơ giáp.

"Ừ, vậy thì tiếp tục, 20 con quái vật, khởi động." 125 nói, có lẽ sợ La Tiểu Lâu ngăn cản nên trong nháy mắt vừa dứt lời, cuộc huấn luyện đã bắt đầu ngay tắc lự.

Từ từ giữa những gò núi, quái vật bắt đầu tuôn ra từ bốn phía.

La Tiểu Lâu dừng lại một giây, chết tiệt, đây là huấn luyện thực chiến! Nếu xảy ra vấn đề, cho dù không chết người nhưng cũng sẽ bị thương! Hơn nữa, hiện tại hệ thống giám sát không chiếu cố tới cậu. Dù gặp sự cố thật cũng sẽ chẳng có ma nào biết.

Lập tức, ngón tay La Tiểu Lâu cấp tốc nhập chỉ lệnh, chiếc cơ giáp màu lam to lớn di chuyển.

La Tiểu Lâu thoáng do dự, đầu tiên nhanh chóng kéo dài khoảng cách với quái vật.

Nhưng cứ tránh né như vậy không phải là cách hay, bởi theo thời gian, số lượng quái vật sẽ từ từ tăng lên, mà thời khắc mấu chốt 125 tự dưng lại im lặng đến ngạc nhiên.

La Tiểu Lâu ổn định tinh thần, bắt đầu nhắm bắn vào con quái vật thứ nhất. Tim, không chết giữa trán, không chết… thậm chí La Tiểu Lâu còn thử bắn vào huyệt thái dương, nhưng nó vẫn không chết hoàn toàn.

La Tiểu Lâu suy nghĩ một chút về tình huống vừa giết chết con quái vật, bắt đầu liên tục xạ kích, chú ý cặn kẽ vị trí viên đạn bắn xuống.

Cho đến khi nghe thấy một tiếng hét thảm, cuối cùng La Tiểu lâu cũng xác định được, chỗ hiểm chính là con mắt, hơn nữa, chỉ cần mỗi lần bắn liên tục súng kép.

Tìm được điểm trí mạng nên tiếp tục cũng dễ thở hơn. Một con, hai con… Hai mươi con, bốn mươi con… Bốn mươi chín, năm mươi.

Đến khi con quái vật cuối cùng ngã xuống, ngón tay của La Tiểu Lâu cũng tê rần, cậu vừa giết chết được một nửa số quái vật mà Trang Dịch đứng thứ 11 của lớp 1 đã giết.

Mở cửa khoang điều khiển, La Tiểu Lâu uể oải trèo xuống dưới, trên mặt toàn là mồ hôi, nửa bước cũng chẳng chẳng muốn nhúc nhích.

125 đã tìm ra đúng phương pháp nhanh nhất để La Tiểu Lâu nâng cao năng lực, đó chính là liên tiếp tăng quái vật. Có thể nhập môn hơi muộn nên La Tiểu Lâu không hề có cảm giác như đang huấn luyện, ngược lại, mỗi lần điều khiển cơ giáp cậu đều cảm thấy mình như đang chiến đấu thực sự, có cảm giác sinh tử tồn vong.

125 nhìn ra nhưng không nói một lời, ảo giác này bức bách La Tiểu Lâu phải nỗ lực nâng cao tốc độ tay, kỹ năng phối hợp và khả năng phản ứng của mình.

La Tiểu Lâu dựa vào bàn chân của 125, nó đã biến thành con khủng long màu xanh. 125 liền kéo cậu vào phòng nghỉ trong phòng huấn luyện viễn trình, lôi thẳng vào buồng rửa mặt, nói: “Còn 15 phút nữa là 7h.”

La Tiểu Lâu cố sức mở banh mắt, đứng dậy tắm rửa.

Khi cậu ra ngoài vẫn còn trong trạng thái lờ mờ. Vậy nên Lucca cùng đám người của hắn đi ngang qua trước mặt mình, La Tiểu Lâu cũng chẳng phát hiện.

Đám người Lucca mang theo vẻ chế nhạo đùa cợt, một tên lâu la trong đó ngừng lại, dòm trên dòm dưới La Tiểu Lâu, xỉa: “Ê, vất vả quá nhở, tao thật lòng có ý tốt đề nghị mày, đưa 20 triệu với chiếc cơ giáp của mày cho đại ca Lucca đi, sau đó đại ca Lucca sẽ chăm sóc cho mày trong Hào Quang.”

Lucca hình như cũng có chút động tâm, nhìn La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu chẳng buồn ngẩng đầu lên, lách qua đám người đi ra cửa.

“Bố mày giết, rượu mời không muốn lại muốn uống rượu phạt. Đại ca, đến lúc đấy anh nhất thiết đừng thủ hạ lưu tình với nó.”

có nghĩa là vì tình nghĩa mà khoan hồng vào lúc hành quyết.

Lucca lạnh lùng trừng mắt nhìn bóng lưng La Tiểu Lâu, hừ một tiếng. Loại người vừa nhìn đã biết là chẳng có thế lực và chỗ dựa vững chắc này, chính là loại dễ chỉnh đốn nhất.

Khi La Tiểu Lâu về đến nhà thì đã là 7h30. Cậu uống một cốc nước trái cây, nhìn thực đơn Nguyên Tích gửi qua, bắt đầu nấu cơm.

Vừa thả tôm vào nồi thì chợt thấy máy thông tin vang lên, La Tiểu Lâu mở máy kết nối, tay trái cầm thìa đảo còn tay phải nâng lên, hỏi: “Chuyện gì? Chẳng lẽ tôi dạy ông nửa ngày rồi mà vẫn chưa sửa được cho Mộ Thần hả?”

Bên kia lập tức truyền sang tiếng rộng giận dữ của Điền Lực nổi khùng: “Làm gì có chuyện?! Lúc tôi nói với nó, nó —— coi như thức thời, lập tức đưa cho tôi kiểm tra rồi. Kết quả rất đơn giản, tôi kiểm tra tùy tiện vài cái rồi sửa lại.”

Kỳ thực là căn bản chả có bệnh đúng không…

La Tiểu Lâu nở nụ cười, "Vậy ông tìm tôi có việc gì?"

"Khụ —— là như thế này, tôi chỉ thuận miệng nói vài câu rất đơn giản thôi, thế là có một người qua đường mang một chiếc cơ giáp tới cho tôi, bảo tôi sữa chữa giúp. Ông xem, tôi vừa mới nói có thể sửa chữa được xong mà lại từ chối người khác thì không phải, đúng không." Nói đến lời cuối cùng, giọng nói của Điền Lực còn mang theo chút nịnh nọt.

"Ông không thể bớt chém gió đi được hả, ông cho là người khác đều giống tôi với Athes chắc?" La Tiểu Lâu cười xuề, cậu dám cam đoan nếu không phải Điền Lực bên kia vỗ ngực nói mình lợi hại đến trình độ nào thì cái người qua đường kia cũng sẽ chẳng nhờ nó sửa cơ giáp.

"Tôi bảo, ông không giúp đỡ anh em lần này chứ gì!" Điền Lực biết tính tình của La Tiểu Lâu, bắt đầu táo bạo hơn một chút.

"Là cơ giáp của ai?" La Tiểu Lâu hỏi.

Điền Lực ở bên kia chít lên một hồi rồi nói: "Ông yên tâm, ông không biết người này, chỉ là một người qua đường, người qua đường thôi."

"Tốt lắm, nhưng tôi cũng không biết có được không nữa, phải xem trước đã. Hơn nữa, dù là sửa chữa nhưng tốt nhất là ông đừng có lần sau, không thì tôi thu phí giá cao đấy." La Tiểu Lâu vừa cười vừa nói.

"Yên tâm, lần sau tôi sẽ không thế nữa." Điền Lực chậc lưỡi, nghĩ lại còn rùng mình.

"Vậy nhé, tôi đang nấu cơm, không nói chuyện cùng ông nữa." La Tiểu Lâu nói rồi đóng máy thông tin.

Điền Lực nhìn máy thông tin ngây ngô một hồi, nói một câu: "Đúng là bà chủ nhà của cái gia đình này."

Trong góc, thanh niên mặc đồ đen nghe xong toàn bộ cuộc đối thoại thì xoay người rời đi.

La Tiểu Lâu đang do dự có nên cho thức ăn vào lồng giữ nhiệt độ hay không thì nghe thấy tiếng mở cửa, không khỏi vô cùng kinh ngạc, hôm nay Nguyên Tích về sớm quá.

Bày biện bàn ăn xong rồi mà bên trong vẫn không thấy động tĩnh gì. Người này đã yêu cầu nấu một bàn toàn món mình thích, hơn nữa mỗi lần về đến nhà một phút đồng hồ cũng không bỏ lỡ, vậy mà hôm nay làm sao vậy.

"125, đi gọi Nguyên Tích ra ăn cơm." Hôm nay La Tiểu Lâu chi thể lực quá độ, không muốn di chuyển, dự định sẽ dùng người máy gia dụng.

"Tôi, tôi không dám." 125 rụt lui vào ghế sô pha, đồng thời chân thật đề xuất: "Thực sự, cậu không biết bộ dạng ông ấy trở về thế nào đâu, tôi khuyên cậu trong vòng một giờ không nên vào nhà."

Thế thì chết đói à…

La Tiểu Lâu suy nghĩ chốc lát, rồi vào phòng tắm. Quần áo vứt lộn xộn trên mặt đất, lâu lắm rồi Nguyên Tích không như vậy, thông thường hắn sẽ vứt lên ghế dựa bên cạnh — Xem ra tâm trạng của hắn thực sự rất tệ.

Lúc này, từ trong phòng tắm phát ra tiếng nước.

Chần chờ giây lát, La Tiểu Lâu tiến thêm hai bước, đứng lại trước cửa, cẩn thận mà nói: "Nguyên Tích, anh… anh không đói bụng hả?"

Lại một tràng tiếng nước nữa, tiếp theo là tiếng Nguyên Tích phẫn nộ: "Phiền muốn chết, em vào đây kỳ lưng cho anh."

La Tiểu Lâu thoáng lo lắng. Xét theo lần giáo huấn trước, cậu thực sự không muốn tới gần bồn tắm, vì vậy vẫn đứng ở cửa: "Trước tiên anh có thể nói đã có chuyện gì xảy ra được không? Biết đâu em có thể phân tích giúp anh?"

"Có cái gì mà phân tích, không phải lần trước chúng ta hẹn… Lúc ở suối nước nóng, cái tên gặp ở nhà hàng thấy anh, Tiểu Nặc và Nguyệt Thượng thực chiến, nhất định đòi so bì với anh một trận. Anh không thèm

để ý đến nó, vậy là nó quấn lấy anh cả một tuần. Ngày hôm nay còn bảo phục vụ sinh hai lần gửi thư cho anh, anh ghét nhất bị quấy rối trong lúc huấn luyện." Nguyên Tích căm giận nói. Trên thực tế, để khơi mào hứng thú của Nguyên Tích, người kia còn nói thông qua video đã tìm được nhược điểm của cơ giáp Nguyên Tích.

La Tiểu Lâu gọi dạ bảo vâng lập tức biến mất, cậu dựa vào cửa, không nhịn được nói: "Như vậy chứng tỏ anh được hoan nghênh nhiều như thế nào còn gì, thậm chí đến người gặp ở nhà hàng lần trước còn nhớ kỹ." La Tiểu Lâu căm giận thầm nghĩ, làm sao mà gặp bao nhiêu chuyện rồi mà chẳng thấy Nguyên Tích nhớ dai như vậy, cậu đương nhiên cũng nhớ rõ lúc ăn cơm ở suối nước nóng lần trước, cậu và Nguyên Tích bị một sinh viên khác trường làm phiền, nếu nhớ không lầm, đó còn là một mỹ nhân.

Nguyên Tích sững sờ quay đầu lại, khó hiểu nhìn La Tiểu Lâu, "Anh quên lâu rồi, chính nó cứ theo anh nói lần trước đã gặp ở một nơi, là nơi chúng ta lần đầu tiên — ừm, ra ngoài, anh đương nhiên nhớ rõ nơi đó."

"Mặc kệ, em không biết, anh về đến nhà rồi thì đừng có nghĩ đến chuyện bên ngoài nữa, ra ăn cơm ngay." La Tiểu Lâu nói xong, quay người đi thẳng.

Nguyên Tích vuốt cằm, kinh ngạc nhìn La Tiểu Lâu lá gan ngày càng lớn. Nghĩ đến sự thay đổi của nô lệ nhỏ bé, Nguyên Tích nháy mắt quên luôn cái kẻ đã khiêu chiến với mình, thay quần áo đi ra ngoài.

88. Chương 88

´I QUEN…

Nhìn nô lệ nhỏ bé dám nhăn mặt với mình, Nguyên Tích ban đầu muốn dùng hành động để chứng tỏ địa vị chủ nhà của mình, mà thực ra thì hắn cũng đã làm như vậy rồi. (khỏi cần biện minh=,=||)

Sau khi ngồi xuống, Nguyên Tích gõ gõ bàn, nhắc nhở La Tiểu Lâu đưa nước trái cây qua, sau đó nghiêm mặt: "Hiện giờ hai người chúng ta đang bận đến mức tối mặt tối mũi, anh rất không hài lòng với điều này. Bắt đầu từ tuần này, mỗi tuần em phải dành ra một ngày rảnh rỗi để đi riêng với anh."

Nguyên Tích biết La Tiểu Lâu coi trọng thời gian của mình nhất, điều này cũng không phải chứng tỏ rằng La Tiểu Lâu coi trọng tự do, trên thực tế, hắn cho La Tiểu Lâu cũng đủ nhiều tự do rồi, ngoại trừ việc bọn họ nhất định phải ở cùng nhau.

Nguyên Tích biết, La Tiểu Lâu tuyệt đối không muốn bất cứ thứ gì làm lỡ việc học hành và công việc làm thêm của cậu, mà công việc part-time cuối tuần kia chắc chắn làm hài lòng cả hai người.

Vì thế, rốt cục ức chế lâu dài trong bụng Nguyên Tích cũng được giải tỏa, đương nhiên, việc cảm thấy cực kỳ sung sướng khi La Tiểu Lâu tự dưng được nghỉ Chủ Nhật chắc chắn Nguyên Tích sẽ không phun ra đâu.

Nguyên Tích quyết định, nếu La Tiểu Lâu kiên quyết phản đối, liều chết không theo hay gì gì đó, hắn sẽ — sẽ đồng ý cho La Tiểu Lâu tự do sắp xếp cuối tuần của mình, nhưng đồng thời, hắn cũng có thể dùng lí do cự tuyệt này của La Tiểu Lâu để đặt ra gia quy cho cậu.

Vừa nghĩ đến chuyện La Tiểu Lâu cái gì cũng sẽ ngoan ngoãn nghe lời mình, khóe miệng Nguyên Tích không kiềm được mà ngoác rộng đầy xấu xa.

La Tiểu Lâu ngẩn người, thấy Nguyên Tích đang tha thiết chờ mình trả lời, trong bụng bắt đầu gõ trống. Tại sao Nghiêm đại sư vừa cho cậu nghỉ mà Nguyên Tích đã biết để mà bắt đầu yêu cầu? Cậu cũng chưa nhắc đến việc Chủ Nhật có thể nghỉ cơ mà, quả nhiên hai người này có quan hệ thân thích…

Sự tâm linh tương thông này phải đạt đến trình độ khủng bố là ít nhất.

"Tất nhiên là được." La Tiểu Lâu cẩn thận nói, dù sao nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, đi theo Nguyên Tích có thể học hỏi các thao tác kỹ thuật của thiên tài, lại có thể quan sát… Suy cho cùng ai cũng đều thèm muốn

Nguyên Tích cả thôi. Lại nói tiếp, tuy Nguyên Tích không phát hiện ra nhưng trên thực tế, bản lĩnh trêu hoa ghẹo nguyệt của hắn còn cao hơn nhiều so với cậu.

Nguyên Tích trợn mắt nhìn La Tiểu Lâu, bắt đầu không kiểm chế được mà cười nhe nhởn đến mức sắp biến mình thành bộ dạng giống thằng ngốc mà hắn tuyệt đối sẽ không thừa nhận, đồng ý rồi —— đồng ý thật! Sững sờ một hồi lâu, mặc dù trong lòng shock muốn chết nhưng Nguyên Tích vẫn duy trì vẻ đương nhiên mà nói: "Nên, nên biết điều sớm như vậy."

Nhìn Nguyên Tích, La Tiểu Lâu liền lấy súp lơ đổ lên bát hắn, nói: "Anh không nên ăn mỗi thịt với cá như vậy, rất dễ bực tức, tốt nhất là ăn kèm với một ít rau nữa."

Nguyên Tích đáp lại bằng cách gắp một cá qua. Thấy La Tiểu Lâu mỉm cười cảm ơn, trong lòng Nguyên Tích thầm nghĩ, chết tiệt, bị người ta huấn luyện thành thói quen nhanh đến thế này rồi, nếu cứ tiếp tục như vậy thì mình nhất định sẽ bẽ mặt hơn cả bố, trở thành 'Người chồng của năm' trước mất thôi…

Dưới bầu không khí này, còn làm sao mà đặt ra gia quy cho La Tiểu Lâu được nữa cơ chứ?

Nhìn sắc mặt Nguyên Tích lúc vui lúc giận, La Tiểu Lâu thức thời mà thay đổi đề tài, "Em muốn dùng phòng huấn luyện thể lực trên lầu của anh, được không?"

Đang sầu não tức thì Nguyên Tích dựng thẳng tai lên, đồng ý ngay: "Em nên rèn luyện từ lâu rồi, thể lực quá kém, tuy độ mềm dẻo rất tốt nhưng sức chịu đựng thật sự là cả một vấn đề." Tuy biết mình vừa bị chuyển đề tài thành công, nhưng Nguyên Tích không hề cảm thấy tức giận chút nào hết.

La Tiểu Lâu đỏ mặt, nhưng chả vờ không nghe ra ý tứ của Nguyên Tích, im lặng mấy giây rồi nói tiếp: "Ừm, đúng vậy, em định từ hôm nay trở đi sẽ mượn dùng một chút, nếu anh không để ý."

"Đương nhiên là không rồi, anh sẽ dẫn em lên, chúng ta có thể huấn luyện cùng với nhau." Nguyên Tích vô cùng thích chí.

Cảnh giác nhìn Nguyên Tích, La Tiểu Lâu nhỏ giọng: "Không cần, tự em rèn luyện là được."

Sau bữa tối, dọn dẹp mọi thứ xong xuôi, La Tiểu Lâu nghỉ ngơi nửa tiếng, sau đó thì bị nguyên Tích lôi kéo lên tầng hai.

Nguyên Tích đẩy cửa phòng thứ nhất ra, nói: "Đừng nghĩ bên trong toàn là thiết bị bình thường, tất cả đều là đồ thực dụng nhất đấy. Khi anh không ở đây thì em có thể vào đây luyện tập. Nếu có chỗ nào không hiểu, em có thể liên lạc với anh lúc nào cũng được."

"Sang bên này xem." Nói xong, Nguyên Tích túm La Tiểu Lâu sang phòng thứ hai.

Khi bước vào phòng thì đèn tự động mở, Tiểu Lâu tò mò đánh giá các loại dụng cụ cỡ lớn trong phòng, thiết bị để luyện lực cánh tay gồ ghề hơn hẳn.

"Những thứ này đều gia tăng độ khó hơn so với bên kia?" La Tiểu Lâu hỏi.

"Ừ, không chỉ vậy thôi đâu." Nguyên Tích ôm La Tiểu Lâu xoay một vòng, để cậu nhìn về phía vách tường cạnh cửa. Trên mặt có hai phím, một đỏ một xanh, hơn nữa trên mỗi phím đều có một màn hình mini hiển thị chữ số.

La Tiểu Lâu thấy trên màn hình màu đỏ hiển thị 6 chữ số, còn cái màu đỏ là số 0.

La Tiểu Lâu hiếu kỳ tiến đến gần quan sát, đúng lúc này, Nguyên Tích ấn hai lần vào phím màu xanh.

Vài giây sau, La Tiểu Lâu kêu lên một tiếng, cậu, cậu đang bay lên!

Nguyên Tích thì vẫn đứng yên trên mặt đất, cơ thể của cậu chậm rãi bay bay ngang dọc trên không trung, hơn nữa đang có chiều hướng lộn ngược chúc đầu xuống.

Mất trọng lượng, là trọng lực! Đây là phòng huấn luyện thể năng cải biến trọng lực.

La Tiểu Lâu sợ hãi nhìn Nguyên Tích đang đứng vững vàng tại chỗ, tay hai người vẫn còn nắm chặt lấy nhau.

Nhìn ánh mắt cầu xin giúp đỡ của La Tiểu Lâu, Nguyên Tích mỉm cười, rời khỏi mặt đất, di chuyển tới chỗ cậu.

La Tiểu Lâu càng trợn mắt to hơn, sau đó khẽ run rẩy khi Nguyên Tích tiến tới gần đặt nụ hôn lên môi mình, nhắm mắt lại.

La Tiểu Lâu đỏ bừng mặt ra khỏi phòng huấn luyện thứ hai. Cậu căn bản không cảm nhận được bất cứ điều gì mà thân nhẹ như chim yến, hay cảm giác thích thú như khiêu vũ trên không. Thực chất, có Nguyên Tích ở cạnh, cậu chẳng có tinh thần để cảm nhận được điều gì khác.

Sau khi La Tiểu Lâu ra khỏi phòng, Nguyên Tích tiến hành rèn luyện giảm trọng lực nhiều lần, còn cậu thì vào phòng thứ nhất.

Đối với việc huấn luyện thể lực của La Tiểu Lâu. 125 cũng không tỏ vẻ gì, lúc bị tra hỏi thì lời cân nhắc của Nguyên Tích rất có đạo lý.

Về phần sức chịu đựng? La Tiểu Lâu quả thực muốn ném 125 vàp phòng trọng lực, để nó và Nguyên Tích cấu kết với nhau làm việc xấu thôi rồi.

Cứ như vậy, La Tiểu Lâu bắt đầu rèn luyện thể lực tại gia.

Tuần đó La Tiểu Lâu cố gắng tự luyện tập tốc độ, viễn trình và thể lực. Hai khoản đầu dẫn đến phát sinh, mỗi lần La Tiểu Lâu đến Hào Quang đều phải mang theo hai bộ quần áo để tắm rửa, mà khoản cuối cùng, mỗi khi đang rèn luyện đều bị Nguyên Tích lăn qua lăn lại đủ trò.

Cũng may, một tuần sau, cả ba khoản của La Tiểu Lâu đều tiến bộ.

Thứ Sáu, La Tiểu Lâu nhìn 12 điểm sáng đang dần dần hiện ra trên không trung, ngón tay khẽ động, chiếc cơ giáp màu lam chớp mắt nhảy lên. Về sau trong lúc vô tình La Tiểu Lâu phát hiện, vị trí của điểm sáng 125 thiết lập và vị trí của điểm sáng nguyên bản trong phòng huấn luyện là khác nhau, cho dù có là phòng huấn luyện tốc độ của học viên nhóm thứ năm cao cấp nhất ở tòa nhà này của bọn cậu thì số điểm sáng cũng chỉ đạt tới 14, độ khó cũng không cao như 8 điểm sáng của 125.

Trong chương trình huấn luyện của 125, hai điểm sáng liền nhau luôn lựa chọn vị trí ở góc kỳ quái nhất, độ khó cao, cự ly cũng không nắm chắc. Nhưng khi xem lại video luyện tập của mình, La Tiểu Lâu không thừa nhận cũng không được, di chuyển nhiều góc trong khoảng thời gian ngắn như vậy là cách dễ dàng nhất để tránh được nguy hiểm.

Sau 12 điểm, chiếc cơ giáp màu lam phi tới tấm kim loại trên vách tường. La Tiểu Lâu mỉm cười nhìn màn hình hiện lên 90 điểm, trong lòng phấn chấn.

"Thế nào, trình độ hiện tại của tao ra sao?" La Tiểu Lâu vội vã hỏi, cậu không trao đổi với ai, vậy nên chỉ có thể hỏi 125.

125 im lặng một lúc mới nói: "Tính toán một hồi, từ phương diện tốc độ yếu mà nói, trong đại học Liên bang, cậu thuộc về trình độ trung bình."

La Tiểu Lâu ngây ngẩn cả người, trung bình? Trung bình rất phổ biến —— cơ mà, với người không có bất cứ ai hướng dẫn cho như cậu mà nói thì đã là rất ổn rồi! Hơn nữa thời gian rèn luyện của cậu cũng rất ngắn.

La Tiểu Lâu chìm ngập trong cảm giác đắc chí hả hê. Ra khỏi khoang điều khiển, trước khi đi tắm, cậu ôm hôn 125 đã biến thành Bá Vương Long một cái.

125 đơ người, mặt đỏ lên, nhưng làn da màu xanh đậm cho nó một vỏ bọc cực kỳ tốt, nó liền quơ quào tay chân một cách yếu ớt mà giãy dụa, "Buông tôi ra, cậu đúng là người chẳng có một chút cầu tiến nào cả, chỉ là tốc độ mà thôi! Cho dù có lấy lòng tôi thì tôi vẫn phải nói trình độ tổng thể của cậu là vô cùng yếu kém!"

Đến khi La Tiểu Lâu buông tay ra, 125 liền thở phào nhẹ nhõm chạy ra khỏi phòng huấn luyện.

La Tiểu Lâu nở nụ cười, trình độ tổng thể? Cậu tin rằng, cùng với sự rèn luyện của mình thì chuyện đó cũng sẽ được nâng cao thôi.

Có một điều mà một người một cơ giáp không biết, hậu quả của việc 125 xấu hổ là vô cùng nghiêm trọng. Hôm nay nó đã bỏ sót video huấn luyện của La Tiểu Lâu, sửa máy quay phim về lại như bình thường mà quên không sửa lại chương trình huấn luyện.

Hôm sau vừa vặn là thứ Bảy, La Tiểu Lâu đến chỗ Nghiêm đại sư, trong khi câu lạc bộ Hào Quang hỗn loạn một trận.

Chiều cùng ngày, một học viên của nhóm thứ sáu chọn phòng huấn luyện số 17 của nhóm thứ tám, rồi bắt đầu huấn luyện tốc độ một cách rất tự tin. Gần đây tốc độ của người đó có phần giảm bớt do không chăm chỉ luyện tập.

Khi luyện tập ở khu huấn luyện của nhóm sáu, điểm số của người đó luôn luôn không tốt, bởi vậy anh ta quyết định luyện tập từ sơ cấp, như vậy có thể tăng thêm sự tự tin cho bản thân.

Khi hệ thống bắt đầu hiển thị, anh ta nhíu mày khi thấy một điểm sáng xuất hiện. Hửm? Huấn luyện của nhóm thứ tám không phải chỉ có khởi điểm với cuối điểm thôi sao? Tại sao bây giờ lại biến thành ba điểm?

Xem ra câu lạc bộ quả thực muốn nâng cao thực lực tổng thể, ngay cả huấn luyện của nhóm thứ tám cũng bắt đầu gia tăng thêm cường độ.

Sau khi thử ba lần ở cửa thứ nhất, cuối cùng cũng đạt tiêu chuẩn, sau đó không trung bắt đầu xuất hiện hai điểm sáng, vị trí sắp xếp gần như vuông góc với khởi điểm và cuối điểm.

Học viên đó nhíu mày khó hiểu, bèn kiểm tra lại chương trình, phát hiện hóa ra mình đã chọn chương trình từ một điểm đến mười hai điểm. Lẽ nào vào nhầm khu huấn luyện, đây không thể là khu huấn luyện của nhóm thứ năm được. Học viên đó nhún vai, dứt khoát chọn tám điểm, dù sao trình độ hiện tại của anh ta cũng có thể điều khiển cơ giáp đi qua tám điểm sáng trên không trung được rồi.

Vậy nhưng bi kịch lại bắt đầu, chàng học viên đáng thương thở hổn hển suốt cả một buổi chiều, đến một lần cũng không đạt tiêu chuẩn.

Tới 5h chiều phải ăn cơm, anh chàng học viên đó hoàn toàn nổi giận, anh ta không chỉ không thoải mái mà trái lại càng ngày càng mất tự tin hơn. Không phải anh ta đến chỗ này là để bị đả kích! Anh ta hung hăng mở toang cửa, nổi giận đùng đùng tới khu điều khiển.

Mà 125 đang chơi đùa bên cạnh La Tiểu Lâu rốt cục cũng nhớ ra là chưa sửa chương trình về lại ban đầu, mặt đã xanh lại càng thêm xanh.

Vội vàng gọi La Tiểu Lâu một tiếng, 125 dùng luôn máy vi tính của phòng thí nghiệm đăng nhập mạng. Vài giây sau, 125 xâm nhập vào hệ thống internet của Hào Quang, cắt bỏ cuộn băng video trong phòng huấn luyện số 17 của buổi chiều cùng ngày, sửa lại chương trình huấn luyện về một đường hai điểm như ban đầu, rồi biến camera sang trạng thái hư hỏng.

Bởi vậy, khi học viên kia tức giận dẫn người của câu lạc bộ Hào Quang bước vào phòng huấn luyện 17 thì chỉ thấy chương trình đơn giản nhất.

Anh ta kinh ngạc há hốc mồm, không ngừng nói chuyện này tuyệt đối không thể xảy ra, sau đó yêu cầu xem lại video cùng ngày. Sau vài phút, nữ nhân viên tiếp tân của phòng điều khiển không thể không tố giác anh chàng học viên, anh ta dường như vào trưa hôm nay đã phá hỏng camera trong phòng, khiến nó không thể ghi hình lại được.

Học viên đáng thương kia trợn mắt há hốc mồm nhìn căn phòng huấn luyện 17, chẳng nhẽ cả một buổi chiều anh ta đã nằm mơ? Không phải, không thể có chuyện đó, nhưng có ai tới nói cho anh ta biết chuyện gì đang xảy ra không?

Khoan đã, nhìn ánh mắt quái dị của nhân viên điều khiển Hào Quang, anh ta dường như đánh hơi ra được mùi vị của một âm mưu, đúng, nhất định là âm mưu. Cơ mà, ông Trời ở trên cao, tuy con thỉnh thoảng mới xem AV nhưng cũng chưa từng có ý định chống lại Chính phủ, phản bội quốc gia đâu nha! Mục tiêu của con là chiến binh cơ giáp vĩ đại đó! Có phải muốn đả kích tâm hồn yếu đuối của con bắt đầu từ bây giờ không hả trời ——

"Anh xác định không phải là đang nằm mơ chứ?" Nhân viên thiết kế chương trình châm chọc.

"Tôi có thể cam đoan, tôi không hề." Học viên ngẩn ngơ đáp lời, anh ta còn chìm đắm trong luận điểm âm mưu, chưa hồi phục tinh thần.

"Tôi thậm chí có thể vẽ lại vị trí của 8 điểm đó…" Nói xong, học viên bắt đầu dựa theo ký ức tả lại 8 điểm mà suốt một buổi chiều mình huấn luyện.

"Được rồi, hiện tại đầu óc tôi rất hỗn loạn, chỉ nhớ rõ 5 điểm thôi." Học viên đưa bản điện tử cho nhân viên điều khiển bên cạnh.

Nhân viên thiết kế chương trình nhận bản điện tử với vẻ hoàn toàn đang rỗi việc, sau đó thì há hốc miệng.

Cuối cùng hắn cầm lấy tay anh chàng học viên, kích động: "Xin anh nhất thiết hãy nhớ lại toàn bộ vị trí của những điểm này."

Anh chàng học viên sững sờ nhìn nhân viên thiết kế chương trình, hắn còn đang say sưa nói: "Quả thực quá tuyệt vời! Quá hoàn mỹ! Có 9 điểm không? Có bản vị trí điểm khác không? Nào, chúng ta đến phòng điều khiển, anh hãy uống chút trà, thả lỏng một chút rồi ngẫm lại cẩn thận."

Anh chàng học viên mặt như đưa đám bị nhiệt tình dẫn đi, anh ta không muốn đi, lòng thầm nghĩ, nhất định phải thẳng thắn một phen với trụ sở nào đó đang nhắm vào mình…

La Tiểu Lâu chỉ biết 125 online, cũng chẳng biết 125 đã giải quyết suôn sẻ sai lầm của nó, lại càng không biết câu lạc bộ hiện tại đang hỗn loạn ra sao.

Đến tối khi trở về, La Tiểu Lâu vừa cảm thấy vui vẻ vì sự tiến bộ của mình, vừa cảm thấy khủng hoảng vì trận đấu của một tuần sau đó. Thực lực của tên Lucca kia đã đạt đến nhóm thứ năm, cậu thực sự có hy vọng chiến thắng không? Có khi nào tới trận đấu, sẽ thất bại rất thảm?

"Cậu căng thẳng như vậy là bởi vì cậu chưa có kinh nghiệm đối chiến nào." 125 bỗng nhiên phát biểu.

Câu nói khiến La Tiểu Lâu bừng tỉnh khỏi cơn mộng mị, cậu vỗ vỗ đầu, sau đó bắt đầu phát sầu, "Vậy làm sao đây? Người của nhóm thứ tám chẳng ai tham gia đối chiến cả, mà với tình hình hiện tại thì có lẽ tao chưa thích hợp để tham gia đối chiến trong câu lạc bộ." Hiện tại rất nhiều hội viên trong câu lạc bộ đã biết La Tiểu Lâu chọc đến anh em Lucca, có mấy người vì sợ phiền phức mà trốn không kịp.

Hơn nữa về phương diện khác mà nói, ở đây La Tiểu Lâu chẳng biết mấy ai cả, người khác cũng không cần giúp cậu. Nếu trực tiếp tham gia đối chiến của câu lạc bộ, thắng thua không phải là chuyện tốt.

"Cậu có thể làm giống như Nguyên Tích, lên mạng đối chiến." 125 đề xuất.

"Ý kiến hay, để tối nay tao thử xem." La Tiểu Lâu vui mừng.

Tối, sau khi ăn xong, rèn luyện thể lực một chút, La Tiểu Lâu lên phòng thí nghiệm, làm quen với hai chiếc linh kiện cơ giáp cấp ba mà hôm nay Nghiêm đại sư mới dạy cho. Luyên tay một hồi, sau đó cậu vào phòng ngủ.

Vẫn như mọi hôm, La Tiểu Lâu không muốn lên giường sớm, bởi vì nếu lên giường rồi, Nguyên Tích mà không có việc gì thì chắc chắn sẽ lôi kéo cậu như vầy như vầy…

Ló đầu thăm dò, La Tiểu Lâu phát hiện Nguyên Tích vẫn còn đang trong phòng tắm, có lẽ mới đi ra từ phòng trọng lực không được bao lâu.

La Tiểu Lâu thở phào nhẹ nhõm, trèo lên giường, nằm xuống, kéo máy vi tính mini tới.

Sau khi đăng nhập internet, La Tiểu Lâu đi thẳng vào khu đối chiến thi đấu thể thao.

Bởi vì cơ giáp của mình là chiếc Đa Phổ 01 căn bản nhất nên La Tiểu Lâu không dám khiêu khích với cao thủ, cậu vào khu thi đấu cơ giáp sơ cấp, lựa chọn một người mời đối chiến.

Người kia dù đang ở khu sơ cấp nhưng cơ giáp cũng khá hơn của La Tiểu Lâu một chút, thấy cậu vẫn còn dùng cơ giáp do hệ thống tặng, người đó lập tức ấn đồng ý.

La Tiểu Lâu bắt đầu rồi mà vẫn thấy rất hồi hộp, sau hai chiêu, cậu phát hiện động tác của người kia cũng chậm như mình.

La Tiểu Lâu hưng phấn cười hì hì hai tiếng. Đầu tiên vòng vo quanh người đó vài vòng, khi người đó thẹn quá hóa giận vì không thấy bóng dáng La Tiểu Lâu đâu thì bắt đầu dùng súng hạt nhân bắn phá, La Tiểu Lâu liền vung thanh đao hợp kim của Đa Phổ 01 từ phía sau chém vào yết hầu cơ giáp của đối phương.

Đến lúc này, Đa Phổ 01 bỗng nhiên xoay 360 độ, trong nháy mắt xuất hiện trước mặt người kia, đúng lúc đó, thanh đao cũng chém đứt cổ họng cơ giáp của đối phương.

Hệ thống phán định, La Tiểu Lâu chiến thắng.

La Tiểu Lâu ngây người trong chốc lát, rồi hưng phấn đến độ suýt nữa thì nhảy dựng lên hoan hô. Lần đầu tiên chiến thắng, đáng kỷ niệm lắm đó.

Sau đấy, La Tiểu Lâu tìm mấy lính mới đối chiến. Cho dù có mấy chiêu thức lợi hại hơn nhưng cũng không theo kịp tốc độ của cậu.

La Tiểu Lâu mở cờ trong bụng một hồi lâu, vũ khí công kích lợi hại còn không đuổi kịp cậu thì còn có tác dụng gì nữa chứ.

Sau ba lần, 125 cảm thấy lòng tự tin của La Tiểu Lâu đại khái đã một mạch leo thẳng lên đỉnh điểm, bèn bảo cậu đổi sang chỗ khác.

Sang đâu thì tốt? La Tiểu Lâu đang rầu rĩ thì 125 bỗng nhiên cho cậu một ý kiến dớ dẩn, "Nếu không thử tìm Vân Thiên xem sao?"

La Tiểu Lâu đang ưỡn thẳng ngực lập tức xẹp xuống, lắp ba lắp bắp: "Này này, mồm miệng mạnh gớm nhỉ?" Vân Thiên đó là ai, đó là người đứng thứ ba trên toàn internet, nếu không tính sự trường kỳ của số 1 số 2 thì đó là chiến binh cơ giáp thành công nhất. Cậu mà đi thì cũng đơn phương bị ngược đãi mất thôi!

Hơn nữa, số người chờ khiêu chiến với Vân Thiên có lẽ đã xếp hàng thành mấy tinh hệ rồi, cậu mà mời Vân Thiên thì chắc người ta cũng chẳng để ý đến đâu.

Vừa mới khoác lác với 125, La Tiểu Lâu lập tức bị chính chiếc cơ giáp của mình khinh bỉ, cậu tức tối một hồi, rồi hếch mặt mà nói: "Đi thì đi, dù thua thì cũng có kinh nghiệm lâu dài."

Dù sao đây cũng là mạng ảo, thua thì thua, cũng chả có gì to tát lắm, chẳng có ai biết thân phận thật của ai, không sợ mất mặt. Hơn nữa, có khi Vân Thiên cũng chẳng thèm nhìn thư khiêu chiến của cậu đâu.

Mang theo tâm lý may mắn, La Tiểu Lâu thấp thỏm bất an gửi thư khiêu chiến.

10 giây sau không có bất cứ động tình nào, La Tiểu Lâu thả lỏng tâm trạng, chả vờ tiếc nuối mà nói với 125: "Thấy chưa, người ta coi thường tao, tao cũng đành bó tay thôi —"

Đang nói thì đột nhiên hệ thống phát ra âm thanh lanh lảnh: Vân Thiên đã chấp nhận thư khiêu chiến của bạn, ba giây sau bạn sẽ bước vào đấu trường loại A.

89. Chương 89: Vân Thiên...

La Tiểu Lâu ngơ ngác như bò đội nón nhìn màn hình, chưa kịp trao đổi cảm nhận với 125 thì bối cảnh trước mắt đã thay đổi.

Đặc tính của mạng ảo là dường như chỉ trong nháy mắt, La Tiểu Lâu phát hiện mình đã đứng trong một hội trường thi đấu mà không biết có bao nhiêu người đang đứng xung quanh. Người đông nghìn nghịt bốn phía cùng những tiếng reo hò đinh tai nhức óc khiến La Tiểu Lâu đã căng thẳng giờ lại càng thêm choáng váng.

Mà cách đó không xa, có một chiếc cơ giáp màu trắng đang đứng lẳng lặng.

La Tiểu Lâu hoàn toàn đứng ngây dại tại một chỗ. Trời ơi, con con con chỉ là một dân đen chưa bao giờ tận mắt thấy cảnh thật hoàng tráng như thế này! Con chưa bao giờ tiếp xúc gần gũi với một chiến binh cơ

giáp hùng mạnh như thế này! Có ai mau tới túm tôi ra khỏi thế giới mạng này đi —— thà đi làm chuyện đó với Nguyên Tích còn hơn!

Tay chân run rẩy cộng thêm nước mắt rơi lã chã trong lòng, đầu cậu chợt lóe lên một câu nói: gieo gió gặt bão.

nguyên văn câu này là – tự làm bậy không thể sống. Tớ thấy nó ko hay lắm nên mạn phép đổi sang câu thành ngữ kia cho nó thú > ai thấy sai thì bảo tớ nhé.

Phía dưới, đám khán giả và fans đang bày tỏ lòng sùng bái với Vân Thiên thấy người khiêu chiến với y hoàn toàn không có danh tiếng gì trên mạng, thậm chí còn đang sử dụng cơ giáp cấp thấp nhất, thì tất cả bắt đầu quay sang la ó.

"Làm, làm sao bây giờ?" La Tiểu Lâu lắp bắp.

"Ờ, hắn đã gửi thư cho cậu, bảo cậu bắt đầu." 125 nói bên tai La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu nhìn chằm chằm vào những dòng chữ đang toát lên giọng điệu ra lệnh rõ rệt trên màn hình, kêu lên: "Tao thấy rồi! Tao đang hỏi là chẳng lẽ cứ như vậy mà đánh với hắn hả?!"

125 nhiệt tình hô hào: "Tiến lên nào, my dear."

La Tiểu Lâu nhắm tịt mắt lại. Đúng vậy, không đánh thì còn làm gì được bây giờ, xông ra cửa hội trường mà chạy trốn? Đừng có dở hơi, huống chi thư khiêu chiến là do cậu gửi. Cố gắng làm cho đầu óc đang hỗn loạn và ngón tay run rẩy của mình bình tĩnh lại, La Tiểu Lâu điều khiển cơ giáp rời xa nơi chiếc cơ giáp màu trắng đang đứng, cậu sẽ bay lượn hai vòng trước, ít nhất cũng cố gắng để không bị đứng thứ nhất trên bảng danh sách những đối thủ bị Vân Thiên đánh bại trong thời gian ngắn nhất.

La Tiểu Lâu dùng tốc độ nhanh nhất của mình, hơn nữa tư thế bay lên cũng cực kỳ tốt, đạt tới trình độ tối ưu, thậm chí cậu còn bay vòng bốn hướng trên không trung theo hình chữ S.

Sau đó căng thẳng ngẩng đầu lên nhìn chiếc cơ giáp màu trắng… Trước mặt đã trống không.

La Tiểu Lâu phản xạ xoay người lại, cũng không có.

Trời ơi, thế này thì đánh đấm thế nào? Lướt qua đám khán giả đang reo hò và cười rầm rầm phía bên dưới, La Tiểu Lâu gần như tuyệt vọng.

Cậu không ôm bất cứ hy vọng gì hỏi 125: "Hắn ở đâu vậy?"

"Ừm, cánh tay hắn đang đặt trên cổ cậu đấy, bất cứ lúc nào cũng có thể vặn gãy đầu của Đa Phổ." 125 dùng ngữ điệu cảm thông mà nói.

La Tiểu Lâu trợn tròn mắt, còn chưa nói gì mà trong nháy mắt màn hình đã tối đen, sau đó hệ thống phát ra âm thanh: Vân Thiên vs Sơ Thủy, Vân Thiên thắng.

Mới có 5s thôi phải không, quả nhiên là tốc chiến tốc thắng mà…

Đám người phía dưới đã bắt đầu hô hào đổi người. La Tiểu Lâu lau mồ hồi, thua thì cũng thua rồi, sự căng thẳng của cậu ngược lại được giảm bớt đi rất nhiều.

Đang định rời khỏi đấu trường thì La Tiểu Lâu nhận thấy chiếc cơ giáp màu trắng đột nhiên đứng chắn trước mặt mình, sau đó trên màn hình xuất hiện một thư khiêu chiến, đến từ Vân Thiên.

La Tiểu Lâu ớ người, gì vậy trời? Theo sau màn hình lại xuất hiện một câu mệnh lệnh: Ấn đồng ý.

La Tiểu Lâu ở nhà hay bị Nguyên Tích ra lệnh nên thành quen, tay cậu run lên, vô ý thức mà ấn đồng ý, sau đó trước mắt tối sầm, thay đổi địa điểm.

Chỗ này cũng là một đấu trường, nhưng là đấu trường loại V cao, có thêm mật khẩu, ngoại trừ song phương đối chiến hoặc người được cho phép mới được vào xem, còn đâu người ngoài không thể vào. Có điều, đấu trường này yêu cầu thu phí khiêu chiến, nên La Tiểu Lâu tiếc đứt ruột.

Vừa nãy là đấu trường loại A, là đấu trường đối chiến công cộng lớn nhất, song phương đối chiến không cần nộp phí, khán giả có thể vào xem nhưng phải trả tiền. Mà hệ thống internet sẽ chuyển 80% số tiền này vào tài khoản của người chiến thắng.

Hệ thống internet đôi khi có thể sẽ up lên mạng một số đoạn video đối chiến đặc sắc để mọi người có thể down về học tập, đương nhiên cũng phải trả bằng tiền ảo.

Bên trong đấu trường V cao không có khán giả, thần kinh căng thẳng của La Tiểu Lâu được giảm bớt chút ít, chí ít cậu bị bẽ mặt cũng sẽ không bị cả thế giới biết đến.

Có điều, nếu nói cậu khiêu chiến Vân Thiên là ôm tâm lý số đỏ được Đại Thần chỉ điểm, vậy vì sao Vân Thiên lại khiêu chiến cậu? La Tiểu Lâu trăm điều không lý giải được, dù sao cũng không muốn trải nghiệm cảm giác bị giết chết trong vòng mấy giây…

Trên đấu trường loại A, một tràng âm thanh rên rỉ nổi lên bốn phía, khán giả buồn bực không gì sánh được nhìn cái tên Vân Thiên đang đứng ở một nơi, dòng chữ nhỏ bên cạnh hiển thị là đang ở trong phòng chiến đấu V cao, mà tính danh của kẻ đối chiến là Sơ Thủy.

Cái tên Sơ Thủy chết tiệt này, yếu kém như thế mà dám khiêu chiến Vân Thiên thì không đáng nói rồi, vậy mà còn dụ dỗ Vân Thiên, quả thực là tội ác tày trời. Phải biết rằng, một đại bộ phận người xem những trận đấu của Vân Thiên là các cao thủ đối chiến, những người muốn quan sát học hỏi nhằm nâng cao kinh nghiệm. Vân Thiên là cao thủ, người có thể được y lựa chọn khiêu chiến hay khiêu chiến được với y thường thường là những người cực kỳ mạnh số còn lại là fans trung thành của Vân Thiên, chỉ cần Vân Thiên vừa xuất hiện là bọn họ sẽ đúng giờ đúng chỗ mà chạy tới. Vân Thiên rời đấu trường công cộng, bọn họ không thể được xem nữa rồi.

Ngoại trừ khán giả, những người mạnh đến khiêu chiến với Vân Thiên thì muốn tức hộc máu hơn, thường thì mỗi ngày Vân Thiên xuất hiện không lâu, thế mà hiện tại còn bị một kẻ yếu kém chiếm hết thời gian — điều quan trọng là Vân Thiên luôn luôn thích kẻ mạnh, vậy mà tại sao lại đồng ý khiêu chiến với tên gà mờ này chứ. Mọi người trong đấu trường vừa tức giận vừa từ từ tản đi, còn một bộ phận không từ bỏ hy vọng, ở lại chờ đợi.

Bên trong đấu trường V cao, Vân Thiên vẫy vẫy tay với La Tiểu Lâu, ý bảo cậu có thể tấn công. Trông cái điệu bộ sao mà ngạo mạn thế.

La Tiểu Lâu nổi giận, lấy lại khí thế. Lần này cậu di chuyển giật lùi, luôn luôn đặt tầm mắt tới hướng đi của Vân Thiên. Đến khi kéo đủ cự ly, tay La Tiểu Lâu hạ chỉ lệnh, súng hạt nhân viễn trình nhắm ngay mục tiêu Vân Thiên.

Nếu cho cậu cơ hội ngắm trúng, vậy thì không một ai có thể lẩn trốn.

Vai phải hơi chấn động, La Tiểu Lâu biết đạn hạt nhân đã bị bắn đi, hơn nữa theo hướng bốn phía, gần như phá hỏng đường lui của Vân Thiên. La Tiểu Lâu hài lòng chờ đợi chiếc cơ giáp màu trắng kiêu ngạo khinh địch kia bị bắn trúng —— Xem đi, trình độ của cậu đã cao đến mức có thể đối chiến với kẻ mạnh rồi đấy, La Tiểu Lâu hả hê thầm nghĩ.

Nhưng mà, sẽ luôn có những chuyện bất ngờ xảy ra. La Tiểu Lâu đợi vài giây, phát hiện Vân Thiên vẫn đứng im không nhúc nhích, còn nguyên vẹn.

La Tiểu Lâu trợn mắt nhìn, lẩm bẩm: "Không thể nào, rõ ràng hắn không nhúc nhích, tại sao không bắn trúng?" Dù có là mục tiêu di động thì hiện tại La Tiểu Lâu cũng đã bách phát bách trúng, quái vật trong sa mạc cho tới bây giờ cũng sẽ không an phận thủ thường. Tại sao Vân Thiên không hề di chuyển, y thất thủ ư?

"Vừa nãy có thấy Vân Thiên di chuyển không?" 125 đột nhiên hỏi.

La Tiểu Lâu lắc đầu, "Đảm bảo là không, tao chưa bị hoa mắt đâu nhé."

"Cậu thật sự bị hoa mắt rồi, chẳng nhẽ vừa rồi một chút mơ hồ cũng không cảm thấy Vân Thiên dịch sang bên kia sao?" 125 tiếp tục hỏi.

"Nói như vậy là..." La Tiểu Lâu nhớ lại lúc nhìn chằm chằm vào Vân Thiên, hình như có một giây màn hình khẽ lập lòe, cậu tưởng mạng lưới bị chập chờn hay gì đó.

"Đồ ngốc, đó chính là Vân Thiên di chuyển đấy! Bởi vì tốc độ của hắn nhanh đến mức mắt thường khó mà nhìn ra, trong nháy mắt khi cậu bắn viên đạn ra thì hắn đã dịch sang bên trái một chút, tránh né viên đạn rồi dịch trở về chỗ cũ rồi. Ông trời của con ơi, vậy mà hắn đã đạt đến tốc độ này rồi, ôi, không hổ là Vân Thiên!" 125 mãnh liệt gào lên bằng giọng điệu hận không thể quỳ rạp xuống đất, tiếng kêu lớn đến mức La Tiểu Lâu tưởng tai mình điếc cả rồi.

Tốc độ này, hèn chi lúc trước y có thể im hơi lặng tiếng mà xuất hiện ngay trước mặt cậu. Giờ La Tiểu Lâu đã vững tin hơn, cậu khiêu chiến Vân Thiên là lấy trứng chọi đá, căn bản chẳng có khả năng chiến thắng nào. Tốc độ xuất thủ của cậu còn lâu mới bì kịp với Vân Thiên, mà đến công kích viễn trình không chạm nổi đến người Vân Thiên.

"Vậy phải làm sao đây?" La Tiểu Lâu chán nản hỏi.

Rốt cục lương tâm 125 cũng trở lại, chia một chút chú ý từ lòng kính nể với Vân Thiên sang cho La Tiểu Lâu, đề xuất: "Dù sao tốc độ và viễn trình của cậu cũng kém hơn hắn, chi bằng cậu hãy dùng vũ khí đối chiến với hắn đi, chiến đấu cận cự ly như vậy thì có thể tránh né được tốc độ của Vân Thiên, tiện thể rèn luyện động tác căn bản của cậu luôn."

"Vậy được." La Tiểu Lâu ra lệnh Đa Phổ rút thanh đao hợp kim ra, di chuyển theo hình chữ S bổ nhào tới Vân Thiên.

Trong giây phút sắp tiếp cận với chiếc cơ giáp màu trắng, La Tiểu Lâu đã có tâm lý chuẩn bị thất bại, thế nhưng khi cậu ngả nghiêng quay cuồng ngắm nhìn trần nhà phòng huấn luyện thì vẫn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Không hề nhìn thấy hành động của Vân Thiên, cậu đã thua.

Bàn chân dẫm lên người Đa Phổ 01, thanh trường kiếm của chiếc cơ giáp màu trắng nhắm ngay vào vị trí của khoang điều khiển, sau đó dưới ánh mắt trợn trừng của La Tiểu Lâu, thanh trường kiếm biến thành một dải ánh sáng trắng rơi xuống.

La Tiểu Lâu bất giác căng cứng người, nhắm mắt lại, sau đó chợt thấy hệ thống phát ra âm thanh: Vân Thiên vs Sơ Thủy, Vân Thiên thắng.

La Tiểu Lâu bắt đầu thở dốc, đúng rồi, đây là mạng ảo, không phải thực chiến. Nếu là thực chiến thì hiện giờ thanh kiếm kia có lẽ đã đâm xuyên qua khoang điều khiển, rơi xuống người cậu rồi.

La Tiểu Lâu bật dậy khỏi mặt đất, chuẩn bị chào hỏi Vân Thiên để chuồn gấp thì bỗng thấy một thư khiêu chiến được ném qua, người khiên chiến: Vân Thiên.

La Tiểu Lâu sững sờ, rốt cuộc Vân Thiên muốn làm gì? Vân Thiên đã chấp nhận khiêu chiến của cậu. Có qua có lại, La Tiểu Lâu cũng ấn đồng ý, hơn nữa 125 nói cũng đúng, có thể rèn luyện khả năng cận chiến và động tác căn bản cho cậu, cơ hội đối chiến với cao thủ như thế này thực sự là muốn mà chẳng được.

Nửa giờ sau đó, La Tiểu Lâu vô cùng hối hận vì suy nghĩ của mình, đây căn bản là —— bị ngược đãi! Là hành hạ!

Không nói đến mỗi lần đều bị tốc độ nhanh nhất của Vân Thiên giết chết trong mấy giây, điều đáng nói là lần nào Vân Thiên cũng không nghiêm chỉnh mà giết cậu. La Tiểu Lâu cảm thấy trong nửa giờ mình được trải nghiệm đủ kiểu chết lạ đời, bị đá bay ra ngoài hay bị ngã lăn trên mặt đất là còn nhẹ nhàng chán.

Hơn nữa lần nào Vân Thiên cũng đều chơi đùa như mèo vờn chuột một hồi lâu, có đôi khi còn làm cho La Tiểu Lâu có ảo tưởng sắp chiến thắng, đang vui mừng trong lòng thì phát hiện, vũ khí của Vân Thiên đã nhắm thẳng vào khoang điều khiển từ lúc nào.

Vốn bình tĩnh nhã nhặn, cuối cùng La Tiểu Lâu cũng nổi khùng hoàn toàn, cậu nghiến răng nghiến lợi nhìn chiếc cơ giáp màu trắng đang ngạo mạn cười khoái trá đối diện. Quân tử báo thù mười năm chưa muộn, sớm muộn gì cũng có một ngày cậu sẽ biến tên Vân Thiên chết tiệt này làm chổi quét đất, rồi quăng quật giữa không trung, sau đó ném mạnh xuống mặt đất không thương tiếc, giẫm đạp lên mấy cái!

Chưa trù tính xong những phương pháp báo thù trong lòng thì La Tiểu Lâu bỗng phát hiện, Vân Thiên đang giẫm lên cậu mà không chém xuống, chỉ gõ gõ lên khoang điều khiển, sau đó màn hình xuất hiện một dòng chữ: Ra ngoài.

La Tiểu Lâu mắt chữ A mồm chữ O nhìn màn hình, ra ngoài làm gì? Lẽ nào Vân Thiên muốn nếm thử cảm giác giết chết cậu thật? Trời ơi, đây chẳng lẽ là một tên cuồng Sadist sao.

Kẻ ưa bạo lực, thích hành hạ người khác, lấy việc ngược đãi làm khoái cảm cho mình, hay nghĩa trong từ điển là tên bạo *** >

Hắn hắn hắn đừng có thế nha, khi đối chiến ở trong cơ giáp La Tiểu Lâu cũng có cảm giác chân thực lắm rồi, bị kẻ khác giết còn sợ hơn, giờ sao mà dám ra ngoài chứ.

Nhận thấy Vân Thiên bắt đầu có xu thế phát hỏa, La Tiểu Lâu nhắm mắt, trực tiếp ấn phím log out.

Không thể dây vào, phải trốn thôi, sau này không bao giờ đối chiến với thằng cha này nữa, trái tim yếu đuối của cậu sắp nhảy ra ngoài rồi.

Mở mắt ra, La Tiểu Lâu nhìn phòng ngủ ấm áp của mình, thở hổn hển, liên tục tự xoa dịu. Hiện tại cậu đang nằm trên chiếc giường lớn của nhà mình, không thấy thằng điên kia nữa rồi.

Đúng lúc này, Nguyên Tích bên cạnh cũng đặt máy vi tính mini sang một bên, thắc mắc: "Đang chơi vui lắm mờ, sao tự dưng lại log out?"

Một hồi lâu sau La Tiêu Lâu mới phản ứng, đột nhiên quay sang nhìn Nguyên Tích, ngơ ngác hỏi: "Là, là sao?"

Nguyên Tích cười xấu xa nhìn La Tiểu Lâu, vươn tay kéo cậu lại gần, "Không phải chúng ta đang chơi rất vui sao?"

La Tiểu Lâu ba chân bốn cẳng giãy dụa trong lòng Nguyên Tích, lùi lại một chút, không dám tin mà nhìn người sống chung với mình, "Anh, anh là Vân Thiên?!"

Nguyên Tích nói một cách đương nhiên: "Anh là Vân Thiên, chẳng lẽ chưa nói cho em biết sao?"

La Tiểu Lâu kêu lên: "Không có! Anh chưa bao giờ nói cho em biết!"

Nguyên Tích gật đầu, mạnh tay kéo La Tiểu Lâu lại gần, rõ ràng cảm thấy hứng thú cậu hơn rất nhiều: "Hê, giờ thì em biết rồi đó. Anh chính là Vân Thiên, cái thẻ anh đưa cho em, tất cả tiền trong đó là do hệ thống internet chuyển vào đấy. Phải biết anh là người cần nuôi dưỡng gia đình, em xem anh cố gắng nuôi em nhiều không này."

La Tiểu Lâu trợn tròn con mắt nhìn Nguyên Tích đang tỏ ra đắc ý kiêu ngạo chờ được khen ngợi, cuối cùng lắp bắp hỏi: "Là, là anh thật sao. Tại sao anh còn dùng mấy cái kiểu kia để giết chết em? Không phải anh cố ý đấy chứ?"

Nguyên Tích nhìn La Tiểu Lâu vẻ mặt oan ức, bật cười, véo mặt cậu, nói: "Được rồi, anh luôn muốn mở khoang điều khiển để lôi em ra, nhưng mỗi lần động thủ thì hệ thống lại tuyên bố trận đấu kết thúc. Cuối cùng, anh đành phải bảo em tự đi ra nhưng cuối cùng em lại bỏ chạy. Bé yêu à, em nhát gan quá đấy, như vậy chẳng giống người của anh chút nào hết."

La Tiểu Lâu tức giận nhìn chòng chọc Nguyên Tích đang phàn nàn lại mình, lầm bầm: "Vậy anh cho em giết mấy lần, cho em giẫm lên người anh xem thế nào."

"Vậy thử luôn đi." Nguyên Tích nói, nghiêng người, bế La Tiểu Lâu đặt lên người, để hai chân cậu quấn sang hai bên sườn.

"Này, anh làm cái gì thế…"

Nguyên Tích hai mắt tỏa sáng lấp lánh nhìn La Tiểu Lâu: "Hôm nay anh bị em làm cho hưng phấn quá không ngủ được, chúng ta làm đi, lần này cho em chủ động."

Chủ động chính là tự di chuyển, như vậy càng khiến người ta không chịu nổi hơn — Nguyên Tích phụ bạc còn có thể lấy giọng điệu ban ân mà nói ra câu như thế.

“Em…” La Tiểu Lâu gian nan mở miệng.

Nguyên Tích cắt đứt lời cự tuyệt của La Tiểu Lâu, vừa thuần thục lột đồ ngủ của cậu vừa nói: “Anh biết em muốn tư thế này từ lâu rồi, đến đây nào, còn gì mà ngượng ngụng nữa, anh sẽ không cười em đâu.”

…

“… Ah, haa…” La Tiểu Lâu chống hai tay trước ngực Nguyên Tích, mặt đỏ bừng, hơn nữa toát chút mồ hôi. Bị Nguyên Tích giữ chặt thắt lưng, giữa cơn xấu hổ chật vật lại có khoái cảm không thể chối bỏ, La Tiểu Lâu đẩy lên đẩy xuống, thỉnh thoảng trong miệng lại phát ra tiếng rên rỉ trầm thấp.

Nguyên Tích vẫn không nhúc nhích nhìn cậu, đột nhiên ngồi nửa người dậy, sáp lại gần, liếm ngực La Tiểu Lâu, thân thể La Tiểu Lâu khẽ run rẩy, kêu lên: “Đừng… đừng như vậy…”

Nguyên Tích chẳng những không dừng mà trái lại, sau một hồi liếm láp, hắn cắn mạnh một miếng.

La Tiểu Lâu hét lên, sau khi phía dưới kẹp chặt một chút mới chậm rãi ngã xuống người Nguyên Tích.

Nguyên Tích thở gấp một tiếng, không nhịn được nữa, hai tay ôm lấy La Tiểu Lâu bắt đầu di chuyển. So với sự nhẹ nhàng của La Tiểu Lâu, quả thực phải gọi là thô bạo.

Bởi vì cơn hưng phấn của Nguyên Tích mà đến khuya La Tiểu Lâu mới được ngủ. Nhìn khuôn mặt vẫn còn đỏ hồng của La Tiểu Lâu, Nguyên Tích thỏa mãn ôm cậu. Nô lệ nhỏ bé của hắn, vì muốn hiểu rõ hơn về chiến binh cơ giáp của mình mà lên mạng tìm người đối chiến. Kỳ thực, dù La Tiểu Lâu có thể chế tạo cho hắn một chiếc cơ giáp hay không thì hắn cũng sẽ không vứt bỏ cậu đâu.

Nếu hắn không chăm sóc La Tiểu Lâu thì còn ai muốn cậu chứ — Nguyên Tích hết sức thỏa mãn mà nghĩ.

Hôm sau, khi La Tiểu Lâu tỉnh lại thì Nguyên Tích đã đi. 125 đang vểnh đuôi ngồi cạnh cậu chơi game.

Giơ tay lên nhìn đồng hồ, 9h30, Nguyên Tích để lại tin nhắn, bảo cậu cứ ngủ đủ giấc rồi tới chiều đến Hào Quang tìm mình.

125 vội vàng quay sang nhìn La Tiểu Lâu: “Cậu thấy không, từ sau khi bắt đầu rèn luyện thể lực, sức chịu đựng của cậu đã khá lên rất nhiều.”

La Tiểu Lâu đỏ mặt, lườm 125: “Đúng là hiếm thấy, sao mày không đi cùng Nguyên Tích chủ nhân của mày đi?” Từ tối hôm qua sau khi chứng kiến thực lực khác thường của Nguyên Tích, 125 càng sùng bái Nguyên Tích ngày một thậm tệ hơn.

“Ngài ấy có mời tôi nhưng vì cậu mà tôi ở lại đấy.” 125 vừa chơi game vừa nhe hàm răng cửa to bản cười xán lạn với chủ nhân.

“…” Chẳng lẽ hai tên này thật sự định kết hợp thành mặt trận thống nhất?

La Tiểu Lâu không đáp lại 125, xoa xoa thắt lưng, xuống giường đi rửa mặt. Trước khi đi tìm Nguyên Tích cậu còn muốn đến nhà Điền Lực một chuyến. Lần trước đã đồng ý sẽ giúp Điền Lực rồi, ngày hẹn vừa vặn là Chủ Nhật.

Dậy ăn điểm tâm, liên lạc với Điền Lực, La Tiểu Lâu mang theo ba suất cơm trưa, Điền Lực bày tỏ hiện tại vẫn còn đói.

Tới phòng thí nghiệm của Điền Lực, La Tiểu Lâu phát hiện Điền Lực chưa chải đầu rửa mặt mà đang đọc sách giáo khoa. Xem ra kích động của mấy ngày nay đã khơi dậy những ảnh hưởng không nhỏ tới Điền Lực.

“Đây là chiếc cơ giáp đó, ông xem trước đi.” Điền Lực nói rồi lấy một chiếc ấn không gian từ cái hộp bên cạnh ra.

Trên chiếc vòng cổ là một viên pha lê đen, nhìn là biết không phải đồ bình thường.

Điền Lực loay hoay một hồi, triệu tập chiếc cơ giáp. Đó là một chiếc cơ giáp màu đen cao 12 mét. Hơn nữa, nhìn qua trông cực kỳ quen thuộc.

La Tiểu Lâu lau mồ hôi nhìn chiếc cơ giáp, quay sang hỏi Điền Lực: “Đây không phải là cơ giáp của La Thiểu Thiên sao?”

Điền Lực cào cào tóc, quẫn bách nói: "Ông đúng là nhớ kỹ quá, tôi cũng buồn bực lắm đây. Hôm đấy cậu ấy đi ngang qua chỗ tôi với Mộ Thần, hỏi tôi có thể sửa chữa được không, tôi… tôi nhất thời xúc động, thế là đồng ý luôn. Tiểu Lâu ơi, dù sao các ông cũng không nhận nhau, ông phải giúp anh em đấy nhá."

"Rốt cục ông đang nghĩ cái gì thế hả? Cơ giáp của cậu ta mà ông cũng dám nhận, vừa nhìn đã biết là cơ giáp cao cấp rồi." La Tiểu Lâu hận thiết bất thành cương nhìn Điền Lực.

"Thế cho nên tôi chỉ có thể trông cậy vào ông thôi, nếu ông không được, vậy thì tôi đi nói với cậu ấy là không làm được vậy." Điền Lực mặt như đưa đám.

"Tôi xem trước đã." La Tiểu Lâu sầu não nói. Sau khi trải qua cuộc tập huấn dã ngoại trên tiểu hành tinh, đành rằng cậu thực sự đã có ấn tượng tốt hơn nhiều về La Thiểu Thiên so với những người khác trong La gia, nhưng mà cũng chưa đến mức phải giúp cậu ta sửa chữa cơ giáp.

La Tiểu Lâu dễ dàng vận dụng ý nguyên lực một cách thuần thục kiểm tra một lượt, cậu phát hiện chỉ có một vấn đề nhỏ, nếu như không sử dụng ý thức nguyên lực thì có thể phải tháo dỡ toàn bộ phần chân.

Thứ nhất: Điền Lực không phải là người ngoài thứ hai: chuyện cậu có tinh thần lực đã tiết lộ cho Nguyên Tích và Nghiêm đại sư biết, bởi vậy La Tiểu Lâu không gặp khó khăn, trực tiếp đưa ý thức nguyên lực vào bên trong chỗ linh kiện bị lỏng, điều chỉnh lại.

Sau đó theo thói quen mà kiểm tra lại toàn diện, cậu mới gọi Điền Lực đang ngấu nghiến suất cơm mình mang đến, "Không tệ lắm, ngày mai ông mang cho người ta là được."

Điền Lực mải ăn không nói gì, chỉ vẫy tay với La Tiểu Lâu.

Trước khi đi La Tiểu Lâu căn dặn Điền Lực: "Nghìn vạn lần đừng nói là tôi sửa đấy nhá, phải nói là chính ông tự làm đấy."

Điền Lực ngẩng đầu lên khỏi hộp cơm, đứng dậy vỗ vai La Tiểu Lâu: "Được rồi, yên tâm đê, việc nở mày nở mặt thế này làm sao tôi bảo đó là ông được."

La Tiểu Lâu cười, quay người đi khỏi.

Điền Lực chờ La Tiểu Lâu đi mất mới liên lạc với La Thiểu Thiên, hết sức lo sợ mà bảo rằng cơ giáp đã được sửa xong, hỏi lúc nào thì tới lấy về.

Bên kia im lặng hai giây rồi nói hiện tại sẽ qua luôn. Không lâu sau, chiếc xe của La Thiểu Thiên đã đỗ ở bên ngoài.

Điền Lực dẫn người vào trong, cho La Thiểu Thiên xem mọi thứ đã xong xuôi. La Thiểu Thiên nhìn vài lần, sau đó nói: "Tốt lắm, cảm ơn."

Điền Lực cũng không dám nói đùa với vị thiên tài luôn luôn kiêu ngạo này, vội nói không cần.

La Thiểu Thiên thu cơ giáp vào, nhìn chăm chú hộp cơm đang đặt trên bàn, bỗng nhiên bất động.

Điền Lực nhìn theo đường nhìn của La Thiểu Thiên, phát hiện đó là hộp cơm của La Tiểu Lâu mang đến cho Athes, kết quả thằng cha đấy hôm nay không tới bởi vì đi huấn luyện. Luống cuống một hồi, cuối cùng Điền Lực bèn đưa hộp cơm cho La Thiểu Thiên: "Nếu, nếu cậu đang đói thì có thể mang đi ăn trên đường."

Đang nghĩ liệu La Thiểu Thiên có phát hỏa hay không thì Điền Lực thấy La Thiểu Thiên nhận lấy, rồi lạnh mặt quay người rời đi.

90. Chương 90

´NG THUA…

Khi vội vã chạy tới câu lạc bộ thì đã quá giờ cơm trưa, La Tiểu Lâu đi thẳng vào phòng huấn luyện riêng của Nguyên Tích. Nhân viên tiếp tân có lẽ đã được Nguyên Tích dặn dò nên khi thấy La Tiểu Lâu đến thì dẫn cậu vào thẳng phòng nghỉ.

Lúc vào phòng, La Tiểu Lâu phát hiện bên trong đã có hai người trung niên xa lạ đang ngồi, trong đó có một người thấy cậu vào thì liếc một cái, sau đó lại tiếp tục nghiêm mặt nhìn lên màn hình trong phòng nghỉ.

Tuy không nói gì nhưng từ hai người tự nhiên tản ra một loại khí thế nghiêm nghị và mạnh mẽ, La Tiểu Lâu cẩn thận quan sát, ngồi xuống chiếc ghế sô pha cách họ khá xa. Sau đó cậu cũng ngẩng đầu lên, trên màn hình đang phát một cuộc đối chiến giữa hai chiếc cơ giáp một trắng một xám tro bên trong sân huấn luyện.

Nguyên Tích thì khỏi cần phải nói, nhưng chiếc cơ giáp màu xám tro kia tốc độ và kỹ năng cũng rất lợi hại, giữa những ánh chớp đan xen vào nhau, chỉ có thể thấy hai cái bóng màu trắng và màu xám tro xẹt qua cực nhanh, người thường thậm chí còn không thể nhìn rõ hành động của hai chiếc cơ giáp.

Chí ít thì có vị nhân viên tiếp tân kia không nhìn thấy gì, thà rằng anh ta quan sát ba người trong phòng nghỉ còn thú hơn. Hai người trung niên nhìn không chớp mắt, cũng bình thường thôi, bọn họ là trọng tài của Hào Quang, bản thân cũng là chiến binh cơ giáp đủ tài giỏi mà. Nhưng điều khiến anh nhân viên vô cùng kinh ngạc chính là, cậu thanh niên vào cuối cùng mà anh ta định nghĩa là hiền lành kia cũng đang tập trung tinh thần —— Anh ta dám cá rằng đã mấy lần nhìn thấy Nguyên Tích ôm hôn nhiệt tình đến bốc lửa cậu thanh niên này rồi.

Mặc dù hơi miễn cưỡng nhưng nếu vận dụng ý thức nguyên lực thì La Tiểu Lâu vẫn tự nhiên xem được. Trên thực tế, chỉ cần không phải là người bị Nguyên Tích chà đạp thì cậu có thể khách quan mà theo dõi phân tích rồi.

Phía bên kia, sau khi cấp tốc kề sát, hai chiếc cơ giáp một trắng một xám tro tách xa nhau ra, sau đó cả hai cùng dừng lại.

La Tiểu Lâu còn đang khó hiểu thì hai người trung niên mặt lạnh ngồi bên kia đã đứng lên, nói: "Nguyên Tích thắng."

"Thực sự chẳng phải là một trận đấu hồi hộp." Một người ngắn gọn nói. Hai người vừa bàn luận vừa rời phòng nghỉ, nhân viên tiếp tân cung kính mở cửa cho họ.

Nguyên Tích nhanh nhẹn nhảy ra khỏi buồng điều khiển, rồi thu hồi Vân Tiêu.

Một người khác cũng nhảy ra từ chiếc cơ giáp màu xám tro. Sau khi nhìn rõ hình dáng của người kia thì La Tiểu Lâu bất ngờ, đó chính là cậu sinh viên trường khác mà bọn họ đụng phải ở suối nước nóng. Mấy ngày hôm trước Nguyên Tích có nói người này vẫn luôn muốn khiêu chiến cùng hắn, cuối cùng cũng được toại nguyện rồi sao?

Nguyên Tích lạnh mặt đi vào phòng nghỉ. Tuy ở bên ngoài Nguyên Tích thường tỏ ra như thế này, nhưng La Tiểu Lâu lại cảm thấy hôm nay dường như hắn tỏa ra không khí lạnh buốt rõ rệt hơn. Vị mỹ nhân đằng sau cũng thu hồi cơ giáp, thoáng do dự, cuối cùng cũng đuổi theo bắt chuyện với Nguyên Tích.

Nguyên Tích không quay đầu lại, đi thẳng vào phòng nghỉ, sau khi đi vào thậm chí còn đóng sầm cửa lại.

Nhân viên tiếp tân liếc mắt nhìn La Tiểu Lâu, rồi dẫn đường ra ngoài cho vị mỹ nhân kia, thầm nghĩ tiếc nuối: tuy cậu chàng bên trong kia mặt mũi cũng khá ổn, nhưng đã có điều kiện như thế này thì thỉnh thoảng cũng nên thay đổi khẩu vị đi chứ.

Vị hội viên thẻ kim cương đặc biệt này rất được cấp trên của câu lạc bộ coi trọng, bởi năng lực và trình độ của cậu ta rất hiếm có, nên số người ôm mộng muốn tiếp cận cậu ta nhiều không đếm xuể. Ngay cả anh ta là nhân viên tiếp tân riêng của Nguyên Tích cũng nhận được rất nhiều quà —— dễ dàng thuận tiện nghe ngóng sở thích của Nguyên Tích.

Không phải là anh ta nói đến Nguyên Tích, số lần người bên trong kia xuất hiện có nhiều hơn một chút, điều này cơ bản là không phù hợp với điệu bộ của các quý công tử thịnh hành đương thời.

Sau khi vào phòng Nguyên Tích mới thấy La Tiểu Lâu. Vẻ mặt căng cứng lạnh giá dịu đi chút ít, hắn bước nhanh vào rồi vứt áo khoác lên ghế sô pha, sau đó ngồi xuống cạnh La Tiểu Lâu, kéo cậu vào người.

"Làm sao vậy? Vừa thi đấu xong hả?" Vì nghe nhân viên tiếp tân nói là trọng tài, nên La Tiểu Lâu mới lớn mật suy đoán ra.

Sắc mặt Nguyên Tích hiện lên vẻ chán ngán, hừ một tiếng, vùi đầu lên cổ La Tiểu Lâu, nói: "Trước mặt mọi người nó khiêu khích anh, nếu không anh sẽ tuyệt đối không đáp ứng một kẻ như thế đâu. Bất quá, anh tận lực giải quyết nó trong thời gian ngắn nhất, nói cái gì mà có thể nhìn ra khuyết điểm cơ giáp của anh, cho dù là cơ giáp bình thường nhất thì nó cũng chẳng thắng được anh đâu."

Nguyên Tích kiêu ngạo và tự đại, trên mọi phương diện đều như vậy, nhưng La Tiểu Lâu cũng phải thừa nhận, Nguyên Tích thực sự có năng lực để tỏ ra kiêu ngạo như vậy.

Đồng thời, trong lòng La Tiểu Lâu cũng xuất hiện một chút đồng tình không quá thật tâm, vị mỹ nhân kia hiển nhiên có dụng ý khác, ban đầu muốn tiếp cận Nguyên Tích, kết quả lại để lại ấn tượng xấu như vậy. Thế nhưng, có lẽ đó chỉ là một người trong số nhiều người, sau này có thể sẽ càng có nhiều người bị Nguyên Tích hấp dẫn, dù là phương diện nào Nguyên Tích cũng đủ làm cho người ta mê đắm.

nguyên văn là – Túy Ông chi ý bất tại tửu, có nghĩa là ý không ở trong lời có dụng ý khác. Chắc câu này xuất phát từ một điển cố nào đó, nhưng tớ ko tìm đc nên để nghĩa luôn.

La Tiểu Lâu bỗng nhiên cảm thấy khó chịu, trong lòng Nguyên Tích, liệu hắn có thể coi trọng người sẽ kề vai sát cánh chiến đấu với hắn hơn không?

"Nếu em có thể đối chiến cùng anh trong hiện thực thì tốt tồi." La Tiểu Lâu thử thăm dò, có lẽ sớm muộn gì cũng có một ngày, cậu sẽ nói cho Nguyên Tích biết người máy gia dụng của cậu là một chiếc cơ giáp có thể điều khiển, và cả thân phận của cậu nữa.

Nguyên Tích vốn đang tức giận, nghe xong câu này liền ngẩng đầu lên, thích thú dạt dào nhìn La Tiểu Lâu, gương mặt xuất hiện một nụ cười, xấu xa nói: "Thực ra em chẳng thể đối chiến cùng anh cũng không sao, nhưng nếu được thì cũng rất thú vị. Chúng ta có thể thi đấu, em thua bao nhiêu lần chúng ta sẽ làm bấy nhiêu lần."

La Tiểu Lâu trợn mắt nhìn Nguyên Tích, lòng ngứa ngáy hồi lâu, rốt cục không sợ toi mạng mà hỏi: "Ý của anh là, nếu em thắng, thì có thể ở trên?"

Nguyên Tích híp mắt, mặt đen lại, nhìn La Tiểu Lâu: "Em có thể thử."

La Tiểu Lâu rùng mình, câm nín hai giây rồi cấp tốc đổi đề tài, hỏi: "Ừm, anh, anh không muốn một nửa của mình là một chiến binh cơ giáp hùng mạnh sao?"

Nguyên Tích nhìn cậu, dường như đang nghi ngờ câu hỏi của La Tiểu Lâu là thừa thãi: "Muốn ư? Một nửa của anh là em, chẳng lẽ anh còn có thể mong đợi nữa sao? Không phải anh đã nói với em rồi, anh sẽ khoan dung với em, em không cần tự ti quá mức —— chỉ cần em quan tâm nhà cửa, giặt giũ quần áo, mỗi ngày nấu cơm làm cá, mua bánh ngọt, tốt nhất là mỗi buổi tối làm mấy lần, lúc nào thoải mái thì ngoan ngoãn kêu lên chứ không phải là cắn anh, mỗi lần đi rèn luyện người khác lại thấy vết cắn của em trên người anh, như vậy cũng khiến anh khó xử lắm. Hừm, tạm thời chưa nghĩ ra cái gì khác, khi nào có anh sẽ cho em biết sau."

"Vậy thì thật sự vô cùng cảm ơn sự khoan hồng độ lượng của quý ngài…" La Tiểu Lâu khinh bỉ nhìn Nguyên Tích, cái bộ dạng kia tuyệt nhiên không giống khó xử chút nào hết! Khó xử thật thì tại sao mỗi lần sống chết cũng không chịu dùng máy trị liệu đi…

Từ sau Chủ Nhật đó, ban ngày La Tiểu Lâu đến Hào Quang luyện tập tốc độ và viễn trình, sau khi tối rèn luyện thể lực xong thì sẽ lên đối chiến online nửa tiếng với Nguyên Tích. Vốn La Tiểu Lâu định tìm người khác, nhưng từ sau lần đối chiến với Nguyên Tích đó thì La Tiểu Lâu lại ham thích hơn.

Vì vậy La Tiểu Lâu chỉ có thể bi thương 'thăng thiên' hết lần này đến lần khác, dù sao cũng quen rồi.

Thu hoạch duy nhất có lẽ là, hiện tại khi thấy chiếc cơ giáp màu trắng bay tới, trái tim cậu cũng không nhảy liên hồi nữa. Thỉnh thoảng còn có thể phản ứng chính xác, tránh né thành công mấy lần.

Năm ngày sau, La Tiểu Lâu nhìn 16 điểm trên không trung trong phòng huấn luyện tốc độ, hỏi 125: "Thế nào?"

125 quan sát một hồi rồi nói: "Ừm, từ sau khi cậu đối chiến trên mạng với Nguyên Tích, tốc độ xác thực đã tiến bộ được một bậc."

La Tiểu Lâu cảm khái gật đầu, dưới công kích biến thái như thế làm sao mà không tiến bộ được chứ.

125 vừa mới xử lý xong chương trình của phòng huấn luyện thì cửa bị gõ hai tiếng.

La Tiểu Lâu bước ra mở cửa, người bên ngoài là Lạc Kỳ.

Lạc Kỳ nhìn La Tiểu Lâu đầu đầy mồ hôi, hỏi: "Gần đây luyện tập thế nào rồi?"

"Cũng ổn ạ." La Tiểu Lâu không chắc chắn lắm, tốc độ và viễn trình của cậu quả thực tiến bộ không ít, chương trình huấn luyện của 125 thực sự biến thái hệt như Nguyên Tích. Có điều, động tác căn bản tiến bộ cũng không rõ ràng. Nhưng sau khi đối chiến với Nguyên Tích, một số sai phạm cơ bản nhất đã bị cậu loại bỏ dứt khoát.

"Được, đừng quá căng thẳng, cũng đừng tự gây áp lực, thắng thua không quan trọng." Nghĩ đến mục đích của Lucca, Lạc Kỳ trầm ngâm một hồi rồi nói thêm: "Cho dù lần này thua 20 triệu, nhưng với tốc độ tiến bộ của cậu, sau này có khi là cơ hội để thắng lại."

La Tiểu Lâu vừa cười vừa nói: "Em hiểu rồi ạ, cảm ơn huấn luyện viên."

Lạc Kỳ không nói thêm nữa, vỗ vai La Tiểu Lâu, bảo cậu hôm nay về sớm một chút, ngày mai là thứ Bảy, chính là ngày hẹn thi đấu với Lucca.

Sau khi La Tiểu Lâu về, Lạc Kỳ mới thong thả ra khỏi phòng huấn luyện. Không biết có phải cố tình hay không mà ông gặp huấn luyện của Lucca – Thác Đức, ở hành lang. Thác Đức quan sát Lạc Kỳ, cất giọng nói sắc nhọn: "Ô, lại dẫn dắt riêng cho hội viên đặc huấn duy nhất của mình sao, hôm nay là ngày cuối cùng đấy, nếu nó thật sự không bỏ cuộc chịu thua thì ngày mai có trò hay để xem đó. Hai người các ông đang không nằm mơ, cho rằng có thể thắng đấy chứ?" Nói xong tự cho là chuyện hài lắm, cười ha hả.

Lạc Kỳ bình tĩnh nhìn Thác Đức, "Trận đấu nhỏ như thế này chẳng cần phải quá nghiêm trọng như vậy." Nói xong không quay đầu lại, xoay người đi khỏi.

Thác Đức ở phía sau nghiến răng nghiến lợi, quay người đến phòng huấn luyện của Lucca, thông thường dưới tình hình như thế này ông ta sẽ không đi gặp Lucca. Hiện tại Lucca đang bỏ quá nhiều sinh lực vào phương diện khác, hắn có thể duy trì trình độ ở nhóm thứ năm là kết quả của mỗi ngày rèn luyện.

Thấy huấn luyện viên hiếm khi gặp tới, Lucca liền chui ra khỏi cơ giáp.

Thác Đức giơ bàn tay phì nhiêu đeo đầy nhẫn bảo thạch ra cầm lấy tay Lucca, vừa cười vừa nói: "Bây giờ mà vẫn còn nỗ lực như vậy, thật sự là hiếm thấy lắm đó. Tôi qua đây là muốn nói với cậu mấy câu, cuộc đối chiến ngày mai cậu nhất định sẽ thắng, đúng không."

Lucca nhíu mày, khinh thường hừ một tiếng: "Đương nhiên rồi, loại trình độ chuột nhắt đó chẳng cần em tốn công, ba phút là xong xuôi."

Thác Đức hài lòng cười cợt: "Đúng vậy, tôi rất tự tin với cậu. Tôi tới là muốn nói với cậu rằng, nếu thắng thì phải thắng sao cho đẹp. Cho cái thằng dám ngang nhiên khiêu chiến với cậu kia nếm mấy chiêu, tiện thể dạy thay huấn luyện viên của nó biết cái gì gọi là kỹ năng."

Lucca lập tức hiểu ý Thác Đức, nhếch miệng, "Thầy hãy chờ tin tức tốt của em."

Thác Đức gật đầu, "Được rồi, tôi cược cậu thắng đấy."

Lucca nở nụ cười, "Xin thầy cứ yên tâm."

Bởi vì có kẻ cố ý khuếch tán nên hiện tại không ít người thuộc nhóm trung và nhóm hạ đều biết mai là thi đấu, thậm chí có người còn mở cá cược, đặt Lucca thắng, tỉ lệ cược 1:1, còn đặt La Tiểu Lâu thắng với tỉ lệ cược là 1:50. Bởi vì kết quả của trận đấu quá rõ ràng nên đại đa số mọi người tham gia đều đặt cược nội trong vòng mấy phút Lucca sẽ thắng.

Thứ Bảy, La Tiểu Lâu không nỡ bỏ qua cơ hội học tập, vì vậy không xin nghỉ Nghiêm đại sư, 5h tan tầm mới thu dọn rồi chạy tới Hào Quang.

Cậu cứ nghĩ đã kiến thiết tâm lý và chuẩn bị nhiều như vậy thì sẽ không hồi hộp, nhưng sau khi thấy xung quanh quá trời khán giả thì cậu nuốt nước bọt, tay chân khẽ run rẩy. Đúng là khủng bố quá à, hôm Nguyên Tích thi đấu với người khác căn bản là chả có ma nào dám vây xem.

125 ghé vào tai cậu hô hào: "Đi thôi, cậu là người nhận nuôi của tôi, phải báo thù giùm tôi! Xông lên nào, dẫm nát hắn dưới lòng bàn chân đi."

La Tiểu Lâu lườm nguýt, khẽ run lên.

125 trầm ngâm hai giây, rồi nói một cách thâm trầm: "Còn 20 triệu…"

La Tiểu lâu hít sâu một hơi, cố gắng làm bước chân mình vững vàng rồi bước tới chiếc cơ giáp màu lam vạm vỡ, sau đó giữa những tiếng cười nhạo của mọi người, cậu chầm chập trèo vào khoang điều khiển.

Lucca lạnh lùng cười, giây tiếp theo sau khi trọng tài nói bắt đầu thì lái cơ giáp bổ nhào tới phía La Tiểu Lâu.

Dưới ánh mắt lo lắng của huấn luyện viên Lạc Kỳ, chiếc cơ giáp màu lam liền phóng lên cao, bấy giờ Lạc Kỳ mới thở phào nhẹ nhõm. Nhưng ngay sau đó, cơ giáp của Lucca giữa chừng đạp một bước xoay người, giữa một loạt ánh sáng màu nâu, chiếc cơ giáp màu lam đã bay ra ngoài.

Khi một cước cơ giáp của Lucca đá vào vị trí khoang điều khiển, La Tiểu Lâu bấy giờ mới nhận ra, vội vàng nhập chỉ lệnh thì đã không còn kịp nữa rồi. Giữa cơn chấn động nặng nề, cả thân thể của chiếc cơ giáp màu lam ngã ngửa mặt xuống sân thi đấu.

Lucca lạnh lùng cười, hắn nhìn trọng tài đang chuẩn bị giơ tay lên tuyên bố mình thắng lợi thì đột nhiên quát to: "521, mày chắc không phải là cái loại kém cỏi như thế đúng không, đứng lên đi, tiếp tục nào!" Dám đấu với tao à, tao sẽ dạy dỗ mày ra trò, tiện thể giết gà dọa khỉ luôn.

Lucca vừa nói xong thì trọng tài cũng im miệng, dám trắng trợn đấu với người mới ở Hào Quang như thế, Lucca tự nhiên là kẻ khá có bản lĩnh trong nội bộ nhân sĩ ở Hào Quang này. Chịu bỏ vốn mới có lợi nhuận cao, đạo lý này Lucca cũng tự hiểu được.

Vài người trong khán phòng thậm chí đã bắt đầu sụt sịt, bị đá trúng khoang điều khiển, thằng nhóc tội nghiệp đó chẳng phải đã lăn quay ra mà hôn mê rồi sao.

Có thứ gì đó giống như mây trắng mềm mại đỡ lấy, 125 chậm chạp nói: "Đã nói với cậu bao nhiêu lần rồi, tôi là cơ giáp dị thú, là chiếc cơ giáp lợi hại nhất toàn Liên bang, tôi có huyết thống vĩ đại nhất và khoa học kỹ thuật tiên tiến nhất. Nếu tôi mà để cậu ứng chiến thì ngay cả sự an toàn của mình cậu cũng chẳng thể bảo vệ được." Nói xong lời cuối cùng còn học theo Nguyên Tích mà hừ một tiếng tinh tướng.

… La Tiểu Lâu nở nụ cười, sự căng thẳng trong lòng hoàn toàn biến mất.

Đám người chờ xem kịch vui và đang la ó đột nhiên câm nín, bọn họ lẳng lặng nhìn chiếc cơ giáp màu lam đang nằm dưới đất bỗng bay vù lên, tiếp đó, tới giữa không trung thì xoay người một cách nhanh nhẹn. Cho dù tên nhóc này không có bản lĩnh gì, nhưng nghị lực lại rất đáng khen.

Lucca nhíu mày, thằng oắt con này còn dám khoe khoang như thế, lát nữa phải giẫm đạp nó thảm hại hơn! Chiếc cơ giáp màu nâu lại bắt đầu di chuyển, xung quanh liền vang lên một tràng hô hào, bởi vì tốc độ của Lucca quá nhanh, cái bóng màu nâu phi như bay bổ nhào về phía La Tiểu Lâu.

Nếu như La Tiểu Lâu chỉ vùi đầu vào tự luyện tập thì khi thấy loại khí thế này có lẽ sẽ hình thành bóng ma, nhưng trải qua một tuần được Nguyên Tích chăm sóc dạy bảo, trên cơ bản khi thấy bất cứ công kích nào cậu đều đã có thể bình tĩnh chống đỡ lại.

Mọi người đều cho rằng chiếc cơ giáp màu lam sẽ bị bay ra ngoài lần thứ hai, thậm chí có người còn chuẩn bị hoan hô, một hai người đã gào lên Lucca quá giỏi. Nhưng chiếc cơ giáp màu lam xoay người, đứng cách xa ra hai mét, chiếc cơ giáp màu lam suýt nữa thì vọt qua đường biên. Lucca nghĩ rằng sẽ trăm phần trăm

đá trúng La Tiểu Lâu, cho nên chuẩn bị lợi dụng lực phản tác dụng của chiếc cơ giáp màu lam lùi lại, không kịp hạ chỉ lệnh thứ hai.

Bởi vậy sau khi đá vào khoảng không, chiếc cơ giáp màu nâu vẫn lao về phía trước, không hãm lại được. Lucca biến sắc, cũng may hắn có thực lực, cuộn người đứng ở giữa không trung, đồng thời nhắm ngay hướng La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu đã chuẩn bị tâm lý, coi như mình đang tiến hành huấn luyện tốc độ, điều khiển 125 bay trái lượn phải giữa không trung.

Khán phòng đã không có ai hoan hô nữa, bọn họ thực sự không ngờ, Lucca đã nhanh mà tốc độ của La Tiểu Lâu cũng không kém, thậm chí có thể nói là nhanh hơn, bởi vì chiếc cơ giáp màu lam thoạt nhìn không hề khó khăn để tránh né được toàn bộ công kích sau đó của Lucca.

Huấn luyện viên Lạc Kỳ cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, còn lão huấn luyện viên Thác Đức cố tình ngồi bên cạnh để châm chọc thì sắc mặt không tốt chút nào. Lão ta bảo Lucca dạy dỗ thằng ôn con kia một chút để chọc tức Lạc Kỳ cơ mà. Đánh lâu như vậy không phải là ý của lão, rốt cuộc Lucca đang làm cái gì thế?

Hiện tại trong lòng Lucca cũng ngập tràn nước đắng, ai biết thằng ôn con này sau khi đứng dậy lại khơi đống tro tàn chứ, trong chớp mắt mà đã trở nên nhanh như vậy, căn bản nhanh nhạy không thể vồ được.

Nguyên văn , ý chỉ những người thất thế chiếm lại được lợi thế, hoặc chỉ những sự vật đã ngừng hoạt động chạy trở lại.

Đúng vậy, sau 10 phút hắn đã tấn công không dưới 100 lần, vậy mà La Tiểu Lâu vẫn né tránh ngon ơ. Có lúc tưởng chừng như gần đánh trúng rồi mà cậu vẫn còn thể né được vào một góc xảo quyệt.

Dần dà, Lucca bắt đầu sốt ruột, biết trước thế này thì lúc đầu đã để trọng tài tuyên bố thắng cuộc cho rồi.

Mọi người trên khán đài cũng bắt đầu nhíu mày, Lucca không đuổi kịp La Tiểu Lâu, nhưng La Tiểu Lâu ngoại trừ chạy trốn cũng không tấn công lại, vậy thì trận đấu này làm sao mà xác định thắng thua được đây?

Lucca lại không nhịn được nữa, rống to với La Tiểu Lâu: "521, mày có dám quang minh chính đại quyết đấu với tao không, cứ chạy trốn nhục nhã như vậy, đúng là còn không bằng trùng thú không có não!"

Lạc Kỳ nắm chặt lan can, chăn chú nhìn giữa sân, hiện tại La Tiểu Lâu vừa vặn duy trì ưu thế tốc độ, nhưng nếu cứ để Lucca kích thích và đối chiến gần như vậy, toàn bộ ưu thế có lẽ sẽ không còn nữa.

Điều làm ông vui chính là, La Tiểu Lâu không hề nổi nóng. Cho dù Lucca có gào thét, mọi người xung quanh có châm chọc thì cũng vậy, cậu cũng chẳng thèm để ý, vẫn bay vòng xa xa quanh Lucca, khiến Lucca không thể tới gần.

"Phân tích xong rồi?" 125 hỏi.

La Tiểu Lâu ừ một tiếng, phóng một tia ý thức nguyên lực mỏng manh ra ngoài. Khi tia đó xuyên qua thân thể Lucca, khẩu súng hạt nhân trên vai cậu cũng khai hỏa.

Không ít người bắt đầu reo hò, đây đúng là lần duy nhất tuyển thủ đối chiến bắt đầu công kích muộn như vậy.

Sau đó, bọn họ chờ đợi Lucca sẽ phản kích lại hoành tráng hơn, nhưng mà, chiếc cơ giáp màu nâu rơi xuống mặt đất, không cựa quậy nữa. Cho đến khi chiếc cơ giáp màu lam phất tay với trọng tài thì trọng tài mới lấy lại tinh thần từ cơn sững sờ, tuyên bố: "Lucca vs 521, 521 thắng."

Sau khi kết quả được tuyên bố, cả khán phòng lặng ngắt như tờ. Thằng lính mới kia thắng? Trò đùa gì đây? Thậm chí nó chỉ bắn một phát, thằng nhóc này sẽ không hối lộ trọng tài mấy triệu đấy chứ?

La Tiểu Lâu chui ra khỏi khoang điều khiển 125, sau đó vẫy tay với mọi người chung quanh, vừa cười vừa nói: "Tuy kết quả có phần bất ngờ, nhưng ở đây tôi phải cảm ơn huấn luyện viên của tôi, thầy Lạc Kỳ, ông đã chỉ bảo cho tôi rất nhiều gợi ý."

Huấn luyện viên Lạc Kỳ kích động đứng dậy, liếc nhìn huấn luyện viên Thác Đức đang há hốc chết lặng bên cạnh, đi theo hướng về phòng nghỉ, La Tiểu Lâu thi đấu xong chắc là sẽ đi vào trong đó.

"Chúng tôi không phục, Lucca làm sao có thể thua được? Anh ấy thua ở đâu?!" Có kẻ phẫn nộ chất vấn. Bọn họ tất nhiên là phẫn nộ, phải biết là có không ít người đã đặt tiền cho Lucca. Nếu trọng tài của Hào Quang cấu kết với La Tiểu Lâu và người mở cá cược ôm tiền, bọn họ sẽ không đồng ý kết quả của trận đấu này.

Lúc này trọng tài mới bình tĩnh gật đầu với mọi người xung quanh, sau đó giơ tay chỉ lên màn hình lớn, trên đó đang quay đặc tả cơ giáp của Lucca. Cảnh từ từ tới gần vị trí khoang điều khiển. Trên màn hình được phóng đại mấy lần, mọi người rõ ràng nhìn thấy một vết đạn, tiếp đó là một đường đạn màu đỏ xuyên thủng, trúng vào bệ điều khiển chính của Lucca, đây là mô phỏng lại đường đạn của La Tiểu Lâu.

Mọi người trên khán phòng dần dần không nói nữa, sự thực sờ sờ ngay trước mắt, La Tiểu Lâu dựa vào chính bản lĩnh của mình mà chiến thắng.

Qua vài giây có người kêu lên: "Phát bắn của cậu ta trúng ngay vào chốt mở nguồn năng lượng!"

Mọi người ồ lên, không biết là vô tình hay trùng hợp, sau khi bắn trúng chốt mở nguồn năng lượng, toàn thân cơ giáp sẽ tự động đình chỉ cung cấp năng lượng, tuyệt nhiên không thể khởi động lại.

Có người cho là số may, có người thì nhìn vết đạn kia không nói lời nào.

Còn trọng tài thì thở dài trong lòng, 521 kia quả thực tài giỏi, cậu ta cũng không phải là dạng bắn tên không đích mới nổ súng! Sau khi La Tiểu Lâu bắn trúng thì không di chuyển nữa, chứng tỏ cậu ta tin chắc rằng nếu mình bắn trúng thì có thể thắng.

nguyên văn – bắn tên không đích: chỉ bắn tên mà không có bất cứ mục tiêu nào, có nghĩa là ngôn luận hoặc hành động không có mục đích.

Thậm chí cậu ta còn bắn ba phát để đảm bảo xuyên thủng khoang điều khiển, mọi người có thể chỉ nhìn thấy viên đạn bắn trúng chốt mở nguồn năng lượng, nhưng ngoài ra vẫn còn hai viên đạn khác nữa, một viên trên mặt đất, còn một viên thì lạc vào sâu trong góc cơ giáp của Lucca.

Mọi người trong khán phòng bắt đầu thảo luận.

"Một phát mà thắng luôn…"

"Xem ra tay lính mới này cũng không tệ."

"Tuy hay lẩn tránh nhưng viễn trình thực sự rất khá."

Sau trận đấu với Lucca, có thể nói La Tiểu Lâu đánh một trận đã thành danh, chí ít đám người Lucca cũng không dám tìm cậu gây phiền nhiễu nữa. Cậu có quá nhiều phiền phức, ít nhất là những người đặt cậu thắng rất bất mãn với Lucca.

Còn huấn luyện viên của La Tiểu Lâu là Lạc Kỳ thì từ một người mờ nhạt trong mắt người khác đã trở nên được coi trọng hơn, không ít hội viên chỉ đích danh mời huấn luyện viên Lạc Kỳ dạy bảo. Đối với việc ấy, huấn luyện viên Thác Đức quả thực bốc hỏa đến ngút trời.

Tạm biệt huấn luyện viên Lạc Kỳ, La Tiểu Lâu vui mừng rạo rực nhìn 20 triệu được rút ra từ thẻ. Con đường chiến binh cơ giáp của cậu, xem ra không thê thảm như trong tưởng tượng.

Đúng, một ngày nào đó, cậu sẽ trở thành một chiến binh cơ giáp vĩ đại.

Có năng lực, chí ít khi gặp nguy hiểm có thể tự bảo vệ mình. Hơn nữa, nếu sau này gia đình Nguyên Tích không đồng ý cho bọn họ sống chung với nhau thì cậu có thể cướp Nguyên Tích bỏ trốn. Sau đó tìm một tinh cầu xinh đẹp, tiếp tục những tháng ngày hạnh phúc ——

Bởi vì đống suy tưởng của La Tiểu Lâu mà 125 kích động quẫy đuôi liên hồi trong lòng cậu, thế nhưng khi nghe đến câu cuối cùng thì tự dưng lại cảm thấy không bình thường, nhẫn nhịn cắt ngang lời cậu: "Ô nè nè, trò cướp cô dâu cũng khá chuẩn đấy, nhưng vị trí của hai người các cậu chẳng phải nên cần đổi lại cho nhau sao?"

91. Chương 91

˚Y THÁC

Nhìn quặng Lục Sắc hoàn toàn biến thành bột vụn trước mặt, La Tiểu Lâu hơi bối rối, không cẩn thận dùng ý thức nguyên lực, kết quả là thành ra thế này. Đây là những viên khoáng thạch quý muốn chết mà Nghiêm đại sư cho cậu để trong ba tháng từ từ tôi luyện và học cách khống chế tinh thần lực, chứ không phải là để cậu làm tiêu tan trong nửa tiếng…

Quặng Lục Sắc cực kỳ mềm, là một trong những khoáng vật mềm nhất xuất hiện tới giờ, khi tinh thần lực đạt đến một trình độ nhất định thì có thể dùng để khống chế cắt quặng Lục Sắc, chỉ có điều là thủ pháp khống chế rất khó, bởi vậy Nghiêm đại sư mới đưa cho La Tiểu Lâu để rèn luyện.

Cuối cùng La Tiểu Lâu hoàn toàn phụ ý tốt của Nghiêm đại sư, đang trong lúc xử lý nguyên liệu thì cậu lại nghĩ tới chuyện Nguyên Tích đã thề rằng sẽ dẫn cậu về gặp cha mẹ, đến khi hoàn hồn thì đã không thấy quặng Lục Sắc đâu nữa rồi.

Cho dù theo mồm miệng 125 thì La Tiểu Lâu là thú non, nhưng ý thức nguyên lực ở giai đoạn trung cấp của cậu cũng tuyệt đối không thể khinh thường —— vậy nên, bi kịch hình thành. Nghiêm đại sư mà thấy thì sẽ giật nảy người, nhưng đối với La Tiểu Lâu thì vẫn hoàn toàn chưa đạt được mục đích rèn luyện.

Hay tự mua một ít? La Tiểu Lâu nhíu mày. Gần đây 125 toàn ì èo cậu tham tiền quá, tài khoản hiện tại đã có hơn 40 triệu rồi. Nhưng mà đấy là cậu đang dành tiền, dự định trước trận chung kết của Giải thi đấu Cơ giáp sẽ chế tạo ra một chiếc cơ giáp cho Nguyên Tích.

Nếu Nguyên Tích muốn chiến thắng đến như vậy thì cậu có thể giúp hắn —— La Tiểu Lâu tự an ủi mình như thế, cậu cảm thấy mình hoàn toàn vì thiện chí đơn thuần.

Nếu có thể thì đương nhiên phải chọn nguyên liệu tốt nhất rồi, như vậy thì tiền tiết kiệm còn thiếu nhiều nhiều.

Cơ mà, nếu không mua quặng Lục Sắc thì không thể luyện tập nguyên liệu, kỹ thuật không thể tiến bộ, vậy lấy cái gì để chế tạo ra một chiếc cơ giáp hài lòng nhất đây?

125 hớp hơn 10 hộp năng lượng La Tiểu Lâu vừa chế tạo vào trong bụng, mấy hộp hôm qua đem đi lấy lòng Nguyên Tích hết rồi, nên lần này nó phải lấy hết. Quét dọn mặt bàn xong 125 mới nhìn sang chủ nhân đang cau mày bên cạnh, sau khi hỏi rõ tình huống, nó không thể tin được mà thốt lên: “Cậu đang suy nghĩ cái gì thế hả, từ lúc cậu sống với Nguyên Tích đến giờ, trí khôn đã giảm đến mức làm tôi phải giật hết cả mình, người đang yêu quả nhiên toàn là những kẻ ngu ngốc mà. Đừng quên cậu là dị thú, cậu căn bản không nhất thiết phải hạn chế ở quặng Lục Sắc, cậu có thể thử cắt một vài cục đá cứng rắn khác.”

La Tiểu Lâu như giật mình tỉnh giấc khỏi cơn mộng mị, mừng rỡ đến nỗi quên luôn chuyện dạy dỗ 125 hỗn láo. Cậu lập tức lấy một khoáng thạch có độ cứng trung bình, tiếp đó cắt giống như quặng Lục Sắc. Năm phút đồng hồ sau, La Tiểu Lâu đầu đầy mồ hôi nhìn viên đá đã bị cắt mất một góc nhỏ, thỏa mãn nở nụ cười, có lẽ những loại khoáng thạch này thích hợp hơn quặng Lục Sắc cho việc rèn luyện ý thức nguyên lực của cậu.

Cứ như vậy, đáng lẽ phải dùng máy móc tinh vi để xử lý nguyên liệu thì La Tiểu Lâu lại bắt đầu dùng ý thức nguyên lực để cắt và phân giải.

Một giờ sau, La Tiểu Lâu duỗi người chuẩn bị xuống phòng khách, Nguyên Tích sắp về rồi. La Tiểu Lâu vừa đi vừa hỏi: “125, mày có bản vẽ chế tạo cơ giáp không? Tao muốn —— loại tốt nhất.” Hiện tại La Tiểu Lâu đang học nguyên liệu cấp ba với Nghiêm đại sư, khó hơn, với lại lúc nào cũng cần đến tinh thần lực. Lần này, Nghiêm đại sư cũng không yêu cầu La Tiểu Lâu phải học xong hết toàn bộ linh kiện cấp ba mới bắt đầu lắp ráp cơ giáp, mà ông khuyến khích cậu dùng những linh kiện đã học để lắp.

Vì liên quan đến tinh thần lực nên việc học linh kiện cấp ba sẽ là một quá trình dài dằng dặc, nếu bây giờ bắt đầu học lắp ráp cơ giáp thì La Tiểu Lâu cũng có thể lắp được bất kì một chiếc cơ giáp cấp một hoặc

cấp hai. Trong quá trình học linh kiện cơ giáp cấp ba, kỹ thuật lắp ráp của cậu cũng không mất thành thục, đến lúc đó thì bất cứ lúc nào cũng có thể lắp ráp được cơ giáp cấp ba.

Hơn nữa, phòng thí nghiệm có cả đống linh kiện, điều này khiến La Tiểu Lâu cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Chỉ là, khi vừa học xong trình tự lắp ráp cơ bản, chiếc cơ giáp cậu làm ra có thể dùng từ vô cùng thê thảm để hình dung.

Hiện tại không có Thẩm Nguyên giúp đỡ, La Tiểu Lâu hoàn toàn phải tự mình tìm tòi mà lắp ráp. Sau khi thấy những thành phẩm đó Nghiêm đại sư chỉ ném một câu: "Cái thứ này Khải Ân quá xấu hổ để đem đi bán." Lúc ấy mặt La Tiểu Lâu đỏ bừng, vậy nên nếu muốn tặng cho Nguyên Tích thì cậu chỉ có thể xin sự giúp đỡ của 125, không thể lắp ra một chiếc cơ giáp như vậy cho Nguyên Tích được.

125 trầm mặc vài giây, La Tiểu Lâu biết nó đang tìm kiếm tư liệu. Quả nhiên vài giây sau, 125 liền nói: "Có rồi, tôi đã tìm ra bản vẽ cao cấp nhất rồi —— Xem đi, sở thích thu thập của tôi cũng giúp cậu được bao nhiêu. Có điều liên quan đến lý luận nhiều lắm, hơn nữa tài liệu rất khó tìm, tôi nghĩ cậu nên thông suốt bản vẽ rồi hãn giải quyết cái khác. Nhân tiện tôi muốn nói với cậu, đây không phải là cơ giáp có giá trị tầm thường, mà là cơ giáp cao cấp nhất trong Liên bang hiện tại, cơ giáp sinh vật."

La Tiểu Lâu sửng sốt, "Ý mày là loại giống mày?"

125 như bị giẫm phải đuôi, nhảy dựng lên: "Đừng có dùng cơ giáp sinh vật định nghĩa tôi! Tôi là cơ giáp dị thú! Hoàn toàn không cùng trình độ với cơ giáp sinh vật ——"

"Được rồi, biết rồi." La Tiểu Lâu xùy xòa trấn an, sau đó tiếp tục chủ đề vừa nãy, "Vậy cho tao biết cơ giáp sinh vật làm sao mà được coi là cao cấp nhất?"

125 nhìn La Tiểu Lâu một hồi, chần chừ: "Chẳng nhẽ cậu sẽ chế tác cơ giáp dị thú vì Nguyên Tích? Thực ra thì tôi chẳng có vấn đề gì cả, nhưng Nguyên Tích có chấp nhận không?" Hơn nữa, nó cũng ứ muốn có em trai em gái gì đâu, dễ muốn bóp chết tên cơ giáp dám giành cưng chiều của La Tiểu Lâu lắm.

"… Ừm, Nguyên Tích có thể nhìn ra sự khác nhau giữa cơ giáp dị thú và cơ giáp sinh vật sao?" La Tiểu Lâu hỏi.

"Cái này, thoạt nhìn thì có lẽ không quá khác biệt nhau, nhưng nếu bị đem đi kiểm nghiệm thì chắc chắn sẽ bị phát hiện." 125 nói.

La Tiểu Lâu gật đầu, không nói gì. 125 thấp thỏm đi theo sau cậu xuống lầu, vừa nghĩ nếu có thêm một con cơ giáp dị thú nữa thì nó sẽ lấy thái độ gì để đối đãi con kia đây.

Đúng lúc này, máy thông tin của La Tiểu Lâu vang lên, cậu bèn nhìn lướt qua rồi ấn kết nối: "Quản lí Cao, anh muốn lấy hộp năng lượng của tháng này ạ? Mai em sẽ gửi qua."

Quản lí Cao bên kia vừa cười vừa nói: "Tất nhiên không phải rồi, gần đây em đều gửi đến sớm, hơn nữa lại toàn chất lượng cao, Thiên Đông bên này đã quá hài lòng rồi. Thực ra, hôm nay anh tìm em là muốn nhờ em giúp một chuyện."

La Tiểu Lâu hỏi: "Chuyện gì ạ?"

"Là như thế này, chỗ bọn anh có một khách hàng chính muốn làm một linh kiện cơ giáp, anh muốn nhờ em giúp thử một lần." Quản lí Cao nói.

La Tiểu Lâu nhíu mày, hiện giờ cậu tối đa học đến linh kiện cấp ba, nhờ cậu làm không bằng tìm chế tạo sư cơ giáp cấp cao còn hơn. Nghĩ tới đây, La Tiểu Lâu liền nói: "Quản lí Cao, không phải là em khiêm tốn mà thực sự là trình độ của em có hạn, cho dù làm được thì cũng sợ rằng không đạt đến cấp bậc cao."

Quản lí Cao vội vã nói: "Em La không cần phải lo lắng mấy cái đó, thực ra vị khách hàng kia của anh đã nhờ vài vị chế tạo sư cơ giáp rồi, em là người cuối cùng, anh đã mời toàn bộ chế tạo sư cơ giáp tới hỗ trợ rồi, thật sự không nghĩ ra ai khác, cho nên mới muốn nhờ em giúp đỡ."

La Tiểu Lâu do dự một hồi, rồi nói: "Vậy thì, em sẽ thử xem sao, Cao đại ca đừng gửi gắm hy vọng quá lớn là được." Lần trước quản lí Cao đã giúp La Tiểu Lâu, hơn nữa cho tới nay anh ta cũng luôn chiếu cố cậu,

La Tiểu Lâu không nỡ từ chối. Dù sao nếu không chú trọng chất lượng phẩm chất thì cậu vẫn có thể làm được linh kiện cơ giáp.

"Vậy nhé, em đã giúp anh một đại ân đấy. 7h tối mai anh sẽ cử người đến đưa nguyên liệu và bản vẽ đến cho em." Quản lí Cao nói, trên thực tế, La Tiểu Lâu có thể đồng ý, anh ta thực sự thở dài một hơi.

Vị khách hàng kia đã tìm vài chế tạo sư cao cấp cùng nhau chế tác không phải là giả, nhưng La Tiểu Lâu là người mà chính miệng người đó đã chỉ đích danh. Vị khách hàng đó chính là người thường trả giá cao cho hộp năng lượng La Tiểu Lâu chế tạo, không biết có phải vì điều này hay không nên người đó mới đặc biệt coi trọng La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu bất ngờ, hầu hết nguyên liệu đều được quản lí Cao chuyển phát nhanh, lần này lại cử người tới, có thể thấy nguyên liệu kia quý báu đến cỡ nào. Cậu không khỏi sinh ra một chút hứng thú. Chế tạo sư đều mong có nhiều nguyên liệu cao cấp để luyện tập, đưa tới tận cửa là để không gây áp lực nhiệm vụ cho cậu, tự nhiên là chuyện tốt.

Hơn nữa, học với Nghiêm đại sư mấy ngày nay La Tiểu Lâu còn có một phát hiện trọng đại, đó chính là giữa tác phẩm của Nghiêm đại sư có rất nhiều linh kiện cơ sở ban sơ, lại còn là thiết kế riêng, hình thành nên phong cách và thuộc tính duy nhất.

Điều đó cũng khiến La Tiểu Lâu rung rinh không ngớt, cơ sở của cậu hiện tại đã được Nghiêm đại sư làm tốt lên rồi, như vậy cậu có thể học theo Nghiêm đại sư, thêm một ít thiết kế của riêng mình?

Bấp chấp không thành, La Tiểu Lâu vẫn tin tưởng bản thân, cho dù không thông minh hơn người khác, nhưng cũng chẳng kém cạnh ai. Nếu nỗ lực không ngừng, như vậy nhất định cậu sẽ có thu hoạch.

La Tiểu Lâu đóng máy thông tin, quay sang nói với 125: "Ý của mày là nếu tao muốn chế tác một chiếc cơ giáp sinh vật, ngoại trừ bản vẽ, hiện tại cũng phải phối với những nguyên liệu không đồng đều?"

125 gật đầu, nói: "Dựa theo ý thức nguyên lực của cậu thì miễn cưỡng có thể chế tác được, lý luận hơi khoai, tôi sẽ ở cạnh hỗ trợ, quan trọng là nguyên liệu. Mặt khác, hiện tại cậu tối đa có thể chế tạo ra linh kiện cơ giáp cấp ba, nếu dùng loại đó để chế tác cơ giáp sinh vật thì sẽ bị người ta cười rụng răng."

Thấy chủ nhân của mình vì không thể lấy lòng Nguyên Tích mà rầu rĩ không vui, 125 thấm nhuần La Tiểu Lâu là như vậy, nó ngẫm nghĩ giây lát, rồi an ủi: "Tôi đưa bản vẽ cho cậu trước, cậu nghiên cứu thấu đáo đi, đợi đến khi có nguyên liệu thích hợp thì có thể bắt tay vào làm. Ngoài ra, tôi khuyên cậu nên cải tạo Vân Tiêu trước, có thể nâng cao một phần tính năng."

"... Ừ." La Tiểu Lâu chỉ có thể xóa bỏ ý niệm trong đầu, dù sao cũng có bản vẽ, sớm muộn gì có một ngày, cậu có thể chế tạo ra chiếc cơ giáp tốt nhất cho Nguyên Tích.

Khi Nguyên Tích trở về thì đúng lúc La Tiểu Lâu vừa rán xong cá hoa vàng, cả căn phòng tràn ngập hương vị. Nguyên Tích thay quần áo, hài lòng vào phòng bếp, thấy La Tiểu Lâu mặc tạp dề tặng kèm khi mua thức ăn đang bận rộn, chợt dừng bước, ngây ngẩn đứng ở cửa.

Cho đến khi La Tiểu Lâu gọi vào bưng chén đĩa thì hắn mới đỏ mặt đi vào. Lấy lại tinh thần, Nguyên Tích phát hiện mình không bao giờ làm việc nhà, cùng lắm cũng chỉ làm bộ, giờ lại đang giúp nô lệ nhỏ bé bưng hết mọi thứ ra.

Nguyên Tích trợn mắt nhìn đồ trên tay, rượu vang, bánh ngọt, cá, cộng thêm mấy món rau —— hầu như tất cả đều là món hắn thích ăn, cuối cùng không phát hỏa nổi, hậm hực bưng ra bàn.

La Tiểu Lâu ngồi xuống, nhận thấy tâm tình của Nguyên Tích rõ ràng không tệ nên nhanh chóng gắp thức ăn sang, ngập ngừng: "Nguyên Tích, gần đây em đang học lắp ráp cơ giáp, có thể mượn Vân Tiêu của anh để quan sát không —— Đương nhiên là lúc anh không cần."

La Tiểu Lâu có phần thấp thỏm, dù sao lần gần đây nhất Nguyên Tích đã nói với cậu rằng, thứ duy nhất không được động vào là cơ giáp của hắn. Nhưng như thế thật sự không công bằng, Nguyên Tích thường xuyên đùa nghịch 125. Dù trong mắt Nguyên Tích 125 chỉ là một người máy gia đình, nhưng tốt xấu gì nó cũng là đồ gia truyền.

La Tiểu Lâu đang thầm trù tính tìm từ thích hợp để thuyết phục Nguyên Tích nếu Nguyên Tích từ chối thì hắn thuận miệng đáp: "Được, cơ giáp là vật bất ly thân của anh, lúc nào em cần thì tự lấy, dùng xong thì lấy ở đâu trả lại đúng chỗ ấy." Mẹ, nó treo trên cổ đấy, chồm lên để lấy rồi lại nhảy lên để đeo vào à, bố thằng khôn!)))))))

La Tiểu Lâu bất ngờ hai giây, rồi lập tức vui vẻ cười rộ lên.

Tối đến, sau khi trèo lên giường, La Tiểu Lâu chủ động tiếp cận Nguyên Tích, đang ở giữa giường, sau đó sẽ thăm dò trên người Nguyên Tích. La Tiểu Lâu vốn định cầm lấy chiếc vòng trên cổ Nguyên Tích, kết quả là Nguyên Tích đang đưa lưng về phía cậu lên mạng thì bỗng nhiên xoay người lại, cả người La Tiểu Lâu liền ngã sấp lên lồng ngực trần trụi của hắn.

Nguyên Tích vừa log out thấy La Tiểu Lâu nhào tới, vội đưa tay đỡ lấy, hừ một tiếng.

La Tiểu Lâu vội hỏi: "Đè lên anh hả?" Thế mà, đang ngồi dậy thì lại bị hai cánh tay mạnh mẽ ngăn lại.

Nguyên Tích mặt đỏ bừng trừng mắt nhìn La Tiểu Lâu, đây chính là lần đầu tiên La Tiểu Lâu chủ động ám thị hắn!

Nguyên Tích hít một hơi, không được, La Tiểu Lâu càng ngày càng quyến rũ người khác. Nhịn một hồi, Nguyên Tích giọng điệu bất ổn nói: "Dù em có muốn cũng không nên vội vã như vậy chứ." Giọng nói sắc bén như châm chọc.

La Tiểu Lâu lập tức đỏ bừng mặt, cậu đương nhiêu cảm nhận được tinh thần của Nguyên Tích đang để ở thứ cậu tiến cử. Lúc này mà giải thích với Nguyên Tích rằng kỳ thực không phải có ý kia, liệu có bị bạo hành gia đình không…

Nguyên Tích không đợi La Tiểu Lâu trả lời, cấp bách nói: "Hôm nay em đã thực sự muốn đến thế này rồi, vậy thì anh sẽ thõa mãn em." Vừa nói vừa thành thạo lột quần áo của La Tiểu Lâu.

Bất luận phải làm như thế nào, La Tiểu Lâu cũng không nói gì thêm, hơn nữa cảm nhận ảnh hưởng của Nguyên Tích, vuốt ve làn da trơn nhẵn dễ chịu của Nguyên Tích, cậu cũng có chút rung động, khuôn mặt dần dần đỏ ửng.

Nguyên Tích xùy một tiếng: "Lần nào trên giường cũng chủ động như thế, em còn ngượng gì nữa."

La Tiểu Lâu trợn mắt nhìn Nguyên Tích, ngược lại là ai chứ, một khi có cơ hội là giở trò đùa giỡn lưu manh, lại còn lần nào cũng có bản lĩnh đổ hết chuyện này lên đầu cậu.

Chạng vạng ngày hôm sau, quản lí Cao cho người đưa nguyên liệu tới, nguyên liệu được đặt trong một ấn không gian, La Tiểu Lâu nhân tiện cho họ lấy hộp năng lượng mang về.

Được người khác ủy thác, La Tiểu Lâu lập tức mang ấn không gian lên phòng thí nghiệm. Sau khi lấy ra, cậu phát hiện đó là một loại nguyên liệu màu vàng kim. So sánh một hồi, La Tiểu Lâu nhận ra cậu không thể tìm thấy nó trong những nguyên liệu mình biết, không khỏi rầu rĩ.

125 đứng bên cạnh, nhón chân nhìn, nói: "Là Ngọc thạch."

"Nhưng Ngọc thạch không phải màu đỏ sao?" La Tiểu Lâu kinh ngạc hỏi.

"Ừ, đây là một loại biến dị, trong hoàn cảnh đặc biệt mới có thể hình thành, ví dụ như ở những nơi nhiệt độ cao." 125 nói.

Biến dị nguyên liệu cấp bảy, vừa nghĩ rằng giá trị của những nguyên liệu này có khi còn lớn hơn số tiền gửi Ngân hàng của mình, tay La Tiểu Lâu liền run rẩy.

Đưa tới cùng nguyên liệu còn có bản vẽ, trên mặt bức tranh là linh kiện phần khớp xương khủy tay của một cơ giáp, bên trong khớp xương còn chứa một đoản kiếm. Xem ra linh kiện này còn đóng vai trò làm vũ khí.

Nhìn nguyên liệu quý giá trước mặt, La Tiểu Lâu rơi vào trầm tư. Nếu dựa theo phương pháp xử lí bình thường, vậy thì máy móc trong phòng thí nghiệm của cậu trong vòng mấy giờ có thể đúc ra mô hình. Thế nhưng, nói vậy, nguyên liệu nào đưa đến đâu phải cũng hiệu quả như nhau?

La Tiểu Lâu suy nghĩ một hồi, nếu là một loại nguyên liệu chất gỗ, cứ dùng ý thức nguyên lực xử lý cả phần nguyên liệu một lần, sau đó mới tiến hành dung hợp, như vậy còn có thể thuận tiện rèn luyện ý thức nguyên lực.

Sau khi dùng ý thức nguyên lực xử lý đá năng lượng của hộp năng lượng, trị số năng lượng sẽ tăng gấp đôi gấp ba, như vậy ứng dụng lên Ngọc thạch không chừng cũng sẽ có hiệu quả rõ rệt.

Nguyên liệu rất nhiều, hơn nữa tính chất cứng rắn, chỉ dùng ý thức nguyên lực thôi mà La Tiểu Lâu cảm thấy vô cùng tốn sức, đến khi Nguyên Tích về cũng chỉ xử lý được một phần mười.

Ngày kế tiếp, ngoại trừ việc đến câu lạc bộ rèn luyện hàng ngày, La Tiểu Lâu bắt đầu dành thời gian dài vùi mình trong phòng thí nghiệm. Ba ngày sau, rốt cục cậu cũng xử lý xong xuôi toàn bộ nguyên liệu. Sau khi thành thạo, tốc độ xử lý nguyên liệu đã nhanh hơn một chút.

Cho nguyên liệu xử lý xong vào máy đúc, sau khi hơn 10 linh kiện xuất ra, La Tiểu Lâu bắt đầu lắp ráp. Trong quá trình lắp ráp, La Tiểu Lâu còn thử biến đổi một số bước. Vì không hài lòng với hiệu quả, La Tiểu Lâu nhiều lần tháo dỡ, trong mỗi quá trình lắp ráp cậu đều tiến vào ý thức nguyên lực.

Nghiêm đại sư để La Tiểu Lâu tranh thủ mỗi ngày tiêu hao sạch sẽ ý thức nguyên lực, sau đó đợi đến khi đầy đủ lại tiếp tục tiêu hao. Trước đây rất khó làm được, nhưng trong khoảng thời gian chế tác linh kiện cơ giáp này, La Tiểu Lâu hầu như ngày nào ra khỏi phòng thí nghiệm cũng cảm thấy mệt mỏi vô cùng.

Có điều, mỗi sáng sớm khi tỉnh lại, La Tiểu Lâu đều cảm thấy tốc độ khôi phục ý thức nguyên lực của mình ngày càng nhanh, hơn nữa có dấu hiệu từ từ tăng lên, quả nhiên có nguyên liệu tốt để luyện tập là một chuyện cực kỳ quan trọng của chế tạo sư cơ giáp.

Nửa tháng sau, linh kiện cơ giáp cuối cùng cũng thành hình. La Tiểu Lâu đặt linh kiện vào trong ấn không gian, chuẩn bị tự mình mang tới.

Nguyên liệu quý giá, dành bao nhiêu tâm huyết của mình như vậy, La Tiểu Lâu không dám chuyển phát nhanh.

Tới Chủ Nhật, La Tiểu Lâu nói với Nguyên Tích buổi sáng có việc, buổi chiều sẽ đến câu lạc bộ với hắn. Vì rất thỏa mãn với chuyện bất ngờ đêm qua nên Nguyên Tích rất sảng khoái mà đồng ý.

La Tiểu Lâu gọi quản lí Cao, mặt trời lên cao thì đến Thiên Đông.

Tới cửa, La Tiểu Lâu phát hiện quản lí Cao đã tự mình ra ngoài đón tiếp cậu, không khỏi kinh ngạc hết sức. Hai người vừa đi vừa cười nói vào trong, quản lí Cao còn nói cho La Tiểu Lâu biết, hôm qua Thiên Đông vừa nhận được một số vật phẩm hi hữu, có thể nhân tiện đưa La Tiểu Lâu đi xem có cần gì.

Vào phòng, La Tiểu Lâu bèn giao ấn không gian cho quản lí Cao. Tuy quản lí Cao không hiểu biết công việc chế tác nhưng đã hành nghề bán đấu giá lâu năm, nên anh ta cũng có chút khả năng phân biệt với việc giám định thành phẩm, thậm chí một số nhà giám định cũng không được như anh ta.

Thấy linh kiện màu vàng kim trước mặt, nét mặt quản lí Cao rất bình tĩnh, nhưng trong lòng lại hít một hơi. Trước đó vài ngày, những vị chế tạo sư cơ giáp cao cấp đã được nhờ vả đều lục tục mang linh kiện tới, La Tiểu Lâu là người cuối cùng, cũng là người không có thâm niên nhất, cậu thậm chí còn chưa tham gia kì kiểm tra đánh giá cấp bậc.

Nhưng quản lí Cao có thể khẳng định, linh kiện trước mặt này chắc chắn tốt hơn những linh kiện trước đó. Nhìn khuôn mặt La Tiểu Lâu mang theo nụ cười, quản lí Cao thầm thở dài trong lòng, cậu thanh niên này, tiền đồ sau này không giới hạn, không hổ là Nghiêm đại sư, ngay cả con mắt chọn lựa học trò cũng cao như vậy.

Nghĩ đến mấy vị chế tạo cơ giáp lúc trước ngạo mạn đưa ra đủ loại yêu cầu và điều kiện, thực ra quản lí Cao có thể hiểu được, chế tạo sư cơ giáp nâng cao cấp bậc rất khó, để đạt đến trình độ này của bọn họ đã là khá ổn rồi. Mời bọn họ hỗ trợ chế tác linh kiện, đòi thu phí cao cũng là điều hiển nhiên thôi. Nhưng nếu bọn họ mà biết mình bị một cậu thanh niên vô danh tiểu tốt trên cơ, không biết sẽ tỏ ra thế nào đây.

Lấy lại tinh thần khỏi cơn kinh ngạc, quản lí Cao cảm nhận một hồi rung động trên cổ tay, lập tức ấn mở tin nhắn của máy thông tin, rồi bất ngờ.

Nội dung viết: Tôi đang ở trong phòng ngay sát vách, có thể ra ngoài gặp cậu ta không?

Quản lí Cao lập tức trả lời: Không được, không thích hợp, cậu ấy không hề biết.

Quản lí Cao cũng không biết vị khách hàng kia lúc này lại chạy tới, bởi vì anh ta ở bên ngoài tiếp đón La Tiểu Lâu, vị khách hàng này cũng không báo cho anh ta biết trước. Nhưng thân phận của người này đặc biệt, có lẽ nhân viên tiếp tân đã trực tiếp đưa vào phòng riêng rồi.

Mà quản lí Cao đồng ý với La Tiểu Lâu rằng sẽ giúp cậu giấu diếm thân phận, đương nhiên không thể để vị khách hàng kia gặp cậu được. Tuy từ bên trong người kia đã len lén thấy được cậu rồi, nhưng cũng không thể để bọn họ gặp mặt.

Nghĩ tới đây, quản lí Cao lập tức nói: "Đúng lúc chỗ anh vừa có một lô hàng, đưa em đi xem nhé. Về phần linh kiện này, em cứ để lại trước, chờ giám định cấp bậc, anh sẽ thương lượng giá cả với khách hàng kia, cuối cùng sẽ quyết định trước khi báo cho em biết."

La Tiểu Lâu không dị nghị, theo quản lí Cao ra cửa. Sau khi bọn họ đi mất, cánh cửa bên cạnh mở ra, một người đàn ông cao cao gầy gầy đi ra, tiến đến bàn trà. Trước khi đi, quản lí Cao đã cố ý để lại ấn không gian trong phòng.

Cho dù tỏ ra lạnh nhạt, nhưng sau khi nhìn thấy linh kiện kia, người đàn ông này cũng không thể kìm được kích động.

La Tiểu Lâu theo quản lí Cao xuống mật thất ngầm ba tầng, vì thân phận của La Tiểu Lâu nên quản lí Cao chọn mật thất liên quan tới cơ giáp. Mật thất này khác với các kho hàng khác, bên trong chứa đựng rất nhiều thiết bị cao cấp, chỗ này cũng đặt vô số vật phẩm hi hữu.

Đi theo quản lí Cao, La Tiểu Lâu đi loanh quanh trong phòng, bên trong có rất nhiều nguyên liệu cấp năm hoặc cấp sáu, ngẫu nhiên còn có cả cấp bảy.

La Tiểu Lâu vẫn không nói gì, nếu định chế tác cơ giáp cho Nguyên Tích, vậy thì hiện tại có thể bắt đầu thu thập nguyên liệu rồi. Không muốn dùng tiền bừa bãi, La Tiểu Lâu chọn lựa cực kỳ chăm chú. Một số ngày thường động tâm, nhưng nếu không phải là nguyên liệu chế tác cơ giáp cao cấp thì cũng đành phải nhịn đau đi qua.

Chưa tìm được nguyên liệu thích hợp, ánh mắt của La Tiểu Lâu bị một chiếc lọ thủy tinh màu trắng hấp dẫn.

Cậu cũng không biết vì sao khi nhìn thấy thứ trong chiếc lọ kia thì lại cảm thấy rất thoải mái, nhưng khi nhìn chiếc lọ thì cậu vô ý thức ngừng lại, nhìn chằm chằm cái tên phía dưới, bèn hỏi: "Thuốc cường hóa tinh thần lực này dùng để làm gì đấy ạ?"

Quản lí Cao lập tức vừa cười vừa nói: "Quả nhiên em La rất tinh mắt, đây có thể xem là một trong những thứ quý giá nhất trong toàn bộ gian mật thất này. Loại thuốc cường hóa tinh thần lực này người thường mua về vô dụng. Thế nhưng, nếu có thể ứng dụng cho cơ giáp sư có tinh thần lực mà nói thì cũng là báu vật vô giá. Tuy gọi là thuốc cường hóa tinh thần lực, nhưng cũng không phải là cường hóa tinh thần lực, mà là bản thân cơ giáp. Dung hợp dịch thể này vào linh kiện cơ giáp, sau đó dùng tinh thần lực cường hóa, sức chống đỡ và độ kiên cố của bộ phận đó ít nhất sẽ tăng thêm 80%, nếu tinh thần lực mạnh cỡ đại sư thì sẽ càng cao hơn."

Mắt La Tiểu Lâu liền sáng lên, tuy không phải là nguyên liệu cơ giáp nhưng trước khi chưa chế tạo cơ giáp, cậu cũng muốn tìm cách cải tạo cường hóa cho Vân Tiêu của Nguyên Tích một lần, vội hỏi: "Thứ này bán thế nào ạ?"

Quản lí Cao giơ một ngón tay lên, nói: "Một lọ 10 triệu."

La Tiểu Lâu ớ người, cậu tưởng rằng cao nhất cũng chỉ là 10,000… Dù là đồ tốt nhưng khủng bố nhất chính là một cái lọ nhỏ có lẽ tối đa cũng chỉ có thể cường hóa một nửa cánh tay cơ giáp thôi, nếu cường hóa toàn bộ cơ giáp, vậy thì cần bao nhiêu lọ đây trời?

La Tiểu Lâu tự nhiên không biết, nếu ý nghĩ này của cậu mà bị chế tạo sư cơ giáp khác biết thì người ta sẽ hoảng hốt bao nhiêu, chẳng ai lại đi mua thứ quý báu đó để cường hóa toàn bộ vỏ cơ giáp cả, hầu hết mọi

người sẽ dùng để cường hóa vũ khí hoặc áo giáp. Chế tạo sư hay chiến binh cơ giáp xa xỉ cũng sẽ chẳng có ý nghĩ bôi thuốc cường hóa lên toàn bộ cơ giáp.

Huống hồ, không phải lần nào cường hóa cũng đều thành công, tinh thần lực ít hoặc chế tạo sư khống chế không ổn định có khi phải dùng vài lọ mới cường hóa được một vũ khí.

La Tiểu Lâu nuốt nước bọt, kiên quyết hỏi: "Hiện ở chỗ này có bao nhiêu lọ ạ?"

Quản lí Cao mỉm cười, khi La Tiểu Lâu mở miệng hỏi thì anh ta đã biết là cậu sẽ mua rồi, lập tức trả lời: "Ở đây anh chỉ có ba lọ, tuy thứ này giá cao nhưng cũng không đến nỗi giá trên trời, khó nhất là không dễ tìm thấy, có tiền cũng không có chỗ bán."

"Em có thể mua toàn bộ không?" La Tiểu Lâu hồi hộp hỏi.

"Đương nhiên rồi, đây đều là hàng hóa mới đưa đến hôm qua đấy, còn chưa dự tính đem xuất bán. Với lại anh với em La có giao tình với nhau, thứ này anh có bao nhiêu em có thể lấy bấy nhiêu. Nhưng nó không được coi là nguyên liệu, hơn nữa giá cũng rất cao, anh chỉ có thể cho em 95 chiết khấu thôi." Quản lí Cao nói.

"Không thành vấn đề." La Tiểu Lâu cười híp mắt, mua được thứ tốt nên tâm tình cậu phấn khởi hẳn lên, "Ngoài ra, em còn muốn nhờ anh giúp một việc, em cần khoảng 15 lọ thuốc cường hóa, nếu sau đó có hàng thì làm ơn, nhất định phải báo cho em biết đấy nhé." La Tiểu Lâu tính toán, cường hóa hoàn tòan Vân Tiêu cũng cần xấp xỉ 15 lọ. Tuy hiện tại chưa có tiền nhưng cứ dự tính như vậy, không chừng lúc đấy sẽ có.

"Được, chờ tin của anh, nếu có anh sẽ giữ lại hết cho em trước tiên." Quản lí Cao sảng khoái nói.

La Tiểu Lâu thầm áng chừng 30 triệu —— không, mua ba lọ, tài khoản còn hơn 11 triệu. Hơn nữa trong đó 20 triệu là khoản dự chi, sáu tháng sau, La Tiểu Lâu không thể trông chờ vào nguồn thu là hộp năng lượng nữa.

"Đúng rồi, 125, mày có cần những thứ này không?" La Tiểu Lâu hỏi.

125 hậm hực hừ một tiếng, kêu lên: "Cuối cùng ngài cũng nhớ đến tôi, tôi thật sự cảm động muốn khóc luôn nè —— Phải biết rằng tôi là vật gửi nuôi của cậu đấy."

"Được rồi, biết rồi, xem ra thời gian dài tới phải tích lũy hầu bao vì Vân Tiêu và thuốc cường hóa cho mày thôi." La Tiểu Lâu cảm thán, không biết xã hội thời nay có chỗ nào bán vé xổ số không, rõ ràng cậu đã nỗ lực kiếm tiền như thế, vậy mà vẫn thiếu muốn tụt quần.

125 hừ một tiếng, biến thành Bá Vương Long cưỡi lên vai La Tiểu Lâu, nói: "Tôi đã được đồ tốt hơn cường hóa rồi, cho nên ứ thèm cậu cần quan tâm. Cơ mà —— thân là chủ nhân của tôi, tôi cần được yêu mến ở các phương diện khác, nhất là phần tâm lý."

"..."

Quản lí Cao trở lại gian phòng riêng, nhìn người đàn ông kia, khom lưng hành lễ, nói: "Không phải tôi không muốn ngài gặp cậu ta, chỉ là cậu ta không muốn bị người khác biết mình đã làm những thứ kia, nếu gặp mặt, sợ rằng sẽ không mang đến hiệu quả tốt đẹp."

Người đàn ông đó gật đầu, gõ gõ mặt bàn, "Chuyện này sau hãy nói, trước tiên mang linh kiện kia đi giám định, đánh giá cấp bậc của nó."

Quản lí Cao nói: "Đúng vậy, tuy nhìn không tệ nhưng dù sao cũng là của một thanh niên mới vào nghề, chúng ta cũng không nên ôm hi vọng quá lớn."

Sau khi mang đi giám định, hai người ở bên ngoài đều nôn nóng bất an, người đàn ông kia càng không ngừng đi đi lại lại nhiều hơn.

Đúng lúc này, cửa mở, trợ thủ bên trong chạy ra mang theo kết quả giám định.

……

Ngọc thạch

92. Chương 92

˜NG THÀNH (SỬA CHỮA)

"Quản, quản lí Cao! Anh mau nhìn xem, đây, đây là ——" Trợ thủ kích động nói không ra lời, hai tay run rẩy, trực tiếp đưa kết quả giám định cho quản lí Cao.

Người đàn ông cao gầy bên cạnh cũng nóng ruột nhoài người qua xem, phút chốc nhìn thấy nó, cả quản lí Cao lẫn người đó đều trợn trừng mắt thành chữ A.

Trợ thủ kích động nói: "Anh thấy không, đây, đây gần như là linh kiện cơ giáp cao cấp nhất của sở bán đấu giá Thiên Đông chúng ta! Đây nhất định là bút tích của một đại sư!"

Quản lí Cao và người đàn ông lấy lại tinh thần từ nỗi kinh hãi, liếc nhìn nhau, thấy trong mắt đối phương là sự không thể tin nổi.

Trợ thủ vẫn còn lải nhải thêm: "Trời ạ, cấp tám, em còn chưa bao giờ nhìn thấy cơ giáp với linh kiện nào cấp tám nào ở sở bán đấu giá này cả! Nhất định phải ra giá trên trời!"

Tại Thiên Đông, cơ giáp cao cấp nhất để bán đấu giá là cơ giáp cấp bốn, còn linh kiện cơ giáp cao cấp nhất là cấp năm. Mà cấp tám, chưa bao giờ xuất hiện.

Rốt cục người đàn ông cao gầy kia cũng lấy lại tinh thần, bèn liếc mắt nhìn trợ thủ, mở miệng: "Đây là linh kiện tôi đặt làm, tôi nghĩ, mình sẽ không có ý định bán nó."

Trợ thủ đang nhiệt tình sôi trào đột nhiên nghẹn lại, mặt đỏ tưng bừng, há miệng to hơn cái bát nhìn người đàn ông khí thế khác thường trước mặt, lại không nỡ mà nhìn ấn không gian đã giao cho người đó, đến khi quản lý Cao có ý tốt nhắc nhở mới đi khỏi.

Một lúc lâu sau, quản lí Cao mới thở ra một hơi, nói: "Tôi cũng thật không ngờ cậu ấy lại có thể làm đến trình độ này." Không sai, nguyên liệu cấp bảy mà người đàn ông kia cung cấp đích thị là loại hiếm có, nhưng không phải chế tạo sư cơ giáp nào cũng đều có thể dùng nguyên liệu cấp bảy để chế tạo ra linh kiện cơ giáp cấp bảy.

Giống như Ngọc thạch cấp bảy, chế tạo sư với trình độ thông thường có thể chế tác ra linh kiện cấp ba hoặc cấp bốn còn chế tạo sư cao cấp mới có thể làm ra linh kiện cấp năm, thậm chí là cấp sáu, rất ít người có thể đạt đến đẳng cấp cấp bảy của bản thân nguyên liệu.

Còn nếu vượt cấp, thì chỉ có trình độ và năng lực cấp đại sư mới đạt được cấp tám, cấp chín.

"Đây thực sự là do chính cậu ta hoàn thành?" Người đàn ông kia không dám tin hỏi lại, cơ giáp của người đó là cơ giáp cấp bảy ở tinh cầu cấp A, đối với Liên bang thì đã có thể coi là cơ giáp cực kỳ cao cấp rồi. Thế nhưng hiện tại, người đó có thể sở hữu một linh kiện cấp tám cho riêng mình! Thêm linh kiện này vào vũ khí, vậy thì chắc chắn sẽ tăng năng lực chiến đấu cho người đó lên rất nhiều, mà năng lực chiến đấu thăng cấp chính là kết quả mà tất cả các chiến binh cơ giáp đều theo đuổi.

Quản lí Cao mỉm cười, "Ai biết, nếu linh kiện này thực sự được làm từ tay đại sư, vậy là ngài đã kiếm lời rồi, nhưng có tiền cũng chưa chắc mời được đại sư ra tay. Có điều, nếu cậu ấy đã nói là do mình chế tác, vậy thì tôi tin rằng cậu ấy sẽ không nói dối. Hơn nữa, Nghiêm đại sư mà ra tay thì tuyệt đối có thể đạt đến cấp chín."

Người đàn ông đó nói như vậy là bởi không thể áp chế nổi nỗi kinh ngạc của mình, người đó nhắm mắt, nói: "Cái này hôm nay tôi sẽ mang đi, anh nói với cậu ta, tôi trả 20 triệu."

Nghe xong câu này, quản lí Cao luôn luôn bình tĩnh giờ cũng phải thay đổi sắc mặt. Không phải là một chiếc cơ giáp mà chỉ là một linh kiện, còn không kể chi phí nguyên liệu, chỉ là chi phí chế tác, 20 triệu thực sự được coi là giá trên trời.

Lần nào quản lí Cao cũng đều tận lực tranh thủ một chút tiền cho người gửi bán từ chỗ khách hàng, nhưng lần này anh ta không nói gì thêm, nếu đã lành nghề mà nói thì đây tuyệt nhiên là giá cao. Vị khách hàng tôn quý này lần nào cũng đều rất rộng rãi, sau khi phát hiện hộp năng lượng nâng cao, cho dù đã giao giá đúng nhưng người này vẫn chủ động tăng thêm.

"Được, tôi sẽ báo cho cậu ấy ngay lập tức, tôi nghĩ cậu em đó nhất định sẽ rất vui mừng." Quản lí Cao vừa cười vừa nói, "Với lại xin chúc mừng ngài đã nhận được linh kiện cao cấp như thế."

"Nếu cậu ta bằng lòng chịu làm chế tạo sư cơ giáp cho tôi thì tốt hơn." Người đàn ông trẻ tuổi hai mắt tỏa sáng mà nói. Một thanh niên thông minh như vậy lại có thể làm ra thứ kinh ngạc như thế, nếu cậu ta đồng ý theo người đó, người đó nhất định sẽ không bạc đãi.

Lần này quản lí Cao nở nụ cười, "Rất tiếc phải nói cho ngài biết, cậu ấy đã có chiến binh cơ giáp của mình rồi. Hơn nữa, tình cảm của bọn họ có vẻ rất tốt, trong khoảng thời gian ngắn có lẽ sẽ không có ý định giải trừ Hiệp Nghị Tương Trợ Lệ Thuộc đâu. Phải biết rằng, vàng có thể tỏa sáng, không phải chỉ có chúng ta mới có thể phát hiện ra tiền đồ của cậu ấy."

Tức thì, người đàn ông kia hiện lên vẻ thất vọng, vuốt ve linh kiện cơ giáp trong tay, nói: "Vậy à, âu cũng là duyên phận, sau này sẽ gặp… Được rồi, linh kiện còn lại để lại chỗ anh gửi bán."

Quản lí Cao gật đầu, những chế tạo sư cơ giáp kia, một chế tạo sư có kỹ thuật cao nhất làm được linh kiện cấp sáu, dù như vậy mà người này cũng kích động tỏ ý muốn tăng thêm chi phí chế tác, hắn chắc chắn là người lợi hại nhất.

Nếu bọn họ biết mình đã chế tạo ra thứ gì, chủ nhân ngay cả nhìn cũng không muốn, vậy thì không biết sẽ có ý kiến nào đây.

La Tiểu Lâu đang ăn cơm với Nguyên Tích thì nhận được tin tốt này, cậu lập tức cười híp mắt lại, bày tỏ tình cảm biết ơn với quản lí Cao. Sau đó liếc nhìn Nguyên Tích, tiếp tục gửi tin, cậu muốn trả số tiền 11 triệu lần trước đã vay của quản lí Cao.

Quản lí Cao lại nói không cần, số tiền này hoàn toàn có thể lấy khoản trả của hộp năng lượng sau này, dựa theo trình độ hiện tại của La Tiểu Lâu thì 3, 4 tháng sau là có thể trả hết nợ. La Tiểu Lâu suy nghĩ một chút, rồi đồng ý, ngộ nhỡ mấy ngày sau quản lí Cao có thuốc cường hóa, cậu sẽ phải dùng tiền thôi.

Cơm nước xong, La Tiểu Lâu cùng Nguyên Tích đi huấn luyện. Cậu vẫn luôn quan sát mọi động tác và chỉ lệnh của Nguyên Tích khi lái cơ giáp.

Cứ như vậy, ngày nào La Tiểu Lâu cũng rất bận bận bịu bịu, đi học, đến câu lạc bộ huấn luyện, thứ Bảy hàng tuần theo Nghiêm đại sư học linh kiện cơ giáp. Mỗi tối, Nguyên Tích còn lôi kéo La Tiểu Lâu cùng đi huấn luyện nửa tiếng, chuyện này đã trở thành một thói quen của hai người rồi.

Ba tháng hai tuần sau, tốc độ của La Tiểu Lâu đã nhanh hơn rất nhiều so với hồi cậu đánh thắng Lucca, hiện tại cậu đã có thể khiêu chiến với 23 điểm sáng xuất hiện trên không trung. Thế nhưng khi đạt đến đấy rồi, dù có như thế nào thì tốc độ cũng không thể tăng lên được nữa.

La Tiểu Lâu có chút uể oải, 125 lúc nào cũng bắt bẻ, hiện giờ lại nói là vẫn có thể lên nữa.

"Giờ ngoại trừ những cao thủ đỉnh nhất, chí ít cậu cũng có thể chọn cách chạy trốn, bảo toàn sinh mạng không thành vấn đề."

Còn lúc đối chiến với Nguyên Tích, La Tiểu Lâu đã có thể trốn khỏi tay Nguyên Tích được 10 phút. 10 phút này đối với Nguyên Tích chẳng là gì, nhưng đối với người khác mà nói, chỉ cần cho cậu cơ hội xạ kích viễn trình là có thể chiến thắng.

Huấn luyện xạ kích viễn trình, trình độ nâng cao thậm chí còn nhanh hơn tốc độ. Giờ cậu đã có thể giết chết 100 con quái vật trong thời gian quy định. Vì 100 là hạn mức cao nhất, sau mấy tháng rèn luyện, La Tiểu Lâu muốn huấn luyện cấp độ khó cao nhất hơn, từ 85 điểm đến 100 điểm.

Khi không có cách nâng cao nào nữa, 125 chỉ cho cậu một chú ý, mỗi con quái vật dùng hai hoặc ba súng, tăng thêm điểm bắn trên người mỗi con. Cuối cùng, sau khi La Tiểu Lâu từ phòng huấn luyện đi ra, trên

người mỗi một con quái ảo đáng thương đằng sau cậu đều có một số vị trí chí mạng bị bắn trúng, quả thật là, đã chết rồi lại chết tiếp.

Ba, bốn tháng cứ khổ luyện như vậy, không chỉ kỹ thuật điều khiển cơ giáp tiến bộ, mà cả thể lực của La Tiểu Lâu cũng khá hơn trước rất nhiều. Rõ rệt nhất chính là cậu đã cao lớn thêm một chút, điều này làm cho La Tiểu Lâu cực kỳ mừng rỡ, chứng tỏ thân thể của cậu hiện tại vẫn có thể phát triển thêm.

Về phần tốc độ nâng cao của Nguyên Tích, La Tiểu Lâu chả vờ không chú ý, cậu tuyệt đối không muốn chăm chú nghiên cứu rồi sau đó lại tự đả kích mình.

Có điều, La Tiểu lâu cảm thấy chương trình huấn luyện tốc độ của 125 vô cùng hoàn mỹ, tuy vẫn hâm mộ ghen tị căm thù đủ kiểu với tốc độ tiến bộ của thiên tài cấp SSS kia, cậu vẫn muốn hỏi Nguyên Tích có cần dùng đến hay không, nhưng lại sợ Nguyên Tích chế giễu mình.

Cuối cùng, vào một hôm nào đó, hai người La Tiểu Lâu và Nguyên Tích cùng vào thư phòng đọc sách, cậu cố ý chiếu chương trình kia trên máy vi tính. Thấy lúc bắt đầu Nguyên Tích không chú ý, La Tiểu Lâu vẫn kiên trì xin chỉ giáo hai vấn đề về huấn luyện tốc độ.

Nguyên Tích lập tức nhìn ra có sự bất đồng giữa chương trình huấn luyện bọn họ sử dụng và chương trình kia, ngay ngày hôm ấy mang 125 đến phòng huấn luyện riêng ở Hào Quang, sửa lại chương trình. 125 còn nịnh nọt mà đặt ra quyền hạn sử dụng chương trình huấn luyện cho Nguyên Tích, ngoại trừ Nguyên Tích, người khác không thể mở chương trình huấn luyện này ra được. Khi khởi động chương trình, camera trong phòng sẽ tự động tắt.

Sau đó, Nguyên Tích tràn trề thích thú nhìn con vật béo tốt luôn luôn hết ăn lại nằm, nói với La Tiểu Lâu: "Lần đầu anh phát hiện nó cũng hữu dụng như thế đấy."

Mặt 125 nở ra đến mức đỏ lựng, cuối cùng không dám nói gì, tự an ủi mình là chí ít Nguyên Tích còn chưa từng đánh giá La Tiểu Lâu như vậy.

Tối đó, Nguyên Tích có việc bận, La Tiểu Lâu liền lên mạng. Thừa dịp Nguyên Tích không có mặt, La Tiểu Lâu chuẩn bị tìm người khác đối chiến thử, xem trình độ thực sự hiện tại của cậu như thế nào. La Tiểu Lâu bắt đầu chần chừ, giờ có nên đến khu thi đấu của lính mới hay không. Đang không biết tìm ai thích hợp để đối hiến thì La Tiểu Lâu bỗng nhiên phát hiện mình có thư.

La Tiểu Lâu mở ra xem, người gửi thư ngoại trừ Nguyên Tích và Bless ra, thì chỉ có người bạn tốt GD duy nhất trên mạng của cậu thôi, "Người anh em, gần đây thế nào rồi?"

La Tiểu Lâu vui mừng một trận, lập tức reply, "Vẫn ổn, đã lâu không gặp."

"Vất vả lắm mới gặp được, nào, chúng ta đối chiến một trận." GD cảm thán, "Muốn hẹn cậu đối chiến chả dễ dàng gì cả, cậu không biết bây giờ mình đã kích thích sự phẫn nộ của dân chúng như thế nào đâu."

La Tiểu Lâu bất ngờ, hậu tri hậu giác mà hỏi: "Là sao?"

"Cậu còn dám hỏi? Từ ngày cậu cố định chiếm lấy Vân Thiên trong nửa tiếng, bao nhiêu bài post đòi trừng phạt cậu trong forum thi đấu cơ giáp chỉ có tăng chứ không giảm, lúc thấy tôi còn tưởng mình bị hoa mắt. Anh bạn, cậu pờ rồ quá nha." GD cảm khái, ai biết cái tên lính mới lơ ngơ này ngày xưa đến đứng còn không vững giờ lại có thể đối chiến với Đại Thần chứ.

"..." La Tiểu Lâu ngẩn ngơ, hóa ra trên mạng cũng có forum, xem ra ở thời đại nào mọi người cũng đều thích buôn dưa lê.

Giục La Tiểu Lâu nhanh lên một chút, GD nóng lòng muốn xem trình độ của Sơ Thủy rốt cuộc tới mức nào mà có thể khiến cho cao thủ top 3 của mạng lưới internet ưu ái.

Hai người cùng mở phòng V cao, GD sợ La Tiểu Lâu bị người khác nhận ra sẽ quây đánh hội đồng.

GD lúc trước là đối thủ đầu tiên của La Tiểu Lâu, hồi đó trong mắt cậu, GD là cao thủ hùng mạnh không gì sánh được. Bởi vậy, lần thứ hai gặp lại GD, cậu vẫn còn giữ lại một chút tâm lí ám ảnh. Khi bắt đầu, đầu tiên La Tiểu Lâu cẩn trọng kéo dài khoảng cách.

Sau đó cả hai người đều đổ mồ hôi mà nhận ra, có lẽ kỹ thuật cận chiến của GD nhỉnh hơn La Tiểu Lâu một chút, nhưng tốc độ của cậu ta lại không thể theo kịp La Tiểu Lâu. La Tiểu Lâu lập tức trở nên kích động, quả nhiên không giống với lời so sánh của cái đồ Nguyên Tích biến thái kia, cậu đã tiến bộ lên rất nhiều. Bay tròn hai vòng, La Tiểu Lâu bắt đầu dùng súng hạt nhân tấn công GD.

Xét thấy cơ hội thắng của La Tiểu Lâu không nhiều lắm, chủ yếu là bởi cậu luôn đối chiến với Nguyên Tích mà vẫn chưa thu được một đồng tiền ảo nào, bởi vậy cậu hãy còn dùng Đa Phổ 01 bình thường nhất.

Đến khi La Tiểu Lâu dùng súng hạt nhân bình thường nhất xóa sạch toàn bộ hệ thống hình ảnh thông tin của GD, thì GD mới đành chào thua, dừng lại.

Giờ cậu ta chẳng nhìn thấy cái gì cả, có đánh tiếp thì La Tiểu Lâu cũng thắng thôi.

Chui ra khỏi cơ giáp, GD vỗ mạnh lên vai La Tiểu Lâu: "Được lắm, cái tên này, thảo nào có thể đối chiến với Vân Thiên, quả thực tiến bộ nhiều lắm. Nói chút, làm sao mà biết được vị Đại Thần kia? Hơn nữa anh ấy đối xử không tệ với cậu, trình độ bây giờ của cậu không tồi, thật ra ngày nào cũng được anh ấy huấn luyện cho đúng không."

La Tiểu Lâu nhớ lại hoàn cảnh mình quen biết Nguyên Tích mà rùng mình, nói: "Quá trình quen biết quả thực có thể nói là một tai nạn, nhưng anh ấy cũng không tệ lắm, đây là chuyện may mắn duy nhất." Thấy ánh mắt mê mẩn của GD, La Tiểu Lâu liền đổi chủ đề: "Lại nói tiếp, đúng là đối chiến với Vân Thiên tiến bộ rất nhanh."

Hai mắt GD tức khắc liền tỏa sáng, bắt đầu nhao nhao: "Có thể huấn luyện ra một tên ngâu ngô như cậu thế này, đấy không phải là hình dung nhanh nhất sao! Ôi chao, giá mà tôi có tư cách khiêu chiến Vân Thiên thì sướng rồi. Đáng tiếc là trình độ này của tôi, có lẽ anh ấy cũng chẳng thèm nhìn."

Đang nói thì GD bỗng nhiên cứng đờ, cậu ta phát hiện mình vừa nhận được một thư khiêu chiến, đến từ: Vân Thiên.

Năm phút đồng hồ sau, cuối cùng La Tiểu Lâu ù ù cạc cạc bị bỏ lại một mình trong phòng thi đấu V cao cũng nhận được cuộc gọi từ Nguyên Tích. Sau khi ấn đồng ý, La Tiểu Lâu xuất hiện bên cạnh Nguyên Tích. Nguyên Tích dương dương tự đắc nhìn La Tiểu Lâu, nói: "Tên kia vừa nãy đã bị anh thay em chỉnh đốn rồi, thực sự chưa đến 2 phút, nếu không phải nó còn lảm nhảm thì anh đã xách em sang từ lâu rồi."

La Tiểu Lâu đổ mồ hôi, "Thực ra em cũng đã chỉnh đốn, cậu ta là người bạn em quen biết trên mạng. Tưởng anh không có ở đây nên em mới tìm người khác để thử nghiệm trình độ của mình."

Đúng lúc này, tin nhắn của La Tiểu Lâu vang lên, vừa mở ra thì GD ở bên kia đã kích động mà nói: "Đại Thần! Tôi tôi tôi vừa mới đối chiến cùng Vân Thiên!!! Tuy trên cơ bản toàn bị K.O, nhưng —— cũng coi như là tôi được Vân Thiên chỉ bảo. Tôi còn đặc biệt thu lại toàn bộ quá trình đối chiến nữa! Tôi phải giữ lại, sau đó quan sát dần dần!"

La Tiểu Lâu lau mồ hôi, đại ca ơi, nếu thời gian đối chiến của anh không vượt quá 2 phút, thế thì rốt cục anh thu cái gì đấy…

Từ khi Nguyên Tích dùng phương pháp huấn luyện của 125, La Tiểu Lâu phát hiện ban đầu thời gian sinh tồn của mình tăng lên, giờ lại có xu thế giảm xuống. Nhưng gần đây Nguyên Tích hình như cũng có chút chiếu cố tới tâm trạng của La Tiểu Lâu, hiện tại không vội vã kết thúc trận đấu nữa, mà còn thực lòng dạy cho La Tiểu Lâu kỹ năng cận chiến.

Sau khi log out, La Tiểu Lâu gõ cửa phòng nhỏ của 125, nó đang ngồi xem TV, bảo nó mở nhỏ tiếng lại, rồi nằm bò ra giường, mai là thứ Bảy, phải đến chỗ của Nghiêm đại sư, cậu phải đi ngủ sớm.

Có lẽ là chưa được nửa tháng nữa Giải thi đấu Cơ giáp sẽ diễn ra, nên Nguyên Tích càng luyện tập căng thẳng hơn. Sự thăng cấp của Nguyên Tích, ngoại trừ La Tiểu Lâu biết thực tình, còn đâu người khác không dám tưởng tượng, hơn nữa, La Tiểu Lâu chỉ có tốc độ và viễn trình tăng nhanh, còn Nguyên Tích là toàn diện. Vân Thiên trên mạng cũng chưa xuất ra 100% thực lực chiến đấu. Ngược lại, khi chơi đùa với La Tiểu Lâu thì lại xuất chiêu.

Nửa tiếng sau Nguyên Tích cũng log out, thấy La Tiểu Lâu đã ngủ bèn tiến đến gần cọ cọ vài cái, sau đó ôm cậu ngủ.

Hôm sau, La Tiểu Lâu đến Khải Ân. Vừa mới ra thang máy thì đúng lúc Thẩm Nguyên cũng đi tới. Thấy La Tiểu Lâu, Thẩm Nguyên liền dừng lại chờ cậu, La Tiểu Lâu bèn nhanh chân chạy đến.

Mấy tháng nay học được không ít linh kiện cấp ba, hiện tại La Tiểu Lâu đã có thể chế tác ra cơ giáp cấp ba. Nhưng muốn làm ra lại linh kiện cơ giáp cấp tám lần trước rất khó, La Tiểu Lâu ở nhà thử vài lần, gắng lắm mới làm ra cấp bậc cao nhất là bảy. Hơn nữa, La Tiểu Lâu cũng không có bao nhiêu nguyên liệu cấp bảy để mà phung phí, với cậu mà nói, nguyên liệu cấp bảy được xem như là giá trên trời.

Chuyện làm ra linh kiện cơ giáp cấp tám cho Thiên Đông La Tiểu Lâu cũng không nói cho Nghiêm đại sư biết, Nghiêm đại sư quá lợi hai, có lẽ vừa thấy linh kiện kia là đã biết tinh thần lực biểu hiện ra ngoài của La Tiểu Lâu hiện tại không thể làm được.

Cho dù La Tiểu Lâu có ý định khống chế, chỉ phát huy một chút ý thức nguyên lực của mình, Nghiêm đại sư và người của Khải Ân cũng cho rằng: sự tiến triển tinh thần lực của La Tiểu Lâu có thể nói là thần tốc. Người có thể làm thành công 100% linh kiện cơ giáp cấp ba trước đây chưa từng có. Hơn nữa không chỉ có như vậy, người của Khải Ân kinh ngạc phát hiện, tỉ suất ứng dụng hiệu quả của cơ giáp do La Tiểu Lâu chế tạo cũng bằng với tỉ suất ứng dụng của linh kiện cơ giáp trước đây cậu từng cải tạo, gần như cái nào cũng đạt từ 90% trở lên.

Nếu như nói linh kiện cấp một cấp hai trước đây tương đối đơn giản, còn trên cấp ba, nó là một trình độ khác. Cơ giáp trên cấp ba, tất cả đều phải dùng đến tinh thần lực, xác suất thành công, tỉ suất ứng dụng hiệu quả và tinh thần lực đều có liên quan đến trình độ nắm trong tay. La Tiểu Lâu có thể trong thời gian ngắn như vậy mà đạt thành công 100%, chỉ có thể sáng tỏ bằng hai việc: thứ nhất là do phương pháp dạy Nghiêm đại sư, thứ hai là tinh thần lực của La Tiểu Lâu trời sinh dồi dào, tốc độ tăng trưởng cũng cực nhanh.

Hiện tại, thời gian cố định La Tiểu Lâu sẽ cùng Thẩm Nguyên đến bộ phận chế tạo cơ giáp của Khải Ân để chế tạo cơ giáp cấp ba. Sau khi thành phẩm được Nghiêm đại sư xem qua là có thể chuyển đến cửa hàng cấp dưới của Khải Ân để bán.

Đối với sự sắp xếp như vậy, La Tiểu Lâu cực kỳ thỏa mãn, vừa được rèn luyện lắp ráp cơ giáp miễn phí, lại vừa có thể thu được một khoản. Bởi vì đây đã được coi là làm việc cho tập đoàn Khải Ân, hơn nữa chất lượng cơ giáp La Tiểu Lâu chế tác thượng thừa, giá cả so với cơ giáp cấp ba phổ thông luôn cao hơn.

Bởi vậy, hiện tại La Tiểu Lâu mỗi ngày lắp ráp một chiếc cơ giáp, Khải Ân sẽ trích phần trăm cho cậu. Sau khi khấu trừ nguyên vật liệu, trong tay La Tiểu Lâu đã có 180 vạn.

Giờ La Tiểu Lâu đã trả hết khoản nợ với Thiên Đông, hơn nữa điều làm cho cậu thỏa mãn hơn là, tiền tiết kiệm của cậu đã có gần 50 triệu rồi.

Có điều, hôm qua quản lí Cao thông báo cho cậu một tin, anh ta đã góp nhặt được 5 lọ thuốc cường hóa tinh thần lực. Hơn ba tháng rồi mà chưa nhận được tin tức của quản lí Cao, La Tiểu Lâu vốn đã bắt đầu nản lòng. Thế nên khi nhận được tin của quản lí Cao, La Tiểu Lâu lập tức đặt hết mọi chuyện sang một bên, sáng ngày mai sẽ tự mình tới lấy. Nghĩ tới đây, khóe miệng La Tiểu Lâu không tự giác mà kéo lên.

"Sao vậy? Có chuyện gì vui mà mặt mày rạng rỡ thế kia?" Thẩm Nguyên cười hỏi.

"Vâng, hôm nay có thể lắp ráp xong ba chiếc cơ giáp là em có thể đi lĩnh tiền." La Tiểu Lâu hưng phấn nói, tính tính toán toán, hôm nay lĩnh tiền thì số tiền cho thuốc cường hóa ngày mai sẽ đủ. Thực ra, dựa theo quan hệ hiện tại của cậu và quản lí Cao, kém mấy triệu chắc là cũng không thành vấn đề.

Thẩm Nguyên nhấp môi, quay đầu nhìn La Tiểu Lâu đang hoàn toàn chìm trong trạng thái thỏa mãn. Quần áo của cậu vẫn rất bình thường, thoải mái là được, dù là sợi cotton thuần chất thì rõ ràng cũng không phải là của hàng hiệu, đắt vừa phải. Nếu trước đây điều kiện của La Tiểu Lâu không tốt, phải tiết kiệm vì học phí và sinh hoạt. Thế nhưng hiện tại, La Tiểu Lâu đã có khả năng kiếm tiền, cậu hoàn toàn có thể trải qua cuộc sống tốt hơn.

Thẩm Nguyên nhíu mày, anh tiếp xúc với La Tiểu Lâu đã được hơn một năm, anh thích tính cách điềm đạm của cậu, bất cứ khi nào khuôn mặt cậu cũng mang theo nụ cười, khiến lòng người khác cũng thoải mái theo. Hơn nữa, thường ngày ở chung với nhau, có thể nhận ra La Tiểu Lâu không phải loại người keo kiệt bủn xỉn. Như vậy, rốt cuộc là vì cái gì mà có thể khiến La Tiểu Lâu đến bây giờ vẫn còn phải tiết kiệm, vẫn còn phải mong mỏi nỗ lực kiếm tiền như thế.

Lẽ nào…

Thẩm Nguyên hít một hơi, hỏi: "Tiểu Lâu, anh muốn hỏi em một việc. Tuy nó liên quan đến chuyện cá nhân, rất không thích hợp, nhưng là bạn bè kiêm đại ca của em, anh vẫn muốn hỏi một chút."

La Tiểu Lâu ngẩn người, vội nói: "Chuyện gì ạ, anh Thẩm?"

"Ừm, có phải —— Có phải Nguyên Tích thường xuyên lấy tiền của em không?" Thẩm Nguyên ngập ngừng một hồi, cuối cùng vẫn hỏi. Tuy La Tiểu Lâu là chế tạo sư cơ giáp, bản thân nghề nghiệp cũng có nhu cầu thường xuyên dùng đến tiền, nhưng vì ở Khải Ân có Nghiêm đại sư bao che khuyết điểm, trên cơ bản La Tiểu Lâu không cần tự mua nguyên liệu luyện tập.

Dù cậu ấm Lăng Tự dẫn Dương Kha kia tới đây, tuy có thể dùng nguyên liệu không hạn chế, nhưng trình độ của cậu ta có thể dùng bao nhiêu, cấp hai cấp ba không nói, dù là linh kiện cơ giáp cấp một cậu ta cũng còn chưa học xong.

Như vậy, La Tiểu Lâu gần như không cần dùng nhiều tiền, rốt cuộc vì sao vẫn phải vất vả như vậy?

Dưới chân La Tiểu Lâu run lên, suýt chút nữa thì khuỵu xuống, Thẩm Nguyên vội đưa tay đỡ cậu.

La Tiểu Lâu đỏ bừng mặt nhìn Thẩm Nguyên, lắp bắp: "Không phải anh ấy chủ động lấy tiền của em đâu." Vừa nghĩ như thế, tất cả đều là tự cậu bỏ tiền vì Nguyên Tích. Rốt cuộc bắt đầu từ lúc nào mà cậu đã muốn tự mình mua những nguyên liệu quý trọng cho Nguyên Tích, dành cho hắn những hộp năng lượng tốt nhất cậu có thể làm được, còn bỏ tiền mua thuốc cường hóa mà giá mỗi lọ hơn 10 triệu — cậu thậm chí còn chưa đặc biệt bỏ nhiều tiền như vậy vì mình —— là đương nhiên đúng không?

"Tự em cho cậu ta? Vậy mà cậu ta vẫn lấy?" Sắc mặt Thẩm Nguyên đen hơn, cái loại này mà gọi là đàn ông?!

"Không ạ, thực ra, em bỏ tiền, Nguyên Tích cũng không biết." La Tiểu Lâu có chút không nỡ thầm nghĩ, dựa vào sở thích dự trữ tất cả mọi thứ giống loài sóc và tính yêu tiền của mình, vậy mà vẫn thiếu ơi là thiếu.

Thẩm Nguyên im lặng nhìn La Tiểu Lâu một hồi, thở phào một cái: "Nguyên Tích có một chế tạo sư như em, cậu ta không biết mình hạnh phúc bao nhiêu đâu."

La Tiểu Lâu đỏ mặt, thẻ của Nguyên Tích vẫn luôn do cậu cầm, có lẽ Nguyên Tích cũng không biết mình kiếm được bao nhiêu tiền. Chiếc thẻ này đã trở thành tấm thẻ chuyên dụng cho La Tiểu Lâu mua thức ăn, sắm sửa những thứ cần thiết cho gia đình. Bởi chi phí trong nhà chủ yếu đều là dùng để mua thức ăn tự nhiên, tuy mỗi tháng cũng có 30,000 đồng Liên bang, nhưng so với khoản tiền La Tiểu Lâu dành dụm, có lẽ nó không còn là một khái niệm nữa rồi.

Bởi vậy, tiền trong tấm thẻ ngày càng tăng. Lần trước khi La Tiểu Lâu mở thẻ ra, đếm mấy con số 0 phía sau mà muốn hoa cả mắt. Hơn 3 tỷ, toàn bộ đều là tiền riêng của Nguyên Tích.

Lấy tư cách là một người nhỏ hơn 4 tháng so với Nguyên Tích mà nói, mỗi lần La Tiểu Lâu kiểm tra số dư là lại cảm thấy bất công cùng cực. Tối nào Nguyên Tích cũng lên mạng chơi đùa một hồi, thế mà cũng được ối tiền!

Tuy rằng như vậy, La Tiểu Lâu cũng không cảm thấy tiền mua thuốc cường hóa nên lấy từ chỗ Nguyên Tích, đó là quà tặng và cũng là điều ngạc nhiên mà cậu muốn dành cho Nguyên Tích. Coi như dù sao thẻ của Nguyên Tích do mình giữ, đó cũng là tiền của mình, La Tiểu Lâu tự an ủi mình như vậy.

Xoa xoa đầu La Tiểu Lâu, nội tâm của Thẩm Nguyên cũng bắt đầu âm thầm tán thành lời nói của tiền bối Chu Lỵ, thật sự muốn cướp La Tiểu Lâu về nhà nuôi dưỡng…

Nhanh chóng đến trước cửa bộ phận chế tạo cơ giáp, cuối cùng Thẩm Nguyên cũng không kìm được mà nói, "Cậu ta là chiến binh cơ giáp của em, cho em dùng tiền là điều hiển nhiên. Dù em muốn có nguyên liệu để luyện tập thì cậu ta cũng vẫn phải mua cho em, hiện tại em đang giúp cậu ta tiết kiệm tiền đấy. Thế nên, đừng tự làm mình vất vả như vậy nữa."

La Tiểu Lâu "Vâng" một tiếng, thật sự thì cậu không thấy mình vất vả, bất luận là chế tạo cơ giáp hay hiện tại đang rèn luyện chiến binh cơ giáp, tất cả đều là niềm yêu thích của cậu.

Sau khi hai người vào cửa, Thẩm Nguyên thấy người phía trước liền nhướn mày, vươn tay kéo La Tiểu Lâu đi sang phía bên cạnh.

Người phía trước đang cười nói với các chế tạo sư cao cấp của bộ phân chế tạo cơ giáp nghe nói cũng là sinh viên của khoa chế tạo cơ giáp học viện St. Miro, lại còn là bạn của Dương Kha, tự xin đến Khải Ân thực tập, miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn. Có điều, cái người tên là Hạ Y này khiến ấn tượng của Thẩm Nguyên không được tốt, tên nhóc này cũng từng niềm nở tiếp cận bắt chuyện với anh.

Hạ Y cảm thấy quan hệ qua lại với những người bên trong này còn quan trọng hơn so với việc học hành, hơn nữa trong ánh mắt vụng về của cậu ta ẩn giấu hiện lên một chút thâm trầm và giảo hoạt, quả thực làm Thẩm Nguyên không thích.

Sau lần thiếu gia Lăng Tự kiểm tra, Dương Kha có lẽ đã bị kích thích, thứ Bảy Chủ Nhật nào cũng đi sớm về muộn. Với thầy dạy của Khải Ân cậu ta cũng khách khí hơn, làm trợ thủ giúp việc hằng ngày, thỉnh thoảng còn xin chỉ bảo một vài vấn đề.

Sau khi Hạ Y ở lại, La Tiểu Lâu không quen biết nên không cần đến chào hỏi, kỳ lạ là, Dương Kha thân là bạn tốt mà cũng chưa từng xuống dưới gặp Hạ Y.

Dẫn La Tiểu Lâu vào phòng làm việc chuyên dụng của bọn họ, sau khi sắp xếp ổn thỏa, hai người bắt đầu vùi đầu vào công việc.

Đến trưa, Thẩm Nguyên nhìn hai chiếc cơ giáp đồ sộ, khẽ nở nụ cười.

Ăn xong bữa trưa, Thẩm Nguyên dẫn La Tiểu Lâu đi lĩnh tiền, rồi sau đó hai người trở về tầng 19. Nghiêm đại sư quan sát thành phẩm, chỉ bảo cho hai người hai câu khác nhau. Sau đó hai người đi thay trang phục của trợ lí, hiện tại, hai người không cần xử lí nguyên liệu nữa, mà bắt đầu chuyển sang phụ trợ cho Nghiêm đại sư chế tác linh kiện.

Còn nhanh hơn so với việc xử lí nguyên liệu, nhưng đứng bên cạnh Nghiêm đại sư, quan sát thủ pháp và trình tự chế tác của ông, hiệu quả thu được không thể so sánh với việc tự xử lí nguyên liệu.

Tan tầm, trên đường về nhà, La Tiểu Lâu thuận tiện đến cửa hàng Tam Mộc. Bây giờ các phục vụ sinh ở đó đại khái đã nhận định cậu là một thằng con trai thích đồ ngọt. Mỗi lần đến là lại cười tủm tỉm nhìn cậu, cũng có không ít người thất vọng nhìn ra phía sau cậu, có lẽ là hy vọng được gặp Nguyên Tích.

Mua xong 5 hộp bánh ngọt, nhờ 125 đặt trong không gian của nó, La Tiểu Lâu liền đi ra ngoài.

Tại Tam Mộc cách đó không xa, La Tiểu Lâu bỗng đụng phải hai thanh niên mặc quần áo cũ nát, vừa nhìn là biết sống dưới tầng lớp thấp nhất của xã hội. Hai người đó sững sờ ngây ngốc nhìn cậu, trong đó có một người còn nhỏ tuổi thốt lên đầy kích động: "La Tiểu Lâu?"

93. Chương 93

´C ĐÂY

"La Tiểu Lâu, là cậu thật, một năm rưỡi rồi, cậu với dì Kim rốt cuộc chuyển đi đâu vậy?" Một người thanh niên tóc nâu nhạt và có mấy nốt tàn nhang trên mặt kinh ngạc nhìn La Tiểu Lâu.

Tuy hai người có thể cùng 17 tuổi giống La Tiểu Lâu, nhưng có lẽ vì không đủ dinh dưỡng mà nhìn vừa đen vừa gầy, cứ như là học sinh cao trung.

Phút chốc bị gọi tên, La Tiểu Lâu đầu tiên là sững sỡ, tim lập tức đập nhanh, hai người này cậu hoàn toàn không nhận ra. Như vậy chỉ có một khả năng, bọn họ vốn là người quen của thân thể này. Nghe xong câu thứ hai, La Tiểu Lâu có thể chắc chắn như vậy.

Nếu thời gian sống chung với nhau tương đối dài thì bọn họ có thể dễ dàng nhận ra, cậu đã không còn là La Tiểu Lâu nguyên bản kia nữa.

La Tiểu Lâu nhanh chóng tự trấn định lại, người đã từng tự tử, hay người đã gặp trở ngại lớn, việc thay đổi tính tình hẳn là sẽ không làm người ta hoài nghi. Vấn đề lớn nhất hiện tại là, tên của cả hai người này cậu hoàn toàn mù tịt.

La Tiểu Lâu khẽ véo đùi mình, lộ ra một nụ cười niềm nở mang theo chút bối rối, do dự: "Các cậu…"

Nam sinh chất phác cao ráo mở miệng nói đầu tiên khẽ kéo cậu trai tàn nhang kia, nói: "A Kiệt, đừng nói nữa. Tiểu Lâu, cậu đừng suy nghĩ quá nhiều, chúng tớ chỉ quan tâm cậu thôi. Đã lâu như vậy rồi mà không gặp nhau, chúng ta đi ăn một bữa cơm với nhau đi."

Cậu trai gọi là A Kiệt thoáng đỏ mặt, cảm thấy trong lúc vô ý mình đã chạm đến nỗi đau của La Tiểu Lâu, vội lảng sang chuyện khác, "Đúng vậy đúng vậy, từ lúc hai người chuyển đi, căn phòng đó thím tớ bèn cho người khác thuê, bây giờ thỉnh thoảng tớ vẫn còn nhớ cậu. Đi nào, chúng ta tìm một chỗ tốt ăn một bữa đi, để Á Hằng đãi khách."

Nam sinh cao ráo lườm A Kiệt, nhưng lúc quay lại nhìn La Tiểu Lâu thì lại hiện ra một nụ cười chân thành, "Đi thôi."

La Tiểu Lâu nở nụ cười thật lòng, đi theo hai người về phía trước.

Có lẽ là vì tiết kiệm tiền nên Á Hằng dẫn hai người đi bằng xe huyền phù miễn phí rất lâu, đến hạ tầng thấp nhất mới dừng lại.

Từ khi tới tương lai, La Tiểu Lâu chưa bao giờ đến một nơi như thế này.

Tuy hai bên cũng là nhà gác cao chót vót chọc trời, không sơn, không hư hỏng, nhưng cảm giác cũ kỹ tự nhiên mà thành này, vừa nhìn là biết đây là khu hạ thành.

Ba người vào một tiệm nhỏ, gọi mì sợi bình thường nhất, bên trong trộn lẫn thêm chút rau tự nhiên. Nhìn hai người ăn như hổ đói trước mặt, có thể nhìn ra bát mì như thế này có khi còn đắt hơn đống cơm hộp nhân tạo kia.

"Ăn đi, cậu đừng lúc nào cũng ngắm nghía nửa ngày mới ăn chứ."

La Tiểu Lâu bị những lời này làm cho thoáng kinh động, cuộc sống của bà Kim và La Tiểu Lâu trước đây, rốt cuộc nghèo khổ tới mức nào?

"Đúng rồi, cậu —— cậu với người kia vẫn được chứ?" A Kiệt hỏi, Á Hằng tuy sợ đả kích La Tiểu Lâu, nhưng lần này lại không cắt ngang câu hỏi của A Kiệt, ngóng trông nhìn sang, cũng muốn biết tình hình La Tiểu Lâu hiện tại.

Người kia, có lẽ là chỉ Lăng Tự. Không hỏi còn khỏe không mà hỏi vẫn được chứ, xem ra Lăng Tự trước đây đối xử không được tốt lắm với La Tiểu Lâu.

Tuy chuyện không liên quan gì đến mình, nhưng La Tiểu Lâu cảm thấy lồng ngực như được thở phào nhẹ nhõm, nếu như vậy, quan hệ giữa cậu và Lăng Tự đã kém đi một bậc.

Biểu hiện ra ngoài, La Tiểu Lâu gục đầu xuống, tỏ ra hơi thương cảm vì bị vứt bỏ, khẽ nói: "Ử, chẳng có gì là được với không được, tụi tớ —— tụi tớ đã rất lâu rồi không liên lạc." Đây cũng là lời nói thật sự.

Hai người đối diện liền giật mình nhìn La Tiểu Lâu, trên mặt còn biểu lộ 'quả đúng như vậy'. Á Hằng thông cảm: "Cậu cũng đừng quá khó chịu, lúc đấy cậu thích hắn, chúng tớ đều khuyên nhủ cậu, hắn là đại thiếu

gia, mãi mãi không có khả năng với những người bình thường dưới tầng lớp thấp nhất này như chúng ta đâu."

Tuy đang diễn kịch với hai người, nhưng khi những lời cuối cùng đó đi vào lồng ngực La Tiểu Lâu, cậu lại nghĩ đến Nguyên Tích. Nguyên Tích đến sau cùng sẽ không như lời bọn họ, thân phận của hai người khác xa nhau, mãi mãi không có khả năng chứ.

La Tiểu Lâu ngẩng đầu, chân mày và khóe mắt đều mang theo vẻ man mác, giống như đang thì thầm tự nói: "Biết làm sao được, ai bảo tớ thích người ta." Khi mới bắt đầu, lúc nằm mơ cũng đều muốn thoát khỏi quan hệ ràng buộc này, vậy mà hiện tại, cho dù chỉ nghĩ đến việc phải rời khỏi cái con người kiêu ngạo tự đại kia thôi là cậu lại cảm thấy có chút khó mà chấp nhận nổi.

Á Hằng và A Kiệt đối diện hiển nhiên cũng nhìn ra nỗi đau chân thực của La Tiểu Lâu, rồi lại nhìn quần áo của cậu, đã gọn gàng hơn rất nhiều so với hồi cậu đi theo Lăng Tự.

A Kiệt bèn khuyên nhủ: "Chia tay cũng là chuyện tốt, cũng may hiện tại cậu không còn giống với hồi cố sống cố chết bám riệt lấy công tử Lăng Tự kia nữa, qua vài năm phai nhạt, cậu có thể tự mình vượt qua thời kì đó. Lúc ấy tuy cậu giúp hắn, nhưng loại chuyện nhỏ nhặt này, trong mắt đám người thượng đẳng đó thì căn bản chẳng là cái cóc khô gì."

Á Hằng cũng tiếp lời: "Đúng rồi, hiện tại cậu với dì Kim đang ở đâu, nếu không có chỗ ở thì hai người có thể trở về, phòng ở đây rẻ hơn."

La Tiểu Lâu lắc đầu, từ chối lời mời của hai người bạn cũ thuần phác, chỉ nói hiện tại mình đã mua được một căn hộ rẻ, sau đó ba người vừa ăn vừa hỏi vòng vo chuyện trước đây của La Tiểu Lâu.

Nhưng chuyện có thể hỏi ra lại không được nhiều lắm, chỉ biết là có lẽ La Tiểu Lâu trước đây đã vô tình giúp Lăng Tự, sau đó hai người có một dạo ở chung như bạn bè, Lăng Tự còn tặng bao nhiêu thứ cho La Tiểu Lâu. Lăng Tự tài giỏi đẹp trai và giàu có như thế, vì vậy La Tiểu Lâu trước đây không tự chủ được mà thích y.

Lúc đầu tuy Lăng Tự không thích cậu, nhưng vẫn sẵn sàng lừa dối cậu, sau lại không biết vì sao, Lăng Tự không muốn để ý đến La Tiểu Lâu nữa, ngay cả những người chung quanh cũng nhận ra.

Cuối cùng, Lăng Tự dứt khoát thay đổi người bên cạnh bằng người khác.

Ôi trời, chỉ là câu chuyện màu mè giữa cô bé Lọ Lem và Hoàng tử. Từ ý kiến của hai người, La Tiểu Lâu là đơn phương bám lấy, mà còn không được mãn nguyện. Chỉ cần sau này tự chú ý, chắc là sẽ không để lại hậu quả gì.

Hỏi han xong chuyện về Lăng Tự, bữa cơm của ba người cũng nhanh chóng kết thúc tiếp sau đó, hai cậu bạn này còn phải về nhà giúp việc gấp. Ba người đang chia tay thì mẹ của A Kiệt đi ngang qua, thấy ba người đứng cạnh nhau thì lập tức lườm A Kiệt, sau đó kéo cậu ta bỏ đi.

La Tiểu Lâu từ xa vẫn có thể nghe thấy tiếng người mẹ kia căn dặn con trai mình đừng qua lại với cậu nữa, tránh việc phải cho vay tiền vay đồ giống trước đây…

La Tiểu Lâu cười, quay người định đi về thì 125 bỗng nhiên cảm thán bên tai cậu: "Thật là khiến người ta hoài niệm, vậy mà lại đến đây, nhìn đi, đó chính là nơi cậu sinh ra đấy."

"Sinh, sinh ra?" La Tiểu Lâu kinh ngạc đến ngây người, "Ở đâu?"

Viên đá trong ngực cậu nổi nóng, sau đó giãy nảy một cái, nói: "Bên trái phía trước, tòa biệt thự kia kìa."

La Tiểu Lâu nhìn theo hướng chỉ của 125, giữa bốn phía những công trình kiến trúc đồ sộ, tòa biệt thự ba tầng đó chiếm diện tích không lớn, cũng không giống nhà mới, không thu hút nhưng lại mang theo chút quý phái tao nhã.

La Tiểu Lâu kinh ngạc nhìn, không biết tại sao mà lòng cậu bỗng nhiên phát sinh ham muốn đi vào trong. Cậu vừa mới đi được hai bước thì 125 chợt ghé vào tai cậu nói: "Khoan đã."

Không đợi La Tiểu Lâu phản ứng, một đôi tay thình lình vươn ra từ phía sau lưng cậu, che miệng cậu lại, túm vào ngõ nhỏ bên cạnh.

Có người bắt cóc? La Tiểu Lâu quýnh lên, cánh tay cố sức đẩy ra phía sau.

Nhưng người phía sau cũng rất dễ dàng chế trụ cậu, giữ cánh tay La Tiểu Lâu dễ như bỡn, vặn một phát, La Tiểu Lâu đau đớn hít một hơi, cuối cùng đành trật tự.

Kẻ phía sau rõ ràng cao hơn cậu, khi La Tiểu Lâu bị hắn túm lấy thì cậu liền dựa sát vào ngực hắn, nhưng cho đến lúc La Tiểu Lâu không giãy dụa nữa thì hắn cũng không làm gì thêm.

125 hỗn láo kia tại sao lại không lên tiếng? Không phải lúc này nó phải ra mặt để thể hiện sự tận tâm bảo vệ chủ nhân sao? Chí ít cũng phải nói cho cậu biết có kẻ phía sau chứ.

"Đừng nhúc nhích." Một giọng nói lạng lùng vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu đột nhiên quay lại nhìn, người phía sau chính là La Thiểu Thiên. Con ngươi của La Thiểu Thiên lóe lên, buông bàn tay che miệng La Tiểu Lâu ra, chỉ dùng một tay giữ cánh tay của cậu, không nhìn cậu mà ló đầu nhìn ra phía ngoài.

"Cậu ——" Tuy không hiểu suy nghĩ của La Thiểu Thiên nhưng sự hoảng sợ căng thẳng của La Tiểu Lâu đã giảm đi rất nhiều. So với bất kì người nào của La gia, La Thiểu Thiên là người không đếm xỉa đến cậu nhất, nhưng cũng là người không có ác ý nhất.

La Thiểu Thiên lạnh lùng cúi đầu nhìn La Tiểu Lâu một cái, rồi nói ngắn gọn: "Cha tôi ở bên trong." Nói xong La Thiểu Thiên bèn thả La Tiểu Lâu ra nhưng không đẩy cậu đi, chỉ thay đổi biểu cảm, nói thêm: "Trừ phi đặc biệt muốn gặp ông ấy, vậy thì hãy vào đi."

La thiếu tướng La Thành Vận? Không, không thể nào, cậu hoàn toàn không muốn gặp người đàn ông rõ ràng có quan hệ huyết thống với cậu nhưng tuyệt nhiên không thèm quan tâm tới cậu kia đâu. Thực tế, cậu mong muốn mình không có một chút quan hệ nào với La gia. La Tiểu Lâu lắc đầu, có điều, tại sao thiếu tướng La lại ở đây, chẳng lẽ ông ta thực sự yêu tha thiết mẹ của La Tiểu Lâu? La Tiểu Lâu cảm thấy mình sắp nổi da gà, nếu có tình cảm chân thành như vậy sao có lắm vợ thế?

Đúng lúc này, cổng tòa biệt thự mở ra, hai thanh niên mặc quân phục đi ra đứng cạnh cổng, hơn mười giây sau, một người từ bên trong cũng đi ra. Quân phục phẳng phiu, huy chương chói mắt, anh tuấn cao lớn, vẻ mặt lạnh giá, nhìn chỉ hơn 30 tuổi, nhưng khí thế khắp người vô cùng mạnh mẽ, thậm chí đến La Thiểu Thiên đằng sau cũng không thể bì được.

La Tiểu Lâu đột nhiên ý thức được người kia là ai, lòng cậu chợt căng thẳng, sau đó hết sức chột dạ mà lùi lại về phía sau.

La Thiểu Thiên hạ mắt thấy La Tiểu Lâu dựa sát vào người mình, bèn kéo cậu lùi về sau một bước.

Thiếu tướng La đang đi về phía xe huyền phù xa xa bất chợt quay đầu lại, nhìn lướt qua ngõ nhỏ hai người vừa ẩn náu. Khi sĩ quan phụ tá bắt đầu chú ý hỏi han thì ông ta chỉ khoát tay, vào trong xe. Không lâu sau, chiếc xe con đã đi mất hoàn toàn.

La Tiểu Lâu đứng đực một hồi, thiếu tướng La cậu nhìn thấy và người trung niên trong tưởng tưởng của cậu chẳng hề giống nhau một chút nào, không ngờ lại trông trẻ đến vậy. Cậu với ông ta thực ra không có bao nhiêu quan hệ, trong phút chốc đó, La Tiểu Lâu đột nhiên nhớ tới cha mẹ và em trai của cậu, trong lòng thoáng khó chịu.

La Thiểu Thiên nhìn La Tiểu Lâu, cho đến khi La Tiểu Lâu lấy lại tinh thần ngoảnh đầu lại thì cậu ta mới đẩy cậu ra, nói: "Không có chuyện gì thì tôi đi trước, nơi như thế này, tốt nhất là anh nên ít tới thì hơn."

Lạnh lùng buông lại một câu, La Thiểu Thiên đi vào ngõ hẻm bên cạnh, La Tiểu Lâu phát hiện bên đó là nơi La Thiểu Thiên đỗ xe.

"Tôi vừa định nhắc nhở cậu là trong căn nhà đó có người, thật không ngờ La Thiểu Thiên cũng có mặt ở đây." 125 kinh ngạc nói, nó đương nhiên biết bên cạnh La Tiểu Lâu có người, nhưng bên ngoài có người là chuyện rất bình thường, chỉ cần không nhằm vào La Tiểu Lâu thì nó cũng không cần phải nhắc nhở.

"Ừ, trái lại cậu ta có khả năng đi theo —— người kia tới đây." La Tiểu Lâu nói, xem ra La gia còn lộn xộn hơn so với tưởng tượng của cậu.

"Tao vào xem nhé." La Tiểu Lâu nhìn tòa biệt thự đó, phát hiện xung quanh không còn ai nữa bèn đi vào.

125 giúp La Tiểu Lâu mở cửa, La Tiểu Lâu lập tức lách người vào bên trong. Bên trong biệt thự rộng rãi sáng sủa, đồ đạc không nhiều nhưng rất đẹp đẽ. Hơn nữa nhiều năm không có ai ở như vậy rồi mà một hạt bụi cũng không có, xem ra La Thành Vận thường phái người tới đây dọn dẹp.

Nhìn thoáng qua đèn treo đồ sộ trên nóc trần, tranh phong cảnh trên vách tường, La Tiểu Lâu hỏi: "125, ừm, phòng của mẹ tao ở đâu?"

"Ah, cậu muốn xem phòng cậu ở hả, đi theo tôi." Nói rồi 125 nhảy xuống, dẫn La Tiểu Lâu lên cầu thang.

La Tiểu Lâu đi theo 125 vào căn phòng bên trái thứ nhất, đối diện với bệ cửa sổ là một chiếc giường lớn, vách tường cũng treo một bức tranh phong cảnh, có thể thấy nữ chủ nhân không thích để lại ảnh chụp.

La Tiểu Lâu vừa quay đầu lại thì phát hiện 125 đang nhảy vào một một chiếc nôi kiểu giường nhỏ, nói: "Năm ấy, khi cậu mới ra đời, thì ở chỗ này."

La Tiểu Lâu sững sờ, rồi lập tức bật cười, sau đó gọi 125, "Mày nghĩ rằng tao tới đây để làm gì, mau tìm giúp tao xem mẹ có để lại gì cho tao không."

Đây mới là mục đích La Tiểu Lâu vào đây, cậu có gen dị thú, mà mẹ cậu cũng có gen dị thú, nói không chừng sẽ biết thêm được điều gì đó, nếu có thể giúp cậu phòng ngừa kiếp nạn về sau thì tốt hơn.

125 quét hình, La Tiểu Lâu tìm kiếm quanh phòng. Sau đó La Tiểu Lâu phát hiện, rất nhiều chỗ có dấu vết đã bị chạm qua. Tay cậu run lên, lẽ nào vị thiếu tướng La kia đã tìm vật gì đó.

La Tiểu Lâu dựa vào bệ cửa sổ, ngẫm nghĩ, nếu một người mẹ để lại cho con trai thứ gì đó thì sẽ để ở đâu? Đôi mắt của La Tiểu Lâu chậm rãi rơi xuống chiếc giường trẻ con.

125 lúc này cũng vểnh đuôi lên, đập đập chiếc nôi, "Bên trong có một con chip."

La Tiểu Lâu cố gắng tháo chiếc giường ra, quả nhiên phát hiện có thứ gì đó có hai lớp, thực chất, đó là một bức ảnh. La Tiểu Lâu sững người nhìn, bức ảnh là một đứa bé rất nhỏ đang nằm ngủ trong nôi, mà con Bá Vương Long màu xanh lục cũng đang cuộn tròn đuôi nằm ngủ bên cạnh. Một bàn tay trắng nõn đẹp đẽ vuốt ve khuôn mặt đứa bé, đó là bàn tay của một người mẹ.

125 đắc ý nói: "Thấy không, chủ nhân trước rất thông minh, dùng ý thức nguyên lực niêm phong con chip trong bức ảnh, không ai sẽ chú ý tới." 125 dùng móng vuốt sờ bức ảnh một hồi, rồi a lên một tiếng: "Chỉ là tinh thần lực hiện tại của cậu chưa mở được, khi nào đạt tới mức cao cấp mới có thể mở ra được thôi."

La Tiểu Lâu suy nghĩ một chút, để 125 thu bức ảnh vào không gian của nó. Nếu chỉ sau này mới có thể mở ra được, vậy chắc chắn là có nguyên nhân.

Sau đó cũng không tìm được thứ gì khác nữa, La Tiểu Lâu bèn vội vã rời khỏi tòa biệt thự.

Tối, ăn cơm xong, La Tiểu Lâu không nghỉ ngơi, cũng không lên lầu rèn luyện thể lực, cậu quay người vào thư phòng.

Nguyên Tích liếc nhìn, cũng lõn tõn đi theo.

La Tiểu Lâu ngồi bên bàn đọc sách lý luận. Từ lúc Nguyên Tích nói không muốn để Athes bổ túc cho cậu lần trước, mà sau đó La Tiểu Lâu cũng phát hiện Athes đang bề bộn nhiều việc — dù sao Athes cũng phải chuẩn bị cho Giải thi đấu Cơ giáp mà, cậu bắt đầu nhìn lại mình, không hiểu gì thì hỏi Nguyên Tích. Chỉ là, thỉnh giáo vị này phải lao lực hơn so với Athes.

La Tiểu Lâu lấy bút đánh dấu những trọng điểm trên vở điện tử, chốc chốc lại viết chú giải. Nửa tiếng sau, cậu đã đọc xong một chương. La Tiểu Lâu bóp nhẹ cái trán, thò tay đập một phát lên Nguyên Tích suốt từ đầu đến giờ vẫn đang tựa đầu lên vai ôm lấy cậu ở đằng sau.

Nguyên Tích cũng lấy lại tinh thần khỏi chiếc máy vi tính bên cạnh, hai mắt lấp lánh, hỏi: "Đọc xong rồi?"

La Tiểu Lâu tận lực không nhìn thứ gì đó mà Nguyên Tích đang xem, chỉ nói ra những chỗ mình cần giải thích. Nguyên Tích cấp tốc nhìn một lần, rồi viết trình tự và kết quả ra. Sau đó đưa cho La Tiểu Lâu, giải thích suy nghĩ của mình ở phía sau tai La Tiểu Lâu, trong giọng nói còn ẩn chứa một chút nhẫn nhịn.

La Tiểu Lâu đầu đầy mồ hôi chăm chú xem hết vấn đề cuối cùng, thả lỏng giọng nói, kéo cái tay Nguyên Tích đang thò vào trong quần áo ra, ngoảnh lại: "Xong rồi, em muốn lên phòng huấn luyện trên lầu, anh cũng mau đi đi." Nói xong chạy như bay ra ngoài, ngay cả câu cảm ơn cũng không có.

Nguyên Tích nhìn máy vi tính đang im lặng phát GV, lại nhìn xuống thằng em nhỏ đang dựng cờ khởi nghĩa của mình, lần đầu tiên cảm thấy khổ não. Thông thường mỗi lần giảng giải xong cho La Tiểu Lâu là La Tiểu Lâu cũng bị hắn khiêu khích trở nên nhiệt tình, sau đó hai người sẽ như vậy như vậy, bởi không làm chuyện đó ở trên giường nên La Tiểu Lâu sẽ ngấm ngầm chịu đựng vẻ ngượng ngùng, hay chảy nước mắt, đủ loại cảnh đẹp. Thế mà bây giờ La Tiểu Lâu lại dường như càng ngày càng thông hiểu ít đi hơn…

Còn nửa tháng nữa bọn họ sẽ tham giải Giải thi đấu Cơ giáp, hiện tại La Tiểu Lâu lại không cảm thấy lo lắng lắm về chuyện học tập của mình, Nguyên Tích giúp cậu bù đắp kiến thức lý luận. Còn kiến thức chuyên ngành lại càng chẳng cần phải nói hơn, giờ đã không có ai có thể vượt qua cậu được rồi.

Hiện tại, chuyện khiến La Tiểu Lâu sốt ruột nhất là một chuyện khác, đã có 8 lọ thuốc cường hóa, cậu cũng đã nhờ quản lí Cao tiếp tục để ý.

Nhưng cậu có thể cường hóa thành công hay không? La Tiểu Lâu quyết định sẽ đến Khải Ân thực nghiệm một lần. La Tiểu Lâu đã đề cập qua với Thẩm Nguyên cậu muốn tự lắp một chiếc cơ giáp cấp ba. Cậu cũng không dám tùy tiện lấy cơ giáp cấp ba cậu lắp ráp ở Khải Ân làm thực nghiệm, làm hỏng một chiếc là mất 10 triệu đồng Liên bang đó.

Thẩm Nguyên đã thông qua quan hệ của mình, mang cả bộ linh kiện cơ giáp cấp ba bị bỏ đi đến, dựa vào bản lĩnh của hai người, bắt tay vào làm là có thể sửa tốt linh kiện.

Tuần trước, La Tiểu Lâu lắp ráp xong cơ giáp cấp ba, cường hóa còn kém.

Thứ Bảy, đến Khải Ân, La Tiểu Lâu đang xuống bộ phận chế tạo cơ giáp thì một thanh niên quen mắt bước tới chặn cậu lại, chính là Hạ Y lúc đầu luôn đi theo Dương Kha.

Hạ Y nở nụ cười nhìn La Tiểu Lâu, nói: "Cậu biết chưa?"

La Tiểu Lâu lòng nói 'Tôi phải biết cái gì', nhưng trên mặt chẳng biểu lộ một chút tò mò nào.

Hạ Y thay đổi vẻ mặt, dằn lòng mà nói: "Tôi nghe nói Khải Ân chọn ra hai người mới xuất sắc nhất, đại diện cho tập đoàn Khải Ân tham gia cuộc tụ hội hàng năm của gia tộc PDG, đây cũng là cơ hội tuyệt hảo để tiếp xúc với tầng lớp thượng lưu. Ban đầu nghe nói người được chọn là cậu và Thẩm Nguyên, sau lại đổi thành Thẩm Nguyên và Dương Kha."

94. Chương 94

˜N BỊ…

La Tiểu Lâu chớp mắt, ừ một tiếng. Trích một chút suy nghĩ trong đầu về thuốc cường hóa sang cho Hạ Y, người mới xuất sắc nhất? Kỳ thực cậu cũng chẳng được coi là người của Khải Ân, chỉ là một người làm thêm, chạy đến gia tộc PDG để xem náo nhiệt làm gì chứ. Dương Kha là thân tín của Lăng Tự, thực ra cậu ta đi là đúng nhất.

Hạ Y kinh ngạc, không cam tâm trừng mắt nhìn La Tiểu Lâu đang tỏ ra bình tĩnh, phản ứng như thế này thôi ư? Cũng quá nhẫn nhịn đấy nhỉ.

La Tiểu Lâu nhìn Hạ Y, nói: "Nếu không có việc gì thì tôi đi trước, đang có việc bận."

Hạ Y ngây ngẩn nhìn La Tiểu Lâu đi xa, lúc thì muốn túm La Tiểu Lâu lại hỏi cậu tại sao lại không đi tìm cấp trên nói chuyện, lúc thì lại muốn mắng chửi cậu hèn nhát.

La Tiểu Lâu vừa cài khuy áo vừa vào phòng làm việc, thấy chiếc cơ giáp cấp ba trong góc nhà kia thì lập tức quẳng chuyện vừa rồi đi. Thực nghiệm hôm nay, với cậu mà nói là cực kỳ quan trọng. Cậu đã dùng linh kiện vụn vặt để luyện cường hóa, chỉnh sửa cả một chiếc cơ giáp là lần đầu tiên.

La Tiểu Lâu đang chuẩn bị làm thì cửa mở, Thẩm Nguyên bước vào.

Thẩm Nguyên cẩn thận quan sát sắc mặt của La Tiểu Lâu, phát hiện cậu từ đầu tới cuối luôn đưa lưng về phía mình hoặc khom lưng xử lý thuốc thử, chóp mũi còn khẽ đổ mồ hôi, cuối cùng không nhịn được mà nói, "Vừa nãy Hạ Y nói chuyện anh cũng nghe được. Nhưng mà, anh nghĩ cần phải nói cho em biết, trong chuyện này kỳ thực có ẩn tình khác."

La Tiểu Lâu cẩn trọng đặt thuốc cường hóa trong tay xuống, cậu rất tiếc rẻ khi phải dùng một lọ, dù làm thí nghiệm thì cũng không phải là thực nghiệm 10 triệu, cái tính tham tiền của cậu khi tới tương lai mới hình thành, quả nhiên ở chỗ nào cũng có thể bộc lộ ra.

"Anh Thẩm?" La Tiểu Lâu khó hiểu, có ẩn tình khác là sao? Là chuyện Lăng Tự thực sự để Dương Kha thay thế cậu, kỳ thực cũng chẳng có gì to tát.

Sắc mặt Thẩm Nguyên có chút không tự nhiên, anh ho khan một tiếng: "Thực ra là như thế này, ý của sư phụ anh là để hai người chúng ta đi. Khi báo cáo cho đại sư thì đại sư bảo hỏi qua ý Nguyên Tích một chút."

Nguyên Tích? Sao chuyện này lại dính dáng đến anh ấy, La Tiểu Lâu không khỏi vểnh tai lên nghe.

Thẩm Nguyên nhìn La Tiểu Lâu không có vẻ ấm ức hay mất hứng gì mới tiếp tục chậm chạp nói: "Đây không phải là việc nhỏ, đối với mục tiêu phát triển sau này của em nó có ảnh hưởng rất lớn, vì Nguyên Tích là chiến binh cơ giáp của em, cho nên hỏi ý kiến của cậu ta cũng không phải là không phù hợp. Đích thân anh hỏi, Nguyên Tích nói không muốn."

La Tiểu Lâu đột nhiên hào hứng, hỏi: "Nguyên Tích nói gì?"

"Cậu ta nói thời gian quá dài, bảo tụi anh đổi người. Cuộc tụ họp hàng năm của gia tộc PDG ít nhất cũng phải mất một tuần." Thẩm Nguyên nói.

La Tiểu Lâu không nhịn được phá ra cười, thấy Thẩm Nguyên nhìn mình mới cố nén xuống, nói: "Vâng, thế ạ, em cũng hiểu được, thời gian có dài thật." Một tuần, sợ rằng hiện tại cậu đi một ngày, Nguyên Tích cũng chẳng biết phải làm thế nào để qua được một ngày nữa ấy chứ. Nghĩ đến cái con người kiêu ngạo mạnh mẽ kia không thể rời khỏi mình, đôi mắt của La Tiểu Lâu liền cong lên. Thật ra cậu rất bất ngờ, hóa ra ẩn tình này lại là Nguyên Tích.

Thẩm Nguyên nhìn La Tiểu Lâu hoàn toàn không có vẻ để bụng mới hiểu ra, kỳ thực bọn họ suy nghĩ quá nhiều rồi. La Tiểu Lâu từ xưa đến này chẳng bao giờ quan tâm mình có phải là người mới xuất sắc nhất hay không. Nhìn La Tiểu Lâu lại cười tủm tỉm một mình, anh bỗng nhiên nhớ đến một câu nói của sư phụ, trước thực lực tuyệt đối, bất cứ hư danh nào cũng chỉ là thứ vô nghĩa.

Xem ra anh lo lắng vô ích rồi, Thẩm Nguyên không nén nổi lại nhớ đến tình cảnh sau khi Nguyên Tích dứt khoát cự tuyệt, anh không nhịn được mà nói một câu vì La Tiểu Lâu: "Cậu phải biết rằng, em ấy là chế tạo sư cơ giáp của cậu, nhưng cũng là một cá thể tồn tại độc lập, em ấy cần phải có tự do và sở thích của riêng mình."

Khi đó đôi mắt đen kịt của Nguyên Tích lạnh lùng nhìn lại anh, qua một hồi lâu mới kiềm chế nói: "Bởi vậy tôi mới cho cậu ấy đến Khải Ân." Trên thực tế, Nguyên Tích vốn không muốn nghĩ đến chuyện đó, chủ yếu là do điều kiện La Tiểu Lâu đã đề xuất nên hắn mới đồng ý, chuyện này thực sự làm tổn hại đến bộ mặt đàn ông của hắn…

"Cậu ấy muốn cái gì tôi đều cho cậu ấy, nhưng của người khác cho, chưa chắc La Tiểu Lâu đã muốn." La Tiểu Lâu không cần phải tiếp xúc với tầng lớp thượng lưu của gia tộc PDG, hắn sẽ trải sẵn con đường mai sau cho cậu. Hắn có thể bảo vệ tốt người của hắn, hắn biết điều La Tiểu Lâu muốn nhất, hắn cũng có thể cho cậu điều tốt nhất.

Đây là câu nói cuối cùng của Nguyên Tích sau khi ngắt máy thông tin, Thẩm Nguyên nhìn La Tiểu Lâu chẳng mảy may bị ảnh hưởng tí nào, cảm thấy giữa Nguyên Tích và La Tiểu Lâu, có lẽ chẳng ai thấy như

vậy là —— không công bằng, hoặc có lẽ, tình cảm của bọn họ cũng không tệ lắm.

Nguyên Tích không đồng ý, thực chất lại tạo ra một chỗ trống, anh có thể trưng cầu ý kiến riêng của La Tiểu Lâu. Nhưng Nghiêm đại sư lại nói, La Tiểu Lâu là học trò của ông, kiểu tụ tập này có đi hay không cũng chẳng có gì quan trọng, Địch Gia mới chính thức sửa lại chủ định.

"Anh Thẩm, chỉ cần trên danh sách có anh là em đã thấy không hề gì rồi." La Tiểu Lâu nhìn ra được ý định an ủi của Thẩm Nguyên, vội vàng giải thích. Kỳ thực trong lòng cậu lại thở phào nhẹ nhõm, hiện tại cậu thực sự rất bận, căn bản không thể bỏ ra thời gian một tuần được.

Cùng lúc đó, Lăng Tự nhìn danh sách trong tay, sắc mặt trầm xuống. Y nhìn danh sách sơ tuyển, là Thẩm Nguyên và La Tiểu Lâu, cũng không nói gì. Chỉ cần có năng lực thực sự thì y cũng không phản đối, y chẳng phải là loại người không phân biệt được công tư.

Hiện tại này là sao, đổi sang Dương Kha, là cho rằng vì mặt mũi tôi tớ của y? Dù y thật sự muốn để Dương Kha đến gia tộc PDG tiếp xúc với tầng lớp thượng lưu, y cũng có thể thêm một người vào danh sách của Khải Ân.

La Tiểu Lâu dùng một phần ba lọ thuốc cường hóa tinh thần lực, sau đó phối hợp với một chút thuốc thử tăng hiệu quả, dù pha loãng như vậy công hiệu cũng sẽ không bị mất đi bao nhiêu.

Sau khi sắp xếp thuốc thử, La Tiểu Lâu nhìn thoáng qua Thẩm Nguyên đang chăm chú lắp ráp cơ giáp đối diện, rồi mang chiếc cơ giáp cấp ba vào trong. Thường La Tiểu Lâu rất ít khi dùng phòng làm việc bên trong, nhưng lần này sẽ dùng ý thức nguyên lực nên cậu không dám mạo hiểm trước mặt Thẩm Nguyên, gần đây tinh thần lực của Thẩm Nguyên rõ ràng đã tăng cao hơn.

Sau khi đóng cửa lại, La Tiểu Lâu hít một hơi thật sâu, sắp xếp trình tự trong lòng lại một lần, nhắm mắt, rồi cậu san ý thức nguyên lực ra.

Cho đến khi bao vây lấy toàn bộ chiếc cơ giáp, La Tiểu Lâu mới dừng lại vài giây, khống chế chiếc lọ, đổ thuốc cường hóa lên cơ giáp, nhưng thuốc cường hóa không thấm xuống.

Thông thường khi cường hóa cơ giáp, chế tạo sư sẽ trực tiếp đổ thuốc cường hóa lên cơ giáp, sau đó trong khoảng thời gian dài sẽ dùng tinh thần lực chải đều nhiều lần, để thuốc cường hóa phát huy tác dụng tốt nhất.

Cách làm của La Tiểu Lâu lại không giống vậy, cậu đổ toàn bộ thuốc cường hóa xuống, nhưng lớp ngoài cơ giáp bao bọc lấy ý thức nguyên lực, vì vậy thuốc cường hóa không phát sinh bất cứ phản ứng nào với cơ giáp.

Sau đó, La Tiểu Lâu chia một phần ý thức nguyên lực dẫn dắt thuốc cường hóa di chuyển, hòng làm cho thuốc cường hóa bao trùm lên toàn thân cơ giáp.

Một giờ sau, La Tiểu Lâu rốt cục cũng dải đều thuốc cường hóa lên cơ giáp, trên trán cậu toàn mồ hôi. Vì là dịch thể, nên cho dù ý thức nguyên lực của La Tiểu Lâu có mạnh thế nào cũng không dễ dàng khống chế, chứ đừng nói hiện tại cậu phải chuyên tâm dùng cho hai việc, lơi là một chút là đi tong ngay.

Hiện tại tinh thần lực của cậu đã tiêu hao xấp xỉ một nửa. La Tiểu Lâu không lau đi những giọt mồ hôi tuôn chảy liên tục trên trán, dùng phần ý thức nguyên lực thuần chất cuối cùng bắt đầu chải thuốc cường hóa, dung hợp với lớp ngoài cơ giáp, khiến mỗi một chỗ cường hóa đều phát sinh phản ứng hiệu quả nhất với cơ giáp.

…

Khi La Tiểu Lâu từ phòng làm việc bên trong đi ra, Thẩm Nguyên đã lắp ráp xong chiếc cơ giáp kia từ lúc nào, anh đang vừa xem tài liệu vừa đợi La Tiểu Lâu.

Thấy La Tiểu Lâu đi ra, Thẩm Nguyên mỉm cười đứng dậy, nhìn đến dáng vẻ của cậu thì hốt hoảng, vội bước tới đỡ lấy cậu, "Em —— có chuyện gì vậy?"

La Tiểu Lâu sắc mặt tái nhợt, trên trán đều là mồ hôi lạnh, tay chân tựa hồ còn hơi run run, cứ như là dùng hết sức lực, nhưng trong ánh mắt lại hiện lên một tia hưng phấn rõ rệt, hay có thể nói là vui sướng.

Thẩm Nguyên không nói gì nữa, cảm giác này anh có thể hiểu. Anh chỉ tiến lên đỡ La Tiểu Lâu, sau đó dìu cậu ra chỗ nghỉ ngơi của mình, tìm cho cậu một bộ quần áo.

Lần này La Tiểu Lâu rất xấu hổ, khi đến câu lạc bộ cơ giáp cậu đều mang theo quần áo để thay, bởi vì việc đó đã thành thói quen, cơ mà cậu lại không có thói quen mang quần áo đến Khải Ân. Nhưng với bộ dạng hiện tại này, đến chiều còn phải làm việc, La Tiểu Lâu đành hết cách, chỉ có thể cảm ơn Thẩm Nguyên, cầm quần áo đi thay. Nhìn ra được là đồ mới, La Tiểu Lâu có chút không quen. 125 ngắm nghía, ném cho cậu một chiếc nội y, La Tiểu Lâu đổ mồ hôi nhìn, đây cũng là đồ mới tinh, nhưng rõ ràng là của Nguyên Tích.

Cuối cùng La Tiểu Lâu thay bằng đồ của Nguyên Tích, còn đồ của Thẩm Nguyên thì đem trả lại.

Hai người ăn xong bữa trưa, sau đó lên tầng gặp Nghiêm đại sư. Thẩm Nguyên vẫn giống như trước, mang theo chiếc cơ giáp mình tự lắp ráp lên, hiện tại cơ giáp anh lắp ráp đã hàm chứa không ít linh kiện cơ giáp cấp bốn. Không bao lâu sau, đại khái là có thể lắp cơ giáp cấp bốn.

Nghiêm đại sư thoáng gật đầu, lộ ra vẻ hài lòng, nói vài chỗ cần phải chú ý, Thẩm Nguyên ghi lại từng lời một.

Sau đó Nghiêm đại sư nhìn về phía học trò nhỏ của mình. La Tiểu Lâu hơi do dự, đem ấn không gian ra, nói: "Thưa thầy, buổi sáng em không lắp ráp, em thử cường hóa một lần."

Nghiêm đại sư nhíu mày, không dài dòng với La Tiểu Lâu, cầm lấy luôn ấn không gian của cậu. Trong nháy mắt, một chiếc cơ giáp màu xám bạc xuất hiện trước mặt ba người.

Nghiêm đại sư híp mắt, Thẩm Nguyên thất thanh: "Cấp bốn!"

Trước mặt bọn họ là một chiếc cơ giáp cấp bốn, mà La Tiểu Lâu hiện tại còn chưa thể làm ra linh kiện cơ giáp cấp bốn.

Thẩm Nguyên đương nhiên biết chiếc cơ giáp này, gần như mỗi một linh kiện đều trải qua tay anh, sau đó được La Tiểu Lâu lắp ráp thành cơ giáp cấp ba.

Mà hiện tại, nó đã biến thành một chiếc cơ giáp cấp bốn, khoa trương hơn nữa là, từ đầu đến chân đều biến đổi.

Nghiêm đại sư nhìn Thẩm Nguyên, nói: "Thẩm Nguyên, anh đi làm một vài số liệu kiểm tra đi."

Thẩm Nguyên gật đầu, bước nhanh tới chiếc cơ giáp cấp bốn, sau đó liên kết số liệu não bộ nhân tạo với máy tổng hợp kiểm tra.

"Tại sao muốn cường hóa? Làm như thế nào?" Nghiêm đại sư mặt không thay đổi hỏi.

La Tiểu Lâu có phần không hiểu, nhỏ giọng: "Em muốn chế tạo cơ giáp cho Nguyên Tích, nhưng hiện giờ trình độ chưa đủ, chỉ có thể dùng phương pháp cường hóa. Hôm nay thử nghiệm, em, ừm, là dựa vào phương pháp thầy dạy em, cường hóa cho cơ giáp ấy ạ."

Một tháng trước La Tiểu Lâu có hỏi qua chi tiết trình tự cường hóa cơ giáp, mặc dù Nghiêm đại sư chưa có dự định để cậu tiếp xúc với cường hóa nhanh như vậy, nhưng ông vẫn ném cho cậu một phần tư liệu, đó là phương pháp cường hóa do chính Nghiêm đại sư tổng kết.

"Loại nào?" Nghiêm đại sư đột nhiên hỏi.

La Tiểu Lâu ngẩn người, thốt ra: "Loại cuối cùng ạ."

Nghiêm đại sư liếc nhìn La Tiểu Lâu, nhóc con khá lắm, loại khó nhất.

Đúng lúc này, Thẩm Nguyên cầm kết quả kiểm tra tới. Anh nhìn từ trên xuống dưới La Tiểu Lâu, rốt cục không kìm được mà nói: "Tiểu Lâu, dù em có nhiều thuốc cường hóa như vậy cũng không nên lãng phí như thế chứ." Sau đó quay sang nói với Nghiêm đại sư: "Đại sư, Tiểu Lâu đại khái thoa từ đầu đến chân cơ giáp, mọi linh kiện toàn thân, mức độ cường hóa gần như đạt 100%."

La Tiểu Lâu gãi đầu, nở nụ cười: "Em vốn ở phương diện cơ giáp không thể giúp gì cho người ta, nên chỉ có thể dùng cách ngu ngốc."

Thẩm Nguyên chớp mắt, sau cùng nói một câu: "Nếu em dùng cách ngu ngốc như thế này với bọn anh, bọn anh có thể vui muốn chết…"

Nghiêm đại sư đưa ấn không gian cho La Tiểu Lâu, nói: "Không sai."

La Tiểu Lâu đỏ mặt, bao nhiêu lần như vậy, số lần Nghiêm đại sư khen cậu giỏi không vượt quá ba lần, hầu hết toàn là dạy bảo cậu.

"Có điều, vẫn phải tiếp tục xây dựng nền tảng căn bản chính yếu cho tốt trước đã." Nghiêm đại sư nói.

"Em hiểu rồi ạ." La Tiểu Lâu lập tức cam đoan.

Sau khi La Tiểu Lâu đi khỏi, Nghiêm đại sư dào dạt đắc ý mà nói: "Cường hóa cơ giáp cấp ba hạng trung tới cấp bốn hạng trung, không tồi nhỉ?"

Bên kia trầm mặc một hồi, rồi một giọng nói quái đản vang lên: "Học trò của tôi hiện giờ đã lắp ra cơ giáp cấp bốn rồi, căn bản chả cần phải lãng phí thuốc cường hóa, ông đắc ý cái gì! Nếu thằng nhóc đó không chạy mất, bây giờ tôi đã có hai đứa thiên tài rồi."

Nghiêm đại sư hừ một tiếng, "Học trò giỏi một đứa là đủ rồi, muốn nhiều như vậy làm gì."

Bên kia nhẫn nhịn, cuối cùng nói: "Lại nói tiếp, tốc độ tiến bộ tinh thần lực của thằng đệ tử ông không tệ lắm."

Nghiêm đại sư gật đầu, trầm ngâm rồi nói: "Tuy có thể phát triển trọng điểm, nhưng tôi sẽ rèn luyện nó thật nhiều ở mặt khác."

Bên kia rốt cục cũng tỏ ra ghen tị, căm giận: "Học trò ông sao mà ngoan ngoãn vâng lời thế, cái thằng kia quả thực là con nhà đầu gỗ…"

…

Khi La Tiểu Lâu ra khỏi câu lạc bộ cơ giáp, cậu cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm, huấn luyện thời gian dài khiến cậu thấy thân thể hiện tại đang ở trạng thái tốt nhất. Hơn nữa vẫn luôn tăng trưởng vững vàng, sự tự tin của La Tiểu Lâu với giải thi đấu cơ giáp sắp tới bắt đầu tăng lên, mục tiêu không để ngày đầu tiên bị đánh bật đã trở thành là ở lại nơi đó thêm vài ngày.

Lúc này, máy thông tin của cậu rung lên, đọc tin nhắn, La Tiểu Lâu mừng rỡ, chỗ quản lí Cao đã có ba lọ thuốc cường hóa. Tối hôm đó La Tiểu Lâu chạy tới đấy luôn, tự tay nhận thuốc cường hóa.

Nhưng tiền của cậu đã biến thành số âm, thiếu quản lí Cao 5 triệu.

Dù thiếu tiền La Tiểu Lâu cũng không muốn bán cơ giáp cấp bốn của mình, cậu muốn dùng nó để thuyết phục Nguyên Tích. Hơn nữa, chiếc cơ giáp cấp bốn này là chiếc cơ giáp cao cấp nhất cậu có thể làm được, tặng cho Nguyên Tích, làm cơ giáp dự phòng tạm thời.

Thuốc cường hóa không tệ lắm, La Tiểu Lâu nhẫn nhịn không nhắc đến việc này, cho đến khi kỳ thi kết thúc, còn một tuần là tham dự giải thi đấu cơ giáp, La Tiểu Lâu mới đề cập với Nguyên Tích, muốn cường hóa cơ giáp cho hắn.

Nguyên Tích kinh ngạc nhìn La Tiểu Lâu, nói một câu: "Vân Thiên là cơ giáp cấp tám." Ngực La Tiểu Lâu run lên, tuy biết Vân Thiên chắc chắn không phải là loại bình thường, nhưng cậu vẫn cảm thấy kinh hoàng. Trong Liên bang, cơ giáp cấp tám gần như được xem là loại cao cấp nhất.

Lòng bàn tay La Tiểu Lâu đổ mồ hôi, cậu chần chừ một chút, rồi nói:"Em muốn thử." Cậu đã thực nghiệm, dù không thành công nhưng cũng không hủy hoại cơ giáp.

Nhìn Nguyên Tích hồi lâu không nói lời nào, La Tiểu Lâu bèn lấy chiếc ấn không gian màu xám bạc ra, nói: "Anh có thể xem trước cái này, đây là chiếc cơ giáp em cường hóa thành công lần trước."

Nguyên Tích triệu chiếc cơ giáp cấp bốn ra ngoài, ánh mắt liền sáng lên, ngay lập tức nói: "Cho anh." Hắn đương nhiên không thiếu cơ giáp, cấp bậc của chiếc cơ giáp này cũng chẳng phải là quá cao. Nhưng cơ giáp cấp bốn đã là loại hiếm rồi, điều mấu chốt là, đây là chiếc do chính tay La Tiểu Lâu làm. Khi thấy chiếc cơ giáp này, Nguyên Tích chỉ cảm thấy trái tim như tan chảy.

"Ừm, vốn tặng cho anh làm cơ giáp dự phòng, sau này em có thể làm ra cơ giáp cao cấp thì sẽ đổi lại." La Tiểu Lâu nói.

Nguyên Tích ngẩng đầu nhìn La Tiểu Lâu, bất mãn mà nói: "Sao lại phải đổi, tất cả đều là của anh. Em có thể cho anh từ cơ giáp cấp một đến cấp mười, cũng coi như bảo chứng cho lịch sử trưởng thành của em."

"Vậy em giúp anh cường hóa Vân Tiêu —— "

"Không được." Nguyên Tích ngắt lời La Tiểu Lâu ngay lập tức, thấy tay La Tiểu Lâu bối rối dừng lại, Nguyên Tích thở dài, vươn người ôm lấy cậu, rầu rĩ mà nói: "Anh nói không được là bởi vì, Vân Tiêu của anh đã cường hóa rồi, không thể cường hóa thêm lần nào nữa. Nếu sớm biết em sẽ cường hóa cho anh thì anh nhất định sẽ không cho mấy ông già đó mó tay vào đâu…"

Thân thể La Tiểu Lâu cứng đờ, 125 ở giữa hai người bất an mà giật giật, nhìn thoáng qua chủ nhân của mình, chỉ có nó là biết La Tiểu Lâu đã chuẩn bị cường hóa cho Nguyên Tích mất bao lâu.

Bất luận là 11 lọ thuốc cường hóa giá trên trời, nỗ lực rèn luyện tinh thần lực, còn tự mình dùng linh kiện cơ giáp tiến hành thí nghiệm cường hóa nhiều lần.

Cuối cùng La Tiểu Lâu chỉ nói: "Em biết rồi."

Có lẽ Nguyên Tích cũng cảm thấy vô cùng tiếc nuối, ngẩng đầu nhìn La Tiểu Lâu, mắt hai người nhìn nhau, trong thoáng chốc, hai người dường như đã biết đối phương đang suy nghĩ gì. La Tiểu Lâu bật cười, tiến gần đến Nguyên Tích, đặt nụ hôn lên.

Tâm tình Nguyên Tích cũng thư thái, ôm chặt lấy La Tiểu Lâu, giống như con mèo Tabby nóng nảy bỗng nhiên trở nên ngoan ngoãn, chỉ là, một lát sau đó, đã đảo thành chủ động, ôm La Tiểu Lâu về giường.

Hôm sau, 125 hỏi: "Chuyện cường hóa, cậu chuẩn bị thế nào đây?"

"Có cách cường hóa thêm lần nữa sao?" La Tiểu Lâu đột nhiên hỏi lại.

"Khà khà, thông minh lắm. Không thể nói là không có cách nào, nhưng so với lần cường hóa đầu tiên sẽ khó khăn hơn. Bởi vì, sẽ phải làm hỏng một bộ phận của cơ giáp. Từ đoạn đứt gãy sẽ chải toàn bộ thuốc cường hóa vào trong, người bình thường tuyệt nhiên không thể làm được." 125 nói.

La Tiểu Lâu xoa xoa ấn đường, nói: "Nguyên Tích sẽ không đồng ý đâu, phương pháp cường hóa này, tao cũng không nắm chắc, bỏ đi —— Sau này sẽ có cơ hội thôi."

La Tiểu Lâu cũng không đề cập tới chuyện mình mua thuốc cường hóa với Nguyên Tích, cũng không kể những việc mình đã chuẩn bị, chỉ thỉnh thoảng lượn lờ quanh Vân Tiêu hai vòng. Hoặc lấy linh kiện cơ giáp bị hỏng ra tiếp tục cường hóa.

Thành tích kỳ thi cuối kỳ nhanh chóng có kết quả, La Tiểu Lâu trở thành người đứng thứ nhất của lớp 10. Hơn nữa, thành tích lần này của La Tiểu Lâu, dù trong bảng xếp hạng cả năm của khối, cậu cũng trong top 30. Sinh viên của khoa chế tạo cơ giáp đã chẳng còn thấy bất ngờ nữa, La Tiểu Lâu là học trò của Nghiêm đại sư, có cái gì mà không thể làm được chứ.

Sau đó, ngày đầu tiên của kỳ nghỉ hè, La Tiểu Lâu cùng Nguyên Tích khởi hành tới địa điểm tổ chức giải thi đấu cơ giáp, tinh cầu cấp A – tinh cầu Camille.

Vì học viện St. Miro có không ít sinh viên khoa cơ giáp cũng đăng ký tham gia giải thi đấu cơ giáp, vậy nên đồng hành cùng bọn họ còn có rất nhiều người quen. Điều khiến La Tiểu Lâu vui vẻ chính là, Athes và Điền Lực cũng ngồi trên cùng một chiếc phi thuyền. Athes cũng báo danh, mà Điền Lực là chế tạo sư cơ giáp của Mộ Thần, nhất định cũng phải đi cùng.

95. Chương 95

´N NƠI

Sau một ngày đêm, La Tiểu Lâu tỉnh dậy sau giấc ngủ, bọn họ đã tới tinh cầu Camille. Phi thuyền đỗ ở bến cảng, La Tiểu Lâu thò người ra cửa sổ để ngắm nhìn, ngoại trừ tiểu hành tinh hoang vu kia, cậu chưa bao giờ có cơ hội xa nhà.

Lịch sử gần 4000 năm, sự phát triển và quy mô của công nghệ cao, chính trị, kinh tế ở tinh cầu An Tắc đã khiến cậu không thể tưởng tượng nổi. Vậy mà, hiện giờ tới tinh cầu Camille rồi cậu mới nhận ra, tinh cầu cấp A còn phồn hoa hơn tinh cầu cấp B chỗ cậu nhiều.

Bầu trời thi thoảng có cơ giáp và một loạt những chiếc xe sang trọng rõ ràng cao cấp hơn rất nhiều tinh cầu An Tắc bay qua, đôi lúc trên đường còn có quân đội qua lại.

Nhìn đến công trình kiến trúc gần bến cảng, La Tiểu Lâu nhỏ mồ hôi phát hiện, căn nhà nhỏ bé kia của cậu, không thể nào mà đọ nổi với nơi đây.

Cùng vào khu công viên lộng lẫy với La Tiểu Lâu, Nguyên Tích lại hoàn toàn khác biệt với cậu, hắn ngồi trước cửa sổ, uống nước trái cây một cách đầy ưu nhã, mỗi một cử chỉ đều toát lên vẻ cao quý và có giáo dục khó có thể bỏ qua.

"Chúng ta tới nơi rồi, có phải sắp xếp đồ đạc trước rồi xuống ngay không?" La Tiểu Lâu không nhịn được bèn hỏi.

"Anh cảm thấy không cần, ít nhất phải mất 15 phút, anh nghĩ em nên ăn sáng trước, một lát nữa tuyển thủ tham dự sẽ phải đến đại sảnh trình báo." Nguyên Tích ngắt lời La Tiểu Lâu, cố kiềm chế không gào thét với đám người cách đó không xa đang nhìn La Tiểu Lâu bằng ánh mắt chế giễu. Có điều, không thể không nói, La Tiểu Lâu cũng thực sự hưng phấn thái quá, suốt dọc đường đều tỏ ra ngạc nhiên.

La Tiểu Lâu bèn trật tự, cũng may vé phi thuyền tuy đắt kinh người nhưng đồ ăn của khoang hạng nhất cung cấp cũng khá ngon lành. Bánh mì nướng, trứng rán, chân giò hun khói, salad rau và nước trái cây.

Đang dùng cơm, máy thông tin trên cổ tay Nguyên Tích vang lên, hắn cấp tốc mở máy, vẻ mặt rất mừng rỡ, trò chuyện cũng không khác vẻ nhã nhặn lúc trước là mấy.

La Tiểu Lâu vừa ăn vừa thỉnh thoảng nhìn về phía Nguyên Tích. Cậu cứ ăn cho tới lúc xong thì thôi, Nguyên Tích cũng kết thúc cuộc trò chuyện, thoải mái mà nói: "Bọn Nguyên Nặc cũng tới rồi, lát nữa sẽ qua đón chúng ta đi báo danh."

Thằng nhóc bám dính muốn chết kia á? La Tiểu Lâu không tin mà hỏi lại: "Học sinh cao trung mà cũng có thể tham gia giải thi đấu cơ giáp?"

"Trên lý thuyết là không được, nhưng Nguyên Nặc là ngoại lệ, nó có giấp phép đặc biệt." Nguyên Tích nói, nhìn La Tiểu Lâu đang một bộ hổng dám tin, bèn bổ sung thêm một câu, "Dựa theo kỹ thuật điều khiển cơ giáp của nó, lọt vào top 10 của lớp 1 khoa cơ giáp cũng không thành vấn đề."

La Tiểu Lâu câm nín, cậu bỗng nhiên cảm thấy con đường dự thi của mình bắt đầu trở nên tối tăm.

Hơn 10 phút sau, cửa phi thuyền mở, hành khách lần lượt xuống.

Quả nhiên, đi chưa được mấy bước, một chiếc xe huyền phù dài dừng lại trước mặt bọn họ. Cửa xe cấp tốc mở ra, một thiếu nữ xinh đẹp mặc một bộ lễ phục màu trắng bước xuống, cười nói với Nguyên Tích: "Anh Nguyên Tích, cuối cùng cũng đợi được anh."

Giọng nói ngọt ngào khiến khóe miệng La Tiểu Lâu run rẩy, cũng may Nguyên Tích còn nhớ được lúc thiếu nữ bổ nhào qua thì đỡ lấy.

Khi thực hiện hành động đó, Nguyên Tích vô ý thức đưa mắt nhìn La Tiểu Lâu.

Điền Lực và mấy cậu nam sinh bên cạnh thì nuốt nước bọt nhìn mỹ nữ đột nhiên xuất hiện. La Tiểu Lâu phát hiện trên xe còn có một người nữa, chính là Nguyệt Thượng. Xem ra, người đi cùng cậu em Nguyên thực sự không ít.

Có xe ra cảng đón Nguyên Tích, hơn mười nam sinh của khoa cơ giáp phía sau Nguyên Tích cũng đi theo.

Sau khi lên xe, La Tiểu Lâu phát hiện Nguyên Nặc đang lạnh mặt vắt chân ngồi bên trong, trước mặt còn đặt một ly rượu.bé tí mà đã uống rượu

Nguyên Tích bị Nguyệt Thượng và mỹ nữ kia lôi kéo ngồi ra một chỗ khác, La Tiểu Lâu thì bị đẩy ra chỗ Nguyên Nặc. Bi kịch hơn chính là, ngoại trừ thiếu niên kỳ quặc bên cạnh này, người ngồi bên kia cậu lại chính là La Thiểu Thiên tóc trắng.

Từ lần trước gặp mặt La Thiểu Thiên, La Tiểu Lâu vẫn không biết nên ứng xử như thế nào với cậu em có chút quan hệ huyết thống này.

Lúc này, Điền Lực phía sau sáp lại gần tai La Tiểu Lâu mà nói: "Đệch, anh Nguyên đúng là kẻ có tiền, chiếc xe này tôi đã muốn có từ lâu rồi. Khụ khụ, đúng rồi, cậu nói xem gen nhà anh Nguyên sao lại tốt như vậy? Tiểu mỹ nữ kia cũng đoan trang quá, cậu xem tôi có nên ——"

Nguyên Tích vừa giới thiệu qua, mỹ nữ mặc lễ phục màu trắng là em hộ Tô Lan của Nguyệt Thượng, vì cùng Nguyệt Thượng lớn lên trong gia đình Nguyên Tích nên vẫn luôn gọi Nguyên Tích là anh trai.

La Tiểu Lâu ngẩng đầu nhìn lướt qua Nguyên Tích kề cận đang nói chuyện với Tô Lan và Nguyệt Thượng, rồi quay đầu lại vừa cười vừa nói với Điền Lực: "Lần trước không phải ông đã thề là sẽ trao trái tim cho người đẹp họ Đường của khoa cơ giáp kia sao?"

Điền Lực nghẹn giọng, lườm La Tiểu Lâu, bèn trật tự. Athes chỉ có hứng thú cuồng nhiệt với cơ giáp, hết lần này tới lần khác nói đến mỹ nữ là lại cứ như người thiểu năng. Còn Mộ Thần thì, Điền Lực lén nhìn người bên cạnh đang cúi đầu lật xem quy tắc thi đấu. Người này còn âm trầm đáng sợ hơn cả Athes, hơn nữa, Điền Lực thực sự không hiểu tên sinh viên của khoa cơ giáp này, rõ ràng là các loại kiểm tra tu sửa cơ giáp cậu ta đều không cần đến mình, suy cho cùng thì tại sao lại chọn mình làm chế tạo sư cơ giáp chứ?

Mẹ nó, chẳng lẽ ông Điền này cũng có ngày bị đặt làm bình hoa? Hừ, lại nói tiếp, chung quy sẽ không phải vì vẻ đẹp giai của mình đấy chứ…

ý chỉ làm cảnh, ko có tác dụng gì, mọi người thường nghe đến câu 'bình hoa di động' chỉ các cô diễn viên xinh đẹp nhưng đóng dở đấy.

Nguyên Nặc cầm ly rượu lên, vừa uống một ngụm vừa quang minh chính đại quan sát La Tiểu Lâu. Nhận thấy anh mình bị hai anh em kia bao vây nửa giờ, vậy mà La Tiểu Lâu vẫn chẳng tỏ vẻ gì mà ngồi yên bên cạnh mình.

Một lát sau, Tô Lan bị Nguyệt Thượng đẩy ra chỗ khác, bèn ngồi đối diện với Nguyên Nặc, thỉnh thoảng lại giương mắt lạnh lùng nhìn La Tiểu Lâu mấy lần, đây là người mà anh họ nói đang sống cùng anh Nguyên Tích ư? Tô Lân dần dần nhíu mày lại, cái kẻ này, căn bản không bì được với mình và anh Nguyệt Thượng.

Nguyệt Thượng thấy bên cạnh Nguyên Tích không còn ai khác, bèn tiến gần đến tai Nguyên Tích nói mấy câu.

Sắc mặt Nguyên Tích liền trở nên nghiêm túc, hỏi: "Phái người tới?"

Nguyệt Thượng gật đầu, khẽ giọng.

Nguyên Nặc thấy La Tiểu Lâu tỏ ra bất an, liền hài lòng đặt ly rượu xuống, lại gần, "Đó là người mà bác trai cả và bác gái chọn cho anh tôi, nếu anh thật sự muốn ở bên anh tôi thì nên nghĩ cách so bì với anh ta đi. Hơn nữa, phải là trên tất cả mọi phương diện."

La Tiểu Lâu sững sờ, khuôn mặt lộ ra vẻ khổ não, ngẩng đầu nhìn Nguyên Tích bên kia, người yêu quá xuất sắc, thực sự cũng nhiều đau khổ như hạnh phúc. Hơn nữa, dù cha mẹ Nguyên Tích có đồng ý, có lẽ cậu cũng sẽ bị phiền muộn một thời gian dài bởi tính trêu hoa nghẹo nguyệt của Nguyên Tích mất thôi.

Bên kia, Nguyên Tích ngây ngẩn một hồi, nhẹ giọng nói: "Thà rằng giết sai, chứ không được buông tha."

Nguyệt Thượng lập tức gật đầu, "Chuyện này cậu yên tâm, ý của bác trai cũng như vậy."

"Bọn họ đang nói chuyện tiêu diệt dị thú." Nguyên Nặc đột nhiên nói.

Tay La Tiểu Lâu run lên, cố gắng duy trì vẻ mặt bình tĩnh nhìn Nguyên Nặc, "Rốt cuộc đã từng xảy ra chuyện gì, mà khiến Nguyên Tích hận dị thú như vậy?"

Nghe xong vấn đề này, sắc mặt Nguyên Nặc lập tức thay đổi, thiếu niên cao ngạo cúi đầu, bàn tay siết chặt ly rượu, qua một hồi lâu mới nói: "Cha mẹ tôi, toàn bộ gia tộc của Tô Lan và Nguyệt Thượng, và cả anh trưởng của anh họ tôi, đều chết dưới tay dị thú. Thế nhưng, đó cũng chưa phải là tất cả, dị thú gian ác tàn nhẫn, không có người nào từng tham gia chiến trường mà không rõ. Dị thú là kẻ thù của toàn nhân loại, tuyệt đối không thể để lại dù chỉ một con."

Ly nước trong tay La Tiểu Lâu sánh lên, suýt nữa thì rơi xuống, một bàn tay đột ngột vươn ra từ bên cạnh, đỡ lấy chiếc ly, sau đó nắm chặt lấy bàn tay đang run rẩy của La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu hoảng sợ, vô ý thức muốn rút tay về, nhưng bàn tay kia nắm quá chặt, không hề buông ra. La Tiểu Lâu sợ hãi quay đầu, phát hiện người nắm tay mình lại chính là La Thiểu Thiên.

La Thiểu Thiên nắm chặt tay La Tiểu Lâu một chút, rồi buông ra, sau lại tiếp tục dựa lưng vào ghế, mái tóc trắng kiêu ngạo, trên mặt còn lộ vẻ không kiên nhẫn.

Nguyên Nặc lấy lại tinh thần từ nỗi thương cảm, bất mãn nhìn chòng chọc La Thiểu Thiên và La Tiểu Lâu một hồi. Trong mắt nó, La Tiểu Lâu là người của anh họ, đáng lẽ phải một lòng trung thành với anh ấy chứ.

96. Chương 96

´T ĐẦU

La Tiểu Lâu lại càng hoảng sợ hơn, sự xoa dịu thẳng thừng quái lạ của La Thiểu Thiên khiến cậu chột dạ nghĩ, liệu có phải La Thiểu Thiên đã biết thân phận của cậu rồi hay không. Suy nghĩ này vừa lóe lên trong đầu, La Tiểu Lâu đã sợ tới mức tay không run nổi nữa, mà đông cứng ngay tại chỗ.

Đầu óc trống rỗng vài giây, phát hiện La Thiểu Thiên không làm gì thêm mà chỉ nhắm mắt bắt đầu nghỉ ngơi, La Tiểu Lâu mới tự ngẫm lại.

Chờ một chút, cậu và La Thiểu Thiên gần như chẳng mấy khi cùng xuất hiện, lần trước trên tiểu hành tình quả thực cậu từng giúp La Thiểu Thiên, nhưng khi đó La Thiểu Thiên còn đang ngất, hoàn toàn không tính.

Còn lần gặp gỡ ngẫu nhiên trước đó không lâu, khi ấy La Thiểu Thiên rõ ràng đang lén lút theo dõi La Thành Vận mà.

Hai lần đó, La Tiểu Lâu cảm thấy mình không làm bất cứ việc gì để lộ ra thân phận của mình.

La Tiểu Lâu tâm tư suy nghĩ lo lắng cả buổi, vẫn không hiểu rốt cuộc La Thiểu Thiên có ý gì.

La Tiểu Lâu thất thần, Nguyên Nặc ở bên kia trừng mắt, vậy là bên này chẳng có ai nói gì. La Thiểu Thiên vốn không muốn nói chuyện, còn Tô Lan thì chỉ lo quan sát La Tiểu Lâu.

Tới đại sảnh Hiệp hội Cơ giáp lớn nhất của tinh cầu Camille, mấy người Nguyên Tích, Nguyên Nặc và La Thiểu Thiên đi báo danh, Điền Lực bèn lôi kéo La Tiểu Lâu đi tham quan khắp nơi. Trong đại sảnh Hiệp hội, phân chia đủ loại chuyên khu phục vụ dành cho chiến binh cơ giáp, ví dụ như hướng dẫn kỹ thuật, trao đổi kinh nghiệm, tài liệu hướng dẫn mua sắm hoặc cơ giáp vân vân, thậm chí có chỗ còn tuyển chọn chế tạo sư cơ giáp.

La Tiểu Lâu trợn mắt há hốc mồm nhìn người liên tục đi tới vị trí phỏng vấn kia, rất nhiều người cực kỳ hào hứng đi vào, nhưng chỉ chốc lát sau thì thất vọng đi ra.

Đúng lúc này, có hai người đi ngang qua cậu và Điền Lực, vừa đi vừa nói chuyện: "Thấy bên kia không, toàn là các chế tạo sư cơ giáp đến ứng cử đấy. Bây giờ chế tạo sư nhiều quá, trình độ cũng cọc cạch không đồng đều, có tí chút còn có miếng, có kỹ thuật căn bản không nhìn được, cũng khó trách các chiến binh cơ giáp xoi mói."

La Tiểu Lâu và Điền Lực liếc nhìn nhau, lòng còn sợ hãi mà phát hiện, ở tinh cầu cấp A có lẽ mọi phương diện càng tiên tiến thì càng cao cấp hơn, nhưng cạnh tranh nghề nghiệp cũng hãi quá đi.

Điền Lực nhìn ngó một chút, không chịu nổi bầu không khí kia, bèn lôi kéo La Tiểu Lâu đi xem tin tức liên quan đến giải thi đấu cơ giáp.

La Tiểu Lâu quay đầu lại nhìn Nguyên Tích đang chờ đợi báo danh, cậu là dự thi nặc danh, không cần đến trình báo, chỉ cần 125 báo danh online là được rồi. Có điều, loại dư thi nặc danh này, nếu vào top 30, muốn giành được xếp hạng và phần thưởng thì nhất định phải công khai thân phận. Nếu không muốn công khai, thì sẽ bị coi là tự động từ bỏ thứ bậc.

Thực ra La Tiểu Lâu chưa từng lo lắng đến những chuyện này, tuyển thủ dự thi lần này đến từ các trường đại học và cao đẳng của các tinh cầu khác nhau, có hơn 7,000 người, cậu cũng chẳng cho rằng mình có thể lọt được vào top 30.

Không lâu sau, chiến binh cơ giáp bên kia đã hoàn tất việc báo danh, sau đó có nữ tiếp viên riêng dẫn họ tới hội quán nghỉ ngơi bên cạnh, đây là chỗ ở Hiệp hội Cơ giáp sắp xếp cho bọn họ, trong kỳ dự thi, họ sẽ ở tại đây. Trong hội quán, còn có đủ loại sân bãi huấn luyện, hạng mục giải trí tiêu khiển vân vân.

Từng người nhận thẻ phòng, mọi người cùng ăn trưa trong hội quán, sau mỗi người mỗi nơi. Chỉ có Nguyên Nặc và Nguyệt Thượng, Tô Lan còn đi theo sau Nguyên Tích. La Tiểu Lâu liếc mắt nhìn tụi Điền Lực và Athes đi xa, nếu sau đó Nguyên Tích không liên tục lôi kéo thì La Tiểu Lâu đã hận không thể theo chân đồng bọn tụ tập mấy đêm với nhau rồi.

Nghe xong câu nói kia của Nguyên Tích, cậu gần như chẳng muốn đối mặt với Nguyên Tích nữa.

Tới cửa phòng, Nguyên Tích thoáng nhìn La Tiểu Lâu rõ ràng chẳng có tí chút tinh thần nào, quẹt thẻ, bắt đầu đuổi người, bảo bọn họ về phòng nghỉ ngơi hết.

Nguyên Nặc đã quen với anh mình, xoay người về phòng kề bên phòng bọn họ. Nụ cười trên khuôn mặt Nguyệt Thượng biến mất, nhìn chằm chằm Nguyên Tích, có điều cũng chẳng nói gì, nhưng Tô Lan thì lại uất ức đến nỗi khóc ra nước mắt.

Nguyên Tích phất phất tay, trước mặt bọn họ đóng cửa lại.

Hội quán có lẽ đã cân nhắc đến việc phần lớn các chiến binh cơ giáp sẽ mang theo chế tạo sư, cho nên cung cấp toàn phòng đôi, có chứa hai phòng ngủ.

La Tiểu Lâu xoa xoa dạ dày, thức ăn vừa rồi không phải trả tiền, nên cậu ăn hơi nhiều.

Hơn nữa, mấy ngày nay vẫn luôn ở trên phi thuyền, cho dù không có việc gì cũng chẳng nghỉ ngơi được tốt. La Tiểu Lâu sắp xếp hành lý qua quýt, rồi vào phòng tắm. Xả nước nóng, bắt đầu cởi quần áo.

Nguyên Tích bước vào, vừa vặn thấy La Tiểu Lâu đã lột trần như con cá trắng, mắt liền chớp chớp. Mấy ngày nay không biết La Tiểu Lâu đang bận việc gì, tuy đã cao hơn một ít, tinh thần trông cũng không tệ, nhưng hình như lại gầy đi.

Nguyên Tích tiến vào, hăng hái từ phía sau ôm lấy La Tiểu Lâu, bắt đầu mò mẫm trước ngực và sườn eo cậu.

La Tiểu Lâu mơ hồ nhìn Nguyên Tích một cái, cảnh cáo: "Ngày mai anh còn thi đấu, không được phép làm." Thực chất, La Tiểu Lâu là đang tranh thủ cho chính mình, nếu mà làm, ngày mai Nguyên Tích chẳng bị ảnh hưởng tí nào, nhưng với cậu thì có, tuyệt đối mang tính hủy diệt.

Nguyên Tích mất hứng nhíu mày, nhìn vẻ mặt khó coi của La Tiểu Lâu, chỉ có thể nói: "Được rồi, anh biết rồi, vậy thì tắm cùng nhau vậy."

"Có khó chịu không?" Để La Tiểu Lâu dựa vào lòng mình, Nguyên Tích không an phận tắm rửa giúp cậu, hỏi.

"Ừm, không có, chỉ là không được nghỉ ngơi tốt thôi." La Tiểu Lâu thuận miệng trả lời.

Im lặng một hồi, Nguyên Tích nói: "Mỗi ngày anh sẽ có 3 trận đấu, nếu vào sân đấu rồi thì không thể mang theo chế tạo sư, em có thể vào xem, cũng có thể ở đây chờ anh. Nhưng mà, nếu em buồn chán muốn ra ngoài dạo phố, thì phải đi cùng bọn Điền Lực, không được đi lung tung một mình. Chờ sau khi thi đấu xong, anh sẽ đưa em đi dạo."

"Vâng, em biết rồi." La Tiểu Lâu từ từ nhắm hai mắt lại. Lúc đấy cậu cũng sẽ đi, nhưng không thể dùng thân phận vốn có được.

Trèo lên giường, La Tiểu Lâu kéo chăn ngủ luôn. Nguyên Tích không buồn ngủ, ngẫm nghĩ một lát, không ra ngoài huấn luyện, nằm xuống ôm La Tiểu Lâu.

Đến tối hai người mới thức dậy, La Tiểu Lâu đưa 60 hộp năng lượng đã chuẩn bị sẵn trong ba lô cho Nguyên Tích. Cậu đặc biệt chọn những hộp năng trên 40,000 erg, đây là khả năng cậu làm được tốt nhất.

Bởi vì lần đầu tiên tham gia giải thi đấu cơ giáp, nên La Tiểu Lâu hồi hộp không tả nổi, mấy tháng trước, cứ lúc nào rảnh rỗi là cậu lại chế tạo hộp năng lượng, cuối cùng cậu đã chuẩn bị cho Nguyên Tích và 125 sáu mươi hộp. Trước khi đi, còn gửi cho quản lí Cao 30 hộp năng lượng khoảng 20,000 erg mỗi hợp, gần như trả được một nửa số nợ 25 triệu.

Nguyên Tích hài lòng nhận lấy, đặt vào ấn không gian, nhìn ánh mắt La Tiểu Lâu bằng vẻ dịu dàng hiếm thấy, sau đó kéo La Tiểu Lâu vào lòng, cảm thán: "Cho dù sau này em chỉ biết làm hộp năng lượng, anh cũng sẽ nuôi em cả đời."

Nếu là bình thường thì La Tiểu Lâu sẽ vô cùng cảm động, nhưng vừa nghĩ đến mối thù của Nguyên Tích với dị thú, cậu lại chẳng vui vẻ nổi, cả đời, cuối cùng thì cả đời cậu có dài hay không cũng còn chưa chắc.

Buổi tối, Nguyên Tích dẫn La Tiểu Lâu ra ngoài ăn cơm. Nguyên Nặc, Nguyệt Thượng và Tô Lan đã chờ sẵn ở ngoài cửa.

Ba người dường như luôn quen với việc Nguyên Tích dẫn đầu, đều tự giác theo sát phía sau Nguyên Tích. Mà Nguyên Nặc có lẽ vì ghét Nguyệt Thượng, nên toàn đi bên cạnh La Tiểu Lâu.

Đến lúc ăn, phần lớn đều là Tô Lan nói chuyện với Nguyên Tích, La Tiểu Lâu tiếp tục cúi đầu ăn mãnh liệt, ăn được một nửa, bát cơm bị Nguyên Tích bưng đi mất. Nguyên Tích nhìn cậu một cái, khẽ mắng: "Sao lại ngốc như vậy, giờ đang là buổi tối, em cứ ăn nhiều như thế thì sẽ lại khó chịu cho coi."

La Tiểu Lâu sờ dạ dày, bỏ bát cơm, lại bắt đầu húp canh. Lập tức, bàn tay sờ dạ dày kia của cậu bị Nguyên Tích từ dưới bàn nắm lấy, La Tiểu Lâu dừng lại, cũng nắm tay lại Nguyên Tích.

Tô Lan trợn to mắt nhìn Nguyên Tích và La Tiểu Lâu, thực sự không thể chấp nhận nổi kiểu sống chung của hai người. Nguyên Tích là người mà bọn họ muốn đi theo, thân phận của anh ấy như vậy, không nên hạ thấp giá trị để đối xử như thế với một kẻ tôi tớ, kể cả là tình nhân. Vài giây sau, Tô Lan rũ mắt, La Tiểu Lâu càng nhõng nhẽo tùy thích càng tốt, biểu hiện của anh ta như vậy, cha mẹ Nguyên Tích nhất định sẽ không đồng ý cho bọn họ ở bên nhau đâu.

Ăn cơm tối xong, mấy người nói chuyện phiếm, La Tiểu Lâu ngồi một hồi, đứng dậy vào WC.

Khi cậu từ WC đi ra, đang trở về thì đụng phải một người đàn ông mặc quân trang cao cấp. La Tiểu Lâu thấy quần áo của người đó, lập tức hoảng sợ, hiện tại, cậu chỉ từng thấy mỗi thiếu tướng La mặc quân phục.

Khi La Tiểu Lâu ngước mắt lên nhìn, cậu âm thầm thở phào nhẹ nhõm, là một thanh niên tóc đen. La Tiểu Lâu tự an ủi mình, không có khả năng gặp La Thành Vận ở nơi này.

Năng lực quan sát của người kia vô cùng nhạy bén, khi La Tiểu Lâu bị người mặc quân trang đó làm cho hoảng sợ, cậu đã nhìn chằm chằm người đó hai ba giây. Gần như ngay lập tức, người kia giương mắt lên, không vui mà hướng về phía La Tiểu Lâu, thế cho nên vẻ mặt hoảng sợ của cậu không kịp thu hồi đã bị người đó thấy được.

Có lẽ là đã từng ra chiến trường, trong ánh mắt của người kia mang theo một khí thế sát phạt không thể xem nhẹ. La Tiểu Lâu rùng mình một cái.

Khi ánh mắt lạnh băng sắc nhọn của người kia nhìn đến La Tiểu Lâu thì lại hiện lên vẻ vô cùng kinh ngạc, người đó nhướn mày, sự tàn bạo trong mắt không thấy đâu nữa.

"Cậu ——"

La Tiểu Lâu ngây ngẩn, cậu biết mình nhìn chằm chằm người khác là rất thất lễ, nhưng cậu thật không ngờ người này sẽ lại vì việc này mà chỉ trích mình, hơn nữa đang muốn nói mà lại thôi là sao vậy?

"Xin lỗi, tôi không cố ý. Ờm, chỉ là trông anh giống một người tôi quen biết." Đám Nguyên Tích còn đang chờ, hơn nữa ngày mai là thi đấu, La Tiểu Lâu cũng không muốn vì một chuyện nhỏ mà rước lấy phiền phức, vội vàng giải thích.

"Không có vấn đề gì." Người kia lập tức nói, nói xong đứng tại chỗ, nhìn La Tiểu Lâu không nói.

… Rốt cuộc người này sao vậy, La Tiểu Lâu nói thầm trong lòng, nói một câu xin lỗi rồi cấp tốc rời đi.

Người kia quay đầu nhìn La Tiểu Lâu, cho đến khi cậu đi xa mới chạm lên chiếc dây chuyền trước ngực, rồi xoay người bước đi.

Sáng sớm hôm sau, La Tiểu Lâu thức dậy, mấy người cùng ăn sáng với nhau. Nguyên Tích, Nguyên Nặc và Nguyệt Thượng đều phải tham gia thi đấu, mà Tô Lan thì lấy thân phận khách quý đi vào trong cùng bọn họ, ngồi gần khán đài quan sát trận đấu.

Tối hôm qua lúc đi ngủ, Nguyên Tích có hỏi La Tiểu Lâu, La Tiểu Lâu bày tỏ hôm nay cậu sẽ ở trong phòng theo dõi trận đấu qua TV. Trên đấu trường vừa nhiều người lại vừa hỗn loạn, hơn nữa cậu còn chưa nghỉ ngơi tốt. Lúc La Tiểu Lâu nói như vậy, Nguyên Tích cũng không nói gì nữa, đồng ý.

Bốn người vừa đi khỏi, La Tiểu Lập tức ra cửa. Tìm một chỗ gần thay quần áo, La Tiểu Lâu đến cửa chính của Hiệp hội Cơ giáp. Trước khi vào, La Tiểu Lâu liên lạc với Điền Lực, nói rằng cậu sẽ ở trong phòng ngủ một ngày, không được quấy rối.

Điền Lực nói móc cậu mấy câu, từ máy thông tin truyền sang một tràng tiếng cười của con gái, xem ra Điền Lực bên kia đã tự mình đi tìm niềm vui rồi.

La Tiểu Lâu nở nụ cười, vào sân thi đấu.

Mấy ngày đầu đều là thi đấu nhóm nhỏ, cho đến khi còn lại 500 người thì sẽ đấu vòng loại một lần, sau đó sẽ lại là thi đấu nhóm nhỏ.

Tuyển thủ dự thi tiến vào Hiệp hội Cơ giáp, sẽ đi từ đường thi đấu vào phòng nghỉ của mình. Phòng nghỉ được đánh số, sau khi vào phòng, bốn người trong phòng chính là một nhóm nhỏ, trận đấu cùng ngày là bốn người thi đấu nhóm nhỏ, đấu hai trận bất kỳ, tổng cộng là sáu trận.

Sở dĩ Giải thi đấu Cơ giáp được tổ chức trên tinh cầu Camille là vì, nơi đây có nhiều đấu trường, hơn nữa cũng đủ lớn, có thể cung cấp 2,000 sân đấu loại nhỏ để hơn 7,000 người cùng lúc tiến hành thi đấu nhóm nhỏ.

Khi La Tiểu Lâu đi vào, phòng nghỉ đã có hai người, một người vừa cao vừa béo đang rèn luyện thể lực, còn một thanh niên tóc vàng đang sợ hãi nhìn tên béo đó.

Hai người thấy La Tiểu Lâu xuất hiện, tên béo cười nhạo một tiếng, còn thanh niên tóc vàng kia thì thở phào nhẹ nhõm, có lẽ là tìm được sự tin tin từ thân thể nhỏ bé của La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu không nói gì, tiến vào rồi lặng lẽ ngồi lên ghế sô pha, sau đó bắt đầu đưa tay khẽ vuốt ve viên ngọc màu xanh lục.

Ngoại trừ Lucca, cậu chưa thực chiến với bất kì ai. Hiện tại, La Tiểu Lâu gần như phải cảm ơn gã Lucca kia đã tìm cậu gây phiền phức. Nếu không, có lẽ khi vừa đến đây thì chân cậu đã mềm nhũn ra rồi, cho dù như vậy, trong lòng La Tiểu Lâu vẫn bất ổn, hồi hộp nói không nên lời.

Thanh niên tóc vàng kia nhìn La Tiểu Lâu một hồi, bèn tiến đến gần hỏi: "Xin chào, tôi là sinh viên năm hai của học viện Yasi từ tinh cầu Heanor, cậu ở đâu vậy?"

La Tiểu Lâu hạ tay xuống, thoáng do dự, rồi nói: "Tôi đến từ tinh cầu An Tắc." Thân phận của cậu đều là giả, đương nhiên không thể cho biết tên trường học được.

Theo giọng nói của La Tiểu Lâu, người cuối cùng cũng tới.

Người đó miễn cưỡng bước vào, ánh mắt đảo qua nét mặt của ba người, rồi vắt chân ngồi lên sô pha, chẳng để ý đến ai. Khí thế kiêu ngạo chẳng để ai vào mắt này, cả ba người trong phòng đều cảm nhận được, thanh niên tóc vàng rụt lại, La Tiểu Lâu vẫn không nói gì, tên béo thì liếc mắt nhìn người đó mấy cái, cuối cùng hừ một tiếng.

Dường như là để đáp trả lại tiếng hừ của tên béo, người kia duỗi người, hà hơi, rồi lại dựa lên ghế sô pha.

Tên béo biến sắc, sắp phát hỏa thì đúng lúc đó, trên màn hình điện tử trong phòng xuất hiện hình ảnh của người chủ trì. Một cô gái khá xinh đẹp vừa cười vừa nói: "Ngày đầu tiên của Giải thi đấu Cơ giáp Sinh viên lần thứ hai mươi mốt xin được lập tức bắt đầu, mời các vị tuyển thủ chuẩn bị sẵn sàng, trong quá trình thi đấu phải tuân thủ quy tắc. Thứ tự thi đấu trong trận nhóm nhỏ sẽ do hệ thống tổ hợp ngẫu nhiên, xin mời tuyển thủ dự thi có tên trên màn hình hãy chuẩn bị sẵn sàng."

Ngoại trừ người cuối cùng mới vào kia, ba người La Tiểu Lâu lập tức đứng dậy, nhìn không chớp mắt lên màn hình điện tử. Khi mỹ nữ biến mất, màn hình điện tử liền xuất hiện tên hai người: Cao Xí vs 521.

97. Chương 97

´U

La Tiểu Lâu ngơ ngác nhìn màn hình điện tử, người thứ nhất lại chính là cậu. Điều này khiến cho La Tiểu Lâu vốn đã hồi hộp giờ lại càng thêm mất bình tĩnh, cứ đứng ngây ngốc như trời trồng tại chỗ, chẳng động đậy tẹo nào.

Tên vừa béo vừa cao liếc mắt sang, hừ lạnh một tiếng, nói: "Ai là 521? Mau chuẩn bị đi, giúp ông đây luyện tập."

Thanh niên tóc vàng sau khi thở dài một hơi, bắt đầu mở to hai mắt quan sát La Tiểu Lâu và cậu chàng tóc đen vẫn đang nhàn nhã thoải mái ngồi trên ghế sô pha kia.

Cậu chàng tóc đen nhận ra đường nhìn của Cao Xí to béo và thanh niên tóc vàng, khóe miệng hơi nhếch lên.

Ngay khi tên béo không nhịn được định rống lên thì, La Tiểu Lâu vẫn luôn im lặng đứng bên cạnh màn hình điện tử bỗng nhiên cất tiếng: "Là tôi, như vậy, hẹn gặp nhau ở sân đấu." Nói xong bình tĩnh xoay người đi ra ngoài.

Thanh niên tóc vàng lập tức nhìn La Tiểu Lâu bằng ánh mắt thương hại, trông cậu ta còn yếu hơn mình, lại còn xui xẻo gặp đúng cái thằng cha kinh khủng kia, nếu là mình, có lẽ cũng không phải là đối thủ của Cao Xí, nhưng vẫn có thể kiên trì được một hồi. Mà 521 thì, chỉ hy vọng cậu ta gặp may thôi…

Cậu chàng tóc đen chuyển tầm mắt, nhìn về phía màn hình điện tử chiếm một nửa mặt tường, trong lúc nghỉ ngơi chờ thi đấu, tuyển thủ cũng có thể theo dõi trận đấu đang diễn ra trên màn hình.

Cao Xí sa sầm mặt nhìn La Tiểu Lâu đi đằng trước, dám vào sân thi đấu trước hắn mà không chịu đi sau, điều này làm cho hắn cảm thấy không thoải mái, hắn quyết định sẽ dùng thời gian nhanh nhất giải quyết gọn thằng nhóc yếu ớt này.

Trong phòng nghỉ, thanh niên tóc vàng nhìn thoáng qua người con trai tóc đen, không rõ vì sao người này tuổi không lớn, dáng người cũng không khỏe mạnh bằng Cao Xí, nhưng lại khiến cho anh ta có cảm giác áp

bức rõ rệt, nhất là khi trong phòng chỉ còn lại hai người, không biết có phải do anh ta ảo tưởng hay không, mà khí thế mạnh mẽ đó càng thêm rõ ràng.

Thanh niên tóc vàng do dự một hồi, ra chỗ sô pha cách khá xa cậu tóc đen kia ngồi xuống, bắt chuyện: "Xin chào, tôi là Kevin."

Cậu tóc đen đang cầm điều khiển từ xa chuẩn bị chọn kênh bèn quét mắt nhìn Khải Văn, ừ một tiếng, nhưng cũng chẳng giới thiệu về mình.

Kevin đương nhiên không dám hỏi, thế nhưng bất luận là người đang ở trong phòng này, hay người sắp phải tham gia thi đấu, đều khiến anh ta cảm thấy vô cùng căng thẳng, tựa như không kìm được phải nói gì đó.

Kevin cũng theo cậu tóc đen nhìn về phía màn hình điện tử, phát hiện đó chính là trận đấu giữa Cao Xí và 521, xem ra cậu chàng này chưa kịp chuyển kênh, anh ta liền nói: "Cao Xí hẳn là sẽ thắng đúng không."

Cậu tóc đen vẫn không nói gì, ngón tay đè lên điều khiển từ xa, dường như đang chần chừ có nên đổi kênh hay không. Kevin thực sự muốn xem thi đấu cặp, anh ta muốn coi trình độ của Cao Xí tới đâu, hoặc tìm ra mấu chốt để có sách lược đối phó.

Bởi vì có thể quan sát trận đấu, cho nên, người thi đấu đầu tiên tương đối bất lợi.

Nhìn chằm chằm lên màn hình điện tử khổng lồ, lòng Kevin thầm hâm mộ, 521 thoạt nhìn gầy yếu kia cũng không tỏ ra căng thẳng một chút nào, cậu ta bình tĩnh triệu tập ra một chiếc cơ giáp màu lam đồ sộ, sau đó không nhanh không chậm vào khoang điều khiển.

Nhìn hành động chậm rãi của La Tiểu Lâu, Cao Xí mặt hầm hầm, thằng này quả thực không coi mình ra gì.

Cao Xí nín nhịn triệu tập một chiếc cơ giáp màu vàng kim xen lẫn trắng cao lớn, nghiêng mình mấy cái đã vào khoang điều khiển, chiếc cơ giáp màu vàng giơ một cánh tay lên, dùng tay ra hiệu chiến thắng về phía khán phòng xung quanh, sau đó mới xoay người cấp tốc tập kích chiếc cơ giáp màu lam đậm.

"Cậu định giải quyết hắn như thế nào?" 125 hỏi La Tiểu Lâu nỗ lực bò lên trên, đây có thể coi là tốc độ nhanh nhất của La Tiểu Lâu rồi đó.

"... Tốc độ của chiếc cơ giáp này không thể coi là vượt trội, nhưng tấn công cận chiến cực kỳ cao, tương đối mà nói, lực phòng thủ hơi kém một chút." La Tiểu Lâu híp mắt, ngón tay cấp tốc di chuyển, chiếc cơ giáp màu lam đậm vẫn duy trì tư thế không nhúc nhích như lúc ban đầu, súng hạt nhân trên vai đã bắt đầu bắn phá.

Bụng Cao Xí lại càng thêm phẫn nộ, giáp mặt với tên này quả thực là khiêu khích tính nhẫn nại của hắn, đứng bất động mà trực tiếp bắn phá, nhất định là đang khinh thường hắn! Chưa từng có một chiến binh cơ giáp nào dám làm như thế với hắn. Chiếc cơ giáp màu vàng pha trắng cấp tốc né sang bên cạnh, áp dụng lộ tuyến quanh co tấn công về phía chiếc cơ giáp màu lam đậm xa xa.

Khán giả tới xem trận thi đấu này không ít, ngày đầu tiên của Giải thi đấu Cơ giáp mà, tuy chưa biết thực lực của các tuyển thủ như thế nào, nhưng những người ham mê hoặc cảm thấy hứng thú với cơ giáp đều đến xem.

Khán giả bắt đầu bàn tán, cảm thấy động tác né tránh của Cao Xí cũng khá là lợi hại, mà chiếc cơ giáp màu lam đối diện vẫn bất động, tỏ ra vẻ quái dị.

"Trời ạ, tại sao lại bất động? Đáng thương quá, có lẽ sẽ thua ngay thôi." Kevin ngồi trong phòng nghỉ quả thực không đành lòng nhìn.

Cậu trai tóc đen chớp mắt, khẽ cười, "Có chút thú vị."

Cho dù người khác tán thưởng Cao Xí, hay nghi ngờ 521 như thế nào, Cao Xí cũng đã nhận ra, vừa mới bắt đầu, có lẽ nên nói là lúc hắn ngoắc tay ra hiệu bắt đầu với khán giả xung quanh, máy tính đã một mực đưa ra nhắc nhở: Khu vực C1 lọt vào công kích, đã trúng đạn.

Vì âm thanh cảnh báo đáng ghét này, Cao Xí không ngừng thay đổi tư thế lẫn lộ tuyến, hắn thậm chí còn cố ý bay vòng xa xa vài bước, nhưng âm thanh nhắc nhở chập chờn của hệ thống vẫn không biến đổi, ngay

cả khu vực tấn công cũng không thayđổi. Một tay thiện xa công kích viễn trình giỏi đến kỳ lạ? Trong lòng tràn ngập sự tự tin của Cao Xí xuất hiện một chút bất an, hắn lập tức đè xuống.

Bất kể làm sao, lần này hắn phải lọt vào top 50 của giải đấu! Nếu tránh né không xong, vậy thì dứt khoát không tránh nữa, chỉ cần tới trước mặt, một đao là có thể giải quyết gọn cái tên chết tiệt kia. Viễn trình? Chiếc cơ giáp này của hắn, khả năng tấn công viễn trình khá yếu kém, hắn quen cận chiến hơn.

Cao Xí không vòng vo quanh La Tiểu Lâu nữa, xông thẳng tới trước mặt La Tiểu Lâu, thanh đại đao màu vàng sắc bén trong tay vung lên, sau đó, dưới ánh mắt náo động của khán giả, rơi thẳng xuống mặt đất.

Im lặng vài giây, sân thi đấu vang lên giọng nói dễ nghe của bình luận viên: "Ngày 15 tháng 8 của giải thi đấu, trận đấu cặp đầu tiên, 521 thắng."

Mọi người trên khán phòng kinh ngạc, chưa được một phút đồng hồ mà trận đấu đã kết thúc, một bên thậm chí cũng chẳng nhúc nhích lấy một lần, đây không phải là khủng bố đấy chứ, bọn họ mất tiền mua vé đó, xem được cái gì vậy.

Bình luận viên lúc này mới mỉm cười bình luận: "Không ngờ vừa mới bắt đầu mà đã có thể chứng kiến một trận thi đấu đặc sắc như vậy, không thể không nói, tuyển thủ 521 sở hữu khả năng công kích viễn trình như thần. Trong vòng một phút đồng hồ đã kết thúc trận đấu, toàn bộ 11 phát đạn hạt nhân đều bắn trúng một vị trí. Càng khiến người ta giật mình hơn chính là năng lực suy tính của tuyển thủ 521, vào ngay giây cuối cùng tuyển thủ Cao Xí đã ngã xuống trước mặt tuyển thủ 521, đây tuyệt đối không phải là trùng hợp! Chúng tôi lớn mật suy đoán, đây chính là một trong những trận đấu kết thúc sớm nhất của ngày hôm nay!" Theo lời thuyết minh của bình luận viên, trong khán phòng có người cười ra tiếng.

Kevin sững sờ nhìn màn hình điện tử, bần thần, lẩm bẩm: "Sao lại vậy?"

Cậu trai tóc đen quét mắt nhìn anh ta, lần đầu tiên mở miệng: "Máy truyền cảm của Cao Xí bị bắn thủng, nói đơn giản, cơ giáp hiện tại của hắn đã không thể kiểm soát được nữa." Mỗi lần đều bắn trúng một vị trí, xem ra khả năng viễn trình của chú chuột nhỏ này thực sự không tồi…

Kevin thấy Cao Xí chán nản nhảy ra khỏi cơ giáp, sau đó đi theo sau La Tiểu Lâu ra ngoài.

La Tiểu Lâu vào phòng nghỉ, tuy trên mặt vẫn tỏ ra khá bình tĩnh, nhưng lòng bàn tay cậu lại toàn là mồ hôi, tim đập nhanh hơn bình thường. Trận đấu kết thúc quá nhanh, cậu còn chưa thực sự cảm nhận được cảm giác chiến thắng.

Kế tiếp, cậu có 20 phút nghỉ giải lao, sau đó trên màn hình điện tử sẽ xuất hiện tên tuyển thủ đối chiến tiếp theo.

Kevin nhìn La Tiểu Lâu bằng vẻ mặt phức tạp, muốn đến gần nói chuyện, rồi lại thôi.

La Tiểu Lâu ngồi trên sô pha, nhắm mắt lại hồi phục tâm tình. Cao Xí đi sửa cơ giáp, trong phòng nghỉ chỉ có ba người bọn họ. Cậu trai tóc đen đã đổi kênh, đang xem trận đấu của nhóm khác.

Hai mươi phút sau, trên màn hình tự động xuất hiện tên của cặp thứ hai: 521 vs Kevin.

La Tiểu Lâu không biết rõ ai là Kevin, nhưng khi thấy tên của mình, cậu không kìm được mà nhíu mày, thế nào mà hôm nay cứ như là cậu trúng thưởng vậy, trận đầu trận thứ hai đều là cậu.

La Tiểu Lâu hít sâu một hơi, như thế này mới có lợi, nếu như lần này thắng, vậy thì trận thứ ba thắng thua không quan trọng, chỉ cần mỗi ngày cậu thắng hai trận là có thể thuận lợi thăng cấp rồi.

Thế nhưng, nếu thua thì thực sự không ổn cho cậu chút nào, đối chiến mệt mỏi không nói, ít nhất là áp lực tâm lí sẽ không thể tránh khỏi.

La Tiểu Lâu thấy thanh niên tóc vàng đứng lên nhìn chăm chú mình, bèn nở nụ cười với anh ta. Lòng cậu cũng thở phào nhẹ nhõm, nói thật thì, cậu sợ cái người tóc đen bên kia hơn. Không biết vì sao, người kia khiến cậu có cảm giác giống nhóm Nguyên Tích và La Thiểu Thiên.

Kevin hít sâu một hơi, xoay người ra cửa.

Vào sân đấu, Kevin rõ ràng đã rút ra được bài học kinh nghiệm từ Cao Xí, không nói nhảm nói nhiều, bắt đầu triệu tập cơ giáp rồi vào khoang điều khiển. Khi La Tiểu Lâu tiến vào khoang điều khiển, cậu nhận thấy chiếc cơ giáp màu vàng nhạt đã lùi xa một khoảng với mình.

Bình luận viên lúc này bèn nói: "Xem ra tuyển thủ Kevin đã có lựa chọn sáng suốt, cậu kéo dài khoảng cách —— Cậu bắt đầu công kích viễn trình! Trải qua một trận chúng ta đã biết khả năng công kích viễn trình của tuyển thủ 521 khá lợi hại, như vậy, trận này sẽ là một trận quyết đấu đặc sắc giữa viễn trình và viễn trình chăng? Hiện giờ, chúng ta hãy cùng xem độ chính xác của tuyển thủ Kevin."

Kevin hơi nắm chắc khả năng viễn trình của mình, cấp bậc gen của anh ta chỉ là B, vừa vặn ở cấp bậc có thể lái được cơ giáp, các hạng mục trình độ đều như nhau, nhưng anh ta đã rất nỗ lực. Nhất là sau khi được thầy giáo chỉ bảo, khả năng viễn trình cũng có không ít bản lĩnh. Nếu 521 có thể dựa vào viễn trình mà thắng, vậy thì tại sao anh ta lại không thể.

Kevin nắm chắc thời điểm kéo dài khoảng cách, lại ra tay trước La Tiểu Lâu, dùng chính cách của La Tiểu Lâu áp chế cậu.

Kevin rất tự tin, anh ta bắn thẳng ra năm phát đạn hạt nhân, cho dù La Tiểu Lâu có né được một viên trong đó, thì hai bên cũng khá khó khăn, đây gần như là trình độ tốt nhất bình thường của anh ta.

Nhưng mà, Kevin chớp mắt, phát hiện đã không còn thấy bóng dáng chiếc cơ giáp màu lam kia đâu nữa. Kevin kinh hoàng, bỗng nhiên ngẩng đầu, phía trên cũng không có.

Tim Kevin đập mạnh, biết là không ổn, lập tức điều khiển cơ giáp di chuyển sang bên cạnh. Lúc này, anh ta mới nhìn thấy cái bóng mờ nhạt của chiếc cơ giáp màu lam đã nhảy đến vị trí mình vừa đứng.

Tốc độ thật nhanh!

Kevin chán nản, công kích viễn trình của La Tiểu Lâu như thế nào trước hết không nói, nhưng ngay cả tốc độ cũng thật sự là quá nhanh! Anh ta căn bản không thấy rõ phương hướng La Tiểu Lâu di chuyển. Sau khi Kevin bắn trượt một lần, cuối cùng bị La Tiểu Lâu xuất hiện ngay trước mặt, dùng kiếm hợp kim chém trúng yết hầu.

Giọng nói của bình luận viên vang lên: "Tuyệt vời! Tuyển thủ 521 đã trốn thoát hoàn mỹ khỏi vòng vây của năm viên đạn hạt nhân, sau đó lợi dụng cận chiến kết thúc trận đấu, xem ra tuyển thủ 521 của chúng ta không chỉ có viễn trình, mà ngay cả tốc độ và khả năng cận chiến cũng rất đáng chú ý, hành động dường như còn rất phong độ đẳng cấp. Trận đấu cặp thứ hai, 521 thắng! Chúng ta phải chúc mừng cậu, cậu đã thành công thăng cấp!"

La Tiểu Lâu lần thứ hai vào phòng nghỉ, cậu trai tóc đen liền mỉm cười với cậu, đôi mắt đen láy nhìn cậu với một chút háo hức: "Lát nữa chúng ta sẽ thử xem." Nụ cười rất xán lạn, nhưng xuất hiện trên khuôn mặt của cậu ta lại thấy thế nào mà có vẻ yêu dị.

La Tiểu Lâu sửng sốt, tay không tự chủ run lên, lập tức trấn định lại, cho dù thua, cậu cũng có thể đến ngày mai.

Trận tiếp theo là Cao Xí và Kevin, 15 phút sau, Cao Xí thắng. Lần thứ hai trở vào, Cao Xí đã khôi phục lại vẻ kiêu ngạo lúc đầu, chỉ là ánh mắt nhìn La Tiểu Lâu không quá thân thiện, hận không thể túm áo La Tiểu Lâu, trực tiếp quyết đấu bằng vũ lực.

Kevin ủ rũ ngồi trong phòng nghỉ, bại bởi Cao Xí nằm trong dự liệu của anh ta, nhưng bại dưới tay La Tiểu Lâu, anh ta không thể đi tiếp trong giải thi đấu cơ giáp nữa rồi.

20 phút sau, màn hình điện tử hiển thị tên hai người: Thiều Dung vs Kevin.

La Tiểu Lâu kinh ngạc nhìn về phía cậu trai tóc đen, vậy mà tên lại nữ tính như vậy. Khóe miệng Thiều Dung nhếch lên, chậm chạp đứng dậy khỏi sô pha, dẫn đầu đi ra cửa.

La Tiểu Lâu và Cao Xí hiển nhiên không đổi kênh, đều nhìn chằm chằm lên màn hình điện tử.

Quan sát Thiều Dung và Kevin đối chiến, La Tiểu Lâu bỗng nhiên nghĩ đến lần đối chiến đầu tiên giữa cậu và Nguyên Tích trên mạng, tuyệt nhiên không cùng một trình độ.

La Tiểu Lâu cho rằng tốc độ của mình không tệ, vậy mà hoàn toàn không thể đọ nổi với người kia.

Kevin còn thảm thương hơn cậu, hiệp thứ nhất thì để lạc mất tung tích Thiều Dung, thậm chí không tránh nổi lần xuất thủ đầu tiên của Thiều Dung.

Toàn bộ quá trình chiến đấu không vượt quá 10 giây. La Tiểu Lâu im lặng theo dõi toàn trận, rồi nhìn lướt qua Cao Xí đang giương mắt đờ đẫn, thầm thở dài, quả nhiên cao thủ của toàn bộ tinh hệ còn rất nhiều.

"Trực tiếp K.O! Trận đấu thứ nhất, người chiến thắng, tuyển thủ Thiều Dung!" Tiếng nói của bình luận viên vừa dứt, cả sân đấu liền vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt, khán giả tự nhiên nhận ra được Thiều Dung lợi hại hơn ba người còn lại.

Đáng lẽ buổi sáng gồm ba trận, buổi chiều ba trận, giữa hai trận có 20 phút nghỉ giải lao. Nhưng tốc độ thi đấu của nhóm này quá nhanh, chưa hết một buổi sáng mà đã tiến hành tới trận thứ tư.

Khoa trương hơn chính là, bọn họ có khi còn tới trận thứ năm. 20 phút sau, La Tiểu Lâu nhìn tên Thiều Dung và 521, thoáng do dự một chút, cậu bèn ấn nút màu đỏ trên thẻ phân biệt tuyển thủ trước ngực.

Lập tức, trên màn hình điện tử xuất hiện một hàng chữ: Tuyển thủ 521 bỏ quyền thi đấu, cặp tiếp theo, Thiều Dung vs Cao Xí.

Người trong phòng nghỉ bất ngờ, Kevin giữa cơn hoảng hốt nhìn chằm chằm La Tiểu Lâu, trong lòng xuất hiện cảm giác hối hận cùng cực, nếu vừa rồi anh ta chọn cách này thì đỡ rồi. Lần đả kích này với anh ta mà nói, anh ta thua ba lần, cũng chẳng có gì, nhưng lần cuối cùng, trận đấu với Thiều Dung, gần như đã khiến anh ta đánh mất toàn bộ sự tự tin.

Cao Xí nắm chặt tay, đè nén nỗi căng thẳng, đi nhanh ra bên ngoài.

Khi bước qua trước mặt La Tiểu Lâu, Thiều Dung mỉm cười, khẽ nói một câu: "Sao vậy, sợ tôi ư?"

La Tiểu Lâu rũ mắt xuống, không nói gì. Kết quả trận đấu với Thiều Dung quá rõ ràng, cậu không muốn ngày đầu tiên lại đi tìm đả kích. Theo dõi trận đấu sau đó của Thiều Dung, cũng có thể học được chút ít.

Hơn nữa, đến trưa cậu có dự định ra ngoài, ngộ nhỡ Nguyên Tích thi đấu còn nhanh hơn cậu, vậy thì thực sự rất phiền phức.

98. Chương 98

´C NUỐI

La Tiểu Lâu ra khỏi Hiệp hội Cơ giáp mới mở máy thông tin vẫn đang đóng, phát hiện không có tin nhắn nào từ Nguyên Tích mới yên tâm. Nhưng thật ra lại có tin nhắn của Điền Lực, hẹn cậu cùng ăn trưa.

La Tiểu Lâu nhìn đồng hồ, vừa vặn không quá giờ trưa, mà Nguyên Tích hình như cũng chưa có vẻ đi ra, cậu bèn xoay người vào hội quán bên cạnh. Tìm một phòng trống do 125 yểm trợ cầm theo đồ hóa trang, thay quần áo, rồi từ một cánh cửa đi ra.

Trên tầng ba nhà hàng công cộng, ở đây cung cấp đồ ăn thức uống miễn phí cho các tuyển thủ của giải thi đấu, tuy dinh dưỡng phong phú, nhưng đều kèm theo món ăn ngon, muốn chọn món ưa thích của mình cũng không dễ.

Còn từ tầng ba trở lên là nhằm vào nhóm người chi tiêu mạnh, đầy đủ chủng loại, nhưng giá cả đắt đỏ.

Điền Lực có thói quen tiêu tiền như nước, lời cậu ta nói, khẳng định là sẽ lôi kéo La Tiểu Lâu lên tầng bốn. Thế nhưng tới chỗ ăn rồi, La Tiểu Lâu lại chẳng liên lạc được với Điền Lực, trường hợp này có lẽ là Điền Lực đang bận, hơn nữa không tiện có mặt.

La Tiểu Lâu cũng chẳng vướng vít bao lâu, chuẩn bị lên tầng ba giải quyết vấn đề cơm trưa.

Vừa mới chuẩn bị bước vào khu đồ ăn, bỗng đâm phải một nhóm người. La Tiểu Lâu nhìn bóng dáng người ở giữa có chút quen quen, nhíu mày, đang định xoay người đi thì người kia đã tia thấy cậu, lập tức gào lên: "La Tiểu Lâu, mày đứng lại!"

Nói xong, người kia đưa mắt ra hiệu với người xung quanh, mấy người đó bước nhanh tới, bao vây La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu nhìn La Thiểu Phàm đứng chặn trước mình, rồi liếc nhìn xung quanh, có chút buồn bực mà hỏi: "Mày có việc gì?" Tới tinh cầu Camille, vì giải đấu mà thần kinh cậu vẫn luôn kéo căng, nhất thời buông lơi cảnh giác với mấy chuyện khác. Hiện giờ lại gặp đúng cái tên âm hồn bất tán này, với tên này, muốn thoát thân thực sự là hơi phiền phức.

La Thiểu Phàm lộ ra một nụ cười đắc ý: "Tao tìm mày có chuyện gì, mày hẳn là rất rõ ràng. Nguyên Tích đang ở bên trong thi đấu, lúc này không còn ai bảo vệ mày nữa. Tao cũng không làm khó dễ mày, chỉ cần mày đưa đồ ra đây, sau này tao sẽ không bao giờ tìm mày gây rắc rối nữa."

La Tiểu Lâu im lặng vài giây, nếu cứ để nó dây dưa mãi như thế này, sớm muộn gì thiếu tướng La cũng sẽ để ý tới cậu. La Tiểu Lâu nhanh chóng nghĩ cách thoát thân và giải quyết hậu họa, tỏ ra trấn tĩnh: "Cái đó tao không mang theo, chờ sau giải đấu rồi hãy nói." Cậu phải tìm cách nhất lao vĩnh dật, ngăn chặn cái miệng của La Thiểu Phàm

nguyên văn có nghĩa là một lần và mãi mãi làm một mẻ, khỏe suốt đời.

Lông mày La Thiểu Phàm dựng lên, mặt mũi lập tức trở nên xấu xí, "Đừng có nói câu ấu trĩ này với tao, thứ đó mày không thể tùy tiện cất bừa bãi. Mày không đưa cho tao, vậy ngày hôm nay mày cũng đừng mong chạy thoát, tao có cả đống thì giờ dây dưa với mày đấy. Có điều, ngược lại, nếu mày giao đồ ra đây, tao —— tao có thể cho mày một ít tiền." La Thiểu Phàm không dự định bỏ qua cơ hội lần này, số lần bắt được La Tiểu Lâu đi một mình không dễ dàng gì. Tiếp đó La Thiểu Phàm tính toán số tiền tiêu vặt của mình, nó nhất định phải lấy được chiếc dây chuyền kia, cho dù phải cho La Tiểu Lâu chút tiền nó cũng chấp nhận.

Nghe bà Kim nói cuộc sống trước đây của họ vô cùng nghèo khó, có lẽ chính vì nguyên nhân này mà La Tiểu Lâu mới nịnh bợ Nguyên Tích, không tiếc rẻ mà bán mình làm nô lệ —— Vừa nghĩ như vậy, cảm giác ưu việt trong lòng La Thiểu Phàm tự nhiên mà bốc lên.

Vậy thì, cho La Tiểu Lâu 500,000? 200,000 có ít quá không, nhưng cũng không nhất định, dù sao lúc đó phu nhân cũng chỉ cho nó có 100,000. La Thiểu Phàm thầm lặng lẽ tính toán, cuối cùng quyết định sẽ cho La Tiểu Lâu 200,000. Tuy thiếu tướng La rất cưng chiều nó, nhưng tiền tiêu vặt của nó đều là do phu nhân La quản lí. Số tiền không ít, nhưng cũng tuyệt đối không coi là nhiều. Mà sống trong gia đình giàu có bao nhiêu năm, nó đã có thói quen hưởng thụ, cái gì cũng không muốn bị thấp kém hơn bạn học xung quanh, ngoài mặt tỏ ra cái gì cũng đều lấy lòng, vậy là trong tay lại có thêm bao nhiêu tiền.

Đúng lúc này, người bên cạnh La Thiểu Phàm bỗng nhiên khẽ kéo nó, nhỏ giọng: "Thiểu Phàm, là cậu Lăng."

Tất cả đều sửng sốt, quay đầu lại nhìn, Dương Kha và hai người trung niên vẻ mặt nghiêm túc đang cùng Lăng Tự đi tới.

La Tiểu Lâu vừa nhìn là hiểu ra, bên cạnh bọn họ chính là cầu thang máy đi lên trên.

La Thiểu Phàm trở nên hiền lành, cung kính chào một tiếng với Lăng Tự, rẽ sang bên cạnh mấy bước, nhường đường. Vì La Thiểu Quân và La Thiểu Thiên đều là bạn của Lăng Tự, nên La Thiểu Phàm tự nhiên cũng quen biết Lăng Tự. Nói thật ra, nó có hơi sợ vị thiếu gia Lăng Tự có ánh mắt sắc nhọn này.

Khi La Thiểu Phàm rẽ sang bên cạnh, nó cố ý chắn trước người La Tiểu Lâu. Như vậy, hiện tại chỉ có thể chờ Lăng Tự đi khỏi trước, rồi nó sẽ đưa La Tiểu Lâu tới phòng mình, nếu La Tiểu Lâu không đồng ý, nó sẽ trực tiếp lục soát người, không tìm được thì sẽ có biện pháp khác.

"Mấy cậu đi ăn?"

Bỗng dưng nghe thấy giọng nói lạnh lùng của Lăng Tự, La Thiểu Phàm suýt nữa thì tưởng mình nghe nhầm, trước đây Lăng Tự chưa bao giờ chủ động nói chuyện với nó. Sững sờ một hồi, La Thiểu Phàm mới nhanh chóng trả lời: "Đúng vậy, cậu Lăng."

"Cùng đi lên nào." Lăng Tự để lại một câu như thể mệnh lệnh, rồi đi thẳng lên tầng.

Mọi người còn lại nhìn La Thiểu Phàm, không biết nên làm thế nào cho phải. La Thiểu Phàm cũng đắng mặt, nhưng nó không dám không đi, lập tức trợn mắt lườm La Tiểu Lâu, nhỏ giọng: "Lát nữa ngoan ngoãn cho tao, nếu dám đùa giỡn các kiểu, tao sẽ không tha cho mày đâu." Nói như vậy, ngộ nhỡ cơm nước xong, Nguyên Tích đi ra thì làm sao bây giờ. Nếu là bình thường Lăng Tự chịu mời nó đi ăn thì nó đã vui mừng không kịp rồi. Nhưng hiện tại vất vả lắm mới tìm được cơ hội thì lại bị Lăng Tự làm xáo trộn, La Thiểu Phàm chỉ cảm thấy hôm nay xui quấy ác.

La Thiểu Phàm dẫn năm sáu người vào thang máy theo Lăng Tự, mấy tên đó đang thầm vây quanh La Tiểu Lâu, phòng ngừa cậu chạy trốn.

Một người trung niên trực tiếp ấn nút lên tầng, Lăng Tự cũng không nhìn sang, nhưng Dương Kha lại thỉnh thoảng giương mắt quan sát.

Tầng bảy cao cấp hơn nhiều so với tầng bốn, toàn bộ là phòng ăn riêng. Ngoại trừ âm nhạc cổ điển ưu mỹ, còn thêm bồi bàn lẳng lặng đứng trên hành lang, bên ngoài tuyệt nhiên không thể nhìn thấy khách ăn bên trong.

Một cô gái phục vụ bàn cao ráo bước tới, vừa cười vừa nói: "Cậu Lăng, xin mời đi bên này."

La Tiểu Lâu thực sự rất buồn bực, chuyện gì đây trời, đoán chừng Lăng Tự không muốn thấy cậu, nếu bị Nguyên Tích biết cậu ăn cơm cùng Lăng Tự, không làm loạn một ngày mới là lạ.

Lúc này, một vị trung niên quay sang nói vài câu với cô gái, cô gái lập tức đáp: "Tôi sẽ lập tức sắp xếp."

Cho đến khi mọi người vào phòng mới phát hiện, bên trong căn phòng này cực kỳ lớn, bày biện lộng lẫy ưu nhã, đặt ba cái bàn. Xem ra đây là sắp xếp của người trung niên kia, để Lăng Tự ngồi chung bàn với một đám người là rất hạ thấp giá trị của y.

Lăng Tự ngồi vào bàn đầu tiên. Chờ y ngồi xuống rồi gật đầu với xung quanh, mọi người còn lại mới trước sau vào chỗ.

La Thiểu Phàm đang do dự ngồi chỗ này hay chỗ kia mới thích hợp, thì La Tiểu Lâu đã tự mình ngồi luôn xuống một bàn.

Lăng Tự lạnh lùng nhìn thoáng qua, rồi lập tức quay đầu đi.

Dương Kha ngồi bên cạnh Lăng Tự, hai người trung niên liếc mắt nhìn cái bàn của La Tiểu Lâu, đáng lẽ chỗ đó là hai người bọn họ. Rơi vào đường cùng, hai người đành ngồi chung bàn với Lăng Tự.

La Thiểu Phàm do dự cả buổi cũng không dám đặt mông ngồi cùng một bàn với Lăng Tự, vậy nên nó cùng mấy thằng đi cùng ngồi vào chiếc bàn còn lại.

Ba người bồi bàn trong phòng mang thực đơn ra, đám người của La Thiểu Phàm khi nhìn vào thì sắc mặt bắt đầu không bình thường, chuyền một lượt, cuối cùng thực đơn rơi vào tay La Thiểu Phàm. La Thiểu Phàm lén liếc nhìn Lăng Tự một cái, rồi cẩn thận bắt đầu gọi món. Nếu Lăng Tự gọi bọn nó cùng ăn cơm, vậy thì hẳn là mời khách rồi đúng không.

Còn bên bàn của La Tiểu Lâu, tâm tình của cậu đã tốt lên không ít so với hồi vừa nãy. Cậu mở máy thông tin nhìn một chút, Nguyên Tích chưa đi ra, rồi mới nhận thực đơn từ bồi bàn. Đầu tiên cố gắng kéo dài thời gian, tranh thủ chờ Nguyên Tích hoặc Athes đi ra, thực sự không ổn, mà Nguyên Nặc cũng được. Lần đầu tiên Nguyên Nặc đến nhà bọn cậu, cậu và nó đã trao đổi thông tin với nhau.

Nhìn thấy giá cả trong thực đơn, La Tiểu Lâu có chút chết lặng. Ít nhất phải đắt hơn gấp mười, hoặc gấp hơn hai mươi lần so với chỗ bình thường, cũng quá giết người rồi đó. La Tiểu Lâu nhìn Lăng Tự một cái, thầm nói, giai cấp đặc quyền có tiền đúng là đồ đáng ghét.

Nhịn đau, La Tiểu Lâu chọn vài món, sau đó lấy thẻ của Nguyên Tích ra, nói: "Tôi ăn một mình, cảm ơn." Hiện tại chỉ cần là lúc ăn, La Tiểu Lâu sẽ thuận tay dùng thẻ của Nguyên Tích để cho tiện. Hơn nữa, cậu cũng không muốn Nguyên Tích hiểu lầm rằng cậu đã ăn cơm cùng đám người Lăng Tự. Giờ dùng thẻ của Nguyên Tích trả tiền, Nguyên Tích sẽ không bắt được điểm yếu của cậu. Vừa nghĩ đến bộ dạng tức giận của Nguyên Tích, La Tiểu Lâu đã cảm thấy sợ hãi.

Lăng Tự căn bản không nhìn sang bên này nữa, nhưng người bồi bàn lại có chút hoảng hốt nhìn vị chủ trì Lăng Tự, thấy y không nói gì thêm, người đó mới nhận thẻ của La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu gọi xong món, bắt đầu lập kế hoạch thoát thân, cậu tuyệt nhiên không nhận ra, đám người La Thiểu Phàm và Dương Kha đang giật mình mà nhìn chiếc thẻ kia, thẻ bạch kim, trong thẻ thu nhập chi tiêu đến 300 triệu đồng Liên bang, hơn nữa phải sau khi tư liệu được khảo sát hợp cách, chủ nhân thẻ mới được nhân loại thẻ bạch kim này.

Dương Kha đã từng thấy Lăng Tự dùng, mà La Thiểu Phàm cũng chỉ biết La Thiểu Quân và La Thiểu Thiên có lúc sẽ dùng loại thẻ bạch kim này chi tiêu. Hiện giờ thấy La Tiểu Lâu tùy tùy tiện tiện lấy ra, cả hai người đều kinh sợ trong lòng. Mà ý định cho La Tiểu Lâu 200,000 của La Thiểu Phàm không còn là ý hay nữa, nghĩ như vậy, sắc mặt của nó lại càng khó nhìn hơn.

Không lâu sau, thức ăn được mang lên đầy đủ, La Tiểu Lâu nuốt nước bọt, tuy giá rất đắt, nhưng màu sắc hương vị đều có hết, vừa nhìn là rất muốn ăn rồi.

La Tiểu Lâu còn chưa động vào đũa, bồi bàn đã mang một cái chén và một chai rượu vang tới, còn rót đầy cho cậu.

Cậu không uống rượu, đang định nói thì một người trung niên bên kia đã đứng đậy, "Tôi thay mặt cho cậu Lăng uống một chén với mọi người, cung kính trước một chén." Nói xong ngửa đầu uống.

Mọi người chung quanh bất ngờ, tuy không phải tự mình Lăng Tự mời, nhưng có ai mà dám không nể mặt mũi y chứ. Bàn bên, La Thiểu Phàm cũng giơ chén rượu lên, ngay cả Dương Kha cũng ngửa đầu cạn sạch. La Tiểu Lâu trợn mắt nhìn chén rượu, lặng lẽ ngẩng đầu nhìn bàn Lăng Tự. Kết quả chỉ thấy ánh mắt đen kịt lạnh lùng của Lăng Tự nhìn chằm chằm sang bên này.

La Tiểu Lâu thầm mắng một câu, rốt cuộc cũng cầm chén rượu lên uống. Dù có nói như thế nào, cái con người này cũng vừa giải vây cho cậu, hiện tại đắc tội y, thực sự không phải là hành động sáng suốt.

La Tiểu Lâu trong lòng nghĩ đến việc thoát thân, biết không nên uống rượu, nhưng bị hai người cạnh Lăng Tự trái một chén, phải một chén kính rượu, cậu đành bất đắc dĩ uống ba chén. Sau đó, cậu giả vờ không thấy nữa, không động vào cái chén.

Vừa mới bắt đầu còn chưa rõ rệt, kết quả là không biết do ngấm rượu quá nặng hay do tửu lượng không tốt, cuối cùng La Tiểu Lâu choáng váng, úp mặt lên bàn.

Lăng Tự ăn cho tới xong thì thôi, mọi người còn lại cũng buông đũa theo. Lăng Tự không nhìn đám kia, đứng dậy đi ra ngoài. Một người trung niên đi sang đỡ La Tiểu Lâu dậy, La Thiểu Phàm nhìn mà mặt đỏ bừng, nhưng không dám nói gì.

Dương Kha say còn ác liệt hơn cả La Tiểu Lâu, được một người dìu đi, theo sau Lăng Tự.

La Thiểu Phàm trơ mắt nhìn La Tiểu Lâu bị mang đi, cắn răng, cũng xoay người bỏ đi. Nó biết La Tiểu Lâu trước khi theo bà Kim đến La gia đã quen biết Lăng Tự, nhưng không phải hai người này đã sớm không còn quan hệ gì nữa rồi sao…

"Này, cậu mau tỉnh lại ngay, nếu bị Nguyên Tích nhìn thấy, cậu nhất định sẽ phải chết." 125 hò hổng bên tai La Tiểu Lâu, cố gắng đánh thức cậu dậy.

La Tiểu Lâu vất vả mở mắt ra, không ngọ nguậy, nhưng lại xoa xoa lỗ tai, rồi bị đưa vào thang máy.

Tới phòng trọ, Lăng Tự quẹt thẻ vào phòng, người trung niên kia đỡ La Tiểu Lâu vào, thả lên ghế sô pha.

La Tiểu Lâu uống say, rượu lại ngon, trên mặt còn nở nụ cười, híp mắt ngoan ngoãn nằm tại chỗ. Bởi vì hơi men, khuôn mặt cậu đỏ hồng, tiện tay kéo áo làm lộ ra khuôn ngực trắng nõn và xương quai xanh mảnh

khảnh.

Bên cạnh Lăng Tự mỹ nhân nào mà không có, thậm chí Dương Kha cũng không kém cạnh La Tiểu Lâu, vậy mà nhìn thế này, cả người La Tiểu Lâu đều toát lên vẻ quyến rũ. Người trung niên hạ mắt, lui ra ngoài.

Lăng Tự đứng cạnh sô pha, vẻ mặt lạnh băng chậm rãi dịu đi. Y cúi đầu nhìn La Tiểu Lâu, từ từ khom lưng, ngón tay xoa nhẹ lên gương mặt cậu.

Người này đã từng dùng ánh mắt mến mộ như vậy mà nhìn y, tình yêu của người này không có bất cứ lưu luyến nào với y, người này… Ngón tay Lăng Tự không chủ định chạm lên khóe miệng La Tiểu Lâu, La Tiểu Lâu khẽ hé miệng, ngậm lấy ngón tay.

Bao bọc ấm áp, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm qua, khiến thân thể Lăng Tự lập tức trở nên cứng ngắc, y không dám tin nhìn La Tiểu Lâu nằm trên sô pha.

Cho dù, cho dù là sủng vật của y cũng đều phải dựa theo yêu cầu của y, ít khi dám chủ động quyến rũ y như thế này.

Vẻ mặt Lăng Tự trở nên phức tạp, La Tiểu Lâu biến thành thế này, chẳng lẽ là do Nguyên Tích dạy bảo? Thân thể ngoan ngoãn như vậy, hành động mê người như vậy, Nguyên Tích thật đúng là biết hưởng thụ.

Lăng Tự nhìn La Tiểu Lâu, ngón tay được ngậm trong miệng thoải mái mà không kiềm chế được giật giật. La Tiểu lâu nhướn mày, một cái tát sượt qua. Lăng Tự ngây dại, tuy rằng tránh được, nhưng ngón tay cũng đã rút ra.

Nguyên Tích còn có khẩu vị này?

Lăng Tự chớp mắt, lay La Tiểu Lâu, cho đến khi người nằm mê man trên ghế sô pha mở mắt ra, y mới chậm rãi mở miệng: "La Tiểu Lâu, chuyện lần trước ——"

Bầu không khí trong phòng càng lúc càng mờ ám, chỉ là đúng lúc này, máy thông tin trên cổ tay La Tiểu Lâu bỗng nhiên vang lên, hai người đều giật mình, La Tiểu Lâu lập tức giơ tay mở máy.

Lăng Tự nghe thấy bên trong phát ra tiếng gầm gừ của Nguyên Tích: "Em ở đâu?!"

La Tiểu Lâu sợ đến mức tỉnh được vài phần, ngẩng đầu, mơ mơ màng màng quan sát một lượt, phát hiện Lăng Tự đang ở gần ngay trước mắt, lập tức biến sắc, lắp bắp: "Em, em em cũng không biết đang ở chỗ nào, anh chờ một chút, em đi xem."

Nói xong, La Tiểu Lâu đứng dậy khỏi sô pha. Cậu uống rất nhiều, căn bản không bước đi được, lập tức rớt khỏi sô pha đáp thẳng cánh xuống mặt đất, cúi đầu kêu một tiếng.

"Rốt cuộc em xảy ra chuyện gì vậy?" Nguyên Tích quát.

La Tiểu Lâu được Lăng Tự đỡ dậy, cậu nhìn y một cái rồi đẩy ra, lảo đảo lết ra cửa, vừa đi vừa xoa dịu: "Em, em đang ở nhà hàng ăn cơm, vừa rồi không cẩn thận đụng vào bàn."

Nguyên Tích không biết nói câu gì, La Tiểu Lâu mới đóng máy thông tin. Cậu xoa trán, quay đầu lại nhìn Lăng Tự: "Xin lỗi, đã làm phiền cậu, tôi không có ý định muốn quấn quít lấy cậu. Tôi phải về ngay lập tức, có thể mở cửa ra không?"

"La Tiểu Lâu, tôi muốn nói với cậu về chuyện trước đây." Lăng Tự đột nhiên nói.

Nếu là bình thường, La Tiểu Lâu sẽ cực kỳ tò mò, nhưng hiện tại cậu đang nghĩ cách làm thế nào để giấu diếm được Nguyên Tích, hơn nữa cậu vẫn còn chưa hoàn toàn tỉnh rượu, chỉ quay đầu lại cười, nói: "Trước đây? Cậu Lăng, người vui lòng nghe cậu nói chuyện trước đây đã biến mất rồi."

Lăng Tự bình tĩnh nhìn La Tiểu Lâu vài giây, bước tới quẹt thẻ mở cửa, La Tiểu Lâu không quay đầu lại, đi thẳng hướng ra thang máy.

La Tiểu Lâu cố gắng vịn vào thang máy, sau đó ấn nút tầng ba, tới tầng ba tìm một cái bàn nằm úp sấp xuống, cậu chỉ cảm thấy trời đất ngả nghiêng, váng đầu đến quay cuồng. Về chuyện La Thiểu Phàm chặn cậu lại, đã bị cậu quẳng ra sau đầu từ lúc nào.

Đám Nguyên Nặc trợn to mắt nhìn La Tiểu Lâu ngủ khò khò không có chút hình tượng nào, người này không đợi ăn cơm cùng anh họ không nói, vậy mà còn uống quá chén, thế này thì ra thể thống gì nữa. Trải qua lần làm khách trước, Nguyên Nặc đã bất giác coi La Tiểu Lâu trở thành một nửa của Nguyên Tích, trong lòng thẳng thắn đối xử với La Tiểu Lâu như chị dâu, lập tức cho rằng không ở đâu có ai đủ tư cách nữa.

Sắc mặt Nguyên Tích càng thêm khó nhìn, hắn nhìn Nguyệt Thượng và Tô Lan ở phía sau, nói: "Hai người đi ăn đi, tôi về phòng mình ăn cơm." Nói xong ôm lấy La Tiểu Lâu, đi về phía thang máy.

Kết thúc trận đấu Nguyên Tích đi ra, kết quả phải liên lạc mấy lần mới kết nối được với cái người đáng lẽ phải ở trong phòng ngoan ngoãn chờ hắn này. Quá phận hơn chính là, cái người này còn uống say đến mức không biết trời ơi đất hỡi gì nữa.

Nguyên Tích gọi phục vụ phòng, đen mặt ngồi ăn cơm trên ghế sô pha, vừa ăn vừa nghĩ xem chốc nữa nên dạy dỗ La Tiểu Lâu một bài học như thế nào.

La Tiểu Lâu được Nguyên Tích đặt ở sau người. Nguyên Tích đang ăn, La Tiểu Lâu trở mình một cái, từ phía sau ôm lấy Nguyên Tích, tự nhiên như một thói quen.

Nguyên Tích dừng lại, liếc mắt nhìn La Tiểu Lâu mặt đỏ ửng, không có vẻ chân thành mà nói: "Anh cảnh cáo em nên ngoan ngoãn một chút, hiện tại, anh đang rất tức giận ——" Nguyên Tích còn chưa nói hết câu, La Tiểu Lâu đã kề sát vào, đặt đầu lên đùi hắn, còn cọ cọ mấy cái.

Vẻ mặt Nguyên Tích trở nên phấn khích, dù có nói như thế nào, La Tiểu Lâu khi say rượu quả thực không hề tệ, chí ít còn có lợi ích rất nhiều. Dưới tình hình đã hai ngày La Tiểu Lâu không cho chạm vào, Nguyên Tích lại càng thêm nhoi nhoi. Cấp tốc ăn xong cơm, Nguyên Tích ôm La Tiểu Lâu vào phòng tắm.

Trong phòng tắm, La Tiểu Lâu bị cởi hết quần áo nhẹ nhàng dựa vào người Nguyên Tích, hai tay ôm cổ hắn, bất kể như thế nào cũng không chịu buông. Mỗi khi Nguyên Tích kéo ra, cậu lại bất mãn ứ ừ hai tiếng, thỉnh thoảng còn khẽ gọi tên Nguyên Tích, đến lúc Nguyên Tích bất động, sẽ lại bắt đầu quấn quít lấy.

Nguyên Tích nín nhịn một hồi, rồi thẳng thừng ôm La Tiểu Lâu làm, tuy đương sự không tỉnh táo lắm, nhưng niềm vui thích nên có cũng không hề giảm bớt đi một chút nào. La Tiểu Lâu còn nghe lời bày ra đủ loại tư thế phối hợp, có thể nói là rất có một phen tình thú, còn Nguyên Tích làm từ phòng tắm đến ra phòng ngủ hoàn toàn cảm thấy mỹ mãn.

Bữa tối, hai người vẫn ăn cơm trong phòng, Nguyên Nặc đến tìm Nguyên Tích làm ra vẻ mặt sáng tỏ, nhún vai rời đi.

Sáng sớm ngày hôm sau, chờ sau khi Nguyên Tích đi khỏi, 125 mới dám bước vào đánh thức La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu xoa xoa thắt lưng có chút đau nhức rời giường, nhìn toàn thân đầy vết tích mà ảo não không thôi.

"Cái đồ đáng ghét Nguyên Tích này, đây đích thị là sấn nhân chi nguy." La Tiểu Lâu uể oải nói, hôm nay cậu còn có trận đấu, cậu thực sự không muốn nhanh như vậy mà đã bị đánh trượt.

nguyên văn , có nghĩa là lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, hay thừa nước đục thả câu >

125 cường điệu nhìn cậu, không nhịn được mà lời ngay nói thật: "Không phải là tôi bịa, mà thực chất, hôm qua cậu đã quyến rũ Nguyên Tích. Trong trường hợp đó, không có người đàn ông nào mà cưỡng lại được, tôi có kinh nghiệm này rồi."

"..." 125, câu cuối cùng là cái quái gì thế hả.

La Tiểu Lâu cấp tốc rời giường, ăn xong điểm tâm, sau đó tìm chỗ thay quần áo, chạy vọt vào sân thi đấu.

Cậu tưởng mình sẽ không nhúc nhích nổi, nhưng điều khiến người ta kinh ngạc hoặc có thể nói là quẫn bách rằng, sau khi trải qua đoạn thời gian không quá thoải mái kia và rời khỏi giường, cậu đã gần như bình phục. Ha, có lẽ cái câu nói mà tên 125 kia thường xuyên lải nhải là đúng, độ dẻo dai của thân thể này thực sự vô cùng tốt.

La Tiểu Lâu cố gắng để mình thoạt nhìn trông không có vẻ khác thường mà tiến vào phòng nghỉ, thế nhưng khi cậu bước vào, có kẻ đã nhìn chòng chọc cậu.

La Tiểu Lâu buồn bực nhìn Lucca đối diện, xác xuất đụng độ cùng một người lớn đến mức nào, mà tại sao ngày thứ hai lại gặp đúng hắn chứ.

Ánh mắt lạnh lẽo của Lucca đuổi theo La Tiểu Lâu, thậm chí hắn còn bước tới, khi đến gần cậu thì thấp giọng cười khẩy: "Tao vẫn luôn chờ ngày này, tao đã có cách đánh bại mày rồi."

99. Chương 99

˚M TRA

La Tiểu Lâu liếc nhìn Lucca, không nói gì. Lucca về sau trong câu lạc bộ quả thực trở thành chuột qua đường, thứ hạng so với La Tiểu Lâu thế nào không rõ, nhưng thành tích huấn luyện sau đó của hắn tuyệt đối không bằng cậu. Vì thế, huấn luyện viên Lạc Kỳ của La Tiểu Lâu đã đặc biệt làm điều tra.

nguyên văn , ý chỉ bọn xấu đáng căm giận.

Sau đó học viên của Lạc Kỳ trở nên đông đảo, nhưng ông vẫn đối đãi với La Tiểu Lâu trước sau như một, ngày nào cũng đến xem cậu huấn luyện, mỗi tuần đều tiến hành giai đoạn kiểm tra.

La Tiểu Lâu cũng không giống các chiến binh cơ giáp khác, đến trình độ nhất định thì sẽ không cần huấn luyện viên nữa mà tự luyện tập. Nhưng cậu vẫn trao đổi vui vẻ với Lạc Kỳ, gặp phải vấn đề nan giải sẽ nhờ Lạc Kỳ đưa ra ý kiến, lúc đó, La Tiểu Lâu giống như học sinh tiểu học tín nhiệm thầy giáo, mù quáng tin tưởng Lạc Kỳ.

Việc đó và việc La Tiểu Lâu không xuất thân từ chiến binh cơ giáp chính quy có liên quan rất nhiều, cậu vẫn không có tự tin —— Sự thực chứng minh, lời khuyên của Lạc Kỳ đã mang lại cho cậu trên 90% độ chính xác và hữu hiệu. So với học viên khác, Lạc Kỳ đương nhiên yêu mến La Tiểu Lâu hơn. Song song, Lạc Kỳ cũng là người duy nhất biết thực lực thực sự của cậu.

Bởi vậy, La Tiểu Lâu tuyệt nhiên chẳng e ngại sự uy hiếp của Lucca, cậu chú ý quan sát hai đối thủ khác hơn. Tuyển thủ hôm nay khác với tuyển thủ hôm qua, chí ít tất cả mọi người đều phải đánh bại hai người khác mới có thể đứng ở đây.

Số tuyển thủ tham gia giải thi đấu cơ giáp nguyên bản gần 8,000 người, tới hôm nay chỉ còn lại chưa đến 4,000 người. Một nửa còn lại này, hoặc có thực lực, hoặc là số may, nhưng trình độ tổng thể cao hơn một bậc so với ngày hôm qua.

Hai người khác, một thanh niên nho nhã đang cười tủm tỉm xem quảng cáo trên màn hình điện tử, người còn lại là một thanh niên tóc rẽ ngôi, mặt mũi cực xấu, đang thản nhiên quan sát người xung quanh, sau khi đụng phải đường nhìn của La Tiểu Lâu, bèn cấp tốc tránh đi. Lucca thì lại cố ý ngồi đối diện với La Tiểu Lâu, ánh mắt mang theo vẻ ác ý và sự điên cuồng nào đó mà nhìn chòng chọc La Tiểu Lâu.

"Tôi xem xét suy diễn giúp cậu một phen, hôm nay cậu chắc chắn có thể thăng cấp." 125 thề thốt son sắt trong đầu La Tiểu Lâu, "Con gián khẳng định sẽ bại dưới tay cậu. Người rẽ đầu ngôi bên kia… Diện mạo thực sự rất không phù hợp, cậu nhất định sẽ thắng."

La Tiểu Lâu mệt mỏi quay đầu đi, này, mày dựa vào đâu thế hả, trọng điểm phải là đoạn giữa bị lược bỏ kia chứ, chẳng lẽ tướng mạo với thắng thua có liên quan với nhau hả… Còn nữa, con gián là ai?

"Tôi đặt cho hắn cái tên mới, tôi đã sàng lọc từ ngôn ngữ địa cầu cổ đó, cái tên đó phù hợp nhất với tính tình của hắn." 125 hân hoan hô hô nói, từ sau lần bị Lucca giẫm đuôi trước, mỗi lần thấy hắn là 125 lại chế giễu khinh bỉ đủ kiểu, La Tiểu Lâu riết thành quen.

Màn hình điện tử nhanh chóng hiển thị tên hai người, "Lucca vs 521."

Khóe miệng La Tiểu Lâu run rẩy, thấy nụ cười quái đản kỳ lạ của Lucca đối diện. Trong lòng không khỏi căm giận, chẳng nhẽ thứ tự đối chiến có thể bị sóng điện não của người ảnh hưởng, tại sao người thứ nhất lại là tên kia.

Lucca lập tức đứng dậy, nhìn La Tiểu Lâu bằng con mắt châm chọc và thù hằn, sau đó mới xoay người đi nhanh ra ngoài.

Ánh mắt ẩm ướt lạnh lẽo giống loài bò sát này khiến La Tiểu Lâu cảm thấy hơi khó chịu, nhưng cậu vẫn bình tĩnh đi ra ngoài. Cậu đã nỗ lực nhiều như vậy, vậy nên rất tự tin.

Khi đi ra La Tiểu Lâu không khỏi bất ngờ, nhanh như thế mà Lucca đã vào khoang điều khiển, nếu đây là sách lược hắn muốn nhắm vào cậu, thật ra cũng có chút lý lẽ, La Tiểu Lâu thế nào cũng được, nhưng tốc độ lên cơ giáp quá chậm. Tuy cậu vẫn đang rèn luyện thể lực, nhưng vẫn kém hơn một chút so với người khác.

La Tiểu Lâu giơ tay chạm lên chiếc vòng cổ trước ngực, trong nháy mắt triệu tập 125, cậu bỗng nhiên cảm thấy phía bên phải cổ mình hơi tê rần, ngay sau đó là một trận ớn lạnh giá buốt. La Tiểu Lâu sững sờ, giơ tay chạm vào. Sau đó, cậu kinh ngạc phát hiện, ngón tay không theo đúng ý định của cậu là đặt lên cổ, mà vẫn duy trì tư thế hướng về phía 125 không nhúc nhích, thời gian quá dài, trái lại càng thêm quái dị.

Ngay sau đó, La Tiểu Lâu kinh hoảng phát hiện, không chỉ ngón tay, mà toàn thân trên dưới của cậu cũng không thể cử động được. Vừa nãy, nhất định là mưu tính của Lucca! Nhưng hiện tại, cậu thậm chí không thể xoay người nhìn xem Lucca đang làm gì.

Đầu óc La Tiểu Lâu trống rỗng vài giây, sau đó cậu liều mạng tỉnh táo lại, phân tích tình huống hiện tại.

Không chiến mà bại, La Tiểu Lâu chán nản ý thức được kết quả, cậu sẽ thua ngay lập tức. Hơn nữa, cậu không biết hắn rốt cuộc có chiêu trò gì, liệu trận đấu của ngày hôm nay cũng không thể tham gia? Hiện tại, cậu nên làm gì đây?

Trong khoang điều khiển của chiếc cơ giáp màu nâu, Lucca nhìn La Tiểu Lâu với vẻ ác ý nhất mà cười nhạo cậu, thằng oắt con vừa nhìn là đã thấy yếu như gà rồi, vậy mà dám làm hắn mất mặt như thế. Đáng hận nhất chính là, con đường tiền tài sau đó của hắn đã bị cắt đứt, hắn quả thực hận không thể giết La Tiểu Lâu. Không, giết nó quá đơn giản, có lẽ phải khiến nó cảm nhận nỗi thống khổ cực hạn này, sợ hãi, khóc lóc và tuyệt vọng, khiến nó không thể ngóc đầu lên nổi giữa những tiếng cười nhạo của mọi người, sau đó

Lucca sốt ruột nhìn trừng trừng dáng người cứng đờ đối diện kia, hắn sẽ biến tất cả điều trên thành hiện thực ngay tức khắc. Hắn đã lên kế hoạch trả thù thằng oắt con kia từ lâu, có điều hiện tại là kế hoạch trước thời hạn.

Chỉ là, dùng thứ kia hạ một người, đó chính là thứ hắn cố ý chuẩn bị để có thể lọt vào top 50. Thứ này rất quý, hắn chuẩn bị ba cái, phải vay mượn một ít tiền mới mua được về. Mới ngày thứ hai không nên lãng phí, nhưng khi thấy thằng oắt con kia, hắn thực sự không nhịn được. Hơn nữa, Lucca cắn răng, hắn không muốn thừa nhận, cho đến bây giờ hắn cũng không dám chắc liệu có thể thắng La Tiểu Lâu được hay không.

Như vậy, hiện tại bắt đầu cho nó nếm thử chút chuyện vui, năm phút, hắn phải lợi dụng khoảng thời gian này mà chơi đùa nó thật vui, khuôn mặt Lucca lộ ra nụ cười méo mó.

La Tiểu Lâu nghe thấy âm thanh phát sinh từ sự chuyển động của chiếc cơ giáp khổng lồ phía sau, hai chân cậu cảm nhận được rung động của mặt đất. La Tiểu Lâu gian nan giương mắt nhìn về phía 125, không nói được, chỉ có thể dùng ánh mắt diễn đạt ý tứ của mình, trong mắt càng lúc càng tăng thêm vẻ lo lắng. Hiện tại cậu không chỉ toàn thân chết lặng, mà còn xuất hiện thêm cả triệu chứng vừa ngứa ngáy vừa đau buốt. Khắp người càng ngày càng khó chịu, tên đê tiện kia rốt cuộc dùng thứ gì vậy?

Ánh mắt của chiếc cơ giáp màu lam đậm có gì đó chợt lóe lên, sau đó một lực hút từ bên trong nó tuôn ra, thân thể cứng ngắc của La Tiểu Lâu chầm chậm di chuyển về phía chiếc cơ giáp với một tư thế kỳ quái, trong toàn bộ quá trình, tư thế của cậu căn bản không thay đổi chút nào.

Giây phút tay La Tiểu Lâu chạm vào, chiếc cơ giáp màu lam đậm liền quỳ gối xuống, chìa tay nâng cậu lên vai, đưa vào khoang điều khiển. Cơ giáp cao cấp có thể thông qua kiểm soát đơn giản của chủ nhân mà tự di chuyển. Bởi vậy, cho dù có bị quay lại bằng camera, cũng không có chỗ nào khả nghi.

Nhưng có điều, người khác không biết, Lucca lại biết, hắn kinh ngạc trợn mắt nhìn La Tiểu Lâu vào khoang điều khiển, kêu lên: "Chuyện đó không thể được!" La Tiểu Lâu chắc chắn không có khả năng di chuyển, càng đừng nói đến việc kiểm soát cơ giáp, rốt cuộc nó làm như thế nào để vào khoang điều khiển?

Khắp người La Tiểu Lâu mồ hôi mẹ mồ hôi con thi nhau rơi, ngã xuống ghế ngồi, nghe 125 nói: "Đừng hoảng hốt, tôi kiểm tra cậu trước."

Một cây kim tiêm từ bên cạnh xuất hiện, rút máu từ cánh tay La Tiểu Lâu. Mười giây sau, 125 nói với vẻ nghiêm túc hiếm thấy: "Là Băng Phấn loại 02."

Nếu không phải không thể cử động, La Tiểu Lâu quả thực đã đau buốt đến mức bò lăn ra đất rồi. Mà hiện tại, cậu đang co lại trên ghế, mồ hôi lạnh trên đầu không ngừng rơi xuống. Cuối cùng, La Tiểu Lâu nhắm mắt lại, ý thức nguyên lực trên người không bị khống chế tản ra khắp khoang điều khiển.

Loại Băng Phấn này là sao?

"Nói đúng ra, loại Băng Phấn 02 này đã được cải tạo, bên trong pha trộn thuốc kích thích với thuốc ức chế. Loại thuốc ức chế này sẽ tồn tại trong cơ thể cậu không quá năm phút đồng hồ. Sau năm phút đó, hắn đã thắng rồi. Mà khi đối chiến xong ra ngoài kiểm tra thân thể, sẽ phát hiện ra trong cơ thể cậu chỉ có thuốc kích thích." 125 nói.

Vậy phải làm sao? Hiện tại cậu quả thức rất thống khổ, không thể cử động, tuyệt nhiên không có cách chiến đấu.

"Đau sao? Quả nhiên thứ này có ảnh hưởng với cậu."

Bấy giờ La Tiểu Lâu mới phát hiện, 125 đang đối thoại với mình, mặc dù cậu không mở miệng, "Chuyện gì vậy? Mày biết tao đang nghĩ gì ư?"

125 dùng một chiếc khăn mặt trông cực kỳ quen mắt lau mồ hôi trên trán cho La Tiểu Lâu, hừ một tiếng: "Là cậu trong ý thức đối thoại với tôi, cậu đã có thể làm thế từ lâu rồi, chỉ là không có cơ hội thôi, sau này chúng ta trao đổi sẽ càng tiện hơn."

"... Vậy bước tiếp theo phải làm gì? Tao không thể không nói, tao sắp không chịu được nữa rồi." Sắc mặt La Tiểu Lâu càng ngày càng tái nhợt, nói thật, tuy cậu sợ đau, sức nhẫn nại rất lớn, nhưng hiện tại cậu gần như bị cảm đau đớn này hành hạ khắp người đến phát điên. Cậu muốn lăn lộn, muốn cảm giác khác phân tán nỗi đau, cậu muốn gào lên, nhưng cả người cứng ngắc tưởng chừng như không phải cơ thể cậu, tiếng nói quẩn quanh ở cổ họng, lại khó chịu lộn trở về lồng ngực, càng thêm khó chịu. La Tiểu Lâu chỉ có thể co rụt vào ghế mà run rẩy toàn thân.

Mà nỗi thống khổ kinh khủng không chỉ có như vậy, cho dù năm phút sau cậu không còn đau nữa, trước khi vào và sau khi rời khỏi trận đấu đều phải tiến hành kiểm tra sức khỏe, đến lúc đó phát hiện ra trong thân thể cậu có chứa thành phần thuốc kích thích, ít nhất trong vòng năm năm, cậu không được phép tham gia thi đấu cơ giáp. Mà năm năm sau, cậu đã không thể tham gia giải thi đấu dành cho sinh viên này rồi.

Cho dù sau đó trở lại, hồ sơ đã ghi lại, coi như cậu thân bại danh liệt. Tên Lucca này, thực sự là lòng dạ độc ác.

Vẻ thống khổ trên gương mặt La Tiểu Lâu càng lúc càng đậm hơn, cậu bỗng nhiên mở mắt, há miệng, không thể phát ra bất cứ âm thanh nào. Tay từ từ mà gian nan nắm thành quyền, dưới cơn đau đơn cực độ, ý thức nguyên lực trong thân thể La Tiểu Lâu ầm ầm tản ra, không ngừng tràn ngập khoang điều khiển.

Đúng lúc này, màn hình trước mặt La Tiểu Lâu bỗng nhiên xuất hiện hạng mục lựa chọn: Có chọn ý thức nguyên lực điều khiển hay không?

Ý thức nguyên lực của La Tiểu Lâu dường như không bị khống chế như cơ thể, cậu lập tức chọn có. Có lẽ những ý thức nguyên lực đó là do cậu khống chế, hoặc có lẽ lựa chọn của nó (125) cũng chính là điều La Tiểu Lâu muốn trong lòng.

125 lại không thấy lạc quan, "Nguy rồi, loại Băng Phấn này có ảnh hưởng tới thân thể của cậu, cậu có thể phải biến thân."

Dây cung đang kéo căng trong lòng La Tiểu Lâu bỗng đứt phựt, sau đó cậu mất đi ý thức.

Tuy không cảm nhận được điều gì, nhưng cơn thống khổ dường như vẫn làm bạn với cậu, bi thảm nhất chính là, cậu tuyệt nhiên không thể tránh thoát. Không biết qua bao lâu, nỗi thống khổ luôn tồn tại trong cơn mộng mị rốt cục cũng phân tán.

La Tiểu Lâu chậm rãi mở mắt, chỉ cảm thấy cơ thể và tinh thần đều mệt mỏi cực độ. Cậu đưa tay lên quệt mồ hôi trên trán, thấp giọng nói: "Làm sao vậy?" Tiếng nói khàn khàn, vừa nói ra, chính cậu cũng giật mình.

"Đừng lo lắng baby, kết thúc rồi!" Giọng nói của 125 tràn đầy sự vui mừng, nó đo nhiệt độ cơ thể giúp cậu, sau khi kiểm tra máu, liền kích động mà nói: "Vừa nãy cậu gần như đã hoàn thành biến thân, thật sự là hết sẩy, quá đẹp. Tuy vẫn là thú non, đương nhiên, dị thú ở tuổi này của cậu kì thực quá nhỏ. Nhưng rất đẹp, cả tôi cũng phải đổ!"

Cả mày cũng phải đổ, chẳng lẽ là thành Bá Vương Long màu đỏ sao…

"Khoan đã —— mày nói, tao hoàn toàn biến thân?" Sắc mặt La Tiểu Lâu trắng nhợt, miệng khô khốc: "Vậy tao có thể trở lại không?" Cậu đã làm tốt việc giấu diếm thân phận cả đời, dự định sống cùng Nguyên Tích, nhưng gặp phải tình huống bất ngờ này, phải làm như thế nào cho xong đây.

"Ờ, có điều cậu đã biến trở lại rồi. Hơn nữa, vì nguyên nhân thân thể, thành phần thuốc kích thích trong người cậu đã hoàn toàn biến mất. Bởi thế, dù cậu có ra ngoài kiểm tra, cũng không hề ảnh hưởng. Cậu đương nhiên có thể ở lại, nhưng tôi không thể không nói —— là một dị thú, cậu, cậu không thể sa vào sắc đẹp…" 125 lắp bắp chỉ ra.

La Tiểu Lâu vật lộn ngồi dậy, nhìn về phía màn hình, sau đó giật mình há hốc miệng.

Trên sân đấu, đã không còn chiếc cơ giáp màu nâu nào nữa.

Chỉ có những mảnh linh kiện cơ giáp vỡ vụn rơi lả tả khắp nơi, La Tiểu Lâu lập tức nhận ra, đó là cơ giáp của Lucca. Mà khán giả trong phòng cũng đang choáng váng nhìn cậu, tên tên tên kia rốt cuộc làm gì vậy? Lẽ nào hắn muốn phân thây Lucca?

"Tuy rất đáng tiếc, nhưng tôi phải nhắc nhở cậu, nếu cậu không nhấc chân lên, chúng ta không thể chuẩn bị trốn thoát ngon lành đâu." 125 chán nản nói.

Lần này La Tiểu Lâu chuyển góc nhìn xuống dưới chân, một khoang thoát hiểm hình chữ nhật đang được 125 dẫm dưới chân, ngón tay La Tiểu Lâu khẽ cử động, chiếc cơ giáp màu lam lập tức bay vào trong.

Cùng lúc đó, sân thi đấu xuất hiện một đội nhân viên cứu viện.

Bình luận viên cũng tỉnh lại, giọng nói run rẩy hô lên: "Trận thứ sáu trăm linh chín, trận đấu nhóm nhỏ thứ nhất, 521 thắng. Xin lỗi vì sự kinh ngạc của tôi, tuyển thủ 521 thật sự là, ừm, quá mãnh liệt! Mặt khác, vô cùng tiếc nuối, cơ giáp của tuyển thủ Lucca đã nát bấy hỏng hóc, không thể chữa trị."

Cho đến lúc này, khán đài mới bùng nổ tiếng vỗ tay.

Dọc đường đi 125 liên tục phát ra tiếng cười quái đản, đến khi La Tiểu Lâu ngăn lại, nó mới nói: "Khà khà khà, vừa nãy cậu sử dụng ý thức nguyên lực khống chế tôi chiến đấu, mặc dù trên sân có hơi tàn bạo, nhưng rất có khí phách, tôi tôi ——"

La Tiểu Lâu biến sắc, nhét viên đá màu xanh vào lại trong túi áo. Trận đấu tàn bạo, đó không phải là do cậu chiến đấu, lúc đó cậu chẳng hề có chút ý thức nào. Nếu như nói đó là dị thú, liệu có phải sau khi biến thành dị thú, cậu sẽ không còn là mình nữa?

Khi La Tiểu Lâu vào phòng nghỉ, bên trong cực kỳ yên lặng, cậu đi vào ngồi lên ghế sô pha, gục đầu xuống, mới có một đoạn đường ngắn mà chân cậu đã run lẩy bẩy rồi. Tuy không biết biến thành cái gì, làm những gì, nhưng thể xác và tinh thần của cậu đều rất mệt mỏi.

Còn Lucca đã được đưa đến phòng cứu viện, hắn không có cơ giáp dự bị, vậy nên chỉ có thể bỏ trận đấu tiếp theo. Cho dù hôm nay để hắn tiếp tục thi đấu, có lẽ cũng sẽ bị ám ảnh tâm lý thôi.

Bởi vậy, trận đấu của nhóm bọn họ, vô hình trung giảm bớt hai trận.

Thanh niên tóc rẽ ngôi đã không dám nhìn La Tiểu Lâu nữa, chỉ lặng lẽ quan sát thanh niên nho nhã kia.

Khi La Tiểu Lâu cố gắng giữ cho mình không ngã khỏi ghế sô pha, màn hình điện tử xuất hiện hai cái tên: 521 vs Parson.

Tóc rẽ ngôi biến sắc, hắn ta đứng lên nhìn về phía La Tiểu Lâu. Sau khi phát hiện La Tiểu Lâu hoàn toàn không thèm nhìn mình, ngực hắn ta run lên, cuối cùng, hắn cắn răng, ấn nút đỏ.

Hệ thống âm thanh vang lên: Parson bỏ lượt đấu, tự động vào trận tiếp theo, Trang Sinh vs Parson.

Parson tóc rẽ ngôi đưa mắt nhìn anh bạn ưu nhã kia, thỏa mãn mà âm thầm gật đầu, tên này dễ đối phó hơn với thằng điên kia, không khỏi nói: "Xin nhờ anh đây chỉ bảo, có điều trình độ của em thông thường, đến lúc đó nhớ thủ hạ lưu tình."

Anh bạn ưu nhã mỉm cười, đứng lên, nhưng không đi ra cửa, mà lấy một cốc nước nóng từ chiếc bàn bên cạnh đưa đến trước mặt La Tiểu Lâu, nói: "Cậu có khỏe không? Có cần gọi bác sĩ giúp không?"

La Tiểu Lâu mệt mỏi rã rời mở mắt ra, nhận cốc nước nóng, đáp: "Cảm ơn, không cần đâu, tôi nghỉ ngơi là sẽ khỏe ngay thôi."

Trang Sinh gật đầu, sau đó bước ra cửa.

Còn Parson khi thấy hai người trò chuyện với nhau thì trợn ngược mắt lên, phát hiện lúc La Tiểu Lâu ngẩng đầu lên, sắc mặt cậu tái nhợt, mồ hôi bịn rịn, thì không khỏi hối hận vô cùng, xem ra người này đã đuối sức rồi, biết sớm như vậy thì đã không bỏ lượt đấu với cậu ta rồi, không chừng bây giờ đã thăng cấp thành công rồi.

Mang theo hối hận, Parson đi theo sau Trang Sinh vào sân thi đấu.

Kỳ thực, giây phút Paron bỏ lượt đấu với La Tiểu Lâu kia, cậu đã có thể rời đi rồi. Thắng hai trận, cậu trực tiếp thăng cấp. Chỉ là cậu không muốn dây dưa quá mức, định bụng ngồi ở đây nghỉ ngơi một hồi.

Mà cùng lúc đó, Nguyên Tích sắc mặt sa sầm nhìn chằm chằm thiết bị bên trong cơ giáp, nó vừa biến thành màu lam đậm.

Vùng lân cận xuất hiện dị thú, sóng mãnh liệt như vậy, người của quân đội có lẽ đã tới, thế nên hắn không cần đến? Nguyên Tích buồn bực nhìn đối thủ, quyết định kết thúc trận đấu sớm một chút.

Có cảm giác giống như Nguyên Tích còn có Nguyên Nặc, Nguyệt Thượng và La Thiểu Thiên, mà ở một nơi nào đó, có một người ngồi trong chiếc cơ giáp màu đỏ khẽ kéo khóe miệng lên, "Thực sự là càng ngày càng thú vị." Nói xong thích chí dựa lên ghế điều khiển, đó chính là Thiều Dung.

Lần thứ hai La Tiểu Lâu ngẩng đầu lên, Trang Sinh đã vào. Parson thì không thấy, có lẽ là đi chữa trị cơ giáp. Trang Sinh nhìn La Tiểu Lâu sắc mặt tái nhợt, vừa cười vừa nói: "Trận tiếp theo của chúng ta không cần phải đấu nữa, đương nhiên, nếu không phải thân thể cậu không khỏe, thì tôi rất chờ mong."

La Tiểu Lâu mệt mỏi gật đầu, đứng dậy đi ra ngoài, khi chưa bước ra khỏi cửa, cửa đã được mở ra, có người bước vào.

Trang Sinh phía sau ngẩn người, nhìn La Tiểu Lâu đứng vất vả, vội tiến lên vài bước, hỏi: "Xin hỏi, có chuyện gì vậy?"

Đi đầu là một người trung niên xụ mặt, ông nhìn thẳng về phía La Tiểu Lâu, nói: "Là 521 phải không, có người báo trong lúc thi đấu cậu dùng thuốc kích thích, xin mời phối hợp với chúng tôi đi làm kiểm tra để sáng tỏ."

Khóe miệng La Tiểu Lâu giương lên, nhẹ giọng: "Vậy nhanh lên một chút, tôi muốn về ngủ ngay lập tức." Nghĩ lại cũng biết thừa kẻ trình báo là ai, tên kia thật đúng là không từ bỏ ý định.

Người trung niên dẫn đầu nhìn La Tiểu Lâu không hề có chút chột dạ nào, ánh mắt chợt lóe lên, bảo những người khác bắt đầu dìu La Tiểu Lâu, đi ra ngoài.

Sau khi vào phòng kiểm tra, bên trong đã có một vài tuyển thủ thi đấu đang kiểm tra. Sau khỉ cởi quần áo, La Tiểu Lâu buồn bực, hôm qua uống say, cũng chẳng biết bị Nguyên Tích giày vò bao lâu, trên người không ít vết đỏ, người tinh mắt vừa nhìn là biết đó là chuyện gì.

Sắc mặt La Tiểu Lâu một hồi hết đỏ rồi lại trắng, cho đến khi người bên ngoài giục, cậu mới cắn răng khoác áo choàng. Sau đó, La Tiểu Lâu được đưa vào bên trong.

Thấy máy móc lạnh lẽo trước mặt, La Tiểu Lâu nhíu mày, nằm xuống.

Cái máy phía trên từ từ áp xuống, La Tiểu Lâu hít sâu một hơi, đè nén kích động chạy trốn, chậm chạp nhắm mắt lại. Trong lòng lẩm nhẩm không có việc gì không có việc gì, tay chân đều đã bị khống chế, rồi cánh tay bắt đầu tê rần.

Vì tối om om, lòng La Tiểu Lâu bắt đầu hốt hoảng thì cái máy đã kéo ra.

La Tiểu Lâu được đỡ dậy, người trung niên cầm máy kiểm tra chỉ nhìn qua một chốc, sau nói với cậu: "Không có việc gì, cậu có thể đi rồi."

La Tiểu Lâu đang định ra khỏi phòng kiểm tra lấy áo choàng mặc lại, nghe thấy câu này, bèn thuận miệng hỏi: "Đối thủ kia, vì trước đây chúng tôi có chút mâu thuẫn, nên việc hắn ta trình báo tôi cũng không ngạc nhiên. Có điều, cảm ơn các ông đã giúp tôi chứng minh trong sạch."

Nhìn La Tiểu Lâu đi xa, trợ thủ mặc y phục màu trắng phía sau người trung niên hỏi: "Người kia còn nói cơ giáp của vị tuyển thủ này cũng có vấn đề, chúng ta có phải kiểm tra không?"

Người ở giữa phất tay: "Tôi đã kiểm tra lần đầu rồi, không có vấn đề, cậu chú ý người tên Lucca kia, kiểm tra triệt để hắn đi."

Trợ thủ gật đầu, so sánh cậu thanh niên vừa nãy với Lucca, vừa nhìn thì thấy dễ mến hơn. Hơn nữa, khi mới cởi quần áo để kiểm tra, cậu ta lại còn đỏ mặt. Bất quá cả người toàn dấu hôn, đúng là kịch liệt quá xá. Nghĩ tới đây, trợ thủ cười cười đến phòng cứu viện.

La Tiểu Lâu trở về phòng thay đồ, cởi chiếc áo choàng duy nhất xuống, bởi vì tiếp xúc với đủ loại máy móc, lại còn mồ hôi chảy liên tục lúc thi đấu, trên người dính dớp khó chịu, La Tiểu Lâu liền vọt thẳng vào bên trong tắm rửa.

Khi La Tiểu Lâu hông quấn khăn vào lại phòng thay đồ, cậu bỗng phát hiện La Thiểu Thiên tóc trắng kiêu ngạo đang đứng cạnh ngăn tủ bên cạnh.

La Tiểu Lâu sững sờ một hồi, sau mới phản ứng, hiện tại cậu đang hóa trang, La Thiểu Thiên sẽ không thể nhận ra.

Bi kịch chính là La Thiểu Thiên đã nhận ra đường nhìn của La Tiểu Lâu, quay sang nhìn lại, ánh mắt lạnh buốt ấy, nếu có thực thể, La Tiểu Lâu sẽ tức khắc cảm thấy thân thể lộ ra ngoài đều lạnh lẽo.

La Tiểu Lâu ý thức được mình thất lễ, vội dời tầm mắt, nhưng La Thiểu Thiên lại chẳng biết tự giác, cậu ta thậm chí còn tựa lên cửa tủ, bắt đầu quan sát La Tiểu Lâu. (dê!!!)

La Tiểu Lâu trợn mắt há hốc mồm mà nhìn La Thiểu Thiên, gì vậy ông nội, cơ mà —— cậu còn chẳng dám gào thét với cậu ta, bởi vì giọng nói của cậu sẽ bị lộ tẩy.

La Tiểu Lâu dứt khoát xoay người đi, tay bên hông do dự một hồi, sau đó cấp tốc tháo khăn, dưới ánh mắt lạnh buốt sắc bén đằng sau, thay quần áo một lèo. (thằng dê, dê dê dê!!!!)

Sau đó, La Tiểu Lâu không nhìn La Thiểu Thiên nữa, bước nhanh ra ngoài.

Hôm nay còn sớm hơn hôm qua, vừa mới 10h30, chưa đến bữa trưa, La Tiểu Lâu tìm một gian phòng bí mật, vào hóa trang, rồi chạy về phòng trọ ngủ một giấc. Vì váng đầu, La Tiểu Lâu không nhìn rõ, kéo chăn ngủ liền.

Khi Nguyên Tích trở về thì phát hiện La Tiểu Lâu đang quấn chăn thản nhiên ngủ. Cả người đều chui vào ổ chăn, chỉ chừa ra cái đầu. Nhìn La Tiểu Lâu ngon giấc, tâm trạng buồn bực ban sáng của Nguyên Tích bỗng nhiên trầm tĩnh lại.

100. Chương 100

`NH LUẬN

Khi La Tiểu Lâu tỉnh dậy, cậu chỉ cảm thấy toàn thân mình ấm áp vô cùng, kèm theo cảm giác thỏa mãn không thể giải thích được và cơn thoải mái phát ra từ tinh thần, La Tiểu Lâu dễ chịu mà duỗi thắt lưng mệt mỏi, lập tức một cánh tay vươn ra, vòng qua thắt lưng cậu, ôm chặt cậu hơn.

Hành động của La Tiểu Lâu bị ngăn trở giữa chừng, lúc đấy cậu mới thấy ngực khó chịu, vén chăn lên, quả nhiên cái đầu bù xù của Nguyên Tích đang gác lên ngực cậu, hiếm thấy là cả hai người đều áo quần chỉnh tề.

La Tiểu Lâu chớp mắt, phản ứng một hồi mới nhớ ra, hiện tại không phải sáng sớm, mà là buổi chiều, có lẽ sau khi Nguyên Tích trở về thì ngủ trưa cùng cậu luôn. Giơ cổ tay lên, máy thông tin hiển thị 1h30 chiều.

Bọn họ chưa ăn cơm, nghĩ tới đây, cứ như là phản xạ có điều kiện, bụng La Tiểu Lâu liền kêu lên một tiếng. Âm thanh không lớn, chỉ là tiếp theo liền có một bàn tay thò sang xoa xoa lên bụng khiến cậu hơi xấu hổ.

Nguyên Tích dịch đầu lên cổ La Tiểu Lâu, nói: "Hiện tại tiền anh kiếm, đều để nuôi em hết." Trong giọng nói còn mang theo chút đắc ý và thỏa mãn không hề che giấu.

La Tiểu Lâu kháng nghị, lầm bầm một tiếng: "Đâu phải em hay ăn, tiền anh kiếm cũng không biết có bao nhiêu." La Tiểu Lâu đau lòng nghĩ tới mười một lọ thuốc cường hóa.

Nguyên Tích phá lên cười, "Em không cần giúp anh tiết kiệm, em ăn bao nhiêu anh cũng chiều." Vừa nói vừa tranh thủ thả dê lên người La Tiểu Lâu, rồi hỏi: "Hôm nay làm sao mà lại ngủ ngày như vậy?"

Thân thể La Tiểu Lâu cứng đờ, ngây ngốc nhìn Nguyên Tích, sau đó liền ho khan một tiếng, cố gắng làm cho giọng nói của mình nghe có vẻ bình tĩnh một chút: "Không… không làm gì cả, chỉ là mệt mỏi thôi."

Nguyên Tích nghiêng đầu nhìn La Tiểu Lâu một hồi, bỗng nhiên ánh mắt sáng lên, tỏ ra vẻ 'Anh hoàn toàn hiểu được', "Hóa ra là vì đêm qua ư? Không có gì phải ngượng cả, có điều vài ngày không rèn luyện, thể lực của em đã kém đi không ít, trước đây cả đêm cũng chẳng có chuyện gì."

La Tiểu Lâu hết đỏ mặt lại trắng bệch, cơ mà cũng không bóc trần hiểu lầm khiến người ta xấu hổ kia, dù sao mạng sống cũng quan trọng hơn nhiều thể diện của đàn ông và mấy thứ linh tinh khác.

Rời giường rồi La Tiểu Lâu mới phát hiện, cậu đã chui vào ổ chăn của Nguyên Tích, chỉ có thể vui mừng rằng đây không phải là buổi tối, chứ nếu không thì đúng là cừu vào miệng sói.

Sau đó, Nguyên Tích dẫn La Tiểu Lâu và đám Nguyên Nặc Nguyệt Thương vào nhà hàng ăn cơm trưa. Ba người Nguyên Tích, Nguyên Nặc và Nguyệt Thượng vừa ăn vừa thảo luận hoạt động của quân đội. Tô Lan thỉnh thoảng nhìn La Tiểu Lâu vài lần, nhưng toàn bộ sự chú ý của La Tiểu Lâu hoặc là lên người Nguyên Tích bên cạnh hoặc là thức ăn, căn bản chẳng để ý đến cô nàng.

Lúc Nguyên Tích nhắc đến dị thú, miếng trái cây La Tiểu Lâu vừa xiên lên sau khi ăn xong liền rơi xuống. Nguyên Tích thuận tay tiếp được, đặt lại lên đĩa giúp La Tiểu Lâu.

"Anh, lần này gần như là cảm giác rõ ràng nhất, khả năng vây quét không biết lớn thế nào đây." Nguyên Nặc nói.

"Mọi cửa cảng đều có quân đội hùng hậu canh gác, toàn bộ thành phố Herault đều được bao vây, anh không tin lần này còn có thể để nó chạy thoát. Không chừng năm nay chúng ta có thể bắt được nó, anh nhất định sẽ đưa nó đến trước phần mộ bọn họ, để bọn họ nhìn kẻ thù năm ấy, hiện tại cái gì cũng không phải." Nguyên Tích lẳng lặng nói.

"Lời Nguyên Tích nói là, hiện tại quân đội đang tiến hành lục soát toàn bộ, bao gồm cả dân cư ngụ, mỗi người đều phải kiểm tra thân thể, tin rằng cho đến khi chúng ta kết thúc giải thi đấu cơ giáp, cũng gần như,

chúng ta vừa lúc có thể tranh thủ tới hỗ trợ." Nguyệt Thượng nói, thấy chén rượu cạnh Nguyên Tích trống rỗng, bèn rót đầy cho hắn.

La Tiểu Lâu càng nghe càng thầm sợ hãi, xem ra trò hãm hại của tên chết tiệt Lucca kia đã vạ theo tai họa còn lâu mới kết thúc cho cậu.

Tuy cậu ở cùng đám Nguyên Tích, nhưng cũng không có nghĩa là cậu không phải kiểm tra. Kiểm tra thân thể thông thường sẽ không tra ra huyết mạch dị thú của La Tiểu Lâu, nếu không cậu tuyệt nhiên không có khả năng được bình an cho đến tận bây giờ như thế này. Nhưng quân đội vì vây quét dị thú mà đặc biệt làm kiểm tra, liệu có thể điều tra ra cậu không?"

La Tiểu Lâu thật sự cảm thấy mình là con dị thú vô tội nhất khổ bức nhất trên thế giới này, nhưng lại hận không thể mang cậu đi lột da rút gân trong đám người sống.

Vẻ mặt của Nguyên Nặc và Nguyệt Thượng đều không tốt lắm, La Tiểu Lâu lặng lẽ nhích lại gần Nguyên Tích. Tất nhiên,chuyện này không có nghĩa là Nguyên Tích không bị ảnh hưởng. Tuy bề ngoài Nguyên Tích tỏ ra không có gì thay đổi, nhưng tiếp xúc một thời gian dài với hắn, La Tiểu Lâu biết tâm tình của Nguyên Tích khá gay go, thấy hắn uống một chén lại tiếp một chén là có thể nhận ra.

Lòng La Tiểu Lâu sầu não hơn, cậu uống say, Nguyên Tích sẽ nhân cơ hội làm thế này thế kia. Cơ mà nếu Nguyên Tích uống say, sẽ yêu cầu cậu chủ động với hắn như này như kia…

Ăn xong bữa trưa, Nguyệt Thượng và Tô Lan có việc ra ngoài, hai anh em bèn đi trước. Nguyên Nặc nhìn Nguyên Tích lạnh mặt, có lẽ cũng nhận ra hắn đã uống say, bèn quay sang nói với La Tiểu Lâu: "Tôi đưa anh với anh họ về phòng."

Về phòng, La Tiểu Lâu không dám đến gần giường, để Nguyên Nặc dìu Nguyên Tích lên giường ngủ.

Khi Nguyên Nặc từ phòng ngủ đi ra, phát hiện La Tiểu Lâu đáng lẽ nên ở trên giường quan tâm chăm sóc cho anh họ lại đang tỏ ra thoải mái, ngồi trên sô pha xem TV.

Cậu em Nguyên mím môi, cuối cùng xị mặt ngồi xuống ghế sô pha.

La Tiểu Lâu khó hiểu nhìn Nguyên Nặc, thấy cậu em Nguyên không có ý định đi, bèn đứng dậy ra quầy bar rót hai cốc nước.

Nguyên Nặc nhận cốc nước rồi cảm ơn, sau đó ngạc nhiên hỏi: "Anh đang xem trận đấu của anh họ ư?" Hừm, xem ra La Tiểu Lâu rất say đắm anh họ, Nguyên nặc âm thầm nghĩ.

La Tiểu Lâu đáp lại, rồi cuộn người trên sô pha. Cậu hay chọn băng ghi hình thi đấu của Nguyên Tích để xem, rất sảng khoái, hơn nữa cũng có thể học được không ít điều.

Qua vài giây, La Tiểu Lâu bỗng nhiên nghĩ tới chuyện dị thú, bèn đưa mắt nhìn Nguyên Nặc, giả vờ lơ đãng mà hỏi: "Chuyện lục soát dị thú kia, có ảnh hưởng đến giải đấu không?"

"Chắc là sẽ không, kiểm tra chính xác trình độ của mỗi tuyển thủ, có lẽ giải đấu cũng xong xuôi rồi." Nguyên Nặc nói, tiện thể liếc La Tiểu Lâu một cái, "Anh quan tâm làm gì, dù sao có đại ca rồi, dị thú tuyệt nhiên chẳng có khả năng đến gần đâu, anh tuyệt đối sẽ không bị sao cả."

"Ừ…" La Tiểu Lâu đáp, quay đầu tiếp tục xem băng ghi hình, lại một lần nữa bất đắc dĩ phát hiện, con người còn đáng sợ hơn cả dị thú.

Sau khi Nguyên Nặc đi, La Tiểu Lâu vừa xem băng vừa thất thần.

125 vểnh đuôi nhìn một hồi, nhận thấy La Tiểu Lâu không đổi kênh luôn, lại còn vô cùng mất tập trung, không khỏi khó hiểu: "Cậu làm sao vậy?"

"Tao chỉ là đang nghĩ, hiện tại toàn bộ quân đội của thành phố Herault đều đang bắt tao, liệu có phát sinh chuyện gì không." La Tiểu Lâu nói.

125 suy nghĩ trong chốc lát, rồi nói: "Chỉ cần cậu không biến thân nữa, bọn họ tuyệt đối sẽ không tra ra được. Bản thân cậu có huyết thống con người, hơn nữa mẹ cậu đã thực hiện một số mánh khóe nhằm che giấu thân thể cho cậu, nếu không phải tình huống đặc thù, cậu sẽ không bại lộ."

La Tiểu Lâu thở phào nhẹ nhõm, nói: "Ừ, trước khi rời khỏi tinh cầu này, tao sẽ cẩn thận. Cho dù thua trận, cũng tuyệt đối không thể biến thân thêm nữa."

Sau khi Nguyên Tích tỉnh dậy, La Tiểu Lâu vẫn còn đang xem băng ghi hình. Hắn thực sự không thấy ngạc nhiên, La Tiểu Lâu vốn thích cái này, lúc bình thường hay đi đối chiến với hắn trên mạng. Hơn nữa, thấy La Tiểu Lâu dùng ánh mắt sùng bái nhìn mình lái cơ giáp, khóe miệng Nguyên Tích không kìm được nhếch lên.

Tới bữa tối, Nguyên Tích dứt khoát cùng ngồi với La Tiểu Lâu trên sô pha xem băng ghi hình. Kết thúc một trận, La Tiểu Lâu lấy điều khiển từ xa chuyển kênh, không cẩn thận chuyển sang một chuyên mục bình luận giải đấu cơ giáp.

Phía trên đang bình luận các chiến binh cơ giáp có biểu hiện nổi trội trong hai ngày thi đấu qua, thậm chí còn đặc biệt liệt kê danh sách các tuyển thủ xuất sắc.

Nguyên Tích đương nhiên là người thứ nhất, toàn bộ đám La Thiểu Thiên, Lăng Tự, Nguyệt Thượng, Nguyên Nặc cũng có trên danh sách. La Tiểu Lâu thậm chí còn thấy cả Thiều Dung, Trang Sinh, Athes, lập tức trở nên vui mừng, thằng Athes này, đúng là càng ngày càng lợi hại.

Khi xem lướt qua xuống phía dưới, một cái tên quen thuộc xuất hiện trên màn hình, tay cầm điều khiển của La Tiểu Lâu liền run lên.

Bình luận viên chuyên nghiệp còn đang tiếp tục: Tuyển thủ 521 này ngày đầu tiên thể hiện cũng không được coi là quá đặc sắc, chỉ có khả năng công kích viễn trình là đáng chú ý. Thế nhưng trong ngày thứ hai, cả tốc độ lẫn sức mạnh của cậu ta đều bộc phát đến mức kinh người.

La Tiểu Lâu lén đưa mắt nhìn Nguyên Tích bên cạnh, Nguyên Tích đang nhìn chằm chằm lên màn hình, xem kỹ cuộc đối chiến trên đó, cậu không biết giờ có nên đổi kênh ngay không, chỉ có thể tỏ ra chột dạ.

La Tiểu Lâu cầm điều khiển, dán mắt vào chiếc cơ giáp màu lam đậm tàn bạo kia, điều duy nhất khiến người ta cảm thấy may mắn chính là, vì ý thức nguyên lực dữ dội, nên một số hành động quen thuộc của cậu đã không còn, nếu không thật đúng là khó đảm bảo liệu Nguyên Tích có nhìn ra manh mối nào đó không.

"Ừm, về 521 này, anh thấy thế nào?" Để càng thêm tự nhiên, La Tiểu Lâu giả bộ vô tình mở miệng hỏi.

Nguyên Tích thả lỏng dựa lên sô pha, vắt chéo chân, lắc đầu, "Hoàn toàn không đủ để lo sợ."

Khóe miệng La Tiểu Lâu giật giật, không chịu phục mà hỏi: "Tại sao?"

Nguyên Tích nhìn cậu, có vẻ là không hiểu tại sao La Tiểu Lâu lại có hứng thú với một người như vậy, "Sức mạnh và tốc độ tuy cũng khá, nhưng kỹ năng rất lúng túng, không khác với em là bao. Gặp phải cao thủ thực sự, chắc chắn sẽ thất bại."

La Tiểu Lâu quay người đi, ứ thèm đáp lại Nguyên Tích nữa.

Sáng sớm ngày hôm sau, Nguyên Tích vừa ra đến cửa liền căn dặn La Tiểu Lâu: "Mấy ngày này, em không được phép chạy loăng quăng, tốt nhất là ở lì trong phòng ấy."

La Tiểu Lâu lập tức ngoan ngoãn đồng ý, chỉ là lúc sau ra cửa, cậu chọn chỗ gần nhất để hóa trang, tranh thủ để người khác không thấy diện mạo vốn có của mình.

Hôm nay, không biết vì nguyên nhân gì mà tạm thời thay đổi hình thức thi đấu. Từ hình thức đối chiến đã đổi sang hình thức sinh tồn hoang dã. Nhân số cũng thay đổi, thành tám người một nhóm. Loại thay đổi này cũng không phải là không có trong tiền lệ của lịch sử giải thi đấu cơ giáp, chỉ là lần này không thông báo trước. Các tuyển thủ dự thi chỉ nghi ngờ một hồi, sau đó liền chấp nhận.

Đối với hình thức mới này, La Tiểu Lâu cũng không cảm thấy có gì không tốt, thậm chí cậu cho rằng hình thức mới này sẽ dễ dàng hơn. Miễn là cẩn thận tránh xa những cơ giáp khác, chờ đến khi còn lại ba người, vậy là có thể không chiến mà thắng.

Sau khi vào phòng nghỉ, La Tiểu Lâu lần đầu tiên cảm nhận được nhân số đông đảo. Lúc đi vào, bên trong đã có năm người, cậu bèn đứng đợi ở góc phòng, cố gắng giảm thiểu cảm giác tồn tại.

Khi trận đấu sắp bắt đầu, hai người cuối cùng mới lần lượt vào phòng nghỉ. Người thứ nhất là một thiếu niên có khuôn mặt búp bê, khi vừa nhìn thấy bóng dáng mái tóc trắng kiêu ngạo phía sau cậu ta, La Tiểu Lâu lập tức cúi đầu, tim đập nhanh hơn không ít.

Mặc dù La Tiểu Lâu đã nghĩ tới khả năng sẽ gặp người quen trong hiện thực, chỉ thật không ngờ, nhanh như vậy mà đã đụng độ rồi.

101. Chương 101

´N

Biết rõ hiện giờ mình đang hóa trang nên La Thiểu Thiên sẽ không nhận ra, nhưng La Tiểu Lâu vẫn vô ý thức cảm thấy căng thẳng, cậu cúi đầu co vào trong góc, không nói không động đậy.

Điều khiển La Tiểu Lâu thở dài một hơi đó là, từ đầu chí cuối, La Thiểu Thiên cũng chẳng liếc mắt lấy một lần tới cậu.

Tám người tiến vào hình thức rừng rậm. La Tiểu Lâu rút ra bài học lần trước, ngay khi vào sân đấu là lập tức triệu cơ giáp, sau đó phi lên, lăn lộn được mấy cái thì nhanh nhẹn vào trong khoang điều khiển.

Thể lực của La Tiểu Lâu tất nhiên sẽ không thể trong một khoảng thời gian ngắn mà tăng lên như nhanh vậy, nhưng sau khi trải qua cuộc đối chiến với Lucca, La Tiểu Lâu vui mừng phát hiện, chỉ cần cậu khống chế tốt ý thức nguyên lực là có thể phối hợp cùng với 125 sản sinh ra lực hấp dẫn. Ngọn nguồn của năng lực này, có thể là do có liên quan với dòng máu dị thú trong thân thể của 125. Mượn năng lực này, La Tiểu Lâu bổ khuyết vào bất lợi thể lực không tốt của mình. Sau cuộc bạo phát hôm qua, ý thức nguyên lực của cậu dường như cũng được cải thiện, chỉ là chưa thí nghiệm qua, nhưng vậy cũng coi như là nhân họa đắc phúc.

Trong vật lý học, lực hấp dẫn là lực hút giữa mọi vật chất và có độ lớn tỷ lệ với khối lượng của chúng.

Hơn 10 giây sau, tám chiếc cơ giáp với tốc độ cực nhanh bay đi bốn phương tám hướng.

Cẩn thận thay đổi hướng đi mấy lần, sau khi chạy được một khoảng không xa, La Tiểu Lâu mới chậm lại. Cậu chuẩn bị tìm một nơi an toàn để trốn một lát, tuy là một chiến binh cơ giáp, cái hành vi trốn tránh này thật sự rất không quang minh lỗi lạc, nhưng nó lại luôn luôn cần thiết, quân đội bên ngoài còn theo dõi sát sao, cậu có nhiều chuyện cần phải chú ý hơn những người khác.

La Tiểu Lâu điều khiển cơ giáp bay tới một cây cổ thụ cao lớn, đúng lúc này, hệ thống vang lên âm thanh: Tuyển thủ Cáp Bác bị đánh bại, hiện đã rời khỏi trận đấu.

La Tiểu Lâu kinh sợ, vừa mới vào thi đấu chưa quá bảy, tám phút, vậy mà đã có người bị loại, xem ra cậu phải cẩn thận hơn mới được.

La Tiểu Lâu nhìn cây cổ thụ trước mắt, bỗng nhiên hơi do dự, thân cây cổ thụ màu đen khá vững chắc, cành lá tươi tốt, toàn bộ tán cây như một chiếc ô khổng lồ.

La Tiểu Lâu chợt nghĩ, chưa điều tra kỹ càng trước, vậy đây thực sự có phải là điểm dừng chân an toàn không?

Trong nháy mắt La Tiểu Lâu do dự, một tia ánh sáng bỗng phóng vụt tới trước mặt cậu.

La Tiểu Lâu gần như nhảy dựng lên, khoảng cách quá gần! Cậu hoàn toàn không kịp né tránh. Ngón tay La Tiểu Lâu cấp tốc nhập chỉ lệnh, chiếc cơ giáp vạm vỡ màu lam đậm lập tức xoay 180 độ tại chỗ, bay sang hướng bên cạnh.

La Tiểu Lâu cũng không hoàn toàn tránh được tia đạn laser vừa rồi, hệ thống nhắc nhở, cánh tay bên trái cơ giáp đã bị bắn trúng, cân nhắc đến hạn chế cấp bậc, hiện tại cánh tay trái không thể sử dụng được nữa.

La Tiểu Lâu đờ ra, sau khi đến đây, thông tin điền vào tư liệu là cơ giáp cấp bốn, trong giải thi đấu cơ giáp, để La Tiểu Lâu rèn luyện hoàn tất, cũng để công bằng, 125 không cho La Tiểu Lâu bất cứ nhắc nhở cũng như trợ giúp nào. Mà sau khi cơ giáp bị thương tổn, 125 đã tự động chuyển đổi thành năng lực chống đỡ của cơ giáp cấp bốn, thực hiện phán đoán tương ứng. Một cú tấn công mà đã phế bỏ cánh tay trái của cơ giáp, có thể thấy được tia đạn laser vừa rồi mạnh kinh khủng tới mức nào.

Đợi ở đây chính là một cao thủ! La Tiểu Lâu cảm thấy có mối nguy mãnh liệt, lập tức rời đi ngay.

Song, vận may của La Tiểu Lâu dường như đã được sử dụng hết toàn bộ cho hai ngày dự thi vừa qua. Cậu vừa di chuyển tới phía bên phải, một chiếc roi dài liền phi ra từ tán cây, tám vệt roi vụt vun vút tới chiếc cơ giáp màu lam đậm của La Tiểu Lâu.

Hệ thống liên tiếp nhắc nhở khiến người ta kinh hãi, cơ giáp của La Tiểu Lâu bị đánh bật theo hướng ngược lại. La Tiểu Lâu hoàn toàn không thấy rõ, tốc độ của đối thủ ẩn trong tán cây thực sự quá nhanh. Trải qua hai ngày thi đấu, hiện tại chỉ còn chưa đến hai ngàn người, thực lực của tuyển thủ ở lại không phải chỉ hơn các chiến binh cơ giáp hai ngày trước một chút.

La Tiểu Lâu bay đi được khoảng 10 mét mới khống chế được cơ giáp. Nhìn lên màn hình, mặt La Tiểu Lâu đen lại, cậu không biết người kia có phải cố ý hay không, cánh tay bên phải cơ giáp của cậu cũng không thể sử dụng được nữa.

Trận đối chiến này coi như đã không còn hồi hộp gì nữa, La Tiểu Lâu thở dài, có thể đến ngày thứ ba, kỳ thực đã là hài lòng lắm rồi.

Nghĩ như vậy, La Tiểu Lâu vẫn lái cơ giáp bằng tốc độ nhanh nhất bay ngược lại hướng tán cây.

Nhưng, hai giây sau, chiếc cơ giáp vạm vỡ màu lam đậm phải dừng lại. La Tiểu Lâu kinh hãi, cậu rõ ràng còn đang khống chế cơ giáp di chuyển về phía trước, vậy mà một luồng sức mạnh đã kéo chiếc cơ giáp màu lam lại, chỉ có thể đứng trơ ở giữa không trung. Đối thủ đáng gờm trên tán cây phía sau kia còn chưa lộ mặt, La Tiểu Lâu tin chắc, người kia sẽ lập tức nhảy ra giải quyết mình.

Trán La Tiểu Lâu đổ mồ hôi hột, cắn răng tỉnh táo lại, cẩn thận quan sát tình huống trên màn hình. Sau đó La Tiểu Lâu phát hiện có sự không bình thường, diện tích cơ giáp phía trước chịu tác động rất lớn, gần như bao trùm toàn bộ cơ giáp. Mà trên hình chiếu lại không hề có gì, La Tiểu Lâu nhíu mày, giơ chân phải lên, phát hiện thấy không thể tiến lên, ngay cả lùi cũng không được!

Sau đó, hệ thống vang lên âm thanh báo động chói tai: Cảnh báo! Cảnh báo! Năng lượng cơ giáp đang bị hấp thụ, xin hãy áp dụng biện pháp bảo vệ ngay tức thì.

Ngón tay La Tiểu Lâu run lên, lập tức chuyển năng lượng ra mặt biên, phát hiện toàn bộ phía trước cơ giáp đều có tia đỏ, đó là sợi tiếp xúc hút năng lượng. Không ngờ sợi tiếp xúc lại nhiều như vậy, hơn nữa, năng lượng bị hút quá nhanh, số lượng đang giảm kịch liệt.

Trong lòng La Tiểu Lâu còn đang run sợ, mà đối thủ kia tuyệt nhiên không có ý định xuất hiện, ít nhất đã năm phút trôi qua rồi mà La Tiểu Lâu vẫn giống như con mồi bị hiến tế lẻ loi cheo leo giữa không trung. Năng lượng trong hộp đã giảm còn 1/3, đây là hộp năng lượng chứa 20,000erg mà La Tiểu Lâu tự chế tác. Nếu là bình thường, e là đã hao hết năng lượng từ đời nào, bị phán knock out rồi.

Cuối cùng La Tiểu Lâu cũng phân tích ra tình hình hiện tại, cũng hiểu vì sao đối thủ kia không ra tay với mình. Chặn đứng cơ giáp của cậu chính là một chiếc lưới rộng lớn vô hình giữa không trung, chiếc lưới này hấp thụ năng lượng, sau đó có lẽ sẽ cung cấp cho đối thủ, bởi vậy hắn không vội vàng lộ mặt. Rơi xuống lưới, hắn cũng hoàn toàn không thể thoát ra.

Ở chỗ Nghiêm đại sư, La Tiểu Lâu đã từng trông thấy chất liệu của loại lưới năng lượng này, đây là một vật liệu cực kỳ đặc biệt – Thần Ti (tơ tằm), chỉ cần có năng lượng chảy, nó sẽ hấp thụ không ngừng nghỉ.

La Tiểu Lâu có một lần muốn dùng Thần Ti chế tạo vũ khí, nhưng loại vật liệu này rất khó dung hợp với nguyên liệu khác, hơn nữa lại chẳng phân biệt được địch ta, ngoại trừ tiếp nối với thiết bị năng lượng, cho dù lắp đặt trên vũ khí của mình, vũ khí cũng sẽ bị hấp thụ năng lượng.

Cuối cùng chỉ có thể từ bỏ. Thật không ngờ, hôm nay cậu lại được gặp chiếc lưới hoàn toàn được chế thành từ Thần Ti này, cho dù người bị bao vây là mình, La Tiểu Lâu cũng không thể không thừa nhận, đây đúng là một đại danh tác.

Đối thủ không lộ diện này, thật sự rất đáng sợ, dường như từ đầu tới cuối đều mưu tính ra được. Ví dụ như phế bỏ hai cánh tay của chiếc cơ giáp màu lam, ví dụ như dồn cậu đúng lúc xuống lưới.

Nếu bại bởi người này, La Tiểu Lâu cũng thực sự không thua lỗ. Vậy nhưng, La Tiểu Lâu chớp mắt, chưa đến giây phút cuối cùng thì cậu quả thực không cam lòng. Cậu đến giải đấu cơ giáp này, thứ nhất là muốn nâng cao thực lực của mình thứ hai, dường như cậu cảm thấy nên tiến gần đến Nguyên Tích thêm một chút như thế này, Nguyên Tích là một chiến binh cơ giáp, sau này sẽ càng ngày càng hùng mạnh, chỉ có theo kịp bước chân của hắn La Tiểu Lâu mới có thể cảm thấy an tâm. Từ khi bắt đầu hiểu rõ tâm tư của mình, La Tiểu Lâu đã không ngừng nỗ lực.

Khi năng lượng đang liên tục giảm sút mà La Tiểu Lâu lại chẳng có bất kì cách nào, đối diện cậu bỗng có một chiếc cơ giáp xinh xắn lộng lẫy bay tới, vừa nhìn là biết đó là chiến binh cơ giáp nữ.

Cao thủ thần bí vẫn không hiện thân, mà nữ chiến binh cơ giáp kia mắt thấy nổi lơ lửng giữa không trung là chiếc cơ giáp màu lam đậm với đôi cánh tay rõ ràng đã bị thương thì mắt liền sáng ngời, lập tức quay đầu bay về phía La Tiểu Lâu. Xem chừng, là muốn nhân cơ hội đánh bại La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu chớp mắt, vừa nãy còn đang đau khổ suy nghĩ tìm cách thoát thân, thấy hành động của nữ chiến binh, ngón tay cậu lập tức di chuyển nhanh như bay.

Trong nháy mắt khi thanh kiếm hợp kim của nữ chiến binh bổ xuống, chiếc cơ giáp lam đậm đột nhiên biến mất khỏi không trung. Tiếp đó, một bóng người rơi vụt xuống bụi cỏ cao bằng nửa người. Nữ chiến binh kinh ngạc, phản ứng không kịp, thanh kiếm hợp kim của cô đã không chém trúng chiếc cơ giáp đó, tại sao người kia lại thu hồi cơ giáp. Thế không phải là muốn chết à?

Thế nhưng nữ chiến binh nhanh chóng phát hiện ra mình đã sai lầm, vũ khí của cô không thể động đậy, cái tình huống chết tiệt gì vậy? Cô phẫn nộ tay đấm chân đạp, cả chiếc cơ giáp nhanh chóng dính vào tấm lưới. Cô cuối cùng cũng hiểu vì sao lúc đó chiếc cơ giáp màu lam lại đứng bất động giữa trời như vậy, đây chính là một cái bẫy. Hơn nữa, cô càng cố sức giãy dụa, tiếng động của tấm lưới năng lượng lại càng to hơn.

Mà khi La Tiểu Lâu lăn lộn vào bụi cỏ, bên người lập tức vang lên tiếng súng cùng tiếng kêu hổn hển của 125, trước khi kẻ trên tán cây bắn trúng, La Tiểu Lâu đã ôm đầu ngã nhào vào dòng sông cách đó không xa, sau đó lặn xuống đáy, cấp tốc bơi về phía trước.

Đúng vậy, La Tiểu Lâu buồn bã, chỉ có thể thu hồi cơ giáp cậu mới có thể cắt đứt toàn bộ năng lượng, Thần Ti sẽ không dính lấy thứ không có năng lượng. Mà chỉ cần nữ chiến binh cơ giáp kia có mặt, đối thủ sẽ không dễ dàng bỏ nơi này đi.

Nữ chiến binh sẽ cung cấp năng lượng cho Thần Ti, người kia chỉ cần nhận năng lượng là hiện tại sẽ không truy sát cậu nữa. Dù đúng, hắn cũng sẽ giải quyết nữ chiến binh kia rồi mới tính sau.

La Tiểu Lâu bơi theo dòng chảy nước sông được năm phút thì lên bờ, nở nụ cười, cậu đã thành công. Sau đó, máy thông tin trên cổ tay La Tiểu Lâu nhận được tin: Tuyển thủ Cố Tiểu U đã bị đánh bại, hiện đã rút khỏi trận đấu.

La Tiểu Lâu lập tức nghĩ tới nữ chiến binh cơ giáp kia, nhíu mày, rồi cúi thấp người ngay tức khắc, chạy tới khe nham thạch bên cạnh.

Cậu vừa chui vào khe nham thạch trốn một mình thì 125 liền ghé vào tai cậu quát: "Cậu điên rồi à? Lúc này mà thu hồi cơ giáp, bao nhiêu nguy hiểm có biết không hả? Chỉ cần cậu đợi trong cơ giáp, tôi có thể bảo đảm sự an toàn cho cậu. Cho dù bị hấp thụ năng lượng, cũng không ai có thể thực sự tổn thương ngay cả tôi, rốt cuộc cậu đang nghĩ cái gì vậy! Tôi quả thực sắp bị cậu hù dọa tới mắc bệnh tim rồi!"

La Tiểu Lâu lau nước trên đầu, thấp giọng nói: "Đó là cơ hội duy nhất, nếu không nhảy ra thì tao có lẽ sẽ phải dừng ở đây."

Thực ra La Tiểu Lâu cũng bị dọa không nhẹ, bởi vậy cậu cũng không chỉnh lại câu nói bậy bạ tuyệt nhiên không có trái tim của 125.

"Vậy còn chờ gì nữa? Mau đi ra đi, vào cơ giáp mau." 125 kêu lên.

La Tiểu Lâu thở hổn hển mấy ngụm, không có vẻ bằng lòng lắm mà thò đầu ra quan sát tình hình bên ngoài, định bụng không có nguy hiểm mới vào cơ giáp. 125 nói đúng, ý tưởng trốn giữa khe nham thạch cho tới khi kết thúc trận đấu dường như có chút ấu trĩ.

Thấy bên ngoài không có gì dị thường, La Tiểu Lâu chuẩn bị rời khỏi khe đá, nhưng cậu còn chưa kịp bước, một chiếc cơ giáp màu tím sậm đã xuất hiện ở cách đó không xa.

Chẳng lẽ là cao thủ kia đuổi theo? La Tiểu Lâu lập tức kéo căng thân thể, không biết bây giờ đi ra ngoài là ổn hay nên tiếp tục ẩn núp đây.

Khi có thêm một chiếc cơ giáp khác im hơi lặng tiếng dừng lại phía trước vách nham thạch, La Tiểu Lâu thẳng thừng xóa bỏ ngay ý nghĩ chường mặt ra ngoài.

Đó là chiếc cơ giáp màu đen hết sức quen mắt, tuy quay lưng về phía mình, nhưng La Tiểu Lâu vẫn có thể nhận ra đó chính là cơ giáp của La Thiểu Thiên.

Hiện tại mà ra ngoài thì chẳng khác nào đâm đầu vào chỗ chết tìm về với tổ tiên, La Tiểu Lâu lại rụt vào bên trong.

Chiếc cơ giáp màu tím sậm kia phát hiện ra La Thiểu Thiên ở bên này, lập tức bay sang. La Thiểu Thiên không đợi chiếc cơ giáp đó bay tới trước mặt mình đã phóng lên, trực tiếp nghênh đón.

Chớp mắt một cái, chiếc cơ giáp màu đen đã bay vù tới trước mặt chiếc cơ giáp tím sậm. La Thiểu Thiên không đợi chiến binh kia kinh ngạc bởi tốc độ của mình, một tia sáng đã chớp lên, chiếc cơ giáp tím sậm ngã bịch xuống đất.

Trước khi rơi xuống đất, chiến binh cơ giáp tội nghiệp đó tuyệt vọng phát hiện ra, trên mặt đất đã xuất hiện một chiếc cơ giáp màu đen quỷ quyệt đang chờ mình. Cậu ta ban đầu dự định lén lút ở chỗ này, thế nào mà lại lòi đâu ra một pho tượng đại thần như thế chứ. Hơn nữa, cậu ta vô cùng hối hận vì đã hành động một cách mù quáng.

Máy thông tin của La Tiểu Lâu nhanh chóng nhận được tin: Tuyển thủ CK bị đánh bại, hiện đã rút lui khỏi trận đấu. Thực lực của tuyển thủ này không tệ, nhưng không may đã đụng phải La Thiểu Thiên, chỉ có thể nói là số trâu chó. Có điều, La Tiểu Lâu không cho rằng cậu ta là tên cao thủ vừa mới gặp lúc nãy kia.

Còn thiếu một người nữa, La Tiểu Lâu nắm chặt tay thành quả đấm, yên lặng cầu khẩn người cuối cùng không phải là mình.

Cậu định chờ La Thiểu Thiên bỏ đi thì lập tức vào cơ giáp, hiện tại có lẽ nguy hiểm hơn.

Nhưng hành động tiếp theo của La Thiểu Thiên lại làm La Tiểu Lâu sững sờ, chiếc cơ giáp đồ sộ màu đen quay trở lại. Sau đó đưa lưng về phía khe nham thạch, không động đậy. La Tiểu Lâu buồn bực, chẳng nhẽ La Thiểu Thiên cũng định làm biếng ư?

Sự thực chứng minh, La Tiểu Lâu đã dự chuẩn. Cho đến năm phút đồng hồ sau, tuyển thủ cuối cùng bị knock out, La Thiểu Thiên mới đứng dậy, bay đến điểm tập kết.

Rốt cục La Tiểu Lâu cũng quay trở vào bên trong cơ giáp, sau đó cậu hưng phấn mà nói: "Tao lọt vào top 908."

125 còn đang giận dỗi, đếch thèm để ý đến La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu điều khiển cơ giáp bay vù ra khỏi rừng rậm, do dự một chốc, rồi hỏi: "Mày nói xem, lúc chiếc cơ giáp màu đen quay đầu lại, nó có nhìn thấy tao không?"

Im ỉm một hồi, 125 bỗng căm giận nói: "Điều đó không quan trọng, cậu rảnh rỗi sinh nông nỗi lại đi quan tâm thằng khác, còn không mau chóng trở về đi. Phải biết rằng, lúc trước đa số cậu được xếp đấu trước là do tôi can thiệp vào thứ tự thi đấu của cậu, cố gắng để cậu rời khỏi hội trường sớm hơn Nguyên Tích đấy.

Vậy mà với hình thức thi đấu hôm nay, hoàn toàn không thể động tay động chân được. Nếu bị Nguyên Tích túm được đúng lúc, đừng hy vọng tôi sẽ cứu cậu nhá."

La Tiểu Lâu giật mình, "Hóa ra mày còn có thể làm được những việc đó?" Liền nở nụ cười, "Cảm ơn mày đã suy nghĩ cho tao nhé."

125 hừ một tiếng, không nói gì.

Tới điểm tập kết, vì trận đấu kết thúc nên cửa thông đạo đã mở. La Tiểu Lâu nhảy ra khỏi cơ giáp, mấy người khác đang lần lượt vào phòng nghỉ.

Khi thiếu niên mặt búp bê đi qua trước mặt La Tiểu Lâu, cậu ta liền cười híp mắt: "Ôi chao, đáng tiếc quá, để cậu chạy thoát, nhưng mà, hộp năng lượng của cậu thật sự quá ngon."

La Tiểu Lâu trợn mắt nhìn thiếu niên búp bê cười hớn hở, trong lòng buồn bực muốn hộc máu, chính là tên cao thủ đó!

"Này, hộp năng lượng cậu mua ở đâu vậy?" Búp bê vốn định quàng vai La Tiểu Lâu, phát hiện toàn thân cậu còn đang nhỏ nước, vội giả vờ áy náy cười cười, rụt tay về.

La Tiểu Lâu nhìn thoáng qua La Thiểu Thiên đằng trước, không dám mở miệng, chỉ lắc đầu.

Sau La Tiểu Lâu thoát khỏi sự quấy rầy của búp bê, rời phòng nghỉ, khi kiểm tra thân thể thì tranh thủ tắm táp luôn, dù sao cũng phải thay quần áo. Thay quần áo xong đi ra ngoài, La Tiểu Lâu đụng phải La Thiểu Thiên, bước chân cậu lập tức chững lại, La Thiểu Thiên nghiêng đầu nhìn cậu một cái, rồi đi tiếp.

La Tiểu Lâu thầm mắng đồ quỷ, không để trong lòng nữa, cấp tốc rời khỏi hội trường thi đấu cơ giáp. Sau đó tìm một chỗ tẩy ngụy trang, về phòng trọ.

Quả nhiên đúng như lời 125 nói, không bao lâu sau thì Nguyên Tích trở về. Vẻ mặt vẫn ung dung như mọi ngày, người với người, thực sự là tức chết người ta, La Tiểu Lâu thầm rủa xả trong lòng. Hôm nay kì thực là may mắn chiếm đại đa số, có lẽ sẽ rất khó vượt qua ngày thi đấu thứ tư.

Nghĩ tới đây, La Tiểu Lâu muốn Nguyên Tích đưa Vân Tiêu cho mình, tối nay sẽ làm một số kiểm tra thường quy cho Nguyên Tích. Chiến tranh sau đó, đối với Nguyên Tích mà nói, vừa mới bắt đầu.

Có lẽ hình thức thi đấu của ngày hôm nay rất được Nguyên Tích ưng ý, nên vẻ mặt của hắn rất chi là hưng phấn.

Đang nghe La Tiểu Lâu muốn Vân Tiêu, Nguyên Tích bỗng sáp lại hôn La Tiểu Lâu một cái, đắc ý nói: "Em yên tâm, lần này anh chắc chắn sẽ đưa em về. Ngày nào em cũng xem anh thi đấu, nói xem, người đàn ông của em hôm nay thể hiện ra sao?"

La Tiểu Lâu nghiêng đầu nhìn Nguyên Tích đang hai mắt lấp lánh chờ được biểu dương, khóe miệng run rẩy mà ca ngợi: "Chưa bao giờ gặp một chiến binh nào anh dũng tuấn mỹ bằng anh cả, anh yêu ạ." Chẳng lẽ Nguyên Tích được người khác tán dương còn ít sao, đâu đâu cũng đánh giá cao hắn, mới có vài ngày thi đấu ngắn ngủi mà fans của Nguyên Tích đã có xu thế tăng lên một loạt. Sân thi đấu của Nguyên Tích, vé vào cửa luôn luôn không đủ cung cấp, La Tiểu Lâu ghen tị trách mắng trong lòng.

Nguyên Tích hếch cằm lên, thấy khen ngợi của La Tiểu Lâu có vẻ đơn giản quá, nhưng phần xưng hô sau đó lại khiến người nào đó sướng tê rần, vậy nên miễn cưỡng chấp nhận được. Nguyên Tích dễ dàng tóm được nô lệ mềm mại ấm áp đang làm tổ trên sô pha, chuẩn bị cho La Tiểu Lâu lĩnh hội sâu sắc thêm một chút về sự anh dũng của hắn trên giường. Nếu buổi chiều có thời giờ thì sẽ đưa La Tiểu Lâu ra ngoài đi dạo, có điều, phải đợi làm xong mới nói, La Tiểu Lâu nhất định sẽ rất vui vẻ.

Hai người đang lăn lộn thì máy thông tin trên cổ tay La Tiểu Lâu vang lên, La Tiểu Lâu liền đẩy cái đầu của Nguyên Tích đang chôn trong cổ mình ra, khẽ run rẩy mà thở hổn hển nói: "Là Điền Lực, em hỏi xem cậu ấy có chuyện gì."

La Tiểu Lâu ấn kết nối, bên kia lập tức truyền sang giọng nói của Điền Lực: "Này, ông đang làm gì đấy hả? Cửa chính không ra cửa phụ cũng chẳng bước? Còn dám nói là không sợ vợ ——"

ở đây nguyên văn là , có nghĩa là sợ vợ, và từ ẩn dụ cho nó là râu quặp]]]]]]]]

La Tiểu Lâu dựng thẳng tóc gáy lên, đưa mắt nhìn Nguyên Tích rõ ràng đang đen mặt bên cạnh, thầm kêu không xong rồi, vội vàng ngắt lời Điền Lực: "Có việc gì nói mau."

"Khụ, là như thế này." Điền Lực bỗng dưng bắt đầu trở nên kỳ quặc, qua mấy giây sau mới xấu hổ mà nói: "Mộ Thần bị thương, cơ giáp của cậu ta bị thương tổn, tôi muốn nhờ ông sang xem giúp tôi."

La Tiểu Lâu nhướn mày, liền hỏi: "Dù ông không làm được, nhưng chẳng phải là còn chế tạo sư cơ giáp do giải thi đấu cung cấp đấy sao?"

Điền Lực chán nản: "Thương tổn cực lớn, Mộ Thần không muốn chế tạo sư của giải cử tới kiểm tra, nói là nhờ ông sang mới được."

102. Chương 102: Giúp Đỡ

La Tiểu Lâu nhìn Nguyên Tích đang lạnh mặt, nhỏ giọng: "Ừm, em cũng không biết trong lúc này mà Điền Lực lại tìm mình, chỉ là nhờ em qua xem giúp cơ giáp của Mộ Thần thế nào thôi, nếu anh không phiền…" La Tiểu Lâu cẩn thận diễn đạt. Việc chữa trị cơ giáp cho chiến binh khác, La Tiểu Lâu nghĩ cần phải nói một tiếng cho chiến binh của mình biết, đồng thời hy vọng Nguyên Tích không nghe thấy cái từ 'sợ vợ' nhạy cảm kia, chẳng qua chỉ là mấy lần bị Điền Lực dìm hàng, vì vấn đề mặt mũi của nam tử hán đại trượng phu bla bla nên cậu mới buột miệng nói thế.

Nguyên Tích trừng mắt nhìn La Tiểu Lâu, bởi vì ngọn lửa sắc dục vừa mới bị khơi lên mà sắc mặt của người trong lòng hắn đỏ bừng, đôi mắt ướt át sáng rực, mang theo một chút bất an và dè dặt nhìn hắn, mỏng manh yếu đuối, hoàn toàn tương phản với hai trạng thái cực đoan của hắn, nhưng lại khiến trái tim hắn tràn ngập một thứ tình cảm xa lạ có thể gọi là yêu thương, hơn nữa đối mặt với thứ tình cảm càng ngày càng xuất hiện nhiều này khiến Nguyên Tích chẳng biết phải làm sao.

Lúc ban đầu, có lẽ là sợ phiền phức mà dáng dấp của La Tiểu Lâu lại bất ngờ thuận mắt hắn —— Nguyên Tích vẫn không muốn nói cho La Tiểu Lâu biết điều này —— Bởi vậy sau cơn kích động, Nguyên Tích đã khiến La Tiểu Lâu trở thành nô lệ của mình. Bởi vì La Tiểu Lâu thích hắn, nên hắn mới tiếp nhận tình cảm của cậu bởi vì La Tiểu Lâu nhỏ yếu, nên hắn mới muốn bảo vệ cậu.

Được rồi, bỏ chuyện La Tiểu Lâu yếu ớt qua một bên, lúc bạo hành gia đình hắn cũng không dám động tay đến điểm này. Vậy vì sao lại muốn dẫn La Tiểu Lâu về nhà gặp cha mẹ, trong đầu lại còn nghĩ đến chuyện kết hôn? Bởi vì yêu La Tiểu Lâu nên hắn mới sắp xếp gọn gàng ngăn nắp cuộc sống cho cậu, nhưng lại sợ La Tiểu Lâu sau đó chịu tủi thân?

Đừng đùa, câu cuối cùng này tuyệt nhiên không hợp logic, hắn lúc nào mà lại hảo tâm như vậy…

Nguyên Tích ngây ngẩn nhìn La Tiểu Lâu, loại khế ước này, kẻ bị trói buộc cũng không chỉ có mình La Tiểu Lâu.

Khi cùng Nguyên Tích ra ngoài rồi mà La Tiểu Lâu hãy còn thầm vui mừng, Nguyên Tích lại dễ dàng đồng ý như vậy, còn quyết định đi cùng cậu nữa. Tuy vẻ mặt của Nguyên Tích vẫn khó coi như cũ, nhưng tâm trạng của La Tiểu Lâu lại cực kỳ tốt đẹp.

Tới bệnh viện bên cạnh hội quán, sau khi hỏi người máy tiếp tân, hai người tìm được phòng của Mộ Thần.

Thấy người ở bên trong, La Tiểu Lâu không khỏi sửng sốt, Điền Lực có mặt, chuyện hiển nhiên, nhưng Lăng Tự và cả Dương Kha cũng có mặt.

Người ở bên trong cũng thấy La Tiểu Lâu và Nguyên Tích ngoài cửa, Lăng Tự bèn chào hỏi Nguyên Tích, khi thấy La Tiểu Lâu thì dừng lại, không nói gì. Mộ Thần vẫn bình tĩnh như cũ, chỉ là sau khi thấy La Tiểu Lâu đến thì trong mắt đã xuất hiện một chút thả lỏng và ấm áp.

Điền Lực đặt một cốc nước nóng vào tay Mộ Thần, sau đó thì qua chào hỏi Nguyên Tích. Xét thấy có mặt chủ nhân, Điền Lực không dám hồn nhiên kề vai sát cánh giống ngày thường với La Tiểu Lâu nữa, chỉ nói tình hình của cơ giáp sau khi kiểm tra sơ bộ, còn lại để La Tiểu Lâu tự trao đổi với Mộ Thần.

Lăng Tự im lìm quan sát, hôm nay y thi đấu với Mộ Thần, khi thấy Mộ Thần bị thương thì y liền thực hiện các biện pháp cấp cứu khẩn cấp, sau đó đưa Mộ Thần đến bệnh viện. Với vết thương đó, sau khi được trang thiết bị chuyên nghiệp trị liệu thì một buổi tối là có thể khôi phục tương đối.

Điều khiến người ta kinh ngạc chính là, Mộ Thần kiên quyết từ chối sự giúp đỡ của chế tạo sư cơ giáp từ ban tổ chức, nói rằng cơ giáp của mình mình hiểu rõ nhất, không ai có thể giúp cậu ta sửa chữa.

Sau khi biết được chế tạo sư cơ giáp của cậu ta là Điền Lực, Lăng Tự liền nhíu mày, vừa định nói rằng có thể để Dương Kha tới giúp, nhưng chưa kịp mở miệng thì Mộ Thần đã nhờ Điền Lực gọi La Tiểu Lâu qua trước. Lăng Tự bất ngờ, nếu như nói lần trước La Tiểu Lâu được Nghiêm đại sư chọn làm học trò, hay thành tích đứng thứ ba tại giải thi đấu ở Khải Ân của cậu ta là kỳ tích hoặc bất ngờ, ấy vậy mà ngay cả chiến binh cơ giáp khác cũng coi trọng La Tiểu Lâu như vậy ư, y đã từ kinh ngạc đến quen thuộc.

La Tiểu Lâu, thực sự đã không còn là người y quen biết trước đây nữa. Rõ ràng là cùng một người, nhưng bỗng nhiên tỏa sáng lấp lánh như vậy, khiến một kẻ đứng trên cao như y cũng bắt đầu phải chú ý.

Lăng Tự nói chuyện một lát với Nguyên Tích rồi rời đi, y vốn không quen thân với Mộ Thần, chỉ là một người bạn cùng lớp, giúp đỡ một chút mà thôi.

Đến lúc đó La Tiểu Lâu mới hỏi: "Cơ giáp đâu, tớ mang về xem trước, nhưng không biết có thể sửa được hay không. Nếu không được, tốt nhất là nên mang đến chỗ ban tổ chức."

Mộ Thần nhẹ nhàng gật đầu, gỡ chiếc dây chuyền màu lam nhạt trên cổ xuống, đưa cho La Tiểu Lâu, rồi nói: " 'Nha' là cơ giáp cấp bốn, về phần mức độ thương tổn của nó, rất rõ ràng, cậu chỉ cần nhìn phát là biết ngay thôi."

Nhìn La Tiểu Lâu vẫn cau mày, Mộ Thần không kìm được khẽ cười, "Cậu chắc chắn làm được, tớ tin cậu."

La Tiểu Lâu kinh ngạc nhìn Mộ Thần, nắm chặt chiếc ấn không gian trong tay, rõ ràng chỉ gặp qua mấy lần lúc còn tập huấn, vậy tại sao cậu lại cảm thấy Mộ Thần quen thuộc như vậy, hơn nữa cũng không phải là cảm giác xấu.

La Tiểu Lâu quan sát cậu thanh niên với mái tóc dài che khuất đôi mắt này, rồi nói: "Tớ sẽ cố gắng, nếu không được, một giờ sau sẽ báo lại cho cậu."

"Được." Mộ Thần đáp ngắn gọn.

La Tiểu Lâu do dự một chút, nói thêm: "Chúc sớm ngày bình phục." Câu nói này thật sự có phần cường điệu, với trình độ chữa trị hiện nay, nếu không phải là trọng thương thì trong một buổi tối là đã có thể bình phục hoàn toàn rồi, La Tiểu Lâu quen nếp ứng xử ngày xưa, vẫn chưa sửa lại.

Mộ Thần vừa cười vừa gật đầu. Lần này ngay cả Điền Lực cũng phải giật mình, cảm thấy Mộ Thần lần nào cũng chẳng nóng chẳng lạnh với một chế tạo sư cơ giáp chính chủ như mình, lập tức thấy bất công. Mộ Thần thực sự ít bạn thân, dù chỉ là trên danh nghĩa thôi nhưng cũng phải chừa lại cho cậu ta cái mặt chứ.

Nguyên Tích dường như có chút đăm chiêu mà nhìn Mộ Thần, chờ hai người thảo luận xong về cấu tạo và một số khoản cần chú ý của cơ giáp thì cùng La Tiểu Lâu rời bệnh viện.

"Chúng ta về hội quán, tìm chỗ nào cho thuê phòng làm việc nhé." La Tiểu Lâu lo lắng cho cơ giáp của Mộ Thần, sợ làm lỡ trận đấu ngày mai của cậu ta, bèn nói vậy.

Nguyên Tích có vẻ không thích thú lắm, phàn nàn: "Hôm nay về sớm, đáng lẽ định đi dạo quanh thành phố Herault."

La Tiểu Lâu kinh ngạc nhìn Nguyên Tích, ngoài huấn luyện ra, Nguyên Tích thật sự đúng là hiếm khi nào được nhàn nhã rảnh rỗi thế này, là một đại thiếu gia —— vừa có tiền lại vừa có thế —— cái vế sau là cậu đoán bậy, trừ việc mặc kệ chuyện nội trợ và thích ăn bánh ngọt, những thứ cần thiết cho cuộc sống đương

nhiên toàn là mua đồ đắt nhất tốt nhất, quả thực rất ít khi thấy Nguyên Tích hưởng thụ cuộc sống như thế nào, hay đơn giản là hắn không có hứng thú.

La Tiểu Lâu ngập ngừng, rồi nói: "Khi nào giải đấu kết thúc, chúng ta sẽ có rất nhiều ngày nghỉ, em sẽ xin nghỉ với Nghiêm đại sư, nếu anh muốn, chúng ta có thể ở lại đây chơi thêm mấy ngày."

Nguyên Tích trợn mắt nhìn La Tiểu Lâu, người kia thì ngây thơ nhìn lại hắn. Cuối cùng Nguyên Tích đảo mắt, hừ một tiếng: "Anh thì chẳng sao cả, dù sao anh cũng không muốn suốt ngày bẹp dí trong hội quán."

La Tiểu Lâu kinh ngạc mở to mắt, khóe miệng dần kéo lên, kéo cánh tay Nguyên Tích, trêu chọc: "Anh sợ em buồn chán ư?"

"Nếu không thể đi dạo phố thì cũng đừng dong dài." Nguyên Tích thô lỗ kéo La Tiểu Lâu đi nhanh về phía trước, chỉ là ở góc La Tiểu Lâu không thấy được, khẽ đỏ mặt.

"Vâng, cảm ơn anh, thực sự em rất muốn đi dạo, dù sao em cũng chưa từng đến một thành phố lớn như thế này. Đợi đến ngày cuối cùng, chúng ta ở lại nhé." La Tiểu Lâu cười tủm tỉm. Nguyên Tích quay đầu lại nhìn thoáng qua La Tiểu Lâu nhà quê, không nói gì thêm, chỉ kéo cậu lại gần mình.

125 yếu ớt kêu lên trong ***g ngực La Tiểu Lâu: "Tôi muốn đi dạo phố, bây giờ… cứ thế này thì tôi buồn bã đến phát điên mất."

La Tiểu Lâu thuận miệng nói với nó: "Cục cưng à, kết cấu não của em vốn có một số vấn đề, có lẽ bị thêm chút nữa cũng chẳng sao cả."

Tiếng nói của 125 yếu ớt dần, cơ mà khẳng định là đang oán giận La Tiểu Lâu.

Đường đi không xa lắm nên hai người không đi xe, xe huyền phù không trung rất nhiều, trên đường người đi cũng đông đúc, vừa nhìn là có thể nhận ra sự khác biệt giữa tinh cầu cấp A và tinh cầu cấp B. Khi đi ngang qua một cửa hàng tổng hợp, hai người thấy một chàng trai ôm một bó hoa đi từ trong ra, rồi đưa hoa cho người yêu bên ngoài, sau đó hai người ôm hôn nhau, cuối cùng họ nắm tay nhau rời đi, dường như xung quanh họ cũng đều phảng phất không khí ngọt ngào.

La Tiểu Lâu dào dạt thích thú nhìn, gần đây cậu mới phát hiện, tình yêu và kết hôn đồng tính ở xã hội tương lai là chuyện vô cùng bình thường và phổ biến, chẳng trách Nguyên Tích dẫn cậu về nhà ra mắt lại chẳng áp lực chút nào.

Nguyên Tích theo ánh nhìn của La Tiểu Lau thấy hai người đó, suy nghĩ một chút, rồi kéo La Tiểu Lâu vào cửa hàng bên cạnh.

Khi hai người đi ra, trên ngón áp út là hai chiếc nhẫn màu bạc. Lòng La Tiểu Lâu không thể nói lên lời là cảm xúc gì, Nguyên Tích khăng khăng muốn cậu đeo vào ngón áp út, kháng nghị nửa ngày không có hiệu quả, La Tiểu Lâu đành thỏa hiệp.

Kiểu nhẫn là do La Tiểu Lâu chọn, vì kiểu Nguyên Tích chọn thật sự rất sặc sỡ lóa mắt. Dựa theo ý kiến của La Tiểu Lâu, càng đơn giản càng tốt. Cuối cùng Nguyên Tích kéo cậu vào phòng VIP của quầy chuyên doanh cửa hàng châu báu, nhân viên tiếp tân lấy một kiểu như vậy từ tủ sắt ra.

La Tiểu Lâu cực kỳ thích, khá giống nhẫn bạc bình thường, nhưng cậu cũng chẳng hồn nhiên đến mức cho rằng đây là loại có thể dễ dàng mua được bên ngoài với mấy nghìn đồng Liên Bang.

Quả nhiên, khi Nguyên Tích rút thẻ ra, thấy con số kia La Tiểu Lâu liền đau thương muốn chết, một đôi nhẫn, vậy mà gấp đôi số tiền cậu đăng ký tham gia câu lạc bộ, đúng là cướp của giết người.

Nguyên Tích lại rất hài lòng, hắn cứ cầm tay La Tiểu Lâu nhìn mấy lần. Khi La Tiểu Lâu còn đang vừa vui mừng vừa đau thương quái lạ, Nguyên Tích đột nhiên cúi xuống hôn lên môi cậu.

La Tiểu Lâu ngây ngẩn cả người, đang ở trên đường cái đó! Bình thường ngoại trừ lúc trên giường, hai người rất ít khi hôn nhau. Môi cũng không thường xuyên tiếp xúc gần gũi và nhợt nhạt thế này, nhưng lại nóng bỏng dị thường, La Tiểu Lâu cảm thấy trái tim mình trong cùng một buổi chiều mà đã bị đánh gục mấy lần. Đôi mắt Nguyên Tích dần dần thẫm lại, hắn nắm chặt tay La Tiểu Lâu, trầm giọng: "Chúng ta đi ăn trước, xong rồi mới kiểm tra cơ giáp nhé."

La Tiểu Lâu gật đầu, tiếp tục cùng đi về phía trước với Nguyên Tích. Khi nhìn thấy nguyên liệu cơ giáp, Nguyên Tích liền dẫn cậu vào mua một đống.

La Tiểu Lâu cũng rất vui mừng, nguyên liệu ở đây rõ ràng đầy đủ hơn ở tinh cầu An Tắc, hơn nữa giá cả của nguyên liệu cùng cấp bậc mà còn rẻ hơn một ít, có lẽ là vì ở đây nguồn tài nguyên nguyên liệu phong phú.

La Tiểu Lâu lần đầu tiên được cảm nhận sự tiện lợi của hoạt động ATM, mua nguyên liệu xong đều đặt vào chỗ 125, chỉ có những thứ này nó mới vui vẻ tiếp nhận mà không cò kè mặc cả.

ATM có thể là viết tắt của từ Automated teller machine: máy rút tiền tự động, hoặc Asynchronous Transfer Mode: giao thức truyền thông.

Khi hai người sắp tới hội quán thì Nguyên Tích đang đi đằng trước bỗng nhiên dừng lại, sau đó cấp tốc xoay người kéo La Tiểu Lâu vào trong lòng, nhanh chóng trốn vào con hẻm bên cạnh.

La Tiểu Lâu dán chặt vào ***g ngực cứng rắn ấm áp của Nguyên Tích, thân thể căng cứng rõ rệt, lòng cũng hoảng sợ, lẽ nào đã xảy ra chuyện? Chỉ là cậu bị Nguyên Tích che chắn từ đầu đến chân, nên hoàn toàn không thể thấy tình huống bên ngoài.

Nguyên Tích quan sát bên ngoài một hồi, cuối cùng nhìn về phía tòa cao ốc màu trắng phía xa xa, sau vài giây mới mở máy thông tin, nói thẳng một địa chỉ.

Người bên kia dừng lại, đề xuất: "Chúng tôi lập tức tới ngay, mặc khác, xin ngài hãy chú ý sự an toàn của bản thân, không một ai an toàn quan trọng bằng ngài đâu ạ."

Nguyên Tích không trả lời, tắt phụt máy thông tin.

Tuy không gặp phải nguy hiểm gì, nhưng Nguyên Tích rõ ràng cảm nhận có kẻ đang theo dõi bọn họ. Sau khi trải qua biến cố đó, Nguyên Tích bèn đưa La Tiểu Lâu về thẳng hội quán.

Sau khi hai người đi, tại tòa cao ốc màu trắng cách mấy trăm mét, trước cửa sổ của tầng 15, một người đàn ông mặc đồ trắng cấp tốc rời khỏi vị trí đó.

La Tiểu Lâu và Nguyên Tích ăn cơm, sau đó thuê một phòng làm việc trong hội quán. Nguyên Tích đi chơi bóng ở khu giải trí cách đó không xa, căn dặn La Tiểu Lâu khi nào xong việc thì báo tin cho hắn, hắn sẽ trực tiếp qua đón cậu.

La Tiểu Lâu gật đầu, sau đó đóng cửa phòng làm việc, mang cơ giáp của Mộ Thần ra. Chiếc cơ giáp có màu lam nhạt, không khác màu của 125 là bao, nhưng không đẹp bằng.

125 lúc này đang hai mắt tỏa sáng lấp lánh bám lấy cánh tay La Tiểu Lâu mà nhìn chiếc nhẫn kia, xoi mói: "Hừm, nhẫn bạc bí mật, chất liệu cũng coi như tốt, nếu làm nhẫn kết hôn thì miễn cưỡng thông qua."

"Tao nghĩ là mày phải thất vọng rồi, đây cũng chẳng phải là nhẫn kết hôn, sau này chúng tao có thể ở bên nhau hay không, chính tao cũng chưa biết." La Tiểu Lâu rất sầu não mà nói, trời biết, giây phút đeo nhẫn vào cậu đã cảm động một thôi một hồi. Kiếp trước, cậu còn chưa kịp đeo nhẫn đính hôn mà.

"Ý của cậu là sau này hai người sẽ mua nhẫn kết hôn khác? Vậy thì đến lúc đó, có thể tặng cái này cho tôi không? Tôi sẽ gìn giữ thích đáng." 125 nhiệt tình nói, nó cảm thấy hứng thú với tất cả những đồ vật lấp lánh.

"… Không được, nếu muốn thì mày tự đi mà mua." La Tiểu Lâu đáp, đồng thời hy vọng mua được chiếc nhẫn bạc rẻ nhất trên mạng, vì 125 nói rằng sẽ dùng tiền của cậu để mua.

125 không sao tin được mà trợn mắt nhìn người nhận nuôi ki bo của mình, gào lên: "Tôi mua nhẫn để làm cái gì, chẳng lẽ định tặng cho chiếc cơ giáp khác à?"

Vậy mày cất giấu nhẫn để làm cái gì?

La Tiểu Lâu không tranh luận với nó nữa, bắt đầu dùng máy móc của phòng làm việc cho thuê mang tới kiểm tra chiếc cơ giáp kia. Chiếc cơ giáp đó chỉ là cấp bốn, nhưng thủ pháp lắp ráp có rất nhiều nét độc đáo. Hơn nữa, đúng như lời Mộ Thần nói, chỗ bị tổn thương quả thực rất rõ ràng.

Phía bên phải của cánh tay cơ giáp nối với phần vỏ của ngực phải gần như bị hỏng nát bấy, thương tổn quá lớn, nếu làm theo lệ thường thì tuyệt nhiên không thể một hai ngày là có thể phục hồi, hoặc nói, căn bản là cần thay đổi lại từ đầu một lượng lớn linh kiện cơ giáp.

Mộ Thần hiển nhiên không muốn đổi nên mới kiên quyết kín đáo đưa cho La Tiểu Lâu, hiển nhiên là hy vọng La Tiểu Lâu có thể giúp mình phục hồi.

La Tiểu Lâu bỏ máy trong tay xuống, nếu sử dụng ý thức nguyên lực, cậu quả thực có thể hoàn thành lần chữa trị này. Nhưng vì sao Mộ Thần lại biết cậu có thể chữa được? Chỉ dựa vào việc cậu là đệ tử của Nghiêm đại sư, mà đã có thể cho rằng cậu có thể chữa được thứ mà ngay cả chế tạo sư cao cấp bình thường cũng không làm được?

Hơn nữa, Mộ Thần rất có khả năng đã sớm biết được mức độ tổn thương của cơ giáp mình, cậu ta đã cố ý không để cho người khác kiểm tra, nếu trong một khoảng thời gian ngắn mà đã chữa xong, như vậy cơ giáp của cậu ta và người giúp chữa trị cơ giáp cho cậu ta sẽ không bị chú ý.

Có nên giúp cậu ta chữa trị cơ giáp không?

La Tiểu Lâu do dự, cẩn thận phân tích một hồi, nghĩ rằng, nếu cậu đã đảm đương chức danh đệ tử hàng đầu của Nghiêm đại sư, cho dù có phô bày ra một chút tinh thần lực vượt trội của mình cũng sẽ chẳng bại lộ thân phận.

Hơn nữa, Mộ Thần luôn để lại cho cậu một ấn tượng tốt, càng đừng nói là còn có quan hệ với Điền Lực. Sau khi quyết định, La Tiểu Lâu liên hệ với Mộ Thần, "Cơ giáp tớ đã xem qua rồi, không tệ lắm, nhưng thời gian một đêm có thể hơi gay go. Chắc là, sáng ngày kia mới có thể trả lại cho cậu được." La Tiểu Lâu nói, dù chữa trị giúp, cậu cũng không muốn bộc lộ thực lực thái quá.

Mộ Thần rất thẳng thắn: "Được."

Hai người im lặng một hồi, rồi Mộ Thần chợt cười khúc khích, giải thích: "Bên tớ còn một chiếc cơ giáp dự bị nữa, nhưng là đồ mới lắp, hơn nữa lại đi mượn, tớ không thông thạo lắm, cố gắng chống đỡ một ngày còn được. Cậu có thể giúp tớ chữa trị, tớ đã rất vui mừng rồi. Cảm ơn nhé."

La Tiểu Lâu thả lỏng tâm tư, cảm thấy lời nói của Mộ Thần rất dễ dàng khiến cậu bỏ phòng bị, lập tức nở nụ cười, chính thức đồng ý.

La Tiểu Lâu chuẩn bị sử dụng ý thức nguyên lực dung hợp, đang đặt tay lên chỗ cánh tay gần như bị nghiền nát thì trong đầu bỗng nhiên lóe lên.

Cậu nghĩ tới kế hoạch cường hóa bị gác lại kia. Sau khi bị Nguyên Tích từ chối, La Tiểu Lâu cũng không từ bỏ, thứ nhất là tiếc rẻ thuốc cường hóa đắt tiền, thứ hai là, hiện tại cậu chỉ có thể giúp Nguyên Tích ở việc này.

Bởi vậy mấy buổi tối gần đây, La Tiểu Lâu chỉ có thể dùng mấy linh kiện vỏn vẹn cấp sáu, cấp bảy để luyện tập, trong đó có một linh kiện cường hóa thành công, một cái mức độ thăng cấp không cao, điều duy nhất an ủi cậu là không bị thất bại, cấp bậc linh kiện không giảm xuống. La Tiểu Lâu dần dà tìm ra được một quy luật, cũng có thể nói là một điều kinh ngạc, cường hóa của cậu, cho dù không thành công cũng sẽ không xuất hiện tình huống thất bại.

Tựa như việc cậu không cần dùng Xích Thảo để tăng xác xuất thành công, ý thức nguyên lực của cậu, bản thân chính là một sự bảo đảm.

Lần cường hóa thứ hai, chỉ có thể sau khi đập vỡ cơ giáp, từ nguyên liệu bên trong sườn tiến hành cường hóa, hiện giờ không phải đúng lúc có một cơ hội sao?

La Tiểu Lâu nhìn cơ giáp của Mộ Thần suy xét rất lâu, cuối cùng không để bị cám dỗ nữa, bảo 125 san 1/3 lọ thuốc cường hóa ra, đổi lấy dược thủy, sau đó khóa kỹ cửa phòng rồi bắt đầu cường hóa.

La Tiểu Lâu chia ý thức nguyên lực làm hai phần, một phần bao vây lấp toàn bộ cơ giáp, phần còn lại bắt đầu từ cánh tay nát vụn của cơ giáp, dẫn thuốc cường hóa đi vào, sau đó dung hợp.

Lần cường hóa này không giống với lần trước, ý thức nguyên lực của La Tiểu Lâu phải đi vào từ mặt cắt rồi kéo dài ra toàn bộ cơ giáp, độ khó khăn lớn hơn.

Mà từ lần bạo phát trước, rốt cuộc ngày hôm nay cũng được thể hiện ý thức nguyên lực tăng cao.

Cường hóa được một nửa cơ giáp, tất cả đều thuận lợi và tốt đẹp, chỉ có một điều, ý thức nguyên lực của cậu lập tức sẽ không còn đủ nữa. Trong lòng La Tiểu Lâu đều biết, trước đó vài ngày, mỗi lần đến lúc này thì cũng là lúc ý thức nguyên lực sắp tiêu hao.

Giữa lúc chần chừ, ý thức nguyên lực vẫn đang cuồn cuộn không ngừng nhập vào cơ giáp.

Năm phút sau, La Tiểu Lâu mới ý thức được, cậu đã vượt qua ranh giới kia, mà ý thức nguyên lực cũng không có dấu hiệu khô kiệt.

La Tiểu Lâu bất ngờ, trong lòng vui vẻ, cơ giáp liền run rẩy, cậu bèn nhắm ngay mắt lại, tĩnh tâm tiếp tục cường hóa.

Bốn giờ trôi qua, cuối cùng La Tiểu Lâu cũng ngừng lại.

Tay chân cậu run rẩy, đầu cũng bắt đầu đau nhức, đây mới là hiện tượng khô kiệt ý thức nguyên lực.

125 hỗ trợ bằng cách thu cơ giáp của Mộ Thần vào, sau đó lau mồ hôi cho La Tiểu Lâu, lắp bắp: "Ý thức nguyên lực của cậu, đã tới giai đoạn cao cấp rồi."

La Tiểu Lâu cười, xem ra Lucca đã vô hình trung mang lại cho cậu một đại ân. Đang muốn nói, 125 bỗng buông khăn mặt xuống, vồn vã chạy ra cửa.

Sau khi mở cửa, Nguyên Tích đang đứng ở ngoài, thấy La Tiểu Lâu ngồi dưới đất, đầu tiên là sững sờ, sau hắn nổi giận ngay tức thì: "Rốt cuộc em đang làm gì vậy?!"

Chết tiệt, dù là hắn thì cũng không nỡ khiến La Tiểu Lâu mệt mỏi thành ra thế này, tên Mộ Thần kia thật đúng là không khách khí.

"Không ngờ là, tinh thần lực lại tiêu hao nghiêm trọng như vậy." La Tiểu Lâu cẩn thận nói, lý do này hẳn là để giải thích việc nâng cao cấp bậc cơ giáp cho Mộ Thần. Đúng vậy, cuối cùng khi La Tiểu Lâu rút bỏ ý thức nguyên lực, chiếc cơ giáp màu lam nhạt của Mộ Thần đã từ cấp bốn trung phẩm thăng cấp tới cấp năm trung phẩm.

Cậu đã thành công, hoàn thành chữa trị cho chiếc cơ giáp lam nhạt, sau khi nâng cấp nó lại càng thêm chói mắt, như thế này có thể mang đến cho Mộ Thần một sự ngạc nhiên.

"Dù có là sở thích hay chuyên ngành của em, anh cũng hy vọng sau này em hãy bảo đảm sự an toàn và sức khỏe cho mình đầu tiên." Nguyên Tích nổi giận đùng đùng đi vào, ôm La Tiểu Lâu ra ngoài.

Vì tình trạng của La Tiểu Lâu mà hai người về phòng ăn cơm tối. Khi bị từ chối phải quay về thì sắc mặt của Nguyệt Thượng và Tô Lan đều có vẻ rất không tự nhiên.

Sau khi ăn xong, nhân lúc Nguyên Tích lên mạng, La Tiểu Lâu bèn mở máy thông tin liên lạc với Athes, "Ông ở đâu? Tôi nghe Điền Lực nói rồi, chúc mừng hôm nay thăng cấp nhé."

Athes cười hì hì: "Đang ở trong phòng huấn luyện."

La Tiểu Lâu quả thực kính nể sát đất, dù đấu xong Nguyên Tích cũng chẳng đi huấn luyện. Mỗi lần cơm nước xong, lên mạng một lát rồi lăn ra ngủ. thật ko, ko phải hôm kia vừa 'ăn bữa khuya' xong mới đi ngủ hả))))))))))

"Ông cũng chú ý nghỉ ngơi đi, đúng rồi, ông nhớ buổi tối mang cơ giáp sang chỗ tôi đấy nha." La Tiểu Lâu nói, đồng thời nghĩ nếu Athes không đồng ý thì sẽ phải khuyên thế nào đây, dẫu sao Athes đang huấn luyện cũng cần cơ giáp.

Athes nói: "Được."

La Tiểu Lâu ngây người, không khỏi vừa cười vừa nói: "Không lo lắng chút gì hả."

Athes cười sang sảng: "Sao tôi phải lo nghĩ ông, chiếc cơ giáp này cũng là do ông lắp ráp cơ mà. Hơn nữa, ngoại trừ cơ giáp, ông muốn dùng gì thì tôi đã đoạn tuyệt với ông rồi."

La Tiểu Lâu cười than thở, quyết định ngày mài sẽ hoàn thành cường hóa rồi mới cho Athes ngạc nhiên. Dù sao chiếc cơ giáp cấp hai của cậu ta có thể đi từng bước một đã chẳng dễ dàng gì rồi, tiến lên từ giải thi đấu cơ giáp, thực sự là quá trắc trở. Có thể đến hiện tại cũng là không đơn giản rồi.

Kết thúc trò chuyện với Athes, Nguyên Tích cũng thoát mạng sớm.

Thấy La Tiểu Lâu buồn ngủ, Nguyên Tích bèn kéo cậu lại, nói: "Hôm nay đi ngủ sớm một chút, ngày mai còn thế cũng đừng miễn cưỡng. Em không cần phải vất vả như vậy, anh có thể cho Mộ Thần mượn cơ giáp dự bị."

La Tiểu Lâu mơ mơ màng màng nói: "Vậy ư, là chiếc em lắp ráp cho anh sao?"

Nguyên Tích đắc ý cười rộ lên, "Đương nhiên là không rồi, chiếc đó anh phải giữ lại cho mình chứ."

103. Chương 103: Một Trong...

Không biết có phải do hôm trước tiêu hao sạch sẽ ý thức nguyên lực hay không mà La Tiểu Lâu ngủ say như chết, Nguyên Tích đi lúc nào cậu cũng chẳng hay.

Và kể từ lúc thi đấu tới nay, 125 đã trở thành chiếc đồng hồ báo thức chuyên trách cho La Tiểu Lâu. Nó dậy rất sớm, lắc mình một hồi, nhìn đồng hồ đã đến giờ, nhảy lên giường gọi La Tiểu Lâu dậy.

Khi 125 đánh thức, La Tiểu Lâu đang gặp ác mộng, đúng lúc mơ thấy mình là dị thú bị người ta vạch trần ngay trước mặt Nguyên Tích, và khi cậu đang lắp bắp giải thích, Nguyên Tích chỉ lạnh lùng nhìn cậu, nói một câu: "Trả lại nhẫn cho tôi."

La Tiểu Lâu sắc mặt xấu xí bò xuống giường, sau khi rửa mặt xong thì bắt đầu ăn bữa sáng Nguyên Tích để lại trên bàn. Lúc làm những việc trên La Tiểu Lâu chỉ cảm thấy buồn bã, nếu có một ngày thật sự như vậy, hiện thực liệu có 'tàn bạo' như vậy không? La Tiểu Lâu tưởng tượng một lát, chỉ có thể nghĩ ra cảnh Nguyên Tích giận dữ tóm chặt cậu để bạo hành.

Cuối cùng, La Tiểu Lâu rùng mình một cái, không dám tưởng tượng tiếp nữa, cậu chuẩn bị làm con đà điểu, hoặc tìm cơ hội ám chỉ Nguyên Tích rằng, cũng tồn tại một vài dị thú không đáng sợ. Tiềm di mặc hóa, nếu thực sự có một ngày nào đó phải đối mặt thì sẽ phải chịu đau khổ ít hơn. Là mê nhưng cũng chính là lời nhắc nhở. La Tiểu Lâu tháo chiếc nhẫn ra, tìm một chiếc dây chuyền xỏ vào rồi đeo lên cổ.

nguyên văn là , có nghĩa là thay đổi một cách vô tri vô giác ngầm biến đổi.

Lúc này, La Tiểu Lâu phát hiện, chiếc dây chuyền trên cổ cậu đã biến thành màu lam, hơn nữa xung quanh còn được bao bọc bằng một lớp chỉ bạc tinh xảo, vội hỏi: "Hiện giờ mày là Bá Vương Long, tại sao chiếc dây chuyền lại đổi màu vậy."

125 vểnh đuôi bước tới, đưa thứ gì đó trong tay cho La Tiểu Lâu, hỏi: "Thế nào?"

La Tiểu Lâu kinh ngạc cầm lấy, đó là chiếc dây chuyền màu xanh lục bình thường cậu hay đeo trên cổ.

"Đây là?" La Tiểu Lâu khó hiểu hỏi, cậu có cảm giác, chiếc dây chuyền trên cổ mình mới là đồ thật.

Ánh mắt của 125 trở nên đắc ý: "Tôi đã làm ra đồ giả cao cấp, bên trong còn cho mấy thứ của Lam Nguyên tinh, cho dù có bị phát hiện thì cũng đủ để bọn họ đau não một trận."

"Cũng tốt, hôm nào đấy sẽ đưa chiếc dây chuyền này cho La Thiểu Phàm, để nó mỗi ngày khỏi nhớ nhung nữa." La Tiểu Lâu nói.

"Chẳng cần phải khó khăn như vậy, trên thực tế, sáng sớm hôm nay, sau khi Nguyên Tích đi, La Thiểu Phàm đã canh giữ ở nơi cách đó không xa chỗ này rồi, cho nên tôi mới phải gấp rút chế tạo ra đấy." Cái đuôi của 125 vểnh đến là cao, dùng ánh mắt 'mau khen ngợi tôi đi' mà nhìn chăm chú La Tiểu Lâu.

"Tay nghề của mày không tệ." La Tiểu Lâu nở nụ cười, lật xem chiếc dây chuyền trong tay, ngay cả bản thân cậu cũng khó phân biệt thật giả, đồng thời nhỏ giọng lầm bầm: "Hừm, cuối cùng cũng có công dụng."

125 vờ như không nghe thấy, chỉ phụng phịu kiêu ngạo mà nói: "Đương nhiên rồi, thấy hộp năng lượng cậu cho cũng coi như tốt, không cần phải cảm kích tôi quá đâu."

Chần chờ một hồi, 125 nói thêm: "Đúng rồi, ý thức nguyên lực của cậu đã lên giai đoạn cao cấp, con chip mẹ cậu để lại, giờ đã có thể mở ra rồi đấy."

La Tiểu Lâu bất ngờ, lập tức muốn xem bên trong con chip có gì, nhưng thời gian sắp không còn kịp nữa. Cuối cùng, La Tiểu Lâu kiềm chế cơn kích động, nói: "Đợi đến tối, hoặc chiều về, chúng ta cùng xem."

125 cũng tỏ ý tán đồng.

La Tiểu Lâu sắp xếp mọi thứ ổn thỏa, rồi mở cửa. Ngoài cửa im ắng, người qua lại không nhiều, La Thiểu Phàm cũng không ngu tới mức đợi sẵn cậu ở cửa. La Tiểu Lâu theo chỉ thị của 125, làm bộ vô tình đi đến nơi ẩn náu của La Thiểu Phàm.

Để đảm bảo, La Tiểu Lâu dùng ý thức nguyên lực bao vây toàn thân, trong nháy mắt khi thấy La Thiểu Phàm, cậu lập tức trốn sang bên không có người, đồng thời sợ hãi mà nói: "Mày — mày còn muốn làm cái gì? Tao đã nói là không mang gì theo rồi cơ mà."

La Thiểu Phàm chán nản nhìn con dao nhíp trong tay, thực ra, kế hoạch của nó là đợi La Tiểu Lâu qua đây, sau đó kề con dao nhíp lên cổ cậu, như vậy sẽ tiện dọa dẫm hơn, nhưng cái kẻ trước mặt nó đã sợ run bần bật như con chuột bị con mèo nhắm trúng trong khi nó còn chưa động đậy gì.

Trong đầu La Thiểu Phàm lập tức trỗi dậy một cảm giác ưu việt trước nay chưa từng có, chỉ cần vừa nghĩ đến thân thế của mình, nó đã thấy rất khó chịu rồi, hiện tại thấy La Tiểu Lâu nhỏ bé như thế này, nó lại thấy dễ chịu lên không ít.

La Thiểu Phàm bước hai bước lên phía trước, chặn La Tiểu Lâu lại, sau đó ngắm nghía con dao nhíp trong tay, lạnh lùng nói: "Tao không có thời gian dây dưa với mày nữa, đây là cơ hội cuối cùng, mày ngẫm lại cho tốt, muốn đồ hay là muốn mạng!"

La Tiểu Lâu lùi vào trong góc, ngập ngừng nhìn La Thiểu Phàm, nhưng rồi mạnh miệng mà nói: "Đó là của mẹ tao cho tao ——"

La Thiểu Phàm vừa nghe thấy tiếng mẹ, nỗi buồn phiền trong lòng lập tức bị kích động, sắc mặt trở nên dữ tợn, tóm chặt lấy áo La Tiểu Lâu lôi lên, thấp giọng quát: "Nó là của tao! Chiếc dây chuyền kia tuyệt nhiên không phải cho loại con rơi như mày!"

Nói xong kích động giơ con dao nhíp lên đâm vào mắt La Tiểu Lâu, La Tiểu Lâu kinh hãi, lập tức né sang bên cạnh. Con dao bị trượt qua ý thức nguyên lực, đâm lên tường.

"Đừng, đừng ra tay! Tao cho mày, cho mày..." La Tiểu Lâu run kịch liệt hơn.

La Thiểu Phàm nghe thấy thế, lý trí trở lại một ít, rồi thầm nghĩ, thằng này quả nhiên không chịu được hù dọa, đúng lúc khỏi cần nghĩ cách bắt nó giao đồ ra nữa. Vốn La Thiểu Phàm còn sợ La Tiểu Lâu không mang theo chiếc dây chuyền kia thật, nó không còn thời gian ở lại nơi này nữa.

La Thiểu Phàm đã bị knock out từ lâu, định ở lại chơi mấy ngày cùng với đám bạn, tiện thể giành lấy chiếc dây chuyền kia về tay mình. Kết quả, không biết vì lí do gì, ở nhà bỗng nhiên liên lạc với nó, bảo nó về nhà ngay lập tức.

Nếu vẫn không lấy được, lần này nó không có thời gian nữa.

La Tiểu Lâu run run thò tay vào cổ áo, La Thiểu Phàm không đợi được, tự xé ra, lôi chiếc dây chuyền kia ra ngoài, cẩn thận quan sát một hồi, xác định không sai, rồi nhanh chóng lấy luôn, đeo lên cổ mình.

"Mày, mày, buông ra trước." La Tiểu Lâu giãy giụa không ra khỏi tay nó, nhưng thân thể vẫn lui lại về sau.

La Thiểu Phàm giải quyết xong đại sư, tảng đá lớn trong đầu cũng rơi xuống, suy nghĩ chút ít, rồi kề con dao nhíp lên cổ La Tiểu Lâu, thấp giọng nói: "Mày tốt nhất là nên nhớ, chiếc dây chuyền này vốn là của tao. Dù có ai tới hỏi, mày cũng phải nói như vậy. Nếu mày nói bậy ——"

La Thiểu Phàm híp mắt, kề sát bên tai La Tiểu Lâu, nói một cách đầy thâm độc: "Tao sẽ giết mày với bà Kim." Nếu không phải La Tiểu Lâu là người của Nguyên Tích, lại được Nghiêm đại sư nhân làm đệ tử, nó đã sẵn lòng khiến La Tiểu Lâu hiện tại im hơi lặng tiếng biến mất rồi, như vậy mới có thể cắt đứt hậu họa.

Có điều, cái con người tên Nguyên Tích kia, sớm muộn gì cũng sẽ chán bỏ La Tiểu Lâu thôi, khi đó ra tay thêm lần nữa cũng không muộn.

La Tiểu Lâu sửng sốt, mặt tái nhợt ngay tức thì: "Đừng, đừng làm vậy, nó là của mày. Tao sẽ không nói tao đã từng giữ nó, nếu bị điều tra, cũng sẽ bảo là bà Kim đưa sai người. Mày đừng giết tao, cũng đừng giết… bà ấy."

"Còn nữa, mày đừng mong vào La gia, mày chỉ là loại hèn hạ do mụ Kim kia sinh ra thôi, La gia vĩnh viễn sẽ không tiếp nhận mày!" La Thiểu Phàm âm trầm nói xong, con dao nhíp trong tay vờ như bị trượt, trên cổ La Tiểu Lâu lập tức xuất hiện một vệt máu lờ mờ, sau đó thấy La Tiểu Lâu sợ hãi run kịch liệt hơn, La Thiểu Phàm mới thỏa mãn bỏ đi.

Chờ không còn thấy bóng người La Thiểu Phàm đâu nữa, La Tiểu Lâu mới buông cổ ra, điềm tĩnh đứng dậy, lấy thuốc bôi lên, vết thương lờ mờ kia liền biến mất.

"Kha kha kha, tôi thích nhất là trò ngụy trang này, tôi đảm bảo cậu có thể diễn vai nhân vật phản diện nằm vùng!" 125 ghé vào lỗ tai cậu reo hò.

Cái đầu mày… Tại sao lại là nhân vật phản diện!

Nhìn đồng hồ, La Tiểu Lâu tìm một chỗ hoàn tất hóa trang, chạy đến hội trường.

Lần này, La Tiểu Lâu đến sát giờ. Sau ngày hôm qua gặp phải La Thiểu Thiên, lòng La Tiểu Lâu đã bắt đầu bồn chồn. Ngộ nhỡ lại gặp người quen nữa thì làm sao đây? Mộ Thần, Athes, Lăng Tự, đáng sợ hơn cả là, ngộ nhỡ gặp phải Nguyên Tích —— nghĩ đến Nguyên Tích, La Tiểu Lâu rùng mình, nhưng đáy lòng lại mơ hồ có gì đó như hưng phấn khẩn thiết tuôn ra, La Tiểu Lâu không dám nghĩ tiếp nữa.

Trốn ở trong cơ giáp không có gì, xác suất bị nhận ra không lớn, khi huấn luyện cùng Nguyên Tích trên mạng, 125 đã nhấn mạnh với La Tiểu Lâu rằng, đối chiến với Nguyên Tích chỉ huấn luyện cận chiến, viễn trình căn bản chưa từng sử dụng, tốc độ cũng tận lực kiểm soát. Nhưng trong phòng nghỉ gặp phải người thật, La Tiểu Lâu vẫn không muốn để bị ai nhận ra.

May mắn là, trong tám người hôm nay không có người quen nào. Nói nghiêm túc, không có người cậu quen biết ngoài hiện thực. Khi đang quan sát tuyển thủ trong phòng nghỉ, một thanh niên tóc đen cười tủm tỉm chào hỏi La Tiểu Lâu: "521, chúng ta thật là có duyên, lại gặp nhau rồi."

Khóe miệng La Tiểu Lâu run lên, ngày đầu tiên đã đụng phải cái tên Thiều Dung với thực lực kinh khủng này, chết cha người ta mất thôi, cậu hoàn toàn không muốn có duyên có dủng gì với hắn hết.

Quả nhiên, càng về sau, tuyển thủ cũng càng lợi hại hơn.

Hình thức trận đấu vẫn là thi đấu sinh tồn, nhưng lần này gia tăng độ khó. Tuyển thủ phải đi từ điểm xuất phát tới điểm đích, trên đường có thể nghĩ cách giải quyết đối thủ. Khi còn bốn người đến điểm đích, trận đấu sẽ tự động kết thúc. Bất kể vì nguyên nhân gì, giữa đường thất bại, cũng sẽ bị hủy bỏ tư cách thăng cấp.

Không lâu sau khi La Tiểu Lâu vào, cánh cửa con đường ra sân đấu đã mở, mọi người lần lượt ra phòng nghỉ.

Sau khi ra ngoài, chỉ thấy một vùng trắng xóa. Sân thi đấu của bọn họ, dày đặc sương mù, hơn nữa mù mịt đến mức giơ tay ra cũng không thấy được năm ngón tay.

Giữa sương mù trắng toát, tiếng cười trầm thấp của Thiều Dung vang lên, "Như vậy, mọi người, hẹn gặp lại ở điểm đích."

Giọng nói kỳ quái khiến người không chịu được sợ hãi bắt đầu run lên.

La Tiểu Lâu thầm phắc diu một tiếng, triệu 125, về phần vấn đề thị giác, với cậu mà nói chẳng là con muỗi. Dựa vào ý thức nguyên lực, La Tiểu Lâu đã nhìn rõ chỗ đứng của 125, mượn lực để 125 kéo vào khoang điều khiển, rồi mở toàn bộ hình chiếu.

Khi thấy bản đồ địa hình, La Tiểu Lâu sững sờ, rồi cười rộ lên, cho dù lúc cơ giáp bị công kích, 125 có hạn chế cấp bậc cơ giáp, nhưng toàn bộ hình chiếu của nó cũng là thứ mà chẳng cơ giáp nào sánh được, hiện rõ mồn một trước mặt La Tiểu Lâu chính là toàn cảnh của sân thi đấu.

Nhìn bản đồ, La Tiểu Lâu không khỏi cảm thán, thực sự là ngày càng khó hơn.

Có vùng thảo nguyên, rừng rậm, thậm chí còn có một dải sa mặc, 125 đánh dấu khu vực có cát lún trên mặt đất, phía ngoài cùng bên phải bản đồ, còn một vùng đá nham thạch trụi lủi.

Bảy người còn lại đã xuất phát, La Tiểu Lâu cũng không sốt ruột, cậu biết thực lực cận chiến của mình kém, tốc độ và viễn trình còn có thể chắp vá. Bởi vậy, cậu phải cẩn thận hơn những người khác.

La Tiểu Lâu nghiên cứu một hồi, quyết định đi đường nham thạch. Ở đó có một con đường nhỏ, hai bên đường đều là núi dốc đứng chót vót, trên bản đồ địa hình trông cứ như Great Rift (1). So với khu vực đồng bằng hay thay đổi, trông nó như con đường mòn kéo dài nứt ra, và còn uốn khúc vòng vèo.

Thế nhưng La Tiểu Lâu nghĩ, địa hình không biến hóa phải đơn giản một chút, quan trọng hơn là, nếu hình chiếu không tiên tiến như của 125 thì sẽ rất khó phát hiện ra con đường này, cho dù có phát hiện, có lẽ cũng sẽ không chọn đi đường xa.

Sau khi quyết định xong đường đi, La Tiểu Lâu điều khiển cơ giáp bay thẳng về phía bên phải.

Đi được một hồi, La Tiểu Lâu mới kinh ngạc phát hiện, tình hình phía xa còn phức tạp hơn những gì nhìn thấy, trên mặt đất còn có những con quái vật ảo có khả năng tập kích bọn họ.

Bắn chết ba con tê giác một sừng, La Tiểu Lâu đẩy nhanh tốc độ hơn, cậu nhận thấy, những con quái vật ảo này đều đuổi theo từ phía sau, hơn nữa có xu thế ngày càng nhiều. Nói cách khác, tốc độ càng chậm, lại càng dễ tụt lại phía sau.

La Tiểu Lâu mất hai mươi phút mới tới mé ngoài cùng bên phải, cậu không khỏi bắt đầu lo lắng liệu có người đã nhanh chân tới điểm đích rồi hay không.

Nhìn thấy con đường nham thạch, ánh mắt La Tiểu Lâu sáng lên, ở đây không bị sương mù che phủ, đúng là bất ngờ.

Lúc đi vào khe nham thạch, La Tiểu Lâu phát hiện, không có sương mù kỳ thực là một điều công bằng, nói là đường nham thạch, nhưng thực chất khoảng cách ở giữa chỉ đủ cho ba chiếc cơ giáp đi song song, hơn nữa hai bên thỉnh thoảng còn có những cục đá kỳ quái nhô ra chặn giữa đường, chỉ tránh những thứ này thôi mà đã khó khăn lắm rồi.

Sau khi La Tiểu Lâu vào đường nham thạch, hòn đá chồng chất ở lối vào phía sau cậu bỗng nhiên di chuyển, vài con quái vật đồng màu với đá chậm rãi xông ra.

Nửa giờ sau, La Tiểu Lâu vừa chửi bới vừa di chuyển ngón tay nhanh như chớp, lúc nào cũng phải giải quyết những con quái vật ảo chỉ chăm chú đuổi theo sau cái mông của mình. Kinh khủng nhất chính là, vì liên quan đến địa hình mà cậu không thể xoay người để bắn, hơn nữa thời gian cũng không cho phép, kết quả quái vật ảo ngày càng nhiều, đi theo phía sau cậu đã thành một đoàn.

Chỉ có những con đuổi ngay tới cạnh mình, La Tiểu Lâu mới có thể nghiêng người bắn chết. Đây quả thực giống như chương trình huấn luyện viễn trình 125 sắp xếp cho cậu, có điều độ khó khoai hơn mấy bậc.

Lần thứ hai tránh được một viên cự thạch (2) vắt ngang trước mặt, chiếc cơ giáp màu lam lấy một góc kỳ lạ trở mình phi qua.

Địa hình phía trước càng ngày càng gian nguy, mà dừng lại, tuyệt nhiên không có khả năng đó, sau khi quái vật ảo ngày càng nhanh hơn, ngay cả phạm sai lầm cũng đều không được phép. La Tiểu Lâu tin rằng, chỉ cần tốc độ của mình chậm lại, cậu sẽ bị một đám quái vật ảo đè lên.

Hối hận vì chọn đường nham thạch không có sương mù, suy nghĩ này chợt lóe lên trong đầu La Tiểu Lâu, thế nhưng, sau đó, ngay cả thời gian hối hận cũng không có.

Đây cũng là điều bi kịch nhất, khi La Tiểu Lâu đang rẽ người xoay liên tiếp gần 90 độ thì một khối cự thạch từ trên trời rơi xuống. Nhưng ngón tay La Tiểu Lâu gần như không biết phải nhấp ra làm sao, sau đó cậu miễn cưỡng dựa sát vào vách đá, bên trái bị sượt qua một chút, hệ thống nhắc nhở cậu căn cứ vào cấp bậc hạn chế, cánh tay trái và khẩu súng hạt nhân bên đó đã tạm thời không thể sử dụng.

Chửi đổng một tiếng, xoay sang bên phải, kéo năm khẩu súng ra, xóa sạch một loạt quái vật ảo cách một mét, La Tiểu Lâu đập bàn điều khiển, lái cơ giáp phóng về phía trước.

Căn cứ theo nhắc nhở của hệ thống, 125 trên thực tế vẫn nguyên vẹn không tổn hao gì, chỉ là mức độ thương tổn này, cơ giáp cấp bốn không có khả năng chịu được, La Tiểu Lâu yên bụng, đi theo đường nham thạch tương đối cứng cáp.

Trong nửa giờ tiếp theo, cự thạch không ngừng rơi xuống từ bầu trời, nhưng La Tiểu Lâu không bị rớt trúng lấy một lần, quái vật ảo phía sau tuy số lượng khủng khiếp, nhưng cũng không đuổi theo nữa.

Cự thạch rơi xuống con đường nham thạch quả nhiên là thử thách cuối cùng, bởi vì sau nửa giờ, La Tiểu Lâu chớp mắt một cái, phía trước đã rộng rãi thoáng mát, cậu đã ra khỏi đường nham thạch!

La Tiểu Lâu thở phào nhẹ nhõm, hai cánh tay đã bắt đầu co giật. Còn quái vật ảo khổng lồ, chỉ chờ đợi ở cửa khẩu đường nham thạch một hồi, sau tản mác hết đi.

Sân bằng đồ sộ phía trước cách đó không xa, chính là điểm đích. Trên đường đi, hệ thống mấy lần tuyên bố có người rời khỏi trận đấu, La Tiểu Lâu cũng không rõ lắm. Nhưng cậu biết trận đấu vẫn chưa kết thúc.

Nghĩ tới đây, La Tiểu Lâu bắt đầu kích động, điều khiển cơ giáp bay thật nhanh tới sân bằng đồ sồ, giây phút đáp xuống, La Tiểu Lâu cơ hồ cảm động đến chảy nước mắt, cậu đã thăng cấp thành công!

Trên sân bằng đã có người tới trước, đương nhiên rồi, La Tiểu Lâu cũng không hoang tưởng mình là người thứ nhất, tới trước chính là chiếc cơ giáp màu xanh. La Tiểu Lâu biết chiếc cơ giáp đó, là cơ giáp của Thiều Dung. Chẳng lẽ cậu vậy mà là người đến thứ hai ư? Xem ra con đường nham thạch khủng bố kia, không hẳn là không có lợi.

Khi La Tiểu Lâu xiêu vẹo lái cơ giáp đáp xuống, chiếc cơ giáp màu xanh đột nhiên bay tới.

La Tiểu Lâu nhìn thấy, nhưng không nhúc nhích, cậu đã kiệt sức thậm tệ rồi, cánh tay còn đang đau nhức, chẳng có tinh thần mà nói chuyện với Thiều Dung. Thế nhưng, khi Thiều Dung đến gần, gã bỗng nhiên đá một phát vào 125 đang đứng ở rìa mép.

La Tiểu Lâu không phản ứng lại, thực chất, chính cậu cũng rất rõ ràng, cho dù đã chuẩn bị sẵn tâm lý, muốn né một bước cũng chả dễ. Huống chi hiện tại, không có bất cứ nghi vấn nào, La Tiểu Lâu đã bị đá bay vèo.

Thiều Dung cũng không buông tha, mà theo sát nhảy tót lên.

Sau khi chà đạp thỏa thích, Thiều Dung phát giác La Tiểu Lâu thực sự không có hơi phản kích, như chưa hết 'tâm nguyện' gã bèn rút súng hạt nhân ra, nhắm ngay vào khoang điều khiển của 125.

Sau ba phát, hệ thống nhắc nhở: Căn cứ vào giới hạn cấp bậc, cơ giáp cấp bốn đã hết khả năng chiến đấu, đề nghị thu hồi ấn không gian.

"Này!" La Tiểu Lâu trợn tròn mắt, phát hiện 125 bắt đầu rất có trách nhiệm mà giả chết, La Tiểu Lâu chỉ có thể chán ngán mà thu 125 vào, đứng trên sân bằng.

Cho đến lúc này, La Tiểu Lâu mới phát hiện, cách đó không xa còn có một người khác đang nằm chỏng chơ. Thấy La Tiểu Lâu, người kia vẻ mặt đau khổ vẫy tay chào hỏi cậu. Hóa ra cậu không phải là người đến thứ hai, mà là người đến thứ ba đáng thương, người thứ hai cũng bị Thiều Dung tiêu diệt.

La Tiểu Lâu khóc không ra nước mắt, nhìn về chiếc cơ giáp màu xanh cách đó không xa như đang cười nhạo mình, ức chế đến hộc máu, vất vả lắm mới chạy tới đây, thế mà lại bị cái tên sadist này giết chết.

(1) Great Rift (hay Great rift valley): thung lũng giãn tách lớn. Thuật ngữ này thường được sử dụng để chỉ thung lũng của rift đông Phi, là một ranh giới mảng tách giãn kéo dài từ nối ba Afar về phía nam băng qua đông Phi, và là một quá trình chia tách mảng châu Phi thành hai mảng mới. Xem chi tiết tại wiki

(2) Cự thạch (tiếng Anh: megalith) là các tảng đá lớn được sử dụng để xây dựng các kết cấu hay các di tích, hoặc là đứng một mình hoặc là cùng với các tảng đá khác. Chi tiết tại wiki

104. Chương 104: Gặp Nhau

La Tiểu Lâu thầm chửi rủa Thiều Dung trong lòng nửa ngày, cơ mà không dám ho he gì ra ngoài, chỉ ngồi co lại trong một góc với người thứ hai. La Tiểu Lâu thực sự lo sợ dây thần kinh của Thiều Dung đã kết nối với tần số cuồng sát nhân, ngộ nhỡ gã ngứa mắt bọn cậu, tính điên khùng đại phát, chọc cho bọn cậu mấy phát chảy máu, thế thì mới gọi là bi kịch.

Ba người im lặng đợi tuyển thủ cuối cùng. Bị gió phía dưới thổi qua, La Tiểu Lâu bình tĩnh lại, hiện tại cậu đã lọt vào top 500, có thể đến bây giờ đã là vượt xa kế hoạch của cậu rồi. Vừa hay thừa dịp mấy ngày nghỉ giúp Athes cải tạo cơ giáp một chút, sau đó tiếp tục thuyết phục Nguyên Tích, để cậu tiến hành cường hóa lần thứ hai. Nếu nhàn nhã vô sự, còn có thể làm cá cho Nguyên Tích, đã lâu lâu rồi chưa ăn.

La Tiểu Lâu mải mê lập kế hoạch, thời gian cứ thế trôi qua một cách nhanh chóng. Nửa giờ sau, ba người thất bại trong việc đợi tuyển thủ cuối cùng đến sân bằng, trận đấu kết thúc.

Thiều Dung tiếc nuối nhảy ra khỏi cơ giáp, khi gã bước tới, cả La Tiểu Lâu lẫn người thứ hai đều không tự chủ được mà run rẩy. Thiều Dung mỉm cười quan sát hai người trên mặt đất, người thứ hai đang nằm, La Tiểu Lâu thì ngồi —— nhìn người thứ hai không cựa quậy, La Tiểu Lâu cũng không nhúc nhích. Cậu ứ muốn một mình đi cùng Thiều Dung vào đâu.

Vậy mà! Ông trời ở trên cao, tại sao gã còn không đi đi?!

"Này, cậu có cử động được không?" Thiều Dung từ trên cao nhìn xuống mà hỏi thăm.

"Đ… được." La Tiểu Lâu lắp ba lắp bắp.

Thiều Dung phì cười nhìn La Tiểu Lâu, vuốt cằm: "Nếu cậu không thể đi được thì mới là kỳ quái, ý tôi là, người thứ hai, tình hình sao rồi?"

Hóa ra không phải hỏi mình, La Tiểu Lâu đỏ bừng mặt, lập tức quay đầu lại nhìn người vẫn đang nằm phía sau, kết quả người phía sau đỏ mặt hơn, như kiểu thẹn quá hóa giận, cuối cùng ủ rũ nói: "Tôi nghĩ, các cậu nên gọi bác sĩ cho tôi."

La Tiểu Lâu trừng mắt nhìn người thứ hai khổ thân chết vì sĩ diện, sao ông không nói sớm đi.

Cuối cùng La Tiểu Lâu và Thiều Dung cùng đỡ người thứ hai vào phòng nghỉ, bác sĩ rốt cục cũng chạy tới.

Đến lúc này, La Tiểu Lâu mới nhận được kết quả của trận đấu: Căn cứ vào quyết định thống nhất từ Ủy ban Giải thi đấu Cơ giáp, trận đấu này, Thiều Dung, Road, 521 thăng cấp.

La Tiểu Lâu ngơ ngác nhìn tin tức trong máy thông tin, tâm tình vừa bĩnh tĩnh trở lại như ngọn núi xa xa, bỗng chốc trở nên quay cuồng, đây rốt cuộc là niềm vui bất ngờ sau bi kịch đúng không.

Hai người La Tiểu Lâu và Road lòng thân thiết liếc mắt nhìn nhau, đâu đó trong ánh mắt đều thấy được sự hưng phấn, vui mừng và hớn hở khôn xiết.

Sau đó Road đáng thương được nhân viên y tế khiêng ra ngoài, Thiều Dung cười tủm tỉm nhìn La Tiểu Lâu, vò đầu cậu: "Cậu em, cậu quá yếu, phải cố gắng huấn luyện thêm nhiều vào. Hừm, mọi người lần này yếu

đến tàn khốc, chả ai khiến tôi hưng phấn lên được gì cả, rõ là lâu lắm rồi không có cảm giác nghiêm túc, đời người thật là tịch mịch."

… Đúng là tiếc nuối quá đấy nhỉ, nhưng tôi sẽ không cho anh cơ hội hưng phấn đâu! Bây giờ anh còn không có hưng phấn mà đã có thể một phát giết sạch tụi tôi rồi, nếu thật sự nghiêm túc thì tụi tôi có còn sống mà ra ngoài được nữa không.

La Tiểu Lâu tức giận, cuối cùng mặt xám xịt rời phòng nghỉ. Hôm nay cậu đã rất may mắn rồi, cậu không muốn chọc vào ông tướng có tính cách méo mó vặn vẹo này nữa.

Hơn nữa, tuy Nguyên Tích chưa liên lạc với cậu, nhưng La Tiểu Lâu vẫn lo liệu Nguyên Tích có thể về sớm rồi hay không, trận đấu ngày hôm nay thực sự là quá khủng bố.

La Tiểu Lâu từ phòng thay quần áo đi ra, rồi chạy lên tầng trọ, trên đường đi vì muốn đi tắt nên La Tiểu Lâu định đi qua khu ăn cơm tầng ba. Sự thực chứng minh, cậu đã quyết định một việc sai lầm không gì có thể sánh bằng.

La Tiểu Lâu đầu tê dại nhìn vài người trước mặt đang đi tới, một trong hai người đi phía trước là La Thiểu Phàm. Vốn đã đưa dây chuyền cho La Thiểu Phàm rồi nên có gặp lại chắc La Tiểu Lâu cũng không có chuyện gì. Thế nhưng, người bên cạnh La Thiểu Phàm, rõ ràng là thiếu tướng La Thành Vận một thân quân trang.

Đây chính là lần đầu tiên La Tiểu Lâu tiếp xúc gần gũi với thiếu tướng La như thế này, hình dáng trước đây không rõ, giờ trong nháy mắt đã trở nên rõ rệt, thế nhưng thoạt nhìn lại xa lạ hết sức.

Hơn 30 tuổi, ngũ quan như điêu khắc, anh tuấn mà lạnh lùng, chỉ đứng ở nơi đó mà khí thế kinh người. La Thiểu Quân và La Thiểu Thiên đều có vài phần giống La Thành Vận, La Thiểu Phàm thấp thoáng cũng có một chút bóng dáng, nhưng La Tiểu Lâu lại chẳng có gì giống, có lẽ cậu giống mẹ mình hơn, biết được điều này khiến La Tiểu Lâu thở phào nhẹ nhõm.

La Tiểu Lâu và bọn họ đã đi mặt đối mặt, không thể lảng tránh được nữa.

Bấy giờ, La Thành Vận cũng nhìn sang chỗ La Tiểu Lâu, nhướn mày, ánh mắt càng thêm sắc bén. Ánh mắt đó, hiển nhiên là nhận ra La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu nhất thời đơ người tại chỗ, cậu không biết vì sao lại sợ La Thành Vận như vậy.

La Thiểu Phàm quy củ đứng cạnh La Thành Vận, tuy đã cố gắng che giấu, nhưng sự thù hằn thâm độc nơi đáy mắt vẫn hiển hiện rõ ràng. Nó trừng mắt với La Tiểu Lâu, hận không thể đá văng cậu đi bằng một cú, khiến cậu biến mất ngay trước mặt La Thành Vận. La Tiểu Lâu nhất định là cố ý, đến nhà hàng này để vô tình gặp thiếu tướng La, có điều, nó sẽ không để cậu thực hiện được điều đó đâu.

La Thành Vận dừng lại, lạnh lùng nhìn La Tiểu Lâu, bước tới.

Trên mặt La Tiểu Lâu lập tức đổ mồ hôi, cậu muốn xoay người bỏ chạy, nhưng bàn chân không chịu nghe lời cứ đứng chết trân tại chỗ, tuy ở một nơi nào đó trong lòng cậu đang một mực cảnh báo: đi ngay, đi ngay lập tức!

Giữa lúc La Tiểu Lâu đang gian nan kháng cự lại khí thế của La Thành Vân tản ra, một cánh tay bỗng nhiên khoác lên vai cậu.

La Tiểu Lâu lập tức cảm thấy áp lực trên người mình giảm nhẹ đi, dường như áp bức vừa nãy thực chất chỉ là do cậu tưởng tượng ra.

Người phía sau quen thuộc như vậy, mặc dù không xoay người lại nhưng La Tiểu Lâu vẫn biết đó là ai.

Bước chân La Tiểu Lâu yếu ớt nhích về sau, một cánh tay khác của Nguyên Tích ôm lấy thắt lưng cậu. Ở bên ngoài, Nguyên Tích rất ít khi thân mật như thế này với La Tiểu Lâu. Vì La Tiểu Lâu cảm thấy không được tự nhiên, Nguyên Tích thì lại đợi La Tiểu Lâu chủ động dựa vào, bởi vậy cơ hội ôm ấp nơi đông người thực sự không có nhiều.

Nguyên Tích luôn kiêu ngạo và mạnh mẽ, khí thế của hắn không thua kém gì La Thành Vận, cho nên trong giây phút kia, La Tiểu Lâu run rẩy lùi lại áp vào ***g ngực Nguyên Tích, nghĩ đến ba từ, kết thúc rồi.

Nguyên Tích hiển nhiên đã nhận ra sự căng thẳng và bất thường của La Tiểu Lâu, bèn ôm chặt cậu hơn, khóe miệng nhếch lên thành một nụ cười. La Thành Vận nhíu mày nhìn hai người, rồi gật đầu với Nguyên Tích, dẫn La Thiểu Phàm đi khỏi.

La Thiểu Phàm thì cười khẩy quay đầu lại nhìn La Tiểu Lâu, dù La Thành Vận biết La Tiểu Lâu, nhưng hiện giờ lại trông thấy bộ dạng khúm núm nịnh bợ phụ thuộc vào Nguyên Tích thế kia của nó, vì thể diện, La Thành Vận tuyệt đối sẽ không nhận thằng con này nữa đâu.

Sau khi La Thành Vận đi mất, Nguyên Tích mới nở nụ cười, tuy cánh tay ôm eo La Tiểu Lâu vẫn còn rất chặt, nhưng đã bắt đầu không đứng đắn mà ngọ nguậy, sờ mông La Tiểu Lâu một cái, đắc ý nói: "Có gì mà em phải sợ ông ta, hiện giờ em là người của anh, ông ta sẽ chẳng thể động vào em được nữa."

La Tiểu Lâu không nói gì, Nguyên Tích cúi đầu nhìn, tuy cậu không run nữa, nhưng sắc mặt vẫn tái nhợt, hắn bèn dịu dàng nói: "Em yên tâm, có anh ở đây, không ai có thể động vào em, kể cả là người có huyết thống với em cũng vậy." Chính hắn còn không ra tay thì thôi, làm sao mà có thể để cho kẻ khác động vào bà xã của mình được chứ.

La Tiểu Lâu ngẩn ngơ, dừng bước chân, có chút hoang mang mà hỏi: "Anh biết? Chuyện kia, em có quan hệ với ông ta…"

Nguyên Tích gật đầu, nói một cách hiển nhiên: "Khi chuẩn bị đưa em về nhà, anh đã điều tra qua rồi. Không phải anh để ý thân phận của em, làm như vậy chỉ vì muốn bảo vệ em thôi." Về việc đến ngày thứ ba sau khi ở cùng với nhau thì biết thân phận của La Tiểu Lâu, Nguyên Tích sẽ chẳng nói cho cậu biết đâu.

Đầu óc La Tiểu Lâu hỗn loạn, cậu cũng chẳng suy nghĩ nhiều nữa, sau bị Nguyên Tích dẫn theo đám Nguyên Nặc đi ăn trưa, Nguyệt Thượng chưa trở lại, nhưng Tô Lan thì có mặt.

Trên bàn cơm, con mắt của Tô Lan theo thói quen luôn luôn để ý tới Nguyên Tích, thấy Nguyên Tích thích ăn gì thì chủ động chuyển tới trước mặt hắn.

La Tiểu Lâu kinh ngạc nhìn một cô gái như Tô Lan lại đang hấp tấp lấy lòng hầu hạ Nguyên Tích, mà Nguyên Tích và Nguyên Nặc lại tỏ vẻ đã quá quen thuộc. Cậu không khỏi quay đầu nhìn Nguyên Tích, nếu là người khác, Nguyên Tích sẽ không như vậy. Thực chất, con người với tình khí và tính nết ác liệt này lễ nghi trên bàn ăn cực kỳ tốt đẹp.

Như vậy, rốt cuộc Tô Lan là loại người gì bên cạnh Nguyên Tích?

Trên bàn cơm, Nguyên Nặc hưng phấn mà bàn luận trận đấu của ngày hôm nay, nói rằng cuối cùng cũng gặp được mấy đối thủ cùng cơ.

Vì trận đấu ngày hôm nay là tình huống đặc biệt, có nhóm còn không có nổi một nửa người đến được điểm đích, bởi vậy, tuyển thủ còn lại chỉ vẻn vẹn 373 người. Trận tiếp theo là trận duy nhất trong giải thi đấu cơ giáp, đấu loại một đối một.

Sau đó sẽ khôi phục hình thức thi đấu nhóm nhỏ, mà thi đấu nhóm nhỏ tiếp theo, mạnh tương đương nhau, khẳng định sẽ có rất nhiều thứ để xem. Mọi người đều đã dự đoán hoặc đặt cược ra top 10, trên mạng và các diễn đàn lớn, hay chuyên mục TV cũng bắt đầu dự đoán top 50, top 100 năm nay, không ít tập đoàn tài chính hoặc thế gia bắt đầu nhân cơ hội chọn hạt giống tốt.

Đối với La Tiểu Lâu mà nói, những thứ này khá xa xôi với cậu, chẳng có bất cứ liên quan gì cả. Cho đến buổi chiều, khi về phòng trọ, La Tiểu Lâu mới nhận được một tin nhắn từ Hào Quang, chính thức liên lạc với mình.

Tin nhắn là từ huấn luyện viên Lạc Kỳ gửi tới, đầu tiên là chúc mừng cậu đã lọt vào top 500, tiếp theo là nhắc tới chuyện vì La Tiểu Lâu đã trở thành một trong các tuyển thủ lọt vào top 500 giải thi đấu cơ giáp năm nay của câu lạc bộ Hào Quang tinh cầu An Tắc phân bộ bảy, nên Hào Quang rất coi trọng La Tiểu Lâu, hỏi La Tiểu Lâu có muốn gia nhập Hào Quang phát triển không.

Nếu La Tiểu Lâu gia nhập, về sau sân huấn luyện, huấn luyện viên chuyên môn, thậm chí cả nơi ở của cậu đều sẽ do Hào Quang cung cấp miễn phí.

Nếu sau khi đóng góp một trình độ nhất định cho Hào Quang, sẽ nhận được điểm cống hiến, dựa vào điểm cống hiến có thể đổi lấy cơ giáp hoặc linh kiện cơ giáp mình cần.

Cuối cùng Lạc Kỳ nói với La Tiểu Lâu, tuy là lời mời của câu lạc bộ, nhưng La Tiểu Lâu có thể dựa vào tình hình thực tế của mình mà cân nhắc xem có muốn đến hay không. Sau này thế lực khác chắc chắn cũng sẽ tới lôi kéo La Tiểu Lâu, nếu có nơi thích hợp cho sự phát triển của La Tiểu Lâu hơn, vậy thì cậu không cần phải tới nữa.

Nếu thực sự không chọn được, Hào Quang cũng là một lựa chọn không tồi. Chí ít cũng không mù mờ, Lạc Kỳ cũng sẽ đích thân chỉ bảo và chiếu cố cậu.

La Tiểu Lâu kinh ngạc đọc tin nhắn trong máy, bây giờ mới phát hiện, hóa ra chiến binh cơ giáp dù chỉ lọt vào top 500 thôi mà cũng đã có chút nổi tiếng như vậy.

La Tiểu Lâu suy nghĩ một hồi, rồi từ chối Lạc Kỳ, nói rằng hiện tại mình không định gia nhập vào bất cứ thế lực nào, dù sao cậu vẫn muốn đi học, hai năm sau mới nghĩ đến chuyện phát triển.

Nhận được tin nhắn, Lạc Kỳ nói rằng ông sẽ hồi âm cho Hào Quang, cổ vũ La Tiểu Lâu mấy câu, bảo thi đấu tốt, thành tích hiện tại không tồi, không nên bị áp lực quá lớn.

La Tiểu Lâu nở nụ cười, đóng máy thông tin. Chỉ cần cậu và Nguyên Tích ở bên nhau, dù chẳng thể gia nhập vào bất cứ thế lực nào bằng thân phận chiến binh cơ giáp cũng được.

Thế nhưng cảm giác chắc chắn này, cực kỳ chính xác.

Nguyên Tích lúc này từ phòng tắm đi ra, La Tiểu Lâu nói muốn qua chỗ Mộ Thần trả cơ giáp. Mộ Thần đã xuất viện, đang ở tầng trệt. Nói một tiếng với Nguyên Tích, rồi La Tiểu Lâu đi một mình.

Khi được tiếp đón trong phòng Mộ Thần, La Tiểu Lâu kinh ngạc phát hiện, Điền Lực đã có mặt rồi. Hiện tại Mộ Thần đã khỏe lên, hiếm khi nào Điền Lực lại bỏ qua đống suy nghĩ về đám mỹ nữ, đến chỗ Mộ Thần như thế này.

La Tiểu Lâu đưa ấn không gian cho Mộ Thần, sau khi nhận lại, Mộ Thần vuốt nhẹ mấy cái, sắc mặt liền thay đổi.

Mang theo niềm kinh ngạc và vui mừng rõ rệt, Mộ Thần điềm đạm nói: "Tớ thực sự rất vui mừng, quả thực không ngờ cậu có thể làm đến trình độ này."

Rồi quyến luyến không rời vuốt ve chiếc ấn, Mộ Thần nghiêm túc nói: "Chỉ là, hiện tại tớ không có đủ tiền để trả phí sửa chữa cho cậu, tớ sẽ trả sau vậy."

Điền Lực hai ngày nay cảm thấy rất mất mặt mũi với Mộ Thần, cậu ta đã nỗ lực học tập, còn vì thế mà từ bỏ không biết bao nhiêu thói quen, thế mà hiện tại có vẻ vô dụng với hắn. Bây giờ lại thấy Mộ Thần nói là không đủ tiền để trả phí sửa chữa, bèn nhân cơ hội tranh mở miệng trước với La Tiểu Lâu: "La Tiểu Lâu là bạn thân của tôi, nó sửa cho cậu cũng giống như tôi sửa cho cậu, không cần trả tiền đâu. Yên tâm đi, nếu thằng này đòi lấy tiền của cậu, tôi sẽ trả thay cho."

Mộ Thần nhìn Điền Lực, rồi chuyển hướng sang La Tiểu Lâu: "Đều là bạn bè, thỉnh thoảng cậu giúp chuyện nhỏ tớ sẽ không nói gì, nhưng lần này không được, chi phí rất cao."

Nếu chỉ là chữa trị, căn bản không cần chi phí làm gì. Cậu cường hóa cho Mộ Thần, cũng là vì tự luyện tập, bởi vậy La Tiểu Lâu thực sự chưa bao giờ có ý nghĩ thu phí.

Nhìn sự kiên quyết trong mắt Mộ Thần, La Tiểu Lâu do dự một hồi, nói: "Vậy được, cậu để ý nguyên liệu giúp tớ được không, tớ thích nguyên liệu." La Tiểu Lâu không rõ gia cảnh của Mộ Thần như thế nào, nhưng nếu cậu ta đã nói hiện tại không đủ tiền, vậy chắc chắn là không khá giả. Hiếm có một sinh lớp 1 khoa cơ giáp nào như cậu ta, cũng đủ để thấy thực lực của cậu ta vô cùng lợi hại như thế nào.

Mà vốn La Tiểu Lâu có ấn tượng tốt về Mộ Thần, cậu lập tức nghĩ ra cách điều hòa, sau khi hoàn thành nhiệm vụ, chiến binh cơ giáp thường được nhận một số nguyên liệu hiếm có.

Mộ Thần trầm ngâm giây lát, rồi nói: "Cũng được, nếu cậu có nguyên liệu chỉ định, tốt nhất là nói cho tớ một tiếng, tớ sẽ tùy thời để ý."

Nói xong những lời này, Mộ Thần nhìn La Tiểu Lâu, ánh mắt hiện lên nét tươi cười, "Lần này thực sự rất cảm ơn cậu, không ngờ cậu đã tài giỏi đến như vậy, sư phụ của cậu nhất định sẽ cực kỳ vui mừng. Mặt khác, tớ không thể không nói, rất khó tìm được một chế tạo sư cơ giáp phá gia như cậu. Dù có là đại sư, có lẽ cũng sẽ chẳng làm như vậy đâu." Trừ tình huống đặc biệt, bằng không sẽ chả có ai tiến hành cường hóa toàn thân cho cơ giáp như vậy.

La Tiểu Lâu ngẩn người, cho rằng Mộ Thần đang nói với cậu về chuyện dùng thuốc cường hóa, vội khách khí mấy câu.

Điền Lực đứng một bên nhìn, trong lòng lại bắt đầu không ngừng chưng hửng, ngấm ngầm thề thốt, sẽ bắt La Tiểu Lâu bổ túc cho mình bằng được.

Khi La Tiểu Lâu trở về, Athes đã ở trong phòng đợi, Athes mang cơ giáp tới. Lúc này đang cùng Nguyên Tích ngồi xem băng ghi hình đối chiến của các tuyển thủ xuất sắc.

La Tiểu Lâu cầm lấy chiếc ấn không gian của Athes, dự định chiều sẽ vào phòng làm việc tiến hành cường hóa. Nguyên Tích nghe xong, tuy sắc mặt khó coi, nhưng vẫn quyết định đi cùng La Tiểu Lâu, chuẩn bị vào phòng giải trí tiếp.

Athes chần chừ một chút, cậu ta không có cơ giáp, lại càng không có chuyện gì khác để làm hơn, vậy nên cũng bám theo.

Tới nơi, Nguyên Tích dặn La Tiểu Lâu sau khi kết thúc thì liên lạc với hắn, hắn sẽ tới đón. Rồi dẫn Athes rời đi.

Cơ giáp của Athes là chiếc cơ giáp cấp hai do La Tiểu Lâu lắp ráp, cậu rất quen thuộc, vậy nên cường hóa càng thêm dễ dàng.

Tuy là cơ giáp cấp hai, nhưng có thể nhìn ra được Athes chăm chỉ bảo dưỡng hết mực như thế nào, tính năng rất tốt.

Lần này, La Tiểu Lâu chia 1/3 thuốc cường hóa còn lại thành hai lọ, một lọ tiến hành cường hóa tổng thể, vì đã thạo trình tự, hơn nữa cấp bậc cơ giáp cũng không cao, một giờ sau, hoàn tất cường hóa, cơ giáp cấp hai đã lên cấp ba trung phẩm.

La Tiểu Lâu nhờ 125 đập vỡ một bộ phận cơ giáp, sau đó vất vả tiến hành cường hóa lần thứ hai. Biết Athes không có khả năng mua cơ giáp dự bị cao cấp hơn, để giúp thằng bạn mình, La Tiểu Lâu càng thêm chăm chú cho chiếc cơ giáp mình đã tự tay lắp ráp này hơn.

Dù sao cũng không giống với cơ giáp cấp bốn của Mộ Thần, cấp bậc cơ giáp càng cao, cường hóa lại càng trắc trở. Nửa tiếng sau, hoàn tất cường hóa lần thứ hai. Cơ giáp cấp hai của Athes, hiện tại đã trở thành cấp bốn thượng phẩm. La Tiểu Lâu vuốt ve chiếc cơ giáp cao lớn gần như biến thành một hình dáng khác, trong lòng vô cùng thỏa mãn.

Sau đó, La Tiểu Lâu nhìn đồng hồ, nói với 125: "Hiếm có cơ hội, mang con chip kia ra đây đi."

105. Chương 105: Con Chip

Beta: Ngưỡng Vọng Thiên

125 cười hì hì, lục lọi cái bụng của mình một lát, rồi tấm ảnh xuất hiện trên móng vuốt của nó.

Sau đó với hai mắt lấp lánh nhìn về phía La Tiểu Lâu, 125 hưng phấn nói: "Rốt cục cũng có thể thấy di sản của người nhận nuôi trước để lại cho cậu rồi."

Nhìn bức ảnh chụp Bá Vương Long xanh biếc và đứa trẻ sơ sinh, lòng La Tiểu Lâu cũng kích động theo, con chip được cất giấu cẩn thận sắp được mở ra, bên trong sẽ có bí mật gì?

La Tiểu Lâu hít sâu một hơi, bắt đầu truyền ý thức nguyên lực vào. Hôm nay tiêu hao ý thức nguyên lực còn chưa được phân nửa, cảm giác vẫn còn khá dồi dào. Ấy vậy mà, La Tiểu Lâu đã làm đi làm lại được 10 phút rồi mà bức ảnh kia vẫn không hề xi nhê.

"Chuyện gì vậy?" La Tiểu Lâu vội hỏi, cậu nóng lòng muốn xem thứ trong đó, lại vừa lo sợ Nguyên Tích sẽ quay lại.

"Ý thức nguyên lực không đủ." 125 tập trung tinh thần nhìn bức ảnh, trên mặt cũng lộ chút vẻ căng thẳng.

La Tiểu Lâu cắn răng, truyền thêm ý thức nguyên lực. Cho đến khi cậu thấy đầu bắt đầu choáng váng, rốt cục bức ảnh đó cũng xuất hiện phản ứng.

Một làn ánh sáng chói mắt đột nhiên bao phủ cả gian phòng. Khi nhìn rõ được mọi vật, La Tiểu Lâu phát hiện trước mặt đã có một bóng người hư cấu đang đứng.

Đó là một người phụ nữ cực kỳ xinh đẹp, mặc một chiếc váy đen, làm tôn lên làn da trắng nõn, khuôn mặt lạnh lùng nhưng mang theo một luồng khí khái không thể bỏ qua. Người phụ nữ này có lẽ là mẹ của thân thể ban sơ này, nhưng La Tiểu Lâu nhìn nửa ngày mà chẳng phát hiện ra mình và người phụ nữ đó có gì giống nhau cả, không khỏi có chút nghi ngờ.

La Tiểu Lâu đang ngơ ngác nhìn thì người phụ nữ đó quay đầu lại, cực kỳ chính xác mà nhìn về phía La Tiểu Lâu, sau đó khẽ nở nụ cười. Trong nháy mắt ấy, tựa như băng tuyết tan chảy, khiến ngay cả La Tiểu Lâu cũng phải ngây người đứng nhìn. Trong lòng hiện lên duy nhất một ý nghĩ, con mắt thẩm mỹ của 125 hóa ra cũng có lúc đáng tin.

Người phụ nữ nhìn về phía La Tiểu Lâu, trong phòng vang lên một giọng nói dịu dàng: "Tiểu Lâu, xem ra con đã mở được thứ ta để lại cho con, tuy ta hy vọng con vĩnh viễn sẽ không mở được nó. Thế nhưng, nếu đã gặp nhau, con, con có thể gọi ta một tiếng 'mẹ' được không?"

Sau đó người phụ nữ ấy không nói nữa, nhìn về phía bên đó, dường như nhất định phải chờ La Tiểu Lâu gọi bà bằng được.

La Tiểu Lâu cảm thấy cổ họng khô khốc, giống như ngượng ngập, cho đến khi 125 kéo ống tay áo, cậu mới khô khan gọi một tiếng: "Mẹ."

Người phụ nữ kia dường như thực sự có thể nghe thấy, khuôn mặt liền hiện lên nụ cười, rồi bà tiếp tục nói: "Cám ơn con, để ta có cơ hội được nghe một tiếng gọi đó, ta không phải là một người mẹ đủ tư cách. Con nhỏ như vậy mà ta cũng không thể ở bên con, xin con tha thứ cho ta, con yêu."

"Khi con còn nhỏ, trên đời này không có đứa trẻ nào vừa thông minh vừa ưu tú lại đáng yêu như con. Ta thực sự rất tự hào về con từ tận đáy lòng, nhưng ta không thể không tự tay phong ấn, hay có thể nói là hủy hoại thân thể của con, khiến cấp bậc gen của con chỉ ở cấp D. Điều đó nhất định mang lại cho con rất nhiều khổ não đúng không, con yêu, còn hơn con trở thành người được mọi người yêu mến ước ao, ta thà rằng khiến con thành một người bình thường nhưng có thể đạt được hạnh phúc, gia tộc chúng ta đã rất lâu rồi không có ai có cuộc sống như vậy."

Có lẽ là vì nguyên nhân này, mà La Tiểu Lâu và bà không có điểm giống nhau, cũng đúng, nếu thật sự giống nhau như vậy, thiếu tướng La sao có thể không nhận ra.

Trên khuôn mặt của người phụ nữ xinh đẹp hiện lên một khát khao khôn xiết, sau đó bà thấp giọng nói: "Từ đời tổ phụ ta cũng chưa từng có. Tiểu Lâu, con đã có thể mở con chip này, chỉ có thể sáng tỏ rằng kế hoạch của ta cuối cùng đã thất bại, con cũng không thể thoát khỏi số phận bi thảm của gia tộc chúng ta."

Nói đến đây, bà trở nên nghiêm túc, "Đã tới tình trạng này, có ba sự kiện ta phải nói cho con. Thứ nhất, nghìn vạn lần con phải nhớ kỹ, không được phép tin tưởng bất kì kẻ nào, bất luận là người thân hay người yêu, không được nói ra thân phận thật sự của con với bất cứ ai. Mọi người chỉ biết dị thú quá mức tàn bạo khủng bố, nhưng Chính phủ cũng chưa từng công bố, loài người đối đãi với dị thú còn đáng sợ hơn.

"Vào Viện dị thú, không ai có thể sống sót ra ngoài, thậm chí không thể chết, chỉ có thể sống không bằng chết ở lại trong đó."

Nói đến đây, bà vung tay lên, trước mặt La Tiểu Lâu lập tức xuất hiện một đoạn video. Video đó đang quay lại một nơi giống như một viện nghiên cứu cao cấp, bên trong có rất nhiều người mặc quần áo trắng, vũ trang từ đầu tới chân đang bận rộn.

Hành lang và hầu hết các căn phòng của viện nghiên cứu đều màu trắng, giữa đoạn video hiện lên một nơi sạch sẽ không nhiễm một hạt bụi, đến nỗi có chút kỳ dị.

Giống tất cả các công trình kiến trúc của tương lai, nơi này cực lớn, hệ thống cảnh giới nghiêm ngặt. Hai bên hành lang là những căn phòng thí nghiệm có chứa máy móc tiên tiến, từ kính hợp kim trong suốt có thể nhìn thấy bên trong đang giam giữ đủ thứ, có khi là người, có khi lại là quái vật đáng sợ không ra hình người. Người hoặc quái vật bị giam giữ đều im lặng trong phòng của mình, khi nhìn thấy nhân viên nghiên cứu bên ngoài đi qua, bỗng chốc co rụt sợ hãi trốn vào bên trong.

La Tiểu Lâu thấy những nhân viên thực nghiệm ấy hờ hững đi vào, sau đó thứ bên trong bị trói lại, nó bắt đầu điên cuồng giãy dụa, vì hệ thống cách âm nên cậu không nghe được bất cứ âm thanh nào, chỉ cảm thấy tiếng kêu của chúng nhất định là rất thê lương. Sau đó đám nhân viên nghiên cứu đi ra ngoài, còn mang theo một số bộ phận đang chảy máu đầm đìa đặt trong các dụng cụ chứa đựng. Những người đó làm việc không nhanh không chậm nhưng cực kỳ nghiêm cẩn, khi bọn họ đi khỏi, La Tiểu Lâu nhận thấy từ những cử chỉ điên cuồng của những bóng dáng đó, tiếng kêu phát ra từ bên trong phòng thí nghiệm càng chói tai hơn. Thế nhưng khi có người đập lên những tấm thủy tinh, bên trong lập tức khôi phục lại sự yên tĩnh.

Cuối cùng, đoạn video dừng lại ở ngoài cửa một căn phòng, căn phòng thí nghiệm này rõ ràng cao cấp hơn những căn phòng trước, ba lối thoát hiểm, cánh cửa tận cùng bên trong không trong suốt. Bởi vậy mặc dù không ít nhân viên thực nghiệm ra ra vào vào, cậu cũng chẳng thể nhìn thấy bên trong xảy ra chuyện gì.

La Tiểu Lâu nhanh chóng chú ý, số người đi vào bên trong căn phòng thí nghiệm đó là nhiều nhất và cũng hay vào nhất. Tuy không thể nhìn thấy gì, nhưng cậu đã có cảm giác bực dọc.

Đoạn video này hẳn là do camera của viện nghiên cứu ghi lại, hình ảnh giống nhau xảy ra rất nhiều lần, La Tiểu Lâu chú ý tới ngày tháng sau đó không ngừng thay đổi. Cho đến lần cuối cùng, khi cánh cửa đúng lúc chưa kịp đóng lại, La Tiểu Lâu nhìn thấy bên trong có một người đàn ông không nhìn rõ mặt đang bị đủ thứ kim loại cắm trên cánh tay.

Đôi mắt đen sâu hoắm của hắn nhìn thẳng ra bên ngoài.

La Tiểu Lâu thấy dây dựa và ống dẫn nối liền cố định trên người hắn, bụng bị mở phanh có thứ gì đó đang nhúc nhích, sau đó cánh cửa bị đóng chặt lại, tiếp theo là hai lối thoát hiểm bên ngoài, dù không nhìn thấy gì nữa, nhưng dạ dày La Tiểu Lâu đã bắt đầu đảo lộn dữ dội.

Lúc này, đoạn video bỗng nhiên cắt đến cảnh tiếp theo, toàn bộ căn cứ nghiên cứu vắng vẻ, không một bóng người. Vách tường bốn phía vẫn trắng như tuyết, ánh đèn vẫn sáng sủa như vậy, tiếp đó, trên hành lang vang lên tiếng bước chân của một người, từ âm thanh này, màn ảnh bắt đầu di chuyển liên tục, giống như có người cầm máy quay đi theo.

Căn cứ thực nghiệm yên ắng, gian phòng không một bóng người, tay La Tiểu Lâu khổng khỏi nắm chặt 125 bên cạnh. 125 nhìn cậu, cẩn thận nhích lại gần, tiến sát vào lòng La Tiểu Lâu.

Đi qua phòng thí nghiệm với những tấm kính trong suốt, hiện giờ bên trong chỉ là khoảng không, đa số cửa đều bị mở toang. Tiếng bước chân vẫn không dừng lại, tiếp tục đi vào bên trong, cho đến trước gian phòng tận cùng mới ngừng lại.

Ba cánh cửa lần lượt nhẹ nhàng mở ra, giây phút nhìn vào bên trong, La Tiểu Lâu cứ ngỡ mình đang nhìn thấy địa ngục.

Tất cả bên trong đều là nhân viên nghiên cứu, xếp thành hàng đứng cạnh nhau, nhưng có điều, tất cả đã trở thành thi thể, những thi thể này đều bị xé rách thành rất nhiều bộ phận, rồi lại được xếp gọn gàng lại với nhau. Máu chảy thành dòng dữ tợn đáng sợ, mà vết máu trên mặt đất đều đã cạn khô. La Tiểu Lâu đoán chừng máu của bọn họ đã chảy hết xuống đất, quả thực giống như một bức tranh được quét một lớp sơn màu nâu tối tăm dày đặc, trong căn phòng trắng tuyền, sắc sai khiến người ta thoạt nhìn cực kỳ khó chịu.

Sắc sai (trong vật lý học) có nghĩa là sự khác biệt về màu sắc.

Camera bị thả xuống, sau đó một cánh tay xinh đẹp mềm mại từ phía sau vươn ra.

La Tiểu Lẩu sửng sốt, rốt cuộc là ai đang quay phim, chẳng lẽ là người bị nhốt bên trong? Hắn đã giết tất cả mọi người ư?

Xuất hiện trước ống kính không phải là người đàn ông kia, mà là một người phụ nữ trẻ tuổi xinh đẹp. Khi nhìn thấy người này, La Tiểu Lâu lấy làm kinh hãi, người phụ nữ đó bất ngờ chính là Tô Lan nhưng lớn tuổi hơn.

Người phụ nữ giống hệt Tô Lan này khẽ mỉm cười về phía màn hình, khuôn mặt còn có chút đỏ ửng nhàn nhạt, tiếp đó, cô lấy một chiếc lược ra, bắt đầu chải đầu. Cho đến khi hài lòng với kiểu tóc của mình, cô mới sửa soạn lại trang phục, nở một nụ cười xán lạn, xoay người —— đi vào giữa đám đông kia.

Cô ta đứng giữa đám người ấy, sau đó một chớp sáng chợt lóe lên giữa đoạn video, cổ họng cô xuất hiện một lỗ hổng cực lớn, chưa kịp kêu lên một tiếng đã dựa sát vào vách tường phía sau, rồi ngã xuống cùng những người đó.

Ai giết cô ta? Rõ ràng tiếng bước chân chỉ có một.

Cuối cùng, toàn bộ đoạn video biến mất, người mẹ kia lại xuất hiện trước mặt La Tiểu Lâu. Bà nói với La Tiểu Lau đang ngơ ngác đứng nhìn: "Đó là đoạn video tổ phụ để lại, người đàn ông bị giam giữ trong đoạn video kia chính là hậu duệ của nhân loại dung hợp với dị thú, lần đó, ông ấy đã giết sạch mọi người trong Viện dị thú. Thế nhưng, ông đã không chạy trốn. Về sau ông ấy bị đối xử như thế nào con có thể nghĩ ra, có điều, tổ phụ bị nhốt cùng một chỗ lại gặp tai ương cùng với ông ấy, vì tổ phụ là em trai của ông.

"Cuối cùng, tổ phụ không chịu nổi loại đối đãi này, cuối cùng trốn thoát thành công, trước khi trốn thoát, người đã giết chết huynh trưởng đã phát điên của mình, phá hủy toàn bộ bản thể phục chế và cắt lát về dị thú.

"Tiểu Lâu, nghe đến đây, con hẳn là đã minh bạch, con người và dị thú không thể hóa giải thù hận và mâu thuẫn, nhất là con người quá tham lam. Chỉ cần bọn chúng biết con là dị thú, con sẽ được thể nghiệm lại một lần nữa tất cả mọi điều trong đoạn video kia, nghìn vạn lần đừng nói cho bất cứ kẻ nào biết thân phận của con."

Bà đợi một hồi, có lẽ đang chờ câu trả lời của La Tiểu Lâu, nhưng lần này bà không chờ lâu nữa mà tiếp tục nói, "Chuyện thứ hai, thực nghiệm mà con người vất vả làm như vậy, đó là muốn đạt được bản thể hoàn chỉnh của dị thú. Đáng tiếc, bọn chúng chưa bao giờ thành công, tổ phụ không phải, ta cũng không phải.

"Thế nhưng, lại là con. Tiểu Lâu, con là bản thể hoàn chỉnh duy nhất qua bao nhiêu năm như vậy, ta không biết nên vui hay nên khổ sở thay cho con. Là bản thể hoàn chỉnh, nếu không biểu hiện ra đặc trưng của dị thú, không ai có thể điều tra ra con là dị thú.

"Có thể nói, bởi vì con là bản thể hoàn chỉnh, con là người duy nhất trong gia tộc chúng ta có hy vọng có thể sống sót qua 30 tuổi. Loại quái vật giống chúng ta có hai chủng gen, khi ý thức nguyên lực đạt tới giai đoạn cao cấp sẽ không tăng thêm nữa. Thế nhưng khi đến 30 tuổi, ý thức nguyên lực sẽ không thể bị khống chế, liên tục tăng lên, cho đến khi nổ tung thân xác rồi chết. Ta không biết bản thể hoàn chỉnh có như vậy hay không, may ra thời gian bạo phát sẽ muộn hơn rất nhiều so với chúng ta. Thế nhưng nếu con muốn sống sót, hãy đi tìm một chiếc chìa khóa. Chiếc chìa khóa đó đang nằm trong tay chủ nhân của 125, hãy mang nó đi tìm theo con."

La Tiểu Lâu vừa vui sướng chẳng được mấy chốc khi nghe thấy mình sẽ không bị điều tra ra thì đã bị nỗi đau buồn thay thế, trọng sinh một lần, thân thể còn trẻ, vậy mà trên người lúc nào cũng có cảm giác đang ôm một quả bom hẹn giờ, thực sự khiến người ta tuyệt vọng.

Lúc này, bóng người giữa phòng dần dần trở nên mờ nhạt.

125 bỗng nhiên kêu lên: "Không xong rồi, năng lượng không đủ."

"Cuối cùng, nếu chưa muộn, mẹ muốn nói cho con biết, La Thành Vận là một kẻ điên, đừng lại gần hắn, đừng cho hắn biết năng lực của con. Sau khi tổ phụ trốn thoát, ngài đã không dự định có hậu duệ nữa,

nhưng bởi vì La gia, ngài không thể không để lại hậu duệ. Mẹ cũng như vậy, thế nhưng mẹ thực sự không hy vọng con cũng rơi vào tay hắn, để gia đình bọn hắn đạt được mục đích cuối cùng. Bởi vậy, lúc đó mặc dù không còn bao nhiêu thời gian, mẹ vẫn phải tự tay phá hủy gen của con, mẹ thực sự mong con có thể hạnh phúc hơn mẹ và tổ phụ…"

ở đây mẹ của Tiểu Lâu dùng từ 'mụ mụ – ', khác với từ 'mẫu thân – ' ở trên khi xưng hô 'ta – con' với Tiểu Lâu, mang nghĩa trịnh trọng và quyền quý, từ 'mụ mụ' gần gũi và bình dân hơn:v

Nói đến đây, bóng người trong phòng bỗng nhiên biến mất, bức ảnh nhẹ nhàng rơi xuống, bên trong đã không còn con chip nữa.

La Tiểu Lâu ôm chặt 125, dù cậu có lạc quan thế nào, nhưng khi xem những thứ này, cậu cũng không khỏi rơi vào trầm cảm.

Cậu tuyệt đối không có khí phách và sức chịu đựng mạnh mẽ như người đàn ông trong đoạn video kia, cậu là dạng vừa sợ chết lại vừa sợ đau, chưa từng chịu khổ, nếu cậu bị đưa tới Viện dị thú, có lẽ một ngày sau đã phát điên rồi.

125 giật giật, nhỏ giọng nói: "Cậu đừng sợ, tôi nhất định sẽ dẫn cậu đi tìm chủ nhân, ngài ấy có thể cứu được cậu."

La Tiểu Lâu nghĩ tới sáng hôm nay gặp phải La Thành Vận, ngẫm lại còn thấy La Thiểu Phàm bị ông ta mang về, cậu bỗng rùng mình một cái. Liệu có phải La Thành Vận đã biết động tĩnh khác của quân đội, tưởng rằng bọn họ đang bắt La Thiểu Phàm, nên mới tự mình đưa nó về nhà?

La Tiểu Lâu run rẩy nắm chặt tay, bất luận làm sao, cậu nhất định phải sống sót. Cậu không muốn tới Viện dị thú, cậu còn muốn sống hạnh phúc. Hiện tại cậu có Nguyên Tích, có 125, có Nghiêm đại sư, Điền Lực và Athes…

Đúng lúc này, cửa đột nhiên bị mở ra từ bên ngoài.

Nguyên Tích sốt ruột đứng ngoài cửa, khi nhìn thấy La Tiểu Lâu ngồi bệt dưới mặt đất, sắc mặt hắn lập tức trở nên xấu xí, vài bước đã đi tới, kéo La Tiểu Lâu dậy, "Em lại đang giày vò cái gì vậy, không phải anh đã nói với em ——"

La Tiểu Lâu bỗng nhiên chủ động ôm chặt lấy Nguyên Tích, tựa đầu vào lòng hắn, thậm chí không để ý đến Athes đang há hốc miệng ở phía sau Nguyên Tích.

Nguyên Tích ngẩn người, trở tay ôm chặt La Tiểu Lâu hơn, im lặng một hồi, tức giận thấp giọng nói, "Đừng tưởng rằng làm nũng là anh sẽ tha cho em." Ngoài miệng nói như vậy, nhưng cũng chẳng làm gì khác.

Nguyên Tích lấy chiếc ấn không gian kia ra khỏi tay La Tiểu Lâu, ném lại cho Athes, rồi mang La Tiểu Lâu ra ngoài.

Athes sững sờ nhìn bóng lưng hai người, cậu ta nguyên bản còn muốn mời La Tiểu Lâu đi ăn cơm, xem ra đành phải để hôm nào khác vậy. Athes nhún vai, triệu tập cơ giáp. Giây phút nhìn thấy chiếc cơ giáp, Athes nhất thời há to miệng.

Đây, đây thực sự là Kỵ Sĩ của mình ư?! Athes run run chạm vào chiếc cơ giáp đồ sộ như lấp lánh một lớp ánh sáng, xác định hết lần này đến lần khác, cuối cùng mới chịu tin, Kỵ Sĩ đá biến thành cơ giáp cấp bốn thượng phẩm!

Ông trời ơi, La Tiểu Lâu thật sự là quá vĩ đại! Con muốn ôm La Tiểu Lâu một cái quá ông trời ơi!

Khi Nguyên Tích và La Tiểu Lâu trở về phòng trọ, La Tiểu Lâu vẫn còn đang lo âu, cậu rốt cục không kiềm chế được mà hỏi Nguyên Tích đang ôm mình, "Nếu như, em là một… kẻ xấu, anh sẽ làm thế nào?"

Nguyên Tích trừng mắt, nghi hoặc nhìn La Tiểu Lâu từ trên xuống dưới, mang theo vẻ coi thường mà nói: "Hôm nay em phát sốt đấy à? Em cho là mình có thể làm chuyện xấu gì sau lưng anh sao?"

"… Em chỉ muốn hỏi một chút thôi." La Tiểu Lâu rầu rĩ nói, thực tế chính cậu cũng biết, có lẽ lăn tăn mãi cũng không được gì.

Nguyên Tích thu hồi tầm mắt khỏi màn hình điện tử, vừa nhìn La Tiểu Lâu vừa nghiêm túc suy xét, cuối cùng nói: "Được rồi, đến lúc ấy anh sẽ nhốt em lại. Tin anh đi, anh sẽ có cách khiến em không còn tinh lực, không bao giờ có thể thông đồng cùng những kẻ đó nữa... Lại nói tiếp, hai ngày rồi chúng ta chưa làm chuyện đó đâu đấy." Sao tôi muốn đập thằng này một trậnquá! ( )

Mắt Nguyên Tích sáng rực lên, La Tiểu Lâu ngẩn người, cậu bỗng nhiên cảm thấy mình cần điên cuồng phát tiết một chút, quên đi những thứ vẫn đang quanh quẩn trong đầu mình.

Nguyên Tích hiếm khi nào được dịp La Tiểu Lâu chủ động như vậy, phát hiện La Tiểu Lâu đều không từ chối tất cả yêu cầu, còn chủ động phối hợp, cơ hồ lần đầu tiên hắn được ăn ngon như thế này.

Loại nhiệt huyết này như hòa tan vào xương cốt hắn, khiến hắn không thể kiểm soát nổi dục vọng đang không ngừng tuôn trào, rồi khi La Tiểu Lâu khóc lóc nói đừng rời bỏ mình, trán Nguyên Tích đổ mồ hôi liên tục. Hắn nhìn La Tiểu Lâu với khuôn mặt đang đỏ ửng, đôi mắt ướt át, điên cuồng hôn xuống, thốt ra: "Trong đầu em cả ngày suy nghĩ gì vậy? Làm sao anh có thể bỏ lại em, em là người của anh. Nô lệ nhỏ bé hư hỏng của anh, anh yêu ——"

Nguyên Tích lập tức dừng lời nói, thẹn quá hóa giận mà trừng mắt nhìn La Tiểu Lâu. Cái gì vậy?! Cầu hôn là La Tiểu Lâu làm, yêu cũng là do cậu mở miệng nói trước. Đây quả thực là —— hoàn toàn điên đảo! Nguyên Tích đỏ mặt, dưới cơn giận dữ, giày vò La Tiểu Lâu vô tội chẳng hiểu chuyện gì đến tận hừng đông.

106. Chương 106: Nhật Ký Thất Lạc

Beta: Ngưỡng Vọng Thiên

Vì ngày hôm trước vận động vô cùng kịch liệt, nên ngày hôm sau, La Tiểu Lâu không dậy nổi.

Khi tỉnh lại, 125 đang nằm bò ra ở bên cạnh, hừng hực thích thú mà xem một bộ phim tình cảm hường phấn, trên màn hình điện tử siêu đại của phòng ngủ là cảnh quay của hai nhân vật chính, đại khái là nam chính và nữ chính vừa mới trải qua một loạt thống khổ ngăn trở ly biệt tái ngộ vân vân và vũ vũ, đang rơi lệ đầy mặt mà ôm nhau.

125 xem mà suýt nữa thì rớt nước mắt cảm động, hai bàn tay móng vuốt đan lấy nhau nắm trước ngực, cái đuôi nhọn đang kích động run lẩy bẩy.

"Trời ơi, cái đồ đáng ghét này, sao không gọi tao dậy, phí mất bao nhiêu thời gian! Mày có biết là tao may mắn đến mức nào mới có thể thăng cấp lên trận đấu ngày hôm nay không hả?!" La Tiểu Lâu kêu thảm thiết một tiếng, nhưng giọng nói khàn đặc, chẳng phát ra được một chút uy nghiêm nào.

125 phân tán một chút chú ý từ bộ phim sang cho La Tiểu Lâu, nói: "Thực ra còn may hơn, hôm nay cậu được đặc cách."

"Hả?" La Tiểu Lâu kinh ngạc, lập tức mở máy thông tin, quả nhiên có tin nhắn nói rằng hôm nay mình được đặc cách, ngày mai trực tiếp tham gia thi đấu nhóm nhỏ là okie.

Hôm này là đấu loại một đối một, hôm qua có 373 tuyển thủ thăng cấp, cuối cùng là số lẻ, thành ra sẽ có một người được đặc cách vào thẳng luôn. Mấy ngày hôm trước cũng có trường hợp này, nhưng loại hạnh phúc này cũng là lần đầu tiên rơi xuống đầu La Tiểu Lâu, cậu sung sướng vô cùng, đắc ý dào dạt thầm nghĩ, may mắn cũng là một loại thực lực.

Lúc rời giường chân của La Tiểu Lâu vẫn còn hơi bủn rủn, cậu lại càng cảm thấy vui mừng hơn, hôm nay thật là may mắn. Ăn xong điểm tâm, cậu dứt khoát về phòng nằm bẹp trên giường.

Nghĩ đến chuyện hôm qua, La Tiểu Lâu liền bảo 125 lấy hết những quyển bút ký và thư từ của La Tiểu Lâu trước kia ra. Những thứ này dễ khiến người ta thấy có chút tẻ nhạt, La Tiểu Lâu đều đặt ở chỗ 125.

Nếu La Thành Vận có vấn đề, cậu lại càng không thể bại lộ, bởi vậy cậu muốn xem La Tiểu Lâu trước đây đã làm những gì, có thể tìm được chút đầu mối nào đó không.

Ở trên cùng chính là cuốn nhật ký đã khiến Nguyên Tích phát hỏa với cậu một trận, trong đó chỉ có duy nhất một trang nhật ký.

"Cho tới bây giờ tôi mới phát hiện, hóa ra đây mới là chân tướng. Thế giới này vốn chia ra rất nhiều loại, con người quả nhiên không nên hy vọng xa vời vào thứ không thuộc về mình, về thứ cao vời vợi nào đó. Ngoại trừ sự hối hận và tiếc nuối ấy, cả đời tôi không còn lưu luyến chuyện gì khác nữa. Nguyện kiếp sau không bao giờ gặp lại, Lăng Tự."

La Tiểu Lâu lại một lần nữa đọc lại dòng thư đó, chân tướng, rốt cuộc cái gì là chân tướng? La Tiểu Lâu nhíu mày, bắt đầu tìm kiếm thứ khác. Còn lại là mấy quyển sách, La Tiểu Lâu thậm chí còn giở từng tờ ra một để tìm kiếm nhật ký của La Tiểu Lâu trước đây.

Sự thực chứng minh, kỹ càng một chút sẽ đích xác tìm được thu hoạch bất ngờ, La Tiểu Lâu phát hiện bên trong bìa của một quyển sách còn có một cuốn bút ký khác, rất mỏng, chất lượng cũng thông thường, không khác quyển thứ nhất là mấy, nhưng viết chi chít.

La Tiểu Lâu lập tức lấy ra, chăm chú đọc một lượt, đây là cuốn bút ký được viết bắt đầu từ lúc mới gặp Lăng Tự. Đa phần là thổ lộ tình cảm thầm mến đối với Lăng Tự, thỉnh thoảng viết lại một vài việc vặt phát sinh ngày đó, kể cả việc đưa mắt nhìn Lăng Tự một cái cũng khiến cậu ta kích động, vui vẻ rất lâu.

Điều khiến La Tiểu Lâu kinh ngạc là, La Tiểu Lâu trong nhật ký chưa từng thổ lộ lòng mình với Lăng Tự, nhưng từ giữa nhật ký khi hai người bắt đầu sống chung có thể thấy được, La Tiểu Lâu đã bất giác biểu hiện quá mức rõ ràng. Khiến người ta thấy lạ là, ngay cả Lăng Tự cũng tỏ ra vô cùng mập mờ.

La Tiểu Lâu vừa đọc vừa đổ mồ hôi, may mà Nguyên Tích không thấy cuốn này, chứ nếu không thì trăm phần trăm hắn sẽ nổi trận lôi đình.

Nhật ký không có nhiều, đọc một chốc là xong, nhật ký vẫn được viết tới ngày đầu tiên cậu ta vào La gia, rồi dừng lại, cũng chưa có bất cứ tiếp xúc nào với người của La gia.

La Tiểu Lâu bất ngờ, sau đó lật cuốn mới nhất, phát hiện ngày cuối cùng của cuốn trước đến ngày tiếp theo ở cuốn này, thiếu mất một ngày ở giữa.

La Tiểu Lâu cầm cuốn bút ký mới nhất, quan sát cẩn thận, rốt cục phát hiện, trang ghi lại nỗi tuyệt vọng cùng cực của cậu ta với thế giới không phải là trang thứ nhất, mà là trang thứ hai. Trang thứ nhất đã bị người nào đó xé ra cẩn thận, trước đây La Tiểu Lâu không nhìn kỹ, bởi vậy cũng không phát giác.

Tim La Tiểu Lâu bỗng nhiên run lên, cậu có một dự cảm mãnh liệt, trang thứ nhất này chính là chân tướng, cũng chính là nguyên nhân khiến La Tiểu Lâu ban đầu tự sát. Khả năng lớn nhất là Lăng Tự đã đả kích La Tiểu Lâu, nhưng khi đó La Tiểu Lâu còn đang ở trong La gia, Lăng Tự có thể tới đó gặp La Tiểu Lâu được sao?

"125, tìm giúp tao xem trang nhất ở đâu." La Tiểu Lâu đẩy 125 đang trong bộ dáng còn giống ông lớn hơn cả cậu.

125 nhìn lướt qua, rồi nói, "Ở đây không có trang nhất, hơn nữa, bên ngoài chỉ có vân tay của một mình cậu thôi, có lẽ là chính cậu xé ra rồi."

La Tiểu Lâu sửng sốt, lập tức lộ ra vẻ mặt thất vọng, 125 bỗng bồi thêm một câu: "Có điều, căn cứ theo dấu vết trên trang thứ hai, tôi có thể tái hiện lại trang thứ nhất."

La Tiểu Lâu kinh ngạc, vội thúc giục: "Nhanh lên, tao, tao muốn nhìn lại, tao đã quên rất nhiều thứ." La Tiểu Lâu không muốn giải thích với 125 rằng cậu đã hoán đổi thành người khác, điều này căn bản chả có ý nghĩa gì. 125 nhìn chằm chằm vào trang thứ hai một hồi, sau đó đặt móng vuốt lên một quyển vở điện tử. Trên mặt lập tức hiện lên một đoạn văn tự, thậm chí ngay cả bút ký cũng là của La Tiểu Lâu trước đây.

La Tiểu Lâu cúi đầu chăm chú đọc, lòng lại càng thắt chặt, phía trên viết:

[Từ khi tới La gia, chỗ nào cũng không thoải mái, mình cảm thấy rất khó chịu. Hơn nữa khi ngủ hay tỉnh giấc nhiều lần, mỗi lần tỉnh lại là muốn nhìn tòa nhà trước mắt kia. Chẳng biết ở trong đó có gì, nhưng cứ thu hút mình mãnh liệt đến vậy.

Lại tỉnh dậy vào 3h đêm khuya khoắt, mở mắt ra thì phát hiện mình đang đứng trên bãi cỏ dưới lầu, mà từ chỗ mình tới tòa nhà đó, chỉ cách có hơn 10 mét.

Mình rất sợ, không biết từ khi nào lại mắc bệnh mộng du, chỉ cảm thấy dưới chân lạnh lẽo. Nhưng đến lúc đi khỏi thì mình bỗng nghe thấy, từ trong tòa biệt thự âm u đối diện đang phát ra một âm thanh nào đó. Đó là một tiếng kêu cực kỳ quái dị, mình khẳng định từ trước đến nay chưa bao giờ nghe thấy. Hơn nữa, từ lúc âm thanh buồn nôn kinh khủng kia phát ra, đầu óc của mình bắt đầu trở nên đau nhức.

Mình ôm đầu ngồi bệt xuống, đến khi có thể đứng dậy, mình nghi ngờ nhận ra, mình đã thấy bên trong tòa biệt thự đó! Xuyên qua bức tường dày đặc là bài biện trong phòng. Đó là những đồ vật xa hoa mình chưa bao giờ thấy, người máy gia dụng mọi thứ. Mình tham lam nhìn quanh, sau đó, mình thấy căn phòng duy nhất đang sáng đèn.

Đó là thư phòng, vì không ở chính diện biệt thự, nên bên ngoài tuyệt nhiên không thấy ngọn đèn, bởi vậy mình mới nghi ngờ liệu trong tòa biệt thự im ắng này không có một bóng người nào hay không.

Trong thư phòng chỉ có một người đàn ông, dáng người khôi ngô, tướng mạo có chút giống với cậu cả của La gia mới thấy sáng ngày hôm nay. Mình hoảng hốt, đấy có lẽ nào chính là người mình phải gọi là cha.

Nhớ ra ông ta rất ghét mình, tuyệt nhiên không quan tâm tới mẹ con mình gì cả. Mình theo bản năng lùi lại về phía sau, trốn vào bụi cây, cho rằng như vậy ông ta sẽ không phát hiện ra mình, mà thực ra, ông ta cũng chẳng thể biết mình đang ở bên ngoài.

Mình bỗng nhiên nghĩ đến vì sao mình có thể nhìn thấy bên trong? Điều nay tuyệt nhiên là không thể được, cuối cùng mình rút ra kết luận, mình đang nằm mơ, chỉ là cảnh trong mơ này dường như chân thực quá mức.

Mình nhìn lên mặt bàn mà người đàn ông đó đang làm việc, trên bàn tràn ngập số liệu, mình không hiểu gì nhiều, tại mình không học giỏi lắm. Nhưng cái người về sau mình phải gọi là cha kia đang mở một đoạn băng, mình tò mò nhìn một cái, rồi phát hiện, trong lúc vô tình mình đã thấy thứ không nên thấy nhất.

Người đàn ông đó đang lấy con mình làm thí nghiệm, tuy nói là con nuôi, nhưng thực chất ông ta đã cùng với một người đàn bà khác ở ngoài sinh con.

Mấy năm nay ông ta nuôi đứa con đó trong tòa biệt thự độc lập này, lặng lẽ làm các loại thực nghiệm. Mình xem mà không hiểu gì, nhưng hầu hết đều là thực nghiệm sử dụng sóng âm gây ảnh hưởng, ông ta hình như muốn tạo ra một loại gen.

Khi ông ta dùng bút mực đỏ viết ra hai chữ 'Dị thú' đỏ tươi, lúc đó mình mới thật sự bắt đầu sợ hãi. Mình muốn quay về, nhưng tính tò mò lại khiến mình xem đến cuối cùng. Ông ta cùng người đàn bà chứa gen dị thú sinh ra một đứa con, đứa con đó cho tới bây giờ chưa biểu hiện ra huyết thống dị thú, bởi vậy mấy năm nay ông ta một mực nghĩ cách tạo ra. Chỉ khi xuất hiện đặc thù dị thú thì mới có thể bắt đầu tiến hành bước tiếp theo của thực nghiệm.

Mình không kìm được nhìn lén chi tiết của bước thực nghiệm tiếp theo, suýt nữa thì sợ đến mức ngất xỉu. Đúng lúc này, người đàn ông đó bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía mình, mình lập tức che mắt, ngồi sụp xuống mặt đất không dám nhúc nhích.

Mình không dám ở lại chỗ này nữa, mình lợi dụng đám hoa trồng, bò về chỗ ở. Không được rồi, mình phải bảo mẹ cùng mình rời khỏi đây thôi, ở đây thực sự là quá đáng sợ.

Mình muốn đến nửa đêm thì đi tìm mẹ, nhưng lại sợ kinh động đến người khác, khi nhìn về phía căn phòng sát vách, mình phát hiện năng lực thấu thị này vẫn còn tác dụng, mẹ vậy mà cũng chưa ngủ, mặt mẹ đang rất đỏ, trong tay cầm một tấm ảnh, lầm bầm, "Thiểu Phàm, cuối cùng mẹ cũng được gặp con, nếu khi ấy không đánh tráo con với con trai của phu nhân thì tốt rồi. Tuy Tiểu Lâu được một tay mẹ nuôi nấng, nhưng dù sao cũng không phải là con thân sinh. Mấy năm nay, mẹ gần như ngày nào cũng nhớ đến con. Tốt rồi, chúng ta rốt cục cũng có thể ở bên nhau."

…

Lúc đó mình mê man, qua rất lâu, mình mới tiêu hóa được lời nói của mẹ. Hóa ra, bà ấy không phải là mẹ của mình, mình đã bị lén trao đổi. Nghĩ đến La Thiểu Phàm, mình sợ đến mức tỉnh táo, đó là —— đó là người bị đem đi làm thí nghiệm kia!

Mình, là mình, mình mới là đứa con của người đàn bà chứa gen dị thú đó!

Đừng, đừng, đừng mang tôi đi làm thí nghiệm! Mình hoảng sợ đến điên cuồng, trong một buổi tối, mình không còn gia đình, không còn thân nhân, thậm chí còn thêm cả một bí mất khiến người ta sống không bằng chết.

Mình ôm tâm lý may mắn, trợn mắt ngồi xuống đến hừng đông, nhưng thực sự đây không phải là một giấc mộng.

Không, mình không muốn chết, mình không muốn bị đem đi làm thực nghiệm đó! Đúng rồi, mình có thể nói cho Lăng Tự, anh ấy đã nói, anh ấy sẽ giúp mình, cho dù mình không có xuất thân gì, cho dù mình không trở về La gia, anh ấy vẫn sẽ giúp mình, trên thế giới này, mình chỉ có thể tìm anh ấy giúp đỡ. Anh ấy nhất định sẽ giúp được mình.

…]

Nhật ký đến đây thì không còn nữa, sau đó là trang thứ hai, tràn ngập những dòng chữ tuyệt vọng.

Đây mới là chân tướng theo như lời nói trong trang thứ hai, có lẽ lúc đó phần gen dị thú của La Tiểu Lâu bị kích hoạt từ sóng âm do La Thành Vận tạo ra, những thứ cậu ta thấy kia đều thông qua ý thức nguyên lực.

La Tiểu Lâu đoán rằng Lăng Tự cũng không giúp con người đáng thương mới vừa biết được một bí mất kinh thiên này, bởi vì bị cự tuyệt, nên mới thấy rõ tình cảm của Lăng Tự, vậy là cậu ta đã biết chân tướng quá mức đáng sợ, nên mới chọn cách tự sát.

La Tiểu Lâu thở dài, việc này cũng giải thích vì sao khi vừa mới tới đây cậu đã làm ra được những linh kiện cấp một với hiệu quả và xác suất sử dụng cao như vậy. Đặt lại mấy thứ này vào chỗ 125, La Tiểu Lâu gãi tóc.

Xem ra La Tiểu Lâu trước đây ngoại trừ biết chân tướng, còn đâu chưa bao giờ xuất hiện cùng lúc với La Thành Vận. Như vậy, rốt cuộc cậu ta có nói gì với Lăng Tự không?

107. Chương 107: Gặp Lại

Đến trưa, Nguyên Tích liên lạc với La Tiểu Lâu, hắn có việc phải xử lý, bảo La Tiểu Lâu ăn cơm trưa một mình, đến tối thì chờ hắn về cùng ăn cơm.

La Tiểu Lâu tạm thời gác lại những suy tưởng loạn thất bát tao kia, dẫn 125 lên nhà hàng tầng ba. Nếu có bọn Nguyên Tích, La Tiểu Lâu sẽ theo bọn họ lên trên lầu ăn cơm, tự nói cũng lười nhác chẳng muốn tốn công.

La Tiểu Lâu đến quầy lấy một suất cơm, bưng ra bàn ăn, tìm một chỗ ngồi xuống.

Để phân tán sự chú ý, La Tiểu Lâu còn tiện tay lật xem một số tờ quảng cáo nguyên liệu cơ giáp. Ít nhất cậu cũng cảm thấy hành động của mình chẳng có chỗ nào không bình thường, cơ mà chưa được bao lâu, cậu kinh ngạc phát hiện, không ít người đi qua tầng ba đều hướng hai con mắt về phía mình. Trong những ánh mắt đó có kèm theo sự thương hại, thậm chí còn khinh thường, hay theo kiểu từ trên cao nhìn xuống.

La Tiểu Lâu bất ngờ, vội quan sát mình từ trên xuống dưới mấy lần, nhưng chẳng phát hiện ra có chỗ nào thất lễ cả. Cuối cùng cậu nhận ra, nhà hàng tầng ba này hai ngày nay dường như không có khách, rốt cục cũng bừng tỉnh đại ngộ.

Giải thi đấu kéo dài đến ngày hôm nay, tuyển thủ còn lại đều là những chiến binh cơ giáp có thực lực khá. Bọn họ chi tiêu nhiều, thu thập cũng cao, chí ít sẽ chẳng thiếu tiền cơm, bởi vậy những người đó thấy La Tiểu Lâu đáng thương bây giờ còn phải ăn suất cơm miễn phí, nên tự nhiên mới có cảm giác thỏa mãn về sự ưu việt và phản ứng như thế kia.

Từ khi tới thế giới này, La Tiểu Lâu đã quen với những ánh mắt kiểu đó, cậu quyết định cứ chén tiếp, vừa mới định thu hồi đường nhìn thì bỗng thấy Lăng Tự dẫn théo đám Dương Kha đang đi lên tầng.

Lăng Tự và Dương Kha hiển nhiên cũng thấy La Tiểu Lâu, Lăng Tự dừng lại, rồi chợt cúi xuống nói gì đó với Dương Kha, xong bước tới chỗ La Tiểu Lâu. Dương Kha thì đứng trước thang máy với vẻ mặt phức tạp nhìn theo.

Lăng Tự bước tới bàn La Tiểu Lâu, khí thế và sự xuất hiện đột ngột của y, cộng với chân tướng vừa mới biết được ban sáng, khiến La Tiểu Lâu âm thầm kinh hãi.

Lăng Tự im lặng một hồi, rồi mới mở miệng: "Chúng ta cần nói chuyện."

Nếu là trước đây thì trăm phần trăm La Tiểu Lâu sẽ không đồng ý nói chuyện với Lăng Tự, nhưng hiện tại cậu lại không kiềm được, cậu muốn biết rốt cục Lăng Tự có biết bí mất lớn nhất của cậu hay không.

La Tiểu Lâu gật đầu ngay, Lăng Tự vô cùng kinh ngạc, trong mắt có thứ gì đó nhanh chóng hiện lên, sau y nói: "Đi theo tôi." Có lẽ hôm nay tâm trạng của y không tệ, trong giọng nói đã không còn vẻ lạnh lùng ngạo mạn giống lúc trước khi trông thấy La Tiểu Lâu nữa.

Lăng Tự đưa La Tiểu Lâu tới một phòng đơn, Dương Kha với sắc mặt xấu xí thì cùng những người khác vào căn phòng sát vách.

La Tiểu Lâu quyết định 'địch không động, ta không động', để xem rốt cuộc Lăng Tự có ý định gì.

Lăng Tự ngẩng đầu quét mắt nhìn cậu một lượt, rồi nói một cách đơn giản: "Ăn cơm trước."

Không lâu sau, bồi bàn bưng một bàn đầy món ăn lên. Hương vị mê người, nhìn là đã rất muốn ăn rồi.

La Tiểu Lâu nhìn mặt bàn, nuốt nước bọt, trong lòng nói: cho dù là La Tiểu Lâu trước đây, cậu ta cũng tuyệt đối không bỏ tiền mời Lăng Tự ăn cơm.

Lăng Tự tùy ý tựa lên ghế sô pha, nới lỏng cổ áo, sau đó nhìn về phía La Tiểu Lâu, trong mắt không còn vẻ sắc bén thường ngày nữa, ngược lại hiện lên chút thâm trầm, ngón tay gõ gõ mặt bàn, Lăng Tự hỏi: "Hiện tại cậu thế nào rồi?"

La Tiểu Lâu ngẩn người, nhìn Lăng Tự ôn hòa không giống bình thường, đáp: "Rất tốt."

Giọng nói của La Tiểu Lâu rất thấp, nhưng không hề có một chút do dự.

Lăng Tự cũng không quá tin tưởng, huống hồ, mặc dù lần trước La Tiểu Lâu có thẻ bạch kim, nhưng Nguyên Tích lại không có mặt, cậu ta vẫn ăn cơm ở tầng ba, có thể thấy được hoàn cảnh có vẻ không tốt lắm. Y đánh giá La Tiểu Lâu, trắng hơn trước, nhưng hình như gầy hơn trong trí nhớ, y bèn nói: "Nếu có khó khăn gì, cần trợ giúp, cậu có thể tới tìm tôi."

Thấy vẻ mặt khiếp sợ của La Tiểu Lâu, Lăng Tự chần chừ giây lát, nói tiếp: "Ngày đó, chuyện cậu nghe được ở cửa đích xác là thật. Là La Thiểu Quân đã nhờ tôi tiếp cận cậu, khuyên can mẹ con cậu đừng nên vào La gia. Vậy mà, chuyện trước đây đã qua, cậu đừng nên để trong lòng nữa."

La Tiểu Lâu trợn mắt nhìn, lúc này mới đối mặt, đây là nguyên nhân khiến La Tiểu Lâu trước đây cảm thấy mất hết hy vọng, tình thân của cậu ta, tình bạn hay có thể gọi là tình yêu, trong vòng một ngày tất cả đã vỡ tan thành mây khói, không có bất cứ thứ gì là thật, bởi vậy cậu ta mới không chịu đựng được nổi đả kích và áp lực, dẫn đến tự sát.

Khóe miệng La Tiểu Lâu khẽ nhếch lên, nhưng trong ánh mắt lại không hề mang theo ý cười, nói: "Hóa ra là như vậy."

Lăng Tự dường như rất phiền toái, y nhíu mày: "Có điều, lần đầu tiên gặp cậu, cậu đã giúp tôi một việc nhỏ, chuyện đó đích xác là thật. La Thiểu Quân biết hai người chúng ta quen biết nhau, nên mới đến nhờ tôi, tôi —— tôi cũng không có ý định đùa bỡn tình cảm của cậu."

"Khi đó, tôi vẫn luôn nhấn mạnh với cậu rằng, bất kể thân phận của cậu là gì, bất kể cậu không vào La gia, tôi cũng sẽ giúp cậu. Nhưng cậu cố ý không nghe, thế nên ngày hôm đó khi cậu và mẹ cậu vào La gia, La Thiểu Quân mới tới tìm tôi." Trên thực tế, nếu không phải do La Thiểu Quân nhờ vả, y có lẽ sẽ không thèm để ý tới một kẻ bình thường như La Tiểu Lâu, bởi vì, ngày đó y căn bản chẳng cần đến sự giúp đỡ của La Tiểu Lâu, tùy tùng của y sẽ lập tức có mặt.

Thế nhưng, sau một thời gian thường ngày sống chung, đối với người lớn lên dưới tầng lớp thấp nhất này, mặc dù có lúc y thầm cười nhạo ánh mắt mến mộ và đơn thuần đó, nhưng y cũng không chán ghét. Giống như con chó con mèo, nuôi quen cũng sẽ dần có chút tình cảm.

Bởi vậy trong khoảng thời gian đó, dù sủng vật có thật sự bò lên giường y, cũng bởi căn dặn của y mà không xuất hiện trước mặt La Tiểu Lâu.

Có điều, nếu La Tiểu Lâu và mẹ cậu ta không thức thời, nhất định muốn vào La gia, nhiệm vụ của y cũng hoàn thành, không cần phải diễn kịch với La Tiểu Lâu nữa. Thế nên ngày đó, trước mặt La Thiểu Quân, y nhận tin nhắn liên lạc từ La Tiểu Lâu, còn cự tuyệt lời thỉnh cầu sự giúp đỡ của cậu.

Sau đó, La Tiểu Lâu không còn xuất hiện trước mặt y nữa, cho đến khi gặp lại nhau ở Khải Ân.

La Tiểu Lâu hiện tại, đã không còn thấp kém và hết lòng cảm mến như trước đây, thậm chí không bao giờ bởi vì tự ti với xã hội thượng lưu mà tỏ ra hoàn toàn xa lạ, không bao giờ khiến y cảm thấy chán chường và bám dính nữa.

Lăng Tự tựa lên ghế đối diện nhìn La Tiểu Lâu, không tự chủ được nhớ lại, nụ cười ngượng ngùng của La Tiểu Lâu trước đây, khi đó, ánh mắt đơn thuần của cậu ta luôn luôn vây lấy y, ngu xuẩn đến mức khiến người khác vừa nhìn là biết mình đang nghĩ gì.

Lăng Tự nhớ lại, chỉ vào thức ăn trên bàn rồi nói với La Tiểu Lâu: "Cậu ăn trước đi."

Lăng Tự ở bên kia cảm khái, trong lòng La Tiểu Lâu lại càng không hiểu là tư vị gì, tuy người bị đùa giỡn không phải là mình, nhưng cậu cũng cảm thấy tức giận khôn xiết. La Tiểu Lâu im lặng một hồi, bắt đầu động đũa.

Lăng Tự thấy La Tiểu Lâu cúi đầu ăn, rồi mới tiếp tục nói: "Ngày đó, trong máy thông tin tôi không đồng ý với cậu, sau cậu lại tự mình chạy tới, nghe thấy chuyện giữa tôi và La Thiểu Quân, rồi bỏ đi. Sau khi cậu đi, tôi đã suy nghĩ rất lâu, tôi cảm thấy… tôi phải bồi thường cho cậu. Cậu có thể nói, có chuyện gì khó xử, bất kể là gì, tôi cũng sẽ giúp cậu."

Từ sau lần La Tiểu Lâu bộc lộ ra ánh mắt khiếp sợ và đau thương trước khi bỏ đi, lòng y vẫn không tiếp thụ được, có lẽ, La Tiểu Lâu ở trong lòng hắn, không giống loại chẳng đáng để ý như y tưởng.

La Tiểu Lâu phức tạp nhìn Lăng Tự, quả thực không biết nên thương cảm hay là nên xả một mạch cho La Tiểu Lâu trước đây. Lăng Tự chẳng biết gì, có lẽ sau khi La Tiểu Lâu trước đây bị cự tuyệt, cậu ta thực sự không thể nghĩ ra cách nào nữa, muốn gặp mặt Lăng Tự để xin sự giúp đỡ, nhưng ngoài cửa lại nghe được cuộc đối thoại giữa y và La Thiểu Quân, lúc đó cậu ta liền mất hết hy vọng, về thẳng nhà tự sát.

La Tiểu Lâu buông đũa, sau đó nhìn Lăng Tự.

Lăng Tự rất nghiêm túc nhìn cậu, xem ra là thực sự muốn bồi thường, vậy nhưng, đã muộn rồi.

La Tiểu Lâu nở nụ cười, nói với Lăng Tự: "Cậu Lăng Tự, như lời cậu nói, chuyện trước đây đã là quá khứ, cậu đã nói không cần để trong lòng, vậy cũng chẳng cần phải nhắc lại làm chi."

Sắc mặt Lăng Tự dần trở nên khó nhìn, cuối cùng kiềm nén cơn tức giận, "Cậu còn đang trách móc tôi?"

"Tôi không biết mình có trách móc hay không, tôi cũng chẳng có tư cách quyết định. Chỉ là, hiện tại tôi đã quên lúc đó mình tới tìm cậu xin giúp đỡ chuyện gì rồi, thực sự đã quên, bởi vậy tôi sẽ không hao tâm tổn

trí nữa." La Tiểu Lâu đứng dậy đi ra ngoài, khi ra đến cánh cửa, cậu quay lại vừa cười vừa nói: "Hơn nữa, hiện tại đã có người sẵn lòng giúp tôi rồi."

Lăng Tự sầm mặt nhìn cánh cửa bị đóng lại, y vẫn luôn nghĩ rằng thứ đặt trong lòng mình sẽ không bao giờ biến mất, vậy mà đột nhiên thấy trống trải, mà lại là sự thay đổi khó có thể chấp nhận được.

La Tiểu Lâu đi ra cửa, sờ mặt, thấp giọng nói: "Lại nói tiếp, cậu thật đúng là không có ánh mắt, hãy nhìn người tôi lựa chọn đi, tuyệt đối tốt hơn cậu nhiều." Lẩm bẩm xong, La Tiểu Lâu quyết định quên béng cái chuyện rác rưởi này đi.

Nếu đến bây giờ mà không có ai biết bí mật của cậu, như vậy, cậu có thể sung sướng mà hưởng thụ cuộc sống của mình rồi.

Lòng La Tiểu Lâu bắt đầu trở nên nhẹ nhõm, khi quay về, cậu còn cố ý mua mấy món ăn, tự tay làm một bữa tối thịnh soạn.

Lúc Nguyên Tích trở về, liếc mắt thì thấy bữa cơm quen thuộc được bày trên bàn, bèn lập tức xoay người nói với mấy người phía sau: "Mọi người tự đi ăn cơm tối đi, buổi tối chúng tôi không ra ngoài nữa."

Nguyệt Thượng nhìn thật sâu vào Nguyên Tích, rồi xoay người rời đi, Tô Lan thì cắn răng, tỏ vẻ ấm ức đi theo sau Nguyệt Thượng. Nguyên Nặc ngửi thấy hương vị quen thuộc, lượn lờ vài vòng, rồi sống chết chen chân vào trong cửa, sà vào bàn ăn.

Nguyên Tích thấy Nguyên Nặc trước mặt tựa hồ còn tự tiện hơn người khác, bèn dốc sức kéo La Tiểu Lâu ấn vào trong lòng, "Fuck, hôm nay em lại làm cái gì mà lấy lòng anh như thế này? Hử? Không phải là thông đồng với thằng nào khác sau lưng anh đấy chứ?" Nói thì nói thế, nhưng người nào mà cạnh thì đều có thể cảm nhận được rằng hắn đang rất vui vẻ.

La Tiểu Lâu sững sờ, đưa mắt nhìn Nguyên Nặc mặt không đổi sắc đang ngồm ngoàm ăn uống bên cạnh, mặt đỏ bừng. Nguyên Tích từ đầu đến giờ không hề biết kiêng kị chút nào, nối gót theo giáo trình học tập kia, có đôi khi, nhất là lúc trên giường, hắn còn dùng mấy từ ngữ vừa đồi trụy vừa thô tục trong phim —— như chú cừu non, tiểu tham lam của em, có thích đại xx của chồng em không —— chọc ghẹo cậu, hơn nữa còn điên cuồng làm những hành động khiến người ta không thở nổi, lúc nào cũng làm La Tiểu Lâu vừa vừa vô cùng ngượng ngùng và hoảng loạn.

Sau đó, La Tiểu Lâu thầm căm giận, mấy từ đó của anh đã cổ lỗ sĩ lắm rồi đó, còn nữa, còn chưa tính cái trò học theo mấy tư thế trong phim, ngay cả mấy từ này cũng học theo, muốn trở thành người sấm hả hả!

Có hai người thì cậu cũng nhịn, nhưng hiện tại đang có mặt Nguyên Nặc, thậm chí nó mới chỉ là một thằng nhóc cao trung, La Tiểu Lâu cầm lòng không đậu, ngọ nguậy một cái.

Nguyên Tích ôm chặt La Tiểu Lâu, khiến cậu không nhúc nhích được, nhưng cũng không nói gì thêm, chỉ đưa đũa cho La Tiểu Lâu, giữa đường còn gắp cho cậu mấy miếng rau. Nguyên Tích và Nguyên Nặc dường như đều là động vật ăn thịt, còn rau xanh thì giống như độc quyền của La Tiểu Lâu. Nguyên Tích nhìn lướt qua, gắp mấy miếng cá vào bát La Tiểu Lâu, nô lệ nhỏ bé gần đây càng ngày càng gầy, lúc ôm mới cảm nhận được.

Nguyên Nặc diệt gọn mấy đĩa thức ăn đầy ứ, cảm thấy mỹ mãn bèn múc đầy một bát canh cho mình, sau khi thấy vẻ xấu xa trong ánh mắt của anh họ mới cáo từ. Trong lòng suy xét, nên khuyên anh họ mau chóng lấy vợ, trong nhà còn chưa có ai có tay nghề cao như thế này…

Nguyên Tích khoanh tay nhìn La Tiểu Lâu thu dọn bàn ăn vào phòng bếp, không đợi cậu dọn dẹp xong đã bế cậu vào phòng ngủ, nói: "Mai anh sẽ tìm người máy tới thu dọn."

Ôm người lên giường, Nguyên Tích đè xuống, cúi đầu hôn La Tiểu Lâu, La Tiểu Lâu bèn vô ý thức đáp lại. Với chuyện hôn nhau, hai người trước đây cũng chưa từng làm với người thứ hai —— cho dù là một đối tượng để luyện tập, nhưng mỗi lần cũng đều vô cùng chuyên chú và ngây ngất.

Nguyên Tích thoáng thở hổn hển ngẩng dậy, nhìn La Tiểu Lâu mơ màng phía dưới, ánh mắt liền tối sầm lại, vội nâng cậu dậy, kiềm chế dục vọng nói: "Cởi quần áo."

La Tiểu Lâu ngẩn người, ngón tay run run vươn tới cổ áo Nguyên Tích, chuyện này luôn luôn là do Nguyên Tích nôn nóng làm. Không biết Nguyên Tích lại muốn giở trò gì, bất quá, trên giường La Tiểu Lâu vẫn thường rất phối hợp với Nguyên Tích.

Nguyên Tích vừa hưởng thụ sự hầu hạ, vừa đưa tay luồn vào trong quần áo La Tiểu Lâu, vuốt ve điểm đỏ trước ngực cậu, sau đó nghe thấy tiếng rên rỉ nức mũi của cậu, liền thấp giọng mắng một câu, vội vàng thay thế công việc của La Tiểu Lâu, nháy mắt đã lột hết quần áo của cả hai ra.

Trong miệng còn lầm bầm: "Chết tiệt, sắp trở thành vợ chồng hợp pháp rồi, vậy mà ngày nào cũng quyến rũ người ta, còn không cho người ta nói lung tung."

...

Buổi tối chỉ làm một lần, vậy nên hôm sau, La Tiểu Lâu vẫn còn khá hoạt bát, xuất hiện ở ngoài cửa phòng nghỉ của giải đấu cơ giáp.

Nhìn máy thông tin, gần tới giờ, La Tiểu Lâu bèn đẩy cửa bước vào.

Sau khi vào cửa, thứ đầu tiên La Tiểu Lâu thấy chính là Nguyên Tích đang đứng ở cạnh cửa.

108. Chương 108: Trận Đấu

La Tiểu Lâu đờ người, lúc đó đầu óc "boong" một tiếng, tim đập lỡ một nhịp, cho dù có ở trong thời khắc nguy hiểm, cậu cũng chưa bao giờ hoảng loạn như lúc này! Không, không thể bị nhận ra, cậu lập tức quyết định sẽ đi ra cánh cửa vừa mới bước vào, dù người ở bên trong có nghĩ cậu giống thằng thần kinh cũng được! La Tiểu Lâu nghĩ như vậy, xoay người quay lại với cánh cửa kia.

Bi kịch là, bởi vì La Tiểu Lâu vào sát giờ nên gần như ngay lập tức, trên màn hình điện tử đã vang lên âm thanh ngọt ngào của hệ thống: 187 lên 93, thi đấu nhóm nhỏ, trận thứ nhất: Nguyên Tích vs 521, xin mời hai tuyển thủ vào sân.

Trận thứ nhất, với Nguyên Tích!? Không thể nào!

"Này, anh bạn ở cửa, cậu là 521 đúng không, tôi có xem qua trận trước của cậu rồi, nhanh lên, vào sân nào!" Cách đó không xa, một người đang lớn giọng sốt sắng gọi La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu hận không thể bóp chết cái miệng rộng oang oác đó, nói thế khiến mọi người trong phòng tập trung hết đường nhìn lên người cậu.

Mà vị tuyển thủ kia dường như còn đang nghi ngờ mình thiếu nhiệt tình, bèn khoác tay lên vai La Tiểu Lâu, xoay người cậu lại đi vào trong.

"Nhanh nhanh lên nào, chờ gì nữa, ngày nào cũng ngóng trông trận đấu của Nguyên Tích. Tôi nói với cậu, anh ấy là thần tượng của tôi đó, hôm nay thấy anh ấy tôi đã kích động từ lúc sáng sớm. Có điều, cậu may mắn hơn tôi, được thi đấu trận đầu tiên với Nguyên Tích, đi thôi, nhớ phải ký tên đấy." Vị tuyển thủ kia thiện chí nhắc nhở La Tiểu Lâu.

Tôi tôi tôi chẳng cảm thấy may mắn chút nào hết đâu á!

La Tiểu Lâu run lẩy bẩy, dường như cảm nhận được cái nhìn của Nguyên Tích cách đó không xa. Cậu không gạt bỏ cánh tay của cái tên não tàn hâm mộ Nguyên Tích bên cạnh xuống, nhưng tay phải lại cấp tốc chạm lên chiếc thẻ phân biệt tuyển thủ trước ngực.

Tại người bên cạnh, mà Nguyên Tích và một tuyển thủ khác cũng quay đầu nhìn về phía này.

Trước khi La Tiểu Lâu nhanh tay chạm vào cái nút đỏ kia, thì bỗng nhiên "Bộp" một tiếng, một nửa hạt trân châu trúng vào cái nút xanh ở bên cạnh trên tấm thẻ.

La Tiểu Lâu tái mặt, ngơ ngác ngẩng đầu lên thì thấy Nguyên Tích đang tự tiếu phi tiếu tung một nửa hạt trân châu còn lại trong tay, nói: "Nếu đã đến, không đấu thì chẳng còn ý nghĩa gì nữa."

La Tiểu Lâu suýt nữa thì bật khóc, sống cùng nhau đã lâu, cậu gần như đã quên mất tính cách bá đạo và hiếu chiến của Nguyên Tích. May mắn duy nhất là, Nguyên Tích chưa nhận ra cậu.

Dù có không muốn như thế nào đi chăng nữa, cậu hiện tại cũng chẳng còn đường lui nào nữa rồi, La Tiểu Lâu gian nan dẫn đầu đi ra, tốc chiến tốc thắng —— Cậu rất tự tin với Nguyên Tích, đồng thời quyết định một lát nữa quay lại sẽ rời khỏi trận đấu, tuyệt đối không thể ở lại đây trừng mắt to mắt nhỏ với Nguyên Tích, ngộ nhỡ Nguyên Tích nhận ra cậu thật, vậy không phải sẽ giải quyết bằng bạo lực gia đình sao.

Trong nháy mắt La Tiểu Lâu lướt qua mình, vẻ mặt của Nguyên Tích bỗng nhiên biến đổi, hắn nhìn về phía La Tiểu Lâu với chút nghi ngờ. Không ai có thể dễ dàng tới gần hắn mà không bị phát hiện, thế nhưng vừa nãy, khi 521 đi qua, hắn gần như không hề cảm nhận được hay có ý bài xích, chuyện này quả thực có phần bất khả tư nghị.

nguyên văn , có nghĩa là khó tin, lạ lùng, không thể tưởng tượng nổi.

Đương nhiên, hắn không để 521 thuận lợi rời khỏi trận đấu là có một số nguyên nhân. Lần trước khi xem băng ghi hình thi đấu của các tuyển thủ cùng La Tiểu Lâu, cậu dường như cố ý hỏi về 521 này, tuy đã lắp bắp cố gắng che giấu, nhưng Nguyên Tích vẫn nhận ra được La Tiểu Lâu rất quan tâm tới người này.

Nguyên Tích cảm thấy rất không dễ chịu, cơ hội hiếm có như vậy, đương nhiên hắn muốn cho tiểu nô lệ thấy, người đàn ông của cậu lợi hại đến mức nào.

Mang theo nghi ngờ này, Nguyên Tích và La Tiểu Lâu vào sân thi đấu, nỗi căng thẳng của La Tiểu Lâu rõ như ban ngày, hai người khác ngồi trong phòng nghỉ cũng phải phụt cười, vì lúc đi ra, La Tiểu Lâu nghiêm trọng đến mức tay chân chuyển động cùng lúc.

Nguyên Tích không cười, hắn ung dung thích chí đi phía sau, đôi mắt khẽ phát sáng nhìn chằm chằm La Tiểu Lâu.

Sau khi La Tiểu Lâu nhanh chóng chui vào chiếc cơ giáp màu lam vạm vỡ, Nguyên Tích cũng triệu Vân Tiêu, cấp tốc vào khoang điều khiển.

"Trời ơi, cậu điên rồi à?! Sao lại muốn đối chiến với Nguyên Tích!" 125 trong khoang điều khiển kêu lên.

"Chẳng lẽ tao lại muốn như vậy chắc? Tao căn bản không kịp chọn, vừa nãy mày cũng run lẩy bẩy ra đấy, không giúp tao tẹo nào." La Tiểu Lâu nói.

Số phận đã định rồi, với lại bây giờ không còn phải đối mặt trực tiếp với Nguyên Tích nữa, cảm giác căng thẳng của cậu được đè xuống, vùng lên quyết đấu, là nhiệt huyết và kích động dưới đáy lòng sâu thẳm, ngay cả chính La Tiểu Lâu cũng không rõ, tại sao hiện giờ cậu lại cảm thấy hưng phấn như thế này.

Có lẽ là ngay từ lúc ban đầu, cậu đã mong muốn được đánh một trận với Nguyên Tích.

"Cậu sẽ chết rất thê thảm." 125 cấp tốc nói, đồng thời lặng lẽ tăng giới hạn cấp bậc của cơ giáp lên cấp sáu, như vậy có thể vừa bảo vệ La Tiểu Lâu, vừa có thể phòng ngừa Nguyên Tích nhận ra thân phận của cậu.

"Cố gắng đừng dùng những động tác quen thuộc trước mặt ngài ấy." 125 không nhịn được căn dặn.

"… Tao sẽ cố gắng." La Tiểu Lâu hít sâu một hơi.

La Tiểu Lâu quả thực rất cố gắng, hơn nữa do 125 đã thay đổi phối trí, tốc độ của cậu đã tăng lên một bậc, rất nhiều kỹ thuật khó trước đây không thể hoàn thành giờ trong lúc hoảng loạn lại được dùng mấy lần. La Tiểu Lâu cho rằng trình độ của mình đã tăng lên, lập tức trở nên kích động vô cùng.

Dựa vào tốc độ và viễn trình, La Tiểu Lâu đủ kiên trì được 10 phút, dù có như vậy, cậu cũng hiểu được 10 phút này còn mệt hơn lúc cường hóa cơ giáp cho Mộ Thần.

Tập trung cao độ năng lực chú ý, từ thân thể đến tinh thần đều hưng phấn.

5 phút đầu, Nguyên Tích căn bản không động thủ, chỉ tránh né công kích của La Tiểu Lâu, giống như mèo vờn chuột. Lúc sau, có lẽ Nguyên Tích thấy chán, bèn thay đổi hành động, La Tiểu Lâu bắt đầu khó khăn trong việc tìm kiếm bóng dáng của Vân Tiêu.

Hơn nữa vì giới hạn cấp bậc, 5 phút sau, 125 đã đầy vết thêm tím, thời hạn tới lúc kết thúc chiến đấu không còn nhiều.

Khi Vân Tiêu gọn gàng đá bay 125, La Tiểu Lâu vội điều khiển 125 xoay 360 độ, súng hạt nhân bỗng nhiên bắn trúng giáp vai của Vân Tiêu. La Tiểu Lâu lập tức kích đông, bất kể là trên mạng hay trong hiện thực, đây cũng là lần đầu tiên cậu bắn trúng Nguyên Tích. Hơn nữa, trong nháy mắt đó, đầu cậu chợt cảm ngộ thêm một chút về chiến đấu viễn trình.

La Tiểu Lâu còn đang cảm nhận cú xạ kích vừa rồi, Nguyên Tích bỗng rút thanh nhuyễn kiếm dài màu đen vẫn chưa dùng ra, phía trước La Tiểu Lâu nháy mắt đã bị một bóng đen che phủ, tuyệt nhiên không phân rõ được thực hư.

nhuyễn kiếm là một loại kiếm có tính năng mềm dẻo và đàn hồi, có thể uốn cong lại, càng mỏng càng dẻo, dễ dàng cất giấu hoặc quấn vào giả làm thắt lưng.

Giữa tiếng nhắc nhở của 125, ngón tay La Tiểu Lâu cấp tốc di chuyển, nhập một loạt chỉ lệnh.

Chiếc cơ giáp màu lam cấp tốc dời sang chỗ trống bên phải, 125 hoảng sợ kêu lên một tiếng, La Tiểu Lâu lập tức phát hiện điểm bất thường, vội gian nan điều khiển 125 lùi về phía bên trái một bước. Dù như vậy, khi ngón tay còn chưa dừng lại, cậu đã cảm nhận được sự đau đớn kịch liệt trên bả vai.

"Trời ơi, cậu bị thương!" 125 kêu lên, sau đó nói: "Kiên trì một chút, nghìn vạn lần đứng biến thân, cậu biết hiện tại có bao nhiêu nguy hiểm mà, bác sĩ sẽ tới ngay thôi."

Khi 125 kêu gào trong đầu, sắc mặt của La Tiểu Lâu đã trắng nhợt vì đau đớn, trán đổ đầy mồ hôi lạnh, không cựa quậy nổi.

Thanh trường kiếm của Nguyên Tích đã thu về, trên thực tế, khi thanh kiếm chạm lên La Tiểu Lâu, hắn đã bắt đầu rút lại.

Gần như chưa bao giờ có chuyện nương tay, giữa trận đấu, bị thương là chuyện bình thường, cho dù thực sự xuất hiện nguy hiểm cho tính mạng, nhưng cũng không có người nào đổ tội cho đối thủ. Giải đấu cơ giáp ngoài hiện thực, bản thân sẽ không thể so sánh với trận đấu trên mạng. Nếu đã tham gia thi đấu thì hắn đã phải giác ngộ điều này.

Thế nhưng trong giây phút đó, Nguyên Tích cũng không hiểu tại sao trái tim hắn lại đập nhanh đến vậy, hắn lập tức không tự chủ được mà rút trường kiếm về.

Thấy chiếc cơ giáp màu lam đối diện ngã xuống đất, vị trí khoang điều khiển rõ ràng xuất hiện hư tổn, Nguyên Tích nhảy ra khỏi Vân Tiêu, bước đến đó.

Thấy Nguyên Tích sắp lại gần, 125 lập tức tự động phối hợp hủy bỏ hệ thống phòng ngự, bởi vậy Nguyên Tích mở khoang điều khiển không hề khó khăn chút nào, khi phát hiện người ở bên trong, hai đầu lông mày Nguyên Tích liền nhíu lại.

Gần như khắp nơi trên người La Tiểu Lâu đều là máu, nhìn khá đáng sợ. Kỳ thực, 125 vừa nãy đã cấp cứu giúp cậu, mảnh vỡ cơ giáp trên chỗ bả vai bị thương nghiêm trọng nhất đã được lấy ra, đồng thời cũng đã bôi thuốc cầm máu.

Nguyên Tích đang định ôm La Tiểu Lâu ra khỏi khoang điều khiển thì nhân viên cấp cứu đã chạy tới, Nguyên Tích có chút do dự, cuối cùng bèn đứng lui sang một bên.

109. Chương 109: Hai Kẻ

La Tiểu Lâu nằm trên cáng, kiên trì thu hồi cơ giáp vào trước, nguyên do là vì cái đồ không có triển vọng 125 kia cứ gào inh ỏi vào tai cậu là đừng bỏ nó lại. Mọi người chung quanh bất đắc dĩ, chỉ có thể để cậu mang theo một thân đầy máu đi đi lại lại. Sau đó có người đến kiểm tra sơ bộ cho cậu, rồi cậu được khiêng ra ngoài. Suốt từ lúc đó, La Tiểu Lâu có thể cảm nhận được ánh mắt vẫn luôn dõi theo của Nguyên Tích cách đó không xa, nhưng cậu không có gan nhìn lại.

Ngược lại, người kiểm tra cho cậu thấy Nguyên Tích vẫn chưa đi, bèn vừa cười vừa nói với hắn: "Không có việc gì, so với những đối thủ khác của cậu, vết thương thế này vẫn còn nhẹ chán."

La Tiểu Lâu đổ mồ hôi lạnh, thế thì còn nặng tới mức nào nữa? Trên mạng không thể hiện ra, Nguyên Tích ngoài hiện thực đối chiến rất hung tàn! Thực tế, nếu không phải trên mạng Nguyên Tích thủ hạ lưu tình, cậu đã không dễ dàng như vậy.

Cho đến khi được nhân viên cấp cứu khiêng ra phòng nghỉ, không nhìn thấy Nguyên Tích nữa, La Tiểu Lâu mới thở phào nhẹ nhõm, yên tâm mà hôn mê bất tỉnh, cậu dường như đã mất máu quá nhiều.

La Tiểu Lâu và 125 vất vả cay đắng, nơm nớp lo sợ mà giấu giấu diếm diếm, lập kế hoạch làm thế nào để có thể thản nhiên rời khỏi trận đấu, vì bị thương nên tất cả đều kết thúc sớm.

Sau khi tỉnh lại, La Tiểu Lâu thấy một chiếc đèn tròn có tạo hình độc đáo treo trên trần nhà màu trắng, có phần thất thần. Đây không phải phòng cậu ở, là một nơi xa lạ, cũng không có hơi thở quen thuộc của Nguyên Tích. Khi ở cạnh nhau, bởi vì đã quá quen thuộc, tựa như việc hít thở không khí nên thường không cảm thấy gì lúc tách ra rồi mới cảm nhận được rõ ràng.

Nói đến Nguyên Tích, chờ một chút! Cậu bị thương, hơn nữa là bị thương trong lúc đối chiến với Nguyên Tích, đây có lẽ là phòng điều trị của giải cung cấp. La Tiểu Lâu nhớ ra việc cậu phải nhân lúc Nguyên Tích chưa trở về thì chạy về phòng trước, sau đó vờ ngoan ngoãn làm như đợi trong phòng cả buổi sáng, chờ Nguyên Tích về. Nghĩ tới đây, La Tiểu Lâu lập tức ngọ nguậy muốn vùng dậy, nhưng phát hiện toàn thân vô lực và đau đớn, hơn nữa cực kỳ khát nước.

"Cậu tốt nhất là đừng nhúc nhích vội." Một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Nghe thấy giọng nói vô cùng quen thuộc, La Tiểu Lâu máy móc quay đầu lại, quả nhiên là La Thiểu Thiên đang vắt chân, dựa nửa người trên chiếc ghế tựa cỡ nhỡ, đôi mắt đen như mực đang nhìn chằm chằm vào cậu.

La Tiểu Lâu đột nhiên cảm thấy mình như con ếch bị con rắn tia trúng, không biết nên phản ứng thế nào. Tại sao lại gặp La Thiểu Thiên ở chỗ này, tần suất xuất hiện dạo gần đây của cậu ta dường như nhiều hơn. Hơn nữa, dựa theo tình huống hiện tại mà nói, chẳng phải là bọn họ căn bản không thể nhận ra nhau đấy sao? Bi kịch hơn là, cậu hiện tại không thể mở miệng nói chuyện với La Thiểu Thiên.

La Thiểu Thiên nhìn La Tiểu Lâu một hồi, nhận thấy cậu không có ý định nói chuyện, bèn hỏi: "Cậu thế nào?"

La Tiểu Lâu gật đầu.

La Thiểu Thiên nhìn thật sâu vào La Tiểu Lâu, cũng không giải thích tại sao mình lại ở nơi này, chỉ quay đầu, nhấc tay cầm một cốc nước bên cạnh đưa cho cậu.

La Tiểu Lâu chần chờ một giây, nhưng cuối cùng không thể chống cự lại nổi cơn khát, nhận lấy rồi uống liền.

Sau đó, La Tiểu Lâu cúi đầu kiểm tra một phen, trang phục của cậu đã thay đổi, không nhìn ra vết thương trên người, hẳn là đã được xử lí qua. Chỉ là toàn thân đều âm ẩm đau, nhất là bên vai trái.

Loại vết thương này, nếu muốn bình phục sớm thì phải đến bệnh viện, thế nhưng, La Tiểu Lâu nhìn đồng hồ, lập tức quyết định về phòng trọ trước.

Trèo xuống giường, phát hiện La Thiểu Thiên đang nghi ngờ theo dõi mình, La Tiểu Lâu bèn gượng gạo mà khoa chân múa tay, ý nói cho La Thiểu Thiên biết hiện giờ cậu đã không có việc gì nữa, phải đi về.

La Thiểu Thiên cũng đứng dậy, nhìn xuống La Tiểu Lâu thấp hơn cậu ta nửa cái đầu, không nói gì, chỉ quàng tay ra phía sau cậu. Thể hiện rằng cậu ta không hiểu ý của La Tiểu Lâu, nhưng cũng chuẩn bị đi về cùng cậu.

La Thiểu Thiên rốt cuộc muốn làm gì? La Tiểu Lâu đau khổ suy đoán, xét thấy mọi tâm nguyện muốn tự đi về của mình đã bị phớt lờ, La Tiểu Lâu chỉ có thể để mặc cái tên tóc trắng kiêu ngạo phía sau mình, kéo theo thân thể suy yếu bước nhanh hơn.

Dọc đường đi La Thiểu Thiên cũng không gây phiền phức cho La Tiểu Lâu, lúc cậu bước không vững còn được cậu ta giúp đỡ, cho đến khi vào trong hội quán.

La Tiểu Lâu liên tục lé mắt liếc nhìn La Thiểu Thiên bên cạnh, hiện tại cậu cần tìm một chỗ thay quần áo, tẩy ngụy trang.

La Thiểu Thiên không để ý đến cậu, khi hai người lên hết một tầng La Thiểu Thiên mới dừng bước, gật đầu với cậu: "Tôi sắp đến nơi rồi, cậu đi trước đi."

La Tiểu Lâu thở phào nhẹ nõm, chỗ này cách phòng trọ của cậu và Nguyên Tích không xa. Vội vã tìm một nơi bí mật, xóa ngụy trạng, thay quần áo, La Tiểu Lâu cố gắng làm cho bước đi của mình trông thoải mái, về phòng trọ của cậu và Nguyên Tích.

La Tiểu lâu tưởng tượng ra cảnh Nguyên Tích có thể đã ở trong phòng, nhưng cậu thật sự không ngờ, cậu phải đối mặt với nhiều người như vậy.

Nguyên Tích, Nguyên Nặc, Tô Lan, thậm chí ngay cả Road lần trước bị Thiều Dung tiêu diệt cũng có mặt, ngoài ra, còn có hai người mặc đồ tối đang đứng thẳng người phía sau Nguyên Tích. Điều khiến La Tiểu Lâu xúc mục kinh tâm hơn nữa là, trên người Nguyên Tích có một vệt máu trải dài, trông còn nghiêm trọng hơn người bệnh là cậu.

nguyên văn , có nghĩa là nhìn thấy mà giật mình, đau lòng, phát hoảng, kinh sợ.

La Tiểu Lâu chưa bao giờ nghĩ tới tình huống như hiện tại, sắc mặt cậu tái nhợt nhìn về phía Nguyên Tích, run rẩy hỏi: "Chuyện gì xảy ra vậy?"

Khi La Tiểu Lâu mở cửa ra, mọi người trong phòng lập tức không nói lời nào, Tô Lan, Nguyên Nặc và Road thậm chí còn đứng lên, vô hình chặn cậu lại.

Từ khi La Tiểu Lâu xuất hiện, Nguyên Tích vẫn hờ hững nhìn thẳng vào cậu, trong ánh mắt chứa đựng một cơn giận dữ im lìm, lạnh buốt, xa lạ, hệt như lần đầu hai người mới gặp nhau.

Nhìn vết máu đỏ lòm lóa mắt, La Tiểu Lâu đột nhiên cảm thấy buồn nôn, cậu không để ý đến những người khác, bước vào phòng đến chỗ Nguyên Tích, mở miệng nói: "Chuyện gì xảy ra vậy, anh bị thương, tại sao không đi gặp bác sĩ trước?"

Nguyên Nặc nhìn La Tiểu Lâu, cau mày tránh đường. Còn Tô Lan và Road vẫn đứng chắn trước cậu.

Nguyên Tích bỗng mở miệng: "Để cậu ấy qua." Road do dự quan sát La Tiểu Lâu, rồi dịch sang bên cạnh. La Tiểu Lâu còn nghi ngờ hơn Road, người này tự dưng xuất hiện ở chỗ này, còn tỏ vẻ phòng bị nhìn chằm chằm cậu, chẳng lẽ khi cậu không có ở đây đã có chuyện gì xảy ra sao?

Tô Lan vẫn diện bộ mặt không thân thiện nhìn chòng chọc La Tiểu Lâu, La Tiểu Lâu cũng không thèm để ý, cậu cũng đã quen với thái độ thù địch của tụi con gái thầm mến Nguyên Tích rồi, nhưng biểu hiện rõ mồn một ra ngoài như Tô Lan thế này là lần đầu tiên.

Nguyên Tích phất tay với Tô Lan, bảo cô nàng để La Tiểu Lâu đi qua, sau đó không đáp lời mà hỏi lại: "Em đi đâu?"

La Tiểu Lâu hoảng sợ, ngay cả 125 cũng sợ đến mức run rẩy trong ***g ngực cậu, cậu liền nhỏ giọng nói: "Em ư? Em đi dạo mấy vòng quanh đây."

Khoan đã, hiện tại đâu phải là lúc xét xử mình cơ chứ, La Tiểu Lâu bèn đưa ánh mắt lo lắng lên vết máu trên người Nguyên Tích, quả thực là nặng tới mức có thể chết người, tại sao anh ấy còn ở đây, La Tiểu Lâu liền cất cao giọng, "Anh có chuyện gì vậy?"

Nguyên Tích trầm mặc vài giây, nhìn La Tiểu Lâu, nói: "Lúc về có hai kẻ tập kích anh."

La Tiểu Lâu phát run lên, gặp phải ám sát? Nguyên Tích không thể một mình trở về, như vậy hắn có thể bị thương, hai kẻ ám sát đó lợi hại đến mức nào??

"Bị thương có nặng không? Trời ơi, tại sao anh không đi gặp bác sĩ mà còn có tâm tình ở chỗ này —— đang họp hội nghị chắc?" La Tiểu Lâu vừa nói vừa cởi áo Nguyên Tích, nếu cầm máu sơ bộ, trong phòng cậu hẳn là có hòm thuốc di động.

Nguyên Nặc và Road trợn mắt nhìn La Tiểu Lâu, trong lúc Nguyên Tích toàn thân tỏa ra hơi lạnh như vậy, thế mà La Tiểu Lâu vẫn còn có thể bình tĩnh được nhường ấy.

Nguyên Tích chặn tay La Tiểu Lâu lại, lắc đầu nói: "Vết thương nhỏ này không đáng gì, Nguyệt Thượng đã đỡ hầu hết mọi cú tấn công cho anh, nhưng cậu ấy bị thương rất nặng, hiện đang ở trong bệnh viện."

Mặc dù có chút không độ lượng, nhưng La Tiểu Lâu quả thực không còn thấy quá lo lắng nữa. Hóa ra Nguyệt Thượng bị thương, thảo nào không thấy y. Cảm giác căng thẳng xẹp xuống, La Tiểu Lâu bắt đầu thấy choáng váng, bờ vai của cậu lại âm ỷ đau.

Từ sau khi La Tiểu Lâu bước vào, dường như không có ai nói chuyện nữa, lúc này Nguyên Tích bỗng nhiên mở miệng: "Như vậy, Road, anh đưa Tô Lan đến bệnh viện trong coi Nguyệt Thượng, Nguyên Nặc liên lạc với mọi người ở nhà."

Nguyên Nặc gật đầu, Road vẻ mặt cung kính cúi đầu vâng lời, theo sau Nguyên Nặc ra ngoài.

Tô Lan hung hăng trừng mắt nhìn La Tiểu Lâu một cái, bước nhanh ra ngoài, lúc đi ra còn đi sát cạnh La Tiểu Lâu, cố ý đụng vào vai trái cậu.

La Tiểu Lâu vô ý thức nhói lên, cậu đã đánh giá sai tình trạng thân thể mình, trong một thoáng đã không tránh ra.

Mắt thấy La Tiểu Lâu bị đụng trúng, Nguyên Tích đột nhiên vươn tay kéo cậu xuống, đẩy cậu ngồi lên sô pha.

Bước chân Tô Lan cứng đờ, rồi cấp tốc đi ra ngoài.

La Tiểu Lâu giật mình, hôm nay thật không hợp ý, dù Nguyên Tích gặp ám sát, nhưng tại sao anh ấy lại lãnh đạm với mình như thế, lúc mới vào phòng vừa nãy nữa chứ, thái độ của đám Nguyên Nặc Road, có khi nào… thân phận dị thú của mình đã bị phát hiện? Không thể nào, có lẽ là, Nguyên Tích đã biết mình tham gia giải thi đấu cơ giáp?

Vừa nghĩ như vậy, La Tiểu Lâu hậu tri hậu giác phát hiện Nguyên Tích hôm nay vô cùng lạnh lùng, không kìm được mà lặng lẽ ngồi cách xa Nguyên Tích.

Sắc mặt Nguyên Tích vẫn lạnh băng, hắn nói với hai người đàn ông mặc đồ tối phía sau: "Các anh cũng xuống dưới đi."

Hai người liếc nhau, có vẻ ngập ngừng, một người trong đó nói: "Nguyên, thiếu chủ, chúng tôi nghĩ rằng mình nên ở lại ——"

Nguyên Tích sầm mặt, không khí lạnh lẽo xung quanh tưởng chừng có thể kết thành băng, cơn thịnh nộ đáng sợ tràn ngập trong mắt, hắn cắt ngang lời thuộc hạ tận tâm trung thành kia: "Không cần, các anh ra khỏi căn phòng này ngay."

Người kia không nói gì nữa, cùng người còn lại lặng yên rời đi, còn tiện tay đóng cửa lại cho bọn họ.

La Tiểu Lâu bỗng nhiên bắt đầu tưởng nhớ thời gian tất cả mọi người còn có mặt, mặc dù những người này không nhìn cậu thuận mắt, nhưng chí ít cậu cũng không phải một mình gánh chịu cơn thịnh nộ của Nguyên Tích như bây giờ.

Dưới tình hình đang len lén phạm tội, thực sự có thể sẽ mất mạng.

Nguyên Tích ngồi trên sô pha lạnh lùng nhìn chằm chằm La Tiểu Lâu. Khi cậu nghĩ rằng Nguyên Tích sắp phát hỏa thì hắn đứng dậy, vào phòng ngủ.

Tuy rất sợ nhưng La Tiểu Lâu vẫn đi theo, cậu lấy hòm thuốc ra, tìm máy trị liệu tốt nhất. Cố nén cơn chột dạ, tiến gần đến trước mặt Nguyên Tích.

Run lẩy bẩy cởi áo Nguyên Tích, liếc qua vẻ mặt của hắn, La Tiểu Lâu bắt đầu trị liệu cho hắn. Tuy Nguyên Tích nói là vết thương nhỏ, hơn nữa còn khăng khăng không chịu đi viện, nhưng vết thương vừa sâu vừa dài này cũng đủ khiến La Tiểu Lâu thấy cực kỳ kinh khủng.

Ánh sáng trị liệu ấm áp lặp đi lặp lại phủ lên miệng vết thương, không bao lâu sau, trên người Nguyên Tích đã không còn nhìn ra vết thương nào nữa. Nhưng với vết thương cỡ này, La Tiểu Lâu nghĩ rằng Nguyên Tích hiện tại hẳn là đang rất đau. Dù có nói thế nào đi nữa, Nguyên Tích cũng sẽ không nghịch thiên đến mức không còn dây thần kinh cảm giác đau nữa đấy chứ.

Chính cậu với vết thương nhỏ kia hiện tại đã muốn rầm rĩ tạo phản rồi, càng miễn bàn với vết thương sâu đến tận xương trên bả vai này của Nguyên Tích.

Khi La Tiểu Lâu bắt đầu toát mồ hôi lạnh, rốt cục trị liệu cũng hoàn tất, cậu đứng dậy cất máy.

Nguyên Tích đưa mắt dạo một vòng trên người La Tiểu Lâu, không mặc áo, ngược lại tiện tay cởi nốt cái quần ra, vừa bước vào phòng tắm vừa nói: "Qua đây kỳ lưng giúp anh."

La Tiểu Lâu vốn chuẩn bị ngả xuống giường, nhưng hiện tại chỉ có thể buồn bực vào phòng tắm.

Dòng nước ấm áp bao quanh làn da, vừa thoải mái vừa hết mệt nhọc, sau khi kỳ cọ giúp Nguyên Tích, La Tiểu Lâu chẳng muốn nhúc nhích nữa, đáng lẽ ngâm mình một lát rồi lên giường ngay, kết quả cậu thấy đầu váng vất, bèn nằm úp lên lưng Nguyên Tích mà ngủ.

Thấy hô hấp phía sau dần đều đặn và bình ổn, Nguyên Tích liền ôm La Tiểu Lâu ra trước người.

Được Nguyên Tích di chuyển, La Tiểu Lâu tự nhiên tìm một tư thế thoải mái ngả vào lòng hắn. Nhìn cậu tựa vào người mình, vẻ lạnh buốt trên khuôn mặt Nguyên Tích từ từ biến mất.

Hắn nhìn La Tiểu Lâu thật lâu, sau đó ôm cậu, tựa đầu đặt lên vai trái cậu.

La Tiểu Lâu chỉ cảm thấy có thứ gì đó ẩm ướt và linh hoạt lướt qua chỗ bị thương trên vai trái, tuy không đau nhưng hơi ngứa ngáy, không kìm được khẽ run lên, cảm giác kỳ lạ nơi vai lập tức biến mất.

"Em thì không có gì để nói với anh sao?" Giữa cơn loáng thoáng, La Tiểu Lâu thấy bên tai có người nói gì đó.

110. Chương 110: Thất Bại

Ngày hôm sau khi mở mắt ra, Nguyên Tích đã đi mất. La Tiểu Lâu lầm bầm một tiếng ngồi dậy, trên vai đau đớn một trận dữ dội, cậu lập tức rên rỉ. 125 vội chạy tới đỡ lấy, bứt rứt: " Nguyên Tích đã đi hơn một tiếng rồi, tôi đã kiểm tra, vết thương của cậu không khép lại, chúng ta phải tới bệnh viện ngay."

La Tiểu Lâu dè dặt chạm lên vai, không có cảm giác, nhưng đụng vào thì lại đau. Cậu nhìn chằm chằm cửa phòng hai giây, rồi lắc đầu nói: "Hôm nay không đi."

125 vểnh đuôi ôm lấy cánh tay La Tiểu Lâu, lo lắng hỏi: "Không phải cậu đang bị thương sao? Tôi thấy bác sĩ của đại hội cũng bảo cậu phải vào viện ngay lập tức mà. Cậu cứ như thế này không ổn, tôi là người được mẹ cậu giao phó phải chăm sóc cậu thật tốt đó."

La Tiểu Lâu xoa mái đầu to tròn của 125, nở nụ cười, "Tao lại thấy mày đòi hỏi tao nhiều hơn đấy."

Ngày hôm qua, ánh mắt của những người kia, vừa nhìn là biết đã có chuyện. Hôm nay có lẽ sẽ có người theo dõi cậu, dù muốn đi bệnh viện những cũng không thể quang minh chính đại mà đi như thế này.

La Tiểu Lâu nói: "Mai tao sẽ nghĩ cách đi bệnh viện, mày thế nào? Có bị thương không?"

125 không ưng ý lắm mà chân trái chà chân phải, ấp úng: "Tôi vốn là chiếc cơ giáp ưu tú, không bị thương, chỉ là, chỉ là lúc thấy Nguyên Tích thì tâm lý tôi trở nên căng thẳng, phân bố năng lượng phòng ngự có phần không cân bằng, bởi vậy lúc đó mới nảy sinh tổn hại, vì phạm vi không lớn nên tôi đã tự chữa rồi."

Căng thẳng?! Nói thật thì, là một bộ não nhân tạo, tâm lý của mày thừa hưởng năng lực yếu đuối đột ngột rồi đấy.

La Tiểu Lâu không lo lắng cho 125 nữa, cũng không dự định ra ngoài, cậu dứt khoát gọi phục vụ phòng, làm tổ trên ghế sô pha xem đấu trận hôm nay. Hôm nay là 93 lên 46, trong top 100 tất cả đều đã là những cao thủ trong cao thủ của các tinh cầu, thi đấu sẽ kịch liệt và ngoạn mục hơn.

La Tiểu Lâu theo thường lệ chuyển sang trận đấu của Nguyên Tích. Nhìn chiếc cơ giáp màu đen kia, cậu không khỏi kinh ngạc trợn tròn mắt, đang trong trận đấu quan trọng, vậy mà đổi cơ giáp?

Hơn nữa, không biết có phải do ảo giác hay không, vốn Nguyên Tích rất lợi hại, giờ đây trên sân đấu lại tỏa ra một luồng sát khí ác liệt rõ ràng, hầu hết mỗi trận đều không kéo dài quá lâu, hơn nữa đối thủ bị thương vô cùng thê thảm.

Đến cuối cùng, La Tiểu Lâu thật sự cảm thấy trận đấu của Nguyên Tích là một thử thách với trái tim cậu, vì vậy dứt khoát chuyển sang trận đấu của người khác, đợi khi nào hết chột dạ thì xem băng ghi hình.

Nhóc con Nguyên Nặc cũng đang thi đấu, Athes và Mộ Thần cũng vậy. Phong cách chiến đấu của Nguyên Nặc có phần tương tự Nguyên Tích, có lẽ là học tập theo anh họ không ít. Còn Athes thì càng ngày càng khiến La Tiểu Lâu nhìn bằng con mắt khác, tưởng thằng bạn này là người tùy tiện, vậy mà trong trận đấu lại rất nghiêm túc cẩn thận, tuy thời gian kéo dài, nhưng chỉ cần bắt được nhược điểm của đối thủ là sẽ tìm được thời cơ một kích mất mạng ngay.

Mộ Thần cũng không thua kém, đánh với cao thủ khác rất khó tìm ra được ưu điểm rõ rệt của cậu ta. Dù thành tích trước đây của cậu ta hầu hết là do sau khi thắng được hai trận mới thăng cấp, rất ít khi thắng cả ba trận. Nhưng trận đấu của ngày hôm nay, Mộ Thần bi kịch lại đụng độ trúng La Thiểu Thiên và thiếu niên mặt búp bê kia. Thấy búp bê khiến người ta nghiến răng nghiến lợi, tinh thần La Tiểu Lâu liền phấn chấn hẳn lên.

Mộ Thần nhanh chóng bị bại dưới tay La Thiểu Thiên, cuối cùng là đấu với thiếu niên mặt búp bê. Nếu lần này thua, cậu ta sẽ phải rời khỏi giải đấu.

Trong mắt La Tiểu Lâu, Mộ Thần tuyệt nhiên không có khả năng chiến thắng, trận đấu sau đó của búp bê cậu cũng đã xem qua, tuy thiếu niên này đại đa số thời gian đều dùng mánh khóe rất ác liệt, dường như luôn làm ngáng chân đối thủ, nhưng cậu ta tuyệt đối là một cao thủ.

Bởi vậy, khi Mộ Thần thắng, La Tiểu Lâu và những khán giả có mặt đều ngây dại. Ngay cả búp bê cũng có phần không phản ứng nổi, cậu ta mà bị thua.

Thật ra thực lực của búp bê cao hơn Mộ Thần, chỉ là Mộ Thần luôn bình tĩnh nhìn thấu mọi cạm bẫy mà cậu ta bày ra. Hơn nữa, ngay từ lúc bắt đầu chiến đấu, Mộ Thần đã tạo nên một tốc độ ảo giác với búp bê. Từ giây đầu tiên cho đến giây cuối cùng, cho dù trong lúc nguy cấp, tốc độ của Mộ Thần cũng tuyệt đối không thể nói là nhanh.

Khi búp bê ra tay thêm một lần nữa, cơ giáp của Mộ Thần dường như đã không còn khả năng tránh né.

Kết quả như đã thành định luận, sau đó, trong nháy mắt, tốc độ của Mộ Thần đột nhiên tăng lên, xoay người lại, dùng súng hạt nhân kết thúc trận đối chiến.

Nói đến thiếu niên mặt búp bê, cậu ta cũng rất oan uổng, không phải cậu ta thua ở thực lực, mà là thua ở sự tự tin, về sách lược đối chiến, rõ ràng Mộ Thần lặng lẽ cao hơn một bậc.

La Tiểu Lâu không khỏi vui mừng cho Mộ Thần, đồng thời có chút hả hê, thiếu niên mặt búp bê nhất định là bực tức đến hộc máu.

Lúc này, hầu hết các trận đấu trên sân đều kết thúc nhanh chóng, hôm nay là 93 lên 46. Ngày mai 46 tuyển thủ sẽ cạnh tranh top 10, hơn nữa sẽ chia ra làm trận sáng và trận chiều. Ngày kia là trận chung kết của top 10, quyết định thứ tự của 10 vị trí đầu tiên.

Quả nhiên, khi Nguyên Tích trở lại, sắc mặt vẫn lạnh lùng như cũ, thái độ quá khác biệt, La Tiểu Lâu mất tự tin, không dám hỏi. Cơm tối gồm có Nguyên Tích, cậu, cộng thêm Nguyên Nặc cùng ăn trong phòng. Tô Lan và Nguyệt Thượng không xuất hiện, nghe nói vết thương của Nguyệt Thượng rất nặng, phải mất một ngày mới có thể khôi phục, nhưng hôm nay y vẫn kiên trì tham gia thi đấu, đến tối lại tiếp tục vào viện trị liệu.

Ăn xong cơm tối, Nguyên Tích lạnh mặt đuổi cổ Nguyên Nặc. Sau khi Nguyên Nặc đi, Nguyên Tích liền cho La Tiểu Lâu một ánh mắt 'tự cầu an lành đi'. La Tiểu Lâu mới thực sự thấy bất an, theo lý cậu căn bản không để lại kẽ hở nào.

Rốt cuộc anh ấy đã biết cái gì? Biết rồi sao còn chưa hỏi? La Tiểu Lâu nhìn Nguyên Tích quay người lại tản ra sát khí ngồi xuống sô pha, không dám ho he gì, xoay người vào phòng tắm mở nước.

Điều duy nhất khiến cậu an tâm là, dù Nguyên Tích trước đây có tức giận, hắn cũng chưa bao giờ thực sự tổn thương cậu.

Buổi tối hôm nay, Nguyên Tích không để ý cũng chẳng chạm vào cậu, thậm chí đến lúc đi ngủ, Nguyên Tích cũng mặc cho La Tiểu Lâu một mình nằm co người bên cạnh trên chiếc giường rộng lớn.

Ban đêm, La Tiểu Lâu chỉ cảm thấy trong phòng càng lúc càng lạnh.

Hôm sau, khi tỉnh dậy thì đã đến trưa, bi kịch hơn, La Tiểu Lâu nhận ra mình đang phát sốt. Có lẽ ngoài lí do thời tiết siêu lạnh còn thêm nguyên nhân áp lực tâm lý quá lớn. Hơn nữa, khi La Tiểu Lâu khẽ chạm lên vai trái, lập tức trào lên một trận đau đớn khủng khiếp, không biết có phải bị nhiễm trùng rồi không.

Hôm nay là 46 lên 10, thời gian sẽ kéo dài hơn so với mọi ngày, vậy nên Nguyên Tích có lẽ sẽ không về quá sớm. Kiên trì được hai ngày rồi, vậy hôm nay đến bệnh viện?

"Hiện tại sao rồi?" La Tiểu Lâu quay đầu hỏi 125 đang xem đến mức nhập thần bên cạnh.

125 nói: "Cơ bản tất cả đều bình thường, nhưng Nguyên Tích đã thua một trận, Vân Tiêu không thể dùng được nữa."

La Tiểu Lâu kinh ngạc, tưởng như mình đang nghe lầm, "Mày nói cái gì? Nguyên Tích thua? Vậy anh ấy có bị thương không?" Từ lúc giải đấu bắt đầu tới giờ, Nguyên Tích là chiến binh cơ giáp duy nhất chưa từng thua một trận nào, ở giải lần này, hắn đã trở thành một thần thoại bất bại. Hơn nữa, cơ giáp của Nguyên Tích là cấp tám, bản thân trình độ đã cực cao rồi, ai có thể đánh bại hắn chứ?

125 khẽ nói: "Bị thương nhẹ, ngài ấy không sao. Tuy không thấy cái khác, nhưng tôi cảm thấy mấy ngày nay ngài ấy thực sự rất đáng sợ, tôi cũng chẳng dám lộ diện trước mặt ngài ấy nữa."

La Tiểu Lâu vẫn còn đang bàng hoàng không thể tin nổi, nói: "Đấu với ai? Nhanh, phát lại cho tao xem."

125 liền tua lại trận đấu Nguyên Tích bị thương. Trên màn hình điện tử, Nguyên Tích đang cùng một người một trước một sau vào sân thi đấu. Nguyên Tích mặc một bộ quần áo màu đen đơn giản, còn người đứng bên cạnh hắn thì mặc quân trang.

Nhìn kỹ lại, người này rõ ràng là vị sĩ quan trẻ tuổi La Tiểu Lâu gặp ngày đầu tiên. Sinh viên đang học đại học mà có thể làm sĩ quan cũng không phải không có, chỉ là cực kỳ ít, hơn nữa nhìn số sao trên vai anh chàng sĩ quan này, cấp bậc không hề thấp.

Khán giả quan tâm tới giải đấu cũng không thiếu những người thích xem người đẹp, hai người vừa bước ra sân, khán giả ngay lập tức bắt đầu trở nên kích động, reo hò ầm ĩ.

Sau khi hai người triệu cơ giáp, La Tiểu Lâu chỉ quan sát mấy lần, Vân Tiêu màu trắng, còn của sĩ quan là một chiếc cơ giáp màu vàng. Sau đó La Tiểu Lâu tập trung hết đường nhìn lên Vân Tiêu, trong mắt cậu, không ai có thể so sánh với Nguyên Tích.

Hai ngày nay cậu không dám nhìn Nguyên Tích, nhân cơ hội này có thể quang minh chính đại nhìn bằng cả hai mắt rồi.

Tốc độ của hai người đều vô cùng nhanh, trên sân đấu hầu như chỉ nhìn thấy hai cái bóng một trắng một vàng, những động tác kỹ thuật cao khiến khán giả xung quanh không ngừng phát ra tiếng kêu sợ hãi.

La Tiểu Lâu xem một hồi, nghi ngờ cau mày lại, thấy thế nào mà Nguyên Tích không hề kém cạnh hơn vị sĩ quan kia, thậm chí còn chiếm được thế thượng phong.

Vân Tiêu lại một lần nữa lặng lẽ kề sát chiếc cơ giáp màu vàng rồi vung kiếm lên. Chiếc cơ giáp màu vàng cực nhanh tránh khỏi công kích của Vân Tiêu, tuy di chuyển gọn ghẽ nhưng có chút miễn cưỡng. Hơn nữa cánh tay phải của anh ta rất khó thoát khỏi phạm vi tấn công của thanh nhuyễn kiếm của Vân Tiêu.

Đúng lúc này, chiếc cơ giáp màu vàng thình lình như muốn vứt bỏ cả chiếc cánh tay cơ giáp của mình, gập tay lại, hung hăng đâm vào Vân Tiêu.

La Tiểu Lâu bỗng nhiên mở banh mắt, trên màn hình cũng đang chiếu cận cảnh cú va chạm, từ khuỷu tay của chiếc cơ giáp màu vàng đâm vào Vân Tiêu, trong nháy mắt chợt bật ra một đoản kiếm, sau đó đâm mạnh vào Vân Tiêu.

Đó là —— đó chính là linh kiện cấp tám cậu đã chế tác! Là chiếc quản lí Cao đã nhờ cậu chế tác.

Trong khoảnh khắc đó, lòng La Tiểu Lâu chợt dâng lên một cảm giác vừa đau đớn vừa sợ hãi, còn mang theo một chút hối hận.

Cậu bật nhảy xuống giường, bất chấp cơn sốt cao, chân trần chạy đến gần màn hình điện tử, Vân Tiêu rơi xuống, trận đấu kết thúc.

Khi ra ngoài, trên quần áo của Nguyên Tích có chút máu, nhân viên y tế đã chạy vào, có điều, Nguyên Tích không phối hợp mà đi thẳng vào phòng nghỉ.

Khi một y tá nắm áo Nguyên Tích lại, Nguyên Tích khó chịu bảo cô buông tay ra, kết quả cô nàng sống chết không chịu buông. Nguyên Tích liền dứt khoát cởi áo ném lại, sau đó cũng không ngoảnh đầu mà đi vào phòng nghỉ.

Nhân viên y tế ngẩn tò te, còn khán giả chung quanh thì nhiệt tình hò hét rầm trời, trong mắt bọn họ, như thế mới là chiến binh cơ giáp chân chính.

Còn cô nàng y tá đang ôm ấp chiếc áo của Nguyên Tích kia thì đỏ mặt, dáng người của Nguyên Tích thực sự là quá đẹp, vai rộng eo hẹp, cứng cáp rắn chắc, hơn nữa ngũ quan tuấn mỹ đường hoàng, mái tóc đen ẩm ướt rối bời, gợi cảm đến mức khiến người khác không dám nhìn thẳng.

La Tiểu Lâu chú ý tới vết thương trên người Nguyên Tích đầu tiên, phát hiện chỉ có cánh tay và lưng là có vài vết cắt, không đến nỗi quá nghiêm trọng, nhưng vẫn cần phải băng bó một chút.

Sau đó La Tiểu Lâu mới nhận ra những ánh mắt mê muội xung quanh, cậu nắm chặt tay. Ngoại trừ tính cách, cậu dường như chưa bao giờ gặp người nào hoàn mỹ hơn Nguyên Tích. Nhưng sự hoàn mỹ của hắn luôn bị tính kiêu ngạo ngang ngược che giấu, bởi vậy, dù ngưỡng mộ nhưng rất ít người dám tiếp cận Nguyên Tích, đó vẫn là điều khiến La Tiểu Lâu thầm vui mừng. Hiện tại, La Tiểu Lâu buồn bực phát hiện ra ham muốn chiếm giữ của mình dường như càng ngày càng tăng, cậu không muốn người khác dùng ánh mắt đó nhìn Nguyên Tích.

La Tiểu Lâu bưng mặt, trong khi Nguyên Tích bị thương, cậu lại xoắn xuýt nghĩ đến chuyện này.

Cậu không muốn nhìn cảnh này nữa, giây phút chứng kiến Nguyên Tích bị thương, cậu thực sự rất khó khăn để tiếp thu được.

Việc cậu có thể trợ giúp Nguyên Tích không nhiều, nhưng cậu có thể chữa trị Vân Tiêu cho hắn. Khoan đã, ngực La Tiểu Lâu bỗng nhiên run lên, Vân Tiêu bị tổn hại, như vậy, cậu có thể cường hóa cơ giáp lần thứ hai cho Nguyên Tích?

Tâm trạng của La Tiểu Lâu chợt thả lỏng, có điều, thể trạng hiện tại của cậu có thể không làm được. La Tiểu Lâu cấp tốc trở về bên giường, mặc quần áo, vừa vào phòng tắm vừa nói với 125: "Đợi lát nữa chúng ta ra ngoài, mày tìm giúp tao bệnh viện gần đây nhé, tốt nhất là có thể tra được lộ tuyến."

"Cậu nên đi từ lâu rồi, vết thương nặng như vậy, thật không biết đang nghĩ cái gì nữa…" 125 càu nhàu, bắt đầu kết nối mạng của tinh cầu Camille.

Ra khỏi phòng tắm, ăn tùy tiện một chút đồ trên bàn, La Tiểu Lâu mới mở cửa đi ra ngoài.

Vừa mới ra cửa, cánh cửa đối diện cũng mở ra, Tô Lan vẻ mặt cảnh giác nhìn cậu.

Hơn nữa còn cấp tốc chặn La Tiểu Lâu lại, giọng điệu không thân thiện: "Anh muốn đi đâu?"

La Tiểu Lâu kinh ngạc nhìn Tô Lan, hỏi: "Em làm gì vậy? Tôi nghĩ là, Nguyên Tích có lẽ không nhờ em giám hộ tôi."

Tô Lan chần chừ hai giây, tức tối thấp giọng nói: "Đừng cho là chúng tôi không biết anh đang làm gì, anh chột dạ, muốn chạy trốn đúng không?"

La Tiểu Lâu nhíu mày, "Tôi muốn làm gì không cần phải báo cáo với cô, tránh ra." Tô Lan ghét cậu cũng không phải mới ngày một ngày hai, nhưng trong lúc này, cậu không muốn mất thì giờ ở đây.

Tô Lan muốn ngăn lại, La Tiểu Lâu bèn thuận tay không khách khí đẩy con nhóc sang một bên, đi ra ngoài. Lại nói, vì giải đấu lần này nên cậu vẫn luôn rèn luyện thể lực. Đối phó với một người như Tô Lan, tuyệt đối không thành vấn đề.

Tô Lan tức giận đến nỗi mặt đỏ tía tai, bình thường vẫn đi theo Nguyên Tích và Nguyệt Thượng, căn bản chẳng có người nào dám bất kính với nó, cũng bởi do mặt mũi của nó, nên những tên con trai xung quanh nó không tán tụng cũng phải cưng chiều.

Tô Lan cắn răng đứng tại chỗ, nhưng phải cho người đi bắt La Tiểu Lâu sao? Nguyên Tích thật sự không nói giam giữ hay cấm hắn ra ngoài.

Sau khi La Tiểu Lâu xuống dưới lầu, một chiếc xe huyền phù cực kỳ bình thường đang đỗ ven đường. Đây là xe do 125 thuê trên mạng, vào xe, La Tiểu Lâu nói địa chỉ cho người máy phía trước, xe nhanh chóng rời khỏi hội quán của hiệp hội cơ giáp.

Giữa đường, để không cho ai theo dõi, La Tiểu Lâu còn cố ý cho xe đi vài vòng.

4h chiều, La Tiểu Lâu đã nằm trên giường bệnh được hơn ba tiếng. Cậu lại nôn nóng nhìn về phía bác sĩ, bác sĩ nghiêm túc nói: "Vết thương khác không sao, nhưng trên vai rất nặng, đáng lẽ nên tới sớm hơn, nếu cậu mà chậm thêm hai ngày nữa thì có thể tạo thành di chứng vĩnh viễn rồi, trừ khi cậu định thay một cánh tay mới."

"Lần sau cháu sẽ đến bệnh viện đúng lúc, nhưng cháu thực sự rất vội, bác xem lúc nào thì có thể xong?" Cơn sốt cao của La Tiểu Lâu đã giảm, nhưng mồ hôi đang không ngừng tuôn chảy trên mặt cậu.

Qua hai mươi phút, cuối cùng bác sĩ cũng nói: "Được rồi, tuy cậu còn trẻ, sức khỏe vốn có không tệ, nhưng nếu lại xảy ra trường hợp này nữa —— "

"Theo lời bác, cháu sẽ nhập viện kịp thời." La Tiểu Lâu đè lại vai, hoàn toàn không còn thấy đau đớn nữa, chuyển phí trị liệu từ máy thông tin, sau đó cậu vội vã chạy ra ngoài cửa.

Nhảy lên xe, La Tiểu Lâu chạy về hội quán.

Mở cửa ra, Road cùng hai người giống bodyguard đứng đằng sau Nguyên Tích hôm qua đang đi ra. La Tiểu Lâu ló đầu nhìn vào, Nguyên Tích đang ngồi trên ghế sô pha, cầm ly rượu, chậm rãi uống.

Road nhìn thật sâu vào La Tiểu Lâu, rồi đi lướt qua cậu.

La Tiểu Lâu bất chấp khó khăn bước vào cửa, kiềm chế đôi chân muốn đi vào phòng trong, ra ghế sô pha.

Nguyên Tích rõ ràng còn chưa thèm để ý đến cậu, La Tiểu Lâu bèn quyết định chìa cành ôliu ra trước, nói lời xin lỗi.

Ngồi phía bên kia sô pha, tổ chức lại một chút ngôn từ, La Tiểu Lâu nói: "Ừm, em xem trận đấu của ngày hôm nay, thấy Vân Tiêu xảy ra vấn đề, thực sự là rất đáng tiếc."

Nguyên Tích lạnh lùng liếc nhìn La Tiểu Lâu, lắc ly rượu trong tay, hoàn toàn không có ý định mở miệng.

Người này rốt cuộc muốn như vậy đến bao giờ nữa đây! Cậu đã ngả mũ trước như vậy, vậy mà cũng không thèm trả lời.

La Tiểu Lâu chỉ có thể nói tiếp: "Ừm, em có thể giúp anh."

"Không cần, mức độ tổn hại quá lớn, anh đã tìm người khác sửa rồi." Nguyên Tích lạnh lùng nói.

"Hả?" La Tiểu Lâu ngơ ngác nhìn Nguyên Tích.

111. Chương 111: Cường Hóa

La Tiểu Lâu bàng hoàng, cậu hoàn toàn không ngờ rằng sẽ gặp phải tình huống này, chỉ có thể vội vã nói: "Nhưng, nhưng mà, em có thể giúp anh mà, em là chế tạo sư cơ giáp của anh không phải sao?" Nhất thời nóng ruột, La Tiểu Lâu đã quên mất mình và Nguyên Tích đang chiến tranh lạnh, ngay cả khoảng cách cũng không duy trì nữa, tiến sát lại gần trước mặt Nguyên Tích.

Nguyên Tích đặt ly rượu trong tay xuống, quay sang nhìn La Tiểu Lâu đang nhìn mình bằng ánh mắt đầy lo âu, đôi mắt đen láy đảo một vòng trên người La Tiểu Lâu, rồi bình tĩnh nói: "Vân Tiêu đã được đưa đi rồi."

Lần đầu tiên La Tiểu Lâu căm ghét sự độc tài chuyên chế của Nguyên Tích như vậy, cậu cực nhọc vất vả nỗ lực bao nhiêu như vậy, kết quả người này chỉ với một câu nói mà làm đảo lộn hết mọi kế hoạch của cậu! Căm giận hơn chính là, cậu đang cảm thấy chán chường nôn nóng cực độ, như thể việc cường hóa Vân Tiêu cho Nguyên Tích là chuyện quan trọng biết hết sức với cậu, trên thực tế, ngoại trừ chứng tỏ cậu có bao nhiêu quan tâm tới cái người trước mắt mình đang khăng khăng chiến tranh lạnh này, còn đâu không chứng minh được bất cứ điều gì.

Không, không thể như thế, tính cách xấu xa, bản tính ngang ngược của Nguyên Tích, lúc nào cũng áp bức cậu, ban đầu Nguyên Tích cũng không muốn ở lại bên cạnh cậu, hùng hổ can dự vào cuộc sống của cậu, hoàn toàn không đếm xỉa đến việc đã mang đến cho cậu bao nhiêu khổ não.

Mấy ngày này, Nguyên Tích thậm chí còn khôi phục lại dáng vẻ khiến người ta chán ghét, sợ hãi và băng giá như hồi đầu mới gặp nhau.

La Tiểu Lâu phẫn nộ trừng mắt nhìn Nguyên Tích, không kiềm chế được hét lên: "Anh đang có ý gì vậy?! Nếu cơ giáp của anh có vấn đề mà lại trực tiếp đi tìm người khác xử lí, vậy hiệp nghị của chúng ta còn có ý nghĩa gì nữa? Nếu em thực sự không làm được thì còn có thể hiểu, nhưng —— Rõ ràng em đang ở đây, ngay cả một câu anh cũng không nói cho em biết, như vậy là không tôn trọng em!"

"Anh không có ý không tôn trọng em, chỉ là hiện tại —— Vậy em muốn anh làm như thế nào?" Nguyên Tích ớ người, nhìn La Tiểu Lâu chất vấn mình mấy giây rồi mới ngập ngừng nói.

La Tiểu Lâu lập tức nói: "Mang Vân Tiêu về đây —"

"Không thể được." Nguyên Tích nhanh chóng cắt lời La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu ngứa ngáy hận không thể nện vào mặt Nguyên Tích mấy cú, kìm nén cơn thịnh nộ, Nguyên Tích ăn mềm không ăn cứng, cậu phải châm trước một bước. Cậu không thể trông cậy vào việc Nguyên Tích hồi tâm chuyển ý, nhưng vì 10 lọ thuốc cường hóa của mình, La Tiểu Lâu quyết định nỗ lực lại một lần nữa.

Không biết có phải do hôm nay thi đấu mệt mỏi hay áp lực của ngày mai hay không, Nguyên Tích đổ đầy thêm một ly, sắc rượu màu hổ phách, dưới ánh đèn ngây ngất, La Tiểu Lâu có chút lo âu, nếu Nguyên Tích uống say thì càng không thể mang cơ giáp về cho cậu, chứ đừng nói đến thứ rượu hảo hạng kia sẽ chuốc thêm phiền não cho cậu.

"Em nghĩ, mình có thể sửa giúp anh, anh nên để em thử một lần…" La Tiểu Lâu nhỏ giọng nói.

Nguyên Tích một hơi cạn sạch ly rượu, hờ hững cởi khuy áo, quay đầu nói với La Tiểu Lâu, "Nếu hiện tại không có việc gì, em có thể đi nấu cơm hay mở nước tắm cho anh."

La Tiểu Lâu nghiến răng nghiến lợi nhìn Nguyên Tích, cậu không biết nên nói thế nào để thuyết phục Nguyên Tích. Nhưng tiếp đó khi nhìn thấy vết thương đỏ chói từ cổ áo lan ra khắp người Nguyên Tích, cậu bỗng nhiên nhớ ra hôm nay Nguyên Tích đã bị thương giữa trận đấu. Xem ra, Nguyên Tích không cho bác sĩ điều trị sơ bộ cho mình.

Khi nhận ra vết thương trên người Nguyên Tích, La Tiểu Lâu chẳng thể tập trung vào việc nào khác nữa. Thở dài, xoay người vào phòng trong lấy máy trị liệu, cởi áo Nguyên Tích, bắt đầu trị liệu giúp hắn.

Trong phòng im ắng trở lại, hơi lạnh tỏa ra từ Nguyên Tích dường như cũng đã biến mất, Nguyên Tích hạ mắt nhìn La Tiểu Lâu đang bận rộn trước người mình, vẻ mặt cũng trở nên dịu dàng. Khi La Tiểu Lâu tuyên bố cấm được lộn xộn thì hắn bỗng nhiên chìa tay ra chạm vào cậu, vuốt thẳng từ bờ vai xuống lưng, chậm rãi, nhẹ nhàng.

Đó là cử chỉ thân mật hiếm có của bọn họ trong hai ngày nay, La Tiểu Lâu khẽ cứng người, sau đó kéo tay Nguyên Tích xuống, bắt đầu trị liệu vết thương trên cánh tay hắn.

Ngoại trừ kế hoạch đã định là cường hóa Vân Tiêu, điều khiến La Tiểu Lâu canh cánh nhất là, linh kiện cấp tám cậu đã chế tác kia đã làm Nguyên Tích bị thương. Tuy Nguyên Tích làm cậu phẫn nộ như thế, nhưng cậu cũng không muốn thấy chuyện này tái diễn thêm một lần nào nữa. Trong bệnh viện, La Tiểu Lâu đã xem hết những trận tiếp theo của Nguyên Tích. Nguyên Tích sử dụng chiếc cơ giáp dự bị cấp bảy, thắng Nguyệt Thượng và thiếu niên mặt búp bê. Hơn nữa, sau đó không thua thêm lần nào nữa.

Nguyên Tích đã chứng tỏ thực lực và sự thuần thục của mình, cơ giáp của hắn kém hơn của Nguyệt Thượng hai cấp, trận đấu kéo dài đằng đẵng, nhưng hắn đã thắng. Trong khoảnh khắc đó, La Tiểu Lâu đang nằm trên giường bệnh đột nhiên cảm thấy Nguyên Tích thi đấu nghiêm túc như vậy, thực sự khiến người ta rất cảm động.

Thế nhưng, ngày mai Nguyên Tích có thể gặp lại vị sĩ quan kia.

Bởi vậy, thừa dịp bầu không khí hiện tại đã trở nên ấm áp thoải mái, La Tiểu Lâu không từ bỏ ý định, khẽ nói: " Nguyên Tích, anh hãy nghe em nói, em muốn giúp anh sữa chữa Vân Tiêu, em rất hy vọng ——"

Nguyên Tích không nói gì, nhưng có vẻ không có ý thay đổi quyết định, La Tiểu Lâu gần như tuyệt vọng.

Đúng lúc này, cửa bị gõ hai tiếng, Nguyên Tích nhíu mày, lấy áo che kín La Tiểu Lâu, nói: "Vào đi." Hoàn toàn mặc kệ chính bản thân mình đang ở trần.

Một trong hai người vừa theo Road ra ngoài đang đứng ở cửa, khi thấy La Tiểu Lâu thì thoáng do dự, sau đó nói với Nguyên Tích: "Thứ ngài yêu cầu đã được mang đến."

Thứ đó có vẻ rất quan trọng với Nguyên Tích, hắn biến sắc, bước đến nhận tờ giấy người kia đưa, lướt nhanh một lượt.

Sau đó nói: "Được rồi, ta đã biết." Khoảng cách khá xa, La Tiểu Lâu không thấy rõ biểu cảm của Nguyên Tích.

Khi người kia chuẩn bị đi thì Nguyên Tích đột nhiên nói: "Mang Vân Tiêu trở lại đây."

Vẻ mặt của người kia trở nên phức tạp, nhưng cũng không dám đưa ra bất kì thắc mắc nào, sau khi cung kính hành lễ, cấp tốc xoay người đi khỏi.

La Tiểu Lâu kinh ngạc nhìn Nguyên Tích, không rõ vì sao hắn lại đột nhiên thay đổi chủ ý như vậy. Nhưng bất kể là như thế nào thì đây cũng là chuyện tốt.

Khi Nguyên Tích đưa chiếc ấn không gian màu trắng cho La Tiểu Lâu, hắn im lặng vài giây, rồi nắm tay cậu: "Trận đấu ngày mai, vô cùng quan trọng với anh."

"Em biết, em sẽ mang nó tới phòng làm việc, có lẽ là sẽ kịp." La Tiểu Lâu cũng bắt đầu trở nên căng thẳng.

Nguyên Tích kéo cậu vào lòng, nói: "Qua bữa tối, anh đưa em đi."

Hai người nhanh chóng ăn xong bữa tối, Nguyên Tích liền đưa La Tiểu Lâu tới phòng làm việc, nói một lát nữa sẽ qua đón cậu.

Sau khi Nguyên Tích đi khỏi, cuối cùng 125 cũng dám ló đầu ra, dè dặt hỏi: "Rốt cuộc các cậu cũng hòa thuận rồi hả?"

"Tao nghĩ chẳng phải." La Tiểu Lâu vừa quan sát Vân Tiêu, vừa trả lời nó. Tâm trạng của Nguyên Tích không thoải mái, tuyệt đối có chuyện, hơn nữa, sau khi giải đấu kết thúc hắn sẽ ngả bài, La Tiểu Lâu có dự cảm đó.

125 vẫn còn sợ hãi mà vòng quanh múa lộn quanh La Tiểu Lâu, "Cơ mà —— tôi nghĩ vì trái tim khỏe mạnh của mình, các cậu nên hòa thuận. Mấy ngày nay tôi cứ lo lắng hãi hùng suốt —— Úi trời, Vân Tiêu bị hư tổn nghiêm trọng đến thế này cơ á!"

La Tiểu Lâu không thể không thừa nhận, tổn thương của Vân Tiêu có vẻ nghiêm trọng hơn Nguyên Tích rất nhiều. Chiếc cơ giáp màu trắng đồ sộ đứng sừng sững trước mặt La Tiểu Lâu, dưới sườn ngực có một lỗ thủng không nhỏ, xung quanh đều là những vết nứt li ti.

"Cậu chế tạo ra chiếc kinh kiện kia tuy rất đỉnh, nhưng tuyệt đối không nên gây thương tổn cho Vân Tiêu thành như thế này, chắc cái này cũng có chút liên quan đến thao tác của Nguyên Tích. Hai ngày nay Nguyên Tích đúng thật là có vấn đề. Từ cái hôm ngài ấy cầm đuôi ném tôi ra ngoài cửa là tôi đã biết rồi!" 125 căm giận nói.

"Nếu không phải hôm đó mày không đương lén lút vận chuyển rượu của anh ấy thì lời nói sẽ có sức thuyết phục hơn đấy." La Tiểu Lâu thuận miệng đáp, sau đó hỏi, "À… theo mày, tao dùng bao nhiêu thuốc cường hóa thì vừa?"

125 trèo lên chỗ bị thương ngắm nghía một phen, rồi thận trọng nói: "… Càng nhiều càng tốt."

La Tiểu Lâu lập tức mang hết những lọ cường hóa còn lại ra, sau đó vừa điều phối vừa tính toán phương án cường hóa trong lòng.

Cơ giáp cấp tám, dù La Tiểu Lâu có nắm chắc thì cậu cũng vẫn không thể tránh khỏi căng thẳng. Có điều, phòng trường hợp cậu thực sự không làm được, vậy sẽ phải mau chóng thông báo cho Nguyên Tích, ít nhất cậu sẽ không tạo ra tổn hại lớn hơn nữa.

Trước khi La Tiểu Lâu cường hóa, 125 trèo vào bên trong Vân Tiêu thay đổi thiết lập, làm cho thiết bị phản ứng dị thú tạm thời không vận hành.

Sau đó La Tiểu Lâu nhắm mắt lại, bắt đầu tiến hành cường hóa.

125 lần đầu tiên cảm thấy hồi hộp, bèn chạy ra cửa trông coi.

La Tiểu Lâu dựa theo kế hoạnh của mình, dùng ý thức nguyên lực bao quanh toàn bộ Vân Tiêu trước, sau đó đem thuốc cường hóa từ từ dung nhập vào chỗ bị tổn hại.

Sau 10 phút bắt đầu cường hóa, Vân Tiêu không hề có phản ứng. Đây là tình huống chưa bao giờ xảy ra, La Tiểu Lâu nôn nóng đến độ toát mồ hôi, trong bụng chán nản, lẽ nào thất bại?

Có nên tiết kiệm thời gian, từ bỏ sớm? Không, cậu không muốn từ bỏ, vất vả lắm mới tranh thủ được cơ hội.

La Tiểu Lâu không ngừng thử dung hợp bao nhiêu ý thức nguyên lực cần cung cấp với mọi cách thức, sau nửa giờ, cuối cùng Vân Tiêu cũng xảy ra phản ứng với thuốc cường hóa!

Có lẽ là do vấn đề chất liệu hoặc Vân Tiêu đã từng một lần được cường hóa, tóm lại, xác suất xảy ra phản ứng giữa thuốc cường hóa và Vân Tiêu là quá thấp, đây gần như là lần cường hóa gian nan nhất của La Tiểu Lâu.

Khi phát hiện ra phương pháp và bắt đầu cường hóa, lòng La Tiểu Lâu bất giác trở nên vui mừng. Cậu chừng như không thể dợi đến lúc hoàn thành cường hóa, cùng Nguyên Tích ngắm nhìn thành quả của chính mình.

Vậy nhưng, La Tiểu Lâu đã vui vẻ quá sớm, bởi vì ban đầu đã lãng phí không ít ý thức nguyên lực, hơn nữa độ khó của việc cường hóa cơ giáp cấp tám không thể mang ra so sánh với cơ giáp cấp thấp trước đây, sau cùng, La Tiểu Lâu bi kịch phát hiện, ý thức nguyên lực của cậu không đủ.

Cậu không thể trông cậy vào đột phá cực hạn nữa, ý thức nguyên lực tiếp tục tăng, mà mẹ La Tiểu Lâu đã nói, nếu ý thức nguyên lực đạt tới giai đoạn cao cấp thì sẽ không tiếp tục tăng lên nữa, nếu đột phá, chỉ có thể thông báo rằng sinh mệnh của cậu đã đi tới bờ bên kia.

Còn có 1/10, La Tiểu Lâu nhìn hầu hết bộ phận đã được cường hóa, trong nháy mắt nghĩ đến vết thương của Nguyên Tích, cắn răng, tiếp tục kiên trì cường hóa.

Khi cuối cùng cũng hoàn thành, La Tiểu Lâu đau đầu đến chết lặng, toàn thân như vừa ngoi lên từ mặt nước.

Hơn nữa, trong thân thể phảng phất một ngọn lửa đang thiêu đốt, cả người khó chịu, La Tiểu Lâu đoán chừng cơn sốt lại quay trở về.

Thế nhưng, khi nhìn Vân Tiêu lẳng lặng đứng trước mặt mình tỏa ra ánh bạc óng ánh, La Tiểu Lâu liền trở nên vừa kích động vừa an tâm, gánh nặng vẫn luôn đè nặng trong lòng rốt cục cũng thả xuống.

Từ cấp tám thượng phẩm cường hóa thẳng lên cấp chín thượng phẩm! Cấp mười trước đây là cơ giáp lợi hại nhất, dù ở toàn Liên Bang cũng chưa bao giờ xuất hiện cơ giáp cấp mười. Cơ giáp của Nguyệt Thượng cũng chỉ là cấp chín trung phẩm.

La Tiểu Lâu vừa thở dốc vừa nhìn Vân Tiêu càng thêm hoàn mỹ trước mặt.

Đúng lúc này, một tràng tiếng đập cửa vang lên, La Tiểu Lâu và 125 lấy lại tinh thần từ cơn hưng phấn sau khi cường hóa thành công Vân Tiêu.

125 chạy ra mở cửa, Nguyên Tích dường như không yên tâm bước vào.

"Sao lại lâu như vậy ——" Nguyên Tích nhìn La Tiểu Lâu ngồi bệt dưới mặt đất, lập tức chạy tới bế La Tiểu Lâu dậy.

112. Chương 112: Giải Thích

La Tiểu Lâu vẫn còn trong cơn kích động, mỉm cười với Nguyên Tích âm dương quái khí suốt hai ngày nay, nắm chặt cánh tay hắn, dào dạt đắc ý nói: "Mau nhìn đi, thế nào? Anh có bất ngờ không?"

nguyên văn có nghĩa là tính tình quái gở, khó hiểu, lúc thế này lúc thế kia.

Nguyên Tích ôm La Tiểu Lâu, quan sát cậu, trong mắt hiện lên rõ vẻ căng thẳng và lo âu. La Tiểu Lâu cảm động đến rớt nước mắt, rốt cục người này cũng trở về trạng thái bình thường rồi ư. Bấy giờ, Nguyên Tích phát hiện người trong lòng mình không có việc gì, chớp mắt đã điều chỉnh lại vẻ mặt, lạnh nhạt hỏi: "Em không sao chứ?"

Vài ngày không gặp, người này đã biết cách thay đổi vẻ mặt rồi cơ đấy, La Tiểu Lâu thầm ói máu, có điều đang ở trong lòng Nguyên Tích, cậu quyết định giả vờ không biết, cậu áp sát vào Nguyên Tích kì quặc, nói: "Em thì bị sao chứ, chẳng lẽ anh không định nói gì ư?"

Cấp chín thượng phẩm, cơ giáp mạnh nhất! Chỉ nghĩ như vậy mà cậu đã kích động lên rồi, nếu cái này mà còn không lấy lòng được cái con người giận dỗi kia thì cậu sẽ hủy bỏ cái Hiệp Định Tương Trợ Lệ Thuộc chết tiệt kia! Nếu là những người khác, chỉ nhận phí thì hiện tại cậu có thể chùn tay, chứ không phải hao tổn khí lực như bây giờ, tự bỏ tiền mua thuốc cường hóa còn phải coi sắc mặt của cái người nào đó nữa.

Nguyên Tích lúc này mới chú ý tới Vân Tiêu trước mặt, lập tức ngẩn ngơ, lực cánh tay ôm La Tiểu Lâu bất giác mạnh hơn.

La Tiểu Lâu nheo mắt, cố gắng không biểu hiện quá rõ ràng, cơ thể của Nguyên Tích trong nháy mắt kéo căng đã chứng tỏ tất cả, chỉ cần là chiến binh cơ giáp thì làm sao có thể phớt lờ cấp bậc của cơ giáp được cơ chứ? Nghĩ tới đây khóe miệng của La Tiểu Lâu liền kéo dài tới tận mang tai, sau đó làm bộ thờ ơ hỏi: "Không kém hơn thợ sửa chữa mà anh tìm đấy chứ?"

Nguyên Tích không nói gì, nhưng 125 hưởng ứng lời cậu: "Xách dép…"

Nguyên Tích bước lên chạm vào Vân Tiêu, khuôn mặt tỏ ra kích động và hưng phấn, xem chừng nếu không phải đang ở trong phòng làm việc thì hắn đã nhảy ngay vào khoang điều khiển lái thử một phen rồi.

Đến lúc Nguyên Tích tiếc nuối gạt bỏ cơn kích thích đó đi, quay lại thì thấy 125 đang vểnh đuôi đứng cạnh La Tiểu Lâu, trên mặt lộ ra ba từ 'biểu dương đi'.

Nguyên Tích lập tức rời đường nhìn, quay đầu lại giả vờ tiếp tục nghiêm túc quan sát Vân Tiêu, hắn vẫn còn đang trong trạng thái kích động, máu chiến đấu đang sôi trào trong người, nhưng hắn cũng hiểu lúc này mình phải nói gì. Vì vậy, Nguyên Tích mở miệng nói: "Em không có gì muốn thẳng thắn ư?"

Hắn thực sự muốn nói hai câu khen ngợi, nhưng lời vừa nói ra cũng là chuyện hắn để tâm nhất hai ngày qua.

Nguyên Tích nói xong, lập tức quay lại nhìn La Tiểu Lâu, hai người hai mắt nhìn nhau, đều có chút không biết nên tiếp tục như thế nào, 125 thì lại ngoác miệng, thét the thé bên tai La Tiểu Lâu: "Ngài ấy đã biết ngài ấy đã biết ngài ấy đã biết!!"

Mặt La Tiểu Lâu lúc đỏ lúc trắng, tay đặt đằng sau mất tự nhiên mà run lẩy bẩy, cuối cùng cậu quyết định: có đánh chết cũng không thừa nhận mình đã tham gia giải thi đấu cơ giáp. Sau khi hạ quyết tâm, La Tiểu Lâu trấn định hỏi lại: "Em nghĩ câu kia phải là em hỏi mới đúng, mấy ngày nay anh lúc nào cũng trưng ra bộ mặt khó coi, chẳng lẽ anh không muốn nói gì ư?"

Nguyên Tích nhìn La Tiểu Lâu một hồi, tỉnh táo lại, thu hồi Vân Tiêu, sau đó kéo La Tiểu Lâu ra ngoài, vừa đi vừa nói: "Nói như vậy, em dự định đêm nay sẽ nói hết? Đừng nóng vội, chúng ta còn có cả một đêm cơ mà."

La Tiểu Lâu cứng người, cả ngày mang một bí mật to lớn đè nén dưới đáy lòng, cậu cũng chẳng chịu nổi, nhưng mạo hiểm bị phát hiện là dị thú nguy hiểm, nói cho Nguyên Tích ư? Trừ khi hiện tại cậu bắt đầu muốn mang 125 đi lánh nạn ở các hành tinh khác.

Khi trở lại phòng trọ, Nguyên Tích hờ hững ném La Tiểu Lâu lên giường rồi nằm xuống bên cạnh, đè lên La Tiểu Lâu, tay phải chạm lên vai trái cậu. Khi La Tiểu Lâu càng lúc càng cứng người, Nguyên Tích đột nhiên hỏi: "Vết thương thế nào?"

"… Ừm, đã đến bệnh viện xem qua rồi." La Tiểu Lâu trầm mặc hai giây, quyết định ăn ngay nói thật. Nếu Nguyên Tích nói thế, vậy thì nhất định là đã biết cậu bị thương rồi.

"Tại sao không nói cho anh biết chuyện em bị thương?" Nguyên Tích dán mắt vào La Tiểu Lâu, hỏi thẳng.

La Tiểu Lâu im lặng một hồi, vẻ tươi cười trên mặt cũng không duy trì được nữa, hỏi ngược lại: "Em cũng muốn hỏi một chút, tại sao hôm đó em trở về mọi người lại tỏ thái độ đó với em? Còn nữa, tại sao anh muốn chiến tranh lạnh?" Từ biểu hiện của Nguyên Tích suy ra, hắn không giống như là đã biết cậu tham giải đấu cơ giáp, nếu không thì chắc chắn sẽ không bình thản như thế này. Nghĩ đến một khả năng khác, lòng La Tiểu Lâu từ từ dâng lên một cơn phẫn nộ.

Nguyên Tích chạm lên khuôn mặt lạnh nhạt của La Tiểu Lâu, từ tốn nói: "Bọn họ nghi ngờ em có liên quan đến chuyện ám sát, khi đó ——"

Đầu La Tiểu Lâu "Ông" một tiếng, toàn thân trở nên run rẩy, thẳng thừng ngắt lời Nguyên Tích, nhìn chằm chằm vào đôi mắt đen như mực của hắn, hung dữ hỏi: "Anh cũng cho là như vậy? Cho là em ám sát anh?"

Nói mau! Nếu anh dám thừa nhận, vậy thì, tôi sẽ nghĩ cách trả thù các người một trận rồi bỏ đi, sau đó thoải mái tự do sinh sống, chẳng phải làm nô lệ của ai cả, khỏi cần phải giấu giấu diếm diếm khổ sở nữa, khỏi cần phải nấu cơm dọn dẹp cho anh nữa, khỏi cần phải nỗ lực chạy theo bước chân của anh nữa —— La Tiểu Lâu căm giận thầm nghĩ.

Dù đây có là trò đùa tồi tệ của thần linh với số phận của cậu, dẫu sao ngoại trừ khuôn mặt, Nguyên Tích căn bản cũng chẳng phải là type cậu thích, La Tiểu Lâu cố gắng bỏ qua nỗi đau đớn không nói rõ nguyên nhân trong lòng mình. đừng nói thế chứ em ơi

"Tất nhiên là không rồi." Nguyên Tích không hề do dự trả lời ngay, sau đó nhìn La Tiểu Lâu với vẻ châm chọc, "Anh biết đó không phải là em, dù kẻ kia có giống em thế nào anh vẫn nhận ra được. Hơn nữa, anh tin em, ngoại trừ cha mẹ anh ra, anh chưa bao giờ tin tưởng một người nào khác dễ dàng như thế này."

Nguyên Tích nói xong, lướt nhìn La Tiểu Lâu, như kiểu nhận được sự tín nhiệm của hắn là một chuyện hạnh phúc biết bao, vậy mà vẫn có người chẳng hiểu ra.

La Tiểu Lâu nuốt bước bọt, cố nuốt hai từ 'Cảm ơn' suýt trào ra khỏi mép xuống bụng.

Sau đó, Nguyên Tích nhìn La Tiểu Lâu, trong mắt bắt đầu tập hợp cơn tức giận và vẻ tổn thương thâm trầm, "Anh đối với em như vậy, còn em thì làm gì? Ở bên cạnh anh mà bị thương cũng không thèm nói một tiếng, đây quả thực là sỉ nhục anh. La Tiểu Lâu, anh rất muốn biết, vì sao tới giờ em vẫn không tin tưởng anh?" Điểm cuối cùng mới là thứ khiến hắn không chịu đựng được nhất!

Ngày đó sau khi bị ám sát, hắn biết không phải là La Tiểu Lâu, nhưng kẻ đó giống hệt La Tiểu Lâu, cuối cùng là cố tình hay trùng hợp. La Tiểu Lâu có thể bị nguy hiểm? Vì lo lắng, hắn cự tuyệt thỉnh cầu đến bệnh viện ngay lập tức của mọi người, khăng khăng vội vã trở về.

Kết quả, trong phòng không có ai, mà lúc La Tiểu Lâu trở về, cử chỉ đó, hắn vừa nhìn là biết La Tiểu Lâu đã bị thương, nhưng La Tiểu Lâu lại không định nói bất cứ điều gì.

Dù hắn có nói xấu sau lưng cha mình như thế nào, cảm thấy hôn nhân vừa thiết lập của mình mạnh mẽ hơn cha như thế nào, nhưng so với La Tiểu Lâu, mẹ hắn tin tưởng cha hắn vô điều kiện.

Lúc này, ngực Nguyên Tích đau xót, La Tiểu Lâu lại một lần nữa hiếm khi làm hắn lĩnh hội được cảm giác đố kị này.

Khi chỉ có hai người, Nguyên Tích rất ít khi gọi đầy đủ tên của La Tiểu Lâu, hầu hết đều dùng 'em' để thay thế, thỉnh thoảng thì gọi bằng 'tiểu nô lệ'. Bởi vậy, khi bị Nguyên Tích lạnh mặt gọi bằng cả tên họ chất vấn, La Tiểu Lâu sợ ngây người.

Người này chẳng biết gì cả, đã bắt đầu chiến tranh lạnh, giờ lại còn dám bật lại!

Dù vậy, La Tiểu Lâu vẫn vô ý thức mà giải thích: "Chuyện đó, không phải em không tin anh. Chỉ là —— chỉ là em không cẩn thận bị thương, thật đó, căn bản là chẳng có gì cả." La Tiểu Lâu gian nan sắp xếp ngôn từ, tránh nặng tìm nhẹ nói: "Hôm ấy, có người đập phá đồ đạc cách đó không xa, em không cẩn thận bị những mảnh vỡ đó bắn vào, nên vai bị thương, 125 đã hỗ trợ xử lý rồi."

La Tiểu Lâu ngắn ngọn nhanh chóng, hy vọng Nguyên Tích không chú ý tập trung lên điểm đó. Nguyên Tích đang suy nghĩ, La Tiểu Lâu bị thương liệu có phải là một phần trong những âm mưu giết người kia không. Cố ý khiến mình nghi ngờ La Tiểu Lâu?

Để lánh sang chuyện khác, La Tiểu Lâu nhớ ra một chuyện làm cậu cực kỳ tức giận, vội hỏi ngay: "Nếu tin em, vậy tại sao anh sống chết không chịu đưa Vân Tiêu cho em chữa trị? Chẳng lẽ kỹ thuật của em không bằng chế tạo sư anh tìm kia sao?"

Nguyên Tích liếc nhìn La Tiểu Lâu nhe nanh múa vuốt, tuy thực sự không muốn trả lời nhưng vẫn nói: "Không phải em bị thương sao? Về sau biết em đến bệnh viện rồi, thấy em kiên trì vậy nên cũng để tùy em." Nguyên Tích không dám nói thật hết, cấp bậc cơ giáp của hắn rất cao, ngoại trừ lo lắng cho vết thương của La Tiểu Lâu, hắn còn sợ La Tiểu lâu không thể kịp thời sửa xong.

Trận đấu ngày mai rất quan trọng với hắn, sau khi thắng, hắn có thể đưa La Tiểu Lâu về gặp mặt cha mẹ.

Có điều, chứng kiến La Tiểu Lâu biến mất trong tầm mắt, lòng hắn không chịu đựng nổi. Bởi vậy khi biết La Tiểu Lâu đã đến bệnh viện, bác sĩ cũng cam đoan không có việc gì, Nguyên Tích mới sai thủ hạ mang Vân Tiêu trở lại.

Biết hết đầu đuôi sự tình, tâm trạng La Tiểu Lâu cũng thoải mái hơn, khóe miệng khẽ kéo lên, hỏi: "Tại sao khẳng định em không phải là kẻ ám sát anh?"

Nguyên Tích dùng ánh mắt xem thường nhìn La Tiểu Lâu, lỗ mũi hừ một tiếng, ngạo mạn mà nói: "Em thích anh như vậy, sao có khả năng làm loại chuyện đó được chứ?"

La Tiểu Lâu ho sặc sụa, khẽ đỏ mặt, trước đây cậu khinh bỉ thói tự đại và kiêu ngạo hiếm có khó tin của Nguyên Tích, đương nhiên là bây giờ cũng vậy, nhưng cậu lại có chút chẳng dám nhìn Nguyên Tích.

"Em, em đi tắm trước." La Tiểu Lâu chật vật đẩy Nguyên Tích ra, chạy vào phòng tắm.

Nguyên Tích áp chế dục vọng đã qua, mấy ngày nay tâm trạng không tốt, cuối cùng cũng giải thích rõ ràng tất cả, hắn thả lòng toàn thân nằm trên giường đợi La Tiểu Lâu. Trận đấu ngày mai có lẽ là trận trắc trở nhất, nhưng cũng không thể khiến Nguyên Tích khống chế được cơn kích thích.

Sau khi hoàn thành cường hóa, trời đã khuya. La Tiểu Lâu cởi quần áo, chuẩn bị tắm vòi hoa sen.

Khi thấy những vệt đỏ quấn quanh từ đùi tới ngực, La Tiểu Lâu suýt chút nữa thì la hoảng lên!

Cậu, cậu từ lúc nào mà có hình xăm vậy? Trắng đỏ đan xen, bừa bãi phóng đãng không nên lời, rốt cuộc là gì vậy?

Tuy không rõ vì sao lại xuất hiện thứ này, nhưng bản năng của La Tiểu Lâu cho thấy, đây không phải là chuyện tốt. Cậu hoang mang lo sợ đứng đực ra, dùng ý thức nguyên lực gọi 125 đang xem TV trong phòng khách.

125 nhẹ nhàng tránh né khỏi đường nhìn của Nguyên Tích, chạy vào phòng tắm.

"Đây là cái gì vậy?"

"Trời ơi! Tại sao cậu lại xuất hiện hoa văn dị thú?"

Hai người chen chúc trong phòng tắm thì thầm với nhau.

"Nghìn vạn lần đừng để bất cứ ai thấy được, hoa văn dị thú chính là đặc thù lớn nhất của dị thú đó, mấy người ở Viện dị thú trước đây cũng không có ai xuất hiện đâu." 125 vội nói.

La Tiểu Lâu suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng xác định ra là do hôm nay gắng gượng tiêu hao ý thức nguyên lực, lúc đó, cả người bắt đầu phát sốt, nhưng vì cường hóa thành công Vân Tiêu và Nguyên Tích cũng đã tới, nên cậu tuyệt nhiên không để ý đến chuyện này.

"Làm sao để tiêu tan thứ này đi?" La Tiểu Lâu cuống cuồng hỏi, có đến mức bi kịch như thế này không chứ, cậu không muốn vừa mới giảng hòa xong mà phải vong mệnh thiên nhai đâu.

nguyên văn , vọng mệnh là bỏ trốn, liều mạng, lưu vọng thiên nhai có nghĩa là chân trời, nơi xa xăm cả câu thì nghĩa là bỏ trốn đến nơi chân trời xa xôi.

"Ừm, bình thường thì qua ba ngày là có thể tiêu tan." 125 nói.

Biết là không tồn tại mãi mãi, La Tiểu Lâu cũng thoải mái hơn. Nhưng phải nghĩ cách trong vòng 3 ngày không để Nguyên Tích thấy thân thể của mình, chỉ nghĩ như vậy thôi mà La Tiểu Lâu đã thấy đau đầu rồi.

La Tiểu Lâu tắm rửa qua quýt, mặc quần áo ngủ dài tay che chắn tốt nhất, sau đó trèo lên giường.

Cũng may hôm nay Nguyên Tích muốn nghỉ ngơi ổn thỏa, ôm cậu ngủ luôn.

Trong căn phòng cách phòng bọn họ không xa, Tô Lan đang cầm mấy tờ giấy, nhếch mép mỉm cười.

Con bé thực sự rất hài lòng, hiện tại đã có đủ chứng cứ, nó hoàn toàn có thể lôi La Tiểu Lâu ra khỏi phòng của Nguyên Tích. Nhìn Nguyên Tích đối đãi với một kẻ ngoài như vậy, thật sự là quá chướng mắt.

"Anh họ, ngày mai em sẽ ra tay. Dù sao đến ngày cuối cùng của giải đấu, Nguyên Tích cũng muốn trở về cùng chúng ta." Tô Lan nói.

Nguyệt Thượng đặt cái ly trong tay xuống, im lặng một hồi, rồi nói: "Tô Lan, anh sẽ không đồng ý cho em động vào La Tiểu Lâu."

Tô Lan cực kỳ sợ hãi, tình cảm của Nguyệt Thượng đối với Nguyên Tích con bé hiểu rất rõ, hơn nữa, Nguyệt Thượng và Nguyên Tích đã lớn lên từ nhỏ với nhau, cũng là người không ai có thể so sánh được. Bởi vậy, Nguyệt Thượng phải ghét La Tiểu Lâu hơn chứ. Nhưng tại sao Nguyệt Thượng lại nói ra những lời này? Quan trọng hơn, nếu không có chữ ký của Nguyệt Thượng, nó không thể điều động được một số người.

"Tại sao?" Tô Lan nhìn chằm chằm vào anh họ, vội hỏi: "Anh họ, sau này anh định làm gì?"

"Tất nhiên anh muốn Nguyên Tích có thể vứt bỏ La Tiểu Lâu, trong mắt anh, La Tiểu Lâu không xứng đáng ở bên cạnh Nguyên Tích, môn bất đương hộ bất đối, nó tuyệt nhiên không xứng với Nguyên Tích." Vẻ mặt Nguyệt Thượng lạnh lùng, "Nhưng Nguyên Tích đã nhấn mạnh với anh, cậu ấy thích nó. Chỉ cần Nguyên Tích không chán ngán La Tiểu Lâu, anh sẽ không động vào nó."

nguyên văn , ngược nghĩa với môn đăng hộ đối, là ko xứng đáng, ko phù hợp.

Nguyệt Thượng lẳng lặng nói: "Hơn nữa, Nguyên Tích đối với anh không chỉ là người mình thích."

Tô Lan buồn bực tiếp lời, "Em biết, anh ấy cũng là người anh muốn đi theo. Nhưng cần phải làm đến mức này ạ? Hơn nữa, chỉ cần La Tiểu Lâu có hiềm nghi, chúng ta có thể bắt hắn trước, dù sao sự an toàn của Nguyên Tích cũng là trên hết."

Nguyệt Thượng không nói gì nữa, chỉ mở cửa, rồi nói với Tô Lan: "Muộn rồi, anh phải nghỉ ngơi, ngày mai anh còn có trận đấu."

Tô Lan chán nản, chỉ có thể tức giận về phòng.

Hôm sau, sau khi Nguyên Tích rời đi, La Tiểu Lâu thử ngụy trang hoa văn trên người mình, nhưng những vết đó tuyệt nhiên không che đậy được. Làm La Tiểu Lâu hao tổn tâm trí, hơn nữa, biết Tô Lan ngay sát vách đang theo dõi mình, cậu càng thêm bực bội.

Kết quả đến trưa, La Tiểu Lâu được Điền Lực và Athes mời ra ngoài đi ăn.

Hôm nay là chung kết top 10, Mộ Thần và Athes đã chia nhau kết thúc giải đấu ở trận của ngày hôm kia và hôm qua, thứ bậc cũng đã có, Mộ Thần thứ 91, Athes thứ 45, ở Học viện St. Miro như thế này cũng là cực kỳ giỏi rồi.

Điền Lực hưng phấn bèn mời hai người một bữa, sáng và chiều đều phải xem trận chung kết. Vì vậy bàn bạc là trưa hôm nay cùng nhau đi ăn.

Trận đấu sáng của Nguyên Tích La Tiểu Lâu đều xem hết, Nguyên Tích không gặp vị sĩ quan trẻ tuổi kia, nhưng gặp Thiều Dung.

Đó là trận đấu tuyệt vời nhất của buổi sáng, La Tiểu Lâu say sưa xem từ đầu đến cuối, mắt mị hết cả lên, làm như người thắng là mình.

Đến trưa khởi hành, tâm trạng của La Tiểu Lâu rốt cục cũng trầm tĩnh lại.

Lúc gặp nhau, Mộ Thần mỉm cười chào hỏi La Tiểu Lâu, sau đó bốn người cùng ra ngoài.

Lúc này, bất kể là La Tiểu Lâu chuẩn bị đi ăn, hay các tuyển thủ đang thi đấu, hoặc những người ở lại chưa kịp đi, ai cũng chẳng hay, hàng loạt binh sĩ của quân đội đang vây quanh toàn bộ thành phố Herault.

113. Chương 113: To Be Continued...

Road cầm thứ trong tay rồi nhìn về phía Tô Lan, nghi ngờ hỏi: "Đây là cái gì?"

Tô Lan vuốt vuốt mái tóc đen dài, nhướn mày, vừa cười vừa nói: "Đại ca La không phải cũng thấy sao, anh Nguyên Tích nhất định không để cho chúng ta động vào La Tiểu Lâu. Nhưng em rất lo lắng cho sự an toàn của anh ấy, em tin đại ca La cũng nghĩ như em. Bởi vậy sáng hôm nay em đã phái người chờ ở cửa phòng anh Nguyên Tích, nói rằng hôm nay giải thi đấu cơ giáp sẽ kết thúc, chúng ta có thể giúp đỡ La Tiểu Lâu giải quyết thủ tục trở về đế đô, đây là văn kiện anh Nguyên Tích cấp để ký tên. Anh Nguyên Tích có lẽ cũng chờ mong được trở về nhà sớm, lúc đó liền ký tên."

Đôi mắt Road lóe lên, tiếp đó bình tĩnh hỏi: "Vậy em tìm tôi có việc gì?"

"Đại ca La đừng lúc nào cũng trêu chọc em, giả vờ nghe không hiểu như thế chứ, đây không phải là nơi em phụ trách, muốn đi thì chúng ta cùng nên đi. Hơn nữa, những người đến thành phố Herault lần này lại là người của anh, vì tôn trọng nên cũng phải gọi anh đi cùng, em không tiện quản lí đội ngũ của anh." Tô Lan chớp chớp đôi mắt trong suốt với Road, khéo cười khéo nói, thể hiện hết điều muốn diễn đạt lên gương mặt, đương nhiên là muốn lôi kéo Road, nếu xảy ra sự cố, vậy thì sẽ có người chịu trách nhiệm cùng nó.

Nguyên Tích hiển nhiên sẽ không xử phạt Tô Lan, nhưng trong sự tính toán của nó, nó hy vọng rằng sẽ không để lại ấn tượng xấu với Nguyên Tích.

Road hất lông mày, sợ không quản lí được người của mình, còn muốn tìm người cùng gánh trách nhiệm, cô tiểu thư Tô Lan này tính toán không tồi. Road cũng không chọc phá, huống hồ, cô tiểu thư họ Tô này bình thường luôn tỏ ra phách lối, lần này lại chịu hạ mình để bày tỏ với anh ta, cơ hội hiếm có biết bao, làm sao mà anh ta có thể không theo dõi quan sát được chứ.

"Vậy, tiểu thư Tô định làm gì với thủ tục này?"

"Đại ca La đúng là người minh bạch, ý em nói muốn bảo đảm cho sự an toàn của anh Nguyên Tích là, mượn cơ hội này điều tra La Tiểu Lâu, trước tiên tìm cách lấy được máu và tóc của hắn. Vâng, dùng danh nghĩa kiểm tra thân thể."

Road vẫn ôn hòa bổng nhiên trong ánh mắt lóe lên một tia nghiêm nghị, nhưng nhanh chóng khôi phục biểu cảm ban đầu, Tô Lan cũng không nhận ra.

Kiểm tra thân thể? Lấy danh nghĩa vì Nguyên Tích, chiêu này thật thâm độc, La Tiểu Lâu sẽ nghĩ như thế nào về Nguyên Tích? Hơn nữa, nếu lấy được máu và tóc, ai có thể đảm bảo vị tiểu thư Tô Lan này không có ý nghĩ khác. Hành động quá rõ ràng, ngược lại lại tầm thường, Tô Lan còn kém xa với anh họ cô nàng.

"Được, tôi đi với em." Road thẳng thắn nói.

Tô Lan thầm thỏa mãn, nụ cười trên khuôn mặt càng ngọt ngào hơn, lập tức nói: "Giờ chúng ta tới đó, bọn họ đang ở trong nhà hàng đối diện ngay hội quán." Càng nhiều người càng tốt, nếu xảy ra chuyện thì đến lúc đó Nguyên Tích muốn che chở La Tiểu Lâu cũng chẳng dễ dàng được nữa. Nguyệt Thượng không động vào La Tiểu Lâu, vậy thì nó sẽ tìm cách diệt trừ, không phải vì Nguyệt Thượng mà vì chính nó, không thể để La Tiểu Lâu cứ như vậy mà đi gặp cha mẹ Nguyên Tích được.

Khi đẩy cửa ra, La Tiểu Lâu đang ngồi trên ghế cho tiêu bớt vì ăn quá nhiều, Điền Lực thì vừa cười nhạo vừa đưa cho cậu một chén nước nóng. Athes hăng hái kể về trận đấu hôm nay, Mộ Thần thì mỉm cười nhàn nhạt, ngồi bên cạnh nhìn.

Khi nhìn thấy người ở cửa, bốn người đều bất ngờ, nụ cười trên gương mặt của Mộ Thần lập tức biến mất, thay vào đó vẻ lạnh lùng, nhìn bọn họ.

Road cũng không ngờ lại gặp tình huống này, anh ta đương nhiên biết Mộ Thần và Athes, chỉ là thật không ngờ bạn bè của La Tiểu Lâu lại là hai chiến binh cơ giáp rất có tiếng. Dù trước đây chưa nổi danh, nhưng cũng thuộc top 100, tuyệt đối có địa vị ở tinh cầu bọn họ.

La Tiểu Lâu chán ghét nhìn Tô Lan, xoa dạ dày, chỉ cảm thấy quá no.

Quả nhiên, Road còn chưa nói gì thì Tô Lan đã bước lên phía trước, ngồi đối diện thẳng cằm với La Tiểu Lâu, nói: "La Tiểu Lâu, anh ra đây trước, có vài thủ tục cần anh phối hợp giải quyết."

Đến Điền Lực thích người đẹp mà cũng cảm thấy có phần không quen với cái thói kiêu ngạo như vậy của Tô Lan, càng đừng nói là những người khác, ngay tức khắc, mọi người xung quanh đều tỏ vẻ khó coi.

La Tiểu Lâu không nhúc nhích, chỉ hỏi: "Là thủ tục gì?"

Tô Lan thấy La Tiểu Lâu không thèm động đậy thì có chút bẽ mặt, khẩu khí cũng không giữ được sự tốt đẹp nữa, nói: "Không phải anh muốn trở về cùng anh Nguyên Tích sao, nơi ấy không phải là chỗ bất cứ người nào cũng có thể đến được, đương nhiên là phải đi kiểm tra thân thể rồi."

Nói đến đây, Tô Lan liếc nhìn La Tiểu Lâu, có ý chỉ tay vào cậu: "Hơn nữa, khỏe mạnh là một yêu cầu, mặt khác, anh Nguyên Tích mấy hôm trước gặp chuyện anh biết chứ, mọi người xung quanh anh ấy đều nên tự

giác mà tiến hành kiểm tra."

Road sửng sốt, vừa nãy Tô Lan không nhắc đến điều này, tuy bọn họ đều nghi ngờ La Tiểu Lâu, nhưng Nguyên Tích đã tuyên bố rõ là không được phép động vào cậu ta, Tô Lan đang mượn chuyện của người khác để thực hiện ý đồ của mình, cố tình chỉ điểm La Tiểu Lâu ư?

La Tiểu Lâu bất khả tư nghị nhìn Tô Lan, ngồi thẳng người, kinh ngạc nói: "Về nhà cùng Nguyên Tích còn phải kiểm tra? Anh ấy không nói cho tôi biết còn có việc này. Mặt khác, cô nói rằng, mọi người xung quanh anh ấy đều phải kiểm tra, ý là tất cả mọi người xung quanh Nguyên Tích đều bị tình nghi, như vậy, bảng kiểm tra của các người đâu, tôi cũng rất lo lắng cho sự an toàn của Nguyên Tích, để tôi xem đã kiểm tra ra cái gì rồi."

Vẻ mặt âm trầm của Tô Lan chợt lóe lên, trợn mắt nhìn La Tiểu Lâu, kiêu căng nói: "Anh cũng chẳng phải là người ở bên cạnh chúng tôi, hơn nữa chỉ có người của quân đội mới đủ tư cách để xem. Nếu Nguyên Tích đồng ý cho anh xem thì sẽ chẳng ai bàn luận gì cả." Nói đến lời cuối cùng, Tô Lan còn không quên chia rẽ quan hệ giữa La Tiểu Lâu và Nguyên Tích.

La Tiểu Lâu nhíu mày, kinh ngạc nói: "Hóa ra cô cũng biết tôi không phải là người bên các cô, vậy thì chuyện ám sát kia, các cô không có tư cách điều tra tôi, đó là chuyện giữa tôi và Nguyên Tích. Mặt khác, Nguyên Tích cũng chưa từng đề cập với tôi rằng trở về nhà cùng anh ấy còn phải làm thủ tục này." Tất nhiên đó chỉ là một cái cớ, dù có hay không La Tiểu Lâu cũng kiên quyết không để bọn họ kiểm tra, hoa văn dị thú trên người cậu không thể che giấu nổi.

Nhìn La Tiểu Lâu hoàn toàn không bị ảnh hưởng chút nào, cả ba người Điền Lực đều có phần kính nể thần kinh thô của La Tiểu Lâu, tên này thế mà không cảm thấy bị sỉ nhục. Ngoại trừ bọn họ, Road cũng âm thầm cảm thán trong lòng.

Một bản văn kiện bị đập mạnh lên bàn, Tô Lan cố gắng kiềm chế cơn tức giận: "Anh Nguyên Tích chính xác đã ủy thác chuyện này cho chúng tôi, anh không cần, anh chẳng phải nói gì cả mà đi theo chúng tôi ngay lập tức."

La Tiểu Lâu lướt qua thứ trên bàn, cậu biết chữ của Nguyên Tích, ngẩn người, lập tức giận tái mặt. Nguyên Tích, chuyện gì đây? Hôm qua còn phân bua với mình, vậy hôm nay là thứ gì kia? Còn chưa yên tâm về mình sao, tối hôm qua chỉ là thăm dò —— La Tiểu Lâu cấp tốc đình chỉ suy nghĩ.

Điền Lực, Mộ Thần và Athes cũng đều sững sờ, Điền Lực lập tức hét lên: "Có đi hay không thì ăn uống vẫn quan trọng hơn, còn nữa, kiểm tra cái mẹ! Nếu không thì sau này các người đến tìm chúng tôi cũng phải trình tờ khai sức khỏe trước đi, con người tôi sợ chết lắm."

Athes cũng tỏ ra khó hiểu, nói: "Đi đâu, còn có loại yêu cầu này nữa sao?"

Mộ Thần lạnh lùng, ngẩng đầu theo dõi xem La Tiểu Lâu dự định sẽ giải quyết chuyện này như thế nào. Ngoài Mộ Thần, Road tựa ở cửa cũng đang hứng thú nhìn La Tiểu Lâu sẽ ứng phó ra sao.

Phản ứng của La Tiểu Lâu còn nghiêm trọng hơn so với tưởng tượng của mọi người, cậu từ từ đứng dậy, sắc mặt trở nên trắng bệch, sau đó đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, đẩy Điền Lực bên cạnh, "Nào, cho tôi ra ngoài một chút."

Điền Lực và Athes đều há hốc miệng, Mộ Thần cũng lặng lẽ nhíu mày.

Road thầm thở dài, là người yêu của Nguyên Tích, dũng khí của La Tiểu Lâu thực sự không được tốt lắm. Tô Lan thì mỉm cười đầy châm chọc và đắc ý, chuẩn bị gọi người vào đưa La Tiểu Lâu đi.

Ai ngờ La Tiểu Lâu đi thẳng qua con bé ra cửa, vừa đi vừa bực bội ngăn mấy người kia, nói: "Nhường một chút, tôi phải đi tiểu gấp."

Tất cả mọi người trong phòng đều ngớ người, cái lí do đi tiểu ngớ ngẩn gì đây?

Road nhìn lướt qua Tô Lan mặt không còn chút máu, suy nghĩ xem nên làm dịu mâu thuẫn thế nào, xem ra La Tiểu Lâu tuy nhát gan nhưng cũng phải là người khúm núm.

Tô Lan hổn hển nói vọng ra, "Cái cớ thối nát gì đấy, sớm không đi muộn không đi, đến lúc chúng tôi tới kiểm tra thì đi hả?"

La Tiểu Lâu như nhớ ra còn Tô Lan đứng trong phòng, bèn quay đầu lại nói: "Vậy sao, cô bảo kiểm tra ư, nếu Nguyên Tích bảo cô làm vậy thì cô hãy trở về nói với Nguyên Tích rằng, tôi không về nhà cùng hắn nữa."

Ánh mắt Mộ Thần hiện lên một nụ cười, Điền Lực và Athes thì giật mình há miệng còn to hơn lúc nãy, La Tiểu Lâu sợ Nguyên Tích có tiếng đấy ạ.

Còn Road thì thầm chửi một tiếng, chuyện xấu rồi. Nguyên Tích coi trọng La Tiểu Lâu bao nhiêu, người hiểu chuyện vừa nhìn là biết ngay. Hiện giờ La Tiểu Lâu nói không về là sẽ không về, bọn họ ăn nói thế nào với Nguyên Tích đây? Quan trọng là, anh ta cũng tham gia hành động lần này.

Road chẳng còn tâm tư xem náo nhiệt nữa, đầu bắt đầu trở nên đau nhức.

Người ở cửa thấy Road không truyền mệnh lệnh, bèn để La Tiểu Lâu đi qua.

La Tiểu Lâu nhảy vào căn phòng bí mật nhất của tầng, sốt ruột hỏi: "Mày xác định? Còn bao lâu nữa thì họ tới đây?"

Chiếc vòng trước ngực La Tiểu Lâu lấp láy, 125 đột nhiên nhảy ra, ôm cổ La Tiểu Lâu: "Tối đa còn nửa giờ nữa! Lực lượng của quân đội đang đến, hơn nữa còn vây quanh toàn bộ thành phố Herault, lại còn bao nhiêu người ở xung quanh Hiệp hội Cơ giáp này nữa."

"Làm sao bây giờ, chúng ta sẽ bị bắt mất!" 125 vừa đong đưa vừa gào hét trên cổ La Tiểu Lâu, "Cậu xem, đây là kết quả của việc cậu sống cùng Nguyên Tích đấy, thân phận vị trí của các cậu rõ ràng trái ngược nhau, đã định là một bi kịch rồi! Tuy tôi rất thông cảm cho hai người, nhưng hiện tại, hai chúng ta ngoại trừ vong mệnh thiên nhai ra thì chẳng còn lựa chọn nào khác ——"

"Im ngay!"La Tiểu Lâu khẽ quát, cậu lo lắng lượn quanh phòng, rốt cuộc dưới ánh nhìn như hình với bóng của 125, ra quyết định: "Hết cách rồi, chúng ta trốn đi ba ngày rồi trở về." Nếu không có hoa văn dị thú thì không ai có thể kiểm tra ra thân phận dị thú của cậu, chỉ cần ba ngày rồi trở về là được. Nhưng đến lúc ấy nên giải thích sự biến mất của ba ngày đó như thế nào đây, La Tiểu Lâu nôn nóng vò đầu. Trải qua trận ầm ĩ với Tô Lan, cậu thực sự không muốn về nhà cùng Nguyên Tích nữa, ai biết đi rồi còn cái gì đang chờ cậu, nhưng tại sao vẫn không nỡ rời đi?

Đúng, nhất định là vì ngôi nhà, học phí, hoặc là công việc làm thêm các thứ của cậu!

La Tiểu Lâu cố gắng tự an ủi mình, kéo cửa đi ra ngoài, kết quả thấy một người đang đứng trước mặt.

"Mộ Thần?" La Tiểu Lâu khó hiểu hỏi, hỏi xong thì nhìn căn phòng trước mặt, vội nói: "Đúng rồi, tớ không thể tiếp tục liên hoan cùng các cậu nữa, tớ có việc gấp phải đi trước."

Mộ Thần kéo La Tiểu Lâu, thấp giọng nói: "Đi theo tôi." Sau đó Mộ Thần dẫn La Tiểu Lâu vào thang máy gần nhất.

Cho đến khi vào thang máy, thấy Mộ Thần ấn nút lên tầng gác, La Tiểu Lâu mới giãy mạnh ra khỏi tay Mộ Thần, lo lắng nói: "Tớ không định đi lên trên, cậu làm gì vậy?"

Trong mắt La Tiểu Lâu đã hiện lên vẻ cảnh giác, tại sao Mộ Thần lại xuất hiện, còn dẫn cậu đi lên? Chẳng lẽ Mộ Thần là người của quân đội? Hay, Mộ Thần mới chính là Boss cuối cùng?)))))))) em chết cười.

Mộ Thần nhận ngay ra ý nghĩ của La Tiểu Lâu, bèn khẽ nở nụ cười, "Cậu đang suy nghĩ lung tung gì vậy, tôi chỉ là muốn giúp cậu thôi."

Mộ Thần không ngờ lời nói này còn khiến La Tiểu Lâu bất an hơn, giúp cái gì —— Hay nên nói là Mộ Thần đã biết cái gì?

Nhìn ánh mắt của người bên cạnh càng tỏ ra hoài nghi cảnh giác hơn, Mộ Thần lau trán, bất đắc dĩ nói: "Cậu cuống cuồng bỏ đi như vậy không phải là vì chuyện kiểm tra, đúng không. Mà sau khi nhìn ra ngoài cửa sổ cậu mới hạ quyết tâm bỏ đi, nếu tôi đoán không lầm, cậu sợ quân đội —— Hoặc phải nói là người của Chính phủ."

Sợ quân đội không sai, nói là Chính phủ cũng không đến mức, mà thực sự là sợ bị đưa vào Viện dị thú, La Tiểu Lâu nghĩ tới đây, càng cảm thấy Mộ Thần kì lạ hơn.

Thấy phản ứng của La Tiểu Lâu thì Mộ Thần cho rằng mình không đoán sai, liền tựa vào thang máy, nhàn nhạt nói: "Cậu đừng lo lắng, tôi thực sự muốn giúp cậu, hãy tin tôi. Và —— tôi là Bless."

Lần này La Tiểu Lâu còn hoảng sợ hơn, nhưng nghĩ lại thì thấy cũng không bất ngờ, Bless có lẽ là người như thế này, im lặng, có năng lực, thông minh tiềm ẩn.

"Nhưng, nhưng cậu rõ ràng là một chiến binh cơ giáp mà." Nói đến đây, ngực La Tiểu Lâu khẽ run lên, vừa là chiến binh cơ giáp vừa là chế tạo sư cơ giáp, chẳng lẽ Mộ Thần còn giấu diếm thân phận, chẳng hạn như là dị thú?

Mộ Thần buồn phiền nhìn La Tiểu Lâu càng ngày càng nhìn mình bằng ánh mắt kỳ lạ, thực sự rất bội phục trí tưởng tượng của cậu ta, nên đành phải chủ động nói: "Ừ, tôi vừa là chiến binh cơ giáp vừa là chế tạo sư cơ giáp, bởi vậy tôi mới chọn Điền Lực, cậu ta thực sự có thể che giấu cho tôi, tất nhiên, cậu ta ở cạnh tôi cũng không phải là hoàn toàn vô ích, trình độ sửa chữa của cậu ta chẳng phải luôn tiến bộ sao."

La Tiểu Lâu cẩn thận nói: "Nhưng, dù cậu là Bless thì tại sao lại giúp tớ, thậm chí không tiếc mạo hiểm đắc tội với mối nguy Chính phủ?" Không phải tất cả mọi người đều có dũng khí phản kháng Chính phủ đâu.

Mộ Thần đưa mắt nhìn La Tiểu Lâu, khôi phục lại vẻ lạnh lùng bình thường, nhàn nhạt nói: "Không phải tất cả mọi người đều có ấn tượng tốt với Chính phủ, cũng không phải là không có tổ chức phản Chính phủ."

La Tiểu Lâu lập tức lùi lại về phía sau một bước, nhìn chằm chằm vào Mộ Thần: "Tớ phải nói rõ trước, tớ sẽ không tham gia vào bất cứ Tổ chức phản Chính phủ nào đâu."

Lần này Mộ Thần nở nụ cười, "Cậu đang suy nghĩ gì vậy, tôi cũng không nói tôi là người của Tổ chức phản Chính phủ, tôi chỉ là —— không có ấn tượng tốt với Chính phủ thôi."

"Tại sao?"

"Nguyên nhân có lẽ các cậu cũng biết, bởi vì —— chiếc cơ giáp kia của Athes." Mộ Thần thấp giọng nói.

La Tiểu Lâu càng rối bời hơn, cái đó thì có liên quan gì đến đồ vật yêu thích của Athes, cơ giáp của Athes không phải là do cậu lắp ráp ra sao, khoan đã ——

Trong đầu La Tiểu Lâu đột nhiên lóe lên, ngẩng phắt dậy nhìn Mộ Thần.

Khuôn mặt của Mộ Thần đã trở nên lạnh buốt, thậm chí còn mang theo chút bi thương, "Đúng vậy, tôi chính là con trai của Thượng tướng Cao Thần —— chủ nhân của chiếc cơ giáp 'Thủ Hậu' mà Athes đã mua được."

La Tiểu Lâu kinh ngạc trợn mắt nhìn Mộ Thần, "Cậu, cậu là con trai của vị Thượng tướng anh hùng kia?!"

Khóe miệng Mộ Thần nhếch lên một tia châm chọc, "Anh hùng gì chứ, cha tôi chẳng qua chỉ là một kẻ ngốc chỉ biết chiến đấu, thế nên mới bị những người đó…"

La Tiểu Lâu nhìn Mộ Thần mang theo vẻ bi thương rõ rệt, nghiêm túc nói: "Xin lỗi, khiến cậu nhớ đến chuyện thương tâm. Nhưng Thượng tướng Cao Thần thực sự là một vị anh hùng của Liên Bang, không ai phủ nhận được điều ấy. Ông ấy đã cứu rất nhiều người, ông ấy không phải chỉ biết chiến đấu, dù trong những trận chiến nghịch cảnh cùng cực ông cũng chỉ huy binh sĩ khiến con số thương vong ít nhất, ông là một trong những Thượng tướng xuất chúng nhất của Liên Bang, cũng là chiến binh được mọi người tôn kính nhất." Những lời này đều là do La Tiểu Lâu nghe lại từ Athes, lúc ấy nghe kể chuyện mà nhiệt huyết cũng sục sôi, trong lòng tràn ngập tôn kính.

Vẻ mặt của Mộ Thần vẫn khó coi, nhưng có thể nhận ra được, cậu ta rất chăm chú lắng nghe La Tiểu Lâu đánh giá về Thượng tướng Cao Thần.

Mộ Thần nhìn La Tiểu Lâu một hồi mới đột nhiên mở miệng: "Sau khi ông ấy bỏ đi, trong nhà trở nên rối loạn, thỉnh thoảng có vài người lạ ra ra vào vào, sau đó ngay cả đồ đạc trong nhà cũng bị mang đi. Tôi nhận ra họ thậm chí còn muốn mang tôi đi, bèn bỏ đi trước, họ không dám ra tay nữa. Nhưng tôi không

thể tỏ ra mình quá giỏi giang, nếu không sẽ bị coi là nhân vật nguy hiểm. Lúc bỏ đi tôi vẫn còn nhỏ, hơn nữa cũng không có bao nhiêu tiền, cho nên mới tự học sửa chữa cơ giáp. Với lại, tôi học cơ giáp phải giấu diếm mọi người, nếu để họ chú ý, không biết sẽ xảy ra chuyện gì."

"Bởi vậy, tôi thực sự không có thiện cảm với Chính phủ. Tuy không phản đối nó nhưng tôi càng không muốn trợ giúp nó hơn. Mà cậu là bạn bè của tôi, thế nên tôi mới giúp cậu rời đi." Mộ Thần nhìn La Tiểu Lâu. "Hiện tại, cậu hãy yên tâm."

Qua vài giây, La Tiểu Lâu mới thở dài, vỗ Mộ Thần một cái, "Rất cảm ơn cậu, tớ cũng có, ừm, nỗi khổ tâm bất đắc dĩ." Trong lòng thì nói, anh bạn, cậu đã biết đủ chưa, tuy cậu có hiềm khích với Chính phủ tinh cầu An Tắc hiện tại, nhưng chí ít có thể quang minh chính đại mà giới thiệu cậu là ai. Còn tớ, ngay cả mình là chủng loại gì cũng chẳng dám nói với ai.

Nghĩ đến dị thú, La Tiểu Lâu lại đau buồn, nếu Mộ Thần nhìn thấy hình thái dị thụ thực sự của mình, không biết có thể lạc quan như thế này không…

"Tại sao chúng ta lại lên tầng cao nhất?" La Tiểu Lâu hỏi.

Mộ Thần nhìn La Tiểu Lâu, nói: "Cậu không chuẩn bị đi đâu ư? Lần này quân đội tới rất nhiều, có thể thấy quân đội cực kỳ coi trọng hành động lần này. Sau giải đấu chắc chắn bọn họ sẽ tiến hành lục soát, nếu cậu có thứ gì không thể để người ngoài biết, vậy thì chỉ có thể tìm một nơi an toàn hoặc rời khỏi đây trước. Bây giờ tôi đưa cậu ra cảng, chỗ đó có người cuống cuống muốn đi khỏi đây hơn cả cậu, chỉ cần trà trộn lên thuyền của bọn họ là không còn vấn đề gì nữa."

La Tiểu Lâu trợn mắt há hốc mồm mà nhìn Mộ Thần, cậu muốn tránh vài ngày chứ có phải định bỏ đi (bụi) thực sự đâu cơ chứ, cậu, cậu còn chưa tính toán gì cả.

"Cậu đừng quá khờ khạo, nếu trốn trong thành phố Herault, cậu không thể trốn được một ngày đâu." Mộ Thần kéo La Tiểu Lâu lên tầng cao nhất, sau đó triệu tập cơ giáp, đưa La Tiểu Lâu vào khoang điều khiển.

"Nhưng mà ——" Nguyên Tích thì làm sao? Cậu hoàn toàn không muốn phải xa hắn, La Tiểu Lâu hoàn toàn rối bời.

Chiếc cơ giáp màu lam đậm bí mật phóng nhanh ra hướng cảng, La Tiểu Lâu bất an nhìn lên màn hình hiển thị phía sau.

"Sao vậy?" Mộ Thần ngồi trên ghế điều khiển chính hỏi.

"Không có gì, chỉ là, tớ chưa mang đồ theo." Nói đến đây, La Tiểu Lâu tự cảm thấy cái cớ của mình thật thảm hại.

"Được rồi, nếu quân đội không kiểm tra những phi thuyền đó thì chúng sẽ không rời đi, nếu đến độ nhất định phải kiểm tra thì chúng sẽ rời khỏi tinh cầu Camille. Như vậy, trước hết cậu trốn ra ngoài, chờ tình thế ổn định thì trực tiếp trở về tinh cầu An Tắc, dù sao nghỉ hè còn có nửa tháng nữa." Mộ Thần an ủi La Tiểu Lâu.

Mộ Thần không dám tới quá gần cảng, sắp đến nơi thì thu hồi cơ giáp, chỉ vào mấy phi thuyền gần nhất: "Tuy cảng đã sớm phong tỏa nhưng nếu người của quân đội tới, những chiếc phi thuyền đó chắc chắn sẽ nghĩ cách rời đi. Lát nữa tôi sẽ đưa cậu lên một trong những chiếc phi thuyền đó, chỉ cần có đủ tiền, bọn họ sẽ không đuổi cậu xuống."

Sau đó, Mộ Thần quan sát địa hình một chút, thấp giọng nói: "Cậu chờ tôi mấy phút ở đây, tôi đi tìm hai bộ đồ ngụy trang."

La Tiểu Lâu nhìn phi thuyền xa xa, tâm trạng phức tạp mà gật đầu.

Đúng lúc này, máy thông tin trên cổ tay cậu đột nhiên vang lên, trong xó xỉnh im lặng, âm thanh của máy thông tin phát ra vô cùng rõ ràng. La Tiểu Lâu hoảng sợ, cúi đầu nhìn, sắc mặt lập tức trắng bệch, là Nguyên Tích.

Do dự vài giây, La Tiểu Lâu mở máy.

Bên trong lập tức truyền ra giọng nói đè nén tức giận của Nguyên Tích: "Em đang ở đâu?"

La Tiểu Lâu run lên, lắp lắp nói: "Em, em…" Cậu ngẩng đầu quan sát bốn phía, chẳng nhẽ nói là em đang ở cảng, định trốn tránh kiểm tra của anh ư?

"Cho em hai phút, lập tức trở lại ngay cho anh, bằng không hãy tự gánh lấy hậu quả." Nguyên Tích quát.

Việc đó tuyệt nhiên bất khả thi, Mộ Thần dẫn cậu tới đây cũng phải mất hơn 20 phút, mà cậu cũng không quen đường đi nữa. Về phần tại sao Mộ Thần lại biết đường, La Tiểu Lâu cũng cảm thấy kỳ quái, người này không có cảm giác an toàn lắm, liệu có sắp xếp đường lui ổn thỏa cho cậu được không.

Quay đầu nhìn ngó một chút, Mộ Thần chưa trở lại, mà tiếng hít thở của Nguyên Tích trong máy thông tin khiến La Tiểu Lâu cảm thấy bất an và áy náy. Tiếng hít thở của Nguyên Tích dồn dập, có thể nghe thấy rõ ràng, thể hiện hắn đang tức giận, hơn nữa là cực kỳ tức giận.

Suy nghĩ của La Tiểu Lâu như một mớ hỗn độn, bên cạnh là những móng vuốt mèo đang không ngừng duỗi tới, khiến mọi thứ lại càng rối tung hơn. Trời ơi, hiện giờ con nên làm gì đây?

125 bỗng nhiên run rẩy nói: "Xong rồi, bọn họ tới rồi! Nếu cậu không đi thì không còn kịp đâu."

La Tiểu Lâu cắn răng, không đợi Mộ Thần nữa, dù sao cậu tới đây cũng đã lôi kéo thêm một người vào rắc rối. La Tiểu Lâu chạy tới những chiếc phi thuyền kia, vừa chạy vừa nói vào máy thông tin: " Nguyên Tích…"

"Rốt cuộc em đang làm cái chết tiệt gì thế?!" Nguyên Tích cũng chưa ngắt máy thông tin, nghe thấy tiếng La Tiểu Lâu thì mắng ngay tức khắc.

Nhưng không biết vì sao, La Tiểu Lâu lại cảm thấy giọng nói này có chút nghi ngờ và… đau thương.

Lòng La Tiểu Lâu đột nhiên dâng lên một nỗi đau đớn cùng cực không nói lên lời, cậu ngập ngừng rất lâu mới khó khăn nói: " Nguyên Tích, chúng ta, thân phận của hai chúng ta sợ rằng không thích hợp ở bên nhau. Em, em sẽ đi… Tạm biệt." Đương nhiên nếu tình hình yên ổn, em vẫn sẽ trở về. La Tiểu Lâu không nói ra những lời này, cậu thực sự nghĩ như vậy, nếu Nguyên Tích còn chiếm đóng ngôi nhà của cậu, hy vọng đến lúc ấy không đối xử quá thô bạo với cậu —— La Tiểu Lâu chịu đựng nỗi đau, dứt khoát đóng máy thông tin.

Có lẽ vì bị phong tỏa nên trên bến cảng đồ sộ không có người. Khi La Tiểu Lâu gần đến năm chiếc phi thuyền thì phía sau bỗng nhiên có người quát: "La Tiểu Lâu! Em đứng lại đấy cho anh!"

La Tiểu Lâu run lên, khiếp sợ mở to mắt, Nguyên Tích sao lại xuất hiện nhanh như vậy? Vừa nãy không phải là sau khi thấy cậu thì hắn cố ý liên lạc đấy chứ?

Sau đó, chẳng còn thời gian cho bọn họ nhìn ngắm trìu mến nhau nữa. Khi La Tiểu Lâu xoay người nhìn về phía Nguyên Tích, vài quả gì đó cỡ nhỡ ném vào trước người La Tiểu Lâu, La Tiểu Lâu vừa nhìn thấy, lập tức biến sắc, là —— bom năng lượng cao.

Có lẽ vì người của quân đội đã vây quanh, những chiếc phi thuyền kia cảm nhận được nguy hiểm bèn chuẩn bị rời đi. Trước khi đi, chúng gây một số trở ngại cho quân đội, sau đó, những nơi khác lập tức bị ném bom không ngừng, chỗ La Tiểu Lâu còn ít, nhưng ăn ba quả như thế thì cũng dứt khoát là chết người rồi.

Khi ngẩng đầu lên, La Tiểu Lâu phát hiện Vân Tiêu đang bay về hướng mình.

La Tiểu Lâu nhìn thật sâu vào Vân Tiêu, dùng tay ra hiệu bảo Nguyên Tích nghìn vạn lần đừng tới đây, sau đó xoay người bỏ chạy. Đó có lẽ là ngày cuối cùng cậu ở lại thế giới này, cơ hội trọng sinh hiếm có lần này đã bị cậu thẳng thừng lãng phí. Ít nhất, tình cảm của cậu với Nguyên Tích, hình như cậu còn chưa nói cho hắn biết. Lần thổ lộ kia, thật sự là rất trẻ con…

Một giây trước khi quả bom phát nổ, một thứ gì đó rất mềm và dài màu đen quấn quanh eo La Tiểu Lâu, sau đó cậu bị quăng mạnh ra ngoài.

Bến cảng tinh cầu Camille, trận bom nổ kinh khủng trôi qua, Vân Tiêu bị xung lượng đánh bật ra rất xa, nhưng vì Vân Tiêu quá mức dũng mạnh nên cả cơ giáp và Nguyên Tích đều không bị thương.

Khi quân đội chạy tới, vài chiếc phi thuyền đối diện đã lợi dung trận oanh tạc vừa rồi tháo chạy.

Còn La Tiểu Lâu, cũng không tìm được tung tích.

Không ai dám tới gần chủ nhân của bọn họ, Nguyên Tích lặng lặng đứng ở cảng, qua hồi lâu mới nói: "Cậu ấy không chết, ta sẽ tìm cậu ấy trở về."

114. Chương 114: Tóc Đỏ

Khi tỉnh lại, La Tiểu Lâu cảm thấy đầu óc choáng váng, cả người đều đau nhức. Tuy nhiên, cảm giác khó chịu đó đã đủ để chứng tỏ rằng cậu vẫn còn sống. Thực sự là quá tốt, dù lát nữa phải đối mặt với Nguyên Tích hắc xì dầu nhưng cậu vẫn cảm thấy vô cùng mừng rỡ. Cậu sẽ xin lỗi Nguyên Tích rồi sau đó hòa giải. Khi sinh mệnh gặp nguy hiểm, La Tiểu Lâu mới nhận ra, giây phút cuối cùng ấy, trong đầu cậu chỉ tràn ngập một mình Nguyên Tích, kèm theo là những tiếc nuối chưa bao giờ kịp thổ lộ.

La Tiểu Lâu gian nan ngẩng đầu dậy nhìn ngó xung quanh, cậu nhận thấy mình đang nằm trong một xó phòng nhỏ hẹp tối tăm. Đây là chỗ nào? Hơn nữa, mình còn đang nằm ngủ sưới sàn nhà! Ôi cha, cái eo của tôi —— La Tiểu Lâu căm giận ngồi sụp xuống.

Không phải Nguyên Tích tống cậu vào nhà tù đấy chứ, nếu đây là trừng phạt của hắn, vậy thì khẳng định là do cậu đã đề xuất việc chia tay nên hắn mới thẹn quá hóa giận —— chờ chút, La Tiểu Lâu lập tức cúi đầu kiểm tra quần áo trên người mình, hoàn hảo, ngoại trừ lộn xộn và bụi bặm còn đâu không có dấu hiệu bị cởi ra.

Thân phận của cậu chưa bị bại lộ, vậy hiện tại là sao đây?

La Tiểu Lâu tiện tay tóm lấy 125 trước ngực, định hỏi tình huống hiện tại thì phát hiện, viên đá bình thường xanh biêng biếc mà hôm nay lại ảm đạm xám xịt. La Tiểu Lâu liền trợn tròn mắt.

125 chết máy, hơn nữa mặc kệ La Tiểu Lâu kêu gào thế nào, nó cũng chả có ý định tỉnh lại.

Trái tim La Tiểu Lâu nhất thời nảy lên, tuy 125 rất phiền phức, nhưng một năm trôi qua rồi, cậu đã quen với một bộ não nhân tạo ồn ào, hay làm nũng bên cạnh mình và đôi khi đưa ra những đề nghị không xác thực. Hơn nữa, bây giờ ngẫm lại, 125 cũng có ưu điểm của riêng nó, ít nhất, cậu sẽ không bao giờ phải lo nghĩ rằng 125 sẽ phản bội mình.

Cậu phải tìm cách chữa trị cho 125, cậu không quen cảm giác thiếu vắng nó. Với lại, nếu không có 125, cậu sẽ chẳng còn ai trên thế giới này để có thể sẻ chia bí mật lớn nhất kia của cậu.

"Nếu mày tỉnh lại, tao quyết định sau này chắc chắn sẽ đối xử với mày thật tốt."

Khẽ nói xong, La Tiểu Lâu chật vật đứng dậy, quét mắt nhìn căn phòng chật hẹp tối tăm, sau đó đi ra cánh cửa duy nhất. Cửa không khóa, rất dễ bị đẩy ra.

Ánh sáng bất ngờ bao phủ khắp người La Tiểu Lâu, cậu theo phản xạ mà híp lại hai mắt.

Sau đó chợt nghe thấy một tiếng kêu the thé của con gái. Đối diện La Tiểu Lâu, một cô gái trẻ tuổi đang đứng cạnh chiếc giường rộng lớn và thoải mái, cô ta đang cởi một cái váy không được dài cho lắm.

La Tiểu Lâu dám cam đoan, cô ta không mặc một cái gì ở bên trong.

Trên giường lớn, một gã đàn ông tóc đỏ cao to chân dài đang hảo chính dĩ hạ mặc áo ngủ nằm trên đó, đôi mắt hừng hực thích thú nhìn mỹ nữ thoát y, trong chớp mắt khi La Tiểu Lâu mở cửa ra thì gã liền lia mắt tới. Đó là một đôi mắt sáng rực và sắc bén như chim ưng, lúc này đang nhìn chằm chặp vào La Tiểu Lâu dám quấy nhiễu chuyện riêng của gã bằng một vẻ sát khí đằng đằng.

nguyên văn　có nghĩa là dù bận nhưng vẫn ung dung, thong thả.

La Tiểu Lâu vốn dĩ cũng không nhìn gã đàn ông kia mấy, trong nháy mắt khi thấy cô gái kia thì cậu liền giơ một tay lên che mặt, tay còn lại đẩy cánh cửa phía sau, chuẩn bị trở về căn phòng nhỏ hẹp tối tăm.

Nhưng có người còn nhanh hơn cả cậu, cô gái xinh đẹp đỏ bừng mặt kéo quần áo, nhanh chóng mở cửa chạy ra ngoài.

La Tiểu Lâu trợn mắt há hốc mồm nhìn cửa phòng bị đóng lại và gã đàn ông tóc đỏ rõ ràng đang dựng lều trong quần trên giường kia, vội khô khan nói: "Ngại quá, làm phiền rồi, tôi không cố ý."

Gã đen mặt nhìn chòng chọc La Tiểu Lâu, chửi rủa: "Mẹ nó, tỉnh dậy đúng lúc lắm."

"Ấy a, tôi có thể giúp anh gọi cô ta trở về giải thích rõ ràng…"

"Giải thích cái mẹ, chờ cậu đi rồi không chừng ả đã nằm trên giường thằng tiếp theo rồi. Nếu cậu không thể cung cấp dịch vụ giống như ả thì chả có công dụng quái gì với tôi cả." Gã tóc đỏ nhìn xuyên thẳng vào La Tiểu Lâu, sau đó miễn cưỡng bắt đầu dùng tay giải quyết, gã nghĩ đêm nay chắc chả có em nào có dũng khí dám vào phòng gã nữa.

La Tiểu Lâu kinh hoảng há hốc mồm đến nỗi không khép vào được, đây đây đây có dây thần kinh xấu hổ không đó, bất luận là cô gái tùy tiện trên giường hay cái gã không kiêng nể gì quay tay ngay trước mặt cậu. Chẳng lẽ, hắn ta không cảm thấy xấu hổ một chút nào sao?

La Tiểu Lâu đang do dự có nên về chỗ cũ hay không thì gã kia vừa quay tay vừa nói: "Chờ đến nơi an toàn thì cậu cút xuống đi."

Sự thực thì hiện tại La Tiểu Lâu cũng đang muốn đi ra, cậu tuyệt nhiên không muốn ở chung với cái tên vừa nhìn là đã thấy cực kỳ nguy hiểm và còn thêm vô sỉ này. Vì vậy La Tiểu Lâu vừa đỡ được cái ánh mắt khiến người ta kinh hồn bạt vía kia của gã thì cấp tốc chạy ra cửa bên cạnh.

Tuy không biết hiện giờ đang ở đâu, nhưng cậu quyết định sẽ đi tìm một người bình thường để dò la.

Vừa tới cánh cửa thì gã kia đột nhiên thấp giọng hừ một tiếng, sau đó La Tiểu Lâu ngửi thấy một mùi vị đặc biệt.

Ngay sau đó, cánh tay đang nắm tay cửa của La Tiểu Lâu bỗng nhiên tê rần, một bàn tay mạnh mẽ nắm chặt lấy cánh tay cậu.

"Anh muốn làm gì?" La Tiểu Lâu căng thẳng bất an hỏi, đồng thời cau mày lườm nguýt bàn tay đang nắm cánh tay mình, ối, cái tay kia vừa mò tới chỗ nào đấy.

"Tốt nhất là cậu ngoan ngoãn ở lại chỗ này cho tôi, nếu không —— " Gã nhìn trên nhìn dưới La Tiểu Lâu một lượt bằng con mắt ác ý, rồi nói: "Không đến nửa ngày, cậu sẽ bị những kẻ ở ngoài ăn sạch đến ngay cả xương cũng chả còn."

Gã này không giống như đang nói dối, La Tiểu Lâu rùng mình, xoay người nhìn gã đàn ông nằm trên giường, cẩn thận hỏi: "Đây là nơi nào?"

"Trên phi thuyền của tôi."

La Tiểu Lâu hít một hơi, mang theo chút đố kị nho nhỏ nói: "Lắm tiền nhỉ —— Nhưng tại sao tôi lại ở trên phi thuyền của anh? Chúng ta đang đi đâu đây?"

Gã hừ một tiếng, rút bàn tay nắm cánh tay La Tiểu Lâu về, nhưng vung lên thật mạnh, khiến La Tiểu Lâu lùi lại phía sau mấy bước, hơn nữa bước chân tê cứng, ngã bệt xuống tấm thảm lông dài.

"Mấy giờ nữa chúng ta sẽ nhảy một bước không gian, sau đó sẽ tới thiên hà Rilla. Về phần vì sao cậu ở trên phi thuyền của tôi, bởi vì cậu đen đủi chạy lên phi thuyền của tôi khi tôi đang ném bom. Sau khi chiếc cơ giáp kia cứu cậu thì ném cậu lên đây, nếu muốn cứu cậu thì tôi chỉ có thể mở lại cửa khoang thuyền ra. Như vậy rất nguy hiểm, cậu nên cảm kích tôi, không thì bây giờ cậu đã mất hai cái đùi rồi." Gã tóc đỏ xoa xoa tay, giải thích cho La Tiểu Lâu, cuối cùng ngán ngẩm nhìn La Tiểu Lâu, "Chờ đến điểm tiếp tế tiếp theo, cậu lập tức cút xuống ngay cho tôi, tôi chưa bao giờ thu nhận người không có lai lịch rõ ràng."

La Tiểu Lâu thầm kêu lên, tôi cũng không muốn chạy trốn xa như thế này đâu nhá, ông anh ơi. Thiên hà Rilla, cậu cũng chưa bao giờ nghe thấy! Cậu chỉ biết tinh cầu An Tắc nằm ở thiên hà Kahn. Hồi học địa lý, tiếp theo thiên hà Kahn chắc chắn không phải là thiên hà Rilla.

Nhưng thực tế bi thảm, La Tiểu Lâu đành phải cảm ơn với cái kẻ bỉ ổi đang ngồi trên giường kia: "Vô cùng cảm ơn ân cứu mạng của anh, ngoài ra, có thể nói cho tôi biết cách quay về không? Hay là cách trở về tinh cầu An Tắc cũng được?"

Đôi mắt của gã tóc đỏ lấp lóe, nhếch khóe miệng: "Nếu cậu đang ôm mục đích này thì quả thật là hết sức bất hạnh, chỗ này là khu dân nghèo, phi thuyền đi thiên hà Kahn không chừng mấy tháng hoặc nửa năm mới có một chuyến, vậy để xem cậu có thể vượt qua được hay không." Giọng điệu còn mang theo vẻ hả hê không giấu diếm chút nào.

La Tiểu Lâu trợn ngược mắt nhìn gã, qua một hồi lâu mới lo âu nói: "Nhưng tôi phải quay về. Hơn nữa, tôi có thể trả tiền vé gấp đôi —— Anh muốn làm gì?!"

Gã tóc đỏ kia đột nhiên một tay kéo La Tiểu Lâu lên giường, sau đó đè lên không cho cậu giãy dụa, hai chân khóa lên người cậu, khi La Tiểu Lâu bị ép đến đỏ mặt, gã bỗng nhiên rút một con dao găm lạnh lẽo đến bức người từ đầu gối ra.

Cánh tay phải La Tiểu Lâu bị gã tóc đỏ túm chặt cứng, còn tay trái cậu đang điên cuồng gạt cánh tay cầm dao găm của gã ra. Trời ơi, cậu còn chẳng biết mình đã nói câu nào đắc tội với hắn nữa.

Bàn tay của gã tóc đỏ không nhắm vào tim hay cái cổ hoặc những chỗ trí mạng khác của La Tiểu Lâu, mà cấp tốc trượt xuống cánh tay phải của cậu.

Tim La Tiểu Lâu ngừng đập một giây mới phát hiện không có cảm giác đau đớn, mà cổ tay bỗng nhẹ đi, chiếc máy thông tin vẫn theo cậu từ lúc đầu đến giờ đã bị cắt đứt!

Sau đó gã tóc đỏ tiện tay ném máy thông tin của La Tiểu Lâu vào cửa vứt rác bên cạnh chiếc giường, rồi nhấn một nút đỏ trên vách tường, sau một tiếng vang rất nhỏ, gã mới buông lỏng La Tiểu Lâu ra, sau đó nói: "Được rồi, tôi sẽ báo cho cậu biết thời điểm rời thuyền."

La Tiểu Lâu không dám tin nhìn cửa vứt rác, hận không thể chui vào bên trong để lấy lại máy thông tin, nó không chỉ là chứng minh thư thân phận mà còn là thứ không thể thiếu trong cuộc sống.

Ví dụ như vấn đề về tiền nong, hiện tại có rất ít người cầm tiền mặt đi qua đi lại, hầu hết đều dùng máy thông tin để chuyển khoản.

Nếu La Tiểu Lâu sửa lại máy thông tin, tiền trong tài khoản của cậu cũng sẽ không bị giảm, nhưng —— Giờ trong tay một cắc tiền cũng không có.

"Anh làm cái gì vậy? Anh điên rồi à, chẳng lẽ anh có thể tách rời khỏi máy thông tin —— " La Tiểu Lâu quên mất sự nguy hiểm của gã, nổi giận đùng đùng chất vấn.

"Đương nhiên có thể, hiện tại tôi cũng chẳng dùng đến máy thông tin, lúc nào đến tinh cầu cấp cao chơi bời tôi mới đeo thôi." Gã tóc đỏ cho La Tiểu Lâu xem cánh tay trơn phẳng của mình, sau đó nói: "Tôi không thể để cậu mang thứ kia, như vậy sẽ tăng thêm sự nguy hiểm cho phi thuyền của chúng tôi. Tôi cũng không muốn phi thuyền của tôi lúc nào cũng bị quản chế bởi Chính phủ. Tôi cứu cậu đã đủ phiền phức rồi, tôi hy vọng cậu biết ngoan ngoãn, nếu không tôi sẽ bỏ cậu lại ngay lập tức đấy."

Uy hiếp xong, gã tóc đỏ bắt đầu lục lọi đồ vật trên người La Tiểu Lâu. Sau khi sờ soạng một lượt từ đầu đến chân, nảy sinh hứng thú với chiếc dây chuyền trên cổ cậu, bèn tháo xuống.

La Tiểu Lâu lập tức giật lại, vội vã nói: "Cái này không có thiết bị định vị đâu! Tôi cam đoan với anh đấy! Xin hãy để lại nó cho tôi, đây là đồ vật duy nhất mẹ tôi để lại cho tôi." La Tiểu Lâu giả vờ đau khổ gần chết, thực chất thì cậu cũng nôn nóng đến phát khóc, hiện giờ đang ở trên một chiếc phi thuyền xa lạ không rõ lai lịch, không có một cắc tiền, nếu ngay cả 125 cũng không giữ được thì cậu cũng khỏi cần sống nữa.

Gã nhìn La Tiểu Lâu hai giây, rồi buông lỏng chiếc dây chuyền trong tay ra. Sau đó tựa lên đầu giường, dùng giọng điệu 'cậu không cần quá cảm kích tôi đâu' mà nói: "Trước khi cậu rời khỏi phi thuyền, tôi sẽ cung cấp cho cậu thức ăn cơ bản nhất, cậu cũng có thể ở lại trong kho của tôi."

La Tiểu Lâu chẳng thèm cảm ơn mà nhìn gã, đốp lại: "Nhưng trong kho đen xì xì, ngoại trừ cái sàn nhà lạnh lẽo thì chẳng có cái gì, anh bảo tôi ngủ thế nào đây, đúng là không có nhân đạo. Anh vứt tiền của tôi đi, dù không thể cho một phòng xép thì cũng phải có cái buồng chứ ——"

Gã trầm mặt xuống, chuẩn bị tức giận, sau khi thấy La Tiểu Lâu sợ hãi lùi lại, suy nghĩ vài giây, cuối cùng mới nói một cách đầy nhân từ: "Vậy thì, cậu có thể ngủ trên sàn nhà trong phòng tôi, con chó trước đây của tôi cũng thích ngủ ở đó đấy."

Đệch mọe, anh mới là chó!

La Tiểu Lâu trừng mắt nhìn gã một hồi lâu, rốt cục đành thỏa hiệp, sau đó nói: "Cho dù đến nơi an toàn anh thả tôi xuống, tôi cũng chẳng có tiền, con người đất đai không quen, cũng chẳng biết sinh sống thế nào, hành vi của anh chẳng khác nào giết người gián tiếp."

Gã phá ra cười sằng sặc, "Cậu có phải là đàn ông đàn ang không đấy, cậu có tay có chân, chẳng lẽ không thể tự mình nuôi sống mình à? Nếu thực sự không được, cậu cũng có thể giống như ả đàn bà kia, buôn bán thân thể, tôi nghĩ sẽ có tiền ăn cơm đấy."

Sắc mặt La Tiểu Lâu đỏ lên, ngậm miệng lại, không muốn mở mồm nói một câu với thằng cha biến thái tồi tệ này nữa.

La Tiểu Lâu bất đắc dĩ phát hiện, tuy may mắn sống sót, nhưng hoàn cảnh của cậu bây giờ cũng chẳng khác bỏ mạng là bao.

Sau khi nuốt xong hộp cơm vô vị khó ăn, gã đột nhiên hỏi: "Cậu tên gì?"

"… La Tiểu Lâu." La Tiểu Lâu chẳng có tinh thần trả lời, cuộn tròn trên thảm.

"Nếu cậu muốn an toàn sống qua ngày trên con thuyền này, tốt nhất là đeo cái này đi." Nói xong, gã ném một thứ xuống.

La Tiểu Lâu nhận lấy, là một chiếc mặt nạ giả da, thứ này 125 cũng đã từng chuẩn bị cho cậu, nhưng chiếc mặt nạ tên này chuẩn bị —— thực sự là quá xấu.

La Tiểu Lâu thở dài, cam chịu đeo lên.

Khi chuẩn bị nhắm mắt đi ngủ, gã dường như còn ngại La Tiểu Lâu chưa đủ đả kích, nói thêm: "Tôi là Arthur, là thuyền trưởng của chiếc phi thuyền này, nghề nghiệp là cướp vũ trụ."

… Đầu óc La Tiểu Lâu không hợp thời mà nghĩ tới Alibaba và Bốn mươi tên cướp, không, không phải đâu, chuyện đó và tình trạng hiện tại của cậu hoàn toàn không có liên quan gì.

Điểm chết người là, cậu thực sự không muốn trốn trên phi thuyền của bọn cướp bóc! Cậu thực sự còn có thể trở về bên Nguyên Tích được nữa không…

115. Chương 115: Trắc Trở...

La Tiểu Lâu bưng hộp cơm nhân tạo ăn như hổ đói. Đối diện cậu là một tên lùn tịt đang nhìn chòng chọc cậu một cách đầy hung tợn, sau lần thứ hai muốn giật lại hộp cơm nhưng bị La Tiểu Lâu đá văng, hắn sờ bụng, nhìn hộp cơm đã bị La Tiểu Lâu ăn hết nửa, rồi hùng hùng hổ hổ bỏ đi.

Những đồ ăn này trước đây La Tiểu Lâu cực kỳ ghét, cũng chẳng ăn được bao nhiêu, nhưng cậu đã ăn rất ngon.

Không ăn thì chết đói. Với lại, nếu không phải là Arthur thì cũng sẽ có người khác cướp đồ ăn của cậu, thậm chí đàn bà còn kinh khủng hơn cả đàn ông, sau mấy lần đói cồn cào La Tiểu Lâu cuối cùng cũng rút ra được bài học kinh nghiệm. Arthur sẽ không cho cậu số thức ăn vượt quá định mức, mỗi ngày chỉ có ba hộp cơm. Bởi vì là một kẻ yếu ớt đến ngay cả đồ ăn cũng không thể bảo đảm được, thì ở trên chiếc thuyền này, chắc chắn sẽ không có được sự đồng cảm của bất kỳ ai hết.

So với trước đây thì kém dinh dưỡng hơn nhiều, trong vòng hai ngày La Tiểu Lâu đã gầy rộp hẳn đi, quần áo vài ngày mới thay một lần và cũng trở nên luộm thuộm hơn, cộng thêm việc sau khi hóa trang thì mặt

mũi xấu xí, người trên thuyền càng ngứa mắt cậu hơn. Nhưng dù có như vậy thì mỗi lần La Tiểu Lâu đi nhận đồ ăn, ngoại trừ phải tới tranh cướp thì đã bắt đầu có con gái tiếp cận cậu, vì một phần thức ăn mà sẵn lòng cung cấp phục vụ đặc biệt.

Sau lần đầu tiên vì không chịu chia một nửa hộp cơm cho một cô, thế là chồng cô ta liền tìm cớ cướp một nửa hộp cơm còn lại của La Tiểu Lâu, hai người nhìn La Tiểu Lâu như nhìn thằng ngốc. Sau lần đó, La Tiểu Lâu mới biết đường mà lờ đám con gái đó đi.

Rốt cục La Tiểu Lâu cũng đã hiểu, cô gái cậu thấy trong phòng Arthur lần trước là gì.

La Tiểu Lâu cảm thấy vô cùng khó hiểu, phi thuyền là của Arthur, nhìn bày biện trong phòng gã cũng không đến nỗi bần cùng, vậy tại sao thủ hạ của gã lại nghèo túng đến thế?

Yên lặng quan sát hai ngày La Tiểu Lâu mới phát hiện, những người phát sầu vì thức ăn mà cậu thấy không phải là thủ hạ của Arthur.

Arthur và thủ hạ của gã ở trong mấy khoang thuyền khác, còn hai khoang thuyền cuối cùng này là dành cho những người trốn lên phi thuyền ở.

Người trên chiếc phi thuyền này hầu hết đều là tội phạm, hoặc bởi đủ loại nguyên nhân mà mới rời bỏ tinh cầu cấp cao, chạy tới tinh cầu cấp thấp. Trước khi những người này lên thuyền, toàn bộ máy thông tin đều bị tháo bỏ. Có vài người gần như dùng hết tiền để đổi lấy vé tàu, thế nên vấn đề ấm no hiện tại mới gay go như thế này.

La Tiểu Lâu ăn xong, đẩy cửa khoang thuyền, đi theo hành lang về phòng ngủ của Arthur. Vốn La Tiểu Lâu muốn có chút khí phách mà tìm một chỗ chắp vá, nhưng ngày đầu tiền ngủ trên hành lang bị giẫm đạp lại còn có kẻ muốn cướp chiếc dây chuyền trên cổ mình, La Tiểu Lâu đành phải trở về phòng Arthur.

Arthur cũng không nói gì, chỉ cười nhạo La Tiểu Lâu vài câu rồi quay ra ngủ. Hiếm thấy là Arthur không tìm đàn bà đến phục vụ nữa. Hoặc có thể là, căn bản chẳng có cô nào có thể chịu đựng được gã —— La Tiểu Lâu u ám nghĩ.

Khi đi ngang qua phòng tiếp khách thì bên trong chợt phát ra tiếng cười một đám đàn ông. La Tiểu Lâu định lượn đi ngay lập tức, nhưng chợt thấy có một người nói: "Mai sẽ đến Aalen, lão đại, chúng ta có nên nhập cảng không?"

La Tiểu Lâu ở ngoài lập tức dựng thẳng lỗ tai lên, quang minh chính đại đứng nghe trộm, cậu cảm thấy chuyện này cực kỳ có liên quan đến chuyện của mình. Arthur đã nói khi nào tới nơi an toàn thì sẽ đuổi cổ cậu xuống, Aalen kia, rốt cuộc là sao?

Bên trong im lặng hai giây, Arthur ba phải mà nói: "Ừ, đỗ lại nửa ngày."

Người vừa mới hỏi liền hả hê cười, "Ngày mai lại có trò hay để xem rồi, lúc này không biết có thể rời đi được bao nhiêu."

Một giọng nói ôn hòa vang lên: "Ừm, có điều, những người này muốn sinh sống ở Aalen thì thực sự là không dễ dàng."

"Ai quan tâm bọn chúng chứ, những người đó cũng chả phải là người tốt gì, không trà trộn nổi trên tinh cầu cấp cao được nữa nên mới trốn đến tinh cầu cấp thấp, nào có ai nghĩ dễ dàng như vậy. Bây giờ ở trên phi thuyền còn được cung cấp thức ăn, tới nơi rồi, chưa đến ba ngày thì bọn chúng mới biết cái gì là hiện thực tàn khốc. Hơn nữa, sớm muộn gì bọn chúng cũng sẽ rời thuyền, chúng ta không cần phải quan tâm." Người hỏi lúc trước lên tiếng.

Sinh tồn không dễ dàng? La Tiểu Lâu bắt đầu lo lắng, sau này cậu sẽ sinh sống ra sao, quan trọng nhất là làm thế nào để kiếm đủ tiền mua vé tàu. Bên trong lúc này đã chuyển sang chuyện cười. La Tiểu Lâu bèn hướng về phòng của Arthur, phía trước có một người đàn ông thân hình cao lớn đang đi tới, lúc ở cạnh Arthur cậu đã thấy mấy lần, tên là Lộ Ân, trông như cột điện, bình thường trầm mặc ít nói, nhưng xung quanh vô hình trung tản ra một luồng khí thế, ngay cả đám cướp vũ trụ khác cũng không dám chọc vào hắn.

Vì khuôn mặt đã được ngụy trang nên bình thường La Tiểu Lâu toàn đi lòng vòng để tránh người ngoài, nhưng Lộ Ân thì không giống những người khác hay cười nhạo cậu, hắn chưa từng để ý đến cậu, và cũng chẳng bao giờ nhìn thẳng vào cậu.

Trở lại phòng, La Tiểu Lâu ngồi vào trong góc, bắt đầu suy nghĩ về chuyện sau này. Cậu nhất định phải trở về tinh cầu An Tắc, hoa văn dị thú trên người cậu đã hoàn toàn biến mất, còn 125 thì vẫn chưa có động tĩnh gì.

Lòng La Tiểu Lâu nóng như lửa đốt, sửa chữa như thế nào là một vấn đề, cậu thậm chí bắt đầu suy xét xem có nên thỉnh giáo Nghiêm đại sư không.

Tiếp đó, đây lần đầu tiên rời xa Nguyên Tích lâu như vậy, cậu từ buồn bực bất an đến bức thiết muốn gặp lại Nguyên Tích. La Tiểu Lâu phải thừa nhận, cậu đã bắt đầu nhớ nhung cái con người xấu xa kia. Lúc đó để lại câu nói như vậy trước khi bỏ đi, Nguyên Tích chắc chắn rất tức giận, hiện giờ không biết hắn thế nào rồi.

Đúng là sau khi thất vọng rồi trở về nhà của mình, vẫn còn một chút lo lắng nên mới muốn tìm kiếm hắn?

Sống chung với nhau một năm, bao giờ cũng nảy sinh cảm tình.

La Tiểu Lâu xoa xoa mặt, yên lặng thầm lập kế hoạch, cậu có thể trở về nhà của mình, tiếp tục đi học, sau khi tốt nghiệp thì tiếp tục chế tác cơ giáp. Nếu Nguyên Tích muốn trở lại, bỏ qua vấn đề thái độ của người nhà Nguyên Tích, cậu sẽ đồng ý Nguyên Tích tiếp tục chung sống một nhà —— tuy rằng La Tiểu Lâu chưa bao giờ có thể làm chủ việc này.

Bọn họ có thể xem TV cùng nhau, uống trà chiều, hoặc lên mạng đối chiến, hay ra ngoài mua bánh ngọt hoặc đến cửa hàng tổng hợp. Về phần bí mật dị thú, chỉ cần cậu khống chế không sử dụng ý thức nguyên lực quá mức, trước 30 tuổi tìm ra chủ nhân của 125, hoặc có thể tìm ra cách khống chế sự biến thân.

Nếu Nguyên Tích đã từ bỏ, La Tiểu Lâu nhíu mày, quyết định để đến khi nào kết quả này xảy ra thì mới tính sau…

La Tiểu Lâu ngủ, mơ thấy mình làm một bữa cơm thịnh soạn và ngon miệng bầy chật bàn, nước miếng chảy ròng ròng. Giữa lúc không thể đợi được nữa mà cầm đũa lên, La Tiểu Lâu bỗng nhiên cảm thấy thiếu gì đó.

Nhìn bánh ngọt và cá trên bàn, theo thói quen nhìn lên phía đối diện —— La Tiểu Lâu chợt ngẩng đầu, phát hiện trước mặt là một con mèo to lớn đang phẫn nộ nhìn chòng chọc cậu. Phút chốc cậu ngẩng đầu lên, nó không dằn cơn thịnh nộ nữa, giơ móng vuốt bổ nhào tới.

Chiếc đũa trong tay La Tiểu Lâu rơi xuống, 'cạch' một tiếng, sau đó cậu bị đá tỉnh dậy.

"Dậy! Phải rời thuyền rồi." Khi mở mắt ra, Arthur trước mặt đang nhe răng cười cợt đá vào người cậu.

La Tiểu Lâu xoay người, định ngủ tiếp, cậu vẫn muốn mơ tiếp, hai phút nữa là có thể mơ thấy gương mặt của Nguyên Tích rồi.

Arthur không đá nữa, chỉ từ tốn nói: "Hôm nay không định ăn cơm nữa hả?"

La Tiểu Lâu hít một hơi thật sâu, khuôn mặt của Nguyên Tích đang dần dần rõ nét hơn trong đầu, cậu cầm mặt nạ, lầm bầm một tiếng, căm giận vào toilet.

Vài miếng giải quyết xong bữa sáng, La Tiểu Lâu theo đám Arthur và những người trốn trên thuyền xuống cảng, hạ phi thuyền.

Đây là một tinh cầu không quá lớn, đối với sự xuất hiện của Arthur, người Aalen tỏ ra rất nhiệt tình. Arthur vừa xuống đất thì đã có vài người tươi cười tới tiếp đón, lôi kéo Arthur nhưng gã không nhúc nhích, một thanh niên cao gầy phía sau gã bèn tiến lên nói: "Kim lão ca, lúc này chúng tôi mang theo không ít đồ, không biết tình hình nơi này của các anh thế nào?"

Người dẫn đầu sửng sốt, lập tức mừng rỡ đến nỗi xoa nắn hai tay, khuôn mặt béo tốt nở ra một nụ cười: "Làm sao có thể để Đại đế đến không một chuyến được chứ, chúng tôi đã chuẩn bị đồ từ lâu rồi, mười thương khố đều đầy ắp cả. Nếu Đại đế tự mình tới, chi bằng ta đến nơi nào đó từ từ nói chuyện đi."

Thanh niên cao gầy nhếch lên một nụ cười, nói mấy câu với người phía sau, Arthur cùng vài người đi theo người Aalen, còn một số thủ hạ của Arthur thì phân tán ra bốn phía.

Mọi người chạy nạn cũng hiếm khi nào được nhìn thấy lại mặt trời trên mặt đất, bèn hưng phấn mà đi loanh quanh, có vài người đã suy tính ở lại nơi này sinh sống.

La Tiểu Lâu quan sát bốn phía, khác với tinh cầu An Tắc và tinh cầu Camille, tuy đều là nhà cao ốc san sát nhưng tầng gác không đến mức quá cao, nhà cũ nhà mới đều có, cũng không đông đúc, ở nơi xa có thể thấy nhà mái bằng thấp bé. Xa xa, có thể thấy thôn quê xanh biếc, trời xanh không mây, toàn bộ bến tàu thành phố đều thảnh thơi an nhàn. Có thể nhận ra, ở đây cũng không đến nỗi lạc hậu, tổng thể mọi thứ không tệ.

Cảng vũ trụ bên cạnh cũng vô cùng náo nhiệt, tụ tập không ít tiểu thương, thêm một bộ phận người đang quan sát bọn họ.

La Tiểu Lâu cũng chuẩn bị đi dạo chung quanh, cậu nhắm một chỗ tương đối náo nhiệt, rồi đi đến đó.

La Tiểu Lâu chú ý, cửa hàng hai bên buôn bán đa phần đều là thức ăn nhân tạo, hơn nữa giá 20 đồng Liên Bang, đắt gấp đôi tinh cầu An Tắc. La Tiểu Lâu kinh ngạc, sắp đến trưa, dạ dày đã bắt đầu ùng ục, nhưng —— Arthur đã đi làm khách của tinh cầu Aalen, hiển nhiên đã quên cung cấp cơm trưa cho cậu. Không chỉ cậu mà cả những người xuống thuyền cũng đều đói bụng.

Đúng lúc này, một người bỗng nhiên tiến đến trước mặt La Tiểu Lâu nói: "Mày theo Đại đế tới đúng không, có muốn tới nhà tao làm công nhân thuê không? Nhìn mày thế này, có lẽ cũng chả có người đồng ý thuê mày đâu, mày có thể ở lại nhà tao, sau đó chỉ cần chăm chỉ làm việc là có cơm ăn rồi."

La Tiểu Lâu bất ngờ, nhìn người phụ nữ trung niên đang tỏ vẻ chán ghét mà quan sát cậu, công nhân làm thuê? Cậu còn chưa quyết định làm cái gì.

Bà cô đó nhìn chằm chằm La Tiểu Lâu nửa ngày, không đợi đến khi cậu trả lời, có vẻ rất kinh ngạc mà nói: "Còn xoi mói cái gì, không phải mấy người chúng mày đều như thế này sao, tao tạo điều kiện như thế cũng đâu có tệ cho mày. Không biết phân biệt, thật chả ai muốn mày, sớm muộn gì cũng chết đói thôi."

La Tiểu Lâu bị nghẹn đến nỗi không nói nên lời, đúng lúc này trong ngõ nhỏ phía trước có một hàng người đi ra, hầu hết những người đó đều to cao, đang xếp hàng đi theo một chiếc xe vận chuyển cỡ lớn.

"Hừ, muốn đến Kim gia ư? Sợ là không có số đỏ như thế đâu, những người khỏe mạnh hoặc có diện mạo ưa nhìn mới được Kim gia chọn, mày thế này, tướng mạo chẳng có, thể lực cũng không, mày đi thì làm được cái gì? Mày chết cái tư tưởng ấy đi." Bà cô kia vẫn lải nhải, "Nhà của tụi tao có thể cho mày vận hành máy móc xuống lòng đất khai thác quặng mỏ, một ngày cơm hai nữa, mày còn bắt bẻ gì nữa?"

La Tiểu Lâu ngẩn ngơ, một ngày chỉ có hai bữa cơm, xem chừng cũng chẳng có tiền lương, như vậy không phải là chẳng có tí chút nhân đạo nào sao? Bất luận là trước đây hay sau khi tới thời đại 4000 năm sau này, cậu thực sự chưa từng phải ăn uống khổ sở, ít nhất cũng chưa từng ăn đói mặc rách.

Rốt cục La Tiểu Lâu cũng thoát khỏi bà cô kia, đi về phía trước, tâm tình chợt trở nên u ám. Đi vài bước, La Tiểu Lâu mới phát hiện, ở đây gần như không có cửa hàng tiêu thụ cơ giáp, nhưng nguyên liệu lại không hề ít, hơn nữa lại còn cực kỳ rẻ. La Tiểu Lâu chạm lên tay phải trống trơn, có chút luyến tiếc rời đi.

Không thể mua nguyên liệu, hơn nữa, nguyên liệu trước đây cũng chưa từng xuất hiện.

Rốt cục La Tiểu Lâu cũng thấy một khu chợ thương nghiệp cao cấp, hai bên đa số là cửa hàng. Nhấc chân vào cửa hàng thứ nhất, bên trong hầu hết là hộp năng lượng phổ thông dân dụng, hơn nữa phần lớn là hộp năng lượng cấp thấp nhất 50 la. La Tiểu Lâu nhìn giá niêm yết, 1,400 đồng Liên Bang, gấp đôi tinh cầu An Tắc.

La Tiểu Lâu có chút đăm chiêu nhìn xung quanh, sau đó, dưới ánh mắt khinh bỉ của nhân viên cửa hàng, cậu đi ra, xoay người vào cửa hàng bên cạnh.

Đây là một cửa hàng nguyên liệu bán thành phẩm, hiếm thấy là bên trong cũng tiêu thụ một số linh kiện cơ giáp. Hơn nữa, trong cửa hàng đã có khách, hóa ra lại chính là Lộ Ân giống cột điện kia, hắn đang nhận một cái giáp vai cấp hai từ chủ quán.

Bệnh nghề nghiệp nổi lên, La Tiểu Lâu tia mắt tới, không nhịn được thốt lên: "Ông chủ, linh kiện kia xử lý có vài vấn đề."

Ông chủ lập tức đen mặt, hung tợn trừng mắt nhìn La Tiểu Lâu: "Cái thằng này ở đâu chui ra? Cửa hàng của tao là cửa hàng tiêu thụ linh kiện cơ giáp và nguyên liệu tốt nhất ở Aalen đấy, mày có chứng cứ gì mà dám nói bậy?"

Lộ Ân vẫn không nói gì, chỉ quay đầu nhìn La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu bước tới, đỡ lấy linh kiện trong tay ông chủ, đặt hai tay lên, sau đó bắt đầu thành thạo tháo dỡ linh kiện.

Ngoài miệng còn nói: "Ông chủ ơi, nguyên liệu bên ngoài của cái giáp vai này của ông chắc hẳn là sử dụng zirconi cứng cận màu đúng không, như vậy tính chất khẳng định là rất tốt."

là một nguyên tố hóa học có ký hiệu Zr và số nguyên tử 40. Nó là một kim loại chuyển tiếp màu trắng xám bóng láng, tương tự như titan. Zirconi được sử dụng như là một tác nhân tạo hợp kim do khả năng cao trong chống ăn mòn của nó. Nó không bao giờ được tìm thấy như là một kim loại tự nhiên mà thu được chủ yếu từ khoáng vật zircon, chất có thể được làm tinh khiết nhờ clo. Zirconi lần đầu tiên được Berzelius cô lập từ dạng không tinh khiết vào năm 1824. Biết thêm chi tiết ở wiki.

Mắt ông chủ kia liền sáng lên, vẻ hung ác trên mặt lập tức biến mất, thay vào đó là vẻ niềm nở ôn hòa nói: "Cậu em này bao nhiêu tuổi rồi? Ở nơi nào? Công nhân ở đâu? Cậu biết xử lý nguyên liệu hả?

"... Sơ sơ." La Tiểu Lâu vừa sửa lại vừa trả lời.

"Vậy trước đây cậu đã từng làm trợ thủ xử lý nguyên liệu cho chế tạo sư cơ giáp hả?" Ông chủ tiếp tục hỏi.

La Tiểu Lâu sững sờ, nghĩ đến Nghiêm đại sư, bèn gật đầu. Thường thì chế tạo sư cơ giáp khác sẽ không lãng phí thời gian tự xử lý nguyên liệu, mà đều có trợ thủ chuyên môn hỗ trợ. Nghiêm đại sư yêu cầu nghiêm ngặt với cậu, tất cả nguyên liệu đều phải tự tay cậu xử lí.

Ông chủ kia càng nhìn La Tiểu Lâu một cách hòa nhã hơn, từ lúc La Tiểu Lâu hóa trang, đây là lần đầu tiên có người khách khí với cậu như vậy.

"Vậy cậu vừa tới hả, đã tìm được chỗ làm thuê chưa?"

"Đang muốn hỏi ông đây, nơi này tìm việc dễ không?" La Tiểu Lâu vừa sửa vừa hỏi, động tác thành thạo khiến hai người bên cạnh nhìn không rời mắt.

"A, chỗ chúng tôi á, sản xuất nguyên liệu và khoáng thạch, bởi vậy yêu cầu tuyển chọn thứ nhất là thể lực, hơn nữa tiền lương đãi ngộ cũng không cao, vì nơi này thiếu thốn thức ăn, đúng lúc có thức ăn nhân tạo, nên giá cả cao hơn bên ngoài nhiều lắm. Chúng tôi ở đây cũng không cần cơ giáp sư và chế tạo sư cơ giáp, trừ phi đẳng cấp cao thì có thể đi làm quan đưa tin, hoặc tìm một chức vị." Ông chủ nói, chăm chú nhìn thân thể gầy còm của La Tiểu Lâu, đôi mắt đảo láo liên, bắt đầu nghĩ cách.

Ở đây sản xuất nguyên liệu, nhưng kỹ thuật viên cực kỳ ít, nhất là nhân viên biết xử lý nguyên liệu. Phải biết rằng, chỉ cần gia công sơ bộ là giá nguyên liệu đã không còn rẻ nữa rồi. Ông chủ hạ quyết tâm, dù phải tăng đãi ngộ cũng phải giữ cái tên nhóc quái dị này ở lại.

Vấn đề của linh kiện này cũng không quá lớn, La Tiểu Lâu sửa một hồi, ngầm dùng ý thức nguyên lực cố định một lần, thấy không có vấn đề gì nữa bèn chuyển sang cho Lộ Ân. Ông chủ cũng xốc lại tinh thần định mở miệng nói thì Lộ Ân đã ném tiền lên, kéo La Tiểu Lâu ra khỏi cửa hàng linh kiện cơ giáp đó.

"Cái gì? Anh muốn giữ nó lại?" Thanh niên cao gầy luôn đi phía sau Arthur kêu lên, "Lộ Ân, không phải hôm nay anh phát sốt hả, bình thường chả bao giờ thấy anh quan tâm tới mấy việc vớ vẩn đó. Đây là làm sao? Không phải lão đại đã nói là tận lực không mang theo người ngoài đến chỗ của chúng ta sao."

Lộ Ân nhìn thanh niên kia một cái, không nói gì mà chỉ nhìn Arthur.

Một thanh niên mặt mũi thanh tú đứng bên cạnh thanh niên cao gầy kia nói: "A Ly, cậu bớt vài câu đi, có thể Lộ Ân có suy nghĩ riêng, hơn nữa, còn năm ngày nữa chúng ta mới về nhà, vẫn còn thời gian suy xét."

Arthur vẫn không nói gì, chỉ có chút đăm chiêu nhìn La Tiểu Lâu, nói: "Hôm nay về trước đã, dù sao thu hoạch cũng không ít. Những người muốn ở lại thì cứ để họ ở lại."

Đến đêm, La Tiểu Lâu vẫn còn sợ hãi, hỏi Arthur: "Nơi dừng chân sau này đều giống như Aalen?"

Arthur nghe vậy bèn nở nụ cười nhìn La Tiểu Lâu: "Aalen sản xuất nguyên liệu, nhưng thức ăn lại khuyết thiếu nghiêm trọng, công nhân làm thuê điều kiện rất gian khổ. Vùng tiếp theo mặc dù có lạc hậu nhưng cũng có nội thành cao cấp, nhưng mỗi nơi đều có ưu điểm và khuyết điểm của riêng nó. Những người ở nơi khác cũng không nhất định phải sống ở đó."

"Như vậy ư." La Tiểu Lâu không cảm thụ được.

Arthur nở nụ cười xấu xa, "Thế nào, bắt đầu lo âu hả?"

Nói đến đây, Arthur ngờ vực quan sát La Tiểu Lâu, hỏi: "Cậu để Lộ Ân thấy hình dạng của mình rồi?"

"Đâu có." La Tiểu Lâu đáp.

Arthur vuốt cằm, khó hiểu: "Thế tại sao hắn ta lại giữ cậu lại?"

La Tiểu Lâu cũng không nói gì, có lẽ là đã giúp đỡ một việc nhỏ chăng? Cứ coi như là cậu có chỗ hữu dụng. Có điều nếu thực sự ở lại Aalen, cậu cũng có thể tìm được một công việc xử lý nguyên liệu.

Phi thuyền một lần nữa nhanh chóng rời cảng, bay giữa vũ trũ mênh mông.

Ở một nơi rất xa, trên một con thuyền khác.

Nguyên Tích nhàn nhạt nhìn Tô Lan, nói: "Anh cho em quyền lợi, chứ không phải để em đối phó với người của anh. Tô Lan, anh rất thất vọng, có lẽ em không thích hợp với vị trí này, hãy giao người của em cho Road. Sau đó gọi An để cô ấy an bài cho em."

Tô Lan không dám tin mà trợn trừng mắt, đáy mắt dần trào lên làn nước, cố nén nghẹn ngào mà nói: "Em, em cũng không phạm sai lầm lớn, em làm như vậy cũng không vi phạm bất cứ kỷ luật nào. Hơn nữa, giây phút cuối cùng không phải anh đã cứu được anh ta sao? Dù em thực sự sai, chẳng lẽ tình cảm bao nhiêu năm của chúng ta như vậy mà em cũng không thể có một cơ hội để sửa đổi ư?"

Nguyên Tích nắm chặt tay thành quả đấm, đập mạnh xuống mặt bàn, trong phòng vang lên một tiếng uỳnh, Tô Lan và Road rùng mình. Sau đó Nguyên Tích lạnh lùng nhìn Tô Lan, "Tôi cứu cậu ấy? Cậu ấy không trở lại! Thậm chí suýt chút nữa —— Sai lầm của em có thể sữa chữa, nhưng người của tôi không chừng sẽ chẳng thể tìm lại được. Chuyện này tôi không muốn tái diễn nữa, một lần cũng không."

Tô Lan rốt cục cũng nức nở một tiếng, xoay người chạy ra ngoài.

Road thấy xung quanh không còn ai mới nói: "Ngài không phải đã nói phải đợi hai năm nữa mới chuyển cô ta sao?"

Sắc mặt Nguyên Tích hoàn toàn u ám, "Không phải ta mượn cơ hội phát tác, hậu quả con bé tạo thành ta không thể chấp nhận." Câu sau cùng, Nguyên Tích quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, nói: "Con bé đã động vào người không nên động, ta không nỡ..." Lời tiếp theo trầm thấp đến nỗi không thể nghe thấy.

Road khiếp sợ nhìn chủ nhân cao cao tại thượng của mình, anh ta chưa bao giờ thấy Nguyên Tích thương tâm đến như vậy.

116. Chương 116: Tỉnh Lại...

Phi thuyền của Arthur dừng lại hai lần, nhưng cả hai lần đó La Tiểu Lâu đều ở lại trên thuyền, thậm chí Arthur còn chẳng báo cho cậu biết, còn những người chạy nạn khác thì cứ từng nhóm một lần lượt đi hết.

La Tiểu Lâu phát hiện bất thường, bèn đi tìm Arthur đấu võ mồm.

"Tôi nhớ là lúc trước anh chỉ mong tôi lập tức biến đi, để khỏi lãng phí thức ăn quý giá của các anh cơ mà."

Arthur đang uể oải nằm trên giường, phi thuyền đã chẳng còn cô nào chịu phục vụ gã nữa —— hiển nhiên không tính nữ chiến binh và trợ thủ của cô ta, bởi vậy gã đang xem mấy ngày tiếp theo nên làm gì để giết thời gian.

Thấy La Tiểu Lâu càm nhàm, gã không khỏi kinh ngạc nhìn cậu, "Chẳng lẽ cậu không cảm ơn tôi? Rằng tôi đã không vứt cậu lại ở những nơi đó."

"... Xin thứ lỗi là tôi chẳng thấy có cái quái gì khác nhau cả, tôi chỉ biết mình càng ngày càng rời xa tinh cầu An Tắc." La Tiểu Lâu nhìn chòng chọc Arthur, cậu nóng lòng muốn thu xếp ổn thỏa để chữa trị cho 125 hoặc tìm đường trở về, dù hiện tại Arthur coi như là nguồn cơm áo của cậu, nhưng ngữ khí của La Tiểu Lâu cũng chẳng thân thiện cho lắm.

"Được rồi, hai ngày nữa cậu có thể rời thuyền, tôi đảm bảo." Arthur xùy xòa cho qua chuyện, do dự vài giây, không quá bằng lòng mà nói: "Nếu ngủ dưới sàn khó chịu thì cậu có thể lên giường nằm, dù sao cũng chẳng làm phiền đến tôi."

"Hai ngày nữa tôi có thể rời thuyền? Đó là nơi như thế nào?" La Tiểu Lâu không để ý đến câu cuối cùng của Arthur, cậu muốn biết rõ hơn một chút về nơi sắp đến.

Arthur cũng chẳng giải thích thắc mắc cho cậu. Chạng vạng hai ngày sau, La Tiểu Lâu cùng gã xuống phi thuyền.

Toàn bộ người trên phi thuyền cũng xuống, không ít người từ bến cảng tuôn ra, niềm nở chào hỏi với họ, có người bắt đầu lên giúp dỡ đồ xuống.

La Tiểu Lâu quay đầu nhìn về phía Arthur, vẻ mặt đen sì, hỏi: "Đây là cứ điểm của anh?"

Arthur cười như điên, xách cổ áo La Tiểu Lâu đi về phía trước, "Đúng, cậu đoán trúng rồi đấy, tôi thấy cậu thuận mắt nên bắt cóc cậu tới đây. Cậu dám nuôi ý định chạy trốn trong đầu thì cẩn thận tôi chặt đứt chân cậu đấy." Nói xong còn ác ý mà nhìn chòng chọc vào cơ thể nhỏ bé của La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu biến sắc, đang định mở mồm thì đột nhiên nghe thấy một giọng nói ngạc nhiên quen thuộc, "Trời ơi, mới có mấy ngày không gặp mà cậu đã thông đồng với người khác sau lưng Nguyên Tích rồi! Ngài ấy sẽ phát điên cho mà coi!"

Trong nháy mắt đó, La Tiểu Lâu thậm chí cho rằng mình xuất hiện ảo giác, cậu đưa tay chạm lên ngực, cách lớp áo, viên đá lập tức vui mừng lăn lăn.

"Mày tỉnh lại rồi? Lúc trước rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy?" La Tiểu Lâu trong ý thức vội vàng hỏi.

"Đương nhiên là để bảo vệ cậu rồi, tuy Nguyên Tích đã gắng hết sức ném cậu ra xa nhưng gần đó có bom, cái ***g bảo vệ Nguyên Tích tặng cậu cuối cùng vỡ vụn —— Cái ***g bảo vệ đáng thương, tôi chỉ có thể tách năng lượng ra bảo vệ cậu thôi. Nhưng nhất thời tiêu hao quá độ, nên chỉ có thể chờ thời cơ nghỉ ngơi và hồi phục. Trời ơi, cậu đã tới cái tinh cầu thổ dân gì đây?" 125 nói xong thì bắt đầu xoi mói, "Nhìn trang bị của bọn họ kìa, trong vũ trụ mà còn loại vũ khí cũ rích như thế hả! Còn tinh thần lực của bọn họ nữa, đúng là ít đến thảm thương —— Hưm, nhưng thể lực lại rất phát triển."

La Tiểu Lâu nghe 125 lải nhải, lần đầu tiên cảm thấy giọng nói của 125 cực kỳ thân thiết, cảm giác này, giống như khi bọn họ còn ở bên Nguyên Tích.

Người chung quanh rất tôn kính Arthur, không ít thanh niên tuồn ra chào hỏi Arthur, dựng kế hoạch buổi tối chuẩn bị hoạt động chúc mừng bọn họ trở về.

Arthur mỉm cười, quay đầu nhìn về phía La Tiểu Lâu vừa định bùng nổ. Vậy mà vừa ngoảnh sang thì gã bỗng ngây ngẩn cả người.

La Tiểu Lâu đang cúi đầu mỉm cười, đôi mắt cong lên, ngốc nghếch, nhưng nhìn —— rất hạnh phúc.

Không biết tại sao La Tiểu Lâu lại biểu lộ ra vẻ mặt này, thực sự là không có một chút khoái cảm của tù nhân bị ngược đãi trước đây. Arthur nhún vai, đi về cánh cửa phía trước, thuận tay đẩy cửa ra.

Người ở bên trong lập tức vui mừng reo hò: "Anh Arthur, anh đã về!" Một bóng người liền xông tới La Tiểu Lâu, nói chính xác hơn là tới Arthur và La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu phục hồi tinh thần thì phát hiện đó là một thằng nhóc 11 tuổi, có mái tóc quăn màu nâu, khuôn mặt tròn tròn, đôi mắt màu xanh biếc mang theo sùng bái và vui mừng nhìn Arthur.

Arthur xoa đầu thằng nhóc, tay trái lấy ra một thanh đoản kiếm kết tụ năng lượng, vừa cười vừa nói: "Ngải Phàm ngoan, đây là quà cho em."

Nhìn mặt thằng bé vui mừng đến đỏ mặt, Arthur nói thêm: "Anh phải tham gia hội họp, em giúp anh trông chừng người này nhé."

Thằng nhóc được gọi là Ngải Phàm lập tức ưỡn thẳng ngực, lớn tiếng nói: "Anh Arthur yên tâm, em cam đoan sẽ hoàn thành nhiệm vụ!"

"Anh thật là xấu xí." Đó là câu nói đầu tiên của Ngải Phàm với La Tiểu Lâu, nó vừa nói vừa dùng ánh mắt thương hại nhìn chằm chằm cậu, sau đó xoay người rót nước.

La Tiểu Lâu ngồi lên chiếc ghế Ngải Phàm chỉ định, quan sát ngôi nhà. Căn nhà rất rộng, nhưng vì đặt không ít đồ đạc nên trông không có vẻ rộng rãi lắm, TV đồ sộ gắn trên tường đang phát tin tức liên hành tinh, đưa tin nơi nào đó phát hiện ra loại thú ngoại tinh làm bị thương con người, hoặc đế đô đang nghênh tiếp vương tử của bọn họ —— Nói chung, toàn là những chuyện có bắn đại bác cũng chẳng dính dáng tới cậu.

Còn một cái tủ khá to, chính giữa nhà kê một chiếc bàn tròn dài rộng. Vài chiếc ghế cao thoải mái đặt xung quanh, một con mèo sọc xám tro đang nằm ườn trên mặt bàn ngủ khò khò.

Ngôi nhà rất bình thường nhưng ấm áp, La Tiểu Lâu nhìn cửa phòng, lúc này, ngoại trừ thằng nhóc trong phòng còn đâu không còn ai khác.

"Tôi khuyên anh không nên nghĩ linh tinh, tôi trông thế mà học võ với anh Arthur từ rất sớm đấy, tôi tin anh không có khả năng chạy trốn đâu." Ngải Phàm cảnh cáo, sau đó bưng một chén trà nóng tới trước mặt La Tiểu Lâu, "Cho anh này, đồ xấu xí."

"Thể lực của thằng nhóc quả thực tốt hơn cậu, trong tất cả các chủ nhân của tôi, cậu là người yếu nhất." 125 bắt đầu thông cảm người nhận nuôi của mình, "Nhưng cậu yên tâm, nếu muốn bỏ trốn thì tôi sẽ nghĩ cách giúp cậu."

"Cảm ơn." La Tiểu Lâu mỉm cười với Ngải Phàm đang đứng trước mặt nhìn chằm chằm vào mình, đồng thời bưng chén trà nóng lên.

Tai Ngải Phàm đỏ lên, lườm La Tiểu Lâu, xoay người lấy một đĩa bánh bích quy ra, "Anh tên là gì, dù sao tôi cũng không thể gọi anh là đồ xấu xí được."

"La Tiểu Lâu."

"Được rồi, tôi là Ngải Phàm, hẳn là anh vừa nghe anh Arthur nói." Ngải Phàm nhìn chằm chằm La Tiểu Lâu một hồi lâu rồi mới khênh ghế ra cách chỗ La Tiểu Lâu không xa, bắt đầu thưởng thức món vũ khí mới của mình.

Nhìn thằng nhóc cầm thanh đoản kiếm kết tụ năng lượng ngắm nghía không rời, La Tiểu Lâu yên lặng hỏi 125: "Hiện tại nói chuyện một tẹo, chúng ta nên ra đi như thế nào? Máy thông tin không có, tiền không có, cũng chẳng có bất cứ thứ gì cả."

125 kinh hãi gào lên một tiếng, mắng nhiếc Arthur một trận, sau đó im lặng chốc lát rồi nói: "Chỗ tôi đều là nguyên liệu, cũng có vài đồ đạc linh tinh tôi thu thập —— Cậu phải hiểu là những thứ này hoàn toàn không thể đổi ra tiền, còn đủ loại bản vẽ thiết kế, thông tin công nghệ cao, bản đồ vũ trụ hoàn chỉnh nhất… Tổng cộng hộp năng lượng cậu chế tác là 516 hộp."

"Tao chẳng cần lo nghĩ đến khả năng mày bị thiếu năng lượng đâu nhỉ." La Tiểu Lâu vô lực nói, nếu không phải vô cùng bất hợp lí, 125 đã gần như là xin gì được nấy với cậu, bao gồm cả số lượng hộp năng lượng.

Vả lại La Tiểu Lâu cũng không biết rõ mức tiêu hao của 125, hiện tại xem ra cái kho bạc nhỏ của 125 còn đầy ụ hơn cả của cậu và Nguyên Tích.

"Cho tôi ba ngày kiểm tra cường hóa, sau đó cậu chuẩn bị đầy đủ thức ăn nước uống, tôi có thể dẫn cậu đi." 125 dào dạt đắc ý nói, ra vẻ 'Rời khỏi tôi cậu sống ra sao chứ.'

"Ừ, thế thì tốt quá." Từ tận đáy lòng La Tiểu Lâu nói, lo âu vài ngày, vậy mà có thể dễ dàng giải quyết như vậy.

"Sao thể lực anh lại kém tắm thế, có thể dùng đoản kiếm không?" Ngải Phàm không nhịn được bèn mở miệng nói chuyện với La Tiểu Lâu.

"... Thực ra ở chỗ chúng tôi thì thể lực của tôi cũng khá, tất nhiên là dùng được đoản kiếm rồi, đoản kiếm của cậu rất tốt." La Tiểu Lâu nhìn Ngải Phàm, đó là một thằng nhóc nhiệt tình và cũng rất có chính kiến.

"Đương nhiên rồi, đây chính là đồ anh Arthur tặng cho tôi mà lị. Hừm, thể lực của anh ở chỗ chúng tôi mà nói, ngay cả công nhân làm thuê cơ bản nhất cũng chả làm được, thật không biết tại sao anh Arthur lại mang anh về, anh căn bản là không tự nuôi sống được bản thân." Ngải Phàm bắt bẻ đánh giá La Tiểu Lâu.

"Chẳng nhẽ chỗ các cậu không có công việc khác sao?" La Tiểu Lâu hỏi, bởi vì trong lòng đã có suy tính nên cậu muốn biết rõ công việc thịnh hành ở đây, cộng thêm, cậu còn phải chuẩn bị thức ăn nữa.

"Anh đừng hy vọng có thể đi theo anh Arthur, anh ấy sẽ không giữ một người có thể lực như anh đâu. Thể lực của người yếu nhất ở đây cũng phải từ cấp năm trở lên, anh tối đa là cấp hai đúng không, hầu hết các công việc ở đây đều phải cần thể lực." Ngải Phàm nói.

Lúc này bản tin thời sự kết thúc, TV vang lên tiếng nhạc, Ngải Phàm khẽ kêu lên một tiếng, "Đúng lúc thế, tôi đi nấu cơm. Anh vào đỡ tôi."

Vì vậy La Tiểu Lâu đi theo thằng nhóc con tự cho mình là chủ nhân vào phòng bếp, dụng cụ bên trong có chút lạc hậu hơn tinh cầu An Tắc, trên bàn bày một ít rau dưa và mấy con cá.

"Anh xử lý được không?" Ngải Phàm vừa chuẩn bị rửa rau vừa hỏi.

La Tiểu Lâu khẽ cười, "Tôi có thể giúp cậu nấu cơm tối."

Dưới ánh mắt không quá tin tưởng của Ngải Phàm, La Tiểu Lâu làm bốn món một canh, Ngải Phàm hấp tấp bưng cơm nước lên bàn. Ăn được mấy miếng, nó mới nhớ tới La Tiểu Lâu đối diện, mặt đỏ ửng, nói: "Anh cũng mau ăn một chút đi."

Hai người một mèo ăn vô cùng thỏa thuê, thái độ của Ngải Phàm đã có phần thay đổi, ăn nói dễ gần hơn với La Tiểu Lâu không ít.

Sau khi ăn xong, La Tiểu Lâu đi rửa mặt, thay quần áo Ngải Phàm đưa cho, sau đó cậu được dẫn tới một căn phòng phía trước, Ngải Phàm nói: "Sau này anh ở đây."

La Tiểu Lâu để ý đây là một phòng nhỏ dành cho khách, bên trong dường như không có cổng internet, sau đó cậu hỏi: "Còn Arthur?"

"Anh ấy ở sát vách phòng anh, bởi vậy anh nghìn vạn lần đừng có ý định chạy trốn, nếu không anh ấy sẽ không tha cho anh đâu." Ngải Phàm vừa ngáp vừa căn dặn, sau đó xoay người về phòng của mình.

Trước khi nhắm mắt, trong đầu La Tiểu Lâu hiện lên khuôn mặt của Nguyên Tích, cậu yên lặng thầm nghĩ, còn vài ngày nữa là cậu có thể trở về.

Hôm sau, La Tiểu Lâu bị Ngải Phàm đánh thức, cậu trừng mắt, phát hiện Arthur và Ngải Phàm đang đứng ở cửa nhìn mình.

La Tiểu Lâu ngồi dậy khỏi ổ chăn vô cùng ấm áp, con mèo xám tro lười biếng duỗi người, chậm rãi bước ra thong thả từ trong chăn cậu.

125 căm giận: "Béo muốn chết, còn rụng hết lông lên người tôi."

Khóe miệng La Tiểu Lâu run rẩy, nhưng Ngải Phàm lại kêu lên: "Sao Béo Ú lại ở chỗ này, không phải nó chỉ thích mỹ nhân thôi sao?"

Arthur cười to, nhìn từ trên xuống dưới La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu không thèm để ý tới Arthur, rời giường, rồi ra ăn sáng cùng hai người. Đang ăn thì cửa bị đẩy ra từ bên ngoài.

La Tiểu Lâu ngẩng đầu nhìn, là Lộ Ân vẫn hay theo sau Arthur và cậu thanh niên cao gầy tên là A Ly kia.

Lộ Ân vẫn chẳng nói lời nào, A Ly thì nhìn La Tiểu Lâu: "Nếu đại ca dẫn hắn về thì sao có thể để hắn ăn không ngồi rồi chứ, chi bằng cho hắn theo Bạch Hằng làm trợ thủ."

Arthur và Lộ Ân liếc nhìn nhau, vừa cười vừa nói: "Được đó."

Ngải Phàm thì nhìn La Tiểu Lâu, nói: "Anh Arthur, thể lực của anh ta có thể làm gì, anh ta tuyệt nhiên chẳng thể giúp được bao nhiêu ở chỗ anh Bạch Hằng đâu."

Arthur nhìn bóng lưng La Tiểu Lâu bị A Ly dẫn đi, thuận miệng nói: "Em đừng coi thường cậu ta."

A Ly là một trong những người không thích La Tiểu Lâu, La Tiểu Lâu chẳng rõ nguyên nhân, không phải vì khuôn mặt xấu xí của cậu đấy chứ.

Sau đó La Tiểu Lâu được dẫn tới một phòng làm việc rộng lớn, bên trong có một người trẻ tuổi tươi cười ra đón, nhìn A Ly lấy lòng.

A Ly giới thiệu vài câu đơn giản cho hai người, đây là Bạch Hằng mà La Tiểu Lâu sẽ đi theo.

Sau đó La Tiểu Lâu bị đẩy sang căn phòng bên cạnh.

A Ly bèn quay sang nói với Bạch Hằng: "Lão đại Arthur không biết làm gì, không nên mang hắn về chứ, hình như trên mặt đang ngụy trang, tôi cũng chẳng muốn lão đại bị kẻ ngoài mê hoặc đâu. Anh nghĩ cách gây áp lực cho hắn đi, tốt nhất là khiến hắn phải bỏ đi. Nếu không được thì hãy cố gắng buổi tối đừng cho hắn trở về."

Bạch Hằng ngẩn người, rồi nói: "Cứ để tôi lo."

Tuy không phải La Tiểu Lâu cố ý nghe trộm, nhưng do ý thức nguyên lực của mình mà cậu nghe rõ mồn một cuộc đối thoại của hai người đó, không khỏi khinh bỉ.

Cùng ngày, Bạch Hằng sắp xếp nhiệm vụ cho La Tiểu Lâu, sắp xếp nguyên liệu trong một nhà kho, chưa làm xong thì chưa được về.

Khi không còn ai, 125 bèn nhảy ra đi dạo một vòng, chảy nước miếng với đống nguyên liệu đó, "Nhiều nguyên liệu quá, bọn họ thật tốt với cậu…"

"…"

Có điều, nếu La Tiểu Lâu sử dụng ý thức nguyên lực thì việc sắp xếp đống nguyên liệu này bé như mắt muỗi.

Bởi vậy La Tiểu Lâu chẳng bực tức, cậu nhắm mắt bắt đầu sắp xếp, ý thức nguyên lực từ từ bao vậy đống nguyên liệu đó.

Không bao lâu sau thì sửa được một phần ba, 125 đứng ở cửa canh chừng, đồng thời thu nhặt những mẩu thừa còn lại sau khi La Tiểu Lâu sửa xong vào thương khố của mình.

Khi ý thức nguyên lực đang càng dùng càng thuận lợi thì ngực La Tiểu Lâu bỗng nhiên tê rần, sau đó trước mắt tối sầm, cậu ngã xuống. 125 gấp gáp vắt đuôi vọt tới, kiểm tra cho cậu, nhưng phát hiện tất cả đều bình thường, cậu chỉ bị ngất một chút thôi.

Lúc này, bên ngoài vang lên tiếng bước chân, 125 ngẫm nghĩ, rồi trốn vào chiếc vòng cổ.

Nguyên Tích mở mắt ra, nói với người đối diện: "Cha, mẹ, con đã biết vị trí sơ lược của cậu ấy rồi, ngày mai con sẽ lên đường tìm cậu ấy."

Người trước mặt giận dữ nhìn Nguyên Tích, nói: "Chuyện quan trọng như vậy mà con không cho chúng ta biết một tiếng, thế mà đã tự quyết định ư? Con xác định cậu ta là người thích hợp chung sống cả đời với con? Chứ không phải vì nhìn trúng thân phận của con nên mới ở bên con?"

Ban đầu Nguyên Tích tỏ ra không thông suốt, qua hai giây hắn mới rầu rĩ nói, "Tuy cậu ấy thầm thích con nhưng vẫn chưa bằng lòng ở lại bên cạnh con, thừa dịp cậu ấy ngủ, con đã lập khế ước cao cấp nhất rồi."

Người đứng bên cạnh người đàn ông đang đen mặt kia bèn nở nụ cười: "Điểm này của con lại giống hệt cha con, nhưng nếu con đã quyết định thì đừng nên hối hận, cũng đừng dễ dàng vứt bỏ." Nói xong thì xoay người vào phòng trong.

Khí thế của người đàn ông mặt đen kia lập tức giảm đi không ít, ông trừng mắt với Nguyên Tích, rồi nối gót theo người vừa đi.

117. Chương 117: Nghi Ngờ...

Hôm sau khi tỉnh dậy thì Tiểu Lâu đã thấy Ngải Phàm ngồi ngay bên giường, đôi mắt màu xanh biếc mang theo lo âu, thấy La Tiểu Lâu thức dậy thì hàng lông mi dài lấp láy, thở phào nhẹ nhõm, rồi lập tức dữ tợn nói: "Không phải đã nói với anh là anh vừa mới tới, thể lực kém như vậy thì không cần phải miễn cường rồi sao?"

La Tiểu Lâu lắc cổ, nhìn con mèo to béo đang cuộn tròn cạnh gối ngủ của mình, ra hiệu đầu hàng, "Tôi không sao, cảm ơn em, hôm qua ai đưa tôi về?"

Với việc ngất xỉu kỳ quái hôm qua, tối La Tiểu Lâu đã hỏi 125, biết rằng nguyên nhân không phải do thân thể hoặc biến dị dị thú nên cậu cũng không quan tâm nữa, còn 125 thì kiểm tra liên tục cho cậu nhưng cũng chẳng tra ra được nguyên nhân. Ba ngày sau là đã có thể rời đi cũng đủ khiến tâm trạng hiện giờ của cậu sung sướng, ngay cả Arthur cũng có phần vừa mắt hơn.

"Là anh Arthur, thấy anh quá giờ cơm tối mà vẫn chưa về nên tôi kéo anh ấy đi tìm anh, định bảo anh nấu cơm tối các thứ. Cơ mà —— tôi cũng chẳng ưa gì A Ly, lòng dạ anh ta rất hẹp hòi." Ngải Phàm buồn bực, nói đến đó như bỗng nhớ ra điều gì, ánh mắt liền sáng lên, "Hiện giờ anh Arthur đang ở bên ngoài, có cần tôi đi nói giúp cho anh nghỉ ngơi mấy ngày không, như vậy anh sẽ có thời gian nấu cơm giúp tôi."

La Tiểu Lâu nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài, vì phòng của Ngải Phàm ở tầng một nên cậu rất dễ dàng thấy Arthur đang ngồi cạnh cơ giáp của gã.

La Tiểu Lâu lập tức ngồi ngay ngắn, nhìn ngắm chiếc cơ giáp bên cạnh Arthur, khẽ nói: "Quả nhiên hắn ta là chiến binh cơ giáp…"

"Đương nhiên rồi, Arthur là chiến binh lợi hại nhất ở chỗ chúng tôi, anh ấy là đại anh hùng." Ngải Phàm kiêu ngạo ngửa mặt lên, làm như người La Tiểu Lâu khen ngợi chính là mình không bằng.

"Cơ giáp của anh ta hình như rất đặc biệt?" La Tiểu Lâu nhìn không rời mắt, cậu đang học chế tạo cơ giáp cấp ba cậu, cũng gần đến cơ giáp cấp bốn rồi, giờ thấy cơ giáp là tay cậu lại bắt đầu ngứa ngáy.

"Đúng vậy, đó là cơ giáp tốt nhất do thầy Mạc chế tạo tặng cho anh Arthur." Ngải Phàm cũng ngoảnh đầu nhìn vào trong, ánh mắt long lanh ngập tràn hâm mộ và khao khát.

La Tiểu Lâu thấy Arthur đang chuyên tâm vệ sinh sơ lược cho cơ giáp, có thể thấy gã rất quan tâm tới cơ giáp của mình.

Đối với những chiến binh biết quý trọng cơ giáp của mình, La Tiểu Lâu rất có thiện cảm, hình ảnh xấu xa của Arthur rốt cục cũng được cải thiện vài phần.

Sau đó Ngải Phàm nói thêm: "Cơ giáp của anh Arthur là chiếc cơ giáp cấp ba duy nhất ở đây, anh ấy nói, nếu sau này tôi cũng tài giỏi như anh ấy, anh ấy sẽ hỏi ý kiến thầy Mạc, làm cho tôi một chiếc cơ giáp."

La Tiểu Lâu ho khan, cơ giáp cấp ba? Sao lại thế? Ngạc nhiên, La Tiểu Lâu không cẩn thận buột miệng nói ra suy nghĩ thực sự của mình: "Sao cấp bậc lại thấp như vậy?"

Ngải Phàm giật mình trừng mắt nhìn La Tiểu Lâu, mặt dần dần nghẹn đỏ, cuối cùng đứng phắt dậy, gào lên: "Không phải cấp thấp, anh tuyệt nhiên chẳng biết ——"

"Được rồi, Ngải Phàm, cậu ta từ tinh cầu cấp cao tới, kiến thức về cơ giáp đương nhiên cao hơn em, nên nghĩ rằng cơ giáp cấp ba là cấp bậc rất bình thường." Ngoài cửa vang lên giọng nói bất cần đời của Arthur.

Không biết do chột dạ hay vì chuyện gì khác mà La Tiểu Lâu cảm thấy con ngươi của Arthur dày đặc hơi lạnh. Cơ mà —— cơ giáp cấp ba thực sự rất thấp mà, hiện tại cậu có thể chế tạo ra rồi ấy chứ.

Ngải Phàm đỏ bừng mặt, bước ra cửa, rồi xoay người lại hung dữ hỏi: "Anh có muốn ăn sáng không?"

La Tiểu Lâu lập tức thu hồi câu nói bên mép, gật đầu như mổ thóc, tối hôm qua không ăn gì, hiện tại cậu đã đói đến mức choáng váng rồi.

Arthur xoa đầu Ngải Phàm, rồi liếc nhìn La Tiểu Lâu trong phòng, vừa cười vừa nói: "Cậu ta bị ốm, không ăn được bao nhiêu, em đi đun nóng chút cháo trắng đi."

Ngải Phàm nghi ngờ quan sát La Tiểu Lâu, lập tức gật đầu, rồi xoay người vào bếp.

La Tiểu Lâu nghiến răng nghiến lợi nhìn Arthur, đây chắc chắn là trả đũa, có điều, đã động đến cái dạ dày là La Tiểu Lâu sáng suốt quyết định, không nên đắc tội với kẻ cung cấp thức ăn.

Ăn cơm xong, La Tiểu Lâu cùng Ngải Phàm thu dọn bàn ăn. Cậu không kìm được mà nhích ra ngoài nhòm cơ giáp của Arthur, cảm thấy có phần bất thường, nếu Ngải Phàm không bảo đó là cơ giáp cấp ba thì cậu tuyệt đối sẽ không nghi ngờ mà nghĩ đó là một chiếc cơ giáp cấp sáu hoặc cấp bảy. Tại sao lại có ảo tưởng này?

Sắp nhìn thấy chiếc cơ giáp đó thì đột nhiên nó biến mất, La Tiểu Lâu chớp mắt, phát hiện ra Arthur đã thu vào.

Arthur đang khoanh tay đứng bên cạnh vừa cười vừa nhìn cậu, "Cơ giáp cấp thấp như vậy, có cái gì đẹp mà nhìn?"

La Tiểu Lâu thấy Arthur tuy đang mỉm cười nhưng sặc mùi thuốc súng, vì vậy cậu cảm thấy mình nên giải thích với gã: "Tôi không hề có ý nghĩ khinh thường cơ giáp cấp thấp, mà ngược lại, tôi thích tất cả, có lẽ vì tôi không thể mặc sức chạm vào để điều khiển chúng, bởi cấp bậc gen của tôi không đủ. Nhưng tôi thực sự rất thích cơ giáp, cũng rất hâm mộ các chiến binh cơ giáp, những người chiến đấu vì người quan trọng của mình hoặc vì đất nước.

"Và một chiến binh tài giỏi, có lẽ dù là cơ giáp cấp thấp nhất cũng có thể phát huy công dụng lớn nhất."

Nụ cười từ từ hiện lên trên khuôn mặt của Arthur, ánh mắt gã phức tạp nhìn La Tiểu Lâu. Cậu nhất thời không biết đó là đồng tình hay căm ghét.

Đúng lúc này, Ngải Phàm dọn dẹp xong đi ra, mè nheo đòi Arthur huấn luyện cho mình. Khi quay lại nhìn Ngải Phàm thì Arthur đã khôi phục lại vẻ mặt cà lơ phất phơ ngày thường và kèm theo điệu cười có phần tà khí của gã. Ngải Phàm thấy La Tiểu Lâu thì do dự vài giây, lầm bầm vài tiếng: "Nếu bệnh thì ở nhà nghỉ ngơi đi."

"Không cần, tôi không sao, tôi có thể đi sắp xếp nguyên liệu." La Tiểu Lâu cười tủm tỉm, ngoại trừ sở thích thu thập điên cuồng, thực ra cậu cũng giống 125 là ham nguyên liệu, dù chỉ có thể hỗ trợ xử lý, nhưng cậu cũng rất mong mình có thể tiếp xúc nhiều hơn để bắt tay vào làm.

Việc này không chỉ giúp rèn luyện ý thức nguyên lực mà còn nâng cao trình độ thuần thục xử lý nguyên liệu của La Tiểu Lâu. Trong mắt cậu, việc xử lý nguyên liệu có quan hệ rất lớn với ưu khuyết của thành phẩm linh kiện cơ giáp. Chỉ là rất ít người ý thức được điều này, đây chính là phát hiện của La Tiểu Lâu khi cậu dùng ý thức nguyên lực dải lên nguyên liệu lúc chế tạo hộp năng lượng.

Ngải Phàm giật mình trợn mắt nhìn La Tiểu Lâu, dường như không ngờ La Tiểu Lâu lại thành thực như thế này, "Anh tích cực như vậy để làm gì, Bạch Hằng cũng sẽ chẳng trả lương cho anh đâu."

La Tiểu Lâu cũng lấy làm hoảng sợ, lập tức kêu lên: "Sao hắn ta có thể làm như vậy?! Cắt xén tiền lương của công nhân là sai, điều lệ phát luật tuyên bố rõ ràng như thế." Dù chỉ làm ba ngày nhưng cũng không thể làm không công được. Cậu chưa bao giờ gặp phải cảnh ngộ này, ngoại trừ lúc ở với Nguyên Tích.

125 ở bên cạnh cũng tràn đầy căm phẫn mà trợ uy cho cậu, cứ như người bị bóc lột là nó: "Đúng vậy! Baby, cậu phải có khí thế hơn! Chúng ta phải đi kiện bọn họ!"

Ngải Phàm im lặng nhìn La Tiểu Lâu hai giây, vừa kéo Arthur đang cười nhe nhởn ra ngoài vừa lớn tiếng đề xuất: "Vậy anh cứ đi khiếu nại đi, tòa án tối cao của chúng tôi nhất định sẽ cử người tới thương lượng kết luận cho anh với anh Arthur trước." Xa xa còn nghe thấy Ngải Phàm nói với Arthur rằng câu phê bình của La Tiểu Lâu đúng là vừa ngớ ngẩn vừa đáng thương, khiến Arthur phá ra cười.

La Tiểu Lâu lập tức nổi sung, đúng là, cậu có thể đàm đạo công bằng cái gì với đám cướp vũ trụ này chứ. Có điều, cậu thực sự rất thích xử lý nguyên liệu. Tiến thoái lưỡng nan một hồi, La Tiểu Lâu quyết định đến nhà kho hôm qua.

Có lẽ Bạch Hằng không ngờ La Tiểu Lâu nhanh như vậy mà đã xuất hiện trước mặt mình, y nhíu mày, đưa La Tiểu Lâu vào phòng làm việc rồi dẫn cậu đến một nhà kho loại nhỏ, nói: "Tôi đã xem nguyên liệu hôm qua cậu xử lý rồi, kỹ thuật cũng khá. Từ hôm nay trở đi, cậu trọng trách xử lý nguyên liệu của nhà kho này, ba ngày sau là đến hội chợ trao đổi linh kiện cơ giáp thì sẽ dùng."

"Đó là cái gì? Buôn bán linh kiện cơ giáp hả?" La Tiểu Lâu thuận miệng hỏi, cậu không khỏi nhớ tới quản lí Cao của Thiên Đông, cũng may lúc đi đã giao đủ hộp năng lượng, hy vọng lúc trở về hàng tồn kho chưa dùng hết.

"Tất nhiên không phải như thế." Bạch Hằng dựa vào cửa, quan sát La Tiểu Lâu bắt đầu xử lý nguyên liệu, trước đây những thứ này đều do y xử lí.

Chỗ Arthur cũng không phải là không có chế tạo sư cơ giáp, chỉ là nhân số quá ít, hơn nữa hầu hết đều là học nghề, người có thể độc lập chế tạo linh kiện cơ giáp như y hầu như không có, những người đó tối đa chỉ có thể tiến hành kiểm tra đơn giản cho cơ giáp, hoặc hoàn thành lắp ráp cố định linh kiện cơ giáp.

Không sai, ở đây thiếu khuyết nhiều nhất chính là chế tạo sư cơ giáp.

Vì nghe A Ly nói nên ấn tượng của Bạch Hằng về La Tiểu Lâu khá xấu. Nhưng thấy La Tiểu Lâu sau khi mệt nhọc tới mức ngất xỉu mà vẫn không nói một câu nào trở lại làm việc, thái độ của y với cậu đã có chuyển biến nho nhỏ.

Hơn nữa, khi quan sát La Tiểu Lâu làm việc, thấy động tác xử lý nguyên liệu và vẻ mặt chăm chú của cậu —— Bạch Hằng cảm thấy rất thoải mái. Thành thục, dường như còn mang theo nhiệt huyết từ trong xương cốt, khiến mọi người xung quanh không khỏi bị cảm hóa. Tính cách tiềm ẩn đó cũng đủ để bù đắp cho diện mạo xấu xí của cậu ta, có lẽ nên nói chuyện với A Ly, tên này không tệ, có thể giữ lại làm trợ thủ.

Vì cảm giác kỳ quái này mà Bạch Hằng kiên trì giải thích: "Đại hội trao đổi linh kiện cơ giáp kỳ thực là do toàn bộ thiên hà Khôi tổ chức, các chế tạo sư cơ giáp sẽ mang tác phẩm của bản thân mình để trao đổi kinh nghiệm và tâm đắc, đương nhiên sẽ bình chọn xếp hạng, top 3 sẽ được thầy Mạc chỉ bảo."

"Vậy ư, may mắn quá nhỉ." La Tiểu Lâu không quá thành ý nói, chế tạo sư cơ giáp có thể làm ra cấp bậc cao nhất là cấp ba? Đừng nói đùa, dù không cần thuốc cường hóa thì cậu cũng có thể gắng gượng làm ra một chiếc cơ giáp gần đến cấp bốn rồi.

Bạch Hằng muốn nói lại thôi, xoay người rời đi, y còn phải chuẩn bị rất nhiều thứ, đám Arthur rất coi trọng hội nghị trao đổi lần này. Nếu y có thể lọt vào top thì bọn y có thể sẽ nhận được một chiếc cơ giáp.

Để không gây chú ý, La Tiểu Lâu khống chế tốc độ xử lý của mình, nhưng trình tự xử lý thì cẩn thận hơn, cậu cảm thấy mình trước đây chưa bao giờ kiên trì như thế này, cũng chưa bao giờ đạt được hiệu quả như hiện giờ. Nhìn nguyên liệu được xử lý xong xuôi, La Tiểu Lâu thấy tay có chút ngứa ngáy. 125 thì hận không thể nuốt hết những đống nguyên liệu này vào trong không gian của nó, nó bèn quấy rầy La Tiểu Lâu một hồi lâu, cho đến khi cậu đồng ý nếu có tiền lương thì phải mua nguyên liệu cho nó đầu tiên thì mới thôi.

"Giây phút quan trọng như thế này, chẳng lẽ lại không mua thức ăn trước ư." La Tiểu Lâu không hài lòng lải nhải.

"Vài ngày nữa là chúng ta có thể đi rồi, có một số nguyên liệu rất quý giá, thực chất thì cậu cũng muốn đúng không, đúng không. Hơn nữa, cậu chẳng bảo chỉ cần tôi tỉnh lại là cậu sẽ bằng lòng cho tôi sử dụng tiền của cậu, sử dụng tài khoản của cậu lên mạng đặt hàng, down phim, đồng thời tuyệt đối sẽ không đánh chửi tôi các thứ còn gì."

"Tao nói lúc nào!" La Tiểu Lâu giận dữ.

125 bị khí thế của La Tiểu Lâu hăm dọa liền rụt cổ, nhưng lập tức hùng hồn bật lại: "Ý cậu là gì, tôi ghi âm hẳn hoi rồi nhá, cậu không thể cãi được đâu. Lúc tôi hôn mê rõ ràng cậu đã nói rằng, 'Nếu mày tỉnh lại, tao quyết định sau này nhất định sẽ đối xử tốt với mày.' " Câu cuối còn bắt chước mười mươi giọng điệu của người nhận nuôi.

"..." Cái đó với lời mày nói cách xa nhau cả vạn dặm đấy.

Nhưng làm thế nào để có thể kiếm tiền mua đủ nguyên liệu lẫn thức ăn, đó là cả một vấn đề.

Đang rối bời thì Ngải Phàm đến tìm cậu, mặt nó nhăn nhó, phách lối như ông chủ, "Chiều mai tôi lên núi, anh đi theo tôi, chí ít có thể giúp tôi vận chuyển mấy thứ. Hừm, hai người tương đối an toàn, ngày mai bọn họ cũng không rảnh rỗi." Có lẽ câu cuối kia mới là nguyên nhân chủ yếu, La Tiểu Lâu thầm cười chế giễu, dù có như thế nào thì Ngải Phàm cũng chỉ là một thằng nhóc, nếu thực sự gặp sự cố thì còn có 125, hẳn cậu cũng có thể bảo vệ Ngải Phàm.

Hôm sau, La Tiểu Lâu nhanh chóng kết thúc công việc bên chỗ Bạch Hằng, mặc dù y có phần không hài lòng nhưng vẫn đồng ý. Với tay trợ lý mới tới này, y thật sự không có gì để bắt bẻ. Chịu khó, làm việc lưu loát, với mỗi nhiệm vụ yêu cầu chưa bao giờ tỏ ra oán giận mà luôn mỉm cười.

Thấy mình càng ngày càng nghĩ xa xôi, Bạch Hằng đột nhiên sững sờ, bắt đầu kiểm lại xem mình đã thích A Ly được bao lâu, thế nên hiện tại đang một mình nên mới thấy trống vắng.

Ngải Phàm trèo lên xe vận tải thô sơ, cho La Tiểu Lâu ngồi ở ghế phó lái, bừng bừng hăng hái chạy ra khỏi nội thành.

La Tiểu Lâu cẩn trọng quan sát thành phố này, tuy lộ vẻ cổ xưa nhưng các biện pháp phòng thủ được làm vô cùng tốt, vừa nhìn là biết không thể so với Aalen. Thành lũy bên ngoài đồ sộ kiên cố, phía trên đặt pháo đồng viễn trình hạt nhân. Mặt trước thành lũy cứ cách hơn 10 mét là có một lô-cốt, làm nhiệm vụ bảo vệ trinh sát toàn diện.

Dễ thủ khó công (1), không hổ là tổng bộ của cướp vũ trụ.

Ngải Phàm giơ mã vạch trước ngực lên quét, cổng thành nhẹ nhàng mở ra.

"Em đi ra ngoài thành làm gì vậy?" La Tiểu Lâu hiếu kỳ hỏi, Ngải Phàm rõ ràng đang sống cùng Arthur, có cái gì mà một thằng nhóc lại muốn làm chứ?

Ngải Phàm cười bí ẩn, nói: "Thực phẩm, tôi muốn tặng cho anh Arthur một bất ngờ."

Ngải Phàm nói xong La Tiểu Lâu cũng không hỏi nữa, theo phản xạ mà nuốt nước bọt. Nếu nói đến sự khác biệt lớn nhất giữa tinh cầu cấp cao và tinh cầu cấp thấp, trong mắt La Tiểu Lâu, điều đó không nằm ở sự khác biệt của công nghệ cao, cũng không phải ở kiến thiết phát triển thành thị, mà là ở thực phẩm.

Dù là ở tinh cầu cấp cao thì thực phẩm tự nhiên cũng cực kỳ đắt tiền. Còn ở tinh cầu cấp thấp, ngay thực phẩm nhân tạo cũng đã quý rồi, chứ đừng nói đến thực phẩm tự nhiên.

Ngoại thành là núi non triền miên, cây cối xanh um tươi tốt, trên cành cây cao lớn là những hoa quả tươi ngon, ngay cả Ngải Phàm cũng chưa bao giờ thấy, đi thẳng vào sâu trong núi non.

Nửa giờ sau Ngải Phàm mới dừng xe lại, rút thanh đoản kiếm kết tụ năng lượng Arthur tặng ra trước, trên có cài một hộp năng lượng phổ thông dân dụng cẩn thận, loại thấp nhất với 50 la. La Tiểu Lâu ngẩn người, cậu dám chắc thanh đoản kiếm này tối đa có thể sử dụng được năm ngày.

Ngải Phàm vừa định thò ra ngoài thì bỗng quay lại nhìn chòng chọc La Tiểu Lâu, rồi lập tức lôi một khẩu súng từ trong xe ra đưa cho La Tiểu Lâu, nói: "Lát nữa nếu có động tĩnh gì thì anh tự bảo vệ mình nhé, đừng cản trở tôi, ok. Tôi xuống đi tìm thức ăn, anh —— bỏ đi, anh ở đây đợi tôi."

Bóng dáng nhỏ con của Ngải Phàm vừa biến mất là La Tiểu Lâu cũng nhảy ngay xuống xe.

Nguyên liệu, ôi, tất cả đều là nguyên liệu, cái quả to tướng trong mắt dân bản xứ chẳng ăn được cũng chẳng dùng làm gì được kia, nhưng La Tiểu Lâu lại biết rất rõ, đó là quả Cẩm Tố – một trong những loại nguyên liệu cấp bảy, cũng là thuốc phản ứng thôi hóa (2) hiếm có. La Tiểu Lâu sướng như điên, chẳng cần tiền mà cũng có nguyên liệu cao cấp, đúng là quá toẹt dzời.

Sau khi trèo lên hơn 10 cái cây, cho dù đã dùng ý thức nguyên lực hỗ trợ, La Tiểu Lâu cũng bắt đầu phải thở dốc.

Đúng lúc này, xa xa bỗng nhiên vang lên tiếng kêu sợ hãi của Ngải Phàm. Ngay sau đó là một tiếng rống đinh tai nhức óc của dã thú.

……

(1). Nguyên văn , có nghĩa là tuy phòng thủ đơn giản nhưng khó tấn công (chém)

(2). Thôi hóa là thúc đẩy quá trình biến đổi thôi có nghĩa là thúc giục hóa là thay đổi, tan chảy…

118. Chương 118: Hạnh Phúc...

La Tiểu Lâu hoảng sợ, lập tức chạy theo hướng của Ngải Phàm, đồng thời gọi: "125, xem chuyện gì xảy ra?"

125 không hài lòng mà thu hồi chú ý khỏi cây đại thụ nó vừa thấy, càm ràm: "Có gì đâu, chỉ là gần đây có ba con mèo con —— Oái! Không phải! Ngải Phàm gặp nguy hiểm rồi, nhanh lên, bên trái phía trước, 30 mét!" Âm lượng của 125 đột nhiên tăng lên.

La Tiểu Lâu càng thêm lo lắng, móc ra khẩu súng khiến người ta cực kỳ bất an, chạy tới địa điểm phát sinh sự cố.

Một con mãnh thú màu nâu nhạt cao tầm 2, 3 mét đang đứng đó, con ngươi đỏ ngầu, cái mõm đầy răng nhọn đang tru lên, dường như hai giây tiếp theo sẽ bổ nhào tới, Ngải Phàm đang đứng đối diện với nó cách đó không xa. Nhưng thứ mang đến nguy hiểm lớn nhất cho Ngải Phàm không phải là con dã thú đó, mà là sợ dây leo thô dầy màu xanh lục đang quấn quanh cổ và tay Ngải Phàm.

Ngải Phàm một tay cầm thanh đoản kiếm kết tụ năng lượng, một tay cố sức túm sợi dây leo trên cổ, mặt đã nghẹn đỏ.

125 kêu lên: "Nhanh lên, cứu người trước!"

Trong nháy mắt khi La Tiểu Lâu xuất hiện, con dã thú như hổ như báo kia đột nhiên lùi lại một bước, sau đó nằm xuống đất. La Tiểu Lâu liếc nhìn nó thì giật mình, nhưng không có nhiều thời gian để quan tâm, cậu chạy vội ra chỗ Ngải Phàm.

Khẩu súng trong tay La Tiểu Lâu tuyệt đối không thể giúp được gì, mà Ngải Phàm đã mất đi ý thức, tay nắm chặt đoản kiếm kết tụ năng lượng không buông, vì vậy hoàn toàn không thể lấy ra được. La Tiểu Lâu quýnh lên, lập tức giơ tay lên, ý thức nguyên lực tụ tập thành tia, cấp tốc quấn lên sợi dây leo thô to đó.

Hơn mười giây sau, sợi dây leo mới chậm rãi buông ra, Ngải Phàm liền ngã xuống mặt đất. La Tiểu Lâu thở phì phò, đầu đầy mồ hôi, sắc mặt trắng bệch. Đây đương nhiên không phải là do tiêu hao ý thức nguyên lực quá độ, trên thực tế, cậu căn hoàn không dùng bao nhiêu. La Tiểu Lâu bị như vậy chẳng qua là do hoảng sợ. Ý thức nguyên lực của cậu phần lớn chỉ dùng để xử lý nguyên liệu hoặc lắp ráp chế tác linh kiện, ngoại trừ lần trợ giúp Nguyên Tích trong lúc nguy hiểm kia, cậu cũng chưa khai phá ra công dụng nào khác của nó.

Lúc ấy sợi dây leo trên cổ Ngải Phàm càng lúc càng thít chặt, nếu cứ như vậy thì Ngải Phàm không thể kiên trì thêm được bao nhiêu phút nữa, trong đầu La Tiểu Lâu chỉ có duy nhất một suy nghĩ: tuyệt đối phải cứu Ngải Phàm. Dưới cơn hoảng loạn cuống cuồng, cậu liền dứt khoát xử lý dây leo như xử lý nguyên liệu, không ngờ hiệu quả lại bất ngờ và kinh ngạc như vậy.

La Tiểu Lâu ngồi xuống, ôm Ngải Phàm đặt lên đùi, sau khi sơ cứu, cả người Ngải Phàm khẽ co giật rồi tỉnh lại. Nó ho khan hai tiếng, ôm lấy cổ. Trong mắt tràn đầy đau đớn kinh hoàng, nhưng cố nhịn, ngăn không cho dòng nước mắt chảy xuống.

La Tiểu Lâu hoàn toàn thả lỏng, cậu quét máy trị liệu lên cổ Ngải Phàm, sau đó vuốt đầu nó, ôn hòa nói: "Không có việc gì nữa rồi."

Ngải Phàm dần dần ngừng cơn run rẩy không tự chủ, bỗng dưng ôm chặt lấy La Tiểu Lâu, vùi đầu vào lòng cậu.

La Tiểu Lâu thoáng sững sờ, nhưng lập tức nở nụ cười, ôm lấy cơ thể gầy nhỏ của Ngải Phàm. Có lẽ thằng nhóc đang sợ hãi, tuy bình thường hung dữ, nhưng dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ 11 tuổi.

Bấy giờ, Ngải Phàm trong lòng giật giật, rầu rĩ nói: "Em rất sợ, lúc nãy vì trốn con thú có vằn kia nên em mới bị Xà Đằng quấn lấy. Em… em cứ tưởng, không bao giờ… được gặp lại anh Arthur nữa, em sẽ chết ở chỗ này."

"Nhưng em không chết, em còn sống, sau này cũng sẽ sống khỏe mạnh như thế này, trở thành một anh hùng giống như Arthur." La Tiểu Lâu an ủi cậu nhóc đang yếu đuối.

"Không phải!" Cậu nhóc trong lòng đột nhiên lớn giọng, dọa La Tiểu Lâu một chặp, nhưng nó cũng không ngẩng lên, vẫn duy trì tư thế chôn trong ngực cậu, nói to, "Anh căn bản chẳng hiểu gì cả! Rất ít người có thể sống sót sau khi gặp phải Xà Đằng. Chúng còn có biệt danh là cây ăn thịt người, vũ khí cứng rắn đến đâu cũng không đủ sức để chém đứt nó. Vì an toàn của mọi người, tụi anh Arthur đã giải quyết hết đám Xà Đằng quanh đây. Em không biết chỗ này vẫn còn một cây lớn như vậy —— A! Khoan đã!"

Ngải Phàm đột nhiên ngẩng phắt dậy khỏi lòng La Tiểu Lâu, khuôn mặt trắng xanh ngước nhìn, sau đó hét rầm lên: "Cái anh đại ngu này, sao còn ở trong phạm vi săn bắt của Xà Đằng! Anh không thể đưa em đến chỗ an toàn được ư! Anh có biết ——" Ngải Phàm đột nhiên im bặt, cứ như bị bóp cổ.

La Tiểu Lâu bị âm lượng của Ngải Phàm làm cho đau cả tai, bất mãn lầm bầm: "Không phải lúc đó đang cố cứu mày sao, hiện tại tốt xấu gì anh mày cũng là ân nhân cứu mạng của mày rồi chứ…" Khi quay đầu lại, La Tiểu Lâu cũng tự động tắt tiếng.

Ngoại trừ sợi dây leo trói Ngải Phàm đang nằm trên mặt đất, những sợi dây leo to lớn um tùm giữa rừng cây vừa nãy đã không còn thấy đâu nữa.

Không còn cây đại thụ dây leo Xà Đằng thẳng đứng và vô tội ở nơi nào nữa, ánh dương từ tán lá chiếu xuống, vung vẩy khắp nơi, trông như một bức tranh thiên nhiên sáng rực và hoàn mỹ, cứ như Xà Đằng kinh khủng chưa từng xuất hiện.

La Tiểu Lâu ho khan một tiếng, cố gắng lờ một cái đuôi xù xì màu xanh lục đang lộ ra dưới góc cây đại thụ, giả vờ kinh ngạc: "Em xem đi, có chỗ nào gay go như em nói đâu, chỉ có cái cây kia thôi, không còn nguy hiểm gì nữa đâu."

125 tên láo xược kia, có cần phải khoa trương như vậy không hả! Chẳng lẽ nó định nuôi Xà Đằng kinh khủng này trong không gian của nó ư?! Trời ơi, rốt cuộc nó làm thế nào mà thu được Xà Đằng vào vậy!

Ngải Phàm há hốc miệng, sững sờ nhìn một hồi, thì thào 'Tuyệt đối không có khả năng.'

Nhưng La Tiểu Lâu sống chết khẳng định rằng lúc mình tới thì chỉ thấy một cái cây kia, Ngải Phàm không nói nữa, nó thậm chí bắt đầu hoài nghi liệu có phải vì gặp nguy hiểm nên mới xuất hiện ảo giác không.

"Thế, anh làm thế nào mà cứu được em? Còn nữa, anh làm thế nào mà đuổi được con thú vằn lúc nãy?" Ngải Phàm dần lấy lại tinh thần từ nỗi sợ hãi, nhìn La Tiểu Lâu đầy nghi ngờ, sau đó lặng lẽ rời khỏi người La Tiểu Lâu, quyết định xóa sạch biểu hiện yếu đuối ban nãy.

"Em nói nó á?" La Tiểu Lâu xấu hổ ngẩng đầu nhìn con dã thú bị bỏ quên, Ngải Phàm cũng đồng thời ngước nhìn con thú có vẫn giống con mèo nhà đang nằm ngoan ngoãn ở bên kia, lập tức kinh hoảng suýt nhảy dựng lên.

Ngải Phẩm vừa cầm thanh đoản kiếm kết tụ năng lượng từ dưới mặt đất lên thì con thú vẫn cũng liếc thấy hành động đó, nó lập tức bắn ra tia nhìn hung dữ, gầm gừ một tiếng. Cuối cùng mới nhìn về phía La Tiểu Lâu, nhưng lại không làm gì, chỉ nằm bò trên mặt đất như cũ.

Đúng lúc này, bụi cỏ khẽ động, một thứ nho nhỏ gì đó ló ra.

"A, còn thêm một con nhỏ nữa." Ngải Phàm hoảng sợ kêu lên, lập tức hiểu rõ vì sao con thú có vẫn kia lại tập kích mình. Vì mang theo con nên con thú trưởng thành mới muốn tiêu diệt tất cả những sinh vật đe dọa đến con nó.

Con thú nhỏ như con mèo con liếm lông mẹ, sau đó run rẩy chạy tới chỗ La Tiểu Lâu, nó vẫn còn chưa đủ lớn để phân biệt được địch thù. Con mẹ ngay tức khắc trở nên nôn nóng, đứng phắt dậy, bất an bước lên phía trước hai bước, nhưng rồi lại nằm xuống, chỉ nhìn chằm chằm La Tiểu Lâu với ánh mắt mang theo sự cầu xin.

La Tiểu Lâu cúi đầu nhìn con vật nhỏ đang đu đưa dưới ống quần mình, nhìn lướt qua Ngải Phàm đã hóa thạch. Sau đó cậu thả con thú nhỏ xuống, quay lại nhìn con thú vẫn bên cạnh, nó nhìn cậu, ngậm con thú con cấp tốc bỏ đi.

"Anh ——" Ngải Phàm khiếp sợ nhìn La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu bối rối, chẳng lẽ phải nói cậu là huấn luyện viên thuần hóa thú sao, dù Ngải Phàm có tin nhưng còn Arthur thì sao? Cậu cố gắng nhìn Ngải Phàm bằng vẻ thân thiết, nói: "Haha, cậu bé ơi, tôi là ân nhân cứu mạng của em đó, tôi hy vọng chuyện vừa rồi em sẽ không nói cho người khác biết."

Ngải Phàm tiêu hóa rất lâu mới phun ra một hơi, thì thào: "Em cảm thấy điều này rất khó…"

"… Sau này anh sẽ nấu cơm tối, thế nào?" La Tiểu Lâu dụ dỗ.

"Tự em nấu cũng được, hơn nữa anh còn phải đến chỗ Bạch Hằng làm việc nữa cơ mà." Ngải Phàm hừ một tiếng.

"Vậy anh tặng em hộp năng lượng?" La Tiểu Lâu khó nhọc nghĩ ra thứ gì đó có thể dụ dỗ Ngải Phàm, từ lúc tên đầu sỏ của lũ cướp vũ trụ ném máy thông tin của cậu đi, cậu đã trở thành một kẻ nghèo túng với hai bàn tay trắng.

Mắt Ngải Phàm liền sáng lên, nhưng lại nghi ngờ nhìn La Tiểu Lâu, "Anh nghèo rớt như vậy làm sao mà mua được hộp năng lượng?"

La Tiểu Lâu nở nụ cười, cửa mở rồi, "Vậy em mua nguyên liệu đi, anh đảm bảo sẽ cho em một chiếc hộp năng lượng." La Tiểu Lâu đã phát hiện ra, hầu hết nguyên liệu ở đây đều rẻ vô cùng, còn mấy thứ như thức ăn nhân tạo hay hộp năng lượng và linh kiện cơ giáp thì đắt đến kinh dị.

Ngải Phàm sững sờ mấy giây, rồi lập tức mừng rỡ, nhưng cuối cùng kiếm chế không ngoác miệng ra, cò kè mặc cả với La Tiểu Lâu, "Em muốn hai hộp, phải được 300 la!" Bình thường nó toàn dùng loại thấp nhất 50 la.

La Tiểu Lâu híp mắt: "Thành giao!"

Vì sự kiện nguy hiểm vừa nãy nên La Tiểu Lâu xách Ngải Phàm lên xe đi về, dù sao Ngải Phàm cũng đã tìm được một nửa xe thực phẩm ăn được. Ngải Phàm ngồi bên cạnh cứ nhìn La Tiểu Lâu bằng đôi mắt lấp lánh mãi, không biết có phải đã coi La Tiểu Lâu là một đại anh hùng rồi hay không

La Tiểu Lâu vừa lái xe vừa cọ cọ viên đá trước ngực, thầm căm tức mắng mỏ, chỉ có con béo ú này thích thu thập thôi!

"Hehe, tuy anh không cho em nói nhưng chuyện đó quả thực là vô cùng tàn bạo! Con thú vẫn đó đến đám sói rừng cũng phải sợ! Vậy mà anh có thể làm cho nó bỏ đi, với lại, Xà Đằng cũng chịu nghe lời anh. A!

Thực ra anh là thiên sứ đúng không." Ngải Phàm nói một tràng như sấm sét khiến La Tiểu Lâu suýt nữa thì lái xe đâm vào cây.

Mà theo lời Ngải Phàm nói, đằng sau hai người, đoạn Xà Đằng bị 125 cắt rời đột nhiên vỡ vụn thành bột.

La Tiểu Lâu còn chưa nói Ngải Phàm đã lẩm bẩm: "Nếu không thì cũng nhất định là thiên sứ xấu nhất bên Thượng Đế."

"… Em suy nghĩ nhiều quá rồi đó." La Tiểu Lâu phán chắc như đinh đóng cột.

Vì sự kiện vừa này mà hai người đều cẩn thận chú ý bốn phía. Lúc này, phía trước bỗng nhiên vang lên tiếng kêu thảm thiết của dã thú, trong làn gió còn mang theo mùi máu tươi.

Ngải Phàm biến sắc, "Không hay rồi, mùi máu tươi sẽ kéo sói rừng tới, chúng nó toàn đi thành đàn, nếu chúng ta bị vây thì hỏng bét."

La Tiểu Lâu sửng sốt, đang do dự có nên thay đổi lộ tuyến không thì đột nhiên thấy xa xa có một cái bóng đen, đó là cơ giáp của Arthur.

"Xem ra sẽ không gay go như vậy đâu, Arthur tới tìm em kìa." La Tiểu Lâu đánh xe sang ven đường.

Như lời Ngải Phàm nói, mùi máu tươi dụ tới rất nhiều dã thú to lớn và hung hãn, vây quanh Arthur. Đôi khi có vài con phát hiện ra hai người La Tiểu Lâu, nhưng đều bị Arthur dùng súng hạt nhận bắn phá thu hút sự chú ý.

Giữa đàn dã thú, chiếc cơ giáp màu đen của Arthur di chuyển cực linh hoạt, vô số tay chân bay ra tứ phía. Ngải Phàm kích động nhìn phía trước, còn La Tiểu Lâu thì càng xem càng kinh hãi. Cậu phải thừa nhận, Arthur là một cao thủ tuyệt đỉnh. Nhưng kiểu hành động này, tốc độ này, cơ giáp cấp ba tuyệt nhiên không thể làm được, dù trình độ của Arthur có giỏi đến đâu.

Trong không gian nhỏ hẹp như thế này mà hành động có thể linh hoạt đến vậy, Arthur cũng không hẳn có thể làm được.

Sau một tiếng thét gào, con dã thú to lớn cuối cùng vây quanh Arthur ngã xuống. Chiếc cơ giáp màu đen toàn thân dính đầy vết máu của dã thú chậm rãi đi tới. Trong quá trình di chuyển nó tỏa ra sự uy nghiêm rõ rệt, thậm chí khiến La Tiểu Lâu có ý nghĩ muốn lùi lại.

La Tiểu Lâu lùi vào ghế lái, ngón tay nắm chặt bàn điều khiển mới tỉnh táo được, Arthur sẽ xử lí bọn cậu thế nào đây.

Chiếc cơ giáp đẫm máu ngừng lại cách bọn họ không xa, sau đó khoang điều khiển mở ra. Arthur nhảy xuống, nở nụ cười có phần cuồng dã.

Ngải Phàm vui mừng kêu lên một tiếng, lao ra ôm chầm lấy Arthur.

Arthur xách cổ áo nó lên xoay mấy vòng rồi mới tét vào mông nó: "Đã nói rồi, mấy ngày nay không được tự ý ra ngoài, gần đây ngoài thành không rõ vì sao tụ tập bao nhiêu là loài thú nguy hiểm, không được chạy ra."

Ngải Phàm bĩu môi, đưa mắt liếc nhìn La Tiểu Lâu đang ngồi trên ghế lái, thấp giọng phản bác: "Có phải em đi một mình đâu."

Arthur cười xấu xa ngẩng lên nhìn: "Có cậu ta hay không chẳng lẽ lại khác nhau sao?"

"…" Cái đầu nhà ông! Không có tôi thì Ngải Phàm bé bỏng của ông chả chờ được đến lúc anh hùng tới cứu đâu đấy nhá.

Ngải Phàm đảo mắt, cười hì hì ôm Arthur, nói: "Anh Arthur, may mà anh tới, em yêu anh nhất."

Cả La Tiểu Lâu lẫn 125 đều khiếp sợ mà nhìn chằm chằm Ngải Phàm. 125 đột nhiên giở giọng quái đản với La Tiểu Lâu: "Hóa ra trẻ con là phải làm nũng như thế, khụ khụ, La Tiểu Lâu, em yêu anh nhất "

La Tiểu Lâu run bần bật, giọng điệu với cái âm đuôi kinh hồn kia…

Arthur dẫn hai người trở về. Quả nhiên, có Arthur là bọn họ không còn gặp chuyện gì nữa. Ngải Phàm cũng tuân thủ giao ước với La Tiểu Lâu, không hé môi nói gì.

La Tiểu Lâu lặng lẽ hỏi 125: "Mày có nghĩ đó là cơ giáp cấp ba không? Thực sự thì tao thấy không bình thường."

125 nhẹ nhàng nói: "Chính xác là cơ giáp cấp ba, nhưng không phải là cơ giáp cấp ba bình thường. Tuy chưa thể nói đó cơ giáp sinh vật đúng nghĩa, nhưng nó có chứa gen sinh vật, là nguyên mẫu của cơ giáp sinh vật rồi."

La Tiểu Lâu ngẩn ra, ánh mắt lập tức hiện lên vẻ thiết tha, nhìn không rời mắt chiếc cơ giáp màu đen. Đó chính là cơ giáp sinh vật, là chiếc cơ giáp cậu vẫn luôn muốn chế tác cho Nguyên Tích.

Qua một hồi lâu, La Tiểu Lâu đột nhiên nói: "Tao muốn ở lại đây thêm mấy ngày nữa để tìm gặp thầy Mạc kia, xem có thể học phương pháp chế tác cơ giáp sinh vật của ông ta không."

125 hiển nhiên cam tâm tình nguyện, nó mới phát hiện, nơi đây quả thực là thiên đường của nguyên liệu.

Hôm sau, sau khi sửa xong nguyên liệu Bạch Hằng chỉ định, La Tiểu Lâu lần thứ hai xin về sớm. Sau khi cam đoan không phải ngày nào cũng như vậy, La Tiểu Lâu mới theo Ngải Phàm đi mua nguyên liệu. Ngải Phàm cực kỳ để bụng chuyện cậu nợ nó hai hộp năng lượng.

Dựa theo yêu cầu của La Tiểu Lâu, Ngải Phàm dùng tiền của mình mua đủ nguyên liệu, trịnh trọng giao cho La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu thấy thằng bé mang theo ánh mắt chờ mong nhìn mình, bèn vừa cười vừa nói: "Ba ngày sau sẽ cho em, yên tâm."

Hai người cũng không còn muốn mua thứ gì khác, bèn đi dạo một vòng rồi bắt đầu đi về. Chủ yếu là La Tiểu Lâu không có tiền, chứ nếu không cậu gần như muốn dọn sạch toàn bộ đống tài liệu vừa rẻ vừa tốt này về rồi.

Hai người đi ngang qua một quảng trường náo nhiệt, trong đó tụ tập không ít người. Ngải Phàm kéo tay La Tiểu Lâu chui vào trong đó, hứng thú đứng xem.

"Xem gì vậy?" La Tiểu Lâu thu hồi chú ý từ cửa hàng nguyên liệu cách đó không xa, khó hiểu dừng lại.

"Ôi trời, sao đến cả cái này anh cũng không biết thế, đang phát lại lễ trao giải của giải thi đấu cơ giáp năm nay đó, từ giải nhất đến giải mười!" Ngải Phàm hưng phấn và kiêu ngạo nói.

La Tiểu Lâu giật mình, dừng lại, ngẩng đầu lên.

Trên màn hình đồ sộ, MC đang kích động đọc tên của chiến binh cơ giáp đoạt giải.

La Tiểu Lâu hướng ánh nhìn lên, quả nhiên thấy không ít người quen.

Hạng nhất, Nguyên Tích hạng hai, là vị sĩ quan mua linh kiện cấp tám của cậu hạng ba, Thiều Dung hạng bốn, La Thiểu Thiên hạng năm, Nguyệt Thượng hạng sáu, Lăng Tự hạng bảy, mặt búp bê hạng tám hạng chín không biết, hạng mười là Nguyên Nặc.

Khi MC đọc tên, La Tiểu Lâu vẫn luôn nhìn Nguyên Tích. Tuy chỉ xa nhau hơn mười ngày mà cậu đã cảm thấy như dài đằng đẵng rồi.

125 cảm động: "Tôi phát hiện ra mình gần như bắt đầu nhớ Nguyên Tích rồi, tuy ngài ấy lúc nào cũng thô bạo."

Trên màn hình, Nguyên Tích đang bước lên bục trao giải, người trao giải hiển nhiên kích động hơn nhiều so với người nhận giải. Ông ta chúc mừng Nguyên Tích, sau đó mời Nguyên Tích quán quân nói vài lời với mọi người. Nguyên Tích cầm cúp và phần thưởng trong tay, liếc nhìn xuống khán đài phía dưới, sau đó lẳng lặng nói: "Tôi hy vọng người tôi thích có thể ở đây, sau đó tự tay tôi sẽ trao cúp và phần thưởng vào tay cậu ấy, tiếc rằng cậu ấy không có mặt."

Trong giây phút đó, vị quán quân ấy có vẻ vô cùng cô quạnh.

Xung quanh im lặng một giây, sau đó vang lên tiếng thét chói tai. Ngay cả quảng trường cũng có không ít người reo hò cảm động.

"Người đó nhất định là rất hạnh phúc." La Tiểu Lâu nghe thấy có người kích động nói như vậy, lòng cậu không biết là cảm giác gì.

"Đúng đó, hôm trước đưa tin, Nguyên Tích là vương tử điện hạ của đế đô chúng ta. Là khát vọng và lý tưởng của biết bao chàng trai cô gái trong toàn bộ Liên Bang —— Dù chỉ đứng từ xa liếc nhìn anh ấy một cái, tôi cũng đủ hạnh phúc để ngất xỉu rồi." Một người si mê nhìn màn hình mà nói.

119. Chương 119: Chuẩn Bị...

La Tiểu Lâu ngây ngốc nhìn Nguyên Tích trên màn hình, thông tin trước bùng nổ đến nỗi khiến cậu thất thần, hơn nữa, từng biểu cảm của Nguyên Tích đều vững vàng mà thu hút ánh mắt của cậu, cậu không biết mình lại nhớ Nguyên Tích đến như vậy. Giây phút thấy Nguyên Tích, La Tiểu Lâu mới cảm nhận được, mười mấy ngày rời xa nhau cậu giống như thiếu mất một phần rất quan trọng, trong giờ khắc này, lại càng cảm thấy cô độc hơn.

Cậu hoàn toàn không biết rằng, bất tri bất giác, Nguyên Tích lại ảnh hưởng lớn đến cậu như vậy. Cái con người bá đạo tự cao tự đại đó, hiện tại đang đứng trước toàn bộ dân cư Liên Bang, nói rằng hắn thích cậu.

"Ông trời của tôi ơi, Nguyên Tích là vương tử, ngài ấy chưa bao giờ nói cho cậu biết!" 125 kinh ngạc nói.

"Đúng là bi kịch, do vậy, nếu muốn ở bên anh ấy thì tao phải nỗ lực hơn mới được. Nhưng chuyện quan trọng như vậy mà anh ấy dám gạt tao ——" La Tiểu Lâu vừa mê muội nhìn chằm chằm Nguyên Tích, một giây cũng không nỡ dời mắt, hệt như một thiếu nữ, vừa lẩm bẩm oán trách.

"Đúng thế, cũng giống như cậu gạt ngài ấy vậy!" 125 tiếp lời, hoàn toàn không để ý tới vẻ mặt thẹn quá hóa giận của người nhận nuôi mình.

Dừng lại hai giây, 125 mới hăng hái tràn trề nói: "Cơ mà vậy cũng tốt, cuối cùng ngài ấy cũng hơi hơi xứng với thân phận của cậu rồi đấy, đại khái là, cậu coi như là một trong những hậu duệ của gia tộc mạnh nhất của Lam Nguyên tinh, sau này có thể thừa kế vương vị, gả cho hoàng tử của Liên Bang nhân loại. Hừm, tính ra cậu vẫn hơi thiệt. Nhưng tình yêu bao giờ cũng tuyệt vời đến nỗi làm người ta phát ngất, yên tâm, tôi sẽ ủng hộ hai người!"

"..." Thế là mấy bộ phim thần tượng hường phấn mày thường xem cũng phát huy công dụng rồi đấy nhỉ.

Hai người một vật một chủ La Tiểu Lâu đang theo dõi đến si mê, thỉnh thoảng còn xì xầm mấy câu với nhau thì tay áo của cậu bị kéo nhẹ, sau đó Ngải Phàm hét lên: "Đi thôi, lễ trao giải đã kết thúc rồi, giờ chỉ còn giới thiệu vắn tắt người đoạt giải thôi. Chả có gì hay, chúng ta phải về làm việc nữa."

Khóe miệng Ngải Phàm co quắp khi thấy La Tiểu Lâu vẫn tiếp tục ngẩng đầu lên nhìn màn hình đến mờ mắt, rồi quay sang nhìn các thiếu nữ xung quanh đang thét chói tai, liền xấu hổ cố sức kéo La Tiểu Lâu đi về phía trước.

Cho đến khi rẽ và hoàn toàn không còn nhìn thấy màn hình nữa, La Tiểu Lâu mới lưu luyến thu hồi đường nhìn. Qua một hồi lâu cậu mới vui mừng cảm thán: "Thật không ngờ đã lâu như vậy rồi mà còn có thể xem truyền hình trực tiếp ——"

Ngải Phàm tức giận ngắt lời La Tiểu Lâu, "Em hỏi là anh đã đủ chưa. Nếu em là anh thì em tuyệt đối sẽ không có cái loại si tâm vọng tưởng này đâu, đương nhiên là cả đống người ban nãy cũng vậy, trong liên minh thiên hà không thiếu kiểu người như bọn anh đâu. Phải biết rằng anh ta là con trai duy nhất của quốc vương đấy, vương tử phi sau này của anh ta nhất định phải quốc sắc thiên hương khuynh nước khuynh thành, nhớ lại hoàng hậu hiện nay của chúng ta đi."

Nói xong, Ngải Phàm liếc nhìn La Tiểu Lâu, có chút thông cảm: "Dù suy nghĩ thực sự của vương tử có khác biệt, muốn chọn một người bình thường, nhưng anh như vậy thì cũng quá —— Khụ, bởi vậy, anh nên mau chóng ngừng hy vọng đi. Vị vương tử kia cuối năm nay sẽ đủ 18 tuổi, có thể kết hôn rồi. Vì lo nghĩ cho sự ổn định đoàn kết của Liên Bang, hy vọng anh ta mau chóng cưới xin đi."

La Tiểu Lâu sửng sốt, Nguyên Tích đã nói nếu hắn giành được hạng nhất, hắn muốn cậu có thể cùng hắn về nhà gặp cha mẹ, sau đó cử hành nghi lễ kết hôn, Nguyên Tích nghiêm túc thực sự…

Nỗi áy náy của La Tiểu Lâu lại trào lên, Ngải Phàm còn nói thêm: "Nghe nói lần này vương tử trở lại đế đô, có rất nhiều quý tộc của các tinh cầu dẫn theo con gái tới, hy vọng có thể mượn cơ hội tham dự vũ hội hoàng cung để làm quen vương tử. Nghe nói đệ nhất mỹ nữ Liên Bang là tiểu thư An cũng tới, không biết hoàng hậu có chọn cô ấy không. Thực ra, dù không thể trở thành vương tử phi thì cũng có thể trở thành tình nhân của hoàng tử, em đoán các cô ấy cũng bằng lòng tuốt."

Hắn còn muốn có tình nhân nữa ư?! La Tiểu Lâu lập tức nổi giận. Ngải Phàm nhận ra được tâm trạng của La Tiểu Lâu, nhìn cậu với ánh mắt thương hại, an ủi: "Được rồi, anh hiền lành chăm chỉ như vậy, lại còn biết nấu ăn, nhất định sẽ xuất giá được thôi."

"…" Chờ chút! Tại sao lại bảo là xuất giá? Chẳng lẽ cậu không thể làm chồng sao, nhưng vừa nghĩ đến cảnh tượng Nguyên Tích mặc áo cưới, dù khuôn mặt của hắn có hoàn mỹ đến thế nào, La Tiểu Lâu cũng bị tưởng tượng của mình dọa cho sợ chết khiếp.

Khi hai người về nhà thì đã tới giờ cơm. Dưới cơn mong chờ của Ngải Phàm, La Tiểu Lâu xuống bếp nấu vài món. Ngải Phàm nuốt nước miếng ngồi xuống bàn chờ. La Tiểu Lâu đang ở dưới bếp nấu món canh cuối cùng thì cửa bị đẩy ra.

"Anh Arthur!" Ngải Phàm vui mừng kêu lên, "Anh đã về rồi!"

Lúc mở cửa ra thì Arthur đang nói chuyện với người phía sau, xong vội ngậm miệng lại nghe ngóng, nở nụ cười: "Xem ra về đúng lúc rồi, vốn định gây bất ngờ, dẫn bọn em ra ngoài ăn cơm."

Ngải Phàm khì khì cười hai tiếng, tự động dọn ghế cho bọn họ. Phía sau Arthur là Lộ Ân, A Ly và Bạch Hằng, họ đều theo gã vào nhà.

Thoáng cái đã có thêm bốn tên to đầu. La Tiểu Lâu đành dứt khoát bưng hết thịt trong nồi hầm lên, vốn là để còn thừa ngày mai ăn tiếp.

Bữa cơm đó, ngoại trừ A Ly không nói gì, Lộ Ân vẫn im lặng như thường ngày, thì chỉ có Arthur và Bạch Hằng ăn thấy ngon là khen tới tấp. Ngải Phàm càng dương dương tự đắc thối khắm hơn, những bó rau và thịt thà này đều do nó mang về, đương nhiên, có thể mang nhiều thịt về như vậy là do Arthur tặng cho.

Cuối cùng, Ngải Phàm mới quan tâm một chút tới La Tiểu Lâu, quay sang hỏi Arthur: "Anh Arthur, tuy tướng mạo anh ấy xấu xí, nhưng người không xấu, tay nghề nấu ăn cũng tốt, anh xem có nên giữ anh ấy lại không, thuộc hạ của anh chắc chắn có người còn chưa lấy vợ, đúng không."

Bạch Hằng ho khan, An Ly trợn trừng mắt, còn Arthur và Lộ Ân thì quay phắt lại nhìn La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu gắp miếng xương vào bát. Cậu đã sa sút đến mức phải cần Ngải Phàm chào hàng rồi sao. La Tiểu Lâu bèn híp mắt nhìn về phía Ngải Phàm, tức tối nói: "Cảm ơn, nhưng tôi đã có người trong lòng rồi."

Ngải Phàm há hốc miệng, không thốt được lời nào.

Ăn cơm tối xong, Arthur cùng mấy người kia mỹ mãn rời đi. Trước khi đi, gã cười cợt đầy ý vị thâm trường mà đưa mắt nhìn La Tiểu Lâu.

Hôm sau, La Tiểu Lâu mang theo nguyên liệu của Ngải Phàm tới chỗ Bạch Hằng. Sau khi bố trí nhiệm vụ xong, Bạch Hằng vội vã rời phòng luôn. Mai là đại hội trao đổi linh kiện cơ giáp, hôm nay chính là thời gian gấp rút.

Dùng ý thức nguyên lực dò xét xem bốn phía không còn ai La Tiểu Lâu mới thả 125 ra. Sau đó cậu dùng tốc độ nhanh nhất xử lý đống nguyên liệu. Nhìn đồng hồ chưa quá 10h, La Tiểu Lâu bèn mang gói nguyên liệu nhỏ của Ngải Phàm ra.

125 thấy thể liền lôi một thùng nguyên liệu trong không gian của nó ra. Thấy La Tiểu Lâu mờ mịt nhìn mình, nó xoa xoa tay, lắp bắp nói: "Cũng làm giùm tôi mấy hộp năng lượng nha, dù sao một lần cậu cũng xử lý được rất nhiều nguyên liệu. Không phải Ngải Phàm khen cậu mấy câu mà cậu đã bên nặng bên nhẹ nhá, phải biết rằng tôi quan trọng hơn đó, tôi là…"

Mắt La Tiểu Lâu vụt sáng, vội ôm hôn 125 một cái, nói: "Tao nghĩ ra rồi, tao có thể làm hộp năng lượng bán lấy tiền, sau đó mua nguyên liệu. Nguyên liệu ở đây đúng là rẻ không tưởng."

125 đỏ mặt hơn nửa ngày mới ho khan được một tiếng, nói: "Được —— được thôi, cậu làm xong thì tôi sẽ là người chọn đầu tiên, còn lại thì đem bán hết." Không, không phải vì La Tiểu Lâu hôn nó một cái là nó sẽ từ bỏ hộp năng lượng đâu đó, chỉ là vì nguyên liệu của La Tiểu Lâu cũng chính là nguyên liệu của nó. Đúng thế, là như vậy đấy!

La Tiểu Lâu bận bịu suốt từ 10h đến giờ cơm trưa, ý thức nguyên lực tiêu hao gần hết một nửa. 125 chọn phần lớn hộp năng lượng, cuối cùng còn lại 20 hộp. Rất dễ hiểu, vì chỉ có 23 hộp năng lượng là 3,000 la, vừa vặn là loại hộp năng lượng cấp ba lưu thông trên thị trường. Số còn lại đều trên 30,000 la. Hai hộp 20,000 la duy nhất cũng được La Tiểu Lâu ném cho 125, cậu cũng chẳng muốn bộc lộ nhiều quá.

Hai hộp năng lượng tặng cho Ngải Phàm cũng là loại chứa 30,000 la. Tuy thằng bé chỉ yêu cầu 300 la, nhưng thấp như vậy thì La Tiểu Lâu rất khó làm… Cứ coi như tạo bất ngờ cho nó đi.

La Tiểu Lâu mở cửa phòng làm việc, phát hiện Bạch Hằng cũng chưa ra ngoài ăn trưa, xem ra y thực sự rất căng thẳng cho trận đấu lần này.

La Tiểu Lâu một mình ăn hết cơm trưa người khác mang tới. Xong vào gõ cửa phòng làm việc của Bạch Hằng, Bạch Hằng mệt mỏi mở cửa, nghi ngờ nhìn La Tiểu Lâu.

"Có gì cần giúp đỡ không. Ngoài ra, tôi khuyên anh tốt nhất là nên ăn cơm trước." La Tiểu Lâu lộ ra vẻ mặt khó coi, thành tâm thành ý đề xuất.

Nhìn khuôn mặt kia, Bạch Hằng phát hiện y hoàn toàn không thấy căm ghét như ngày đầu tiên mới gặp, thậm chí y bắt đầu thấy hiếu kỳ, phía dưới chiếc mặt nạ đó là khuôn mặt như thế nào. Do dự một chút, Bạch Hằng gật đầu, "Cũng được, nếu cậu đã xử lý xong toàn bộ nguyên liệu rồi thì chiều sang phòng tôi hỗ trợ nhé." Nói xong thì ra khỏi phòng.

Dù biết tốc độ xử lý nguyên liệu của La Tiểu Lâu nhanh đến đâu, Bạch Hằng cũng không giao thêm nhiệm vụ cho cậu nữa, như thế kia là những người khác đã không đủ khả năng để hoàn thành rồi. Huống hồ, A Ly và Arthur không biết thương lượng thế nào mà còn không chịu trả lương cho La Tiểu Lâu.

Ăn cơm xong, Bạch Hằng dẫn La Tiểu Lâu vào phòng làm việc. Y nhìn cậu, phát hiện cậu không tỏ ra đặc biệt thích thú mà chỉ thầm gật đầu. Chế tạo sư cơ giáp thông thường sẽ không cho phép người ngoài tùy ý ra vào phòng làm việc của mình, trình tự làm việc hoặc thủ pháp xử lý đều là cơ mật. Nhất là đại sư và chế tạo sư cơ giáp cao cấp, họ lại càng không dễ dàng để người ngoài tự do quan sát.

"Ừm, gia công những nguyên liệu này thành linh kiện đơn giản, được không? Nếu không biết tôi có thể dạy cho cậu." Bạch Hằng hỏi.

La Tiểu Lâu đã xử lý nguyên liệu thành thạo như vậy, có lẽ cũng từng làm trợ thủ cho chế tạo sư cơ giáp, việc này hẳn là không làm khó cậu ta, dù cậu ta không biết làm, sau này y cũng có thể từ từ bồi dưỡng.

Mấy ngày nay, thấy La Tiểu Lâu kiên định chăm chỉ như vậy, Bạch Hằng không khỏi bắt đầu động lòng. Nếu giữ La Tiểu Lâu lại, có lẽ cũng không phải là một quyết định sai lầm.

La Tiểu Lâu quan sát, rồi lập tức gật đầu. Bạch Hằng muốn chế tạo động cơ, trái ngược với linh kiện cơ giáp khác, có thể nói động cơ là phức tạp nhất. Chọn động cơ trong đại hội trao đổi, quả thực là một quyết định không tồi.

La Tiểu Lâu gật đầu, kiểm soát thời gian, không nên làm quá nhanh, làm ra 10 linh kiện. Thấy Bạch Hằng để linh kiện ở bên cạnh, cậu muốn làm vừa lòng nỗi lo lắng của mình nên thí nghiệm thêm mấy lần nữa, chuẩn bị nhiều cũng đâu phải chuyện xấu.

Tuy Bạch Hằng rất bất ngờ bởi tốc độ của La Tiểu Lâu, nhưng y cũng chẳng có thời gian suy nghĩ nhiều, thẳng thắn đưa những linh kiện nhỏ đơn giản nhưng rườm rà cho La Tiểu Lâu chuẩn bị, còn mình thì làm những linh kiện phức tạp hơn.

Giống như lần trước, La Tiểu Lâu giúp Bạch Hằng chuẩn bị mỗi loại 10 cái, sau khi cậu đã hoàn thành những linh kiện Bạch Hằng bàn giao. La Tiểu Lâu nhìn lướt qua nguyên liệu trên bàn, cầm quặng Khôi Ngân cậu xử lý hôm qua.

Bạch Hằng sửng sốt, ngẩng đầu nhìn La Tiểu Lâu, dùng Khôi Ngân chế tạo linh kiện không quá khó, nhưng yêu cầu rất cao, y vốn định tự tay chế tạo cơ.

La Tiểu Lâu lập tức nói: "Loại linh kiện này tôi đã từng làm qua, có thể giao cho tôi."

Bạch Hằng thoáng do dự, rồi gật đầu. Kỳ thực y còn phải hoàn thành một vài động cơ nữa, A Ly và Lộ Ân đều cho rằng rất ổn rồi, nhưng y vẫn thấy chưa hài lòng. Không đạt được hạng ba, không gặp được thầy Mạc, bọn y không thể có thêm một chiếc cơ giáp nữa. Vì nhóm cướp, y phải nỗ lực.

Lần này La Tiểu Lâu mất rất nhiều thời gian, hơn nữa sau khi chế tác xong mười linh kiện nhỏ cậu còn nói: "Việc khác có lẽ tôi không thể giúp được, nếu không còn việc gì, tôi về trước."

Bạch Hằng gật đầu. La Tiểu Lâu chủ động sang hỗ trợ, y đã rất bất ngờ rồi.

La Tiểu Lâu xem giờ, 3h chiều, hiện tại về nhà cũng chưa muộn. Không phải cậu không muốn giúp Bạch Hằng nữa, cậu đã xem xét, giữa linh kiện Bạch Hằng tự chế tác, có lẽ chính y cũng không chú ý, hiệu quả kém nhất nhưng đạt được tác dụng then chốt nhất lại chính là linh kiện quặng Khôi Ngân kia. Kế tiếp, dựa vào một mình Bạch Hằng cũng tuyệt đối không thành vấn đề.

Khi La Tiểu Lâu mở cửa, Bạch Hằng đột nhiên nói: "Đúng rồi, sáng mai cậu hãy tới, tôi sẽ dẫn cậu tham gia đại hội trao đổi linh kiện cơ giáp."

Thấy ánh mắt ngạc nhiên và nghi ngờ của La Tiểu Lâu, Bạch Hằng bèn nở nụ cười, "Cậu chủ động sang hỗ trợ, nên tôi muốn dẫn cậu đi thôi."

Đôi mắt của La Tiểu Lâu cong lên, vừa cười vừa nói: "Tôi sẽ đến, cảm ơn anh."

Thấy dáng tươi cười kia, tâm trạng của Bạch Hằng cũng phấn chấn lên. Y cũng không ghét La Tiểu Lâu, ngược lại y rất thích tính cách và năng lực của cậu, giúp một việc nhỏ cũng chẳng mất mát gì. Hơn nữa, chỉ cần là chế tạo sư hoặc có liên quan đến nghề nghiệp, ai lại không muốn đi đại hội trao đổi chứ?

Sau khi La Tiểu Lâu rời khỏi, Bạch Hằng hì hục nửa giờ, cuối cùng cũng chuẩn bị đầy đủ linh kiện, sau đó y hít sâu một hơi, bắt đầu lắp ráp lần thứ hai.

...

Bạch Hằng nhìn năm động cơ trước mặt, có chút kinh ngạc mà nhướn lông mày. Có lẽ có thể qua cửa, nhưng quả thật thuận lợi mà có phần khoa trương.

La Tiểu Lâu tâm tình sung sướng rời khỏi phòng làm việc, tất cả đều thuận lợi, chỉ có đến đại hội cơ giáp mới có thể gặp ông thầy kia và học được cơ giáp sinh vật. Vừa nghĩ đến chuyện tự mình chế tạo cơ giáp sinh vật rồi đưa đến trước mặt Nguyên Tích, Nguyên Tích kỳ quặc như vậy không biết sẽ ngạc nhiên như thế nào nhỉ. La Tiểu Lâu cười đến mị cả mắt.

La Tiểu Lâu chạm lên ngực, nơi ấy trước đây chưa từng có tình cảm. Vì tình cảm này, cậu sẵn lòng nỗ lực và gắng sức. Dù tính cách cậu như vậy, có vài thứ, cũng tuyệt đối không thể dễ dàng từ bỏ.

Khi La Tiểu Lâu về nhà, Ngải Phàm đang ở trong phòng luyện tập với thanh đoản kiếm kết tụ năng lượng, khuôn mặt nhỏ nhắn tập trung sít sao, động tác nhanh gọn, lực cũng rất mạnh. La Tiểu Lâu thầm thán phục, thể lực của người ở đây quả thật là khỏe đến phi thường.

Ngải Phàm luyện tập xong mới toe toét chạy ra. La Tiểu Lâu cười tủm tỉm lấy hai hộp năng lượng ra đưa cho nó.

Ngải Phàm không ngờ nhanh như vậy mà đã được nhận hộp năng lượng, lập tức vui mừng cầm lấy.

Khi nhìn đến chữ số trên mặt hộp, nó giật mình trợn to mắt, ngơ ngác nhìn hộp năng lượng trong tay.

120. Chương 120: Hộp Năng Lượng

"Ba, ba nghìn?!" Ngải Phàm dụi mắt, sau đó dại ra nhìn hộp năng lượng trong tay, miệng há ngày càng rộng, kinh ngạc kêu lên: "Trời ơi, mình chắc chắn là đang nằm mơ rồi, làm sao có thể xảy ra điều này chứ?"

La Tiểu Lâu liền nhân cơ hội, "Đã thỏa mãn chưa, giờ bằng lòng dẫn anh ra chợ nguyên liệu rồi đấy chứ?"

"Đương —— đương nhiên rồi!" Ngải Phàm rốt cục cũng lấy lại tinh thần từ cơn kinh ngạc, vội chạy về phòng, cẩn thận cất giấu hai hộp năng lượng. Cho đến lúc ra ngoài trên mặt vẫn còn tỏ ra kích động, đôi mắt lấp láy nhìn La Tiểu Lâu, "Anh làm như thế nào vậy? Quá đỉnh, em còn chưa bao giờ dùng một hộp năng lượng nào cao cấp như thế cả, ngay cả anh Arthur cũng rất ít —— Trời ơi, em hạnh phúc muốn ngất xỉu luôn rồi này!"

Điệu vịnh than của 125 lúc này cũng thổi phù phù vào lỗ tai La Tiểu Lâu: "Tôi chợt hiểu ra hàm nghĩa của từ hạnh phúc."

Với điều này, La Tiểu Lâu lập tức bày tỏ tán thành trong lòng.

Dọc đường đi, Ngải Phàm cứ luôn hưng phấn mà lập kế hoạch sử dụng hai hộp năng lượng kia như thế nào, vừa dẫn La Tiểu Lâu tới hãng nguyên liệu lớn nhất trong thành phố.

Tuy đã chạng vạng, nhưng cửa hàng vẫn rất đông khách. Khi La Tiểu Lâu và Ngải Phàm đi vào, mấy người bán hàng nhìn lướt qua, âm thầm phán đoán số lượng nguyên liệu nhu cầu của hai người.

Một cậu bán hàng mỉm cười tiếp đón: "Thưa quý khách, tôi có thể giúp gì ngài?"

La Tiểu Lâu quét mắt nhìn màn hình phía sau, hỏi: "Tôi có thể xem danh sách nguyên liệu được không, tôi cần một số nguyên liệu."

"Đương nhiên rồi." Cậu bán hàng mở danh sách điện tử cho La Tiểu Lâu, để cậu tự chọn.

Phần đầu đều là nguyên liệu cấp thấp thông thường, càng trở xuống thì cấp bậc càng cao, tiếng kêu của 125 cũng càng to. La Tiểu Lâu cố gắng không đếm xỉa đến yêu cầu của 125, vừa nhìn danh sách nguyên liệu đến chảy nước miếng. Rẻ đừng hỏi!

Cuối cùng, La Tiểu Lâu chọn một số nguyên liệu cấp bốn thường dùng, sau cùng là nguyên liệu cấp năm và cấp sáu.

Mắt cậu bán hàng kia lập tức sáng lên, nhìn cách chọn chủng loại và cấp bậc này, đó tuyệt đối là một danh sách cực phẩm, không ngờ trông cái người xấu xí như ma lem này lại là một tay mua hàng sành sỏi.

Cậu ta lập tức mời trà La Tiểu Lâu và Ngải Phàm, cười hỏi: "Không biết ngài cần bao nhiêu?"

Ngải Phàm cũng quay sang nhìn La Tiểu Lâu, nó chẳng biết là La Tiểu Lâu còn có tiền!

La Tiểu Lâu cười, giơ một cái hộp lên, nói: "Tôi không có tiền, muốn dùng cái này để đổi, không biết các cậu có nhận không."

Cậu bán hàng kia lập tức trở nên ủ rũ, cậu ta cứ tưởng hôm nay mình có thể đột phá công trạng, xem ra không mừng được nữa rồi, tên này quả nhiên là nghèo rớt mùng tơi.

Cậu ta chán nản mở hộp, nhìn vài giây, sau đó đứng chết lặng.

Ngải Phàm nhìn cậu bán hàng càng ngày càng há to mồm, một cảm giác quen thuộc trào lên trong lòng nó. Không đợi La Tiểu Lâu nói gì, cậu ta đã run rẩy nói: "Xin ngài chờ một chút! Tôi tôi đi hỏi ông chủ chúng tôi ngay lập tức, chúng tôi chắc chắn sẽ nhận!" Nói xong không đợi La Tiểu Lâu trả lời thì đã chạy hút vào trong.

Mấy người bán hàng khác nhíu mày, nhưng cũng không nói gì, chỉ niềm nở tiếp đón các khách hàng khác.

Ngải Phàm tiến gần đến La Tiểu Lâu, khẽ hỏi: "Anh cho hắn cái gì vậy?"

"Vừa nãy không phải cho em hai cái đấy sao." La Tiểu Lâu dào dạt đắc ý. Cậu tính kỹ rồi, giá thành một hộp năng lượng gửi cho Thiên Đông hiện tại đã giảm xuống 30,000, mà hộp năng lượng cho bọn họ là loại cấp ba bình thường nhất, 3,000 la, giá khoảng 10,000 đồng Liên Bang, mà ở tinh cầu cấp cao là 140,000 đồng, ở đây ít nhất có thể bán được 200,000.

20 hộp năng lượng là 4 triệu. Vừa nghĩ đến đống nguyên liệu chất lượng thượng đẳng xếp thành núi chờ mình, La Tiểu Lâu cười đến mức khiến Ngải Phàm bên cạnh cũng bắt đầu thấy rùng mình.

Lúc này, bên trong truyền ra tiếng bước chân lộn xộn, xem ra cậu bán hàng đã gọi ông chủ ra giải quyết. La Tiểu Lâu đắc ý quay lại nhìn, sau đó đứng ngây ngốc.

Có ai nói cho cậu biết, vì sao ông chủ của cửa hàng này lại là —— Arthur?

Phía sau Arthur là Lộ Ân và A Ly, vì Bạch Hằng còn đang bận bịu trong phòng làm việc nên không đi theo bọn họ. Đôi mắt sắc nhọn như chim ưng của Arthur quét một vòng, cuối cùng dừng lại trên người La Tiểu Lâu. Gã lập tức bước lên, lướt một lượt lên người La Tiểu Lâu đang nuôi ý đồ lùi lại, rồi cầm lấy cái hộp trên tay cậu.

"Ơ này, nó là của tôi ——" La Tiểu Lâu hít thở không thông nói. Lần này Ngải Phàm hại cậu thê thảm rồi, cậu không muốn buôn bán với cướp vũ trụ đâu…

Arthur mở từng cái một ra kiểm tra, lập tức nở nụ cười, rồi 'Bộp' một tiếng đóng nắp lại, nói: "Tôi mua toàn bộ."

Ngải Phàm sửng sốt, vội thò đầu lên nhìn, vài giây sau, nó trút một hơi, kêu lên: "Nhiều quá! Á, hóa ra anh không chỉ làm hai hộp cho em."

Cả Arthur và Lộ Ân đều ngẩng đầu nhìn La Tiểu Lâu, hơi nóng từ ánh mắt khiến La Tiểu Lâu cảm thấy bất an, cậu bèn nhỏ giọng: "Các anh không định trả tiền sao?"

Arthur quay lại phất tay với ông chủ phía sau, phân phó với vẻ hờ hững: "Mang những thứ cậu ta yêu cầu lúc nãy tới chỗ tôi." Nói xong thì xách La Tiểu Lâu và Ngải Phàm ra ngoài.

Lộ Ân ban đầu đi theo, nhưng cuối cùng bị Arthur đuổi đi.

Tối đó, trên bàn cơm coi như phong phú, Arthur đột nhiên hỏi: "Tất cả những cái đó đều do cậu làm?"

La Tiểu Lâu ngẩng đầu lên, trước khi cậu mở miệng thì Arthur đã nheo mắt, như một con hồ ly mà nói: "Nói dối không có tác dụng, mà cũng không có lợi đâu."

Nội tâm La Tiểu Lâu rít gào, chẳng lẽ tôi không nói dối ông mới có lợi hả?!

Lần đầu tiên Ngải Phàm nhìn La Tiểu Lâu bằng ánh mắt sùng bái. La Tiểu Lâu không thèm để ý tới Arthur, bắt đầu ăn cơm. Arthur mỉm cười, khi cậu gắp rau thì đột nhiên một con dao nhíp cắm phập lên mặt bàn, sát ngay tay cậu! La Tiểu Lâu hoảng sợ.

Ngải Phàm lập tức quay đầu nhìn Arthur, gã vuốt cằm, hứng thú dào dạt mà tuyên bố: "Cậu biết tôi là thủ lĩnh của cướp vũ trụ, bởi vậy, tôi không định thả cậu đi đâu. Cậu muốn bất cứ nguyên liệu nào, nhiều hay ít đều dược, nhưng đừng nghĩ đến tiền lương nhé. Tuy hôm qua Bạch Hằng có nhắc tới, nhưng tôi không muốn cậu có tiền trong tay để đào tẩu đâu."

La Tiểu Lâu và Ngải Phàm kinh ngạc nhìn Arthur, Ngải Phàm hơi nhấp nhổm, hết nhìn Arthur lại quay sang La Tiểu Lâu há miệng định nói gì đó, nhưng cuối cùng lại im thin thít gục đầu xuống. La Tiểu Lâu chẳng thèm để bụng một tí tẹo nào, cậu muốn chạy trốn còn phải xin chỉ thị của Arthur nữa sao?

Arthur mở chiếc hộp nhìn lướt qua, nói: "Có lẽ cậu cũng hiểu tình hình nơi đây của chúng tôi, hộp năng lượng, cơ giáp cao cấp và thực phẩm là những thứ thiếu thốn nhất, sau này tôi sẽ cung cấp nguyên liệu cho cậu, mỗi tháng cậu sẽ giao cho tôi 20 hộp năng lượng cấp ba, được chứ?"

La Tiểu Lâu giật mình, vội ngẩng đầu nhìn Arthur, "Được, nói như vậy là quyết rồi nhé, tôi muốn nguyên liệu gì thì sẽ nói cho anh."

Arthur thỏa mãn gật đầu, cầm chiếc hộp năng lượng kia quay người vào phòng.

Lúc dọn bàn, Ngải Phàm bám chân La Tiểu Lâu, nhỏ giọng nói: "Anh đừng tức giận, anh Arthur cũng không phải là người xấu. Trên thực tế, tụi em ở đây có thể yên ổn bình thản như thế này đều là nhờ công lao của anh Arthur hết đó. Bất kể là dã thú hay cướp bóc xung quanh cũng không dám tùy tiện xâm chiếm thiên hà Gray. Hơn nữa, anh Arthur có thể định kỳ đến tinh cầu cấp cao, mang đến những thứ cần thiết cho mọi người."

La Tiểu Lâu liếc nhìn Ngải Phàm, hỏi: "Vậy tại sao bọn họ còn bị người ta gọi là cướp vũ trụ?"

Ngải Phàm nóng nảy, "Anh Arthur thực sự chưa bao giờ cướp bóc bất kì phi thuyền hay thương lái nào, có lẽ vì các anh ấy quá lợi hại nên Chính phủ không quản lí được. Nhưng anh Arthur không làm chuyện xấu, em có thể thề."

Cướp vũ trụ làm việc tốt ư? La Tiểu Lâu nở nụ cười, cúi đầu suy nghĩ một chút, rồi bỗng hỏi: "Ngải Phàm, em có muốn học cách chế tạo hộp năng lượng không?"

121. Chương 121: Gặp Nhau...

Ngải Phàm há hốc miệng, ngơ ngác nhìn La Tiểu Lâu. Cánh cửa căn phòng của Arthur đột nhiên mở ra, gã đứng tựa lên cửa, vẻ mặt phức tạp hỏi: "Cậu nói thật?"

Ngải Phàm lấy lại tinh thần, lập tức hồi hộp nhìn La Tiểu Lâu, cố làm ra vẻ trịnh trọng nghiêm túc, còn thêm chút run rẩy mà nói: "Em muốn học, em nhất định sẽ cố gắng!" Rồi lại dè dặt xác nhận, "Anh không lừa em, đúng không?"

La Tiểu Lâu không nhịn được mà nở nụ cười, "Tất nhiên là không rồi, nếu em thích thì chúng ta có thể bắt đầu lúc nào cũng được."

Những lời này vừa nói ra, Ngải Phàm và Arthur cùng trầm mặc. Ngải Phàm không có cha mẹ, vẫn luôn ở cạnh Arthur, bởi vậy nó hiểu chuyện từ rất sớm, nên ngay cả nó cũng biết phương pháp làm hộp năng lượng không phải đơn giản là có thể xong, dù là ở tinh cầu cấp cao cũng vậy.

Mà ở đây thì lại càng quý giá hơn. Nếu bản thân có phương pháp chế tạo hộp năng lượng, vậy thì có thể tung hoành trên khắp các tinh cầu cấp thấp rồi.

Hơn nữa, truyền dạy cho Ngải Phàm sẽ không giống như những người thiên hà Gray khác. Ngải Phàm là em của Arthur, mà Arthur là trùm cướp vũ trụ, trong lực lượng cướp, gã sở hữu những thủ hạ ưu tú nhất, lực chiến đấu mạnh nhất, thậm chí con mắt quan sát và đầu óc chiến lược của gã cũng rất chính xác, nếu sỡ hữu thêm cả hộp năng lượng vô tận, thì gã có thể làm rất nhiều chuyện.

La Tiểu Lâu đương nhiên hiểu, nhưng chuyện đó chẳng có liên quan gì đến cậu, đúng không. Hơn nữa Ngải Phàm cũng nói, Arthur không làm chuyện xấu, ngược lại, gã đã làm rất nhiều chuyện có ý nghĩa và đáng được khen ngợi, chí ít gã đang bảo vệ quê hương của mình.

Hơn nữa, tuy Arthur thu giá vé trên trời, nhưng gã cũng không gây khó dễ cho người chạy nạn lên phi thuyền. Thậm chí còn cứu họ, nếu lúc ấy Arthur không nhìn thấy cậu thì cậu đã chẳng toàn vẹn mà đứng ở đây vào giờ này rồi.

Có điều, La Tiểu Lâu muốn dạy Ngải Phàm không phải là để báo ân, cậu chỉ đơn thuần là quý mến Ngải Phàm thôi.

Điều quan trọng nhất, phương pháp làm hộp năng lượng với La Tiểu Lâu chẳng là thứ cao siêu gì. Cậu tính dạy Ngải Phàm phương pháp làm hộp năng lượng cấp ba thông thường nhất ở Liên Bang, không động chạm

đến hiệp nghị giữa cậu và Khải Ân. Loại hộp này có thể tùy ý mua được, dù Ngải Phàm không muốn thì Arthur cũng có cách kiếm được hộp năng lượng cấp ba, chỉ là sẽ tốn công mà thôi.

"Cậu muốn gì, hay có lẽ mục đích của cậu là gì?" Arthur mở miệng, Ngải Phàm đứng bên cạnh nhìn La Tiểu Lâu với ánh mắt ngạc nhiên và mong mỏi, lúc này không dám nói gì.

"Nguyên liệu, càng nhiều càng tốt." Mắt La Tiểu Lâu liền sáng lên, tuy cậu có thể trao đổi, nhưng nếu Arthur đồng ý cung cấp cho cậu thì…

"Ngoài cái này ra." Arthur nhìn chăm chú vào cậu, ánh mắt không hề che giấu sát khí và sự sắc bén. Vừa nói, tay phải gã vừa khoát lên vai cậu.

La Tiểu Lâu tin chắc, nếu cậu dám có ý kiến ý cò thì cái tay kia sẽ lập tức bóp cổ cậu.

"Ngoài nguyên liệu ra, ở đây không có gì tôi muốn nữa cả. Nếu anh không muốn cho tôi, vậy thì tôi sẽ tự tìm cách…" La Tiểu Lâu lí nhí.

Arthur nhìn La Tiểu Lâu một hồi, có lẽ đang đánh giá thật giả. Cuối cùng, Arthur nhe hàm răng trắng noãn và nở nụ điệu cười xán lạn, gã cũng rút cánh tay phải đặt trên vai cậu xuống. La Tiểu Lâu thở dài một hơi.

Arthur khôi phục lại điệu bộ thường ngày, mang theo điệu cười hơi xấu xa nhưng tuyệt đối không gây phản cảm, thực chất, tên đầu đảng băng cướp có mái tóc đỏ này tuy nguy hiểm nhưng lại khá gợi cảm. Mặc dù La Tiểu Lâu không quen biết nhiều người như thế này, nhưng đối với các thiếu nữ mà nói, vậy cũng đủ hấp dẫn chết người.

"Tốt nhất là như vậy, nếu cậu không nuôi mấy ý nghĩ vớ vẩn thì tôi có thể đảm bảo, cuộc sống của cậu ở đây sẽ rất dễ chịu, cậu muốn nguyên liệu nào tôi sẽ cho cậu cái đó, bao gồm cả một số yêu cầu của cậu." Arthur nói.

Khi Arthur rời đi, Ngải Phàm mới sán đến, ban đầu nó cũng không ghét cái người bị Arthur quẳng về đây làm bạn với nó, và giờ thì nó lại càng thích La Tiểu Lâu hơn.

"Anh à, đừng buồn, tuy miệng lưỡi anh Arrthur xấu xa, nhưng em nghĩ anh ấy rất thích anh." Ngải Phàm cuộn người trên ghế sô pha cạnh La Tiểu Lâu, niềm nở nói.

Tôi cần hắn thích để làm gì? Nhưng có một vài thứ tôi thực sự rất thích, như nguyên liệu này, La Tiểu Lâu căm giận nghĩ. 125 trong tiềm thức lập tức cũng biểu đạt ý kiến tương tự, đồng thời khuyến cáo La Tiểu Lâu nghìn vạn lần không được hồng hạnh xuất tường, tên Arthur dã man này còn kém xa Nguyên Tích.

Tối, La Tiểu Lâu cho tất cả phương pháp chế tạp hộp năng lượng gia dụng phổ thông và hộp năng lượng cơ giáp vào một quyển vở điện tử, bảo Ngải Phàm chuẩn bị một số nguyên liệu đã mua lần trước, ngày mai sau khi từ chỗ Bạch Hằng về cậu sẽ bắt đầu dạy Ngải Phàm cách chế tạo hộp năng lượng.

Ngải Phàm hưng phấn đến nỗi không muốn đi ngủ. Cuối cùng vì không thể chịu đương nữa, La Tiểu Lâu phải đuổi nó ra khỏi phòng.

Sáng sớm hôm sau, La Tiểu Lâu đến chỗ Bạch Hằng.

Có lẽ vì chuẩn bị tác phẩm dự thi nên vẻ mặt Bạch Hằng mệt mỏi, mắt toàn tơ máu.

Thu dọn những thứ cần thiết, Bạch Hằng dẫn La Tiểu Lâu lên một chiếc xe huyền phù rất lớn. Tuy không phải tiên tiến, nhưng nhìn cực kỳ thực dụng.

Bạch Hằng liếc nhìn La Tiểu Lâu, vừa cười vừa nói: "Cậu đã làm gì vậy? Arthur bảo tôi phải coi trọng cậu."

"… Có lẽ hắn ghen tị vì tôi tài hoa hơn hắn." La Tiểu Lâu im lặng mấy giây rồi nói.

Bạch Hằng bật cười, nhưng nói đến ghen tị —— sau khi A Ly biết ý định của Arthur, cậu ta tức giận đến nỗi thiếu chút nữa thì nhảy dựng lên. Rốt cục tình huống cậu ta lo lắng nhất đã xảy ra, Arthur càng ngày càng thấy hứng thú với tên kia.

Đại hội trao đổi linh kiện cơ giáp của thiên hà Gray được tổ chức trong đại sảnh trung tâm cơ giáp. Vì tinh cầu Rigby chỗ Arthur là trung tâm chính trị kinh tế của thiên hà Gray, nên Bạch Hằng và La Tiểu Lâu đỡ phải lặn lội đường xa.

Tới đại sảnh cơ giáp, La Tiểu Lâu phát hiện đại hội giao lưu thi đấu linh kiện cơ giáp của tinh cầu cấp thấp tuyệt nhiên không kém hơn tinh cầu cấp cao là bao, người đến người đi, náo nhiệt vô cùng.

Bạch Hằng lôi ba động cơ ra ngoài, sau khi đánh dấu xong thì giao cho bên chủ sự. La Tiểu Lâu nhìn lướt qua ba động cơ đó, vẻ mặt khẽ động.

Kết quả phải đến 3h chiều mới có. Trước lúc đó, Bạch Hằng dẫn La Tiểu Lâu cùng đi giao lưu với các chế tạo sư từ các tinh cầu khác tới, ngoại trừ kinh nghiệm tâm đắc ra, thỉnh thoảng còn giao dịch một vài nguyên liệu và linh kiện cơ giáp.

La Tiểu Lâu đứng bên cạnh nghe say sưa, cậu phát hiện, dù đề tài thảo luận của bọn họ đều là về phương pháp chế tạo linh kiện cơ giáp cấp ba hoặc dưới cấp ba, nhưng tất cả đều là những bí quyết vô cùng tài tình.

Khi hai người đi vào trong thì thấy có mấy ông già lớn tuổi đang tranh luận về vấn đề động cơ. Bạch Hằng lập tức đứng lại, xung quanh cũng không ít người lại gần.

Trong đó có một ông chống lại ý kiến của số đông, kiên trì với ý kiến riêng của mình, mặt khác, mấy ông già kia nói cũng rất có lý có tình, nhất thời khó phân cao thấp.

Cuối cùng, sau khi một mình tác chiến tranh luận đến đỏ mặt tía tai, ông già kia mới túm lấy người bên cạnh: "Chàng trai trẻ, cậu nói xem, vừa nãy tôi nói có đúng không?!"

La Tiểu Lâu nhìn Bạch Hằng hả hê ẩn núp trong đám người, rồi lại nhìn ông già râu ria thở phì phì mắt trừng trừng với mình, vừa cố sức gỡ áo bị túm ra, vừa gian nan mà nói: "Cháu nghĩ phần lớn lời ông nói đều có lý ——"

"Cậu nói cho tôi biết phần lớn là như thế nào?! Chỗ nào không hợp lý!" Ông già kỳ thực cũng vì muốn phá vỡ cục diện bế tắc nên mới tìm một lối thoát, rồi sau đó chuồn đi. Chọn đại một người, kết quả người này đưa ra có như thế nào cũng không quan trọng, vấn đề này mấy ông già bọn họ đã tranh cãi một thời gian rất dài rồi. Nhưng có tranh chấp như thế nào, tự cho mình có lý như thế nào, thì đến cuối cùng cũng chẳng có gì xuất hiện cả, vẫn chỉ là một kết quả.

Nhưng cái người bị tiện tay bắt trúng này hiển nhiên không biết thế nào là thức thời, lại còn phát biểu không lọt tai như thế. Điều này không chỉ chọc giận ông già kia, ngay cả mấy ông còn lại cũng quay đầu trừng mắt lườm nguýt La Tiểu Lâu.

Tuy bọn họ có tranh chấp, nhưng đều là bạn già lâu năm, lời của cậu chàng kia thực sự không thể nào mà xuôi tai cho được.

La Tiểu Lâu gãi đầu, nói: "Mấy lời ông nói cháu kỳ thực không hiểu hết, nhưng cháu nghĩ, nếu ông đề xuất dung nhập nguyên liệu mới vào, thì không chỉ đơn giản là có thể hoán đổi được nguyên liệu, chi bằng đồng thời thử phương pháp dung hợp mới, hơn nữa, tại sao ông không thử với Lục Sắc?"

Ông già túm áo La Tiểu Lâu chặt hơn, nhìn chằm cậu nửa ngày, bỗng nhiên buông tay xoay người chạy vội đi.

Mấy ông già khác đưa mắt nhìn nhau, rồi cũng xoay người đuổi theo ông già vừa đi.

Người chung quanh không hiểu rõ nội tình, bắt đầu bàn tán. Bạch Hằng nhân cơ hội kéo La Tiểu Lâu rời khỏi đó.

Không quá vài phút, một trong mấy ông già vừa rời đi chạy trở ra, vội vã hỏi: "Anh bạn vừa nãy đâu rồi?"

Mọi người phản ứng, phát hiện La Tiểu Lâu đã sớm chạy đi từ lúc nào rồi, chỉ có khuôn mặt cực kỳ xấu xí là để lại ấn tượng sâu sắc cho bọn họ.

Ông già đó tỏ ra thất vọng, dặn dò vài câu với mấy người phía sau rồi mới hết sức tiếc nuối mà rời đi.

3h chiều, Bạch Hằng cùng La Tiểu Lâu đứng phía dưới chờ kết quả, xung quanh tất cả đều là chế tạo sư cơ giáp đang kích động và hưng phấn. La Tiểu Lâu yên lặng nhìn lên bục, suy đoán vị nào là thầy Mạc.

Lúc này, một người còn trẻ tuổi đi lên bục, vừa cười vừa nói: "Kết quả của đại hội trao đổi linh kiện cơ giáp năm nay đã được các vị đại sư bàn bạc, và đã có kết quả. Sau đây tôi xin bắt đầu công bố top 3, ba chế tạo sư có thực lực này sẽ có cơ hội được thầy Mạc chỉ dạy. Giờ, để xem năm nay có những linh kiện cơ giáp nào sẽ mang đến bất ngờ chúng ta!"

Trên màn hình, thứ đầu tiên xuất hiện là một chiếc mũ giáp cấp ba,. La Tiểu Lâu nhìn một cái, thầm gật đầu.

"Hạng ba, Allen đến từ tinh cầu Đỏ, anh đã chế tạo một chiếc mũ giáp cấp ba, loại mũ giáp tinh vi, tính năng rada trinh sát phòng ngự cực kỳ cao, đến mức phải thán phục."

Hình ảnh 3D của mũ giáp vừa hiện lên, một vài người đứng giữa đại sảnh liền reo hò, sau đó một người trẻ tuổi bước lên.

Hạng hai là một vũ khí có thể biến hình, hình 3D vừa nổi lên, các chiến sĩ cơ giáp trong đại sảnh không khỏi mắt sáng ngời, đại hội trao đổi lần này đương nhiên không chỉ có mỗi chế tạo sư tham gia. Một số chiến binh cơ giáp, hoặc muốn tìm kiếm chế tạo sư cho mình, hoặc muốn chiêu mộ nhân tài cho thế lực của mình, nên mới tham gia đại hội trao đổi linh kiện cơ giáp mỗi năm một lần này.

La Tiểu Lâu nhận thấy Bạch Hằng bắt đầu bất an, cậu cong khóe môi, nhìn lên bục.

"Tiếp theo là hạng nhất của chúng ta! Anh đã mang đến đại hội một trong những linh kiện quan trọng nhất của cơ giáp —— động cơ."

Khi MC đọc lên, màn hình đồng thời nổi lên hình 3D, một động cơ trông có vẻ bình thường lẳng lặng xuất hiện.

"Mọi người không nên bị bề ngoài của nó đánh lừa, theo kiểm tra, tỉ suất ứng dụng hữu hiệu của chiếc động cơ này đạt tới 70%, hơn nữa, công suất phát ra gần như đạt tới 1000 torr (đơn vị đo áp suất)." Chi tiết wiki

Trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ đại sảnh ồ lên, người trong nghề hay mới nhập môn, gần như tất cả chế tạo sư cơ giáp đều kinh ngạc. 1000 torr, đây chừng như là công suất phát ra cao nhất mà động cơ cấp ba có khả năng đạt được.

"Người chế tạo nó cũng chính là hạng nhất của chúng ta, Bạch Hằng đến từ tinh cầu Rigby!"

Bạch Hằng quay đầu nhìn La Tiểu Lâu, dùng tay ra hiệu rồi mới đi lên bục.

La Tiểu Lâu không hiểu y muốn làm gì, sau đó cậu mới phát hiện, sau khi Bạch Hằng đi lên thì người đứng bên cạnh cậu chính là một thủ hạ của Arthur.

Khóe miệng La Tiểu Lâu run rẩy, người kia nhận ra đường nhìn của La Tiểu Lâu, lập tức mỉm cười với cậu, sau đó thò tay xuống khẩu súng. La Tiểu Lâu lặng lẽ quay đầu đi, không nói gì thêm.

Tiếp đó, MC mời thầy Mạc ra trao giải cho top 3. La Tiểu Lâu nhìn người trung niên vẻ mặt nghiêm túc kia, mắt không khỏi sáng lên.

Trao giải xong, thầy Mạc cùng top 3 bước xuống, giao lưu thi đấu ngày hôm nay đến đó là kết thúc. Đại hội trao đổi tổng cộng có 5 ngày, bắt đầu từ ngày mai, còn lại là diễn thuyết của các chuyên gia từ các tinh cầu khác nhau, buổi diễn thuyết của thầy Mạc sẽ diễn ra vào ngày cuối cùng.

Điều khiến mọi người quan tâm chính là, các chuyên gia sẽ đưa ra các lời bình và ý kiến về một số người dự thi, đồng thời cũng sẽ giảng giải tác phẩm của chính mình.

La Tiểu Lâu đợi đến khuya mà cũng chẳng chờ được Bạch Hằng, thủ hạ của Arthur nhận được tin nhắn, nói với La Tiểu Lâu rằng Bạch Hằng bảo cậu về trước, ngày mai Bạch Hằng sẽ tự mình đến đón cậu.

La Tiểu Lâu nhíu mày, kiềm chế tâm lý bức thiết đi ra ngoài, ngày mai vẫn có cơ hội, cậu nhất định phải gặp được thầy Mạc.

Về nhà, Ngải Phàm vừa chuẩn bị xong hết mọi nguyên liệu, còn mượn máy móc mà La Tiểu Lâu bảo cần từ chỗ Bạch Hằng. Tĩnh tâm lại, La Tiểu Lâu bắt đầu xử lý vài phương pháp nguyên liệu cần thiết để chế tạo hộp năng lượng.

Đang dạy lý thuyết của hộp năng lượng đơn giản nhất cho Ngải Phàm thì Arthur trở về, gã ngồi xuống sô pha, im lặng nhìn hai người.

La Tiểu Lâu cố gắng giảng giải cho Ngải Phàm những tri thức nó có thể hiểu, tiêu tốn rất nhiều thời gian, rốt cục Ngải Phàm cũng hiểu được đại khái, dù có vài lý luận và công thức còn tối tăm, nhưng nó cũng quyết phải học thuộc lòng. Nó biết đây là cơ hội hiếm có, bởi vậy cực kỳ chăm chú.

Khi hai người kết thúc và chuẩn bị cho buổi tối tiếp theo thì Arthur gõ mặt bàn, ho khan một tiếng: "La Tiểu Lâu, cậu có cân nhắc chuyện ở lại không, thực ra ở đây —— cũng không đến nỗi tệ, cậu không đồng ý tôi cũng không muốn thả cậu đi." Nhưng nếu cậu tự nguyện, thì sẽ hạnh phúc hơn.

"Nếu tôi không được lựa chọn, thì tôi nghĩ câu hỏi đó chẳng có ý nghĩa gì nữa." La Tiểu Lâu hừ một tiếng, châm chọc.

Arthur ngập ngừng nhìn La Tiểu Lâu, một lát sau mới nói: "Được rồi, cậu tự nguyện dạy Ngải Phàm, thực sự là ngoài dự đoán của tôi, nếu là người có ân huệ với chúng tôi, tôi sẽ không đối xử bạc bẽo. Nếu cậu muốn rời đi thì có thể nói cho tôi biết. Trong điều kiện cho phép, tôi sẽ sẵn lòng nói chuyện với cậu."

"… Vậy thì xin cảm ơn sự hào phóng rộng rãi của anh." La Tiểu Lâu nói, về phòng ngủ. Vì thân phận dị thú mẫn cảm, nên hiện tại La Tiểu Lâu có phần cố chấp với tự do, chuyện này, cậu cũng không muốn trông cậy hoàn toàn vào người khác.

Có lẽ do ban ngày quá bận mà ban đêm, La Tiểu Lâu nhanh chóng chìm sâu vào giấc ngủ.

Hai giờ đêm, cửa phòng cậu đột nhiên bị mở ra nhẹ nhàng. Một bóng người cao gầy chậm rãi bước vào, sau đó cửa bị đóng chặt lại.

Giây phút người kia bước vào, con khủng long màu xanh nằm góc giường chợt cựa mình ngồi dậy, khi thấy người kia lập tức biến thành một viên đá.

Nguyên Tích nhìn lướt qua viên đá đó, lông mày nhướn lên, vẫn kiên định bước gần đến giường.

Ánh đèn êm dịu sáng lên, đồ đạc trong phòng có thể nói là đơn sơ, chiếc giường không lớn, bộ quần áo ngủ và chiếc chăn trên người La Tiểu Lâu cũng đủ để nói rõ điều đó.

Nguyên Tích ngồi xuống giường, cúi nhìn nô lệ một mình chạy trốn mà hắn đã tìm rất lâu. Sự băng giá trong ánh mắt lập tức sôi sục.

La Tiểu Lâu cuộn mình trong chăn, tay ôm một góc chăn. Cậu ngủ rất say, lúc Nguyên Tích ngồi xuống còn trở mình, càng khiến khoảng cách giữa cậu và Nguyên Tích thêm gần.

Bộ quần áo vải bông thô ráp được đóng khuy rất kín, nghĩ đến thứ nào đó bị che khuất, mắt Nguyên Tích liền tối sầm lại, cúi đầu nhìn người ngủ trên giường, hệt như một con mãnh thú chuẩn bị đi săn.

Chân mày La Tiểu Lâu cau lại, mí mắt khẽ động, cậu bắt đầu thở gấp, miệng thì thào: "… Ah, Nguyên Tích, đừng tới đây! Nguy hiểm ——" La Tiểu Lâu mở bừng mắt, vô thần mờ mịt nhìn về phía trước.

Thế nhưng, đón tiếp cậu không phải là bóng tối quen thuộc, mà là một con người thân thuộc hơn.

La Tiểu Lâu trừng mắt nhìn, qua vài giây mới ý thức được đây không phải là một giấc mộng khác, sắc mặt cậu trắng nhợt, trong lúc vội vàng đã định ngồi dậy.

Nguyên Tích vươn tay, ghìm cậu nằm xuống.

La Tiểu Lâu mở miệng, dường như đã khiếp sợ đến nỗi không nói ra lời.

Tay phải Nguyên Tích giơ lên, con dao găm lạnh lẽo trong tay từ từ lướt theo gương mặt của La Tiểu Lâu, sau đó hắn chậm rãi nói: "Nói xem nào, nô lệ không nghe lời, anh nên nghiêm phạt thế nào đây?"

Hồng hạnh xuất tường: đó là câu thơ được trích ra từ bài thơ " Du viên bất trị (/ Đến thăm vườn không gặp) của tác giả Diệp Thiêu Ông ( ) đời Tống:

Ưng liên kịch xỉ ấn thương đài,

Tiểu khấu sài phi cửu bất khai.

Xuân sắc mãn viên quan bất trú,

Nhất chi hồng hạnh xuất tường lai

Dịch:

Sợ chăng guốc phạm lối rêu

Mười lần gõ cổng, chín đều lặng thinh

Vườn bưng khó nhốt xuân xinh

Vượt tường hạnh đỏ một cành khoe bông

Theo thivien.net

Ở đây tác giả ý muốn nói, dù tường có cao đến mấy cũng không giấu nỗi một đó hoa (ý nói người con gái) đang ở tuổi xuân thì. Nhưng bây giờ câu nói "Hồng hạnh xuất tường" lại ý chỉ người phụ nữ đi ngoại tình.

122. Chương 122

Chương này ko có tiêu đề.

La Tiểu Lâu nhìn người kề cận trước mặt, ngây người nửa ngày, đột nhiệt khẽ lẩm bẩm một câu: "Chỉ có lúc này đây, cơn mơ mới chân thật đến vậy..." Nói xong thuần thục gạt con dao găm Nguyên Tích đang đặt trên mặt mình xuống —— 125 giả chết thầm thét lên, rốt cuộc bình thường cậu mơ cái quái gì thế?! Quả nhiên tự bản thân cậu cũng cho rằng phải bị bạo hành gia đình đúng không a a —— Sau đó La Tiểu Lâu vòng tay lên cổ Nguyên Tích.

Cảm nhận được nhiệt độ cơ thể quen thuộc của Nguyên Tích, hô hấp ấm áp, thậm chí cả hơi thở cường thế bá đạo của hắn cũng khiến La Tiểu Lâu cảm thấy vui mừng, đến nỗi cậu không kiềm chế được mà đưa tay vuốt ve bờ vai trơn láng và dẻo dai của Nguyên Tích.

Tuấn mỹ đến vậy, dũng mãnh đến vậy, ngay cả vẻ mặt lạnh lùng cũng khiến người ta mê muội, đây là người của cậu —— La Tiểu Lâu nhướn người lên, ôm lấy cơ thể đã trở nên cứng ngắc của Nguyên Tích, mân mê bờ môi mỏng đang mím chặt, mềm mại mà đẹp đẽ, khiến kẻ khác hoài niệm.

La Tiểu Lâu cảm thấy hôm nay thật may mắn, dù là mơ, cậu cũng rất ít khi mơ thấy Nguyên Tích, nhất là khi hắn thấu tình đạt lý đến mức để mặc cậu cợt nhả như thế này.

La Tiểu Lâu hôn say đắm, rất lâu, đến khi cảm thấy thỏa mãn mới khẽ tách ra, vươn đầu lưỡi liếm láp, thở dài khoan khoái. Có lẽ, cậu nên làm một cái gì đó hơn thế, như —— La Tiểu Lâu trừng mắt, nhổm nửa người lên cố gắng áp Nguyên Tích xuống giường.

Oái? Chờ chút, tình huống gì đây? Chừng như ngay giây tiếp theo khi định hành động thì La Tiểu Lâu đã bị gằn xuống giường, sau đó Nguyên Tích điên cuồng hôn lên môi cậu, vừa hôn vừa mò mẫm khuôn mặt của cậu.

Được, được rồi, dù là mơ nhưng như thế này cũng nhiệt tình quá đi. La Tiểu Lâu quay cuồng nghĩ. Tuy cũng rất thoải mái, nhưng hình như không giống với dự tính ban đầu của cậu thì phải…

Lại —— lại còn, con dao găm kia có tận chức tận tránh quá lên không đấy? La Tiểu Lâu thở hổn hển, đầu tiên là cảm thấy trước ngực mát lạnh, khiến cậu không nhịn được khẽ run lên, định lùi lại thì bị ôm chặt hơn, con dao găm lạnh lẽo theo quần áo dần dần di chuyển xuống phía dưới.

Mà người ôm cậu thực sự rất mạnh mẽ và nóng rực, quả thực là băng hỏa lưỡng trọng thiên, vừa hạnh phúc lại như vừa đày đọa. La Tiểu Lâu cứng người, nhất thời không biết nên lùi hay tiến. Trời ơi, con dao găm chết tiệt kia đã lần tới mép quần ngủ của cậu rồi!

nguyên văn là một cụm từ dùng để chỉ về công pháp, nó cũng có nghĩa là một công pháp mà hàm chứa cả hai thuộc tính băng và hỏa đó… Từ trọng thiên là thêm vào để cho câu thêm trau chuốt và hay hơn thôi, chứ ko có hàm nghĩa gì cả (theo tangthuvien). Trong trường hợp này ta có thể hiểu là trong cơ thể LA TIểU LÂU đang tồn tại 2 cảm giác đối lập nhau.

Cảm giác tỉnh táo và thoáng chút xấu hổ cũng không duy trì được bao lâu, tình cảm mãnh liệt nhanh chóng thổi bùng hai người trên giường. La Tiểu Lâu mơ màng tuyên thệ, lần sau, nhất định lần sau cậu sẽ thành công! Tuy như thế này cũng thích thật đấy, nhưng mà cũng kịch liệt quá đi…

Nguyên Tích ảo não nhìn La Tiểu Lâu cuộn mình dưới thân, đáng lẽ định giáo huấn cậu một trận ra trò! Ít nhất không cho phép La Tiểu Lâu được tùy tiện nuôi dưỡng ý định bỏ nhà trốn đi nữa.

Cơ mà, tình huống hiện tại rõ ràng đã không còn thích hợp nữa rồi —— Nô lệ chết tiệt này, quả nhiên chỉ biết sắc dụ hắn!

Nguyên Tích tức giận lật chăn lên, ôm chặt La Tiểu lâu trần như nhộng vào lòng. Dưới chiếc chăn tối màu, trên cơ thể trắng nõn chi chít vết tích *** mập mờ, mái tóc đen ẩm ướt rũ xuống theo nếp. Tựa như bản thân La Tiểu Lâu, nhiệt tình nhưng ngoan ngoãn, sau khi phản kháng vô hiệu, cậu tự động tự giác phối hợp theo hành động của hắn.

Còn nụ hôn ban đầu kia, đủ để nói rõ ngay cả trong mơ La Tiểu Lâu cũng nhiệt tình và yêu hắn đến thế nào. Nguyên Tích chăm chú ngắm nhìn La Tiểu Lâu say ngủ, khuôn mặt dần đỏ lên. Không phải không phải, không phải lúc nãy hắn hồi hộp đâu! Hắn chỉ là cảm thấy hơi chóng mặt thôi!

…

La Tiểu Lâu trừng mắt nhìn, cậu nhớ rõ tối hôm qua ngủ rất sớm, tại sao bây giờ lại mệt mỏi thế này? Chẳng lẽ là giấc ngủ kém chất lượng ư?

La Tiểu Lâu từ từ nhớ lại giấc mơ hoang đường đêm qua, cậu dây dứa với Nguyên Tích như vầy như vầy, còn —— còn yêu cầu hắn nhiều hơn. Trời ơi, còn cái gì mất mặt hơn nữa đây?

Chờ chút! Lúc rời giường, La Tiểu Lâu mới nhận thấy tình hình còn nghiêm trọng hơn, thắt lưng cậu đau nhức, dường như cả người còn mang theo cảm giác thỏa mãn, cảm giác quen thuộc này đã lâu lắm rồi không có.

Sắc mặt La Tiểu Lâu trắng nhợt, bước liêu xiêu ra cửa, cấp tốc mở ra, sau đó thò đầu ra ngoài.

Trước mặt, Ngải Phàm đang đứng cạnh bàn vừa bày bát đĩa vừa nói: “Cơm trưa đã sẵn sàng, nếu anh rốt cục cũng chịu rời giường thì —— a, anh là ai?!”

Hả? Anh là ai?

La Tiểu Lâu sửng sốt, vội đưa tay sờ lên mặt, cảm giác không giống, cậu lập tức nhận ra mặt nạ hóa trang của mình đã bị tháo xuống.

"Chính là người mà em nghĩ, anh chỉ là bỏ hóa trang đi thôi." La Tiểu Lâu cố gắng điềm đạm nói.

Ngải Phàm trợn mắt há hốc mồm nhìn cậu, có lẽ do khuôn mặt lúc trước quá xấu xí, nên diện mạo hiện giờ trông rất xinh đẹp.

Giới thiệu hoàn tất xong, La Tiểu Lâu khó hiểu đi ra ngoài, hử? Tất cả đều bình thường?

Chưa được hai bước, La Tiểu Lâu đã thấy trên hai chiếc ghế sô pha xa xa là Arthur và Nguyên Tích đang chia nhau ngồi, bước chân cậu lập tức dừng lại, hóa đá tại chỗ.

"Hiển nhiên, có lẽ cậu nên bằng lòng giải thích cho chúng tôi một chút, về vị hôn phu của cậu?" Arthur mặt mũi bầm dập hung dữ nói, phong độ và sát khí thường ngày giờ đã bị thay thế bằng vẻ nhếch nhác thảm hại.

Nguyên Tích đỡ hơn gã, quần áo hơi lộn xộn, lúc này đang lạnh lùng tia thẳng vào La Tiểu Lâu. Mà tay hắn đang tung lên tung xuống một viên ngọc thạch màu xanh lục nhìn quen mắt đến mức tức lộn ruột.

La Tiểu Lâu gần như muốn ngất xỉu ngay lập tức, cậu đang nằm mơ đang nằm mơ —— quan trọng nhất là tối hôm qua cậu thực sự không có làm gì quá giới hạn chứ a a a!

Nguyên Tích đứng dậy bước tới chỗ La Tiểu Lâu, cởi áo trùm lên bộ đồ ngủ được đóng khuy đến tận nút cuối cùng trên người La Tiểu Lâu, sau đó nở một nụ cười xấu xa ớn lạnh, vô cùng nhã nhặn mà nói: "Em yêu, em không định giới thiệu một chút sao?"

La Tiểu Lâu rùng mình, không dám lùi lại, cậu đứng như trời trồng, lắp bắp: "Hi, đã lâu không gặp ——" đang chào bằng TA đó ạ =)))))))

"Đúng vậy, cách chào hỏi này khiến người ta cảm động quá, làm anh nhớ ra một chuyện, chúng ta cần nói chuyện cho rõ ràng." Nguyên Tích cười xán lạn hơn, "Tại sao lúc đó lại chạy trốn?"

"Anh nghe em giải thích đã, hoàn toàn là hiểu lầm thôi! Em không muốn bỏ đi! Em chỉ —— chỉ muốn xác định một việc, là việc riêng của em, sau đó không cẩn thận lên phi thuyền của Arthur, em muốn anh và Arthur chào hỏi nhau." La Tiểu Lâu lập tức nói, song song liếc nhìn vẻ mặt của Arthur, cẩn thận bổ sung: "Nhưng, đi cùng với Arthur là chính xác, anh không biết em đã phát hiện ra gì…"

Nghe đến đó, mắt Nguyên Tích và Arthur đồng thời trợn lên.

Ngải Phàm và 125 kính nể nhìn La Tiểu Lâu, bị vây giữa hai cơn bão, cảm giác đó nhất định phải gọi là tuyệt vời không hơn.

Arthur đen mặt nghiến răng nghiến lợi mở miệng đầu tiên: "Tại sao cậu không nói cho tôi biết cậu đã đính hôn?"

Thì thực chất có đâu, nhưng La Tiểu Lâu không dám nói thật, chỉ có thể mờ mịt nhìn Arthur hỏi ngược lại: "Thế thì có liên quan gì?"

"Nếu vị hôn phu của cậu là vương tử duy nhất thì rất có liên quan đấy." Arthur lạnh lùng đáp lại.

"Chuyện ấy tôi cũng chỉ biết sớm hơn anh có vài ngày thôi." La Tiểu Lâu chán nản nói, cậu có thể nói kỳ thực cậu mới là người bị hại được không? Thân phận của Nguyên Tích tuyệt đối mang nhiều phiền phức đến cho cậu hơn là có lợi, nhưng trước đó, cậu thích Nguyên Tích, không còn cách nào, cậu chỉ có thể nỗ lực hơn, đứng trên cùng vạch xuất phát với Nguyên Tích.

Đề cập tới vấn đề thân phận, Nguyên Tích cau mày, liếc nhìn Arthur, "Quả thực cậu ấy không biết thân phân của ta, hơn nữa, lần này ta không hề có hứng thú với lũ cướp vũ trụ, ta chỉ muốn mang người của ta trở về gặp cha mẹ thôi." Nói xong, Nguyên Tích lại ân cần nhìn La Tiểu Lâu,: "Còn vấn đề của chúng ta, chúng ta sẽ có rất nhiều thời gian để giải quyết."

123. Chương 123: Vợ Quản Nghiêm (bổ Hoàn)...

Nhìn nụ cười của Nguyên Tích, da đầu La Tiểu Lâu tê rần rần. Cậu vội liếc nhìn 125 trong tay Nguyên Tích, suy nghĩa về tính khả thi của việc cướp nó về, cậu cảm thấy bọn họ —— chủ yếu là Nguyên Tích —— cần phải bình tĩnh bình tĩnh.

Đúng lúc này, một tiếng mèo lảnh lót vang lên. Sau đó La Tiểu Lâu thấy tay mình nặng nặng, một con mèo với bộ lông sáng bóng đang đứng trên tay cậu, uốn lưng cọ cọ vào người cậu, nhướn thẳng người lên, chìa ra đôi mắt muốn được vuốt ve quan tâm.

"A! Anh đúng là anh ấy rồi!" Ngải Phàm kinh ngạc kêu lên, vội bỏ mâm cơm xuống bàn mà nhào tới, nhưng có thứ còn nhanh hơn nó, đó là con mèo bị ai đó ném qua.

Ngải Phàm phải gắng lắm mới đỡ được con mèo xám vừa béo muốn chết vừa luôn nhìn người khác bằng nửa con mắt. Sau đó nó ngẩng đầu lên thì thấy vương tử vĩ đại của đế đô đang đứng phía sau La Tiểu Lâu, mặt tỏ vẻ chán ghét nhưng lại kiên định ôm chặt cậu. Còn bản thân La Tiểu Lâu thì cố nặn ra một nụ cười, giống như muốn bỏ chạy nhưng lại hoàn toàn không dám nhúc nhích.

Mắt Arthur sáng lên, đầu lông mày đang nhăn tít lại bỗng nhiên dãn ra, nghiêm túc nhìn chằm chằm La Tiểu Lâu: "Tôi hiểu rồi, cậu không tự nguyện đúng không? Vì hắn ép buộc nên cậu mới phải theo hắn, còn bị lừa dối, sỉ nhục, bóc lột. Cuối cùng không chịu nổi nên mới trốn thoát —— nhất định là như vậy, đúng không?"

Arthur đặt tay lên con dao găm gài bên hông, tiến gần lên một bước, nói: "Đừng sợ, có gì thì nói hết ra, tôi nhất định sẽ giúp cậu tránh xa hắn! Loại người này, vừa nhìn là biết sứt mẻ đủ chỗ, tình tính xấu xa, ỷ thế hiếp người ——" Trên khuôn mặt anh tuấn của Arthur tràn đầy căm phẫn chính nghĩa, ra ý Nguyên Tích là một tên cậy mạnh đi cướp con trai nhà lành.

La Tiểu Lâu, Nguyên Tích và Ngải Phàm đều trợn mắt há hốc mỏ mà nhìn Arthur. La Tiểu Lâu vội lắp bắp: "Chờ chút! Nhưng, nhưng mà tôi đâu có ý muốn xa Nguyên Tích, tuy anh ấy, ừm, sứt mẻ đủ chỗ, nhưng tôi rất thích anh ấy, tôi cũng không muốn xa anh ấy ——"

Ngải Phàm dám cá, lúc La Tiểu Lâu nói những lời này, Nguyên Tích vốn đang cười hí hửng dần dần đen mặt lại, thay đổi mấy lần, cuối cùng chỉ nghiến răng nghiến lợi trừng mắt nhìn La Tiểu Lâu, còn đeo thêm cái nụ cười quái đản pha thêm chút thô bỉ.

"Xem kìa, có kẻ đã ngu còn tỏ ra nguy hiểm." Nguyên Tích ngẩng đầu, câng mặt nói, còn tỏ ra vẻ vui mừng và đắc ý đố thằng nào giấu diếm được.

Arthur hung tợn trừng mắt nhìn hai người ở giữa nhà, cái điệu bộ thân mật tự nhiên gì kia mà trông ngứa mắt thế. Cuối cùng gã ném cái chén lên bàn, đứng dậy đi ra ngoài. Lúc mở cửa còn xoay người lại lườm La Tiểu Lâu: "Nhớ kỹ chuyện cậu đã đồng ý."

Chuyện đã đồng ý? La Tiểu Lâu khó hiểu, thấy Ngải Phàm thấp thỏm nhìn mình nói: "Anh, anh sẽ dạy em, đúng không?"

"Đương nhiên rồi, cảm ơn em đã nấu cơm trưa nhé, đợi anh một chút." La Tiểu Lâu cấp tốc trả lời, sau đó kéo Nguyên Tích về phòng mình.

"Em đã đồng ý chuyện gì?" Nguyên Tích theo La Tiểu Lâu ngồi lên giường, khoanh tay hỏi như một ông lớn.

"Em muốn ở lại vài ngày, có nguyên nhân." Nhìn vẻ mặt không mấy tốt đẹp của Nguyên Tích, La Tiểu Lâu bèn kể lại hết mọi chuyện đã phát sinh sau khi cậu rời đi, bao gồm cả chuyện cậu dạy Ngải Phàm học cách chế tạo hộp năng lượng và lý thuyết về cơ giáp sinh vật.

Cuối cùng cậu tổng kết: "Em không thể cứ như vậy mà rời đi, đó sẽ là tiếc nuối suốt đời của em, anh thấu tình đạt lý thế, nhất định sẽ đồng ý, đúng không."

Nhìn ánh mắt lấy lòng của La Tiểu Lâu, Nguyên Tích hừ một tiếng, hùng hổ hăm dọa: "Tuy em vừa mới biểu đạt yêu anh đến mức không muốn rời, nhưng em chưa quên những lời em đã nói ở cảng với anh chứ?"

Nói xong, Nguyên Tích hầm hè nghiêng sát vào người La Tiểu Lâu, kéo một phát cậu sang, "Em nói tạm biệt? Nói rằng hai người chúng ta không thích hợp ở bên nhau? Với cá nhân anh mà nói, em rốt cuộc không hài lòng ở đâu?"

La Tiểu Lâu thất thố, trời ơi, cậu gần như đã quên mấy lời đó rồi. Sau khi quyết tâm trở về tìm Nguyên Tích, cậu quên sạch chúng luôn. Kỳ thực lúc đó cũng chỉ là mượn cái cớ. La Tiểu Lâu nuốt nước bọt, đặt tay lên ngực Nguyên Tích, phòng ngừa Nguyên Tích lại gần thêm chút nữa, cậu cơ hồ đã bị sự kề sát của Nguyên Tích áp bức đến không thở nổi rồi, nơi nào đó của cậu đang nóng hầm hập và đập thình thịch, "Không, không phải là vấn đề về anh, là em không xứng với anh."

Nguyên Tích sửng sốt, dường như câu trả lời này của La Tiểu Lâu vô cùng bất ngờ. Hắn ngơ ngác nhìn La Tiểu Lâu nửa ngày, đột nhiên kéo phắt cậu sang, ôm chặt cậu, trên đỉnh đầu cậu nói: "Dù em có ngốc nghếch thế nào thì cũng là người anh lựa chọn, là người cả đời đủ tư cách nhất đứng bên cạnh anh. Hơn nữa, ngoại trừ anh, không ai được phép để ý em, trừ phi em mất hết hy vọng ở lại bên cạnh anh, có lẽ em sẽ chẳng tìm được lựa chọn nào tốt hơn đâu." Nguyên Tích kiêu ngạo nói.

Dựa vào cơ thể ấm áp ấy, La Tiểu Lâu nở nụ cười, cậu có thể cảm nhận được trái tim Nguyên Tích cũng đang đập thình thịch giống cậu.

—

"Được rồi, em thừa nhận anh đúng, bởi vậy em sẽ nỗ lực." Mắt La Tiểu Lâu ngập tràn nụ cười, "Cho nên, anh ở lại, chờ em vài ngày được không?"

Nguyên Tích nhìn La Tiểu Lâu mềm giọng nài nỉ, hừ một tiếng, không nói gì. Nhưng như thế cũng đủ để thể hiện sự đồng ý của hắn với La Tiểu Lâu. Một lát sau, Nguyên Tích vẫn còn ôm chặt La Tiểu Lâu chưa chịu buông ra, nhỏ giọng rầu rĩ trên đỉnh đầu cậu: "Anh cũng sẽ nỗ lực…"

Khóe miệng La Tiểu Lâu cong lên, bụng Nguyên Tích đột nhiên kêu òng ọc, La Tiểu Lâu ngẩn người, lập tức đứng dậy, nói: "Anh chờ hai phút, sẽ có đồ ăn ngay."

La Tiểu Lâu gọi Ngải Phàm bên ngoài rồi vào phòng bếp. Nhìn Nguyên Tích theo đuôi La Tiểu Lâu, Ngải Phàm há hốc mồm, ngoan ngoãn ngồi xuống.

125 lặng lẽ khẳng định bên tai La Tiểu Lâu, "Tôi bỗng nhiên tìm được một danh từ, chắc chắn có thể áp dụng lên người cậu."

"Cái gì?" La Tiểu Lâu vừa hỏi vừa sắp một con cá lên đĩa gọn gàng.

"Vợ quản nghiêm. Cậu không thấy thế à? Cậu gần như cái gì cũng nghe Nguyên Tích, có thể nói là điển hình của vợ quản nghiêm."

Cái đầu mày… Ngoại trừ cái từ đầu nghe còn xuôi tai, mấy cái sau mày lại còn chế thêm nữa hả!

Khi La Tiểu Lâu hung hăng đặt con cá lên bàn thì Nguyên Tích ngồi xuống, Ngải Phàm căng thẳng chào hỏi, rồi sáp lại gần bên cạnh La Tiểu Lâu.

Nguyên Tích đưa mắt liếc nhìn Ngải Phàm, chớp mắt một cái thì thấy cá đã được đưa tới trước mặt mình, có thể thấy là tâm tình hắn rất tốt.

Ngải Phàm vừa ăn vừa thỉnh thoảng liếc nhìn Nguyên Tích, không thể tin được là vương tử của đế đô đang ăn cơm trên bàn nhà mình, rồi lại quay sang nhìn La Tiểu Lâu. Bỏ lớp ngụy trang đi, quả thực là khá tuấn mỹ, hơn nữa, loại khí chất này không hề khiến người khác cảm thấy xa cách mà hết sức thoải mái. Dù bên cạnh có Nguyên Tích là vương tử mà cũng không hề tạo cảm giác ảm đạm.

Ăn cơm xong, Ngải Phàm chủ động dọn bàn.

Lúc này cửa bị gõ hai tiếng, bên ngoài có người hỏi: "Xin hỏi La Tiểu Lâu ở đây phải không?"

Ngải Phàm từ phòng bếp chạy ra, ấn màn hình hiển thị, bên ngoài là một thanh niên xa lạ, nó bèn quay lại nhìn hai người trong phòng rồi hỏi: "Anh tìm anh ấy có chuyện gì?"

“Là như thế này, thầy Mạc bảo tôi tới mời La Tiểu Lâu đi một chuyến, nếu tiện thì bây giờ có thể đi được chứ?”

—

La Tiểu Lâu lập tức đứng lên, “Nói với cậu ta anh đi ngay.”

Ngải Phàm trước khi trả lời thì vô ý thức liếc nhìn Nguyên Tích, phát hiện anh chàng có khí thế vô cùng dũng mãnh kia không có ý phản đối, sau đó nó mới bảo người bên ngoài chờ một chút.

Nguyên Tích theo sau La Tiểu Lâu vào trong phòng, không lâu sau, khi thay quần áo đi ra, hai người đã thay đổi hình dạng. Nguyên Tích hoàn toàn biến thành một người khác, nhưng thân hình vẫn cao to anh tuấn như trước, khí chất tốt đẹp khỏi phải bàn, vẫn cường thế đẳng cấp, vô hình trung mà phơi bày hết mọi thứ, không bỏ sót một chút nào, vững vàng mà hấp dẫn đường nhìn của tất thảy mọi người. Còn bộ dạng của La Tiểu Lâu thì khiến người ta không muốn nhìn lại lần thứ hai. Ngải Phàm không biết vì sao trong lòng nó lại mơ hồ mong diện mạo nguyên bản của La Tiểu Lâu là như thế này này, nếu như vậy thì cậu sẽ không phải rời đi.

Vừa đi ra ngoài, La Tiểu Lâu vừa lầm bầm: “Kỳ thực thì em có thể tự mình đi, anh hoàn toàn không cần phải…”

“Không được, anh phải đi cùng em.” Nguyên Tích kiên định cắt đứt lời cậu, sau đó chợt nhớ tới chuyện gì đó, nhìn La Tiểu Lâu như cảnh cáo: “Nếu lần sau em lại để anh sau một tháng mới tìm được em, anh nhất định sẽ khiến em cả đời cũng không muốn chạy trốn được nữa.”

La Tiểu Lâu và 125 trên cổ cậu cùng cứng đờ, sau đó cậu gian nan nói: “Được rồi, em sẽ không như vậy nữa. Mà chờ chút, sau toàn là lỗi của em thế? Chẳng lẽ anh không tự xem xét lại mình sao, anh thậm chí còn chưa từng nói cho em biết thân phận của anh!” Nói đến câu sau, khí thế của La Tiểu Lâu tự dưng ngày càng được đà.

Một màn đó khiến Ngải Phàm càng nhìn càng ngẩn tò te, không có bất kì bối cảnh nào, cả tính cách lẫn năng lực của La Tiểu Lâu hoàn toàn không cùng trình độ với vương tử, thế mà La TIểu Lâu dám kiêu ngạo chất vấn vương tử như thế, vậy mà tại sao nó lại cảm thấy tình huống này lại chẳng bất thường tí nào nhỉ?

Còn vương tử điện hạ vĩ đại của bọn họ thì —— trông anh ta hình như cực kỳ bối rối.

Ngay cả mấy tay quý tộc phong lưu ăn chơi trác táng cũng đều thuận miệng nói cho có lệ về quá khứ của mình, nhưng Nguyên Tích thì gay go hơn, có lẽ chẳng ai ngờ, vương tử điện hạ của bọn họ lại nghiêm túc với tình cảm của mình đến vậy.

La Tiểu Lâu ho khan một tiếng, xem nhẹ tiếng hoan hô của 125, cậu cũng không có ý muốn làm Nguyên Tích bối rối, tiếp tục nói: “Anh xem đi, đôi khi, ngay cả giữa hai người yêu nhau cũng có bí mật riêng. Bởi vậy, nếu say này em có chuyện bất đắc dĩ gì phải giấu diếm anh, em hy vọng anh cũng sẽ rộng lượng như em, tha thứ và khoan dung cho em.”

Lông mày Nguyên Tích nhếch lên, vô ý thức phản bác trong lòng, chẳng lẽ La Tiểu Lâu còn có chuyện gì giấu diếm hắn? Không, hắn tuyệt đối sẽ không để tình huống này phát sinh.

Có điều, thấy La Tiểu Lâu ngoan ngoãn lấy lòng mình, nghĩ đến việc sống chung với cha mẹ, bộ dáng của cha hoàn toàn cam tâm tình nguyện làm thê nô, Nguyên Tích lập tức cảm thấy La Tiểu Lâu thực sự khiến người khác thấy rất thoải mái và yêu thương —— chủ yếu là do con mắt tinh tường của hắn, nên hắn không hề do dự mà nói: “Đương nhiên rồi, dù em có phạm lỗi gì thì anh cũng sẽ uốn nắn lại cho đúng.”

Nguyên Tích hoàn toàn không để ý, tuy hình thức bất đồng, nhưng kết quả đạt được của La Tiểu Lâu và mẹ hắn lại giống nhau như đúc. (ý là đến cuối cùng thằng cu này cũng trở thành thê nô]]])

La Tiểu Lâu mỉm cười, dẫn theo Nguyên Tích ra ngoài.

Thanh niên bên ngoài giải thích rõ ý đồ đến đây với La Tiểu Lâu diện mạo xấu xí, “Tôi là người học việc của thầy Mạc, thầy Mạc mời cậu tới một chuyến.” Tuy cậu ta vui lòng nhìn về phía đồng bạn đẹp trai lai láng bên cạnh La Tiểu Lâu hơn, nhưng không biết vì sao, cái người bên cạnh đó lại tạo cho cậu ta một cảm giác lạnh lẽo.

La Tiểu Lâu và Nguyên Tích theo cậu học việc trẻ tuổi ngồi xe huyền phù tới đại sảnh cơ giáp, giờ đang là buổi trưa, là thời gian nghỉ giải lao, nhưng trong những người đến nghe diễn thuyết vẫn có không ít người đang vắt óc suy tính để tiếp xúc trao đổi với các đại sư.

La Tiểu Lâu được đưa lên tầng trên, đi tới một phòng thí nghiệm có diện tích không nhỏ.

Bên trong có mấy người đang làm thành một vòng nhỏ hẹp, Bạch Hằng cũng ở trong số đó. La Tiểu Lâu lập tức nhìn ra, đây là top 3 đang được thầy Mạc chỉ dạy.

Thấy La Tiểu Lâu, vài người ngẩng đầu lên nhìn. Bạch Hằng nói thầm bên tai thầy Mạc một câu, ánh mắt của người trung niên nghiêm túc đó tức thì lóe lên. Ông nói vài câu với những người khác, mấy người đó liền rời đi. Phòng thí nghiệm giờ chỉ còn lại Bạch Hằng cùng thầy Mạc, ngoài ra là La Tiểu Lâu và Nguyên Tích.

Bạch Hằng cũng rất bất ngờ, La Tiểu Lâu lại dẫn theo một người lạ mặt tới, nhưng người này hiển nhiên không có ý định nói chuyện, chỉ đứng bên cạnh La Tiểu Lâu.

Thầy Mạc quan sát La Tiểu Lâu, sau đó cầm ba cái động cơ bên cạnh lên, nói: "Cậu có thể nhận ra, cái nào là linh kiện do cậu chế tạo không?"

Điều này đương nhiên chẳng có khó khăn gì với La Tiểu Lâu, cậu cầm lấy cái ở giữa, nói: "Đây là linh kiện động cơ em đã giúp Bạch Hằng chuẩn bị." Rồi cậu liếc tới hai động cơ còn lại, do dự cầm một cái lên, "Cái này tuy không phải linh kiện do em chế tạo, nhưng có lẽ là nguyên liệu là do em xử lý."

Thầy Mạc nở nụ cười, "Không sai, chàng trai trẻ, đúng là hậu sinh khả úy. Linh kiện cậu chế tạo kia là động cơ tốt nhất, mà hiệu quả của chiếc động cơ có nguyên liệu do cậu xử lý cũng không hề kém chút nào, chiếc thứ ba lại hoàn toàn là nguyên liệu do Bạch Hằng tự xử lý, tự lắp ráp chế tạo linh kiện. Có thể thấy, Bạch Hằng cũng nhìn ra được sự khác biệt."

La Tiểu Lâu đưa mắt nhìn Bạch Hằng đang mỉm cười, trong lòng không khỏi khẽ lay động. Xem ra Bạch Hằng không chỉ đoán ra được tâm tư của cậu, mà còn có phần hoài nghi về nghề nghiệp của cậu.

"Như vậy, câu là chế tạo sư cơ giáp từ tinh cầu cấp cao tới?" Thầy Mạc hỏi thẳng.

"Vâng."

"Cấp bao nhiêu?" Mắt thầy Mạc chăm chú nhìn La Tiểu Lâu, tuy ông vẫn tỏ ra rất nghiêm túc nhưng vẫn mơ hồ xuất hiện một chút cấp thiết.

La Tiểu Lâu ngập ngừng rồi nói: "Hiện tại em có thể chế tạo cơ giáp cấp ba, cấp bốn cũng miễn cưỡng làm được, nhưng thời gian yêu cầu tương đối dài." Đây là trình độ thực sự của cậu, mặc dù ở trên tinh cầu cấp cao không đáng là gì, nhưng nếu không phải muốn thỉnh giáo về cơ giáp sinh vật với thầy Mạc, cậu tuyệt đối sẽ không nói ra.

Bạch Hằng biến sắc, ánh mắt nhìn La Tiểu Lâu lập tức trở nên khẩn thiết, vô ý thức mà nắm chặt tay lại. Y nghĩ trình độ xử lý nguyên liệu của La Tiểu Lâu là bất phàm, cũng nghĩ chuyên ngành thực sự của cậu không phải là trợ thủ, mà là chế tạo sư cơ giáp. Nhưng y tuyệt đối không ngờ, cậu đã đạt tới trình độ này. Hóa ra, cậu thực sự có thể hoàn thành cơ giáp dễ dàng như vậy…

Nguyên Tích quan sát, khẽ hừ một tiếng.

Thầy Mạc kích động, "Tuổi còn trẻ mà đã có thể tự lắp ráp linh kiện cấp bốn rồi, giỏi lắm! Nói như thế, tôi thường không nhận đệ tử, nhưng tôi muốn giao dịch với cậu."

La Tiểu Lâu cũng cười, "Vừa lúc, em cũng muốn giao dịch với thầy, thầy muốn cơ giáp cấp bốn em có thể cung cấp, chỉ cần thầy dạy em một phương pháp xử lý cơ giáp." La Tiểu Lâu không nói rõ, nhưng thầy Mạc là ai chứ. Sau khi sững sờ, ông liền biết ngay La Tiểu Lâu nói gì, ánh mắt nhìn cậu nhất thời trở nên phức tạp.

Do dự mấy giây, thầy Mạc bảo Bạch Hằng và Nguyên Tích đi ra ngoài trước. Bạch Hằng ngẩn người, rồi đứng dậy đi ra. Còn Nguyên Tích thì dưới ánh mắt khẩn cầu của La Tiểu Lâu, cũng xoay người ra ngoài.

"Cậu muốn phương pháp xử lý nào?" Thầy Mạc nhìn chằm chằm La Tiểu Lâu.

"Cơ giáp sinh vật." La Tiểu Lâu lập tức trả lời.

Thầy Mạc trầm mặc một hồi, "Quả nhiên cậu đã biết, chuyện này, trừ cậu ra còn có những người nào biết nữa không?" Loại kỹ thuật này dù là ở trên thiên hà Gray cũng không có người thứ hai biết, nhưng La Tiểu Lâu lại phát hiện ra. Thầy Mạc nhạy bén, ngày càng tán thưởng con mắt và trình độ kỹ thuật của La Tiểu Lâu hơn.

"Em có thể đảm bảo, không có người thứ hai biết." 125 không tính là con người chứ.

Lần này thầy Mạc suy nghĩ rất lâu, cuối cùng mới nói: "... Được, nhưng tôi cũng có một điều kiện. Tôi có thể dạy cho cậu kỹ thuật dung hợp gen sinh vật, nhưng cậu không được tùy tiện cho người khác biết, nếu cần thiết thì cậu phải có sự cho phép của tôi, vì tôi không hy vọng một ngày đó quân đội sẽ dùng cơ giáp của tôi tới đánh thiên hà Gray. Mặt khác, cậu phải cung ứng cơ giáp cao cấp cho chúng tôi. Cậu học tới trình độ nào thì cung ứng cho chúng tôi cơ giáp trình độ đó. Đương nhiên, tôi biết tính linh hoạt của điều này bị hạn chế, nếu cậu giấu diếm thì chúng tôi cũng chẳng có cách nào ——"

"Được ạ." La Tiểu Lâu thình lình thốt ra, "Thầy yên tâm, em biết tầm quan trọng của cơ giáp sinh vật, bởi vậy, em cũng hiểu là thầy bị tổn hại."

Lần này thầy Mạc nở nụ cười thật lòng: "Không, không, chàng trai trẻ ơi, ai bị tổn hại thì chưa chắc, điều đó còn phụ thuộc vào việc cậu có thể đi được bao xa. Hơn nữa cậu hãy yên tâm, chúng tôi sẽ dựa theo giá thị trường ở đây để thu mua cơ giáp của cậu. Nếu cậu muốn giao dịch nguyên liệu thì lúc nào chúng tôi cũng hoan nghênh, chúng tôi sẽ ưu tiên cân nhắc cho cậu."

La Tiểu Lâu mừng rỡ, kỳ thực được học cơ giáp sinh vật là cậu đã cảm thấy quý báu lắm rồi. Sau cùng thầy Mạc còn nói vài câu, khiến cậu sướng chết đi được, đơn giản mà tìm được đường tiêu thụ sau này, đồng thời còn có nguồn cung cấp nguyên liệu tốt nhất.

Bạch Hằng ra khỏi cửa liếc thì nhìn Nguyên Tích khí thế mạnh mẽ, sau đó xoay người xuống dưới. La Tiểu Lâu có năng lực cao như vậy phải lập tức báo cho bọn Arthur biết.

Arthur nhận được tin báo thì sắc mặt trầm xuống, A Ly ở bên cạnh thì tỏ ra càng khó chịu hơn. Cuối cùng cậu ta nói: "Nếu vậy, chúng ta phải nghĩ cách giữ cậu ta ở lại."

124. Chương 124: Nhớ Thương

Bạch Hằng nghe A Ly nói xong thì nhìn Athur qua máy thông tin. Arthur cau mày, khuôn mặt tỏ ra thâm trầm, xem chừng có vẻ đang buồn bực, gã như vậy có lẽ lại càng khiến A Ly thấy khó chịu hơn.

A Ly còn muốn nói gì đó nhưng Atthur đột nhiên đứng dậy, lạnh lùng nói một câu: "Bỏ đi." Rồi đi thẳng ra ngoài, làm như chủ đề này đã không còn cần phải bàn bạc nữa.

Cơn hưng phấn của Bạch Hằng cũng lắng xuống, y chưa bao giờ phản đối quyết định của Arthur. Tuy y luyến tiếc một nhân tài như La Tiểu Lâu, nhưng Arthur đã nói sẽ không giữ người lại thì y cũng chỉ có thể âm thầm tiếc nuối trong lòng. Tuy cơ giáp hiếm có, nhưng không phải là không có.

A Ly nhìn theo Arthur đi khỏi mới thu hồi đường nhìn, cậu ta cũng chưa ngắt video vội, trầm ngâm nói, "Anh Hằng, nếu La Tiểu Lâu thực sự lợi hại như anh nói, vậy chúng ta phải nghĩ cách, giúp anh Arthur giữ hắn lại."

Bạch Hằng ngẩn người, y cảm thấy hiện tại y đã bắt đầu không hiểu rõ được A Ly, rõ ràng cậu ta không muốn Arthur coi trọng La Tiểu Lâu, vậy mà giờ lại giúp gã giữ người.

A Ly nhìn ra được suy nghĩ của Bạch Hằng, khẽ cười, nói: "Nếu La Tiểu Lâu cứ thế mà đi, anh Arthur không chừng sẽ nhớ mãi không quên, em thấy sẽ càng thiệt thòi hơn, chi bằng hiện tại tìm cách vẹn cả đôi đường. Vừa khiến anh Arthur đoạn tuyệt ý nghĩ trong đầu, vừa giữ lại một nhân tài kỹ thuật cho chúng ta."

"Vậy sao? Cách gì?" Bạch Hằng thấy hứng thú, vừa nghĩ đến cơ giáp cấp ba và cấp bốn được chế tạo vô hạn, y không kiềm chế được mà lay động. Đối với một chế tạo sư cơ giáp của một toán cướp vũ trụ mà nói, điều này thực sự rất có sức hấp dẫn.

A Ly lúc này lại hơi do dự, nhìn Bạch Hằng một chút rồi mới ấp a ấp úng: "Chúng ta có thể tiền trảm hậu tấu, giữ La Tiểu Lâu ở lại thì có cả đống cách, dù sao chúng ta cũng là cướp mà. Bạch Hằng, có —— có đúng là anh rất thích kỹ thuật của La Tiểu Lâu không? Em hiểu rõ anh, anh có đồng ý giữ cậu ta ở lại giúp anh không."

Qua một hồi mà không thấy Bạch Hằng nói gì, A Ly bèn lén quan sát y, phát hiện y không tỏ vẻ gì mới nói tiếp: "Thật ra tên đó tướng mạo có chút xấu xí, nhưng có thể là hóa trang, bản thân không xấu xí như vậy. Chi bằng anh giữ hắn ở lại, tốt xấu gì cũng là nhân viên có kỹ thuật mà anh thích, về sau tình cảm có thể dần dần phát triển ——"

Bạch Hằng bỗng nhiên bật ra, "Đủ rồi A Ly, đây là lần cuối cùng, tôi biết cậu chê tôi phiền, tôi sẽ không có bất kỳ tâm tư gì nữa đâu." Nói xong thì đóng máy thông tin.

A Ly trợn mắt há hốc mồm mà nhìn màn hình đen xì, đột nhiên cảm thấy có phần hối hận, đây là lần đầu tiên Bạch Hằng đối xử với cậu ta như vậy.

Bọn họ từ nhỏ lớn lên cùng nhau, trong mắt A Ly, dù Bạch Hằng sau này có sống cùng La Tiểu Lâu thì y cũng sẽ không dễ dàng mà quên cậu ta, có lẽ là cậu ta nói gì y sẽ nghe nấy. Nhưng giờ thì chuyện gì đang xảy ra vậy?

Căm hận nhìn máy thông tin một hồi, A Ly lại có chút không nỡ để bạn thân hiếm có của mình phải hy sinh. Suy nghĩ chốc lát, lông mày nhăn chặt lại mới dãn ra, dù có chọn người để kết hôn thì cũng không nhất thiết phải là Bạch Hằng. Không có Bạch Hằng, La Tiểu Lâu vẫn có thể tìm được người khác như thường, sao phải thiên vị cho hắn được một người đàn ông ưu tú như Bạch Hằng chứ?

La Tiểu Lâu được người người thương nhớ đang cùng thầy Mạc thương lượng chi tiết, trong khi đó Nguyên Tích đợi ở bên ngoài đến không chịu được lại quay trở vào bên trong. La Tiểu Lâu thoáng kinh ngạc, nhưng thấy đôi mắt nhìn mình bằng vẻ nguy hiểm của Nguyên Tích thì cậu hiểu ra ngay, lần chạy trốn trước của cậu đã khiến Nguyên Tích hiện giờ hành xử như một con mèo đang theo dõi con mồi của nó.

La Tiểu Lâu nhìn lướt qua, đứng dậy rót cho thầy Mạc đang sửa sang các điều khoản hợp tác một chén trà nóng, tiện thể cũng rót cho Nguyên Tích một chén.

Nhìn khuôn mặt hơi sốt ruột của Nguyên Tích, cậu bèn xoa dịu bằng cách nở nụ cười, còn lặng lẽ nhéo tay hắn, vẻ mặt của Nguyên Tích mới tốt lên được một chút.

Từ lúc Nguyên Tích vào phòng, thầy Mạc quyết định không đề cập đến mấy từ gen sinh vật nữa, La Tiểu Lâu cũng biết phối hợp mà không nói gì thêm.

Nhưng cậu vẫn có phần khó hiểu, hỏi: "Thầy Mạc, em thấy kỹ thuật của thầy ở trên tinh cầu cấp cao có rất ít người có thể đạt được đến trình độ này, tại sao không phải là cơ giáp cấp bốn, dù không được, nếu —— phải nghiên cứu, thì thầy cũng có thể dễ dàng tự mình làm ra được. Tại sao không để em dạy cách làm cho thầy? Mà lại chỉ cần thành phẩm thôi?"

Đúng vậy, trong điều kiện thầy Mạc đưa ra, tất cả đều là mua cơ giáp, đợi đến khi La Tiểu Lâu có năng lực, đương nhiên nếu cậu có cửa thì có thể mua đại diện, cung cấp cho bọn họ cơ giáp cấp bốn hoặc trên cấp bốn. Nhưng lại bọn họ lại không hề muốn phương pháp chế tác.

Nghe xong thắc mắc của La Tiểu Lâu, Nguyên Tích chớp mắt, cúi đầu tiếp tục uống trà. Còn thầy Mạc thì kinh ngạc nhìn cậu một hồi, cuối cùng mới thở dài: "Cậu nghĩ rằng tôi không muốn có phương pháp chế tạo cơ giáp cấp bốn ư? Dù nghiên cứu thấu đáo, với tôi mà nói thì cũng không là gì. Nhưng đối với những người ở đây mà nói, dù có biết thì cũng vô dụng."

Thầy Mạc cười khổ: "Đây là sự khác nhau giữa tinh cầu cấp cao và tinh cầu cấp thấp, tinh thần lực của mọi người ở đây rất thấp. Mà cậu cũng biết, cơ giáp cấp ba đã cần tới tinh thần lực rồi, còn cơ giáp cấp bốn hoặc cấp cao hơn thì lại càng yêu cầu tinh thần lực cao hơn nữa. Bởi vậy, chúng tôi không phải không muốn học, mà là không làm được."

La Tiểu Lâu ngơ ngác nhìn thầy Mạc, hóa ra là như vậy. Cậu không nói gì nữa, chờ thầy Mạc soạn thảo hợp đồng xong thì đưa cho Nguyên Tích xem, thấy hắn gật đầu mới ký tên.

Hành động này cuối cùng mới khiến thầy Mạc chú ý tới người thanh niên lạnh lùng ngồi chờ bên cạnh kia. Có thể dễ dàng nhận ra, quan hệ giữa La Tiểu Lâu và người này không bình thường, hơn nữa lại rất không bình thường. Thầy Mạc cười, sau khi hẹn thời gian và địa điểm gặp mặt ngày mai với La Tiểu Lâu xong mới cho bọn cậu rời đi.

Thầy Mạc biết mình đang nắm giữ kỹ thuật mà tinh cầu cao cấp coi là độc nhất vô nhị, nhưng ông chưa bao giờ có ý định lên đó để đổi lấy quyền mua cơ giáp. Ông có thể đi đến kết quả nào, tự ông cũng biết rõ ràng.

Ông sẽ được cung kính mời đến phòng nghiên cứu, sau đó được bố trí đủ loại đãi ngộ, nhưng tuyệt đối sẽ không phục vụ cho tinh cầu cấp thấp lấy một cái. Bởi vậy ông mới chọn La Tiểu Lâu, hiện tại có thể cậu chưa là gì, nhưng với tiềm lực của cậu, ngay cả ông cũng phải cảm thán, cậu là một thiên tài thuần túy. Thế nên, chỉ cần La Tiểu Lâu không bội ước, với giao dịch này, bọn họ sẽ tuyệt đối không bị thiệt thòi.

La Tiểu Lâu hiển nhiên còn thỏa mãn hơn thầy Mạc rất nhiều, cơ giấp cấp bốn hoặc trên cấp bốn luôn luôn là thứ cậu muốn học, vốn dĩ nó đã nằm trong kế hoạch của cậu rồi, mà làm nhiều cơ giáp với cậu mà nói, chẳng qua chỉ là tiêu hao ý thức nguyên lực tôi luyện độ thành thục mà thôi. Cậu không có thứ gì khác, nhưng ý thức nguyên lực là thứ dồi dào nhất.

Bởi vậy khi hai người ra khỏi cửa, La Tiểu Lâu không nhịn được mà đắc ý dào dạt khoe khoang bản giao dịch với Nguyên Tích, Nguyên Tích chỉ nhìn cậu, ôm cậu trở về.

Vì La Tiểu Lâu muốn dành thời gian dạy Ngải Phàm chế tạo hộp năng lượng, nên hai người vẫn ở lại nhà Arthur.

Tối đến, rốt cục Ngải Phàm cũng làm ra được hộp năng lượng thứ nhất của mình, tuy năng lượng chỉ dừng lại ở mức 500 la, nhưng nó vẫn hưng phấn đến nỗi không khép miệng lại được.

La Tiểu Lâu cũng vui mừng, dựa vào tinh thần lực, hộp năng lượng Ngải Phàm chế tạo sẽ không bao giờ vượt quá con số 5,000, nhưng nếu từ nhỏ mà nó đã bắt đầu rèn luyện như thế này, sau này sẽ phát triển thành cái gì, giờ vẫn chưa thể nói được.

Tối đó, Arthur vẻ mặt âm trầm rốt cục cũng bình thản được chút ít.

Tính nóng nảy của La Tiểu Lâu ra sao, ở đây Arthur và Ngải Phàm tiếp xúc với cậu nhiều nhất nên cũng có phần hiểu rõ. Nhưng khi bọn họ thấy La Tiểu Lâu vô ý thức phục vụ cho Nguyên Tích đủ thứ, cả hai đều bàng hoàng không nói ra lời.

Cuối cùng Arthur không nhịn được mà châm chọc, "Hóa ra vương tử điện hạ của chúng ta không phải muốn kết hôn với vương tử phi, mà là muốn một đầu bếp hay bảo mẫu hơn."

Nguyên Tích nhìn Arthur đang cố ý gây chia rẽ quan hệ giữa hắn với La Tiểu Lâu, tỏ ra bình thường mà nói: "Dù là vợ chồng, cuối cùng cũng phải có chủ ngoại chủ nội chứ, chẳng phải sao?" Có điều, bọn họ nhất định phải mua một người máy gia đình, ít nhất cũng có thể dọn dẹp nhà cửa, lau chùi bàn ghế. Mấy ngày không có La Tiểu Lâu, Nguyên Tích rốt ráo cũng lĩnh hội được tầm quan trọng của người máy gia đình. Nghĩ tới đây, Nguyên Tích nghiêng đầu nhìn viên ngọc xanh lục trên cổ La Tiểu Lâu, một năm này, hắn hoàn toàn xác nhận 125 là một tên không thể trông chờ vào.

Ngoại trừ vẻnh đuôi đi phá đám mọi chỗ, thu thập tất cả những thứ nó thấy hứng thú, lúc bọn họ thân mật thì mắt sáng lấp lánh đứng ngoài cửa dòm trộm, từ trước đến nay hắn chưa bao giờ từng thấy nó làm được một việc nào có ích. Nhưng thấy nó giúp mình download những tư liệu kia, Nguyên Tích vẫn rất độ lượng mà tha thứ cho nó, đồng thời quyết định nuôi tên người máy dạng thú cưng vô dụng này.

Arthur ngơ ngác nhìn Nguyên Tích canh giữ ở cửa phòng bếp, giật giật khóe miệng, xoay người về phòng.

Ban đêm, 125 vẫn luôn cùng con mèo béo chiếm đóng cái giường của La Tiểu Lâu, giờ phải cấp tốc chạy sang phòng Ngải Phàm lấy nơi nương tựa. Nguyên Tích ôm chặt La Tiểu Lâu, trong căn phòng nhỏ bé, giở trò với tiểu nô lệ tội nghiệp.

Sau khi vào phòng, Nguyên Tích cúi đầu hôn lên khuôn mặt của La Tiểu Lâu. La Tiểu Lâu nằm trên chiếc giường nhỏ hẹp, mặc bộ quần áo thô ráp, nhưng hắn vẫn thấy cậu rất gọn gàng đáng yêu, khiến hắn bị kích thích mà chỉ muốn ôm chầm lấy cậu.

Với hành vi tuyên bố chủ quyền của mèo Nguyên Tích, La Tiểu Lâu phải đối phó đến nửa đêm, rốt cục không chịu được mà ngủ thiếp đi.

Mấy ngày tiếp theo, La Tiểu Lâu rảnh rỗi lại tới chỗ của thầy Mạc. Nguyên Tích đôi khi cùng Arthur đối chiến, đôi khi đi dạo loanh quanh, tới ngày thứ hai thì đeo lên cổ tay La Tiểu Lâu một chiếc máy thông tin.

La Tiểu Lâu đoán ra rằng có lẽ không chỉ có một mình Nguyên Tích tới đây, vậy cũng tốt, chí ít không phải lo lắng về vấn đề an toàn nữa.

La Tiểu Lâu bắt đầu dùng toàn bộ tinh thần và thể lực để tập trung vào việc học cơ giáp sinh vật. Thầy Mạc dạy cũng rất nghiêm túc, ngoại trừ việc chỉ dạy cho top 3, thời gian còn lại ông đều dạy La Tiểu Lâu học.

La Tiểu Lâu kính nể phát hiện, kỹ thuật dung hợp gen sinh vật của thầy Mạc hoàn toàn là do chính ông tự nhiên cứu ra, ở một nơi chỉ có cơ giáp cấp ba như thế này mà nói, thực sự là rất giỏi.

Nếu cơ giáp cấp ba dung hợp gen sinh vật có thể đạt tới cấp sáu cấp bảy, vậy thì —— cơ giáp cấp chín sẽ đạt tới cấp nào? La Tiểu Lâu gần như có chút vội vã. Nhưng nếu Nguyên Tích biết cậu lại có ý tưởng lên Vân Tiêu, không biết hắn có nổi khùng không đây.

Hơn nữa, sau vài ngày học, La Tiểu Lâu phát hiện không phải tất cả gen của sinh vật đều có thể dung hợp với cơ giáp, tất nhiên, cũng có dung hợp không có tác dụng. Thầy Mạc chọn loại dã thú hung mãnh nhất thiên hà Gray, hơn nữa là do Arthur hỗ trợ chế phục, chẳng trách thầy Mạc lại đối xử khác biệt với Arthur như vậy.

Thầy Mạc tổng cộng chế tạo ra ba chiếc cơ giáp sinh vật, một chiếc cho Arthur, một chiếc bán cho một người ở thiên hà Gray, còn một chiếc thì thầy giữ lại.

La Tiểu Lâu có vật thật để quan sát nghiên cứu. Sau một tuần, cuối cùng cậu cũng thông suốt lý thuyết tổng thể về cơ giáp sinh vật.

Sau đó, 125 bảo cậu quan sát kỹ thuật tồn trữ cơ giáp sinh vật cấp thấp nhất. Vốn thấy đồ đạc như thiên thư, tự dưng lại có cảm giác sáng tỏ thông suốt. Hơn nữa, tư liệu của 125 cũng cao cấp không hề kém cạnh thầy Mạc. Nếu nói nghiên cứu của thầy Mạc chỉ là hình thức ban đầu của cơ giáp sinh vật, vậy cái còn lại của 125 chính xác là cơ giáp sinh vật.

Sau khi thương lượng với 125, La Tiểu Lâu mở bản vẽ đơn giản nhất ra để cùng thảo luận với thầy Mạc. Khi thấy nó, thầy Mạc kinh ngạc tức thì. Sau khi kích động mà giật lấy nó, ông mới ý thức được cách làm của mình có phần không ổn. Với vẻ mặt suy sụp, ông hỏi mượn La Tiểu Lâu một buổi tối để xem xét, đồng thời cam đoan tuyệt đối sẽ không để cho người thứ hai thấy.

La Tiểu Lâu ngẩn ngơ: "Kỳ thực thầy không cần phải nôn nóng như vậy đâu, cứ chậm rãi mà xem, em còn ở lại đây ba ngày nữa, ngày mai xem lại cũng như nhau, đêm nay không phải có lễ hội chào mừng đấy ạ?"

Thầy Mạc vô cùng đau khổ nhìn La Tiểu Lâu còn có tâm trạng tham gia lễ hội chào mừng, cầm bản vẽ như bảo bối mà cấp tốc đi khỏi.

La Tiểu Lâu nhún vai, cùng Nguyên Tích đi dự lễ hội chào mừng. Hiếm khi nào được ăn uống no nê mà không phải trả tiền, còn thêm biểu diễn miễn phí nữa chứ, tội gì mà không đi.

Khi hai người vào trong đại sảnh lễ hội chào mừng thì đã có không ít người tới dự, khu vực bàn ăn bày toàn những thức ăn mê người và rượu mạnh thơm lừng.

La Tiểu Lâu buồn bực phát hiện, dù Nguyên Tích đã hóa trang che giấu một nửa vẻ đẹp trai lai láng của mình, hắn vẫn là người khá nổi bật trong lễ hội.

Cử chỉ ưu nhã, đứng đắn khéo léo, hơn nữa tướng mạo tuấn mỹ cùng với vẻ kiêu ngạo từ trong xương cốt đã vững vàng mà hấp dẫn mọi đường nhìn của các thiếu nữ.

Đến nỗi, La Tiểu Lâu còn chưa tới khu đồ ăn thì đã có người bắt đầu mời Nguyên Tích khiêu vũ.

A Ly từ xa nhìn hai người, vỗ nhẹ cô gái hơi béo phì bên cạnh, nói: "Là người kia, chỉ cần đưa hắn ta vào trong phòng, anh chắc chắn sẽ có cách giúp em giữ hắn ta lại."

"Anh cứ yên tâm."

125. Chương 125

??? La Tiểu Lâu căm giận trừng mắt nhìn cảnh tượng đang diễn ra trước mắt mình. Dựa vào cái gì mà Nguyên Tích chưa chi đã được mỹ nữ mời mọc, rồi sau đó dưới ánh mắt tán thưởng ca tụng của mọi người thì bắt đầu nhẹ nhàng khiêu vũ, còn cậu thì chết dí ở chỗ này uống rượu cùng với một cô nàng béo phì chứ?

Chính xác! Cô nàng béo phì này vừa mới xuất hiện thì đã đứng cách xa La Tiểu Lâu một mét, khuôn mặt mũm mĩm tràn đầy vẻ xoi mói và nhẫn nhịn, thỉnh thoảng còn nhìn cậu bằng nửa con mắt, làm như tới gần cậu là một việc hết sức kinh khủng không bằng. La Tiểu Lâu thừa nhận mình hóa trang không được dễ nhìn cho lắm, nhưng cô nàng béo phì này rốt cuộc vì sao không tự ngược mình đi chứ?

Khi thấy cô nàng lại lần nữa nhìn Nguyên Tích ở xa xa bằng ánh mắt mê say, La Tiểu Lâu cuối cùng cũng minh bạch mục đích thật sự của cô ta. Hắn đúng là rất được hoan nghênh, La Tiểu Lâu có chút đố kị mà nghĩ, tuy chuyện này xảy ra thường xuyên như cơm bữa, nhưng cậu vẫn không kiềm chế được mà âm thầm oán giận, tướng mạo của con trai có thể giải quyết được tất cả mọi thứ sao…

Không biết một chút việc nhà nào, thường thức sinh hoạt ngu ngốc đến đáng sợ, chết vì sĩ diện, yêu đến phát cáu, lúc nào muốn là lừa đảo được ngay, như mua một cái bánh ngọt này, làm cá vân vân —— so với những thứ như thế, bỏ thân phận sang một bên, không đề cập đến vấn đề mặt mũi, rốt cuộc Nguyên Tích có cái gì tốt hơn cậu chứ? La Tiểu Lâu không phải rất lo lắng, nhưng vẫn ưỡn thẳng ngực lên.

Cô gái béo phì bên cạnh lại lườm La Tiểu Lâu, cô không nhịn được mà thầm quyết định, trừng trị La Tiểu Lâu trước, rồi bỏ cậu vào căn phòng A Ly đã đặt sẵn, sau đó thông báo cho A Ly, anh họ sẽ tự mình xử lý tiếp. Còn cô sẽ nhân cơ hội quyến rũ Nguyên Tích, dù có hơi béo, nhưng cô cũng có quyền theo đuổi hạnh phúc của mình chứ nhỉ.

Anh họ cũng không lo lắng quá nhiều cho cô, chẳng lẽ cha mẹ cô đã phát sầu vì hôn nhân đại sự của cô, rồi cô sẽ phải kết hôn với một người quái dị sao. Dù hắn có tiền, cô cũng sẽ chẳng động lòng đâu —— huống hồ nhìn La Tiểu Lâu chẳng có một chút gì để cô có thể từ bỏ giá trị hạnh phúc của mình cả.

Nghĩ như vậy, cô nhanh nhẹn bưng một cốc rượu lên, thừa dịp không có ai chú ý vội bỏ thêm thứ gì đó vào trong cốc. Mánh khóe của cô nàng khá bí ẩn, gần như chẳng có ai thấy mờ ám, ngoại trừ chiếc dây chuyền màu xanh lục trên cổ La Tiểu Lâu là lóe sáng.

Lúc này, Nguyên Tích đã khiêu vũ xong, lại bị một đám người nữa nhiệt tình vây quanh, hắn nhanh chóng bắt đầu điệu nhảy thứ hai. La Tiểu Lâu và cô nàng béo phì lại cùng nhau lườm cháy mắt đám trai xinh gái đẹp trong sàn nhảy.

Khi La Tiểu Lâu và cô nàng to béo kia dời đường chú ý, cốc rượu giữa hai người từ từ biến mất, sau đó có một cái bóng thấp bé nhảy loi choi theo đường chữ S trong đại sảnh.

Cách đó không xa, có người nhỏ giọng kêu lên: "Này, Baker, ông có vừa nhìn thấy gì không?"

Người kia khó hiểu: "Cái gì cơ?"

"Tôi không chắc lắm, nhưng hình có một cái đuôi —— khủng long?"

"Được rồi, Lạc Nhĩ, chắc ông hoa mắt hay say rượu rồi, ở đây làm gì được cho mang thú cưng vào."

"… Ờ."

Cuối cùng, 125 nhường cơ hội được thể nghiệm giấc ngủ thâm sâu này cho người quen.

Đầu kia của đại sảnh, Arthur lắc lắc cốc rượu trong tay, rồi một hơi uống cạn sạch. Gã tóc đỏ kiêu ngạo, tuy rằng cũng không ít người mến mộ vị thủ lĩnh anh tuấn rắn rỏi của toán cướp vũ trụ này, nhưng chẳng có ai dám tới gần gã bắt chuyện. Chỉ có A Ly là ngồi bên cạnh, Bạch Hằng và Lộ Ân đêm nay không có mặt.

A Ly đã nhìn chằm chằm Arthur cả buổi, cậu ta đang do dự, đêm nay là cơ hội hiếm có. Nhưng sau khi đã làm như vậy, mọi chuyện có thực sự thành công không?

Ngộ nhỡ không thành công, có lẽ cậu ta sẽ không bao giờ có thể tiến thêm một bước nữa với Arthur. Nhưng, luôn luôn che giấu tình cảm trong lòng thì mãi mãi cũng sẽ chẳng thành công. Hơn nữa, từ phương diện nào đó mà nói, Arthur là một người đàn ông rất có trách nhiệm. Nghĩ tới đây, A Ly hít một dài, đẩy cốc rượu vẫn đặt ở bên cạnh mình sang chỗ Arthur, chẳng ai phát hiện dưới đáy cốc có thứ gì đó hơi đục.

125 cực nhọc vất vả lại lén cầm cốc rượu về chỗ cô nàng béo tốt kia, sau đó vui mừng khấp khởi chui vào túi áo La Tiểu Lâu, cảm thấy mình đúng là bộ não nhân tạo trung thành bảo vệ chủ nhân nhất.

Lượng thuốc vừa cho vào cốc rượu kia đủ để một con cự tích phải ngủ vùi một ngày đêm, huống chi là người nhận nuôi gầy hom đít nhom kia của nó.

Rốt cục cô nàng to béo kia cũng lấy lại được tinh thần từ sức hấp dẫn của Nguyên Tích, cô giả vờ lơ đãng mà đổ rượu lên người La Tiểu Lâu, sau đó cầm một cốc khác lên, bắt đầu chờ La Tiểu Lâu tự chui đầu vào lưới.

Lúc này, Nguyên Tích đã nhảy xong bài thứ hai, thoát khỏi đám người vẫn còn ý định vây quanh mình, đi tới bên này.

Cô nàng kia bắt đầu trở nên hồi hộp, mặt đỏ bừng, tim đập nhanh hơn, cảm thấy anh chàng khí thế mạnh mẽ này càng nhìn gần lại càng đẹp trai. Cô đang suy nghĩ nên bắt chuyện thế nào cho khéo léo để tạo ấn tượng tốt với Nguyên Tích —— nhưng Nguyên Tích lại chẳng thèm nhìn cô, đi thẳng đến bên cạnh La Tiểu Lâu.

Nguyên Tích ngồi luôn xuống chỗ cạnh La Tiểu Lâu, nhìn La Tiểu Lâu vì uống rượu mà mắt sáng rực, hỏi, "Khi nào thì chúng ta về?"

"Tưởng anh đang rất hưởng thụ mà." La Tiểu Lâu không kiềm chế được mà nói.

"Sao lại thế, nếu không phải vì em cứ ở bên cạnh ăn không ngừng thì anh đã chẳng thèm ở đây lấy một giây rồi." Nguyên Tích tức giận nói.

La Tiểu Lâu thoáng xấu hổ, đây thực sự là một trong những mục đích cậu tới tham gia lễ hội chào mừng, mùi vị thức ăn ở đây rất được, lại còn miễn phí nữa chứ.

La Tiểu Lâu có chút chột dạ nâng cốc rượu trước mặt lên, đưa sang cho Nguyên Tích, "Được rồi, em xin lỗi."

Nguyên Tích cúi đầu nhìn cốc rượu, sau đó nhìn chăm chú vào La Tiểu Lâu, nở nụ cười đầy ý vị thâm trường, cầm lấy cốc rượu từ tay La Tiểu Lâu, "Em muốn mời anh uống rượu?"

Ngay khi La Tiểu Lâu mất hết khí phách mà nở một nụ cười thất thần thì Nguyên Tích lắc lắc cốc rượu, uống một hớp lớn, sau đó kề sát vào La Tiểu Lâu, trước khi cậu kịp phản ứng, đưa cốc rượu vào miệng cậu.

Sau khi La Tiểu Lâu bị ép uống gần hết, Nguyên Tích mới uống nốt chỗ còn lại.

Hành động đó nhanh đến mức cô nàng to béo kia cũng không kịp ngăn cản, cô trợn mắt há hốc mồm mà nhìn hai người bọn họ, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng lại không nhúc nhích.

Nguyên Tích liếc nhìn cô nàng to béo bên cạnh một cái, rồi xoay người dìu La Tiểu Lâu lên lầu.

Nghĩ đến cảnh tượng hai người cùng nhau ngất xỉu, cô nàng kia không nhịn được vội lén lút đi theo, biết đâu đó là một cơ hội nhất cử lưỡng tiện thì sao.

La Tiểu Lâu càng đi càng thấy nóng, khuôn mặt đỏ ửng. Cậu bắt đầu thấy ngạc nhiên về vấn đề nhiệt độ trong phòng. 125 thì lại thấp thỏm bất an, rõ ràng nó đã đổi cốc rồi, tuy không kiểm tra cẩn thận cái cốc đã đổi, nhưng nó khẳng định trong đó không có bất cứ thành phần nguy hiểm nào.

Cô nàng ục ịch kia vội vàng đuổi tới chỗ rẽ cầu thang, đang đi thì tự dưng thấy gáy cổ nhoi nhói, sau đó lập tức lăn ra hôn mê bất tỉnh.

Nguyên Tích một tay dìu La Tiểu Lâu, tay kia thò vào túi áo cô nàng kia rút thẻ mở cửa ra, sau đó ném cô ta vào trong. Hắn sẽ điều tra mục đích của cô gái này, nhưng đêm nay, hắn còn có việc khác quan trọng hơn.

Arthur tùy tiện nâng cốc rượu lên, rượu vừa mới vào miệng thì gã lập tức thoáng thấy khác thường, nhưng vốn đã uống nhiều nên tính cảnh giác của gã đã kém hơn lúc bình thường rất nhiều, hơn nữa lại quen một hơi uống cạn. Qua vài giây, gã mới nhận thấy không ổn, vội ngẩng đầu nhìn A Ly.

"Arthur, em, em…" A Ly căng thẳng nhìn Arthur, lời bày tỏ đã luyện tập rất nhiều lần lại có chút khó mở miệng.

Arthur lại một lần nữa cảm thấy trước mắt mê muội, gã liền phẫn nộ nhìn A Ly. Tuy không rõ vì sao người của gã lại tính kế với mình, nhưng việc cấp bách trước nhất là phải rời khỏi nơi đây ngay lập tức.

Arthur nhanh chóng giải quyết A Ly chưa có thời gian biện giải, sau đó gã lợi dụng chút thần trí còn sót lại, lảo đảo đi ra ngoài.

Cùng lúc ấy, trong một gian phòng khác, Nguyên Tích đang cởi quần áo của La Tiểu Lâu sắc mặt ửng hồng.

La Tiểu Lâu nằm xuống giường, nhiệt độ và cơn nóng ruột trong người khiến cậu cảm thấy vô cùng khó chịu. Còn 125 bị cậu bóp chặt thì đang chết cứng, nó thầm nghĩ: ây dà, xem ra trong cốc rượu bị đổi có thứ gì đó rồi. Bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh, La Tiểu Lâu sẽ không nghi ngờ nó đâu…

126. Chương 126: Chịu Trách Nhiệm

125 lăn lộn mấy vòng, vất vả lắm mới túm lại được cái đuôi ra khỏi tay của La Tiểu Lâu, sau đó nó lập tức nhảy lên đầu giường, chỗ mà La Tiểu Lâu không với tay tới được. Không thấy người yêu của người nhận nuôi nhíu mày, nó liền lầm bầm một tiếng không hài lòng, sau đó quay lại nhìn Nguyên Tích đang cởi quần áo.

Nguyên Tích vừa nhếch khóe miệng với vẻ đầy thích thú, vừa nhanh nhẹn và kiên định cởi sạch sẽ quần áo của La Tiểu Lâu, ngón tay như có như không khiêu khích khiến La Tiểu Lâu thỉnh thoảng phải thở dốc.

La Tiểu Lâu gắng gượng nâng nửa người lên, đôi mắt ướt át nhìn chằm chằm vào Nguyên Tích hai giây, rồi tiến sát vào người hắn. Sau đó, giữa cơn nghẹn lời của 125, La Tiểu Lâu giơ tay nâng cằm Nguyên Tích lên, nói: "Mỹ nhân, lại đây hầu hạ ta —— yên tâm, nếu em khiến ta thỏa mãn, ta sẽ đối xử với em thật tốt."

Sặc, ông trời phù hộ, Nguyên Tích sẽ giết cậu ta! 125 che mặt lại, nó đã không đành lòng nhìn được nữa, cốc rượu đó còn làm cho thần trí trở nên mơ hồ, hay phải nói là làm người ta hiện nguyên hình!

Nguyên Tích từ từ nhếch cao lông mày, giọng điệu nguy hiểm mà hỏi: "Hử? Em vừa nói gì, làm thế nào để thỏa mãn em ư?" Vừa nói vừa xấu xa mà vuốt ve cái thứ ở giữa hai chân La Tiểu Lâu, khiến dục vọng đang ngẩng cao của La Tiểu Lâu ngày càng cứng hơn, chỉ trực chờ để phát tiết.

Mặt La Tiểu Lâu càng đỏ hơn, đôi mắt trở nên mơ màng, cậu luống cuống xé toạc quần áo của Nguyên Tích, thở hổn hển mà nói: "Tất, tất nhiên là làm em được thoải mái rồi…"

Nguyên Tích ném cái quần cuối cùng của La Tiểu Lâu lên cục đá đang lập lòe trên đầu giường, híp mắt: "Được, anh đảm bảo lát nữa sẽ khiến em cực thoải mái." Trong giọng nói nghe ra được tiếng kèn kẹt nghiến

răng nghiến lợi, sau đó Nguyên Tích nói tiếp: "Trước đó, em hãy tự làm trước một lần cho anh xem, đêm nay chúng ta có rất nhiều thời gian."

La Tiểu Lâu ngơ ngác nhìn Nguyên Tích, không hiểu được ý tứ trong lời nói của hắn, cậu cảm thấy mình sắp bốc cháy đến nơi rồi, mà người trước mắt này mới có thể cứu giúp được cho cậu.

Nguyên Tích kéo tay La Tiểu Lâu lên, ôm cậu từ phía sau, tiếp đó đặt tay cậu lên dục vọng của mình, dụ dỗ: "Đó… Nào, thoải mái lắm." Cầm tay La Tiểu Lâu vuốt ve mấy cái, Nguyên Tích lần xuống bắp đùi cậu sờ soạng, rồi không cam tâm mà tách khỏi cậu, sau đó ngồi đối diện với cậu, hắn không muốn bỏ sót bất cứ hình ảnh hoạt sắc sinh hương hiếm có nào.

Đôi mắt ướt át đen nhánh của La Tiểu lâu vẫn nhìn Nguyên Tích đầy khao khát, vừa không thuần thục vuốt ve, vừa run rẩy gọi tên hắn, cầu xin, "… Nguyên Tích… Nguyên… Tích…"

Hô hấp của Nguyên Tích dần trở nên nặng nề, hắn cảm thấy dục vọng trong thân thể của mình còn nghiêm trọng hơn cả La Tiểu Lâu, rõ rệt từng chút một. Cuối cùng, Nguyên Tích chửi thề một tiếng, đẩy La Tiểu Lâu ngã xuống giường, vừa để cậu tiếp tục công việc, vừa cúi đầu ngậm mút đầu ngực be bé, rồi xấu xa mà khẽ nhay nhay, khi La Tiểu Lâu rên rỉ dồn dập thì cắn mạnh một miếng.

La Tiểu Lâu run rẩy, hét lên một tiếng, sau đó thân thể kéo căng, run run bắn ra.

Nguyên Tích vừa dùng tay và miệng kích thích cơ thể La Tiểu Lâu, vừa ngấm ngầm hỏi: "Thoải mái chứ?"

"… Ưm…" La Tiểu Lâu nhỏ giọng đáp, còn mang theo mùi vị nồng đậm của sắc dục, giống như làm nũng vậy.

"Vậy em định đối đãi với anh thế nào đây?" Nguyên Tích hừ một tiếng, hỏi tiếp.

Liều lượng của chén rượu kia rất mạnh, La Tiểu Lâu vừa phát tiết đã vội cứng lên, cậu gần như muốn khóc, thấy Nguyên Tích hỏi, cậu bèn mơ hồ mà đáp: "Ưm, em sẽ chịu trách nhiệm, em sẽ cưới anh, em là chế tạo sư cơ giáp, em sẽ nỗ lực, sau đó em sẽ nuôi anh."

Nguyên Tích trợn mắt há hốc mồm nhìn La Tiểu Lâu, cả tỏ tình lẫn cầu hôn đều là cậu giành trước, giờ —— còn dám nói là sẽ nuôi hắn nữa?!

"Thật mà, em đảm bảo có thể ——"

"Im miệng!" Nguyên Tích hổn hển quát, liếc nhìn La Tiểu Lâu bị dục vọng giày vò, rồi cúi xuống hôn một lượt từ ngực La Tiểu Lâu xuống bụng dưới, rồi trượt xuống dần…

Hôm sau, khi tỉnh lại, La Tiểu Lâu chỉ cảm thấy không buồn nâng mí mắt lên.

Cậu nhớ mình đưa cho Nguyên Tích cốc rượu kia, nhưng gần như cả cốc đều vào miệng cậu hết, tiếp đó —— Nhớ đến ký ức lộn xộn sau đó, La Tiểu Lâu nhất thời cảm thấy vô cùng mất tự nhiên.

Chờ chút, cốc rượu kia là sao, ông trời ơi, cậu không hề nghi ngờ ý tứ của Nguyên Tích! Nguyên Tích đúng là đồ cầm thú!

La Tiểu Lâu gọi 125, hỏi tình huống của tối hôm qua.

Mắt 125 dao động, nó áy náy nói: "Chuyện đó, tôi, tôi không phát giác ra, cốc rượu kia đã bị bỏ thuốc."

"Có kẻ chuốc độc tao? Là nhằm vào tao?" La Tiểu Lâu cau mày, cậu hình như chưa đắc tội với ai ở đây.

"Thật ra đó là hiểu lầm —— Nhưng chắc chắn là có người đang có chủ ý tới cậu." 125 cấp tốc nói, "Nhưng cậu không cần quá lo lắng, Nguyên Tích và Arthur đã cử người đi điều tra rồi."

"Ờm, sau, sau khi tao uống rượu…"

125 chân trái giẫm chân phải, trên thực tế, nó chỉ nghe được tiếng chứ chẳng thấy được hiện trường. Nó ho khan một tiếng, cố gắng biểu đạt sự tình mịt mờ của ngày hôm qua, "Sau đó cậu tỏ ra ngang ngạnh với Nguyên Tích, nhưng cũng may là tác dụng của thuốc đã hết."

La Tiểu Lâu như bị sát đánh ngang tai, đứng chết lặng tại chỗ, trong đầu không ngừng tua lại câu nói của 125, chẳng lẽ cậu đã cưỡng ép Nguyên Tích? Nhưng rõ ràng là cậu tổn thất nặng nề hơn mà…

La Tiểu Lâu cứ nghĩ tối hôm qua mình sẽ làm trò cười cho tụi Ngải Phàm Bạch Hằng, nhưng trên thực tế, chẳng ai bận tâm đến cậu, bởi vì còn có người nổi hơn cả cậu.

Sáng sớm hôm nay, một đám ký giả đã chen nhau vào khu nghỉ ngơi, vừa mở cửa đã chụp ảnh lia lịa, hiện trường phát sóng trực tiếp lần này khiến cả tinh cầu Rigby phải ồ lên. Bên trong là hai người có tiếng tăm, trợ thụ đắc lực A Ly của Arthur và cô em họ của cậu ta. Đám ký giả này cũng có chút giật mình, hiển nhiên đám người biết một chút nội tình mới tìm đến đúng phòng để bắt người đó cũng không ngờ lại xảy ra chuyện này.

Sau khi hai người bị đánh thức, cô nàng béo phì nắm được tình hình, phẫn nộ cho A Ly một cái tát, rồi khóc lóc bỏ đi.

A Ly cũng nhanh chóng bị Arthur phái người tới dẫn đi, trận khôi hài này mới kết thúc. Có người nói, vụ xì căng đan lần này đã khiến Arthur nổi trận lôi đình, sau đó A Ly đi đâu chẳng ai biết, ít nhất là trước khi rời đi La Tiểu Lâu cũng không thấy cậu ta nữa.

Khi Nguyên Tích từ ngoài trở vào, La Tiểu Lâu có phần không dám đối mặt với hắn. Cậu lén lút nhìn Nguyên Tích, nhưng không thể nhận ra điều gì từ điệu bộ đi lại của hắn.

Trái ngược với sự thấp thỏm của La Tiểu Lâu, rõ ràng tâm tình của Nguyên Tích rất khá, hắn một bộ hài lòng thỏa dạ, đặt thức ăn vào tay La Tiểu Lâu.

"Anh xin thầy Mạc kia cho em nghỉ rồi, mai em có thể tới."

"Vâng." La Tiểu Lâu gật đầu, cậu chần chờ hai giây, nhìn Nguyên Tích: "Ừm, anh không có gì để nói với em sao?"

"Đương nhiên, chờ em học xong, anh sẽ dẫn em về nhà một chuyến. Còn nữa, anh đã đeo nhẫn cho em, sau này trừ tình huống đặc biệt, còn đâu không được phép tự ý tháo ra."

La Tiểu Lâu cúi đầu nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay, gật đầu.

127. Chương 127: Rời Đi

Lần thứ hai gặp lại thầy Mạc, ông đưa bản thiết kế kia và một chồng tài liệu dày sụ ra trước mặt La Tiểu Lâu, sau đó trịnh trọng nói, "Là một chế tạo sư cơ giáp, nếu sinh thời mà tôi không được thấy một bản thiết kế như thế này, có lẽ vẫn sẽ chỉ dựa theo suy nghĩ nguyên bản mà tìm tòi thôi. Vì tinh cầu Rigby, những tinh cầu cấp thấp có tinh thần lực thấp phải tận lực sáng tạo ra những cơ giáp có sức chiến đấu cao hơn. Nhưng khi thấy nó, tôi mới hiểu rõ một điều, nếu bỏ lỡ nó thì có thể sẽ là tiếc nuối cả đời tôi. Chàng trai trẻ, chỉ với bản thiết kế này là cậu sẽ không bao giờ thiếu nợ tôi cái gì nữa. Trái lại tôi còn phải nói với cậu một tiếng, cảm kích không xiết."

La Tiểu Lâu nở nụ cười, "Thầy khách khí quá rồi, bản thiết kế đó em chỉ vô tình nhận được thôi, hơn nữa em cũng đã kí hiệp ước rồi, em sẽ không đổi ý đâu. Mặt khác, em còn muốn cảm ơn thầy Mạc, chí ít thầy đã mở ra cánh cửa này cho em."

Mắt thầy Mạc sáng lên, "Anh bạn nhỏ, tôi thay mặt tinh cầu Rigby cảm ơn cậu. Nếu có sự trợ giúp của cậu, cơ giáp cấp bậc cao với kỹ thuật dung hòa gen sinh vật, chiến lực của tinh cầu Rigby thời gian tới sẽ không thua kém tinh cầu cấp cao, sẽ không phải chịu sự đe dọa của dã thú và côn trùng ngoại tinh nữa."

La Tiểu Lâu nghe đến đó, ngực bỗng nhiên lay động, bèn nói: "Thầy Mạc, có lẽ em không nên hỏi thế này, nhưng, dù sao tinh cầu Rigby cũng là căn cứ địa của Arthur, hắn ta sau này liệu có ——"

Thầy Mạc mỉm cười, "Người tôi đánh giá cao không nhiều lắm, nhưng Arthur chắc chắn là một trong số những người đó. Nếu không phải cậu ta đang ở tinh cầu Rigby này thì có lẽ sẽ không thua kém những tướng lĩnh cấp cao kia đâu, bao gồm ở tất cả các phương diện."

La Tiểu Lâu thức thời không nói gì nữa, thầy Mạc lại cực kỳ tiếc nuối: "Đáng tiếc ngày mai các cậu phải đi, nếu không tôi nhất định sẽ bảo cậu làm một chiếc cơ giáp thực nghiệm. Có điều, linh kiện cơ giáp thực nghiệm hôm trước của cậu cũng coi như thành công, tiếp tục cố gắng, cậu sẽ nhanh chóng giỏi hơn tôi thôi."

La Tiểu Lâu vội vã nói: "Thầy Mạc lại thổi phồng em rồi, ngay cả phương Bắc em cũng không tìm được."

Thầy Mạc không nói dong dài nữa, chỉ vào đống tư liệu chồng chất dày sụ kia: "Tôi đã nghiên cứu trong hai ngày, không thể không nói rằng kiến thức bao hàm và nội dung trong bản thiết kế kia đều quá cao siêu, tôi quả thực không thể tưởng tượng ra nổi tác giả là một vị đại sư kinh thải tuyệt diễm đến nhường nào. Chỉ tiếc là không được gặp vị đại sư đó, được đích thân thỉnh giáo. Mặt khác, đây là những lý giải về bản thiết kế kia mà tự tay tôi đã viết ra, khi xem lại cậu có thể nắm vững dễ dàng hơn."

La Tiểu Lâu mừng rỡ, cảm ơn hết lần này đến lần khác. Thầy Mạc chuyên môn nghiên cứu lĩnh vực này, bản thảo phân tích của thầy nhất định sẽ giúp cho cậu rất nhiều. Có những thứ này làm cơ sở, ngoài ra còn bản thiết kế cơ giáp sinh vật, một ngày nào đó cậu cũng sẽ nghiên cứu ra rõ ràng. Đến lúc đó, nhất định cậu có thể tự chế tạo ra chiếc cơ giáp lợi hại nhất.

Nghĩ tới đây, mắt La Tiểu Lâu liền cong lên.

Thầy Mạc trao đổi cách thức liên lạc với La Tiểu Lâu, sau đó giao nhận phương thức nguyên liệu và cơ giáp, cuối cùng mới thỏa mãn đứng dậy.

Trước khi đi, thầy Mạc quay đầu lại, vừa cười vừa nói: "Kỳ thực khi tôi tới đây gặp cậu thì cũng có một người đi cùng, vấn đề cậu lo lắng ban nãy chi bằng hỏi trực tiếp cậu ta thì hơn."

Sau đó dưới ánh mắt khó hiểu của La Tiểu Lâu, một bóng người cao lớn bước vào.

Arthur? La Tiểu Lâu choáng váng, vừa mới nãy nghi ngờ người ta thì người ta đã đứng ngay ngoài cửa rồi, tuy hiện tại phòng ốc được cách âm khá tốt, nhưng La Tiểu Lâu vẫn cảm thấy xấu hổ.

Arthur đi vào trừng mắt nhìn La Tiểu Lâu, thông thường gã không dễ bỏ lòng tốt ra để cứu một ai đó, tuy thể năng vô dụng, nhưng tốt xấu gì cũng làm cho gã phát hiện có chỗ hữu dụng, bỏ qua cái vẻ ngây thơ đơn thuần. Nếu La Tiểu Lâu không có nơi để về, gã sẽ nuôi cậu, coi cậu như Ngải Phàm, có thể làm gì thì làm cái đó.

Kết quả, đầu tiên La Tiểu Lâu cho gã một kinh hỉ, hai ngày sau thì cho gã một kinh hách.

Kinh hỉ: ngạc nhiên, vui mừng kinh hách: kinh ngạc, hoảng sợ. 2 câu này chơi chữ.

Vừa nghĩ như vậy, mặt Arthur liền đen lại.

"Ừm, hai ngày nay Ngải Phàm học hành thế nào?" La Tiểu Lâu hỏi trước.

Sắc mặt Arthur vẫn khó coi như cũ, gã lạnh lùng mở miệng trả lời: "Giỏi hơn, nhưng mới có một thời gian nó tuyệt đối không thể làm ra hộp năng lượng cấp ba được." Nói xong, gã chần chừ một hồi, cuối cùng không nhịn được mà nói: "Cậu đã đồng ý cung cấp cơ giáp cho thầy Mạc, có thể thuận tiện cung cấp cho chúng tôi một ít hộp năng lượng cấp ba được không?" Tuy gã thường theo định kỳ đi mua, nhưng loại hộp năng lượng này lúc nào cũng thiếu. Hơn nữa, những kẻ trên tinh cầu cấp cao luôn bán cho bọn gã với giá cao gấp bội.

La Tiểu Lâu suy nghĩ một chút rồi nói: "Thực ra, thầy Mạc là người của anh đúng không? Tôi có thể cung cấp số lượng hộp năng lượng nhất định cho các anh, cho đến khi nào Ngải Phàm có thể tự chế tạo ra hộp năng lượng cấp ba thì thôi. Nhưng ngoại trừ giao dịch nguyên liệu ra, tôi còn một điều kiện nữa."

Mắt Arthur lóe lên, tranh lời La Tiểu Lâu: "Chỉ cần Liên Bang không đụng đến bọn tôi thì bọn tôi tuyệt đối sẽ không trở thành kẻ địch của Nguyên Tích."

La Tiểu Lâu nở nụ cười, cho rằng đáp án này là coi như gã đã chấp nhận.

Arthur lấy một cái hộp ra, đặt trước mặt La Tiểu Lâu, nói: "Đây là mười nhóm mẫu gen mà thầy Mạc nói có thể sử dụng được."

Ở chung với Arthur và Ngải Phàm mấy ngày, La Tiểu Lâu đã phần nào hiểu được con người tên Arthur này. Tuy nóng nảy, nhưng nếu tốt với gã, gã sẽ tốt lại với mình. Sau khi cảm ơn La Tiểu Lâu liền nhận lấy, suy nghĩ một chút rồi lấy ba hộp năng lượng cấp ba từ chỗ 125 ra, năng lượng đều vào khoảng 20,000 la.

Lần này Arthur thực sự ngây dại, thứ gã có trong tay cao nhất cũng chỉ là 5,000 la. Gã lại bắt đầu thấy căm giận, rốt cuộc kẻ nào đã tiết lộ thông tin La Tiểu Lâu đang ở chỗ này ra ngoài.

Đúng lúc này, cửa bị mở ra không chút khách khí. Nguyên Tích bước vào, không vui vẻ mà quét mắt nhìn Arthur, sau đó đặt hộp cơm lên bàn, gọi La Tiểu Lâu: "Ra đây, ăn cơm." Hoàn toàn là ra lệnh.

Arthur nhíu mày, bắt đầu suy nghĩ xem có nên tìm cơ hội khuyên bảo La Tiểu Lâu hay không, cái tên cậu ta lựa chọn này, vì quyền cao chức trọng nên chỉ thấy khoảng cách thân phận giữa hai người rất lớn. Mà với sự tồn tại của khoảng cách này, Nguyên Tích chẳng tôn trọng La Tiểu Lâu chút nào.

Ai ngờ La Tiểu Lâu vừa mới rành mạch đứng đắn thảo luận điều kiện với gã, ấy vậy mà từ sau khi Nguyên Tích bước vào thì lập tức thay đổi thành người khác. Vẻ mặt tươi cười sán lại gần, còn tiện tay múc canh cho Nguyên Tích, nhìn cái điệu bộ lấy lòng mà Arthur mắc ói. Gã không thèm nuôi ý định xúi giục La Tiểu Lâu ở lại nữa, lượn ngay ra khỏi chỗ đó.

Từ lúc La Tiểu Lâu thấp thỏm bất an hoài nghi, liệu về sau hay cậu có như vậy như vậy với Nguyên Tích không, hai người vẫn duy trì trạng thái này.

Với tình huống quái đản vừa qua, 125 trốn ra ghế sô pha ngồi xem TV nghi ngờ mà mở to hai mắt nhìn, nó không khỏi cảm thán, khi yêu mọi người đều trở nên ngu ngốc, mà chỉ số thông minh của người nhận nuôi đáng thương của nó rõ ràng hơi thấp.

Ngày thứ ba, trên bầu trời của tinh cầu Rigby xuất hiện ba chiếc phi thuyền siêu đại, cộng thêm năm chiếc tàu chiến đi theo hộ tống. Ngoại trừ Arthur và Ngải Phàm biết thân phận của La Tiểu Lâu và Nguyên Tích, mọi người của tinh cầu Rigby đều cực kỳ sợ hãi.

Trên quảng trường rộng lớn, quân đội tinh cầu Rigby bắt đầu giữ gìn trị an, mọi người hậu tri hậu giác nhận được tin tức thì bắt đầu từ khắp nơi nhìn ngó xung quanh, kích động tìm kiếm vương tử của bọn họ. Phải biết là, đây có lẽ là giây phút trong đời duy nhất của bọn họ được ở gần vương tử như thế này.

Cách đó không xa, 125 đang vội vàng kiểm kê số nguyên liệu đồ sộ mà La Tiểu Lâu đã mua, còn La Tiểu Lâu thì chia tay Ngải Phàm. Trong đôi mắt của cậu bé có chất chứa nỗi buồn và sự quật cường, nhìn La Tiểu Lâu bằng vẻ tha thiết. Bạch Hằng ở bên cạnh nói, sau này bất cứ lúc nào cũng chào đón cậu quay lại.

Arthur thì hừ một tiếng, nói một câu, "Khi nào Nguyên Tích không cần cậu nữa, tôi cho phép cậu tới đây."

"Đừng có mơ." Một giọng nói lạnh lùng đột nhiên xen vào, Nguyên Tích mặt thâm trầm đi tới túm La Tiểu Lâu đi ra chỗ phi thuyền.

Trước khi lên phi thuyền, Nguyên Tích bỗng dưng tháo mặt nạ xuống, mọi người xunh quanh thấy rõ mặt của hắn thì lập tức hét toáng lên. Vương tử thực sự đang ở tinh cầu của bọn họ!

Ngay khi không ít thiếu nữ hạnh phúc đến mức té xỉu thì Nguyên Tích xấu xa nhếch miệng lên, thình lình vươn tay ôm lấy La Tiểu Lâu ở bên cạnh, cúi đầu hôn cậu đầy bá đạo và chuyên chú.

La Tiểu Lâu hoảng sợ, vô ý thức mà cố sức đẩy ra, nhưng căn bản là vô dụng. Lúc ở trường, Nguyên Tích gần như chưa bao giờ tiếp xúc thân mật quá mức với La Tiểu Lâu ở bên ngoài. Còn lúc nào hắn muốn thì cũng chẳng thể cự tuyệt được.

Tiếng kêu hoảng hốt của mọi người xung quanh to hơn nữa. Gần như giây tiếp theo, bức ảnh chụp vương tử điện hạ Nguyên Tích hôn người yêu đã được truyền đi khắp toàn bộ Liên Bang. Ngoại trừ khâm phục ra, nhiều người đều tỏ ra khiếp sợ sở thích quái đản của vương tử, người yêu của vương tử lại xấu như vậy…

La Tiểu Lâu mê man lên phi thuyền, sắc mặt đỏ bừng, biểu cảm cũng rất mất tự nhiên. Trời ơi, tuy con không phải là một kẻ bảo thủ quá mức, cơ mà làm trò trước bao nhiêu người như thế kia thì ——

Nguyên Tích kéo cậu tới gần, từ từ lột bỏ lớp hóa trang, hừ một tiếng: "Thật chẳng biết em xấu hổ cái gì nữa, dù sao em cũng là người của anh rồi, hơn nữa chúng ta sẽ cử hành lễ đính hôn ngay lập tức cơ mà."

Vừa nói Nguyên Tích vừa sung sướng nhìn tiểu nô lệ cuối cùng cũng trút bỏ khuôn mặt ngụy trang.

La Tiểu Lâu tỉnh táo lại được chút xíu, lắp bắp hỏi: "Ngay, ngay lập tức?"

"Nếu không thì em muốn kéo dài tới bao giờ?!" Nguyên Tích nheo mắt đầy nguy hiểm, kề sát vào cậu.

"Em chỉ nghĩ là đột ngột quá ——" Tuy La Tiểu Lâu đã đồng ý với Nguyên Tích, cũng nguyện ý nỗ lực, nhưng bọn họ còn chưa tốt nghiệp đại học, rõ ràng lần trước cũng chỉ nói là đi gặp cha mẹ, từ lúc nào mà đã thăng cấp thành đính hôn rồi?

Nguyên Tích im lặng mấy giây, đột nhiên cắt ngang lời La Tiểu Lâu, "Em là người chủ động yêu cầu kết hôn ngay lập tức đấy."

"Em?!" Nhìn La Tiểu Lâu trợn mắt hoảng sợ, Nguyên Tích bèn ôm chặt cậu, hùng hồn nhắc nhở, "Buổi tối ngày hôm đó."

La Tiểu Lâu bất chợt nhớ ra, lập tức nghĩ đến lời 125. Cậu lúng ta lúng túng, bắt đầu mở miệng, nhưng não bộ đã trở nên trì trệ, "A, thế cũng tốt, kết hôn thôi!"

Thân thể Nguyên Tích ôm La Tiểu Lâu nhất thời cứng ngắc, hắn ho khan một tiếng, nói luôn: "Ừ, anh sẽ đề cập với cha, chúng ta sẽ kết hôn ngay." Nghĩ đến cảnh tượng La Tiểu Lâu trên giường khóc lóc cầu xin và gọi mình là chồng, Nguyên Tích đột nhiên cảm thấy có chút phát nóng.

Năm ngày sau, cuối cùng phi thuyền của bọn họ cũng tới đế đô Đặc Lam Tư. Ngoài miệng La Tiểu Lâu không nói, nhưng trong lòng thì lại bắt đầu thấy hồi hộp.

128. Chương 128: Cha Mẹ...

Khi phi thuyền hạ cánh, nỗi bất an của La Tiểu Lâu lại càng thêm rõ ràng. Nhìn đội ngũ nghênh đón xếp thành hàng ngay ngắn gần như không thấy biên giới đâu, cậu thậm chí còn bị vấp chân, Nguyên Tích đi cách đó không xa phải xoay người lại đỡ lấy, hắn phàn nàn: "Em hồi hộp gì chứ, có phải anh không cần em nữa đâu."

La Tiểu Lâu nói thầm, việc gì mà phải lo chuyện này, dù sao cậu cũng tự tin là chẳng có ma nào tốt với Nguyên Tích như cậu cả, dễ dàng tha thứ, lo nghĩ cho hắn như thế. Thế nhưng —— La Tiểu Lâu ngập ngừng nhìn chiến trận như trong phim fantasy, việc cầu hôn như vậy, cha mẹ của Nguyên Tích thực sự sẽ đồng ý ư. Giao đứa con bảo bối của mình cho một người bình thường không có tiếng tăm gì như cậu?

La Tiểu Lâu chạm vào 125 ở trước ngực, tên này từ lúc vào đế đô là hưng phấn đến run rẩy không ngừng, dựa vào nó thì thực sự có thể cướp cô dâu thành công?

Trong lòng lo lắng như thế, nhưng La Tiểu Lâu vẫn mạnh mẽ ngẩng đầu lên: "Không phải em... phải chịu trách nhiệm sao." Ở một vài phương diện mà nói, La Tiểu Lâu tự nhận là một người rất truyền thống. Nói đến đây, cậu lo lắng nhìn lướt qua anh chàng tuấn mỹ nóng nảy bên cạnh, nếu nuôi hắn thì có lẽ hơi khó khăn, nhưng có vẻ Nguyên Tích kiếm tiền còn nhiều hơn cả cậu...

Người Nguyên Tích khẽ cứng lại, nhưng điều này cũng không khống chế được khóe miệng của hắn nhếch lên thành một đường cong. Hắn quay lại nhìn chăm chú vào mắt La Tiểu Lâu, nói với giọng nghiêm túc và kèm theo vẻ đắc ý: "Hưm, đó là một thói quen tốt. Sau này em chỉ cần chịu trách nhiệm một mình anh là đủ rồi —— Tuy anh sẽ chẳng cho em cơ hội."

Tới trước mặt thị vệ, Nguyên Tích cau mày lườm nguýt tất cả đám thị vệ đang len lén quan sát La Tiểu Lâu, mở cửa xách La Tiểu Lâu đang xoắn quýt lên xe. Hắn đương nhiên biết người hắn lựa chọn là tốt nhất, nhưng cái ánh mắt si mê của bọn thị vệ này khiến hắn khá khó chịu, bọn chúng lúc nào mà dám vô tổ chức vô kỷ luật lại không có hình tượng như thế này hả.(anh đang nói anh à {•̃ •̃})

Đám thị vệ vô tội đương nhiên không biết suy nghĩ của vương tử điện hạ, bọn họ chỉ thở dài một hơi tập thể, xem ra người yêu của điện hạ không xấu xí đến nỗi không thể gặp người được.

Phải biết rằng, vì bức ảnh của mấy ngày hôm trước, đế đô yên ắng đã bùng nổ một chuyện tám mới, gần như tất cả các nhà quyền quý cũng đều thảo luận về vị hôn thê của vương tử điện hạ.

Ngay cả đám thanh niên của quân đội cũng bắt đầu tâm thần bất an, dù sao Nguyên Tích điện hạ cũng là thần tượng của giới trẻ, là người mà bọn họ yêu thích nhất. cho tuôi hỏi đấy là ai dzậy? = =

Chỉ có quốc vương và vương hậu là bình tĩnh, không tỏ vẻ đồng ý, nhưng cũng không có bất cứ ý kiến phản đối nào.

Lần thứ hai xuống xe, xung quanh khá yên lặng, xe huyền phù dừng lại bên trong một tòa thành đồ sộ, mái vòm cao ngất, phù điêu thần bí, tất cả đều lộ ra bầu không khí hoành tráng.

La Tiểu Lâu chưa kịp quan sát tỉ mỉ thì con khủng long xanh lục đã luống cuống trèo lên vai cậu, nhỏ giọng nói: "Trời ơi, đây là nơi an toàn nhất của toàn Liên Bang nhưng cũng là nơi nguy hiểm nhất với hai chúng ta! Làm, làm sao đây, tôi có hơi căng thẳng…"

"Ừ."

125 lấy chân kéo áo La Tiểu Lâu, thấp giọng kêu lên: "Ừ là sao? Là sao?! Chẳng lẽ hiện tại cậu không nên trấn an cổ vũ, nói sẽ bảo vệ tôi sao? Phải biết rằng làm một người nhận nuôi hợp cách ——"

"Cũng phải bảo vệ cơ giáp của mình?" La Tiểu Lâu không nhịn được hỏi ngược lại. Ôi trời ơi, mày là một bộ não nhân tạo, một bộ não nhân tạo đấy! Mày căn bản không nên có cái cảm giác căng thẳng này!

125 lập tức bị nghẹn lời. La Tiểu Lâu thở dài, hèn chi chủ nhân của 125 lại để nó lại canh giữ gen dị thú cổ xưa kia. Có lẽ nguyên nhân phần lớn là không chịu nổi tính hoạt bát, dai dẳng và sở thích kỳ quái của nó.

"Có điều, tao cũng hiểu chúng ta không được thoải mái tự tại như ở nhà mình, tao tin là chúng ta sẽ mau chóng trở về thôi." La Tiểu Lâu nhỏ giọng dỗ dành 125, đồng thời cũng tự an ủi mình.

"Ế, kỳ thực nếu cậu có thể đối phó được với Nguyên Tích, không làm ngài ấy nổi giận với chúng ta thì tôi cũng không ngại ở lại đâu…" 125 lắp bắp nói, "Ở đây to gấp trăm lần cái ổ bé tí teo kia của chúng ta!"

"…" Cái đầu mày, chỗ mày ở mới gọi là ổ!

Nguyên Tích dẫn La Tiểu Lâu vào tòa thành hoa lệ. Vừa mới đặt chân lên tấm thảm mềm mại, một người trung niên nhã nhặn mặc bộ đồng phục đẫm màu đã ra đón, "Điện hạ, mọi thứ đã được chuẩn bị xong theo lời điện hạ, vũ hội chào đón sẽ được cử hành vào ngày mai. Mặt khác, quốc vương bệ hạ và Già Lăng bệ hạ mời điện hạ và… cậu đây cùng tới dùng bữa tối."

Trong lúc nói, người trung niên đã bí mật quan sát La Tiểu Lâu một lần.

Già Lăng? Mẹ Nguyên Tích? Cái tên này thật đúng là quái dị. Có điều, với cái tên Nguyên Tích có vẻ ghét nữ tính nhưng tính tình bản thân lại cực kỳ nóng nảy đến nỗi làm người ta không còn lời nào để nói kia, La Tiểu Lâu thấy cũng chẳng có gì là lạ.

Nguyên Tích gật đầu, nói đã biết rồi dẫn La Tiểu Lâu lên lầu. Giây phút bước vào thang máy, La Tiểu Lâu nhạy cảm nhận ra được có người đang nhìn chòng chọc vào mình, cậu vội quay đầu lại.

Nguyệt Thượng một thân đồng phục màu trắng đang đứng xa xa trên hành lang, vừa nói chuyện với quản gia vừa nhìn về phía cậu. Quản gia vừa mới tỏ ra nghiêm túc bình tĩnh, lúc này đang nở nụ cười, cung kính nói gì đó.

La Tiểu Lâu lập tức nhớ đến lời Nguyên Nặc, Nguyệt Thượng là người được cha mẹ của Nguyên Tích nuôi dưỡng, gần như được coi là con dâu, hơn nữa từ nhỏ đã rất thân thiết với Nguyên Tích.

La Tiểu Lâu nhún vai, ngẩng đầu nhìn thoáng qua Nguyên Tích đang dắt tay mình. Cậu cũng chẳng có hứng thú tiến hành cái gì mà cung tranh đình đấu với Nguyệt Thượng hay Tô Lan. Cũng may cái con người cấp bậc gen cao đến khủng bố, tính cách lẫn gen hoàn toàn tương phản nhau này còn có duy nhất một ưu điểm, Nguyên Tích chưa bao giờ dài dòng dây dưa trong chuyện tình cảm.

Thế nhưng, điều này cũng không có nghĩa là khi cậu cướp cô dâu, Nguyên Tích sẽ ngoan ngoãn bỏ đi cùng cậu, nếu cha mẹ hắn kiên quyết phản đối ——

La Tiểu Lâu lo âu buồn bã cùng Nguyên Tích tiến vào căn phòng lộng lẫy tráng lệ trên tầng bốn. Đột nhiên cậu đưa tay kéo Nguyên Tích đang cởi áo khoác ở phía trước, sau đó dưới ánh mắt khó hiểu của Nguyên Tích, La Tiểu Lâu đặt nụ hôn lên môi hắn.

La Tiểu Lâu xin thề là cậu tuyệt đối không có ý gì khác, chỉ là trong lòng cậu bất an, đầu óc hỗn loạn không kịp khống chế cánh tay của mình mà thôi! Cơ mà Nguyên Tích cũng đâu cần phải phản ứng thái quá, nhiệt tình như thế này chứ.

Nguyên Tích sửng sốt hai giây, rồi lập tức đảo từ thế bị động sang thế chủ động, đè La Tiểu Lâu lên cửa, đôi môi mang theo sức nóng vô tận, thô bạo mà ngấu nghiến gặm cắn người đang bị hắn vây hãm.

Ý chí của La Tiểu Lâu kiên trì được hai giây, rồi chẳng suy nghĩ chi nữa, cậu bắt đầu hưởng thụ giữa cơn điên cuồng cực hạn.

Khi La Tiểu Lâu mơ hồ cảm thấy có thứ gì đó cứng rắn và quen thuộc chạm lên đùi mình, Nguyên Tích bỗng thở hổn hển đẩy mạnh cậu ra, tai đỏ lựng và sắc mặt khó coi nhìn chòng chọc cậu nửa ngày, cuối cùng thấp giọng chửi thầm một tiếng, đi vào phòng tắm.

"Nghe đây, lần sau em mà còn không phân biệt được nơi chốn và thời gian mà quyến rũ anh, anh chắc chắn cả đêm sẽ không cho em ngủ, mặc kệ em có xin xỏ anh thế nào đi chăng nữa." Trước khi vào phòng tắm, Nguyên Tích còn ló đầu ra căm giận cảnh cáo La Tiểu Lâu.

Sau khi Nguyên Tích đóng cửa lại, La Tiểu Lâu mới thì thào: "Em đâu có đảm bảo có thể khống chế được phản ứng của anh chứ." Tuy cậu chủ động, nhưng chẳng lẽ cái người nào đó không phân biệt được trường hợp mà động dục không phải tự gánh trách nhiệm chủ yếu sao?

Đợi Nguyên Tích tắm rửa xong La Tiểu Lâu mới dám vào phòng tắm. Đến khi sửa sang lại gọn gàng rồi đi ra, Nguyên Tích đã thay trang phục.

Thấy La Tiểu Lâu đi ra, Nguyên Tích nói: "Em nghỉ ngơi trước một lát, anh đi xử lý chút chuyện, buổi tối chúng ta đến dùng bữa với cha mẹ anh. Nếu có việc, em có thể liên lạc trực tiếp với anh hay tìm Tiêu Cách vừa nãy." Cuối cùng, Nguyên Tích tới gần nhẹ nhàng hôn lên trán La Tiểu Lâu, lộ ra khuôn mặt nguy hiểm, nỗ lực dịu dàng nói: "Tin anh đi, không có gì phải lo lắng cả."

La Tiểu Lâu gật đầu, Nguyên Tích rời đi.

Tuy Nguyên Tích đi mất thì cậu có chút bất an, nhưng chung quanh cũng không có ai khác. La Tiểu Lâu trầm tĩnh lại, nhân tiện liên lạc với Nghiêm đại sư, tụi Athes và Điền Lực. Sau khi Nguyên Tích tiết lộ diện mạo, hầu hết mọi người thân quen đều có thể nhận ra người Nguyên Tích hôn chính là La Tiểu Lâu.

"Vương tử phi điện hạ tương lai, tôi thực sự không ngờ là Nguyên Tích lại nghiêm túc!" Điền Lực cường điệu kêu lên, "Quả thực không dám tưởng tượng, ý tôi đang bảo là thân phận của Nguyên Tích chưa đến mức hết hồn, cậu ta vốn cũng rất có khí thế và xuất sắc mà, khoa trương ở chỗ là cậu ta lại chọn ông là —— người yêu, tôi không có ý gì khác đâu, ông hiểu chứ."

"... Tôi thấy chẳng hiểu gì cả." La Tiểu Lâu nghiến răng nghiến lợi nói, khi Điền Lực cứ thao thao bất tuyệt về việc nhấn mạnh giúp cậu ta vào quân đội, cậu liền đóng máy thông tin lại.

La Tiểu Lâu cứ nghĩ là mình sẽ thấp thỏm bất an đợi cho đến chạng vạng, kết quả là cậu nhanh chóng rơi vào cơn buồn ngủ, hơn nữa lại còn ngủ rất say.

Cho đến khi bị tiếng gõ cửa đánh thức, La Tiểu Lâu mới thay quần áo ra mở cửa, quản gia Tiêu Cách đang đứng trước cửa, cung kính nói: "Cậu La, quốc vương bệ hạ sai tôi mời cậu đến dùng bữa."

" Nguyên Tích đâu rồi?"

"Vương tử điện hạ đã đi trước rồi ạ."

La Tiểu Lâu theo quản gia đi được khoảng hơn 10 phút thì dừng lại trước một cánh cửa gỗ thô. Khi quản gia định đẩy cửa vào, La Tiểu Lâu đột nhiên dùng tay ra hiệu, ý bảo ông đừng mở cửa.

Quản gia kinh ngạc nhìn La Tiểu Lâu, rồi lập tức thắc mắc nhìn chằm chằm vào cánh cửa gỗ, không biết chàng trai chung tình của vương tử này có sở thích đặc biệt gì không.

Lúc này, trong phòng truyền ra tiếng bất mãn của Nguyên Tích: "Con đương nhiên đã suy nghĩ kỹ rồi, quyết định của con sẽ không có bất cứ thay đổi nào, bất kể có phát sinh chuyện gì con cũng sẽ không bỏ mặc cậu ấy đâu."

"Vậy sao? Trước đây ta lại chẳng thấy con có tình cảm thiêng liêng như thế này. Có điều, con vừa mới thành niên, còn chưa đủ sâu sắc để hiểu được định nghĩa về tình cảm, nó không đơn giản như con nghĩ vậy đâu." Một giọng nói lạnh nhạt nghiêm khắc vang lên, "Hơn nữa, các con mới quen nhau được hơn một năm, con làm sao có thể khẳng định cậu ta là người con cần? Tất nhiên, đây đúng là lần đầu tiên con yêu —— còn trẻ con ngây ngô, chúng ta vẫn vui mừng cho con, nhưng điều này cũng chứng minh con căn bản chưa từng so sánh, cũng chưa đủ lý do để khẳng định cậu ta là người thích hợp nhất với con."

"Không, thưa phụ hoàng, con rất chắc chắn." Nguyên Tích bực bội ngắt lời giọng nói kia, vì tình cảm của mình không được thừa nhận mà tức giận không nguôi, "Con rất chắc chắn, con muốn cậu ấy, đời này, con chỉ cần một mình cậu ấy là đủ, cậu ấy chính là người con chọn."

Trong phòng một hồi im lặng gượng gạo, ngay cả quản gia ngoài cửa cũng bắt đầu đổ mồ hôi lạnh. Trời ơi, ông đang cùng vương tử phi điện hạ tương lai nghe trộm, cảm giác này thực sự không tốt chút nào.

La Tiểu Lâu rất vui mừng vì Nguyên Tích kiên định bênh vực mình đến vậy, cậu biết Nguyên Tích rất kiêu ngạo, có thể nói đến mức này đã là rất khó khăn rồi. Khi La Tiểu Lâu đặt tay lên nắm cửa chuẩn bị bước vào, trong phòng lại vang lên giọng nói của Nguyên Tích.

"Trên thực tế, lần đầu tiên gặp cậu ấy, con đã rất thích cậu ấy rồi. Tuy khi đó con chưa rõ cảm giác này là gì, nhưng con chỉ biết là mình không muốn xa cậu ấy một chút nào. Con giả vờ nổi nóng, đi theo cậu ấy về nhà, ép cậu ấy lập khế ước với mình." Nguyên Tích vấp váp mà nóng nảy nói, "Con định nếu không có cảm giác thì sẽ rời đi ngay. Nhưng, sau đó cậu ấy nấu cơm, giặt giũ quần áo, dọn dẹp việc nhà cho con, mỗi tối chúng con còn nói chuyện, trao đổi với nhau, hay là cùng ngủ chung một giường. Hai người không biết đâu, bất kể là chuyện gì, con cũng đều cảm thấy… rất tuyệt vời khi ở cùng cậu ấy, cảm giác đó rất hạnh phúc.

"Về sau cậu ấy thích con, ừm, cậu ấy thiết tha muốn chúng con ở bên nhau. Con —— con, khụ, dù sao ở bên cậu ấy cũng rất thoải mái, hơn nữa cậu ấy từ đầu đến chân, bao gồm cả tính tình đều hợp sở thích của con, nên con đồng ý."

Nguyên Tích cấp tốc giải thích xong, cuối cùng thẳng thắn tổng kết, "Bởi vậy, chuyện con đã đồng ý, căn bản không có khả năng đổi ý, cả đời này con cũng sẽ không chọn một ai khác. Hơn nữa, chúng con đã làm huyết chi khế ước, khế ước cao cấp nhất trong vương tộc phu thê của chúng ta rồi."

La Tiểu Lâu trợn mắt há hốc mồm đứng ngoài cửa. Trời ơi, Nguyên Tích đang nói cái gì thế? Chẳng lẽ cậu đang nghe một phiên bản khác nói đấy hả? Tại sao cậu lại chẳng cảm thấy lời giải thích của Nguyên Tích có chỗ nào ăn khớp với sự thực vậy!

Chẳng lẽ cậu cam tâm tình nguyện nấu cơm giặt giũ bỏ tiền túi ra mua bánh ngọt cho Nguyên Tích?! Chẳng lẽ cậu cầu xin qua lại với Nguyên Tích trước sao —— cứ coi như là cậu thổ lộ trước, nhưng đấy là tại sau vô số lần Nguyên Tích lôi kéo cậu lăn lộn trên cái ga giường đấy chứ! Tuy cậu rất vui khi lần đầu tiên biết Nguyên Tích gặp cậu là đã thích, cơ mà, cậu có mặt dày mày dạn mà dính vào Nguyên Tích để xin xỏ hắn ở cùng với cậu không?!

Còn cái khế ước nô lệ chết tiệt kia nữa, lúc nào thì biến thành khế ước phu thê vậy?

La Tiểu Lâu tức giận vô cùng, đang định đi vào để tranh luận thì cậu phát hiện, quản gia bên cạnh đang theo dõi mình bằng một ánh mắt ngưỡng mộ, kính nể và hiền lành, hoàn toàn khác với vẻ lạnh nhạt cung kính lúc mới gặp mặt. Cứ như là đang nhìn hậu bối hoặc con cái của mình vậy.

La Tiểu Lâu hiểu nguyên do của ánh nhìn đó, bởi vì cậu đã yêu vương tử của bọn họ đến mức vô cùng rồi, trời ơi —— La Tiểu Lâu rên rỉ một tiếng, chẳng lẽ mọi người trong gia đình Nguyên Tích có sở trường về việc bồi bổ não như vậy ư?

La Tiểu Lâu khẽ run rẩy, không suy nghĩ vẩn vơ ở ngoài cửa nữa, tự đẩy cửa bước vào phòng ăn.

Người trong phòng lập tức quay lại nhìn, Nguyên Tích không dám tin trừng mắt nhìn quản gia, sau đó cái tai thoáng cái đỏ bừng, tay bên hông cũng bắt đầu nắm chặt lại.

La Tiểu Lâu lườm nguýt Nguyên Tích một cái trước, sau đó mới ngẩng đầu nhìn lên vị trí chủ trì.

Bên trái là một người đàn ông tóc đen mắt lam, khi lần đầu tiên ánh mắt cậu nhìn đến ông, tuy người đó trông giống như một khối băng, nhưng trái tim của La Tiểu Lâu vẫn nhảy dựng lên đập thình thịch.

Người đàn ông đó rất tuấn tú, nhưng nguyên nhân chủ yếu khiến La Tiểu Lâu ngây dại là, người này cứ như là Nguyên Tích của vài chục năm sau. Rất có khí thế, uy nghiêm dũng mãnh hơn, cũng rất có sức hấp dẫn.

Lúc này, người đó đang dùng ánh mắt lạnh lùng xoi mói cậu.

Bên cạnh người đó là một người đàn ông tóc đen mắt đen, đôi mắt có thể khiến người khác lưu luyến và cặp môi hoàn mỹ giống y chang Nguyên Tích. Người ấy ưu nhã ngồi bên cạnh, nhấm nháp uống trà. Có thể rõ ràng nhìn ra, Nguyên Tích là tập hợp ưu điểm của hai người này.

Chờ một chút, hai người này đều là đàn ông, vậy mẹ của Nguyên Tích đâu?

La Tiểu Lâu đang quan sát người tóc đen mắt đen thì người ấy buông chén trà xuống, mỉm cười, nói với La Tiểu Lâu: "Chào con, lại đây ngồi đi."

129. Chương 129: Bữa Tối

Tuy lần đầu mới gặp cha Nguyên Tích, nhưng La Tiểu Lâu vẫn có một chút kính sợ với quốc vương bệ hạ kính mến —— đó là điều không thể tránh khỏi, nếu không cậu cũng đã chẳng thích Nguyên Tích rồi.

Vậy nhưng sau khi người đàn ông tóc đen mắt đen kia mở miệng, La Tiểu Lâu bỗng phát hiện ra, người này mặc dù chỉ yên lặng ngồi một chỗ, nhưng chung quanh vẫn tỏa ra một khí thế trầm tĩnh ưu nhã, khiến người khác không thể bỏ qua, một sức mạnh và thần bí bất khả tư nghị. Đôi mắt đen cuốn hút kia ẩn chứa thứ gì đó hấp dẫn mãnh liệt linh hồn cậu, khiến người ta đui mù, cam tâm tình nguyện sa vào.

Cho đến khi bên cạnh vang lên hai tiếng ho khan không hài lòng, La Tiểu Lâu mới đột ngột bừng tỉnh. Cậu thế mà lại nhìn chằm chằm vào một người đàn ông khác đến nửa ngày, dù người đó có thực sự rất xinh đẹp, nhưng như thế cũng hơi thất lễ.

Nguyên Tích vẫn còn đang ngượng nghịu vì không biết La Tiểu Lâu liệu có nghe thấy lời bày tỏ lúc nãy của hắn hay không, tuy nhiên, hắn vẫn nghiêm mặt bước tới, kéo La Tiểu Lâu đến bên mình, giọng điệu có chút cứng ngắc mà giới thiệu: "Đây là cha anh và mẹ anh." Sau đó kéo sát La Tiểu Lâu vào người, nói: "Đây là người con chọn, La Tiểu Lâu."

La Tiểu Lâu không dám tin nhìn về phía hai người đang ngồi ở vị trí chính giữa. Ok, người đàn ông vẻ mặt thâm trầm kia có thể hiểu là cha của Nguyên Tích, dẫu sao, nếu nói hai người giống hệt nhau này không có quan hệ huyết thống thì chẳng có ma nào thèm tin hết.

Cơ mà, tại sao mẹ của Nguyên Tích lại là một người đàn ông? Cậu đã căng thẳng tới mức xuất hiện ảo giác rồi chăng?

Người đàn ông tóc đen mắt đen kia nhìn La Tiểu Lâu, dường như nhận ra được nghi hoặc của cậu mà nhún vai, "Hồi nhỏ, có ba năm ta không ở bên cạnh Nguyên Tích, khi ta trở về thì nó đã học được cách gọi nghiêm trang là gọi ta là mẫu hậu, hơn nữa dù có sửa thế nào cũng không đổi được. Con biết tính nó cố chấp, đã nhận định thứ gì là tuyệt đối không thay đổi, sau đó ta cũng chẳng buồn uốn nắn cho nó nữa."

Vương hậu bệ hạ tôn kính, thực, thực ra điều này chẳng quan trọng gì hết! Điều quan trọng là rốt cuộc người và quốc vương bệ hạ làm thế nào mà sinh ra được Nguyên Tích…

Mặc dù trong lòng khiếp sợ, La Tiểu Lâu vẫn tỏ ra khéo léo mà chào hỏi: "Hai vị bệ hạ, buổi tối tốt lành, thật vui mừng khi được gặp hai vị."

Khi ngồi xuống bàn đối diện với Nguyên Tích, La Tiểu Lâu lại bắt đầu thấy căng thẳng. Cậu thực sự không có kinh nghiệm ở cùng với quốc vương và vương hậu, hơn nữa cậu còn có mối quan hệ không bình thường với con trai của họ. Cậu nghĩ, nếu là cha mẹ cậu thì có lẽ sẽ bóp chết dự định của Nguyên Tích.

La Tiểu Lâu hãy còn đắn đo không biết mở miệng thế nào thì Nguyên Tích đã ngẩng đầu lên, nói với hai người ngồi ở vị trí chính diện: "Hai người đã thấy rồi đó, tiếp theo, con sẽ chọn thời gian, tốt nhất là trước khai giảng ——"

Cha Nguyên Tích buông thìa xuống, rốt cục không nhịn được mà cắt đứt lời hắn, "Chuyện đính hôn trước hết đặt qua một bên, hơn nữa chuyện này từ đầu đến cuối đều là do một mình con quyết định, chúng ta cũng chưa tỏ thái độ gì."

Nguyên Tích lập tức nheo mắt lại, tỏ ra kinh ngạc, hỏi: "Người với mẫu hậu còn không bằng lòng cái gì nữa?"

La Tiểu Lâu cũng thấp thỏm bất an mà nhìn về phía cha Nguyên Tích. 125 ghé vào lỗ tai cậu khẽ kêu lên: "Hô, kìa, cuối cùng bố mẹ chồng cũng kiếm chuyện với con dâu một phen. Đừng căng thẳng đừng căng thẳng, cậu cứ theo lệ cũ là ok. Sau đó Nguyên Tích sẽ vì tình yêu tha thiết và chân thành của hai người mà cãi nhau một trận với cha mẹ nghiêm khắc, tiếp theo bấp chấp mọi thứ, bỏ trốn cùng cậu! Ố hố —— đúng là mối tình tươi đẹp biết bao nhiêu!"

Dù cuộc sống thực tại có đích xác sến sùa như phim Hờn Của như thế, cơ mà cái giọng điệu hưng phấn kia của mày là thế nào đấy hả?

Quốc vương bệ hạ trừng mắt nhìn Nguyên Tích, chậm rãi nói: "Có bất mãn hay không thì hãy đặt sang một bên trước, ít nhất điều đầu tiên ở hai người các con là nhìn không hợp nhau. Về điểm này, cậu La trẻ tuổi đây thấy thế nào?"

La Tiểu Lâu đương căng thẳng, cậu bi kịch phát hiện, cậu hoàn toàn không thể lấy lòng được quốc vương và vương hậu, muốn tặng quà thì cũng chẳng biết tặng cái gì cho tốt.

Đang thất thần và căng thẳng thì nghe thấy câu hỏi của cha Nguyên Tích, La Tiểu Lâu lập tức bấn loạn mà thần tốc nói hết những điều trong lòng mình ra, "Vâng ạ, ngoại trừ thần, có lẽ Nguyên Tích sẽ không tìm ra được người nào thích hợp hơn. Nhưng thần có thích hợp với Nguyên Tích hay không quả thật là rất khó nói. Song, chỉ có một điều là thần thích anh ấy."

Một câu nói ra, phòng ăn đồ sộ lộng lẫy nhất thời xuất hiện khoảng trống im lặng kỳ dị.

Vẻ mặt của Nguyên Tích và quốc vương trở nên khá đặc sắc, còn "mẫu hậu" Nguyên Tích thì lại khẽ cười rộ lên. Ngài quản gia đang múc canh cho vương hậu bên cạnh khiếp sợ đến nỗi đánh rơi cả chiếc thìa màu bạc vào trong bát canh. Sau khi La Tiểu Lâu hậu tri hậu giác phát hiện lời mình vừa nói ra thì hận không thể đào một cái lỗ mà chui ngay xuống.

125 ở bên cạnh thán phục: "Uầy! Tôi cũng không dám tưởng tượng là cậu cũng có lúc dũng cảm như thế này!"

Nguyên Tích quay lại trợn mắt nhìn La Tiểu Lâu, mặt đỏ bừng, hổn hển quát: "Em nói rõ ra cho anh, em thông đồng với ai sau lưng anh? Chết tiệt, em định nói ai thích hợp với em hơn anh hả?"

"Không… Trước mắt không có ai, em cam đoan là không có… Em, em muốn ở bên anh cả đời." La Tiểu Lâu vội vàng lí nhí giải thích trấn an. Trời ơi, trước mặt cha mẹ của Nguyên Tích mà cậu dám nói xấu con trai của họ, còn chuyện nào bi thảm hơn nữa không đây?

Nguyên Tích tức giận trừng mắt nhìn La Tiểu Lâu, La Tiểu Lâu lặng lẽ đá nhẹ chân Nguyên Tích dưới gầm bàn, nhìn hắn với cặp mắt lấy lòng. Sắc mặt Nguyên Tích vẫn khó coi như cũ, nhưng rốt cuộc không tiếp tục chất vấn nữa.

"Có lẽ không tồi tệ như con tưởng tượng đâu, ít nhất cậu ấy cũng rất dũng cảm, không phải sao?" Già Lăng bệ hạ tóc đen mắt đen vừa cười vừa nói.

Quốc vương bệ hạ rốt cục cũng lại được tinh thần từ nỗi khiếp sợ, ngài châm chọc liếc đứa con trai, trước khi chất vấn chẳng lẽ nó không nói trước một câu sao? Lẽ nào thằng nhóc hỗn láo này cũng thừa nhận, ngoại trừ La Tiểu Lâu ra thì nó không tìm được người thích hợp nào khác?

Còn dám ba hoa cái gì mà La Tiểu Lâu thương mình yêu mình đến không biết mệt mỏi, nhìn như thế kia thì rõ ràng là cái thằng hỗn láo này đã bị người ta mê hoặc đến nỗi không phân biệt nổi phương hướng rồi còn đâu.

Tiếp đó, phòng ăn kỳ quái trở nên hài hòa. Quốc vương bệ hạ bắt đầu chuyên tâm dùng cơm. Nguyên Tích vẫn còn khó chịu, hắn quyết định về phòng sẽ nghiêm phạt thẩm vấn La Tiểu Lâu.

Còn Già Lăng bệ hạ thì vẻ mặt ôn hòa hỏi La Tiểu Lâu mấy vấn đề về bài vở. Cuộc trò chuyện trở nên quen thuộc, thần kinh kéo căng của La Tiểu Lâu từ từ trầm tĩnh lại.

Dùng cơm xong, Nguyên Tích còn nhắc lại thêm lần nữa về hôn sự của hai người.

Quốc vương bệ hạ hiển nhiên chưa có vẻ đồng ý, ngài hừ một tiếng: "Mặc dù chúng ta đồng ý hôn sự của các con, nhưng con không cảm thấy là hiện tại các con đính hôn là quá sớm sao? Con thậm chí còn chưa tốt nghiệp đại học."

Nguyên Tích mất hứng, không phục mà phản bác lại: "Lúc người với mẫu hậu đính hôn hình như cũng ở tuổi này của con còn gì. Hơn nữa, con đã thành niên rồi, con có thể tự chịu trách nhiệm chọ chuyện của mình."

Quốc vương bệ hạ lập tức gục mặt xuống. Thằng nhóc hỗn láo này, chẳng nhẽ bọn mi có thể so sánh được với ta và Già Lăng sao? Sao có thể so bì được? Rốt cuộc mắt của mi là cái gì thế?!

"Con cứ gấp như vậy, sao không trực tiếp kết hôn luôn đi?" Quốc vương bệ hạ châm chọc.

Nguyên Tích lộ ra nụ cười đắc ý, tiếp lời: "Ha, vừa đúng ý con. Phụ hoàng, nếu người đã đồng ý rồi thì tốt quá, con không ngờ người lại giục chúng con mau chóng kết hôn, thực ra con đang định nói cho người biết ý kiến này của con."

A! Anh hoàn toàn hiểu lầm ý của cha anh rồi! Ngài ấy tuyệt đối không có ý giục giã anh đâu —— Nhưng mà, bất cứ ai cũng có thể nhận ra sự châm chọc trong câu nói của quốc vương bệ hạ, nhưng Nguyên Tích có lí sự nên tự động hiểu sang ý của mình.

La Tiểu Lâu tuy nghe thấy thế, nhưng cậu quyết định không nhắc nhở Nguyên Tích.

Quốc vương bệ hạ ném ly nước lên mặt bàn. Ngài quản gia chuyên nghiệp ngoại trừ giật giật khóe miệng vài lần, lần này ông không làm ra bất cứ vẻ mặt kinh hoàng nào nữa, hoàn toàn tỏ ra là một quản gia có tố chất chuyên nghiệp.

"Tuy con hết lòng vì tình cảm của mình đến nỗi khiến ta cảm động, nhưng con có nghĩ rằng hiện tại mình có thể hoàn thành bài kiểm tra thành niên không?" Quốc vương bệ hạ sau khi phát hiện mình đã phạm sai lầm, ngài không khéo léo phản đối nữa mà đi thẳng vào vấn đề, hỏi.

"Đương nhiên ạ, con vốn định nói một tiếng với người, sau kỳ nghỉ con sẽ bắt đầu bài kiểm tra thành niên. Khi chúng con trở về sẽ cử hành hôn lễ." Nguyên Tích cực kỳ chắc chắn mà đáp.

"Khoan đã, bài kiểm tra thành niên là sao? Có nguy hiểm không?" La Tiểu Lâu nhỏ giọng hỏi.

Nguyên Tích quay sang nhìn cậu, nói: "Không phải chuyện của em, cứ chờ anh trở về là được."

Già Lăng bệ hạ nhìn La Tiểu Lâu bối rối, người cong khóe miệng lên, nói, "Ta lại không cho là như thế, con nên mang cậu ấy đi cùng."

Nguyên Tích do dự vài giây, cuối cùng gật đầu. Tuy ý của mẫu hậu khiến hắn có chút khó xử, nhưng điều này cũng thể hiện rằng, mẫu hậu đã đồng ý chuyện của bọn họ.

Quốc vương bệ hạ và ngài quản gia đứng phía sau trợn mắt há hốc mồm mà đứng nhìn cuộc trò chuyện đã nhảy phắt ra khỏi vấn đề có đồng ý chuyện kết hôn hay không, mà chuyển sang một chủ đề sôi nổi hơn.

Quốc vương bệ hạ chần chừ, rồi sáp lại gần bên tai Già Lăng bệ hạ nói thầm một câu.

Già Lăng không đổi nét mặt, "Tại sao phải phản đối? Nếu các con dám thách thức thì nên cho chúng một cơ hội." Nói xong Già Lăng khẽ cười, liếc nhìn quốc vương.

Quản gia nhắm mắt, thầm nói: xong rồi.

Quả nhiên, quốc vương bệ hạ ngồi thẳng người dậy, bình tĩnh nói: "Vậy được rồi, nhưng ta có một điều kiện. Bài kiểm tra thành niên của con chắc chắn hết sức nguy hiểm, con phải mang Nguyệt Thượng theo. So với —— người yêu của con, ta yên tâm với nó hơn."

Nguyên Tích tuy nói thầm "Đâu cần phải vậy" nhưng vẫn tỏ ra ngoan ngoãn, dù sao bọn họ cũng đạt được mục đích rồi.

"Mặt khác, dù con có hoàn thành bài kiểm tra thành niên thì nó cũng chỉ thể hiện là ta đã đồng ý hôn sự của các con. Còn lễ kết hôn sẽ được cử hành sau khi các con tốt nghiệp." Quốc vương bệ hạ không quá hài lòng với hôn sự bèn đưa ra trở ngại nho nhỏ.

Nguyên Tích trợn mắt, kêu lên: "Phụ hoàng, tại sao người có thể làm như vậy? Không phải bởi vì người không thường xuyên được mẫu hậu nấu cơm đun canh cho mà ghen tị với con vì con có người cam tâm tình nguyện làm cho đấy chứ?"

La Tiểu Lâu gắng gượng nuốt ngụm canh suýt nữa phụt ra khỏi miệng, ho khù khụ, mặt đỏ bừng.

Mặt quốc vương bệ hạ đen hoàn toàn. Ngài quản gia thì cẩn thận đứng lùi sang một bên. Dù có là thật thì cũng đâu cần phải nói ra như thế chứ lị. Có lẽ lần này ngay cả Già Lăng bệ hạ cũng không giúp thằng nhóc hỗn láo này nữa

La Tiểu Lâu bưng cốc nước uống mấy ngụm liền, sau khi bình tĩnh lại cậu vội nói với Nguyên Tích: "Anh này, anh lúc nào cũng nhấn mạnh việc cam tâm tình nguyện là sao? Lẽ nào nếu giúp em làm mấy việc đó, em sẽ phản đối ư?"

Quốc vương bệ hạ đang chuẩn bị bùng nổ, nhưng sau khi trông thấy cái bản mặt khiếp sợ của cậu con trai thì tâm tình đột nhiên trở nên tốt đẹp. Ngài vừa đứng dậy vừa sung sướng nói: "Được rồi, con trai thân yêu, nếu con hoàn thành bài kiểm tra, ta sẽ đồng ý cho các con cử hành hôn lễ."

Đêm đó, sau khi vào phòng quốc vương bệ hạ thấy Già Lăng bệ hạ đang thoải mái dựa lên ghế sô pha. Quốc vương bệ hạ bèn tự mình bưng hai ly rượu đỏ tới, hôn phu nhân một chút.

Sau đó ngài bình tĩnh nói: "Thời gian trôi qua nhanh thật, Nguyên Tích vậy mà đã tới tuổi kết hôn rồi."

Già Lăng ngẩng đầu khỏi tập tư liệu, nhíu mày hỏi: "Ngài để Nguyệt Thượng theo là còn có ý muốn tác hợp?"

Bàn tay vươn tới eo Già Lăng của quốc vương bệ hạ dừng lại, ngài thấp giọng nói: "Ừ, nó thích Nguyên Tích, đây cũng là cơ hội cuối cùng ta có thể cho nó."

Già Lăng hừ lạnh một tiếng, "Nguyên Liệt, ngài cảm thấy có lỗi với cha Nguyệt Thượng em mặc kể, nhưng con em cũng chỉ có một thôi."

Quốc vương bệ hạ cứng người mấy giây, thấp giọng cam đoan: "Đây là lần cuối cùng."

Mặt khác, trên hành lang, La Tiểu Lâu túm áo Nguyên Tích đang nghiêm mặt phăng phăng đi đằng trước lại, cậu không nhịn được mà lí nhí hỏi: "Tại sao mẹ của anh lại là một người đàn ông, vậy anh là do cha anh với ai sinh ra?" Của rơi để lại của quốc vương bệ hạ ngoại tình?

Nguyên Tích quay lại nhìn La Tiểu Lâu như một thằng ngốc, thầm quát: "Em im ngay cho anh, em biết mẹ anh là ai không? Chẳng lẽ em không cảm thấy tên của người quen tai sao?"

"Anh nói như thế, quả thực có chút chút…"

"Ngu ngốc, người là Phượng Già Lăng – là chiến binh cơ giáp đệ nhất Liên Bang. Dù không có điều ấy thì cha anh cũng chỉ yêu mình người, cũng tuyệt đối không tìm người nào khác!"

La Tiểu Lâu ngơ ngác nhìn Nguyên Tích. Vậy suy cho cùng thì anh được sinh ra như thế nào?

130. Chương 130: Kiểm Tra

Nguyên Tích trợn tròn mắt, khó hiểu nhìn La Tiểu Lâu, "Mắt em là Thần Mã đấy hả? Anh đương nhiên là con trai của cha anh với mẹ anh rồi, không phải thì với ai? Anh nghĩ nếu em mà dám nghi ngờ vấn đề này nữa, cha anh khẳng định sẽ cho rằng đây là một sự khiêu khích với quốc vương."

"Không, không phải đâu, tin em đi, em tuyệt đối không có ý khiêu khích gì ngài đâu." La Tiểu Lâu lập tức làm rõ. Tuy vậy, cậu vẫn cẩn thận lùi về sau một bước, vẻ mặt cực kỳ khó coi, thậm chí có chút xanh xao. Khi hai đầu lông mày của Nguyên Tích ngày càng co vào nhau hơn, La Tiểu Lâu rốt cục cũng cố lấy dũng khí, hỏi: "À ừm, lẽ nào hiện tại nam giới đã có khả năng sinh con rồi sao?"

Trời ơi! Tuy hiện tại đã là sau bốn nghìn năm rồi, cái gì cũng đều có thể, cơ mà! Cơ mà cậu không muốn… sinh con đâuuu. Nếu bây giờ bắt đầu hối hận chuyện kết hôn thì có còn kịp không…

Nguyên Tích sững sờ một giây, rồi lập tức phá ra cười. Hắn bỗng dưng nhoài người về phía trước, dễ dàng tóm lấy La Tiểu Lâu không kịp phản ứng, ngăn chặn phản kháng yếu ớt của cậu, sau đó khiêng cậu lên vai và vác về phòng ngủ, nói với giọng hưng phấn: "Anh thực sự không ngờ trong lòng em lại nôn nóng vụ này. Cũng đúng, sau khi kết hôn chúng ta nên suy nghĩ đến vấn đề có con. Nào, bắt đầu từ đêm nay chúng ta sẽ nỗ lực, tốt nhất là em nên sớm ngày sinh con cho anh."

"Này, anh điên rồi! Mau buông em xuống. Em, em em là con trai!" La Tiểu Lâu quả thực muốn òa khóc. Cậu không rõ vì sao mình lại còn lo lắng cái chuyện này.

"Baby, điều này anh rõ hơn ai hết mà." Nguyên Tích cười xấu xa, vỗ nhẹ mông La Tiểu Lâu một cái.

"Anh không được ép buộc em, em không muốn sinh ——" La Tiểu Lâu bấp chấp vấn đề lễ nghi và sự căng thẳng khi vừa mới vào hoàng cung. Chỉ cần vừa tưởng tượng ra một Nguyên Tích nhỏ tuổi, mồm ngậm núm vú an ủi, hung tợn trừng mắt nhìn cậu là cậu đã sợ chết khiếp rồi —— Không, không, trọng điểm không phải ở đó, trọng điểm là cậu không muốn biến thành một gã đàn ông mang thai!

Ngài quản gia và các người hầu đi theo rất thức thời mà không xuất hiện trên đường hai người trở về. Nhưng mấy người nhìn trộm đều cảm thán trong lòng, tình cảm giữa vương tử và vương tử phi tương lai quả là tốt.

Phòng ngủ rộng lớn thoải mái, Nguyên Tích trải qua một buổi tối vô cùng sung sướng, ăn La Tiểu Lâu sạch sẽ, không chừa lại một chút nào. Nhất là khi La Tiểu Lâu vẻ mặt kinh hoảng, trong cơn khoái cảm còn làm ra mấy pha giãy dụa.

Cùng lo lắng hãi hùng còn có 125. Nó thấy nó có thể mường tượng ra được tương lai của mình. Bố mẹ nuôi có con ruột rồi sẽ ngược đãi với nó như thế nào, dù La Tiểu Lâu có đối xử tốt với nó ra sao nhưng nó vẫn còn phải chống đỡ lại chiêu trò dụ dỗ của Nguyên Tích và đứa con —— Không chừng vài năm sau nó sẽ bị ngừng cung cấp hộp năng lượng hai cha con nhà này vào đêm trăng tàn gió cao nào đó sẽ lén lút ném nó vào vùng bão từ sau lưng La Tiểu Lâu. Nếu nó may mắn không chết thì sẽ được tặng táo độc hay thứ gì đó tương tự, hoặc nhân cơ hội ăn cắp kho dự trữ nhỏ của nó… 125 bị nhốt ở phòng bên cạnh nhớ lại bộ phim về gì ghẻ mà gần đây nó mới xem, tự dưng thấy gió thổi ***g lộng.

Sau khi cảm thấy mỹ mãn, Nguyên Tích bèn mang La Tiểu Lâu đi tắm rửa cùng. Sau đó ôm La Tiểu Lâu, chôn đầu lên cổ cậu, ra vẻ ăn no uống đủ chuẩn bị đi ngủ.

La Tiểu Lâu chưa dám ngủ. Cậu khẽ khàng lay Nguyên Tích, u buồn mà hỏi: "Sẽ không có chuyện gì thật chứ?"

Nhìn La Tiểu Lâu sợ hãi rụt rè như nàng dâu bé nhỏ, Nguyên Tích cười khì, quàng cả tay lẫn chân lên người cậu, nói: "Sao ngay cả cái này mà em cũng không biết vậy? Nam giới đương nhiên không có khả năng sinh con rồi. Là thụ tinh trong ống nghiệm, lấy gen của cha mẹ anh tạo nên."

La Tiểu Lâu lúc này mới chậm rãi thở nhẹ một hơi, thần kinh kéo căng phòng bị cả đêm cũng hạ xuống.

Hôm sau, La Tiểu Lâu và Nguyên Tích gắng gượng tới kịp giờ ăn trưa theo lời mời dùng chung bữa của quốc vương và vương hậu bệ hạ. Khi hai người bước vào phòng ăn, bên trong đã có bốn người.

Quốc vương bệ hạ và Già Lăng bệ hạ ngồi ở chính giữa, bên cạnh Già Lăng bệ hạ là Nguyệt Thượng và Tô Lan.

Khi trông thấy La Tiểu Lâu theo Nguyên Tích đi vào, vẻ mặt của Nguyệt Thượng và Tô Lan đều có chút khác thường, nhưng hai người nhanh chóng che giấu đi.

Nguyên Liệt trừng mắt nhìn Nguyên Tích, ngoắc tay bảo hắn và La Tiểu Lâu ngồi bên cạnh mình, sau đó nói: "Cũng không phải là người ngoài, không cần câu nệ, hoạt động nào."

Giữa bữa tiệc, Nguyệt Thượng thỉnh thoảng nói chuyện cùng quốc vương và vương hậu. Già Lăng bệ hạ như mọi khi vẫn không nói nhiều, đa phần là hỏi Nguyệt Thượng bài vở kỳ tới và chuyện huấn luyện.

Thấy hai người như vậy, quốc vương bệ hạ dường như còn quan tâm Nguyệt Thượng nhiều hơn cả con trai của mình.

Tô Lan không khỏi đắc ý mà nhìn La Tiểu Lâu đối diện với mình, nhưng La Tiểu Lâu đang bận ăn tôm trước mặt, Nguyên Tích thì bóc vỏ giúp cậu.

Già Lăng bệ hạ một tay chống cằm mỉm cười nhìn hai người bọn cậu. Xem ra cuối cùng cũng có người có thể trông nom tiểu bá vương của nhà mình rồi. Điều khiển người khác ngưỡng mộ hơn nữa là, hai đứa này hoàn toàn không tự giác ra được điều đó.

Bữa cơm nhanh chóng kết thúc. Tô Lan rốt cục cố lấy dũng khí, đứng dậy hành lễ với Nguyên Liệt, rồi thấp thỏm nói: "Bệ hạ, con cũng muốn đi theo anh Nguyên Tích và anh Nguyệt Thượng, được không ạ?"

Nguyên Liệt kinh ngạc nhìn Tô Lan, lắc đầu: "Không được, bài kiểm tra lần này rất nguy hiểm, không thích hợp cho con đi. Đến chúng nó còn khó bảo toàn cái thân của mình nữa là."

Tô Lan ủ rũ ngồi xuống. Nó hiểu rằng, tuy Nguyên Liệt đối xử rất hòa ái với hai anh em nó, nhưng một khi ngài đã quyết định chuyện gì thì sẽ tuyệt đối không thay đổi.

Lúc này, La Tiểu Lâu ngẩng đầu hỏi: "Đã xác định là kiểm tra gì chưa?" Tối hôm qua cậu đã hỏi Nguyên Tích, bài kiểm tra thành niên của hắn sẽ được rút thăm bất kì một nhiệm vụ cấp A từ quân đội.

"Là phong ấn 'Renda'. Các con phải mang bản đồ đi cùng để tìm được nơi đó, rồi mang thứ mà quân đội đã tìm kiếm suốt 12 năm qua về đây." Già Lăng bệ hạ nói. Người nhíu mày nhìn Nguyên Tích: "Không thể không nói, vận số của con không phải lúc nào cũng tốt, đây gần như là nhiệm vụ cấp A khó nhất và cũng là nguy hiểm nhất hiện tại."

Nguyên Tích ngẩng đầu kiêu ngạo, đáp: "Mẫu hậu, người yên tâm, con nhất định sẽ mang thứ đó về giao tận tay phụ hoàng."

Nguyên Liệt chê bai liếc nhìn hành động bóc vỏ tôm của thằng con trai cho La Tiểu Lâu, vừa gắp thức ăn cho Già Lăng bên cạnh vừa nói: "Con với Nguyệt Thượng mỗi đứa mang theo bốn người, xác định xong thì giao danh sách lại cho ta. Tuy nguy hiểm, nhưng đây cũng là một cơ hội để rèn luyện."

Nguyên Tích và Nguyệt Thượng gật đầu. Tô Lan vừa nghe thấy nội dung nhiệm vụ thì không khỏi vui mừng. Nhiệm vụ này quả thực quá nguy hiểm, nếu không quân đội đâu có mất mười hai năm trời mà vẫn chưa hoàn thàn. May mà quốc vương đã bác bỏ thỉnh cầu của nó.

Quốc vương bệ hạ nhìn La Tiểu Lâu chưa một lần biến sắc mà vẫn tiếp tục phấn đấu ăn uống, sự sắc sảo trong mắt ngài biến mất đi không ít. Tuy ngài đã hiểu và cũng thừa nhận tình cảm của con trai, thậm chí còn đồng ý hôn sự cho chúng. Nhưng ngài luôn cảm thấy cậu thanh niên này không thích hợp với Nguyên Tích, bởi vì cậu ta quá yếu, Nguyên Tích phải luôn quay lại bảo vệ cậu ta. Nhưng hiện tại xem ra, dường như ngài đã xem thường cậu chàng này rồi.

La Tiểu Lâu vẫn trấn định ngồi tại chỗ. 125 thì líu ríu ghé vào lỗ tai cậu: "Nghe chưa, chúng ta nhất định phải đi, tôi biết nhiệm vụ đó rồi. Đó là trước khi đi tìm chủ nhân, chúng ta phải tới được nơi ấy."

131. Chương 131: Danh Sách

Trên đường trở về, tinh thần La Tiểu Lâu vẫn không yên. Cậu đang nghĩ về câu nói kia của 125, đó là một nhiệm vụ rất nguy hiểm, nhưng cậu phải đi. Chẳng những phải đi, mà còn phải cố gắng tìm lại thứ mà chủ nhân của 125 đã để lại.

Khi lần thứ ba ngó sang La Tiểu Lâu, Nguyên Tích rốt cục không nhịn được, "Chẳng lẽ em không phát hiện, lúc dùng bữa anh luôn chăm lo cho em sao? Không phải em ăn tôm được bóc sẵn vỏ vui lắm đấy còn gì?" Nói xong còn đắc ý nhìn La Tiểu Lâu, trong mắt còn ẩn chứa một chút chờ mong.

La Tiểu Lâu dừng bước, lập tức nhớ tới cảnh tượng khác thường ngày hôm nay —— Lúc đấy cậu kinh ngạc đến nỗi suýt nữa phải giơ tay lên sờ trán Nguyên Tích để xem hắn có phát sốt không. Bây giờ thấy Nguyên Tích quả nhiên lật lại để đòi nợ cũ, La Tiểu Lâu lập tức phòng bị mà lùi về sau một bước, thận trọng nói: "Được ngài đây chăm lo, tôi vô cùng cảm tạ, nhưng —— anh định làm gì thế? Không phải vì em để anh bóc vỏ mà anh không đổ lỗi lên đầu em đấy chứ?"

Sắc mặt Nguyên Tích tức khắc trở nên vặn vẹo, cuối cùng tỏ ra hết thuốc chữa với La Tiểu Lâu hủ mộc (1), nổi giận đùng đùng bỏ đi trước.

La Tiểu Lâu há hốc miệng, rồi nhanh chóng đuổi theo. Cậu không dám thất thần nữa, khó chịu mà suy đoán dụng ý của Nguyên Tích.

Thêm nữa, trong quá trình La Tiểu Lâu gắng gượng đuổi theo bước chân của Nguyên Tích, mấy người hầu đi ngang qua đều nhìn bọn họ một cách kinh ngạc. La Tiểu Lâu buồn bực nghĩ, có lẽ mai sẽ có tin: tình cảm giữa vương tử điện hạ và người yêu của ngài đứng trước nguy cơ khủng hoảng.

La Tiểu Lâu lo lắng nhìn Nguyên Tích một hồi, bỗng nhiên linh quang chợt lóe, cậu liền nắm tay Nguyên Tích, nói: "Em nghĩ mình đã hiểu ra chút chút rồi."

Thấy sắc mặt Nguyên Tích có dấu hiệu dịu xuống, La Tiểu Lâu nói tiếp: "Em sẽ nói với quản gia, em muốn làm vài món ngọt tráng miệng."

Nguyên Tích giật mình đứng lại. La Tiểu Lâu không đề phòng nên đụng vào người hắn, rồi chợt nghe thấy giọng nói hận thiết bất thành cương của Nguyên Tích, "Cái đồ ngốc này, anh có nghĩ tới cái này đâu! Nhưng mà —— Tại sao em không học cách làm bánh ngọt luôn đi, anh có thể download sách dạy học cho em?" Nói đến câu cuối, cơn tức giận của Nguyên Tích cơ bản đã xẹp xuống, La Tiểu Lâu nghĩ hắn đang tự sướng về cuộc sống sau này.

"... Em sẽ học." La Tiểu Lâu cứng ngắc trả lời, cậu cảm thấy con đường tiến bước thành bà chủ gia đình của mình càng ngày càng xa vời.

Sau khi La Tiểu Lâu khéo léo ngỏ lời, ngài quản gia thân thiết trong vòng năm phút đã bưng bánh ngọt tới cho hai người, bánh pudding hoa quả và hồng trà.

Hai mươi phút sau, La Tiểu Lâu nhìn cái bàn trống trơn —— ngay cả cái đĩa bạc nhỏ lấp lánh trên mặt bàn cũng biến mất một cách kỳ lạ —— Cậu không khỏi nghĩ sang một việc khác, sau câu nói dùng hành động để chứng tỏ ăn ngon đến mức ăn hết cả mâm, có lẽ chuyện ngồi lê đôi mách ngày mai trong vương cung sẽ đổi thành: vương tử có một người yêu nam tính cực kỳ cực kỳ thích ăn.

Nguyên Tích híp mặt dựa vào đầu giường, định nghỉ ngơi một lát rồi sẽ dẫn La Tiểu Lâu ra ngoài đi dạo. Thấy La Tiểu Lâu tỏ ra mong chờ nhưng cố gắng che giấu nỗi khiếp sợ và kinh ngạc, hắn lại nghĩ, cái chuyện dẫn người yêu đi dạo phố vô vị lúc trước bị hắn khinh bỉ này hình như cũng đáng để mong đợi.

Hơn nữa, cứ nghĩ có chỗ nào mà không có La Tiểu Lâu đi cùng thì hắn lại thấy rất đáng tiếc.

Sau khi dặn dò quản gia, Nguyên Tích tự lái xe huyền phù từ bãi đỗ xe ra.

Nhìn đế đô Đặc Lam Tư phồn hoa, La Tiểu Lâu nghĩ đến bộ dạng được chào đón của Nguyên Tích, bèn hỏi: "Em không hiểu lắm, rốt cuộc Liên Bang theo chế độ quân chủ lập hiến (2) hả?"

Nguyên Tích vừa nhìn bản đồ vừa thuận miệng trả lời: "À, không phải. Tuy nói là Liên Bang nhưng thực ra thể chế liên bang (3) chỉ tồn tại trên danh nghĩa thôi, nói là chế độ đế quốc(4) thì đúng hơn."

La Tiểu Lâu ngạc nhiên, quân chủ của liên bang chỉ là hư quân, nhưng đế quốc thì hoàn toàn bất đồng, quốc vương nắm quyền lực thực sự.

"Như vậy là thế nào?" La Tiểu Lâu kinh ngạc hỏi, quên luôn việc phải che giấu lỗ hổng lịch sử và chính trị của mình.

Nguyên Tích hừ một tiếng, "Em thật đúng là, phải tìm người dạy cho em thôi." Tuy than phiền như vậy những Nguyên Tích vẫn nói tiếp: "Ba nghìn năm trước, tuy nhân loại đã chiếm được ngày càng nhiều tinh cầu, nhưng vẫn còn là một quốc gia theo chế độ đế quốc khổng lồ. Đó là một thời kỳ cực kỳ phồn thịnh được mở ra sau khi địa cầu của nhân loại chịu tai họa tận thế."

"Sau đó, khoảng một nửa tinh cầu muốn thoát ly đế quốc, muốn tự nắm quyền thống trị tinh cầu của mình, khi ấy quốc vương cũng không truy cứu. Những tinh cầu đó không yên tâm bèn hợp thành Liên Bang." Nguyên Tích bình tĩnh nói, "Nhưng sau đó, khi nhân loại mở rộng từ đá đến sắt, người ngoài hành tinh bắt đầu phản công nhân loại."

"Giữa cuộc chiến tranh đó, nền văn minh của nhân loại không ngừng tiến bộ. Cho đến khi xuất hiện thiên địch hủy diệt của nhân loại, dị thú."

La Tiểu Lâu tập trung tinh thần nghe đến đó, đột nhiên khi thấy hai từ dị thú thì lập tức run rẩy. 125 cũng im lặng một cách kỳ lạ, không dám ho he.

"Sau đó thế nào?" La Tiểu Lâu gian nan hỏi, có lẽ sau đó là nguyên nhân hình thành mối huyết hải thâm cừu giữa nhân loại và dị thú.

"Một tai họa khi đó gần như diệt sạch nhân loại, may là chu kì xâm lược kì lạ của dị thú đã khiến nhân loại có cơ hội nghỉ ngơi. Sau đó, các tinh cầu nhỏ của Liên Bang ào ào xin gia nhập đế quốc, từ đó tồn tại danh nghĩa Liên Bang."

"Tại sao lại xin gia nhập đế quốc vào lúc đó? Mà không phải là Liên Bang hợp tác với đế quốc?" La Tiểu Lâu hỏi, chẳng lẽ hiện tại họ bằng lòng chịu sự kiểm soát của đế quốc sao?

"Bởi vì lúc đó chỉ có đế quốc là nắm giữ vũ khí có khả năng chống lại dị thú, đó chính là cơ giáp. Ban đầu đế quốc đề xuất hợp tác, nhưng các tinh cầu nhỏ đó có lẽ sợ mình bị mang ra làm bia đỡ đạn, nên quyết liệt yêu cầu gia nhập đế quốc. Để dễ dàng quản lý, đế quốc lúc đó thu hồi toàn bộ quyền khống chế của các tinh cầu. Hiện tại tuy tinh cầu của dị thú đã nổ tung, hầu hết chúng đã diệt vong, nhưng không có tinh cầu nào đứng ra muốn ly khai đế quốc. Thứ nhất, mọi người đã quen thứ hai và cũng là điều quan trọng nhất, họ sợ cuộc chiến tranh đó, khả năng sống sót và tồn tại của dị thú khiến trùng thú ngoại tinh vô cùng sợ hãi." Nguyên Tích có lẽ đang nghĩ tới cuộc chiến tranh dài đằng đẵng và tràn ngập máu tanh ấy, sự ớn lạnh xung quanh phát ra ngày càng nhiều.

La Tiểu Lâu đờ đẫn nhìn sắc mặt u ám của Nguyên Tích, cậu nhớ tới anh trai của Nguyên Tích và cha mẹ của Nguyên Nặc. Và cả Viện dị thú kinh khủng trong con chip kia nữa.

Nguyên Tích yên lặng một hồi, chế ngự tâm trạng của mình, nhìn La Tiểu Lâu với ánh mắt thâm trầm: "Nguyệt Thượng chính là hậu duệ của tổng thống Liên Bang. Cha mẹ cậu ấy thiệt mạng trong nhiệm vụ cuối cùng. Trước lúc lâm chung, họ đã nhờ cha mẹ anh chăm sóc Nguyệt Thượng và Tô Lan."

La Tiểu Lâu nhớ đến thái độ của cha Nguyên Tích, bừng tỉnh. Hóa ra thân thế của Nguyệt Thượng lại lâm li bi đát đến vậy, thảo nào quốc vương bệ hạ lại đối xử với y khác mọi người.

Đó là đời người. Người ta lớn lên từ nhỏ cùng Nguyên Tích, và còn thân thiết với cha mẹ Nguyên Tích. Còn cậu lại là một kẻ chạy tới từ bốn nghìn năm trước, biến mất giữa lễ đính hôn duy nhất trong đời người của mình, còn bị coi là quái thú và bị người ta truy sát, trong đó bao gồm cả người cậu yêu nhất.

Nhưng cậu có thể làm gì đây, cuộc sống vẫn phải tiếp diễn, cậu vẫn muốn có một tương lai hạnh phúc và tươi đẹp với cái người kỳ quặc kiêu căng và bá đạo tên là Nguyên Tích này.

"Được rồi, em hiểu rồi." La Tiểu Lâu nói. Nhìn Nguyên Tích, cậu không kiềm được: "Nếu giữa cuộc kiểm tra gặp nguy hiểm, nếu anh cần phải bảo vệ Nguyệt Thượng ——"

"Làm sao thế được, chẳng lẽ em không thấy mình vô dụng hơn sao?" Nguyên Tích không vừa ý nhìn La Tiểu Lâu, sắc mặt không còn khó coi như vừa nãy nữa, "Hơn nữa, cậu ấy là chiến binh cơ giáp, có thể tự bảo vệ chính mình được. Còn em, hình như em chưa hiểu rõ ý nghĩa của huyết chi khế ước, bất kể lúc đó có ai, anh cũng sẽ bảo vệ em trước tiên."

La Tiểu Lâu nở nụ cười ngây ngô, nửa câu sau còn chưa nói —— vậy cũng phải đảm bảo tiền đề cho sự an toàn của em.

"Đúng rồi, cái huyết chi khế ước kia là thế nào?" La Tiểu Lâu lấy lại tinh thần từ sự đắc ý, hỏi.

Ngón tay Nguyên Tích dừng lại, vẻ mặt không quá tự nhiên mà giải thích cho La Tiểu Lâu, "Là hình thức cao nhất của khế ước phu thê trong vương tộc, nó có thể mang đến rất nhiều điều tuyệt vời, trong đó tốt nhất là công dụng: bất kể em muốn chạy trốn đến nơi đâu anh cũng đều có thể xác định ra vị trí của em."

La Tiểu Lâu run lên, nhỏ giọng kháng nghị: "Em lại thấy nó tuyệt nhiên chẳng coi trọng nhân quyền của em chút nào." Trời ơi, nếu sau này thân phận của cậu bị tiết lộ thì phải làm sao!

Nguyên Tích lạnh lùng trừng mắt nhìn La Tiểu Lâu, "Nếu không phải tình huống đặc biệt thì anh sẽ không dùng khế ước tìm em, làm vậy sẽ khiến em ngất xỉu hoặc hôn mê. Bởi vậy, em tốt nhất là đừng khiến anh phải dùng khế ước tìm em thêm lần thứ hai."

Lúc này La Tiểu Lâu mới hiểu được vì sao khi cậu bị lưu vong đến hành tinh cấp thấp, Nguyên Tích lại tìm ra được cậu, hơn nữa, quả thực lúc đó có cảm giác choáng váng. La Tiểu Lâu há hốc miệng, gian nan nói, "… Em sẽ cố gắng, em tuyệt đối sẽ không chủ động chạy trốn nữa, em hứa!" Thấy mắt Nguyên Tích dựng thẳng lên, La Tiểu Lâu vội bỏ thêm câu cuối cùng.

Hai người đi dạo trong đế đô cả buổi chiều. La Tiểu Lâu còn tặng cho tụi Điền Lực ít đặc sản. Khi 125 ý thức được đặc sản đó, buổi đi dạo tiếp theo biến thành tai nạn, nó chừng như là cái gì cũng muốn.

Trở lại hoàng cung, Nguyên Nặc đến tìm bọn họ. La Tiểu Lâu hưng phấn sắp xếp đồ đạc, cậu đã mua được rất nhiều dụng cụ và nguyên liệu cao cấp mà ở tinh cầu cấp B không có.

Khi La Tiểu Lâu sắp xếp xong rồi thuận tiện đóng gói thành quà tặng cho ngày kia, Nguyên Tích và Nguyên Nặc cũng bàn bạc xong việc chọn người cho cuộc kiểm tra.

Theo ý kiến của Nguyên Liệt, Nguyên Tích và Nguyệt Thượng mỗi người chọn ra bốn người đi cùng. Bên Nguyên Tích đã có La Tiểu Lâu, số người được chọn thêm nữa chỉ còn ba.

La Tiểu Lâu liếc tờ giấy trên bàn, trên đó có năm cái tên: Nguyên Tích, La Tiểu Lâu, Nguyên Nặc, La Thiểu Thiên và Lăng Tự. Danh sách này, gần như là lựa chọn tối ưu, tất cả đều có trình độ thuần thục nhất định, có thể phối hợp với nhau mà năng lực không hề kém cạnh. Bốn chiến binh cơ giáp, một chế tạo sư.

Hôm sau, khi Nguyên Tích giao danh sách cho Nguyên Liệt, Nguyệt Thượng cũng mang danh sách tới.

Những người y chọn cũng khiến La Tiểu Lâu phải tặc lưỡi: Nguyệt Thượng, Thiều Dung, Hách Nhĩ, Mộ Thần và Abel.

Ngoại trừ chế tạo sư cơ giáp Abel cuối cùng cậu không quen biết, mấy người trước đều là những người quen. Hách Nhĩ chính là mặt búp bê, bất ngờ hơn là, Nguyệt Thượng lại chọn Mộ Thần.

La Tiểu Lâu bỗng nhiên nghĩ, cuộc kiểm tra thành niên của Nguyên Tích sắp trở thành đại hội tụ họp của top 10 trong giải thi đấu cơ giáp rồi.

(1) Hủ mộc (gỗ mục) : ý chỉ những người vô dụng, ko thể uốn nắn, nói chung là bó tay toàn tập với những ng ngày.

(2) Chế độc quân chủ lập hiến: là 1 nền quân chủ mà trong đó quyền hạn của vua/nữ hoàng được quy định trong hiến pháp (Anh là 1 trường hợp đặc biệt, nước này không có hiến pháp, quyền lực của vua nói chính xác là được quy định dựa trên truyền thống và một hệ thống các luật riêng rẽ, thường gọi là quân chủ nghị viện) và vị quân vương đó chỉ mang tính hình thức, lễ nghi, chứ không thực sự nắm quyền. Quyền lực thực

sự nằm trong tay các nghị viện và chính phủ do dân bầu lên.. Quân chủ là vua, hư quân là vua mang tính tượng trưng.

Hiện nay có rất nhiều quốc gia quân chủ lập hiến như vậy, phần lớn là các nước rất phát triển ở châu Âu như Anh, Hà Lan, Bỉ, Đan Mạch, Na Uy, Thụy Điển và 1 số nước phát triển khác như Nhật, Canada, Úc v.v...

Danh sách các nước quân chủ lập hiến và tên vị vua/nữ hoàng của nước đó:

Châu Á:

– Bahrain: quốc vương Hamad Bin Isa Al Khalifa

– Campuchia: quốc vương Norodom Sihamoni

– Nhật Bản: hoàng đế Akihito

– Jordan: quốc vương Abdullah II

– Kuwait: emir (tiểu vương) Sabah Al-Ahmad Al-Jaber Al-Sabah

– Malaysia: sultan Mizan Zainal Abidin

– Nepal: quốc vương Gyanendra Bir Bikram Shah Dev

– Thái Lan: quốc vương Bhumibol Adulyadej

– Liên hiệp các tiểu vương quốc Ả Rập thống nhất: tiểu vương Khalifa bin Zayed Al Nahayan

Châu Âu (ngoài Anh):

– Andorra: hoàng tử Giám mục Joan Enric Vives Sicília, và đồng-hoàng tử Jacques Chirac (tổng thống Pháp mặc định là 1 trong 2 hoàng tử Andorra)

– Bỉ: quốc vương Albert II

– Đan Mạch: nữ hoàng Margrethe II

– Lichtenstein: hoàng tử Hans-Adam II

– Luxembourg: đại công tước Henri

– Monacco: hoàng tử Albert II

– Hà Lan: nữ hoàng Beatrix

– Na Uy: quốc vương Harald V

– Tây Ban Nha: quốc vương Juan Carlos

– Thụy Điển: quốc vương Carl XVI Gustaf

Các lãnh thổ của nữ hoàng Elizabeth II dòng Windsor:

– Liên hiệp vương quốc Anh và Bắc Ireland

– Canada

– Úc

– New Zealand

– Jamaica

– Barbados

– Bahamas

– Grenada

– Papua New Guinea,

– Solomon Islands

– Tuvalu

– Saint Lucia

– Saint Vincent và the Grenadines

– Antigua và Barbuda

– Belize

– Saint Kitts và Nevis

(3) Thể chế liên bang: Liên bang (tiếng Latinh: foedus) là hình thức quốc gia bao gồm một số các thành viên cá thể có chính phủ riêng hợp thành dưới một chính phủ ("liên bang") thống nhất. Trong một liên bang, chủ quyền của các thành viên liên bang được pháp luật bảo hộ và không thể bị điều chỉnh bởi một quyết định đơn phương nào của chính phủ trung ương.

Hình thức chính phủ hay kết cấu lập hiến của một liên bang được gọi là chế độ liên bang. Hình thức này có thể coi là đối lập với hình thức quốc gia đơn nhất. Chế độ liên bang thường được thiết lập tại một quốc gia đa sắc tộc hoặc có lãnh thổ rộng lớn hoặc trong trường hợp cần thiết. Các liên bang thường được thành lập trên cơ sở một một hiệp ước giữa các thành viên có chủ quyền.

Một số quốc gia theo thể chế liên bang như Liên bang Đức, Liên bang Nga, …

(4) Đế quốc: Đế quốc thông thường là chỉ các quốc gia lớn mạnh, có tầm ảnh hưởng quốc tế sâu rộng, lãnh thổ rộng lớn, thống trị hoặc chi phối được nhiều dân tộc. Trong thực tế, từ "đế quốc" có nhiều cách hiểu khác nhau, không có định nghĩa khoa học mang tính chính xác tuyệt đối nào cho nó, sử dụng rất hỗn loạn.

132. Chương 132: Chủ Động

Ngày thứ hai sau khi xác định xong danh sách, La Tiểu Lâu và Nguyên Tích trở lại tinh cầu An Tắc, vì còn một tuần nữa là học viện St. Miro sẽ khai giảng. Quốc vương, vương hậu bệ hạ, đám Nguyên Nặc, cộng thêm ngài quản gia nước mắt rưng rưng đứng trông bọn họ rời đế đô.

Mở cửa ra, thấy ngôi nhà quen thuộc, La Tiểu Lâu tự dưng cảm thấy hoài niệm không gì sánh được. Trong mấy ngày chạy trốn kia, cậu thậm chí còn lo rằng mình sẽ phải chào tạm biệt với bộ bất động sản đầu tiên này của mình. Nơi khác dù có tốt đến đâu cũng không có cảm giác thân thuộc và an toàn bằng ngôi nhà của mình.

Nguyên Tích khó hiểu nhìn vẻ mặt xúc động của La Tiểu Lâu, sau đó xách cậu vào phòng tắm. Vì đã ăn cơm trên phi thuyền nên sau khi tắm xong hai người đi nghỉ luôn.

Hôm sau, La Tiểu Lâu rời giường chuẩn bị bữa sáng, còn Nguyên Tích sắp xếp đống quà tặng trong phòng khách của hai người. Hầu hết chúng đều được cho vào phòng thí nghiệm của La Tiểu Lâu, còn lại thì để vào thư phòng.

Ăn xong bữa sáng, La Tiểu Lâu vào thư phòng, sắp xếp lại một chút quà biếu mà cậu mang về tặng cho mọi người. Tặng Điền Lực game mô phỏng mới nhất và hệ thống học tập chế tạo cơ giáp đơn giản, tặng Mộ Thần nguyên liệu cao cấp và một bộ máy móc có công năng tinh xảo, tặng Athes bàn huấn luyện chiến binh cơ giáp, cộng thêm mười hộp năng lượng tự chế, tặng Trầm Nguyên, Địch Gia và mấy người quen biết ở Khải Ân hàng mẫu nguyên liệu, thậm chí cậu còn tặng huấn luyện viên Lạc Kỳ một bộ dinh dưỡng phẩm cải thiện thể chất. Những thứ này từng cái một đều được nhanh chóng đem gửi đi.

Xong xuôi, La Tiểu Lâu mãn nguyện ngồi uống trà trên ghế sô pha.

Về phần quà biếu cho Nghiêm đại sư, La Tiểu Lâu cười tủm tìm nhìn thứ được đựng trong hòm cất trữ, những thứ này ngày mai cậu sẽ tự mình mang tới.

Có thể sẽ cho Nghiêm đại sự một bất ngờ, hoặc sư phụ cậu sẽ cho rằng cậu hồ đồ. Nhưng La Tiểu Lâu thực sự nghĩ, Xà Đẳng khổng lồ 125 lén lút nhổ về là một bảo bối, dụng tính của nó không hề thua kém các nguyên liệu cao cấp.

Quan trọng là, loại Xà Đẳng này có rất nhiều ở tinh cầu cấp thấp xa xôi —— Tuy chúng thực sự rất hung hãn, khó mà thu thập.

Nguyên Tích đang liên lạc với đội thị vệ qua máy vi tính trong thư phòng. Một năm này, vì Nguyên Tích muốn thành niên, quốc vương bệ hạ chuẩn bị trui rèn hắn, vậy nên công việc của hắn cũng bắt đầu nhiều lên.

La Tiểu Lâu rót thêm cốc nước nữa, tiện thể mang cho Nguyên Tích một cốc luôn.

Vương tử điện hạ đang bận trăm công nghìn việc đưa mắt nhìn cậu một cái, rồi quay lại gật đầu với máy vi tính đối diện.

La Tiểu Lâu thầm thì, vẻ mặt của Nguyên Tích sao lại nghiêm khắc thế kia, quả nhiên người còn trẻ mà đã làm việc quá độ thì cơ thể sẽ không tốt mà, ngay cả tinh thần cũng bị ảnh hưởng, tối có nên nấu cho anh ấy một bát canh không nhỉ?

Buông cốc trà xuống, ánh mắt của La Tiểu Lâu bị một chiếc hộp màu bạc trên bàn hấp dẫn. Cậu chưa bao giờ thấy cái hộp này.

"Đây là cái gì?"

"Thật hiếm có, rốt cục em cũng phát hiện ra rồi." Nguyên Tích 'cạch' một tiếng tắt video, châm chọc, hoàn toàn không để ý tới đội trưởng đội thị vệ đáng thương đối diện đang chờ chỉ thị của hắn.

La Tiểu Lâu giật mình, chẳng lẽ sắc mặt Nguyên Tích xấu xí là nhằm vào mình? Cơ mà có ông trời ở trên cao, từ sáng đến giờ cậu chưa một lần chọc vào hắn đâu đấy nha!

"Là đồ tốt đó, mau xông lên đi, bảo em cần ngay! Nếu Nguyên Tích không để cho cậu thì cậu thử làm nũng hay quyến rũ hay làm gì đại loại vậy đi, cần thì tôi đặt cho cậu bộ nội y tình thú trên mạng... Được không." 125 ngước mắt nhìn cánh cửa thư phòng bị đóng sầm trước mặt, tức tối tên nhận nuôi qua cầu rút ván, sau đó dềnh dàng bước về phòng của mình.

La Tiểu Lâu cấp tốc đóng cửa lại, tuy biết Nguyên Tích sẽ không nghe được lời 125 nói, nhưng mặt cậu vẫn khẽ đỏ lên.

Quay lại thấy Nguyên Tích rõ ràng vẫn còn đang cáu kỉnh, La Tiểu Lâu bèn thử cầm chiếc hộp đó lên. Mắt Nguyên Tích khẽ nhấp nháy, nhưng hắn cũng không ngăn cản. La Tiểu Lâu đinh ninh cơn tức giận của Nguyên Tích đã xẹp xuống.

Mở hộp ra, La Tiểu Lâu ngơ ngác nhìn thứ đẹp đẽ màu bạc bên trong, lớp trên cùng còn nổi lên một tầng sương mù màu trắng. Đây, đây chính là nguyên liệu cấp mười hiếm có khó tìm trong truyền thuyết – Phách Ngân.

Điều khiến La Tiểu Lâu kinh ngạc hơn nữa là, dùng một chút ý thức nguyên lực là có thể dò ra, chiếc hộp này là hộp không gian trữ đồ, bên trong ít nhất có ba căn phòng lớn như thế này. Nguyên liệu cấp mười! Lại còn nhiều như vậy! La Tiểu Lâu cố gắng nuốt nước bọt, cậu cảm thấy tim của mình đã đập nhanh đến mức bất bình thường rồi.

Nỗ lực tìm lại tiếng nói, La Tiểu Lâu kêu lên một tiếng rồi nhào tới ôm chặt lấy Nguyên Tích, ánh mắt còn chưa rời chiếc hộp trên bàn, nịnh nọt: "Là, là cho em phải không? Nhất định là thế. Ôi trời ơi, em cảm động quá, anh không biết em yêu anh nhiều thế nào đâu!"

La Tiểu Lâu hạ quyết tâm, dù hôm nay có buồn nôn đến chết cậu cũng phải giành được nguyên liệu này về tay! Một nửa cũng được! A, có lẽ bảo 125 đặt một bộ nội y tình thú là ý kiến hay...

Nguyên Tích cứng đờ người, hừ một tiếng, không đẩy La Tiểu Lâu ra nhưng cũng chẳng ôm lại cậu. Hắn chỉ khẽ nhếch cằm lên, ngạo mạn nhìn La Tiểu Lâu, nói: "Đây là phần thưởng anh nhận được ở giải thi đấu cơ giáp, vốn định tặng em. Nhưng sau đó em lại chạy trốn, anh đành phải thay đổi chủ ý —"

"Không! Không, xin anh ngàn vận lần đừng. Anh yêu, anh biết là em không vui vẻ chút nào khi rời xa anh mà. Thực ra, ngay sau khi vừa rời xa anh là em lập tức hối hận rồi, những ngày đó em luôn nhớ đến anh." La Tiểu Lâu mặt không đỏ, thở không gấp nói. Thực sự, khi nói mấy lời này với Nguyên Tích, La Tiểu Lâu phát hiện mình không hề trắc trở chút nào.

Thấy Nguyên Tích vẫn lạnh nhạt và không có bất kì biểu hiện nào, La Tiểu Lâu nhất thời cảm thấy khó khăn. Cậu nhìn ra cửa sổ, rồi tiện tay đóng chốt lại, kéo tấm rèm cửa sổ dày sụ xuống. Thư phòng ban đầu trở nên tối sầm, sau đó dần dần chuyển sang ánh trăng mông lung, cả hai chỉ có thể nhìn thấy hình bóng mờ ảo của nhau.

Sau đó La Tiểu Lâu đánh bạo ngồi khóa lên đùi Nguyên Tích, hai tay ôm vai hắn, mặt đỏ bừng bừng tiến lại gần. Dưới bóng đêm bao phủ, cậu chủ động hôn lên môi Nguyên Tích.

Nguyên Tích vẫn không phối hợp theo, chỉ mặc La Tiểu Lâu hoạt động. Trong bóng tối, không thể nhìn ra biểu cảm trên khuôn mặt của hắn, nhưng đôi mắt hắn lại sáng rực một cách khác thường.

Thông thường, Nguyên Tích là người chủ động trong việc đó, dù thỉnh thoảng La Tiểu Lâu cũng chủ động, nhưng sau đó Nguyên Tích lại nhanh chóng nắm lại quyền chủ động. Tình huống hiện tại, La Tiểu Lâu bắt đầu hoài nghi, liệu có phải mùa động dục của con mèo Nguyên Tích đã qua rồi hay không.

Đành vậy, La Tiểu Lâu bất chấp, quyết định dụ dỗ Nguyên Tích đến cùng. Cậu nhẹ nhàng mút môi dưới Nguyên Tích, qua vài giây mới do dự vươn đầu lưỡi vào trong. Kết quả, cậu không tốn công chút nào mà đã được cho phép tiến vào, lưỡi cậu bắt đầu quấn quít với đầu lưỡi của Nguyên Tích.

Khi thở hổn hển tách ra, cánh tay vịn vào vai Nguyên Tích của La Tiểu Lâu đã mềm nhũn. Hơi thở của Nguyên Tích bắt đầu bất ổn. Hơn nữa, vì ngồi trên đùi Nguyên Tích nên La Tiểu Lâu có thể cảm nhận được rõ ràng sự thay đổi giữa hai chân hắn.

Nhìn Nguyên Tích vẫn cứng cỏi ngồi nguyên như cũ, La Tiểu Lâu khẽ cười một tiếng, cúi xuống hôn cổ Nguyên Tích, gặm cắn hầu kết hắn.

Nguyên Tích run lên, buồn bực hừ một tiếng, rồi vội vã vươn hai tay túm chặt eo La Tiểu Lâu, ấn mạnh cậu xuống, đồng thời hổn hển quát: "Cái đồ phóng đãng này. Đây là do em yêu cầu đấy nhé, em đã đói khát như vậy, anh tuyệt đối sẽ không làm em thất vọng đâu…"

Thư phòng dần dần chỉ còn lại tiếng thở dốc nặng nề và âm thanh khiến người ta vô cùng đỏ mặt, thỉnh thoảng còn phát ra tiếng rên rỉ vụn vặt.

Sau đó, La Tiểu Lâu buồn bực chớp mắt nhìn trần nhà, cậu cảm thấy không còn mặt mũi nào để gặp người khác nữa. Vì hộp nguyên liệu kia, giữa ban ngày ban mặt phóng túng không nói, đằng này cuối cùng lại quên sạch ý định ban đầu, chẳng nhớ để nhân cơ hội mà lừa Nguyên Tích tặng nguyên liệu cho mình, chỉ nhớ ——

Nguyên Tích thể lực mạnh mẽ đến mức biến thái cảm thấy mỹ mãn đi tắm táp, nhìn lướt qua La Tiểu Lâu uể oải thất vọng nằm trên giường. Hắn mỉm cười, đặt hộp năng lượng lên tủ đầu giường bên La Tiểu Lâu, sau đó quay lại tiếp tục hội nghị video của mình.

La Tiểu Lâu quấn quýt mừng rỡ nhìn chiếc hộp nguyên liệu cấp mười kia. Nguyên Tích không phải đang chế giễu cậu lộn xộn đấy chứ…

Điều duy nhất an ủi là, cơm trưa và cơm tối đều mua ở ngoài về ăn.

Hôm sau, La Tiểu Lâu uống hết cốc sữa bò, hòng trấn định để thông báo với Nguyên Tích. Hôm nay cậu muốn đến chỗ Nghiêm đại sư, cậu quyết định coi như chuyện của ngày hôm qua chưa từng phát sinh.

Nguyên Tích nhìn cậu, gật đầu. La Tiểu Lâu vừa ra đến cửa thì Nguyên Tích bỗng đưa cho cậu một cái ***g năng lượng màu vàng nhạt, nói: "Đây là ***g bảo vệ anh xin từ mẹ, công hiệu hơn cái trước. Tuy em không cần lo lắng về vấn đề an toàn, nhưng vẫn phải đảm bảo." Sau khi Nguyên Tích tiết lộ thân phận, bên

cạnh La Tiểu Lâu lúc nào cũng có người âm thầm bảo vệ, nhưng vẫn phải tăng cường thêm mấy lớp bảo vệ nữa mới khiến hắn yên tâm.

La Tiểu Lâu nhận lấy rồi đeo vào, mang theo chiếc hòm chứa đầy Xà Đẳng ra ngoài.

Vừa mới ra cửa, một chiếc xe huyền phù màu đen đã đỗ ngay trước mặt cậu. La Tiểu Lâu hoảng sợ, đúng lúc này, máy thông tin của cậu vang lên. Mở máy, giọng nói của Nguyên Tích truyền sang: "Đúng rồi, anh mua cho em một người máy thông minh, khi nào anh không thời gian thì nó sẽ đưa em ra ngoài. Yên tâm, nó đáng tin cậy hơn con béo màu lục kia nhiều."

La Tiểu Lâu lúc này mới kinh ngạc phát hiện, chiếc xe này nhìn rất quen, "A, hình như em đã thấy anh mua người máy này rồi. Rất đáng yêu, nhưng tự dưng anh lại đặc biệt mua cho em một người máy, thực sự là quan tâm em nhiều quá..." Điều này thật sự rất khó tiếp nhận, câu cuối cùng La Tiểu Lâu không dám nói ra.

Nguyên Tích hình như bị sặc, hắn quát, "Gì, gì mà đặc biệt mua cho em? Đó là tại mấy ngày em không ở nhà nên không có ai nấu cơm cho anh." Nói xong thì nổi giận đóng máy thông tin.

La Tiểu Lâu nhìn máy thông tin, híp mắt cười. 125 đã nhảy lên trước ra lệnh cho người máy. Không lâu sau, người máy tự giới thiệu tên là A2 đã trở thành em trai của 125.

Không cần ngồi xe huyền phù công cộng miễn phí nữa, trên đường tiết kiệm được không ít thời gian. Đến Khải Ân, La Tiểu Lâu thỏa mãn từ bãi đỗ xe bước vào cổng.

Vừa đi vừa đọc tin nhắn nhận được từ hôm qua, hầu hết là tin cảm ơn sau khi nhận được quà của tụi bạn.

Điền Lực là dong dài nhất, gần như đem hết mọi từ ca ngợi tung hô lên người cậu.

Mộ Thần thì đơn giản nhất: Rất cảm ơn, hẹn gặp lại ở khai giảng.

La Tiểu Lâu cười tủm tỉm đọc tin nhắn, phát hiện phía trước có người đi tới, cậu vội tránh sang một bên. Đang định đi vào, chợt nghe thấy một tiếng gọi vui mừng: "Cậu, cậu là anh bạn nhỏ La?"

La Tiểu Lâu sửng sốt, lập tức quay đầu lại, thấy một khuôn mặt thoáng lộ vẻ già nua. Nhớ lại một hồi, La Tiểu Lâu mới nở nụ cười, "Là bác Dương?" Người này chính là công nhân lão Dương ở xưởng chế tạo gia công linh kiện cơ giáp mà La Tiểu Lâu đã từng làm thêm.

Lão Dương so với hồi đó sắc mặt đã khá lên không ít, cũng không còn vẻ ưu sầu và mệt mỏi thường ngày của trước đây nữa. Ông mừng rỡ nắm tay La Tiểu Lâu, nói: "Anh bạn nhỏ La, không biết cháu về sau thế nào, mọi người cũng ít hay tin về cháu lắm."

Tuy La Tiểu Lâu đã trở thành đồ đệ của Nghiêm đại sư, nhưng rất ít người công nhân trong xưởng máy bé nhỏ có thời gian quan tâm tới những tin tức đó. Cái bọn họ quan tâm nhiều hơn là cách nâng cao tốc độ và kỹ thuật lắp ráp cho bản thân mình.

Dù có người đọc đươc tin tức kia, phát hiện ra tên của La Tiểu Lâu thì cũng chẳng có mấy ai nhận ra được sự liên quan giữa cậu với cậu thiếu niên túng tiền trước đây.

Lão Dương có ấn tượng cực kỳ sâu sắc với La Tiểu Lâu, không chỉ bởi La Tiểu Lâu đã giao cho ông phương pháp lắp ráp kia, mà đứa con trai của ông là Dương Kha đã lấy phương pháp linh kiện đó cũng khiến ông khó chịu rất lâu. Cho đến khi Dương Kha nói với ông là vô dụng, lòng lão Dương mới thư thái đi không ít. Dù vậy, trong lòng ông cũng cảm thấy mắc nợ với La Tiểu Lâu.

"Cháu á? Cháu vẫn đang đi học, thỉnh thoảng đi làm thêm." La Tiểu Lâu cười tủm tỉm trả lời, "Bác Dương thì thế nào?"

Chuyện Dương Kha liều lĩnh dùng linh kiện kia, Địch Gia đã dặn mọi người không được phép kể lại với La Tiểu Lâu, nên cậu không biết Dương Kha là con trai của lão Dương.

Lão Dương hài lòng nở nụ cười, "Đi học là tốt, mấy đứa là sinh viên thì nên đến trường, nắm chắc cơ hội học tập, sau này tài năng mới có tiền đồ. Giờ bác đã thoải mái hơn trước, con trai bác có thành tích tốt ở trường, còn được gia tộc PDG coi trọng, đang thực tập ở đây. Từ lúc nó hăng hái nỗ lực, bác cũng nhàn

nhã hơn. Nhất là nửa năm gần đây, nó càng ngày càng hiểu chuyện, không chỉ không dùng tiền trong nhà mà còn tự mình làm việc kiếm tiền."

Khi lão Dương nói đến con trai của mình, khuôn mặt ông lập tức hiện lên vẻ tự hào sâu sắc, ông vẫn luôn khổ cực nuôi hai con ăn học, thấy chúng nó có tiền đồ thì hạnh phúc không gì sánh được. Ngày trước ông toàn giấu việc này trong lòng, thấy La Tiểu Lâu xúc động lại vui mừng, ông không kiềm được mà nói ra.

Nói xong, lão Dương vỗ vai La Tiểu Lâu: "Anh bạn nhỏ, lúc đó cháu giúp bác, trong lòng bác vẫn nhớ rất kỹ. Sau này nếu có chuyện gì thì tuyệt đối không được khách khí với bác. Có thể giúp được gì bác nhất định sẽ giúp, dù không giúp được thì còn có con trai bác nữa."

La Tiểu Lâu nghe thấy gia tộc PDG, lại nghĩ đến họ của lão Dương, trong lòng khẽ xúc động, hỏi: "Bác, con trai bác là ai?"

"Ai da, bác cũng không gạt cháu, nó học cùng trường với cháu, tên là Dương Kha. Nếu có chuyện gì có thể giúp đỡ nhau rồi."

Khóe miệng La Tiểu Lâu co rúm lại, nhưng cậu vẫn vừa cười vừa nói: "Vâng, cảm ơn bác Dương. Con trai bác đã có thể tự mình kiếm tiền rồi, bác cũng đừng khổ cực như vậy nữa, không phải còn có con bác nữa sao." Tuy cậu với Dương Kha không hợp nhau, nhưng lão Dương này cũng không phải là người xấu.

Lão Dương đáp ừ, vui vẻ rời đi. Ông tuyệt nhiên không phát hiện La Tiểu Lâu cũng đi vào cổng Khải Ân.

La Tiểu Lâu tay cầm hòm nguyên liệu đi vào. Khi vào phòng thí nghiệm của Nghiêm đại sư, Nghiêm đại sư vẫn đang bận bịu. Liếc thấy La Tiểu Lâu, ông đầu tiên là bất ngờ, sau đó gọi trợ thủ bên cạnh, bảo anh ta thế chỗ, sau đó quay người vào phòng làm việc.

Đây là lần đầu tiên Nghiêm đại sư bỏ dở việc của mình, tất cả mọi người đều kinh ngạc đứng nhìn. Khi thấy La Tiểu Lâu họ mới hiểu ra mà nở nụ cười, đại sư chắc là nhớ đồ đệ.

133. Chương 133: Thay Đổi

Dịch: Ngưỡng Vọng Thiên

Beta: tớ ( ) xì trét quá vứt cho thằng anh làm hộ

La Tiểu Lâu thành thật theo sát Nghiêm đại sư vào phòng làm việc. Theo những gì đã nghe ngóng, cậu nghĩ, hiện tại Nghiêm đại sư chắc chắn là đang tức giận. Dù chẳng rõ nguyên nhân là gì nhưng nhất định phải thật cẩn thận chú ý, đề phòng kéo lửa vào thân.

Nghiêm đại sư ngồi xuống ghế tựa, nhìn La Tiểu Lâu thành thục bưng chén trà cho mình, sau đó ông từ tốn nói: "Hai tháng, ở bên ngoài chơi đùa không tệ chứ?"

La Tiểu Lâu đổ mồ hồi, lúc ấy nói với ông già là một tháng, kết quả vì có chuyện phát sinh mà cuối cùng đến khai giảng mới về.

Cậu gượng cười hai tiếng, chân chó nói: "Cũng tạm được ạ, nhưng con rất nhớ sư phụ. Mặc dù con vẫn tự mình luyện tập theo bố trí của sư phụ, nhưng không có sư phụ bên cạnh, lúc nào cũng nhận được chỉ bảo của sư phụ, con cảm thấy tiến độ không được như trước. Con luôn muốn được mau chóng trở về, kết quả trên đường chậm trễ, lòng vô cùng hổ thẹn. Sư phụ, hai tháng không gặp, nhìn sư phụ vẫn tràn đầy tinh thần như vậy, con có mang về trà xanh mà sư phụ thích uống." La Tiểu Lâu nói mà cảm thấy mặt nóng rần, không biết ông già Nghiêm có cố nuốt xuống hết mà không chạy vào WC phun hết ra không.

Nghiêm đại sư hừ một tiếng, lúc này mới nhìn La Tiểu Lâu: "Sao không có tinh thần? Mất một đứa, đỡ lo mười! Không ngờ cậu còn biết đường về đấy, luyện tập tới trình độ nào rồi?"

Trước khi La Tiểu Lâu đi, Nghiêm đại sư đã tính trước vấn đề thời gian, đặc biệt lập ra kế hoạch luyện tập cho cậu.

La Tiểu Lâu vội mang vở điện tử ra, các bước luyện tập hoàn thành tiếp theo của cậu đều là dấu đỏ.

Nghiêm đại sư xem tiến độ của La Tiểu Lâu, nhất thời sửng sốt, La Tiểu Lâu thực sự nghiêm ngặt luyện tập dựa theo kế hoạch mà ông đề ra, thậm chí còn vượt quá mấy ngày. Toàn bộ linh kiện cấp ba đã học xong, ngay cả việc chế tạo ra cơ giáp cấp ba cũng đã tự làm được. Nếu La Tiểu Lâu có đi theo ông, chắc hẳn tiến độ cũng không khác như thế này là bao.

"Tạm thời không có trở ngại, sau này cứ tiếp tục dựa theo tiến độ luyện tập." Nghiêm đại sư trả lại vở điện tử cho La Tiểu Lâu, vẻ mặt không còn sa sầm như lúc đầu, "Nếu đã về rồi thì cuối tuần nhớ đến đúng giờ."

La Tiểu Lâu lập tức tỏ ý hiểu rõ. Bắt đầu học kỳ này, chương trình học mỗi tuần của bọn cậu cũng chỉ có ba hoặc bốn ngày, cậu càng dư dả thời gian hơn. La Tiểu Lâu quyết định, không có việc gì thì sẽ tới đây mấy chuyến. Một câu nói của cậu thực sự không quá cường điệu, có đôi khi một câu nói của Nghiêm đại sư lại khiến cậu suy nghĩ đến mấy ngày. Giờ cậu muốn nhanh chóng hiểu rõ cơ giáp sinh vật, nền tảng lại càng thêm quan trọng.

Nghiêm đại sư thấy La Tiểu Lâu thức thời, hài lòng gật đầu: "Còn nữa, tháng 9 tinh cầu La Bộ Tạp cử hành chứng nhận cấp bậc, cậu chuẩn bị thế nào rồi?"

Cái này La Tiểu Lâu hoàn toàn không biết. Nhìn bộ dáng lơ ngơ của cậu, Nghiêm đại sư lại bắt đầu muốn mắng chửi, ông sầm mặt ném một phần tư liệu ra trước mặt La Tiểu Lâu, "Xem trước đi rồi nói."

La Tiểu Lâu nhìn qua, lập tức nói: "Sư phụ, sư phụ không thể trách con việc này. Người tham gia kiểm tra cấp bậc hầu hết là chế tạo sư đã tốt nghiệp chuyên ngành. Số ít sinh viên là do nhà trường chọn ra, mỗi trường có 20 người, có con hay không còn chưa chắc, con cũng chưa chuẩn bị tâm lý..." La Tiểu Lâu cảm nhận được không khí xung quanh ngày càng lạnh lẽo, âm lượng nhỏ dần đều.

Nghiêm đại sư hận thiết bất thành cương nhìn La Tiểu Lâu, châm chọc: "Ý của cậu là, đồ đệ của tôi, chuẩn vương tử phi đệ nhất của Liên Bang ngốc đến nỗi ngay cả tư cách lên sàn đấu cũng không có?"

La Tiểu Lâu muốn khóc, "Có ạ, có ạ, đồ đệ của sư phụ tuyệt đối có tư cách." Trời ơi, nếu không được nhà trường chọn thì ông già Nghiêm chắc chắn sẽ dùng chiêu sư tử hống với cậu, chẳng lẽ dứt khoát mặt dày đi xin một suất với nhà trường sao?

Nhưng La Tiểu Lâu lại thay đổi ý nghĩ, kì thi lần trước cậu đứng nhất lớp 10, thứ ba cả khóa, nhưng bài chuyên ngành thì điểm tối đa. Dù bỏ điểm ấy đi, cậu vẫn là đồ đệ của Nghiêm đại sư, hơn nữa hiện tại còn là người yêu của Nguyên Tích. Cái đám người ở trong trường này khôn khéo như vậy, bán nhiều như vậy, lại thêm mặt mũi của Nguyên Tích với ông già Nghiêm, vậy sẽ có khả năng để cho cả cậu nữa.

Nghiêm đại sư lại trừng mắt nhìn La Tiểu Lâu đang xoắn xít. Nếu không phải thấy trong danh sách có cả tên đồ đệ của mình thì làm gì có chuyện ông lại đồng ý tới diễn thuyết ở cái cấp bậc như cái chỗ thực nghiệm khảo hạch kia chứ, làm sao có thể lại để cho Thẩm Nguyên lần đầu tiên phải đi tìm danh sách của một trường cao đẳng chứ. Cái tên nhóc ngu ngốc này, thực sự là không có một chút kiêu ngạo như ngày trước của ông, cũng không có chút tự giác nào về thân phận là một đệ tử của ông gì cả.

"Trong cùng ngày tôi sẽ tới nơi đó, còn nữa, chế tạo sư cơ giáp cấp bậc đại sư có thể đề cử một người, không cần tham gia cuộc thi phân cấp, trực tiếp chứng nhận." Nghiêm đại sư uống một ngụm trà, rồi mới rất hùng hồn mà thông báo, "Nhưng mà tôi không dự định mang theo cậu."

Thấy sắc mặt La Tiểu Lâu không thay đổi mà vẫn cười tủm tỉm, trong lòng Nghiêm đại sư âm thầm gật đầu.

"Sư phụ cứ yên tâm, đệ tử nhất định không để cho sư phụ mất mặt đâu ạ." La Tiểu Lâu lập tức vỗ ngực đảm bảo, với cái này thì La Tiểu Lâu không có một tí áp lực tâm lý nào hết. Với trình độ tinh thần lực của cậu thì, nếu còn thua cả mấy tên sinh viên này nữa thì khỏi cần đi ra ngoài lăn lộn làm gì.

Nói xong, La Tiểu Lâu chớp chớp mắt nhìn Nghiêm đại sư vài cái, cười hì hì: "Sư phụ, có phải sư phụ định mang anh Thẩm đi theo đúng không ạ? Con cảm thấy ở đây không có ai xuất sắc được như anh ấy, sư phụ dẫn anh ấy đi thì con hoàn toàn tâm phục khẩu phục. Nếu là người khác, vậy thì sư phụ lại quá bất công rồi." La Tiểu Lâu còn không quên nói hộ vài câu cho Thẩm Nguyên.

"Tôi còn cần cậu nhắc hộ sao? Ngoan ngoãn mà chờ việc của cậu đi, việc này cậu không cần phải quan tâm." Nghiêm đại sư thỏa mãn đặt chén trà xuống, đá La Tiểu Lâu ra ngoài, "Được rồi, không có việc gì nữa thì cút đi, một lúc nữa tôi còn có thực nghiệm, sau này đúng giờ đến là được."

"A, sư phụ, chờ một chút, con còn có việc nữa." Thấy ông già Nghiêm không mở miệng, chẳng nghe ngóng thêm được chút tin tức nội bộ nào nữa, La Tiểu Lâu bèn thôi dài dòng, giơ tập tài liệu trong tay lên, "Sư phụ, đây là thứ con mang từ bên ngoài về được, con nghĩ là một thứ đồ chơi mới nên cầm về cho sư phụ xem."

Nghiêm đại sư híp mắt nhìn trà xanh trên mặt bàn, rồi nhìn chiếc hòm tài liệu ở trước mặt, sắc mặt đẹp lên không ít, và cái cảm giác kỳ quái ngày hôm qua khi biết Thẩm Nguyên nhận được quà tặng của La Tiểu Lâu cũng hoàn toàn biến mất sạch sẽ.

La Tiểu Lâu xỏ găng tay, cẩn thận mở chiếc hòm tài liệu ra. Trong hòm có một lớp thủy tinh thoáng khí, bên trong thủy tinh là đất nuôi cấy màu nâu, và một đám dây màu xanh được trồng ở trong đó. Nhìn kỹ hơn thì, mấy cái dây này đang không ngừng giãy dụa lung tung, giống như là một con rắn lục nhỏ, vừa hung dữ lại vừa ngang ngược.

Nghiêm đại sư biến sắc, đứng phắt dậy, thất thanh kêu lên: "Thánh chu đằng?" (thuộc loại dây leo)

La Tiểu Lâu bị Nghiêm đại sư làm cho hoảng sợ, cậu vội nhỏ giọng: "Sư phụ, con cũng không biết cái này gọi là cái gì. Nhưng mà lúc tìm được nó thì dân địa phương nói nó gọi là Xà Đằng. Hơn nữa, cũng chưa đến mức được coi là nguyên liệu cấp một. Thế nhưng con thấy thuộc tính này cũng không tệ lắm, nên nghĩ mang về cho sư phụ nhìn một cái."

Mắt Nghiêm đại sư chợt lóe sáng, rốt cuộc ông cũng bình tĩnh lại, trầm ngâm một hồi rồi mới nói: "Một chốc nữa để tôi kiểm tra lại thuộc tính của nó, có kết quả rồi tôi sẽ thông báo cho cậu. Cậu còn thứ này không?"

La Tiểu Lâu đáp: "Con không mang nhiều Xà Đằng về lắm, nhưng mà hình như là nó lớn rất nhanh, hẳn là cũng rất dễ nuôi trồng." Xà Đằng là do 125 thu thập. Có lẽ nếu như còn lấy của nó mang đi tặng người khác thì chắc nó sẽ xù lông rồi đến nửa đêm ngồi khóc lóc ỉ ôi cho cậu xem. Cũng may cái thứ Xà Đằng này thực sự là lớn rất nhanh, chỉ một buổi tối là đã nhảy lên thêm được một tấc (2.3cm) rồi.

Nghiêm đại sư gật đầu. La Tiểu Lâu thấy Nghiêm đại sư không còn gì muốn sai bảo nữa bèn đi ra khỏi cửa tìm Thẩm Nguyên.

Khi trong phòng đã không còn ai, Nghiêm đại sư lập tức mở máy thông tin. Không bao lâu sau thì kết nối được với đầu bên kia. Một giọng nói lười biếng vang lên: "Lại làm sao vậy, nghe nói đệ tử của ông mất tích? Nếu ông không có người nào tiến cử thì tôi cũng có thể tìm mấy người tới cho ông. Phòng thí nghiệm của tôi bên này cũng có mấy hạt giống tốt đấy, đảm bảo ông chưa bao giờ gặp qua."

"Chỗ tôi có thể thiếu người như bên ông sao? Hơn nữa, ai nói là không trở về, tên nhóc đấy không chỉ trở về, mà ngược lại còn mang theo cả lễ vật cho tôi nữa đấy." Nghiêm đại sư cắt đứt lời nói của người bên kia, cầm chén trà xanh trên bàn lên.

Người bên kia trầm mặc rồi hai giây, rồi lập tức nói: "Tôi nói này, Nghiêm lão đầu, một dúm lá trà mà cũng đáng để ông khoe khoang với tôi thế hả. Đệ tử của tôi lúc về mang theo không ít nguyên liệu quý hiếm đâu đấy. Nói đến chế tạo sư như chúng ta thì, tốt nhất là phải nhớ kỹ bổn phận của chính mình… Chờ một chút, đó là cái gì?"

Nghiêm đại sư dùng máy thông tin đảo qua cái hòm nguyên liệu một cái, rồi hưởng thụ nhìn cái vẻ mặt thoắt cái đã thay đổi hoàn toàn của người đối diện, ông đắc ý cực kỳ mà nói: "Đây cũng là một chút lễ vật nhỏ bé mà đệ tử của tôi mang về cho đó. Tự dưng tôi nhớ ra là còn có việc, là một chế tạo sư cơ giáp, quả nhiên là phải nhớ kỹ bổn phận của bản thân mới tốt. Không nói nhiều với ông nữa, tôi đi phân tích tài liệu trước đây."

Bên kia liền hổn hển quát một tiếng: "Ông, ông! Cái tính cách đáng ghét này của ông, được rồi, bây giờ tạm thời không tranh luận với ông nữa, nó —— nó có đúng là cái thứ kia không?"

"Làm thế nào mà tôi biết dược, thứ này tôi vừa mới nhận được, chờ tôi phân tích đã, kiểm tra xong rồi nói tiếp đi." Nghiêm đại sư nói xong thì thấy buồn bực, cứ chỉ lo khoe khoang mà không nghĩ ra là đã để lộ chuyện đệ tử mới vừa trở về ra ngoài rồi.

Nhưng hiển nhiên là cái tên đối diện đã không chú ý được đến những điều này. Lúc này, ông ta đang khẩn thiết nói và còn mang theo một chút lấy lòng, "Nếu không, đêm nay tôi tới chỗ ông ngồi một chút?"

Lúc La Tiểu Lâu tới bộ nghiên cứu cơ giáp Khải Ân thì Thẩm Nguyên đang bận rộn ở trong phòng làm việc. Cậu liền xoay người tới phòng làm việc riêng của Thẩm Nguyên để chờ anh.

Nửa đường gặp không ít người chào hỏi với cậu, nhân duyên của cậu vốn dĩ cũng không kém, hơn nữa hiện tại chỉ cần là người quan tâm tới tin tức thời sự thì ai mà chẳng biết, người yêu của vương tử điện hạ chính là đệ tử của Nghiêm đại sư cơ chứ. Có cái mối quan hệ này, mọi người lại càng thêm thân thiện hơn.

La Tiểu Lâu đã sớm dự đoán ra được tình huống này. Cậu tỏ ra thản nhiên, cười tủm tỉm chào hỏi, đẩy cửa đi vào phòng làm việc của Thẩm Nguyên.

Ở một góc xa xa, sắc mặt Hạ Y âm trầm, ánh mắt mang theo đố kỵ, hừ lạnh một tiếng, "Người với người đúng là không thể so sánh nổi, có người có vận khí tốt, nói không chừng chuyện nó được làm đệ tử của đại sự là nhờ vương tử tìm cho c."

Buck và Tam Kim tới tìm y đứng bên cạnh liền há hốc miệng mà nhìn. Buck lắp bắp: "Thật, thật là cậu ta sao. A, tôi không thể nào tin được, tôi tưởng cậu ta sẽ ở lại đế đô cùng vương tử chứ."

Con mắt Hạ Y bỗng nhiên sáng ngời, khóe miệng cong lên, đúng vậy, La Tiểu Lâu đã trở về, vậy vương tử điện hạ cũng đã trở về. Gờ, trong trường sẽ có trò hay để xem đây.

Nói không chừng y cũng có cơ hội tiếp cận được vương tử điện hạ, cho dù y thích Lăng Tự, nhưng vương tử điện hạ hiển nhiên là tình nhân trong mộng của toàn bộ sinh viên trong trường, y rất có cảm tình với vương tử. Mặc dù không thể phát triển thành cái gì, nhưng chỉ cần để lại ấn tượng tốt với vương tử điện hạ là sau này sẽ có khả năng được lợi vô cùng.

Dương Kha đứng cách ba người đó không xa, cậu ta chỉ nhìn chằm chằm nơi xa, ánh mắt chất chứa suy ngẫm sâu xa.

Lúc Thẩm Nguyên trở về thì La Tiểu Lâu đang lướt mạng, anh liền cười rộ lên.

"Chào mừng trở về!"

Vẫn là nụ cười và giọng nói giống như cơn gió mùa xuân ấy, chẳng có một chút thay đổi nào, không giống mấy kẻ ở bên ngoài kia cố gắng nhồi nhét thêm sự nhiệt tình vào.

"Anh Thẩm!" La Tiểu Lâu hưng phấn chạy tới, Thẩm Nguyên giơ hai tay ra đỡ lấy cậu, ngắm nghía từ trên xuống dưới cậu vài lần, "Ừm, gầy hơn lúc trước."

La Tiểu Lâu cười hai tiếng, "Đừng nói nữa, nhớ lại thì cả mùa hè chỉ toàn là chuyện lao tâm khổ trí, muốn không gầy cũng khó."

Thẩm Nguyên vỗ vỗ bả vai La Tiểu Lâu, an ủi: "Ừ, nếu đã trở về rồi thì chứng tỏ mọi chuyện đều đã xử lý xong, sau này lại ăn bù lại là được. Còn nữa, quà tặng anh cũng nhận được rồi, anh rất thích, chờ khi có cơ hội, anh mời em đi ăn."

"Hai chúng ta còn phải nói cái này sao, nhưng mà cơm thì nhất định phải ăn mới được." Mắt La Tiểu Lâu sáng lánh lánh, nói.

Thẩm Nguyên bật cười, "Em cứ yên tâm, anh vẫn còn mời được khách."

La Tiểu Lâu cùng Thẩm Nguyên nói chuyện nửa ngày về những gì cậu đã mắt thấy tai nghe trên đường đi, cho đến một giờ sau, cậu cảm thấy tâm nguyện chưa hết bèn nói: "Hôm nay em về trước đã, sư phụ nói sau khi khai giảng rồi em đến là được, em cũng không quấy rầy anh nữa."

Thẩm Nguyên quả thực bận hơn nhiều so với người khác, anh chỉ ừ một tiếng, suy nghĩ một chút rồi nói thêm: "Tiểu Lâu, thân phận của em sau này đã khác trước rồi, nhất định phải chú ý kỹ hơn về lời nói cũng

với hành động của mình, và cả chú ý tự bảo vệ mình hơn nữa. Mặt khác, em vẫn còn quá trẻ, làm tốt việc của mình là được rồi. Đừng quan tâm tới cái nhìn của người khác quá làm gì, mặc kệ là tan dương hay chê bai." Bất kể là tai tiếng hay mấy lời ca tụng quá mức, đối với La Tiểu Lâu cũng đều không phải là chuyện tốt.

La Tiểu Lâu gật đầu, "Anh Thẩm cứ yên tâm, chuyện này thì em biết có chừng mực."

La Tiểu Lâu rời khỏi Khải Ân. A5 đưa Tiểu Lâu tới siêu thị một chuyến trước rồi tới cửa hàng bánh ngọt Tam Mộc, sau đó mới đưa La Tiểu Lâu về nhà.

La Tiểu Lâu vô cùng cảm khái, có một người máy gia dụng thật sự là rất tuyệt vời. Cái tên 125 kia, tuyệt đối không dính dáng tới hai chữ 'gia dụng' một chút nào cả. Sau lần này, cậu sẽ không cần phải tự mình đi mua bánh ngọt nữa rồi. A5 ngoại trừ chuyện ăn nói quá rập khuôn ra thì tất cả các mặt khác đều khiến cậu rất thỏa mãn.

125 cũng đứng ở bên cạnh cảm thán một câu: "Người anh em, ngươi ngoại trừ quá chất phác ra thì thực sự là rất hợp ý trẫm."

… Là một bộ máy nhân tạo, giời quá mức ầm ĩ rồi đó. Còn nữa, giời đang dùng cái từ gì đấy? Chẳng lẽ hai ngày này giời đã bắt đầu xem phim cổ trang rồi sao?

Tối đó, Nguyên Tích cực kỳ thỏa mãn với thức ăn trên bàn. La Tiểu Lâu chỉ làm cơm còn A5 thì ôm đồm hết nhưng công việc nhà khác. Còn khi A5 không làm việc nhà thì nó sẽ rất ngoan ngoãn đứng trong phòng của 125 để trông cửa.

Sau khi nghỉ ngơi vài ngày, học viện St. Miro rốt cục cũng khai giảng. Đối mặt với bạn học ngày càng nhiệt tình hơn, cho dù đã chuẩn bị tâm lý nhưng La Tiểu Lâu vẫn thấy có chút phiền muộn, cũng may tụi Athes với Điền Lực vẫn tỏ thái độ như trước.

Buổi trưa ngày đầu tiên, ba người muốn tới căn tin trường học liên hoan một bữa. Ánh mắt của mọi người xung quanh đã có thêm một chút kính nể, nhưng cũng lẫn thêm không ít ánh mắt phức tạp.

So với bên La Tiểu Lâu thì bên Nguyên Tích náo nhiệt hơn. Tuy còn ngần ngại bởi tính tình và khí thế của Nguyên Tích nên không có ai dám trực tiếp đi lên, cơ mà bọn họ dùng mọi loại thủ đoạn để tiếp cận, nhất là lén tặng quà, nhiều không đếm xuể.

Trong khoa chế tạo cơ giáp, danh sách khiến La Tiểu Lâu thấp thỏm bất an cuối cùng cũng được truyền xuống. Khi biết mình cũng có tên trong danh sách thì La Tiểu Lâu mới thở dài một hơi.

Ngay sau ngày danh sách được công bố, một vài trang báo điện tử hoặc một vài kênh truyền thông liền đăng một tin tức vô cùng giật gân: Nhờ vào quy tắc ngầm đồng ý mà chuẩn vương tử phi điện hạ được tham gia vào danh sách bình chọn cấp bậc. Phía dưới còn có một hàng chữ nhỏ: Sinh viên học viện St. Miro không phục, nhưng bị đàn áp bởi cường quyền nên không có người dám phản đối.

134. Chương 134: Đáp Lại

Theo độ gió bão của truyền thông, tình hình trở nên rất gay go, hơn nữa còn có chiều hướng không thể kiểm soát nổi. Dường như sau một đêm, toàn bộ Liên Bang đã quay ra phản đối vương tử phi mà vương tử điện hạ của bọn họ đã lựa chọn. Tệ hơn nữa là, vì mấy ngày nay bận bịu kinh khủng, cộng thêm bị một số người giấu diếm, hai đương sự hoàn toàn không biết gì.

Sáng sớm cùng ngày, La Tiểu Lâu với hai con mắt gấu trúc ngồi bên bàn ăn, trước mặt cậu là trứng chiên vàng óng, bên cạnh là cốc sữa. Tuy mệt rã cả rời, tinh thần La Tiểu Lâu vẫn rất phấn khởi. Cậu liếc trộm khuôn mặt không được đập chai nguyên lọ như thường ngày của Nguyên Tích, cẩn thận tìm một chủ đề an toàn, mở miệng: "Thời tiết hôm nay đẹp nhỉ."

Nguyên Tích đếch thèm để ý đến La Tiểu Lâu, hắn nghĩ cậu đang khiêu chiến giới hạn của hắn. Lúc tắm không được kỳ lưng, trước khi ngủ không được mát-xa, La Tiểu Lâu thậm chí còn dám nguyên một đêm không về giường ngủ! Tên này quả thực, quả thực là — Nguyên Tích lắc lắc đầu, vứt mấy cái suy nghĩ bất thủ phụ đạo ra khỏi đầu, sau đó tiếp tục mặt nặng mày nhẹ dùng bữa sáng.

Thấy Nguyên Tích không đếm xỉa đến mình, La Tiểu Lâu xấu hổ cúi đầu uống sữa, dạ dày cậu đang sục sạo, có lẽ vì đã làm việc quá lâu nên đòi bổ sung dinh dưỡng cấp bách. Cơ mà cậu ăn không vào, cậu đang rất kích động. La Tiểu Lâu thực sự không nhịn được, ngẩng đầu lên, cố gắng kiềm chế cơn hưng phấn trong giọng nói của mình, "Em có thể thương lượng một việc được không?"

Nguyên Tích không nói gì, nhưng La Tiểu Lâu biết hắn đang lắng nghe. Vì vậy cậu mặt mày rạng rỡ nói tiếp: "Em, ừm, tối hôm qua em có chế tạo một động cơ, em muốn nhờ anh xem thử giúp em. Không phải trao đổi Vân Tiêu đâu, đại khái cấp bậc của Vân Tiêu rất cao rồi, cũng khó sử dụng lắm, anh chỉ cần đổi cho em chiếc cơ giáp cấp bốn em tặng anh thôi."

Nói xong, La Tiểu Lâu đứng thẳng dậy, bê một cái hộp không nhỏ dưới mặt đất lên, tìm một chỗ ngon lành nào đó để đặt xuống.

Nguyên Tích lạnh mặt đi tới, một tay nhấc cái hộp ném lên bàn trà.

Sau đó châm chọc: "Giờ đang là giờ ăn, dù anh chẳng trông cậy gì vào lễ nghi bàn ăn của em, nhưng trước hết phải ăn sáng xong đã."

Rốt cục cơn hưng phấn của La Tiểu Lâu cũng bay đi, hơn nữa, quả thực cậu cũng cảm thấy rất đói bụng, đành ảo não ngồi lại xuống ghế. Cho đến lúc ăn xong, hai người cũng không nói câu nào nữa.

La Tiểu Lâu ra khỏi phòng bếp, đang suy nghĩ xem nên thuyết phục Nguyên Tích thử nghiệm giúp cậu thế nào thì phát hiện, cái hộp trên bàn trà đã không cánh mà bay. La Tiểu Lâu không nhịn được mà cười rộ lên. Tuy tính tình bất hảo, nhưng Nguyên Tích thực ra lại rất biết suy nghĩ cho người khác.

125 nhìn cơn xúc động dâng trào trong mắt La Tiểu Lâu, khinh thường trợn mắt một cái. Nó dám cá, chỉ có mình người nhận nuôi của nó là nghĩ như thế thôi chứ chẳng có ma nào thấy thế.

Trước khi ra ngoài, Nguyên Tích nhìn La Tiểu Lâu từ trên xuống dưới một lượt: "Anh hy vọng chiều nay khi mình trở về, em sẽ ngoan ngoãn ở nhà, không gây ra bất cứ chuyện gì."

"Em đảm bảo mà, anh cũng phải chú ý chăm sóc mình đấy." La Tiểu Lâu lập tức đáp lại. Bắt đầu từ hôm nay trở đi, Nguyên Tích sẽ phải tham dự Hội giao lưu sinh viên với trường khác, đây là việc được sắp xếp bởi học viện.

Mà chứng nhận cấp bậc của tinh cầu La Bộ Tạp cũng là ngày hôm nay. Hôm nay bọn họ sẽ tới La Bộ Tạp, kết thúc cuộc thi chính thức còn phải ở lại một ngày, đại sư ngày mai diễn thuyết, hai ngày này bọn họ sẽ bận đến nỗi không thể gặp nhau.

Nghĩ đến việc Nguyên Tích ở ngoài một mình cả đêm, La Tiểu Lâu nhất thời cảm thấy lo lắng rất nhiều, cậu luôn nghĩ sinh hoạt thường thức của Nguyên Tích bằng mo.

Nguyên Tích trợn mắt nhìn La Tiểu Lâu lải nhải căn dặn mình, kéo lại gần chặn miệng cậu lại, "… Nói nhiều!"

Khi La Tiểu Lâu vội vã chạy đến trường, cậu phát hiện ánh nhìn của mọi người xung quanh đều có vẻ quái dị.

Nhưng cậu cũng chẳng suy nghĩ nhiều, chạy tới địa điểm tập hợp của khoa chế tạo cơ giáp.

Trợ lý giáo sư hướng dẫn đang nôn nóng chờ đợi ở phía sau, thấy La Tiểu Lâu tới thì thở phào nhẹ nhõm một cái. Tin tức bên ngoài đã ùn ùn kéo đến, nhưng vương tử điện hạ và hoàng gia vẫn chưa có phản ứng nào, điều này chứng tỏ vương tử phi tương lai không được hoan nghênh?

Trợ lý giáo sư hướng dẫn cảm thông đưa mắt nhìn La Tiểu Lâu, ông ta biết một chút nội tình. La Tiểu Lâu đương nhiên không phải dựa vào quy tắc ngầm, vì hễ ai là giáo sư của khoa cơ giáp cũng hẳn đều phải biết, thành tích chuyên ngành của La Tiểu Lâu xuất sắc cỡ nào, điều đó đủ để nói lên tất cả.

Nhưng xì-căng-đan vẫn không thể tránh khỏi mà xuất hiện, người càng nổi tiếng thì càng chịu nhiều sự chú ý của truyền thông, bất kể là hảo ý hay ác ý, truyền thông luôn muốn tìm mọi cách để moi móc được tư liệu sống.

Giáo sư phụ trách hướng dẫn là chủ nhiệm lớp một, với cậu sinh viên tên La Tiểu Lâu, người thuộc lớp 10 ban dưới, có thể một mình đánh bay đám sinh viên lớp ông mà nói, ông chỉ hờ hững nhìn thoáng qua, không để ý thêm nữa.

Điều này khiến cho áp lực của trợ lý giáo sư lớn hơn nữa, ông phải sắp xếp cho La Tiểu Lâu ngồi bên cạnh mình, thế mới tiện chiếu cố được. Dù không được hoàng gia hoan nghênh, nhưng cậu ta vẫn là vương tử phi tương lai, sự an toàn của cậu ta là trên hết. Huống chi, ngoại trừ thông cảm, trợ lý giáo sư còn cảm thấy tán thưởng hơn nhiều. Ông đã xem qua tác phẩm thực nghiệm của La Tiểu Lâu, nên hiểu rõ cậu sinh viên này xuất sắc cỡ nào.

Khi máy bay chuyên dụng cất cánh, một người thở hổn hển từ phía sau chạy ào tới. Điền Lực nhìn máy bay rời đi, tức giận xổ nho một câu.

Vì cái tin nóng sốt kia, trong buồng máy bay yên tĩnh, thỉnh thoảng lại có người nhìn ngó La Tiểu Lâu.

Hạ Y ngồi nghiêm chỉnh, khoé miệng nhếch lên một điệu cười như có như không, vừa nói chuyện phiếm với Hoa Trạch bên cạnh, vừa nhìn chăm chăm vào trợ lý giáo sư bên kia.

Còn Dương Kha đang tựa bên cửa sổ, sau khi nhìn La Tiểu Lâu một hai giây liền cúi đầu xuống, đọc tư liệu trong tay.

Trợ lý giáo sư bị vạ lây đều cảm nhận được hết những đường nhìn thất lễ đang bay đến tới tấp, La Tiểu Lâu được mọi người cực kỳ quan tâm đến vậy sao? Trợ lý giáo sư cười khổ một cái, La Tiểu Lâu đang say ngủ bên cạnh, ông bắt đầu thấy bội phục tính thiện lương của vương tử phi tương lai này rồi đó.

Kỳ thực, chuyện này không thể trách La Tiểu Lâu được, tối hôm qua bỗng nhiên cậu cảm thấy mình có thể lý giải ra cách chế tạo cơ giáp sinh vật, nên lập tức phi lên phòng thí nghiệm, suốt đêm vội vàng chế tạo ra một bộ động cơ. Đến khi thấy trời sáng dần, cậu mới ớ ra hôm nay là ngày kiểm tra chứng nhận cấp bậc thì đã không kịp để hối hận nữa rồi. Mà thực chất cậu cũng chẳng thấy hối hận tí nào, khi cảm giác tới, nếu không nắm bắt kịp thời thì có lẽ sẽ chẳng dễ dàng tìm lại được cái cảm giác đó nữa.

Bởi vậy khi vừa lên máy bay, La Tiểu Lâu bèn ngủ thẳng cánh cò bay tới tinh cầu La Bộ Tạp.

Sau khi được trợ lý giáo sư bên cạnh đánh thức, La Tiểu Lâu bèn theo ông ta xuống dưới, hiện tại tinh thần của cậu đã khá lên không ít, chỉ hy vọng đến lúc thi thì ngàn vạn lần đừng ngủ gục.

Cơ mà, vừa mới ra khỏi cửa máy bay, một loạt ánh chớp nhá lên, bọn họ lập tức bị bu quanh bởi một đám phóng viên.

Trong đó, một tay hướng về phía La Tiểu Lâu đang đứng sau trợ lý giáo sư hỏi: "Xin chào, xin hỏi ngài cảm thấy thế nào về vấn đề quy tắc ngầm?"

Một tay khác thẳng thừng hơn: "Nghe nói Nguyên Tích thực sự cấu kết với học viện vì ngài, muốn ngài có cơ hội tham dự kỳ chứng nhận cấp bậc này, học viện chịu áp lực nên đành phải đưa ngài vào danh sách, đúng vậy không?"

Một nữ phóng viên xồng xộc về phía trước, gào lên: "Xin hỏi Nghiêm đại sư nhận ngài làm học trò cũng là vì nội tình quy tắc ngầm, vương tử điện hạ rốt cục đáp ứng đại sư cái gì?"

La Tiểu Lâu bất ngờ, trợ lý giáo sư xấu hổ, nhưng ông ta vẫn tận chức tận trách bảo vệ La Tiểu Lâu, không để cho đám phóng viên này tiếp cận cậu. Mà 20 sinh viên đằng sau, mỗi người mỗi vẻ.

Từ những câu hỏi vừa rồi, La Tiểu Lâu nhanh chóng hiểu ra tình huống. Sắc mặt cậu trầm xuống, trả lời phóng viên: "Tôi không biết vụ việc quy tắc ngầm này. Hơn nữa, tôi cũng không cho rằng mình cần Nguyên Tích sử dụng quy tắc ngầm vì tôi. Tôi cũng không nghĩ rằng niềm kiêu hãnh của sư phụ và Nguyên Tích sẽ cho phép họ làm ra chuyện này, bọn họ chẳng đáng để ra tay, câu hỏi này là một sự sỉ nhục với họ. Cuối cùng, về thắc mắc của mọi người, tôi nghĩ, hãy để cuộc thi chứng nhận cấp bậc chứng minh tất cả."

Đúng vậy, kỳ thi chứng nhận cấp bậc, không một ai có thể gian dối.

Đám phóng viên bị câu trả lời ngang tàn và khí thế sắc bén của La Tiểu Lâu làm cho sững sỡ. Khi bọn họ chưa kịp phản ứng, trợ lý giáo sư bèn nhanh chân dẫn La Tiểu Lâu lên xe huyền phù do nhà trường phái tới. Các sinh viên khác cũng nhanh chóng lên xe, hiện tại mọi người đã nhìn La Tiểu Lâu bằng một ánh mắt kính nể khó phát hiện. Còn vài người khác thì ánh mắt phức tạp, nói nôm na là gato.

Kỳ thi chứng nhận cấp bậc được tổ chứ tại một trường đại học, người của Hiệp hội Chế tạo sư cơ giáp phụ trách giám thị và đánh giá cấp bậc.

Tới tham gia cuộc thi ngoại trừ chế tạo sư cơ giáp vượt qua vòng sơ khảo trong xã hội, còn lại là những sinh viên mũi nhọn được tuyển chọn từ các trường đại học trứ danh của mấy tinh cầu xung quanh.

Kỳ thi là chế tạo trực tiếp linh kiện cơ giáp, nguyên liệu do phía chủ sự thống nhất phân phối, sau đó một vài vị đại sư do Hiệp hội Chế tạo sư cơ giáp mời tới sẽ đánh giá cấp bậc.

Trước mắt bao người, tuyệt đối không thể gian dối bằng bất cứ cách nào. Mà giỏi đến cấp bậc nhất định là đại sư, có thể ứng cử danh sách.

La Tiểu Lâu siết chặt tay, cậu chưa bao giờ thấy tức giận như vậy, nguyên nhân là vì đám phóng viên kia đã đặt điều cho Nguyên Tích và Nghiêm đại sư. Vừa nãy có thể cố gắng kiềm chế được cơn giận của mình, là bởi cậu đã nghĩ ra một cách tốt hơn để khiến đám truyền thông thích bịa đặt này ngậm miệng lại.

Trong hội trường của kỳ thi đánh giá cấp bậc cũng có rất nhiều phóng viên, nhưng bọn họ đều phải ở trong phòng được quy định, hơn nữa chỉ có thể theo dõi cuộc thi, không được lên tiếng làm bất cứ điều gì gây rối cho cuộc thi.

10h sáng, cuộc thi chứng nhận cấp bậc chính thức bắt đầu.

50 người một tổ cùng tiến lên bước vào cuộc thi. Đầu tiên, nhân viên nhà trường phân phối nguyên liệu, sau đó thí sinh bắt đầu chế tác, mỗi lần 40 phút, chế tạo ra bất cứ linh kiện nào từ những nguyên liệu có trên bàn mình bằng năng lực bản thân, thoả sức thể hiện đẳng cấp cá nhân, không hạn chế thí sinh phát huy.

Ngồi khắp xung quanh trường thi rộng lớn là các chế tạo sư cao cấp và Hiệp hội, cũng có sinh viên chủ nhà và phụ huynh, bạn bè thân thích cùng tới.

La Tiểu Lâu lẳng lặng chờ đợi, sau khi 40 phút của trận đầu kết thúc, trong vòng 2 phút, giám khảo tuyên bố thành tích, đồng thời những cái tên bắt đầu xuất hiện trên màn hình điện tử. Có người khóc, có kẻ cười, cấp bậc chế tạo sư cơ giáp có liên quan tới tất cả mọi thứ sau này của họ, bao gồm cả tiền đồ và công việc.

Khi top 3 hiện lên, La Tiểu Lâu cuối cùng cũng thấy tên mình, cậu đứng dậy bước vào trường thi.

Hàng VIP bên trong, Thẩm Nguyên lẳng lặng ngồi bên cạnh Nghiêm đại sư, thấy La Tiểu Lâu, anh do dự mấy giây, hỏi: "Đại sư…"

Ánh mắt sắc bén của Nghiêm đại sư nhìn chằm chằm vào người trong trường thi, cười lạnh: "Tôi nghĩ cậu ta ứng phó được với loại chuyện này."

La Tiểu Lâu đứng trước bàn thực nghiệm của mình, cả hai người bên cạnh cậu đều là sinh viên trường khác, người bên phải không nói gì, nhưng kẻ bên trái lại móc xỉa: "Chuẩn vương tử phi điện hạ, tôi phải nhắc nhở cậu suốt đời, học viện Ba Đế Tư của bọn tôi luôn luôn là đối thủ của trường các cậu, hơn nữa, nghe nói hiệu trưởng của các cậu ghét nhất là những kẻ dựa vào quy tắc ngầm."

La Tiểu Lâu liếc nhìn tên bên trái mà không để ý, người phía bên phải ngày càng cúi đầu thấp hơn.

Không lâu sau, người của trường học bắt đầu phân phối nguyên liệu.

Tất cả mọi người đều cầu mong mình nhận được nguyên liệu thật cao cấp, bởi vì bọn họ có thể lợi dụng nguyên liệu cấp ba chế tạo ra linh kiện cấp hai, nhưng tuyệt đối không thể dùng nguyên liệu cấp hai để chế tạo ra linh kiện cấp ba.

La Tiểu Lâu nhìn xung quanh một chút, rồi nhìn nguyên liệu trước mặt mình. Người khác thuần một màu nguyên liệu cấp ba là chính, thêm một chút nguyên liệu cấp hai cực nhỏ là phụ. Tới lượt cậu thì lại biến thành nguyên liệu cấp hai là chính, nguyên liệu cấp một là phụ.

Số này cũng quá xấu rồi đó, tuy kỳ thi chứng nhận cấp bậc đôi khi cũng xảy ra tình huống này, nhưng có thể nói là cực ít. Tên bên trái hả hê cười cợt, "Sao vậy, vương tử phi điện hạ tương lai, ngài còn muốn dựa vào quy tắc ngầm yêu cầu thay đổi nguyên liệu nữa không?"

La Tiểu Lâu nhìn hắn, khẽ nở nụ cười, "Không cần, tôi không có ý nghĩ này, thực ra, tôi thấy nguyên liệu mình nhận được cũng không tệ."

Sau đó, La Tiểu Lâu lấy sự thực chứng minh câu nói vừa rồi của mình là không hề sai chút nào.

/Bất thủ phụ đạo: bất thủ là không tuân theo phụ đạo là nữ tắc, chuẩn mực đạo đức của người phụ nữa. Ý nôm na là cô vợ không làm tròn bổn phận trách nhiệm của cô vợ.

Nguyên văn , thực sự tớ ko biết chuyển cái tên này sao cho nó dễ nghe nữa. Bạn nào biết chỉ tớ nha khóc ròng

135. Chương 135: Tráng Lệ

Giây phút thấy nguyên liệu, trong đầu La Tiểu Lâu lập tức xuất hiện một vài phương án chế tác linh kiện cơ giáp. Cậu thực sự không có ý định thay đổi, bởi vì cậu chắc chắn mình có thể xử lý chúng ngon lành.

Vì những tin tức tiêu cực của hai ngày vừa qua, phía sau bức tường bằng thuỷ tinh, ống kính của đám phóng viên lại thỉnh thoảng chĩa về phía La Tiểu Lâu, gần như toàn bộ truyền hình của Liên Bang đều dành sự quan tâm cao độ cho vị vương tử phi tương lai.

La Tiểu lâu phân loại nguyên liệ trước, sau đó bắt đầu xử lý. Động tác xử lý nguyên liệu của cậu đơn giản mà linh hoạt, hơn nữa tốc độ khá nhanh. Người không biết chế tạo cơ giáp chỉ cảm thấy đẹp mắt, còn những người biết thì ánh nhìn từ giật mình đến phức tạp. Nói theo kiểu trong nghề, thủ pháp xử lý nguyên liệu của La Tiểu Lâu không có bất cứ một động tác dư thừa nào, gần như có thể cho vào làm mẫu trong sách giáo khoa.

Hơn nữa, tốc độ của cậu tuy không đến mức khoa trương nhưng vẫn không quá biến hoá, tiết tấu và tốc độ tạo cho người ta cảm giác thành thạo.

Không phải tất cả các đài truyền hình quan tâm đến La Tiểu Lâu đều chĩa máy quay vào trận đấu, ví dụ như, tại học viện St. Miro, hiện tại đang có một đám phóng viên bu xu lu quanh Điền Lực, trong đó một người cầm micro nói: "Hiện tại mọi người có thể thấy, phía sau tôi là người bạn duy nhất trong lớp 10 của chuẩn vương tử phi. Giờ có lẽ cậu ta cũng đã biết thông tin người bạn của mình được thông qua nhờ quy tắc ngầm. Lúc này, càng ngày càng có nhiều tin tức mới tuôn ra, nghe nói, thành tích thi cử của chuẩn vương tử phi nghi ngờ có gian lận. Có vẻ như, anh bạn này của chuẩn vương tử phi cực kỳ phẫn nộ, hoặc bắt đầu cảm thấy hối hận vì đã là bạn của chuẩn vương tử phi… Ơ này, cậu muốn làm gì đấy?!"

Tay phóng viên dốc hết sức xúi giục Điền Lực đang múa môi tưng bừng trước máy quay, kết quả Điền Lực 'Vì người bạn quy tắc ngầm và gian dối phẫn nộ' bên cạnh bỗng nhiên cướp lấy micro, đồng thời lấy thịt đè thân đẩy tay phóng viên tội nghiệp sang một bên.

Điền Lực cầm micro, sắc mặt xấu xí nhìn thẳng vào màn hình nói: "Tôi rất tức giận, tôi tức giận cho người bạn của tôi. Tôi hoàn toàn không tin những bài báo kia, mọi người không biết La Tiểu Lâu là người chăm chỉ và nỗ lực như thế nào. Có lẽ mọi người sẽ thấy cậu ấy thành công ngay lập tức, nhưng cũng chỉ là thấy thành công của cậu ấy mà thôi. Nhưng còn tôi, tôi là một trong số ít những người có thể chứng kiến sự nỗ lực của cậu ấy."

Đèn flash xung quanh tức khắc chớp lên lia lịa, còn tay phóng viên đài truyền hình nọ lấy lí do khai quật chân tướng quy tắc ngầm và gian dối có chút khốn đốn, đâm lao đành phải theo lao, vì Điền Lực đang cầm micro của bọn họ mà. Người quay phim chĩa máy quay vào Điền Lực, dù có thế nào, bọn họ vẫn chưa nhận được chỉ thị bỏ qua cuộc phỏng vấn này.

Điền Lực tiếp tục nói: "Không ai biết rõ hơn tôi, La Tiểu Lâu trước đây gần như ngày nào cũng luyện tập ở phòng thí nghiệm của tôi, phòng thí nghiệm của tôi 90% là linh kiện và bộ phận cơ giáp của La Tiểu Lâu, thế nên tôi không tuần nào là không phải gọi xe tác tới thanh lý. Cùng một linh kiện, cậu ấy không ngại mà chế tác nhiều lần, thậm chí mấy nghìn lần, đến khi nào thành công mới thôi. Mọi người chưa thấy thành phẩm của cậu ấy, cậu ấy căn bản chẳng cần cái gì mà quy tắc ngầm hay gian dối để đánh bại người khác. Ít nhất ở trong mắt tôi, kỹ thuật chế tạo cơ giáp của La Tiểu Lâu là tài giỏi nhất, và cậu ấy không ngừng tiến bộ."

Tay phóng viên bị đẩy sang một bên từ từ phản ứng lại, hắn muốn cướp lại micro, nhưng vì hình thể nhỏ con mà lại bị Điền Lực đẩy đi một lần nữa. Điền Lực vững vàng chiếm lấy máy quay và micro của bọn họ, "Tôi không biết mọi người có căn cứ chứng thực nào mà kết luận La Tiểu Lâu dựa vào quay tắc ngầm, còn nói cậu ấy thi cử gian dối. Nhưng tôi có thể khẳng định rằng, đây là một sự phỉ báng và vu khống! Đây là thông tin không đúng sự thật chưa được khảo chứng!"

Tay phóng viên bó tay với thể hình của Điền Lực, chỉ có thể gọi người quay phim, nhưng câu nói vô cùng xúc động lòng người vừa rồi đã đá bay y ra ngoài. Giờ y bắt đầu hoài nghi, liệu lãnh đạo đài truyền hình có cướp mất bát cơm của y hay không, ông trời ơi, con phỏng vấn tên này đúng là một sai lầm!

Cũng giống như Điền Lực, Hội giao lưu khoa cơ giáp giữa các trường đại học cũng lọt vào vòng vây đông đúc của phóng viên, cơ mà, có thể thấy rõ phóng viên ở đây lễ độ hơn đám phóng viên chỗ Điền Lực nhiều. Bọn họ phải lễ độ, vì vương tử điện hạ Nguyên Tích đang có mặt tại chính đây, những sinh viên khác của khoa cơ giáp được cử tham gia Hội giao lưu cũng đều rất có thế lực, bọn họ không muốn rước hoạ cho đài nhà mình cũng là phải lẽ.

Một phóng viên nói: "Mọi người có thể thấy, phía sau chúng tôi là vương tử đang tham dự Hội giao lưu, hiện tại ngài đang thi đấu giao hữu. Có một điều kinh ngạc đó là, vương tử điện hạ đang sử dụng một chiếc cơ giáp cấp bốn, dù có nhìn từ thân phận của vương tử điện hạ hay từ bản thân Hội giao lưu như thế nào thì chiếc cơ giáp cấp bốn này cũng không thể coi là cao cấp được. Đối thủ của vương tử điện hạ sử dụng cơ giáp cấp năm, nhưng chúng ta có thể nhìn ra được, chiếc cơ giáp cấp bốn của vương tử điện hạ hoàn toàn không bị rơi vào thế hạ phong, chúng ta có thể tự hào vì có một vị vương tử điện hạ như vậy."

"Woa! Quả không hổ danh là vương tử điện hạ của chúng ta, ngài đã đánh thắng trận đấu giao hữu nhờ vào chiếc cơ giáp cấp bốn tuyệt đẹp kia!" Phóng viên kích động bình luận, xông về phía trước mấy bước, vây quanh Nguyên Tích cùng những phóng viên khác. Nhưng chẳng đợi bọn họ tiếp cận, mấy người mặt mũi ăn vận cực kỳ bình thường đã chắn trước Nguyên Tích, khiến bọn họ rất khó tiến gần Nguyên Tích trong vòng hai mét.

"Xin hỏi vương tử điện hạ, ngài nghĩ thế nào về hai sự kiện vương tử phi đi lên nhờ quy tắc ngầm và gian dối, hoàng thất cho đến giờ chưa hề có động tĩnh nào, có nghĩa là sẽ thay đổi vương tử phi?"

Ngay sau đó mọi người chỉ có thể kêu gào phỏng vấn. Nguyên Tích lạnh nhạt tiếp nhận khăn mặt của một sinh viên khoa cơ giáp đưa cho, nghe phóng viên xung quanh nói, ánh mắt càng thêm lạnh lùng, hắn ngừng bước, khiến đám phóng viên vui mừng khôn xiết, rất nhiều lần, vị điện hạ này luôn cho bọn họ ăn bánh bơ đội mũ phớt.

"Quan điểm của ta với La Tiểu Lâu? Ta nghĩ cậu ấy là tốt nhất, dù là chế tạo sư cơ giáp, hay là người yêu. Sau khi chọn cậu ấy, quan điểm này chưa hề thay đổi, sau này cũng không. Vậy nhưng — những bài báo sai sự thật về La Tiểu Lâu, các người tốt nhất nên khẩn trương trở về chuẩn bị chứng cứ, sau đó chờ nhân viên giám hộ của ta."

Nguyên Tích nói xong thì nghiêm mặt bước đi, đám phóng viên xung quanh không ai dám đi theo, rất nhiều người bắt đầu run sợ nghĩ cách vãn hồi.

Còn La Tiểu Lâu được mọi người quan tâm đã xử lý xong toàn bộ nguyên liệu của mình, người bên trái trợn

mắt há hốc mồm mà nhìn cả buổi, cuối cùng nghẹn ứ tuôn ra một câu: "Nghe nói cậu đang là trợ thủ của Nghiêm đại sư, xem ra cậu quả nhiên rất giỏi về khoản xử lý nguyên liệu, thế nhưng cuộc thi chứng nhận cấp bậc không có thực tài thì không thể thắng được."

La Tiểu Lâu liếc nhìn hắn, không nói gì, chỉ đưa hai tay ra mở nguyên liệu. Lơ lửng trên mặt bàn, một cảnh tượng khiến người ta khiếp sợ, thiết bị vẫn đang làm nhiệm vụ, nguyên liệu được xử lý tự chuyển động, sau đó bắt đầu gia công.

"Trời ơi, là khống chế tinh thần!"

"Vậy mà đã có thể sự dụng tinh thần lực khống chế, không hổ là vương tử phi điện hạ!"

"Đây chỉ là cuộc thi chứng thực cấp bậc sơ cấp, có thể thấy khống chế tinh thần thực sự không dễ dàng, xem ra Nghiêm đại sư của chúng ta quả thực rất biết cách dạy dỗ đồ đệ." Có truyền thông bắt đầu nhảy vào cuộc.

Điều khiến mọi người kinh ngạc hơn nữa vẫn còn ở phía sau, đầu tiên là một loại, sau đó là hai loại, ba loại, cuối cùng không trung xuất hiện ít nhất là năm loại nguyên liệu, mỗi loại đều được gia công chính xác. Cách xử lý này yêu cầu khống chế tinh thần lực cực kỳ nghiêm ngặt, một số chế tạo sư cơ giáp cấp trung cũng không thể nắm chắc.

Sau khi toàn bộ linh kiện được gia công xong, trên không trung chưa bao giờ có ít hơn năm linh kiện bắt đầu lắp ráp, giây phút lắp ráp, một vệt sáng trắng mờ nhạt thỉnh thoảng hiện lên. Đó là ánh sáng chỉ có khi trạng thái tổ hợp đạt điều kiện tốt nhất, mà mỗi lần La Tiểu Lâu lắp ráp, hầu như giây nào cũng có.

La Tiểu Lâu đã quen thuộc, nhưng những người chung quanh kinh ngạc không nói ra lời. Đây là vương tử phi dựa vào quy tắc ngầm ư? Nếu đây là yêu cầu quy tắc ngầm, vậy bọn họ phải làm sao?

"Hoàn toàn khống chế tinh thần! Xem ra bài báo về vương tử phi điện hạ của chúng ta không đúng sự thực, chí ít trong cuộc thi chứng thực lần này, chúng ta chưa thấy bất kì một người nào có thể sáng bằng vương tử phi điện hạ. Vương tử phi điện hạ dùng hành động thực tế để chứng minh câu nói khi vừa xuống phi thuyền kia của mình."

"Tổ hợp hoàn mỹ, gần như từng kinh kiện đều là tổ hợp hoãn mỹ. Đây, đây quả thực là bất khả tư nghị!" Một phóng viên có chút hiểu biết chuyên ngành kinh ngạc kêu lên.

Vệt sáng lấp loé, toàn bộ nguyên liệu qua xử lý trên bàn của La Tiểu Lâu đã được dùng xong, một linh kiện cơ giáp tạo hình giản đơn không gì sánh được lẳng lặng đứng trên mặt bàn. Cậu chưa bao giờ sử dụng ý thức nguyên lực trước mặt người khác, nhưng nó cũng không có nghĩa là cậu sợ phải phơi bày ra, nhất là khi lọt vào nghi vấn của người thân cận nhất. Đương nhiên ngày hôm nay cậu cũng đã khống chế tốt, sử dụng tinh thần lực trong phạm vi có thể chấp nhận được.

"Đây chắc chắn là một màn biểu diễn tráng lệ, màn biểu diễn kỹ thuật chế tạo cơ giáp đã mang đến cho chúng ta một bữa thịnh yến. Hiện giờ chúng ta đang rất nôn nóng chờ đợi thành tích chứng thực của vương tử phi điện hạ được công bố, bởi vì ngài hoàn thành linh kiện trước 10 phút, chúng ta phải cùng vương tử phi điện hạ chờ thêm 10 phút."

Hiện tại, ngay cả những người đứng xem thông qua TV ngoài hội trường cũng bắt đầu lo lắng chờ đợi. Sau khi chứng kiến La Tiểu Lâu gia công chế tạo, rồi quay sang nhìn những thí sinh khác, tất cả bọn họ đều chậm chạp, tự dưng thấy buồn tẻ vô vị hẳn. Sự nghi vấn của mọi người vô hình trung đã chuyển thành kính nểhb, kính nể một người tài giỏi. Thậm chí trong lòng bọn họ đã mơ hồ xuất hiện một sự hãnh diện, đây là người mà vương tử điện hạ của chúng ta đã lựa chọn, ngài ấy rất lợi hại, ngài ấy đủ để xứng đôi với vương tử điện hạ của chúng ta.

Sau 10 phút, gần như tất cả mọi người đều chăm chú nhìn lên màn hình lớn, thành tích của La Tiểu Lâu hiện ra: Linh kiện cấp bốn, 110 điểm.

Đạt 100 điểm, nhưng vì là linh kiện vượt cấp nên được cộng thêm 10 điểm.

Hội trường bùng nổ tiếng hoan hô, La Tiểu Lâu nở nụ cười. Phóng viên và khán giả trước màn hình kinh ngạc, không phải bất cứ người nào cũng có thể chế tạo ra linh kiện cấp bốn, lại càng không thể chế tác

nguyên liệu cấp hai thành linh kiện cấp bốn được! Điều này quả thực là kỳ tích!

Bên trong phòng VIP, Nghiêm đại sư hài lòng thoả dạ tựa lưng vào ghế ngồi, Thẩm Nguyên phía sau ông mỉm cười nhìn La Tiểu Lâu vẫn chưa đi ra.

Còn người đàn ông lớn tuổi đang ngồi bên cạnh Nghiêm đại sư hừ một tiếng: "Đúng là cái đồ khoe khoang, đồ đệ ông còn chưa kết thúc phần thi mà." Cố ý, lão già này nhất định là cố ý! Biết thế ta đây cũng cử Bless bé bỏng tham gia cuộc thi rồi, ít nhất cũng không để lão này cuỗm giải nhất. Có điều, thủ pháp của tên đồ đệ lão già này sao thấy quen quen…

Khi La Tiểu Lâu ra ngoài, cậu lập tức bị một đám người vây quanh, nhưng lần này trọng điểm câu hỏi của họ hiển nhiên đã thay đổi, "Chuẩn vương tử phi điện hạ, xin hỏi tại sao ngài không khiếu nại phân phối nguyên liệu không công bằng? Đây có phải là một kiểu quy tắc ngầm khác hay làm khó dễ?"

"Hiện tại mọi mọi người đã hữu mục cộng đổ kỹ thuật của ngài, về hiểu lầm lúc trước, ngài có gì muốn nói không?"

: thành ngữ, có nghĩa là rõ như ban ngày.

La Tiểu Lâu dừng bước, suy nghĩ một chút rồi nói: "Tôi chỉ muốn nói, bất kể là quy tắc ngầm hay làm khó dễ, trước thực lực tuyệt đối đều không đáng để nhắc tới. Tôi không đề xuất việc đổi nguyên liệu, là bởi tôi cảm thấy những nguyên liệu này cũng đủ cho tôi sử dụng. Khi chọn nguyên liệu, chúng ta cũng nên tôn trọng chúng, không phải chúng quyết định thành tích của chúng ta, mà chính bản thân chúng ta mới làm nên thành tích. Về việc hiểu lầm, tôi hy vọng các hãng truyền thông đó nên công khai xin lỗi, nếu không tôi không ngại việc kiện cáo đâu."

"Liệu ngài có nắm chắc giành được hạng nhất cuộc thi chứng thực cấp bậc lần này không? Là chế tạo sư cơ giáp của vương tử điện hạ, ngài có nghĩ mình đủ tư cách không?"

"Tôi không biết kết quả cuộc thi, vẫn còn rất nhiều người chưa bắt đầu, tôi nghĩ có thể còn rất nhiều người khác mạnh hơn tôi. Sư phụ yêu cầu tôi rất nhiều, tôi không hoàn toàn làm được hết. Về phần đủ tư cách hay không, tôi chỉ nghĩ chúng tôi rất thích hợp với nhau, tuy hiện tại tôi chưa đủ giỏi, vẫn còn một chặng đường dài, nhưng tôi sẽ nỗ lực."

Nghiêm đại sư nhìn La Tiểu Lâu vừa trả lời khiêm tốn vừa nhân cơ hội truy cứu đám truyền thông đưa tin tiêu cực, thoả mãn gật đầu.

Trong vương cung đế đô, Nguyên Liệt và Phượng Già Lăng bệ hạ đang theo dõi La Tiểu Lâu qua màn hình. Nguyên Liệt hừ một tiếng, "Cũng may là còn biết lúc nào không nên nói lung tung." Nếu La Tiểu Lâu mà dám nói cái gì mà Nguyên Tích không thích hợp với mình, ngài nhất định sẽ phải thay Nguyên Tích dạy dỗ cậu… Nguyên Liệt nghĩ tới đây, gật đầu với người mặc tây trang đậm màu bên cạnh, người nọ liền cấp tốc rời đi.

Phượng Già Lăng cười, "Lần này ngài nhẫn nhịn im lặng ghê, có điều, lúc này xử lý đám truyền thông đó, thực sự càng làm dân chúng tiếp nhận La Tiểu Lâu hơn."

Nguyên Liệt ho khan một tiếng," Không phải ta đặc biệt lo lắng cho nó, ta chỉ — Bà xã à, em muốn làm gì? Không phải lâu rồi chúng ta không đến suối nước nóng sao? Rất dễ làm giảm bớt mệt nhọc, ta sẽ mát-xa cho em…"

Hai mắt ngài quản gia phát sáng nhìn quốc vương bệ hạ, hận không thể học xong kỹ năng ẩn thân.

136. Chương 136: Chứng Tỏ

Tiểu Lâu bình tĩnh ngồi tựa lên ghế ngoài sân, cậu đang chờ kết quả cuối cùng. Cũng có rất nhiều người đang ngồi chờ cùng với cậu, nhưng tất cả bọn họ đều cố gắng cách La Tiểu Lâu một khoảng, có người còn

lén lút quan sát cậu. Có điều, khác với ánh mắt mỉa mai lúc trước, hiện tại mọi người đã nhìn cậu bằng con mắt hâm mộ và kính nể nhiều hơn.

Thẩm Nguyên hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm, mắt anh sáng lấp lánh nhìn La Tiểu Lâu bên ngoài. Không cần phải nghi ngờ, có thể nói rằng La Tiểu Lâu là thiên tài trong lĩnh vực chế tạo cơ giáp. Mà thiên tài này hiện tại lại đang ở Khải Ân, là người anh mang về dựa theo chỉ thị của sư phụ. Vì vậy Khải Ân không chỉ thu hoạch được thiết kế linh kiện cơ giáp cải tiến, mà còn thu được phương pháp chế tác hộp năng lượng cấp bốn, và anh cũng có thêm được một người bạn.

Kỳ thực tư tưởng của Thẩm Nguyên và sư phụ Địch Gia có hơi giống nhau, có những lúc, bọn họ sẽ không tự chủ được mà lo lắng cho lập trường của Khải Ân, bọn họ nỗ lực phấn đấu cho nó như cho chính ngôi nhà của mình.

Thẩm Nguyên cũng biết lý do Nghiêm đại sư đề cử anh đi thi chứng thực, thứ nhất: tại Khải Ân, La Tiểu Lâu hiện tại quả thực chưa bằng anh. Nhưng Thẩm Nguyên cho rằng có điều còn quan trọng hơn đó là, Nghiêm đại sư biết đệ tử của mình hoàn toàn có thể dựa vào thực lực của bản thân để vượt qua khảo nghiệm, đạt được điều mình muốn.

Nghiêm đại sư nhìn lướt những người trong Hiệp hội chế tạo sư cơ giáp đang bàn bạc kết quả cuối cùng, tinh thần sảng khoái tựa lên ghế, híp mắt uống trà.

Thẩm Nguyên dám đánh cược, nếu lúc này La Tiểu Lâu lại tiếp tục không được đối xử công bằng, vị đại sư này nhất định sẽ bày ra vẻ mặt tuyệt nhiên tương phản.

Rốt cục kết quả cũng được công bố, La Tiểu Lâu mỉm cười, cấp bốn! Cấp bậc chứng thực cao nhất.

Bọn cậu chỉ là thi chứng thực chế tạo sư cơ giáp sơ cấp, nhất định phải thi từng bước một, mà trong cuộc thi sơ cấp, cấp bậc cao nhất là cấp bốn. Ngoại trừ cậu là cấp bốn, không có cấp ba, có chín cấp hai, hầu hết mọi người đều đạt cấp một.

Trong các chế tạo sư cấp hai, La Tiểu Lâu thấy một cái tên quen thuộc, Dương Kha. Còn hai cái tên khác của học viện St. Miro là Trạch Nhã và Hạ Y đều nhận được danh chế tạo sư cấp một. Xem ra lão Dương nói không sai, nửa năm này, Dương Kha quả thực rất nỗ lực. Chí ít cậu ta cũng đã tự mình dùng thực lực chứng minh, vừa mới vào học đã đứng thứ nhất.

Cuối cùng, đệ tử Bless của đại sư Hi Bá Lai và Thẩm Nguyên, La Tiểu Lâu do Nghiêm đại sư đề cử cùng đạt hạng nhất, đều là chế tạo sư cơ giáp cấp bốn.

Nhưng La Tiểu Lâu với kỹ thuật hoa lệ, năng lực khống chế tinh thần lực làm mọi người kinh ngạc, khiến truyền thông quan tâm tối đa, hơn nữa thân phận cao quý kia, khi kết quả được công bố, trên màn hình trước mặt khán giả đã ngập tràn những từ ngữ ca ngợi.

"Vương tử phi điện hạ tương lai, thiên tài của lịch sử chế tạo cơ giáp."

"Ai có thể phù hợp với vương tử điện hạ của chúng ta hơn ngài ấy? Sau khi nhận rất nhiều chỉ trích, ngài đã dùng thực lực chứng minh, không ai có thể thay thế được ngài."

"Chúng ta đã có một vương tử phi là chiến binh cơ giáp tài giỏi nhất, và điều chúng ta chờ mong lúc này đây là có thể nghênh đón một chế tạo sư cơ giáp tài giỏi nhất."

Truyền thông luôn nhằm lúc nhân vật của công chúng gặp hoạ vô đơn chí, nhưng không thể phủ nhận, lần này vì La Tiểu Lâu được truyền thông theo dõi sát sao, nên hoàn toàn được người Liên Bang tiếp nhận.

Mà đám truyền thông đã từng chỉ trích La Tiểu Lâu, sau ngày thứ hai bám gót, đã vô cùng thành khẩn nhận lỗi, hiển nhiên là hoàng gia và vương tử rất thích vị vương tử phi tài năng này.

Tối, La Tiểu Lâu hứng khởi thông báo kết quả chứng thực cho Nguyên Tích.

Bên trong một học viện ngoài hành tinh, Nguyên Tích vừa nhìn La Tiểu Lâu trên TV, vừa hừ một tiếng về phía máy thông tin, tiếp tục nghe La Tiểu Lâu kích động.

Ngoài cửa, Road ló đầu vào nhìn thoáng qua rồi lập tức rụt cổ lại, để không bị diệt khẩu, anh ta quyết định giả vờ hôm nay mình chưa tới. Cái người đang mỉm cười kèm theo vẻ mặt dịu dàng cưng chiều kia thật sự

là vương tử điện hạ á, cơ mà — rốt cuộc tại sao trong trạng thái hay tâm tình này có thể giữ giọng điệu cứng lạnh chứ?

La Tiểu Lâu cảm thấy mỹ mãn kết thúc cuộc gọi với Nguyên Tích, sau đó nằm ngả lên giường, nghiêng người, nhân cơ hội làm loạn 125.

125 túm chăn, bất mãn lầm bầm: "Này, cậu đừng làm như thế được không, có gì mà phải tự hào, cậu mang huyết thống dị thú cao quý mà. Phong độ phải ưu nhã, cao quý — Ơ, được rồi, nếu mai cậu chuẩn bị giúp tôi 23 hộp năng lượng, tôi sẽ không bao giờ cười nhạo cậu nữa."

Đèn dần tối sầm theo lời 125.

Hôm sau, La Tiểu Lâu vừa ra khỏi cửa đã bị chặn lại. Cậu đã đoán trước truyền thông có thể tạo ra ảnh hưởng, nhưng cậu thực sự không ngờ ảnh hưởng lại lớn đến thế này.

Giáo viên chủ nhiệm Niên Kỷ của khoa chế tạo cơ giáp học viện Ba Đế Tư đang đứng chờ một mình bên ngoài, sau khi gặp nhau, ông nhiệt tình mời La Tiểu Lâu tới làm khách khoa chế tạo cơ giáp.

Sau khi La Tiểu Lâu đến học viện Ba Đế Tư, hiệu trưởng học viện mặt mày tươi cười xuất hiện.

Truyền thông lập tức tuôn ra tin tức giật gân mới, đối thủ một mất một còn của học viện St. Miro – học viện Ba Đế Tư – chìa cành ô-liu, có ý mời vương tử phi điện hạ tương lai tới học tại Ba Đế Tư. Còn cam đoan sẽ cho vương tử phi điện hạ có môi trường học tập tốt nhất, phòng thí nghiệm vừa lòng nhất, cộng thêm học bổng phong phú.

Với hành vi đục tường này, học viện St. Miro lập tức phản ứng, hiệu trưởng cùng chủ nhiệm lớp cố ý đến học viện đối đầu của họn họ, tuy rằng lấy giao lưu hữu nghị giữa các học viện với nhau làm tiêu chí hàng đầu.

Phi thuyền hạ, hiệu trưởng học viện St. Miro cười toe toét, chủ nhiệm lớp tuy cũng cùng biểu cảm nhưng trong lòng đang ra sức mắng chửi, học viện Ba Đế Tư chết tiệt này, chẳng lẽ mấy người không có sinh viên thiên phú của riêng mình à? Dù thực sự không có nhưng đục tường của trường khác rất vinh dự chắc? Gay go hơn nữa là, La Tiểu Lâu muốn sang bên kia, liệu vương tử điện hạ có muốn đi cùng không, biết đâu học viện Ba Đế Tư có chủ ý này, nếu cả hai người đều đi, học viện St. Miro thoáng cái đã tổn thất hai thiên tài, mà lại còn là thiên tài có thân phận đặc biệt. Xét thấy hành vi ra tay với La Tiểu Lâu ngay từ đầu của lão hiệu trưởng Ba Đế Tư kia, hiệu trưởng nhất định sẽ giết lão…

Hiểu trưởng học viện St. Miro tác phong nhanh nhẹn: "La Tiểu Lâu? Không, ngài ấy đương nhiên không lợi dụng bất cứ quy tắc ngầm nào cả. Ngài ấy từ khi vào học viện của chúng tôi vẫn luôn cực kỳ chăm chỉ, tôi chưa bao giờ thấy một sinh viên nào nỗ lực hơn ngài ấy cả. Đương nhiên, không thể nghi ngờ gì hơn, ngài ấy là một thiên tài, ngài ấy dùng thực lực để chứng minh bản thân. Đồng thời, La Tiểu Lâu cũng là chế tạo sư cơ giáp cấp bốn trẻ tuổi nhất của trường chúng tôi, thành tích của ngài ấy sẽ được ghi vào lịch sự học viện."

Chủ nhiệm lớp vội vàng ở một bên phụ hoạ, đồng thời nỗ lực ca ngợi La Tiểu Lâu, cho đến khi chính ông và truyền thông bên cạnh bắt đầu thấy buồn nôn.

La Tiểu Lâu kinh ngạc nhìn hiệu trưởng đang bước tới, thật không ngờ, chuyện này lại ầm ĩ lớn đến vậy.

Hiệu trưởng Ba Đế Tư cười một tiếng dài, có chút châm chọc: "Nhìn coi, đây không phải là hiệu trưởng Alston đó sao? Ngài đột nhiên đại giá quang lâm đến học viện Ba Đế Tư, thực sự khiến tôi giật mình."

Hiệu trưởng Alston mỉm cười, hoà khí mở lời: "Hiệu trưởng Walker, rất vui vì được gặp lại ngài. Tôi đến đây đương nhiên là để nghênh đón sinh viên ưu tú của trường chúng tôi, nghe nói có người định làm gì đó."

Chủ nhiệm lớp bất đắc dĩ nhìn hai vị hiệu trưởng bắt đầu nghi thức gặp mặt thường lệ: châm chọc mỉa mai nhau.

La Tiểu Lâu cũng đổ mồ hôi, cậu lặng lẽ đi ra ngoài, bây giờ ở gần ông già Nghiêm an toàn hơn.

Vừa bước nhanh tới phòng làm việc của ông già Nghiêm, La Tiểu Lâu vừa cúi đầu suy nghĩ về những thứ mà cậu vừa quan sát ở khoa chế tạo cơ giáp. Mỗi trường học đều có chỗ đặc biệt riêng, La Tiểu Lâu cảm

thấy phương pháp dạy học của học viện Ba Đế Tư rất khác với trường cậu. Mải nghĩ nên cậu không nhận ra xa xa một người đang tới gần. Khi trông thấy La Tiểu Lâu, người kia lập tức thay đổi đường đi, tiến thẳng tới chỗ cậu.

"Này, cậu có cân nhắc chuyện chuyển trường không?"

La Tiểu Lâu sửng sốt, ngẩng đầu, phát hiện hoá ra là Dương Kha, "Không, đương nhiên là không, tại sao tôi phải chuyển trường?"

Vẻ thờ ơ thường ngày của Dương Kha rốt cục cũng thay đổi, cậu ta thở dài một hơi, "Ừ, tuy chỉ có một năm cậu đánh bại tôi khỏi vị trí số một, nhưng tôi vẫn muốn cậu ở lại học viện St. Miro, trường cũ là tốt nhất, chúng ta hẳn nên tự hào và nỗ lực cho nó mà không được rời bỏ nó."

La Tiểu Lâu yên lặng gật đầu, tuy cậu không có tình cảm sâu nặng giống như Dương Kha, nhưng cậu rất thích học viện St. Miro, ít nhất thì giáo viên chủ nhiệm lớp 10 cũng rất tốt, hơn nữa, Nguyên Tích, Athes, Điền Lực, Mộ Thần đều ở đó. Trong phút chốc, thậm chí trong đầu La Tiểu Lâu còn hiện lên khuôn mặt của La Thiểu Thiên, hừm, chắc chắn là do hôm qua cậu mệt mỏi lắm rồi.

Cuối cùng La Tiểu Lâu nói, "Cảm ơn cậu nhé, tôi sẽ ở lại, hơn nữa, chúc mừng cậu nhận được chứng chỉ chế tạo sư cơ giáp cấp hai." Đó là một việc đáng chúc mừng, dù sao người có đủ tư cách đạt được chứng nhận chế tạo sư cơ giáp cấp hai cũng không có mấy. Điều này đủ để nói rõ, trong trường học, hay phải nói là cả ở Khải Ân, Dương Kha đều nỗ lực bằng chính sức mình.

Cho đến lúc La Tiểu Lâu đi xa, tiếng nói của Dương Kha từ xa xa bỗng truyền tới: "Tôi thừa nhận tôi không bằng cậu, tôi thua tâm phục khẩu phục, nhưng có một ngày, tôi nhất định sẽ vượt qua cậu."

La Tiểu Lâu nở nụ cười, "Vậy cậu cố gắng lên nhé, có điều, tôi nghĩ nó không dễ dàng đâu."

Dương Kha nhìn theo La Tiểu Lâu đi mất, hai tay nắm chặt, tôi sẽ cố gắng, dựa vào thực lực vượt qua cậu, sẽ khiến Lăng Tự nhìn đến tôi.

Cạnh đó, Hạ Y và Trạch Nhã nghe trộm cuộc nói chuyện của hai người đang nghiến răng nghiến lợi, Dương Kha rất thích xen vào việc của người khác, La Tiểu Lâu đi rồi, rốt cuộc có cái gì không tốt chứ?

Nhận được sự chấp thuân, La Tiểu Lâu đẩy cửa phòng nghỉ của ông già Nghiêm ra, cậu kinh ngạc phát hiện, trong phòng còn có một một ông già khác, tuy không nhận ra ông lão này, nhưng cậu thanh niên phía sau ông thì cậu thấy rất quen mắt. Hình dáng quen thuộc kia, mái tóc đỏ nhạt kia, lớp nguỵ trang hờ hững kia… Đây là Bless, và là một thân phận khác La Tiểu Lâu rất quen thuộc, Mộ Thần.

Mộ Thần thấy La Tiểu Lâu bước vào cửa, khẽ nở nụ cười.

Sau khi chào hỏi ông già Nghiêm, La Tiểu Lâu quan sát trên dưới ông già bên cạnh, tim cậu lập tức nảy lên, đây… đây là thầy giáo online của cậu?! Trời ơi, có cần oan gia ngõ hẹp đến thế này không, không, phải là thổ tả mới đúng…

Mộ Thần như nhìn ra được suy nghĩ của La Tiểu Lâu, nở nụ cười hiếm hoi, nháy mắt.

Nghiêm đại sư hài lòng nói: "Đây là học trò của tôi, La Tiểu Lâu. Lại đây, vị này chính là đại sư Hi Bá Lai."

La Tiểu Lâu lại ngẩn ngơ, là đại sư Hi Bá Lai nổi danh cùng với Nghiêm đại sư?! La Tiểu Lâu đương nhiên không phải hối hận vì đã bỏ lỡ cơ hội làm đệ tử của một vị đại sư khác, cậu chỉ nghĩ, vận cứt chó của cậu hình như là rất lớn.

Đại sư Hi Bá Lai nhìn La Tiểu Lâu vài lần, gật đầu, rồi quay đầu nhìn về phía Nghiêm đại sư, hừ một tiếng: "Một hạt giống tốt như vậy bị ông đạp hỏng rồi."

Nghiêm đại sư cười nhạt nhìn Hi Bá Lai đại sư, hất cằm với La Tiểu Lâu, La Tiểu Lâu liền yên lặng xoay người đi bưng trà. Sau đó, Nghiêm đại sư lướt mắt nhìn Bless thờ ơ đứng sau Hi Bá Lai.

Ánh mắt truyền tải thông điệp, nhìn học trò của tôi nè, hiếu thuận bao nhiêu.

Đại sư Hi Bá Lai u oán nhìn học trò của mình, rồi nhìn cốc trà trước mặt, đương nhiên là cái cốc này do La Tiểu Lâu bưng tới. Ánh mắt đại sư Hi Bá Lai phức tạp, cũng may học trò của lão Nghiêm không giống nó.

Để không quấy rầy buổi trao đổi của hai vị đại sư, Thẩm Nguyên và Bless theo La Tiểu Lâu sang phòng nhỏ bên cạnh. Thẩm Nguyên nhíu mày nhìn thoáng qua người đi cùng, quay sang La Tiểu Lâu, "Tiểu Lâu, có lẽ anh không nên nói lời này, nhưng với thành tích và thân phận hiện tại của em, nhất định sẽ có rất nhiều thế gia hay tập đoàn có chủ ý nhắm đến em, những thế gia và các công ty lớn đó quan hệ rất rắc rối phức tạp, em nhất định phải thận trọng chọn lựa. Nếu cảm thấy khó chọn, em hãy bàn bạc với Nguyên Tích."

La Tiểu Lâu nở nụ cười, "Anh Thẩm không cần lo lắng, em biết rõ hết mà."

Bless nghiền ngẫm nhìn Thẩm Nguyên, quay đầu nói với La Tiểu Lâu: "Cậu cẩn thận, tôi nghĩ sư phụ sẽ nhanh chóng nhận ra thôi. Hôm qua thầy quan sát thủ pháp xử lý nguyên liệu của cậu, trình độ tương tự như thế ngay cả tôi cũng có thể nhìn ra."

Sắc mặt La Tiểu Lâu tối sầm.

…

Sau khi nghe xong toạ đàm, La Tiểu Lâu mệt mỏi cả thể xác lẫn tinh thần trở về tinh cầu An Tắc, đại sư Hi Bá Lai và Nghiêm đại sư (lại) bắt đầu một trận khắc khẩu mới ở học viện Ba Đế Tư, tuy mọi người đều đã nhìn quen, nhưng có một vài người nắm được thực tình, lần cãi nhau này hoàn toàn không phải là ở phương diện học thuật.

Nguyên Tích trong bữa cơm tối biết được những lời mời tới La Tiểu Lâu, liếc mắt, lấy từ trong lòng ra một bức thư: "Đây là thứ quân đội nhờ anh mang về, bọn họ rất hứng thú với em."

La Tiểu Lâu biết điều tiếp lời: "Vậy chọn quân đội, dù sao anh cũng ở đó."

Nguyên Tích hài lòng gật đầu, "Em yên tâm, anh sẽ chiếu cố em."

Khoé miệng La Tiểu Lâu giật giật, ngon, chắc sau này anh thiếu một người hầu hạ sinh hoạt cho anh.

Tối, khi hai người đang dần chìm vào cảnh đẹp của bồn tắm bong bóng, máy thông tin của Nguyên Tích đột nhiên kêu lên một tiếng. Hắn đen mặt mở máy, vệ sĩ Road xuất hiện trên màn hình: đã tra ra được người bịa đặt thông tin sai trái về vương tử phi điện hạ, chính là sinh viên trong trường ngài. Mặt khác, trong quá trình truy hỏi, chúng tôi thu hoạch được một thứ bất ngờ. Một công ty truyền thông tìm được một bức ảnh khoả thân của vương tử phi điện hạ, tôi đã phái người suốt đêm mang tấm ảnh về, cũng cắt bỏ tin tức kia. Ngài nghĩ nên xử lý tấm ảnh khoả thân như thế nào?"

137. Chương 137: Tấm Ảnh...

Road cẩn thận đợi cả buổi, vậy mà bên kia chẳng thấy hồi âm, thầm nghi hoặc. Anh ta căng thẳng đưa tay lau mồ hồi, định kết thúc chủ đề khó xử này, gửi một tin nhắn nói rằng sẽ nhanh chóng mang tấm ảnh kia về bla bla bla.

Máy thông tin trên cổ tay Road bỗng nhiên phát ra một tiếng chói tai, anh ta hoảng sợ, vô ý thức giơ tay phải lên nhưng rồi lại cảm thấy không đúng, vội vã rụt về, khúm núm: "Điện, điện hạ, ngài —"

Không đợi Road nói xong, bên kia đã truyền sang tiếng gầm gừ: "Thứ đó đã có ai xem qua chưa?!"

Road sợ đến mức run cầm cập, đầu óc trống rỗng một giây, mở miệng nói: "Thứ đó — a, có lẽ là tay phóng viên và chủ biên đã xem qua, lúc thần đến thì nó vẫn còn nằm trong thẻ thông tin, ngày mai mới thu xếp xong xuôi được. Thần đã xử phạt tay phóng viên và gã chủ biên kia, thần đảm bảo bọn chúng cả đời này sẽ không muốn nhớ đến bất cứ chuyện nào của vương tử phi điện hạ nữa. Có điều, truy xét nguồn gốc của tấm ảnh này có chút phiền phức."

Nguyên Tích hừ một tiếng, lạnh lùng hỏi: "Anh có xem không? Trừ anh ra, còn có ai khác xem qua không?"

Road sửng sốt hai giây, phát hiện mục tiêu quan tâm của vương tử điện hạ rõ ràng là khác với mình, vội nói: "Điện hạ, ngoại trừ thần ra không có người nào thấy, nhưng —"

Anh ta chưa nói xong thì đã bị Nguyên Tích cắt lời, giọng điệu của vương tử điện hạ băng giá hơn, "Road, tốt nhất trong khoảng thời gian ngắn sắp tới anh không nên xuất hiện trong phạm vi đường nhìn của tôi. Bây giờ mang tấm ảnh đến đây ngay lập tức! Không được đưa cho người khác, tự mình mang tới đây!!" Nói xong, không đợi Road mở miệng, Nguyên Tích đã nổi giận đùng đùng đóng máy thông tin.

Khoé miệng Road co quắp nhìn tấm ảnh trong tay, tuy đường cong của cặp mông vương tử phi điện hạ rất mê hồn, nhưng anh ta thực sự không có ý nghĩ nào khác, tôi xin thề với vương tử điện hạ tôi là một thằng đàn ông bình thường…

Hơn nữa, tự mình mang tới, phải xuất hiện trong tầm mắt của vương tử điện hạ ư? Nghe ngữ khí của điện hạ, có lẽ mấy ngày sắp tới mình sẽ không dễ sống rồi, Road gần như mếu máo.

Cũng thấp thỏm bất an như Road còn có La Tiểu Lâu đang ngâm mình trong bồn tắm. Nguyên Tích vốn đang thoải mái híp mắt, sau khi nhận được hai tin nhắn thì thình lình bật dậy, hệt như sư tử phát hoả.

Hơn nữa, khi Nguyên Tích phát hoả, cơn giận còn chưa tan trừng mắt nhìn cậu đầy hung tợn. Trời mới biết, cậu chưa làm cái gì đâu á.

Cuối cùng Nguyên Tích tức giận mở máy thông tin quay sang một bên, gào thét với người bên kia một trận. Sau khi đồng cảm cho người nọ, La Tiểu Lâu định bụng chuồn khỏi nơi nguy hiểm này, cứ ở đây thì kẻ vô tội là cậu nhất định sẽ bị giận cá chém thớt toi mạng mất, Nguyên Tích thì tuyệt nhiên không biết trái phải là gì rồi.

La Tiểu Lâu cấp tốc đứng đậy, đang nhấc chân thò ra ngoài thì Nguyên Tích đóng máy thông tin. Giây tiếp theo, một cánh tay nóng hừng hực đã quấn lấy eo cậu, ngang ngược kéo cậu về chỗ cũ.

La Tiểu Lâu quýnh lên, ra sức giãy dụa.

Nguyên Tích buồn bực nhìn La Tiểu Lâu trần truồng, mạnh tay ấn cậu xuống đầu gối mình, sau đó thô lỗ vỗ một cái lên mông cậu, mẹ nó, lúc này cũng không quên quyến rũ người ta.

La Tiểu Lâu ngẩn ngơ, lập tức thấy sầu não, Nguyên Tích gần đây bắt chước cái giáo trình quái đản kia càng ngày càng quá đáng.

Nguyên Tích cảm thấy việc này rất trọng đại, nên hỏi cho rõ ràng, phải trừng phạt La Tiểu Lâu ra trò, nhưng anh bạn bừng bừng khí thế phía dưới rõ là không chịu phối hợp. Vì vậy, hắn quyết định hoãn trình tự lại.

La Tiểu Lâu chỉ cảm thấy thời gian vận động quá lâu, đến khi cậu ngất xỉu rồi mà Nguyên Tích vẫn còn chưa định dừng lại, hơn nữa còn hưng phấn hơn bình thường, trong lúc mơ mơ màng màng, Nguyên Tích còn nói gì đó với cậu.

Nguyên Tích còn sầu não hơn cả La Tiểu Lâu, định bụng làm La Tiểu Lâu hai lần rồi thẩm vấn cậu, kết quả, La Tiểu Lâu mê man làm câu Cả đời này lẫn kiếp trước em chỉ thích một mình anhkhiến hắn không để ý được cái gì khác nữa. Đây — đây đúng là quá *** đãng, tối nào cũng quyến rũ hắn!

Hôm sau khi tỉnh lại, cả người La Tiểu Lâu khó chịu, không thể đứng dậy chuẩn bị bữa sáng, may mà ở nhà còn có A5.

Ngồi trên bàn cơm, La Tiểu Lâu nhìn Nguyên Tích đang cúi đầu, nhớ lại đêm qua, lá gan nhất thời phì ra, không khỏi oán giận, "Hôm nay em có rất nhiều việc."

Nguyên Tích ho khan một tiếng, trên mặt có chút phiếm hồng, mau miệng nói: "Hôm nay anh xin nghỉ giúp em, em không phải đi nữa." Dặn dò xong, tầm mắt chuyển xuống vùng hông cộng mông của La Tiểu Lâu nhìn thoáng qua, rồi lập tức quay đi, cúi đầu ăn.

Sáng hôm nay, Nguyên Tích thần thanh khí sảng mở rộng cửa chờ Road đi hết gần một đêm mang tấm ảnh khoả thân kia tới, sau khi mắng mỏ thuộc hạ thôi rồi một trận, hắn trở về thư phòng.

Thấy tấm ảnh chụp cái mông trẻ con trắng nõn, Nguyên Tích trợn tròn mắt, cơn cuồng nộ trong lòng nháy mắt biến mất không còn bóng dáng. Hắn chỉ ngơ ngác nhìn tấm ảnh, cơ mà cũng chẳng thấy hôm qua La Tiểu Lâu bị oan uổng miếng nào, dù sao cậu cũng rất hưởng thụ mà.

La Tiểu Lâu tức tối cằn nhằn cả một buổi sáng, quyết định hôm nay ở nhà luyện tập, tuy vừa nghĩ đến quân đội thì cậu có hơi hưng phấn, nhưng cũng cảm thấy như thế này mà đến thì hình như rất mất mặt. Vào thư phòng sửa soạn đồ chuẩn bị lền tầng, phát hiện Nguyên Tích vừa cấp tốc giấu một cái gì đó.

La Tiểu Lâu lập tức cảnh giác trừng mắt nhìn Nguyên Tích, "Cái gì vậy?"

Nguyên Tích nhìn La Tiểu Lâu, nói chắc như đinh đóng cột: "Không có gì, không liên quan đến em."

La Tiểu Lâu đứng yên tại chỗ, vẻ mặt khó coi, "Sao lại không, anh chắc chắn là đang xem mấy cái thứ đó!"

Nói xong liền xông lên cướp lấy. Với thân thủ của La Tiểu Lâu thì đương nhiên không sờ vào được, nhưng cậu vẫn xông lên ôm Nguyên Tích không rời, Nguyên Tích né mấy lần, không dám đẩy cậu ra.

Rốt cục La Tiểu Lâu cũng cướp được tấm ảnh kia, khi thấy cặp mông cong vểnh của đứa trẻ đang nằm bò ra ngủ, cậu không khỏi trợn tròn mắt.

"Đây là cái gì?" Nguyên Tích sẽ không lén lút nuôi con đằng sau lưng cậu đấy chứ?!

Nguyên Tích ho khan một tiếng, sau khi ấp úng nửa ngày, mới mở miệng: "Là, là —"

Hắn còn chưa nói xong thì tiếng mừng rỡ của 125 đột nhiên vang lên trong phòng: "Trời ơi, đây không phải là tấm ảnh duy nhất bị mất của tôi đấy sao?"

Một câu nói của 125 khiến cả Nguyên Tích lẫn La Tiểu Lâu ngớ người, sau đó hai người cùng chúi đầu vào tấm ảnh, nhìn từ trên xuống dưới, rốt cục cũng thấy một mẩu gì đó tròn tròn màu xanh lục dưới đuôi giường ở góc trái tấm ảnh.

Như muốn xác minh suy đoán của hai người, 125 quả quyết hô lên: "Không sai, đuôi của tôi đó!"

Cuối cùng, 125 vui mừng xén lấy một góc nhỏ, còn tấm ảnh hồi nhỏ của La Tiểu Lâu tự nhiên bị Nguyên Tích giấu đi.

La Tiểu Lâu không cướp nữa, bức hình hồi nhỏ đột nhiên xuất hiện, chân mày cậu khẽ cau lại.

Nguyên Tích nhìn La Tiểu Lâu, bỗng nhiên kéo cậu lại hôn chụt một cái, bá đạo nói: "Được rồi, em có ngốc ngếch cũng vẫn là người của anh, lo cái gì? Anh sẽ không để kẻ khác quấy rối em đâu, bất kể là ai cũng không được."

La Tiểu Lâu nhìn đôi mắt sáng ngời và mang theo chút quan tâm của Nguyên Tích, khoé miệng giật giật, bỏ qua câu đầu, da mặt dày yêu cầu hắn cam đoan: "Anh đã biết rồi thì không thể tốt hơn, sau này em chỉ có một mình anh là thân thích. Bởi vậy, anh phải chịu trách nhiệm cho em. Bất kể là tình huống nào — điều này đặc biệt quan trọng — đều phải bảo đảm an toàn cho em, không được bạo hành." Nói xong hồi hộp nhìn Nguyên Tích.

Nguyên Tích lần đầu tiên thấy La Tiểu Lâu dùng bộ dạng yếu đuối nhu thuận tội nghiệp này nói chuyện với mình, ngoại trừ lúc bị bắt nạt, La Tiểu Lâu gần như hoàn toàn không ý muốn dựa vào người khác. Nguyên Tích khẽ sững người, giọng nói không được tự nhiên và thêm chút hung ác: "Đương, đương nhiên! Anh là người đàn ông của em, đương nhiên phải chịu trách nhiệm." Thân thích duy nhất, Nguyên Tích ôm chặt La Tiểu Lâu hơn. Tuy điều này cũng không coi là chuyện tốt, nhưng Nguyên Tích tuyệt nhiên không phủ nhận tâm tình mình đang cực kỳ tốt. Dù là người có quan hệ huyết thống với La Tiểu Lâu cũng không thể cướp cậu đi khỏi hắn.

Khi La Tiểu Lâu thoả mãn đi lên tầng, Nguyên Tích nhìn theo bóng lưng cậu, nhấp vào cái tên Road trong máy thông tin.

La phủ.

La Thiểu Phàm hổn hển nhìn bà Kim, mặt đỏ bừng bừng, không dám kêu to, chỉ có thể thấp giọng quát: "Ảnh? Rốt cuộc bà đang làm cái gì vậy?"

Bà Kim đưa tay vỗ nhẹ lên lễ phục xa xỉ, hài lòng phát hiện, nếu chỉ với cuộc sống tầng lớp thấp nhất, đi dưỡng đẹp cao cấp vài lần, phong tình của bà cũng không giảm bớt bao nhiêu so với trước kia.

Bưng hồng trà nhấp một ngụm, bà Kim nhìn La Thiểu Phàm thiết tha: "Thiểu Phàm, con không cần phải gấp gáp vội, mẹ như thế này không phải là vì tốt cho con sao?"

"Vì tốt cho tôi?! Muốn tốt cho tôi thì bà đừng nên để bất cứ ai biết được chuyện này! Bà biết tôi muốn cha coi trọng tôi hề không dễ dàng mà? Tôi không muốn sau này là một nhị thiếu gia tầm thường không được coi trọng. Nếu cha biết thân thế của tôi, hậu quả tuyệt đối hai người chúng ta không thể gánh được!" La Thiểu Phàm sắc mặt xấu xí nói.

Bà Kim nhíu mày, đứng dậy bước tới trước mặt con trai, khẽ thở dài một hơi, "Thiểu Phàm, mẹ sao lại không hiểu chứ. Kỳ thực, mẹ cảm thấy cha con hiện tại rất thương yêu con, thậm chí còn đối xử với con không giống với hai đứa con của bà cả. Mẹ nghĩ, dù thân thế của con có thay đổi, cha của con cũng sẽ không thay đổi tình cảm với con đâu, dù sao cũng là đứa con tự mình nuôi nấng mà."

Nhìn La Thiểu Phàm lại bắt đầu sốt ruột, bà Kim chuyển đề tài: "Đừng có gấp, mẹ sẽ không thử những việc có khả năng đó, có một điểm nguy hại tới con cũng sẽ không thử. Mẹ của con cũng không phải là kẻ ngốc, nếu không, năm đó làm sao có thể đưa con an toàn vào La phủ chứ. Con yên tâm, dù hiện tại có kiểm tra, chỉ cần không nghiệm ra quan hệ huyết thống giữa hai chúng ta, sẽ không có ai nghi ngờ con là con trai của vị phu nhân kia, mà lúc đó mẹ đã sắp xếp xong xuôi trước rồi.

"Mẹ chỉ nghĩ, hiện tại Tiểu Lâu đã có tiền đồ rồi, mẹ chẳng thể mang nó về nữa, hiện tại nó đã có thân phận là vương tử phi, sau này có thể chiếu cố cho con. Hơn nữa, trước đây bà cả không dung nạp nó, giờ nó đã có chỗ khác rồi, bà cả sẽ không gây khó dễ cho mẹ nữa. Đến lúc đó con mượn danh Tiểu Lâu, quen biết những quý nhân của vương tử và đế đô, rồi sẽ có lợi rất nhiều cho tiền đồ sau này của con."

La Thiểu Phàm sửng sốt, nó thật không ngờ bà Kim lại có ý nghĩ này. Trước đây vô tình bài xích căm ghét La Tiểu Lâu, lo sợ La Tiểu Lâu sẽ cướp mất thân phận địa vị của mình. Nhưng tên kia may mắn đến mức khiến người ta ghen tị, dù bị đuổi đi, bám đại một thằng khác vậy mà lại hoá là vương tử. Hừ, nói cái gì mà tự mình chiếm được vị trí, nếu La Tiểu Lâu vẫn ở đây, không chừng người trở thành vương tử phi có thể là chính nó, La Thiểu Phàm.

La Thiểu Phàm nghĩ ngợi, đột nhiên bừng tỉnh, thậm chí bắt đầu nghĩ cách lợi dụng La Tiểu Lâu.

"Tiếp cận cũng không phải là không được, nhưng cha liệu có bởi vậy mà chú ý tới nó không?" La Thiểu Phàm vẫn có phần lo lắng, ngộ nhỡ La Thành Vận phát hiện La Tiểu Lâu chính là con trai của người phụ nữ ông ta yêu, vậy thì nó sẽ chẳng còn gì nữa.

Bà Kim nhíu mày, suy nghĩ một lát rồi nói: "Như vậy đi, trước tiên mẹ liên lạc với Tiểu Lâu. Cho đến lúc quan hệ của mẹ với nó hoà hoãn, mẹ sẽ bảo nó thân thiết với con hơn. Mẹ sẽ nghĩ cách bảo nó ở ngoài, dù sao nó cũng không thích ở trong La phủ, chỉ cần ngày nào cha con không ở nhà bảo nó tới đây là được."

La Thiểu Phàm vẫn thấy lo lắng, nhưng bà Kim hiển nhiên đã quyết định chủ ý. Bà ta khuyến khích con vài câu rồi rời đi.

La Thiểu Phàm đi qua đi lại trong phòng, nó vẫn cảm thấy việc này không an toàn. Nhưng vừa nghĩ đến việc có thể quen được những người đó thông qua La Tiểu Lâu, nó lại kìm xuống, không ngăn cản bà Kim.

Bà Kim đắc ý về phòng mình. Nếu mượn sức La Tiểu Lâu, không chỉ có La Thiểu Phàm được nhiều trợ lực, mà chính bà ta cũng sẽ được hưởng không ít lợi lộc. Ít nhất thì bà ta là mẹ của vương tử phi, La phu nhân sẽ phải xem trọng bà ta, sau này sẽ chỉ càng thêm nở mày nở mặt mà thôi. Nghĩ đến lúc được gặp quốc vương hoàng hậu của đế đô, cảnh tượng những quan to sếp lớn tranh nhau nịnh bợ mình, nụ cười trên mặt bà Kim không ngừng rộng ra.

Bà Kim sửa soạn trang phục lại một hồi, quyết định trở về nơi ở trước đây của mình, sau đó hẹn La Tiểu Lâu tới, như vậy sẽ càng dễ làm cậu nhớ lại tình cảm cũ hơn. Khi bà Kim rời đi, trên tầng cao, một đôi mắt nhìn theo sau cánh cửa sổ đối diện.

Khoé miệng La phu nhân nhếch lên thành nụ cười nhạt, quay lại gật đầu với vài người, những người đó lập tức đi ra ngoài.

La Thiểu Quân cũng bước tới gần cửa sổ, nhìn vài chiếc xe huyền phù im lặng theo sát phía sau chiếc xe của bà Kim, y trầm tư vài giây, rồi nói: "Mẹ, chuyện này không nên để Thiểu Thiên biết."

Ánh mắt đang nhìn ra ngoài của La phu nhân sắc lạnh hơn, "Ừ, ta biết, Thiểu Thiên rất đơn thuần, sau này con phải chăm sóc nó nhiều hơn. Chỉ cần ta còn ở đây, La gia, cả con và Thiểu Thiên, gia đình bên ngoại của con sau này sẽ chống đỡ cho các con."

Đêm hôm đó, bệnh tim của bà Kim tái phát, không giữ được tính mạng.

Khi biết được tin tức này, mỗi người một tâm tư khác nhau. Khi La phu nhân đem chuyện này nói ra trên bàn cơm, La Thành Vận chỉ nhàn nhạt ừ một tiếng, tiếp tục dùng bữa.

Chiếc nĩa trong tay La Thiểu Phàm run lên, nhưng nó không nói gì, cúi đầu ăn tiếp, dưới bàn ăn nó nắm chặt bàn tay trái thành nắm đấm, khống chế cơn run rẩy của mình, hiện tại tuyệt đối không được để bất cứ ai nhận ra vẻ khác thường. Nói thật thì, nó thực sự cũng không cảm thấy đau lòng lắm, dù sao nhiều năm không gặp nhau như vậy, nó cũng không có bao nhiêu tình cảm với bà Kim.

Nó cảm thấy trong lòng tự nhiên nhẹ nhõm đi không ít. Hiện tại, không còn ai biết nó là con của bà Kim, rốt cục nó cũng an toàn thực sự.

Chỉ có La Thiểu Thiên là vô tình lạnh lùng liếc nhìn La Thiểu Phàm, sau đó nói: "Cha, mẹ, anh, con ăn no rồi, con lên lầu trước." Nói xong thì đứng dậy rời bàn.

Còn một người khác cũng đang ngồi trên bàn cơm ở một nơi khác, La Tiểu Lâu ngơ ngác nhìn Nguyên Tích, "Bệnh tim tái phát?" Tuy ở cả trên phương diện tinh thần lẫn thân thể, bà Kim và cậu hoàn toàn không có quan hệ gì, nhưng cậu không thể để cho người khác nhận ra cậu không phải là con của bà Kim.

La Tiểu Lâu cố tỏ ra thương tâm gần chết, nhưng trong bụng thì thầm nghĩ, sau này còn ai biết thân thế của cậu nữa. Có lẽ là La Thiểu Phàm, nhưng dựa theo thái độ lần trước của nó, chắc nó sẽ không nói. Thế nhưng, nếu nói như vậy — La Tiểu Lâu nhớ đến ánh mắt lạnh băng của La Thành Vận, đột nhiên rùng mình một cái.

138. Chương 138: Minh Châu

(DỊCH BẬY: CỦA QUÝ)))))))))

Hai ngày nay, do lo lắng trong một thời gian dài nên tinh thần La Tiểu Lâu có vẻ sa sút. Nguyên Tích cố gắng dành thêm thật nhiều thời gian ở bên cậu, nhưng điều này chỉ khiến cho La Tiểu Lâu vốn luôn phải giả vờ rằng tâm trạng bình thường càng trở nên suy nhược tinh thần hơn.

Rốt cục, nhẫn nhịn đến ngày thứ ba, La Tiểu Lâu bèn mang lá thư kia cho Nguyên Tích đọc, dự định sẽ đến quân bộ một chuyến.

Nguyên Tích đúng lúc có việc nên không thể đi cùng, sắc mặt có chút khó coi, mang vẻ bực dọc nói: "Mai em không đi được sao? Hôm nay anh không thể đi với em được."

La Tiểu Lâu bị nhìn chòng chọc, lập tức không hề do dự, mềm mỏng mà kiên quyết trả lời lại rằng: "Hôm nay đẹp trời mà, với lại, em cũng muốn ra ngoài để kiếm chuyện gì đó cho đỡ buồn chán, được không?"

Nguyên Tích nhìn chằm chằm vào đôi mắt đen láy mang theo vẻ cầu xin của La Tiểu Lâu, thất thần hai giây, rồi buột miệng: "Được rồi, nhưng mà phải để hai thủ hạ của anh đi theo bảo vệ!". Sau đó ý thức được mình vừa mới nói hớ thì hừ nhẹ một tiếng.

Đây cũng là lý do vì sao sáng sớm Road đã có mặt ở nhà của La Tiểu Lâu, mặc dù căn nhà bé như mắt muỗi nhưng vì "được" vương tử mặt dày công khai chiếm lấy không chịu đi, cho nên mấy người hầu có mặt ở đây mới phải dối lòng mà khen ngợi vài ba câu.

Sau khi biết được nhiệm vụ của mình bị thay đổi, Road ai oán liếc nhìn Nguyên Tích. Anh thề rằng Nguyên Tích đang nối gót theo vết xe đổ của quốc vương bệ hạ. Quyết định của quốc vương bệ hạ chỉ có mình vương hậu bệ hạ mới có thể thay đổi được. Rõ ràng hiện tại vương tử phi điện hạ trông có vẻ không phải là cùng một loại người với Phượng Già Lăng bệ hạ, thua xa về sự cường thế so với người, nhưng nhìn kết quả chình ình ra thì chẳng có gì là khác nhau cả.

Quả nhiên quốc vương và vương tử điện hạ là cha con. Khóe miệng Road giật giật, trưng bộ mặt mỉm cười tiếp nhận nhiệm vụ.

La Tiểu Lâu cùng Road tới quân bộ. Vì có Road đi cùng nên bọn họ cũng không gặp phải chuyện gì trên đường đi.

La Tiểu Lâu thỉnh thoảng thấy vài chiếc xe huyền phù ngoài đường, hay binh lính đang tập luyện cùng cơ giáp. Tất cả đều là những vũ khí trong tay mạnh nhất quốc gia mà lực lượng vũ trang nắm trọn, không một tai to mặt lớn nào so được.

Cầm lá thư này trong tay, La Tiểu Lâu nhanh chóng được đưa đến bộ nghiên cứu cơ giáp quân đội.

Nơi này là quân bộ, có thể nói không ai là không biết thân phận đặc biệt của La Tiểu Lâu. Mọi người đều rất lễ độ với cậu, nhưng cũng chỉ giới hạn trong khách sáo mà thôi.

Tiếp đãi La Tiểu Lâu là một anh chàng trẻ tuổi mặc quân phục thượng tá, anh ta mỉm cười chào hỏi: "Vương tử phi điện hạ, xin chào, tôi là Phùng Dương. Nơi đây được ngài ghé thăm làm chúng tôi cảm thấy rất vinh hạnh và may mắn."

La Tiểu Lâu vừa quan sát vừa khách sáo đáp: "Có thể được đến quân bộ, đối với tôi cũng là một điều vinh hạnh."

Thượng tá Phùng trẻ tuổi nhướn mày, nụ cười trên gương mặt anh tuấn nở rộng hơn, "Buổi chiều tôi sẽ cử binh sĩ dẫn ngài đi thăm quan nơi đây, sau đó sẽ dẫn ngài tới phòng thí nghiệm riêng, nếu ngài cần nguyên liệu nào thì có thể liệt kê ra đưa cho tổ nguyên liệu. Có điều, quân bộ quản lý khá nghiêm ngặt, thông thường đầu tháng sẽ trình lên sở danh sách nguyên liệu cần dùng, sau đó tổ hậu cần sẽ phụ trách chuẩn bị. Về phần công việc ngài cần, chúng tôi sẽ xem xét thời gian rồi sắp xếp."

La Tiểu Lâu cũng khách sáo mà nở nụ cười chân thành, nói: "Vậy cũng được, cám ơn."

Quả nhiên, thượng tá Phùng cử một binh sĩ dẫn La Tiểu Lâu đi tham quan, rồi sau đó rời đi.

Không sắp xếp công việc, không nói đến vấn đề đãi ngộ, thậm chí không bàn về thời gian làm việc. Chỉ duy nhất có một thứ, đó là định kỳ có thể đến phòng thí nghiệm lấy nguyên liệu.

La Tiểu Lâu vui vẻ nở nụ cười, thật không ngờ có một ngày cậu cũng được đãi ngộ như những người có cấp bậc cao, lúc Dương Kha mới vào tập đoàn Khải Ân cũng chưa chắc được đối xử giống với cậu như thế này.

Thái độ khách sáo không chỗ chê, nhưng lại bị coi thường thẳng thừng. Có điều, La Tiểu Lâu không phải là Dương Kha khi đó, tâm tính lại càng không giống, cậu không phải tới nơi này để nghỉ dưỡng, cũng không phải để lấy quân bộ làm bàn đạp. Nếu như đa số nhân tài chế tạo cơ giáp ưu tú nhất của Liên Bang đều ở quân bộ, cậu chẳng có lý do gì chỉ vì bị lạnh nhạt mà buồn bã cả, chỉ cần cậu cố gắng, mọi chuyện rồi sẽ thay đổi thôi.

Nếu muốn đứng cạnh Nguyên Tích một cách hiên ngang, thì ít nhất cậu phải tinh thông ở lĩnh vực này, và phải ở cấp cao nhất, cậu sẽ ký tên mình lên các tác phẩm là mục tiêu mà chiến binh cơ giáp tranh giành, rồi tự tay cậu có thể chế tạo ra chiếc cơ giáp sinh vật lợi hại nhất cho Nguyên Tích.

Sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày, cậu sẽ trở thành chế tạo sư cơ giáp xuất sắc nhất, có một không hai.

Tiểu binh dẫn đường nhìn La Tiểu Lâu hai mắt lấp lánh môi cong cong, trong lòng không khỏi sợ hãi, vương tử phi điện hạ cứ nhìn mình… cười là sao? Nghe nói những người quyền quý đều thích bao dưỡng tình

nhân,cơ mà, iem đã có vợ mang thai ở nhà rồi nha!!

Dẫn La Tiểu Lâu đi dạo một vòng qua loa, chỉ là chung quanh phòng thí nghiệm bình thường nhất, còn những nơi cơ mật trọng yếu thì không đưa đi, đó cũng là do cấp trên phân phó.

Giờ này, La Tiểu Lâu đã biết đội ngũ phụ trách về mảng nguyên liệu. Cuối cùng, sau khi đưa La Tiểu Lâu vào căn phòng thí nghiệm nhỏ nhoi kia, tên tiểu binh vội lượn đi bằng tốc độ nhanh nhất.

La Tiểu Lâu trái lại không có gì là không hài lòng, cậu ra ngoài chủ yếu cũng là vì muốn xả hơi. Hiện tại thì có vẻ tốt hơn hẳn lúc trước, miễn bàn đến tên thượng tá Phùng hồ ly, hay tên tiểu binh Khải Lỗ thỏ đế kia.

Gần trưa, La Tiểu Lâu ở liền trong phòng thí nghiệm chế tạo một số linh kiện cơ giáp cấp bốn, tuy rằng cậu đã là chế tạo sư cơ giáp cấp bốn, nhưng cậu cũng chưa làm ra được nhiều linh kiện cấp bốn thực sự cho lắm.

Hơn nữa, trong quá trình tản bộ ở đây, La Tiểu Lâu đã phát hiện ra một vấn đề khác, có thể chế tạo sư cấp bốn ở tinh cầu An Tắc rất tài giỏi, nhưng ở quân bộ thì lại hoàn toàn là một chuyện khác.

Các nhân viên trong đây đa phần là các chế tạo sư cấp năm, thậm chí có cả chế tạo sư cấp sáu. Dù là trợ thủ thì cũng phải là chế tạo sư cấp bốn. Quân bộ này đã khéo léo thể hiện cho La Tiểu Lâu thấy rằng: em rất giỏi nhưng anh rất tiếc tinh cầu này không cần đến kỹ thuật của cậu, cho dù có làm trợ thủ thì cũng chưa đủ kinh nghiệm.

La Tiểu Lâu sử dụng ý thức nguyên lực, chia nguyên liệu cấp hai, cấp ba và cấp bốn để chế tạo ra một linh kiện cấp bốn, sau đó cậu kiểm tra tính năng, quả nhiên nguyên liệu cấp bốn ở đây vô cùng tốt. Cậu thấy hơi tiếc khi sử dụng nguyên liệu cấp năm làm thí nghiệm, bởi trong mắt cậu, dùng nguyên liệu cấp năm để chế tạo ra linh kiện cấp bốn là vô cùng lãng phí.

Khi về đến nhà, Nguyên Tích đã trở về từ lâu. La Tiểu Lâu nói với Nguyên Tích rằng tất cả mọi chuyện cũng không tệ lắm. Nguyên Tích cũng cảm thấy hài lòng, ít nhất thì ở quân bộ có thể đảm bảo được an toàn cho La Tiểu Lâu.

Nguyên Tich dựa vào ghế sô pha, nói: “Anh đã dùng thử chiếc cơ giáp kia rồi, động cơ rất tốt. Tuy không biết nói thế nào, nhưng động cơ của cơ giáp cấp bốn trước kia không thể sánh được với nó.” Nguyên Tích đến bây giờ không thể không tin tưởng rằng, người mà hắn lựa chọn để làm chế tạo sư cơ giáp kia chính là một thiên tài.

Chần chờ một chút, Nguyên Tích hỏi: “Rốt cục em làm như thế nào vậy?”

La Tiểu Lâu đang hưng phấn kiểm tra lại động cơ của chiếc cơ giáp mà Nguyên Tích vừa sử dụng kia, thuận miệng giải thích: “Là —— là một loại phương pháp cải tiến mà em đã học được ở tinh cầu Grey, nó là thu hoạch lớn nhất của em đó. Thật là không thể tin được, Liên Bang chỗ nào cũng là ngọa hổ tàng long!”

Ý là chỗ nào cũng có nhân tài ẩn dật.

Sắc mặt Nguyên Tích trở nên khó coi một chút, hắn không muốn La Tiểu Lâu có suy nghĩ này, vừa nghĩ đến cảnh La Tiểu Lâu bỏ nhà chạy trốn là hắn đã muốn nổi trận lôi đình rồi.

La Tiểu Lâu nhạy cảm phát hiện được tình hình, vội lấy lòng Nguyên Tích mà nói thêm: “Đương nhiên là về sau, em sẽ cùng anh đi khắp Liên Bang.”

Nguyên Tích liếc La Tiểu Lâu một cái, lại hỏi: “Loại động cơ này sử dụng phương pháp cải tiến, vậy có thể nâng cấp nó không?”

La Tiểu Lâu nhìn ra được suy nghĩ của Nguyên Tích, nở nụ cười, “Hiện tại thì em chưa chế tạo được động cơ cấp chín, nếu thay thế động cơ cấp bốn cho Vân Tiêu sẽ không tốt. Nhưng mà anh đừng lo, em sẽ cố gắng hơn nữa, sớm muộn cũng sẽ có một ngày, em có thể giúp anh chế tạo ra động cơ cấp chín.” Không chỉ như vậy, em sẽ đổi tất cả những linh kiện khác thành linh kiện cơ giáp sinh vật, La Tiểu Lâu thầm nghĩ trong lòng.

Nguyên Tích khinh thường kéo La Tiểu Lâu cười đắc ý vào lòng xoa nhè nhẹ. Hắn khẳng định, từ sau hôn sự, La Tiểu Lâu thực sự là càng ngày càng beep. Nhưng hắn vẫn nhẫn nại mà nói: "Đừng có nôn nóng, em chỉ cần nói lúc nào muốn đến quân bộ thôi, còn việc đưa đi cứ để anh, nếu tiện đường". Đồng thời thầm cảm thán, lời phụ hoàng nói quá đúng, đàn ông kết hôn quả là không dễ dàng……

La Tiểu Lâu nhìn lướt qua thời khóa biểu, "Chiều thứ Tư và thứ Năm, hai ngày này em không có giờ học". Dù sao quân bộ cũng không yêu cầu cậu bỏ thời gian ra công tác, cho nên La Tiểu Lâu tự quyết định thời gian lần đến sau này.

La Tiểu Lâu cũng chẳng thèm để ý cậu bị quân bộ kia lãnh đạm, thậm chí cậu còn nhân khoảng thời gian này chế tạo ra một đống linh kiện cấp bốn và hộp năng lượng cho Arthur, sau đó cẩn thận gửi chúng qua đường bưu điện. Đổi lại, sau khi Mạc sư phụ giám định xong, La Tiểu Lâu sẽ nhận được phí dụng kếch xù và một đống nguyên liệu.

La Tiểu Lâu vô cùng hài lòng, cậu dự định trước khi đi chấp hành nhiệm vụ sẽ nhanh chóng làm quen với linh kiện cơ giáp cấp bốn, sau đó chế tạo một ít hộp năng lượng.

Đúng lúc này, quản lý Cao liên hệ với La Tiểu âu, anh ta cười khổ mà nói: "Vương tử phi điện hạ, tôi thật sự không ngờ tới thân phận của ngài đấy. Lúc nào rãnh, tôi sẽ tính khoản dư rồi đưa hóa đơn cho ngài. Nếu không có ý kiến gì khác, tôi sẽ mang tiền đến cho ngài."

La Tiểu Lâu thoáng nghi ngờ, rồi giật mình: "Quản lý Cao, ý của anh là sao? Vậy là anh sẽ không mua hộp năng lượng của em nữa hay sao?" Chẳng lẽ tìm được nguồn cung cấp tốt hơn rồi?

Quản lý Cao còn kinh ngạc hơn cả La Tiểu Lâu, "Chẳng lẽ ngài còn tính để công ty Thiên Đông tiếp tục tiêu thụ hộp năng lượng của ngài nữa? Thân phận của ngài…" Khi biết được thân phận của La Tiểu Lâu, quản lí Cao đã chuẩn bị sẵn tinh thần là sẽ không có được hộp năng lượng từ cậu nữa rồi.

Trong mắt của anh ta, vương tử phi tuyệt đối không thiếu tiền, hơn nữa, vì vấn đề thể trọng, La Tiểu Lâu hẳn là sẽ không tiếp tục cung cấp hộp năng lượng cho công ty Thiên Đông nữa.

"Đương nhiên", La Tiểu Lâu khẳng định, đồng thời lầm bầm một câu: "Cho dù là vương tử phi thì cũng phải sống nữa mà". Được rồi, thẻ lương của Nguyên Tích trong tay cậu không ít, nhưng cậu cũng không có ý định để Nguyên Tích nuôi dưỡng. Trên thực tế, hiện tại, số tiền mà Nguyên Tích đưa cho cậu càng ngày càng nhiều, La Tiểu Lâu thầm tự hào.

"Vậy thì tốt quá!" Quản lý Cao xúc động kêu lên, mấy ngày nay anh ta thậm chí còn đang nghĩ làm cách nào để bồi thường cho khách hàng đã đăng ký mua hộp năng lượng dài hạn kia. La Tiểu Lâu vẫn còn có thể cung cấp hộp năng lượng, điều này làm cho anh ta vui mừng không thôi.

"Lát nữa em sẽ gởi qua, ngoài ra, Cao đại ca gọi em là tiểu đệ được rồi!", La Tiểu Lâu nói. Cho dù bây giờ đã có thu nhập từ tinh cầu Gray bên kia, La Tiểu Lâu cũng không định từ bỏ chỗ quản lý Cao, ngoại trừ thu nhập lợi nhuận cao ngất ngưởng, cậu còn có thể mua được không ít hàng hiếm ở chỗ quản lý Cao, đây cũng là một điều mà La Tiểu Lâu rất coi trọng.

Tảng đá lớn trong lòng quản lý Cao rớt xuống đất, lập tức lại trở nên kích động: "Không, không, không cần phải thay đổi xưng hô đâu, nhưng sự nhiệt tình của tôi với ngài sẽ không bởi thân phận của ngài mà thay đổi đâu. Ngoài ra, ngài đã là cơ giáp chế tạo sư cấp bốn, sao từ giờ trở đi ngài không bán ra linh kiện cơ giáp của mình? Ngài phải biết rằng, tinh cầu An Tắc thuộc tinh cầu cấp B, linh kiện cơ giáp cấp không hề rẻ, ngài thậm chí có thể nhận thêm một vài đơn đặt hàng."

La Tiểu Lâu vỗ đầu, cậu cứ nghĩ linh kiện cơ giáp đều đem hết cho bọn Arthur rồi mà quên luôn chỗ quản lý Cao cũng là đầu thu các loại linh kiện cơ giáp. Có điều, bên Arthur rõ ràng giá cao hơn nhiều, nhưng La Tiểu Lâu vẫn vui vẻ đồng ý. Như vậy sẽ giúp cậu luyện tập, tăng độ thuần thục, chế tạo ra nhiều linh kiện cấp bốn. Hơn nữa, giao cho bên Arthur linh kiện cấp bốn, vì Mạc đại sư muốn cải tạo thành linh kiện cơ giáp sinh vật, cậu phải tranh thủ đạt đến trình độ chuẩn nhất.

Nhưng mà nếu cấp linh kiện cho bên Thiên Đông thì không cần phải lo lắng những việc kia. La Tiểu Lâu lập tức nghĩ đến việc làm linh kiện cấp bốn và hộp năng lượng cho quản lý Cao. Những cái đó bao gồm một vài tác phẩm thất bại khi cậu làm linh kiện cơ giáp sinh vật. Tuy cơ giáp sinh vật thất bại, nhưng nó vẫn

xịn hơn chán so với các linh kiện cơ giáp cấp bốn thuần. Mà Mạc sư phụ bảo rằng họ không cần loại linh kiện này, họ chỉ cần loại bình thường nhất thôi, bởi vì La Tiểu Lâu vẫn chưa làm thành thạo linh kiện cơ giáp sinh vật, Mạc sư phụ sẽ phụ trách việc cải tạo linh kiện cấp bốn bình thường nhất thành linh kiện cơ giáp sinh vật tốt nhất.

"Cũng được, vậy em sẽ gửi linh kiện đã làm tới chỗ anh. Vẫn như cũ, không được tiết lộ danh tính của em."

"Ngài cứ yên tâm, tôi xin lấy danh dự ra để bảo đảm." Quản lý Cao không ngờ rằng, chẳng những không bị mất nguồn cung cấp hộp năng lượng mà còn được hưởng lợi hơn. Dù chẳng cần đề cập đến thân phận hiện tại của La Tiểu Lâu, chỉ cần là đệ tử Nghiêm đại sư thì cũng xứng đáng để cho họ mượn hơi rồi.

Sau khi nói chuyện xong, La Tiểu Lâu liền chỉnh trang các thứ đem gửi cho bên Thiên Đông. Có điều, lần nàyLa Tiểu Lâu còn đánh dấu thêm một chữ L không nhìn rõ ở trong góc của linh kiện cơ giáp.

Sau khi đem đống đồ đi gửi, La Tiểu Lâu liền quăng hết mọi chuyện ra sau đầu, dù sao quản lý Cao cũng sẽ chuyển tiền qua cho cậu sau. Điều này La Tiểu Lâu chưa bao giờ cần phải để ý, và đó cũng là nguyên nhân cậu quý quản lý Cao.

Hơn nữa, ngoài chương trình học ngày càng nặng nề ra, Mộ Thần còn hay tìm La Tiểu Lâu nhờ cậu giúp đỡ. La Tiểu Lâu tạm thời cũng không rảnh để tâm đến những việc khác.

Khi quản lý Cao nhận được linh kiện, liền tức khắc mừng rỡ không thôi. Tất cả đều là linh kiện cấp bốn!

Một cơ giáp chế tạo sư cấp bốn, linh kiện họ làm ra không phải cái nào cũng đều là cấp bốn, cũng có thể là cấp hai, cấp ba. Không một chế tạo sư nào dám cam đoan tất cả mình làm đều không bị lỗi, có thể đạt hơn 50% đã là một chế tạo sư cơ giáp cực kỳ tải giỏi rồi.

Hơn nữa cấp bậc càng cao thì xác xuất chế tạo thành công càng thấp. Tựa như một chế tạo sư cấp chín, trong một năm có thể chế tạo thành công một cơ giáp cấp chín, thì không hề đơn giản chút nào.

Bởi vậy, quản lí Cao vốn chẳng ôm hy họng quá lơn lao gì giờ kích động không thôi. Nhưng chuyện càng làm cho anh ta kích động hơn vẫn còn ở phía sau, đó là sau khi trắc nghiệm tất cả linh kiện. Quản lý Cao hưng phấn gọi cho tất cả hội viên VIP cao cấp cố định. Trong mắt anh ta, đống linh kiện này không thể bỏ qua.

Đại đa số khách hàng cảm thấy linh kiện cấp bốn vẫn còn thấp, nhưng cũng có vài người mua.

……..

Nửa tháng sau, tại quân bộ.

Một ông lão đang quơ quào: "Còn chần chờ gì nữa? Nếu người khác có thể mua được thì tại sao chúng ta lại không được? Phải tranh! Phải cướp! Đứa nào mua được thì có thưởng!"

Đám người phía dưới hai mặt nhìn nhau, vài người bắt đầu mày ủ mặt ê vì cái mệnh lệnh tranh cướp vô cớ của ông lão. Những chiếc linh kiện chỉ xuất hiện một lần ở đại hội cạnh tranh, khi bọn họ phát hiện ra bất thường thì đã không thấy đâu nữa. Nghe nói đều là do khách hàng nội bộ phân chia với nhau, mà Thiên Đông từ chối việc công cấp tin tức về người chế tạo, thậm chí thông tin về khách hàng cũng không.

139. Chương 139

˚N BỊ

Người được quân bộ cử đến vì tuột mất cơ hội tốt nhất nên phải tay không quay về, chỉ nhận được một vài tư liệu truyên truyền về linh kiện cơ giáp. Về nguồn gốc của những linh kiện này, Thiên Đông nhất quyết không chịu mở miệng, thứ nhất: liên quan đến đạo đức nghề nghiệp thứ hai: bản thân Thiên Đông cũng rất có thế lực, không cần nói nhiều, khách hàng của Thiên Đông có không ít người thuộc tầng lớp cao. Cho nên trong một thời gian ngắn, bọn họ thực sự không thể bắt chẹt được Thiên Đông.

Kết quả cũng đến, mấy người phụ trách của Bộ Nghiên cứu và Phát triển nổi trận lôi đình. Bởi vậy mà mấy ngày nay bầu không khí ở đây vô cùng căng thẳng.

Lần thứ hai La Tiểu Lâu gặp Khải Lỗ, cậu chàng tiểu binh vẻ mặt sầu thảm đáng thương sau khi vội vã chào hỏi một hai câu, nói không cần lo lắng rồi đi luôn. Nhìn Khải Lỗ nói năng một mình, La Tiểu Lâu nhún vai, cũng chẳng sao, dù gì hôm nay cậu cũng có việc bận.

Buổi chiều cùng ngày, La Tiểu Lâu lại một lần nữa thoải mái mang mấy linh kiện cấp bốn về. Thực ra hôm nay cậu về sớm, nhưng giờ cậu lại đang rảnh. Cậu chỉ mong lần sau đi lấy nguyên liệu, người phụ trách của tổ nguyên liệu sẽ không làm cái mặt dài thộn ra như hôm nay nữa. Quân bộ của Liên Bang sao ki bo thế, lúc cậu lấy nguyên liệu, vẻ mặt của ông chú đó giống hệt 125. Còn 125 cũng tỏ ra khinh thường.

Trên hàng lang, La Tiểu Lâu bắt gặp mấy nhân viên nghiên cứu của quân đội. Cũng giống như tất cả những nhà nghiên cứu khoa học quốc gia, bọn họ thường tỏ ra cao ngạo, ấy vậy mà hôm nay trông họ lại ủ dột như đưa đám. Cơ mà chuyện đó cũng chẳng liên quan gì đến cậu, hơn nữa hôm nay cậu cũng không nhận được nhiệm vụ nào —— Xin ông trời phù hộ đừng giao nhiệm vụ cho con trong mấy ngày nay, dạo này con thực sự bận lắm lắm ạ —— La Tiểu Lâu vừa khấn vừa điềm tĩnh thong dong đi qua mấy người bên cạnh.

Tuy đã giao ước là cô lập vị vương tử phi điện hạ tương lai nhờ vào quan hệ này, ít nhất là không nên vội vàng nịnh nọ, nhưng lúc này đây, mấy tay nhân viên nghiên cứu của quân bộ kia vẫn lườm nguýt bóng lưng cái tên thong dong đến vô sỉ kia, âm thầm cắn răng.

Không phải bọn tự coi mình là thanh cao, ở đây tràn ngập những tập đoàn tranh giành lợi ích và hàng hóa khác nhau, công việc ở đây không chỉ là tượng trưng cho thân phân địa vị, mà còn là vinh dự tối cao để phục vụ đất nước. Hơn nữa, có ai ở đây mà đẳng cấp không bằng La Tiểu Lâu chứ, bọn họ không phục, lúc mới vào quân bộ bọn họ đều dựa vào nỗ lực của bản thân, cực khổ từng bước một mới trèo được đến đây. Bây giờ, thấy người khác dựa vào thân phận và quyền lực mà nhảy dù vào, đương nhiên trong lòng bọn họ sẽ không dễ chịu rồi.

Nếu là vương tử phi tương lai, tại sao cậu ta lại không ngoan ngoãn ở lại trong cung điện mà hưởng thụ áo gấm cơm vàng và hầu nữ xinh đẹp chứ?

Dù không biết là vì sao nhưng thái độ của bọn họ vẫn là cam chịu, có lẽ việc này không liên quan đến chuyện La Tiểu Lâu chưa chính thức trở thành vương tử phi, nhưng trong lúc mình bị cấp trên chèn ép bóc lột mà thấy người khác thong dong như vậy, thật tình chỉ khiến người ta thấy khó chịu mà thôi.

Mấy ông già kia thế nào mà không thấy, loại vô dụng của quân bộ không chỉ riêng gì bọn họ đâu nha.

La Tiểu Lâu vội vàng rời khỏi quân bộ, A5 tận tâm tận lực mở sẵn cửa xe huyền phù chờ ngoài cửa.

"Tới học viện St. Miro." La Tiểu Lâu nói.

"Cái linh kiện cuối cùng kia của cậu sẽ thành công ngay, sao không hoàn thành luôn đi? Còn nữa, rõ ràng cậu đồng ý hôm nay cung ứng cho tôi mấy hộp năng lượng, thế mà không thấy cậu nhúc nhích một đầu ngón tay nào cả. Là vật nuôi của cậu, cậu rốt cuộc bỏ bê tôi đến mức nào hả." 125 vừa lựa một tư thế thoải mái nằm ngửa lên ghế da vừa lèm bèm.

"Tao đã thử ba lần rồi, nhưng vẫn chưa thành công, tao cũng chẳng biết có tiếp tục được không nữa. Cơ mà tao cam đoan là nếu chúng ta 20 phút sau chưa tới học viện St. Miro, thì Nguyên Tích nhất định sẽ nổi trận lôi đình." La Tiểu Lâu bình tĩnh nói, "Còn về hộp năng lượng, bé yêu à, cứ tin anh đi, anh sẵn sàng làm bất cứ chuyện gì cho bé nếu bé phụ trách việc đối phó với Nguyên Tích, chúng ta có thể lập tức lật đổ."

"… Thôi, không cần nữa, tôi nghĩ cậu nói đúng. Mai chúng ta làm hộp năng lượng cũng được, tôi hoàn toàn không có xoắn quẩy chút nào hết á." 125 rất không có cốt khí túm tay La Tiểu Lâu, nghĩ đến khuôn mặt âm u dông bão của Nguyên Tích mà rùng mình một cái.

Dù vậy, La Tiểu Lâu cuối cùng vẫn đơn thương độc mã mở cửa bước vào nhà ăn.

Bên trong đã có bốn người, Nguyên Tích, La Thiểu Thiên, Lăng Tự và Mộ Thần. La Tiểu Lâu nhìn lướt qua ba trùm sò của khoa cơ giáp và người miễn cưỡng được coi là bạn của mình – Mộ Thần, rồi vội vàng: "Ngại quá, có chút việc nên hơi chậm, tới muộn." Sau đó tức tốc ngồi xuống cạnh Nguyên Tích.

Nguyên Tích chán ghét liếc mắt nhìn La Tiểu Lâu, cứ như kiểu hắn chưa có đủ mọi thứ thì không làm ăn được gì, nhưng khi La Tiểu Lâu ngồi xuống thì hắn liền đẩy chén trà sang phía cậu, rồi nói: "Nếu mọi người đã đến đủ rồi thì giờ bắt đầu thôi."

Nguyên Tích mở vở điện tử, dùng công năng hình chiếu, nói qua nhiệm vụ thử nghiệm cần làm trong kỳ nghỉ đông của bọn họ, rồi sắp xếp thời gian và đường tuyến.

Lăng Tự, La Thiểu Thiên và Mộ Thần gật đầu, tỏ ý đã nắm rõ. Nếu thực sự không muốn đi, bọn họ đương nhiên có thể từ chối, nhưng không ai muốn từ chối cả. Nhiệm vụ cấp A của quân bộ, phong ấn và kho báu thần bí, những thứ đó đã đủ để hấp dẫn những chiến binh cơ giáp dũng cảm mạo hiểm. Hơn nữa, bọn họ còn là những chiến binh cơ giáp giỏi nhất. Chưa nói đến thân phận của Nguyên Tích, hắn đồng thời cũng là người đứng đầu khoa cơ giáp, người muốn theo hắn đi thử luyện có thể đứng xếp thành hàng dài không thấy bến, vậy nên bọn họ chẳng có lý do mà từ chối.

Cho dù không tham gia nhiệm vụ lần này, bọn họ cũng vẫn muốn tìm một nhiệm vụ nào đó tương xứng với năng lực của mình. Đây cũng là truyền thống của học viện St. Miro, sinh viên bắt đầu từ năm hai trở lên, ngoại trừ tập huấn do nhà trường sắp xếp, mỗi năm còn phải hoàn thành bài tập thực tiễn trong kỳ nghỉ, căn cứ vào độ khó của nhiệm vụ và tình huống hoàn thành, coi đó như một phần điểm thi. Đương nhiên, nếu đủ điểm cao thì sẽ không cần tham gia tập huấn của trường nữa.

Lăng Tự và Mộ Thần đều không nói gì nữa mà đồng ý.

La Thiểu Thiên suy nghĩ vài giây rồi hỏi: "Nhiệm vụ này chỉ do năm người chúng ta hoàn thành thôi ư? Nhiệm vụ này rất thách thức, căn cứ để chọn thành viên là gì?" Đồng thời lướt mắt về phía La Tiểu Lâu, khẽ cau mày.

"Không, còn năm người nữa, đến lúc gặp nhau thì sẽ biết toàn là người quen thôi." Nguyên Tích đáp, "Tôi nghĩ mười người là đủ rồi. Còn về phần tiêu chuẩn chọn thành viên, đương nhiên là dựa vào năng lực cá nhân rồi."

La Thiểu Thiên nhìn La Tiểu Lâu, gật đầu, tỏ ý không còn nghi vấn gì nữa. Ngoại trừ La Tiểu Lâu, tất cả những người đang ngồi đây đều là chiến binh cơ giáp ưu tú nhất của khoa cơ giáp, Mộ Thần có thể nói là một ngoại lệ, nhưng thành tích trong giải thi đấu cơ giáp của cậu ta khiến người khác bất ngờ. Còn về La Tiểu Lâu, không ai ở khoa chế tạo cơ giáp sánh bằng cậu. Hơn nữa nhiều người như vậy, còn sợ không bảo vệ được một chế tạo sư cơ giáp sao?

Lăng Tự giống như không thèm chú ý tới La Tiểu Lâu ngồi cạnh Nguyên Tích, nói: "Vậy, trong mười người thì có bao nhiêu chế tạo sư?"

Nguyên Tích trả lời: "Mười người, hai chế tạo sư cơ giáp. Tuy ít nhưng vì tính nguy hiểm và đặc thù của nhiệm vụ nên nhân số chiến binh không thể ít hơn được."

Lúc này Mộ Thần mới mở miệng, "Trong mười người có hai chế tạo sư cơ giáp, vậy là đủ rồi, cùng lắm thì chúng ta mang theo cơ giáp dự bị cùng với đủ số hộp năng lượng cần dùng."

La Tiểu Lâu nghe xong lời này thì nở nụ cười với Mộ Thần. Lăng Tự ngồi cạnh Mộ Thần thấy cậu cười thì bất ngờ mấy giây, cúi đầu uống trà.

Vấn đề nhân số chế tạo sư cơ giáp La Tiểu Lâu cũng không quá lo lắng, trong nhóm không chỉ có mình cậu và một người khác là chế tạo sư, Mộ Thần cũng là một chế tạo sư ẩn hình. Nếu gặp vấn đề, cậu ta cũng có thể hỗ trợ.

Sau khi không còn vấn đề gì nữa thì cũng tới giờ cơm, mấy người bèn cùng nhau dùng bữa.

"Vậy, đến cuối học kỳ này tôi sẽ thông báo cho các cậu. Hy vọng sắp tới các cậu đã chuẩn bị đầy đủ." Nguyên Tích nói.

Nhiệm vụ thử luyện và giải thi đấu cơ giáp là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau, tính nguy hiểm hoàn toàn không thể so sánh với nhau được, bọn họ không chỉ phải chuẩn bị đầy đủ cơ giáp và hộp năng lượng, thay linh kiện, mà còn phải cải thiện năng lực bản thân trong nửa năm này.

Sau khi chia tay nhau, La Tiểu Lâu xoa xoa cái bụng no căng, nửa nằm nửa dựa, híp mắt tính toán thành quả và thu thập gần đây của mình, 125 bên cạnh cũng đồng dạng tư thế.

A5 lái xe ở phía trước, Nguyên Tích ở phía sau. Hắn nhìn chăm chú La Tiểu Lâu một hồi lâu, rồi bỗng nhiên mở miệng nói: "Hôm nay em —— nhìn say đắm Lăng Tự hai lần."

La Tiểu Lâu đang thoải mái nên phản ứng hơi chậm chạp, vài giây sau cậu mới ngồi bật dậy, lắp bắp: "Có, có ư? Em không để ý, anh —— ý anh là sao?"

Nguyên Tích mặt vô cảm kéo La Tiểu Lâu vào lòng, sau đó thò tay vào trong người cậu.

La Tiểu Lâu khiếp sợ nhìn hắn, rồi đưa mắt liếc qua 125 không biết đã chạy lên ghế lái cùng A5 từ lúc nào, kêu lên: "Khoan đã —— anh không được làm thế!"

Nguyên Tích hừ một tiếng, tay đặt trên ngực La Tiểu Lâu bất động, "Không được làm gì? Xin lỗi nhé, hiện tại anh không có tiện để làm cái chuyện mà em muốn làm."

La Tiểu Lâu rơi lệ đầy mặt, em không muốn làm cái gì hết á! Cậu cảm thấy tới gần Nguyên Tích hiện giờ là rất nguy hiểm, cơ mà tay Nguyên Tích đang đặt trên ngực cậu khiến cậu không dám lùi lại.

Sau một hồi im lặng quái đản, Nguyên Tích mới lạnh lùng hỏi: "Em vẫn còn thích hắn?"

"Không có! Anh đổ oan cho em, em thực sự không còn nữa." La Tiểu Lâu như phản xạ có điều kiện mà kêu lên. So với trước, tuy ánh mắt của cậu có chút vấn đề, nhưng cậu tuyệt đối sẽ không cho Nguyên Tích cơ hội vũ lực.

Nguyên Tích cau mày, bàn tay đặt trên ngực La Tiểu Lâu động đậy. La Tiểu Lâu sợ đến giật mình, liệu đấy có phải là máy phát hiện nói dối không, nhưng thực sự cậu không còn chút cảm giác gì với Lăng Tự nữa, có trời mới biết là cậu còn không ngờ là mình có nhìn Lăng Tự, rồi còn sâu đậm cái gì nữa chứ. Nguyên Tích có nhãn thần à?

"Em thích cái gì ở hắn?" Nguyên Tích bỗng nhiên đổi giọng.

La Tiểu Lâu nói thầm, làm sao em biết mình thích cái gì ở hắn cơ chứ, "… Mấy chuyện kiểu này, em rất khó trả lời."

Vẻ mặt Nguyên Tích âm tình bất định, hắn tức tối thầm nghĩ, mẹ nó, mình với thằng ôn Lăng Tự kia có chỗ nào giống nhau chứ, nếu phải nói La Tiểu Lâu thích ai trong số hai người bọn hắn thì phải chứng kiến biểu hiện của cậu khi ở trên giường, nói như thế nào thì cũng chỉ có thể là hắn thôi…

"Anh phải tin em, em thực sự không thích hắn, em chỉ thích một mình anh thôi." La Tiểu Lâu đúng lúc bồi thêm một câu.

"Em tốt nhất đừng cho anh có cơ hội dùng gia pháp." Sau khi suy nghĩ thông suốt, vẻ mặt Nguyên Tích ổn định hơn, tinh thần cũng xuôi xuôi, cơ mà cái tay cái tay, bắt lấy cái tay, cái tay rất hư cái tay rất láo, cái tay sờ soạng không chịu rút ra khỏi người La Tiểu Lâu.

"…!" La Tiểu Lâu bi phẫn nhìn tấm ngăn phía trước, 125 và A5 đã không thấy gì nữa.

140. Chương 140

˜ LỰC

Tuy công cuộc vận động trong xe bị La Tiểu Lâu cự tuyệt vì lí do đã ăn quá nhiều, nhưng đêm đến, cậu đau lòng nhận ra rằng, Nguyên Tích dường như còn hưng phấn hơn nữa. Hậu quả là sáng hôm sau cậu không thể nghe thấy tiếng chuông báo thức đang đổ dai dẳng.

Sáng hôm sau, phòng ngủ phát ra một tiếng hét thảm thiết. Vài giây sau, La Tiểu Lâu hốt hoảng chạy ra phòng khách. Đúng lúc đó, Nguyên Tích để ngực trần đang bước xuống từ phòng huấn luyện thể lực trên

tầng. Có lẽ vừa mới tắm xong, nên mái tóc ướt nước liên tục nhỏ giọt xuống bờ ngực trắng nõn khêu gợi, mà nổi rõ nhất trên đó là những vết cào vô cùng gợi tình.

La Tiểu Lâu mặt đỏ tim đập nhìn, nói năng có phần lắp bắp, "Nhanh, nhanh lên một chút, sáng hôm nay em có tiết, chắc tới muộn mất thôi…"

Nguyên Tích vừa lau tóc vừa bước đến cạnh La Tiểu Lâu, hùng hồn nói: "Không thể trách anh việc này được, hơn nữa anh cũng bận như em thôi. Em xem, dù hôm qua anh bận bịu thỏa mãn cho em mất hơn nửa buổi tối mà vẫn còn dậy rất sớm." Nói xong, Nguyên Tích liền tỏ ra kiểu: em tìm ở đâu được một người đàn ông chịu khó mệt nhọc như thế này chứ.

La Tiểu Lâu đỏ bừng mặt, cậu bi ai phát hiện, da mặt của cậu rõ ràng là mỏng hơn hẳn của Nguyên Tích đến mấy lớp, mà quan trọng hơn nữa là Nguyên Tích hoàn toàn đang diễn trò, chứng minh mình thiệt thòi thế nào!

La Tiểu Lâu không thừa hơi với Nguyên Tích nữa, chỉ nhìn bờ ngực của hắn mà nuốt nước bọt, sau đó nhanh chân lủi xuống phòng bếp. 125 vừa te te theo chân La Tiểu Lâu vừa khinh bỉ: "Này, cậu không cảm thấy mình rất bẽ mặt sao, vợ vợ chồng chồng như thế mà cậu còn mê đắm nhìn người ta, đó là hành vi không sáng suốt chút nào hết, cậu nên tiết chế lại một chút đi. Căn cứ theo kinh nghiệm của tôi, nếu cậu cứ tiếp tục như vậy thì sẽ nhanh chóng cảm nhận được thế nào là thất niên chi dương, hay là bị người thứ ba xen vào thôi."

Thất niên chi dương : thành ngữ của Tung Của, có nghĩa là 7 năm là cái mốc mà người ta nói rằng tình cảm trở nên phai nhạt, dễ có sự phản bội, nếu vượt qua được cái mốc này thì gia đình có lẽ sẽ hạnh phúc bền lâu. (thế mà tớ lại biết có một câu khác là: nếu có một tình bạn 7 năm thì bạn đã có một tình bạn vĩnh cữu. À, tất nhiên cái này là ngạn ngữ phương tây, chắc ko phải hàng tàu])

La Tiểu Lâu ngừng việc, lườm 125 hồi lâu, rốt cục không kiềm được kinh ngạc mà hỏi: "Cơ giáp mà cũng có chuyện người thứ ba xen vào phá đám à? Nói cách khác, trước khi gặp tao mày thực ra là bị —— vứt bỏ?"

125 hít một hơi, thẹn quá hóa giận trừng mắt nhìn La Tiểu Lâu, lắp bắp: "Nói, nói cái gì thế hả! Là phim truyền hình! Tôi bảo là kinh nghiệm xem phim truyền hình của tôi! Tôi chịu đủ rồi, cái đầu cậu đúng là chỉ có tinh trùng!"

Cái đầu toàn chuyện sến sùa với phim truyền hình kia, rốt cuộc là ai…

Sau khi Nguyên Tích lại một lần nữa dùng chiêu xe bão (ý là phóng xe như bão), cả hai người đã kịp chạy tới trường học trước khi vào tiết. La Tiểu Lâu vẫy tay, chạy đến khoa chế tạo cơ giáp. 125 giận dỗi đã biến thành viên đá xanh, xem chừng có ý định đội mũ phớt ăn bánh bơ với La Tiểu Lâu trong một thời gian.

Khi vừa bước vào trong thì có mấy người đến chào hỏi La Tiểu Lâu, họ làm vậy không chỉ là do thân phận mang tính hí kịch của cậu, mà nguyên nhân lớn hơn là học kỳ mới đã bắt đầu, bài vở chuyên ngành ngày càng khó, nhất là liên quan đến thực tiễn, rất nhiều người cảm thấy việc học trở nên mệt mỏi, bắt đầu tụt lại phía sau.

Giờ này năm trước, mấy người bét lớp còn bị mọi người cười nhạo, thậm chí đến cả thầy giáo cũng bó tay.

Thế nhưng hiện tại, không ai dám tùy tiện khai đao lớp 10, bởi vì người đứng đầu của lớp 10 đã làm cho các sinh viên ưu tú của mấy lớp giỏi thua đến không còn mặt mũi nào. Với tình hình đó, sinh viên lớp 10 liền bị kích thích bởi thành tích của La Tiểu Lâu, bắt đầu trở nên hăng hái.

Hơn nữa, trong lớp vất vả lắm mới có một sinh viên giỏi, cơ hội này há nào lớp 10 năm nhất lại chịu từ bỏ để bị cười nhạo.

Không ít người nhân cơ hội sau giờ học cùng La Tiểu Lâu thảo luận vấn đề, thậm chí có vài người không cần tham gia đối thoại còn đồng ý ngồi cạnh nghe bọn cậu thảo luận, cũng hiểu được ít nhiều. Với bầu không khí học tập như thế này, thành tích của lớp 10 ngày càng tăng vọt. Thành thích thi cử tháng vừa rồi làm thầy chủ nhiệm cười toe toét, điểm trung bình đã lên 23 điểm! Với bất cứ lớp nào mà nói, đây là một tiến bộ không hề nhỏ —— đương nhiên vẫn không thể phủ nhận sự thật là điểm bình quân rất thấp.

Ngược lại, chủ nhiệm lớp 9 lại khó nói. Lần kiểm tra tháng này, thành tích của lớp họ với lớp 10 chỉ kém nhau 5 điểm, đây là chuyện chưa từng xuất hiện trong lịch sử trong khoa chế tạo cơ giáp của học viện St. Miro. Dựa theo kết quả theo dõi lén lút của ông, tinh thần học tập của lớp 10 rất cao, rất khó nói bài kiểm tra tháng sau bọn họ sẽ đạt thành tích như thế nào, chênh lệch 5 điểm thực sự không phải là quá nhiều.

Tuy lớp 10 hiếm khi đạt được thành tích là một chuyện tốt, nhưng nếu siêu việt như lớp 9 mà nói, điều này khiến ông không biết ăn nói thế nào với hiệu trưởng! Lớp 10 toàn là bọn đi cửa sau, trời ơi, chẳng lẽ lịch sử của học viện lại bị sửa lại trong thời kì ông làm chủ nhiệm sao, đừng có thế mà!

Vì vậy trong khoa chế tạo cơ giáp, hai lớp cuối ở liền nhau, lớp nào cũng thường xuyên được nghe tiếng gầm rống của chủ nhiệm lớp mình. Khác nhau là, một lớp thì là tiếng cổ vũ tiếp tục nỗ lực, một lớp thì thúc giục lớp mình phải cải thiện điểm số cao hơn.

Cũng đang trong tình trạng rối ren giống chủ nhiệm lớp 9 là chủ nhiệm lớp 1 – người luôn được các chủ nhiệm lớp khác hâm mộ, sau cuộc thi chứng thực cấp bậc ngoại tinh, hai học sinh ưu tú của lớp 1 là Hoa Trạch Nhã và Hạ Y xin nghỉ ốm hai tháng, vậy nên việc học tập chắc chắn kém đi không ít. Hơn nữa nguyên nhân trông thế nào cũng thấy kì quái, đây chẳng lẽ là do ông trời muốn thử thách lớp 1 đấy ư…

Cùng lúc đó, khoa cơ giáp lần này cũng tạo ra được một thành tích huy hoàng, thành tích bình quân của lớp 1 so với lớp 1 ngày trước cao hơn 10 điểm.

Hiệu trưởng và cán bộ cấp cao học viện St. Miro cực kỳ vui mừng với chuyện tương lai có thể nhìn thấy được này, thành tích của Nguyên Tích khoa cơ giáp không ai có thể sánh bằng, La Tiểu Lâu của khoa chê tạo cơ giáp cũng vậy, hiếm có hơn nữa là thân phận của hai người.

Thân phận cao quý, thành tích ưu tú, như vậy chắc chắn học viện số 1 tinh cầu cấp B này sẽ ngày càng được chú ý hơn. Nhờ có hai em kia, học viện St. Miro có thể đạt đến cấp bậc cao xưa nay hiếm. Hiệu quả nhanh chóng, trong một học kỳ mới mà xuất hiện rất nhiều sinh viên xuất sắc đăng ký vào học viện St. Miro.

Lập can kiến ảnh : dựng sào thấy bóng, có nghĩa là hiệu quả nhanh chóng (dựng cây sào dưới ánh nắng mặt trời, có thể thấy ngay bóng của cây sào thẳng hay nghiêng).

Sau khi tạm biệt nhóm bạn vây quanh mình, La Tiểu Lâu thỏa mãn rời đi. Cậu mở vở điện tử, chuẩn bị nội dụng bài học hôm nay. Đọc xong, tự dưng cậu cảm thấy có chút bất bình thường. Giờ này hôm qua Điền Lực đã có mặt ở đây từ sớm, hôm nay sao vậy?

La Tiểu Lâu quay lại, Điền Lực còn ngái ngủ chào cậu, “Tới rồi à.”

La Tiểu Lâu ngơ ngác nhìn Điền Lực, cái bộ dạng này cứ như là hôm qua miệt mài quá sức không bằng, bèn mở miệng hỏi: “Có chuyện gì thế, sao trông ông mất tinh thần vậy?”

Điền Lực phất tay, “Đừng nói nữa, hầy, thật ra cũng không có gì. À, chiều có rảnh không, qua nhà tôi tụ tập?”

Xem chừng Điền Lực không muốn nói, La Tiểu Lâu suy nghĩ một hồi rồi cũng không hỏi nữa.

Nghĩ đến Điền Lực là nhớ tới Athes, cũng lâu rồi không gặp nhau. La Tiểu Lâu gật đầu đồng ý, mai cậu muốn đến chỗ Nghiêm đại sư, Chủ Nhật thì gặp Mộ Thần, dạo này bận quá, thời gian gặp hai thằng bạn chí cốt rõ ràng chẳng có nhiều. La Tiểu Lâu nhắn tin cho Nguyên Tích —— báo rằng cậu chuẩn bị ra ngoài, cậu giờ tự giác lắm nha.

Tan học, La Tiểu Lâu cùng Athes và Điền Lực ngồi xe Điền Lực về nhà cậu ta, đây đã trở thành căn cứ tụ tập của ba người.

Từ khi La Tiểu Lâu có phòng thí nghiệm và kho dự trữ riêng, số lần cậu đến nhà Điền Lực cũng ít hơn. Thế nhưng Điền Lực vẫn giữ lại linh kiện và công cụ cho cậu. Khi thấy lại, La Tiểu Lâu nhất thời cảm thấy vô cùng thân thương. Hiện tại La Tiểu Lâu đã không cần Thiên Đông chuyển linh kiện rác đến nữa, những linh kiện cấp thấp này đã không còn thỏa mãn nhu cầu của cậu được nữa. Giờ La Tiểu Lâu thích mua nguyên liệu có cấp bậc tương ứng để chế tác hơn.

Điền Lực lôi một con chip ra ném cho Athes, cười khà khà, “Game chiến lược mới nhất. Thế nào, ông bạn có đủ nghĩa khí không, đợi lát nữa chúng ta so chiêu.”

Athes rất thích mấy trò chiến lược và chiếm giữ của Điền Lực, thấy con chip, hai người lập tức ăn nhịp với nhau.

La Tiểu Lâu nhìn Điền Lực, đang định nói gì đó thì lại nuốt ngược trở vào. Tuy thành tích kỳ này của Điền Lực bị tụt, nhưng La Tiểu Lâu nghĩ rằng cậu ta đã rất cố gắng, cậu không nên gây áp lực thêm nữa. Vì vậy La Tiểu Lâu chỉ hỏi, "Kỳ nghỉ đông này các ông định tìm nhiệm vụ thực tiễn thế nào?"

Điền Lực nhíu mày: "Ông già tôi nhờ người tìm rồi, ở tinh cầu An Tắc có một chỗ nhỏ của quân đội cho thực tập. Tuy thuộc quân đội nhưng quy mô rất nhỏ, hơn nữa, tôi thấy mình có đi cũng chẳng làm được trò trống gì."

Athes vỗ vai Điền Lực một cái, "Chẳng giống ông gì cả, cái tính xông xáo ngày xưa của ông đâu rồi? Nếu ông đi thực tập mà nhiệt huyết được một phần mười như lúc chơi game thì chẳng còn gì phải sầu não nữa đâu."

Điền Lực gãi đầu, "Cũng không phải là hết cách, lúc học chuyên ngành, tôi nghĩ điểm đầu vào của mình không thấp hơn người khác là bao. Nhưng ngay từ lúc bắt đầu học kỳ này, thành tích vẫn chẳng lên được tí nào, tôi gần như bắt đầu nghi ngờ mục đích của bản thân rồi."

La Tiểu Lâu và Athes liếc nhìn nhau, chỉ có thể tiếp tục động viên Điền Lực, hết nước hết cái cổ vũ cậu ta. Nhưng hình như không có hiệu quả, trái lại, khi hai người không nói nữa, Điền Lực liền hăng hái tóm lấy con chip chiến lược, chuẩn bị cùng Athes ganh đua dài ngắn.

La Tiểu Lâu chỉ có thể lần thứ hai cắt đứt cơn phấn khích của hai thằng bạn, quay sang hỏi Athes, "Athes, còn ông thì sao, nhiệm vụ thực tiễn trong kỳ nghỉ đông thế nào?"

Athes quay lại nhìn La Tiểu Lâu, vừa cười vừa nói: "Tôi vốn định vào quân đội, nhưng học kỳ này có một nhóm lính đánh thuê gửi lời mời tôi, bọn họ thích năng lực của tôi, muốn kỳ nghỉ đông tôi cùng đi làm nhiệm vụ với họ, như vậy điểm của tôi cũng không thành vấn đề."

La Tiểu Lâu bất ngờ, lập tức nhìn Athes đầy kính nể, "Ông được làm nhiệm vụ với lính đánh thuê á? Nhưng có nguy hiểm không?"

Athes bất đắc dĩ nhìn La Tiểu Lâu, "Chẳng lẽ ông không cảm thấy nghiệm vụ nghỉ đông của ông nguy hiểm hơn so với tất cả nhiệm vụ của tụi tôi sao? Trước khi lo cho tôi thì ông lo cho mình thì hơn. Với lại, nếu không thử lần đầu tiên thì tôi sẽ chẳng bao giờ có thể trở thành một chiến binh cơ giáp đạt tiêu chuẩn mất. Nếu Nguyên Tích không mang ông đi làm nhiệm vụ thử luyện, tôi chắc chắn sẽ rủ ông đi, như vậy tôi sẽ có một chiến binh cơ giáp miễn phí, hai chúng ta đều có điểm học phần."

La Tiểu Lâu nở cụ cười, quả thực Athes không cần người khác lo lắng, cậu ta luôn có tình cảm mãnh liệt với cơ giáp. Sau khi quen biết Athes, La Tiểu Lâu phát hiện ra một điều, Athes là người nỗ lực nhất so với tất cả sinh viên lớp 1 trong huấn luyện cơ giáp. Chỉ có nỗ lực mới mong thành công nhiều.

La Tiểu Lâu ho khan hai tiếng, thu hút sự chú ý của hai người bạn, tỏ ra vô cùng nghiêm túc: "Được rồi, nếu chúng ta đều đã có mỗi nhiệm vụ nghỉ đông cho riêng mình rồi, vậy thì tất cả phải chú ý an toàn đấy nhé. Giờ, tôi có một việc hết sức quan trọng cần thông báo."

Khi Athes và Điền Lực đều hiếu kỳ quay lại nhìn mình, La Tiểu Lâu mới nói: "Việc quan trọng là —— hiện tại tôi đã có bằng chứng nhận chế tạo sư cơ giáp cấp bốn. Athes, chẳng lẽ ông không định nhờ tôi chế tạo cơ giáp cho? Để tôi nhắc ông nhé, đây chính là một vinh dự hiếm có đấy, sau này muốn nhờ tôi hỗ trợ thì chưa chắc có cửa đâu." Tất nhiên, cậu phải được Nguyên Tích phê chuẩn rồi mới dám đả động tới chuyện này.

Athes và Điền Lực kinh ngạc một hồi, sau đó cười lăn bò toài, cuối cùng Athes cũng nhịn cười được, nghiêm túc hồi đáp: "La đại sư, đây quả thực là vinh hạnh của tôi. Tại đây, tôi trịnh trọng thỉnh cầu, nhờ ngài chế tạo giúp tôi một chiếc cơ giáp lợi hại, sau đó chúng ta sẽ cùng nhau chinh phục ngân hà!"

Ba người liếc nhìn nhau, rồi cùng phá ra cười. Tất nhiên, hiện tại cả ba không ngờ rằng, những lời La Tiểu Lâu và Athes nói sau này đều trở thành hiện thực, bao nhiêu chiến binh cơ giáp mang tiền và nguyên liệu tới xin nhờ đại sư chế tạo cơ giáp nhưng vẫn không được. Còn Athes lái cơ giáp La Thị, bay lượn giữa chiến tuyến tiền phương, chỉ huy chiến tranh, dũng mãnh vô địch.

"Cơ mà khai thật, hiện tại trình độ của tôi cũng không hơn trước là mấy, tôi chỉ lấy ông phí thành phẩm thôi, một ít bảo hiểm, cứ dựa theo phí thành phẩm cơ giáp cấp ba, một trăm vạn đồng Liên Bang." La Tiểu Lâu vừa cười vừa nói, đồng thời thấp thỏm liếc nhìn Athes, không biết thế này là cao quá hay không.

La Tiểu Lâu biết rõ tính tự trọng của Athes là không muốn nhận sự thông cảm của bạn bè. Nhưng mua thành phẩm mới cho cơ giáp cấp ba cần ít nhất một trăm nghìn vạn, giá này quả thực rất cao.

Một trăm vạn phí thành phẩm cũng không phải chỉ là mỗi phí cho linh kiện cơ giáp. Mà là phí thành phẩm của những nguyên liệu rẻ hơn.

Đại đa số chế tạo sư cơ giáp thường dùng trực tiếp các thành phẩm linh kiện được người khác chế tạo gia công tổ hợp thành cơ giáp, làm như vậy phải tiết kiệm rất nhiều thời gian và công sức. Tuy vậy, phí thành phẩm có thể lên đến trên dưới ba trăm năm mươi vạn, nhưng tiền kiếm được vẫn không ít. Đây cũng là nguyên nhân cơ giáp càng cao cấp càng có nhiều lợi nhuận, chỉ là khó kiếm chế tạo sư cơ giáp giỏi đồng dạng thôi.

Thế nhưng đối với La Tiểu Lâu mà nói, vấn đề tiêu hao tinh lực không đáng lo, so với những người khác, nếu không dùng ý thức nguyên lực thì cậu có thể dùng nguyên liệu của mình chế tạo ra linh kiện cơ giáp rồi tổ hợp thành cơ giáp mà vẫn còn dư dả, bởi vậy cậu mới lấy một trăm vạn phí thành phẩm.

Điền Lực nuốt nước bọt nhìn La Tiểu Lâu, nửa ngày sau mới mở miệng: "Chú em, nếu tôi đổi sang nghề bán cơ giáp, liệu ông có cung cấp cho tôi được không? Lợi nhuận hai ta chia nửa."

Athes vỗ Điền Lực một phát, nhìn La Tiểu Lâu đầy cảm động, cậu ta hiểu rất rõ sự quý giá của việc La Tiểu Lâu chế tạo cho mình một chiếc cơ giáp cấp bốn là như thế nào. Tuy không rõ vì sao từ tổ hợp linh kiện cấp hai lên cơ giáp cấp hai, rồi lên được cấp bốn, nhưng nó cũng chẳng gây trở ngại cho việc cậu ta ngày càng quý trọng cơ giáp của mình hơn.

Ở tinh cầu An Tắc, một chiếc cơ giáp cấp bốn có thể bán được mấy nghìn vạn đồng. Athes không biết mình mắc nợ La Tiểu Lâu bao nhiêu. Hơn nữa, cho dù có tiền thì cũng khó mà mua được cơ giáp cấp bốn ở tinh cầu này.

Athes nhìn ánh mắt lo lắng của La Tiểu Lâu, trong lòng cảm động, bèn vừa cười vừa nói, "Tôi sẽ chuyển ngay cho ông bốn trăm năm mươi vạn, tuy cũng không được nhiều lắm —— "

La Tiểu Lâu và Điền Lực trợn tròn mắt, đồng thanh ngắt lời Athes, "Thằng kiết xác này có tiền riêng từ lúc nào thế? Khao đê, khao đê!"

Athes nở nụ cười, tặng cho hai thằng bạn một cái nháy mắt quyến rũ, "Đừng trông mặt mà bắt hình dong, sau giải thi đấu cơ giáp, giá trị của tôi đã tăng lên không ít. Hiện tại tôi đã thôi làm việc ở thư viện rồi, bắt đầu nhận một vài nhiệm vụ đơn giản, đương nhiên là có tiền tiêu rồi."

nguyên văn là lão dụng lão nhãn quang khán nhân: đại để dùng con mắt người già đoán biết người khác, ở đây tớ dùng câu thành ngữ kia cho nó Vietnamese

141. Chương 141

Bên kia im lặng một hồi, rồi Ngả Phàm kinh hoảng thốt lên, "Nhiều, nhiều đến vậy á? Cơ mà cũng không cần thiết đâu, em chỉ hỏi có thể là một vùng nhỏ thôi mà, anh biết em rất thích giúp anh mà." Nói đến câu cuối, Ngải Phàm hiển nhiên đã lấy lại bình tĩnh.

La Tiểu Lâu không uốn nắn cách dùng từ của Ngả Phàm, nó ở cùng trùm hải tặc Arthur, cậu còn có thể trông cậy vào cái gì chứ, La Tiểu Lâu chỉ vừa cười vừa nói: "Anh biết em tự nguyện giúp anh, nhưng mà Ngả Phàm, đây là việc anh nên làm. Tin anh đi, sau này anh còn nhiều việc cần em giúp đỡ lắm. Nếu em không đồng ý, anh đành phải đi tìm người khác vậy."

Ngả Phàm do dự một hồi rồi đồng ý, nó muốn giúp La Tiểu Lâu quản lý căn cứ nguyên liệu, như vậy có thể học hỏi thêm được ỉt nhiều. Nếu vậy, sau này nó phải gắng làm nhiều việc hơn. Ngả Phàm rất tự tin ở bản thân, cho dù không có Arthur thì nó cũng có thể tự lập ngon lành được. Nuôi trồng nguyên liệu, nhóc có thể học theo La Tiểu Lâu và Bạch Hằng. Mà quản lý trồng trọt bình thường cũng cần người hỗ trợ, dù sao cũng có Arthur bảo kê rồi, ở tinh cầu Grey này không có kẻ nào dám bắt nạt nó.

La Tiểu Lâu rất thỏa mãn, rèn sắt khi còn nóng nói: "Vậy em hỏi hộ anh cái này, anh có thể thuê tối đa bao lâu? Tiền thuê là bao nhiêu."

– sấn nhiệt đả thiết: tranh thủ cho kịp thời cơ.

Ngả Phàm cho hiển thị biểu tượng bồ câu đưa thư rồi chạy đi thì thầm với Arthur một hồi, sau quay lại báo cáo La Tiểu Lâu: "Anh Arthur bảo là 5 năm, sau 5 năm, nếu hai bên vẫn còn ý muốn thì có thể thuê tiếp. Còn vấn đề tiền thuê, anh ấy bảo là phải xem kích thước khu vực thuê thế nào đã."

Thế này thì hơi phiền phức, La Tiểu Lâu suy xét, nói: "Ngả Phàm, anh chỉ đi theo em có một lần, chẳng biết đâu là đâu, em có thể tả lại cho anh địa hình xung quanh một chút được không, nếu có thực cảnh thì càng tốt."

Ngả Phàm vui vẻ nói: "Thế thì dễ, lúc bọn anh Arthur xây thêm, anh ấy có ghi lại bản đồ toàn cảnh chung quanh, anh đợi chút em gửi sang cho anh." Không lâu sau, Ngả Phàm gửi sang một tấm bản đồ thực cảnh địa khu, giải thích tỉ mỉ cho cậu. Nhóc thường xuyên tới chỗ đó nên biết rất rõ địa hình, cấu tạo và tính chất đất đai lẫn thảm thực vật xung quanh.

La Tiểu Lâu hỏi kỹ càng lại một lần nữa, rồi chọn năm mỏm núi trong đó, chọn xong thì phát giác ra hình như bản thân rất tham lam. So sánh nửa ngày, cậu không nỡ bỏ qua bất kỳ chỗ nào. Có lẽ trong năm ngọn núi đó, hiện tại còn chưa có nhiều nguyên liệu cấp cao, nhưng địa hình, cấu tạo và tính chất của đất đai, thậm chí cả khí hậu đều khá tốt, thích hợp cho việc sinh trưởng nhiều loại nguyên liệu, mặc dù nguyên liệu cao cấp có thể gây trông rất tốt. Hơn nữa, nguyên liệu ở tinh cầu Grey đều có tính sản lượng và chất lượng cao, nếu có một kho cung ứng nguyên liệu lớn như vậy, lợi nhuận thu được sau này chắc không tính xuể được mất.

Ngả Phàm vì La Tiểu Lâu đang khó xử mà lại đi hỏi Arthur, sau quay lại nói cho La Tiểu Lâu biết giá thuê.

"Năm ngọn núi đó, mỗi năm 250 triệu, tiền thuê 5 năm là 1.25 tỷ" Ngả Phàm ngập ngừng nói.

Nghe xong, La Tiểu Lâu ngẩn ngơ, cơn cuồng nhiệt với nguyên liệu của cậu lập tức xẹp xuống. Cậu phát hiện, chỉ chăm chỉ tìm đia điểm thuê mà quên mất vấn đề tiền nong. Cậu cũng không ngờ lại đắt đến vậy, tuy hai năm nay cậu không thiếu tiền, nhưng cũng chẳng tích cóp lại —— nhất là dưới sự chung đụng giữa cậu và 125.

Do dự vài giây, La Tiểu Lâu quả quyết: "Anh biết rồi, Ngả Phàm, em nói lại với Arthur rằng anh sẽ thuê chỗ này, nhất quyết phải giữ lại cho anh. Cơ mà để anh đi góp tiền lại đã, mai anh gọi lại sau cho em nhé."

"Vâng." Ngả Phàm thở phào nhẹ nhõm, nhóc không muốn nói cho La Tiểu Lâu biết rằng, nếu là người khác thuê thì Arthur phải đòi một năm ít nhất là 300 triệu, cái giá kia là quá rẻ cho La Tiểu Lâu rồi, nhóc vốn đang sợ La Tiểu Lâu không vừa ý.

Đóng máy thông tin, La Tiểu Lâu trầm tư. 1.25 tỷ, đến 1 tỷ cậu cũng không có. Hiện tại cậu kiếm được cũng khá, nhưng tiêu còn nhiều hơn. Gần đây lại còn thích thu thập nguyên liệu cấp cao và thuốc cường hóa nữa chứ, bởi vậy giờ La Tiểu Lâu chẳng có bao nhiêu tiền.

"Khụ, cậu định thuê chỗ đó hả?" Một giọng nói rầu rĩ cất lên, đây là 125 trẩu tre chuẩn bị đấu tay đôi với La Tiểu Lâu.

"Ử, tao đang dao động lắm, cơ mà hổng có tiền." La Tiểu Lâu thở dài, vừa nói vừa xoa xoa cái đầu to tròn của 125. Trong giây phút ấy, cậu đã nhận ra tính cố chấp với nguyên liệu của mình, "Lần này, dù mày có muốn lén giúp tao giải quyết thì cũng chẳng có tiền đâu."

125 lập tức phất đuôi, buồn bực gào lên với La Tiểu Lâu: "Chỉ có một lần thôi! Thế mà cậu còn nhớ! Cái đồ lòng dạ hẹp hòi!"

"… Được rồi, tao thề là không nhắc lại nữa, nếu tao thuê chỗ kia thật thì có thể mang xà đẳng của mày tới đó, sau này không chừng chúng ta trồng được thánh chu đẳng đấy."

Cuối cùng, La Tiểu Lâu bó tay, nhớ tới tấm thẻ Nguyên Tích đưa cho cậu.

Tối, nhìn một bàn toàn món thịnh soạn, Nguyên Tích ngạc nhiên nhìn La Tiểu Lâu.

"… Cái vẻ mặt này, chẳng lẽ hôm nay có chuyện gì ư?" Nguyên Tích nhìn La Tiểu Lâu đang nhìn mình bằng ánh mắt nồng nàn lạ thường, lần đầu tiên trước khi ăn cơm hắn cẩn thận hỏi han.

Vẻ tươi cười trên mặt La Tiểu Lâu càng thêm nịnh nọt, vừa gắp đồ ăn cho Nguyên Tích vừa nói: "Là thế này, em muốn thuê một chỗ để trồng nguyên liệu, như vậy có thể tiết kiệm chi phí nguyên liệu đáng kể, đương nhiên là cũng có chút thu nhập. Nhưng mà tiền thuê chỗ đó rất đắt, em —— em có thể dùng tiền trong thẻ của anh không?'

Nguyên Tích như bị nghẹn, ngơ ngác nhìn La Tiểu Lâu. La Tiểu Lâu bị nhìn chằm chặp mà chột dạ vô cùng, nhưng vì nguyên liệu, cậu vẫn kiên trì tiếp tục nói: "Khoảng 1,2 tỷ, đó chỉ là tiền thuê thôi. Anh yêu à, anh có cần thêm chút rượu vang không? Thịt bò đi kèm với rượu vang…"

La Tiểu Lâu vừa trình bày tình hình vừa cáng đáng lấy lòng Nguyên Tích. Nguyên Tích rốt cục cũng lấy lại tinh thần, ngắt lời La Tiểu Lâu, nhìn chằm chằm cậu: "Chẳng lẽ tiền anh đưa cho em còn thiếu?"

"Đương nhiên là đủ…" La Tiểu Lâu lập tức trả lời.

"Vậy em cứ trực tiếp chuyển khoản đi, không cần phải nói lại với anh, sao phải nói chuyện công việc trên bàn cơm chứ?" Nguyên Tích kinh ngạc hỏi.

"Nhưng mà —— đó là tiền của anh mà, em lấy nhiều tiên thế thì phải bàn bạc với anh chứ." La Tiểu Lâu trợn mắt, tỏ ra kinh ngạc hơn mà nói, trọng tâm câu chuyện hình như bất tri bất giác mà chệnh sang hướng khác…

Nghe La Tiểu Lâu nói xong, Nguyên Tích cứng người, tai đỏ bừng ra vẻ nghiêm túc, khẳng định với La Tiểu Lâu, "Ừ, em nói đúng, điều này rất quan trọng. Một số quyết định trọng đại em nên bàn bạc xin chỉ thị với người đứng đầu gia đình. Anh đồng ý, chỉ cần là em mua nguyên liệu hoặc đồ gia dụng, đều được. Có điều, dù sao cũng là tiền của anh, nhưng anh vẫn là đàn ông, nuôi sống gia đình vốn chẳng phải là trách nhiệm của anh sao?"

"… Được rồi." La Tiểu Lâu thức thời mà không vạch ra sự thật rằng cậu cũng là đàn ông, tiếp tục nén giận nhỏ giọng: "Vẫn còn một chuyện nhỏ nữa, chỗ đó là ở tinh cầu Grey —— Ối, anh bảo là đồng ý rồi mà, anh làm cái gì thế?"

Đêm đó, sau khi cả thân thể lẫn tinh thần hai người đều đã giao lưu thâm nhập xong xuôi, Nguyên Tích cuối cùng cũng đồng ý.

La Tiểu Lâu định bụng một mình đến tinh cầu Grey, nhưng Nguyên Tích không an tâm, bèn đi cùng cậu. Trước khi đi, La Tiểu Lâu mua kha khá hạt giống đất tiền ở Thiên Đông, từ cấp thấp đến cấp cao các loại, hạt cấp cao chiếm đại đa số.

Lúc này, La Tiểu Lâu mới phát hiện, thủ tục đến tinh cầu Grey quả thực rườm rà đến nỗi được tặng làm căn cứ cho đạo chích, cũng may Nguyên Tích lợi dụng các loại đặc quyền đối phó giúp cậu. Sau khi tới tinh cầu Grey, Ngả Phàm vui sướng khôn xiết cùng Arthur mặt lạnh tiếp đãi hai người.

Nguyên Tích và La Tiểu Lâu đi xem năm ngọn núi, phát hiện thực địa còn lớn hơn so với bản đồ, cấu tạo và tính chất của đất đai rất tốt, hơn nữa trên núi cũng sinh trưởng không ít nguyên liệu. La Tiểu Lâu cực kỳ thỏa mãn, lập tức trả cho Arthur 5 năm tiền thuê.

La Tiểu Lâu khảo sát lần cuối cùng rồi quyết định, cố gắng giữ lại cây cối trên núi, khai quật mở mang đất trống ở mỗi khu vực, trồng nguyên liệu, cậu còn dựa vào điều kiện mỗi nơi để lên kế hoạch trồng các nguyên liệu khác nhau ở mỗi khu vực thích hợp.

Sau khi làm xong, việc tiếp theo chính là đi tìm người trồng. Lúc này, Bạch Hằng tới, cậu ta tìm được kha khá người học việc có kinh nghiệm. Dặn dò những nguyên liệu cần chú ý chăm sóc xong, tất cả mọi người

nhanh chóng bắt đầu vào việc.

Trừ nơi đó, La Tiểu Lâu còn xây tường quanh một ngọn núi thành một vùng rộng lớn. Bên trong là xà đẳng cao cấp, La Tiểu Lâu tự tay trồng lấy. Bên ngoài thì nói là làm thí nghiệm, nguyên liệu bên trong thì La Tiểu Lâu nhờ Ngả Phàm quan sát hộ.

Nhân dịp tới tinh cầu Grey, La Tiểu Lâu đến gặp thầy Mạc. Tuy không có danh thầy trò, nhưng thầy Mạc đã dạy La Tiểu Lâu không ít điều. La Tiểu Lâu còn mang theo một số linh kiện cấp bốn mới hoàn thành gần đây.

Đến khi La Tiểu Lâu rời đi, thầy Mạc mới cầm linh kiện cấp bốn mới nhất lên, cảm thán với trợ thủ bên cạnh: "Mới có mấy tháng mà đã đồng nhất cấp linh kiện, không ngờ cậu ta tiến bộ rõ rệt đến vậy. Xem ra, người ta chọn đúng là chuẩn xác."

Vì La Tiểu Lâu và Nguyên Tích còn phải đi học, mà số ngày nghỉ của họ có hạn, nên mọi việc tiếp theo đều giao cho Ngả Phàm. Nói là Ngả Phàm, nhưng chủ yếu là Bạch Hằng và Arthur ở phía sau hỗ trợ. Dựa theo ý kiến của Arthur, dù sao Ngả Phàm cũng là người của bọn họ. Ngả Phàm được lợi cũng chả khác nào họ được lợi.

Trước khi đi, La Tiểu Lâu chuyển 500 triệu cho Ngả Phàm, bảo nhóc là chi phí quản lí và hoạt động, hạt giống nguyên liệu trên núi thiếu rất nhiều, cách tốt nhất là mua một ít ở ngay bản địa tinh cầu Grey. Còn phương pháp nuôi trồng cây non nguyên liệu, La Tiểu Lâu để lại một con chip, Bạch Hằng có thể giúp được ít nhiều.

Sắp xếp xong xuôi căn cứ nguyên liệu sau này của mình, La Tiểu Lâu thỏa mãn cùng Nguyên Tích trở về tinh cầu An Tắc.

Mà lúc này, tại tinh cầu An Tắc, đang có người nôn nóng chờ cậu.

Nguyên nhân gây ra sự tình là chàng tiểu binh Khải Lỗ của quân đội. Khi bước vào phòng làm việc của La Tiểu Lâu, cậu ta phát hiện một loạt linh kiện chỉnh tề trên bàn làm việc.

Tuy Khải Lỗ vừa mới đến, cậu ta cũng không hẳn là quá hiểu biết, nhưng cũng nhìn ta được, những linh kiện này đều là hàng cao cấp.

Cậu ta lập tức chạy đi báo cáo với cấp trên, dẫn một người phụ trách phòng thí nghiệm tới.

Người phụ trách kia cũng sửng sốt. Vốn vương tử phi tương lai đến quân bộ là do cấp trên sắp xếp. Chỉ là, quân đội có rất nhiều thiên tài, ai tới đây rồi mà không phải kiên định nỗ lực từ đáy cùng mà vươn lên chứ. Bởi vậy khi La Tiểu Lâu tới, thật sự chẳng có mấy người dành quan tâm.

Tuy chưa từng coi trọng nhưng quân bộ rất rộng rãi với những thiếu niên thiên tài được tiến cử, nguyên liệu đều có thể tùy ý lấy dùng, làm vậy là để họ có thể tôi luyện kỹ thuật của mình. Có điều, quân bộ không trông chờ vào những người mới này có thể tạo ra thành phẩm. Dù có cống hiến tài năng vì quân bộ chăng nữa, cũng là chuyện của hai năm sau.

Thế nhưng, trên bàn của La Tiểu Lâu không chỉ có thành phẩm cao cấp, mà số lượng còn rất nhiều. Người phụ trách tiện tay cầm một linh kiện lên kiểm tra, bỗng nhiên phát hiện những linh kiện này có chút quen mắt, tựa như —— tựa như mấy linh kiện mấy hôm trước trung tướng bảo bọn họ đi tìm.

Khải Lỗ đang chờ chỉ thị của người phụ trách, kết quả là thấy ông ta hấp tấp cầm theo mấy linh kiện ra khỏi cửa.

Người phụ trách có phần thấp thỏm mang linh kiện đi nộp. Kết quả là, ban đầu trung tướng chỉ tùy ý lật xem, vài giây sau thì trợn tròn con mắt, gầm lên: "Không sai, chính là tên nhóc đó, mang cậu ta tới đây!"

142. Chương 142

˚N BỊ

Người phụ trách ngẩn ngơ, lập tức lầm bầm:" Nhưng, nhưng, đó là vương tử phi điện hạ mà, hơn nữa vương tử phi điện hạ và vương tử điện hạ đang nghỉ phép, chắc khó gọi họ đến lắm..." Dưới ánh nhìn càng ngày càng giống viên đạn của trung tướng, âm lượng của người phụ trách dần dần nhỏ lại, nhưng vẫn phải giải thích rõ ràng thân phận của tên nhóc kia là vương tử phi điện hạ.

"Vương tử phi? Chỗ chúng ta mà có một nhân vật đặc quyền với thân phận cao quý như thế cơ á... Chờ chút, ý anh là, người đó đang ở ngay dưới mí mắt của chúng ta, thế mà các anh còn dần độn đi tìm ở đâu đâu!" Trung tướng chế nhạo được nửa chừng, bỗng nhận ra được ý muốn nói của người phụ trách, ông ta lập tức thay đổi ngữ khí, mắt trợn tròn, ngay cả đám râu bạc cũng vểnh lên.

Người phụ trách lau mồ hôi, gian nan hồi đáp: "Sợ rằng là như vậy ạ." Tuy quả thực là rất mất mặt, nhưng sự thực thì vẫn là sự thực. Người phụ trạch thầm gào thét trong lòng, nếu tên binh sĩ kia không đi thu dọn phòng làm việc thì chỉ sợ bọn họ bây giờ vẫn còn đang chạy loạn khắp nơi như con nhặng, cộng thêm tiếng rống giận dữ miễn phí và vẻ mặt đen như đáy nồi của ông trung tướng.

Lão trung tướng híp mắt nhìn người phụ trách vài giây, rồi đột nhiên nói: "Anh nghĩ cách đi, giờ tôi muốn gặp cậu ta."

Người phụ trách há mỏ, mặt ủ mày ê mà nói, "Trung tướng Hatton, tôi thực sự không có cách nào cả, giấy xin nghỉ phép của vương tử phi điện hạ đã gửi lên cấp trên rồi, đến Thứ Hai mới về, cậu ấy cũng không có ở tinh cầu An Tắc, cuối tuần chúng ta mới có thể liên lạc được với cậu ấy." Tuy y biết trung tướng say mê nghiên cứu, nhưng cũng không nên vứt chuyện khó như thế này cho y được chứ, người phụ trách thầm nghĩ.

Y chỉ là một thượng tá nhỏ bé của Bộ nghiên cứu và phát triển cơ giáp trên tinh cầu cấp B thôi mà, có nói thế nào thì làm sao mà có thể quản lý được hành trình của vương tử điện hạ chứ.

Cuối cùng, người phụ trách tưởng như sắp phải quỳ sụp xuống chân ông lãnh đạo của mình, thì tổng phụ trách bộ phận nghiên cứu và phát triển cơ giáp của quân đội – trung tướng Hatton – cuối cùng cũng từ bỏ ý muốn gặp La Tiểu Lâu ngay tức khắc, nhưng ông ta vẫn yêu cầu người phụ trách phải chú ý mật thiết hành trình của vương tử phi điện hạ, khi cậu trở về nước thì nhất định phải mời tới ngay.

Sau đó, trung tướng Hatton bèn cử người kiểm tra tính năng của linh kiện cơ giáp mà La Tiểu Lâu đã chế tạo, số liệu thu được khiến người khác phải giật mình. Tất cả đều là linh kiện cấp bốn, hiệu suất sử dụng đều trên 90%, tuy không khoa trương giống mấy loại linh kiện cơ giáp của Thiên Đông, nhưng cũng tuyệt đối là thượng phẩm.

Phải biết rằng, ngay cả đại sư chế tạo cơ giáp được coi là giỏi nhất cũng không thể đảm bảo tất cả linh kiện cơ giáp mình làm ra đều đạt cấp bậc giống nhau, chứ đừng nói tới hiệu suất sử dụng đạt trên 90%, thực sự là không ai có thể tin nổi là có thể làm được đến trình độ này.

Còn người phụ trách – thượng tá Vincent, sau đó y bèn tới phòng tài liệu để lấy đơn xin nguyên liệu mà La Tiểu Lâu đã đệ trình lên. Sau khi nghiên cứu số lượng nguyên liệu và linh kiện cơ giáp, y phát hiện ra một sự thực khiến người khác phải khiếp sợ.

Những vật liệu cần thiết cho linh kiện cơ giáp mà La Tiểu Lâu bày trên bàn vừa đúng với một nửa số vật liệu mà cậu lĩnh về, xác suất thành công là 50 %! Với số tuổi và cấp bậc như của La Tiểu Lâu, thông thường thì người khác làm có mức hao tổn vật liệu là khá lớn, hầu hết đại đa số mọi người dù có sử dụng mười phần vật liệu thì cũng chỉ làm ra hai, ba thành phẩm.

Mà trên mặt bàn của La Tiểu Lâu có đủ một nửa. Trong một phòng thí nghiệm cá nhân thông thường, ngoại trừ trợ thủ ra thì người khác không thể tùy tiện động vào bất cứ thứ gì. Khi chế tạo sư cơ giáp rời đi để đi thu thập đồ vật chế tạo, công việc còn lại sẽ giao cho những người khác quản lý. Hiển nhiên, những thứ trên mặt bàn này là do La Tiểu Lâu cố ý để lại cho quân bộ. Có lẽ cậu không biết, thanh niên giống như cậu căn bản không cần phải giao thành phẩm.

Thượng tá Vincent nhìn danh sách trong tay, lòng đầy cảm thán, đúng là không phải dạng vừa, những thiên tài vào đây khi trước so với La Tiểu Lâu, quả thực đúng là trò cười. Có lẽ, người nối nghiệp tương lai của quân bộ đã xuất hiện rồi.

Tuy Vincent cảm thán đủ kiểu, nhưng có đánh chết hắn cũng không ngờ rằng, những thứ trên mặt bàn chưa phải là toàn bộ tác phẩm của La Tiểu Lâu. Trong hộp dự trữ ở phòng thí nghiệm cá nhân của La Tiểu Lâu, còn mấy thành phẩm khác đang lẳng lặng nằm đó.

Trong một phòng làm việc của Bộ nghiên cứu và phát triển cơ giáp, thượng tá anh tuấn trẻ tuổi Phùng Dương đang có chút bối rối khi nói chuyện với người ngồi trên ghế sô pha, "Xem ra kế hoạch của cậu rất khó thực hiện, hiện tại cấp trên đã chú ý tới La Tiểu Lâu rồi."

Người ngồi trên ghế sô pha mặc quân phục của khoa chỉ huy, cũng mang quân hàm thượng tá, đó chính là La Thiểu Quân. La Thiểu Quân vẻ mặt bình tĩnh quấy cà phê, nói: "Quên đi, Bộ chế tạo cơ giáp thuộc về ngành nghiên cứu và phát triển, ngoài thành quả ra, cấp trên cũng chẳng quan tâm gì nhiều. Hơn nữa cha gần đây bề bộn nhiều việc, không hẳn là sẽ chú ý tới nơi này."

Phùng Dương vỗ vai La Thiểu Quân, "Cậu cũng đừng nghĩ nhiều, chí ít còn có Phùng gia chúng tôi giúp cậu." Phùng gia chính là tộc ngoại của phu nhân La, thế lực trong quân bộ không kém La gia bao nhiêu.

La Thiểu Quân hé môi, muốn nói lại thôi.

Phùng Dương cười cười, "Tôi sẽ cử người chú ý thường xuyên, cậu cứ yên tâm."

La Tiểu Lâu và Nguyên Tích cùng trở về vào trưa Chủ Nhật. La Tiểu Lâu rửa mặt xong, sau đó dặn dò hai người bên ngoài không được quấy rầy, rồi đi ngủ bù. Nguyên Tích thì lên phòng huấn luyện thể lực trên tầng để luyện tập, còn 125 thì vào phòng khách xem TV.

Cùng thời gian, thượng tá Vincent của quân bộ lại bắt đầu gặp rắc rối. Bởi vì trung tướng Hatton sau khi biết là La Tiểu Lâu hôm nay đã đến tinh cầu An Tắc thì đứng ngồi không yên.

"Nhưng hôm nay là cuối tuần, là ngày nghỉ thông thường, ngài không thể cướp mất thời gian nghỉ ngơi của người khác được, nhất là khi cậu ta còn có một thân phận đặc biệt." Thượng tá Vincent khéo léo ám chỉ ngài trung tướng, ông ta chẳng có thiện chí chút nào khi đệ lên quân bộ cho tới bây giờ không cấp cho La Tiểu Lâu tí tiền lương nào. Không có tiền lương thì thôi, lại còn tăng ca, đúng thật là ác nhân.

Bi kịch hơn là, nhiệm vụ lần này lại rơi trúng lên đầu y, nhưng y không muốn đắc tội một với hai người có quyền thế lớn nhất trong tương lai của Liên Bang kia. Nhìn cấp trên đi tới đi lui trong phòng làm việc, thượng tá Vincent cảm thấy thật là đắng lòng.

Trung tướng Hatton lần đầu bị chính trợ thủ đắc lực của mình đưa ra ý kiến phản đối, nhưng sự nhiệt tình của ông ta vẫn chẳng bị đả kích một chút nào. Sau một vòng đi loanh quanh, trung tướng Hatton bèn dừng lại trước mặt thượng tá Vincent, phân vân: "Anh nói rất đúng, tôi làm như vậy là rất không có thành ý. Tôi sẽ chuẩn bị tự mình tới, ngay bây giờ."

"..."

Trung tướng Hatton cùng thượng tá Vincent tới gõ cửa nhà La Tiểu Lâu. Nguyên Tích bực mình xuất hiện trước cửa. Trước đó, hắn đã sai 125 đóng kín cửa phòng ngủ chính, miễn có kẻ quấy rầy La Tiểu Lâu.

Trung tướng Hatton gắng gượng chào hỏi vương tử điện hạ, sau đó thì không nói gì nữa, ló đầu kiểm tra chung quanh. Thượng tá Vincent cố gắng ngó lơ hành vi mất mặt của thượng cấp, cung kính chào hỏi Nguyên Tích, giải thích tình hình.

Nguyên Tích mặt không biểu cảm liếc nhìn trung tướng Hatton, rồi nói: "Ý của các ông là, muốn La Tiểu Lâu gia nhập vào phòng thí nghiệm nghiên cứu và phát triển của trung tướng Hatton?"

Trung tướng Hatton lập tức quay đầu lại, nghiêm túc đáp: "Đúng vậy, thần thành tâm thành ý mới cậu ấy gia nhập. Thần nghĩ vương tử phi điện hạ là một thiên phú."

"Ngày nào cũng tiến hành nghiên cứu kỹ thuật cao?" Nguyên Tích bình tĩnh tiếp tục hỏi.

“Đương nhiên, ngày nào cũng đến mới là tốt ạ, chúng thần sẽ cung cấp cho cậu ấy điều kiện tốt nhất, thần cũng sẽ ở bên cạnh chỉ đạo.” Trung tướng Hatton khẳng định.

“Sẽ rất nhiều việc?”

“Đương nhiên, Bộ nghiên cứu và phát triển cơ giáp của chúng thần không phải là nơi vô công rồi nghề, chỉ biết hưởng lương mà không biết làm việc. Hàng năm chúng thần đều có thể xuất ra hơn mười loại độc quyền, còn không ngừng cải tiến các loại hệ thống cơ giáp.” Trung tướng Hatton nói một cách kiêu ngạo.

Thượng tá Vincent nhận ra điều không thích hợp, định nhắc nhở ông trung tướng của mình thì đã chậm trễ.

“Vậy thì không được.” Nguyên Tích nói chắc như đinh đóng cột.

Nhìn vương tử điện hạ ngồi trên ghế sô pha, trung tướng Hatton bị nghẹn có chút khó chịu, cũng may ông ta còn có lý trí, nín nhịn cơn bực tức: “Tại sao ạ?”

“Nói thế này, thực ra ta muốn La Tiểu Lâu chỉ là một chế tạo sư cơ giáp bình thường thôi. Nếu cậu ấy sẵn lòng nỗ lực, ta cũng sẽ không miễn cưỡng cậu ấy. Nhưng hiện tại La Tiểu Lâu đã đủ bận bịu rồi, ta không muốn cậu ấy phải gánh thêm bất cứ trách nhiệm nào nữa.” Nguyên Tích nói, “Ta muốn cậu ấy giống như bao thanh niên gia nhập quân bộ khác, có phòng làm việc riêng của mình, không phải chịu bất cứ áp lực nào mà luôn phải luyện tập hay nghiên cứu, mọi thứ đều phải thong thả. Ừm, giống như lúc cậu ấy vừa mới vào vậy, ta rất hài lòng.” Vương tử điện hạ thoáng châm chọc.

Thượng tá Vincent cảm thấy bọn họ đúng là bị gậy ông đập lưng ông, khi chưa phát hiện thiên phú của La Tiểu Lâu thì gạt người ta sang một bên đến lúc phát hiện ra, muốn trọng dụng thì người ta lại đề xuất nguyện vọng trước khi được nhận đãi ngộ. Đây, đây gọi là gì vậy.

Trung tướng Hatton cuối cùng cũng biết mình đã thất bại, sau khi dùng ánh mắt ra hiệu ý bảo ông ta quyết tâm sẽ mời La Tiểu Lâu gia nhập phòng thí nghiệm của mình bằng được thì im lặng đứng sang một bên, chờ Vincent thuyết phục vương tử điện hạ.

Quá trình gian khổ, nhưng kết quả lại không như kỳ vọng của thượng tướng Hatton —— có thể gia nhập phòng thí nghiệm tối cao, nhưng thời gian làm việc không thay đổi, chỉ có hai buổi, hơn nữa công việc không được quá mệt mỏi. Trung tướng Hatton vận khí nửa ngày mà chẳng mở được miệng, ngộ nhỡ Nguyên Tích từ chối thì bọn họ chẳng còn cách nào nữa.

Hôm sau, nhân viên của quân bộ tra ra được một tin tức cực hot từ các truyền thông vẫn luôn âm thầm theo dõi vương tử phi.

“Vương tử phi điện hạ gia nhập phòng thí nghiệm tối cao của quân bộ, tiền lương đãi ngộ có thể còn cao hơn so với Bộ nghiên cứu và phát triển, quân bộ công bố điện hạ hoàn toàn xứng đáng được nhận đãi ngộ này.”

“Trung tướng Hatton chỉ ra, đây là lần ông gặp được người có năng lực nhất.”

Trong khoảng thời gian ngắn, đủ kiểu tán tụng thi nhau mà đến, cứ như người tung tin La Tiểu Lâu là kẻ sử dụng quy tắc ngầm lúc trước không phải là bọn họ.

Mà những tiếng xì xào bàn tán La Tiểu Lâu không xứng với Nguyên Tích trong đế đô cũng mai danh ẩn tích. Đối với việc đó, hoàng thất không nói gì, giống như việc bọn họ chưa bao giờ đưa ra ý kiến phản đối.

Nguyên Liệt đọc tin tức, rồi nhìn thoáng qua Phượng Già Lăng bên cạnh, lòng thầm nghĩ, được rồi, La Tiểu Lâu quả thực lợi hại, nhưng so với phu nhân của mình thì hoàn toàn không bằng nhé, ánh mắt của thằng nhóc Nguyên Tích kia quả nhiên kém xa so với mình.

Cùng thời gian, Nguyên Tích đang vừa ăn cá vừa đọc tin, hắn cảm thấy rất mỹ mãn, nghĩ thầm, ha, cuộc sống thật là tốt đẹp, ông bố tội nghiệp chưa bao giờ được hưởng thụ đúng là hoàn toàn không cân được với mình.

Bản thân La Tiểu Lâu cũng vô cùng thỏa mãn với điều kiện mà Nguyên Tích đã mặc cả giúp cậu, ít nhất cậu cũng có tiền lương. Đương nhiên, cậu hoàn toàn không biết điểm xuất phát của cuộc đàm phán giữa Nguyên Tích và quân bộ là không muốn để cậu quá mệt mỏi.

Sau khi gia nhập phòng thí nghiệm tối cao của quân bộ, trung tướng Hatton cũng thể hiện ra một sự coi trọng đầy đủ. Ngày đầu tiên La Tiểu Lâu đi làm, cậu được dẫn vào một phòng thí nghiệm, chỉ rõ ra rằng quân bộ rất muốn áp dụng kỹ thuật ứng dụng hiệu suất cao của La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu không nói gì, chỉ chế tác một linh kiện cơ giáp ngay trước mặt. Trung tướng Hatton nhanh chóng phát hiện, xác suất thành công và hiệu suất sử dụng mà linh kiện La Tiểu Lâu làm ra cao đến đáng sợ, dù có chút cải biến vì quá trình chế tạo rất xảo diệu, nhưng hầu hết nguyên nhân đều do chính La Tiểu Lâu.

Khi người khác sử dụng loại cải biến nhỏ này, tuy có nâng cao hiệu suất ứng dụng một phần, nhưng tuyệt đối không thể đạt đến 90%. Điều này làm cho ngài trung tướng trăm điều không lý giải được.

Bất đắc dĩ, trung tướng Hatton quyết định thu mua thành phẩm của La Tiểu Lâu với giá cao, ông đồng ý sẽ không so đo ít ỏi với Thiên Đông, chí ít là quân bộ không thiếu tiền. Đối với việc công khai thân phận ở Thiên Đông, La Tiểu Lâu có chút phiền muộn, nhưng trung tướng Hatton đảm bảo sẽ bảo mật cho cậu.

Hơn nữa, nếu không áp dụng kỹ thuật mới cũng chẳng ảnh hưởng gì đến sự coi trọng của Hatton với La Tiểu Lâu, ông sắp xếp La Tiểu Lâu ở bên cạnh sẽ mang đến cho cậu một vài hạng mục trọng đại, thỉnh thoảng còn hỏi ý kiến của cậu. Ông phát hiện, tuy La Tiểu Lâu có rất nhiều điều không hiểu, nhưng có đôi khi lại nói đúng chỗ ngứa, khiến ông tìm được cách giải quyết vấn đề từ một cách hiểu khác.

Trong cùng khoảng thời gian, Mộ Thần hóa trang thành Bless hẹn La Tiểu Lâu đôi lần, nhờ cậu hỗ trợ việc chế tạo cơ giáp. Vì Mộ Thần cũng phải đi thử luyện, nên cậu ta tập thói quen lo trước tính sau, quyết định làm mấy chiếc cơ giáp dự phòng, đương nhiên cấp bậc càng cao càng tốt. Lần trước sau khi La Tiểu Lâu hỗ trợ cường hóa, Bless cảm thấy kỹ thuật này của La Tiểu Lâu vô cùng cường hãn, bởi vậy nên mới đặc biệt nhờ La Tiểu Lâu giúp đỡ. Để không bị người khác quấy rầy, hai người thuê một phòng làm việc ở bên ngoài.

Đại sư Hi Bá Lai và đại sư Nghiêm có điểm giống nhau, cho dù có hơi lãnh đạm với tiểu đồ đệ của mình nhưng cũng rất hay bao che khuyết điểm cho chúng, cung cấp đủ vật liệu cho đồ đệ của mình. Sau khi hai người cùng nhau chế tác linh kiện, Bless bèn bắt tay vào lắp ráp, La Tiểu Lâu thì phụ trách cường hóa. Thuốc cường hóa là do Bless mua, nếu cường hóa cơ giáp cấp bốn thì bản thân cũng chẳng dùng được bao nhiêu thuốc cường hóa.

La Tiểu Lâu nhân tiện nói muốn làm mấy chiếc cơ giáp, Bless gật đầu, "Thế thì dễ, có hai người chúng ta tốc độ sẽ nhanh hơn rất nhiều."

Nếu nói ai là chế tạo sư cơ giáp mà La Tiểu Lâu tín nhiệm nhất, ngoài Thẩm Nguyên ra thì Bless chính là người còn lại. Tuy tinh thần lực của cậu ta không bằng La Tiểu Lâu, nhưng cậu ta có thể làm ra xuất sắc ngang cậu, như thế cũng đủ chứng minh Mộ Thần có thiên phú cực kỳ cao ở phương diện này.

125 thỉnh thoảng trông coi cử động của xà đẳng, tỏ ra thành thạo trước nay chưa từng có. La Tiểu Lâu không khỏi hoài nghi xà đẳng trong thương khố của 125 liệu đã mọc dài rồi hay không.

Với loại nguyên liệu xà đẳng này, trước đây Bless cũng không quá coi trọng, nhưng sau khi phát hiện La Tiểu Lâu đều bỏ thêm một lượng nhỏ xà đẳng vào trong tất cả linh kiện, cậu ta có kinh ngạc một chút. Đến khi có kết quả thì trở nên vui mừng. Cậu ta cũng là chế tạo sư cơ giáp nên nhanh chóng hiểu được tầm quan trọng của loại nguyên liệu này. Kiên cố hơn, bền bỉ hơn, tính công lẫn thủ của cơ giáp đều hoàn mỹ hơn.

Bless ngẩng đầu nhìn La Tiểu Lâu, khẽ nở nụ cười, "Xem ra tôi tìm cậu tới hỗ trợ, thực sự là thu hoạch không nhỏ."

La Tiểu Lâu nhìn linh kiện gần như hoàn mỹ, cũng cười nói: "Tớ cũng vậy."

Không biết việc cậu và Bless hợp tác có được coi là một lần hợp tác giữa đại sư Nghiêm và đại sư Hi Bá Lai không nhỉ? Bất quá, dưới sự hợp tác của hai người, so với việc tự mình làm, quả thực hiệu quả được nâng cao không ít.

Cuối cùng, trước kỳ thi cuối kỳ, rốt cục hai người cũng hoàn thành được năm chiếc cơ giáp. Bless ba cái, La Tiểu Lâu hai cái, toàn bộ là nguyên vật liệu cấp bốn. Không biết có phải do bỏ thêm xà đẳng vào hay

không mà sau khi cường hóa chúng đều đạt tới cấp năm thượng phẩm.

Hơn nữa, nếu mang so với cơ giáp cấp sáu thì tuyệt đối không thua kém bao nhiêu.

Sau khi về nhà, La Tiểu Lâu đổi động cơ của cơ giáp cấp năm thành động cơ của cơ giáp sinh vật. Cậu không dám để cho Mộ Thần nhìn thấy linh kiện cơ giáp sinh vật, Mộ Thần là chế tạo sư cơ giáp. Trước khi không có lý do thuận tiện, cậu tuyệt đối không thể để bất cứ một người nào biết cậu đang nắm giữ kỹ thuật của cơ giáp sinh vật.

Hai động cơ được thay đổi, một cho Nguyên Tích, một cho Athes. Khi mang cho Athes thì tiện thể bổ sung thêm hai mươi hộp năng lượng.

Athes sững sờ nhìn cơ giáp cấp năm trong tay, không biết so với cái trước được hợp lại từ linh kiện cũ thì cái này tốt hơn gấp bao nhiêu lần.

"Ông bạn này, ông cứ nghĩ tôi vô dụng đi, tiền ông đưa tôi mua hết vật liệu rồi, chả còn lại một xu nào. À phải, mau thử xem thế nào đi." La Tiểu Lâu vỗ vai Athes.

Athes ôm chặt La Tiểu Lâu một cái, không nói gì, chỉ đi tìm một phòng huấn luyện để làm quen với chiếc cơ giáp mới.

Điền Lực nhìn Athes chạy đi mất, hai mắt tỏa sáng lấp lánh: "Đệt, cũng khủng quá đi, cơ giáp cấp năm cơ đấy!"

Mặc dù Nguyên Tích có một chiếc cơ giáp cấp chín, nhưng hắn cũng nghiêm túc dùng thử chiếc cơ giáp cấp năm, còn dẫn La Tiểu Lâu theo cùng. Nhìn Nguyên Tích hết sức chăm chú điều khiển, La Tiểu Lâu bỗng nhiên cảm thấy tim mình đập nhanh hơn.

Mặc dù Nguyên Tích có một chiếc cơ giáp cấp chín, nhưng khi dùng thử chiếc cấp năm này, vẻ mặt hắn cũng nghiêm túc tựa như đang điều khiển chiếc cơ giáp cấp chín vậy. La Tiểu Lâu ngồi ở ghế phó lái, chuyên chú ngắm nhìn Nguyên Tích bên cạnh. Tim La Tiểu Lâu bắt đầu đập nhanh hơn, cậu bỗng nhiên nghĩ, để được làm người yêu của người này, có khổ cực cũng đáng.

Không lâu sau khi La Tiểu Lâu làm xong cơ giáp, cuộc thi cuối kỳ cũng bắt đầu. La Tiểu Lâu cảm thấy rất thỏa mãn với thành tích lần này, môn cơ sở của cậu đã có tiến bộ.

Điều này lại dẫn đến phiền muộn cho chủ nhiệm lớp một, xếp đầu năm nay là học sinh của lớp mười!

Cuộc thi cuối kỳ lần này, thành tích tổng thể của lớp mười tiếp tục tăng lên, bám sát sao lớp chín, bởi vì thành tích tổng thể của lớp chín cũng tăng. Điều khiến người khác phải mở to con mắt chính là, lớp đứng đầu từ dưới lên không phải là lớp mười mà là lớp tám.

Chủ nhiệm lớp tám giương mắt đờ đẫn, thời khắc đó, ông dường như đã ngộ ra tiếng gào thét của chủ nhiệm lớp chín vào kỳ trước là như thế nào.

Ngày nghỉ chính thức hôm nay của học viện, trên bến cảng lớn nhất của tinh cầu An Tắc, một chiếc chiến hạm quân dụng cỡ nhỏ lặng lẽ cập bến.

Chiếc chiến hạm dừng lại không bao lâu thì rời cảng.

La Tiểu Lâu thoải mái ngồi trên ghế sô pha, đánh giá người trên chiến hạm. Nguyên Nặc, Nguyệt Thượng, Thiều Dung, mặt búp bê Hách Nhĩ, La Thiểu Thiên, Lăng Tự, Mộ Thần, và một người trẻ tuổi nữa, cũng chính là chế tạo sư cơ giáp còn lại, Abel.

Nhiệm vụ thử luyện của bọn họ, cuối cũng cũng bắt đầu.

143. Chương 143

´N

Chiếc chiến hạm tuy nhỏ nhưng là loại xa hoa mới nhất của quân bộ. Chiến hạm được trang bị cực kỳ tiên tiến, nhất là hệ thống vũ khí, đến mức ngài thuyền trưởng cũng phải vô cùng tự hào vì nó. Pháo nạp đạn và súng xạ tuyến tinh chuẩn được bố trí đầy đủ hai bên sườn chiến hạm, nhà kho được dự trữ đủ loại đạn dược. Nếu hiện tại bọn họ mà có ý định đến tinh cầu trùng thú một chuyến thì vẫn có thể toàn thân trở ra.

Gì cơ? Chi phí cắt cổ ư? Không, bọn họ chẳng cần phải quan tâm tới vấn đề này, bọn họ bỏ tiền ra, hạm đội đặc biệt của quân bộ chính là phải có đôi hình vĩ đại vừa hoàn mỹ hoa lệ mà uy lực này, đây cũng là nguyên nhân chiếc chiến hạm được chọn để cùng với vương tử và những thiên chi kiêu tử này đi làm nhiệm vụ thử luyện. Thuyền trưởng Kent rất tự hào vì điều này, ông cũng rất tự tin là có thể dẫn dắt các thuyền viên phối hợp với vương tử hoàn thành thử luyện.

Buổi trưa, thức ăn mỹ vị và phong phú được bày đầy trên bàn. La Tiểu Lâu hai mắt tỏa sáng, nuốt nước bọt, cậu quyết định sẽ ăn no một trận ra trò. Nếu vứt cái nhiệm vụ thử luyện nguy hiểm mà bọn họ sắp phải tiến hành kia sang một bên, thì hiện tại mới đúng là một ngày nghỉ sung sướng đúng nghĩa. Một chai rượu vang giá hơn mười vạn đồng Liên Bang này, hải sản tươi ngon này, thịt bò chiên tái này…

"Uầy, cái dĩa ăn lóng lánh này, cái thìa này, con dao nhỏ này —— Ú hú, còn được khắc hoa văn thuần thủ công nữa chứ! Cậu, cậu có bằng lòng cho tôi mấy cái không?" Một giọng nói kích đông khẩn thiết tán tụng vang lên bên tai La Tiểu Lâu, kèm theo chút yêu cầu nho nhỏ.

La Tiểu Lâu làm lơ giọng nói mất mặt kia, mặc cho nó lải nhải oán giận bên tai. Cậu tuyệt đối không muốn lần thứ hai trình diễn lại hành động vĩ đại "vương tử phi ăn sạch cả bộ đồ ăn" trước mặt bao nhiêu người như lúc trước.

La Tiểu Lâu tỉnh rụi bưng cái đĩa chồng chất đồ ăn tới trước mặt, để mình không bị chú ý, cậu còn đặt thêm bên cạnh Nguyên Tích một đĩa đầy mỹ thực giống của mình.

Ánh mắt của mọi người chung quanh có chút đăm chiêu. Tuy bọn họ đều là thiên chi kiều tử, được dạy lễ nghi bàn ăn rất cẩn thận, nhưng như thế kia thực sự không phải là quá khoa trương rồi đấy chứ, hóa ra lễ nghi của hoàng gia lại… buông thả như vậy.

Nguyên Nặc ghét bỏ lườm La Tiểu Lâu, rồi nhìn anh họ bằng ánh mắt thông cảm, sau đó cúi đầu ưu nhã dùng cơm. Nguyệt Thượng thì mỉm cười, lại lần nữa đặt đường nhìn lên người Nguyên Tích.

Nguyên Tích chắc chắn có thể được coi là một trong những người bình tĩnh nhất. Hắn chỉ liếc nhìn La Tiểu Lâu mấy cái, sau đó tiếp tục điềm nhiên như không có gì mà cùng những người khác thảo luận về những vấn đề có khả năng gặp phải trong quá trình thử luyện và sách lược đối phó.

Thuyền trưởng Kent đã tham gia tọa đàm, với kinh nghiệm phong phú trong việc du hành vũ trụ, ông đưa ra không ít ý kiến về phương diện này cho những người trẻ tuổi kia, nhất là khi nơi thử luyện của bọn họ phải đi qua là một dải tiểu hành tinh dày đặc. La Tiểu Lâu và Abel không góp tiếng, bọn họ chỉ cần đảm bảo cơ giáp của những người này không xảy ra vấn đề là đủ rồi, nhưng tất nhiên, nhiệm vụ của bọn họ vẫn rất nặng.

Dù sao cũng phải mất mấy ngày nữa mới đến nơi, La Tiểu Lâu quyết định buổi chiều sẽ kiểm tra bảo dưỡng cơ giáp cho họ. 125 thì có thể tự làm những việc này, chỉ cần cung cấp đủ hộp năng lượng cho nó là có thể khiến nó im miệng rồi. Qua nửa năm dự trữ, hộp năng lượng La Tiểu Lâu cho 125 và Vân Tiêu cũng đã quá đủ.

Mỗi nhóm một chế tạo sư cơ giáp, nhóm cơ giáp cậu phụ trách chính là của nhóm Nguyên Tích. La Tiểu Lâu thầm nghĩ, ánh mắt đảo qua đối diện Mộ Thần, có nên bảo Mộ Thần mang cơ giáp sang bên này cùng kiểm tra không nhỉ. Không phải là La Tiểu Lâu muốn làm nhiều, mà lí do then chốt là cơ giáp của Mộ Thần là chiếc cậu quen thuộc nhất…

Đang nghĩ như vậy, máy thông tin trên cổ tay La Tiểu Lâu đột nhiên rung lên. La Tiểu Lâu cúi đầu, phát hiện mình nhận được một tin nhắn.

Xác nhận lại một lần nữa, tin nhắn này đúng là của Mộ Thần ngồi chung một bàn với cậu gửi tới. La Tiểu Lâu buông dĩa ăn, mở ra đọc. Tin nhắn rất ngắn: Trước mặt những người này, cố gắng đừng nói chuyện với nhau.

La Tiểu Lâu sửng sốt một khắc, chưa hồi phục lại mà đã tắt ngay máy thông tin đi. Tuy cậu cố gắng kiểm chế vẻ mặt, nhưng trong lòng đã bắt đầu cuộn lên.

Ý của Mộ Thần rất rõ ràng, trước mặt những người này, cậu ta muốn tạo mối quan hệ có ấn tượng xấu, thậm chí là tồi tệ với cậu.

Giờ ngẫm lại, lúc Mộ Thần hẹn cậu ra ngoài chế tạo cơ giáp, cậu ta đều cẩn thận hóa trang thành Bless. Có lẽ nguyên nhân không chỉ là không muốn để người khác phát hiện ra cậu ta chính là chế tạo sư cơ giáp.

Thế nhưng, tại sao Mộ Thần phải làm như vậy? La Tiểu Lâu lập tức nghĩ tới một việc khác. Mộ Thần là người được Nguyệt Thượng lựa chọn, Nguyệt Thượng và Mộ Thần căn bản không ở cùng một tinh cầu. Tại sao Nguyệt Thượng lại chọn Mộ Thần? Thậm chí Mộ Thần còn không có tên trong top mười, nếu nói về danh tiếng thì cậu ta còn không bằng Athes.

"Được rồi, chúng ta trước hết nói đến đây thôi, tôi nghĩ bất kể khó khăn có là gì thì cũng không ngăn được bước chân của chúng ta. Dù đây là nhiệm vụ cấp A của quân bộ, chúng ta nhất định cũng sẽ làm được, đây chỉ là bước đầu tiên trên con đường thành công của chúng ta mà thôi." Cuối cùng Nguyên Tích nói.

Những người khác lập tức tán thành, ánh mắt mang theo khát vọng và hưng phấn, mục đích của bọn họ sẽ thành công. Nhiệm vụ mà quân bộ mấy chục năm không làm được, nhưng không có nghĩa là bọn họ cũng không làm được.

La Tiểu Lâu như còn chưa muốn bỏ đồ ăn trong tay xuống, cậu phát hiện Nguyên Tích rất nể tình mà ăn hết thức ăn có trên bàn.

Mọi người đứng dậy đi ra ngoài, tiếp đó bọn họ có thể hưởng thụ vài ngày nghỉ ngơi rồi.

La Tiểu Lâu tâm sự chồng chất đi dạo một vòng trong phòng làm việc của Nguyên Tích, cuối cùng cậu bèn quay về phòng ngủ trưa.

Sau khi tỉnh lại, La Tiểu Lâu liền đi mượn cơ giáp của nhóm Nguyên Tích, đồng thời không để ý đến Mộ Thần nữa. Tuy Mộ Thần ở nhóm khác, nhưng dù sao cậu ta và La Tiểu Lâu cũng là bạn học, cách cư xử của cậu ta quả thực khiến cho người khác có cảm giác quan hệ giữa hai người rất thông thường. Ngoại trừ La Tiểu Lâu, chẳng người nào trong nhóm của Nguyên Tích giao lưu với Mộ Thần. La Thiểu Thiên và Lăng Tự bình thường cũng không hay xuất hiện cùng Mộ Thần, Nguyên Nặc thì lại càng không quen cậu ta.

Khi La Tiểu Lâu đi mượn cơ giáp, La Thiểu Thiên và Lăng Tự đều không nói gì, đưa ngay cho cậu. Còn Nguyên Nặc thì xì xầm một câu: "Anh có làm được không?"

"Em cũng có thể chọn Abel mà, anh cũng không miễn cưỡng em đâu." La Tiểu Lâu cười tủm tỉm.

Nguyên Nặc nghi ngờ nhìn chằm chằm La Tiểu Lâu vài giây, sau đó thì đặt cơ giáp vào tay cậu. Một khi chưa đủ tín nhiệm, chiến binh cơ giáp sẽ không giao cơ giáp, thứ được coi là quan trọng nhất với bọn họ, cho người khác.

La Tiểu Lâu đương nhiên biết điều này, bởi vậy lúc kiểm tra cậu cần cẩn thận tỉ mỉ hơn.

Trong lúc La Tiểu Lâu bận rộn, thì Abel cũng đang bận kiểm tra ở bên cạnh, cậu ta cũng tập hợp cơ giáp của nhóm Nguyệt Thượng lại.

Thủ pháp kiểm tra của Abel rất đặc biệt, thể năng của cậu ta tốt hơn nhiều so với những chế tạo sư cơ giáp mà La Tiểu Lâu đã từng gặp. Một mình kiểm tra cả chiếc cơ giáp to lớn từ trên xuống dưới, động tác nhanh gọn mà đẹp mắt, làm cho người khác chỉ nhìn thôi mà cũng cảm thấy rất thoải mái.

Xem ra, người có thể được Nguyệt Thượng chọn đi thực hiện thử luyện, quả nhiên đều không phải là người thường.

La Tiểu Lâu thậm chí nhận thấy được trong lòng cậu chàng này có tâm tư, nhưng cậu không có ý kiến gì. Đối với La Tiểu Lâu, đây là công việc, hơn nữa còn là công việc cần phải nghiêm túc.

La Tiểu Lâu tận hưởng mà ngắm nhìn Abel kiểm tra cơ giáp một hồi, sau đó quay người đối diện với cơ giáp trước mặt mình, coi tất cả mọi thứ xung quanh thành vô hình. Phương pháp kiểm tra của cậu rất thẳng thắn, không có bất cứ động tác lôi cuốn nào, nhưng đòi hỏi hiệu quả phải tuyệt đối.

Đồng thời, trong quá trình làm việc với những máy móc này, ở những góc quay mà webcam đặt trên cơ giáp không tới được, hoặc ở những nơi Abel không để ý, La Tiểu Lâu sẽ dùng tay phải truyền ý thức nguyên lực tiến hành kiểm tra và bảo dưỡng triệt để bên trong cơ giáp.

Hiện tại, cậu đã có thể điều khiển ý thức nguyên lực thành thạo, thậm chí còn thuận buồm xuôi gió, công lao của thành quả này phải thuộc về yêu cầu nghiêm ngặt của đại sư Nghiêm. La Tiểu Lâu dùng phương pháp huấn luyện của đại sư Nghiêm, tăng cường độ lên vài lần để huấn luyện ý thức nguyên lực, vậy mà hiệu quả không tồi, ngay cả 125 cũng phải tấm tắc tán thưởng.

Khi La Tiểu Lâu ra khỏi chiếc cơ giáp cuối cùng thì trời cũng đã chạng vạng. Cậu lau cái trán đẫm mồ hôi, phát hiện mình đã làm việc suốt cả một buổi chiều, giờ thì thấy đói bụng.

Duỗi thẳng lưng, La Tiểu Lâu thu hồi chiếc cơ giáp cuối cùng, mỉm cười chào hỏi một câu với Abel rồi xoay người đi ra ngoài.

La Tiểu Lâu đi rồi, Abel vẻ mặt phức tạp nhìn cánh cửa bị đóng lại, nắm chặt tay lại thành nắm đấm. Cậu ta không thể chấp nhận nổi việc mình bị thất bại bởi La Tiểu Lâu, hoặc vì mình đã quá coi thường mà không chăm chú, hoặc vì La Tiểu Lâu kiểm tra rất cẩu thả. Nhưng mà, sau này cậu ta tuyệt đối sẽ không để thua La Tiểu Lâu nữa đâu.

Nhóm của Nguyên Tích sau khi được nhận lại cơ giáp đều nở nụ cười, tỏ ý cảm ơn, ngay cả Lăng Tự ít nói và La Thiểu Thiên có thói quen lãnh đạm cũng đều tỏ lòng biết ơn. Hôm nay trong lúc huấn luyện, tất cả bọn họ đều dùng cơ giáp dự phòng, nhưng hiển nhiên chúng vẫn không bằng cơ giáp đầu tiên của họ.

144. Chương 144: Dự Báo

. BÁO.

La Tiểu Lâu phát hiện ở trên chiến hạm xa hoa này đồ ăn rất ngon, phòng ở thì thoải mái, ngay cả phòng huấn luyện cũng đc trang bị đầy đủ hết để chiến sĩ cơ giáp tập luyện hàng ngày. Thậm chí còn có cả phòng giải trí. Từ ngày lên chiến hạm này, 125 thường xuyên lén lút tới phòng giải trí hack account Quân bộ. Hy vọng tháng này trên giấy tờ của Quân bộ ko xuất hiện kỳ quái gì đó. Haiz.

Ở An Tắc tinh cầu, La Tiểu Lâu còn có thể dành chút thời gian đến câu lạc bộ Hào Quang để tập luyện. Mà hiện tại trừ thời gian cố định tới phòng tập thể lực, cậu chỉ có thể nhìn xem thôi chứ chẳng thể làm đc gì khác. Còn may là trong này cũng có phòng làm việc cho cơ giáp chế tạo sư, La Tiểu Lâu đến dạo vài vòng xem, phát hiện tuy rằng dụng cụ ko bằng của mình nhưng tổng thể cũng ổn, dùng để luyện tập là ko thành vấn đề. Vì thế La Tiểu Lâu đến đây mỗi ngày để chế tạo hộp năng lượng.

Sáng nay, La Tiểu Lâu đem cơ giáp dự phòng của mọi người ra bảo dưỡng 1 lần. Tuy rằng trước khi xuất phát, các chiến sĩ cơ giáp khẳng định đã đem bảo dưỡng rồi nhưng La Tiểu Lâu cũng ko bỏ sót bất cứ cái nào. Thứ nhất, đây là công việc của cậu, thứ 2, cậu có thể dùng ý thức nguyên lực tìm ra 1 vài vấn đề nhỏ mà bảo dưỡng bình thường khó tìm ra đc. Vài vấn đề nhỏ đó tạm thời ko ảnh hưởng tới quá trình sử dụng thế nhưng "tích tiểu thành đại", đang lúc nguy cấp mà hư hại thì phiền toái rồi.

Cho nên, bảo dưỡng xong, chiến sĩ cơ giáp cảm thấy cơ giáp của mình sử dụng thoải mái và thuận tay hơn cũng ko phải là ảo giác.

Giữa trưa, La Tiểu Lâu và Nguyên Tích sau khi chào hỏi mọi người thì về ngủ trưa đi.

Khi La Tiểu Lâu mở mắt, trong phòng đen tuyền, chẳng lẽ mình ngủ 1 giấc tới buổi tối luôn sao? La Tiểu Lâu sửng sốt 2 giây, định gọi Nguyên Tích. Nhưng sau đó cậu hoảng sợ phát hiện ra mình ko thể nói chuyện, miệng bị bịt bởi cái gì đó, thậm chí ko mở miệng ra đc. Lại còn có cảm giác thoát lực, muốn ói. Lát sau, trong thoát lực lại cảm thấy đau đớn từng chập, đau thấu tâm can.

La Tiểu Lâu đau muốn kêu ra tiếng nhưng cậu lại ko thể phát ra bất kỳ thanh âm nào, chung quanh là bóng tối, quanh thân thể là những đồ vật lạnh như băng. Lúc này cậu mới phát hiện ra mình ko còn nằm ở trên giường nữa.

Bóng tối, tuyệt vọng, thống khổ bao trùm.

La Tiểu Lâu bỗng nghĩ đến 1 nơi – Dị Dung Sở. Cái nơi sởn tóc gáy này xuất hiện trong đầu La Tiểu Lâu khiến người lạc quan như cậu cũng ko chịu nổi. Ông trời, tại sao mình lại ở đây? Chẳng lẽ do mình trưa nay ngủ khỏa thân? Có phải Nguyên Tích đã phát hiện ra cái gì ko? Nếu có, vì sao ko hỏi gì đã đưa mình đến nơi này?

La Tiểu Lâu đã từng tưởng tượng ra rất nhiều tình huống khi Nguyên Tích phát hiện cậu còn 1 thân phận khác, cũng đã nghĩ xong giải thích thế nào, vãn hồi làm sao – chỉ cần có 1 tia hy vọng cậu cũng sẽ ko buông. Nhưng chưa bao giờ nghĩ tới mình ko có 1 chút cơ hội nào để biện bạch.

"Thế nào? Nếu ngươi ko chịu biến thành nguyên hình thì ko có cơ hội nữa đâu" – thanh âm lạnh băng mà quen thuộc vang lên.

La Tiểu Lâu run rẩy toàn thân, đầu đầy mồ hôi lạnh mở mắt, có 1 người đang gắt gao ôm cậu nằm ở trên giường. Qua ánh đèn mỏng manh, cậu phát hiện mình còn trong phòng ngủ.

Mộng? Ko giống như mộng bởi cảm giác ấy rất chân thật. Mà đến giờ, thanh âm của La Thành Vận vẫn khiến cậu lạnh lẽo trong lòng. So sánh lúc này, La Tiểu Lâu càng cảm thấy bây giờ mới là mộng.

Mãi đến sau này La Tiểu Lâu mới biết đc cảnh quỷ dị trong bóng đêm đó cũng ko phải là 1 giấc mộng.

Cánh tay ôm La Tiểu Lâu giật giật, Nguyên Tích ngẩng đầu, mơ mơ màng màng hỏi:" Làm sao vậy? Em ko thể yên tĩnh chút cho ta nghỉ ngơi sao? Cứ đến trên giường là…"

Nguyên Tích thôi ko oán giận, 2 mắt sững sờ nhìn La Tiểu Lâu, tay phải sờ mặt La Tiểu Lâu, lau đi mồ hôi lạnh đang ko ngừng chảy ra trên trán cậu. Lúc này, ánh mắt Nguyên Tích vốn luôn bình tĩnh đang bắt đầu nổi gió lốc, mang theo lo lắng cùng lệ khí. Hắn chưa từng thấy La Tiểu Lâu với bộ dạng kinh hoảng ấy bao giờ – loại vẻ mặt này vốn ko nên xuất hiện trên mặt một người lạc quan tích cực như vậy. Hơn nữa, Nguyên Tích cảm thấy ko thoải mái, tâm tình dị thường buồn bực. Có thể khiến cho khế ước ảnh hưởng tới hắn chứng tỏ lúc này cảm xúc của La Tiểu Lâu đang ko ổn định tới mức nào.

La Tiểu Lâu ko khống chế đc run rẩy, ánh mắt dại ra nhìn xung quanh, cuối cùng đặt tầm mắt lên người Nguyên Tích, 1 lát sau, bỗng nhiên tiến gần ôm chặt lấy Nguyên Tích.

Sớm muộn gì cũng có ngày, bởi thân phận dị thú của mình mà người này sẽ đứng ở phía đối lập với mình.

Trong khi La Tiểu Lâu đang tuyệt vọng, Nguyên Tích bỏ tay cậu ra rồi mạnh mẽ giữ 2 vai cậu hỏi dồn dập:" Rốt cục bị làm sao?"

La Tiểu Lâu nhìn ánh mắt chân thành thân thiết của Nguyên Tích, từ từ tỉnh táo lại, khàn khàn nói:" gặp ác mộng.."

Nguyên Tích ngây người, thả lỏng thân thể. Mới 1 chút thời gian thôi mà mồ hôi lạnh đầy mình, hắn ko thoải mái lắc người 1 cái, lau mạnh mồ hôi trên mặt La Tiểu Lâu, miệng mắng:" Mẹ nó, thật có thể gây sức ép mà. Rốt cục là em mơ thấy cái gì?"

La Tiểu Lâu há miệng thở dốc, đang định mở miệng nói chuyện thì bỗng nhiên, phòng ở kịch liệt lắc lư. Vì 2 người ngồi gần nhau, thân mình La Tiểu Lâu toàn bộ đè lên người Nguyên Tích.

Trong lúc trời đất đảo lộn ấy, Nguyên Tích chỉ kịp đem La Tiểu Lâu ôm chặt vào lòng, 2 người quay cuồng chạm vào 4 phía, phát ra những thanh âm đáng sợ, nặng nề.

Toàn bộ đèn trong phòng đều bị tắt, thông tin nghi thức của Nguyên Tích bỗng nhiên truyền tới thanh âm dồn dập của thuyền trưởng Kent:" Điện hạ, chúng ta gặp phải gió lốc, để bảo đảm an toàn, mời ngài trước đến khoang cứu nguy..". Nguyên Tích ko nói gì, đóng thông tin nghi thức.

Trong phòng hoàn toàn tối đen, trong những thanh âm khủng bố ấy, bỗng nhiên bên tai La Tiểu Lâu vang lên âm thanh mỏng manh nhưng rõ ràng:" Lát nữa ta đưa em vào khoang cứu nguy, khoang cứu nguy chỉ

chở đc 1 người. Em rời đi trước đi, em vốn yếu hơn so với chúng ta mà. Nhớ kỹ là ta sẽ đi tìm em, em phải cố mà sống sót trước nghe không?". Nguyên Tích thở ra nhiệt khí bên tai La Tiểu Lâu nói, 2 giây sau, Nguyên Tích nói thêm:" Còn nữa, ngươi ko cần sợ ác mộng…đừng sợ, nó cũng ko thành thật đc đâu."

La Tiểu Lâu cúi đầu, bàn tay đc Nguyên Tích nắm thấy ấm áp, cậu bỗng mỉm cười. Có lẽ Nguyên Tích tín nhiệm mình nhiều hơn so với mình tín nhiệm Nguyên Tích.

"Lúc này rồi mà em lại còn điên điên cái gì cơ chứ!" Nguyên Tích bất mãn nhỏ giọng than thở.

La Tiểu Lâu cảm thấy đây đại khái là câu nói ôn hoà nhất trước giờ của Nguyên Tích, cậu ko run nữa, nói:" Ko, em sẽ ko đi, ở lại có khi an toàn hơn". Ác mộng em lo sợ là phải ở nơi ko có anh.

Nguyên Tích im lặng vài giây, lại nắm chặt tay La Tiểu Lâu hơn, trong bóng đêm truyền đến thanh âm nhẹ nhàng:" Đc rồi, ta hiểu lựa chọn của em".

2 người còn chưa kịp đi khỏi, chiến hạm bỗng vững vàng lại, đồng thời đèn trong phòng cũng sáng lên.

Sau 1 lát, cửa phòng Nguyên Tích bị mở ra, người bên ngoài ùa vào.

Xông vào đầu tiên, thuyền trưởng Kent cao giọng nói:"Điện hạ, ngài ko có việc gì chứ?".

Mừng sống sót sau tai nạn, Nguyên Tích đang định hôn La Tiểu Lâu 1 cái, nhưng lúc này ko thể ko vội vàng buông La Tiểu Lâu ra, ho khan 1 tiếng rồi nói:" Tất nhiên là ko sao, nhưng nếu ông biết gõ cửa trước khi vào có lẽ tốt hơn." Nói xong, kéo La Tiểu Lâu vào phòng thay đồ.

Thuyền trưởng xấu hổ, có vẻ mình đã quấy rầy chuyện tốt của Vương tử điện hạ – tại thời điểm thế này mà còn có tâm tình lãng mạn, ko hổ là con trai Nguyên Liệt bệ hạ a.

Nguyên Tích cùng La Tiểu Lâu vội vàng thay quần áo rồi đi ra, mọi người đều tập hợp đông đủ ở bên ngoài. Những người khác ko mặc nhiều hơn so với 2 người, Nguyên Nặc mặc áo ngủ, Thiều Dung thậm chí chỉ quấn quanh hông 1 chiếc khăn tắm, chắc là vừa nãy đang tắm. Tới thời đại này rồi cũng chỉ có Vương tử điện hạ bảo thủ đi thay quần áo. Tất nhiên chỉ ở thời điểm có mặt La Tiểu Lâu hắn mới chú ý tới vấn đề bảo thủ và tiết tháo mà thôi.

"Tình huống bây giờ thế nào?" Nguyên Tích hỏi.

Thuyền trưởng Kent lập tức chân thành báo cáo:" Điện hạ, tôi nghĩ chúng ta đụng phiền toái lớn. Vừa nãy chúng ta gặp phải gió lốc, gió lốc ko lớn, quân hạm của chúng ta bị ảnh hưởng chút nhưng ko có tổn hại nào lớn."

"Nhưng mà theo dự báo, 5 giờ sau sẽ có 1 đợt gió lốc lớn nữa tới. Trước khi nó tới, chúng ta phải vượt qua khu vực trung tâm gió lốc. Sau đó tìm nơi nghỉ ngơi và hồi phục. Kế hoạch là trước khi đến Renda tinh vực, chúng ta sẽ nghỉ ngơi hồi phục ở căn cứ Kiều Văn. Sau đó từ Kiều Văn đi Renda tinh vực. Nhưng mà, đường hàng không để đi Kiều Văn nằm ở vùng trung tâm gió lốc."

Nguyệt Thượng gật đầu nói:" Thật đúng là nan đề, từ đây tới Kiều Văn mất ít nhất là 1 ngày, tình huống hiện tại là chúng ta ko thể đến đc căn cứ trước khi gió lốc tới. Nếu ko tìm đc nơi nghỉ ngơi hồi phục sẽ cực kỳ nguy hiểm, chúng ta ko biết khi nào thì gió lốc chấm dứt".

Mọi người nhìn về phía Nguyên Tích, chờ hắn quyết định.

Thuyền trưởng Kent chần chờ nói:" Điện hạ, nếu ko chúng ta tạm thời đi lệch quỹ đạo an toàn đã đặt ra, tìm nơi an toàn tránh né 1 chút, chờ gió lốc ngừng chúng ta tiếp tục đi Renda tinh vực?"

Nguyên Tích nhíu mày hỏi:" Còn lộ tuyến nào khác đi đến Renda tinh vực ko?".

Thuyền trưởng Kent mở bản đồ hệ tinh, cuối đường hàng không màu đỏ chính là căn cứ Kiều Văn. Thuyền trưởng Kent chỉ 1 điểm nhỏ hướng đông bắc nói:" Có, nhưng nơi này có cũng như không, đây là Lewis tinh cầu, là tinh cầu tư nhân của Lewis tước sĩ. Nghe nói trong căn cứ đó có thông lộ có thể nối thẳng đến Renda tinh vực. Nhưng là ko ai có thể lấy đc chìa khóa cửa thông lộ từ tay Lewis tước sĩ vừa keo kiệt vừa cố chấp ấy. Ông ta cho rằng người nào đi vào thông lộ đó sẽ mang theo cả vận khí của ông ta đi."

Nguyên Tích nhìn bản đồ hệ tinh, thấy tinh cầu tư nhân kia nằm cách xa trung tâm gió lốc, chắc sẽ ít bị ảnh hưởng, hơn nữa khoảng cách từ đây đến đó cũng gần, đi khoảng nửa ngày là có thể đến nơi.

"Phải tới đó, nghĩ biện pháp lấy chìa khóa. Cho dù ko lấy đc chìa khóa thì nơi đó cũng an toàn hơn những nơi khác nhiều ". Nguyên Tích nói.

Ko ai dị nghị, thuyền trưởng Kent gật đầu, ông cũng cho rằng đây là biện pháp tốt nhất, sau đó liền đặt lại tuyến đường hàng không.

2 phút sau, chiến hạm thay đổi tuyến đường, nhanh chóng di chuyển theo hướng đông bắc.

6 giờ sau, bọn họ đã tiến vào khu vực gió lốc nhẹ.

Sắc mặt thuyền trưởng Kent ngày càng tối lại, ông vừa liên hệ Lewis tinh cầu xin đc đổ bộ. Nhưng ko hề nhận đc bất kỳ tín hiệu trả lời nào từ Lewis tinh cầu. Mà ở thời điểm bọn họ phải hạ đỗ, trên màn hình lớn lại xuất hiện dòng chữ: lập tức rời đi.

145. Chương 145

Lập tức rời đi.

Bốn chữ đơn giản, cứng rắn mà tuyệt tình. Trên chiến hạm mọi người đều ngây ngẩn, ngay cả thuyền trưởng Kent cũng hiếm khi bị đối đãi như này chứ đừng nói tới trên chiến hạm còn có những nhân vật quan trọng khác của Đế quốc. Tuy bây giờ bọn họ tuổi còn trẻ nhưng ko ai ko biết rằng những vị trẻ tuổi này sẽ là người cầm quyền trong tương lai.

"Thuyền trưởng, làm sao bây giờ?" Trầm mặc 1 lúc sau, binh lính phụ trách thông tin hỏi.

Thuyền trưởng Kent sắc mặt xanh lét, nghiến răng nói:" Tiếp tục gửi thỉnh cầu, chúng ta phải đổ bộ lập tức".

Hiện tại bọn họ ko còn lựa chọn nào khác bởi gió lốc sắp đến gần.

Đèn đỏ nhấp nháy, tín hiệu gởi đi liên tục nhưng vẫn ko nhận đc bất kỳ trả lời nào.

Nhóm nhân viên thông tin gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, cuối cùng, trên màn hình lớn xuất hiện một hàng chữ màu xanh lam, bọn họ ngẩn ra, ngừng động tác trên tay quay qua nhìn thuyền trưởng Kent.

Tín hiệu ko thể kết nối.

Thuyền trưởng Kent nhìn về phía Nguyên Tích, Nguyên Tích bình tĩnh nói: " Đổ bộ đi."

Đc đến chỉ lệnh, binh lính quay trở lại vị trí của mình, chiến hạm yên lặng đáp xuống cảng của Lewis tinh cầu.

Cảng ko trả lời tín hiệu đổ bộ của bọn họ hoàn toàn tối đen, thoạt nhìn tràn ngập ác ý.

Mà chiến hạm cũng ko thèm khách khí, chẳng những đổ bộ phi pháp lại còn giương pháo và súng ngắm ra, chỉ cần 1 câu mệnh lệnh sẽ lập tức bắn.

Người chỉ huy lệnh cho lính bắn vào vị trí, còn lại tập trung tại phòng chỉ huy.

La Thiểu Thiên suy tư nhìn bên ngoài nói:" Tình hình nơi này có gì đó không hợp lý, tựa hồ bọn họ không nhằm vào chúng ta, bằng ko sẽ ko có khả năng 1 động tĩnh cũng ko có thế này".

Nguyệt Thượng nhìn La Thiểu Thiên gật gật đầu:" Tôi cũng nghĩ thế, trừ tin cự tuyệt vừa nãy, bây giờ ko có 1 chút tín hiệu hoặc là nói ngay cả 1 người cũng ko có".

"Ko có ngọn đèn nào" Mộ Thần bổ sung.

Mọi người lại trầm mặc. Cả tòa thành tối đen, im ắng quỷ dị giống như là 1 tử thành.

Thiều Dung cười cười:" Quan tâm nhiều làm gì, chúng ta cứ trực tiếp vào lấy chìa khóa mở cửa thông lộ rồi đi luôn".

Nguyên Tích nhíu mày, quay lại nói với thuyền trưởng Kent:" Lập tức thu thập tình báo, mặt khác liên lạc với Quân bộ thử xem đc ko".

Trong phòng chỉ huy chỉ còn lại thanh âm bấm phím, 2 phút sau, thuyền trưởng Kent báo:" Điện hạ, ko thể liên lạc với Quân bộ, chắc là do gió lốc ảnh hưởng. Mặt khác, chúng tôi đoán rằng trong thành tựa hồ ko người. Nhưng này rất vô lý, bởi nếu ko ai thì tín hiệu kia ở đâu ra. Cho nên, có 2 khả năng, 1 là bên trong rất ít người nên chúng ta khó trinh thám đc, còn 1 khả năng khác là họ tránh ở nơi mà hệ thống phân hình ko thể trinh thám đến đc."

Báo cáo xong, thuyền trưởng Kent nhìn về phía Nguyên Tích xin chỉ thị:" Điện hạ, chúng ta có thể phái người vào xem xét trước."

Nguyên Tích đưa ra đáp án phủ định, hắn nhìn qua đám người đang nóng lòng muốn thử, khóe miệng nhếch lên:" Ko, đây là thử luyện của ta, từ giờ trở đi bọn ta phải tự mình chiến đấu. 10 người bọn ta đi vào. Trước khi gió lốc đến, 1 là chúng ta tiến vào tòa thành Lewis, 2 là đi tới Renda tinh vực. Nếu ko thấy bọn ta đi ra thì các ngươi tiến vào tòa thành đi".

Thuyền trưởng Kent gật gật đầu, muốn nói lại thôi, tuy mọi việc lấy an toàn của Vương tử điện hạ là trên hết nhưng Điện hạ nói đúng, đây là nhiệm vụ thử luyện của ngài ấy, chỉ có thể do ngài hoặc các chiến sĩ trong đoàn của ngài hoàn thành, ông ko có khả năng làm thay Điện hạ đc. Hơn nữa, theo phương diện khác mà nói, cho dù bọn họ toàn bộ ra trận cũng kém xa 10 người này.

10 người mặc vào quần áo màu đen, xuống chiến hạm. Nếu như 10 người đc thuyền trưởng Kent coi là anh hùng này mang tâm tình kích động đi mạo hiểm thì chắc chắn trong đó ko gồm La Tiểu Lâu, trên thực tế, cậu đang sợ muốn chết, nhất là ở cái nơi dày đặc quỷ khí thế này.

125 vểnh đuôi chạy bên cạnh La Tiểu Lâu, cước bộ so với chủ nhân của nó lưu loát hơn. Trong bóng đêm, rất ít người chú ý đến 125 bên chân La Tiểu Lâu, có người nhìn đến thì cũng chỉ nghĩ đó là sủng vật trí năng mà thôi.

"Cậu sợ gì chứ? Còn có tôi mà." 125 dùng ý thức nói chuyện với La Tiểu Lâu, nhắc nhở sự tồn tại của nó.

La Tiểu Lâu bỗng nhớ ra 125 có khả năng trinh sát, vội hỏi nó:" Mi có nhìn thấy bên trong ko? Có nguy hiểm ko?"

"Tôi có nên cám ơn cậu rằng rốt cuộc cũng nhớ tới tôi hay ko nhỉ?" 125 hừ 1 tiếng, tạm dừng vài giây, phân hình toàn bộ Lewis tòa thành 1 lần, chần chờ nói:" Nguy hiểm mức giữa, toàn thân trở ra là ko thành vấn đề".

Mức giữa là ý gì? Lúc gặp trùng thú mi còn cho rằng ko cần phải nói với ta đâu – La Tiểu Lâu đang định nói với nó bỗng cửa lớn của tòa thành có động tĩnh nhẹ, Nguyên Tích dùng thanh kiếm đen mỏng của mình đem cửa mở ra.

Hắn kéo lấy La Tiểu Lâu, cùng mọi người đột nhập tòa thành.

Bên trong tòa thành cũng tối đen, ngay cả ánh trăng làm nền cũng ko có, La Tiểu Lâu vội bước gần về phía Nguyên Tích thêm 2 bước.

Nguyên Tích tiện tay đưa cho La Tiểu Lâu kính quang lọc đeo vào, La Tiểu Lâu mới nhìn thấy rõ hơn 1 chút.

Khi mọi người đang thương lượng hành động tiếp theo, bỗng tín hiệu nghi thức trên tay Nguyệt Thượng vang lên những tiếng bén nhọn.

Nguyệt Thượng biến sắc, nhìn mọi người nói:" Là tin cầu cứu".

Mọi người ngẩn ra, người trong thành Lewis tỏ thái độ cự tuyệt bọn họ, vậy vì sao lại có tin cầu cứu này?"

Nguyệt Thượng bấm bấm tín hiệu nghi thức bỗng kinh ngạc nói:" Từ từ, tín hiệu này… là từ 5 tiếng trước. Bởi vì ko phải tín hiệu cầu cứu do phòng tổng giám sát phát ra nên người bên ngoài ko thể nhận đc."

Tin cầu cứu từ 5 tiếng trước? Đúng là thời điểm đợt gió lốc đầu tiên đến, nhưng tòa thành phòng ngự quy mô thế này thì tuyệt đối ko phải do gió lốc mà phát tín hiệu cầu cứu. Hơn nữa, nếu là trường hợp khẩn cấp, vậy tại sao ko phát tín hiệu cầu cứu từ phỏng tổng giám sát? Phải biết rằng, bởi tòa thành mở hệ thống chặn tín hiệu bên ngoài, ko những ngăn trở Hải Thần chiến hạm trinh thám còn khiến cho tin cầu cứu này ko thể phát ra ngoài.

Hách Nhĩ nở nụ cười:" Thật có ý tứ."

Lăng Tự bỗng lên tiếng:" Ko, tôi nghĩ có lẽ có ẩn tình khác, bọn họ ko phát tin cầu cứu từ phòng tổng giám sát, có lẽ căn bản là họ ko thể đến phòng tổng giám sát đc. Nói cách khác, nhóm Lewis tước sĩ đang gặp nguy hiểm, và kẻ cự tuyệt chúng ta đổ bộ là người khác."

Mộ Thần tỏ vẻ đồng ý:" Có lý, cho nên kẻ khống chế kia có lẽ đã nhìn thấy chúng ta đi vào, sẽ nhanh chóng đối phó với chúng ta."

Nguyên Tích dùng tay ra hiệu cho Nguyệt Thượng, Nguyệt Thượng lại thao tác trên tín hiệu nghi thức, tín hiệu nghi thức phát ra 1 luồng sáng, sau đó khuếch tán ánh sáng ra các góc khác rồi từ từ biến mất. Nguyệt Thượng nhìn tín hiệu nghi thức, ngẩng đầu nói:" Ở 1 gian phòng hướng đông nam có số người nhiều nhất, chắc hẳn đa số người là ở đó, nói cách khác, bất luận là cứu hay tìm người, chúng ta đều phải qua đó. Phòng trung tâm có 1 người, hẳn là người điều khiển. Trước tiên phải phái người đi trừ khử hắn, nếu không sẽ gặp phiền toái ko ngừng trên đường di chuyển, hắn có thể lợi dụng các hệ thống phòng ngự ngăn chặn chúng ta. Mặt khác hướng tây bắc có 2 người nhưng ko đi cùng nhau, ko biết địch hay bạn."

Thiều Dung hoạt động cánh tay, quay qua Nguyên Tích nói:" Sắp xếp nhiệm vụ cho chúng tôi đi, tôi chờ ko đc nữa rồi."

Nguyên Tích nắm chặt tay La Tiểu Lâu nói:" Thiều Dung tới trung tâm điều khiển xem hắn là loại người nào, nếu là địch, giải quyết bằng tốc độ nhanh nhất sau đó hội hợp với chúng ta. Nguyên Nặc và La Tiểu Lâu đi hướng tây bắc tìm 2 người kia. Còn lại theo ta đi về hướng đông nam, nếu Lewis ở đó, chúng ta cứu đc người thì sẽ có thể lấy đc chìa khoá. Nếu bất kỳ hướng nào có nguy hiểm phải lập tức liên hệ với những người khác."

Nguyệt Thượng và Á Bá nhìn La Tiểu Lâu với ánh mắt đầy thâm ý: tới thời khắc mấu chốt, quả nhiên vẫn ko có đất trọng dụng ha.

La Tiểu Lâu ko cảm thấy sao cả, phía đông nam đúng là nguy hiểm nhất, cậu thật ko muốn đi, nhưng như vậy đồng nghĩa việc phải tách nhau với Nguyên Tích, cậu cũng thấy ko quen.

La Tiểu Lâu còn chưa nói gì, Nguyên Nặc đã tạc mao:" Ca (anh), em ko đi hướng tây bắc, em theo anh đi hướng đông nam cứu người, hướng tây bắc cần gì tới 2 người đi?".

...

"Chú có ý gì đây? Chẳng lẽ để tôi đi 1 mình?" La Tiểu Lâu cũng tạc mao, mình chỉ là một chế tạo sư nhu nhược nha, đám người kia cũng thật là quá đáng mà.

125 cố giựt ống quần La Tiểu Lâu, nhắc nhở người gởi nuôi của nó:" Kỳ thật cậu cũng là 1 chiến sĩ cơ giáp nha..." nhưng bị La Tiểu Lâu ko nhìn.

Nguyên Tích trừng mắt, Nguyên Nặc lập tức mất hết khí thế. Nguyên Tích kéo Nguyên Nặc qua 1 bên, dùng thanh âm chỉ 2 người nghe thấy nói mấy câu. Hắn nói xong, sắc mặt Nguyên Nặc phức tạp lên, cậu ngẩng đầu mang theo ánh mắt khủng hoảng nhìn La Tiểu Lâu từ trên xuống dưới, cũng dùng thanh âm nhỏ xíu nói với Nguyên Tích:" Anh, vì cái gì? Loại khế ước này, anh anh chính là tương lai..."

Nguyên Tích cũng quay đầu nhìn đang nổi giận La Tiểu Lâu, mang theo nhu hòa và thâm tình mà Nguyên Nặc chưa từng thấy, bình tĩnh nói:" Nếu có chuyện gì, địa vị của anh cũng ko thể giữ cậu ấy lại, nếu dùng sinh mệnh có thể, anh ko có gì phải do dự, hơn nữa anh ko chịu thiệt chút nào, tính mạng của cậu ấy cũng bị cột lại với anh mà".

"Phía đông nam là nguy hiểm nhất, anh ko muốn La Tiểu Lâu đi cùng. Anh chỉ có thể nhờ chú giúp anh bảo đảm an toàn cho cậu ấy, chỉ cần La Tiểu Lâu an toàn, anh cũng ko việc gì". Trịnh trọng nói xong, Nguyên

Tích nhìn Nguyên Nặc.

Nguyên Nặc khiếp sợ nhìn Nguyên Tích, lắp bắp nói:" Anh, anh yên tâm, cho dù em có bị làm sao, La Tiểu Lâu cũng sẽ đc an toàn."

Nguyên Tích vỗ vỗ đầu Nguyên Nặc:" nói bậy nói bạ, cả 2 người đều phải không bị gì hết."

2 người 1 trước 1 sau đi tới, Nguyên Nặc tự giác đứng bên cạnh La Tiểu Lâu, mọi người hiểu ý cười, Nguyên Nặc đc xưng là thiên tài nhỏ tuổi nhất trong đại tái cơ giáp, xem ra vị thiên tài này rất nghe lời ca ca nha.

Chỉ có La Thiểu Thiên khủng hoẳng nhìn Nguyên Nặc vài lần, cũng ko nói gì nữa. Nghĩ bụng nếu 3 người qua hướng tây bắc có vẻ hơi nhiều đi, thôi vậy.

Nguyên Tích vung tay lên, mọi người chia ra bắt đầu hành động.

Nguyên Nặc đi cạnh La Tiểu Lâu, ho khan nói:" Anh đừng chạy loạn, đi theo tôi sẽ ko vấn đề gì".

La Tiểu Lâu hoài nghi nhìn Nguyên tiểu đệ, cảm giác này ko giống như đi cùng Nguyên Tích nha, ko có cảm giác an toàn tí nào.

Trán Nguyên Nặc nổi cả gân xanh lên, nghĩ tới lời Nguyên Tích, cố gắng tự an ủi mình: quên đi, anh ta chính là chế tạo sư thể năng yếu kém, hơn nữa, anh ta gả tới cũng tốt hơn là người khác gả tới, ít ra nấu cơm cũng ngon..

"Chú xác định là tôi theo chú sẽ an toàn chứ?" La Tiểu Lâu dừng bước.

"Anh lại muốn gì đây?" Nguyên Nặc lập tức quên mất hoạt động tự an ủi, phẫn nộ trừng La Tiểu Lâu. Phải biết rằng, cậu phải vây quanh bảo hộ kẻ yếu này cho nên ko thể đi chỗ náo nhiệt nhất với Nguyên Tích, vậy mà La Tiểu Lâu cư nhiên dám hoài nghi năng lực của cậu.

"Tôi chỉ muốn nhắc nhở chú, đi nhầm hướng rồi". La Tiểu Lâu nói xong bèn xoay người đi qua hướng khác.

Nguyên Nặc trừng hướng La Tiểu Lâu đang đi, mặt đỏ lên, đây chỉ là sai lầm nho nhỏ, nhất định là bị Tích ca kích thích mà ra. Nguyên Nặc đuổi theo La Tiểu Lâu, giữ khoảng cách ít hơn nửa thước với La Tiểu Lâu. Đây là khoảng cách tốt nhất để bảo hộ người đằng trước.

Nguyên Nặc đi gần như ko vang tiếng bước chân, toàn bộ hành lang chỉ có tiếng bước chân của 1 mình La Tiểu Lâu. Để La Tiểu Lâu yên tâm hơn, cậu còn khoát tay lên đầu vai La Tiểu Lâu.

Nhìn thấy 125 ở phía trước La Tiểu Lâu, Nguyên Nặc ngạc nhiên hỏi:" A, cái con xanh biếc mập mạp này của anh còn có chức năng dẫn đường nữa à?"

"À, đc chút, nó tên là 125." La Tiểu Lâu đính chính tên cho 125 đáng thương.

2 người cộng 1 động vật đi thời gian rất lâu, Nguyên Nặc ko nói thêm nữa, nếu ko phải tay cậu ta còn đang trên vai mình thì La Tiểu Lâu chắc còn phải suy nghĩ ko biết tên kia còn đây ko nữa.

Này tựa hồ cũng quá im lặng đi, rốt cục 2 kẻ kia trốn trong bóng đêm làm cái gì?

La Tiểu Lâu đang suy nghĩ, khi quẹo vào ko chú ý giẫm phải đuôi 125, nhưng ko nghe thấy thanh âm oán giận của nó mà lại nghe thấy tiếng kêu thảm thiết như là tiếng heo bị giết.

146. Chương 146: Bảo Vệ

ˇO VỆ

125 xảo diệu đem tiếng thét của mình dung hợp với tiếng heo gào thảm thiết kia, ít nhất nó cũng bảo vệ đc vấn đề mặt mũi – nó tự cho rằng tiếng kêu của nó nếu ở hoàn cảnh khác có thể đi làm diễn viên đc – đến giờ nó còn ko biết ảnh đế (ngôi sao màn ảnh) và diễn viên khác nhau thế nào – nhưng mà âm lượng trên đã bị át mất rồi.

Cũng ko thể trách nó, cái đuôi nó tuy nhỏ, nhưng cũng là thịt mà, bị giẫm lên rất là đau nha! Còn cái kẻ bị nó ko cẩn thận giẫm phải kia, nó chỉ giẫm nhẹ nhàng 1 cái mà kêu gào tới mức vậy sao.

125 vừa khinh bỉ trong lòng, vừa vội vàng trèo lên vai La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu và Nguyên Nặc còn chưa lên tiếng, người kia đã run rẩy kêu to:" Đừng động thủ! Ngàn vạn lần đừng động thủ. Tôi, tôi là người 1 nhà!"

Nửa đêm nghe tiếng kêu như vậy khiến La Tiểu Lâu rùng mình 1 cái, lúc này hắn mới phát hiện chỗ quẹo này có 1 đống gì đó đen sì, cậu cố kìm chế ý nghĩ muốn lùi lại. Nguyên Nặc đằng sau vẫn ko có chút tồn tại cảm nào, trừ bỏ cái tay đang dùng lực nắm chặt bả vai La Tiểu Lâu kia thể hiện rằng chủ nhân của nó đang ở trạng thái cảnh giác cao độ.

Chẳng lẽ cậu học sinh trung học kiêu ngạo này đã trở lại thành người bình thường, cũng biết sợ rồi? Tuy rất muốn chúc mừng học sinh trung học này 1 chút thế nhưng – La Tiểu Lâu rơi lệ đầy mặt nghĩ thầm: chẳng, chẳng lẽ mình phải bảo vệ Nguyên tiểu đệ sao?

La Tiểu Lâu liên tưởng đến tiểu đệ của mình trước kia, Nguyên Nặc, thậm chí La Thiểu Thiên, trong lòng kết luận: tiểu đệ là giống loài tuyệt đối ko đáng tin.

Nguyên Nặc nhíu mày nhìn người đang run run đằng trước – anh ta đang làm sao vậy? Thật quá mất mặt mà, nhà mình làm gì có ai nhát gan như vậy! Nếu ko phải kẻ ngốc kia lúc nãy ồn ào kêu người 1 nhà, mình đã ra tay đánh người rồi. Dùng 1 chút đầu óc cũng nghĩ ra đc, hướng tây bắc có 2 người, người nhà mà tên kia nói chỉ có thể là 1 tên còn lại. Lúc này nên nhân cơ hội tra chút tình báo có ích đi.

Nguyên Nặc hít sâu 1 cái, nếu ko đc thì phải nghiêm hình bức cung thôi.

2 người còn đang do dự, tên kia đã đứng lên, bất an nói: " Ko ngờ gặp nhau sớm vậy, đây là chìa khóa, lão Đại nói giao cho ngài xong là tôi hoàn thành nhiệm vụ – tuy tôi đã ẩn núp rất xuất sắc nhưng tôi cảm thấy tôi ko hợp với đêm tối thế này."

Trong lúc lải nhải, người nọ phát hiện La Tiểu Lâu ko có động tác liền đem 1 cái hộp nhét vào tay La Tiểu Lâu, lại còn có thể xảo diệu ko đụng chạm vào tay La Tiểu Lâu chút nào.

"Cám ơn trời đất, cuối cùng tôi cũng ko phải giữ cái chìa khóa này nữa. Như vậy, nếu ko còn chuyện gì nữa, tôi đi trước."

Dường như người nọ rất ko muốn ở cùng "đồng bọn" của hắn, lui nhanh vài bước rồi xoay người đi luôn. La Tiểu Lâu ko nói 1 câu nào mà người nọ cũng ko hề hoài nghi.

"Khoan đã, chìa khóa này dùng để làm gì?" La Tiểu Lâu lên tiếng hỏi.

Tiếng bước chân đi xa tạm dừng 1 giây, sau đó truyền đến trả lời có chút kinh ngạc:" Đương nhiên là để mở cửa thông lộ, ngài còn ko biết sao? Tôi cũng ko hiểu lão đại bị gì, tự nhiên áp dụng cái chiến lược rời đi gì đó… Ối, ngài làm gì vậy, chẳng lẽ ko biết tập kích sau lưng người khác là rất ko đạo đức sao… ôi.."

Một phút sau, La Tiểu Lâu cười tủm tỉm nhìn người bị Nguyên Nặc trói chặt, nói với Nguyên tiểu đệ:" Đúng là vận may rơi trúng đầu, xem ra chúng ta thu thập xong trước bọn họ, lại là hoàn thành vượt mức nhiệm vụ nha".

Nguyên Nặc ko nói gì liếc La Tiểu Lâu 1 cái, chuyện như vậy cũng có thể gặp đc, như này gọi là ngốc nhân có ngốc phúc sao?.

"Ko thể nào! Sao ngươi lại ko phải người kia chứ?" Người nọ vẫn kiên trì cho rằng La Tiểu Lâu là người 1 nhà, bộ dạng người bị phản bội cực kỳ bi thương. "Nhất là cái cảm giác như đụng phải động vật máu lạnh giống loài rắn này, chẳng lẽ ngươi định làm trái với điều khoản hợp tác của chúng ta sao?".

"Cảm giác như đụng phải động vật máu lạnh giống loài rắn? Ngươi đang nói nó à?" La Tiểu Lâu suy nghĩ 2 giây, giơ 125 trên vai lên. Hèn gì tự tin như vậy, ra là đã phán đoán thông qua tiếp xúc tứ chi, xem ra mấu chốt là do có 125 tồn tại.

Nhưng là, đến cùng là người nào cường hãn tới mức khi tiếp xúc sẽ có xúc cảm giống125 như vậy nha..

Màu xanh biếc mập mạp 125 vô tội đánh giá lại hình thể mập mập của mình thêm 1 lần, sau đó tức sùi bọt mép quát người nọ:" Ngươi bảo ai là động vật máu lạnh? Nói ai giống rắn? Buông, tôi phải cho hắn 1 bài học."

Người nọ nhìn 125 đang giãy dụa trong tay La Tiểu Lâu, thì thào nói:" Sao có thể như vậy chứ?"

"Vậy đồng bọn của ngươi ở đâu? Ầy, hóa ra các ngươi là hải tặc à?" Nguyên Nặc ngồi chồm hỗm trên mặt đất kiểm tra người nọ quần áo, rốt cục có cơ hội khiến tầm mắt lão huynh này quay về phía mình.

"..Ta, ta cảnh cáo các ngươi, 2 ngươi tốt nhất nên thả ta ra, trả ta chìa khóa. Nếu không, lát nữa cho các ngươi đẹp mặt… Ta nói thật! Tên quái vật kia nhất định sẽ giết các ngươi, hắn hắn sắp tới rồi". Tù binh đáng thương vừa mới bắt đầu uy hiếp đã bị Nguyên Nặc vốn nghẹn khí cả đêm đánh cho bầm dập mặt mũi, cuối cùng còn khóc nức nở lên.

Có đc tin tức cần biết, Nguyên Nặc khinh bỉ dùng 1 quyền đánh xỉu người nọ, sau đó nói:" Xem ra chúng ta cứ ở chỗ này chờ là đc".

La Tiểu Lâu gật gật đầu, lại gần Nguyên Nặc thêm 2 bước, dùng ý thức nguyên lực xem xét xung quanh, chuẩn bị nhắc nhở trước khi có người sắp đến. Qua lần quan sát ban nãy, Nguyên tiểu đệ thực đủ tư cách làm chân đánh nhau, điều này khiến La Tiểu Lâu yên tâm hơn chút.

2 người đứng ở góc tường, La Tiểu Lâu khẩn trương nhìn chung quanh, Nguyên Nặc dựa tường ngủ gật, 125 thì đứng lên trên cơ thể người đã té xỉu kia thực thi trả thù.

5 phút sau, La Tiểu Lâu thôi do thám xung quanh nữa mà đề phòng nhìn phía bên phải đằng trước.

Cùng lúc đó Nguyên Nặc bên cạnh cũng lặng lẽ đứng lên, nhẹ giọng nói:" Đừng nhúc nhích". Sau đó, La Tiểu Lâu chỉ cảm thấy có 1 trận gió thổi qua trước mặt, ko thấy bóng dáng Nguyên Nặc đâu nữa.

Tiếp đó, cách hơn 50m có tiếng động lớn ko ngừng vang lên, như là có người ko ngừng đánh vào vách tường.

Do địa hình tòa thành hạn chế nên bọn họ ko thể dùng cơ giáp, đó cũng là nguyên nhân khiến La Tiểu Lâu luôn bất an, cậu thật sự ko có chút cảm giác an toàn nào.

Nhưng nghe động tĩnh này, La Tiểu Lâu vẫn nhịn ko đc, cậu quyết định đi qua xem sao.

Tới hiện trường, La Tiểu Lâu hít mạnh 1 hơi, trợn mắt há mồm nhìn phía trước "Đây là cái gì vậy trời?" Qua lớp kính quang lọc, cậu nhìn thấy thứ đang chiến đấu với Nguyên Nặc có ít nhất 6 cánh tay.

Cho dù Nguyên Nặc có thể năng tốt hơn nữa, trong thời gian ngắn cũng khó mà thắng đc.

"Hèn chi người nọ nói kẻ đến là quái vật, thật ko khoa trương chút nào. Trời đất, sao mà hắn nhiều tay dữ vậy?"

"Trên thực tế, hắn còn có thể có nhiều hơn, đó là người bạch tuộc, sức chiến đấu ở bậc giữa, lực công kích và lực phòng ngự đều rất mạnh. Thích nhất là xâm lấn cho đến khi khống chế toàn bộ cơ thể nó sống nhờ. Đây là một trong những chủng tộc bị chán ghét nhất trong vũ trụ. Tuy nhiên, nhược điểm của nó cũng rất rõ ràng." 125 thực tri kỷ mà giới thiệu cho La Tiểu Lâu, cuối cùng sờ soạng trong túi áo trước của mình, đưa cho La Tiểu Lâu 1 con dao gọt trái cây màu bạc – đồng thời nghĩ thầm mình đúng là chú robot rộng lượng nhất. "Ở vị trí chính giữa phía sau cổ là chỗ phòng ngự yếu nhất của người bạch tuộc, sau khi dao bụi ngân này tiếp xúc với máu của nó sẽ khiến lực hành động của nó yếu hơn nhiều."

Nói tới đây, 125 lại tiếc nuối mà ngắm La Tiểu Lâu 1 cái:" Nếu cậu ko bị phong ấn gien, cái loại này ko đủ để khiến cậu sợ hãi, thế nhưng với thể năng hiện tại của cậu thì chỉ có cơ hội 1 lần thôi, nếu ko thành công, nó sẽ lập tức giết cậu đấy."

Haiz, ám toán người khác quả nhiên kéo theo cừu hận nha, La Tiểu Lâu rối rắm nhận con dao nhìn quen mắt kia. Tốc độ của Nguyên Nặc vẫn nhanh nhưng đã nghe đc tiếng thở gấp, cứ tiếp tục như vậy e là không ổn.

"Anh đi trước đi. Đi tìm nhóm anh họ tôi!" Nguyên Nặc bỗng hô về phía La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu trong lòng nóng lên, tuy rằng do di truyền từ gia tộc nên tính tình ko tốt lắm nhưng bản chất tiểu tử này thực ko xấu nha.

Thấy tình huống càng ngày càng nguy hiểm, La Tiểu Lâu cũng bất chấp chọn lựa vị trí ra tay, nắm chặt dao trong tay, dùng ý thức nguyên lực tập trung vào vị trí sau cổ người bạch tuộc, vung tay lên.

Đúng lúc này, người bạch tuộc đang chiến đấu với Nguyên Nặc bỗng nghiêng đầu qua 1 bên, ánh mắt lạnh băng nhìn về phía La Tiểu Lâu sau đó bỏ qua Nguyên Nặc, bổ nhào về phía La Tiểu Lâu.

Năng lực cảm ứng thật là biến thái! La Tiểu Lâu rủa nhỏ, ko hề chần chờ, tay phát lực, dao bay ra ngoài.

Sống chết trước mắt, La Tiểu Lâu theo bản năng dùng ý thức nguyên lực. Dưới sự điều khiển của ý thức nguyên lực con dao màu bạc mang theo tiếng rít bén nhọn, như tia chớp xẹt qua không trung. Thế nhưng người bạch tuộc thật sự quá nhanh, nháy mắt đã nhảy ra xa 5 thước, mà cánh tay nó dài ít nhất là 4 thước.

Giây tiếp theo, La Tiểu Lâu cảm thấy mình bị đánh mạnh ra ngoài, sau đó ngã mạnh xuống mặt đất.

La Tiểu Lâu gian nan ngẩng đầu, thấy Nguyên Nặc đang đứng ở vị trí của mình ban nãy, mà tua của người bạch tuộc cách cổ Nguyên Nặc chỉ có mấy cm.

Nguyên Nặc sắc mặt khó coi, thở hổn hển, sau đó người bạch tuộc chậm rãi ngã xuống.

"Chẹp, xem ra tử vong uy hiếp có thể kích thích ra tiềm lực của cậu nha. Đường dao của cậu quá mạnh mẽ, làm hỏng luôn tiểu não của người bạch tuộc rồi." 125 thì thào nói, từ đầu đến cuối nó đều dính trên vai La Tiểu Lâu, ko di dịch chút nào.

Lại qua 2 giây, Nguyên Nặc lạnh mặt đứng lên, lật người bạch tuộc lại, thấy con dao kia rồi mới bước về phía La Tiểu Lâu, sau đó dùng sức túm cổ áo, nhấc cả người La Tiểu Lâu lên, quát:" Anh có biết làm như vậy là rất nguy hiểm ko? Trong chiến đấu, loại hành vi này của anh có thể gây thêm phiền toái cho chúng tôi có biết ko? Đầu óc anh để đâu vậy?"

La Tiểu Lâu bị lắc choáng váng đầu óc, cuối cùng Nguyên Nặc cũng chịu buông cậu ra, La Tiểu Lâu đứng vững lại, gian nan nói:" Tôi cảm thấy tôi nên thảo luận với anh họ chú 1 chút về vấn đề tôn kính của tiểu bối đối với trưởng bối".

Nguyên Nặc đang thu dọn thi thể người bạch tuộc tạm dừng 1 chút, hừ 1 tiếng, nói nhỏ:" Chị dâu tính trưởng bối gì chứ".

Mà ở trung tâm điều khiển, Thiều Dung đầy mặt là máu nhìn người trên màn hình, khóe miệng từ từ nhếch lên.

2 người đem theo người bị trói cùng thi thể người bạch tuộc trở về. Trong bóng đêm yên tĩnh, chỉ có thể nghe thấy tiếng bước chân của 2 người, Nguyên Nặc bỗng ho khan 1 tiếng nói:" Này, tôi tôi cũng ko thừa nhận là anh đã cứu tôi – tuy rằng đường dao của anh đêm nay có chút đẹp mắt."

La Tiểu Lâu cười hắc hắc 2 tiếng, ngắm Nguyên Nặc 1 cái nói:" ừm, tôi cũng ko có tinh thần xả thân cứu người " Nguyên Nặc đẩy cậu ra khỏi phạm vi của người bạch tuộc, cậu còn cảm động hơn.

Nguyên Nặc nóng cả mặt, quát:" Tôi mới ko phải xả thân cứu người, đó là chiến lược đối phó nó của tôi, anh thì biết cái gì". Hừ, cho dù có xả mình cứu người, cũng là vì anh họ tôi bảo mà thôi.

La Tiểu Lâu nghĩ nghĩ nói:" Tôi liên hệ với Nguyên Tích 1 chút, nói cho ảnh biết chúng ta đang tới đó."

Mà tại 1 gian phòng lớn phía đông nam, Nguyệt Thượng nhíu mày nhìn Lewis tước sĩ nói:" Chúng tôi đã cứu ông vậy mà nhờ ông cho chúng tôi mượn thông lộ 1 lần thôi cũng ko đc?"

Một vị trung niên trừng mắt nhìn Nguyệt Thượng, hung tợn nói:" Ta sẽ ko đưa chìa khóa cho các người, ko đưa cho bất luận kẻ nào."

"Ông đúng là keo kiệt như trong truyền thuyết".

Lúc này, thông tin nghi thức trên cổ tay Nguyên Tích vang lên, Á Bá nhìn thoáng qua rồi mở miệng đầy thâm ý:"Đã có người cầu cứu rồi sao?"

Mặt trẻ con Hách Nhĩ cười cười:" Sợ cái gì, chúng ta nhiều người thế này, quay lại cứu cũng kịp".

Nguyên Tích cúi đầu vừa nhìn, bỗng biến sắc, nhanh chóng chọn mở ra. Tuy hắn ko nói gì nhưng những người ở đây đều cảm nhận đc Vương tử điện hạ lạnh lùng hẳn.

Ko quá 2 giây, Nguyên Tích khôi phục biểu tình ban đầu, nói:" 2 người chờ ở cửa đi, chúng ta lập tức đi qua đó."

Sau đó Nguyên Tích ngẩng đầu nhìn mọi người, sắc mặt âm trầm nói:" Nguyên Nặc và La Tiểu Lâu đã giải quyết 2 người kia, trong đó 1 tên là hải tặc, 1 tên là người bạch tuộc. Nói cách khác, âm mưu ở nơi này ko đơn giản chỉ là cướp bóc mà thôi. Còn có, có lẽ chúng ta ko cần lãng phí thời gian với Lewis tước sĩ về vấn đề chìa khóa nữa."

Nghe Nguyên Tích nói xong những lời này, sắc mặt Lewis tước sĩ lập tức đen.

Vài người nhanh chóng đứng dậy ra ngoài, Lewis tước sĩ do dự 1 chút, cũng mang người nhà theo đi qua.

Trên mặt đất nằm 1 hải tặc bị đánh ngất xỉu. Mà mọi người vừa bước qua cửa phòng bỗng thấy xung quanh tự dưng xuất hiện 1 tầng xạ tuyến, mà bên ngoài tầng xạ tuyến là những người bạch tuộc đen tuyền đang chờ sẵn bọn họ.

Tên cầm đầu đi từng bước về phía trước, dùng thanh âm máy móc nói:" Hiện tại các ngươi bị mẹ ta dùng võng xạ tuyến vây khốn, nếu muốn sống, phái người của các ngươi mang chìa khóa đến đây. Nếu sau10 phút còn chưa đưa đến, vậy thì các ngươi chuẩn bị tinh thần biến thành từng mảnh thi thể đi."

147. Chương 147: Phấn Khích

´N KHÍCH

"Thấy chưa, khí lực của chú tốt hơn của anh, mình chú khiêng 2 tên kia đâu có gì khó đâu. Giờ mới giống 1 chiến sĩ cơ giáp trưởng thành và có năng lực phụ trách nha. Chậc chậc, thể hình cũng tốt nữa."

La Tiểu Lâu thoải mái đi bên cạnh Nguyên Nặc, lưỡi xán hoa sen khích lệ cái người đang phải khiêng 2 tù binh kia, vừa lấy tay nhéo nhéo cánh tay Nguyên Nặc, ngữ khí bắt đầu chua (hắn ghen tị).

Nguyên Nặc im lặng liếc La Tiểu Lâu 1 cái, tiếp tục đi về phía trước. Người bạch tuộc đã chết La Tiểu Lâu ko muốn khiêng, mà tên còn sống kia có hình thể mập mạp, anh ta khiêng ko nổi. Trong cơn nóng giận, Nguyên Nặc quăng cả 2 tên kia lên vai mình, dù sao ngay từ đầu mình vốn ko trông mong gì ở anh ta rồi.

La Tiểu Lâu kết thúc ca ngợi bằng 1 câu:" Anh tin rằng chú nhất định sẽ trở thành 1 dũng sĩ giống anh họ của chú vậy, có lẽ cũng sẽ tìm đc 1 người yêu vĩ đại giống như anh… cố lên đi, thiếu niên."

Nguyên Nặc ngơ ngác nhìn La Tiểu Lâu vô sỉ bên cạnh mình, nghiến răng nghiến lợi nói:" Tôi hoàn mỹ thế nào ko cần anh nói cho tôi biết, tôi i biết rõ hơn anh, ko ai vĩ đại hơn tôi – trời ạ, tôi đâu có khen anh, anh đừng có cười cái kiểu đó đc ko? Còn nữa, thật cám ơn trời đất, tham khảo từ anh họ tôi, sau này tôi phải vạn phần cẩn thận khi chọn người yêu."

La Tiểu Lâu hừ 1 tiếng, trừng Nguyên Nặc, đang định giáo dục Nguyên tiểu đệ 1 chút, bồi dưỡng cho cậu ta cách nhìn người và tình yêu thì lúc này đèn trong tòa thành bỗng nhiên sáng hết lên. Mà 2 người bị màn hình trên vách tường hấp dẫn chú ý, có 2 nam nhân đang thảo luận trên màn hình.

Nguyên Tích cùng mọi người đi ra, trước mặt bị võng xạ tuyến bao phủ, mà bên ngoài bị vây quanh bởi người bạch tuộc.

Kẻ cầm đầu đám người bạch tuộc uy hiếp:" Nếu muốn sống, phái người đưa chìa khóa đến. Nếu 10 phút sau chưa đưa chìa khóa đến thì chờ biến thành thi thể đi."

2 người ngây ra 1 lát, La Tiểu Lâu bỗng xoay người chạy về hướng đông nam, bọn họ vốn đang định đi tới cửa lớn chờ.

Nguyên Nặc cũng bất chấp gì khác, ném 2 kẻ kia xuống, đuổi theo La Tiểu Lâu, trong vòng 10 phút bọn họ có thể tới nơi đc ko? Mặt khác, nơi đó có vẻ nguy hiểm, có nên đưa La Tiểu Lâu về chiến hạm trước hay ko…

Trong khi Nguyên Nặc chuẩn bị đem chìa khóa ra để hấp dẫn lực chú ý của bọn người bạch tuộc, bỗng phát hiện người vừa mới tự xưng là nhu nhược chế tạo sư kia đã chạy ko thấy bóng dáng đâu.

Mẹ, tốc độ này bằng tốc độ cao nhất của mình đi? Đây mới thật sự là chế tạo sư hay sao?

Mà bên người La Tiểu Lâu có 1 con xanh biếc mập mạp ánh mắt tỏa sáng đang vui vẻ chạy theo – vẻ mặt lúc trước của nó ko có như vầy a.

"Ui, nhanh lên, chúng ta nhất định phải qua đó cứu người." 125 kích động nói " tôi thích nhất là tiết mục anh hùng cứu mỹ nhân. Mặc kệ cậu có phải là anh hùng ko, Nguyên Tích chính xác là mỹ nhân rồi! Tôi tin rằng sau đem nay tình yêu của 2 người sẽ đc thăng hoa."

Nguyên Nặc:"…"

La Tiểu Lâu:"…"

Nguyên Nặc cảm thán, trong nhà có người yêu cùng, à, sủng vật như vậy, cuộc sống của Tích ca cũng chẳng dễ dàng gì a. So sánh bá phụ cùng bá mẫu, ca cùng La Tiểu Lâu, Nguyên Nặc cảm thấy cuộc sống sau hôn nhân thật đáng sợ quá.

Nguyên Tích lạnh lùng nhìn những hàng người bạch tuộc bên ngoài tường xạ tuyến, chắp tay sau lưng, hoàn toàn ko có ý thỏa hiệp. Hắn ko nói gì, những người chung quanh cũng ko ai dám tự chủ trương, thậm chí ko ai thông báo cho La Tiểu Lâu đi đến. Đám người Lewis đã sợ tới mức trắng mặt, toàn bộ lùi lại đằng sau.

"Các ngươi thừa dịp gió lốc tiến đến, tự tiện xâm nhập lãnh vực của chúng ta, làm trái với điều ước hòa bình. Các ngươi muốn phát động chiến tranh sao?" Nguyên Tích nhìn chằm chằm tên cầm đầu hỏi.

Tuy rằng những nhân loại nhỏ yếu kia đang bị bọn họ bao vây khống chế, nhưng nam nhân này phát ra khí thế bá đạo khiến hắn rất ko thoải mái, người bạch tuộc ko tự chủ đc lui lui về sau, nhìn Nguyên Tích 1 lúc mới mạnh miệng nói:" Ko liên quan đến ngươi. Mau cho người đưa chìa khóa lại đây! Lãng phí thời gian thì chỉ có đường chết thôi. Còn nữa, cho dù chúng ta phát động chiến tranh, các ngươi cũng làm gì đc chứ."

Nguyên Tích bỗng nở nụ cười, nụ cười này làm càn phô trương, cực kỳ nguy hiểm lại còn mang theo mỹ cảm, khiến người xung quanh đều nhìn không dời mắt, ngay cả người bạch tuộc cũng ngây dại, rồi nói:" Thật tốt quá, ta đang lo ko tìm đc lý do. Ta đề nghị trước tiên ngươi nên thông tri cho tinh cầu mình chuẩn bị dụng cụ và gia vị để nướng bạch tuộc, ta nghĩ ko lâu nữa chúng ta sẽ đi qua."

Tên cầm đầu giận dữ, ko chỉ bởi kết luận kiêu ngạo này mà hắn còn phát hiện nam nhân này ko nói giỡn. Chỉ cần vừa nghĩ tới khả năng này là da đầu hắn run lên. Hắn quyết định, mặc kệ người này có thân phận gì hắn đều phải giết.

Đúng lúc này, La Thiểu Thiên bỗng huýt sáo 1 tiếng. Tay sau lưng Nguyên Tích ra hiệu, trừ Á Bá ra, mấy người đều cùng hành động.

Nguyên Tích 2 tay 2 súng ko ngừng bắn phá phía bên trên, thanh âm vang lên ko dứt.

Sau vài giây, khi đám người bạch tuộc có phản ứng thì võng xạ tuyến kia đã bị phá hủy hoàn toàn. Mà khi bọn họ giơ lên vũ khí cũng là lúc đám người La Thiểu Thiên cũng đã nhằm súng vào thẳng bọn họ.

Ngoài cửa, Thiều Dung mỉm cười lắc đầu:" Ai nha, thật đáng tiếc. Xem ra ko đc thưởng thức tuyệt kỹ phi đao rồi, uổng công tôi thông báo trước. Mà thôi, tôi cũng ko muốn để nhóm người này cho người khác giải quyết đâu…." Thì thào nói xong, Thiều Dung đã đi vào cửa.

"Xem ra tôi tới vừa lúc, hoạt động săn bắn chỉ vừa mới bắt đầu a." Thiều Dung cười nói, tiện tay xoa vết máu trên mặt.

Nhóm người bạch tuộc cả kinh, phía sau có người đến mà bọn họ cư nhiên ko biết! Nếu như nói Nguyên Tích nhìn bọn họ với ánh mắt như nhìn người chết thì người này nhìn họ như đang nhìn bạch tuộc nướng vậy. Đám người bạch tuộc cảm thấy kinh hãi.

…

La Tiểu Lâu thở hồng hộc chạy, thời gian dài như vậy, cư nhiên vẫn theo kịp Nguyên Nặc, thậm chí là chạy vượt lên trước.

Nguyên Nặc nhìn La Tiểu Lâu biểu tình nghiêm túc kia, biết người này đang lo lắng cho Nguyên Tích, hắn chạy lên vỗ vỗ vai La Tiểu Lâu, an ủi:" Đừng lo lắng. Còn chưa hết 10 phút mà. Hơn nữa, Tích ca ko có chuyện gì đâu – " anh còn đang sống nhăn răng thế này, anh họ ta sao có chuyện gì đc.

"Ân, ảnh nhất định là đang chờ chúng ta tới cứu." La Tiểu Lâu lo lắng nói.

"Anh đừng xem nhẹ Tích ca của tôi, bọn người bạch tuộc dám tính kế ảnh chắc chắn sẽ phải hối hận vì đến Lewis tinh cầu." Nguyên Nặc kiêu ngạo nói.

"Ừm, anh đồng ý với chú, Nguyên Tích đương nhiên là ko bị nguy hiểm. Nhưng anh vẫn hy vọng Nguyên Tích còn đang chờ chúng ta tới cứu." La Tiểu Lâu vừa chạy vừa nói.

Nguyên Nặc khó hiểu nhìn La Tiểu Lâu.

Trên mặt La Tiểu Lâu mang biểu tình hy vọng nói:" Nếu chúng ta tới cứu anh chú kịp lúc, theo chú thì ảnh có thể đáp ứng ta, ừm, cái kia " tiếp sau, La Tiểu Lâu phát ra 2 tiếng cười quỷ dị khiến Nguyên Nặc dựng cả tóc gáy, quay đầu nói với Nguyên Nặc:" Ân cứu mạng nha, anh cảm thấy ko chừng anh họ chú có thể để anh đc ở bên trên, như vậy…như vậy…."

Nguyên Nặc trợn mắt há mồm nhìn La Tiểu Lâu, tên kia cư nhiên có loại chủ ý này! Nguyên Nặc cảm thấy mình bắt đầu kính nể La Tiểu Lâu rồi.

Nguyên Nặc cố gắng giữ biểu tình trên mặt, khẳng định với La Tiểu Lâu:" Ừm, tôi có thể cam đoan cuộc sống đêm nay của các anh sẽ phi thường phấn khích".

La Tiểu Lâu kinh hỉ nói với người lần đầu tiên duy trì mình này:" Thật ko? Anh cũng thấy như vậy, nhanh đi, chúng ta phải cứu đc người trước đã."

Nguyên Nặc gật đầu, bỗng dừng lại, nhìn phía sau lưng La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu nghi hoặc, bỗng nhiên có dự cảm vô cùng xấu.

"Vô cùng cám ơn em đã vất vả chạy đi cứu ta, tuy vẫn chưa thực sự có ân cứu mạng. Ta nghĩ đêm nay chúng ta có thể thật tình thảo luận vấn đề như vậy như vậy của em đấy." Nguyên Tích thản nhiên nói, thanh âm có mùi vị nguy hiểm.

La Tiểu Lâu run rẩy cả người, cứng ngắc xoay người lại liền nhìn thấy Nguyên Tích cùng 1 đám người đứng ở phía sau.

Trời ơi, bọn họ đến đây khi nào? Mà mình cư nhiên ko hề hay biết. Như vậy, những lời nói ban nãy của mình đã bị toàn bộ những người này nghe đc?

Giống như trả lời cho nghi vấn của cậu, những người này ánh mắt có chút do dự, còn có cả ánh mắt địch ý nữa.

Cảm tạ trời đất, may mà Vương tử chỉ huy bọn họ giải quyết xong đám người bạch tuộc, chứ nếu để La Tiểu Lâu đến cứu, Vương tử điện hạ sẽ giết bọn họ mất…

Nhìn Nguyên Tích đang đen mặt, La Tiểu Lâu run run nói:" A, ko cần đâu. Thật đó! Vừa nãy em có nói gì sao?". Cậu nhìn trái nhìn phải, phát hiện Nguyên Nặc mang biểu tình xem kịch vui đứng ở phía sau, mà kẻ duy trì cậu nhất là 125 … đã biến thành hòn đá vô tội nằm trong túi áo cậu – cái tên bất nạt kẻ yếu chết tiệt này, mi ko thể có chút cốt khí đc hay sao, chỉ cần thông báo với mình 1 câu trước khi chết máy cũng đc mà.

La Tiểu Lâu gian nan nói:" Em rất cao hứng khi biết anh và mọi người tự giải quyết đc nguy hiểm. Em biết là anh sẽ làm đc mà. Thấy các anh bình an em mừng quá."

Nguyên Tích đi tới, ôm lấy La Tiểu Lâu, sờ sờ 2 má La Tiểu Lâu, nhẹ nhàng mở miệng:" Ân, cho nên kế tiếp, cục cưng, chúng ta có thể đi hưởng thụ đêm đẹp đc rồi."

Trừ bỏ La Tiểu Lâu bị Nguyên Tích ôm còn đang ảo não ra, những người khác đều mang tâm tình tốt đi về. Bước đầu nhiệm vụ coi như thành công, ít ra cũng lấy đc chìa khóa, bọn họ sẽ nhanh chóng đến đc Renda tinh vực. Còn có thu hoạch ngoài sở liệu là vô tình phá hủy âm mưu của người bạch tuộc.

Nguyên Tích phái thuyền trưởng Kent liên lạc với Quân bộ, làm cho Quân bộ lại đây bắt sống vài người bạch tuộc mang về thẩm vấn. Việc này rất quan trọng, hắn cũng báo cho cha mẹ biết luôn.

Cuối cùng, Nguyên Tích tuyên bố đêm nay sẽ nghỉ lại ở Lewis tòa thành, ngày mai xuất phát.

Lewis tước sĩ có ý muốn lấy lại chìa khóa nhưng ko đc, hơn nữa ông ta cũng ko muốn khiến cho Quốc vương tương lai mất hứng, vì thế chỉ có thể từ bỏ ý định, nhưng vẫn cường điệu rằng chỉ cho mượn chìa khóa 1 lần thôi.

Ban đêm, Nguyên Tích áp bức La Tiểu Lâu đến trên giường, đưa ra vấn đề ân nhân cứu mạng lấy thân báo đáp với La Tiểu Lâu. 2 người triển khai kịch liệt thảo luận cùng hành động trên phương diện cả thân lẫn tâm. Tình yêu thăng hoa như lời 125 chẳng biết có ko, nhưng cuộc sống về đêm của bọn họ tuyệt đối là có thăng hoa.

"Trời ạ, anh còn chưa đủ sao … A, ko cần tư thế này…"

"Vẫn là kiểu vừa nãy đi…"

"Xin anh đấy, anh ko cảm thấy mệt hả?"

"Huhu, em kiện anh gia bạo nha…"

Nguyên Tích khẽ mỉm cười, cuối cùng cũng mở miệng:" Ta rất vui vì em đi cứu ta, để báo đáp ân cứu mạng của em, dù vất vả hơn nữa ta cũng sẽ cố gắng."

Nguyên Tích vỗ 2 cái vào mông La Tiểu Lâu, lại nhu nhu, đc ăn no tinh thần sảng khoái, nhìn La Tiểu Lâu đang nhịn ko đc mà khóc lên bên dưới, bèn cúi đầu hôn xuống.

Ừm, loại gia pháp này rất đc. Sau này nên áp dụng nhiều hơn.

148. Chương 148: Thử Luyện

˚ LUYỆN

Hôm sau, lúc La Tiểu Lâu tỉnh lại đã là giữa trưa. Nghĩ đến hôm nay sẽ xuất phát La Tiểu Lâu liền xụ mặt. Giờ này mới dậy người ta nghĩ mình thế nào! Tuy hôm qua mình đầu óc nước vào nói linh tinh bị nhiều người nghe thấy – nhưng hôm nay dậy muộn thế này ko phải là vạch áo cho người xem lưng sao. Chắc chắn là Nguyên Tích cố ý!

La Tiểu Lâu ảo não lật người, tự nhiên nghĩ đến đánh giá của 125 với mình: tính dẻo dai vân vân…

"Sao anh còn ở đây?" Xoay người phát hiện Nguyên Tích đang tựa đầu giường xem tư liệu, La Tiểu Lâu hoảng sợ, bình thường Nguyên Tích thường đi làm việc từ sáng sớm hoặc là đi tập thể lực nha.

Nguyên Tích ngẩng đầu nhìn La Tiểu Lâu, để tư liệu qua 1 bên, ôn hòa mở miệng:" Anh muốn nói chuyện với em…"

" Hôm qua anh đã nói chuyện cả đêm! Chẳng lẽ anh còn… em ko muốn bàn luận vấn đề trên dưới nữa". La Tiểu Lâu mặt băng bó, cố gắng giữ giọng bình tĩnh, mà trong lòng dậy sóng, mình đều bị ăn sạch sẽ bao nhiêu lần, nhất là hôm qua bị công thành đoạt đất, ko còn tí mặt mũi nào luôn rồi.

Mà bây giờ Nguyên Tích còn bày ra tư thái người thắng chờ mình dậy bàn tiếp, La Tiểu Lâu cảm thấy tâm hồn yếu ớt của mình bị đả kích nặng nề.

Sắc mặt Nguyên Tích bắt đầu khó coi, ko thể tin nhìn La Tiểu Lâu:" Ta đâu muốn bàn chuyện này! Ta cảm thấy trải qua đêm qua, em hẳn phải có điều tự giác chứ. Còn có, ta chưa từng nghĩ đến em cư nhiên dám suy nghĩ cả loại chuyện này."

Chẳng lẽ loại chuyện này ko phải là chuyện mỗi người đều nghĩ sao?

Nhìn biểu tình vừa vô tội vừa ủy khuất của La Tiểu Lâu, sắc mặt Nguyên Tích ngày càng đen, nghĩ bụng phải nhanh chóng liên hệ với phụ thân, cho dù bị cười nhạo cũng phải đem tư tưởng này bóp chết ngay từ trong nôi.

Nguyên Tích nghĩ nghĩ, xích lại gần La Tiểu Lâu hơn, dùng ngữ khí nhu hòa chỉ trích:" Chẳng lẽ ta chưa làm cho em thỏa mãn sao? Rõ ràng mỗi lần em đều rất hưởng thụ mà."

"Em thấy anh hưởng thụ hơn thì có." La Tiểu Lâu nói nhỏ.

"Đc rồi, nhưng kỹ thuật của ta đáng tin hơn của em, cho nên về sau vẫn theo hình thức cũ. Nếu em ko hài lòng, ta sẽ cố gắng hơn, dù sao chúng ta mới xem hết một nửa giáo trình thôi." Nguyên Tích dàn xếp.

Sau đó, Nguyên Tích ho khan 1 tiếng rồi nói:" chìa khóa đến đc tay chúng ta, trong đó em và Nguyên Nặc có công rất lớn, bởi việc khó khăn nhất đại khái chính là khiến Lewis tước sĩ keo kiệt kia đưa chìa khóa ra đây. Em… ko ngờ em cũng sốt ruột mong 2 ta sớm đc cử hành hôn lễ, ta thực cảm động."

Nói tới lời cuối cùng, Nguyên Tích bỗng thấy vui vẻ lên, nhịn ko đc lấy tay xoa cằm, cánh tay, bụng nhỏ của La Tiểu Lâu. Đối lập với cơ thể rắn chắc của hắn, cơ thể La Tiểu Lâu có vẻ toàn là thịt mềm mềm.

Khóe miệng La Tiểu Lâu giật giật, cậu ko có sốt ruột nhưng biểu tình của Nguyên Tích khiến cậu khó nói thật như vậy đc. Cậu thích nhìn Nguyên Tích vui vẻ. Hơn nữa, cậu cũng ko muốn Nguyên Tích có lý do để gia bạo mình.

La Tiểu Lâu liếc ra bên ngoài nhìn sắc trời, nói sang chuyện khác:" Hôm nay chúng ta xuất phát phải ko? Bắt đầu chuẩn bị chưa?"

"Ân, xế chiều xuất phát, ta ở lại đây để nói với em, sau khi tiến vào Renda tinh vực, em nhớ phải cố gắng luôn đi cạnh ta, vạn nhất phải tách ra thì em phải đi cùng với Nguyên Nặc." Nghĩ nghĩ, lại ko tình nguyện thêm 1 câu:" thật sự ko đc thì đi cùng La Thiểu Thiên hay Lăng Tự cũng đc".

La Tiểu Lâu giương mắt đánh giá Nguyên Tích, do dự hỏi:" Anh ko tin tưởng những người khác sao?" – bao gồm cả Nguyệt Thượng?

Nguyên Tích ko trả lời thẳng, chỉ nói:" Người khiến ta tin tưởng vô điều kiện chỉ có em và Nguyên Nặc. Mặt khác, lần này phụ thân cho Nguyệt Thượng đi theo chắc là có dụng ý khác. Nguyệt Thượng vừa qua sinh nhật thứ 18, đó cũng là thử luyện của cậu ta. Cho nên, tới Renda tinh vực ta sẽ chia người ra làm 2 tổ. Nơi đó rất nguy hiểm, tốt nhất là em luôn luôn theo cạnh ta."

Nguyên Tích nhớ tới lúc bọn họ chuẩn bị đi, Carlos trung tướng lặp đi lặp lại dặn dò rằng người khác có thể gặp chuyện nhưng La Tiểu Lâu là ko thể có chuyện gì đc.

Mới đi làm có vài ngày ở phòng thí nghiệm cao cấp nhưng với kỹ thuật xuất sắc của mình, La Tiểu Lâu đã khiến cho Carlos trung tướng vô cùng trông đợi. Luôn nghiêm túc trung tướng tiên sinh thậm chí ko nói tới an toàn cho Vương tử hắn đây.

Điều này khiến cho Nguyên Tích vừa vui mừng lại vừa rối rắm, vui mừng là La Tiểu Lâu nhận đc sự tán thành, ko ai hiểu rõ hơn hắn rằng La Tiểu Lâu vĩ đại và chăm chỉ thế nào. Rối rắm là, tiểu nô lệ mà mình dụng tâm cất giấu đang càng ngày càng có nhiều người tiếp cận, thậm chí yêu thích – điều cuối cùng khiến hắn ko thể chấp nhận đc.

Buổi chiều chiến hạm ly khai Lewis tinh cầu, Lăng Tự phụ trách điều khiển cơ giáp cầm chìa khóa mở cửa thông lộ. Mở xong đưa lại chìa khóa cho người của Lewis tước sĩ.

Renda tinh vực là 1 nơi kỳ quái. Bên ngoài là 1 vòng tròn lớn các tiểu hành tinh, mà bên trong lại là dày đặc những tiểu hành tinh xoay tròn với tốc độ cao ngăn chặn ko cho chiến hạm hoặc cơ giáp xuyên qua.

Vòng tiểu hành tinh bên ngoài chỉ có 2 cửa nhập, 1 là căn cứ Kiều Văn của Quân bộ, 2 là thông lộ từ Lewis tinh cầu, muốn từ thông lộ tiến vào Renda tinh vực thì phải có chìa khóa. Mà Lewis tước sĩ nổi danh trên toàn Liên bang là người keo kiệt cố chấp cho nên mọi người đành đi theo đường từ căn cứ Kiều Văn.

Hiện tại bọn họ đang đi trên thông lộ đến Renda tinh vực, La Tiểu Lâu nhìn hệ thống trận pháo dày đặc ở 2 bên mà rung động kính nể ko thôi, nhưng đồng thời cũng nghi hoặc vì sao Lewis gia tộc phải xây dựng thông lộ mà không ai có khả năng đi qua này? Xây dựng nó nhằm mục đích gì?

"Ko hổ là 1 trong những nơi trọng yếu nhất của Liên bang, quy mô này thực khiến người ta sợ hãi than." Mặt em bé Hách Nhĩ 2 mắt tỏa sáng nhìn bên ngoài nói.

"Vị trí chiến lược trọng yếu như vậy, vì sao quốc gia ko nghĩ biện pháp thu hồi đến?" La Tiểu Lâu ko nhịn đc hỏi.

Vấn đề này khiến mọi người đều nhìn về phía La Tiểu Lâu, bao gồm cả thuyền trưởng Kent.

Nguyên Tích nắm tay La Tiểu Lâu mạnh hơn một chút, ánh mắt thâm trầm nhìn thông lộ. La Tiểu Lâu dám đánh cược rằng Nguyên Tích tuyệt đối có ý tưởng này.

Nguyệt Thượng mỉm cười nói:" Có nhiều người muốn mua Lewis tinh cầu nhưng đều ko thành công. Tôi nghĩ chắc cậu đại khái còn ko biết Lewis tước sĩ ko những keo kiệt mà còn là 1 trong những người giàu có nhất, ông ta vốn ko thiếu tiền."

Ánh mắt Á Bá nhìn La Tiểu Lâu có chút kinh ngạc. Chuyện này mà La Tiểu Lâu cũng ko biết, quả nhiên là người sinh hoạt ở tầng lớp thấp, trách ko đc 1 số quý tộc lén gọi La Tiểu Lâu là bình dân vương tử phi. Thế nhưng lại nghĩ đến kỹ thuật chế tạo cơ giáp đáng kiêu ngạo của mình lại thua kém người này, Á Bá càng ko thoải mái.

"Ý tưởng này ko phải thực bình thường sao?" Nãy giờ vẫn ko mở miệng La Thiểu Thiên bỗng nói, đồng thời liếc Nguyệt Thượng 1 cái. Nguyệt Thượng ngẩn người, lập tức châm chọc cười 1 cái.

La Tiểu Lâu vẫn nghi hoặc, nhưng thấy ko ai phản đối lời nói của Nguyệt Thượng nữa nên cho rằng đây là sự thật, ko lên tiếng nữa.

Thế nhưng sau này, khi mà tiểu hành tinh có vị trí trọng yếu này bị La Tiểu Lâu dùng 1 bộ cơ giáp cao cấp nhất đổi lấy đc, Nguyên Tích Bệ hạ lợi dụng chức quyền đem tiểu hành tinh này nhập vào địa phận cai quản của Vương hậu, ai muốn tiến vào thì phải nộp phí, khiến ko ít người tiếc nuối, thì ra tiểu hành tinh này là có thể mua đc.

La Tiểu Lâu quay đầu nhìn lại tòa thành, thất thần 1 chút, rồi mới quay lại nhìn về phía trước.

Nguyên Nặc nhẹ giọng nói:" Tuy rằng tôi có ý kiến với đa số ý tưởng của anh, nhưng lần này tôi đồng ý với ý tưởng này. Nếu đi hướng từ căn cứ Kiều Văn đến Renda tinh vực sẽ phải trải qua 3 thử thách. Còn đi theo hướng từ Lewis tinh cầu đến thì chỉ có 2 thử thách thôi."

La Tiểu Lâu cảm thán nói:" Có lẽ Lewis tước sĩ đã là 1 cái chắn tự nhiên rồi, từ từ, cậu có biết những thử thách đó là gì ko?"

Nguyên Nặc buồn bực nhìn La Tiểu Lâu, chẳng lẽ anh họ ko có giảng giải cho La Tiểu Lâu biết để anh ta có ý thức luôn cảnh giác trước khi đến Renda tinh vực hay sao? Ngay từ 1 năm trước mình đã bị dặn dò lặp đi lặp lại là phải cố gắng đề cao a.

"Muốn tiến vào trung tâm của Renda tinh vực thì phải vượt qua 3 thử thách: thứ nhất là vùng trọng lực, trọng lực quỷ dị tới mức ngăn chặn tới 90% chiến hạm đi vào, đó cũng là nguyên nhân đầu tiên khiến phong ấn của Renda tinh vực lâu như vậy vẫn chưa đc phá bỏ. Đáng vui mừng là chúng ta đã vượt qua thử thách này thử thách thứ 2 là siêu cấp xoáy thiên thạch, chúng ta chắc sắp sửa gặp đc rồi. Còn thử thách thứ 3

cũng là khó khăn nhất, chúng ta trước vượt qua thử thách thứ 2 đã rồi nói tiếp." Lại thêm 1 câu:" Cho đến hôm nay, mới chỉ có 2 người vượt qua đc thử thách thứ 2 này mà thôi."

La Tiểu Lâu ngây ngẩn, Quốc vương bệ hạ có phải cố ý ko cho bọn họ kết hôn ko, khó khăn thế này cũng quá lớn đi? Lại hỏi:" Hai người đó là ai? Nếu ko qua đc chúng ta có thể xin họ giúp đỡ đc ko?"

Nguyên Nặc trầm mặc một chút, lại đồng ý La Tiểu Lâu 1 lần nữa:" Tôi hiểu ý của anh, thế nhưng Quốc vương bệ hạ chắc sẽ ko đồng ý. Bởi người đầu tiên vượt qua thử thách này là Phượng Già Lăng bệ hạ, còn người thứ 2 đến nay vẫn là 1 cái bí ẩn, ko ai biết người nọ là ai."

La Tiểu Lâu ko nói gì mà nghĩ tới Nguyên Tích, bọn họ có lẽ chỉ trông cậy Nguyên Tích sẽ có thể vĩ đại như mẫu thân mình…

La Tiểu Lâu bỗng ngơ ngác nhìn phía bên ngoài hỏi:" Cái gì vậy?"

"Ko phải tôi đã nói với anh rồi sao? Là siêu cấp xoáy thiên thạch "

"Nhưng cậu đâu có nói những thiên thạch này còn mang theo ngọn lửa, toàn bộ xoáy thiên thạch là 1 biển lửa thế này chứ."

149. Chương 149: Nguy Cơ

Khi vẫn còn cách xoáy thiên thạch 1 đoạn khá xa, thuyền trưởng Kent đã cho chiến hạm dừng lại. Ông lo lắng nhìn phía trước rồi nói với Nguyên Tích:" Điện hạ, đây là thử thách thứ 2, so với vòng tiểu hành tinh thì nguy hiểm hơn nhiều. Nếu chưa có sách lược vẹn toàn thì ko nên cứ thế tiến vào."

Nguyên Tích nhìn biển lửa đằng trước, hỏi:" Chiến hạm có thể ở bên trong thời gian bao lâu?"

"Thưa điện hạ, nếu hoàn toàn ko bị va chạm hay tổn hại gì thì có thể chịu đc 12 giờ. Thế nhưng chúng ta còn phải trở về cho nên thời gian dùng để vượt qua nơi này ko đc quá 6 giờ." Thuyền trưởng Kent đáp.

Trong khi đại đa số người còn đang rung động, Mộ Thần bình tĩnh nói:" Nghe nói nếu đi đường thẳng trong vòng xoáy thiên thạch này thì chỉ tốn khoảng 3 giờ là có thể vượt qua. Nhưng đó là ko có khả năng. Thứ nhất, thiên thạch bên trong di chuyển ko có trình tự, để tránh né đc đòi hỏi người lái phải có trình độ và tố chất tâm lý cao. Thứ 2, từ trường bên trong rất hỗn loạn, hệ thống trinh thám của chúng ta ko có tác dụng, như vậy, chúng ta chỉ có thể dựa vào mắt mình để phán đoán phương hướng cùng lộ tuyến."

Mộ Thần dừng dừng, nhìn mọi người, lại bình tĩnh nói tiếp:" Cuối cùng, khủng bố nhất là xạ tuyến bên trong rất phức tạp, ánh mắt có thể ko chính xác, thiên thạch bay qua có thể chỉ là ảo giác, mà chỗ an toàn cũng có thể là chỗ nguy hiểm nhất."

Trong phòng chỉ huy hoàn toàn yên lặng, La Tiểu Lâu cùng Thiều Dung sững sờ nhìn xoáy thiên thạch, tựa hồ còn chưa hồi thần.

Nguyệt Thượng phục hồi thần trí, nhìn Nguyên Tích trịnh trọng nói:" Nguyên Tích, em có thể cùng anh cùng nhau điều khiển quân hạm."

Thử thách yêu cầu người lái phải có kỹ thuật điều khiển phải thật tốt, như vậy Nguyên Tích sẽ tự mình lái, trên chiến hạm này ko ai có kỹ thuật giỏi hơn hắn và Nguyên Tích.

Cho dù Nguyên Tích thích La Tiểu Lâu, 2 người cũng ko có cơ hội kề vai chiến đấu. 2 người chênh lệch quá lớn trên nhiều phương diện căn bản là ko thích hợp để sống cùng nhau. Nghĩ vậy, Nguyệt Thượng cười thầm trong lòng.

Nguyên Tích gật đầu:" Đương nhiên, cậu nhất định phải cùng lái với tôi rồi, còn có, La Thiểu Thiên, Lăng Tự, Thiều Dung, 3 người các cậu cũng phải cùng lái." Nguyên Tích điểm danh 5 người có kỹ thuật lái tốt nhất.

"Năm người lái?" Hách Nhĩ kinh ngạc. 5 người lái là mức cao nhất trong quy trình điều khiển.

Thuyền trưởng Kent nghiêm túc nói:" Điện hạ quyết định rất anh minh. Ở nơi nguy hiểm thế này, toàn bộ người lái là đảm bảo nhất. Chỉ cần trong 5 người có 3 người lái chính xác tuyến đường là chúng ta đc an toàn rồi." Mặc dù như vậy, bọn họ cũng chưa chắc đã vượt qua đc biển lửa thiên thạch này.

Thuyền trưởng Kent hạ quyết tâm, nếu 5 giờ sau bọn họ vẫn chưa qua đc bên kia của vòng xoáy thiên thạch, hoặc là chiến hạm bị hư hại trên đường di chuyển, ông sẽ khuyên vương tử điện hạ quay trở lại điểm xuất phát. Tuyệt đối ko để điện hạ mạo hiểm. Nếu ko phải kỹ thuật lái ko bằng 5 người này, ông đã cho nhân viên mình thử nghiệm trước rồi.

"Vậy đc rồi, tôi ko ý kiến." Hách Nhĩ nhún nhún vai nói. Vì an toàn của bản thân, hắn đương nhiên hy vọng càng bảo đảm càng tốt.

Nguyệt Thượng nhìn vài người đc chọn ko nói gì, ko thể ko thừa nhận Nguyên Tích quyết định rất sáng suốt.

Đúng lúc này Thiều Dung bỗng lên tiếng:" Nguyên Tích điện hạ, tôi ko thể."

Mọi người sửng sốt, tuy Thiều Dung tính cách có chút quái dị nhưng trong số những người ở đây trình độ của hắn chỉ thấp hơn Nguyên Tích mà thôi.

"Nhìn bên ngoài tôi cảm thấy quáng mắt." Thiều Dung chỉ chỉ biển lửa phía trước, dường như đang bị áp lực cái gì. Người tinh mắt có thể nhận thấy 2 tay hắn đang run rẩy.

Nguyệt Thượng thở dài trong lòng, dời tầm mắt qua Hách Nhĩ.

Hách Nhĩ rất phối hợp đứng dậy nói:" Vậy để tôi, đúng lúc tôi cũng ko muốn ngồi 1 bên nhìn."

Nguyên Tích ko phản đối, tuy rằng hắn cảm thấy Nguyên Nặc phù hợp hơn, thế nhưng hắn để Nguyên Nặc bảo hộ cho La Tiểu Lâu rồi.

Mà lúc này, kẻ bị mọi người chụp mũ là nhát gan vô dụng La Tiểu Lâu bỗng lên tiếng nói:" Khoan, ta muốn nói, có lẽ ta cũng có thể hỗ trợ. Ta tựa hồ nhìn rõ thiên thạch cái nào là thực cái nào là ảo ảnh."

Người chung quanh kinh ngạc nhìn La Tiểu Lâu, La Tiểu Lâu rụt rè 1 chút, lại bổ sung 1 câu:" …Ta ko nói giỡn, thật đó. Ta có thể nhận ra ảo ảnh có thể là do ta có tinh thần lực. Tuy chỉ là 1 chế tạo sư nho nhỏ nhưng tinh thần lực của ta hẳn là tốt hơn chút so với chiến sĩ cơ giáp đi."

Đó cũng là nguyên nhân ngẩn người ban nãy của La Tiểu Lâu. Cậu phát hiện mình tựa hồ có thể phân rõ cái nào là thực thể, cái nào là ảo ảnh. Mà khi cậu tăng mạnh ý thức nguyên lực, cậu thậm chí có thể thấy rõ quỹ tích và phương hướng của những thiên thạch đang di chuyển cực nhanh ấy.

Nguyên Nặc kéo kéo khóe miệng, lại tới nữa, nho nhỏ chế tạo sư, cậu vừa nghe đến những từ này là lại muốn nổi khùng. Ngài nhỏ yếu vậy nhưng lại nhìn rõ hơn chúng ta, đây là có ý gì?

Nguyên Tích nhìn La Tiểu Lâu chủ động xin giết giặc, cười rộ lên nói:" Vậy thì tốt quá. Như vậy 5 người chúng ta chịu trách nhiệm lái, La Tiểu Lâu chịu trách nhiệm chỉ huy phương hướng, Nguyên Nặc chịu trách nhiệm bảo vệ trong phòng điều khiển."

Thuyền trưởng Kent lập tức nói:" Tôi có thể ở lại để giám sát tuyến đường hàng không, kịp thời nhắc nhở khi có vấn đề." Bình thường công việc này có nhân viên phụ trách nhưng thuyền trưởng ko quá yên tâm, quyết định tự mình ra trận.

Mộ Thần cũng nói:" Tôi có thể hỗ trợ thuyền trưởng."

Thuyền trưởng Kent ko dị nghị, ông cũng thực coi trọng tiểu tử luôn tỉnh táo nhất này. Nếu Mộ Thần ko phải là chiến sĩ cơ giáp, ông sẽ lôi kéo Mộ Thần về làm việc cho Hải Thần của mình.

Cuối cùng thuyền trưởng Kent nhìn thoáng qua Á Bá nói:" Đến lúc đó những người lái phải luôn tập trung cao độ, những người ko phận sự nên rời khỏi khoang điều khiển."

Sắc mặt Á Bá trầm xuống, đang định lên tiếng thì thấy Thiều Dung đứng dậy giơ giơ tay nói:" Thật có lỗi, tình huống của tôi ko thích hợp ở lại đây, tôi đi trước."

Thiều Dung đã chủ động rời đi, Á Bá càng ko thể nói đc gì, hắn cúi đầu, nén giận rời đi. Hắn cũng có tinh thần lực, tuy ko bằng cao cấp chế tạo sư, thế nhưng lại ko thể nhìn rõ hư thực những thiên thạch kia. Chẳng lẽ chênh lệch giữa mình và La Tiểu Lâu đã rõ ràng vậy sao?

5 người ngồi vào vị trí lái. Đội lên mũ giáp giúp bọn họ có thể cảm nhận rõ ràng bên ngoài, giống như hòa hợp 1 thể với chiến hạm vậy, đồng thời cũng nghe đc rõ ràng thanh âm của La Tiểu Lâu.

Bên phải họ là thuyền trưởng Kent và Mộ Thần, cũng đội mũ giáp nhưng ko cần thao tác gì, chỉ cần phụ trách xem xét đường hàng không là đc.

La Tiểu Lâu ngồi trên ghế chỉ huy đằng sau 5 người, Nguyên Nặc ngồi cạnh, phía sau ko có người khác, cách vài mét là cửa phòng điều khiển. Hiện tại cửa đã bị đóng, nếu ko có lệnh của thuyền trưởng thì trong 6 giờ tới sẽ ko ai đc mở cửa ra.

Mà dưới sự điều hành của thuyền phó, những thuyền viên khác đang chuẩn bị cho công tác phòng vệ, nếu cần tới, họ phải chắc chắn có thể tùy thời hành động.

Nguyên Tích quay đầu lại phía Nguyên Nặc và La Tiểu Lâu, ánh mắt mang theo an ủi cùng cổ vũ nhìn La Tiểu Lâu 1 cái rồi quay lại, bình tĩnh ra chỉ lệnh:" Bắt đầu khởi động."

Chiến hạm xuất phát, tốc độ ko nhanh, thế nhưng càng gần vòng xoáy lửa thiên thạch, thần kinh mọi người cũng càng ngày càng căng thẳng.

Vừa tiến vào vòng lửa xoáy thiên thạch, thanh âm La Tiểu Lâu vang lên bên tai 5 người:" Chuyển hướng đông nam góc 45 ° , đi thẳng."

"12 dặm đi thẳng".

"Hướng nam."

"Lùi lại 3 tinh lý, lập tức! Chuyển hướng tây nam góc 140 ° "

(Giải thích 1 chút: đi biển ta đo lường bằng hải lý, ở đây đang di chuyển trên hệ tinh nên kêu tinh lý).

La Tiểu Lâu nhanh chóng chỉ huy, đồng thời ngón tay ko ngừng di chuyển vẽ vẽ trên giả thuyết tinh đồ. Đường hàng không tạm thời do cậu vẽ ra cũng xuất hiện trên góc trái màn hình của 5 vị người lái.

Ngoài thanh âm của La Tiểu Lâu, toàn bộ phòng điều khiển đều im lặng nhưng ko ai để ý này. Ngọn lửa tinh thạch phủ kín xung quanh khiến bọn họ phải tập trung cao độ. Có tinh thạch sắp đụng tới chiến hạm, bọn họ phản ứng định tránh né thì chỉ lệnh La Tiểu Lâu cũng đưa ra. Chỉ lệnh của La Tiểu Lâu đại đa số ko giống với phán đoán của bọn họ thậm chí là trái ngược. Nhưng sau khi làm theo chỉ lệnh của La Tiểu Lâu, bọn họ phát hiện chỉ lệnh của La Tiểu Lâu hoàn toàn chính xác, ít nhất là tới lúc này chiến hạm chưa bị tổn hại gì.

Điều khiển viên cùng giám sát viên đều nhẹ nhàng thở ra, xem ra La Tiểu Lâu nói đều đúng.

Nhưng điều này cũng vô tình tăng khó khăn cho điều khiển viên. Bọn họ ko những phải làm theo chỉ lệnh 1 cách nhanh nhất mà còn phải đấu tranh với phán đoán của chính mình. Này rất ko dễ dàng gì, ngay cả thuyền trưởng Kent và Mộ Thần phụ trách giám sát cũng mồ hôi như mưa.

Nguyên Nặc cũng gắt gao nhìn màn hình lớn, mắt cậu chỉ nhìn đến vòng xoáy thiên thạch cơ hồ ko có kẽ hở, nhưng trong điều kiện di chuyển cực nhanh như vậy mà vẫn ko hề nghe thấy thanh âm va chạm nào với chiến hạm. Nguyên Nặc lặng lẽ ngắm La Tiểu Lâu 1 cái, lại dời tầm mắt về phía màn hình.

Thật ko hổ là anh họ, ánh mắt chọn người thật tốt a…

"Chuyển hướng tây góc 30 ° ". Trên trán La Tiểu Lâu mồ hôi ko ngừng chảy xuống nhưng cậu ko dám lau, lúc này cậu ko thể phân thần đc. Nhìn rõ và ra chỉ lệnh là 2 việc khác nhau, đây ko phải việc đơn giản. Mình nhất định phải kiên trì vượt qua vài giờ này, tuy rằng nếu đi thẳng tắp thì chỉ cần 3 giờ là có thể vượt qua nhưng đã qua 1 giờ rồi mà bọn họ còn chưa đi đc 1/5 lộ trình. Liệu trong 6 giờ bọn họ có thể vượt qua vòng xoáy thiên thạch này ko trời…

"Đông nam góc 60 ° , đi hướng xuống."

Sau chỉ lệnh, La Tiểu Lâu liếm liếm môi, cậu khát nước, tay cũng mỏi cứng. Mà đúng lúc này, bên tai La Tiểu Lâu bỗng vang lên thanh âm:" Cơ hội tốt, giết bọn họ … giết bọn họ…"

La Tiểu Lâu cứng đờ người, 7 người phía trước đều đang tập trung tinh thần làm việc, Nguyên Nặc bên cạnh cũng đang tập trung nhìn màn hình. Phía sau ko có ai. Hơn nữa, người này dùng ý thức để trao đổi với cậu.

"Hướng chính nam, góc 30 ° về phía trước". La Tiểu Lâu tiếp tục ra chỉ lệnh, cậu ko thể quay đầu, ánh mắt phải luôn tập trung vào màn hình lớn.

Trong lúc khẩn trương cực độ thế này, La Tiểu Lâu lại vô cùng bình tĩnh, cậu khống chế ý thức nguyên lực kéo về phía đằng sau, cách 2 thước phía sau quả nhiên có 1 người.

Thuyền trưởng Kent đã tự mình khóa cửa cẩn thận, vậy người kia vào bằng cách nào? Vào đây có mục đích gì?

Để 1 người như vậy trong phòng điều khiển là cực kỳ nguy hiểm. Hay là dùng ý thức nguyên lực giải quyết kẻ kia! Vô luận thế nào những người trong này ko thể có chuyện gì đc, cũng ko để chiến hạm có chuyện, nếu ko, ai cũng ko sống đc.

"Đi vòng theo hướng tây nam 70 tinh lý." Lại ra chỉ lệnh, La Tiểu Lâu có chút nhức đầu, cứ tiếp tục phân tâm thì chỉ lệnh sẽ sai lầm mất.

Phải loại trừ người kia ngay lập tức.

La Tiểu Lâu ngưng tụ ý thức nguyên lực, đang định công kích, bỗng cảm thấy có 1 tên béo ục ịch quen thuộc đang đứng ở trung gian khoảng cách giữa hắn và kẻ gây rối kia.

125 nâng cằm, hung hăng hống hách nhìn chằm chằm kẻ phía sau, dùng ý thức nói:" Người này để tôi xử, nghe, tiểu tử, ngươi còn cử động bước nữa, ta cam đoan ngươi sẽ trở thành vật cất chứa trong kho hàng của ta."

Cùng lúc đó, người kia cư nhiên dừng lại cước bộ đang đi về trước.

La Tiểu Lâu nhẹ nhàng thở ra, tiếp tục ra chỉ lệnh, chỉ hy vọng Nguyên Nặc sẽ mau chóng phát hiện ra có người ở đằng sau.

Ở gian cách vách, Thiều Dung 1 tay che mặt, da mặt ko ngừng run rẩy, hắn liếc màn hình 1 cái rồi lại cúi đầu, bỗng cười ra tiếng.

"Loại cảm giác này thật hưng phấn… quả nhiên ko thể ở lại nơi đó."

150. Chương 150: Tin Tưởng

˚NG

125 khiêng khẩu pháo còn lớn hơn cả thân thể của nó đứng phía sau La Tiểu Lâu, gắt gao nhìn người nọ. Nó đã sớm nhận thấy có gì đó khác thường, sau đó người này liền xuất hiện rồi khiêu khích nó cả buổi chiều.

Người này muốn gây bất lợi cho người gởi nuôi của nó thì cũng phải bước qua xác nó trước. Là một con dị thú cơ giáp, nó cũng có kiêu ngạo của mình!

Trán La Tiểu Lâu đầy mồ hôi, chú ý đằng sau 1 chút rồi lại tiếp tục tập trung vào tuyến đường hàng không phía trước.

Mà cậu cũng ko thể phân thần cho chuyện khác đc nữa bởi bọn họ đã đến trung tâm của vòng xoáy thiên thạch, nơi này thiên thạch nhiều nhất và di chuyển cũng nhanh nhất. Đây là khảo nghiệm lớn nhất đối với mọi người trong khoang điều khiển.

Trong suốt mấy giờ kế tiếp, La Tiểu Lâu đều ko rảnh chú ý đến phía sau. Mà ở phía sau, 125 cư nhiên khí phách trấn áp đc người nọ, ít ra ko thấy người nọ có thanh âm nào nữa.

"Hướng đông nam, góc 30° ". La Tiểu Lâu lại liếm đôi môi đã khô ráo. Lúc này đã hơn 5 giờ trôi qua kể từ khi tiến vào vòng xoáy thiên thạch.

Nhóm người điều khiển và cả Nguyên Nặc bắt đầu thấy mệt mỏi bởi tinh thần luôn căng thẳng chớ nói chi là La Tiểu Lâu vốn thể lực yếu hơn bọn họ. Thanh âm La Tiểu Lâu khàn khàn, quần áo ướt đẫm mồ hôi, ngón tay cũng cứng ngắc đến nỗi ko biết vẽ tuyến đường có đúng hay ko nữa.

Cũng may, sau 5 giờ phấn đấu, bọn họ đã tới đc bên kia vòng thiên thạch, sắp sửa đi ra ngoài.

Lúc này, thiên thạch bay chung quanh chiến hạm đã là loại nhỏ hơn, cũng ít hơn. Trên màn ảnh thấy ko còn những thiên thạch rực lửa mà là thiên thạch màu xanh đậm bình thường.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm, sắp thành công rồi.

La Tiểu Lâu trầm tĩnh lại, nghĩ tới người đằng sau kia, quay qua định nhắc nhở Nguyên Nặc thì thấy Nguyên Nặc đang nhìn màn hình bỗng thay đổi sắc mặt. La Tiểu Lâu giật mình, lập tức nhìn lại màn hình. Sơ suất quá, còn chưa ra đến bên ngoài là ko thể phân tâm. Hình ảnh trước mắt khiến La Tiểu Lâu ngây người.

Vừa mới thôi, trên màn hình cơ hồ ko có thiên thạch nào. Mà bây giờ bỗng xuất hiện 1 khối thiên thạch lớn, thậm chí lớn hơn cả chiến hạm, giống như 1 tiểu hành tinh đầy ngập ánh lửa. Càng khủng khiếp là, trước đó ko có bất kỳ dấu hiệu nào báo hiệu sự xuất hiện của nó, ko ai biết nó ở đâu toát ra tới mà còn xuất hiện ở khoảng cách gần như vậy. Theo biểu hiện trên màn hình thì ko đến 10giây nữa bọn họ sẽ đụng phải nó.

Ko ai trách La Tiểu Lâu ko kịp thời đưa ra chỉ lệnh bởi mọi người cũng ko kịp phản ứng đến.

Mà khỏa thiên thạch rất lớn này ko phải là ảo ảnh. Trong lúc mọi người còn đang kinh ngạc, hệ thống cảnh báo của chiến hạm bắt đầu vang lên những âm thanh bén nhọn, độ nóng của vỏ chiến hạm đang ko ngừng tăng, tình huống rất nguy cấp. Ko biết có phải là đã bị ảnh hưởng độ nóng hay là do tâm lý, bọn họ bắt đầu cảm nhận đc độ nóng rực đó.

La Tiểu Lâu cố gắng tập trung chút ý thức nguyên lực còn sót lại để xem xét, sau đó mắt trừng to, vô cùng khiếp sợ. Ngón tay nhanh hơn ý thức vẽ ra 1 nét trên tinh đồ.

Đường hàng không mới xuất hiện trên màn hình khiến nhóm điều khiển đều ngây ngẩn cả người. La Tiểu Lâu vẽ ra tuyến đường là đi thẳng tắp, nhưng nếu đi như vậy chiến hạm sẽ đụng phải thiên thạch. Nếu nói khỏa thiên thạch này là ảo giác thì độ nóng kia là ở đâu ra?

Mà chung quanh thiên thạch lớn này vốn ko có bất kỳ thiên thạch nào. Tại sao ko tránh né? Hay là La Tiểu Lâu bị hoảng sợ nên tay run rẩy vô ý thức vẽ ra tuyến đường này?

Trong nháy mắt đó, làm theo chỉ lệnh của La Tiểu Lâu chỉ có 2 người.

Nguyệt Thượng híp mắt nhìn bên ngoài, ko do dự lựa chọn di chuyển chiến hạm theo hướng trái lên. Hách Nhĩ nghiêng đầu coi lựa chọn của Nguyệt Thượng, cũng làm theo Nguyệt Thượng.

Nguyên Tích cùng La Thiểu Thiên ko hề do dự chọn đi thẳng, Lăng Tự tạm dừng 2 giây, cũng chọn đi thẳng.

Mộ Thần và thuyền trưởng Kent ko biết mình đã có thể yên tâm đc chưa. Khi Lăng Tự chưa lựa chọn, bọn họ lo lắng bởi 2 so 2 như vậy chiến hạm sẽ tự động dừng lại trong khi vẫn còn ở vòng xoáy thiên thạch, độ nóng vẫn ko ngừng tăng lên thế này thì rất nguy hiểm. Đến khi Lăng Tự lựa chọn xong, bọn họ vẫn lo lắng bởi nếu La Tiểu Lâu phán đoán sai, bọn họ toàn bộ đều toi mạng. Cho dù may mắn tránh đc, La Tiểu Lâu cũng có nguy hiểm.

3 so 2, chiến hạm thẳng tắp đi về hướng thiên thạch rực lửa kia.

Mà biểu hiện độ nóng của vỏ chiến hạm thẳng tắp tăng lên.

Sau khi trầm mặc 2 giây, Nguyệt Thượng nói đầy nghiêm khắc:" Cậu phải nhớ rõ rằng những người ở đây đều ko thể gặp chuyện gì ko may đc!"

125 nói nhỏ:" Tất nhiên, các ngươi ko có vận may đc chôn cùng với 2 người có thân phận cao quý như chúng ta vậy đâu…"

La Tiểu Lâu cái gì cũng ko nói, trực tiếp ngã xuống, Nguyên Nặc hoảng sợ, vừa dùng sức kéo La Tiểu Lâu lên vừa nhìn chằm chằm thiên thạch đang lao tới bên ngoài.

Trong tích tắc đụng độ, mọi người đều nhắm mắt lại, trong lỗ tai chỉ nghe thấy tiếng hệ thống dồn dập báo nguy.

Lúc này điều có thể làm chỉ là cầu nguyện, hy vọng La Tiểu Lâu ko sai lầm, nếu ko khối thiên thạch rực lửa khổng lồ này sẽ mang đi đoàn người có thân phận quan trọng nhất Liên bang này.

Trên toàn bộ chiến hạm chỉ có 2 người ko nhắm mắt lại, Nguyên Tích và Thiều Dung. 1 người biểu tình bình tĩnh, 1 người sắc mặt điên cuồng.

Vài giây hoặc có thể là vài phút sau, bọn họ mở mắt ra. Dưới bầu trời đêm thấp thoáng vài ánh sao xa xa.

Ko hề sai lầm. Đường hàng không của La Tiểu Lâu ko phải là do hắn tiện tay vẽ ra đến.

Nguyên Tích nở nụ cười đắc ý, làm như chính hắn là người chỉ huy mọi người thoát khỏi vòng xoáy thiên thạch vậy. Này có gì đâu, La Tiểu Lâu vốn là người của hắn mà.

Mộ Thần đem bản đồ thực ảnh lên màn hình. Mọi người nhìn lại, nhất thời lặng im.

Trên đó là 1 cái vòng tròn thiên thạch lớn, trừ bỏ những nơi bọn họ đi qua là vùng trống, xung quanh tất cả đều là thiên thạch, lại còn dày đặc đến ko có khe hở. Lúc đó, bọn họ vô luận đi hướng nào cũng là đường chết. Điều này cũng giải thích tại sao độ nóng của chiến hạm lại tăng nhanh vậy.

Nguyệt Thượng mím môi nhìn màn hình, ko nói cái gì.

Nguyên Tích cùng La Thiểu Thiên quay đầu về sau trước tiên, khi thấy rõ tình hình, sắc mặt 2 người vừa kinh ngạc lại vừa phẫn nộ. Nguyên Tích bỏ xuống mũ giáp, đi nhanh đến bên La Tiểu Lâu, đỡ La Tiểu Lâu lên. Còn La Thiểu Thiên thì lạnh mặt, đằng đằng sát khí đi đến cạnh cửa:" Ngươi là ai?"

Chiến hạm vừa đc dừng lại ở vị trí an toàn. Nghe tiếng La Thiểu Thiên, mọi người đều nhìn về phía cửa.

"Ấy, đây là hiểu lầm… Cậu, cậu có thể nhích chủy thủ ra khỏi người tôi 1 chút đc ko…" Người bị bắt kinh hoảng hô lên, nhưng ko ai nhận thấy đáy mắt hắn có chút giảo hoạt.

Thuyền trưởng Kent hốt hoảng, bật thốt lên:" Sao có thể như vậy? Ở đây sao có thể có ngoại nhân chứ? Trừ tôi ra, bất kỳ thuyền viên nào gồm cả phó thuyền trưởng đều ko có cách nào mở cửa khoang điều khiển đc mà."

Nguyên Nặc nóng mặt, tên chết tiệt này tiến vào đây khi nào?

Người bị La Thiểu Thiên bắt khoảng 20 tuổi, tóc vàng chóe, tướng mạo cũng anh tuấn, nhưng có thể khẳng định là hắn chưa từng xuất hiện trên chiến hạm này.

La Tiểu Lâu đang mơ mơ màng màng dựa vào người Nguyên Tích, tinh thần lực bị tiêu hao quá độ, cả người nóng lên. Cậu sớm cảm thấy cơ thể ko ổn nhưng tình huống ban nãy thực ko còn lựa chọn nào khác phải sử dụng ý thức nguyên lực, thật ko ngờ sự tình nghiêm trọng như vậy.

125 đã thu vũ khí, bò lên ôm cổ La Tiểu Lâu, cố gắng che khuất làn da bị lộ ra bên ngoài của La Tiểu Lâu, đồng thời lặng lẽ nói:" Ôi, nguy rồi, thú văn (hoa văn dị thú) của cậu lại nổi lên…"

"Cái kia, tôi là Lạc Khắc Lewis, con trai của vị Lewis tước sĩ bị các vị gọi là quỷ keo kiệt kia." Người trẻ tuổi lập tức nói.

Thuyền trưởng Kent lạnh lùng nhìn hắn, nói:" Thế nhưng, thưa tiên sinh, cho dù ngươi là Lewis tước sĩ đi nữa, ta nhớ là ko có mời ngươi lên Hải Thần chiến hạm. Ngươi tự ý lên chiến hạm chúng ta lại còn xuất hiện ở nơi này, chúng ta có quyền xử quyết ngươi."

Nguyên Tích cảm giác đc cơ thể La Tiểu Lâu đang nóng dần lên, nhíu mày nói:" Ta đưa La Tiểu Lâu đến chỗ bác sĩ trước, thuyền trưởng Kent, tra rõ thân phận và mục đích của người này. Ta ko muốn xuất hiện bất kỳ sự việc ngoài ý muốn nào."

"Xin chờ 1 chút, vương tử điện hạ, tôi thật là con trai Lewis tước sĩ, bởi vì nhìn thấy các ngài đi Renda tinh vực tôi tôi rất ngạc nhiên cho nên mới lén đi theo." Lạc Khắc nói.

Những lời này khiến sắc mặt thuyền trưởng Kent đen hơn:" Ngươi nghĩ ngươi là ai, chẳng lẽ Hải Thần chiến hạm ai muốn lên thì lên hay sao?"

Lạc Khắc vội vàng giải thích:"Đây là chiến hạm có phòng ngự tốt nhất tôi từng gặp, thế nhưng thật đáng tiếc bởi tôi là cao thủ hacker. Cho đến nay tôi chưa bao giờ gặp đc hệ thống internet nào mà tôi ko xâm nhập đc. Cho nên tôi chỉ cần dùng 1 chút thủ thuật là có thể lén lên chiến hạm đc thôi." Thấy Nguyên Tích ko để ý tới mình, Lạc Khắc lại kêu lớn:" Vương tử điện hạ, tôi ko chỉ là cao thủ hacker mà còn là 1 bác sĩ, tôi có hiểu biết về tinh thần lực, có thể khám cho vương tử phi. Ngài xem, tôi có thẻ chứng minh công tác đây." Nói xong, dâng thông tin nghi thức trên cổ tay phải lên, bằng A bác sĩ xuất hiện trước mắt mọi người.

Nguyên Tích vẫn ko để ý tới Lạc Khắc, chỉ lạnh lùng nhìn hắn 1 cái, ôm La Tiểu Lâu tiếp tục đi ra ngoài.

Nguyên Nặc nói:" Cho dù ngươi là bác sĩ, chúng ta cũng ko thể tin 1 kẻ lén lút — "

"Khoan đã, em nghĩ để hắn khám cho em cũng đc." La Tiểu Lâu bỗng ngẩng đầu nói.

Nguyên Tích dừng chân, nghi hoặc hỏi:" Em xác định?"

"Aan, thử tin hắn 1 lần, có anh ở bên cạnh, hắn ko dám giở trò gì đâu." La Tiểu Lâu nhịn khó chịu trong người đến mức đỏ mặt nhưng vẫn kiên trì nói.

Nguyên Tích dùng ánh mắt đang nhìn con gián nhìn Lạc Khắc 1 cái, nói:" Ngươi đi theo ta."

Thuyền trưởng Kent tuy ko ưa Lạc Khắc nhưng lo lắng cho tình trạng của La Tiểu Lâu hơn nên đành căm giận theo sau.

Trong tích tắc khi Nguyên Tích vừa đưa La Tiểu Lâu ra ngoài bỗng có âm thanh bên tai La Tiểu Lâu:" Vương tử phi điện hạ, chúng ta làm giao dịch, ngài giúp tôi ở lại, tôi giúp ngài che dấu những hoa văn kỳ quái trên người ngài. Ko chừng tôi còn có thể giúp ngài đc nhiều hơn nữa…"

151. Chương 151: Nghi Hoặc

C

Lạc Khắc sờ sờ mũi, hắn phát hiện việc khám xét bệnh trạng cho La Tiểu Lâu là việc rất khó khăn. Bởi Nguyên Tích và 125 chia ra 1 ngồi đầu giường, 1 ngồi cuối giường, 1 lớn 1 nhỏ cả người tản ra hắc khí nhìn chằm chằm vào hắn, ánh mắt đó khiến hắn lạnh sống lưng. Lạc Khắc cảm thấy vô luận tiếp theo mình làm gì đều có nguy cơ bị quần ẩu (đánh hội đồng). Còn La Tiểu Lâu ngồi trên giường cũng luôn cảnh giác nhìn hắn.

Lạc Khắc xoay người đi về phía chiếc ghế dựa, ngồi lên rồi cười nói:" Tinh thần lực của vương tử phi điện hạ bị tiêu hao quá độ, chỉ cần nghỉ ngơi điều dưỡng nhiều là khôi phục đc. Thế nhưng lúc này mọi người đều đang phải làm nhiệm vụ, e là ko đủ thời gian nghỉ ngơi. Nếu cứ tiếp tục hao sức làm việc sẽ ko tốt cho cơ thể ngài. May là tôi có 2 liều thuốc điều trị thương tổn tinh thần lực." Nói xong lấy ra 1 cái hòm màu bạc.

Nguyên Tích hoài nghi nhìn Lạc Khắc, nói:" Nếu ta nhớ ko lầm thì trị liệu cho phương diện tinh thần lực đều dùng dụng cụ, chưa bao giờ nghe đến dùng thuốc là có thể chữa khỏi."

"Điện hạ, sự thật đúng là như thế. Nhưng mà thuốc này cũng là thực sự hiệu quả. Ngài biết đấy, tòa thành Lewis thỉnh thoảng cũng tiếp một vài vị khách đặc biệt, bọn họ có thể là ngủ nhờ qua đêm, hoặc là đến giao

dịch, còn có 1 số người có nhu cầu khác. Khi đó, có người sẽ trả tiền, có người dùng vật phẩm khác có giá trị tương đương để giao dịch với phụ thân tôi. Trong đó có 1 vị khách dùng thuốc trị hao tổn tinh thần lực trao đổi, nói là phương thuốc cổ truyền của quê hương hắn. Vì chưa từng nghe qua bao giờ nên phụ thân tôi hoài nghi, liền trực tiếp thí nghiệm, kết quả người bị hao tổn tinh thần lực chỉ trong vòng 5 phút là khôi phục." Lạc Khắc vừa cung kính trả lời Nguyên Tích vừa nhìn phía La Tiểu Lâu lại nói tiếp:" bằng ko tôi cũng ko dám mang ra cho vương tử phi dùng."

Thế nhưng bên tai La Tiểu Lâu lại vang lên 1 câu khác:" Điện hạ, thuốc này cũng trị đc hoa văn trên cơ thể ngài. Lúc người kia đi có nói thuốc này có thể xóa đi ấn ký. Nếu ngài thực cần nó, xin hãy giúp tôi ở lại. Tôi cam đoan tôi là bạn, ko phải địch."

La Tiểu Lâu nheo mắt lạnh lùng nhìn hắn, làm như đang tán gẫu hỏi:" Người kia giao dịch chuyện gì với phụ thân ngươi?"

Lạc Khắc sửng sốt, lập tức lên tiếng:" mục đích giống các ngài, muốn đi qua thông lộ Lewis."

"Vậy sau đó người đó thế nào?" La Tiểu Lâu hỏi tiếp.

"Sau khi đi vào vẫn ko thấy hắn trở lại. Thế nhưng sau đó nghe nói xuất hiện người thứ 2 vượt qua đc thử thách 2. Bởi vẫn ko gặp lại người đó nên chúng tôi cũng ko chắc có phải người thứ 2 đó ko."

Sắc mặt La Tiểu Lâu và Nguyên Tích đều biến đổi, Lạc Khắc vẫn cười thuần khiết nói tiếp:" Tôi rất bội phục 2 ngài bởi rất khó để thành công vượt qua thử thách thứ 2 này. Nghe đồn có 3 con đường để qua thử thách thứ 2. Các ngài chọn lựa con đường an toàn nhất mà cũng xa nhất, đã vượt qua và ko bị nguy hiểm gì. Người thứ 2 kia lựa chọn đi tuyến đường ngắn hơn các ngài 1 chút, cũng coi như là an toàn vượt qua. Mà Phượng Già Lăng bệ hạ lại chọn tuyến đường ngắn nhất."

La Tiểu Lâu kinh ngạc quay ra nhìn Nguyên Tích, mà Nguyên Tích thì mặt băng bó ngồi trên giường ko nói gì. Xem ra Vương hậu ko có chỉ điểm giúp đỡ con trai nha, bọn họ phải tự lực cánh sinh đi tới.

La Tiểu Lâu tò mò hỏi:" Tuyến đường ngắn nhất là thế nào?"

Lạc Khắc giải thích:" Là đi thẳng tắp xuyên qua xoáy thiên thạch."

La Tiểu Lâu há to miệng kinh ngạc, ko hổ là đệ nhất chiến sĩ cơ giáp, thật quá đẳng cấp.

Nguyên Tích hừ 1 tiếng:" Xem ra ngươi ko chỉ là thiên tài trên Internet mà còn là thiên tài bát quái (bà 8 ạ) nữa nhỉ."

Lạc Khắc xấu hổ ho nhẹ 1 tiếng, đưa hòm qua.

Nguyên Tích theo bản năng nhận lấy chiếc hòm, nói cảnh cáo:" Ta sẽ kiểm tra, hy vọng ngươi sẽ ko làm ra hành động ngu xuẩn nào khiến cả ngươi và Lewis tước sĩ đều phải hối hận."

Lạc Khắc nhìn La Tiểu Lâu cười thâm ý, đứng lên, nhìn bên giường khom lưng hành lễ, nói:" Sẽ ko, tôi trung thành tuyệt đối với Đế quốc và ngài."

La Tiểu Lâu nhớ đến ban nãy hắn nói bên tai mình là lập tức giết những người này. Trung thành chỗ nào vậy?

Sau khi Lạc Khắc rời khỏi, Nguyên Tích đi hướng La Tiểu Lâu, thò người qua, giơ tay lên. Tại thời điểm mà tim La Tiểu Lâu gần như nhảy lên tới họng và ánh mắt trừng ngày càng lớn của 125, Nguyên Tích sờ sờ trán La Tiểu Lâu nói:" Đừng lo lắng, rồi sẽ khỏe thôi."

La Tiểu Lâu vốn đang khẩn trương nắm chặt ra giường, cứng ngắc nhìn Nguyên Tích, lại nhìn thấy đc sầu lo trong mắt đối phương, La Tiểu Lâu ngẩn người, trong lòng mềm mại. Ko phải chỉ mình mình trả giá, trong đoạn tình cảm này, mình nhận đc cũng ko ít mà.

"Đương nhiên rồi, vốn dĩ ko có gì nghiêm trọng, em ở 1 mình nghỉ ngơi sẽ tốt nhanh thôi. Ở 1 mình sẽ giúp khôi phục tinh thần lực nhanh hơn chút." Nghĩ đến thú văn, La Tiểu Lâu cường điệu 2 chữ "1 mình", hy vọng giấu diếm Nguyên Tích đc 3 ngày.

Nguyên Tích nhíu nhíu mày, cảm thấy khôi phục tinh thần lực và mình bị đá ra phòng ngủ là 2 vấn đề khác nhau, nhưng cũng ko nói gì thêm, cầm cái hòm rời đi. Đến cửa, Nguyên Tích lại quay đầu nói:" Nhưng em phải nhớ cái gọi là làm theo khả năng, nếu em bệnh sẽ tạo rắc rối lớn hơn cho ta."

Nguy cơ đã đc giải trừ, La Tiểu Lâu nói giọng thoải mái:" Các anh phải cám ơn em đó nha, nhờ chỉ đạo của em mới có thể vượt qua thử thách thứ 2 đấy. Lúc trả thù lao nhớ phát nhiều chút cho em nha."

Nhìn La Tiểu Lâu đang 2 mắt tỏa sáng nói về tiền thù lao, Nguyên Tích im lặng 2 giây, nói:" Em nói rất đúng. Ta thấy sau này chúng ta có người trinh thám miễn phí rồi."

"Em chỉ là 1 chế tạo sư nhỏ yếu cần đc bảo hộ a…" La Tiểu Lâu ko chút do dự sửa miệng.

Sau khi Nguyên Tích lạnh lùng rời đi, La Tiểu Lâu và 125 lập tức tụ lại với nhau:" Mau nhìn xem tình trạng của ta thế nào."

125 kiểm tra xong, nói:" Tình trạng lần này đỡ hơn lần trước. Nhưng cũng phải qua 2 ngày thú văn mới biến mất."

La Tiểu Lâu nhìn thú văn màu vàng nhạt trên người mình, thở dài:" Lát nữa Lạc Khắc đưa thuốc tới, mi kiểm tra giùm ta xem thuốc này có hiệu quả ko."

125 lắc lắc cái đuôi, hầm hừ nói:" Hắn ta ko phải người tốt đẹp gì, cậu nên sớm phân rõ giới hạn với hắn. Đừng tùy tiện dùng cái loại thuốc gì gì đó."

La Tiểu Lâu cảm động nhìn mập mạp 125, lần đầu tiên cảm thấy nó cũng đáng tin cậy, hỏi:" Bởi vì hắn đánh lén sau lưng ta cho nên mi rất phản cảm hắn?"

"Đương nhiên, này là 1 phần nguyên nhân, thế nhưng quan trọng hơn là suốt từ chiều đến giờ hắn đều hack account Quân bộ giống tôi, còn vượt mặt tôi 3 lần. Này là đang khiêu khích tôi đây mà."

Nói cách khác, account Quân bộ chỉ mình ngài đc hack đúng ko…

Cảm động bốc hơi, La Tiểu Lâu nói:"Vậy còn mi?"

125 lại càng phẫn nộ "Tôi mới thành công vượt qua hắn 20 lần."

"Vậy là mi thắng còn gì?"

"Nhưng mà ở lần cuối cùng tôi nóng giận quá nên ko thấy rõ ràng mà chặn cả thuyền trưởng Kent đăng nhập, Kent đã hạ lệnh kiểm tra toàn bộ hệ thống Internet." 125 chân trái giẫm chân phải, xoắn xuýt nói ra sự việc nghiêm trọng nhất. Sau lại nơm nớp lo sợ nói:" Vì chuyện này Nguyên Tích sẽ ko cần tôi nữa sao?"

"…Này khó mà biết, nhưng ta nghĩ cho dù có bị điều tra ra thì tiền phạt ta phải trả cũng là tiền của Nguyên Tích, hy vọng Nguyên Tích bỏ qua cho mi." La Tiểu Lâu ko thành ý mà an ủi.

10 phút sau Nguyên Tích trở lại, đem 2 liều thuốc cho La Tiểu Lâu:" Đã kiểm tra qua, ko có chất gây hại nhưng ko trắc nghiệm đc hiệu quả."

La Tiểu Lâu nhận thuốc, qua tay đưa 125, thấy Nguyên Tích nghi hoặc liền giải thích:" Nó có thể kiểm tra đo lường đc cả thuốc nữa. Nó là 1 người máy gia dụng đa năng."

125 lập tức ưỡn bụng phối hợp, tỏ vẻ mình rất hữu dụng, thế nhưng ánh mắt Nguyên Tích vẫn tràn đầy hoài nghi.

Vài phút sau 125 đưa thuốc lại cho La Tiểu Lâu, nói:" Ko vấn đề gì."

La Tiểu Lâu kinh ngạc nhìn 125, này ko phù hợp với lập trường ban nãy của nó nha. Sau đó liền nhận thuốc uống vào. Vài phút sau, La Tiểu Lâu cảm thấy trên người vô cùng thoải mái, ý thức nguyên lực cuồn cuộn hồi phục.

Thuốc này có hiệu quả tốt như vậy, trách ko đc 125 bỏ qua hiềm khích mà cho khẳng định.

La Tiểu Lâu mở mắt, nhìn thấy Nguyên Tích đang cúi xuống khẩn trương nhìn mình nên giựt mình hoảng hốt.

Nguyên Tích cho rằng La Tiểu Lâu đang ngủ là do tác dụng phụ của thuốc, nghĩ bụng có nên kêu bác sĩ tới xem hay ko thì thấy La Tiểu Lâu sắc mặt hồng hào tỉnh lại, lập tức hỏi:" Thấy thế nào?"

"Hiệu quả rất tốt." La Tiểu Lâu nói.

Nguyên Tích gật gật đầu, đưa tay sờ trán La Tiểu Lâu, thấy La Tiểu Lâu lại bắt đầu cứng ngắc, liền im lặng 2 giây, nói:" Có tác dụng là tốt rồi. Nhưng mà chúng ta còn phải quan sát tên Lạc Khắc này hơn nữa. Em nghỉ ngơi sớm đi."

Lại thấy La Tiểu Lâu vẫn còn cẩn thận nhìn mình, Nguyên Tích cả giận nói:" Ta sẽ ngủ dưới đất trong 2 ngày này." Muốn chia phòng ngủ hả, ko có cửa đâu.

La Tiểu Lâu ngẩn ra, đó giờ Nguyên Tích luôn giống như đại gia vậy cho nên phản ứng đầu tiên của La Tiểu Lâu sau khi nghe câu này là: anh ấy cũng biết cái từ "ngủ dưới đất" này cơ đấy.

125 đang ngồi cuối giường nghe vậy cũng thấy lạnh người, lập tức từ trên giường nhảy xuống, chạy vội lên sofa.

La Tiểu Lâu lấy cớ đi phòng tắm, cởi ra áo ngủ xem xét, rồi thở phào nhẹ nhõm, thú văn đã biến mất rồi.

Ra ngoài thấy Nguyên Tích đã đang thành thật nằm trên mặt đất. Nhìn bộ dạng nghẹn khuất kia, La Tiểu Lâu cảm động. Nghĩ rằng bây giờ mình đã ko cần kiêng kị gì nữa, La Tiểu Lâu liền kêu Nguyên Tích lên giường ngủ.

Nguyên Tích vẫn kiên trì sẽ ngủ dưới đất. La Tiểu Lâu phải luôn mãi cam đoan rằng chỉ cần yên tĩnh nghỉ ngơi, 2 người ngủ cùng giường cũng ko sao thì Nguyên Tích mới mang vẻ mặt "ta ko tình nguyện nhưng bởi em cứ yêu cầu nên đành chấp nhận" lên giường ngủ.

Ôm La Tiểu Lâu vào ngực, Nguyên Tích đắc ý dào dạt nghĩ: quả nhiên La Tiểu Lâu ko thể rời xa mình đc.

Sáng hôm sau, mọi người tập trung ở đại sảnh.

Lạc Khắc cũng đến, hắn đc tạm thời tiếp nhận. Thế nhưng bản thân hắn hiểu rõ rằng mình vẫn đang trong giai đoạn bị quan sát, nếu bị phát hiện ra có mờ ám gì thì Nguyên Tích hay Quân bộ đều sẽ xử lý hắn. Vậy mà tố chất tâm lý hắn còn rất tốt, vẫn luôn tủm tỉm cười đc.

Ánh mắt Nguyệt Thượng nhìn Lạc Khắc mang theo chán ghét. Cho dù thực sự mang thân phận là con trai Lewis tước sĩ đi nữa thì Lạc Khắc vẫn là trèo cao khi ở cùng bọn họ.

Thiều Dung và Hách Nhĩ vẻ mặt ko sao cả, Á Bá đứng cạnh Nguyệt Thượng, rõ ràng cũng ko thích Lạc Khắc.

Bên phía Nguyên Tích, Nguyên Nặc nghiêm mặt, La Thiểu Thiên cùng Lăng Tự ko thèm quan tâm, La Tiểu Lâu thì lặng lẽ quan sát Lạc Khắc. Sáng nay 125 thừa dịp Nguyên Tích ko có mặt liền tranh thủ nói cho La Tiểu Lâu biết thuốc kia là do Lam Nguyên tinh cầu sản xuất – hèn gì nó tôn sùng vậy.

Trong lòng La Tiểu Lâu càng ngày càng nhiều tò mò, rốt cục Lạc Khắc có thân phận gì, chẳng lẽ cũng là dị thú?

Thuyền trưởng Kent cung cấp tư liệu:"Sau khi qua thử thách thứ 2, chúng ta chỉ cần đi 2 ngày nữa là đến đc Renda tinh vực. Trước đó sẽ gặp thử thách thứ 3. Tuy chưa có bản ghi chép nào về thử thách này nhưng nó chính là thử thách khó khăn nhất."

Lúc này Lạc Khắc giơ tay, cười tủm tỉm nói:" Tôi có thể bổ sung thêm 1 ít, dù sao Lewis tinh cầu cũng gần với nơi này nhất nên có đc tin tức nhiều hơn chút. Thử thách thứ 3 còn đc gọi là phần mộ, ko có bất kỳ thiết bị thăm dò nào có thể tra ra nó ở đâu. Nhưng có thể khẳng định là thử thách thứ 3 xuất hiện sau khi chúng ta đổ bộ xuống Renda tinh vực."

Thuyền trưởng Kent nhìn chăm chú Lạc Khắc, suy xét độ thật giả trong lời nói của hắn, sau đó nói:" Nếu đúng như lời Lạc Khắc nói, chúng ta phải sẵn sàng trước khi đổ bộ."

152. Chương 152: Địch Hay Bạn

.CH HAY BẠN.

La Tiểu Lâu uống hết ly nước, thấy Lạc Khắc đi ra phòng khách cũng đứng dậy đi theo.

Lúc này, các chiến sĩ cơ giáp ko ở phòng huấn luyện thì cũng ở trong phòng mình nhân viên trên chiến hạm đều tại vị trí công tác, trên hành lang ko một bóng người. La Tiểu Lâu ra tới hành lang, thấy Lạc Khắc đã đi đến khúc cua, nhíu nhíu mày nghĩ người này sao đi nhanh vậy. La Tiểu Lâu bước đi nhanh hơn, đến góc cua liền cẩn thận dừng lại.

La Tiểu Lâu gõ viên đá trước ngực, 125 liền hưng phấn báo cáo:" Bên đó ko có ai." Bởi vì đc cùng La Tiểu Lâu giám sát Lạc Khắc, nó cảm thấy vô cùng kích động. Tiểu nhân báo thù, ko sớm thì tối!

La Tiểu Lâu ló đầu ra, phát hiện Lạc Khắc đã đi đến cuối hành lang. Tất cả đều bình thường. La Tiểu Lâu đang suy nghĩ có nên tạm dừng việc theo dõi để tới phòng làm việc hoàn thành kế hoạch hôm nay của mình hay ko.

Đang định quay người nhưng La Tiểu Lâu chợt thấy phía trước Lạc Khắc còn có 1 người, qua bóng dáng thì có vẻ là Nguyên Nặc. Nguyên Nặc hình như ko biết có người đằng sau, khi Nguyên Nặc tới khúc cua, Lạc Khắc vội lùi vài bước rồi quay đầu nhìn xung quanh, La Tiểu Lâu ngay lập tức lùi đầu về sau.

Khi La Tiểu Lâu lại ló đầu ra lần nữa thì thấy Lạc Khắc đã đi qua khúc cua rồi. La Tiểu Lâu lập tức cảnh giác, phải chăng Lạc Khắc đi nhanh vậy là vì hắn đang theo dõi Nguyên Nặc?

Trong khi còn đang hoài nghi Lạc Khắc, La Tiểu Lâu lại phát hiện 1 vấn đề nữa: lúc này chung quanh ko người, đi qua 2 khúc cua này là sẽ tới khu hẻo lánh.

La Tiểu Lâu bỗng nhớ đến câu nói ở phòng điều khiển: "nhân cơ hội giết hết bọn họ", liền cả kinh, vội vã đi theo. Mặc dù quen biết ko lâu nhưng La Tiểu Lâu thực lòng thích Nguyên tiểu đệ.

Đi qua khúc cua thứ 2, La Tiểu Lâu phát hiện nơi này chỉ có duy nhất 1 phòng chiếu phim, ko còn phòng nào khác, 2 người kia chắc đều đi vào đây rồi. La Tiểu Lâu rút súng, ấn vân tay, cánh cửa liền mở ra.

Lạc Khắc đang ngồi trên ghế salon giật mình nhìn La Tiểu Lâu, hỏi:" Vương tử phi điện hạ có chuyện gì vậy?"

La Tiểu Lâu ko đi vào mà vẫn đứng ngay cửa chĩa súng vào Lạc Khắc hỏi:" Nguyên Nặc ở đâu?"

Lạc Khắc tao nhã cười, nhấn cổ tay 1 cái, nói:" Ý ngài là cái này sao?"

Trước mặt Lạc Khắc có 1 bóng người, chính là bóng Nguyên Nặc.

Sắc mặt La Tiểu Lâu rất khó coi, nói với 125 bằng ý thức:" Sao mi ko nói cho ta biết đó ko phải là người thật?"

125 ủy khuất mà giải thích:"Tôi tưởng cậu biết mà, lúc đó tôi còn đang khinh bỉ hắn, nhìn xem người hắn thầm mến là ai, ko ngờ lại là tiểu tử Nguyên Nặc…"

…

"Ngươi cố ý dẫn ta đến đây?" La Tiểu Lâu vẫn đứng ở cạnh cửa, cảnh giác nhìn Lạc Khắc. Lạc Khắc là 1 thiên tài internet, y thuật cũng giỏi, lại còn là người thừa kế của 1 gia tộc lớn, gien bậc A, bởi vậy cho nên, thể năng của hắn chắc chắn tốt hơn La Tiểu Lâu rồi.

Lạc Khắc giơ 2 tay lên, đứng dậy, cười tủm tỉm nói:" Chẳng lẽ ngài ko có điều gì muốn hỏi tôi sao? Ngài xem, tôi rất có thành ý, trên người ko hề có vũ khí, cho dù có, tôi cũng tuyệt đối ko hại ngài. Tôi chỉ muốn nói chuyện với ngài mà thôi."

"Đây là cơ hội tốt để vạch mặt hắn, yên tâm, tôi sẽ bảo vệ cậu." 125 thề thốt đảm bảo.

La Tiểu Lâu do dự 1 chút rồi mới đi vào trong phòng, cánh cửa liền lập tức đóng lại.

Đang thảo luận với thuyền trưởng Kent, Nguyên Tích nhìn theo dõi nghi thức trên cổ tay bỗng nhíu mày, buồn bực mà đứng dậy. Trong khi thuyền trưởng Kent còn đang nghi hoặc, Nguyên Tích nắm chặt tay, cuối cùng lại ngồi xuống.

Khi La Tiểu Lâu đã ngồi xuống ghế salon phía đối diện, Lạc Khắc mới ngồi xuống:" Rất vui khi ngài cho tôi cơ hội này. Ngài rất quan tâm Nguyên Nặc?"

"Cậu ấy là bạn của ta." La Tiểu Lâu nghiêm túc nói, trong lòng bổ sung 1 câu: còn là em họ Nguyên Tích, coi như là có họ hàng với ta đi…

Lạc Khắc cười cười:" Thật ko hiểu nổi tại sao ngài lại khoan dung với con người như vậy, trong khi ngài biết rõ tình hình sẽ đáng sợ thế nào khi họ biết thân phận khác của ngài."

"Ta ko hiểu ngươi đang nói cái gì." La Tiểu Lâu khô khan nói.

"Trong phòng này ko có bất kỳ thiết bị ghi âm hay theo dõi nào cho nên buổi nói chuyện của chúng ta hoàn toàn bí mật, ngài ko cần quá kiêng kị như vậy." Lạc Khắc săn sóc nói.

La Tiểu Lâu ko băn khoăn, nhìn Lạc Khắc 2 giây, đột nhiên hỏi:" Ngươi dùng biện pháp gì để nói chuyện bên tai ta vậy? Ngươi ko là nhân loại?"

Lạc Khắc nhìn La Tiểu Lâu đầy thâm ý, sau đó đứng lên đi thẳng đến trước mặt La Tiểu Lâu nói:" Ha ha, ngài đang nói gì thế, tôi đương nhiên là nhân loại. Còn về khả năng nói bên tai ngài thì chỉ là tiểu xảo thôi." Nói xong nghiêng người, đưa tay sờ tóc phía trên tai La Tiểu Lâu. Cuối cùng đưa tay đến trước mặt La Tiểu Lâu:" Là do vật nho nhỏ này, tôi chế tạo. Tôi lấy ngón tay ra chỉ lệnh, nó có thể chuyển thanh âm của tôi đến tai ngài."

La Tiểu Lâu nhìn cái hạt châu màu đen có bán kính chưa tới 2mm kia, phẫn nộ hỏi:" Ngươi cài nó lên người ta khi nào?"

Lạc Khắc giơ 2 tay đầu hàng:" Ngài chớ tức giận, nó ko phải là dụng cụ theo dõi, chỉ là để liên lạc với ngài trong tình huống đặc biệt — " nói tới đây, Lạc Khắc bỗng khom người đau đớn.

La Tiểu Lâu vốn đang định đánh hắn bỗng dừng tay, người này lại làm trò quỷ gì vậy?

Sắc mặt Lạc Khắc từ từ bình thường trở lại, sau đó lấy trong lỗ tai ra 1 hạt châu màu bạc, thở dài:" Haiz, ko hổ là ngài, mới đó mà đã xử lý hết dụng cụ liên lạc của tôi rồi. Thế nhưng xin ngài tin tưởng, tôi thật sự ko có ác ý."

Ngay sau đó là thanh âm áy náy của 125:" Thực xin lỗi, do tôi sơ sẩy. Bình thường tôi chỉ kiểm tra vật phẩm hoặc những thứ chung quanh, rất ít khi xử lý luôn như vậy."

Lạc Khắc ko biết 125 cho nên vẫn cho rằng La Tiểu Lâu phá hủy dụng cụ này mà ko nói cho hắn biết. Càng nhiều quân bài chưa lật, cơ hội thắng càng nhiều mà.

"Cho dù ngươi là nhân loại thì những lời nói ban nãy của ngươi cũng đủ cho ngươi đi hầu tòa rồi." La Tiểu Lâu nói.

"Tôi là nhân loại, chưa bao giờ làm việc xấu, bọn họ ko có cớ để bắt tôi." Lạc Khắc nhún nhún vai, sau đó quan tâm hỏi:" À, còn nữa, hoa văn trên người ngài biến mất chưa?"

"Chưa, vẫn còn hoa văn." La Tiểu Lâu cẩn thận mà nói, cậu ko muốn Lạc Khắc biết thuốc kia có hiệu quả. Chần chờ 1 chút, La Tiểu Lâu lại hỏi:" Thuốc đó còn ko?"

"Hết rồi, chỉ người nọ có thôi. Nếu thuốc ko tác dụng thì thật đáng tiếc quá. Nhưng thấy tinh thần ngài vẫn tốt, tôi cũng an tâm." Lạc Khắc cười nói.

Cả 2 đều âm thầm buồn bực, thực ko tìm đc chút sơ hở nào của đối phương.

"Bất luận ngài tin hay ko, tôi chỉ muốn nói là tôi đứng về phía ngài. Đó cũng là nguyên nhân mà phụ thân tôi để ngài đc qua thông lộ. Nếu cần trợ giúp, xin nhớ là ngài có thể liên lạc với tôi lúc nào cũng đc, Lạc Khắc là thuộc hạ trung thành của ngài. Nói đến đây thôi, chúng ta nên rời khỏi nơi này." Lạc Khắc nói xong, xoay người hành lễ 1 cái rồi đi trước ra ngoài. Khi tới cửa, hắn quay đầu lại nói:" Ngài và nhân loại

sống chung hòa hợp lại còn quan tâm bọn họ như vậy, thật sự khó tin. Tôi hy vọng ngài sớm hiểu rõ sự thật."

Lạc Khắc đi xa rồi La Tiểu Lâu mới từ phòng chiếu phim đi ra.

Chẳng lẽ thân phận bị bại lộ? Nhưng mà làm sao có thể nha? Mình bề ngoài là nhân loại, ko làm việc xấu, tuân thủ pháp luật hơn Lạc Khắc, tuyệt đối có tư cách đc bình chọn là công dân gương mẫu của Đế quốc. Tên Lạc Khắc này chắc chắn đang ám chỉ để buộc mình thừa nhận thân phận dị thú. Nếu như vậy sẽ có 2 khả năng: 1 là Lạc Khắc thuộc phe dị thú 2 là vì bắt dị thú, tới thăm dò mình. Khả năng thứ 1 sẽ gây bất lợi cho bọn Nguyên Tích, khả năng thứ 2 sẽ là nguy hiểm đối với mình.

La Tiểu Lâu thở dài, thật phiền toái quá đi.

125 căm tức nói:" Cậu xem, hắn ta thật gian trá giảo hoạt. Hắn hoàn toàn ko có tính cách hào phóng của dị thú cao quý chúng ta, tôi cảm thấy hắn tuyệt đối là nhân loại! Theo nghiên cứu của tôi, nhân loại đều là những kẻ tham lam, yếu đuối, đê tiện – á, ngài đừng nhìn tôi như vậy, trong đó đương nhiên ko bao gồm ngài và Nguyên Tích a…"

La Tiểu Lâu ko nói gì mà nhìn 125, sau đó nói:" Trước khi Lạc Khắc rời khỏi đây, mi giúp ta giám thị hắn."

"Vậy… tôi có thể sử dụng internet chứ?" 125 cẩn thận hỏi.

"Có thể. Nếu Nguyên Tích điều tra, ta sẽ che chở cho mi." La Tiểu Lâu cam đoan.

"A a a, thật vậy sao? Cục cưng, tôi yêu cậu nhất trên đời." 125 cảm động nói.

Tuy vẫn đang buồn bực chuyện Lạc Khắc kia nhưng La Tiểu Lâu vẫn quyết định đi phòng thí nghiệm chế tạo hộp năng lượng. Chiến hạm bị tiêu hao rất nhiều năng lượng khi trải qua thử thách thứ 2, La Tiểu Lâu chế tạo 1 ít phòng khi khẩn cấp.

Cho đến khi nhìn thấy La Tiểu Lâu đi trên hàng lang, quẹo qua khúc cua, gặp La Thiểu Thiên thì lúc này Nguyên Tích mới tắt theo dõi nghi thức, ngẩng đầu tiếp tục thảo luận với thuyền trưởng Kent.

La Tiểu Lâu ngẩn người khi gặp La Thiểu Thiên trên hành lang, La Thiểu Thiên gật đầu xem như chào hỏi. Tuy La Tiểu Lâu ko muốn có quan hệ với La gia, nhưng vẫn có ấn tượng tốt với La Thiểu Thiên hơn những người khác. Cậu mỉm cười, nghiêng người nhường đường cho La Thiểu Thiên. Thế nhưng La Thiểu Thiên vẫn từ từ đi tới, gần như sóng vai với La Tiểu Lâu khiến La Tiểu Lâu thấy rất xấu hổ.

La Tiểu Lâu nghĩ nghĩ, chắc là La Thiểu Thiên đi phòng huấn luyện cạnh phòng thí nghiệm nên đi cùng đường với mình mà thôi.

Đến phòng thí nghiệm, La Tiểu Lâu thở phào nhẹ nhõm, rốt cục có thể chấm dứt tình trạng im lặng này rồi. La Tiểu Lâu đang định mở cửa thì nghe thấy La Thiểu Thiên nói:" Tôi nghĩ anh nên tránh xa Lạc Khắc thì hơn."

La Tiểu Lâu kinh ngạc quay đầu lại thì thấy La Thiểu Thiên đã quay người đi rồi.

Cái loại sinh vật mang tên đệ đệ này quả là phi thường – kỳ quặc nha. La Tiểu Lâu cảm thán xong liền đi vào phòng thí nghiệm.

Ban tối, Nguyên Tích trở về, thay đổi chế độ cho lồng phòng hộ trên tay La Tiểu Lâu thành tự động mở ra khi gặp công kích.

Thấy La Tiểu Lâu đang dòm dòm mình, Nguyên Tích mất tự nhiên nói:" Khi ko ở cạnh ta, em phải chú ý an toàn, nên đề phòng vẫn hơn."

"…Cám ơn" La Tiểu Lâu mỉm cười nói.

Câu cám ơn này khiến câu nói hung ác tiếp theo của Nguyên Tích bị nghẹn trở về.

2 tối nay Nguyên Tích đều ngoan ngoãn ngủ. Trừ lúc ăn cơm thường buồn bực nhìn cậu một chút ra thì biểu hiện trên những phương diện khác đều khiến La Tiểu Lâu cảm động.

Đến ngày thứ 3, bọn họ rốt cục tới Renda tinh vực.

Sau khi tiến vào tầng khí quyển, hệ thống theo dõi của chiến hạm hoàn toàn mất tác dụng.

Bây giờ là ban đêm ở Renda tinh vực. Để bảo đảm an toàn, thuyền trưởng Kent cho chiến hạm dừng giữa ko trung, phái 2 binh lính xuống dò xét tình hình.

2 binh lính đều mang theo dõi nghi thức xuống, thế nhưng hình ảnh truyền về đều là xám trắng, chỉ còn cách chờ 2 người kia trở lại mới biết đc tình hình. Vẫn may là thông tin nghi thức còn dùng đc, vẫn liên lạc đc với 2 binh lính.

Nửa giờ sau 2 binh lính trở lại chiến hạm hội báo:" Phía dưới là lục địa, có rất nhiều vũng nước, chung quanh ko có dấu hiệu tồn tại của thực vật hay động vật nào. Cách 2km có 1 hồ nước lớn, quanh đây an toàn. Hết."

Nguyên Tích cùng mọi người bàn bạc, quyết định lập tức hành động. Bởi thứ nhất, ban đêm ở Renda tinh vực dài hơn 150 giờ thứ 2 là bọn họ đã nghỉ ngơi 2 ngày rồi, lúc này sức chiến đấu rất mạnh, ko cần nghỉ thêm nữa.

Kent, Lăng Tự cùng đại bộ phận thuyền viên ở lại chiến hạm. Nguyên Tích mang theo những người còn lại xuống đất bằng.

Nhưng xuống tới nơi, bọn họ phát hiện nơi đây cũng ko thật sự an toàn bởi sương mù màu xám bao phủ dày đặc chung quanh.

153. Chương 153: Vũng Nước

˜NG NƯỚC.

2 binh lính dẫn đường cũng sửng sốt, vừa nãy đâu có sương mù thế này.

Nguyệt Thượng nhìn 4 phía, nhíu mày nói:"Chẳng lẽ là do hoàn cảnh đặc thù của Renda tinh cầu tạo thành?"

Mộ Thần:" Rất khó nói, nhưng quả thật khí hậu trên Renda tinh cầu rất quỷ dị, hơn nữa thời gian ngày đêm đều rất dài. Có người còn đoán là ở đây còn ko có động thực vật nào sinh sống cả."

La Thiểu Thiên và Nguyên Nặc lặng lẽ đi 2 bước đến bên cạnh Nguyên Tích và La Tiểu Lâu, đồng thời quan sát xung quanh.

Sắc mặt Nguyên Tích có chút ngưng trọng. Đối với nhiệm vụ lần này, Phượng Già Lăng chỉ nói cho hắn 1 câu duy nhất:" nơi đó rất quái dị, ta ko biết con có thể hoàn thành nhiệm vụ thử luyện hay ko, nhưng chỉ cần con chú ý quan sát thì an toàn ko khó. Tất nhiên là ta muốn các con thu hoạch đc nhiều thành quả hơn."

Bọn họ đương nhiên phải có thu hoạch, thử luyện trưởng thành của hắn sẽ thành công. Hơn nữa, Nguyên Tích cảm thấy năm nay kết hôn là thích hợp nhất.

Từ lúc xuống chiến hạm đến giờ, La Tiểu Lâu chưa nói 1 câu nào, tim luôn đập nhanh. Dưới thời tiết âm u lạnh lẽo thế này mà cậu lại luôn toát mồ hôi lạnh.

Vừa chớm đi xuống đến Renda tinh cầu, 125 liền nói 1 câu mỏng manh bên tai La Tiểu Lâu:" Tuyệt đối ko đc sử dụng ý thức nguyên lực." Sau đó liền chết máy.

Trừ bỏ làm chuyện xấu nên sợ gặp Nguyên Tích, 125 rất hiếm khi chết máy. La Tiểu Lâu cảm thấy chắc chủ yếu do nó sợ tịch mịch. Nhưng hôm nay La Tiểu Lâu gõ kiểu gì nó cũng ko có dấu hiệu tỉnh. Mà bởi câu nói của 125, La Tiểu Lâu lại ko dám dùng ý thức gọi nó.

Rốt cục là có chuyện gì chứ? Ko thể là do thiếu hộp năng lượng đc bởi trước khi tới nơi này, 125 xảo trá lấy của mình rất nhiều rồi. Toàn bộ hộp năng lượng đc chế tạo trên chiến hạm đều để ở chỗ nó. Hơn nữa,

trước khi chiến hạm dừng xuống, 125 vẫn còn 10 phần tinh thần lải nhải bên tai, ko có chút bất thường nào. Như vậy chỉ có thể là do bọn họ đặt chân xuống Renda tinh cầu. La Tiểu Lâu đang lo lắng là ko biết sau khi rời khỏi Renda tinh cầu, 125 có tỉnh lại ko. Cậu quyết định sau này ko nói nó đáng ghét nữa…

Hiện tại bọn họ đã ở trên cái tinh cầu mù mịt này 20 phút rồi. La Tiểu Lâu thấy cả người ko thoải mái, có linh cảm rằng nơi này rất nguy hiểm. Mà 125 lại ko ở đây, cậu càng thấy bất an.

La Tiểu Lâu tự nhủ ko đc dùng ý thức nguyên lực. Thế nhưng càng nghĩ vậy La Tiểu Lâu lại càng ko khống chế đc bản thân. Dường như ý thức nguyên lực bị cái gì đó dẫn dắt đang ko ngừng bốc lên muốn khuyếch tán ra mọi phương vị.

"Tôi cảm thấy có gì đó ko ổn." Nguyên Nặc lên tiếng.

Hách Nhĩ cũng nghiêm túc nói:"Tôi cũng thấy vậy"

Thiều Dung đằng sau 2 người nói:" Nơi này là vùng bị phong ấn, nhiều năm rồi còn chưa bị mở ra thì sao bình thường đc. Ko cần nói nhiều, bây giờ chúng ta chỉ cần tìm đc nơi để mở ra phong ấn là xong nhiệm vụ."

Nguyệt Thượng hỏi Nguyên Tích:" Nguyên Tích, anh thấy sao? Em đề nghị đi tiếp về phía trước."

Nguyên Tích gật đầu:" Tiếp tục đi. Trước tiên phải tìm đc khu vực đặt phong ấn đã."

Mọi người đều ko phản đối, chỉ có Hách Nhĩ hỏi:" 2 chế tạo sư có muốn quay lại chiến hạm trước ko?"

La Tiểu Lâu nói:" Ta ko cần. Anh sẽ bảo hộ em mà, phải ko?" Câu sau là nói với Nguyên Tích.

Tuy ko muốn thừa nhận nhưng Nguyên Tích cảm thấy tâm trạng mình đã tốt hơn chút. Hắn nắm lấy tay La Tiểu Lâu, cảm giác tay La Tiểu Lâu đầy mồ hôi liền bĩu môi, khinh bỉ liếc La Tiểu Lâu 1 cái, nhưng lại nắm chặt tay La Tiểu Lâu hơn.

Á Bá do dự một chút rồi đi 2 bước về hướng Nguyệt Thượng, nói:" Tôi cũng ở lại."

Mọi người bắt đầu hành động, chung quanh sương mù tràn ngập, có lẽ còn có nguy hiểm khác nên bọn họ ko có phân tán. Bởi ko thể sử dụng hệ thống trinh thám của cơ giáp nên ngoài La Thiểu Thiên và Mộ Thần dùng cơ giáp, còn lại đều đi bộ.

Tốc độ của bọn họ cũng ko nhanh, trên tay mỗi người đều cầm 1 chiếc đèn pin để chiếu sáng.

Nửa giờ sau có người nghi hoặc:" Có lẽ thực ko có nguy hiểm, nhưng sao còn chưa tới cái hồ kia nhỉ?"

Binh lính đi trinh sát ban nãy cũng thấy kỳ quái:" Chúng ta đang đi đúng hướng, hơn nữa cái hồ kia rất lớn, cho dù đi sai hướng 1 chút thì chắc hẳn là sắp tới rồi."

Binh lính trinh sát còn lại thì lại nói:" Có lẽ lúc nãy chúng ta quá khẩn trương nên đi nhanh chút. Chắc đi 1 lát nữa là tới thôi."

Mọi người tiếp tục đi về phía trước, sương mù có vẻ càng ngày càng đậm, hơn nữa ở dưới chân tựa hồ có nhiều vũng nước hơn, chỉ sơ ý 1 chút là sẽ rơi vào vũng nước.

1 binh lính bị vấp chân, nhìn xuống thấy dây giày bị tuột, anh ta ngồi xuống buộc lại dây giày. Đèn pin kẹp ở cánh tay anh ta vừa lúc chiếu sáng ao nước bên chân, bên trong chiếu ngược ra bóng người. Binh lính thoáng nhìn, phát hiện mái tóc vàng của mình ở trong nước lại biến thành màu trắng liền khẽ cười lên. Màu tóc này có vẻ giống màu tóc của vị chiến sĩ cơ giáp rất lợi hại kia nha, nhưng mình vẫn thích màu tóc vàng óng của mình hơn, Lâm Đạt thường khen là nhìn thấy ấm áp. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ này trở về, mình sẽ có 2 tuần nghỉ phép, đến lúc đó sẽ đưa cô ấy đi chơi ở Thánh Huyễn thành, đây chính là thắng địa du lịch của các đôi yêu nhau.

Đang say mê trong tình yêu binh lính bỗng phát hiện bất thường. Anh ta biết mình đang cười bởi mỗi khi nghĩ đến Lâm Đạt anh ta đều cười, nhưng là cái bóng dưới nước – người tóc bạc kia ko có cười, rõ ràng là khuôn mặt mình nhưng lúc này giống như người khác đang lạnh lẽo nhìn mình.

Binh lính kinh ngạc há mồm định gọi chiến hữu đằng trước thì trong ao nước bỗng nổi lên bọt nước sau đó có 1 bóng dáng chớp lên cực nhanh, vũng nước từ từ mở rộng, bóng đen kia ko chút do dự kéo người vào

trong. Theo sau, vũng nước cũng từ từ thu nhỏ thành hình dạng bạn đầu, bên cạnh chỉ còn chiếc đèn pin. Một giây sau, lại có 1 thứ nho nhỏ giống cánh tay vươn lên kéo luôn cả đèn pin vào trong vũng nước.

Mọi người vẫn tiếp tục đi, ko ai hay biết về 1 màn vừa rồi.

Nguyên Tích vẫn luôn kéo La Tiểu Lâu đi bỗng dừng lại, cảnh giác nhìn xung quanh. La Tiểu Lâu sắc mặt cũng khó coi, cậu cảm thấy trong bóng đêm hình như có ánh mắt ác ý luôn theo dõi mình.

Binh lính đi gần bọn họ bỗng cả kinh kêu lên:"Điện, điện hạ! Có vấn đề! Chúng ta mất liên lạc với vài người trong đội."

Thanh âm vừa dứt, bên trong vài cái vũng nước dưới chân anh ta bỗng vươn lên mấy cánh tay dài nhỏ túm lấy chân anh ta kéo cả người vào trong.

Cùng lúc đó những vũng nước chung quanh đều có động tĩnh.

Nguyên Tích biến sắc, vội vã ôm lấy La Tiểu Lâu, 1 tay rút nhuyễn kiếm màu đen trên lưng ra chém những cánh tay đang vươn đến chung quanh.

La Tiểu Lâu vẫn đang kinh hoảng hỗn loạn, lại phát hiện những cánh tay bị Nguyên Tích chặt đứt kia vừa rơi xuống nước liền biến mất, ngay cả tơ máu cũng ko có. Nhưng ngay sau đó trong vũng nước lại càng nhiều cánh tay vươn ra, tiến về phía 2 người.

154. Chương 154: Nguy Hiểm

˚M.

La Tiểu Lâu kêu lên:"Trời ơi, lẽ ra chúng ta nên đi trên không thì tốt hơn" Những cánh tay quỷ quái này quá nhiều, chúng cứ ko ngừng vươn ra, giết hoài ko hết.

"Chưa chắc đâu, phía trên chắc gì an toàn hơn dưới này, trừ phi chúng ta muốn trở về luôn." Nguyên Tích vừa chém vừa bình tĩnh nói với La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu vội soi đèn lên ko trung. Sau khi xuất hiện công kích, sương mù có vẻ bớt đi ko ít. Hơn nữa còn có đèn pin chiếu sáng nên có thể nhìn rõ xung quanh hơn.

La Tiểu Lâu cũng phát hiện cơ giáp của Nguyên Nặc và La Thiểu Thiên cũng bị những cánh tay này dây dưa. Vũ khí của cơ giáp có uy lực rất lớn, những cánh tay đó bị dập nát, lả tả rơi xuống. Nhưng khi rơi vào trong nước, những mảnh vụn rời ấy lại tự động ghép thành cánh tay mới, sau đó chúng giống như có ý thức, giảo hoạt mà quấn lấy các ngón tay của cơ giáp làm giảm lực hành động của cơ giáp.

La Tiểu Lâu khiếp sợ nói:" CHúng nó vươn dài đến vậy! Đây rốt cuộc là cái gì chứ..." La Tiểu Lâu vừa nói vừa né 1 số cánh tay gãy phía trên rơi xuống. Những cánh tay gãy này như còn có sự sống, vặn vẹo run lên.

Bởi vì bị tập kích quá đột ngột, mọi người ko kịp phòng bị nhưng vẫn đủ khả năng phản kháng trong khi còn đang bối rối.

Người duy nhất đc bảo hộ là La Tiểu Lâu lúc này đang thống hận sự bất lực của mình. Nếu có thể, hắn hy vọng mình bảo hộ đc Nguyên Tích. Thế nhưng nhớ đến lời 125 trước khi nó chết máy, La Tiểu Lâu buồn bực ngăn chặn ý thức nguyên lực đang rục rịch trong cơ thể. Mà cho dù có thể sử dụng ý thức nguyên lực đi nữa thì cũng chỉ như muối bỏ biển mà thôi.

Nguyên Nặc sử dụng lưỡi đao năng lượng lớn vừa chém vừa đi về phía 2 người, hô lớn:" Ca, làm sao bây giờ? Mấy thứ này nhiều quá, lại còn vươn ra liên miên ko dứt."

Nguyên Tích chưa nói gì, La Tiểu Lâu vẫn đang quan sát 4 phía giúp hắn.

Hách Nhĩ đang chật vật chiến đấu với những cánh tay dây dưa kia. Có vẻ như thể lực ko phải cường hạng của hắn.

Nguyệt Thượng thì đang vừa bảo vệ mình vừa giúp đỡ Hách Nhĩ 1 chút. Còn Á Bá vốn bên cạnh Nguyệt Thượng lại ko thấy đâu cả.

Nhìn về phía Thiều Dung, La Tiểu Lâu cố gắng nhìn xung quanh sau đó liền phát hiện có một vật hình cầu màu đen rất lớn sau lưng Hách Nhĩ. La Tiểu Lâu định lên tiếng nhắc nhở Hách Nhĩ thì kinh ngạc phát hiện, cái thứ mà cậu tưởng là quái vật kia bỗng nứt từ trong ra ngoài, sau đó Thiều Dung mỉm cười bước ra.

Trong khi La Tiểu Lâu còn đang sững sờ, Thiều Dung đã xoay người đi ra phía xa xa, dưới chân hắn có ko ít cánh tay vươn lên vậy mà hắn vẫn ko động đậy. Cho đến khi lại bị những cánh tay quấn quanh người thành 1 hình cầu lớn, Thiều Dung mới bắt đầu chặt chém sạch sẽ.

La Tiểu Lâu nuốt nuốt nước miếng thầm nghĩ: cái loại biến thái này chắc còn lâu mới bị nguy hiểm.

Mà ở những phương hướng khác, tình cảnh cũng chẳng lạc quan, thỉnh thoảng lại nghe thấy tiếng kêu thảm thiết và những âm thanh rơi xuống nước. La Tiểu Lâu chỉ nhìn thấy 1 binh lính gần mình nhất còn đang kiên trì, ko còn thấy ai khác nữa. La Tiểu Lâu cảm thấy bi ai, chẳng lẽ những binh lính đó vì thử luyện của mình và Nguyên Tích mà hy sinh cả sao? Nếu như vậy sẽ tạo tâm lý bóng đen cho hôn lễ của mình mất.

" Nguyên Tích! Á Bá bị cuốn xuống nước rồi! Chúng ta phải nghĩ biện pháp cứu người ra…" Nguyệt Thượng hô.

Nguyên Tích ừ một tiếng rồi di chuyển về hướng Nguyệt Thượng. Hắn nhờ La Tiểu Lâu mở thông tin nghi thức rồi nói nhanh với La Thiểu Thiên:" Ta xuống nước cứu người, ngươi đưa La Tiểu Lâu vào trong cơ giáp của ngươi – đáng chết." Chân La Tiểu Lâu đã giẫm phải ao nước rồi.

La Tiểu Lâu cảm thấy có cái gì đó lạnh lẽo ẩm ướt bò lên mắt cá chân mình liền cả kinh, vội vã ôm lấy người Nguyên Tích, kêu:" Trời ạ, có cái gì đó đang cuốn lấy chân em."

Nguyên Tích quay đầu, vội kéo áo La Tiểu Lâu. Hắn chưa nghĩ ra cách xử lý bởi thứ quấn lấy La Tiểu Lâu là chìm ở dưới nước. Mà trong lúc chần chờ ấy, những cánh tay khác quấn lấy thân thể Nguyên Tích. Nguyên Tích giống như ko nhìn thấy, chỉ lo chiến đấu với cánh tay đang kéo lấy La Tiểu Lâu kia. Cánh tay này như muốn tách 2 người ra vậy. La Tiểu Lâu hô:" Buông tay trước đã! Nếu ko cả 2 sẽ bị kéo vào nước hết!"

Lúc này đầu gối La Tiểu Lâu đã bị kéo vào trong nước. Nguyên Tích nhìn La Tiểu Lâu 1 lát, buông lỏng tay, rồi nhanh chóng chém đứt những cánh tay quấn quanh mình. Sau đó quay về phía Nguyệt Thượng hô:" Ta xuống nước cứu người."

Nguyệt Thượng quay qua thì thấy Nguyên Tích chủ động nhảy vào trong ao. Ko thể phủ nhận là Nguyên Tích rất dũng cảm, hắn thậm chí ko biết sợ hãi là gì, cũng thực sự có trách nhiệm. Thế nhưng lúc này Nguyệt Thượng lại căm hận cái loại dũng cảm và trách nhiệm này.

Do dự 2 giây sau, Nguyệt Thượng sắc mặt âm trầm, nói với Hách Nhĩ:" Chúng ta cũng xuống nước."

La Thiểu Thiên nhìn thấy La Tiểu Lâu bị kéo xuống nước, sau đó đám người Nguyên Tích cũng nhảy xuống. Cậu liền liên hệ Mộ Thần:" Anh chú ý phía trên này, nếu có gì ngoài ý muốn thì liên hệ chúng tôi." Nói xong, ko đợi Mộ Thần phản ứng, La Thiểu Thiên đã điều khiển cơ giáp nhằm xuống mặt đất.

Khi vừa bị kéo xuống nước, La Tiểu Lâu lập tức mở ra lồng phòng hộ. Lúc này bên ngoài lồng đã bị bao phủ bởi những cánh tay xám trắng. Qua khe hở của những cánh tay, La Tiểu Lâu kinh ngạc phát hiện cái ao này ko hề nhỏ như nhìn thấy từ bên trên, mà đây căn bản ko phải là ao nữa rồi.

Có thể nói đây là 1 cái hồ lớn. Và khi nãy bọn họ ko phải là đứng trên mặt đất mà là giẫm trên 1 lớp cứng rắn gì đó giả đất bằng mà thôi.

NGay sau đó xảy ra 1 chuyện khiến La Tiểu Lâu hoảng sợ hơn: những cánh tay bên ngoài tự tách ra 1 phần, chưa đầy 1 giây đã hợp thành hình người, trừ màu tóc quỷ dị ra thì đúng là 1 La Tiểu Lâu khác. Sau đó nó bơi về hướng Nguyên Tích.

La Tiểu Lâu vội vàng mở thông tin nghi thức, cậu phải nhắc nhở Nguyên Tích, thứ kia sẽ giết Nguyên Tích, La Tiểu Lâu có thể cảm nhận đc ác ý của nó. Ngay sau đó La Tiểu Lâu trợn mắt há mồm nhìn Nguyên Tích ko do dự chém thứ kia thành vô số mảnh, rồi bơi về hướng mình.

Khi Nguyên Tích tới gần, La Tiểu Lâu liền tắt lồng bảo hộ, kéo tay Nguyên Tích vào, rồi lại mở ra lồng bảo hộ lần nữa.

La Tiểu Lâu há mồm thở gấp, Nguyên Tích thì mò trên dưới quanh người cậu.

"Em ko sao…" La Tiểu Lâu hiểu đc mục đích của Nguyên Tích liền nói.

Nguyên Tích tạm dừng 1 chút rồi ôm chặt, tựa đầu lên vai La Tiểu Lâu. La Tiểu Lâu bị kéo xuống còn hắn là vừa bơi vừa chém giết đi xuống.

La Tiểu Lâu hỏi ra vấn đề khiến hắn giật mình hồi nãy:" Sao anh biết đó ko phải là em?"

Lúc này Nguyên Tích mới ngẩng đầu, kiêu ngạo nói:" Ta sao lại ko biết chứ, hơn nữa, 2 người đâu có giống nhau."

Thấy Nguyên Tích có dấu hiệu sắp tức giận, La Tiểu Lâu rất sáng suốt ngậm miệng lại. Dù sao thì Nguyên Tích cũng vì cứu mình mới lâm vào hoàn cảnh này.

2 người ở trong lồng bảo hộ, bên ngoài lồng bị những cánh tay bao vây và kéo xuống đáy hồ.

Xung quanh yên lặng, 2 người ngồi xuống. La Tiểu Lâu là để tiết kiệm thể lực, Nguyên Tích chỉ là muốn ngồi cạnh cái người nhỏ yếu mà ấm áp này thôi, nhưng hắn ko chịu thừa nhận là vì thế.

La Tiểu Lâu hỏi:" Làm sao bây giờ?" Nhìn thấy Nguyên Tích dường như đang thất lạc mà nhìn bên ngoài, La Tiểu Lâu áy náy.

"Ko biết, cứ để chúng kéo đi xuống, tiện thể xem có thể cứu đc người ko. Ta ko thể để binh lính chết uổng ở chỗ này." Nguyên Tích nghiêm túc nói.

La Tiểu Lâu ko nói gì, cậu cảm thấy thoát ra đc đã là cả vấn đề rồi. Nếu ko thoát đc thì cho dù dùng hết ý thức nguyên lực cậu cũng phải đưa Nguyên Tích thoát khỏi nơi này. Bởi vì từ khi xuất phát Nguyên Tích luôn hưng phấn trông đợi hôn lễ. Nếu ko phải vì mình, Nguyên Tích sẽ ko phải đến nơi nguy hiểm thế này khi mới 18 tuổi.

Còn đang suy nghĩ, La Tiểu Lâu bỗng cảm thấy tay mình đụng phải cái gì đó, cầm lên nhìn thì là 1 cái gì đó đã khô héo:" Này là cánh tay… oái, Nguyên Tích, anh nhìn này, cái này hình như ko phải cánh tay."

Nguyên Tích nhìn thứ trên tay La Tiểu Lâu. Này đúng ko phải là cánh tay mà giống lá cây hơn, nhìn như hải tảo vậy. La Tiểu Lâu tiện tay xé đôi lá cây ra thì thấy rõ những đường gân lá. La Tiểu Lâu chấn kinh: "Trời ạ, đây ko phải động vật mà là thực vật."

"Thật tốt. Vậy thì ta đã biết cách đối phó nó rồi." Nguyên Tích lạnh lùng nói. Hắn híp mắt phẫn nộ nhìn bên ngoài, lúc này bọn họ đã bị kéo xuống đáy hồ rồi.

Dưới này có ko ít binh lính bị những cánh tay này quấn quanh, bọn họ cũng mở lồng bảo hộ giống Nguyên Tích và La Tiểu Lâu, đang bị kéo xuống dưới đáy. Thế nhưng, cái lồng của Nguyên Tích và La Tiểu Lâu bị kéo đi nhanh hơn. Có lẽ bọn thực vật này cảm thấy ăn 2 người họ ngon hơn chăng – La Tiểu Lâu chột dạ nghĩ đến 1 nửa huyết thống kia của mình.

"Thật tốt quá, chúng ta vẫn còn cơ hội cứu người." La Tiểu Lâu nói.

Nguyên Tích nhìn thoáng La Tiểu Lâu đang vui vẻ, nói:"Lồng phòng hộ của bọn họ ko tốt bằng của ngươi, nhất là đang dưới nước, còn phải duy trì dưỡng khí bên trong nữa." Tuy nói vậy nhưng ánh mắt Nguyên Tích vẫn sáng hơn ko ít.

Tín hiệu bên trong lồng phòng hộ ko rõ ràng bằng bên ngoài nhưng La Tiểu Lâu tựa hồ vẫn cảm thấy những binh lính đang kinh ngạc cùng vui sướng, vương tử ko bỏ rơi bọn họ.

Nguyên Tích nhìn chằm chằm góc sâu trong đáy hồ. Nơi đó cánh tay càng dày đặc, cũng càng hắc ám, mang theo tà ác đang chờ bọn họ.

155. Chương 155: Anh Dũng

˜NG.

La Thiểu Thiên vô cùng ngạc nhiên khi cơ giáp của mình cứ thế mà xuyên thẳng 1 mạch vào trong nước. Cậu vội vàng điều khiển cơ giáp chém đứt những cánh tay đang quấn chung quanh rồi lấy 1 mẩu cánh tay đó đưa vào trong để phân tích.

Hệ thống phân tích rất nhanh chóng đưa ra kết quả. Hóa ra cơ giáp vừa xuyên thấu qua tầng mỏng manh gì đó ko phải là bùn đất mà cũng chẳng phải nham thạch mà nó là những tế bào sống! Mà chúng lại còn giống tế bào thực vật, chẳng qua là cứng rắn hơn bình thường mà thôi.

La Thiểu Thiên nhìn chằm chằm hàng mẫu kia 1 lát, cảm thấy rất là khó tin. Sau đó cậu lại lái cơ giáp 1 vòng cắt thêm hàng mẫu, lần này cậu lấy mẫu là 1 cánh tay dài hơn 1m.

Trước khi có kết quả thí nghiệm lần 2, La Thiểu Thiên còn kinh ngạc thêm nữa khi tận mắt nhìn thấy cánh tay kia từ từ biến hình, cuối cùng thành 1 phiến lá cây vô hại, tuy rằng màu sắc lá có chút khác thường, ko biết nó có thể quang hợp đc hay ko.

La Thiểu Thiên nhìn kết quả phân tích cuối cùng, ko thể ko thừa nhận là bọn họ bị 1 loại thực vật trêu đùa. Bất luận là những cánh tay xấu xí này hay "lục địa" mà bọn họ từng giẫm lên đều là những thực vật đc gieo trồng.

Lục địa chính là những phiến lá thật lớn đan xen. Còn những cánh tay thì núp ở dưới những phiến lá lớn đó, chờ bọn họ đi tới trung gian phiến lá mới bắt đầu ra tay. Mà bóng dáng dưới ao nước ko phải là bóng dáng bọn họ mà là do thực vật biến hóa ra.

Như vậy là khi bọn họ vừa bước trên "lục địa" là đã bị cái loại thực vật đáng ghét này tính kế. Thế nhưng lúc này bọn họ lại ko có cách trị loại thực vật này bởi chúng giống như ko có nhược điểm, lại còn sinh sôi ko ngừng. Cũng chỉ có Renda tinh cầu mới có cái loại thực vật biến thái như vậy.

La Thiểu Thiên gửi kết quả cho những người khác sau đó điều khiển cơ giáp bơi hướng sâu trong, quan trọng nhất lúc này là cứu người, cứu đc càng nhiều càng tốt.

Nguyệt Thượng và Hách Nhĩ sau khi xuống nước cũng mở ra cơ giáp, sức chiến đấu của bọn họ tăng lên rất nhiều. Thể lực của Hách Nhĩ tuy bình thường nhưng thực lực điều khiển cơ giáp của hắn là cực kỳ tốt. Hơn nữa hắn còn thích thiết kế các loại cạm bẫy và những cạm bẫy này giúp ích rất nhiều trong khi chiến đấu với những cánh tay kia.

Hách Nhĩ cười tủm tỉm nhìn những cánh tay bị hắn cắt thành từng miếng vụn. Nhưng sau đó chúng lại liên kết lại với nhau thành cánh tay và tiếp tục nảy lên. Hách Nhĩ lắc lắc đầu, cứ như vậy hoài là ko đc. Hộp năng lượng của bọn họ là có hạn trong khi những thứ này ko hề có cố kỵ gì.

Đúng lúc này Hách Nhĩ nhìn thấy đằng trước có 1 đoàn cánh tay rất lớn. Hắn chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu xong lại phát hiện những cánh tay ấy ko thèm để ý đến mình. Hách Nhĩ đang vô cùng kinh ngạc thì lại thấy Thiều Dung từ bên kia khua trường tiên (roi dài) vào chúng.

Động tác của Thiều Dung quá nhanh, những cánh tay còn chưa kịp dung hợp lại đã bị dập nát lần nữa. Cho dù ở trong nước, những cánh tay này cũng ko làm khó đc Thiều Dung. Ngay sau đó Thiều Dung liền nhanh chóng bơi xuống, chắc hẳn là đi cứu người.

Hách Nhĩ nói thầm trong lòng: đúng là biến thái,ngay cả cơ giáp cũng ko cần dùng. Chắc ko phải người quá.

Sau khi thu đc tin tức từ La Thiểu Thiên và đám người Nguyệt Thượng, Nguyên Tích suy nghĩ trong chốc lát rồi quyết định: hắn và Thiều Dung đi cứu những người bị túm xuống sâu nhất, sẵn tiện nhìn xem có cách nào phá hủy tận gốc loại thực vật này ko, còn những người khác đi cứu binh lính gần hơn. Cứu đc người nào liền đưa về chiến hạm sau đó quay lại tiếp tục cứu người khác, hy vọng có thể cứu đc tất cả.

Đi xuống tới một độ sâu, chung quanh bọn họ là đông nghìn nghịt những cánh tay giống như cành cây rậm rạp, bọn họ đã hoàn toàn xâm nhập trong rừng thực vật này rồi. Binh lính bị nhốt ở đây rất ít, có lẽ đây

đều là những người đầu tiên bị kéo xuống.

Nguyên Tích kêu La Tiểu Lâu cởi bỏ lồng bảo hộ, La Tiểu Lâu chần chờ 1 chút bị Nguyên Tích trừng mắt, thúc giục:" Nhanh lên, chúng ta ko còn nhiều thời gian. Tin tưởng ta, ta có thể đưa em an toàn vào trong cơ giáp. Bây giờ em đã ko còn lựa chọn nào khác, trừ phi em muốn bị chúng nuốt vào bụng rồi mới cởi bỏ lồng bảo hộ."

Câu nói cuối cùng khiến La Tiểu Lâu ko hề chần chừ cởi bỏ lồng bảo hộ. Nguyên Tích mở ra Vân Thiên, cơ giáp cấp 9 màu trắng đứng thẳng giữa rừng rậm đen kịt.

Nguyên Tích dùng cả 2 tay chém đứt những cánh tay dây dưa quanh 2 người. Tay chân La Tiểu Lâu đều gắt gao quấn cả trên người Nguyên Tích.

Nguyên Tích vừa đi vừa chém từ từ tiến gần Vân Thiên. Nhưng khi gần tới đc khoang điều khiển thì quần áo La Tiểu Lâu bỗng bị 1 cánh tay kéo ra, 1 cánh tay khác thì kéo vòng cổ của cậu, khi cậu còn chưa phản ứng kịp, vòng cổ đã bị kéo đi xuống.

Lúc này Nguyên Tích đang lo bảo hộ cả hai, ko thể cố đc khác nữa. La Tiểu Lâu cắn răng, dùng ý thức nguyên lực hóa thành những tia nhỏ cắt đứt cánh tay đang vòng trên cổ mình sau đó nhanh chóng vươn tay phải kéo vòng cổ 125 trở về. Chuyện này xảy ra chỉ trong chớp mắt, Nguyên Tích ko có chú ý tới. Ngay sau đó 2 người cùng tiến vào khoang điều khiển.

Sau khi tiến vào, Nguyên Tích điều khiển Vân Thiên dùng mọi cách để phá hủy những cánh tay kia, cuối cùng cũng phát hiện đc 1 binh lính. Lồng bảo hộ của binh lính kia đang nhấp nháy, đây là dấu hiệu báo sắp hết năng lượng. Nguyên Tích lập tức cứu binh lính từ trong đám cánh tay ra, sau đó đưa năng lượng từ cơ giáp vào lồng bảo hộ, binh lính tóc vàng ở bên trong thở phào nhẹ nhõm, lặng lẽ thu lại di thư của mình.

Lòng bàn tay của Vân Thiên chứa lồng bảo hộ, nhưng như vậy sẽ rất khó khăn để cứu những người khác. Nguyên Tích đang tính đưa ra chỉ lệnh đi lên trên trước thì bỗng dừng lại động tác, hắn nhìn chằm chằm phía xa xa nói:" Mau nhìn."

La Tiểu Lâu nhìn qua, trên màn ảnh là cảnh tượng sâu trong đáy hồ, nơi đó đang ẩn hiện có ngọn đèn.

"Đó là – đó là 1 tòa thành!" La Tiểu Lâu kêu lên.

Dưới ngọn đèn, cả tòa thành như 1 tòa bảo thạch rất hoa mỹ, mê người. Khí thế to lớn khiến người ta sợ hãi than.

Sau 1 phút, ngọn đèn biến mất, đáy hồ lại tối đen như trước. Nhưng 2 người vẫn biết vừa rồi ko phải là ảo giác.

"Đó là Renda phong ấn." Nguyên Tích nói khẳng định.

"Đúng vậy, em cũng nhìn thấy, nó thật đẹp, nhưng xem ra ko dễ đi vào đc." La Tiểu Lâu thất thần trả lời.

Nguyên Tích nhìn La Tiểu Lâu 1 cái, ko nói gì, sau đó vòng vo phương hướng, phóng thẳng hướng đáy hồ. Động tác này khiến cho La Tiểu Lâu và binh lính tóc vàng đáng thương kia trợn mắt há mồm.

"Anh điên rồi sao, chúng ta ko phải là nên trở về trước, sau đó lập kế hoạch ổn thỏa rồi mới lại đến sao? Đây là đi đi chịu chết!" La Tiểu Lâu hô bên tai Nguyên Tích.

Nguyên Tích mím chặt môi, ko hề bị ảnh hưởng bởi tiếng hô của La Tiểu Lâu, hắn tập trung tinh thần nhìn bên ngoài, ngón tay hắn đánh ra càng nhiều chỉ lệnh.

Càng xuống sâu, càng nguy hiểm, huống chi Vân Thiên chỉ sử dụng có 1 tay. La Tiểu Lâu tuyệt vọng đình chỉ hô lớn, gắt gao nhìn bên ngoài. Nguyên Tích ko nghe bất luận người nào khuyên. Nơi này có lẽ là nơi táng thân của bọn họ đi.

Ở dưới này những cánh tay rất khác biệt so với phía trên. Chúng thô to hơn rất nhiều.

Bọn họ cuối cùng cũng thấy đc nguồn gốc của những cánh tay kia. Đó là 1 thứ rất lớn, đại khái gần bằng với chiến hạm. Đối diện bọn họ là 1 cái miệng mở thật lớn. Trên những cánh tay chung quanh treo đầy xương cốt màu trắng kỳ lạ. Phần mộ: đây mới là hàm nghĩa chân chính của nó.

Mà lúc này, những cánh tay ko hề dây dưa Vân Thiên mà tiến về phía sau tạo thành tường đồng vách sắt, ngăn chặn toàn bộ đường lui của bọn họ. Hiện tại chỉ có thể đi về phía trước mà thôi.

La Tiểu Lâu lăng lăng nhìn bên ngoài, binh lính tóc vàng đáng thương cảm thấy mình bị treo ở địa phương cũ vẫn tốt hơn, như vậy có thể bị chết muộn hơn 1 chút, còn kịp viết xong di thư và vân vân Biểu tượng cảm xúc frown

Nguyên Tích tựa hồ tỉnh lại từ trong chấp niệm, tốc độ Vân Thiên đã chậm lại.

Ở cửa miệng tối đen đằng trước bỗng xuất hiện 1 bóng người. Quần áo màu trắng, phiêu dật, tóa dài màu xanh di động trong nước. Chung quanh nàng như có ánh sáng, tại nơi hắc ám thế này, nàng càng thêm mê người.

La Tiểu Lâu bỗng hết cả khẩn trương lo lắng, cậu nhìn xem thẳng nuốt nước miếng =]]]. Trừ Nguyên Tích, cậu chưa từng gặp đc người nào đẹp đến vậy.

Vân Thiên tiếp tục đi về phía trước. La Tiểu Lâu đang trầm mê sắc đẹp rất nhanh đã bị bất mãn thay thế, bởi vì cậu phát hiện Nguyên Tích còn nhập thần hơn cả mình. Nguyên Tích có ý gì chứ? Chẳng lẽ chê mình ko đẹp? Mình còn ko ghét bỏ Nguyên Tích tính cách ác liệt, tính khí táo bạo, bây giờ còn "anh dũng" dẫn bọn họ đi chịu chết! Hừ.

Trong khi La Tiểu Lâu còn đang phẫn nộ, chung quanh Vân Thiên từ từ dâng lên 1 cái vỏ bọc màu đen thật lớn. Đây là hệ thống bảo vệ của Vân Thiên.

Đc rồi, cứ cho là Nguyên Tích chưa tới mức hết thuốc chữa, nhưng bây giờ mới làm này thì đc gì chứ?.

Sau khi mở ra hệ thống bảo vệ, Vân Thiên dùng tốc độ nhanh hơn tiến về phía trước. La Tiểu Lâu căm tức nghĩ, chẳng lẽ anh ta nỡ đâm chết mỹ nữ kia sao?

Binh lính tóc vàng đã nhắm lai 2 mắt, La Tiểu Lâu thì hiếm khi to gan nhìn ra bên ngoài, toàn thân run rẩy.

La Tiểu Lâu trơ mắt nhìn Vân Thiên mang theo vỏ bọc đi tới cách mỹ nữ kia vài mét, cậu còn thấy rõ ràng nàng mỉm cười ngọt ngào, ngay sau đó Vân Thiên liền nhanh chóng từ mặt sau của vỏ bọc lui lại. Còn vỏ bọc đó thì vẫn bảo trì tốc độ cao như cũ đâm thẳng về phía mỹ nữ rồi tiếp tục lao vào cái miệng đen ngòm kia.

La Tiểu Lâu còn chưa phản ứng lại đc, Nguyên Tích đã điều khiển Vân Thiên phóng ra pháo cao xạ về phía bên phải, đánh ra 1 lỗ hổng ở bên đó, sau đó Vân Thiên đi từ lỗ hổng đó ra ngoài.

Tiếp sau đó là tiếng nổ vang lên liên miên ko dứt sau lưng bọn họ. Tiếng nổ trầm đục, hẳn là đc phát ra từ bên trong vật kia.

Rốt cục La Tiểu Lâu cũng hết run rẩy, cậu ngơ ngác nhìn bộ gốc rễ màu đen bị phá hủy đến nỗi nhìn ko rõ nguyên trạng, thì thào nói:" Em còn tưởng anh định đồng quy vu tận với nó, ko ngờ anh lại làm như vậy…"

Nguyên Tích dùng ánh mắt nhìn kẻ ngốc nhìn La Tiểu Lâu, nói:" Vì sao ta phải đồng quy vu tận với nó? Chẳng lẽ vì nó lừa gạt ta sao? Còn nữa, đừng có hỏi về nữ nhân vừa rồi với ta, cho dù em nhìn chảy nước miếng cũng vô dụng, đó ko phải là con người. Đó chẳng qua là quái vật do nó huyễn hoặc ra." Nói xong còn trừng La Tiểu Lâu, giống như La Tiểu Lâu làm ra chuyện có lỗi với hắn lắm vậy.

Thanh âm kích động của binh lính tóc vàng từ tần số công cộng truyền đến, hệ thống thông tin của bọn họ tạm thời khôi phục bình thường sau khi thực vật bị tiêu diệt, anh ta biểu đạt chân thành cảm ơn và kính ý đến Nguyên Tích và La Tiểu Lâu. Anh ta còn lặp lại cảm tạ La Tiểu Lâu, nói rằng chính mắt nhìn thấy La Tiểu Lâu nhảy xuống nước cứu binh lính bọn họ.

La Tiểu Lâu ngường ngượng, ko thể trơ mặt mà nói đây là hiểu lầm, nếu ko phải chính mình cũng bị túm xuống dưới thì cậu cũng ko dũng cảm hy sinh đâu.

Sau đó bọn họ lại kinh ngạc phát hiện những tay bất khuất đó toàn bộ vô lực chìm xuống, nháy mắt liền hoàn toàn héo rũ.

Cứu đc tất cả mọi người.

La Tiểu Lâu vui mừng nói:"Thật tốt quá, chúng ta đã thắng! Chúng ta đã giết chết thực vật kia, ko ngờ to lớn như vậy mà lại là 1 cái cây – "

Nguyên Tích thì lại ko có kích động như vậy, hắn bình tĩnh nói:" Mực nước đang thấp xuống, còn nữa, cung điện vừa nãy biến mất rồi."

156. Chương 156: Chữa Trị

˜A TRỊ.

Sau khi thực vật quỷ quái kia chết đi, mọi người bằng mắt thường cũng có thể nhìn thấy rõ tốc độ giảm xuống của mực nước, thực vật bị héo rũ từ từ chìm sâu xuống đáy hồ. Còn tòa cung điện kia vẫn ko thấy xuất hiện thêm lần nào nữa.

La Tiểu Lâu ngây ra, tòa cung điện lớn như vậy thì làm sao có thể tùy ý di chuyển đc chứ?!

Lúc này thanh âm Nguyệt Thượng truyền đến từ tần số công cộng:" Nguyên Tích, chúng ta quay trở lại chiến hạm trước đã, có người bị thương. Hơn nữa chúng ta cũng cần bổ sung hộp năng lượng."

Qua màn hình, Nguyên Tích và La Tiểu Lâu có thể nhận thấy tất cả các binh lính đã đc cứu về rồi. Nhưng có 1 số lồng bảo hộ của binh lính ko chống đỡ đc cho đến khi đc cứu nên trên người những binh lính đó đầy những vết xanh tím do bị quấn, có chỗ còn tụ huyết, nghiêm trọng nhất là có một người bị hít thở ko thông. Trên mỗi cơ giáp đều mang theo binh lính, Thiều Dung và La Thiểu Thiên cứu đc nhiều nhất. Nguyệt Thượng cũng cứu ra ko ít người, nếu ko tốn nhiều thời gian tìm kiếm Á Bá có lẽ hắn còn cứu đc nhiều người hơn nữa.

Mà cơ giáp của bọn họ cũng cần đc kiểm tra bảo dưỡng sau khi trải qua 1 trận chiến ác liệt như vậy.

Bây giờ còn chưa thấy bóng dáng của vùng phong ấn, mà cho dù có thì cũng đâu thể biết đc còn có bao nhiêu nguy hiểm đang chờ bọn họ.

"Trở lại chiến hạm." Nguyên Tích nói.

Lăng Tự và thuyền trưởng Kent đều vô cùng kinh ngạc khi thấy mọi người trở lại. Sau khi sương mù dâng lên, 2 người vẫn ko liên lạc đc với đám người Nguyên Tích. Lăng Tự đang định đi tìm thì bọn họ đã trở lại.

Sau khi nắm rõ tình hình, thuyền trưởng Kent lập tức chỉ huy thuộc hạ đưa những người bị thương đi chữa trị.

La Tiểu Lâu suy nghĩ vài giây, tính toán kiểm tu cho cơ giáp trước. Trên mặt Á Bá vẫn tái nhợt do gặp phải chuyện ở dưới nước, nhưng thấy La Tiểu Lâu đang đi thu nhận cơ giáp để kiểm tra liền cắn răng loại bỏ ý định nghỉ ngơi, sau đó cũng đi thu nhận cơ giáp của tổ mình.

Nguyên Tích kéo lại La Tiểu Lâu, nói:" Từ từ, cơ giáp ko bị vấn đề gì lớn, ko cần phải gấp vậy. Một ngày sau chúng ta làm việc tiếp. Tất cả đều đi nghỉ ngơi đi." Thấy thuộc hạ quần áo còn ướt đã vội làm việc, sắc mặt Nguyên Tích liền đen, câu đề nghị lập tức biến thành câu mệnh lệnh.

La Tiểu Lâu do dự 1 chút liền gật đầu, xoay người đi về phía phòng mình. Á Bá cũng là nhẹ nhàng thở ra.

Kỳ thật La Tiểu Lâu cũng ko có đại công vô tư mà vội vàng giúp bọn họ kiểm tu cơ giáp, lúc này cậu chỉ muốn xem xét tình huống 125 thế nào mà thôi. Trở về phòng, La Tiểu Lâu ko thèm tắm rửa thay quần áo mà vội lấy vòng cổ trong túi áo ra, lắc lắc, hô:"125?"

Viên đá màu lam ko có ánh sáng lóa mắt như mọi khi mà là vô cùng ảm đạm. La Tiểu Lâu kêu gọi như thế nào nó cũng ko có động tĩnh. Rốt cục nó bị gì chứ? La Tiểu Lâu còn buồn bực hơn bởi nếu 125 có vấn đề gì cậu cũng chẳng biết cách nào để sửa chữa cho nó. 125 ko đơn giản chỉ là cơ giáp mà là dị thú cơ giáp. Cho dù lúc này La Tiểu Lâu đã có hiểu biết ko ít về sinh vật cơ giáp nhưng đó và dị thú cơ giáp là 2 phạm trù hoàn toàn khác nhau a.

La Tiểu Lâu đang mải nghĩ ngợi thì cửa phòng ngủ mở, Nguyên Tích đi vào. La Tiểu Lâu sửng sốt, vội thu lại vòng cổ.

Nguyên Tích đi thẳng tới sofa La Tiểu Lâu đang ngồi. La Tiểu Lâu ngồi xích sang bên cạnh nhường chỗ cho Nguyên Tích thế nhưng Nguyên Tích lại trực tiếp đi đến trước mặt La Tiểu Lâu, nâng 1 chân của La Tiểu Lâu lên.

La Tiểu Lâu giật mình, hỏi:" Anh làm, làm gì vậy?"

Nguyên Tích cuốn ống quần La Tiểu Lâu lên, 1 tay nâng chân La Tiểu Lâu đặt lên người mình, 1 tay lấy ra hộp thuốc, nói:" Trong tổ của ta chỉ có em là bị thương."

Nguyên Tích chưa bao giờ chăm sóc người khác cho nên làm ko thuận tay, hắn giữ chân La Tiểu Lâu rất chặt khiến La Tiểu Lâu ko thoải mái. Tuy vậy La Tiểu Lâu vẫn ko nhúc nhích cũng ko nói gì, chỉ kinh ngạc nhìn Nguyên Tích. Lúc này cảm xúc của La Tiểu Lâu ko phải là cảm động mà là cực kỳ an tâm. Cậu còn chưa có tắm rửa, thậm chí cổ chân còn có mùi "tuyệt vời" của bùn đất, vậy mà Nguyên Tích làm như ko thấy, sau khi trị liệu xong, ngẩng đầu nhìn La Tiểu Lâu:" Nếu em bị thương thì sẽ liên lụy đến tất cả chúng ta." Cho dù Nguyên Tích còn đang quỳ 1 gối trước mặt La Tiểu Lâu, 15 trước còn đang lo lắng trị liệu cho La Tiểu Lâu, nhưng chỉ cần vừa xoay mặt Nguyên Tích đã có thể lại cao cao tại thượng với La Tiểu Lâu đc liền.

La Tiểu Lâu nhìn Nguyên Tích, bỗng nhiên cúi xuống hôn Nguyên Tích 1 cái. Này chưa tính là nụ hôn, chỉ là nhẹ nhàng chạm lên mặt Nguyên Tích 1 chút mà thôi. Sau đó La Tiểu Lâu cười tủm tỉm nhìn Nguyên Tích, nói:" Ân, em hiểu, cám ơn anh."

Nguyên Tích cứng đờ, mặt thoáng hồng, hắn cau mày trợn mắt với La Tiểu Lâu, nói nhỏ:" Ai cần em cám ơn." Trước kia La Tiểu Lâu bị nói 2 câu là sẽ giống như cô vợ nhỏ ko biết theo ai, vậy mà gần đây La Tiểu Lâu càng ngày càng to gan. Bây giờ chỉ khi nào hắn thực sự phát hỏa, La Tiểu Lâu mới có bộ dạng nhát gan thôi. Nhưng La Tiểu Lâu như vậy cũng tốt…

Nguyên Tích đứng dậy, kéo La Tiểu Lâu, nói:" Chúng ta đi nghỉ ngơi trước, sau đó còn rất nhiều – khoan đã, em cư nhiên còn chưa tắm rửa! Bẩn chết!"

La Tiểu Lâu đứng ngây ra mặc Nguyên Tích đang hổn hển lột sạch quần áo của mình, nghĩ bụng: chẳng lẽ nãy giờ ngài ko thấy tôi ở dạng này hay sao? Nhưng cậu ko dám mở miệng chất vấn, trước giờ cho dù cậu có lý hay ko đều chưa từng thắng đc Nguyên Tích lần nào.

Tuy rằng thầm oán nhưng La Tiểu Lâu lại có chút cảm giác kỳ lạ, Nguyên Tích ở dạng ko thần kinh thế này chưa từng biểu hiện ra trước mặt người nào khác. Ở ngoài, Nguyên Tích luôn là 1 người kiêu ngạo thậm chí có chút lạnh lùng, nhưng cũng ko thể nào ko chú ý đến sự việc rõ ràng như vậy đc, hắn còn cầm cái chân kia thời gian lâu vậy mà!

Sau đó Nguyên Tích lôi La Tiểu Lâu đang trần như nhộng vào phòng tắm. Đây là lần đầu tiên La Tiểu Lâu đc hưởng thụ loại phục vụ mà mình thường xuyên làm cho Nguyên Tích này. Nhưng mà với lực đạo chà xát thế này thì La Tiểu Lâu vẫn tình nguyện phục vụ cho Nguyên Tích thì hơn.

Khi 2 người đều nằm trên giường, Nguyên Tích nhắm mắt lại chờ La Tiểu Lâu tự mình lại gần, chờ đc 2 giây Nguyên Tích đột nhiên mở mắt ra, hỏi:" Em đang lo lắng cái gì vậy?"

La Tiểu Lâu sửng sốt, trả lời:" 125 có vấn đề, nó vẫn chết máy, mà em vẫn chưa thể mở lại đc."

Nguyên Tích ngạc nhiên, hơi ngẩng đầu dậy nói:" Ta còn tưởng cái tên ngu ngốc, nhát gan, sợ phiền phức như nó sẽ ko bao giờ gặp chuyện ko may chứ…" Nói xong, Nguyên Tích ngồi dậy:" Đưa nó cho ta, ta đưa nó cho thuyền trưởng Kent sửa chữa. Nhân viên sửa chữa chiến hạm có lẽ có thể sửa đc cả loại hình người máy gia dụng."

La Tiểu Lâu lắc đầu:" Em sẽ tự sửa, ko sửa đc em mới nhờ người khác."

Nguyên Tích do dự 1 chút nhưng cuối cùng vẫn muốn đưa 125 đi sửa. Thấy Nguyên Tích coi trọng 125 như vậy La Tiểu Lâu rất là kinh ngạc, bởi bình thường Nguyên Tích vẫn rất hay bắt nạt nó mà.

Thấy La Tiểu Lâu vẫn kiên quyết tự sửa, Nguyên Tích mới ko tình nguyện mà nằm xuống lại:" Đc rồi, nếu ko sửa đc, em phải giao cho ta."

La Tiểu Lâu gật đầu, trong lòng thở dài, cho dù ko đc cũng phải đc thôi, chứ nếu đưa 125 cho người khác nghiên cứu sửa chữa thì sẽ xảy ra chuyện lớn mất.

Chắc do chuyện của 125 nên dù mệt nhưng La Tiểu Lâu vẫn ko ngủ đc, lại hỏi:" Theo anh thì tòa cung điện kia đi đâu rồi?"

Nguyên Tích đã mệt nhọc cả ngày, lúc này hắn rất muốn ngủ nhưng vẫn nhẫn nại trả lời:" Ta đâu phải là nó nên làm sao mà biết đc. Nhưng ta sẽ tìm ra nó. Đến lúc đó, để xem nó còn dám chạy ko…"

La Tiểu Lâu tiếp tục nói:" Ý anh là nó có thể di chuyển? Sao có thể đc? Trừ phi nó là một chiến hạm, nhưng mà nhìn nó đâu có giống?"

"…"

"Em cảm thấy cái hồ kia có vấn đề, cho nên mới có cái loại thực vật biến thái giết người bằng biện pháp quái quỷ như vậy – A, Nguyên Tích, tỉnh dậy đi, em đã nghĩ ra vùng phong ấn ở đâu rồi."

157. Chương 157: Tìm Ra

`M RA.

Nguyên Tích nghiêm mặt ngồi dậy, nhìn La Tiểu Lâu chừng 10s mới nói:" Suy đoán của em phải có sự chắc chắn, nếu ko ta sẽ cho rằng em cố ý ko để ta ngủ…"

La Tiểu Lâu ngây ra, cậu tuyệt đối ko có ý này mà!

La Tiểu Lâu ko chú ý đến biểu tình ko kiên nhẫn của Nguyên Tích, cậu nhìn Nguyên Tích tóc tai hỗn độn, áo ngủ nửa mở nửa khép, bộ dạng vừa ngạo mạn lại vừa khêu gợi của Nguyên Tích mà nuốt nước miếng, nói:" Thực vật kia có thể tạo ra bóng dáng của chúng ta trong nước thì đại khái cũng có thể tạo ra bóng dáng 1 tòa cung điện đc. Anh nghĩ lại mà xem, 1 tòa cung điện ở tít sâu dưới lòng hồ là ko phù hợp thực tế chút nào."

Nguyên Tích trừng La Tiểu Lâu, nói:" Ý của em là 1 tòa cung điện trôi nổi trên không trung thì phù hợp thực tế hơn sao – " nói tới đây Nguyên Tích bỗng dừng lại 1 chút rồi tiếp:"đc rồi, ngày mai chúng ta thử xem trên không trung thế nào."

La Tiểu Lâu biểu đạt ý nghĩ của mình xong mới phát hiện sắc mặt Nguyên Tích ko tốt, cậu lập tức xoay người nằm xuống, trong vòng vài giây đã điều chỉnh hô hấp rất là có quy luật, làm ra trạng thái "ta đã ngủ say, đừng quấy rầy"

Nguyên Tích động động môi, tuy sắc mặt ko tốt nhưng cũng ko nói gì. Khi nằm xuống liền thuận tiện nằm gần sát La Tiểu Lâu 1 chút – cho đến khi La Tiểu Lâu sát bên cạnh mới thôi.

Ngày hôm sau La Tiểu Lâu đến phòng làm việc từ rất sớm. Sắc trời bên ngoài vẫn tối đen, vẫn chưa qua hết ban đêm ở Renda tinh cầu.

Phần lớn công việc là rửa sạch cơ giáp, kiểm tu cho cơ giáp cũng đc làm xong nhanh chóng. Chỉ có điều 125 vẫn chưa có động tĩnh gì, La Tiểu Lâu quan sát nửa ngày cũng chưa tìm ra biện pháp gì nên cậu lại càng cảm thấy nóng lòng, bất an.

Ăn sáng xong, Nguyên Tích liền đưa ra ý tưởng đêm qua của La Tiểu Lâu. Sau đó tuyên bố hôm nay hắn và Nguyệt Thượng sẽ dẫn dắt 2 tổ đi tìm kiếm trên không trung, phạm vi tìm kiếm là khu vực bọn họ bị thực vật tấn công hôm qua.

Lần này Nguyên Tích từ chối lời đề nghị đưa theo binh lính của thuyền trưởng Kent. Qua chuyện xảy ra hôm qua, thuyền trưởng Kent cũng hiểu đc nên ko khuyên thêm nữa, nhưng vẫn đặc biệt đề nghị để Lăng Tự đi cùng, có chuyện gì cũng phải liên lạc về chiến hạm.

La Tiểu Lâu ngồi ở ghế phó điều khiển trong Vân Thiên nhìn ra bên ngoài. Chắc do trời nhiều mây nên bên ngoài vẫn đen kịt, ko thấy bất kỳ ngôi sao nào.

Đèn pha của cơ giáp có thể giúp mọi người nhìn thấy tới cách xa 500m. Tuy trời nhiều mây nhưng ko có sương mù, rất nhanh sau đó mọi người đã đi đến vùng không trung trên cái hồ lớn hôm qua.

Nguyên Tích và Nguyệt Thượng thương lượng với nhau rồi quyết định chia 8 người thành 4 tổ tìm kiếm 4 phương hướng, dặn dò mọi người chú ý giữ liên lạc với nhau. Nguyên Tích và Nguyên Nặc thành 1 tổ, 2 cái cơ giáp bay về phía đông nam.

Nửa giờ sau La Tiểu Lâu bắt đầu buồn bực, chẳng lẽ mình đoán sai rồi? Nếu đoán đúng thì tại sao tìm kiếm lâu như vậy vẫn chưa thấy gì? Trên bầu trời đêm yên tĩnh này, ngoài vài chùm ánh sáng tìm kiếm ra thì chẳng còn gì cả.

Thấy Nguyên Tích nhìn qua mình, La Tiểu Lâu lập tức bày tỏ sự tức giận của mình:" Cái tòa thành quái quỷ này ko biết chạy đi đâu chứ. Chẳng lẽ nó có cả chân để chạy hay sao?"

Nguyên Tích nhìn La Tiểu Lâu 1 cái rồi lại bình tĩnh quay đầu tiếp tục tìm kiếm. Đến khi các tổ báo cáo đều ko thấy gì thì có người đưa ra ý kiến ko nên tìm ở không trung nữa bởi này ko hợp lẽ thường.

Nguyên Tích ko nói gì, Vân Thiên vẫn tiếp tục bay lên cao hơn, cơ giáp của Nguyên Nặc theo sát đằng sau.

"Có lẽ ở trên này thực sự ko có tòa thành. Ở đây ko có cái gì cả, chỉ có khối mây kia – " La Tiểu Lâu đang chán nản nói với Nguyên Tích thì Vân Thiên bỗng chấn động mạnh, cậu ko kịp phản ứng liền bị lệch người qua bên cạnh.

Nguyên Tích lập tức kéo La Tiểu Lâu ngồi ngay ngắn lại, mở ra trang bị an toàn cho La Tiểu Lâu, còn tay kia thì nhanh chóng đặt chỉ lệnh cho Vân Thiên bay xuống đồng thời nói với Nguyên Nặc:" Ở bên trên có cái gì đó, bay thấp xuống dưới đi."

Khi bay thấp xuống khoảng 20m, Nguyên Tích mới cho Vân Thiên dừng lại. La Tiểu Lâu choáng váng cả đầu óc, hỏi:" Có chuyện gì vậy?"

Nguyên Tích híp mắt nhìn bầu trời đêm trên màn hình, nói:" Lần này em đoán đúng rồi. Tòa thành đúng là ở nơi này, nó ở cách hơn 10m ngay trên đỉnh đầu chúng ta."

La Tiểu Lâu giật mình, mở to mắt nhìn màn hình nói:" Nhưng mà trong khoảng 500m này làm gì có cái gì đâu…"

"Là do ngụy trang và cấm chế, tất cả những gì em nhìn thấy đều là giả" Nguyên Tích vừa nói vừa nhấn tọa độ của mình cho những người khác.

Những người còn lại nhanh chóng đi tới, biết đc ở trên có vấn đề nên đều cẩn thận bay ở 1 độ cao an toàn.

"Đã tìm thấy cấm chế, chúng ta dùng pháo phá mở đc chứ?" Nguyên Nặc hỏi.

Nguyệt Thượng lên tiếng ngăn cản:"Ko đc, thông thường những nơi bị phong ấn đều có hệ thống phản kích, đặc biệt là tại nơi thế này, chúng ta nên cẩn thận 1 chút."

Nguyên Tích đang định nói gì đó thì Thiều Dung đã nói trước:" Để tôi xuống xem xét trước đi." Sau đó Thiều Dung liền nhảy ra khỏi cơ giáp của mình rồi tiếp tục nhảy lên bả vai của cơ giáp Nguyệt Thượng. Cơ giáp của Nguyệt Thượng bay lên phía trên cao cho đến khi Thiều Dung ra hiệu dừng lại.

Thiều Dung giơ tay sờ sờ phía bên trên, ngay tại lúc hắn chạm đến cái gì đó, bầu trời bỗng vang lên tiếng gầm rú.

Mọi người lập tức lùi lại. Nguyệt Thượng cũng điều khiển cơ giáp lui lại, nhưng khi lùi lại đến hơn 10m hắn mới phát hiện Thiều Dung ko đi cùng mình mà đang 1 mình lẻ loi bám vào bầu trời đêm.

Nguyệt Thượng biến sắc đứng lên khiến Á Bá ngồi cạnh hắn hoảng sợ. Á Bá nhìn tình hình bên ngoài, nói:" Ngài đừng vội, tình hình ko nghiêm trọng như ngài nghĩ vậy đâu."

Nguyệt Thượng mím chặt môi nhìn Thiều Dung đang lơ lửng giữa không trung, sau đó hắn lại nhìn thấy có 1 thứ gì đó đang từ từ hiện ra rõ ràng trên bầu trời đêm. Đến khi thấy đc toàn bộ hình dạng của thứ kia Nguyệt Thượng mới thở phào ngồi xuống. Nhưng ngay sau đó lại cảm thấy vô cùng khiếp sợ.

La Tiểu Lâu trợn mắt há mồm mà nhìn tòa thành đc bao bọc trong 1 cái lồng trong suốt đằng trước, nói:" Đúng là tòa thành ở nơi này thật, lại còn tràn đầy bảo thạch (đá quý) nữa chứ. Trời ơi, giá trị của nó ít nhất cũng…"

Nguyên Tích trừng mắt với La Tiểu Lâu, nói nhỏ:" Im miệng!" Cậu ta sao có thể chỉ cảm thán về giá trị của nó thôi chứ, trong khi tần số công cộng đang đc mở thế này! Ko lẽ mình kiếm tiền nuôi gia đình quá ít, ko đủ cho La Tiểu Lâu xài hay sao? Nhưng mà mình cũng đc xem như là 1 trong những người giàu có nhất Đế quốc đi, sao mà ít tiền đc chứ. Nguyên Tích bỗng nhớ tới mình cùng La Tiểu Lâu đã ký kết khế ước hoàng gia cao cấp nhất: khế ước thánh huyết, nội dung là: địa vị ngang hàng, cùng vinh cùng nhục, tất cả sở hữu gồm tài phú và sinh mệnh đều là của chung, tâm linh tương thông. Về mục tâm linh tương thông thì lúc này mình mới chỉ mở ra đc công dụng tìm người, nhưng tài phú của mình thực sự đã chia cho La Tiểu Lâu 1 nửa rồi. Chuyện này có nên nói cho La Tiểu Lâu biết ko? Ko đc, La Tiểu Lâu vẫn chưa biết mình lén ký kết khế ước cao cấp nhất với hắn.…

Thiều Dung vẫn đang bám vào cái lồng trong suốt kia. Trong tiếng động lớn, cái lồng kia từ từ biến mất. Tòa thành vừa hoa lệ vừa to lớn kia hoàn toàn hiện ra trước mắt mọi người.

Quỷ dị hơn là đất đai của tòa thành kia cũng trôi nổi trên không, độ dày rất lớn và diện tích cũng ko hề nhỏ. Lúc này Thiều Dung đã đứng trên mặt đất rồi, điều này chứng tỏ tòa thành kia là có thật!

Mặc dù đã đoán ra trước nhưng khi tòa thành thực sự xuất hiện trước mắt mình La Tiểu Lâu vẫn bị khiếp sợ:" Chúng ta ko phải đang ở trong thế giới ma pháp chứ…"

Lúc này Thiều Dung phất phất tay với bọn họ.

Mọi người cẩn thận cho cơ giáp đứng trên mặt đất nổi lơ lửng đó, rồi nhảy ra khỏi cơ giáp. Dưới chân bọn họ là đất bằng, chung quanh tòa thành còn có cây cối xanh um tươi tốt. Có thể nói nơi này chính là 1 tòa đảo nhỏ nổi lơ lửng giữa không trung.

Nguyên Tích nhìn tòa thành nói:" Đây chính là Renda phong ấn."

Nguyệt Thượng cũng cảm thán:" Trải qua bao nhiêu nguy hiểm, cuối cùng chúng ta cũng tới rồi."

La Tiểu Lâu thì lại giật giật co mắt, lấy tay đè lên trái tim đang đập càng lúc càng nhanh, từ từ đi lại gần Nguyên Tích.

Hách Nhĩ tò mò ngồi xuống nghiên cứu đất đai dưới chân, nói:" Đất đai và nham nhạch đều ko có gì đặc biệt, nó có thể nổi tại không trung chỉ có thể do 1 nguyên nhân: tòa đảo nhỏ này chính là một phi hành khí."

Kết luận này khiến mọi người đều trầm mặc, hiện tại nhân loại không có khả năng chế tạo ra loại phi hành khí có quy mô thế này đc. Loại văn minh này khiến người ta vừa khiếp sợ lại vừa khát khao. Bởi vậy cho nên qua nhiều năm vẫn chưa có người thành công vượt qua như vậy rồi mà Quân bộ vẫn ko xóa bỏ nhiệm vụ này.

Mộ Thần quan sát chung quanh 1 chút, nói:" Tôi cũng nghĩ vậy. Hơn nữa, tòa phi hành khí này có thiết trí ngụy trang, mà ngụy trang này ko chỉ có lồng phòng hộ mà còn có sương khói ở phạm vi rộng tạo ảo giác bầu trời u ám."

Nguyên Tích nhìn tòa bảo thạch kia, nói:" Chúng ta vào xem."

Mọi người thu hồi cơ giáp, lấy ra vũ khí tùy thân đi vào tòa thành.

Tòa thành im lặng đến mức đáng sợ. Càng tới gần tòa thành, La Tiểu Lâu lại càng bất an, cậu thậm chí còn muốn xoay người bỏ chạy. La Tiểu Lâu cảm thấy đang có 1 cỗ ác ý vẫn luôn nhằm vào mình kể từ khi

đặt chân đến Renda tinh cầu đến giờ, và lúc này lại càng ác ý hơn.

Nguyên Tích quay đầu lại nắm chặt tay La Tiểu Lâu, đưa 1 khẩu súng đồng thời mở ra lồng phòng hộ cho La Tiểu Lâu.

Nguyệt Thượng thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn Thiều Dung nhưng khi thấy động tác của Nguyên Tích thì sắc mặt liền có chút khó coi.

Mọi người đi tới trước mặt tòa thành lại bị kinh ngạc lần nữa bởi tòa thành này có tận 3 cửa vào.

Nguyên Tích nói:" Chia tổ ra tìm, liên hệ ngay với mọi người khi có tin tức."

Nguyệt Thượng gật đầu nói:" Hảo."

Nguyên Tích nhìn đám người đằng sau Nguyệt Thượng, tạm dừng vài giây rồi nói với Nguyệt Thượng:" Chú ý an toàn."

Nguyệt Thượng vui vẻ cười nói:" Lần nào nghe anh nói câu này em cũng rất cảm động. Anh yên tâm, em chưa yếu tới mức cần người khác bảo hộ."

Nguyên Nặc xụ mặt, quay đầu nhìn thoáng qua La Tiểu Lâu đang đứng sau lưng Nguyên Tích, mấp máy môi nhưng ko có nói gì. Đc rồi, cho dù anh họ ko nói La Tiểu Lâu phải chú ý an toàn nhưng cậu biết khi gặp nguy hiểm anh họ sẽ ko tiếc sinh mạng để bảo vệ La Tiểu Lâu.

Nguyên Tích mang theo vài người đi vào cửa bên trái, Nguyệt Thượng thì dẫn người tổ mình đi vào cửa bên phải, cửa ở giữa vẫn để đóng như cũ.

158. Chương 158-1: Dị Thú

. THÚ

Bên trong tòa thành tất cả đều đc ốp lát bằng đá quý. Vậy mà La Tiểu Lâu lần đầu tiên ko bị hấp dẫn, lúc này cậu đang lạnh toát hết cả người, La Tiểu Lâu cảm thấy mình như bị đông cứng nhưng mà những người khác ko ai có cảm giác như cậu. La Tiểu Lâu muốn dừng lại nhưng Nguyên Tích lại đang kéo tay cậu nên đành phải tiếp tục đi. Ko biết vì sao tất cả đều ko nói chuyện, trong bóng đêm chỉ nghe thấy tiếng bước chân thế này La Tiểu Lâu càng cảm thấy tuyệt vọng.

Nhưng đúng lúc này, thanh âm 125 vang lên bên tai La Tiểu Lâu:" Dừng lại, mau dừng lại đi."

La Tiểu Lâu tỉnh táo lại, tuy vẫn bị lạnh run nhưng cậu đã lấy lại đc tinh thần, vội vàng dùng ý thức nói với 125:" Sao vậy? 2 ngày nay mi bị làm sao? Bây giờ ổn chưa?"

125 chần chờ 1 chút, nói:" Tôi ko sao, chỉ là do sau khi tới tinh cầu này tôi bị tự động tắt máy để nâng cấp hệ thống. Về sau tôi sẽ giải thích rõ với cậu. Hiện tại đừng hỏi gì cả chỉ cần nghe tôi nói thôi. Cậu phải dừng lại, sau đó đi tới cái cửa ở giữa kia."

La Tiểu Lâu nghi hoặc hỏi:" Là muốn ta đi lấy đồ của chủ nhân ngươi để lại sao? Nhưng mọi người đều ở đây thế này, ta đi thế nào..."

"Ko, bọn họ đều đang bị khống chế ý thức. Cậu ko phát hiện là tất cả đều đang đi về phía trước sao. Bên trong tòa cung điện này có 1 cỗ ý thức nguyên lực rất mạnh, nó đang khống chế những người này. Cậu yên tâm đi, tạm thời bọn họ sẽ ko bị nguy hiểm, cho nên chúng ta có thể thừa dịp này đi lấy những đồ vật kia."

La Tiểu Lâu quay qua nhìn đồng bạn 2 bên người mình, quả nhiên phát hiện trên mặt bọn họ đều ko có biểu tình và cứ thế đi thẳng về phía trước. La Tiểu Lâu hít sâu 1 hơi, nói:" Mi nói là nơi này có 1 con dị thú khác? Và nó lại đang khống chế mọi người?"

125 nói:" Có thể nói đúng là như vậy."

“Ko đc, ta phải đánh thức bọn họ trước đã – ” La Tiểu Lâu vừa nói vừa kéo Nguyên Tích lại.

“Đừng kêu Nguyên Tích, mà có kêu hắn cũng ko tỉnh táo lại đâu. Bây giờ ngươi phải đi lấy đồ vật kia đã…” 125 tựa hồ rất sốt ruột, luôn mãi thúc giục La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu dừng lại động tác, nghiêm túc nói:” 125, ta đã đáp ứng sẽ cứu chủ nhân của mi thì ta nhất định sẽ làm đc. Nhưng mà nếu chuyện đó gây nguy hiểm cho Nguyên Tích thì mi chắc hẳn là đã biết lựa chọn của ta rồi chứ.”

125 vừa sợ hãi lại vừa thương tâm nói:” Chẳng lẽ cậu nghĩ rằng chỉ vì cứu chủ nhân nên tôi mới kêu cậu đi lấy vật kia sao? Tôi còn vì cậu nữa! Ko có những thứ đó thì cũng sẽ ko tìm đc chủ nhân của tôi, và cậu cũng ko thể sống hơn 30 tuổi đc. Cậu vì cứu tôi mà phải sử dụng ý thức nguyên lực cho nên sự tình đã rất nguy cấp rồi, tôi ko thể để cậu chết ở trong này. Bởi vậy tôi phải mạo hiểm dừng lại nâng cấp hệ thống của mình để đi ra nhắc nhở cậu.”

Thấy La Tiểu Lâu đã cảm động, 125 tiếp tục nói:” Lúc này thức tỉnh bọn họ thì tất cả sẽ cùng phải chết ở đây. Nếu cậu lấy đc đồ vật kia thì chúng ta sẽ có cơ hội sống sót.” Lại thêm 1 câu:” Cậu … cậu tin tôi chứ?”

La Tiểu Lâu từ từ đi chậm lại, 1 lát sau cậu bắt đầu dùng sức rút tay ra khỏi tay Nguyên Tích. Bởi Nguyên Tích nắm rất chặt, La Tiểu Lâu mất rất nhiều sức mới giãy tay ra đc. Trong lúc đó La Tiểu Lâu cảm thấy quanh người Nguyên Tích tỏa ra khí lạnh, cậu biết là Nguyên Tích đang tức giận.

La Tiểu Lâu nhìn Nguyên Tích 1 lát rồi quay người đi về phía sau. Khi đi ngang qua La Thiểu Thiên bỗng nhiên tay La Thiểu Thiên túm tay áo của La Tiểu Lâu lại. Tuy rằng trên mặt La Thiểu Thiên vẫn ko có biểu hiện gì nhưng La Tiểu Lâu kinh ngạc phát hiện La Thiểu Thiên mấp máy miệng nhưng ko phát ra tiếng 2 chữ:” Đừng đi.”

Tuy ko phát ra thanh âm 2 chữ này nhưng La Tiểu Lâu vẫn nhìn ra đc. Chắc là loại hành vi phản kháng ý thức nguyên lực này rất khó khăn cho nên trên mặt La Thiểu Thiên đã có thần sắc thống khổ.

La Tiểu Lâu nói nhỏ với La Thiểu Thiên:” Tôi sẽ trở về.” Nói xong liền rút ống tay áo ra rồi tiếp tục đi. Cậu tin tưởng 125, mà thực tế là cậu chưa bao giờ hoài nghi 125 khi gặp phải đại sự cả.

Khi đi tới cửa, chẳng hiểu sao La Tiểu Lâu bỗng quay đầu lại, sau đó liền dừng bước. Nguyên Tích đang ngoái đầu nhìn cậu, tuy chân Nguyên Tích vẫn đi về phía trước nhưng hắn cư nhiên quay đầu lại nhìn La Tiểu Lâu, ánh mắt chất chứa phẫn nộ cùng thương tâm, thậm chí còn có cả chờ đợi.

“Đừng lo lắng. Nguyên Tích sẽ ko nhớ đc chuyện này đâu.” 125 sốt ruột nói.

La Tiểu Lâu biết Nguyên Tích hy vọng mình trở về với hắn, tuy 125 nói hiện tại Nguyên Tích ko có ý thức nhưng mà tim La Tiểu Lâu lại cảm thấy đau đớn.(do khế ước có tâm linh tương thông ĩ mà)

La Tiểu Lâu nhìn Nguyên Tích 1 lúc rồi quyết tâm xoay người đi về phía cửa giữa.

125 cam đoan thề thốt:” Chỉ cần tìm đc đồ của chủ nhân tôi để lại, tôi sẽ có biện pháp cứu mọi người.”

“Biện pháp gì? Nói ta nghe coi.” La Tiểu Lâu cẩn thận hỏi trước.

125 nói:”Nơi này có thể giúp nâng cấp hệ thống vũ khí của tôi. Hơn nữa, vũ khí tốt nhất của tôi là lưỡi dao có thể dùng đc rất tốt ở đây. Lấy đc đồ vật kia rồi thì 2 ta sẽ có phần thắng với dị thú kia.”

La Tiểu Lâu sửng sốt, lại hỏi:” Điểm yếu của dị thú nằm ở đâu?”

125 do dự nói:”…cổ và bụng là 2 nơi yếu nhất của nó. Lúc đó cậu hãy dùng sở trường tốc độ của cậu kéo dài khoảng cách với nó, sau đó tấn công bằng pháo cao xạ. Nếu cận chiến sẽ rất khó khăn.”

La Tiểu Lâu vừa nhớ lại nội dung huấn luyện trước kia mình đã học, vừa đi vào cửa ở giữa. Cậu phải mau chóng lấy đc đồ vật kia rồi trở về tìm bọn Nguyên Tích. Họ đều bị khống chế ý thức nên ko thể hành động theo ý mình đc. Nghĩ vậy, La Tiểu Lâu cảm thấy thật đáng sợ.

Thế nhưng đến khi bước vào đại sảnh La Tiểu Lâu mới phát hiện việc lấy đồ này chẳng đơn giản chút nào.

Trong đại sảnh có 1 người cao gầy đứng quay lưng về phía La Tiểu Lâu. Nghe thấy tiếng chân La Tiểu Lâu người này cũng ko quay đầu lại, hỏi:" Ngươi chính là người gọi ta?" Thanh âm lạnh băng, ko hề phập phồng.

La Tiểu Lâu lập tức dừng chân, cậu cảm thấy viên đá trước ngực mình đang run rẩy. 125 sợ người này! La Tiểu Lâu cẩn thận nhìn người này, suy nghĩ nên nói thế nào. Nhưng người nọ đã chậm rãi xoay người, nhìn La Tiểu Lâu với ánh mắt lạnh lẽo. La Tiểu Lâu ngây người, ngay cả run rẩy cũng ko dám. Bởi làn da của người kia có màu xanh đậm lại nhiều nếp nhăn, con mắt màu vàng giống y như con mắt của động vật vậy.

Đây là quái vật chứ ko phải là con người! La Tiểu Lâu lập tức nghĩ đến lời 125: còn có 1 con dị thú trưởng thành rất cường hãn ở đây. La Tiểu Lâu khẳng định đó chính là con này. La Tiểu Lâu đã từng gặp trùng thú ở ngoại tinh cầu, người bạch tuộc, thế nhưng đây là lần đầu tiên La Tiểu Lâu thấy dựng tóc gáy thế này.

Sắc mặt La Tiểu Lâu tái nhợt, chân tay vô lực, tất cả các tế bào trên người kêu gọi rầm rĩ thúc giục cậu đi khỏi nơi này.

Con mắt màu vàng của quái vật kia giật giật, nhìn La Tiểu Lâu với ánh mắt ghét bỏ. Sau đó đột nhiên ra tay, La Tiểu Lâu chỉ cảm thấy có bóng chợt lóe trước mặt, rồi có 1 cánh tay có vảy lạnh lẽo đang chộp cổ mình. Ko đúng, ko phải tay mà giống là móng vuốt hơn, chúng có hình dạng kỳ quái, ngón thô to, và móng rất dài.

"Sao lại là kẻ yếu thế này chứ? Thôi, ta đang thiếu thời gian, đi theo ta, trước tiên đi cởi bỏ toàn bộ cấm chế đã." Nói xong, ko chờ La Tiểu Lâu trả lời liền kéo La Tiểu Lâu vào trong.

Tốc độ của hắn nhanh tới mức La Tiểu Lâu nghe đc cả tiếng gió bên tai, cái hành lang nhìn như dài vô tận vậy mà hắn chỉ đi 1 lát đã đến đc đầu bên kia. Tới nơi hắn ném La Tiểu Lâu qua 1 bên:" Bây giờ bắt đầu làm đi."

La Tiểu Lâu cố gắng kiềm chế sợ hãi, run rẩy hỏi:" Cấm chế? Còn thêm 1 cấm chế nữa?"

Quái vật kỳ quái mà nhìn La Tiểu Lâu:" Đương nhiên là còn, nếu ko có thì ta đã đi khỏi nơi này từ lâu rồi."

La Tiểu Lâu nghĩ bụng: hình như con dị thú này bị vây nhốt ở đây, nếu mình cởi bỏ cấm chế giúp hắn thì sẽ gây ra đại họa mất. Nguyên Tích và những người khác từng nói dị thú rất hung tàn, để nó đi ra ngoài sẽ có hậu quả rất đáng sợ.

La Tiểu Lâu mới do dự 1s, dị thú kia lại nói tiếp:" Ta sẽ tuân thủ ước định của chúng ta. Thế nhưng, sau khi cởi bỏ cấm chế ta sẽ giết toàn bộ những người ko có tác dụng, để máu của chúng phủ kín Renda phong ấn. Đã lâu rồi ta ko đc hưởng thụ loại cảm giác tuyệt vời đó rồi."

La Tiểu Lâu run lên, lúc này mới hiểu đc ý nghĩa trong lời nói của 125: nếu ko thì tất cả sẽ chết. Mình ko phải là người kêu gọi dị thú bởi mình ko từng ước định gì với nó. Như vậy tức là có 1 người khác đã kêu gọi con dị thú này. Nếu để người kia tìm đến đây và trợ giúp dị thú cởi bỏ cấm chế thì tất cả sẽ xong đời. Cho dù ko cởi bỏ cấm chế thì con dị thú này muốn giết mọi người cũng dễ như trở bàn tay.

Nó chỉ đứng ở đây mà đã có thể khống chế đc ý thức của mọi người rồi, mình có thể tiêu diệt đc nó sao?

La Tiểu Lâu nhìn phía đằng trước của dị thú. Đó là 1 cái đài cao, ở trên đó có 1cái chụp trong suốt, trong cái chụp đó có 3 cái hòm. Mà ở 2 bên cái chụp có 2 con thú đc chạm khắc bằng ngọc nhìn rất thật, giống 2 con thú hung ác nhìn La Tiểu Lâu.

"Nếu bây giờ ngươi ko làm đc, ta sẽ đi giải quyết bọn họ xong rồi trở về giải trừ cấm chế." Dị thú ko kiên nhẫn nói.

"Không!" La Tiểu Lâu lập tức kêu lên, thấy ánh mắt muốn giết người của dị thú nhìn mình vội run rẩy nói:" Đc rồi, tôi làm, giải trừ cấm chế thế nào?"

"Dùng ý thức nguyên lực." Dị thú vừa nói vừa hoài nghi nhìn La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu sửng sốt, lập tức lấy tay phóng ra 1 tia ý thức nguyên lực, hỏi:" Giống thế này?"

Mắt dị thú sáng rực lên, ánh mắt nóng bỏng nhìn La Tiểu Lâu, nói:" Đúng vậy, bắt đầu đi. Chúng ta cùng nhau dùng ý thức nguyên lực có cường độ cao để công kích nơi yếu nhất của cấm chế."

159. Chương 158-2: Biến Hóa

´N HÓA

Dị thú nói xong liền vung cặp móng vuốt lên, bằng mắt thường cũng có thể nhìn thấy 1 dòng ý thức nguyên lực màu trắng vọt tới cái chụp trong suốt kia.

La Tiểu Lâu hít sâu 1 hơi, thấy 125 ko ngăn cản mình, nghĩ bụng chắc là đồ vật cần tìm ở 1 trong 3 cái hòm trong chụp này rồi. Sau đó La Tiểu Lâu cũng dùng ý thức nguyên lực công kích nơi mà con dị thú đang công kích kia. Tia sáng ý thức nguyên lực của La Tiểu Lâu chỉ bằng 1/5 tia sáng của dị thú,xem ra độ chênh lệch giữa 2 bên là rất lớn.

10 phút sau, La Tiểu Lâu bắt đầu choáng váng đầu óc. Nhưng mà cậu ko tài nào thu hồi ý thức nguyên lực của mình lại đc! Cái chụp trong suốt kia giống như đang hấp thu ý thức nguyên lực của 2 người vậy.

Ko biết qua bao lâu, La Tiểu Lâu thấy trước mắt càng ngày càng đen, ý thức nguyên lực dường như đã khô cạn đến ko còn chút gì, La Tiểu Lâu ko cố hơn đc nữa mà ngã xuống.

Ngay sau đó La Tiểu Lâu nghe thấy 1 tiếng nổ mạnh cùng với tiếng cười cuồng vọng của con dị thú kia. La Tiểu Lâu muốn đứng dậy đi lấy đồ vật mà chủ nhân 125 để lại thế nhưng toàn thân cậu như bị kim đâm vô cùng đau đớn. Dùng hết sức lực mới chỉ khống chế bản thân ko kêu ra tiếng mà thôi.

Cả La Tiểu Lâu và dị thú đều ko hề phát hiện có ánh sáng xanh chợt lóe lên, cái hòm ở giữa giật giật.

"Hừ, tuy rằng yếu nhưng cũng giúp đc cho ta, thế thì – "

Đúng lúc này, phía sau 2 người bỗng vang lên thanh âm quen thuộc:" Ây, ngươi đã mở đc cấm chế rồi sao, đã nói là chờ ta tới giúp mà?"

La Tiểu Lâu ko dám tin mà nhìn lại phía sau. Người nói chuyện chính là Thiều Dung, hắn đang tao nhã đi tới, quanh người hắn tản ra ý thức nguyên lực.

Đột nhiên La Tiểu Lâu cảm thấy đau đớn kịch liệt, sau đó là 1 tiếng "kịch" – vòng bảo hộ tự động mở ra.

"Thế mà lại thú hóa ở thời điểm này." Dị thú kinh ngạc nói.

La Tiểu Lâu cảm thấy toàn thân khó chịu, đứng lên cũng ko nổi, thế nhưng khi nghe thấy câu nói của dị thú La Tiểu Lâu cứng đờ cả người.

Thú hóa là sao?

La Tiểu Lâu ngây ra 1 lúc rồi mới run rẩy giơ tay lên nhìn. Đập vào mắt chính là 1 đôi móng vuốt với đám lông tơ trắng muốt.

Thiều Dung cười ha hả:" Đó là con gì vậy?"

Con dị thú kia lạnh lùng nhìn vòng bảo hộ, hừ 1 tiếng, nói:" Là ấu thể dị thú. Ko ngờ nửa người nửa thú mà cũng có thể thú hóa thành công."

"Thật muốn toàn bộ người Liên bang nhìn thấy bộ dáng hiện tại của vương tử phi của họ." Thiều Dung hứng thú dạt dào đi quanh lồng bảo hộ nhìn La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu muốn xỉu, nhưng mà sau khi biến thành bộ dáng này cậu cảm thấy cả tinh thần và thể lực đều tốt hơn trước kia nhiều, lại còn thấy rất thoải mái nữa.

Dị thú hung tợn nhìn chằm chằm lồng bảo hộ hỏi tiếp:"Đây là kẻ nửa thú luôn về phe nhân loại mà ngươi đã nói?"

Thiều Dung cười lạnh:"Đúng vậy, cậu ta đã bị nhân loại chăn nuôi." (Động vật mà, ta xài từ 'chăn nuôi' theo nguyên gốc lun)

"Dị thú ko có kẻ bại hoại như vậy, ta sẽ giải quyết hắn." Nói xong, dị thú phất tay, dòng ý thức nguyên lực bắn thẳng về phía lồng bảo hộ.

Bên trong lồng bảo hộ, La Tiểu Lâu như đứng đống lửa như ngồi đống than. Cứ bị công kích như vậy, lồng bảo hộ sẽ hư hao mất thôi, nhưng cậu lại ko có biện pháp. Lúc này cậu tự cứu bản thân còn ko nổi thì làm sao mà cứu đc Nguyên Tích. La Tiểu Lâu bỗng nhớ tới ánh mắt cuối cùng của Nguyên Tích, nghĩ rằng nếu mình ko đi khỏi đó thì có lẽ còn đc chết cùng nhau…

"Bụp." Lồng năng lượng nổ tung, La Tiểu Lâu hét lên 1 tiếng, chạy trốn về phía bên cạnh. Thế nhưng La Tiểu Lâu vẫn chưa quen thuộc với thân thể hiện tại của mình – thân thể động vật, lại là loại thú cao bằng nửa người bình thường. Như vậy cũng ko tính là nhỏ nhưng so với những loài tương tự thì La Tiểu Lâu nhỏ yếu hơn rất nhiều.

Lồng bảo hộ đã bị hủy, dòng ý thức nguyên lực của dị thú bắn thẳng vào La Tiểu Lâu. La Tiểu Lâu cố gắng di động, nhưng chỉ lát sau chân, à chân sau của cậu đã tê rần, cả người ngã nhào lên thảm.

La Tiểu Lâu bị thương. Trong đại sảnh đã có mùi máu tươi.

Con dị thú kia sửng sốt nhưng ngay sau đó ánh mắt nó càng khủng bố hơn, cánh tay nó vung lên liền có hơn 10 dòng ý thức nguyên lực vọt về phía La Tiểu Lâu. Lần này La Tiểu Lâu đã hết đường tránh né.

La Tiểu Lâu nhắm mắt lại, nhưng đợi 1 lúc cũng ko thấy có thêm đau đớn nào.

Phía đối diện vang lên tiếng mắng phẫn nộ của dị thú:" Ngươi làm cái gì vậy?"

La Tiểu Lâu mở mắt ra, thấy Thiều Dung đang đứng chắn trước mắt mình. Thiều Dung nói:" Ko có ý gì, ta chỉ xin ngươi tha cho nó."

Dị thú đứng ko nhúc nhích ở nơi đó, ánh mắt u ám nói:" Vì cái gì? Hắn ko phải người phe ta. Còn nữa, hắn mới ít tuổi mà đã có thể thú hóa như vậy, nếu để hắn sống sẽ có hậu họa vô cùng với chúng ta."

Thiều Dung ôm La Tiểu Lâu dưới đất lên, lấy tay vuốt ve lưng La Tiểu Lâu – La Tiểu Lâu bi kịch phát hiện động tác của Thiều Dung rất giống với động tác vuốt lông cho mèo!

"Cậu ta là hậu duệ (thế hệ sau) của thúc thúc (chú/ cậu?) ta."

"Hừ, ko hổ là con cháu của gia tộc họ Ly." Dị thú nhìn La Tiểu Lâu với ánh mắt phức tạp, nhưng sau đó ánh mắt nó lại dần dần tràn ngập điên cuồng cùng oán độc. "Ko đc, ta sẽ ko để hắn sống."

Thiều Dung lùi lại từng bước, lạnh lùng nhìn dị thú, ko hề thỏa hiệp với nó:" Ngài làm như vậy khiến ta thấy khó xử. Hắn giúp ngài cởi bỏ cấm chế mà ngài lại còn muốn giết hắn. Như vậy, ta ko thể ko hoài nghi tính chất hợp tác của chúng ta."

Dị thú do dự 1 chút, ánh mắt chợt lóe, nói:" Đc rồi, ta có thể nể mặt ngươi mà tha cho hắn. Thế nhưng ta muốn tiêm vài thứ cho hắn để phòng hậu họa."

Thiều Dung sửng sốt, hỏi:" Tiêm cái gì?"

Dị thú lạnh lùng nói:" Ngươi ko cần lo, chỉ là để loại bỏ gien dị thú trong cơ thể hắn. Khi đó hắn sẽ hoàn toàn là con người." Nói xong, chìa tay đưa 2 ống thuốc đến trước mặt Thiều Dung:" Ta nghĩ chắc hẳn ngươi đã biết đây là gì rồi."

Thiều Dung vuốt vuốt đám lông tơ dưới tay, vẫn còn đang chần chờ.

Dị thú liếm liếm môi, nhìn vào mắt Thiều Dung nói:"Ngươi cũng đã nói là hắn hướng về phía nhân loại hơn. Có khi hắn cũng hy vọng mình hoàn toàn biến thành con người cũng nên."

Thiều Dung đặt La Tiểu Lâu lên trên bàn đánh bóng bàn, nói:" Ta hy vọng ngươi đừng có động tay chân gì vào thuốc này."

Nếp nhăn trên mặt dị thú giật giật, tựa hồ là đang cười, nói:" Tất nhiên rồi, ta sẽ không khiến ngươi thất vọng đâu." Nói xong, 1 tay hắn giữ chặt La Tiểu Lâu đang giãy giụa lại, tay kia thì tiêm ống thuốc màu lam vào phía dưới cổ La Tiểu Lâu.

160. Chương 159: Uy Hiếp Cưỡng Ép

´P CƯỠNG ÉP.

La Tiểu Lâu cảm thấy trời đất đảo lộn, cảm giác thoải mái khi vừa thú hóa đã biến mất mà thay vào đó là đau đớn mê man.

Không, nếu cứ tiếp tục bị như vậy, mình sẽ –

Khi dị thú cầm ống thuốc màu đỏ còn lại tiến gần đến chỗ La Tiểu Lâu thì bỗng có 1 tia sáng nhỏ bắn về phía hắn. Ống thuốc bị vỡ vụn. Rồi ngay sau đó lại có vài chùm tia sáng bắn về phía dị thú và Thiều Dung.

Cả 2 đều kinh hãi bởi cổ năng lượng này rất mạnh. Thế nhưng trên hòn đảo di động trên không này ko còn ai khác mạnh hơn 2 người họ. 2 người lập tức lùi về sau.

1 bộ cơ giáp màu xanh đậm rất lớn bỗng dưng xuất hiện trên đài cao. Tiếp đó là 1 cái đao lớn chỉ thẳng vào bọn họ.

"Lập tức rời đi." Thanh âm điện tử vang lên.

Thiều Dung sửng sốt, như là nghĩ ra cái gì, lại lùi về sau vài bước. Hắn nhìn thoáng qua La Tiểu Lâu, ngón tay giật giật.

Dị thú thì biến sắc:" Thánh thú cơ giáp? Ai, ngươi là ai? Cơ giáp không – không người lái? Ngươi có ý gì?"

"Rời khỏi đây ngay lập tức. Ta ko cho phép ngươi làm hại hắn. Nếu ko, cho dù là cơ giáp ko người lái ta cũng sẽ vi phạm điều luật thứ nhất để giết ngươi." Cơ giáp màu lam nói lạnh tanh.

Dị thú vừa phẫn nộ vừa nóng bỏng mà nhìn cơ giáp, ánh mắt hắn mang theo mơ ước nói:" Ngươi còn chưa có nhận chủ, vì sao lại đi giúp đỡ 1 kẻ nửa thú đứng về phía nhân loại như thế? Nếu ngươi ko có chủ nhân, ta có thể làm chủ nhân của ngươi. Ngươi nên biết, ta chính là dị thú có máu tinh khiết cuối cùng trên đời này."

Ánh mắt cơ giáp lóe lên ánh sáng màu lam, ko trả lời hắn mà lại nâng thanh đao lớn của mình lên.

Rốt cục dị thú cũng chịu lui bước. Hắn nhìn La Tiểu Lâu với ánh mắt hung ác, chậm rãi nói:" Đc rồi, khi nào ngươi hiểu rõ thì có thể tìm ta bất kỳ lúc nào." Nói xong, hắn kìm nén tức giận và sát ý nhìn về phía Thiều Dung, móng tay dài ra:" Ta đi tìm chút việc vui. Sau khi giải quyết xong đám người này, chúng ta sẽ đi khỏi."

"Ko đc. Ngươi phải rời khỏi đảo phong ấn ngay lập tức." Cơ giáp nói.

Dị thú nhìn cơ giáp với ánh mắt khó tin:" Ngươi bị nhiễm bệnh độc ah? Tại sao ta ko thể giết nhân loại? Chẳng lẽ ngươi đã quên hay vốn dĩ trong hệ thống của ngươi ko có hai chữ 'trung thành' này?"

Cơ giáp ko trả lời, chỉ có súng viễn trình trên vai nó bắt đầu nhắm bắn.

Dị thú tức giận nhìn cơ giáp:" Ngươi nghĩ ngươi có thể cứu đc những nhân loại này sao? Chớ quên ngươi đc dị thú chúng ta phát minh ra. Cho dù ta ko đi qua nhưng ta vẫn có thể dùng ý thức nguyên lực khiến bọn họ tự sát." Nói xong, dị thú chậm rãi nâng tay lên.

Cơ giáp trầm mặc vài giây, sau đó ngắm bắn. Súng của nó ko bắn đạn mà bắn ra tia sáng mãnh liệt vây quanh dị thú. La Tiểu Lâu thấy rõ ràng đó đều là ý thức nguyên lực.

Cơ giáp này chắc chắn là 125, nhưng bộ dáng có thay đổi càng thêm khí phách. Chẳng lẽ đây là hiệu quả sau khi thăng cấp sao?

Dị thú bị ánh sáng bao phủ bỗng ngửa mặt kêu to. Thanh âm của nó tràn đầy thống khổ.

"Hiện tại ta đã cắt đứt khống chế của ngươi với những nhân loại kia còn khiến ngươi bị trọng thương. Nếu ngươi vẫn ko chịu rời đi thì chớ trách ta." 125 lạnh lùng nói.

Dị thú khiếp sợ nhìn cơ giáp, mà Thiều Dung cũng thu lại nụ cười.

Đúng lúc này, bên ngoài có tiếng bước chân, đồng thời có người hô:" Vào trong xem xét, biết đâu bọn họ đều ở trong này." Đúng là thanh âm của Nguyên Nặc

Trong đại sảnh, 3 người và 1 cơ giáp đều sửng sốt. Thiều Dung và dị thú liếc nhau, dị thú từ từ biến hóa thành 1 người có mái tóc màu xanh biển, nhìn ko ra nam hay nữ, vừa mỹ lệ vừa nhu nhược. Mà thừa dịp ko ai chú ý, cơ giáp màu lam kia đã biến mất, nó còn mang theo cả cái lồng bảo hộ bị vỡ vụn dưới đất.

Chỉ có La Tiểu Lâu trên đài chưa kịp làm gì đã nhìn thấy Nguyên Tích mặt âm trầm đi vào tới.

Nhìn thấy Nguyên Tích đang nổi giận đùng đùng, La Tiểu Lâu muốn chết cho xong. Trên đùi La Tiểu Lâu vẫn đang chảy máu, đứng còn ko vững thì trốn sao kịp. Liếc qua bên kia thấy dị thú làm bộ muốn xỉu còn Thiều Dung thì đỡ 1 bên cho hắn.

Nguyệt Thượng thấy 2 người liền vui vẻ, nói:" Thiều Dung, sao cậu lại ở chỗ này?"

Thiều Dung bình tĩnh nói:" Lúc đó tôi đi cuối cùng, nghe thấy có tiếng kêu cứu liền nói với các cậu 1 tiếng rồi tới đây."

Nguyệt Thượng ngẩn ra, nói:" Vậy ah. Ta ko nhớ rõ tình hình lúc đó."

La Thiểu Thiên nhìn chằm chằm Thiều Dung, lạnh lùng nói:" Tất cả chúng tôi bị khống chế mà anh lại ko có việc gì sao?"

Thiều Dung cười cười:" Có lẽ thứ khống chế chúng ta ko đủ mạnh nên còn sót lại ta ko sao. Mà tổ cậu cũng thiếu 1 người đấy thôi, chuyện này giải thích thế nào?"

La Thiểu Thiên lạnh lùng nhìn Thiều Dung 1 cái, ko nói gì thêm.

"Ngươi có thấy La Tiểu Lâu đâu ko?" Nguyên Tích hỏi.

Thiều Dung liếc trên đài 1 cái, thuận miệng nói:" Ko thấy, khi tôi tới chỗ này thì chỉ thấy người này thôi. Liệu Vương tử phi có đi chỗ nào khác ko?"

Sắc mặt Nguyên Tích càng ngày càng tối. Có thể khẳng định La Tiểu Lâu ko có nguy hiểm đến tính mạng nhưng La Tiểu Lâu ko ở bên cạnh mình khiến Nguyên Tích rất khó chịu. Còn nữa, tại sao La Tiểu Lâu phải rời đi 1 mình?

Nguyên Tích nhìn người trẻ tuổi tóc xanh lam kia, hỏi:" Hắn là ai?"

Thiều Dung nói:" Tôi cũng ko rõ lắm. Lúc vào đây đã thấy hắn ở trong này rồi. Hắn nói mình bị dị thú bắt đến đây để làm tế phẩm cho tế tự."

Người tóc lam run giọng nói:" Vương tử điện hạ, tôi là Thiên Hằng, bị mấy thứ kia bắt giữ tới đây. Lúc ấy tôi đang trên 1 chiếc phi thuyền thương mại để đi đến nhà chú họ, nhưng khi đến gần căn cứ Kiều Văn thì tất cả mọi người trên phi thuyền bị bắt tới đây. Dị thú kia mỗi ngày giết 1 người, tôi là người cuối cùng. May mà các ngài tới đây..." cuối cùng hắn thế mà khóc thành tiếng..

Nguyên Tích vẫn nhìn hắn đầy nghi ngờ.

Mà bên tai La Tiểu Lâu lại vang lên thanh âm của dị thú kia:" Tôi đề nghị cậu ko nên nói và cũng ko nên làm gì cả. Nếu tôi bị lộ thì thân phận của cậu cũng ko lừa đc ai nữa. Còn nữa, nếu tôi ko rời đi đc thì ko chỉ cậu ko sống đc mà tất cả những người này đều sẽ đc chôn cùng tôi." La Tiểu Lâu ko tin lời cuối cùng của nó nhưng vẫn lo lắng nếu nó bạo phát sợ rằng có thể sẽ đả thương Nguyên Tích.

Thiều Dung nói:" Tôi cảm thấy có thể tin Thiên Hằng đc."

Nguyệt Thượng lên tiếng:" Nếu ngươi nói thật, ngươi yên tâm, chúng ta sẽ đưa ngươi ra ngoài."

La Tiểu Lâu vẫn gắt gao nhìn chằm chằm dị thú. Cậu hy vọng Nguyên Tích sẽ giết nó. Nếu để nó ra ngoài sẽ gây hậu quả rất nghiêm trọng. Nhưng lúc này cậu ko thể nhúc nhích hay nói chuyện, 125 cũng ko thể ra mặt đc.

Nguyên Tích nhìn vài giây, vẫn cảm thấy nghi ngờ nhưng hắn sốt ruột về La Tiểu Lâu hơn bèn phất tay với Nguyên Nặc:" Chú dẫn hắn đi kiểm tra, sau đó giao hăn cho thuyền trưởng Kent."

Nói xong, Nguyên Tích dẫn mọi người đi vào trong. Sau đó mọi người đều thấy đc 3 cái hòm trên đài cao trong đó có 1 cái đã bị mở ra. Cái ở giữa và cái bên phải đều còn nguyên vẹn. Mà ở bên cạnh 3 cái hòm có 1 con động vật trắng muốt. Nó có bộ lông màu trắng, thân hình tròn tròn, trong đôi mắt màu xanh biển tràn đầy nao núng sợ hãi, 2 tai cụp xuống, cái đuôi vây quanh dưới chân.

" Nó là con gì vậy? Là động vật ở Renda tinh cầu sao?" Á Bá kinh ngạc hỏi.

Lời của hắn khiến mọi người trong đại sảnh đều chú ý tới trên đài cao.

Nguyên Tích đi đến cạnh đài, lấy tay túm đám lông sau gáy nhấc con động vật tròn tròn kia lên. Động vật kia hình như bị kinh hách, hơi hơi quẫy người 1 cái rồi lại thôi. Để cân bằng cơ thể, cái đuôi của nó thậm chí còn quấn lấy cánh tay Nguyên Tích, sau đó nâng mặt nhìn Nguyên Tích.

Nguyên Nặc kinh ngạc trợn tròn mắt:" Nơi này mà cũng có động vật dịu ngoan vậy sao? Tôi còn tưởng ở đây toàn là những loài biến thái giống đám thực vật kia cơ."

Nguyên Tích có cảm giác kỳ lạ rằng động vật mà hắn đang túm trên tay giống như đang run run lấy lòng hắn...

161. Chương 160: Siever / Tây Thụy Nhĩ

/ TÂY THỤY NHĨ.

Nguyên Tích mặt băng bó nhìn động vật trên tay mình 1 lát – hắn chưa từng kiên nhẫn với động vật thế này bao giờ – sau đó dùng tay còn lại sờ sờ trong người lấy ra 1 cái máy trị liệu đơn giản.

Đám người Nguyên Nặc tròn mắt ngạc nhiên. Đến khi Nguyên Tích đặt động vật lên đài lại thì Nguyên Nặc mới phát hiện ra nó bị thương chân sau. Nguyên Tích dùng máy trị liệu chữa xong cho La Tiểu Lâu rồi nhưng ko có ý định buông La Tiểu Lâu ra. Hắn vô ý thức xoa xoa 2 cái lên thân thể mập mạp của La Tiểu Lâu. La Tiểu Lâu lấy chân sau đẩy tay hắn ra thì hắn lại nắm luôn chân sau của La Tiểu Lâu mà nắn nắn.

Trừ Nguyên Nặc, ko có ai để ý kỹ động tác của Nguyên Tích. Nguyên Nặc ngơ ngác nhìn anh họ, không biết anh họ làm vậy là yêu thích hay là ngược đãi động vật nữa. Cậu nhỏ giọng nhắc nhở Nguyên Tích:" Anh, anh làm gì thế?"

Nguyên Tích sửng sốt, tựa hồ lúc này mới tỉnh táo lại. Hắn ngẩng đầu nghi hoặc nhìn Nguyên Nặc, bất mãn nói:" Làm sao vậy? Anh chẳng làm gì cả."

Nguyên Nặc há hốc miệng, ko biết nói gì luôn.

Nguyên Tích thực sự là ko có giả vờ giả vịt gì cả, quả thật là hắn hoàn toàn ko ý thức đc hành động kỳ quái của mình. Lúc đó hắn đang suy nghĩ ko biết có nên dùng khế ước để tìm kiếm La Tiểu Lâu hay ko, nơi này quá nguy hiểm, phải mau chóng tìm đc La Tiểu Lâu về. Nhưng mà 2 ngày trước La Tiểu Lâu bị hao tổn hết tinh thần lực, nếu dùng khế ước tìm người thì có khiến La Tiểu Lâu bị thương tổn hay ko? Nghĩ đến đây, Nguyên Tích bỗng xoay người, lạnh lùng nhìn Thiên Hằng, nói:" Ngươi nói trên đảo này có dị thú?"

Thiên Hằng co rúm người, nói:" Thật sự có dị thú. Tôi đã từng nhìn thấy chúng nhưng ko biết hiện tại chúng ở đâu." Thấy Nguyên Tích vẫn bất di bất dịch, lại thêm 1 câu:" Có lẽ Vương tử phi điện hạ bị bọn chúng bắt đi."

Nguyên Tích nhướng mày, sắc mặt tối đi, đang định nói gì đó thì nghe thấy tiếng kêu sợ hãi của Á Bá:" Nguy rồi, bên ngoài có cái gì đó đang tới! Mọi người mau nhìn xem, là dị thú, nhất định là dị thú đang tới."

Nguyên Tích nhìn về phía cửa, toàn thân phát ra sát khí, khóe miệng hiện lên nụ cười khiến người khác sợ hãi:" Như thế càng tốt. Đỡ mất công phải đi tìm chúng." Hắn sẽ ko để đám dị thú chết tiệt này bắt đi bất cứ người nào bên cạnh hắn nữa! Hắn phải tự tay giết hết tất cả dị thú!

Nguyên Tích đằng đằng sát khi đi về phía cửa lớn, mọi người cũng theo sát sau đó. La Thiểu Thiên đi cuối cùng, cậu xoay người nhìn động vật trên đài cao kia. Lúc này động vật kia đang nhìn chằm chằm đám người đi ra ngoài, ánh mắt như là vừa nhẹ nhõm lại vừa lo lắng. La Thiểu Thiên cũng đồng thời chú ý đến 2 người khác nữa, Thiều Dung tuy đi theo mọi người ra ngoài nhưng đi rất chậm, mà Thiên Hằng thì lại ko có chút di động nào cả. La Thiểu Thiên lạnh lùng nhìn Thiên Hằng, nói:" Anh đi ra ngoài theo chúng tôi."

Thiên Hằng sửng sốt, sắc mặt biến đổi, làm bộ kinh ngạc, nói:" Tôi đi ra ngoài sẽ chỉ mang thêm phiền toái cho các ngài mà thôi, tôi chẳng thể giúp đc gì…"

La Thiểu Thiên hừ 1 tiếng, bỏ ngoài tai lời giải thích của Thiên Hằng, cứ thế đi thẳng về phía Thiên Hằng. Thiều Dung nghe thấy động tĩnh đằng sau liền quay lại kéo lấy Thiên Hằng, cười tủm tỉm noí:" Chúng tôi sẽ yên tâm hơn nếu anh theo ra ngoài cùng. Đi, tôi dẫn anh đi."

La Thiểu Thiên nghi hoặc nhìn 2 người 1 lát, đi hàng cuối cùng ra ngoài.

Mà trong khoảnh khắc cậu ra đến ngoài cửa ấy, có 1 con mập mạp xanh lục từ đằng sau nhảy lên đài cao. Nó nhanh chóng cõng La Tiểu Lâu nhảy xuống đài rồi chạy tới cửa nhỏ phía sau.

Ở trên lưng 125, La Tiểu Lâu buồn bực nhìn 125 có kích cỡ tương đương với mình đang cõng mình chạy thế này mà cảm thấy muốn khóc. Chẳng lẽ về sau mình phải sống với bộ dạng này sao? Chắc chắn Nguyên Tích sẽ ko nuôi mình… Có lẽ về sau mình chỉ có thể cùng 125 sống nương tựa nhau, gian nan vượt qua cuộc sống nguyên thủy của động vật…

Phía sau cửa lại là 1 đại sảnh nữa, nhỏ hơn cái kia 1 chút nhưng tinh xảo hơn. La Tiểu Lâu đang đắm chìm trong đau khổ tưởng tượng nên ko phát hiện ra trong đại sảnh có 1 người cao gầy đang đứng. 125 nhìn thấy người kia, nói:" Trước hết chúng ta giúp anh ta biến thân đã."

"Tất nhiên rồi. Thật ko ngờ Điện hạ còn nhỏ vậy mà đã có thể thú hóa thành công." Thanh âm mang theo ý cười truyền đến.

La Tiểu Lâu sửng sốt, vội ngẩng đầu nhìn. Bởi vì vấn đề độ cao nên La Tiểu Lâu phải ngửa cổ hết sức – sau khi La Tiểu Lâu thú hóa, nhiều động tác khó đều có thể làm đc rất dễ dàng.

1 vị mỹ nhân tóc lam nhạt đang cúi đầu nhìn cậu, trong ánh mắt tràn đầy vui sướng.

"Siever?" La Tiểu Lâu kinh hỉ kêu lên.

Thanh âm của La Tiểu Lâu vẫn chỉ là ô ô vài tiếng mà thôi nhưng Sevier lại nghe hiểu:" Đúng là tôi đây. Điện hạ, tôi tới đón ngài." Nói xong, Siever bế La Tiểu Lâu ra khỏi lưng 125. Thấy La Tiểu Lâu bất an giãy giụa bèn trấn an:" Ngài đừng lo lắng, sẽ biến trở về con người đc thôi. Nhưng chúng ta phải tìm đc 1 chỗ yên tĩnh trước đã."

Siever đi đến giữa đại sảnh, đi trên tấm thảm có hoa văn phức tạp vài bước chân, bỗng nhiên có thanh âm do ma sát vang lên, mặt nền cùng với tấm thảm từ từ tách ra làm hai. Ở giữa lộ ra 1 lối vào, bên trong là cầu thang hướng xuống dưới, 2 bên tường đc gắn bảo thạch chiếu sáng toàn bộ lối đi.

Siever ôm La Tiểu Lâu đi xuống, 125 theo sát phía sau. Trước khi đi vào đó, 125 nghĩ nghĩ, đem vòng bảo hộ đã bị vỡ vụn của La Tiểu Lâu ném vào mặt đất.

Khi bọn họ đã vào trong, tấm thảm lại khôi phục bộ dạng như cũ.

La Tiểu Lâu nhìn xuống phía dưới bỗng cả kinh há hốc mồm. Chỉ thấy toàn bộ cầu thang vẫn luôn kéo dài đi xuống, nhìn ko thấy điểm cuối. Nhưng mà hòn đảo trôi nổi trên không này đâu có dày lắm đâu, đến cùng cầu thang này nối tiếp với nơi nào?

Tựa hồ cảm giác đc động tác của La Tiểu Lâu, Siever liền nói: "Điện hạ sốt ruột ah? Chúng ta có thể đi xuống nhanh hơn." Nói xong lấy tay che kín 2 mắt La Tiểu Lâu, sau đó –

La Tiểu Lâu ko cảm giác đc động tác của Siever, hình như Siever ko tiếp tục đi nữa nhưng mà tai La Tiểu Lâu lại nghe thấy tiếng gió thổi qua cực nhanh.

Trời ơi, lẽ nào Siever đang nhảy xuống hay sao vậy? La Tiểu Lâu run run, rúc đầu vào lồng ngực Siever. Chẳng may bị ngã biến dạng thì biết làm sao bây giờ?! Ko lẽ còn trông mong Nguyên Tích sẽ nuôi dưỡng một con động vật tàn phế hay sao…

Trong khi La Tiểu Lâu còn đang tuyệt vọng oán thán, 125 thì lại hưng phấn huýt sáo bên cạnh La Tiểu Lâu.

Đến khi La Tiểu Lâu cho rằng đời này bọn họ sẽ ko đi xuống tới điểm cuối thì bỗng dưng ko còn cảm thấy mình đang rơi xuống nữa. Sau đó, bàn tay che mắt cậu buông ra, Siever nói:" Chúng ta tới nơi rồi."

La Tiểu Lâu lập tức mở mắt nhìn quanh 4 phía. Đây là 1 thạch động rất lớn, nhưng nền động lại đc trải thảm màu vàng kéo dài về phía bên trái.

Siever đưa La Tiểu Lâu đi về phía bên trái. Lần này bọn họ đi đến đích chỉ mất 5 . Đích đến này là cuối thạch động, dưới nền ko trải thảm mà có một đoàn gì đó màu hồng phấn giống như bông tuyết ngưng kết mà thành.

Ở giữa đoàn màu hồng phấn đó có 3 cái bục cao cỡ nửa người, bục ko lớn, chỉ chứa đc 1 người đứng mà thôi.

Siever ko có bước đi lên đoàn hồng phấn đó mà quay qua nói với 125:" Bây giờ chúng ta giúp Điện hạ biến thân."

125 lấy ra 1 cái gói, La Tiểu Lâu thấy trong đó là thuốc mà Lạc Khắc đưa mình khi trước. Chẳng lẽ dùng thuốc này có thể giúp mình biến thân sao?

La Tiểu Lâu uống thuốc, Siever thì đặt tay lên đầu La Tiểu Lâu. La Tiểu Lâu cảm thấy có 1 cỗ ý thức nguyên lực mạnh tiến vào cơ thể mình. Đồng thời viên thuốc trong cơ thể đang tản ra nhiệt lượng khiến La Tiểu Lâu đau kêu ra tiếng, cuối cùng hôn mê.

Khi tỉnh lại, La Tiểu Lâu thấy 125 đang chớp đôi mắt to khẩn trương nhìn mặt mình. Nó thấy mình tỉnh lại liền vui sướng nhảy nhót lên.

La Tiểu Lâu lập tức giơ 2 tay lên nhìn, ko phải là móng vuốt nữa rồi! Cậu lại cúi đầu nhìn cơ thể mình, có mặc quần áo. La Tiểu Lâu cảm động muốn khóc, với bộ dạng này mình có thể gặp Nguyên Tích đc rồi.

"Điện hạ, ngài ko cần khẩn trương. Chờ nắm đc phương pháp thú hóa, Ngài có thể tùy thời chuyển hóa thành hình thú hoặc hình người." Siever an ủi.

La Tiểu Lâu há miệng muốn nói lại thôi. Cậu tuyệt đối ko muốn thú hóa nha! Việc gì phải biến thành 1 con động vật mập mạp chứ, chẳng lẽ là để Nguyên Tích ôm đùa giỡn hay sao?

"Ta, chờ chút, Nguyên Tích còn đang tìm ta. Ta phải liên hệ với Nguyên Tích …" La Tiểu Lâu bỗng nhiên nói.

Siever và 125 trợn mắt há mồm nhìn La Tiểu Lâu. Tới nơi thế này mà cậu ta còn luôn nghĩ đến Nguyên Tích đc. Siever nói:" Trước tiên Ngài nghe tôi nói nguyên nhân tôi đưa ngài tới nơi này đc ko?"

125 cũng an ủi:" Đừng lo lắng. Đợi lát nữa chúng ta có thể hội hợp với Nguyên Tích rồi."

Siever ko nói gì mà nhìn 125. Điện hạ có 1 nửa gien là nhân loại nên thân cận với nhân loại cũng phải thôi. Còn ngài, thân là thánh thú cơ giáp, ngài có lý do gì để hướng về nam nhân kia vậy! Không lẽ, sống lâu ở xã hội loài người sẽ bị sa đọa hay sao?

La Tiểu Lâu quyết định tốc chiến tốc thắng, vội hỏi:" Vậy tại sao ngươi lại dẫn ta đến nơi này? Còn nữa, Siever, sao ngươi lại có mặt trên đảo này?"

Siever đỡ La Tiểu Lâu ngồi xuống rồi nói:" Đảo này đc mệnh danh là đảo phong ấn, nhưng thực ra nơi này mới chân chính là khu vực phong ấn. Mà tôi là người dẫn đường, tôi vẫn luôn chờ ngài đến đây."

La Tiểu Lâu ngơ ngác nhìn Siever, hỏi:" Chờ ta?"

"Đúng vậy. Như Ngài đã biết, dị thú ở Lam Nguyên tinh cầu đã bị chết hết, trên thế giới này ko còn có dị thú tồn tại. Có thể là có dị thú chạy thoát khỏi Lam Nguyên tinh cầu đc, nhưng là trong hoàn cảnh nhân loại luôn đuổi bắt dị thú như vậy, làm sao có dị thú dám xuất hiện chứ."

Siever ôn hòa nhìn La Tiểu Lâu:" Nhưng trên đời này vẫn còn 1 con dị thú còn tồn tại. Chắc hẳn ngài cũng biết đó là Thiên Hằng. Hắn cũng giống tôi, là phục vụ cho vùng phong ấn này. Tôi là người dẫn đường, còn hắn là người giữ cửa." Lại tiếp:" Renda phong ấn vốn là đường lui do dị thú tạo ra sau khi biết Lam Nguyên tinh cầu sẽ bị tiêu hủy."

Thấy biểu tình giật mình kinh ngạc của La Tiểu Lâu, Siever gật đầu:" Đúng vậy, nơi này chính là dị thú văn minh, bằng không thì 3 thử thách kia sao có thể nghiêm mật đến vậy đc. Ngài ko thấy rất kỳ lạ sao, Renda tinh vực là 1 kỳ quan hiếm có trong vũ trụ, thậm chí là đảo lộn quy luật tự nhiên tỷ như tinh thể đốt cháy xung quanh. Đó là bởi vì chúng ko phải do tự nhiên mà do dị thú tạo ra chúng."

"Thì ra là vậy. Nhưng hiện tại nhân loại đã tới đc rồi, các ngươi..." La Tiểu Lâu thấy áy náy, nếu vậy bí mật của dị thú có thể sẽ bị phát hiện phải ko? Mình cũng giúp ko ít trong việc tiến vào Renda phong ấn.

Siever lắc đầu, tự hào nói:" Ai tiến vào cũng chẳng sao cả. Chỉ có dị thú mới mở đc Renda phong ấn, nhân loại chỉ có thể lấy đi 1 chút đồ ko quan trọng thôi."

La Tiểu Lâu ko biết mình nên cao hứng cho dị thú hay là buồn cho Nguyên Tích nữa, hắn thì thào nói:" Ra vậy, sau khi chúng ta rời đi nơi đây, các ngươi cũng ko bị tổn thất gì." Vậy nhiệm vụ thử luyện có đc coi như đã hoàn thành ko?

"Nhưng hiện tại chỉ có ngài là có khả năng mở ra phong ấn nha." Siever lo lắng nói. Hắn buộc phải nói thẳng ra bởi La Tiểu Lâu ko hề có 1 chút tự giác rằng mình là người có nửa huyết thống dị thú.

162. Chương 161: Phong Ấn

´N.

La Tiểu Lâu ngơ ngác nhìn Siever, ko dám tin nói:" Ta á? Sao thế đc. Ta còn ko phải là dị thú có huyết thống tinh khiết nữa mà."

Siever gật đầu, trong đôi mắt lam xinh đẹp chứa cảm thán, nói:" Sự thật đúng là như vậy. Nhưng mà trong số những dị thú còn tồn tại, chỉ có Ngài là có huyết mạch bậc cao nhất. Thiên Hằng so cũng ko đc bằng ngài cho nên hắn chỉ là người canh cửa. Còn tôi, tôi thậm chí ko đc coi là dị thú, Thụy Minh thú chỉ là phụ thuộc của dị thú mà thôi.(Sivier là Thụy Minh thú).

"Này này – " La Tiểu Lâu gấp đến mức nói lắp, hắn ko có loại tinh thần phấn đấu vì phục hưng Lam Nguyên tinh cầu nha! Cậu chỉ muốn làm 1 công dân gương mẫu, nộp thuế đúng hạn, cố gắng kiếm tiền nuôi gia đình, phấn đấu vì 1 cuộc sống bình thản, tốt đẹp vv...mà thôi a.

"Chẳng lẽ ko còn ai khác sao? À, Thiều Dung nói hắn có họ hàng thân thích với ta, mà hắn cũng là dị thú nữa, ko chừng hắn cũng có thể mở phong ấn nha." La Tiểu Lâu hy vọng mình ko còn phải lo chuyện này nữa.

Sivier bất đắc dĩ:" Đúng là như thế. Hơn nữa, theo tính cách của Thiều Dung thì hắn sẽ tiếp nhận thù vinh này. Nhưng – biết nói sao nhỉ, hắn ko phải người thích hợp, phong ấn sẽ ko chấp nhận hắn. Hắn có huyết mạch, có lực lượng, nhưng ko có truyền thừa."

Thấy trên mặt La Tiểu Lâu hiện rõ sự sầu khổ, Sivier thở dài:" Vì sao ngài ko muốn tiếp nhận chứ? Đây là chuyện mà người khác cầu mà ko đc nha. Ai lại nỡ bỏ qua vô biên tài phú, địa vị cao nhất và cả vinh dự nữa chứ?"

Sivier mẫn tuệ phát hiện khi La Tiểu Lâu nghe đến cái từ nọ thì mắt sáng lên chút. 125 cũng giỏi quan sát, lập tức nói leo:" Như vậy chúng ta sẽ có tiền mua tài liệu, mua đất trồng tài liệu, hoặc là mua tài liệu hiếm ở chợ đêm a."

La Tiểu Lâu câm nín nhìn 125, trong óc mi còn có gì ngoài tài liệu ko vậy hả?

Thế mà 125 đọc hiểu đc ánh mắt đó, nó mở to mắt, cố suy nghĩ vài giây, sau đó thêm đc câu:" Còn có thể mua đc dịch cường hóa, bánh ngọt Tam Mộc, mua …"

Thấy La Tiểu Lâu có dấu hiệu lung lay, Sivier tiếp tục khuyên:"Nếu hiện tại ngài ko mở ra phong ấn sẽ có 2 kết quả. Một là nhân loại sẽ tìm tất cả biện pháp, ko cởi bỏ mà ngược lại sẽ phá hủy phong ấn, như vậy di sản của dị thú sẽ biến mất hoàn toàn. Hai là Thiên Hằng sẽ trăm phương nghìn kế hợp tác với Thiều Dung để mở ra phong ấn, như vậy bọn họ sẽ nắm trong tay toàn bộ những di sản này. Ngài biết hậu quả sẽ thế nào chứ?"

"Hậu quả gì?" La Tiểu Lâu cau mày hỏi. Hắn thực sự ko thích Thiên Hằng, bởi khi Thiên Hằng nhìn hắn luôn có sát ý.

"Thánh thú cơ giáp nói với tôi rằng Thiên Hằng rõ ràng biết ngài là người duy nhất mở đc phong ấn mà còn muốn giết ngài. Khi bị Thiều Dung ngăn trở mới 'lấy lui làm tiến' muốn loại bỏ huyết mạch dị thú của ngài. Ngài biết vì sao ko?" Càng nói sắc mặt Sivier càng nghiêm túc hơn:" Để tới đc nơi này các ngài đã phải mất rất nhiều thời gian và trải qua rất nhiều khó khăn. Nhưng chúng tôi ở đây cũng rất lâu rồi. 70 năm trước, sau khi Lam Nguyên tinh cầu bị nổ tung, Thiên Hằng vẫn luôn ở nơi này. Khi biết bản thân ko có huyết mạch tinh khiết nên chỉ có thể dựa vào bán thú để mở ra phong ấn, Thiên Hằng vô cùng bất mãn. Nếu cấp bậc huyết mạch của hắn đủ cao để mở ra phong ấn, hắn đã mang bảo tàng đi khỏi đây lâu rồi." "Hiện tại ngài lại thân thiết với nhân loại, hắn càng ko chấp nhận đc ngài. Có thể do ghen tị, cũng có thể là thống hận ngài, hắn sẽ dùng mọi biện pháp ngăn trở ngài mở ra phong ấn. Hắn định tiêm cho ngài 2 loại thuốc, nếu ngài chưa thú hóa, ngài sẽ trở thành con người. Nhưng khi ngài đã thú hóa rồi mới bị tiêm vào thì ngài chỉ có đường chết mà thôi. Không thể ko nói, thánh thú cơ giáp đã cứu mạng ngài."

La Tiểu Lâu trợn mắt há mồm. Hóa ra mình đã từng ở gần tử vong như vậy! 125 thì đắc ý, tặng La Tiểu Lâu ánh mắt 'ko cần cảm ơn ta' nói:" Nếu ko do quá trình nâng cấp hệ thống vũ khí ko thể bị gián đoạn thì tôi đã ko để hắn tiêm vào ống thuốc đầu tiên rồi."

Sivier tiếp tục nói:" Hơn nữa, Thiên Hằng vẫn luôn theo trường phái chủ chiến. Nếu hắn trở thành chủ nhân của bảo tàng phong ấn này thì cho dù hiện tại nền khoa học kỹ thuật của nhân loại rất phát triển, nhưng là, ngài sẽ nhanh chóng thấy đc cái gì gọi là công kích mang tính hủy diệt thôi. Hiện tại nhân loại phát triển vẫn còn kém xa so với dị thú ở thời điểm 70 năm trước."

"Tôi đã giải thích rõ ràng cho ngài về phong ấn, vậy ngài lựa chọn thế nào?" Sivier hỏi.

Sắc mặt La Tiểu Lâu tái nhợt, tức giận nói:" Bây giờ ta đi giết Thiên Hằng…"

Sivier lắc đầu:" Ngài biết rõ là ko có khả năng này đc. Mà cho dù ngài giết đc hắn, hắn sẽ tự bạo, khi đó tất cả mọi người sẽ bị chôn cùng với hắn. Ngài nỡ ko?"

La Tiểu Lâu nhìn 125 với ánh mắt xin giúp đỡ, nó rất lợi hại mà, nó sẽ –

125 lập tức kêu lên:" Nếu có thể giam cầm hắn tôi đã làm rồi. Lúc ấy vì cứu ngài tôi đã phải dùng toàn bộ ý thức nguyên lực mới có thể uy hiếp Thiên Hằng ép hắn rời đi chứ ko phải là xông lên chiến đấu với hắn. Bằng ko chỉ với việc hắn muốn giết người gởi nuôi của tôi, tôi sẽ tha cho hắn sao?"

Lúc này Sivier cũng ôn hòa nói:" Thế này đi, ngài mở ra phong ấn, mọi thứ bên trong sẽ do ngài toàn quyền quyết định, vậy đc chứ? Những thứ này vốn là đc để lại cho dị thú đc truyền thừa, đó cũng là kỳ vọng của dị thú ở Lam Nguyên tinh cầu."

Tay La Tiểu Lâu run lên, khi nghe thấy 2 chữ 'kỳ vọng' cậu cảm thấy trong thân thể có gì đó đang thiêu đốt, phẫn nộ kêu gào.

Không, mình ko thể buông tay cơ hội mở ra phong ấn, tuyệt đối không.

La Tiểu Lâu bỗng đứng lên đi về phía có đám tinh thể hồng phấn đó. Sivier thấy bất ổn muốn kéo La Tiểu Lâu lại nhưng ko còn kịp nữa rồi.

Ban đầu, 125 kinh hỉ đưa ra đề nghị cho La Tiểu Lâu nên chọn bục nào. Khi nghe thấy Sivier kêu gọi thì mới thấy có vấn đề, 125 lập tức trật tự lại, nhìn chằm chằm La Tiểu Lâu. Theo bước chân của La Tiểu Lâu, tinh thể màu hồng phấn dưới chân hắn ko ngừng sáng lên, sáng chói tới mức hại mắt. Đó là phản ứng năng lượng thể hiện sự cường đại của người đứng trên chúng. Thế nhưng La Tiểu Lâu lại giống như thay đổi thành 1 người khác, vô cùng xa lạ.

"Nguy rồi, nếu ở nơi này mà thần trí bị khống chế, ngài ấy sẽ hoàn toàn biến thành dị thú…" Sivier thay đổi sắc mặt, có lẽ trở thành 1 con dị thú sẽ ko là chuyện xấu nhưng như vậy sẽ ko phải là La Tiểu Lâu như trước nữa, La Tiểu Lâu sẽ ko có trí nhớ, ko có tính cách như trước.

Mà lúc này La Tiểu Lâu đã ko chút do dự đi về phía cái bục ở giữa. Sau đó cắn ngón tay chảy máu rồi chậm rãi đưa tay vào bục.

125 bỗng nhiên hô lên:" La Tiểu Lâu! Cậu không cần tôi và Nguyên Tích nữa sao?" Nó cố ý đặt vị trí của mình trước Nguyên Tích.

Thanh âm của nó lớn tới mức chấn cả thạch động, nghe ai oán như tiếng thú con bị bỏ rơi. Sivier kinh ngạc nhìn 125, thánh thú cơ giáp là do dị thú tạo ra, theo lý thuyết nó phải trung thành nhất với dị thú. Thế nhưng nó lại thích và trung thành với La Tiểu Lâu – kẻ có 1 nửa huyết thống nhân loại?

Nghe tiếng 125, La Tiểu Lâu dừng 1 chút. 125 và Sivier cùng thở phào nhẹ nhõm.

La Tiểu Lâu mờ mịt nhìn 4 phía, hắn nhớ tới hành động vừa nãy của mình, đó ko phải ý định của cậu, dường như cậu bị người khác khống chế. Nơi này thật quỷ dị. Lẽ nào dị thú phong ấn nơi này đang khống chế mình?

La Tiểu Lâu ổn định lại tinh thần, nhìn lên 3 bục trước mặt. Lúc này trên 3 bục đó đều có chữ ghi chú. Bục bên trái ghi tài phú, bục giữa ghi quyền lực, còn bục bên phải ghi vinh dự. Dị thú khống chế La Tiểu Lâu bắt cậu chọn quyền lực, nhưng đáng tiếc, La Tiểu Lâu muốn lựa chọn theo ý mình.

La Tiểu Lâu ko hề do dự đưa tay về phía bục bên trái, tài phú mới là lựa chọn của cậu. Khi giọt máu của La Tiểu Lâu nhỏ xuống mặt đá trên bục, mặt đá từ từ biến ảo thành 1 lốc xoáy đen ngòm.

La Tiểu Lâu ngơ ngác nhìn lốc xoáy, từ từ thò tay vào trong. Tựa hồ qua 1 lúc lâu, La Tiểu Lâu xoay người nhìn về phía Sivier và 125.

125 chăm chú nhìn La Tiểu Lâu, chờ đợi kết quả. Còn Sivier trên mặt tuy vẫn mỉm cười nhưng đã kìm lòng ko đậu bước lên 2 bước.

La Tiểu Lâu kích động nói:" Ta đã mở ra phong ấn. Thật ko ngờ đó lại là – một dị thế không gian! Một không gian chứa vô số tài liệu và khoáng thạch."

Dị thế không gian tồn tại ở giữa khe không trung, diện tích bên trong rất lớn, gần lớn bằng tinh cầu bậc trung. Trong vũ trụ có không ít dị thế không gian nhưng tìm đc chúng rất khó khăn. Hơn nữa, trong dị thế ko gian thông thường có thể là phủ kín băng tuyết, cũng có ko gian toàn là lửa cháy, hiếm lắm mới có không gian chứa tài liệu cao cấp hoặc khoáng thạch hiếm. Mà dị thế ko gian do dị thú để lại có cả 2 loại này, thực đúng là tài phú vô biên a.

Sivier ôm La Tiểu Lâu 1 chút, còn 125 thì lại trực tiếp nhảy lên người La Tiểu Lâu, tự hào nói:" Thấy chưa, tôi biết ngay là dị thú để lại tài sản phú khả địch quốc mà." Đắc ý như kiểu tài phú đó là do nó lưu lại vậy.

Vấn đề bây giờ là số tài phú đó đã thuộc quyền định đoạt của La Tiểu Lâu, cậu phải xử lý thế nào đây? La Tiểu Lâu do dự 1 lát mới hỏi:" Nếu ta đem chúng cho nhân loại thì các ngươi sẽ thế nào?"

Sivier lẳng lặng nhìn La Tiểu Lâu, trên mặt có chút thất lạc, nhưng vẫn nói:" Như tôi đã nói, số tài phú này thuộc về Ngài, Ngài muốn xử lý chúng thế nào cũng đc."

125 thì gấp xoay quanh, miệng thì thào:" Mình…mình…chẳng lẽ là bạch tuyết khủng long bị mẹ kế nuôi dưỡng sao trời!."

Dưới đây là tấm hình của Bạch Tuyết Khủng Long 125 ^^

163. Chương 162: Rời Khỏi

`I KHỎI.

La Tiểu Lâu nuốt nuốt nước miếng, nói:" Chẳng lẽ các ngươi ko giận ta ko muốn phục hưng Lam Nguyên tinh cầu hay sao?"

Sivier trầm mặc một lát mới nói:" Cũng có giận 1 chút. Nhưng tôi vẫn tôn trọng quyết định của Ngài."

125 dường như giờ mới nghĩ đến vấn đề đó, nó đi lòng vòng vài vòng mới nói:" Tôi tôi chỉ cần cậu cứu chủ nhân của tôi ra thôi, dù sao – dù sao cậu cũng ko thể chấn hưng Lam Nguyên tinh cầu đc." Tuy nó nói vậy nhưng La Tiểu Lâu vẫn nghe ra thanh âm muốn khóc của nó. Cậu khiến bọn họ phải thất vọng rồi.

La Tiểu Lâu nhìn bọn họ, nói:" Ta quyết định đem dị thế ko gian cho Nguyên Tích. Nhưng ban nãy ta đã dùng ý thức nguyên lực chia dị thế ko gian làm 3 phần. Cho nên, 1 phần giao Nguyên Tích, 1 phần giao cho Sivier, còn lại 1 phần sẽ để lại trong phong ấn như cũ."

Nghe La Tiểu Lâu nói xong, Sivier và 125 đều rất kinh ngạc, bọn họ ko ngờ La Tiểu Lâu lại làm như vậy.

La Tiểu Lâu cười cười:" Ta vẫn luôn ko tự chủ nghiêng về nhân loại hơn, bởi ta vẫn cho rằng mình là nhân loại. Nhưng khi nhân loại biết đc thân phận của ta, bọn họ sẽ ko thân thiết với ta như cũ đc nữa. Các ngươi thì ngược lại, giúp ta nhiều lần. Mà ta cũng ko có nghĩa vụ giao toàn bộ những thứ đó cho họ. Ta hy vọng rằng, trong khi nhân loại ngày càng phát triển, các ngươi cũng sẽ đc phát triển."

"Cân bằng cũng là biện pháp tốt để phòng tránh chiến tranh. Ta cảm thấy ko nên tiêu diệt bất cứ loài nào. Đây vốn là tài phú của dị thú, ta ko có cách nào để chấn hưng thì ít nhất cũng phải để lại 1 phần chừa cơ hội cho người khác chấn hưng – tuy có thể đã ko còn ai làm đc. Ta biết có lẽ các ngươi rất thất vọng, nhưng ta đã do dự rất lâu mới mở ra phong ấn…"

Sivier bỗng nhiên đi lên ôm chặt La Tiểu Lâu, nghẹn ngào nói:" Ko. Tôi rất cao hứng."

Tâm tình La Tiểu Lâu đc thả lỏng, cậu hồi ôm Sivier 1 chút, sau đó cầm 2 thanh gì đó giống thanh kiếm đang phát sáng đưa cho Sivier 1 thanh. Sivier cẩn thận nhận lấy. Đây chính là chìa khóa để mở 1 phần dị thế ko gian.

Khi Sivier còn đang kích động, La Tiểu Lâu bỗng nghe thấy thanh âm ho sặc sụa của 125, hắn nở nụ cười, nói:" Dù sao thì chúng cũng là di sản của ta. Ta có thể lấy 0,5% tài liệu của 2 ko gian này đc chứ?" 0,5% là phần mà người phát hiện ra tân tinh cầu hoặc tân ko gian sẽ đc nhận.

Sivier hôn 2 má La Tiểu Lâu một chút, cười nói:" Tất nhiên là có thể rồi. Ngài lấy lúc nào cũng đc."

La Tiểu Lâu cúi đầu nhìn 125 đang hoan hô nhảy nhót, chần chờ hỏi nó:" Ko gian của mi còn có thể chứa đc nữa sao?"

Bình thường luôn khóc lóc kể lể kho hàng nhỏ bé đáng thương của mình, nhưng lúc này 125 lập tức hô:" Đương nhiên là đc! Tôi luôn vui vẻ giúp cậu cất chứa tài liệu á."

Sivier nhìn đám tinh thể màu hồng phấn đang nhạt dần, nói:" Khi nãy ngài bị khống chế nên tôi ko kịp nói cho ngài biết, qua 800 năm sẽ có thể lựa chọn mở ra bất kỳ bục nào trong 3 bục kia. 800 năm cũng là kỳ hạn thọ mệnh của dị thú. Nếu thế hệ này ko thành công thì có thể chờ thế hệ sau tiếp tục. Mà trong 3 cái bục đó, tài phú là tài liệu hoặc là tiền, vinh dự là toàn bộ khoa học kỹ thuật của dị thú, còn lại quyền lợi thì ko nên đụng vào."

La Tiểu Lâu tò mò:" Vì sao vậy?"

"Bởi vì trong đó phong ấn những dị thú đang ngủ say. Nếu bọn họ ra ngoài đc thì tận thế của nhân loại sẽ tới ngay thôi." Nói tới đây, Sivier nhìn La Tiểu Lâu, muốn nói lại thôi. Hắn vốn định dặn dò những lời này cho La Tiểu Lâu từ trước đó nhưng khi đó La Tiểu Lâu bị khống chế ý thức nên ko nói đc. May mà nhờ tính cách – nói đúng hơn là lòng nhiệt tình yêu thích tài phú của La Tiểu Lâu đã cứu vớt bọn họ.

Đúng lúc này, Sivier cùng 125 bỗng nhiên giật thót, Sivier nói nhỏ:" Đám người Nguyên Tích đã tìm đến nơi này, sắp đến chỗ chúng ta rồi."

125 và Sivier đều có chút hoảng hốt. Ngoài vấn đề phong ấn, Sivier còn muốn nói rất nhiều việc cho La Tiểu Lâu. 125 thì thấy Nguyên Tích là bệnh chột dạ của nó sẽ phát tác. La Tiểu Lâu trầm mặc 1 chút rồi ngồi xuống sờ soạng trên mặt đất, sau đó đám tinh thạch màu hồng phấn kia mang theo ba cái hòm biến mất trong ko khí. Cuối cùng nơi này hoàn toàn giống 1 cái thạch động ngầm.

Sivier nhìn La Tiểu Lâu nói nhỏ:" Tôi sẽ đem đám thú bên ngoài đi, chúng đều do tôi mang đến để ngăn cản đám người Nguyên Tích. Ngài hãy bảo trọng."

La Tiểu Lâu cũng nói:" Ngươi cũng bảo trọng. Nếu – ta nói là nếu sự việc ta làm hôm nay đem tới phiền toái cho các ngươi thì ngươi có thể đến tìm ta."

La Tiểu Lâu cố lấy dũng khí để nói câu nói cuối đó. Cậu ko biết liệu mình có thể làm đc gì có tác dụng cho Sivier hay ko nữa. Nhưng mà cậu thích Sivier, giống như thích 125 vậy. Cậu coi 125 như người nhà thì cũng coi Sivier như một người bạn đặc biệt – bạn duy nhất biết cậu có 2 loại huyết thống và thân phận mà ko hề chán ghét cậu. Ở trước mặt Sivier, cậu ko hề bị bất cứ áp lực tâm lý nào. Loại hữu nghị này khác xa hữu nghị với Điền Lực và Athes.

Sivier nắm chặt tay La Tiểu Lâu, nói:" Đc rồi. Tôi cũng hy vọng ngài sẽ sớm đến tinh cầu của tôi làm khách hoặc là định cư lại."

La Tiểu Lâu nheo nheo mắt, nói:" Ta sẽ liên hệ ngươi để nghe nốt đoạn kết ngươi chưa nói xong kia. Còn chuyện làm khách cứ để từ từ, có lẽ là khi ta bị bại lộ thân phận và bị đuổi giết."

Sivier cười cười:" Vậy đc rồi. Nguyên Tích sắp xuống tới rồi. Tôi phải đi thôi."

La Tiểu Lâu ôm Sivier, lần này là La Tiểu Lâu chủ động. Sivier sửng sốt, đoán dòng chữ mà La Tiểu Lâu viết nhanh trong lòng bàn tay mình. Cuối cùng, Sivier đang từ trạng thái nóng lòng rời đi đổi thành lưu luyến ko rời nhưng La Tiểu Lâu luôn mãi thúc giục nên đành mang theo sắc mặt phức tạp đi khỏi thạch động.

Sivier đi rồi, La Tiểu Lâu mới nghĩ đến vấn đề là phải giải thích cho Nguyên Tích nguyên nhân mình ở trong này như thế nào đây?

Lúc này, thanh âm 125 vang lên:" Mau nằm ở chỗ này với tôi, chúng ta sẽ giả bộ ngất xỉu. Tôi sẽ chỉ cho cậu cách giả bộ như thật luôn. Đến đây đi, làm như vậy Nguyên Tích sẽ ko truy cứu chúng ta nữa." Nói xong, nó còn ra vẻ hào phóng vỗ vỗ mặt đất cạnh nó.

La Tiểu Lâu đầu đầy hắc tuyến nhìn 125. Nhưng ngay sau đó cũng cảm thấy như vậy cũng tốt, nằm xuống nghỉ ngơi 1 chút cũng đc mà. Nguyên Tích đã đến đây, mình có thể yên tâm thả lỏng tinh thần đc rồi…

Nhưng cuối cùng, La Tiểu Lâu quyết định ôm 125 lên rồi xoay người đi về phía cầu thang.

125 cảm giác đc La Tiểu Lâu đang run run, nó kinh ngạc mở to mắt, hô nhỏ:" Cậu, cậu làm gì thế? Chẳng lẽ cậu muốn trêu ngươi Nguyên Tích hay sao, nhưng tôi ko muốn thế nha! Tôi đã cố gắng ở lại cùng cậu mà."

Đúng rồi nha, thật là hiếm thấy nha. Mọi khi 125 đã tự động chết máy rồi.

La Tiểu Lâu tiếp tục đi về phía cầu thang, buồn bực nói:" Theo mi thì Nguyên Tích sẽ tra hỏi mi trước hay ta trước đây?"

"Cầu Chúa phù hộ cho cậu… Còn nữa, trước khi về đến Đế đô thì đừng đánh thức tôi." 125 nói xong liền giả bộ ngáy khò khò. Hiếm khi 125 ko biến thành viên đá, nó dùng thân thể của mình để biểu đạt lòng trung thành với La Tiểu Lâu.

Tiếng gầm rú của cơ giáp càng ngày càng tới gần, La Tiểu Lâu bị gió thổi đến nỗi đứng ko vững. Sau đó La Tiểu Lâu cảm thấy 125 càng ngày càng cứng ngắc, cậu ngẩng đầu thì thấy cơ giáp màu trắng đang nổi trước mặt mình. Tiếp theo, cửa khoang điều khiển đc mở ra, Nguyên Tích nhìn La Tiểu Lâu, La Tiểu Lâu cũng bình tĩnh nhìn Nguyên Tích, 2 người nhìn nhau chăm chú. Thoạt nhìn 2 người vẫn giống như khi chưa từng tách xa nhau vậy, nhưng La Tiểu Lâu thầm nghĩ kể từ khi mở ra phong ấn kia thì chắc chắn là quan hệ 2 người đã có khác trước 1 chút rồi.

……

"Thật mà, em hoàn toàn ko hề hay biết có chuyện gì xảy ra. Khi em tỉnh lại thì đã ở nơi này rồi." La Tiểu Lâu ngồi ở ghế phụ lái của Vân Thiên, cẩn thận trả lời Nguyên Tích.

Nguyên Tích hung tợn nhìn đằng trước, ko nói gì. Khi mới gặp lại nhau 2 người kìm lòng ko đậu ôm nhau 1 chút, từ sau khi La Tiểu Lâu nói hình như tay Nguyên Tích đang run rẩy thì Nguyên Tích vẫn mang biểu tình lạnh lẽo đến giờ.

La Tiểu Lâu hắng giọng 1 cái, tiếp tục giải thích:" Chắc hẳn là em bị khống chế chứ em ko hề muốn tới nơi này tí nào cả. Anh cũng thấy đấy, cái nơi quỷ quái này chẳng có gì cả, ko thể so với đại sảnh hoa mỹ ngoài đó đc. Từ khi tỉnh táo lại em vẫn luôn cố gắng thoát khỏi nơi này."

Nguyên Tích nhịn ko đc quay đầu trừng mắt hỏi:" Vì sao lại chỉ có 1 mình em bị khống chế?"

Nguyên Tích bỗng nhiên tới gần khiến La Tiểu Lâu khẩn trương, lắp bắp nói:" Vậy sao…chỉ 1 mình em bị khống chế thôi sao? A, chắc là do em quá yếu, em, em thật ko biết vì sao nữa nha."

Nguyên Tích bỗng nghĩ đến khi nãy bọn họ cũng có 1 đoạn thời gian ko hề nhớ là có chuyện gì xảy ra, khi tỉnh lại thì đã đi qua hết hành lang rồi. Thế là sắc mặt hắn lại bắt đầu đen, quay đầu nhìn về màn hình.

La Tiểu Lâu ko biết Nguyên Tích có nghi ngờ gì ko nhưng cậu đã quyết định là đánh chết cũng ko thừa nhận.

Một lát sau, La Tiểu Lâu hỏi nhỏ:" Các anh đều ổn cả chứ?"

"Ko sao." Rốt cục Nguyên Tích cũng chịu nói chuyện nhưng ngữ khí vẫn ko tốt. Động tác gõ chỉ lệnh giống như gõ vào lòng La Tiểu Lâu vậy.

La Tiểu Lâu vui vẻ nói:"Cám ơn trời đất, tất cả chúng ta đều ko có việc gì." Chần chờ 1 chút, lại nói:" Anh thấy rồi đấy, nơi này thật là quỷ dị. Chúng ta nên đi khỏi nơi đây."

"Nơi này ko chỉ quỷ dị mà còn có dấu vết của dị thú. Anh đang hoài nghi nơi này bị dị thú dự tính làm gì đó hoặc nó chính là vùng mà dị thú để lại." Nguyên Tích lạnh băng nói.

La Tiểu Lâu liếc trộm Nguyên Tích 1 cái, cố lấy dũng khí nói:" Tất cả mọi người đều ko gặp chuyện gì, có lẽ dị thú ko có hung tàn như anh nghĩ đâu."

Nguyên Tích phẫn nộ nói:"Chúng nó công kích chúng ta! Chớ nói chi – " hắn bỗng ngừng 1 chút, hỏi:" Em bị gì vậy? Chẳng lẽ mới tới đây 1 lần đã bị tẩy não rồi sao?"

La Tiểu Lâu gượng cười, nói:" Vậy, vậy ah. Nói như thế nghĩa là các anh đã đuổi bọn chúng đi hết rồi sao? Vất vả rồi."

Nguyên Tích liếc La Tiểu Lâu 1 cái rồi nhìn thoáng 125 đang nằm trong lòng La Tiểu Lâu, châm chọc:" Ko vất vả bằng em."

La Tiểu Lâu ho khan 1 tiếng, ko dám nói tiếp nữa.

La Tiểu Lâu cảm thấy 125 trong lòng mình đang cứng ngắc giống như tảng đá rồi, tư thái này cũng quá là giả a, cậu cười nói:" Ko có chuyện gì to tát, là do em quên đổi hộp năng lượng cho nó. Bây giờ đã ổn rồi."

Nguyên Tích thu hồi tầm mắt, La Tiểu Lâu và 125 cùng thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ 1 lát sau 2 người đã ra tới đại sảnh, Nguyên Tích thu hồi Vân Thiên.

Tất cả mọi người trong đại sảnh thấy 2 người đi ra đều cảm thấy vui mừng. La Tiểu Lâu nhìn lướt 1 vòng, phát hiện thần sắc mọi người đều có chút mệt mỏi, hiển nhiên là vừa phải trải qua 1 trận ác chiến, ko thấy Thiên Hằng và Thiều Dung đâu cả.

Nguyên Tích nói:"Bây giờ chúng ta quay trở lại chiến hạm."

Nguyệt Thượng gật gật đầu:" Đúng là nên trở về đc rồi. Chúng ta đã mở ra phong ấn, như vậy nhiệm vụ thử luyện đã hoàn thành rồi."

La Tiểu Lâu sửng sốt, chưa kịp nói gì đã bị Nguyên Tích lôi kéo đi ra ngoài. La Thiểu Thiên và Nguyên Nặc nhìn nhìn La Tiểu Lâu, đi theo sau Nguyên Tích.

Khi bọn họ rời khỏi hòn đảo trôi nổi trên ko này, xung quanh hòn đảo lại từ từ dâng lên lồng phòng hộ. Hòn đảo lại từ từ biến mất giữa ko trung.

164. Chương 163: Thăng Cấp ^^

´P ^^

Mọi người nhanh chóng quay trở lại chiến hạm. Thuyền trưởng Kent đang vô cùng kích động đón chào bọn họ.

"Điện hạ, các ngài thực sự đã thành công rồi. Chỉ cần lấy đc lông phượng và sừng lân đã đc coi là thành công rồi chớ nói chi là mở ra đc phong ấn. Đã vậy lại còn ko có bất kỳ thương vong nào. Thật sự là rất giỏi a!"

Nguyên Tích nhíu nhíu mày, nói:" Chúng ta chỉ làm hoàn thành thử luyện mà thôi. Nhưng ta thấy nơi này có vấn đề. Còn nữa, mở ra phong ấn cũng quá dễ dàng đi."

Nguyên Tích chưa kịp suy nghĩ sâu xa hơn thì Nguyệt Thượng đã cười nói xen vào:" Nhưng chúng ta đã thực sự lấy đc đồ vật bên trong phong ấn rồi mà. Để xem là gì nào." Nói xong liền lấy ra 1 cái hòm màu trắng.

Á Bá đứng bên cạnh Nguyệt Thượng nói:" Lát nữa tôi sẽ thử mở ra xem có gì."

Nguyên Tích cũng lấy ra 1 cái hòm màu trắng, cúi đầu nhìn 1 lát, nói:" Nghỉ ngơi trước đã. Chúng ta có đủ thời gian để xem xét chúng trên đường trở về." Nói tới đây, Nguyên Tích lại quay qua thuyền trưởng Kent, hỏi:" Người mà Thiều Dung mang về đó giờ thế nào rồi?"

Thuyền trưởng Kent sửng sốt, nói:" A, ý ngài là người bị bệnh kia sao? Hình như hắn bị bệnh rất nặng. Lạc Khắc đang chăm sóc cho hắn."

Nguyệt Thượng và Thiều Dung liếc nhau, cả 2 đều mang biểu tình kinh ngạc.

"Lạc Khắc?" Nguyên Tích dừng bước:" Bọn họ có quen biết nhau sao?"

"2 người vốn ko quen biết nhau nhưng Lạc Khắc có vẻ rất quan tâm đến người bệnh kia."

"Vậy kêu Lạc Khắc đến đây gặp ta."

"Hảo, tôi đã sắp xếp người giám thị bọn họ, hiện tại cả 2 đều ở trong phòng – " thuyền trưởng Kent vừa nói vừa liên lạc với người bên phòng theo dõi, yêu cầu đưa Lạc Khắc đến đây.

Nhưng 1 phút sau binh lính báo cáo 1 tin tức ko tốt: 2 người kia rõ ràng là đang ở trong phòng nhưng lại ko thể liên lạc với Lạc Khắc đc.

Sắc mặt mọi người đều biến đổi, Nguyên Tích dẫn đầu đi đến phòng Lạc Khắc, La Tiểu Lâu tuy rất mệt mỏi nhưng nghĩ tới có Thiên Hằng ở đây, hắn cảm thấy ko an toàn nên cũng đi theo Nguyên Tích.

Mọi người đi đến trước cửa phòng Lạc Khắc, có người lên trước dùng thẻ mở cửa mở ra cửa phòng Lạc Khắc, bên trong ko có 1 bóng người. Mà trên giường có đặt 1 thiết bị điện tử có hiển thị 1 đoạn thu hình.

Sắc mặt Nguyệt Thượng còn khó coi hơn cả Nguyên Tích, hắn cầm thiết bị điện tử đó lên, rồi bấm nút mở đoạn thu hình.

Trong đoạn thu hình đó, Lạc Khắc đỡ Thiên Hằng đứng ở trong phòng, Lạc Khắc mỉm cười nói:" Chúng tôi ko chào hỏi mà đã rời đi có vẻ ko đc hay cho lắm. Nhưng mà vị mỹ nhân này bị thương rất nặng mà dụng cụ trên chiến hạm ko đủ để chữa trị cho hắn, hắn luôn mãi khẩn cầu tôi giúp hắn cho nên tôi phải dẫn hắn rời đi nơi này trước để tìm chỗ chữa trị cho hắn."

Rời đi? Rời đi bằng cách nào? Bên ngoài còn có xoáy thiên thạch mà…

Như là đoán đc suy nghĩ của mọi người, Lạc Khắc tiếp tục mỉm cười, nói:" Tôi nghĩ mọi người sẽ tò mò tôi rời đi bằng cách nào. Quên chưa nói với mọi người, trừ bỏ Internet và y học, tôi còn là 1 chiến sĩ cơ giáp. Tôi điều khiển cơ giáp để rời khỏi đây. Có lẽ mọi người cảm thấy cơ giáp ko thể vượt qua xoáy thiên thạch đc, nhưng là mọi người biết Phượng Già Lăng bệ hạ vượt qua xoáy thiên thạch bằng cách nào ko? Năm đó ngài ấy đi con đường ngắn nhất đó là trực tiếp đi xuyên ngang qua xoáy thiên thạch. Gặp ảo ảnh liền trực tiếp xuyên qua, gặp thiên thạch thực sự liền đánh nát nó. Biện pháp này ngoài Phượng Già Lăng bệ hạ ra thì ko ai có thể làm đc. Có lẽ chính Phượng Già Lăng bệ hạ cũng ko biết con đường mà ngài đi qua năm đó mỗi năm đều có 1 khoảng thời gian ở trong 1 ngày nhất định sẽ có 1 con đường ko hề có bất kỳ trở ngại nào. Tôi tính ra thời gian đó là 12h trưa hôm nay, cho nên ta đưa vị mỹ nhân này đi trước. Tôi nghĩ mọi người cũng sẽ giống tôi ko đành lòng nhìn hắn ko qua khỏi." Cuối cùng Lạc Khắc phất phất tay:" Vương tử, vương tử phi điện hạ, còn có các vị, bảo trọng."

Thuyền trưởng Kent sắc mặt khó coi, lập tức nói:" Điện hạ, đây là thất trách của tôi, ngài -"

Nguyên Tích cắt ngang lời hắn, bình tĩnh nói:" Chuyện này cũng ko thể trách ngươi, với thủ đoạn của hắn thì chạy trốn mà ko ai biết cũng là việc dễ dàng. Khi chúng ta rời khỏi đây, ngươi lập tức liên hệ Quân bộ yêu cầu điều tra về gia tộc Lewis cho ta."

Sau đó Nguyên Tích kêu mọi người đi nghỉ ngơi, ngày mai sẽ nghiên cứu chiến lợi phẩm bọn họ lấy đc. Mọi người đều về phòng nghỉ ngơi. Trước khi đi về phòng mình, Thiều Dung cười tủm tỉm nhìn La Tiểu Lâu với ánh mắt sâu xa khiến La Tiểu Lâu hết hồn, lập tức quay qua nhìn Nguyên Tích.

Tên 125 kia từ khi phát hiện mình ko bị Nguyên Tích xử lý là bắt đầu vểnh đuôi chạy loạn. Nó cảm thấy mình phải có trách nhiệm tiêu trừ dấu vết hoặc bệnh độc do Lạc Khắc gây ra trên chiến hạm này. Trong lòng nó cho rằng của La Tiểu Lâu là của nó, của Nguyên Tích cũng là của nó luôn. Cho nên Hải Thần chiến hạm cũng là địa bàn của nó, trừ nó ra, những kẻ đột nhập hệ thống internet của chiến hạm đều là tội ác tày trời!

La Tiểu Lâu tắm rửa xong, nằm xuống giường liền ngủ luôn. Nguyên Tích nằm bên cạnh, sau khi cảm giác La Tiểu Lâu đã ngủ say hắn liền mở mắt ra nhìn La Tiểu Lâu chăm chú. Một lúc sau mới cẩn thận lại gần dán môi mình lên môi La Tiểu Lâu.

Sau khi trở về, bọn họ sẽ lập tức kết hôn! Tuy mọi chuyện có vẻ chưa đc rõ ràng cho lắm nhưng chỉ cần nghĩ đến bọn họ sắp danh chính ngôn thuận cử hành hôn lễ là Nguyên Tích liền ngủ ko đc. Nhìn La Tiểu Lâu ngủ yên bên cạnh mình, Nguyên Tích có loại ảo giác rằng đây là đêm tân hôn của bọn họ. Nghĩ đến đây, Nguyên Tích mặt càng đỏ hơn, hắn ngơ ngác nhìn La Tiểu Lâu, lại bỗng thấy tức giận, lẽ ra người vui mừng đến mức ko ngủ đc phải là La Tiểu Lâu chứ. Đc gả cho mình là đại sự đáng vinh hạnh và kiêu ngạo cỡ nào a!

Nguyên Tích phẫn nộ nhìn La Tiểu Lâu lấy ngủ khò khò làm trả lời mình, đang định lấy tay nhéo cái bụng mềm mềm của La Tiểu Lâu thì bỗng La Tiểu Lâu cọ cọ về hướng hắn, sau đó tự nhiên khoát tay lên người, nhẹ nhàng ôm hắn.

Nguyên Tích nín thở, những căm giận trong lòng bỗng bay hơi đi đâu hết, hắn nhẹ nhàng ôm lại La Tiểu Lâu, sau đó dụi đầu vào hõm vai La Tiểu Lâu. Thôi quên đi, La Tiểu Lâu yêu mình như vậy nên có lẽ La Tiểu Lâu ko biết cách biểu đạt niềm vinh hạnh kiêu ngạo mà thôi…

Sáng sớm hôm sau Nguyên Tích tiện tay đưa cho La Tiểu Lâu 1 cái hòm màu trắng, nói:" Đây là đồ đc lấy từ Renda phong ấn. Em xem trước coi thế nào."

La Tiểu Lâu làm bộ cảm động nói:" Ôi, sao anh lại tùy tiện đưa cho em thứ quý trọng như vậy chứ?"

Khóe miệng Nguyên Tích hơi nhếch lên, liếc La Tiểu Lâu 1 cái, trong lòng nghĩ thầm 'ân, chính là vẻ mặt này' nhưng ngoài miệng lại nói:" Em cứ dong dài vậy làm gì, đưa em thì ngươi cứ cầm chứ sao." Thứ này có gì đâu mà tiếc, ta mang nó về vốn để cưới em mà.

La Tiểu Lâu cười tủm tỉm cầm cái hòm và dắt 125 đi tới phòng làm việc. Tới nơi, La Tiểu Lâu gặp Á Bá, trên tay Á Bá cũng cầm 1 cái hòm giống La Tiểu Lâu. Nhìn thấy cái hòm kia, cái đuôi của 125 đang ngồi trên vai La Tiểu Lâu giật giật.

Đối với ánh mắt ko phục thậm chí còn khiêu khích của Á Bá, La Tiểu Lâu ko thèm quan tâm, cậu chào hỏi qua loa rồi đi vào phòng làm việc của mình.

"Sao thế?" La Tiểu Lâu thuận miệng hỏi 125, nãy giờ nó cứ nghển cổ nhìn ra ngoài.

125 vui sướng khi người gặp họa nói:"Cái hòm kia, khụ, là cái hòm bị tôi lấy hết đồ, bên trong ko có gì ngoài tảng đá do tôi tiện tay bỏ vào."

La Tiểu Lâu cười nói:" Nhóm bọn hắn thật bất hạnh nha."

125 ngồi trước mặt La Tiểu Lâu, nói:" Hiện tại cậu muốn mở cái hòm này ra ah?"

La Tiểu Lâu nhìn nó, nói:" Ân, ta sẽ mở nó ra. Nhưng trước hết ta phải nói chuyện của mi đã."

125 hoảng sợ, lập tức nhìn trái nhìn phải chứ ko dám nhìn La Tiểu Lâu, nó vội đứng lên, lắp bắp nói:" Cái kia, tôi – tôi có chuyện gì để nói chứ! Tôi vẫn khỏe mạnh, hết thảy đều bình thường nha. Sáng nay tôi mới tự kiểm tra năng lượng, vận tốc quay vân vân… tôi thực sự khỏe mạnh nha!"

La Tiểu Lâu giật mình vì thái độ của nó. Mình đâu có nói là nó bị trục trặc gì đâu, lẽ nào…

"Tốt nhất là mi nên thành thật khai báo cho ta." La Tiểu Lâu nghiêm mặt, nghiêm túc nói với nó. Vẻ mặt La Tiểu Lâu giống như là ta đã biết tất cả rồi vậy.

Thân mình 125 cứng lại, nó nặng nề cúi đầu, do dự 1 lát mới bất an nói:" Thực ra là thế này, việc thăng cấp mà chủ nhân đặt ra cho tôi ko đc thành công hoàn toàn."

La Tiểu Lâu lập tức đứng lên đi lại gần 125, hỏi nó:" Tại sao lại như vậy?". 125 cả kinh, rất muốn bỏ chạy nhưng nó vẫn cố gắng đứng tại chỗ, mặt mày ủ rũ.

La Tiểu Lâu lo lắng nhìn 125, đặt tay lên vuốt vuốt đầu của nó, nói:" Mi nói cho ta biết là có chuyện gì đi." Bình thường, 125 luôn thích vểnh cái đuôi mà đi nhưng lúc này cái đuôi nó lại chỉ hơi gấp khúc 1 chút. Thấy 125 như vậy, La Tiểu Lâu rất đau lòng, như vậy ko giống tên mập mạp mà mình nuôi kia nha. Cho dù 125 thăng cấp ko thành công, sau này nó ko thể làm đc gì thì La Tiểu Lâu vẫn sẽ nuôi nó.

"Hệ thống vũ khí và các hệ thống khác đều đc nâng cấp thành công, nhưng hệ thống tính cách cảm xúc lại thất bại." 125 len lén nhìn La Tiểu Lâu 1 cái, lại nói:" Lúc đó tôi sốt ruột cứu cậu, nâng cấp hệ thống tính cách bị thất bại 2 lần liên tiếp cho nên tôi vẫn mang loại tính cách này. Chủ nhân vốn đặt ra cho tôi như này: tới Renda tinh cầu, trang bị hệ thống vũ khí, sau đó nâng cấp hệ thống tính cách thành loại hình trầm ổn, ổn trọng."

125 lại cúi đầu, nói lí nhí:" Cho nên bây giờ tôi vẫn mang tính cách này, tôi thực sự ko có cố ý ko hoàn thành nhiệm vụ…" chân trái nó giẫm chân phải, ngẩng đầu bất an nói:" Cậu sẽ ko ghét bỏ tôi chứ?"

La Tiểu Lâu vỗ mạnh hơn 1 chút vào đầu 125, xém bị nó hù chết rồi. Nó khiến mình lo lắng nửa ngày chuyện ko đâu.

"Ta sẽ nhẫn nại với mi, đó giờ ta vẫn ráng nhẫn nại mà ko định đổi trả hàng đấy thôi." Kỳ thật nếu 125 thay đổi tính cách thì chưa chắc La Tiểu Lâu tiếp nhận đc. E hèm, quả thực là loại hình nghiêm cẩn ổn trọng đc nhiều người thích, nhưng là – đứa nhỏ nhà mình vẫn là tốt nhất a. Là người gởi nuôi của 125, tuy rằng nó hơi rắc rối nhưng cho tới bây giờ La Tiểu Lâu vẫn ko hề có ý định đổi nó cho người khác.

125 ngẩng đầu, vui vẻ hỏi:" Thật…thật vậy chăng?"

La Tiểu Lâu nghĩ mà sợ "Nếu thay đổi hệ thống tính cách thì mi vẫn là mi sao?" Chủ nhân của 125 nghĩ như thế nào vậy? Nếu cơ giáp ở cùng mình nhiều năm, vô luận như thế nào mình cũng sẽ ko thay đổi tính cách của nó.

125 cường điệu:"Đương nhiên vẫn là tôi rồi. Bộ nhớ của tôi vẫn đc bảo tồn như cũ, tôi vẫn là tôi."

La Tiểu Lâu xoa mạnh 1 cái vào đầu 125:" Rồi rồi, mi vẫn luôn là mi. Về sau còn có thể thăng cấp nữa ko?"

125 mất hứng quăng quăng cái đuôi:" Các phương diện khác tôi đã nâng cấp xong xuôi hết rồi."

"Ừ, mi giỏi nhất. Mi là cơ giáp siêu cấp vô địch, tri thức uyên bác, lại còn có kho hàng lớn nhất trong vũ trụ." La Tiểu Lâu cười nói.

(2 bợn ấy nói chuyện cứ như cha dỗ con vậy)

125 nhìn La Tiểu Lâu vài lần, bỗng nhiên chạy tới dùng 2 chân trước ngắn ngủn của mình ôm cổ La Tiểu Lâu, nói:" Chủ nhân trước kia của tôi cũng rất yêu tôi, thật đó."

"Ân, ta biết."

125 thôi ko sến súa nữa, ngồi trở lại vị trí cũ. Bây giờ ko còn gì phải lo sợ nữa nên nó lại bắt đầu giở chứng. Nó nhìn La Tiểu Lâu từ trên xuống dưới vài lần, nói:" Tôi thấy cậu ngoài ngốc 1 chút, yếu nhược chút ra thì cái gì cũng tốt."

165. Chương 164: Mẹ Chồng Nàng Dâu Biểu Tượng Cảm Xúc Grin

. CHỒNG NÀNG DÂU BIỂU TƯỢNG CẢM XÚC GRIN

La Tiểu Lâu bắt đầu nghiên cứu cái hòm Nguyên Tích đưa. Cái hòm này phải dùng ý thức nguyên lực mới mở ra đc. La Tiểu Lâu thử đưa vào ý thức nguyên lực, chỉ 1 lát sau cái hòm tự động mở ra. La Tiểu Lâu kinh ngạc phát hiện bên trong có chứa 3 cái nút ko gian

"Đây là cái gì vậy?"

125 đang bận rộn sửa sang lại tài liệu của mình, nó nhìn lướt qua cái hòm, nói:" Nga, là sinh vật cơ giáp cấp thấp nhất, thấp hơn cả bản vẽ tôi đưa cậu khi trước. Chắc là dùng để lòe người khác ấy mà."

La Tiểu Lâu cười khổ, cái này chỉ là đồ mà dị thú dùng để lòe người nhưng nó lại giúp ích rất lớn cho khoa học của nhân loại.

La Tiểu Lâu cầm 3 cái nút ko gian ra ngoài, đi tới cửa thì thấy cửa phòng Á Bá cũng mở ra, Á Bá và Thiều Dung cùng đi ra ngoài. Thiều Dung đang uyển chuyển đề nghị Á Bá dùng biện pháp mạnh để phá cái hòm kia ra bởi vì Á Bá ko thể mở nó ra đc.

Á Bá lại nhìn La Tiểu Lâu với ánh mắt ko phục, khi nhìn thấy thứ La Tiểu Lâu đang cầm trong tay thì sắc mặt hắn càng khó coi hơn.

Khi La Tiểu Lâu đi gần tới đại sảnh thì bỗng thấy choáng váng đầu óc, xém ngất xỉu đi. Hôm qua mình đã ngủ rất ngon mà…

La Tiểu Lâu đưa 3 cái nút không gian cho Nguyên Tích. Khi La Tiểu Lâu nói bên trong đó có chứa sinh vật cơ giáp thì Nguyên Nặc, La Thiểu Thiên, Lăng Tự đều vô cùng vui mừng. Sinh vật cơ giáp là cơ giáp bọn họ mong ước có đc, có thể nói là cơ giáp mà toàn bộ nhân loại mong ước. Quân bộ vẫn đang nghiên cứu nhưng thành quả đạt đc rất ít.

Qua buổi trưa Á Bá mới đưa tới thứ ở trong hòm của tổ hắn. Đó là 1 tảng đá có màu sắc và hoa văn rất là kỳ quái. Ko ai trong số những người trong tổ Nguyệt Thượng nghiên cứu ra tảng đá này có gì cho nên bọn họ định mang về Đế đô để Quân bộ nghiên cứu (hahahaha kiệt tác của125)

Tới buổi tối, bọn họ đã đi tới khu vực bên cạnh xoáy thiên thạch. Nguyên Tích yêu cầu mọi người nghỉ ngơi 1 đêm.

Sáng hôm sau bọn họ lại khiêu chiến vòng xoáy thiên thạch thêm 1 lần nữa. Lần này đã có kinh nghiệm và chuẩn bị tâm lý từ trước nên bọn họ hữu kinh vô hiểm vượt qua thành công. Chỉ có điều là La Tiểu Lâu đã hôn mê 2 ngày 1 đêm rồi.

Nguyên Tích đỏ vành mắt (thức nhiều) vẫn luôn ở bên cạnh trông coi La Tiểu Lâu. Cho đến khi La Tiểu Lâu tỉnh lại và bác sĩ trên chiến hạm đảm bảo La Tiểu Lâu ko có việc gì thì Nguyên Tích mới bằng lòng đi ngủ.

Về tới Đế đô, bọn họ đc dân chúng hoan nghênh nhiệt liệt mà long trọng. Bởi Vương tử Đế quốc và nhóm người mới ưu tú đã cùng nhau hoàn thành nhiệm vụ cấp A vô cùng khó khăn kia, đó là 1 thành tích rất xuất sắc. Mọi người vừa tự hào vừa kiêu ngạo, dường như họ có thể thấy đc tương lai huy hoàng của Đế quốc.

Trên con đường trở về hoàng cung có vô số hoa tươi từ trên trời rơi xuống, pháo nổ rộn ràng nơi nơi, dân chúng đứng chật kín ngã tư đường, còn có vô số cơ giáp lơ lửng giữa ko trung.

Sự náo nhiệt này cũng có 1 phần là do có 1 đại sự sắp diễn ra. Đó là người thừa kế duy nhất của Đế quốc – Nguyên Tích điện hạ sẽ cử hành hôn lễ vào 10 ngày sau.

Hầu như tất cả mọi người đều cho rằng sắp xếp thời gian như vậy có vẻ ngắn gọn quá, nhất là những quan viên phụ trách hôn lễ của cung đình, bọn họ cảm thấy đáng lẽ phải cho bọn họ thời gian dài hơn để chuẩn bị cho 1 hôn lễ long trọng như vậy chứ.

Mà các quan viên và quý tộc ở các tinh cầu cách xa Đế quốc thì lại ko kịp trở tay. Bọn họ còn ko kịp chuẩn bị lễ vật đã phải khởi hành đến Đế đô thì mới kịp dự hôn lễ.

Nhưng cái người đưa ra quyết định này – Nguyên Tích lại ko cảm thấy như vậy. Hắn còn muốn cử hành hôn lễ ngay ngày trở về cơ. Nhưng ko sao, 10 ngày thôi mà, hắn sẽ miễn cưỡng chấp nhận vậy. Đáng vui mừng là phụ mẫu đã ko còn nói gì nữa. Mà những thanh âm phản đối cũng đã biến mất, có lẽ bọn họ đã thấy rõ quyết tâm cưới La Tiểu Lâu của hắn.

La Tiểu Lâu và Nguyên Tích đi gặp Nguyên Liệt và Phượng Già Lăng bệ hạ. Nguyên Liệt bệ hạ khen ngợi và cổ vũ Nguyên Tích cùng Nguyệt Thượng, cả 2 đều đã thành công nhiệm vụ thử luyện của mình. Phượng Già Lăng thì đứng lên, đi đến cạnh La Tiểu Lâu, nói:" Cứ để bọn họ nói chuyện của bọn họ, con theo ta qua đây."

La Tiểu Lâu luôn kính nể vị Vương hậu kinh tài tuyệt diễm này. Nhưng cũng vì vậy nên hắn càng thấy căng thẳng khi nói chuyện với ngài. Trước khi đi, La Tiểu Lâu quay đầu nhìn Nguyên Tích 1 cái lại thấy Nguyên Tích và Nguyên Liệt bệ hạ đang mở to mắt nhìn về phía bên mình. Nguyệt Thượng cũng nhìn Phượng Già Lăng bệ hạ với ánh mắt rất phức tạp. La Tiểu Lâu thấy có người còn bất an hơn mình liền cảm thấy bình tĩnh lại, đi theo sau Phượng Già Lăng ra ngoài.

Sau khi 2 người đi khỏi, Nguyên Liệt và Nguyên Tích rất ăn ý cùng nhau thu hồi tầm nhìn. Chẳng lẽ đây là chuyện giữa thê tử với nhau sao? Nguyên Liệt nhíu nhíu mày, nghĩ bụng: 'Ai, chỉ mong tên kia đừng khiến Lăng có thêm linh cảm quỷ dị gì đó nữa'. Con trai hắn thì lại bất an nghĩ thầm: hy vọng mẫu thân đừng có dạy cho tiểu nô lệ những điều kỳ quái gì đó – tỷ như phản kháng mình hoặc là ko cho mình vào phòng ngủ vân vân.

Sắc mặt Nguyệt Thượng thì rất khó coi, Phượng Già Lăng bệ hạ chưa từng thân thiết với hắn như thế bao giờ.

La Tiểu Lâu theo Phượng Già Lăng đi vào một phòng khách nhỏ rất hoa lệ. Phượng Già Lăng ngồi xuống ghế sofa, kêu La Tiểu Lâu ngồi xuống cạnh mình. Quản gia tiên sinh hợp thời xuất hiện, pha trà và đưa điểm tâm đến cho 2 người.

La Tiểu Lâu nhìn chằm chằm đĩa điểm tâm, rất là hoài nghi rằng quản gia biết sở thích của Nguyên Tích bởi vì trong số điểm tâm đó có rất nhiều cái là của cửa hàng Tam Mộc!

Khi chỉ còn 2 người trong phòng, Phượng Già Lăng đặt tách trà xuống bàn, dựa lưng vào sofa, nói:" Bởi vì là người thừa kế nên từ nhỏ Nguyên Tích đã bị huấn luyện rất nhiều lại còn vô cùng nghiêm khắc. Cũng vì thế nên thời gian chúng ta ở cùng nó ko nhiều. Từ nhỏ Nguyên Tích đã có ý tưởng của mình, nó còn rất cố chấp, 1 khi đã xác định làm gì rồi thì người khác rất khó thay đổi ý định của nó." "Tính cách của nó cũng như thế. Ta nghĩ con chắc hẳn là biết rõ về phương diện này rồi a."

La Tiểu Lâu run run khóe miệng, nói Nguyên Tích cố chấp là còn nhẹ, rõ ràng là bá đạo ko lý lẽ mà!

"Từ nhỏ thành tích của Nguyên Tích luôn xuất sắc trên mọi phương diện, ngoại trừ tình cảm. Ở mặt tình cảm, Nguyên Tích rất đơn thuần. Cho dù bên cạnh có nhiều người thích nhưng Nguyên Tích chưa từng thích ai, cũng ko cho bất cứ ai có mục đích đặc biệt khác tiếp cận mình cho nên có khi nó đối xử với người yêu hơi lạnh lùng chút." Phượng Già Lăng cố gắng bù lại thiếu sót trên phương diện tình cảm của con trai mình. Theo quan sát của Ngài thì Nguyên Tích cực kỳ thích La Tiểu Lâu nhưng sự thể hiện tình cảm của nó còn thê thảm hơn cả phụ thân nó. Ngài còn hoài nghi ko biết Nguyên Tích có bao giờ dùng lời ngon tiếng ngọt dỗ La Tiểu Lâu vui vẻ chưa nữa.

"Vậy sao, con còn cảm thấy Nguyên Tích rất đáng yêu, nhất là ở phương diện tình cảm." La Tiểu Lâu tự nhiên mà nói, nghĩ đến tính cách ko đc tự nhiên, luôn dùng lời nói phẫn nộ hoặc châm chọc để thể hiện sự quan tâm để ý của Nguyên Tích khiến khóe miệng La Tiểu Lâu hơi hơi nhếch lên. Còn về phần lạnh lùng thì La Tiểu Lâu càng hy vọng khi ở trên giường Nguyên Tích ko cần quá kích tình như vậy…

Phượng Già Lăng cười khẽ, xem ra điều mình lo lắng là thừa rồi.

La Tiểu Lâu ngẩn người nhìn Phượng Già Lăng, trong lòng ghen tị nghĩ: Nguyên Tích có thể đẹp trai đc như vậy chắc chắn là do di truyền.

Liếc qua cổ tay La Tiểu Lâu 1 chút, Phượng Già Lăng kinh ngạc hỏi:" Nguyên Tích ko chuẩn bị cho con vòng bảo hộ sao?" Ngài nhớ là lúc trước Nguyên Tích đưa cái vòng bảo hộ mà nó dùng từ nhỏ cho La Tiểu Lâu rồi mà.

La Tiểu Lâu buồn bã nói:" Nguyên Tích đưa cho con 2 cái, nhưng đều bị phá hủy hết rồi."

Phượng Già Lăng cười cười, tháo cái vòng màu bạc trên tay mình xuống đưa cho La Tiểu Lâu, nói:" Đây là vòng phòng hộ do Nguyên Liệt tìm cho ta. Nó tên là Vô hình, chắc là tốt hơn những cái bình thường đc chút."

La Tiểu Lâu sửng sốt, vội vàng từ chối:" Nếu là đồ mà Quốc vương tìm cho ngài thì chắc hẳn là ngài cần nó rồi. Con sẽ nhờ Nguyên Tích – "

"Theo con thì ta hay con cần nó hơn?" Phượng Già Lăng nhíu mày, đưa cái vòng cho La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu do dự 1 chút mới nhận lấy. Cậu nghĩ mà toát mồ hôi: thế này thật là giống mẹ chồng đưa cho nàng dâu mới 1 cái vòng tay, nói rằng đây là đồ gia truyền của nhà chúng ta…

Phượng Già Lăng còn nói thêm:" Chúng ta đã biết rõ đại khái về gia thế của con. Cứ yên tâm, chúng ta sẽ ko làm khó con đâu."

La Tiểu Lâu chần chờ 1 chút, lại hỏi:" Các ngài thật sự đồng ý hôn sự của chúng con sao? Con thấy hình như Nguyên Liệt bệ hạ ko thích con cho lắm."

Trong mắt Phượng Già Lăng có ý cười, ngài lắc lắc đầu:" Đương nhiên là chúng ta ko đồng ý hôn sự của các con 1 cách dễ dàng rồi. Chúng ta đã điều tra tất cả về con. Gia thế, tính cách, thậm chí cả những người con có tiếp xúc. Tuy rằng trên tất cả các phương diện đó, con ko xuất sắc lắm nhưng cũng là 1 đứa trẻ ngoan, chúng ta cũng thấy vừa lòng. HƠn nữa Nguyên Tích cũng ko cần phải lấy 1 người có gia thế hiển hách để củng cố chính trị, nó chỉ cần tìm đc người nó thật lòng yêu thương là đc rồi." "Còn về chuyện Nguyên Liệt ko thích con, sao ta lại ko thấy thế nhỉ?" Phượng Già Lăng cười tươi, liếc La Tiểu Lâu 1 cái. La Tiểu Lâu hiểu tính cách của Nguyên Tích, chẳng lẽ ko biết phỏng đoán tính cách của cha Nguyên Tích sao!

La Tiểu Lâu méo mặt, lập tức bỏ qua vấn đề này. Nhưng đc cha mẹ Nguyên Tích tán thành khiến tâm tình La Tiểu Lâu rất vui vẻ.

Dưới bầu ko khí hài hòa này, 2 người nói chuyện thêm 1 lát thì Nguyên Tích và Nguyên Liệt đi đến.

166. Chương 165: Thương Lượng

.NG

Nguyên Liệt nói với 2 người:" Trong mấy ngày này các con tập trung chuẩn bị cho hôn lễ, còn những chuyện khác từ từ tính sau. La Tiểu Lâu cũng ko cần đi Quân bộ nữa. Cuối cùng,ta chúc mừng các con!"

Vẻ mặt Nguyên Liệt vẫn nghiêm túc như xưa thế nhưng trong mắt đã có sự vừa lòng với La Tiểu Lâu. Tuy La Tiểu Lâu ko có thiên phú như Nguyệt Thượng nhưng Nguyên Liệt cũng hiểu đc rằng La Tiểu Lâu càng phù hợp với Nguyên Tích hơn, tính cách La Tiểu Lâu ôn hòa, lương thiện… mặc dù có chút yêu tiền. Thế nhưng khuyết điểm ko che lấp đc ưu điểm, tính cách La Tiểu Lâu bù trừ vừa vặn với tính cách Nguyên Tích. Ở bên La Tiểu Lâu, Nguyên Tích mới giống 1 người bình thường, ko phải là 1 người thừa kế hoàn mỹ trong mắt mọi người. Khi nhắc đến La Tiểu Lâu, Nguyên Tích thường biểu hiện ra rất nhiều cảm xúc. Nguyên Liệt nhớ tới có lần Nguyên Tích đắc ý dào dạt khoe La Tiểu Lâu làm cơ giáp, làm hộp năng lượng cho nó lại còn khoe La Tiểu Lâu nấu cơm cho nó ăn ngon tới cỡ nào, Nguyên Liệt nghĩ tới đây liền ngắm trộm Phượng Già Lăng 1 cái.

Nguyên Tích và La Tiểu Lâu ăn tối cùng 2 vị bệ hạ xong mới trở về phòng ngủ của Nguyên Tích. Nguyên Tích đi tắm, 125 hưng phấn vòng quanh cánh tay La Tiểu Lâu. Nó lấy móng vuốt sờ sờ cái vòng, kích động nói:" Đây là cái lồng phòng hộ tốt nhất mà tôi từng thấy, tốt hơn cả cái Nguyên Tích đưa cậu khi trước. Nếu lúc trước có cái này thì Thiên Hằng đã ko phá hủy dễ dàng như vậy đc, cậu có thể an toàn đến khi tôi thăng cấp xong."

"Chủ nhân của mi để lại cái gì vậy?" La Tiểu Lâu chợt nhớ tới 125 đã từng nói đây là thứ có thể giúp mình sống qua 30 tuổi.

"Chờ chút." 2 ngày nay nó ko có cơ hội đưa La Tiểu Lâu xem.

125 đang đào bới trong kho hàng thì cửa phòng tắm mở, Nguyên Tích đi ra. Dưới ánh mắt bắn tỉa của Nguyên Tích, 125 mang vẻ ko tình nguyện rời khỏi giường, trở về phòng nhỏ của mình. Thôi, để mai đưa La Tiểu Lâu xem vậy.

La Tiểu Lâu nhìn Nguyên Tích, mấy ngày nay Nguyên Tích vẫn mang 1 bộ mặt băng bó, vẫn châm chọc La Tiểu Lâu thế nhưng trong mắt luôn có sự vui mừng, Nguyên Tích đang rất chờ mong hôn lễ của bọn họ. Vậy mà mình lại giấu diếm thậm chí là lừa gạt Nguyên Tích. La Tiểu Lâu thanh thanh cổ họng, nói:" Nguyên Tích, chúng ta nói chuyện 1 chút."

Nguyên Tích ngẩng đầu nhìn La Tiểu Lâu, nói:" Ta cũng có chuyện cần nói với em."

La Tiểu Lâu kinh ngạc, bật thốt theo bản năng:" Anh…muốn nói chuyện gì?" Chẳng lẽ Nguyên Tích đã phát hiện ra cái gì? Dưới ánh mắt chăm chú của Nguyên Tích, tâm lý kiến thiết mà La Tiểu Lâu chuẩn bị cả nửa ngày đang có xu thế muốn sập.

Thấy La Tiểu Lâu mở to mắt đề phòng, Nguyên Tích cũng sửng sốt, chẳng lẽ vẻ mặt mình hung thần ác sát lắm sao? Mình đã cố làm vẻ ôn hòa rồi mà… Có lẽ tối nay ko thích hợp để nói về vấn đề kia. Nguyên Tích quyết định bây giờ nên uyển chuyển nói ra vấn đề thứ 2 cũng là vấn đề hắn coi trọng nhất:" Ta muốn nói chuyện khế ước của chúng ta." Nói tới đây, Nguyên Tích gắt gao nhìn La Tiểu Lâu, tay nắm chặt cái ly trên đầu giường hơn.

La Tiểu Lâu đem trái tim đang vọt lên cổ họng của mình thả lại trong bụng, lặng lẽ thở phào, ko quá hứng thú hỏi:" Nga, là cái khế ước nô lệ kia hả?"

Nguyên Tích do dự 1 chút mới nói:" Thực ra đó cũng ko hẳn là khế ước nô lệ, nó còn có 1 cái tên khác…ý của anh là khế ước này cần 2 người phải có nghĩa vụ và trách nhiệm thực hiện." Kỳ thật Nguyên Tích chỉ muốn nói cho La Tiểu Lâu rằng nội dung của khế ước kia là yêu cầu cả 2 bên phải thực hiện. Thế nhưng hắn cảm thấy mình phải nhân cơ hội chiếm chút tiện nghi trước khi nói cho La Tiểu Lâu biết (bỉ ổi

167. Chương 166: Bi Kịch

.CH

"Chuyện khác chúng ta có thể thương lượng nhưng chuyện này thì ko đc." Nguyên Tích nói như đinh đóng cột, sau đó buông tay La Tiểu Lâu rồi đi ra ngoài. Hắn cảm thấy mình cần chút rượu mạnh để thần kinh bớt căng thẳng, tìm chỗ yên tĩnh ở 1 mình miễn cho La Tiểu Lâu bị hắn gia bạo.

"Nhưng theo ý kiến cá nhân của em thì anh ko nên vơ đũa cả nắm, biết đâu còn có 1 con dị thú lương thiện, ko tranh giành thì sao?" La Tiểu Lâu tiếp tục cố gắng.

Nguyên Tích hơi ngừng 1 chút nhưng vẫn đi ra ngoài. Lát sau Nguyên Tích quay trở về phòng, đặt mạnh ly rượu lên tủ đầu giường, nhìn chằm chằm La Tiểu Lâu, hỏi:" Vậy em nói cho ta biết con dị thú lương thiện đó ở đâu?"

La Tiểu Lâu rụt lui, giật giật môi, ko dám nói chuyện.

Trong phòng ngủ hoàn toàn yên tĩnh, bỗng thông tin nghi thức trên tay Nguyên Tích vang lên, Nguyên Tích bấm mở xem rồi gửi tin trả lời lại. Sau khi gửi xong, Nguyên Tích đóng thông tin nghi thức, ngẩng đầu uống 1 hớp rượu lớn, sắc mặt đã dịu hơn chút.

Nguyên Tích quay qua La Tiểu Lâu, ôn hòa nói:" Em nói cho ta biết con dị thú lương thiện kia ở đâu đi." Nói xong còn cười dịu dàng nhìn La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu nuốt nuốt nước miếng, nghĩ bụng bây giờ mình hôn ảnh thì có vẻ ko biết rụt rè cho lắm – ko đc, chính sự còn chưa giải quyết xong! Giờ mà hôn ảnh là đêm nay ko giải quyết đc gì luôn.

La Tiểu Lâu vô ý thức há miệng nói:" Đương nhiên là -" kẻ đang đứng trước mặt anh a. Chẳng lẽ còn động vật nào hiền lành thành thật thức thời hơn em sao? Thế nhưng vừa nghĩ đến 2 chữ 'chính sự' La Tiểu Lâu liền tỉnh táo lại, cảnh giác nhìn Nguyên Tích:" Đương nhiên là em ko biết rồi. Anh hỏi làm chi?"

Trên mặt Nguyên Tích lập tức biến về biểu tình bình thường, hừ 1 tiếng, nói:" Tất nhiên là để bắt nó về cho em nhìn rõ bộ mặt thật của nó. Em yên tâm, ta sẽ tự thân thẩm vấn, nhất định sẽ cho em nhìn thấy bộ mặt xấu xí hung tàn dưới vỏ bọc hiền lành xinh đẹp của nó."

Em ko hề yên tâm a! La Tiểu Lâu phẫn nộ nhìn Nguyên Tích, anh ta lại dùng mỹ nhân kế với mình chứ! Rất ko có tiết tháo! Hừ.

Tay La Tiểu Lâu run lên, may mà ko nói chứ ko lúc này mình đã bị Nguyên Tích lột da để xem bộ mặt thật rồi… Nguyên Tích sẽ làm như vậy sao?

Thấy La Tiểu Lâu còn đang lặng im suy nghĩ, Nguyên Tích nói:" Sau cuộc chiến tranh kia, nhân loại và dị thú ko thể cùng tồn tại song song với nhau. Hy vọng là em mới chỉ nói với 1 mình ta lời yêu cầu tha cho dị thú. Nếu người khác nghe thấy lời này, họ sẽ ko tha cho em đâu." Sắc mặt Nguyên Tích càng thêm nghiêm túc nói tiếp:" Trong cuộc chiến đó, nhân loại bị giết đến hơn phân nửa. Nếu sau đó ko có chút ngoài dự liệu, chúng ta có thêm lực lượng thì có lẽ nhân loại đã bị diệt sạch rồi."

"Nếu em trải qua cuộc chiến tranh đó, nếu em cũng bị mất đi người thân thì em sẽ ko bao giờ đưa ra yêu cầu thứ 2 đó đâu." Cả người Nguyên Tích tỏa ra khí lạnh cùng bi thương.

La Tiểu Lâu ngây dại, cậu bỗng nghĩ tới gia đình chú ruột Nguyên Tích, nghĩ đến anh trai Nguyên Tích, Nguyên Tích đã mất đi rất nhiều người thân cho nên vẫn luôn nhớ rõ cuộc chiến tranh đó và hậu quả nó để

lại. Bởi vậy, oán hận của Nguyên Tích với dị thú là ko thể thay đổi. Vậy mà mình lại là kẻ mang nửa huyết thống dị thú nữa chứ.

"Thực xin lỗi, Nguyên Tích." La Tiểu Lâu lại gần, muốn an ủi Nguyên Tích:" Em ko có ý gì khác. Em chỉ là nghĩ chúng đã bị diệt tộc rồi, họa lắm thì còn đc một hai con sống sót, như vậy cũng chẳng thể gây nguy hiểm cho Đế quốc ta. Anh cứ để chúng xuất hiện, khi nào chúng có ý đồ gây hại thì hãy lập tức giết chúng. Đưa chúng đến Dị Dung sở thì tàn nhẫn quá." La Tiểu Lâu gian nan nói xong.

"Khi nào em đưa cái con dị thú thiện lương chết bầm kia đến trước mặt ta rồi chúng ta nói tiếp."

La Tiểu Lâu á khẩu ko nói gì đc, mà Nguyên Tích cũng ko cho La Tiểu Lâu có cơ hội chọc giận hắn thêm nữa, hắn kéo La Tiểu Lâu lại bên người mình:" Em đã nói xong rồi thì bây giờ chúng ta nói chuyện thâm nhập hơn đi."

Hôm sau, khi La Tiểu Lâu tỉnh lại thì Nguyên Tích đã đi rồi. La Tiểu Lâu xoa xoa mi tâm, vô cùng buồn bực. Điều kiện của mình ko đc chấp nhận 1 cái nào mà Nguyên Tích thì vừa lấy đc chìa khóa lại vừa lấy cớ nói chuyện ép buộc mình cả một buổi tối. Thật đúng là tiền mất tật mang. Aiz. Còn may là Nguyên Tích chưa nghi ngờ mình.

Mà lúc này tại phòng làm việc, Nguyên Tích đang cau mày nhìn xấp tư liệu dị thú trên tay. Cửa phòng bị gõ 2 tiếng, sau đó La Đức cung kính đi vào. Nguyên Tích lạnh lùng nói:" Ngươi đến Dị Dung sở, đem về cho ta tư liệu mới nhất về dị thú về đây cho ta. Nhớ kỹ là ko đc để người khác phát hiện."

"Ngài yên tâm. Tôi lập tức đi."

La Tiểu Lâu ăn sáng xong liền dắt 125 đến phòng làm việc của mình. Chỉ có ở đó cậu mới ko bị bất kỳ ai quấy rầy.

Tới nơi, La Tiểu Lâu nói với 125:" Ổn rồi, mi lấy ra đồ chủ nhân mi để lại cho ta xem là cái gì nào?"

125 lấy ra 1 cái hòm màu lam, bất an nói:" Phải dùng siêu cấp ý thức nguyên lực thì mới có thể mở ra cái hòm này đc. Nhưng hiện tại cậu ko có ý thức nguyên lực mạnh đến vậy, chỉ khi cậu thú hóa thì mới có thể mạnh hơn đc."

La Tiểu Lâu mang vẻ mặt đau khổ nói:" Chủ nhân mi có ý gì chứ? Chẳng lẽ nếu ta ko biến thành dị thú thì ko thể mở ra cái hòm này đc sao?" Nhưng mà cậu tuyệt đối ko muốn biến thành dị thú nha.

125 ho khan 1 tiếng:" Ý tôi là biến thân sẽ càng bảo đảm hơn. Nếu ko thì trực tiếp thử trước xem thế nào?."

La Tiểu Lâu cầm lấy cái hòm, thử đưa ý thức nguyên lực vào. Nhưng khi vừa đưa ý thức nguyên lực vào, La Tiểu Lâu liền cảm thấy đầu đau vô cùng, sau đó liền ngã xuống.

125 kinh hãi, vội chạy đến phía sau La Tiểu Lâu để đỡ hắn nhưng vì khác biệt chiều cao nên nó bị La Tiểu Lâu hoàn toàn đè bẹp.

Khi La Tiểu Lâu tỉnh lại liền thấy cái đầu to của 125 đang lo lắng nhìn mình, cậu rên rỉ 1 tiếng, hỏi:" Chuyện này là sao?"

125 lo lắng nói:" Có thể là di chứng sau khi Thiên Hằng tiêm ống thuốc màu xanh vào cơ thể cậu đó."

"Di chứng – gì cơ?" La Tiểu Lâu gian nan hỏi.

125 trầm mặc 1 lát mới nói:"... Ý thức nguyên lực sẽ từ từ giảm xuống. Theo tốc độ này thì trước khi bắt đầu hôn lễ sẽ biến mất hoàn toàn."

La Tiểu Lâu ngây dại.

125 đưa ly nước tới, rộng lượng an ủi La Tiểu Lâu:" Cậu yên tâm, cho dù cậu mất hết ý thức nguyên lực tôi cũng sẽ ko ruồng bỏ cậu đâu."

Nhưng mà ko có ý thức nguyên lực liệu cậu còn có thể chế tạo cơ giáp đc sao? La Tiểu Lâu cơ hồ đem toàn bộ nhiệt tình của mình vào chế tạo cơ giáp rồi, nếu về sau ngay cả cơ giáp chế tạo sư cũng ko làm đc thì cậu biết làm gì đây?

La Tiểu Lâu lẳng lặng đi về phòng ngủ, 125 lo lắng bám trên bả vai cậu, ko biết an ủi làm sao.

Khi đi gần đến phòng ngủ, La Tiểu Lâu bỗng nghe thấy cuộc trò chuyện của mấy thị nữ từ phía đường bên cạnh.

"Các cô biết chưa, Vương tử của Mạn Đồ tinh cầu cũng tới rồi. Nghe nói là đến tham gia hôn lễ của Nguyên Tích điện hạ."

"Tôi nghe nói vị Vương tử này ko chỉ có dung mạo rất đẹp lại còn là 1 vị thiên tài chế tạo cơ giáp a."

"Nói cho hay vậy thôi, chứ vương tử của 1 tinh cầu nhỏ bé ấy làm sao so đc với Vương tử của Đế đô chúng ta. Còn về phần thiên tài, trong mắt tôi Vương tử phi điện hạ là giỏi nhất. Ngài ấy là người duy nhất có thể chế tạo sinh vật cơ giáp a. Nếu ko phải vì Ngài đang chuẩn bị hôn lễ thì Quân bộ đã đến cướp người từ lâu rồi."

"Tất nhiên là thế rồi. Ko ai có thể sánh bằng Vương tử phi của chúng ta."

"Thế nhưng mà, các cô biết ko, vị Vương tử kia ko chịu phục Vương tử phi chúng ta, nghe đâu còn muốn đấu với Vương tử phi 1 lần cơ."

168. Chương 167: Hy Vọng

NG

La Tiểu Lâu lặng lẽ trở về phòng. Sau khi nghe đc cuộc trò chuyện của mấy thị nữ kia xong cậu càng cảm thấy bất an hơn.

Ý thức nguyên lực đang suy giảm ko ngừng mà cậu lại ko có cách nào khắc phục lại, đã vậy lại còn bị 1 tên Vương tử ko biết chui ở đâu ra đòi so tài với cậu nữa chứ.

Nếu Nguyên Liệt đáp ứng thì La Tiểu Lâu sẽ ko thể cự tuyệt tham gia trận so tài đó. La Tiểu Lâu chưa bao giờ quan tâm đến thắng thua nhưng cậu ko muốn mình bị thua trận ngay đêm trước hôn lễ, lại còn thua đến mất mặt bởi ko có ý thức nguyên lực cậu chỉ có thể làm ra linh kiện cấp 2 mà thôi. Nếu như vậy thì cậu sẽ thành cái trò cười ở Đế đô này, truyền thông sẽ lại đăng tin kiểu như " vạch trần thực lực chính xác của Vương tử phi, năng lực kém cỏi, thành tích lúc trước chỉ là hư cấu" hay " Vương tử phi đi cửa sau vv…"

Dưới áp lực dư luận như vậy liệu Nguyên Liệt còn đồng ý cho bọn họ kết hôn sao?

La Tiểu Lâu thôi ko đi vòng quanh trong phòng nữa, hỏi 125 nãy giờ vẫn đang nhắm mắt theo sau mình:"Ý thức nguyên lực của ta còn đc bao nhiêu?"

125 cẩn thận quan sát sắc mặt La Tiểu Lâu, chần chờ 1 chút mới nói:" Thực ra, sau khi cậu đặt chân vào cửa, ý thức nguyên lực đã hoàn toàn biến mất rồi."

La Tiểu Lâu sửng sốt, miệng cười đầy cay đắng. Còn chuyện gì xui xẻo hơn chuyện này sao!?

"Ây, chuyện này đâu có gì to tát chứ. Cậu xem, ngay cả tôi cũng ko rời bỏ cậu thì chắc chắn Nguyên Tích sẽ ko vì thế mà vứt bỏ cậu đâu." 125 cố gắng an ủi La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu trầm mặc 1 chút mới nói:" 125 này, mi đi theo ta là vì ta có thể cứu chủ nhân của mi. Nhưng bây giờ ta đã mất hết ý thức nguyên lực, ko thể cứu chủ nhân mi đc nữa. Mi xác định là mi còn muốn theo ta sao?"

125 kinh hách nhảy dựng lên, lắp bắp nói:" Cậu có ý gì đây? Tôi đương nhiên đi theo cậu. Cậu là người gởi nuôi của tôi, tôi ko theo cậu thì theo ai." Nó chưa từng có ý định rời khỏi La Tiểu Lâu nha. Nhiệm vụ của nó đc đặt ra là: chăm sóc thế hệ sau của gia tộc họ Ly.

Là 1 con dị thú cơ giáp cao quý, nó cũng có tư tưởng của mình, thế nhưng chưa bao giờ có 1 chút ý nghĩ muốn thay đổi người gởi nuôi nha.

"Vậy chuyện cứu chủ nhân của mi giờ tính thế nào?" La Tiểu Lâu bình tĩnh hỏi nó.

125 ngẩn ra, chán nản nói:" Tôi đã chờ nhiều năm như vậy rồi, chờ thêm vài năm nữa cũng chẳng sao."

"Ý mi là ta còn có thể khôi phục lại đc ý thức nguyên lực sao?"

125 liếc trắng La Tiểu Lâu 1 cái, nói:" Tôi ko có ám chỉ điều này. Ý tôi là tôi có thể chờ con của cậu, nếu ko đc thì tôi lại chờ cháu của cậu giúp đỡ."

"…Vậy thì vất vả cho mi quá." La Tiểu Lâu nói ko mấy thành ý.

Nghĩ tới nghĩ lui 1 hồi, La Tiểu Lâu bỗng đột nhiên đứng lên. Những người khác ko có ý thức nguyên lực cũng có thể làm đc, vậy thì tại sao mình lại ko thể chứ. 2 năm nay mình đã quá ỷ lại vào ý thức nguyên lực rồi.

La Tiểu Lâu nắm chặt tay, mình còn có tinh thần lực. Cho dù ko có ý thức nguyên lực mình cũng phải dựa vào tinh thần lực mà cường đại lên.

"Nào, chúng ta thử xem tinh thần lực của ta đang ở trình độ nào rồi." "Đưa ta 1 ít tài liệu để ta làm 1 cái linh kiện coi thế nào." La Tiểu Lâu đang tràn đầy hăng hái nói.

1 giờ sau, La Tiểu Lâu mặt ko chút thay đổi nhìn linh kiện cơ giáp trước mặt mình. 125 thì há to miệng, kinh hỉ nói:" Cậu thấy ko, cậu còn rất có năng lực nha. Cậu nói hoàn toàn đúng, cậu còn có tinh thần lực a!"

La Tiểu Lâu nhìn linh kiện cấp 3 trước mặt mà muốn khóc. Trong khoảng thời gian đi thử luyện kia cậu đã có thể chế tạo ra đc linh kiện cấp 5, thế nhưng bây giờ…

"Thôi, ít nhất ta vẫn còn có thể sử dụng tinh thần lực." La Tiểu Lâu tự an ủi mình.

125 gật đầu, ra vẻ thâm trầm nói:" Thượng đế đóng lại cửa sổ sát đất của cậu thì ít nhất cũng để lại cho cậu đc cái cánh cửa."

La Tiểu Lâu cười nói:" Ko, cục cưng, ta ko cần cửa sổ sát đất, chỉ cần cánh cửa là đủ rồi." Thôi kệ đi, cứ tỷ thí với tên Vương tử kia, thua cũng chẳng sao, sau này mình sẽ thắng lại hắn!

Còn về thân phận dị thú của mình, La Tiểu Lâu đã suy nghĩ rất lâu, cậu quyết định trước tiên sẽ từ từ khuyên bảo Nguyên Tích rằng dị thú ko hề đáng sợ vv, chỉ cần Nguyên Tích xuôi xuôi thì hắn sẽ thành thật khai báo. Nếu như vậy vẫn ko đc thì chờ kết hôn xong, 2 người gạo nấu thành cơm rồi nói cho Nguyên Tích biết. Hy vọng Nguyên Tích sẽ nể tình 2 người đã kết hôn mà đáp ứng yêu cầu thứ 2 của mình hoặc là nhắm 1 con mắt mở 1 con mắt bỏ qua cho mình.

Nếu Nguyên Tích ko chịu mà lập tức ly hôn với mình thì thật bi kịch nha. Mình sẽ bị đuổi giết chứ chẳng đùa. Nghĩ vậy, La Tiểu Lâu liền nhảy dựng lên, nói với 125:" Lần trước khi ta muốn chạy trốn mi đã chuẩn bị 1 bức tinh đồ (bản đồ vệ tinh) cho ta phải ko? Mau lấy ra cho ta xem." La Tiểu Lâu cảm thấy trước khi nói hết sự thật mình phải chuẩn bị đường lui dự phòng cái đã.

La Tiểu Lâu và 125 cùng nhau nghiên cứu ra 1 tuyến đường chạy trốn, lại chuẩn bị viên thuốc dinh dưỡng dùng cho nửa năm và đồ ăn dùng trong 1 tháng, tất cả đều đặt trong kho hàng của 125.

Thấy La Tiểu Lâu ko hề bị dư luận ảnh hưởng mà sức ăn lại còn tăng lên, Quản gia tiên sinh rất là cảm thán: ko hổ là người mà Nguyên Tích điện hạ lựa chọn, tố chất tâm lý thật là phi thường a.

TRong khi La Tiểu Lâu còn đang bận rộn chuẩn bị thì vị Vương tử kia ko chỉ 1 lần công khai tỏ vẻ muốn đc cùng Vương tử phi so tài trước truyền thông. Thậm chí hắn còn chế tạo linh kiện cơ giáp, cao tới cấp 5 bậc trung ngay trước mặt công chúng. Phải biết rằng, La Tiểu Lâu đc gọi là thiên tài nhưng cũng chỉ mới chế tạo ra linh kiện cấp 4 là cao nhất mà thôi.

Mà La Tiểu Lâu vẫn chưa ứng chiến nên bắt đầu có người hoài nghi: chẳng lẽ Vương tử phi ko giỏi bằng Vương tử của tiểu quốc này cho nên ko dám ứng chiến?

La Đức đem tư liệu tìm đc giao cho Nguyên Tích, cẩn thận nói:" Trong phạm vi chức quyền của tôi thì chỉ có thể điều tra đc bấy nhiêu thôi ạ."

Nguyên Tích mang sắc mặt âm trầm xem xong tư liệu, nói:" Ngươi hãy sử dụng lực lượng của ta điều tra chi tiết hơn cho ta. Tỷ như con dị thú chạy thoát kia chạy đi đâu."

La Đức gật đầu đáp ứng, xin phép cáo lui xong đang định ra ngoài thì Nguyên Tích bỗng hỏi thêm 1 câu:" Vương tử tiểu quốc kia có chuyện gì vậy?"

La Đức trong lòng nói thầm: chắc là người ái mộ ngài chứ gì, nghĩ vậy chứ ko dám nói ra, chỉ nói:" Tôi đã điều tra 1 chút về vị Du Phách vương tử này. Người này có vẻ rất nhiệt tình với chế tạo cơ giáp. Ở quốc gia mình, hắn cũng thường xuyên tìm người tỷ thí. Tôi nghĩ chắc hắn ko có mục đích gì khác đâu ạ." Nói xong, cầm 1 thiết bị điện tử đưa cho Nguyên Tích xem, ở trong đó có hình ảnh hoạt động của Du Phách vương tử trong mấy ngày gần đây.

Đó là 1 chàng trai trẻ rất đẹp với mái tóc màu vàng óng, 1 đôi mắt xanh biếc xinh đẹp, đang tự tin phát biểu.

Nguyên Tích nhìn nhìn 1 chút, bỗng mở to mắt kinh ngạc. La Đức hết hồn nghĩ: ko lẽ Vương tử muốn thay đổi Vương tử phi sao? Chuyện này nếu sau này La Tiểu Lâu biết đc, có khi nào mình phải cáo lão…

"Người này, người này là Á Bá. Hắn tham gia thử luyện cùng với chúng ta."

169. Chương 168-1: Hôn Lễ (1)

~

La Đức lấy lại tinh thần, nói nhỏ:" Nga, ra là bạn làm nhiệm vụ cùng Ngài. Sau 1 thời gian dài đi cùng nhau như vậy mà Ngài ko có bị cảm nắng vị Vương tử này thì bây giờ chắc cũng – "

Nguyên Tích lạnh lùng cắt ngang lời La Đức:" Ngươi đang nói ngớ ngẩn gì vậy. Hắn ta có mưu đồ khác. Chẳng lẽ ngươi đã quên thân phận và bối cảnh của hắn rồi sao?"

La Đức đang tự tưởng tượng ra cảnh tượng cẩu huyết:Vương tử vì ham mê sắc đẹp nên cho tiểu tam xinh đẹp lên ngôi, Vương tử phi thật thà bị đuổi đi xa xứ. Nghe Nguyên Tích nói vậy, La Đức kinh ngạc nói:" Bối cảnh? Ý ngài là Tiểu quốc? Trời đất, tôi đã quên mất còn có chuyện này."

Tiểu quốc là 1 trong những quốc gia ko gia nhập Đế quốc sau khi Liên bang giải thể. Quốc vương Tiểu quốc cũng là tâm phúc của Liên bang, năm đó kiên quyết phản đối Liên bang giải thể. Mà trong trận chiến với dị thú, các quốc gia kia đều bị diệt vong, chỉ có Tiểu quốc là thoát đc 1 cách thần kỳ.

Nguyên Tích hừ 1 tiếng, híp mắt nói:" Hắn ta muốn quang minh chính đại gây phiền nhiễu cho hôn lễ của ta đây mà."

"Theo Ngài, bây giờ chúng ta phải làm sao? Hay là để tôi cho người theo dõi hắn?"

Nguyên Tích vẻ mặt chán ghét nói:"Ko cần, chỉ cần kiếm 1 lý do quang minh chính đại khiến hắn buộc phải về nước là đc."

La Đức bi ai thay vị vương tử mỹ mạo kia vài giây, Điện hạ mình ngày càng phúc hắc rồi.

Đối với sự công khai khiêu chiến của Du Phách, La Tiểu Lâu chưa hề lên tiếng đáp lại. Người Đế đô lại bắt đầu đoán: chẳng lẽ La Tiểu Lâu e sợ trận tỷ thí này là thật? Lại có kẻ đứng ra hô hào: cho dù Vương tử phi đấu thua cũng tốt hơn là trốn tránh ko lên tiếng như vậy.

Mặc kệ bọn họ ồn ào, trong hoàng cung ko ai quan tâm đến cũng chẳng có lời giải thích nào. Thậm chí bọn họ còn chẳng thấy đc La Tiểu Lâu nữa. Mãi cho đến đêm trước hôn lễ 3 ngày, La Tiểu Lâu mới xuất hiện tại yến hội long trọng của hoàng cung cùng với Nguyên Tích và Quốc vương, Vương hậu.

Lúc đó tất cả mọi người đều lén quan sát vị bình dân Vương tử phi này.

La Tiểu Lâu vẫn giữ nụ cười trên môi, cố kìm nén ý định muốn tìm chỗ nghỉ ngơi 1 chút. Mấy ngày nay La Tiểu Lâu bận muốn chết, ko ngờ để kết hôn còn phải học tập nhiều lễ nghi đến vậy! Thậm chí còn có cả chuyên gia đến dạy hắn nấu ăn nữa chứ. La Tiểu Lâu thỉnh thoảng lại trộm nhìn Phượng Già Lăng, thật ko thể tưởng tượng nổi năm đó Vương hậu học tập môn này thế nào.

Quản gia tiên sinh thật tình an ủi:" Năm đó Vương hậu thực sự có học cả cái này." Tuy rằng hắn cũng làm tan tành cái nhà bếp luôn…

Thừa dịp Nguyên Tích bị những người khác cuốn lấy, La Tiểu Lâu tính toán tìm chỗ nghỉ ngơi 1 chút hoặc là ăn chút gì, ngắm mỹ nữ vv, hôm nay có rất nhiều mỹ nhân đến dự yến tiệc này nha. La Tiểu Lâu mới vừa quay người lại đã bị 1 người ngăn trở. La Tiểu Lâu sửng sốt, nhìn người trước mặt. Người này tóc vàng mắt xanh, kiêu ngạo nói:" Vương tử phi điện hạ, tôi là Vương tử của Tiếu quốc, gọi là Du Phách. Tôi đc biết ngài là 1 vị cơ giáp chế tạo sư nên rất hiếu kỳ. Rất mong Ngài chỉ điểm cho tôi 1 chút."

La Tiểu Lâu đánh giá Du Phách. Đúng là 1 mỹ nhân a. Nhưng ko hiểu sao La Tiểu Lâu cảm thấy người này nhìn quen quen.

"Hắn là Á Bá." 125 lên tiếng nhắc nhở La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu sửng sốt, thật ko ngờ Á Bá lại là 1 vương tử. La Tiểu Lâu nhớ tới dáng vẻ lo lắng của Nguyệt Thượng khi Á Bá bị túm xuống nước. Khi đó Nguyệt Thượng đã biết rõ thân phận của Á Bá rồi sao? Trong lòng nghĩ vậy nhưng ngoài mặt La Tiểu Lâu vẫn bình tĩnh nói:" Ko dám chỉ điểm ngươi cái gì. Trình độ của ta cũng chỉ bình thường thôi. Ở Đế quốc, người giỏi hơn ta còn rất nhiều."

Du Phách cười cười, vẫn đứng trước mặt La Tiểu Lâu, nói:" Ngài quá khiêm tốn rồi. Tôi từng nghe nói Ngài từng ở trước truyền thông thi đấu, lúc đó khiến tất cả mọi người kinh diễm. Tôi nghĩ mọi người đều muốn đc tận mắt thấy 1 lần cho nên tôi đã chuẩn bị riêng 1 phần tài liệu cho ngài. Hy vọng Ngài sẽ cho chúng tôi đc đại khai nhãn giới chứ?"

Sắc mặt La Tiểu Lâu trầm xuống, tên Á Bá này thật ko biết điều. Đây là hoàng cung yến hội chứ đâu phải học thuật đại hội, hơn nữa với thân phận vương tử phi của mình cậu sao có thể như kẻ ngốc đứng biểu diễn cho công chúng xem chứ.

Ngay khi Du Phách ngăn trở La Tiểu Lâu, đại đa số mọi người trong yến hội đều để ý đến 2 người. Mấy ngày nay ai chẳng biết là 2 vị này đối đầu nhau. Hơn nữa so sánh 2 người với nhau, mọi người cảm thấy Du Phách có vẻ phù hợp với Vương tử của bọn họ hơn…

La Tiểu Lâu đang định lên tiếng từ chối thì bỗng có bàn tay đặt lên vai mình, thoáng nhìn thấy Nguyên Tích bận lễ phục sang quý bên cạnh, ko hiểu sao La Tiểu Lâu thấy quýnh lên.

Quả nhiên, Du Phách bỗng nhiên mỉm cười, minh diễm động lòng người. Thanh âm nói chuyện với Nguyên Tích cũng thanh thúy hơn nhiều:" Tích điện hạ, tôi đang nhờ vương tử phi chỉ điểm về chế tạo cơ giáp. Ngài sẽ đồng ý chúng tôi trao đổi học thuật chứ?"

La Tiểu Lâu sôi gan, tên này cố ý ko nói tới việc muốn mình chế tác ngay tại hiện trường này.

Nguyên Tích nhướn mi, đè lại La Tiểu Lâu đang định lên tiếng, cười nói:" Vậy ah, ta đương nhiên ko phản đối."

Du Phách vui vẻ, đang định nói gì đó thì bỗng nhiên có 1 người vội vã đi tới nói với hắn:" Điện hạ, có tin xấu từ Vương quốc ta truyền đến. Phụ thân ngài bị bệnh nặng, mong ngài nhanh chóng trở về."

Sắc mặt Du Phách lập tức thay đổi.

Nguyên Tích hợp thời chen vào cảm thán:" Nếu như vậy thì đành lùi lại trận đấu thôi. Sức khỏe của cha mẹ rất quan trọng, ta nghĩ lúc này Du Phách vương tử hẳn là chẳng còn tâm trí nào mà thi đấu đi."

Du Phách nhìn La Tiểu Lâu, đành phải nói:" Thật đáng tiếc, xem ra đành hẹn vương tử phi lần sau vậy." Nói xong liền đi tới cáo biệt với 2 vị bệ hạ, sau đó lập tức đi ra ngoài. Khi đi qua Nguyệt Thượng và Tô Lan, hắn hơi hơi lắc đầu.

La Tiểu Lâu nhìn màn hí kịch hóa này cảm thán:" …Đến thật đúng lúc a."

Nguyên Tích vừa ôm La Tiểu Lâu đi về hướng trung tâm vừa nói phụ họa:" Hắn cũng thật bất hạnh a."

Nguyên Tích liếc nhìn tin nhắn trên thông tin nghi thức do La Đức gửi tới: thuốc tạo biểu hiện giả bệnh nặng đã có hiệu quả, có thể khiến lão quốc vương có biểu hiện đang mắc chứng bệnh nặng hơn 10 ngày. Nguyên Tích vừa lòng đóng lại thông tin nghi thức, sau đó nói với La Tiểu Lâu:" Cục cưng, hôm trước ta thấy em có học qua khiêu vũ. Hôm nay ta có vinh hạnh mời em khiêu vũ với ta một bài đc ko?"

La Tiểu Lâu bất đắc dĩ bị Nguyên Tích kéo đi khiêu vũ. Nghĩ bụng, anh mời có thành ý vậy cũng nên cho tôi thời gian trả lời chứ, như vậy tôi sẽ cảm động hơn a...

La Tiểu Lâu mặc áo khoác ngắn ôm sát với quần cùng màu do quản gia tiên sinh chuẩn bị, nhìn vừa mềm mại lại vừa sang quý, bị Nguyên Tích cao hơn nửa cái đầu ôm vào trong ngực khiêu vũ. Trông 2 người rất là cảnh đẹp ý vui.

Thiếu nam thiếu nữ chung quanh nhìn bọn họ mà hâm mộ. Cho dù Nguyên Tích ko có thân phận và địa vị, chỉ cần có bộ dạng này thôi bọn họ cũng đã nguyện ý gả cho hắn rồi! Thế nhưng hiện tại bọn họ chỉ còn cơ hội làm tình nhân mà thôi ...

Yến hội chấm dứt, La Tiểu Lâu vừa đi trở về vừa làm bộ vô tình hỏi:" Nhiều mỹ nhân như vậy, anh có để mắt đến ai ko?"

Nguyên Tích sửng sốt:"Vậy sao? Ta ko chú ý tới, ta chỉ cố đề phòng em giẫm lên chân ta thôi."

La Tiểu Lâu đỏ mặt lên, ho khan 1 tiếng, nói:" Chuyện này cũng ko thể trách em. Em chưa từng khiêu vũ nữ bước, anh lại ko cho nam nhân dạy em khiêu vũ."

Còn có 2 nữa là đến hôn lễ, La Tiểu Lâu vẫn phải học rất nhiều lễ nghi, thỉnh thoảng mới đc giải lao 1 chút thì lại bị quản gia kéo đi thử quần áo.

So sánh với Nguyên Tích, La Tiểu Lâu cảm thấy Nguyên Tích thanh nhàn đến mức ko có thiên lý.

Quản gia lại vì người nhà nói đỡ:" Trước đây vương tử điện hạ cũng phải học lễ nghi đấy ạ." Có điều làm trượng phu (chồng) phải học ít hơn so với làm thê tử. Chuyện này ko nên nói ra thì tốt hơn...

Trước hôn lễ 1 ngày, Nguyên Tích rốt cục nhận đc tư liệu đầy đủ do La Đức tìm đc cho hắn.

170. Chương 168-2: Hôn Lễ (2)

~

Nguyên Tích nhìn tư liệu trong tay, năm đó người trốn khỏi Dị Dung sở tên Lê Lam, sau khi trốn ra đc, người này bỗng biến mất 1 cách thần bí ở khu vực gần B tinh cầu.

Mà cũng trong ngày hôm đó, phi thuyền của Tề gia và phi thuyền của La gia cùng với 1 phi thuyền dân dụng cũng đi qua nơi này. Năm đó cả 3 phi thuyền này đều bị kiểm tra kỹ lưỡng, ko có người khả nghi và sau 1 tuần mới đc phép đi qua.

Mà người bán thú kia hoàn toàn mất tích, nghe đồn hắn đã chết trong trận gió lốc năm đó.

Nhưng là, nhìn chữ La gia, Nguyên Tích giật giật mí mắt. Nguyên Tích trầm ngâm, ngón tay gõ gõ xuống mặt bàn, bỗng nhiên lấy ra tư liệu về La Tiểu Lâu mà trước kia hắn đã cho người điều tra. Mẹ La Tiểu Lâu – Kim phu nhân ánh mắt thiển cận, bỏ qua cơ hội cho con trai đc về La gia. Phụ thân – La thiếu tướng, 1 người cực kỳ xuất sắc nhưng sinh hoạt cá nhân lại ko nghiêm cẩn đc như trong công tác. Hắn cưới con gái độc nhất của Phùng gia, bên ngoài còn có 1 nhân tình tên Lê Khuynh, thậm chí người vốn là thị nữ (người hầu) là Kim phu nhân năm đó cũng bò lên giường của hắn.

Trước kia khi nhìn đến đoạn này, Nguyên Tích đã hạ quyết tâm, nếu người nhà La Tiểu Lâu ruồng bỏ hắn, mình sẽ bảo hộ La Tiểu Lâu chu toàn. Thực ra Nguyên Tích đau lòng rất nhiều, nhưng càng cao hứng hơn là hắn có thể độc chiếm toàn bộ tình cảm của La Tiểu Lâu.

Nhưng hôm nay khi nhìn đến đoạn tư liệu này, thấy chữ Lê Khuynh, Nguyên Tích bỗng nhíu mày.

Trên tư liệu, nữ nhân này sống rất điệu thấp, chưa bao giờ đi bệnh viện, trong bệnh viện ko hề có tư liệu gì về máu của bà. Chuyện La Thành Vận và bà ta quen biết và chung sống với nhau cũng rất khó hiểu. Lúc đó Nguyên Tích chỉ để ý những người có liên quan với La Tiểu Lâu, ko để ý đến nữ nhân này. Bà ta họ Lê, liệu có phải là thế hệ sau của bán thú trốn đi năm xưa?

Lê Khuynh chết khi còn rất trẻ, con trai bà đc La Thành Vận đưa về La phủ. Kim phu nhân vốn là thị nữ của Lê Khuynh, La Tiểu Lâu là con trai Kim phu nhân, mà lúc này La Tiểu Lâu lại bắt đầu ngầm thiên hướng thú loại…

Sau khi trở về từ Renda phong ấn, La Tiểu Lâu mới biến tính như vậy, rốt cục hắn đã trải qua chuyện gì – nghĩ đến đây Nguyên Tích bỗng đau đầu ghê gớm.

Nửa giờ sau Nguyên Tích mới hết đau đầu nhưng sắc mặt hắn lại tệ hơn, trong mắt chất chứa phẫn nộ và cả sự buồn khổ.

Nguyên Tích chợt nhớ đến 1 màn La Tiểu Lâu rời đi trong khoảng thời gian mình bị khống chế ý thức kia. Khi ấy La Tiểu Lâu cố sức rút tay ra khỏi tay hắn, hôn nhẹ hắn 1 cái rồi quay người rời đi. Lúc ấy hắn cũng bị đau đớn kịch liệt như vừa nãy bởi hắn cố gắng phản kháng lại khống chế. Sau đó La Tiểu Lâu đi đến khúc cua bỗng quay đầu lại nhìn hắn. Lần đầu trong đời, Nguyên Tích phẫn nộ, bất đắc dĩ, trong mắt thậm chí mang theo cầu xin, hắn hy vọng La Tiểu Lâu ở lại. Không có hắn ở bên cạnh, La Tiểu Lâu sẽ bị nguy hiểm, đừng rời đi. Nhưng La Tiểu Lâu chỉ nhìn lại 1 chút rồi dứt khoát rời đi. Về sau hắn quên mất chuyện lúc đó, nhưng bây giờ hắn đã nhớ lại tất cả.

Tay Nguyên Tích run run đặt lên ngực, đầu hắn đã hết đau nhưng còn 1 nơi khác đau hơn…

Đúng là La Tiểu Lâu hướng về dị thú. Trên đảo phong ấn kia hắn ko hề bị khống chế mà còn có thể tùy ý rời khỏi mình.

Cả người Nguyên Tích phát ra khí lạnh, trong mắt mang theo lửa giận cùng cừu hận mà nhìn 2 chữ Lê Khuynh trên tài liệu. Nhất định là con bán thú chết tiệt này mê hoặc mẹ La Tiểu Lâu là Kim phu nhân, sau đó La Tiểu Lâu bị Kim phu nhân ảnh hưởng nên cũng khuynh hướng dị thú luôn. Nói ko chừng Kim phu nhân ko hề ngu xuẩn, có lẽ ngay từ đầu bà ta đã theo phe dị thú, bà ta ở trong La gia chẳng qua để bảo vệ con trai Lê Khuynh mà thôi.

Đêm trước hôn lễ, La Tiểu Lâu vốn định thẳng thắn với Nguyên Tích. Nhưng La Tiểu Lâu vừa mới bắt đầu nói thì Nguyên Tích bỗng tắt hết đèn sau đó áp đảo La Tiểu Lâu, lấy miệng chặn miệng ko cho La Tiểu Lâu nói tiếp. Động tác của Nguyên Tích cũng thô bạo hơn bình thường rất nhiều.

Rạng sáng, Nguyên Tích nhìn La Tiểu Lâu còn đang ngủ say trên giường, mấy lần vươn tay rồi lại rụt về. Ko, ko đc, mình ko thể để bất cứ chuyện gì ảnh hưởng đến hôn lễ, chờ hôn lễ xong mình sẽ bắt La Tiểu Lâu giải thích rõ ràng. Mặc kệ La Tiểu Lâu hướng về ai, sau này hắn chỉ đc hướng về mình, hắn là người của mình.

Buổi sáng, La Tiểu Lâu bị thị nữ gọi dậy, khi dậy đã ko thấy Nguyên Tích đâu cả.

Một đám người quây quanh bận rộn giúp La Tiểu Lâu mặc lễ phục. Tuy rằng thiếu ngủ nghiêm trọng nhưng niềm vui mừng vì sắp đc kết hôn với Nguyên Tích đã xua tan hết mọi cơn buồn ngủ của La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu hồi hộp, bất an nhìn mình trong gương.

Quản gia tiên sinh lập lức cười tủm tỉm nói:" Vương tử phi điện hạ, Tích điện hạ nhất định sẽ rất yêu Ngài a."

…Ngài thật lãng mạn quá a. Sau khi kết hôn chuyện đầu tiên tôi làm là thẳng thắn với ảnh. Chỉ mong ảnh sẽ ko phẫn nộ đuổi giết tôi đã là đại cát lắm rồi a.

La Tiểu Lâu hồi hộp đi ra ngoài. Cứ nghĩ rằng mình sẽ mắc nhiều lỗi nhưng thực tế là mỗi loại lễ nghi cậu đều nhớ đc rõ ràng.

Khi chuẩn bị bước lên bậc thang đc trải thảm đỏ, La Tiểu Lâu ngẩng đầu liền nhìn thấy Nguyên Tích trong bộ lễ phục màu trắng. Tuy ko nhìn thấy biểu tình trên mặt Nguyên Tích nhưng La Tiểu Lâu cảm thấy Nguyên Tích thật là đẹp trai vô địch. Mải ngơ ngác nhìn Nguyên Tích, ko để ý dưới chân, La Tiểu Lâu bị vấp 1 cái.

Một bàn tay nhanh chóng đỡ lấy La Tiểu Lâu, La Tiểu Lâu vội vàng cám ơn xong nhưng người kia cũng ko có buông tay mà vẫn đỡ La Tiểu Lâu tiếp tục đi lên trên. Mà chung quanh cũng ko có ai ngăn cản người này, La Tiểu Lâu ngạc nhiên quay đầu, là La Thiểu Thiên…

"Thế này…"

"Không sao, sắc mặt anh hơi kém, để tôi đỡ anh đi qua." La Thiểu Thiên bình tĩnh nói.

La Thiểu Thiên đỡ 1 tay La Tiểu Lâu đi lên, sau đó đặt tay La Tiểu Lâu vào tay Nguyên Tích.

—

Giây phút ấy La Tiểu Lâu khẩn trương đến phát run, đồng thời cũng hạnh phúc đến phát run.

Cuối cùng mình và Nguyên Tích đã là vợ chồng hợp pháp rồi.

La Tiểu Lâu cảm thấy Nguyên Tích cũng khẩn trương như mình, Nguyên Tích đang nhìn chằm chằm cậu, nắm chặt tay cậu hơn.

Cuối cùng 2 người đc Quốc vương và Vương hậu chúc mừng, tất cả khách mời cùng vỗ tay chúc mừng, bên ngoài là tiếng pháo mừng nổ rộn ràng nơi nơi.

Sau đó trong tiếng hoan hô của mọi người, 2 người bước lên chiếc xe huyền phù (xe có thể đi trên không) chạy quanh Đế đô 1 vòng.

Trong lúc đó, ở bên dưới, 1 người nhìn trên không, lạnh lùng nói:" Cậu có làm đc không thế? Hôn lễ của bọn họ sắp kết thúc rồi."

1 người khác hừ 1 tiếng:" Khoảng cách quá xa, phải ở gần thì tôi mới gây ảnh hưởng đến hắn đc."

Đến tận buổi tối, hôn lễ mới kết thúc.

Nguyên Tích bước xuống xe, nhìn La Tiểu Lâu chăm chú, nắm tay La Tiểu Lâu mạnh hơn 1 chút, nói:" Chờ ta 1 lát rồi chúng ta cùng nhau về nhà."

La Tiểu Lâu gật đầu, cùng hoa đồng 125 đi về hướng hoàng cung.

125 nhìn trái nhìn phải, thấy ko ai mới nói với La Tiểu Lâu:" Cậu tính khi nào nói đây? 2 người chuẩn bị đi trăng mật rồi đấy."

La Tiểu Lâu nghĩ đến hưởng tuần trăng mật, lại cười thấy răng ko thấy mắt, miệng nói:" Để ta nghĩ kỹ lại đã -"

1 lát sau La Tiểu Lâu nói:" Sao ta thấy nóng quá, chẳng lẽ là do ta vui vẻ quá sao?"

125 ngáp 1 cái:" Bị 2 người các cậu hành cả ngày, tôi thấy tôi sắp chết máy rồi đây này."

"Vậy để đến lúc đi hưởng trăng mật rồi nói. Ko đc, giờ nói luôn đi. Hôm qua ta chuẩn bị hết rồi." La Tiểu Lâu thì thào nói.

La Tiểu Lâu thấy xung quanh ko người liền mở thông tin nghi thức liên lạc với Nguyên Tích. Sau khi kết nối đc, La Tiểu Lâu nhìn vào mắt Nguyên Tích, khẩn trương nói:" Nguyên Tích, em, em muốn nói với ngươi 1 chuyện."

Nguyên Tích im lặng 2 giây, nói:" Anh cũng có chuyện muốn nói với em. Chờ gặp nhau rồi nói."

La Tiểu Lâu lắc lắc đầu, bối rối nói:" Ko, gặp mặt nhau ta đủ can đảm để nói ra. Em chỉ muốn nói cho anh biết, em -"

La Tiểu Lâu càng lúc càng thấy người nóng bừng, cứ nghĩ là do mình đang căng thẳng quá liền tốc chiến tốc thắng:" Em vẫn ko dám nói với anh, kỳ thật em có nửa huyết thống nhân loại, nửa huyết thống dị thú."

Xa xa, 1 người quay đầu nói với người bên cạnh:" Hắn sắp biến thân. Chúng ta có thể dẫn người tới đc rồi."

La Tiểu Lâu liếm liếm môi, cẩn thận nói:" Em, em chính là kẻ mang huyết thống dị thú luôn thành thật, ngoan ngoãn, tuyệt đối tuân theo pháp luật. Anh cũng biết em vốn là người như vậy mà, cho nên…" thấy khuôn mặt tức giận đùng đùng của Nguyên Tích, thanh âm La Tiểu Lâu càng ngày càng nhỏ.

125 cũng thấp thỏm bất an, nó lặng lẽ nói với La Tiểu Lâu:" Tôi cảm thấy hắn bị chúng ta chọc tức điên lên rồi. Có khi nào hắn giận quá mà giết chúng ta, trảm thủ thị chúng gì gì đó ko a?"

La Tiểu Lâu chưa kịp trả lời 125 rằng 'mi là cái cơ giáp mà, chặt đầu thị chúng làm gì', thì bỗng cảm thấy cả người nóng bừng, cậu dùng tay che cổ, hoảng hốt kêu lên. Thế nhưng lại ko có âm thanh nào phát ra. La Tiểu Lâu mở to mắt, ko dám tin mà nâng lên tay phải. Trời ạ, là một cái chân trước đầy lông tơ. Trên cái chân đó vẫn còn đeo thông tin nghi thức.

La Tiểu Lâu ko dám nhìn khuôn mặt Nguyên Tích trong thông tin nghi thức, cậu cố gắng dùng cái chân trước còn lại để đóng thông tin nghi thức – tìm đc cái nút đóng thật ko dễ dàng gì. Sau đó nói với 125:" Đi mau."

125 cũng cả kinh, nói năng lộn xộn:" Trời ơi, sao lại biến thân lúc này chứ? Làm sao bây giờ? Nguyên Tích đã tận mắt thấy cậu biến thân rồi a."

"Mau! Đi khỏi nơi này trước đã."

125 nhanh chóng biến thân thành một cái cơ giáp màu lam, đưa La Tiểu Lâu vào khoang điều khiển, sau đó phóng vút lên cao.

Nguyên Tích trợn mắt há mồm nhìn thông tin nghi thức. Vừa mới cưới La Tiểu Lâu vào cửa, La Tiểu Lâu đã tặng cho mình 1 quả bom siêu hạng, sau đó biến thân thành động vật ngay trước mắt mình! Cái con động vật màu trắng kia mình đã từng xách nó 1 lần rồi.

Tiểu tử kia chắc chắn là cố ý làm như vậy! Hắn thậm chí còn dùng cặp móng vuốt thanh thanh tú tú kia đẩy tay mình ra nữa.

171. Chương 169: Chạy Trốn

Y TRỐN

Nguyên Tích há mồm, trợn mắt nhìn thông tin nghi thức. Vừa mới cưới xong, La Tiểu Lâu đã tặng cho mình một quả bom siêu hạng. Sau đó lại còn biến thân thành động vật ngay trước mắt mình nữa chứ! Mà cái con động vật màu trắng kia hình như mình đã từng xách nó một lần rồi.

Tiểu nô lệ kia chắc chắn là cố ý làm như vậy! Nó thậm chí còn dùng cặp móng vuốt thanh thanh tú tú kia đẩy tay mình ra nữa chứ.

Nguyên Tích giận điên lên, nhìn màn hình tối đen trên tay, hắn vừa nhấn nút kết nối vừa mở Vân Thiên. Hắn chỉ muốn bắt lấy La Tiểu Lâu, bóp cổ cậu rồi hỏi cho rõ ràng. Khốn kiếp! Đây là chuyện quái gì?

La Đức nơm nớp lo sợ, vội vàng giữ Nguyên Tích lại

"Điện…điện hạ! Xin Ngài hãy bình tĩnh. Tôi biết lúc này ngài rất khó mà bình tĩnh nỗi khi thấy vương tử phi biến thành như vậy. Nhưng mà Quốc vương và Vương hậu còn đang chờ ngài. Ngài nên có sắp xếp…"

Bị Nguyên Tích nhìn chằm chằm, La Đức rất muốn chạy trốn khỏi nơi này.

Trời ạ, có khi nào Tích điện hạ sẽ giết mình để diệt khẩu không???

Giờ Nguyên Tích mới nhớ tới sự hiện diện của La Đức. Tuy hắn không nghe thấy nhưng vẫn có thể nhìn thấy La Tiểu Lâu biến thân trong màn hình. Chết tiệt!

Nhìn chằm chằm La Đức 2 giây, Nguyên Tích dùng thanh âm lạnh băng nói

"Ngươi đi gặp phụ hoàng và mẫu hậu nói là La Tiểu Lâu bị bắt đi, ta đi bắt hắn về, à không, cứu về."

Mấy từ cuối Nguyên Tích nghiến răng nghiến lợi mà nói ra.

La Đức đầu đầy mồ hôi, lập tức nói:

" Vâng."Giờ mình lại thêm một tội nặng nữa là lừa gạt Quốc vương và Vương hậu.

La Đức vừa đi được hai bước, Nguyên Tích lại quát:

" Khoan, ngươi phái người đi vây quanh chỗ đó trước đã. Không cho bất kỳ ai tới đó. Xóa mọi dấu vết cho ta. Còn nữa, trước khi ta trở về, nếu không có mệnh lệnh của ta thì không cho bất kỳ ai được điều quân cận vệ của Đế đô. Ngươi biết điều thông minh chút cho ta, đừng để người bên ngoài cũng truy đuổi theo hắn."

La Đức bên ngoài kiên quyết bên trong chỉ muốn than khóc, miễn cưỡng chấp hành mệnh lệnh. Hắn chỉ hy vọng rằng Nguyên Tích sẽ niệm tình hắn luôn trung tâm mà mắt nhắm mắt mở tha cho kẻ biết quá nhiều bí mật này…huhu

Khi Nguyên Tích đuổi tới chỗ La Tiểu Lâu thì thấy một cơ giáp màu lam phóng lên cao. Nhờ khế ước hắn biết ngay là La Tiểu Lâu đang ở trong cơ giáp đó.

Nguyên Tích chuyển từ sửng sốt sang nổi giận. Mẹ nó! Đây không phải 521 sao? Nó tưởng chỉ cần hóa trang thành 1 cái đầu trâu là có thể qua mắt mình được sao? Hai người kia quả nhiên là có gian tình! Nguyên Tích nhớ lại những lời đánh giá của La Tiểu Lâu với 521 – La Tiểu Lâu thậm chí còn kêu mình đánh giá cái tên gian phu kia nữa chứ.

Động tác thì chậm như rùa bò, ngụy trang thì ngu xuẩn, không có chút kỹ xảo nào mà cũng dám kêu mình đánh giá! Hừ, được rồi, tốc độ còn được chút >"< mẹ="" nó="" chứ,="" đừng="" để="" mình="" tóm="" được="" tên="" gian="" phu="" kia,="" tóm="" được="" mình="" phải="" giết="" hắn!="" còn="" xử="" lý="" la="" tiểu="" lâu,="" nguyên="" tích="" phát="" hiện="" mình="" còn="" chưa="" kip="" suy="" nghĩ="" nên="" làm="" thế="" nào="" với="" hắn.="" trói="" lại,="" treo="" lên="" rồi="" đánh,="" làm="" vậy="" đi!="" ai="" bảo="" hắn="" mới="" ngày="" đầu="" kết="" hôn="" đã="" chạy="" theo="" gã="" nam="" nhân="" khác!="" khoan="" đã,="" la="" tiểu="" lâu="" có="" nửa="" huyết="" thống="" dị="" thú.="" hôm="" qua="" mình="" có="" xem="" tư="" liệu,="" kim="" phu="" nhân="" không="" phải="" là="" dị="" thú.="" vậy="" hóa="" ra="" la="" tiểu="" lâu="" mới="" là="" con="" trai="" của="" lê="" khuynh.="" kim="" phu="" nhân="" vào="" la="" gia="" chủ="" yếu="" là="" vì="" la="" thiểu="" phàm="" mà="" thôi.="" chuyện="" này="" la="" thành="" vận="" có="" biết="" hay="" không?="" nguyên="" tích="" nhíu="" mày="" suy="" nghĩ,="" tốc="" độ="" vẫn="" không="" hề="" chậm="" lại,="" hắn="" thậm="" chí="" còn="" phát="" hiện="" có="" người="" đang="" đuổi="" theo="" đằng="" sau.="" sắc="" mặt="" nguyên="" tích="" càng="" thêm="" lạnh="" lùng,="" tăng="" thêm="" tốc="" độ="" cho="" vân="" thiên.="" 125="" lo="" lắng="" chạy="" theo="" tuyến="" đường="" chạy="" trốn="" tối="" qua="" đặt="" ra.="" lúc="" này="" nó="" chẳng="" thể="" trông="" cậy="" vào="" la="" tiểu="" lâu="" lái="" nó.="" nó="" còn="" chút="" ý="" thức="" nguyên="" lực="" dự="" trữ="" để="" tự="" sử="" dụng.="" nhưng="" mà="" đằng="" sau="" là="" vân="" thiên="" nha.="" nó="" bị="" áp="" lực="" tâm="" lý="" lớn="" quá!="" nó="" chắc="" chắn="" là="" cơ="" giáp="" kiên="" cường="" nhất="" từ="" trước="" đến="" nay,="" đến="" giờ="" còn="" chưa="" bị="" chết="" máy="" a="" nguyên="" tích="" tiến="" gần="" đến="" gần="" cơ="" giáp="" màu="" lam.="" hắn="" híp="" mắt,="" trên="" cánh="" tay="" phải="" của="" vân="" thiên="" xuất="" hiện="" một="" cái="" móc="" câu,="" sau="" đó="" quăng="" về="" phía="" trước.="" 125="" không="" nghĩ="" đến="" vân="" thiên="" không="" phóng="" hỏa="" mà="" lại="" chơi="" chiêu="" này,="" nó="" phải="" chật="" vật="" lắm="" mới="" tránh="" né="" được.="" vì="" phải="" lo="" tránh="" né="" nên="" tốc="" độ="" 125="" giảm="" làm="" rút="" ngắn="" khoảng="" cách="" giữa="" 2="" cơ="" giáp.="" cách="" đó="" không="" xa,="" có="" một="" phi="" thuyền="" ẩn="" hình="" đang="" đậu.="

“bây=”” giờ=“” là=“” thời=“” cơ=“” tốt=“” nhất=“” cho=“” chúng=“” ta.”=“” một=“” thanh=“” âm=“” lạnh=“” lùng=“” vang=“” lên.=“” “không=”” được.=“” tích=“” ca=“” đang=“” ở=“” đó.”=“” một=“” giọng=“” nữ=“” hét=“” lên.=“” giọng=“” này=“” đúng=“” là=“” của=“” tô=“” lan.=“” tô=“” lan=“” hung=“” hăng=“” nhìn=“” kẻ=“” mà=“” thiều=“” dung=“” đưa=“” về=“” mấy=“” hôm=“” trước,=“” lại=“” quay=“” qua=“” nguyệt=“” thượng,=“” bất=“” an=“” nói:=“” “=”” biểu=“” ca=“” (đại=“” loại=“” là=“” anh=“” họ),=“” ngươi=“” sẽ=“” không=“” bỏ=“” mặc=“” sống=“” chết=“” của=“” tích=“” ca=“” đúng=“” không.”=“” thiên=“” hằng=“” lạnh=“” lùng=“” cười,=“” không=“” nói=“” gì=“” thêm.=“” một=“” người=“” mặc=“” đồ=“” đen=“” tới=“” gần=“” nguyệt=“” thượng,=“” nói:=“” ”=“” ngài=“” nên=“” quyết=“” định=“” đi.=“” đừng=“” quên=“” chính=“” miệng=“” ngài=“” đã=“” nói=“” ngài=“” ái=“” mộ=“” hắn=“” –=“” nhưng=“” ngài=“” còn=“” việc=“” quan=“” trọng=“” hơn=“” phải=“” làm,=“” liên=“” bang=“” đang=“” chờ=“” được=“” ngài=“” thành=“” lập=“” lại=“” lần=“” nữa.”=“” tô=“” lan=“” lại=“” kêu=“” lên:=“” ”=“” không=“” được!=“” để=“” tích=“” ca=“” ở=“” lại,=“” để=“” 1=“” mình=“” la=“” tiểu=“” lâu=“” xuống=“” là=“” được=“” rồi.”=“” thiên=“” hằng=“” cười=“” lạnh=“” nhìn=“” nguyệt=“” thượng.=“” người=“” này=“” rốt=“” cục=“” có=“” chút=“” khí=“” phách=“” nào=“” không,=“” có=“” đáng=“” để=“” ta=“” hợp=“” tác=“” hay=“” không…=“” người=“” áo=“” đen=“” thấy=“” nguyệt=“” thượng=“” vẫn=“” nhìn=“” bên=“” ngoài=“” mà=“” không=“” nói=“” gì=“” liền=“” bỏ=“” thêm=“” một=“” câu:=“” ”=“” ngài=“” thấy=“” rồi=“” đó,=“” tình=“” cảm=“” mà=“” ngài=“” dành=“” cho=“” hắn,=“” hắn=“” làm=“” như=“” không=“” thấy,=“” hắn=“” đã=“” lựa=“” chọn=“” la=“” tiểu=“” lâu=“” rồi=“” a”=“” nguyệt=“” thượng=“” trầm=“” mặt,=“” quay=“” qua=“” nói=“” với=“” thiên=“” hằng:=“” ”=“” tránh=“” thương=“” tổn=“” đến=“” nguyên=“” tích.=“” hành=“” động=“” đi.”=“” thiên=“” hằng=“” mỉm=“” cười,=“” tay=“” phải=“” đặt=“” lên=“” bàn=“” điều=“” khiển.=“” la=“” tiểu=“” lâu=“” cũng=“” phát=“” hiện=“” nguyên=“” tích=“” dùng=“” móc=“” câu=“” với=“” mình.=“” hắn=“” lo=“” lắng=“” nhìn=“” màn=“” hình,=“” nguyên=“” tích=“” có=“” ý=“” gì=“” đây?=“” thực=“” đúng=“” là=“” coi=“” mình=“” là=“” động=“” vật=“” mà=“” đối=“” xử=“” a=“” đúng=“” lúc=“” này,=“” tiểu=“” hành=“” tinh=“” bên=“” cạnh=“” 125=“” bỗng=“” nhiên=“” nổ=“” tung.=“” lực=“” nổ=“” rất=“” lớn=“” khiến=“” 125=“” bị=“” dạt=“” về=“” bên=“” trái.=“” ngay=“” sau=“” đó=“” trên=“” màn=“” hình=“” của=“” 125=“” toàn=“” là=“” cảnh=“” báo=“” màu=“” đỏ.=“” 125=“” kêu=“” lên=“” sợ=“” hãi:”nguy=“” rồi!=“” là=“” bụi=“” động!”=“” sắc=“” mặt=“” la=“” tiểu=“” lâu=“” lập=“” tức=“” thay=“” đổi.=“” ngoài=“” hắc=“” động=“” và=“” bạch=“” động,=“” bụi=“” động=“” cũng=“” là=“” một=“” loại=“” thiên=“” thể=“” trong=“” vũ=“” trụ.=“” tuy=“” không=“” khủng=“” bố=“” bằng=“” hắc=“” động=“” nhưng=“” bụi=“” động=“” cũng=“” là=“” nơi=“” vào=“” được=“” mà=“” không=“” thể=“” ra=“” được.=“” đi=“” vào=“” đó=“” chẳng=“” khác=“” nào=“” tự=“” tìm=“” đường=“” chết.=“” la=“” tiểu=“” lâu=“” nhìn=“” màn=“” hình,=“” thấy=“” vân=“” thiên=“” còn=“” đang=“” theo=“” sau=“” liền=“” vội=“” vàng=“” mở=“” thông=“” tin=“” nghi=“” thức,=“” nhắn=“” cho=“” nguyên=“” tích=“” hai=“” chữ:=“” đi=“” mau.=“” quan=“” quân=“” và=“” binh=“” lính=“” theo=“” sau=“” nguyên=“” tích=“” chỉ=“” nhìn=“” thấy=“” vương=“” tử=“” của=“” bọn=“” họ=“” không=“” chút=“” do=“” dự=“” dùng=“” thanh=“” nhuyễn=“” kiếm=“” màu=“” đen=“” quấn=“” vào=“” cơ=“” giáp=“” màu=“” lam=“” rồi=“” cùng=“” nhau=“” rơi=“” xuống.=“” bụi=“” động=“” có=“” lực=“” hút=“” rất=“” lớn.=“” hai=“” cơ=“” giáp=“” bị=“” kéo=“” xuống=“” rất=“” nhanh.=“” do=“” tác=“” dụng=“” của=“” thanh=“” nhuyễn=“” kiếm,=“” hai=“” cơ=“” giáp=“” vẫn=“” luôn=“” sát=“” bên=“” nhau.=“” nhưng=“” càng=“” đi=“” xuống=“” lực=“” hút=“” và=“” lực=“” nén=“” lại=“” càng=“” lớn,=“” hai=“” cái=“” cơ=“” giáp=“” bắt=“” đầu=“” phát=“” ra=“” những=“” thanh=“” âm=“” đáng=“” sợ,=“” giống=“” như=“” sắp=“” bị=“” phá=“” tan=“” thành=“” từng=“” mảnh.=“” mà=“” cảnh=“” báo=“” màu=“” đỏ=“” trên=“” màn=“” hình=“” 125=“” chưa=“” từng=“” dừng=“” lại.=“” la=“” tiểu=“” lâu=“” tuyệt=“” vọng=“” nghĩ:=“” không=“” lẽ=“” mình=“” và=“” nguyên=“” tích=“” sẽ=“” bị=“” mất=“” mạng=“” ở=“” nơi=“” này=“” sao?=“” trời=“” ạ,=“” chúng=“” tôi=“” mới=“” kết=“” hôn,=“” còn=“” chưa=“” kịp=“” đi=“” hưởng=“” tuần=“” trăng=“” mật=“” nữa=“” mà.=“” la=“” tiểu=“” lâu=“” còn=“” đang=“” bi=“” phẫn=“” khóc=“” than=“” thì=“” bỗng=“” chiếc=“” vòng=“” bên=“” tay=“” trái=“” của=“” hắn=“” lóe=“” lên,=“” 1=“” cái=“” vòng=“” bảo=“” vệ=“” lớn=“” bao=“” bọc=“” hai=“” cơ=“” giáp=“” bên=“” trong,=“” cảnh=“” báo=“” trên=“” màn=“” hình=“” của=“” 125=“” cũng=“” biến=“” mất.=“” la=“” tiểu=“” lâu=“” thở=“” phào,=“” ngã=“” ngồi=“” vào=“” ghế=“” điều=“” khiển.=“” la=“” tiểu=“” lâu=“” chưa=“” từng=“” thấy=“” cái=“” vòng=“” bảo=“” vệ=“” nào=“” lớn=“” đến=“” vậy.=“” thật=“” không=“” hổ=“” là=“” đồ=“” của=“” phượng=“” già=“” lăng=“” bệ=“” hạ,=“” kịp=“” thời=“” cứu=“” nguy=“” cho=“” mình=“”

và="" nguyên="" tích="" ...a="" nguyên="" tích.="" lúc="" này="" la="" tiểu="" lâu="" mới="" nhớ="" đến="" người="" đằng="" sau,="" lập="" tức="" đứng="" thẳng,="" đặt="" móng="" vuốt="" lên="" bàn="" điều="" khiển="" của="" 125,="" kêu="" rên="" lên:="" "="" làm="" sao="" bây="" giờ?="" nguyên="" tích="" đuổi="" tới="" rồi="" rồi.="" trời="" ơi,="" ta="" hại="" hắn="" cũng="" không="" thoát="" khỏi="" nơi="" này="" được,="" làm="" sao="" bây="" giờ?="" còn="" nữa="" –="" nguyên="" tích="" sẽ="" giết="" ta="" mất!"="" "="" chúc="" mừng="" cậu="" rốt="" cục="" cũng="" nhớ="" tới="" chuyện="" này.="" nhưng="" ở="" loại="" thời="" điểm="" này,="" cậu="" không="" nên="" trông="" chờ="" cả="" vào="" tôi="" được="" đâu.="" tôi="" thấy="" tôi="" đang="" phải="" chịu="" áp="" lực="" tinh="" thần="" lớn="" lắm="" rồi!"="" 125="" nghiêm="" túc="" trả="" lời.="" "..."="" la="" tiểu="" lâu="" câm="" nín.="" hắn="" cảm="" thấy="" trái="" tim="" mình="" cũng="" giống="" như="" hai="" cái="" cơ="" giáp="" này,="" ngày="" càng="" trầm="" xuống.="" "mặc="" dù="" có="" lồng="" bảo="" hộ="" năng="" lượng="" cao="" nhưng="" tôi="" không="" thể="" không="" nói,="" ở="" nơi="" này="" tia="" phóng="" xạ="" rất="" mạnh,="" vân="" thiên="" vẫn="" có="" khả="" năng="" bị="" tổn="" hại.="" khi="" đó="" nguyên="" tích="" cũng="" sẽ="" gặp="" nguy="" hiểm."="" 125="" bỗng="" nói.="" la="" tiểu="" lâu="" cứng="" đờ="" người,="" lập="" tức="" nói:="" "không,="" không="" được="" để="" nguyên="" tích="" bị="" nguy="" hiểm.="" mi="" có="" thể="" giúp="" không,="" 125,="" tuyệt="" đối="" không="" thể="" để="" nguyên="" tích="" gặp="" chuyện="" không="" may!."="" "tôi="" thử="" xem."="" 125="" bắt="" đầu="" thử="" liên="" lạc="" với="" vân="" thiên.tuy="" bị="" bên="" ngoài="" ảnh="" hưởng="" rất="" lớn="" nhưng="" may="" mắn="" là="" vẫn="" có="" thể="" liên="" lạc="" được.="" la="" tiểu="" lâu="" nơm="" nớp="" lo="" sợ="" nhìn="" nguyên="" tích="" và="" 125="" phát="" ra="" mấy="" tin="" nhắn="" với="" nhau.="" sau="" đó="" hai="" cái="" cơ="" giáp="" tiến="" sát="" vào="" nhau,="" tạo="" thành="" một="" đường="" nối="" tiếp="" nhau.="" la="" tiểu="" lâu="" còn="" chưa="" kịp="" cảm="" thấy="" có="" gì="" đó="" không="" ổn="" thì="" cửa="" khoang="" điều="" khiển="" bỗng="" mở="" ra,="" nguyên="" tích="" nổi="" giận="" đùng="" đùng="" nhảy="" vào.="" la="" tiểu="" lâu="" ngây="" người="" hai="" giây,="" hai="" con="" mắt="" trợn="" tròn="" xoe,="" cuối="" cùng="" sợ="" hãi="" kêu="" một="" tiếng,="" vội="" vàng="" nhảy="" về="" phía="" sau.="" "125,="" mi="" khùng="" hả?="" anh="" ta="" sẽ="" giết="" tao="" mất."="" 125="" giả="" ngu="" không="" lên="" tiếng,="" làm="" bộ="" ta="" đây="" đã="" chết="" máy="">

172. Chương 170: Gia Bạo

O.

Nguyên Tích phẫn nộ trừng mắt nhìn La Tiểu Lâu, sau đó bỗng như nhớ tới cái gì, Nguyên Tích đi xung quanh tìm kiếm, hét to:" Tên khốn kiếp kia ở đâu?"

Ảnh nói ai vậy? Chẳng lẽ nói mình sao? La Tiểu Lâu và 125 cùng nghĩ như vậy. Cả 2 đều ăn ý mà cùng nhau im lặng, đề cao cảnh giác. Thực ra La Tiểu Lâu chỉ muốn ngất cho xong, nhưng dưới ánh mắt giết người của Nguyên Tích, La Tiểu Lâu ko dám ngất.

Nguyên Tích tìm quanh khoang điều khiển ko thấy bất kỳ người nào rốt cục dời tầm mắt về phía ghế điều khiển chính.

Nguyên Tích đen mặt tiến lên vài bước, xách cổ con động vật màu trắng trên ghế điều khiển lên, nghiến răng nghiến lợi hỏi:" La Tiểu Lâu?"

Động vật kia run lên, do dự 2 giây, sau đó khẽ gật đầu.

"Em!" Nguyên Tích hổn hển tức giận, tay ko tự giác dùng lực mạnh hơn, La Tiểu Lâu bị bóp đau nhe răng trợn mắt.

"Em dám lừa gạt ta!"

La Tiểu Lâu đau quá kêu to 1 tiếng, đôi mắt xanh lam ngân ngấn nước. Nguyên Tích đờ người, tay buông lỏng 1 chút. Ngay sau đó hắn lại đen mặt, sao mình lại mềm lòng thế cơ chứ. Nguyên Tích nhìn thoáng 2 bên sau đó ngồi xuống ghế điều khiển chính, thôi ko bóp cổ mà chuyển sang túm gáy La Tiểu Lâu.

Nguyên Tích nhìn trừng trừng con vật trong tay mình. Thật đúng như La Tiểu Lâu từng miêu tả: vừa ngoan ngoãn lại vừa hiền lành. Mẹ nó chứ, này mà cũng đc gọi là dị thú sao!? Tưởng mình chưa từng thấy dị thú bao giờ chắc!

Sau 1 lúc im lặng, Nguyên Tích rốt cục bình tĩnh lại, hắn lạnh lùng nhìn La Tiểu Lâu vẫn đang run run trong tay hắn, hỏi:" Em, em là dị thú thật sao?"

PHát hiện động vật trong tay còn dám chần chờ suy nghĩ, Nguyên Tích tiếp tục uy hiếp bằng cách dùng tay còn lại túm 2 chân trước của nó rồi nói:" Nếu còn dám nói dối ta -"

Động vật màu trắng vội vã gật đầu, trong mắt mang theo cầu xin.

NHìn biểu tình giống hệt La Tiểu Lâu của nó, Nguyên Tích ngẩn ra, lập tức quát:" Ko đc phép nhìn ta!"

La Tiểu Lâu cúi đầu ủ rũ. Nguyên Tích lại hỏi:" Cơ giáp này do ai điều khiển?"

La Tiểu Lâu ngẩn người, sau đó cố rút 1 chân đang bị Nguyên Tích túm ra, cuối cùng cố sống cố chết chỉ chỉ chính mình.

Nguyên Tích kinh ngạc nhìn La Tiểu Lâu. Cũng phải thôi, La Tiểu Lâu là dị thú, cho dù cấp bậc gen ko đủ thì cũng có thể điều khiển cơ giáp đc mà.

Lại trầm mặc 1 lát sau Nguyên Tích lại quát lên:" Em là 521?"

La Tiểu Lâu lại gật gật đầu. Xem ra hôm nay ko có cửa đc Nguyên Tích tha thứ rồi.

"Hèn gì..." Nguyên Tích thì thào nói " Như vậy thì lúc đó người bị ta đâm bị thương là em sao?"

Nhìn thấy động vật trong tay gật đầu, Nguyên Tích cười lạnh 1 tiếng, sau đó túm La Tiểu Lâu chặt hơn:" Gan em cũng lớn nhỉ – em có biết là lúc đó ta có thể đã giết em ko?"

La Tiểu Lâu muốn khóc, tên hỗn đản này, túm lông rất đau nha. Có giỏi anh thử túm của anh xem. Đây là ngược đãi động vật! Thật bất hạnh là mình ko thể nói thành lời, lại càng ko thể xin tha thứ, làm động vật thật khổ nha. Ko còn biện pháp nào khác, La Tiểu Lâu đành kêu xèo xèo ô ô vài tiếng.

Nguyên Tích sửng sốt. Mới thế mà đã khóc rồi. Mình còn chưa làm gì đâu. La Tiểu Lâu còn là dị thú nha. Nên xử lý cậu ta thế nào đây? Giờ bắt đc cậu ta rồi nhưng cậu ta ko biến lại thành người thì đánh làm sao? Nghĩ đến đây, Nguyên Tích nhíu mày, lắc mạnh La Tiểu Lâu vài cái, hừ lạnh:" Ko đc khóc nữa! Biến lại thành người cho ta!"

La Tiểu Lâu ngẩn ra, mình khóc khi nào chứ? Lại nói, nếu có thể biến lại thành người mình đã biến lâu rồi. Như thế mình đã có thể nói chuyện đc, mình sẽ nói vài câu dễ nghe với Nguyên Tích, hy vọng ảnh sẽ tha cho mình – hoặc ít ra cũng ko bị túm lông xách lên thế này a. Nhưng, nhưng mà hiện tại mình chẳng còn chút ý thức nguyên lực nào thì làm sao mà biến lại đc chứ!

La Tiểu Lâu lắc đầu nguầy nguậy, dùng móng vuốt viết viết trong lòng bàn tay Nguyên Tích: em ko biến lại đc.

Nguyên Tích hít sâu 1 hơi, hỏi:" Chỉ tạm thời hay là...?"

La Tiểu Lâu run lên, lại viết viết: em cũng ko biết, chắc là chỉ tạm thời thôi.

Móng vuốt mềm mềm vẽ vẽ viết viết trong lòng bàn tay có chút ngưa ngứa. Nguyên Tích trầm mặc, tiện tay nắm cái móng vuốt kia lại. Mẹ kiếp, bây giờ phải làm sao đây?

Con dị thú chết bầm này, lẽ ra mày phải xấu xí và hung tàn mới phải chứ? Ai lại thế này, này –

Nguyên Tích cúi đầu nói nhẹ nhàng nhưng sặc mùi nguy hiểm bên tai La Tiểu Lâu:" Em nói xem ta nên xử lý em thế nào đây? Cục cưng, em biết ta căm hận nhất là cái gì đúng ko? Em có biết phương pháp xử lý dị thú của chúng ta là gì chưa? Thực ra ta vẫn luôn muốn kiếm 1 con để thử xem thế nào."

La Tiểu Lâu kinh hãi, mới giãy dụa 1 chút liền bị Nguyên Tích túm lông mạnh hơn thế là cậu bất động rồi kêu khóc lên mấy tiếng.

Quả nhiên, chỉ cần khóc lên là Nguyên Tích mềm lòng, ko làm khó La Tiểu Lâu nữa.

La Tiểu Lâu cố sức ôm 1 tay Nguyên Tích viết viết: anh thả em ra, em cam đoan em ko giết người, em tuân thủ pháp luật.

Nguyên Tích hừ 1 tiếng: " Em cứ mơ đi."

Thấy La Tiểu Lâu càng cứng ngắc hơn, Nguyên Tích lại nhấc La Tiểu Lâu, chậm rãi nói:" Ta sẽ mang em về sau đó định tội của em. Đời này em đừng mong thoát khỏi ta."

La Tiểu Lâu trong lòng lạnh lẽo. Lúc này thanh âm điện tử của 125 bỗng vang lên:" Xin chú ý! Chuẩn bị chạm đất, chuẩn bị chạm đất!"

2 người cả kinh, La Tiểu Lâu lập tức nhìn bên ngoài. Trời đất ơi, lồng năng lượng ko biết đã bị mất từ khi nào, lúc này 125 đang bị đẩy trời phóng xạ bao phủ.

Trên màn hình đang ko ngừng liệt kê ra các bộ phận bị tổn hại của cơ giáp. La Tiểu Lâu đau lòng ko dám nhìn lên nữa. Nếu ko có Nguyên Tích ở đây chắc nó đã kêu đau ầm ĩ từ lâu rồi. Thương 125 quá.

Vẫn tưởng rằng Bụi động là 1 nơi u ám thế nhưng sự thật lại ko phải vậy. Ở đây vẫn có ánh sáng. Trên mặt đất còn có cả những thảm thực vật nữa.

Sau một hồi rung lắc dữ dội, 2 người bị bắn ra khỏi cơ giáp. 125 chỉ nói đc 1 câu:" Cẩn thận…" sau đó liền biến thành 1 cái dây chuyền màu lam ảm đạm ko hề sáng bóng đc như trước. Cũng may là sắp chạm đất rồi, Nguyên Tích vội ôm La Tiểu Lâu vào trong lồng ngực, 2 người rơi xuống mặt đất.

Nguyên Tích bị rơi mạnh xuống đất, La Tiểu Lâu thì ko hề hấn gì. La Tiểu Lâu mẫn cảm thấy có nguy hiểm đang rình rập mình. Thế nhưng bình thường nếu bị rơi từ độ cao vừa rồi thì Nguyên Tích có thể xử lý dễ dàng đc, vậy mà lúc này Nguyên Tích lại nằm bất động trên mặt đất.

La Tiểu Lâu đờ người nhìn con chuột xám đang chạy tới chỗ mình. Chuột gì mà to hơn cả trâu thế này?! Đôi mắt nó đỏ đậm hung tàn nhìn bọn họ.

" Nguyên Tích, anh tỉnh dậy đi. Em cảm thấy…nó định ăn thịt chúng ta đấy." La Tiểu Lâu vội vàng kêu Nguyên Tích, thế nhưng hiện tại Nguyên Tích ko thể nghe hiểu thanh âm này của cậu đc.

La Tiểu Lâu lo lắng nhìn Nguyên Tích. Chắc chắn Nguyên Tích bị gì rồi. Cậu lại kêu Nguyên Tích vài tiếng, sau đó nhảy lên bả vai Nguyên Tích. Cậu cong người, xòe móng vuốt, nhe răng gầm rú với con chuột kia. La Tiểu Lâu chăm chú theo dõi con chuột, tìm cách cắn đứt cổ của nó, hy vọng làm vậy có thể giết nó hoặc đuổi đc nó đi.

Cậu nhất định phải bảo vệ Nguyên Tích. Nguyên Tích là vì cậu nên mới bị rơi vào Bụi động thế này mà!

Có lẽ là do tay chân La Tiểu Lâu lộn xộn quá, giẫm cả lên mặt Nguyên Tích. Nguyên Tích nhíu nhíu mày, từ từ mở mắt ra. Nguyên Tích giống như đang đè nén đau đớn gì đó, hắn duỗi tay kéo La Tiểu Lâu vào trong lồng ngực. La Tiểu Lâu ra sức giãy dụa nhưng vẫn ko thoát ra đc.

Còn may là nhờ tiếng kêu dồn dập của La Tiểu Lâu làm Nguyên Tích tỉnh táo hơn chút. Tuy vẫn chưa tỉnh táo hẳn nhưng Nguyên Tích vẫn mẫn tuệ cảm thấy có nguy hiểm đang gần kề.

Nhìn thấy con chuột đang chạy đến, đồng tử mắt Nguyên Tích co lại, hắn cắn răng đưa tay lấy con dao năng lượng bên người. Nhưng bi kịch là động tác của Nguyên Tích giống như bị tua chậm vô số lần vậy, đến khi cầm đc con dao lên thì con chuột xám kia cũng vừa lúc lao tới bọn họ.

173. Chương 171: Kỳ Quái

` QUÁI.

Đối lập với Nguyên Tích, động tác của con chuột kia rất nhanh. Nguyên Tích ko còn cách nào khác chỉ có thể đưa con dao chắn trước ngực để phòng thủ mà thôi.

Bỗng dưng một thanh kiếm lửa xanh lam ở đâu bay tới, đâm thẳng vào thân thể con chuột. Ngay sau đó, 1 đôi chân xuất hiện trước mắt 2 người, chủ nhân đôi chân đó rút thanh kiếm trên thân con chuột ra rồi cúi xuống nhìn 2 người.

La Tiểu Lâu ngẩng đầu lên nhìn người nọ. Đó là 1 thanh niên mặc đồ trắng khá anh tuấn với đôi mắt màu lam nhạt. Tuy là vừa mới cứu người nhưng biểu tình trên mặt người này rất lãnh đạm. Bộ đồ mà người này đang mặc trông rất kỳ lạ, thanh kiếm trong tay hắn còn kỳ lạ hơn.

Nguyên Tích chậm rãi ngồi dậy. Quần áo trên người vẫn còn lành lặn nhưng bám đầy bụi đất, trên đầu trên mặt hắn cũng đầy bụi đất luôn. Nhìn Nguyên Tích có vẻ đang rất chật vật thế mà hắn vẫn còn kiêu ngạo đc. Hắn ngẩng lên gật gật đầu với người nọ, nói:" Cám ơn."

Người nọ vẫn ko nói gì, cũng ko hề bỏ đi mà lại nhìn chằm chằm động vật trong lòng Nguyên Tích.

Thấy thế Nguyên Tích liền ôm chặt La Tiểu Lâu hơn, lạnh lùng nói với người nọ:" Ta sẽ báo đáp ân cứu mạng của ngươi sau."

"Ko cần." Cuối cùng người nọ cũng lên tiếng. Ngôn ngữ của hắn có chút khác với ngôn ngữ nhân loại nhưng vẫn có thể nghe hiểu đc.

Đúng lúc này một người mập mạp chạy tới nói:" Lăng Tiêu đại nhân, cuối cùng Ngài cũng đã trở về rồi. Giới Chủ đại nhân đang chờ Ngài đấy ạ."

Nói xong, hắn liếc Nguyên Tích 1 cái, nói giọng xem thường:" Ở đây có rất nhiều người từ bên ngoài đến. Bọn họ quá yếu, có mua về làm người hầu cũng chẳng xong. Ngài đâu cần giúp họ làm gì." Nói tới đây hắn mới chú ý tới Lăng Tiêu đang nhìn động vật trong lòng Nguyên Tích, liền vênh váo nói với Nguyên Tích:" Nếu ta là ngươi, ta sẽ tặng con – vật kia cho Lăng Tiêu đại nhân. Ngươi nên biết điều chút. Sau này khi ngươi tiến vào khu D còn có người giúp đỡ."

Sau đó, hắn quay qua Lăng Tiêu, nịnh nọt:" Ánh mắt Ngài thật tốt. Da lông của nó nhìn có vẻ giữ ấm tốt đấy ạ."

La Tiểu Lâu hít vào 1 hơi, tay Nguyên Tích càng ôm cậu chặt hơn. Nguyên Tích lạnh lùng nói:" Đừng có mơ."

Người mập ko ngờ Nguyên Tích lại từ chối thẳng thừng như vậy, hắn đứng sững người, sắc mặt khó chịu. Lăng Tiêu thì trầm mặc 1 chút mới nói:" Ta ko có ý đó. Có điều nếu ngươi nuôi ko nổi nó nữa thì có thể bán nó cho ta." Nói xong liền xoay người bước đi.

"Ranh con, ngươi nghĩ đây là nhà ngươi ah? Không biết điều, rồi sẽ có ngày ngươi phải hối hận!" Người mập hung hăng hổn hển trừng Nguyên Tích, sau đó cũng xoay người rời đi.

Bán cho? Trời ơi, mình sẽ bị lột da để làm quần áo sao? Nghĩ vậy chút cảm kích của La Tiểu Lâu với người kia lập tức bay hơi. Nguyên Tích vẫn là tốt nhất! Cho dù ko tha thứ cho mình nhưng Nguyên Tích sẽ ko bao giờ lột da mình đâu.

La Tiểu Lâu run rẩy đứng lên, mặt dí sát với mặt Nguyên Tích, dùng móng vuốt khua khua trước ngực Nguyên Tích:" Anh có sao ko? Vừa nãy anh bị làm sao vậy?"

Nguyên Tích nhíu nhíu mày, hắn cảm thấy cái con động vật này chẳng đc việc gì chỉ toàn quan tâm vớ vẩn, hắn mở miệng cảnh cáo:" Lần sau ngoan ngoãn chút cho ta!"

Phía xa xa có 2 người đang đi về phía bọn họ.

"Kiệt ca, đằng trước có người kìa." Thanh âm của 1 thiếu nữ vang lên.

2 người nọ đi đến trước mặt Nguyên Tích thì dừng lại, người thanh niên đi trước hỏi Nguyên Tích:" Mới tới hả?"

Nguyên Tích còn chưa trả lời, thiếu nữ bên cạnh đã nói luôn:" Nhìn quần áo và tình trạng hiện tại của anh thì nhất định là người mới tới rồi. Tôi khuyên anh đừng có ở ngoài trời quá nửa giờ, nếu ko anh sẽ bị thiêu cháy đấy."

Thanh niên đánh giá tình trạng của Nguyên Tích rồi nói:" Có lẽ anh ta ko đứng dậy đc. Tiểu Kiều, qua đây, chúng ta dìu anh ta đi về."

Thiếu nữ tên Tiểu Kiều sửng sốt, nói:" Trời, anh ta yếu quá."

2 người tiến đến nâng Nguyên Tích dậy, Nguyên Tích cũng ko từ chối, có điều tay phải của hắn vẫn ko hề buông con động vật nhỏ là La Tiểu Lâu ra.

Trên đường đi, Nguyên Tích khôi phục đc hơn chút, hắn cất giọng khàn khàn hỏi:" Nơi này có cái gì khác thường vậy? Cơ thể ta rất khó chịu."

Thanh niên gật đầu:" Đó là do V xạ tuyến của Bụi động, nó gây ức chế năng lực hành động của cả con người lẫn động vật. À, tôi tên Lý Kiệt, còn đây là Tiểu Kiều."

Nguyên Tích nhìn 2 người, nói:" Ta là Nguyên Tích. Có cách nào trừ khử đc loại ức chế này ko?"

"Cái này thì phải dựa vào năng lực thích nghi của anh thôi. Bình thường là ko thể trừ khử nó đc. Bởi vậy nên những người dân bản địa có lợi thế hơn chúng ta rất nhiều." Lý Kiệt bất đắc dĩ nói " Ở nơi này có con người, động thực vật, thậm chí quái vật cũng có. Chỉ có điều đại đa số rất khó sống sót đc bởi ở đây có rất nhiều xạ tuyến gây hại. Những người hoặc vật khác sống sót đc trong hoàn cảnh thế này là những người mạnh nhất. 2 người mà anh gặp vừa nãy là dân bản địa đấy."

Nguyên Tích trầm ngâm nhìn hướng 2 người vừa rời đi kia, hỏi:" Bọn họ mạnh tới mức nào?" Hắn chưa có quên lời uy hiếp ban nãy của tên mập. Dám uy hiếp hắn cơ đấy! Từ khi sinh ra đến giờ ko có mấy người dám uy hiếp hắn đâu.

"Mạnh tới mức anh ko tưởng tượng nổi đâu. Nguy rồi, sắp đến giờ rồi. Đi mau, về nhà tôi nói cho anh biết sau." Lý Kiệt và Tiểu Kiều thoáng nhìn sắc trời rồi vội vàng chạy.

Sau đó Nguyên Tích và La Tiểu Lâu đã nhìn thấy những ngôi nhà ở nơi đây. Những ngôi nhà đc phân thành từng khu khác nhau: có khu toàn cung điện, có khu toàn biệt thự, lại có khu là nhà bình thường. Mà kỳ lạ là bên ngoài mỗi khu đều có 1 cái chụp khổng lồ trong suốt bao bọc.

2 người dìu Nguyên Tích về khu bình thường nhất. Nơi này chỉ toàn những căn nhà gỗ, vừa nghèo nàn vừa cũ nát. Bên ngoài khu này cũng có cái chụp bao bọc nhưng có vẻ kém hơn chụp của 4 khu kia rất nhiều.

2 người đi vào trong cái chụp mới thở phào nhẹ nhõm. Chưa đầy 2 phút sau bầu trời bên ngoài đã tối đen, trong không trung phát ra những tiếng gió rít chói tai.

Lý Kiệt đưa Nguyên Tích về nhà mình, nói với Nguyên Tích:" Nhà tôi còn có phòng trống, anh cứ tạm ở đây đi."

Nguyên Tích nhìn ngôi nhà gỗ đơn sơ, bình tĩnh nói:" Cám ơn."

"Anh, em đi nấu cơm. Anh nói chuyện với ảnh đi." Tiểu Kiều nói

Lý Kiệt nhiệt tình kéo Nguyên Tích vào nhà. Thấy bộ dạng lem nhem của Nguyên Tích liền bảo Nguyên Tích đi rửa mặt trước. Nguyên Tích nhíu nhíu mày nhìn chậu nước ít ỏi trước mặt. Hắn liếc La Tiểu Lâu, hỏi thiệt tình:" Em hẳn là có thể tự liếm lông sạch sẽ đúng ko?"

…La Tiểu Lâu trợn mắt với Nguyên Tích, tức giận khoa tay múa chân: không biết, em ko phải mèo!…

Nguyên Tích rửa mặt xong đi ra, Lý Kiệt vốn đang định nói chuyện bị nghẹn 1 chút, yên lặng quay đầu đi. Amen, đây đúng là kẻ thù chung của đàn ông chúng ta mà! Ko đc, lát nữa ko thể để Tiểu Kiều vào đây.

Nguyên Tích mở miệng:"Tiếp tục nói đi."

Lý Kiệt thu hồi tâm tư đang khen ngợi sắc đẹp của Nguyên Tích, nói:" Những người bản địa có sức chống cự với xạ tuyến tốt hơn nhiều so với những người ngoại lai chúng ta. Bọn họ cũng có nền khoa học kỹ thuật của mình. Anh đã thấy 4 khu dân cư rồi chứ? Đó đều do bọn họ thành lập, bên ngoài có kết giới có thể bảo vệ người bên trong ko bị ảnh hưởng bởi bất kỳ yếu tố nào của Bụi động." " 4 khu đó lại đc chia thành A, B, C, D. Khu A là khu tốt nhất. Khu D là khu kém nhất nhưng cũng tốt hơn khu chúng ta đang ở rất nhiều. Khu chúng ta cũng có kết giới nhưng rất yếu, người bên trong vẫn có thể bị nhiễm phóng xạ. Thời gian tối đa cho 1 người sống ở khu này là nửa năm. Nếu nửa năm sau mà vẫn ko thể tiến vào khu D sinh sống thì chỉ còn nước chờ chết mà thôi."

Nguyên Tích vuốt lông động vật đang tập trung lắng nghe trong lòng mình, hỏi:" Vào khu D cần những điều kiện gì?"

"Chỉ cần giao nộp 1 khối đá năng lượng cấp 2 là đc vào. Nhưng nếu muốn ở lại khu D thì mỗi ngày phải nộp 1 khối đá năng lượng cấp 1." Lý Kiệt thở dài "Đó cũng là nguyên nhân tại sao rất nhiều người ko thể tiến vào khu D sinh sống."

"Đá năng lượng?"

"Đó là 1 loại đá ở trên núi. Ở cạnh đá năng lượng thường có thực vật đặc biệt của Bụi động hoặc là động vật trông coi. Đá này chẳng dễ lấy đc đâu. Đá năng lượng cấp 1 là thấp nhất, 3 khối cấp 1 mới bằng 1 khối cấp 2." Lý Kiệt nhún vai:" Còn nữa, tài nguyên nước nằm trong tay dân bản địa. Chúng ta phải dùng đá năng lượng để đổi lấy nước."

Hèn chi ban nãy chỉ có chút nước như vậy.

Lúc này Tiểu Kiều bưng chén đĩa vào trong nhà. Nhìn thấy mặt Nguyên Tích, cô nàng kinh ngạc mở to mắt, đôi con mắt phát sáng cả lên.

Khóe miệng Lý Kiệt giật giật, ho khan 1 tiếng. Thế này Tiểu Kiều mới hoảng hồn đặt chén đĩa xuống bàn sau đó nhiệt tình mời Nguyên Tích qua ăn cơm.

Thức ăn có màu rất kỳ quái, nhưng may là hương vị cũng tạm ổn, vẫn ráng nuốt đc.

Tiểu Kiều cười nói:" Thực ra vẫn còn 1 cách khác nữa. Chỗ chúng ta thỉnh thoảng cũng có người ở khu cao cấp tới để chọn người hầu." Cô lại lén nhìn Nguyên Tích 1 cái, nghĩ bụng: người như vậy sẽ bị tranh cướp giành giật mất, thật đáng tiếc. Nhìn khí chất và cách ăn mặc thì anh ta chắc cũng là nhân vật lợi hại ở nơi anh ta từng sống. Nhưng ở Bụi động này, tất cả người bên ngoài đi vào đều là những người ở tầng chót xã hội mà thôi.

Sắc mặt Nguyên Tích trầm xuống, hừ 1 tiếng, lạnh lùng nói:" Ta sẽ dựa vào năng lực của chính mình để vào khu D. Ta sẽ ko làm người hầu cho bất kỳ ai."

La Tiểu Lâu trong ngực Nguyên Tích cũng căm giận mà gật đầu. Nguyên Tích mà hầu ai? Anh ta có thể hầu cái gì? Cái gì cũng ko biết làm a!

"Thế nhưng 3 ngày sau sẽ tiến hành chọn người, nếu ko vào đc thì anh sẽ phải chờ rất lâu mới có đợt tiếp theo đấy. Tình trạng của anh thế này – " Bị Nguyên Tích trừng, Tiểu Kiều ko nói tiếp đc nữa.

Lý Kiệt cười hắc hắc:" Người anh em, cậu thật có cốt khí. Là tôi tôi cũng ko đi."

Tiểu Kiều châm chọc:"Chẳng qua là do ko có quý phu nhân nào để mắt đến anh chứ gì." Lý Kiệt ho khan, yêu cầu đổi đề tài.

Tiểu Kiều lại nhìn La Tiểu Lâu trong lòng Nguyên Tích, nói với Nguyên Tích:"Tôi cũng khuyên anh ko nên nuôi thú cưng, nuôi ko nổi đâu. Vừa nãy anh nên bán nó thì hơn. Mà nó là con gì vậy?"

"Là mèo? Chó? Hay là thỏ? Tôi có thể sờ sờ nó đc ko?" Tiểu Kiều hứng thú lại gần Nguyên Tích.

Nguyên Tích lập tức lui người lại, nhét nhét La Tiểu Lâu vào trong lòng, nói:" Tính tình của nó ko tốt, còn cắn cả người. Lại hay rụng lông, người dính phải lông của nó sẽ bị mẫn cảm."

La Tiểu Lâu phẫn nộ mắng thầm Nguyên Tích: Khốn kiếp! Có ai lại đi nói xấu người yêu như vậy chứ!

Tiểu Kiều sửng sốt, thu tay lại, hỏi:" Nó là thú cưng của anh?" Xin người, rốt cục người ưng nó ở điểm nào vậy?

Nguyên Tích nghiêm mặt suy xét 2 giây, sau đó nói:" Ko phải. Nó là tội phạm. Nó lấy trộm vật quan trọng nhất của ta. Ta phải bắt nó đem về hỏi tội."

La Tiểu Lâu:"…"

Ban đêm, Nguyên Tích ôm La Tiểu Lâu về căn phòng trống bên cạnh. Trong phòng chỉ có duy nhất 1 chiếc giường gỗ, ngoài ra ko còn gì khác.

OMG! Đây là phòng tân hôn của bọn họ sao? Còn có cặp vợ chồng son nào khốn khổ hơn bọn họ ko trời…

Nguyên Tích ném tội phạm lên giường gỗ sau đó cũng nằm xuống.

La Tiểu Lâu bò tới gần nhìn Nguyên Tích. Cậu có thể nhìn thấy rõ ràng thân thể của Nguyên Tích bị ảnh hưởng đến mức nào. Làm sao để tiến vào khu D đc đây? Bọn họ rời khỏi nơi này bằng cách nào?

174. Chương 172: Phương Hướng

´NG.

La Tiểu Lâu cẩn thận quan sát Nguyên Tích. Thấy Nguyên Tích tựa hồ đã ngủ rồi, La Tiểu Lâu do dự một chút rồi mới từ từ leo lên bụng Nguyên Tích, nhẹ nhàng nằm úp sấp xuống.

Nằm trên bụng Nguyên Tích, La Tiểu Lâu cứ nghĩ ngợi linh tinh, càng nghĩ càng thấy nôn nóng bất an. Cậu giật giật thân thể, sau đó cọ cọ viên đá đeo trên cổ gọi 125. 125 đang bị thương. Ko biết nó bây giờ thế nào nữa. Nếu mình còn ý thức nguyên lực thì biết đâu có thể giúp sửa chữa cho nó đc rồi. Lo quá!

Trải qua 1 ngày mệt nhọc, La Tiểu Lâu trở mình vài lần rồi ngủ thiếp đi.

Một bàn tay ôm La Tiểu Lâu lên, thấy La Tiểu Lâu ko hề có tính cảnh giác mà tỏ vẻ kháng cự gì bèn đặt nó nằm lên gối đầu, sau đó Nguyên Tích vùi đầu vào đám lông trắng mềm mại trên cổ nó rồi nhắm mắt ngủ.

Hôm sau tỉnh lại, La Tiểu Lâu phẫn nộ oán giận viết viết mấy câu chỉ trích Nguyên Tích vì đêm qua bắt mình làm đệm.

Nguyên Tích đọc mấy câu cậu viết xong bèn châm chọc:" Thế bây giờ em còn tác dụng nào ko?"

La Tiểu Lâu lập tức ủ rũ.

Sau đó Nguyên Tích lại càng quá đáng hơn. Hắn thô bạo lau mặt và 4 cái chân cho La Tiểu Lâu xong liền lấy trong ngực ra 1 cái gì đó, thuần thục đeo vào cổ La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu trợn mắt há mồm nhìn Nguyên Tích. Anh ta, anh ta đeo vòng cổ động vật cho mình!

Nguyên Tích cất giọng ôn hòa:"Nếu em dám tháo ra thì ta sẽ cột em 1 chỗ cả ngày. Đừng quên bây giờ em vẫn là kẻ thân mang trọng tội đấy." Hắn phải cho tất cả biết rằng cái con động vật chết tiệt chỉ biết gây họa này đã có chủ rồi!

Thế nên trong toàn bộ bữa sáng, kẻ đã có chủ – La Tiểu Lâu rất là u buồn.

Ăn sáng xong, Nguyên Tích hỏi kỹ nơi nào có đá năng lượng rồi chuẩn bị lên đường.

Lý Kiệt hỏi:" Anh định 3 ngày sau tiến vào khu D thật hả?"

Nguyên Tích gật đầu, hỏi thẳng:" Ta muốn rời khỏi Bụi động. Có cách nào ko?" Hắn ko thể bỏ mặc cha mẹ, hắn còn rất nhiều trách nhiệm phải hoàn thành.

Lý Kiệt ngẩn người, cười cay đắng:" Người anh em à, cậu bỏ ý định này đi. Rất nhiều người muốn đi khỏi nhưng chẳng thể thoát đi đc, thật đấy. Cho dù anh may mắn thoát đc Bụi động nhưng ai biết ra Bụi động

sẽ là chỗ nào, liệu có tốt hơn Bụi động ko? Theo tôi đc biết thì tất cả những người thử đi khỏi Bụi động đều chết hết rồi."

Nguyên Tích nhìn Lý Kiệt, ko nói thêm gì. Sau đó ôm La Tiểu Lâu xoay người ra cửa.

Lý Kiệt thấy Nguyên Tích thể lực kém cỏi như vậy mà sau khi nghe mình nói xong lại ko hề đổi ý, trong lòng thầm khâm phục, lại hô:" Này, người anh em, khoan đã. Cậu nhớ là phải trở về trước 5h chiều, sau 5h chiều sẽ có hạt gió lốc như hôm qua. Ở bên ngoài tương đương với tự sát đấy."

Nguyên Tích gật đầu, cứ thế mà đi.

Tiểu Kiều có chút lo lắng nhìn Nguyên Tích, sau đó quay đầu nói với Lý Kiệt:" Anh, theo em thấy hôm nay anh ta chưa chắc đã an toàn mà trở về đc đâu."

Lý Kiệt nói:" Chúng ta chỉ có thể giúp đc bấy nhiêu thôi. 3 ngày sau chúng ta tiến vào khu D rồi. Anh sẽ để lại căn nhà và chút đồ ăn cho anh ta. Về sau anh ta phải tự lực cánh sinh thôi."

Sau khi bước ra khỏi kết giới, thân thể Nguyên Tích bỗng cứng đờ. La Tiểu Lâu lo lắng nhìn Nguyên Tích 1 cái sau đó cậu kinh ngạc phát hiện mình ko hề bị môi trường ảnh hưởng. Thế nhưng mình ở dạng động vật thế này thì cũng chẳng thể giúp Nguyên Tích đc gì rồi.

Nguyên Tích tiếp tục đi về phía trước. Chung quanh cũng có rất nhiều người lên đường.

Đại đa số người chọn đi lên ngọn núi ở gần kết giới nhất. Nguyên Tích cũng chầm chậm đi đến chỗ này, sau đó quẹo qua, đi tiếp.

La Tiểu Lâu cả kinh. Lúc nãy cậu cũng nghe Lý Kiệt nói, rằng trên ngọn núi thứ nhất chủ yếu là đá năng lượng cấp 1, động thực vật canh giữ cũng là yếu nhất. Sau ngọn núi này sẽ có đá năng lượng cấp 2 nhưng động thực vật cũng lợi hại hơn.

La Tiểu Lâu viết viết trong lòng bàn tay Nguyên Tích:" Nếu đi ngọn núi phía sau mà anh ko kiếm đc đá năng lượng thì chúng ta lấy gì ăn?"

La Tiểu Lâu hy vọng dùng nguy cơ ăn uống để Nguyên Tích từ bỏ ý định mạo hiểm này, nhưng Nguyên Tích ko mảy may dao động.

Nguyên Tích đi thẳng đến cửa 1 sơn động thì dừng lại. Nơi này ko thuộc ngọn núi thứ 2 nên ko có đá năng lượng cấp 2 cũng như ko có thú bảo hộ. Hắn lấy ra Vô Hình đeo vào chân trước La Tiểu Lâu. Thật may mắn là lồng phòng hộ Vô Hình ko hề bị hư hao gì, chỉ là sau khi hết năng lượng nó lại biến thành vòng tay như cũ mà thôi. Nguyên Tích thêm hộp năng lượng cho nó là lại sử dụng đc. Nguyên Tích mở Vô Hình, sau đó lạnh lùng dặn dò:" Em ở đây ko đc đi đâu. Giữa trưa ta sẽ trở lại. Nếu có nguy hiểm thì chạy vào trong động." Nói xong liền đi vào sâu trong động.

La Tiểu Lâu bất an nhìn theo. Đang định chạy theo vào thì bỗng vòng cổ động đậy, một con mập mạp xanh biếc xuất hiện bên cạnh La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu rơi lệ đầy mặt:" 125, cuối cùng mi cũng xuất hiện rồi! Chỗ bị thương đã khỏi chưa?"

125 cũng thực kích động, 2 mắt nó tỏa sáng nhìn chằm chằm vòng trên cổ La Tiểu Lâu:" Mấy, mấy ngày tôi ko ở đây, Nguyên Tích chơi trò chủ tớ sao? Khẩu vị nặng thiệt!"

Chủ tớ cái đầu mi ấy!

La Tiểu Lâu mặt ko thay đổi, lạnh lùng nói:" …Ta cảm thấy mi cần nâng cấp lại hệ thống rồi đấy."

125 ho khan 1 tiếng, nói sang chuyện khác:" Tôi bị thương chủ yếu là phần ngoài thôi. May mà tài liệu sung túc nên tôi đã tự chữa trị cho mình xong rồi."

"Vậy đc rồi. Bây giờ chuyện cần làm là tìm cách thoát ra khỏi Bụi động. Ở nơi này thể lực của Nguyên Tích bị ảnh hưởng rất lớn." La Tiểu Lâu nói.

"Ko, ko chỉ Nguyên Tích bị ảnh hưởng thôi đâu. Nếu cậu biến thành hình người, cậu cũng bị ảnh hưởng." 125 đắc ý nói "Cậu thấy mặt tốt khi đc là dị thú chưa? Còn về chuyện rời khỏi Bụi động thì cho tôi vài ngày tôi sẽ tìm ra đc cách rời đi tốt nhất. Có điều cậu cũng phải kiến tạo 1 phi thuyền loại nhỏ nữa mới đc."

La Tiểu Lâu quơ quơ móng với nó, nói:" Mi đùa ah? Ta như thế này thì kiến tạo phi thuyền kiểu gì hả?"

125 nghi hoặc nhìn La Tiểu Lâu, cuối cùng mới ko tình nguyện nói:" Đc rồi, tôi có 1 phi thuyền loại nhỏ nhưng có vài chỗ cần phải đc kiểm tu lại. Cho 2 người mượn đấy."

La Tiểu Lâu kinh hỉ nói:"Vậy thì tốt quá!" Tu sửa sẽ nhanh hơn là kiến tạo cái mới mà. Lại hỏi:" Sao mi lại có phi thuyền này?"

Tầm mắt của 125 bắt đầu dao động:" Đương đương nhiên là đồ trong kho của tôi rồi. Đó là khi tôi và chủ nhân đi qua khu phế tích chiến tranh thì phát hiện ra nó. Lúc ấy tôi thấy nó phù hợp với thẩm mỹ của mình liền thừa dịp chủ nhân ko chú ý bèn cất vào kho."

Ta thua mi rồi…

La Tiểu Lâu lại sầu não:" Nhưng ta phải biến thành người mới có thể kiểm tu phi thuyền đc a."

"Chuyện này ko vội đc. Cậu lo khôi phục tinh thần lực trước đã. Khi tinh thần lực đã dồi dào chúng ta sẽ thử xem." 125 nói.

La Tiểu Lâu thở dài, trước mắt chỉ có thể làm như vậy thôi.

"Có phi thuyền rồi nhưng muốn rời khỏi Bụi động chúng ta cần rất nhiều năng lượng. Dùng đá năng lượng ở đây là đc." 125 tính toán, trong mắt phát sáng:" 2 người cần chuẩn bị đá năng lượng, càng nhiều càng tốt."

"Ok. Ta sẽ cố gắng khôi phục. Lát nữa ta sẽ thương lượng với Nguyên Tích chuyện đá năng lượng. Còn nữa, thể chất của Nguyên Tích bị ảnh hưởng, mi có biện pháp nào ko?"

125 suy nghĩ 1 chút, nói:" Ừm, để tôi thử điều chế thuốc cho Nguyên Tích xem thế nào. Này lại phải cần có mẫu gen của động thực vật nơi đây, càng nhiều càng tốt."

"Để ta thu thập mẫu gen động thực vật cho. Mà Nguyên Tích làm cái gì ở trong động này nhỉ?" La Tiểu Lâu nghi hoặc.

Cậu lo lắng cho Nguyên Tích nên quyết định đi vào trong động xem thế nào. Mới đi đc mấy bước cậu đã nhìn thấy Nguyên Tích. Sau đó liền kinh ngạc mở to mắt.

Quần áo Nguyên Tích bị rách vài chỗ, trên người cũng có vết máu. Trước mặt Nguyên Tích là con chuột xám rất lớn, lúc này Nguyên Tích đang chiến đấu với nó.

Động tác của con chuột rất nhanh, lực cũng mạnh, móng vuốt và răng nanh của nó còn vô cùng sắc bén. Động tác của Nguyên Tích thì vừa chậm vừa vô lực, vậy mà hắn lại khiêu chiến trực tiếp với nó.

Nguyên Tích tận lực ko di chuyển nhiều, tập trung phòng ngự. Nhìn từ xa thì có vẻ như Nguyên Tích vẫn đứng nguyên 1 chỗ, còn con chuột thì nhảy tới nhảy lui tấn công xung quanh Nguyên Tích, thế nhưng nó vẫn ko làm gì Nguyên Tích đc.

Cả con chuột và Nguyên Tích đều thấy La Tiểu Lâu và 125 đi vào.

Đôi mắt đỏ của con chuột lóe lên, nó chảy nước miếng ý đồ muốn thay đổi mục tiêu.

Thấy ý đồ của nó, Nguyên Tích liền đi lên vài bước rồi bỗng ngã xuống đất.

Con chuột vui mừng, nó liền há miệng, nhằm cổ Nguyên Tích mà táp xuống. Lúc này Nguyên Tích bỗng nghiêng người, dùng thanh kiếm đâm thẳng vào miệng nó, dùng lực đâm xuyên qua não. Con chuột giãy dụa vài cái rồi nằm im bất động.

175. Chương 173

Vương tử duy nhất của đế đô- Nguyễn Tích điện hạ- rơi vào bụi động!!! Đây là tin tức nóng sốt trên trang nhất tất cả các báo số ra ngày hôm nay. Cả nước xôn xao lên. Tại sao vương tử điện hạ lại cùng vương tử

phi rời vào bụi động.? Có thông tin nói rằng, đúng ngày hôn lễ, vương tử phi điện hạ bị một trận cơ giáp màu xanh lam bắt cóc. Nhiều khả năng trận cơ giáp này là đạo tặc ngoài hành tinh. Nguyên Tích vương tử vì cứu vương tử phi mà ngoài ý muốn rơi vào Bụi Động.

Bên cạnh sự lo lắng cho tính mạng hai vị điện hạ, mọi người cũng bắt đầu lo lắng cho tương lai của đế quốc. Ai cũng biết chưa từng có người nào trở về được từ trong Bụi Động. Không ai nói nhưng tất cả đều ngầm chấp nhận sự thật đau lòng là bọn họ đã vĩnh viễn mất đi hai vị vương tử điện hạ. Tuy rằng Nguyên Tích điện hạ sáng tạo ra không ít kỳ tích nhưng ngaì ấy thật sự có thể từ miệng của tử thần mà trở về sao?

Nếu Nguyên Tích điện hạ không thể trở về, ai sẽ là người kế thừa vương vị? Thời điểm mà đế đô bao trùm một bầu không khí bi thương thì không ít quý tộc cũng đã đi tới chỗ Nguyên Nặc điện hạ mà thăm hỏi. Tuy rằng Nguyên Nặc điện hạ hiện chưa đầy 18 tuổi. Chưa thể được trao tặng tước vị nhưng vẫn nằm trong danh sách thân tộc để có thể thừa kế vương vị. Đã có mấy người hướng đứa cháu họ duy nhất của bệ hạ này mà bày tỏ sẵn sàng ủng hộ ngài ấy đi lên ngôi vua… Đương nhiên, cũng có người đoán, có lẽ quốc vương cùng vương hậu lại hạ sinh một người thừa kế nữa.

Mây đen kéo đến che lấp bầu trời đế đô, mà quốc vương cùng vương hậu cũng không bước ra làm rõ vấn đề người kế thừa để mà trấn an dân tâm, khiến cho cả đế quốc xuất hiện một cái nguy cơ thật lớn. Bao nhiêu năm sống trong hòa bình hạnh phúc, mọi người hoảng sợ phát hiện, sự mất tích của vương tử như một lời dự báo về thảm cảnh chiến tranh, đau thương, mất mát của nhân loại.

Mọi người bắt đầu xâu chuỗi những sự việc xảy ra gần đây, đầu tiên là không ít địa phương xuất hiện những trận tử phong bạo quy mô lớn, sau đó có tinh cầu lại đột ngột phát sinh động đất, va chạm với thiên thể khác… Cảnh báo đỏ được hiện lên càng lúc càng nhiều, lan tràn khắp đế quốc. Nghiêm trọng nhất phải kể đến ở phía đông nam của đế đô, một tinh cầu đã hoàng toàn mất liên lạc. Tinh cầu này là tinh cầu nằm gần cứ điểm của bạch tuộc nhân nhất. Điều này không khỏi dấy lên nghi ngờ của mọi người. Hình như dạo này bạch tuộc nhân quá mức an phận, như trời yên biển lặng trước khi bão tố đổ tới. Lần gần nhất bắt gặp bạch tuộc nhân là khi Nguyên Tích điện hạ phát hiện chúng đang lén lút giở trò ở tòa thành Lewis. Tên bạch tuộc bị bắt sống trên đường áp giải về đã tự bạo mà chết. Tuy rằng không có chứng cứ nhưng Nguyên Liệt bệ hạ vẫn hạ lệnh giám sát chặt chẽ nhất cử nhất động của bọn chúng.

Sau khi thu được hồi báo từ quân bộ, thông tin liên quan đến việc có hay không xảy ra đại chiến vũ trụ lần thứ năm, Nguyên Liệt bệ hạ tự mình tớ tiền tuyến, đem công việc ở đế đô giao lại cho năm đại thần cùng thượng tướng 5 sao – Chỉnh Tề Sâm giải quyết.

Mà Phượng Già Lăng bệ hạ, từ ngày Nguyên Tích điện hạ mất tích đến nay không ai còn nhìn thầy bóng dáng người. Không ít người đoán, với tính cách của ngài ấy có lẽ đã nhảy vào Bụi Đông tìm con rồi.

ooooo

Road cam chịu mà nhìn chằm chằm đại môn dinh thự của em họ vương tử điện hạ – cũng chính là Nguyên Nặc điện hạ. Dù sao thì hắn cũng đã vì vương tử điện hạ mà giấu diếm nguyên nhân mất tích thực sự của họ, nói dối không chỉ quốc vương, vương hậu mà còn nói dối cả đế quốc… Nên điện hạ ơi.. Mau trở lại đây đi, ta không chịu đựng được nữa rồi. Ta còn trộm điều tra đủ loại sự kiện sau lưng Quái Dung sở – tổ chức có quyền lực cựa kỳ lớn, lá gan nhỏ bé của ta cũng sắp lì ra rồi… Thật vậy, gan hắn vốn bé, nghưng trải qua bao chuyện trên cũng khiến hắn mặc kệ tất rồi. Chẳng lẽ so với từng ấy chuyện vẫn còn có chuyện xấu hơn nữa hay sao? Mấy ngày trước hắn còn dám cự tuyệt mệnh lệnh điều động quân cận vệ hoàng gia của Tô Lan tiểu thư. Điều này chẳng khác gì đắc tội với anh họ của cổ – chính là người hiện nay đang được Nguyên Liệt bệ hạ phi thường coi trọng – Nguyệt Thượng huân tước.

Trước kia Nguyệt Thượng cùng với Nguyên Nặc là thế bất lưỡng lập (hai phe không ưa nhau, đối đầu nhau) tại sao đúng lúc này Nguyên Nặc điện hạ lại đồng ý gặp mặt và tiếp đãi Nguyệt Thượng? Nghĩ tới bao lời bàn tán ở đế đô về việc tranh giành ngôi báu, trái tim Road lại không khỏi nhói lên. Hắn tin tưởng Nguyên Nặc, nhưng không tin được con nuôi bệ hạ là Nguyệt Thượng, đây cũng là điều mà Nguyên Tích điện hạ đã ám chỉ với hắn.

Đến tận chiều tối, nguyệt thượng mới dẫn người rời khỏi dinh thự của thân vương. Đi đầu cùng, Nguyệt Thượng trên mặt nở một nụ cười mà rất ít khi biểu lộ trước kẻ khác, nụ cười của tự tin cùng kiêu ngạo.

Road nhíu mày, càng thêm cẩn thận mà bám theo. Đến khi Nguyệt Thượng dẫn người đi vào khu biệt thự của thương tá 5 sao: Chỉnh Tề Sâm!

Tề Sâm không giống Nguyên Nặc, ông ta luôn giữ gìn quan hệ với Nguyệt Thượng, chắc chắn có vấn đề!

Road yên lặng nhìn thoáng qua, xuay người ly khai.

Ngày hôm sau Nguyên Nặc điện hạ bỗng công khai mở một yến tiệc mời tất cả giới quyền quý ở đế đô tới dự. Đế đô hôm nay vốn đang hoang mang. Lòng người dậy sóng vậy mà lại xuất hiện môt khung cảnh thịnh yến vui tươi náo nhiệt, làm không ít người chú ý tới mà suy nghĩ, bàn tán xôn xao. Thậm chí ngày cả thượng tướng 5 sao Tề Sâm cũng đến tham gia yến tiệc. Dư luận càng thêm chú ý tới mục đích sau cùng của vị điện hạ vừa mới đầy 18 tuổi – Nguyên Nặc này. Cũng nhân dịp này, mọi người cũng để tâm đến vị con nuôi của hoàng đế bệ hạ, gần đây mới được phong tước vị: Nguyệt thương huân tước. Một người vô cùng kiệt xuất vĩ đại. So với Nguyên Nặc điện hạ còn tài giỏi hơn.

Đúng 12h trưa, Nguyên Nặc điện hạ mặc một bộ lễ phục trắng, bưng ly rượu đi lên đài cao. Không còn bóng dáng của một thằng nhóc ăn chơi trác táng năm nào. Nguyên Nặc đứng ở trên cao phóng tầm mắt ra bốn phía, mọi người đều im lặng lại. Nguyên Nặc nở một nụ cười tươi, sau đó hắng giọng một cái nói " hôm nay mời mọi người đến đây là vì ta muốn thông báo một điều quan trọng"

Nguyên Nặc nhìn mọi người chậm rãi nói: "Đó là …"

Đúng lúc này một giọng nói vang lên. Thanh âm không to cũng không cao nhưng ai cũng nghe thấy rõ ràng: "Tiểu Nặc, bá phụ ngươi cùng ta không ở đây, anh họ ngươi cũng không ở đây, ngươi định thông báo cái gì?"

Vừa nghe âm thanh đó xong, tất cả mọi người trong sảnh đều đồng thời biến sắc, âm thanh nghị luận nho nhỏ cũng biến mất toàn bộ. Mọi người đều quay lại hướng về phía âm thanh phát ra, một thân ảnh cao gầy quen thuộc đứng đó, đang lạnh lùng mà nhìn bên trong, 'phong hoa tuyệt đại khí thế vô song' – chính là ngôn từ thích hợp nhất để miêu tả người nọ. Đằng sau hắn là một vị quan quân trẻ tuổi, tuấn mĩ, quân hàm thiếu tướng, chính là con trai của thượng tướng Chỉnh Tề Sâm Chỉnh Tề Mực. Nếu La tiểu Lâu mà có ở đấy chắc chắn sẽ nhận ra người đó là á quân của giải đấu cơ giáp.

"Phượng Gia Lăng bệ hạ???? Một vị lão nhân kêu lên – Ngài đã trở lại!"

Trên đài cao, Nguyên Nặc điện hạ bỗng nhiên nhíu mày, ly rượu trong tay rơi xuống vỡ tan, thì thào hô: "bá mẫu…" rồi chậm rãi ngã xuống.

Vì Nguyên Nặc điện hạ đột nhiên ngất xỉu nên yến tiệc cũng chấm dứt. Mọi người sau khi bày tỏ sự lo lắng hỏi thăm đều lẳng lặng mà ly khai. Nguyệt thượng cũng là một trong những người ly khai sớm nhất. Mà vị sĩ quan phụ tá đi bên cạnh hắn, ngay khi Thượng Già Lăng bệ hạ xuất hiện đã không còn thầy bóng dáng tăm hơi đâu nữa.

Phương Già Lăng trực tiếp đưa Nguyên Nặc về hoàng cung. Về phần thông báo kia, đó vẫn còn là một dấu chấm hỏi.

Sự trở về của Thượng Già Lăng bệ hạ giống như một liều thuốc an thần cho bao vị đại thần cùng vị tướng 5 sao kia, lòng người ở đế đô lại yên ổn xuống.

Tuy nhiên, người đầu tiên đến gặp vị bệ hạ mới trở về này để xin chỉ thị lại không phải là 5 vị đại thần kia, cũng không phải là vị thượng tướng 5 sao kia mà là ngài quản gia tổng quản.

"thân nhân của vương tử phi?" Phương Gia Lăng nhíu mày, bưng chén hồng trà trong tay lên nhấp một ngụm.

Quản gia cúi người gật gù "thưa đúng vậy. Bọn họ xưng họ Kim, là thân thích bên ngoại của vương tử phi"

Phương Già Lăng vẻ mặt không chút thay đổi, thản nhiên nói: "Nga, họ Kim sao?" rồi lại nhấp tiếp một ngụm trà "nếu như vậy người cứ tự mình an bài là được!"

Ngài quản gia của chúng ta lại lặng lẽ lui xuống, lại vác cái thân già đi xuyên qua hơn nửa cái hoàng cung, đi vào phòng khách. Nhìn thấy ông ta tiến vào, hai người trẻ tuổi bên trong lập tức đứng lên. Trong đó, một người mang theo nụ cười nịnh nọt đang định chạy tới gần, đã bị người lớn tuổi hơn kéo lại, nhăn mặt

hỏi:" sao đi lâu vậy? ngươi đã đi báo cho vương hậu bệ hạ là chúng ta đến chưa? Hắn bảo bao giờ sẽ gặp chúng ta?"

Đáp lại câu hỏi thiếu văn hóa đó, quản gia chỉ lộ ra một cái mỉm cười khéo léo " Kim tiên sinh, bệ hạ của chúng ta đang rất bận, bao việc quốc gia đại sự lúc này đều cần bệ hạ quan tâm, chưa có thời gian tiếp mấy vị. Nhị vị cứ đi theo ta trước đã, ta sẽ chịu trách nhiệm tiếp đãi hai vị trong mấy ngày"

Người ban nãy hỏi câu hỏi thiếu văn hóa kia hiển nhiên không vừa lòng, nhưng cũng không dám đòi hỏi quá, cũng không dám đắc tội với ai, vạn nhất Phượng Già Lăng bệ hạ thực sự tức giận thì bao trù tính của hắn sẽ thất bại mất.

Lúc hai người đi theo quản gia đi ra khỏi hoàng cung, người trẻ tuổi hơn không nhịn được mà hỏi "ngài quản gia à, chẳng lẽ chúng ta không được ở trong cung sao?"

Khóe miệng người quản gia run lên nhưng vẫn bình tĩnh đáp lại: "Kim Trạch tiên sinh, theo cung quy là không được phép đâu. Nhưng hai vị sẽ được đến chỗ dành riêng để tiếp khách"

Kim Trạch vừa nghe tuy không hài lòng nhưng vẫn hỏi thêm: "điều kiện nơi đó thế nào?" quản gia ho khan một tiếng nói" khách quý đến từ tinh cầu khác đều ở đấy cả"

Kim Trạch nghe vậy vui vẻ, trên mặt còn toát vẻ chờ mong. Kim Khắc thì tức giận đến trợn mắt với thằng em không tiền đồ, chẳng lẽ không còn chuyện gì quan trọng hơn để hỏi sao? Kim Khắc đẩy đệ đệ của mình ra mà chen vào giữa, đi cạnh quản gia và hỏi:" nghe nói.. Em họ của ta, chính là vương tử phi, rơi vào Bụi Động, không thể trở về được?"

Quản gia bỗng lạnh mặt, liếc nhìn Kim Khắc một cái rồi nghiêm túc nói:" lời này không thể nói lung tung".

Kim Khắc bị khí thế bột phát của quản gia làm hoảng sợ, cố hừ một tiếng, kiên trì nói: "ta chỉ nói sự thật mà ai ai cũng biết"

Quản gia không thèm phản ứng Kim Khắc, hướng thẳng phía trước đi nhanh nhanh cho xong chuyện. Tên họ Kim kia nhịn vài giây, sau đó vẫn hỏi về cái đề tài hắn quan tâm nhất "Này … ta nghe nói em họ ta có tài sản riêng đúng không? Mà còn có rất nhiều nữa?" Kim Trạch vừa nghe, lập tức hùa với thằng anh "Vậy nếu như em họ ta không trở về được thì số tài sản ấy sẽ thuộc về chúng ta đúng không? Dù sao chúng ta cũng là họ hàng thân cận nhất của hắn"

Quản gia lần này triệt để mặc kệ hai tên kia. Thân thích của vương tử phi? Còn chưa biết có phải là giả mạo hay không! Ông chẳng thấy hai tên này có điểm nào giống với vương tử phi điện hạ cả. "Ta cũng không rõ lắm. Hai vị có thể đến hỏi bộ phận cố vấn pháp luật về thừa kế tài sản, xác nhận tính chân thực cùng tính hợp pháp của sự việc. Ngoài ra ta nghĩ hai vị cũng nên làm một bản kê biên tài sản đi, vạn nhất hai vị có gì ngoài ý muốn, tài sản của hai người đại khái cũng sẽ thuộc về thân thích gần nhất là vương tử phi điện hạ đúng không?"

Kim đệ đệ nhảy dựng lên "Sao lại thế được?"

Kim Khắc thì hừ một tiếng, bắt đầu suy nghĩ: Quản gia không phủ nhận điều gì chứng tỏ tài sản riêng của La Tiểu Lâu quả thực rất lớn. Số tiền này chắc chắn nằm trong tay anh em ta rồi. Có nên không đòi một tiền bồi thường từ phía hoàng gia? Nếu ta làm tốt, có thể có thêm một khoản nữa…

CHÚ THÍCH: BA LỖ HỔNG (TAM ĐỘNG) TRONG VŨ TRỤ!

Ba lỗ hổng (tam động) trong vũ trụ là: hắc động (ngôi sao đã tắt), bạch động và không động. Hắc động thì mọi người đều biết rùi. Đó là một thiên thể có lực hút mạnh nhất, bất cứ vật gì kể cả ánh sáng đều không thể thoát ra khỏi nó – một "con quái vật to lớn" nuốt vật chất và năng lượng. Thế nhưng "có được thì sẽ có mất". Hắc động phát các hạt và năng lượng ra bên ngoài. Khi mà nó tiến đến giai đoạn cuối, qua một tiếng nổ mãnh liệt, nó có thể sinh ra một quái vật khác – bạch động.

Bạch động hoàn toàn tương phản với hắc động. Nó từ chối bất cứ kẻ nào đến từ bên ngoài, chỉ cho phép bức xạ bên ngoài vật chất và năng lượng. Song chính bản thân nó cũng có lực hút rất lớn. Nó không ngừng thu hút các bụi bặm, thể khí và năng lượng xung quanh đến bề mặt của mình, tạo thành một "màng" vật chất dạng bao bọc xung quanh nó, khiến cho các vật chất bên ngoài màng không thể tiến vào được bên trong.

Không động là chỉ khu vực trong vũ trụ có rất ít lượng vật chất. Nó có độ dày bằng 1/25 độ dày của tinh hệ bình thường. Kích thước không gian của nó lớn tới vài trăm triệu năm ánh sáng. Đây là một ví dụ chân thực cho thấy, trong vũ trụ, các tinh hệ phân bố không đồng đều.

=> trong truyện, La Tiểu Lâu và Nguyên Tích bị hút vào "bụi động". Không biết là cái nào trong những cái động trên nhỉ??? Ở những chương trước (vừa đọc lại) thì thấy miêu tả là: "nếu rơi vào hắc động mà còn sống sót, mà lại không bị bạch động đẩy ra thì sẽ rơi vào bụi động". Vậy "bụi động" là có thật hay chỉ là sáng tạo của tác giả???

Ooooo

Bên trong một phòng nghỉ của hoàng cung, Nguyên Nặc nhìn Phượng Già Lăng, lo lắng hỏi: "bá mẫu, anh họ của ta sẽ không sao đâu, đúng không?"

Phượng Già Lăng lắc lắc đầu: "Nguyên Liệt đã phái người nghĩ các cứu viện rồi. Ta chỉ biết chắc chắn Nguyên Tích còn sống, La Tiểu Lâu chắc cũng không sao cả"

Ooooo

Vương tử điện hạ – nhân vật đang làm sóng ngầm trỗi dậy ở đế đô – lúc này đang nằm trên mặt đất mà thở phì phò, mãi một lát sau mới ngồi dậy, lau một trán đầy mồ hôi, tâm tình không tốt mà trừng mắt nhìn hai con 'thú' trước mặt "Sao lại thế này?"

La Tiểu Lâu trong lốt con ấu thú trắng khươ khoắng cái chân trước, mà 125 thì nhìn cái mặt đen của Nguyên Tích chột dạ nói: "ta… ta đã tỉnh lại rồi. Ta với La Tiểu Lâu tới đây là để thông báo cho ngài một cái tin tốt"

Nguyên Tích cùng La Tiểu Lâu đều quay sang nhìn 125, một người mặt bình thản, một con mặt khiếp sợ.

125 nhanh chóng sắp xếp lại suy nghĩ, nịnh nọt lấy lòng nói "là … chúng ta đã giải quyết được vấn đề lương thực!! 'ba nuôi' (La Tiểu Lâu) trước khi cưới có chuẩn bị rất nhiều hộp thực phẩm chức năng, đủ dùng cho nửa năm. Chúng ta lại đây là để báo việc này cho ngài đấy!" Nói xong, 125 không biết xấu hổ mà nhìn Nguyên Tích bằng ánh mắt cùng tư thái chờ mong sự khen ngợi. Nguyên Tích thì hung tợn trừng mắt La Tiểu Lâu, vươn tay ra trước mặt 125 ra lệnh "Toàn bộ để chỗ của ta!"

125 không đợi Nguyên Tích nhắc lần thứ hai, ân cần đem tất cả hộp thực phẩm chức năng đều chất đống đặt trước mặt Nguyên Tích.

Nguyên Tích nhìn nhìn, đem toàn bộ thu vào không gian chứa của Vân Thiên (cơ giáp của hắn). sau đó duỗi tay lấy xích cổ đem La Tiểu Lâu xích vào, nhìn con thú vì biết sai mà cúi đầu, mỉm cười nói "Dự trữ thật là nhiều lương thực nhỉ? Ngươi định chạy trốn bao lâu thế?"

176. Chương 174: Trừng Phạt

Thật là một tên đồng bọn ngu như heo!!! La Tiểu Lâu đau đớn mà nhìn thoáng qua 125 đang ngây người ở bên cạnh, rồi dùng móng vuốt run rẩy bám lấy cánh tay đang ôm hắn của Nguyên Tích, trời ơi, ngạt thở quá! Ôm ghìm thế này thì chết mất!

La Tiểu Lâu cố dùng ánh mắt mà truyền đạt lời cầu khẩn đến Nguyên Tích, bởi vì quá tha thiết mà ánh lên thủy quang nhộn nhạo.

Nguyên Tích không chuyển mắt mà nhìn con thú trắng trong tay hắn: Quả thực là khóc sao?? Cảm giác này thật là … thật là quỷ dị a!!!

Quan sát ánh mắt tròn kia một lát, đến khi đã cảm thấy thỏa mãn, Nguyên Tích lại bày ra bộ mặt băng bó, âm trầm nói "có vẻ như ngươi vẫn có ý định chạy trốn … dù ngươi có tự nhận bản thân tội ác tày trời,

hay dù ta cũng không quá tức giận, nhưng ngươi đã khiêu chiến tính nhẫn nại của ta, cho nên ta cảm thấy phải cho ngươi một sự trừng phạt thật đáng nhớ, ngươi thấy sao?

Ta cảm thấy không cần đâu!! La Tiểu Lâu chưa kịp biểu đạt ý kiến của mình – đương nhiên, dù hắn có biểu đạt thì Nguyên Tích cũng không nghe hiểu – đã bị Nguyên Tích đặt lên đầu gối của hắn.

"nào, đưa một bàn tay của ngươi để trên tay của ta … Mau, ngươi biết là ta không chấp nhận cự tuyệt … Thế này là được rồi. Bây giờ, cục cưng, nghe theo lời ta nói mà bày các tư thế, với thân thể mềm mại dẻo dai của ngươi lúc này là có thể làm được mà" Nguyên Tích lộ ra một nụ cười hiền lành hoàn mĩ, thân thiết mà nói với La Tiểu Lâu. Sau đó, hắn một tay cầm chặt một chân trước của La Tiểu Lâu đề phòng La Tiểu Lâu giãy giụa chạy trốn, tay kia thì mở chức năng quay video của máy liên lạc trên cổ tay.

….

Đây tuyệt đối là hành vi ngược đãi động vật! Ngược đãi …. Không, là '*** loạn' động vật!

Bị bắt làm ra các tư thế như này, rồi như này … La Tiểu Lâu gần như muốn khóc to lên!!

"không được … Tư thế này không đủ hấp dẫn, ngươi chẳng lẽ không nhớ được lúc ở trên giường ngươi bày các tư thế như thế nào? Đúng rồi, nằm xuống, đem hai chân sau kiều cao lên, nửa người trên hơi ngước lên, đến đây, cho ngươi cái ngón tay này, liếm đi …" Nguyên Tích ác liệt tươi cười, nhẹ nhàng đem con thú con trên đầu gối mình đẩy ngã xuống, sau đó chỉ đạo nó bày các tư thế, rồi lại bắt nó liếm ngón tay mình.

Nhìn cái lưỡi hồng hồng mềm mại ở trên đầu ngón tay của mình mà trượt lên trượt xuống, mang theo xúc cảm thô ráp mà chỉ có ở lưỡi của động vật có lông, Nguyên Tích hơi nheo lại mắt. Hắn còn có thể cảm nhận được thỉnh thoảng có cái răng nanh vì không cẩn thận mà cọ vào ngón tay hắn, rồi rất nhanh lại thu lại… Điều này thực sự là …. rất thoải mái… Chờ sau này La Tiểu Lâu phạm lỗi lại bắt hắn biến hình mà làm thế này nữa…

Nguyên Tích cảm thấy sự buồn bực vì năng lực bản thân bị ảnh hưởng của bức xạ nơi đây, đã được màn 'trừng phạt' này tiêu giảm đi không ít. Quả nhiên tâm bệnh phải chữa bằng tâm thuốc.

"Nghe này, nếu ngươi ngoan ngoãn theo ta trở về nhận tội, có lẽ ta sẽ hảo tâm mà thu nuôi ngươi. Dù sao ta cũng không ngại phải dưỡng một con sủng vật. Nhưng mà, nếu ngươi dám chạy trốn lần nữa, ta thề sẽ đem đoạn video tuyệt vời này công chiếu trên toàn đế quốc. Nghe hiểu không đấy? Nghe hiểu thì gật đầu."

La Tiểu Lâu lần này khóc thực sự, ông trời ơi, ngàn vạn lần đừng để một ngày như vậy xảy ra nha, hắn đánh không lại tên này đâu!!!

125 không đành lòng nhìn, tận lực co người lại, chui vào một góc tối, sợ Nguyên Tích hứng lên cũng đem nó bắt làm như thế – lúc ấy, nó sẽ bị tất cả các cơ giáp cười nhạo đến chết mất!!

Trừng phạt xong, Nguyên Tích đứng dậy vươn người, quyết định đi nghỉ ngơi, đem một viên thực phẩm chức năng nhét vào miệng La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu gian nan mà duỗi duỗi cổ, chân sau trượt lui về phía sau đạp đạp.

125 vội vàng chạy tới, đưa tới một bát nước. Nguyên Tích khinh thường mà liếc nhìn La Tiểu Lâu một cái, ngu quá đi, có thế mà cũng đã nghẹn được. Hắn không hề ý thức được rằng động tác quá thô bạo của mình có thể làm La Tiểu Lâu mắc nghẹn, hơi chút áy náy mà cho La Tiểu Lâu uống hai ngụm nước.

Chờ đến khi La Tiểu Lâu gian nan đem viên thực phẩm chức năng nuốt xuống hoàn toàn, Nguyên Tích vuốt thuận thuận mao (vuốt lông) cho nó, rồi nhìn về phía 125, dùng mắt bảo 125 đem tất cả nước uống giao ra đây.

125 vặn vẹo nửa ngày mới đưa ra một rương nước uống, nhỏ giọng giải thích "Lúc đi vội quá nên không kịp chuẩn bị. Chỗ này đều là trước kia tích trữ còn thừa lại"

Nguyên Tích đối với tên người máy "gia dụng" nhà mình không dám ôm hy vọng quá lớn. Hắn thu hồi rương nước, sau đó cũng ăn một viên thực phẩm dinh dưỡng, uống một chai nước, vẽ cho La Tiểu Lâu cùng 125 địa đồ sơ lược nơi đây, bảo bọn họ thành thật đợi, chính mình hướng phía sâu bên trong mà đi.

Nguyên Tích đi vào tận sâu trong động, không lâu sau dụ ra một con sóc khổng lồ. Bây giờ hắn không thể đối phó với hai con cùng lúc.

Vốn đang nằm nguyền rủa Nguyên Tích, La Tiểu Lâu vừa nhìn thấy Nguyên Tích dụ con sóc ra đã quên luôn ước nguyện ban đầu của mình, khẩn trương mà nhìn chằm chằm thân hình kia.

Nguyên Tích làm thế nào để có thể tiêu diệt được con sóc khổng lồ đầu tiên, hắn không được chứng kiến, nhưng bây giờ hắn biết quá trình ấy diễn ra thế nào, trái tim cũng đồng thời mà nhói đau.

Trong ấn tượng của La Tiểu Lâu, Nguyên Tích luôn rất lợi hại, lợi hại đến nỗi không thể nào nhìn rõ được thời điểm hắn ra tay. Mỗi lần ra tay đều rất nhanh gọn hiệu quả, tất cả các chiêu thức đều là sát chiêu chế địch.

Thế nhưng bây giờ, những chiêu thức ấy đã không còn phù hợp với một thân thể suy yếu. Cái Nguyên Tích có bây giờ chỉ là kinh nghiệm – kinh nghiệm đối địch – cùng với một cảm quan nhạy bén khi đối diện hiểm nguy.

Hắn phải vừa ngăn chặn công kích từ con sóc, vừa chậm rãi điều chỉnh những chiêu thức phù hợp với sức chịu đựng của thân thể, sau đó tìm kiếm nhược điểm của con thú.

Đối phó với một kẻ thoạt nhìn yếu đuối, lại có chênh lệch lớn về kích cỡ, ban đầu con sóc có vẻ coi thường, nhưng càng đánh lâu, nó bắt đầu kích động và tức tối. Con mắt đỏ bắn ra hung quang, động tác càng lúc càng nhanh, móng vuốt mang theo những vết cắt nhanh và bén như gió bão.

Nguyên Tích bắt đầu chật vật chống đỡ, quần áo đầy những dấu vết do bị móng vuốt con sóc cắt qua. Hiện tại, tốc độ của hắn cũng không bằng con sóc, hắc kiếm sắc bén trong tay chính là thứ duy nhất làm cho thú kia kiêng kị. Gần như mỗi giây trôi qua đều là những khoảnh khắc cực kì hiểm nguy. Ánh mắt của La Tiểu Lâu cùng 125 đều chăm chú mà dõi theo.

Con sóc này cũng muốn tấn công La Tiểu Lâu cùng 125, nhưng lần nào lao ra cũng đều bị Nguyên Tích kiềm chân. Một lần nữa dời lực chú ý về phía bọn La Tiểu Lâu, con sóc đã bị hắc kiếm trên tay Nguyên Tích lưu lại một đạo vết thương. Nó thẹn quá thành giận, quyết tâm tập trung mà đối phó Nguyên Tích.

Y phục trên người Nguyên Tích càng lúc càng tan nát. Càng về sau, vết thương trên người con sóc cũng càng lúc càng nhiều, có một đạo vết thương thậm chí ngay gần cổ, bộ lông xám bị nhuộm dần màu đỏ của máu, nhưng trên người Nguyên Tích cũng đồng dạng bị thương rất nhiều. La Tiểu Lâu đau lòng nhưng cũng chỉ có thể bất an mà đứng nhìn. Hắn rất ít khi thấy Nguyên Tích bị thương.

Trong mắt của hắn, Nguyên Tích vẫn luôn duy trì hình tượng tuyệt đối vô địch, cho dù lần thực chiến ở tiểu hành tinh phải đối phó với con trùng thú cấp 7 biến dị, tuy cũng rất chật vật, nhưng Nguyên Tích không có bị thương… Đúng rồi, khi đó còn có Vân Thiên. La Tiểu Lâu sửng sốt phát hiện một điểm khác xa so với mọi lần, Nguyên Tích lần này rõ ràng không có súng.

La Tiểu Lâu kéo kéo 125 "đưa súng cho ta"

125 gắt gao mà dựa vào 'ba nuôi' của mình – giống như La Tiểu Lâu có thể bảo vệ nó thật ấy?! – nhìn chằm chằm hai cái đối thủ đang quần nhau thừa sống thiếu chết, nói "Vô ích thôi, biết tại sao Nguyên Tích không lái Vân Thiên hoặc là dùng súng không? Đấy là vì ảnh hưởng của môi trường trong này, làm hộp năng lượng không dùng được, dù có thì tác dụng cũng vô cùng thấp. Cho nên, vòng bảo hộ của ngươi giờ cũng chỉ để trang trí mà thôi, chưa nói gì đến súng đâu. Hơn nữa, có để ý thấy không? người nơi này không dùng súng mà chỉ dùng vũ khí bản địa."

La Tiểu Lâu sửng sốt, nghĩ nghĩ rồi hỏi "Giống như cái vũ khí của Lăng Tiêu mà chúng ta gặp ngày đầu tiên đến đây sao?" Đó là một thanh kiếm mang theo ngọn lửa màu lam.

125 gật gật đầu "Ừ, thanh kiếm của tên đó khác với vũ khí tầm thường của bọn Lý Kiệt, có năng lượng dao động. Về phần đó là loại năng lượng nào thì cần phải có một cái như thế mới có thể phân tích được"

La Tiểu Lâu thở dài, lập tức lại trừng lớn mắt "Từ từ… hộp năng lượng hiện tại không thể dùng được. Vậy thì ngươi chẳng phải hoàn toàn vô dụng sao?"

125 ngẩn ngơ, lắp bắp hô "Cũng …cũng không thể nói như vậy! Ít nhất ta có thể cung cấp những vật ta đã cất trữ để dùng … ta cũng có thể chế thuốc cho Nguyên Tích …"

"Ta là nói ở phương diện chiến đấu cơ" La Tiểu Lâu đánh gãy những lời dông dài của 125. Hắn hiện tại đang lo lắng có thể giúp đỡ được cho Nguyên Tích chiến đấu hay không.

125 cứng đơ, bộ dáng giật giật mình làm La Tiểu Lâu đều phải dời lực chú ý phía Nguyên Tích sang lo lắng xem nó có muốn chết máy hay không. May mà 125 vẫn kiên cường duy trì trạng thái ON, ô ô nức nở nói "ngươi không thể ghét ta …ta…ta … ta có thể nói chuyện phiếm với ngươi lúc Nguyên Tích đi chiến đấu. Mà hắn sẽ bảo hộ chúng ta mà!"

"…"

125 này, ngươi không phải luôn tự hào xưng là 'thánh thú cơ giáp' đầy cao ngạo của dị thú sao? Sao lại phải trông cậy vào sự bảo hộ của một con người thế kia chứ?

La Tiểu Lâu yên lặng quay đầu đi, không thèm để ý đến tiếng khóc phiền toái của 125 nữa, lo lắng mà nhìn chằm chằm Nguyên Tích cùng con sóc. Vết thương trên miệng Nguyên Tích có vẻ càng ngày càng nhiều…

Con sóc bị thương bắt đầu luống cuống rồi dần dần mỏi mệt, hơn nữa do mất máu quá nhiều, động tác của nó càng lúc càng chậm chạp. Ma Nguyên Tích thì vẫn không nhanh không chậm duy trì tốc độ như trước, giống như bao vết thương trên người hắn đều không gây chút cảm giác nào hết.

Cuối cùng, con sóc cảm thấy không chống đỡ nổi, tính toán chạy trốn, bị Nguyên Tích dùng hắc kiếm trát một nhát kiếm vào ngay sau cổ. Con vật phát ra một tiếng hí, chậm rãi đổ xuống nằm úp sấp trên mặt đất.

Nguyên Tích thở phì phò, quay đầu nhìn vào hai đống nhỏ nhỏ tự dồn vào trong góc 'trông cậy vào sự bảo hộ của hắn' – La Tiểu Lâu cùng 125 – thấy bọn họ không có việc gì, dựa mạnh vào vách đá, lấy một chai nước ra uống.

La Tiểu Lâu cùng 125 chạy tới, muốn làm sơ cứu cùng thoa thuốc chữa thương. Tuy rằng tác dụng của máy trị liệu không lớn nhưng 'méo mó có hơn không'.

Nguyên Tích thấy ống quần mình bị kéo, cúi đầu nhìn nhìn hai giây, sau đó thuận theo mà ngồi thấp xuống, dựa vào tảng đá, hai mắt nhắm nghiền, mặc cho La Tiểu Lâu bận rộn trên người hắn.

125 để chứng minh bản thân mình không hoàn toàn vô dụng mà ân cần đứng bên cạnh, đưa cái gì, cái gì … cho La Tiểu Lâu.

Tuy rằng Nguyên Tích không bị thương nặng, nhưng miệng vết thương rất nhiều. Thuốc trị thương giúp cho máu rất nhanh được cầm, nhưng miệng vết thương vẫn còn, đau đớn là khẳng định có.

La Tiểu Lâu ngẩng đầu nhìn Nguyên Tích, đoán đoán hắn ban nãy cũng không phải còn thể lực mà duy trì tốc độ như ban đầu. Nếu nói rằng hắn không biết mệt, chi bằng nói là hắn luôn kiên trì thì chính xác hơn.

"Chúng ta phải về thôi … đã hai giờ chiều rồi …" La Tiểu Lâu viết viết trên tay Nguyên Tích.

Nguyên Tích vẫn nhắm hai mắt, không trả lời ngay, đến khi La Tiểu Lâu nghĩ hắn đã mệt quá mà ngủ thiếp đi, Nguyên Tích mới mở miệng nói "Còn thời gian, để giết thêm một con nữa đã"

"Nhưng như vậy rất nguy hiểm, thể lực của ngươi cũng sẽ bị tiêu hao nghiêm trọng" La Tiểu Lâu lại viết viết.

Nguyên Tích mở mắt ra, kéo kéo cái tai vểnh của La Tiểu Lâu, khóe miệng hơi hơi giơ lên " … Trước kia ta cũng huấn luyện như thế này. Chỉ có chiến đấu bên ranh giới sinh tử mới có thể nhanh chóng đề cao thực lực, nếu quá nhát gan, thì càng mau chết hơn mà thôi. Tuy rằng thể lực của ta hiện tại thực sự không song, nhưng ta sẽ dần dần mạnh lên. Chỉ có cách mạnh lên thì chúng ta mới có hy vọng rời khỏi đây"

La Tiểu Lâu run run cái tai, có chút rầu rĩ không vui. Nguyên Tích nói không sai, dù hiện tại bọn họ có phi thuyền nhưng cũng phải nghĩ biện pháp kiếm được thật nhiều nặng lượng thạch mới có khả năng rời đi. Mà năng lượng thạch thì chỉ có thể đợi đến khi Nguyên Tích cực mạnh mới kiếm được càng nhiều.

Nghỉ ngơi mười mấy phút, Nguyên Tích đứng lên đi đi lại lại, sau đó lại hướng bên trong động đi vào.

Lần này cũng lại dụ ra một con sóc thật lớn, nhưng đúng như Nguyên Tích nói, đã có kinh nghiệm rồi, con sóc dù có rất nhiều ưu thế nhưng cũng chẳng thể làm gì Nguyên Tích, mà Nguyên Tích đã biết được nhược điểm của loài này, đối phó càng lúc càng thành thạo. Một giờ sau, con sóc này cũng đồng dạng nằm bẹp trên đất.

Nguyên Tích nhìn thời gian, đã bốn giờ chiều rồi. Hắn đem thi thể của ba con sóc thu vào không gian nút, sau đó mang theo La Tiểu Lâu đi ra khỏi sơn động.

Trên đường trở về, bọn họ gặp không ít người cũng cùng đường đi về. Nhìn thấy Nguyên Tích hai tay trống trơn, quần áo vỡ tan, chỉ ôm theo một con sủng vật, tuy rằng không ai tới gần nhưng ai cũng lộ ra thần sắc khinh thường trên mặt.

Tiểu tử này thật không hiểu rõ hoàn cảnh của bản thân, nuôi sống chính mình còn không xong, còn muốn dưỡng sủng vật?

Khác với La Tiểu Lâu đang thấp thỏm ngó nghiêng, Nguyên Tích lại chẳng thèm để ý đến quan điểm của kẻ khác, ngược lại, hắn thực ra quá quen với tình huống mọi người đều để ý mình rồi. Vừa trở về đến nơi, Lý Kiệt cùng Tiểu Kiều cũng đã trở lại. Bởi vì sắp đến ngày đánh giá tư cách tiến vào khu D, hai người bọn họ tranh thủ đi lên núi, lần này cũng thu hoạch được kha khá.

Nguyên Tích đem thi thể ba con sóc mang ra, đưa đến trước mặt Lý Kiệt. Hắn nhớ Lý Kiệt từng nói qua, động vật nơi này rất hung hãn, không dễ giết chết, rất nhiều người muốn săn đều là đi theo tổ đội, mà thi thể của động vật đều có thể đổi thành tiền hoặc vật dụng hằng ngày.

"Cho ngươi, coi như trả cho chỗ đồ ăn hôm qua" Nguyên Tích nói.

Lý Kiệt ngẩn người, lập tức nở nụ cười "một mình ngươi giết chết sao? Thu hoạch cũng không sai. Không cần nhiều như thế đâu, một con là đủ rồi"

Nguyên Tích nghĩ nghĩ, nói "Hai con còn lại để đổi nước uống của các ngươi vậy"

Lý Kiệt thẳng thắn đáp ứng "Được rồi, lát nữa ta quay về đưa nước cho ngươi sau. Vừa đúng lúc ngày mai ta muốn đi đến phường giao dịch. Nếu không phải trên người mấy con sóc này có quá nhiều vết thương, có thể bán được giá cao hơn. Khu cao cấp có kẻ có tiền thích da sóc, vừa có thể giữ ấm lại rắn chắc. Ngươi cũng có thể chính mình đi, nói không chừng có thể có được giá tốt đấy"

Nguyên Tích lắc lắc đầu, xoay người đi khỏi.

Lý Kiệt biết Nguyên Tích cũng không phải hạng người cò kè để ý tiền bạc, cũng không khuyên nhiều, gọi Tiểu Kiều mang vào phòng Nguyên Tích hai rương sạch sẽ nước uống.

Tiểu Kiều đi ra, trộm hỏi Lý Kiệt "Ca này, hắn có vẻ cũng không phải kẻ vô dụng. Ngươi nói hắn có thể cùng tiến vào khu D với chúng ta được không?"

Lý Kiệt lắc lắc đầu "Cái này không nói chắc được, ta cũng không rõ hắn làm thế nào mà bình an mang chiến lợi phẩm trở về được. Mấy kẻ vô lại kia rõ ràng cũng không cướp gì của hắn cả, Nhưng mà, đấy lại không phải năng lượng thạch. Nếu hắn thực sự có được năng lượng thạch, có thể bảo vệ được không là chuyện khác.

Nguyên Tích không có suy nghĩ được nhiều như vậy. Hắn hiện tại đang luống cuống tay chân mà dùng một rương thủy giúp La Tiểu Lâu tắm rửa, chính mình thì chỉ tùy ý xoa xoa. Nhìn La TIểu Lâu một bên run rẩy vì ướt lạnh, Nguyên Tích càng thêm bất mãn. Hắn trước giờ đều là được người khác hầu hạ, giờ lại phải đi hầu hạ người ta.

La Tiểu Lâu cũng không sống sung sướng gì – để Nguyên Tích tắm rửa cho mình quả thật là một thảm họa – hắn bắt đầu cân nhắc cách khôi phục tinh thần lực, bảo 125 chuẩn bị tốt vật dụng, chuẩn bị để ngày mai bắt đầu luyện tập.

Sáng ngày hôm sau, tuy rằng không định mua cái gì cả nhưng Nguyên Tích vẫn lãng phí thời gian cả buổi sáng đi dạo vòng quanh phường thị. Phường giao dịch nằm ở giữa ngoại giới cùng khu D. Người tham gia phần lớn là người khu D, khu C.

Đi chưa được mấy bước, Nguyên Tích mạnh dừng lại. La Tiểu Lâu ló đầu, phát hiện ra cái người tên Lăng Tiêu – người bọn họ hôm đầu tiên – đang đứng cách đó không xa.

Nguyên Tích dừng tại chỗ khoảng chừng một phút, sau đó bỗng nhiên xoay người đi ngược về.

La Tiểu Lâu kinh ngạc mà nhìn thoáng qua Nguyên Tích, Lăng Tiêu cũng không có thấy bọn họ, Nguyên Tích làm sao vậy?

Nguyên Tích không hề dừng lại, đi một mạch thẳng đến sơn động ngày hôm qua. La Tiểu Lâu cảm giác được hô hấp của Nguyên Tích rối loạn, thân thể cứng nhắc vô cùng.

Đến khi vào trong hang động rồi, Nguyên Tích bỗng nhiên nói "La Tiểu Lâu, chúng ta bắt buộc phải tiến được vào khu D. Ta còn muốn đi đến khu A xem xét. Người kia – người ban nãy đứng bên cạnh Lăng Tiêu – trên người có một cái vòng cổ, trên đó có một cái dấu hiệu"

La Tiểu Lâu giật giật, Nguyên Tích hít sâu một hơi nói tiếp: "Cái dấu hiệu đó là tên của đại ca ta, là tên dùng văn tự cổ đại viết nên"

177. Chương 175: Khu D

"Đại ca của ngươi?" La Tiểu Lâu trừng lớn mắt. Trước kia hắn có nghe Nguyên Nặc nói qua là đại ca của Nguyên Tích cùng cha mẹ của Nguyên Nặc đều hy sinh trong chiến tranh giữa nhân loại với dị thú, cho nên Nguyên Tích mới hận dị thú mãnh liệt như vậy. Thế nhưng sao Nguyên Tích lại nói về anh mình lúc này? Tại sao tên của anh trai Nguyên Tích lại có ở trong bụi động? Đây có phải là một sự trùng hợp ngẫu nhiên hay không?

Sắc mặt Nguyên Tích phi thường khó coi, cánh tay ôm La Tiểu Lâu thậm chí còn run lên nhè nhẹ.

"Ngươi xác định đó chính là tên anh ấy sao ...." La Tiểu Lâu viết vào lòng bàn tay Nguyên Tích

Nguyên Tích bắt lấy cái chân trước đang nguệch ngoạc viết viết của La Tiểu Lâu, nhanh chóng nói "Không thể sai được, đó thậm chí là bút tích của anh ấy. Ta có thể xác định hai chữ kia là do chính anh ấy viết"

La Tiểu Lâu lo lắng mà nhìn sâu vào bên trong mắt Nguyên Tích, cảm xúc của Nguyên Tích dao động quá lớn, đây cũng không phải điều tốt. Bọn họ bây giờ mỗi ngày đều phải trải qua đủ loại hiểm nguy. Mấu chốt là nếu việc này không phải sự thật, Nguyên Tích sẽ phải chịu một đả kích lớn hơn nữa.

"Không! Đại ca ta ở trong này! Ta có linh cảm không sai về việc này. Trước khi rời đi, chúng ta phải tìm được anh ấy, hoặc ít ra là tìm được manh mối chứng minh anh ấy đã từng ở nơi này" Nhìn thấu sự lo lắng cùng nghi vấn của La Tiểu Lâu, Nguyên Tích kiên quyết nói, cố gắng áp chế thứ cảm xúc đang bùng lên. Có thể là lửa giận, cũng có thể là cừu hận. Có lẽ đến cuối cùng hắn chỉ tìm thấy một cỗ thi thể hoặc một thứ gì đó hắn không muốn thấy, nhưng hắn không thể coi như không biết gì cả. Từ lúc hắn còn rất nhỏ, Nguyên Triệt đã chết, năm đó cha mẹ tuy không nói gì nhưng hắn có thể cảm giác được sự thống khổ bao trùm khắp hoàng cung. Mọi người nói bọn họ bị dị thú bắt đi, có lẽ đã bị giết, có lẽ đã bị ăn thịt, cũng có lẽ bị hành hạ sống không bằng chết...

Nhưng bao năm qua cũng chẳng ai có thể đem người cứu trở về, sự thống khổ vì mòn mỏi mong đợi hy vọng rồi lại tuyệt vọng này còn đau đớn hơn cả biết chắc đã mất đi. Sau này dù giành được thắng lợi, giết được thật nhiều dị thú cùng những thú loại phụ thuộc chúng, gia đình Nguyên Tích cũng không thể tìm được thân nhân, Nguyên Nặc khi ấy cũng chỉ có thể đến sống cùng với gia đình họ từ rất nhỏ. Trước đây tiểu quỷ ấy rất hay khóc nhưng sau việc ấy nó đã không hề rơi một giọt nước mắt nào đó. Nỗi đau của vương thất chẳng qua chỉ là một hình ảnh thu nhỏ của nỗi đau của toàn đế quốc, toàn nhân loại mà thôi.

Sau tràng chiến tranh kia, dị thú cùng nhân loại là tử địch, hai phe thề không đội trời chung.

La Tiểu Lâu co rúm lại, giả vờ như không thấy ánh mắt của Nguyên Tích, đồng thời cầu nguyện Nguyên Tích đừng nhớ ra huyết thống của hắn, bằng không khẳng định lại phải nếm một trận tra tấn chà đạp đau khổ…

"Hừ, ta quyết không để cho bọn chúng động đến được một sợi tóc người thân của ta" Vừa nói, Nguyên Tích vừa vô thức xoa nhẹ người La Tiểu Lâu, động tác mềm nhẹ lại ấm áp, giống như trong đám 'người thân' hắn vừa nói có bao gồm cả La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu thật là 'thụ sủng nhược kinh' (được sủng ái mà kinh hãi), nhưng sau đó, thấy tâm trạng bi thương của Nguyên Tích, hắn lại có chút mong mỏi được vươn đầu lưỡi ra để liếm liếm ngón tay Nguyên Tích, may mà rất nhanh hắn đã kiềm chế được loại cảm xúc này lại. Đây nhất định là bản năng của thú, không phải là chủ kiến của hắn đâu. Loại bản năng này thật là đáng sợ!!

ooooo

Sauk hi bình ổn cảm xúc, Nguyên Tích lại tiếp tục công việc ngày hôm qua. Hắn để La Tiểu Lâu cùng 125 ở phía ngoài động, chính mình đi sâu vào bên trong, đại khái tìm nơi để phát tiết cơn giận của mình. La Tiểu Lâu thật ra hoài nghi Nguyên Tích tạm thời không muốn nhìn thấy mình.

La Tiểu Lâu bảo 125 lấy ra viên đá lục sắc – loại đá mềm xốp mà Nghiêm đại sư đưa cho để rèn luyện tinh thần lực, đặt ở trước mặt, sau đó bắt đầu tập trung tinh thần. Mấy ngày nay lưu lạc, nói khổ thì chỉ có mỗi khoản không biến được thành người mà thôi, chứ hắn ăn ngon ngủ ngon, tinh thần minh mẫn, tinh thần lực cũng thong thả mà khôi phục dần lên.

Hiện tại tinh thần lực của hắn rất mỏng manh. La Tiểu Lâu đem móng vuốt của mình cố định viên đá lục sắc, sau đó bắt đầu dùng tinh thần lực chải chuốt từng sợi nguyên tử cấu tạo trong đó. Bây giờ hắn thậm chí không thể dùng tinh thần lực để cắt viên đá như trước kia, chứ đừng nói gì đến việc hắn sử dụng cùng lúc tinh thần lực và ý thức nguyên lực để thao tác hai cái kỹ năng là dung hợp cùng phục chế.

Chỉ có một phần nhỏ của viên đá lục sắc thôi mà lần thứ hai lặp lại thao tác chải chuốt sợi nguyên tử, La Tiểu Lâu đã cảm thấy tinh thần lực đạt cực hạn. Điều này thật giống như một kẻ có thói quen tiêu tiền như nước bỗng nhiên bị hạn chế tất cả tiền tiêu vặt, thật là khổ sở biết bao.

125 ở bên cạnh quan sát, an ủi hắn "Đừng gấp, tinh thần lực giống ý thức nguyên lực, cần phải rèn luyện qua thời gian dài mới chậm rãi tăng trưởng được"

La Tiểu Lâu gật gật đầu, hít một hơi thật sâu, bắt đầu chậm lại tốc độ, càng thêm tập trung chú ý. Tuy rằng hắn quen dùng ý thức nguyên lực, tinh thần lực thực tế không nhiều lắm, nhưng cách dùng thì cũng tương tự nhau thôi. Do đó hắn điều khiển tinh thần lực rất thuần thục, tinh tế. Ít nhất thì cũng không giống như những kẻ lần đầu tiên cảm nhận được tinh thần lực, làm lãng phí bao nhiêu tinh thần lực.

Đến lần chải vuốt thứ ba, La Tiểu Lâu bắt đầu chóng đầu óc quay cuồng. Đây là biểu hiện của việc tinh thần lực bị tiêu hao sạch sẽ. Hắn nhanh chóng thu tay lại, nằm trên mặt đất mà nghỉ ngơi.

125 thì ở bên cạnh hắn đi tới đi lui, thu thập tất cả những thứ làm nó cảm thấy hứng thú. Bất tri bất giác, phạm vi hoạt động của nó càng lúc càng lớn, nó thậm chí chui vào một cái góc ở xa xa. Lúc nó cúi người nhặt một khối đá, cái đuôi nhọn của nó đảo qua một thứ gồ ghề trên mặt trên của thạch bích. Thứ kia có màu giống hệt như thạch bích nhưng khi bị cái đuôi của 125 đảo qua, không tự chủ được mà giật giật, đồng thời theo chuyển động của cái đuôi của 125 mà chậm rãi mở miệng.

Nhắm mắt nghỉ ngơi được một lát, cảm thấy tinh thần lực khôi khục được kha khá, La Tiểu Lâu lại tiếp tục chải vuốt viên đá nhỏ màu xanh kia. Nguyên Tích có thể dùng một phương pháp cực đoan để nhanh chóng đề cao năng lực, đưa bọn họ trở về, hắn đương nhiên cũng muốn cố gắng, ít nhất không làm vướng chân Nguyên Tích. Nguyên Tích là vì hắn nên mới bị rơi vào Bụi động nên La Tiểu Lâu nghĩ bản thân mình phải chịu phần nào trách nhiệm.

La Tiểu Lâu bắt đầu lặp đi lặp lại một cái quá trình nhàm chán. Đầu tiên là chải vuốt sợi nguyên tử đến khi hao hết tinh thần lực mới thôi, sau đó nghỉ ngơi một lát, rồi lại lặp lặp lại những hành động trên. Hai giờ sau, toàn thân La Tiểu Lâu bởi vì toát ra rất nhiều mồ hôi mà lông cũng bết hết lại. Cuối cùng hắn

thật sự không kiên trì được, mệt mỏi ngủ thiếp đi. Trước khi ngủ quên còn mơ hồ nghĩ, Nguyên Tích tức giận quá mà quên cả cơm trưa của bọn họ rồi …

Không biết đã ngủ qua bao lâu, trong không khí bỗng xuất hiện mùi máu tươi, lỗ tai của La Tiểu Lâu run lên, hắn nghe thấy tiếng bước chân tiến lại gần đây, đoán chắc là Nguyên Tích đã trở lại… đầu óc còn mơ hồ, mí mắt không nghe lệnh, không tài nào mở ra được … một bàn tay đã chạm đến bụng của hắn.

Một lực độ rất nhẹ … dịu dàng vuốt ve mao lông của hắn … La Tiểu Lâu thoải mái mà mở rộng tứ chi, duỗi dài cái cổ …

Hai người đang đắm chìm trong không khí ấm áp hiếm khi có được, một cái thanh âm không thức thời chút nào vang lên – 125 luôn như thế, đấy cũng là lý do mà Nguyên Tích sống chết cũng không cho nó ở cạnh chân bọn họ cùng ngủ.

La Tiểu Lâu lập tức thanh tỉnh, xoay người ngồi xổm dậy, quay qua nhìn Nguyên Tích vẫn đang trấn tĩnh quan sát hắn, kêu to một tiếng rồi hướng về phía tiếng kêu của 125 mà chạy.

Từ phía sau, thanh âm của Nguyên Tích truyền đến "Ngươi không biết là nó luôn kêu lên mỗi khi ngạc nhiên sao? Ta dám cá là nó căn bản không gặp chuyện gì cả"

La Tiểu Lâu cũng không vì thế mà dừng lại bởi lẽ 125 vẫn đang tiếp tục kêu cứu, cho dù nó luôn gây rối, nhưng hắn cũng không cho phép câu chuyện ngụ ngôn 'có sói đến đây' tái diễn. Hơn nữa bây giờ đang là thời điểm mấu chốt, sức chiến đấu của 125 là một con số không tròn trĩnh, nó không thể tự bảo vệ mình được.

Chạy được một quãng, La Tiểu Lâu nhìn thấy một cái thân ảnh màu xanh biếc cũng đang hướng bên này chạy gấp.

125 kinh hoảng mà chạy thục mạng, la tên ba nuôi của nó. Khoảnh khắc nó nhìn thấy La Tiểu Lâu xuất hiện, nó mới muốn bực phát hiện mình thậm chí không có cách nào mà lập tức nhảy lên vai La Tiểu Lâu. Không giảm tốc độ chạy tới, nó vội ôm chầm lấy La Tiểu Lâu – bây giờ cũng chỉ cao ngang bằng nó – rồi kéo hắn tiếp tục chạy, nhưng mà người nó kêu cứu bây giờ đã đổi thành Nguyên Tích.

La Tiểu Lâu trong lúc nhìn thấy thân ảnh 125 chạy về phía mình, cũng đồng thời nhìn thấy thứ đang truy đuổi nó. Đó là một đoàn màu xám, có những xúc tua dài và nhỏ, rối vào với nhau nhưng vẫn có thể nhanh chóng mà đuổi kịp. Tuy rằng không nhìn rõ đầu đuôi cái thứ ấy, nhưng nhìn thấy một đoàn như vậy tấn công mình, là ai thì cũng phải sởn hết da gà.

"Cái quỷ gì vậy?" La Tiểu Lâu thất thanh kêu lên.

"Ta không biết! Ta không biết! Ta thề ta không làm gì cả!" 125 cũng thét to.

Trong nháy mắt khi cái thứ dây xám xám kia bò lên hai người, một thanh kiếm màu đen quét qua, xúc tua màu xám kia như là có ý thức, mạnh rụt về.

Nguyên Tích đề phòng nhìn chằm chằm cái thứ màu xám đó. Vật kia cũng không rút lui mà đứng im đấy, như là đang quan sát phe bên này, chờ đợi thời cơ di chuyển.

La Tiểu Lâu cùng 125 thì đứng cách Nguyên Tích không xa, khẩn trương mà nhìn tình huống.

Vật kia thu thu thân thể lại, không còn là những sợi thừng lan khắp nơi nữa mà tụ thành một khối cầu, thế nhưng có một cái xúc tua lại lặng lẽ men theo vách tường mà tiếp cận Nguyên Tích, thứ này rõ ràng hiểu được chiêu 'giương đông kích tây'.

Nguyên Tích giả vờ không nhìn thấy cái xúc tua kia, ánh mắt vẫn đề phòng nhìn thứ đứng trước mặt, tay trái lại ra hiệu cho La Tiểu Lâu cùng 125 ở phía sau không được nói gì.

Sơn động bây giờ im lặng một cách quỷ dị. Cái xúc tua màu xám kia rốt cuộc đã tiếp cận được Nguyên Tích, chầm chậm chạm đến chân hắn, sau đó đắc ý mà trồi ra một cái ống từ đỉnh, nhanh chóng đâm lên đùi Nguyên Tích.

La Tiểu Lâu cùng 125 mở lớn con mắt, trong nháy mắt đó, chân trái của Nguyên Tích bỗng nhiên động, không chút do dự mà giẫm lên cái xúc tua kia, mắt cũng không thèm liếc, thuận thế huơ hắc kiếm, không chút khách khí cắt cái xúc tua đó rụng xuống dưới.

Cả quả cầu xám run rẩy một trận, tuy rằng không có bất cứ thanh âm nào phát ra, nhưng thoạt nhìn cũng biết là rất đau.

125 lặng lẽ nói thầm bên taii La Tiểu Lâu: " Nguyên Tích bỗng nhiên chơi bẩn…"

La Tiểu Lâu im lặng hai giây: "ta thì nghĩ … chắc chắn tình huống này đã phát sinh nhiều lần rồi …"

Nguyên Tích đang rất căng thẳng cũng phải quay đầu lại liếc mắt cảnh cáo hai tên kia. Mẹ nó, hắn tại sao phải chiến đấu quang minh chính đại với địch chứ?"

Ngay lúc này, quả cầu xám kia vì bị thương mà phát cuồng, một đám xúc tua giương lên.

Hắc kiếm trong tay Nguyên Tích rất lợi hai, hơn nữa hắn đã có chút hiểu biết đối với năng lực của bản thân lúc này, không để bị rơi vào thế hạ phong.

Rõ ràng chỉ số thông minh của quả cầu xám này không bằng con sóc khổng lồ, con sóc ít ra còn biết chạy trốn nếu thấy không ổn, thế nhưng cái quả cầu xám này lại hoàn toàn không có ý định này. Những cái xúc tua đến gần Nguyên Tích đều bị chặt đứt, chỉ còn lại một đoạn ngắn cũn uốn éo đau đớn. Cuối cùng một kiếm của Nguyên Tích hạ xuống, cả quả cầu xám hoàn toàn không thể nhúc nhích.

Tuy đã giải quyết được một thứ địch thủ phiền toái nhưng đã tiêu tốn gần hết thời gian buổi chiều của Nguyên Tích. Đến tận bây giờ, La Tiểu Lâu cùng Nguyên Tích đều chưa có cái gì vào bụng.

Nguyên Tích giết cái thứ kia xong cũng nằm luôn tại chỗ, hắn cũng không phải bị thương gì, nhưng thực sự mệt mỏi.

125 thì chột dạ, không dám đến gần.

La Tiểu Lâu nhận lấy nước uống cùng đồ ăn Nguyên Tích đưa, đưa đến bên miệng của Nguyên Tích rồi mới chính mình ăn.

Nguyên Tích nắn bóp tứ chi đau nhức, cũng không có tức giận gì, ngược lại, thứ này lợi hại hơn con sóc, nên càng giúp cho hắn nhanh chóng đề cao sức mạnh. "Ta bỗng nhớ ra, con mập mạp này không phải là người máy gia dụng sao? Vân Thiên cũng không sử dụng được, sao nó còn có thể hoạt động hăng hái như vậy?"

Trời ơi, cuối cùng thì nó cũng bị Nguyên Tích hoài nghi đến.

125 toàn thân cứng ngắc, lắp ba lắp bắp nói "A, đúng thế, ta đúng là người máy gia dụng! Ta … ta không chỉ dùng hộp năng lượng để duy trì hoạt động mà còn có một máy cơ tạo ra năng lượng, kiểu dạng như những cái đồ chơi dùng dây cót để có thể chuyển động í…"

Nguyên Tích hoài nghi mà nhìn 125 vài lần, sau đó đem lực chú ý lên thứ đã nằm im trên đất.

"đây rốt cuộc là cái gì vậy?"

125 chạy tới, đem đống thi thể rời rạc trên mặt đất xới tung lên, sau đó cầm ra một cái quả cầu màu xám, lột bỏ lớp vỏ màu xám bên ngoài, lộ ra một tảng đá màu trắng!

"năng lượng thạch?" La Tiểu Lâu kinh ngạc nói. Lý Kiệt đã từng đem hình dáng của năng lượng thạch cho bọn họ biết.

Nguyên Tích lại gần nhìn nhìn, lại bới đám xúc tua trên mặt đất một lần nữa, nói "Có vẻ như đây là một loài thực vật bảo hộ năng lượng thạch. Chúng ta vô tình kiếm được một khối năng lượng thạch rồi"

Đây thật là một chuyên tốt, dù sao hai ngày nữa là bọn họ cũng phải đi tới khu D.

ooooo

Đem theo thi thể của hai con sóc, Nguyên Tích cùng La Tiểu Lâu trở về khu ngoại giới.

Đối với tình huống Nguyên Tích mỗi lần đi về đều tay trắng, mọi người đều đã nhìn quen, sự khinh thường trong mắt cũng đều biến thành sự đồng tình.

Lần này khi Nguyên Tích đổi hai con sóc lấy nước, Lý Kiệt nhịn không được mà hỏi bọn họ có muốn đổi chút đồ ăn hay không? Nguyên Tích lắc lắc đầu từ chối nên thôi. Nhưng đến bữa tối, Tiểu Kiều vẫn kiên trì đưa một phần thức ăn lại đây.

Nguyên Tích cũng không từ chối. Nếu hắn không đổi đồ ăn sẽ làm mọi người hoài nghi, cùng lắm thì mai dùng cái gì đó để trả cho bữa tối này.

Ooooo

Ngày hôm sau, Nguyên Tích lại tiếp tục đi tới hang sóc. Lần này bên ngoài hang có mấy người bộ dáng vai u thịt bắp loanh quanh ở đó, nhìn đến Nguyên Tích mới rời đi. Một ngày nữa là đến đợt kiểm tra đánh giá rồi, thứ bọn họ cần là năng lượng thạch, những thứ khác thì không hứng thú.

Hôm nay, Nguyên Tích chỉ giết một con sóc mà thôi. Thứ nhất là bởi vì hắn đã hiểu và làm quen được với thân thể yếu ớt này thứ hai là bởi hắn đã biết rõ thói quen cùng nhược điểm của loài sóc này rồi.

La Tiểu Lâu thì đã chải vuốt sợi nguyên tử của viên đá lục sắc kia xong hoàn toàn rồi, hắn lấy ra một viên khác để luyện tập. Điều làm hắn cảm thấy kinh hỉ chính là sau mỗi lần hao hết tinh thần lực, nghỉ ngơi, rồi lại bắt đầu lại, tinh thần lực của hắn tựa hồ cũng có tăng trưởng được thêm một tia. Nhưng mà sự tăng trưởng này vẫn quá ít ỏi, hắn phải thử quan sát thí nghiệm nhiều lần mới xác định được là có tăng trưởng.

Đến tối, Nguyên Tích đổi nhiều nước hơn mang về, thuận tiện mang thêm chút đồ ăn. Dù sao ăn mãi hộp dinh dưỡng cũng chán.

Ngày cuối cùng, Nguyên Tích đi vào khu săn năng lượng thạch bậc một. Nghe nói mỗi động thực vật nơi đây đều canh giữ một viên năng lượng thạch. Mới sáng sớm mà khu này đã chật ních người.

Đi vòng qua đám người đang hô hào cổ động, Nguyên Tích đi vào bên trong rừng trước. Hắn vừa đi qua một nhóm người, mấy người ấy liền nháy mắt ra hiệu với nhau. Một kẻ tách ra lén lút đi theo sau Nguyên Tích.

Người kia nhìn thấy Nguyên Tích tìm một địa phương yên tĩnh bắt đầu công kích một con thú bảo hộ năng lượng thạch, không khỏi bĩu môi. Hừ, có mỗi một mình, định bao giờ mới đánh xong? Quan sát mười mấy phút, thấy không có gì đáng nói, xoay người ly khai.

Chờ hắn đi khỏi, từ một bụi rậm 125 mới ló đầu ra. Thu lại xà đẳng. Thật là trong cái rủi có cái may. Bị hút vào trong Bụi động, khổ đủ bề, nhưng xà đẳng lại cực kì thích hợp sinh trưởng tại trong này. 125 vừa mới lấy ra, nó đã 'sinh long hoạt hổ', trở thành một cái vũ khí tự vệ thiên nhiên. Nếu ở lâu trong này, không chừng nó có thể chuyển thành màu đỏ.

(xà đẳng: Loại thực vật bò lan, di chuyển nhanh như rắn, cực kì dẻo dai chắc khỏe, là tài liệu cấp 9, nếu biến thành màu đỏ là 'thánh chu xà đẳng' – tài liệu cấp 10)

Nguyên Tích biết rõ có kẻ lén đi theo mình nhưng cũng không thèm để ý, nếu bọn họ thực sự đến cướp hắn, cùng lắm thì 'luyện tập' một phen. Loại chuyện này, tuyệt đối không thể nhân nhượng, mặc kệ bọn họ dùng cớ biện hộ thế nào, có lần đầu tiên chắc chắn sẽ có lần thứ hai.

Động vật bảo hộ năng lượng thạch dễ đối phó với hơn so với thực vật bảo hộ. Nguyên Tích hôm nay đã giết hai con. Còn một giờ nữa mới đến thời điểm phải rời đi. Thấy không đủ thời gian để giết tiếp một con nữa, Nguyên Tích dứt khoát quyết định về sớm hơn một chút. Ba viên năng lượng thạch cấp một để qua cổng kiểm tra, hắn đã thu thập đủ rồi.

Lúc Nguyên Tích đi khỏi, mấy người đi theo sau tụ tập lại một chỗ, thầm thì nói: "máy dò năng lượng không có phản ứng, xem ra tiểu tử kia một khối năng lượng thạch cũng không kiếm được"

"Đúng thế. Sao lại yếu đến thế chứ?"

"Ta đoán hắn đại khái đã hạ quyết tâm đi làm người hầu rồi, nhìn cái mã kia kìa, chậc chậc…"

Nguyên Tích đương nhiên không nghe được bọn chúng đang nói gì. Buổi tối, tuy rằng hắn không có cái gì để đổi đồ ăn, nhưng Lý Kiệt cùng Tiểu Kiều vẫn mời hắn cùng dùng bữa. Lý Kiệt giải thích rằng đây là bữa cơm cuối cùng của hai người bọn họ ở khu ngoại giới này, ngày mai bọn họ muốn tới khu D"

Nguyên Tích ừ một tiếng, không nói gì thêm.

Đối với hành động bón cơm cho sủng vật trong lòng của Nguyên Tích, Lý Kiệt cùng Tiểu Kiều đều âm thầm lắc lắc đầu.

Ngày kiểm tra đã đến, mới sáng sớm nhưng Lý Kiệt đã thu thập xong hết đồ đạc. Tiểu Kiều sợ nhạ phiền toái, lấy quần áo của Lý Kiệt mặc vào, đeo mũ, cải trang thành một thiếu niên.

Đến cổng khu D, Lý Kiệt mang theo Tiểu Kiều giao ra năng lượng thạch, thành công tiến nhập khu D. Nhìn bên trong những con đường rộng, những phòng ốc chỉnh tề … một cảnh phồn vinh bình thản, Tiểu Kiều kích động tới nỗi mặt đỏ rần lên.

Lý Kiệt thính tai, nghe được tiếng chửi thề giận dữ đằng sau.

"Mẹ nó, tiểu tử kia thế mà cũng vào được, chúng ta bị hắn lừa hết rồi!!"

"Đúng thế, thật không hiểu hắn làm thế nào để có được năng lượng thạch qua cửa"

"có khi là có người đưa cho"

Lý Kiệt quay phắt lại, nhìn đến Nguyên Tích ôm một con thú trắng nhỏ xinh tao nhã mà bước tới gần. Nguyên Tích đã thay một bộ quần áo mới sạch sẽ, càng làm tôn lên vẻ tuấn mĩ phi phàm.

178. Chương 176: Biến Hóa

Lý Kiệt vừa nhìn thấy Nguyên Tích liền huých Tiểu Kiều, kéo nàng đi lại gần chỗ Nguyên Tích. Hắn cũng biết tính Nguyên Tích, kiệm lời, chủ động chào hỏi " Nguyên Tích, ngươi cũng có thể tiến vào khu D! Thật không ngờ! Thật sự quá tốt!"

Tiểu Kiều cũng cười, lộ ra hai cái răng khểnh "Đúng thế, giới ngoại cũng không phải địa phương có thể sinh sống lâu dài, thân thể bị ảnh hưởng của môi trường càng ngày càng trầm trọng. Nhưng mà này, ngươi chắc chắn là một trong những người có thể tiến vào khu D sớm nhất ấy nhỉ, trong khoảng thời gian ngắn như vậy mà cũng có thể thu thập đủ số năng lượng thạch. Thật là lợi hại!!!"

Nguyên Tích gật gật đầu: "Hai ngươi đã nói là người trong các khu càng cao thì càng mạnh, ta cũng muốn tiến vào xem thử xem thế nào"

Lý Kiệt cười hắc hắc "Ta vừa nhìn đã biết huynh đệ cũng là người có chí hướng mà, xem ra chúng ta thực sự có duyên phận. Ta cũng muốn mạnh lên. Chúng ta cùng giúp đỡ nhau nhá. Ngày mai ta sẽ đi hỏi thăm cách để trở nên lợi hại, về nói cho ngươi sau"

"Được!" Nguyên Tích đáp ứng luôn. Có một người có thể giúp cung cấp tin tức quả thực tiện hơn nhiều. Hắn có rất nhiều chuyện cần điều tra"

Ba người vừa đi vừa đánh giá bốn phía. Nếu nói ngoại giới chỉ là khu lánh nạn tạm thời thì khu D này có thể được xem như một thành thị bình thường. Chợ nơi này vô cùng náo nhiệt, người đến người đi nườm nượp. Bên ngã tư đường còn gieo trồng những cây xanh được cắt tỉa gọn gang. Chung quanh còn có các loại cửa hàng đồ ăn vặt, hương khí bay lan bốn phía…

"Ta cảm thấy ta đã mấy trăm năm không được sống như người bình thường rồi" Tiểu Kiều cảm than, nhìn những ngụ dân ở đây mà lộ ra thần thái hâm mộ không thôi.

Lý Kiệt sờ sờ đầu Tiểu Kiều, ôn hòa nói "Chúng ta cũng sẽ có được cuộc sống như thế, lập tức sẽ có. Hơn nữa ngươi cũng không cần hâm mộ bọn họ, ngụ dân khởi đầu (Dân gốc trong bụi động) cũng không ở khu

D này nhiều, đại bộ phận dân trong này đều là những người giới ngoại đã tiến vào đây trước chúng ta, hoặc là hậu duệ của những người đó mà thôi. Chân chính ngụ dân phần lớn sống ở khu B hoặc khu A cơ".

Tiểu Kiều liếc nhìn Lý Kiệt một cái, không nói gì. Trước kia tính cách của Lý Kiệt là rất bất cần đời, bây giờ có nhiều áp lực đè nặng lên vai, cả người trở nên trầm ổn hơn nhiều. Tiểu Kiều thầm hạ quyết tâm, bản thân mình cũng phải trở nên lợi hại, nàng không thể để Lý Kiệt nuôi không mình mãi như thế được.

Ba người tiếp tục đi một vòng quanh khu chợ, bị hương khí của đồ ăn bên đường hấp dẫn làm càng lúc càng đói, ngay cả La Tiểu Lâu trong lòng Nguyên Tích cũng phải cố ló đầu ra, dùng một chân trước giẫm lên cánh tay Nguyên Tích làm chỗ tựa để nhoài người ra nhìn.

Tiểu Kiều hé miệng vui cười "Nguyên đại ca, con thú ngươi nuôi này lông thật là đẹp, sáng trắng ra, nhìn thôi đều muốn sờ sờ, chỉ riêng lớp lông da này thôi cũng có giá bằng mấy miếng năng lượng thạch ấy chứ". Nàng ngoài miệng đánh giá thế thôi chứ nào có gan động thủ.

"Nó không bán" Nguyên Tích bỗng nhiên nói.

La Tiểu Lâu nhịn xuống cục tức, cọ cọ mặt vào mu bàn tay Nguyên Tích để lấy lòng, làm cho Nguyên Tích cúi đầu xuống nhìn nó.

Nguyên Tích thuận tay sờ sờ đám lông mềm mại bên dưới, nói một cách đương nhiên: "Da của nó ta để giành chính mình dùng". Cùng lúc đó, hắn cảm thấy thân thể nho nhỏ dưới tay mình cứng đờ.

Tiểu Kiều ôm bụng nói "Kiệt ca, Nguyên đại ca, chúng ta cũng đã đi hơn nửa cái thành rồi, có cần tìm một chỗ nào đó lấp tạm cái dạ không? Chúng ta cũng cần tìm chỗ ở nữa"

Ba người thế là cùng nhau tìm cái quán ăn để giải quyết bữa trưa, giá đồ ăn trong thành đắt hơn so với bên ngoài nhưng sự phong phú thì bên ngoài không thể sánh bằng được.

Hỏi qua nhân viên cửa hàng, được biết nếu ở khách sạn trong này thì cũng rất tốn kém. Cứ lấy năng lượng thạch làm tiền để trả thì một cái khách sạn thường cũng thu nửa miếng năng lượng thạch bậc 1 một ngày, tức là mỗi tháng mỗi người cần trả đến mười lăm miếng năng lượng thạch. Hơn nữa bọn họ còn cần ăn uống, mua nhu yếu phẩm cho cuộc sống nữa chứ. Số tiền ấy có khi còn lớn hơn số tiền phải đóng mỗi ngày để vào khu D này.

(Để mình giải thích rõ cái đoạn này thêm chút cho các bạn hiểu nha. Khu D thu phí vào cổng là 1 miếng năng lượng thạch một ngày, trả từng ấy là được dạo chơi mua sắm buôn bán trong khu D trong vòng 1 ngày. Hết ngày là phải đi ra. Còn nếu như có người muốn chuyển khẩu từ khu giới ngoại vào trong khu D thì thu phí là 3 miếng năng lượng thạch một người lần vào đầu tiên, một tháng trả 10 miếng năng lượng thạch. Ba người Nguyên Tích đang tính nếu mà trụ khách sạn thì còn tốn kém hơn cả 30 miếng năng lượng thạch phải đóng để vào chơi trong thành này ba mươi ngày)

Lý Kiệt nghĩ nghĩ rồi nói "Không ở khách sạn được. Để ta đi hỏi xem có chỗ nào cho thuê phòng hay không".

Sau đó, Tiểu Kiều cùng Nguyên Tích ngồi đợi ở quán ăn chờ tin tức, Lý Kiệt một người đi hỏi thăm. Không lâu sau, Lý Kiệt đã trở lại, trên mặt mang vẻ tươi cười.

"Kiệt ca, thế nào rồi?"

"Đại khái là được rồi. Các ngươi cứ nghe ta nói hết đã. Ta tìm được một chỗ. Người chủ nhà đó bởi vì muốn đến khu C ở nên nhà cửa ở khu D tính cho thuê. Bởi vì chỗ ấy khá là hẻo lánh nên tiền thuê thấp hơn những nơi khác. Nhà đó có hai gian, mỗi gian có thể ở được hai người. Chủ nhà nói nếu muốn thuê một gian thì trả mười ba miếng năng lượng thạch bậc 1 mỗi tháng (13k/gian/tháng) nhưng nếu thuê cả hai gian thì chỉ cần trả hai mươi miếng mỗi tháng thôi (20k/2gian/tháng)"

Nói xong Lý Kiệt nhìn về phía Nguyên Tích, ý bảo Nguyên Tích cùng nhau thuê cho rẻ, nếu không thì hắn với Tiểu Kiều cũng vẫn sẽ thuê một gian, tiền trả đương nhiên sẽ nhiều hơn một chút.

La Tiểu Lâu lập tức vểnh tai. Bọn họ không có tiền, lấy đâu ra mà trả tiền thuê nhà đây? La Tiểu Lâu không khỏi cào Nguyên Tích hai cái, nhắc hắn đừng quên việc này.

Nguyên Tích nắm lấy cái chân hư vừa cào mình rồi nói "Cũng được. Nhưng ngươi cần hỏi chút chủ nhà xem ta có thể trả từ mai hay không, tháng đầu tiên sẽ trả dần từng ngày". Nếu là đàn ông, hẳn là cần phải lo cho vợ của mình có thể ở trong một môi trường thoải mái.

Lý Kiệt nở nụ cười "Cái này ta đã nghĩ tới rồi, chúng ta vừa mới đến cũng đâu có tiền ngay được. Chủ nhà nói nếu thuê tất hai gian sẽ chỉ cần đưa trước nửa tháng thôi. Ta cùng Tiểu Kiều bây giờ cũng có chút để dành. Đợi đến giữa tháng này, chúng ta chắc có thể gom đủ để trả nốt nửa tháng còn lại. Đến lúc đó nếu ngươi không đủ tiền trả thì ta sẽ cố gắng hỗ trợ.

Lý Kiệt cũng biết Nguyên Tích bây giờ tuy không có tiền thuê nhưng mấy hôm nữa, dựa vào khả năng của Nguyên Tích (trong thời gian ngắn đã có thể kiếm được ba miếng năng lượng thạch) thì dù không thể kiếm đủ năng lượng thạch cũng có thể bán sóc lấy tiền trả mà.

Nguyên Tích gật đầu đồng ý, ba người lập tức đi tới thuê phòng ở. Đại khái đi được một khắc đồng hồ, người đi đường cứ thưa thớt dần… Phòng trọ tuy không được tốt như ở trung tâm thành nhưng được cái nhiều cây cối, môi trường trong lành, cũng có vẻ yên tĩnh.

Mấy người bọn họ thực sự vừa lòng. Lập tức tìm chủ nhà giao ra nửa tháng tiền nhà. Làm cho ba người kinh hỉ chính là mỗi gian đều có phòng tắm riêng, đương nhiên tiền nước vẫn rất kinh người.

Đã có chỗ ở rồi, bọn họ đều hảo hảo mà nghỉ ngơi tối hôm đó. Ngày hôm sau, Nguyên Tích vẫn mang La Tiểu Lâu đi tới khu vực săn bậc 1. Vì cuộc sống sau này, đương nhiên phải cố gắng nhiều hơn. Nguyên Tích lấy được hai khối năng lượng thạch bậc 1, còn định đánh tiếp một con thú bảo hộ nữa nhưng thấy thờ gian không đủ đành phải thôi, mang theo La Tiểu Lâu trở về.

La Tiểu Lâu thì lại chải vuốt sợi nguyên tử của hai khối đá lục sắc. Hắn mơ hồ cảm thấy hai ngày nay tinh thần lực của chính mình có dấu hiệu tăng trưởng, bắt đầu cầu nguyện sớm có thể biến trở về hình người.

Mười ngày kế tiếp, Nguyên Tích đã tăng thu nhập từ mỗi ngày hai miếng năng lượng thạch lên thành mỗi ngày ba miếng năng lượng thạch. Trừ bỏ số tiền phải nộp lên trên cùng tiền thuê nhà, còn có năm miếng năng lượng thạch dư ra.

La Tiểu Lâu thì càng ngày càng uể oải chán nản, hắn rõ ràng cảm thấy tinh thần lực của mình đã vô cùng sung túc, tuy còn xa mới có thể bằng lượng ý thức nguyên lực của hắn trước đây nhưng để biến thân trở lại hẳn là đủ rồi, kết quả thử mấy lần đều không có thành công.

La Tiểu Lâu bắt đầu cảm thấy sợ hãi. Nếu cả đời đều trong bộ dáng này, Nguyên Tích có thể sẽ không cần hắn nữa chăng? Cho dù có thể ở lại bên Nguyên Tích nhưng chỉ có thể làm con sủng vật của Nguyên Tích, rồi Nguyên Tích lấy vợ khác, mỗi ngày hai người sống ân ái ngọt ngào… thế thì càng đáng sợ.

Ngược lại, Nguyên Tích mỗi ngày bận rộn kiếm tiền nuôi gia đình nhưng lại không hề có ý ghét bỏ gì.

Cũng giống như La Tiểu Lâu, tiến triển bên phía 125 cũng vô cùng chậm chạp. Bây giờ những thứ nó thu thập đến đều là gen của những động/thực vật mà Nguyên Tích đã giết. Để đạt đủ số liệu để chế tạo thuốc còn kém xa lắm.

Vì quá nhàn nên 125 đem một ít xà đẳng đến trồng trong động sóc. Dù sao động sóc bình thường cũng không có ai tới, nơi đây ngoài sóc ra cũng chẳng có năng lượng thạch hay thứ gì quý báu.

Hôm nay, 125 nhìn đến những khối năng lượng thạch trong suốt sáng lấp lánh được Nguyên Tích cất đi mà thèm chảy nước miếng, nó lấy danh nghĩa làm nghiên cứu mà bảo La Tiểu Lâu xin Nguyên Tích hai khối – dù sao đấy cũng là sự thật, phi thuyền để thoát khỏi đây của bọn họ là cần đến năng lượng thạch để cung cấp năng lượng mà.

La Tiểu Lâu buổi tối sau khi 'sống sót' qua mà tắm rửa chà đạp khủng bố, giả bộ ôn hòa ngoan ngoãn lấy lòng, ngửa đầu đòi Nguyên Tích cho năng lượng thạch.

Nguyên Tích cúi đầu nhìn La Tiểu Lâu đang run rẩy vì lạnh, đem nó ôm vào trong ngực. Một tay kéo cái cằm La Tiểu Lâu lên, nhìn một lát rồi bình luận "Tắm xong thật là xấu!"

La Tiểu Lâu: "…"

Chê như thế nhưng Nguyên Tích vẫn lấy năm miếng năng lượng thạch thừa ra, ném hết cho La Tiểu Lâu, bảo nó "Ngươi cất kỹ đi"

125 lặng lẽ cầm lấy một khối, La Tiểu Lâu thì cất đi bốn miếng kia. Hắn bỗng nhớ tới tình cảnh này có chút giống khi Nguyên Tích ném chi phiếu cho hắn trước đây, sự bất an trong lòng tự nhiên được giảm bớt. Chẳng lẽ đây là điều mà mọi người hay nói: giữ tiền lương của chồng, trong tay có tiền – trong lòng không hoảng hốt?

Đến khuya, La Tiểu Lâu nằm ôm một viên năng lượng thạch quan sát, Nguyên Tích muốn đi sang bên Lý Kiệt, thấy La Tiểu Lâu không có ý định nhúc nhích nên đi một mình.

La Tiểu Lâu nắm trong tay khối năng lượng thạch, cảm thấy viên đá này chẳng khác là mấy so với những tài liệu chế tạo cơ giáp trước đây của hắn. 125 đã biến trở về không gian nút rồi, quá nhàm chán, hắn bắt đầu thử dùng tinh thần lực chải vuốt năng lượng thạch.

Kết quả thực bất ngờ, tinh thần lực dị thường thuận lợi tiên vào bên trong năng lượng thạch.

La Tiểu Lâu sau khi kinh ngạc, bắt đầu hết sức chăm chú mà chải vuốt sợi nguyên tử của năng lượng thạch, phát hiện ra tinh thần lực không có dấu hiệu bị hao đi mà đi một vòng trong lượng thạch rồi lại trở về cơ thể. Đáng ngạc nhiên hơn là tinh thần lực sau khi trở về trở nên tinh thuần hơn và cũng mạnh mẽ hơn.

La Tiểu Lâu thật muốn la to sung sướng, tay vì quá kích động mà phát run. Nếu hắn đoán không sai, loại năng lượng thạch này có thể giúp hắn đề cao tinh thần lực. Đây quả thực là một cánh cửa mới đã hoàn toàn mở ra. La Tiểu Lâu đối với việc khôi phục hình người của mình lại tràn ngập hy vọng.

Bởi vì tinh thần lực trong cơ thể không bị tiêu hao, La Tiểu Lâu lại một lần nữa mà bắt đầu đưa tinh thần lực vào năng lượng thạch. Một lát sau luồng tinh thần lực đó lại trở về cơ thể hắn. La Tiểu Lâu lần này nhắm mắt lại để có thể tập trung cao độ hơn. Do đó hắn cũng không phát hiện ra viên năng lượng thạch trong tay càng ngày càng mờ nhạt.

Lúc Nguyên Tích trở về phát hiện ra La Tiểu Lâu đã đi ngủ trước rồi, gần chân trước của nó lăn lốc một khối đá màu xám có vẻ quen mắt, đây chẳng phải là năng lượng thạch hay sao? Cái tên táng gia bại sản này!!

Nguyên Tích sờ sờ, phát hiện hô hấp cùng nhiệt độ cơ thể của La Tiểu Lâu thực sự bình thường, cũng không nghĩ nhiều mà đem La Tiểu Lâu kéo dài ra rồi gối đầu lên, chốc lát sau cũng đã ngủ.

Ngày hôm sau, Nguyên Tích không đi săn năng năng lượng thạch mà cùng Lý Kiệt, Tiểu Kiều cùng nhau xuất môn. La Tiểu Lâu thực sự kinh ngạc. Nghe ba người nói chuyện thì là muốn đi tới một cái cổ võ thế gia (Gia tộc cổ võ)

Ở trong Bụi động, khi súng cùng cơ giáp đều vô dụng thì cổ võ lại phát huy tầm quan trọng. Lý Kiệt mấy ngày này nghe được tin một cổ võ quán (cổ võ quán – nơi dạy võ thuật cổ, võ đường) nổi danh nhất thành D này thông báo chiêu nạp đệ tử, liền rủ Nguyên Tích cùng đi thử thời vận.

Nguyên Tích cũng biết chút da lông của cổ võ. Trước kia thầy giáo huấn luyện hắn đã soạn riêng một chương trình, dạy hắn những thế võ cơ bản dễ ứng dụng nhất, có lợi nhất đối với việc điều khiển cơ giáp cùng chiến đấu. Tuy hắn không hiểu lắm về môn võ này nhưng gen của hắn thực sự 'nghịch thiên', dùng những sát chiêu ngắn gọn mình biết cùng bắt chước mà có thể đánh ngang tay với cao thủ cổ võ.

Bây giờ thể chất của hắn đã yếu đi, mượn cổ võ để đề cao giới hạn thân thể cũng là một biện pháp không tồi.

Lúc ba người bọn họ tới cổ võ quán đã thấy một hàng người xếp dài dằng dặc. Mọi người đều nghị luận xôn xao, nghe nói cổ võ quán gia truyền này lựa chọn đệ tử rất nghiêm khắc.

Cuộc thi tuyển có ba vòng. Vòng một là cùng những đệ tử cấp thấp của võ đường luận võ, sau đó căn cứ thành tích cá nhân hoặc tư chất mà được sư phụ quan sát ở bên trong đánh giá cho điểm. Cao hơn sáu mươi điểm là có thể thông qua cửa thứ nhất. Vòng hai là xét về nghị lực, cao hơn bảy mươi điểm là có thể thông qua. Vòng cuối cùng là do sư phụ trực tiếp phỏng vấn. Đạt tới tám mươi lăm điểm mới coi như đủ tư cách.

Ba người phải xếp hàng hơn một giờ mới đến lượt của họ. La Tiểu Lâu hưng trí bừng bừng mà xem mọi người đấu võ. Hắn phát hiện ra năng lực của Lý Kiệt cũng không tồi. Tuy võ quán chỉ phái ra đệ tử cấp thấp nhất nhưng so với những người chưa từng có căn bản gì thì mạnh hơn nhiều. Lý Kiệt đánh ngang ngửa với đối thủ, thậm chí còn thỉnh thoảng chiếm thượng phong.

Vài vị sư phụ giám khảo đều gật gật đầu, điểm không hề thấp.

Tiểu Kiều tuy yếu hơn Lý Kiệt nhiều nhưng cũng tiếp được hai mươi mấy chiêu, thân thể nhẹ nhàng, động tác lưu loát. Cuối cùng lấy được một số điểm trung bình khá.

Cuối cùng đã đến lượt Nguyên Tích, hắn do dự hai giây, đem La Tiểu Lâu giao cho Lý Kiệt, dặn dò Lý Kiệt cần phải giúp chăm sóc tốt, hơn nữa không thể sờ lung tung … rồi mới đi tới sân đấu ở giữa.

Nguyên Tích vừa trèo lên đài đấu, chung quanh đã im lặng vài giây. Một người tuấn mỹ xuất sắc như thế, cả khu D cũng không được mấy người.

Đệ tử ở đối diện cười ngượng ngùng, bái chào Nguyên Tích, rồi bắt đầu so chiêu. Nguyên Tích đã từng trải qua rất nhiều kiểu tỉ thí như thế này, cũng biết đôi chút về cổ võ hơn nữa mấy ngày nay đều rèn luyện chiến đấu với thú canh năng lượng thạch, cơ thể cũng đã được rèn luyện mạnh hơn lúc mới tiến vào bụi động, tuy rằng nhìn không mạnh bằng Lý Kiệt nhưng rất nhanh chóng đã dùng một chiêu 'xuất kì bất ý' mà quật đệ tử kia ngã xuống đất.

Mấy vị giám khảo tươi cười, cho điểm rất cao.

Đằng sau bức rèm che gần sân tỉ thí, trong một căn phòng nhỏ ngồi ba vị lão nhân. Một vị trong đó vui mừng nói "Lần này chúng ta xem ra có thể tuyển được hảo đệ tử rồi. Người vừa rồi lên đài, còn trẻ mà thiên phú cực cao" Hai vị lão giả còn lại cũng không ngừng gật đầu. Bên cạnh ba người có một vị tiểu cô nương, tuổi không lớn lắm. Cô ta nhìn Nguyên Tích phía bên ngoài, ánh mắt sáng ngời, nói vài lời với ba vị lão giả kia rồi xoay người đi ra ngoài.

Nguyên Tích đang hướng chỗ người quen của mình mà đi bỗng một thiếu nữ lao ngang qua. Áo trắng quần trắng, lưu loát sạch sẽ, diện mạo ngọt ngào, vừa mới xuất hiện đã khiến không ít kẻ dự thi nhìn lén.

Cô gái kia dương cằm, khóe miệng mang theo ý cười, đầy kiêu ngạo, có vẻ như với loại tình huống này đã quá quen thuộc.

Cô ta lúc đi ngang qua Nguyên Tích, cước bộ không khỏi chậm lại, ánh mắt như thu thủy nhìn thẳng phía trước, làm bộ không thấy Nguyên Tích. Sau đó liếc nhìn đến La Tiểu Lâu trong lòng hắn mới có vẻ chú ý mà quay lại. "Này, ngươi, đúng thế, ta nói chính là ngươi đấy, hồ ly trong lòng ngươi cũng khá đấy, bán cho ta đi, vừa lúc ta thiếu một cái khăn lông"

Nguyên Tích lạnh lùng nhìn nàng ta, mặt không chút thay đổi nói "Không bán", rồi nhìn thấy La Tiểu Lâu bị hương khí trên người cô ta làm hắt xì, nhíu mày nói tiếp "Ngươi đứng tránh xa tar a một chút". Nói xong không đợi cô ta nói gì liền rời đi, làm cho tiểu mỹ nữ cùng một đoàn 'hộ hoa sứ giả' (người ái mộ) xanh cả mặt.

Vòng thứ hai, kiểm tra nghị lực, Lý Kiệt cùng Nguyên Tích cùng nhau bị kêu vào thi.

Tiểu Kiều đứng ở bên ngoài trông La Tiểu Lâu, có chút thấp thỏm bất an, thỉnh thoáng nhìn cánh cửa đóng chặt. Đúng lúc này bỗng có mấy người vây nàng lại. Tiểu Kiều ngẩn ra, phát hiện người đi đầu là cô gái ban nãy, thụt lui từng bước.

"Tiểu tử, đưa nó cho ta, không thì đừng hòng thoát" Cô gái kia oán hận nói, nhìn chằm chằm La Tiểu Lâu, trong mắt hiện lên vẻ suy tính. (gọi 'tiểu tử' là vì Tiểu Kiều giả trang nam)

Tiểu Kiều tuy đã từng mấy lần khuyên Nguyên Tích không nên dưỡng sủng vật, nhưng đối với việc người khác giao phó cho mình vẫn là rất có trách nhiệm. Hơn nữa nàng cũng không vừa mắt cái dạng con gái không biết lý lẽ. Rõ ràng muốn làm quen với Nguyên Tích đại ca lại cố tình làm ra vẻ này nọ. Đâu phải ai ai cũng chiều mình nàng ta.

Một cái thiếu niên đứng sau cô gái kia nói với lên "Tiểu tử, ngươi nếu muốn gia nhập cổ võ quán này, tốt nhất nên thức thời một chút, đây chính là nhị tiểu thư của chúng ta"

Tiểu Kiều sắc mặt kém hẳn đi, biết chắc chắn là sẽ phải đắc tội người này rồi, nàng ôm La Tiểu Lâu đề phòng nhìn chằm chằm mấy người trước mặt "Không bao giờ, chủ nhân nó nói không bán, ta tuyệt đối sẽ không đưa cho ngươi đâu"

Cô gái kia tức giận đến đỏ cả mặt, vung tay ra hiệu mọi người cùng nhau lên, trực tiếp động thủ đoạt vật.

Tiểu Kiều rất dễ dàng bị người chế trụ. Đến khi có một kẻ đi tới gần muốn bắt La Tiểu Lâu, La Tiểu Lâu buồn bực mà nhìn thoáng qua cánh cửa đóng chặt của trường thi. Trước cửa có rất nhiều người, nếu chạy hướng đấy chắc chắn sẽ có trở ngại. La Tiểu Lâu kêu một tiếng, há mồm hung hăng cắn cái tay đang muốn bắt hắn, sau đó trong tiếng kêu gào thảm thiết của kẻ kia, chạy tới chỗ trống trải.

Cô gái kia càng thêm tức giận, giục những người kia đuổi theo bắt La Tiểu Lâu. Mấy người đuổi theo một con thú nhỏ, thoáng chốc đã chạy khỏi cổ võ quán.

Trên phó, mọi người nhìn thấy mấy người đang lao đi là người của cổ võ quán lập tức né tránh, thậm chí có người còn muốn hỗ trợ đám người bắt La Tiểu Lâu. La Tiểu Lâu có chút quýnh lên, không ngờ hắn có thể gặp tình cảnh nguy hiểm thế này.

Tạt qua một khúc quanh, La Tiểu Lâu vừa định tìm cái lối thoát đã bị một bàn tay bắt được chân sau, sau đó kéo lại.

La Tiểu Lâu cố gắng giãy giụa, lại nghe thấy người kia nói "Ngoan, đừng nhúc nhích, ta đang cứu ngươi"

La Tiểu Lâu bị người đó dùng quần áo quấn kín lại, sau đó đưa ra sau giấu đi, căn cứ vị trí hiện tại cùng mùi của người này, hình như là một người ăn mày…

Chỗ này mà cũng có ăn mày sao?

Cô gái trẻ kia dẫn người đổi theo tới chỗ này, không phát hiện được bóng dáng La Tiểu Lâu, tức đến giậm chân "Cái con thú giảo hoạt đó chạy đi đâu? Chờ ta bắt được nó xem, hừ!"

Đang đứng thở, phía sau vang lên tiếng bước chân, cô ta cảm giác được gì đó, mạnh quay đầu, phát hiện ra là Nguyên Tích, Lý Kiệt, Tiểu Kiều đã đuổi theo đến đây. Nguyên Tích đi đầu, sắc mặt đã tối đen lại.

Nguyên Tích hung tợn mà nhìn chằm chằm cô gái, chậm rãi nói "Nếu nó có làm sao, ta tuyệt đối không tha cho ngươi"

Mấy người phía sau cô tiểu thư kia đều đồng thời hít vào một hơi lạnh. Cô này nhận thấy rõ hận ý lạnh như băng trong mắt Nguyên Tích, cái loại hàn ý này làm cô ta có chút khó thở. Cắn cắn môi, ngăn cản mấy người đằng sau. Thực ra ý định của nàng ta không phải chọc giận Nguyên Tích mà là định hấp dẫn lực chú ý của hắn.

Cô ta điều chỉnh một chút sắc mặt, giọng áy náy mà nói: "Ta, ta thực sự không cố ý, ta chỉ định hù dọa nó thôi, ai biết được nó hung dữ như thế, cắn bị thương một người của ta rồi chạy mất không thấy đâu…"

Cô ta chưa nói xong, đống quần áo bẩn thỉu của lão nhân góc đường bỗng ló ra một cái tiểu đầu, nhìn thấy Nguyên Tích lập tức nhảy vọt lên.

Mọi người đều giật mình không kịp phản ứng, còn Nguyên Tích thì đã nhanh chóng mà tiếp được cú nhảy tới của La Tiểu Lâu, vuốt vuốt ***g ngực còn thở dồn dập của nó. Hắn lạnh lùng nhìn về phía cô gái "Ngươi là người của võ quán?"

Cô gái kia khóe miệng kiều kiều lên, lập tức nói "Ta, đúng vậy, ta là Nhị tiểu thư của Y gia, ta gọi là Eva…"

Nguyên Tích ngắt lời, gật gật đầu "Ta đã biết" Sau đó hắn không thèm để ý tới Eva nữa, xoay người nhìn về phía Lý Kiệt cùng Tiểu Kiều "các ngươi tiếp tục thi đi, ta sẽ không vào Y gia"

Lời này vừa ra, mọi người đều chấn động. Lý Kiệt không dám tin mà hỏi "Nhưng mà bây giờ ngươi là người có điểm cao nhất mà …"

Nguyên Tích không chút do dự nói "Không sao cả, ta bây giờ không có chút hứng thú gì với Y gia nữa"

Eva há to mồm, đang định đưa tay ra níu ống tay áo Nguyên Tích.

Còn chưa chạm vào, Nguyên Tích đã đột nhiên xoay người, một thanh kiếm màu đen chỉ thẳng cổ họng Eva, nheo mắt lại nói "Nếu ngươi dám cản trở ta, ta sẽ cho rằng ngươi đang hướng ta khiêu chiến, đến lúc đó sinh tử tự chịu"

Eva hoàn toàn ngây dại, chưa từng có ai đối xử như thế với nàng.

Nguyên Tích thì đi lại hướng tên ăn mày ngồi góc tường kia, ngồi xổm xuống hỏi "Là ngươi cứu nó sao?"

Người ăn mày già cỗi nở nụ cười "Vốn định cứu nó làm bầu bạn, nếu đã có chủ thì thôi, quên đi"

"Cám ơn, ta sẽ báo đáp ân cứu mạng của ông với nó" Nguyên Tích thực lòng nói.

Lão già ăn mày kia lắp bắp kinh hãi, đại khái không nghĩ tới có người coi trọng sủng vật đến vậy, cười cười khổi "Nếu thật sự muốn báo đáp thì cho ta một hộp đồ ăn là được, dù sao hết hôm nay ta cũng sẽ bị đuổi ra ngoài"

Nguyên Tích nhíu nhíu mày, hắn rất nhanh hiểu được rằng lão nhân này sẽ bị đuổi khỏi khu D. Cũng đúng thôi, một cái lão nhân như vậy, chắc chắn không thể giao nổi năng lượng thạch.

Một tay ôm La Tiểu Lâu, một tay cường ngạnh mà nâng lão nhân kia dậy, Nguyên Tích không để ông ta cự tuyệt mà nói "Ngươi đi theo ta đi"

Sau đó Nguyên Tích dưới bao người đang trợn mắt há mồm, giúp đỡ lão nhân dìu đi khỏi.

Eva không biết nên làm thế nào, nàng nghe lén cũng biết các gia gia nhìn trúng người này. Mà người này tuấn mĩ đẹp trai, nàng đã định lôi kéo làm quen. Các đệ tử của Y gia đều đồng ý tùy nàng nháo. Mà người này lại khác, vô cùng cứng nhắc lạnh lùng.

Nàng cắn khóe miệng, tức giận mà nhìn phương hướng Nguyên Tích rời đi, đến khi không còn thấy bóng người nữa mới quay đầu nhìn về phía Tiểu Kiều cùng Lý Kiệt, căm giận hô "Nếu hắn không đến, vậy thì các ngươi cũng cút đi đi, Y gia không chào đón các ngươi!"

Sắc mặt Lý Kiệt cùng Tiểu Kiều lập tức khó nhìn, đang lúc Tiểu Kiều muốn nói lý, một âm thanh trong trẻo vang lên "Eva, là ai dạy ngươi có thể giận chó đánh mèo như vậy hả?"

Eva run lên, quay đầu nhìn lại, một thanh niên mặc bộ đồ sẫm màu chạy tới trước mặt. Eva khúm núm nói "Nhị… nhị ca … ngươi đã đến rồi sao"

Người kia hừ một tiếng, không đoái hoài gì đến Eva, liếc nhìn Lý Kiệt cùng Tiểu Kiều nói "Nhị vị, ta là Eno của Y gia, muội muội của ta được nuông chiều thành quen, xin hai vị không cần chấp nhặt. Y gia đương nhiên vẫn hoan nghênh hai vị, mời nhị vị trở lại tham gia nốt cuộc thi"

Eno nói từ tốn, không kiêu ngạo không siểm nịnh, tự nhiên xuất ra được quý khí của một thiếu gia, hoàn toàn vượt xa so với Eva.

Lý Kiệt cùng Tiểu Kiều đã có được một cái thang hạ. Tuy bọn họ không thích Eva nhưng cổ võ quả thực rất quan trọng, nếu thật sự có thể lưu lại cổ võ quán thì quá tốt. Sau này năng lượng thạch bọn họ kiếm được sẽ càng nhiều, có khi còn kiếm được cao cấp năng lượng thạch nữa.

Chạng vạng, Lý Kiệt kích động mà dắt Tiểu Kiều về nhà. Hắn được gia nhập cổ võ quán. Hơn thế nữa, Tiểu Kiều cũng vừa vặn được vào, thấy bảo là cô ấy rất có linh khí, được các sư phụ vớt lại.

Hai người về đến nhà, Lý Kiệt lập tức đi đến gian bên của Nguyên Tích gõ cửa. Bọn họ thực sự lo lắng cho Nguyên Tích, lúc hắn rời đi có vẻ rất tức giận.

Một lúc lâu sau, cánh cửa mở ra, Nguyên Tích không quá mừng mà đứng ở trước, trên mặt không thể nhìn ra được cảm xúc lúc sáng, nhưng mà có vẻ có việc gấp đang muốn làm.

"Uhm, Nguyên đại ca, chúng ta muốn mời ngươi qua ăn cơm" Tiểu Kiều vừa nói vừa nhìn trộm bên trong, phát hiện gian phòng ban đầu đã được một tấm gỗ mỏng ngăn ra làm hai, xem ra Nguyên Tích thật sự đưa lão nhân kia về. Hắn cũng thật quá là sủng vật nuôi đi, dưỡng thêm một miệng ăn đâu phải chuyện dễ dàng gì.

Nguyên Tích trước giờ vẫn không từ chối lời mời của bọn họ nhưng lần này có vẻ không cảm thấy hứng thú lắm. Đúng lúc này, trong phòng truyền đến một tiếng hô nhỏ "Trời ơi Nguyên Tích, ta cởi không được, ngươi mau lại giúp ta tháo cái xích cổ quái này xuống"

Lý Kiệt cùng Tiểu Kiều đều kinh ngạc mà há to mồm, thanh âm kia tuyệt đối không phải thanh âm của một lão nhân.

Lý Kiệt lại nhìn lại thần sắc của Nguyên Tích, làm bộ hiểu rồi mà ý vị nói "Huynh đệ à, ngươi đang bận thì chúng ta cũng không quấy rầy nữa, ngày mai gặp lại. Còn nữa, đừng 'đùa' quá trớn nha"

179. Chương 177: Như Vậy

Ánh mắt Nguyên Tích rõ ràng lóe lên một tia sáng, hắn còn giả bộ vuốt cằm mà suy xét một chút mới trả lời "Ta sẽ cố gắng hết sức"

Lý Kiệt hiểu biết mà cười một cách đáng khinh bỉ, trong lòng thì hâm mộ không thôi, lôi kéo Tiểu Kiều đang đỏ bừng mặt rời đi.

Mà trong phòng, La Tiểu Lâu vẫn còn tiếp tục kêu ca "125, ngươi nhanh nhanh tìm quần áo cho ta – trời ạ, sao lại chết máy đúng lúc này hả?"

Nguyên Tích đẩy cửa ra. La Tiểu Lâu đang tự bọc mình trong cái ga giường – có thể dễ dàng nhận ra được người bên trong nó cái gì cũng chưa mặc, cánh tay cùng đôi chân thon dài mà trắng nõn đều lộ ra bên ngoài – một tay đang kéo kéo cái xích cổ, không dám tin mà kêu sợ hãi.

Đây thật sự là một điều kinh hỉ không nhỏ chút nào. Ban nãy khi Nguyên Tích hắn giúp La Tiểu Lâu tắm rửa xong, La Tiểu Lâu cũng không sung sướng chạy nhảy như mọi lần mà toàn thân cuộn lại rồi run rẩy kịch liệt. Tiếp theo đó, một thân ảnh quen thuộc trần như nhộng đã xuất hiện trên giường của hắn. Đương nhiên, trên cổ vẫn còn đeo một cái xích cổ thú, như vậy thật sự là gợi cảm lại mê người.

Chết tiệt! Tiểu yêu tinh này chỉ biết câu dẫn hắn!

Nguyên Tích thấp giọng mắng, cảm giác được một chỗ nào đó của cơ thể đang bắt đầu nhắc nhở hắn rằng hắn đã rất lâu không được giải quyết nhu cầu cơ bản rồi!

Nhưng mà … nhưng mà hắn vẫn còn việc phải giải quyết! Trước khi 'làm', hắn phải bắt La Tiểu Lâu đem mọi chuyện giải thích rõ ràng, cái gì mà huyết thống dị thú, cái gì mà đảo phong ấn, rồi cả cái cơ giáp màu lam cùng con 125 chết tiệt kia nữa…

Nguyên Tích ho khan một tiếng, thản nhiên mà đi đến bên giường, đem La Tiểu Lâu vẫn đang quỳ gối trên giường kéo lại, mặt hầm hầm, lạnh lùng mà nói "Như vậy là ngươi đã khôi phục hình người rồi, ngươi cũng nên giải thích rõ về những tội không thể tha thứ của ngươi chứ, phải không?"

Cánh tay La Tiểu Lâu bị Nguyên Tích bắt lấy khẽ run lên nhè nhẹ, tuy không quá tình nguyện nhưng vẫn bị cường ép xách tới bên giường.

La Tiểu Lâu thật không ngờ niềm vui sướng khi biến thân lại thành người còn chưa được hưởng chút nào đã bị Nguyên Tích đòi tính sổ, này cũng thật là vô tình… Hơn nữa, hắn còn chưa kịp chuẩn bị làm thế nào để đối mặt với Nguyên Tích mà. Hắn là vốn định nói ra bí mật rồi sẽ chạy trốn luôn một thời gian, lúc đó không chừng cơn giận của Nguyên Tích đã giảm, khi đó nói chuyện sẽ dễ dàng hơn.

Nguyên Tích một tay bắt lấy bả vai La Tiểu Lâu, thuận tay sờ vuốt hai cái, liếc nhìn cái ga giường màu trắng, hô hấp rõ ràng có chút dồn dập "Ngươi tốt nhất nói nhanh lên"

"Nhưng… ngươi ít nhất cũng đưa quần áo cho ta đã chứ…" Ngón tay nóng bỏng trượt lên trượt xuống trên bờ vai làm cho La Tiểu Lâu cảm thấy bất an. Một kẻ không mặc cái gì lại cùng một người mũ áo chỉnh tề

nói chuyện, nếu việc trao đổi có xuất hiện chướng ngại thì cũng là chuyện bình thường, đây quả thực là một sự bất bình đẳng mà.

"ta cảm thấy không cần thiết …" Nguyên Tích không đổi sắc mặt mà nhanh chóng nói, cái ga giường kia thật chướng mắt…

"… sao ngươi không bảo ta trần truồng luôn cho rồi!!" La Tiểu Lâu căm giận nói.

"Ta cũng cảm thấy ga giường thì nên ở đúng chỗ của nó (bọc vào cái giường) ^.^" Nguyên Tích nói một cách đương nhiên, lực tay càng lúc càng mạnh, khuôn mặt lạnh băng hệt như thẩm phán sắp ra bản phán quyết cuối cùng.

La Tiểu Lâu nhìn Nguyên Tích, bốn con mắt đấu nhau trong chốc lát, La Tiểu Lâu đầu hàng cúi đầu "Hảo, được rồi, ta sẽ nói rõ, nhưng mà trước đó ta có thể hỏi một câu không? Ngươi định xử trí ta thế nào?"

"Ta nghĩ ý của ngươi là muốn hỏi ta sẽ xử trí dị thú như thế nào, đúng không?" Sắc mặt Nguyên Tích lại lạnh đi một ít, tựa hồ nhớ đến cái gì.

Đây không phải màn mở đầu tốt – La Tiểu Lâu rất nhanh ý thức được – hắn thật muốn chết máy hoặc là lại biến trở về là một con vật cưng, nhưng mà hắn không dám. Nếu hắn thật sự làm thế, chắc chắn Nguyên Tích sẽ mang hắn ra làm thịt.

"Đừng, đừng như vậy mà, darling". La Tiểu Lâu lắp bắp nói, ý đồ làm dịu đi không khí căng thẳng. Bây giờ hắn gần như bị kìm trong ngực Nguyên Tích, cái tư thế này trong cái hoàn cảnh này làm hắn cảm thấy mê muội. Trái tim không tự chủ được mà gia tăng tốc độ.

Nguyên Tích mang giọng nói tức giận ghé sát vào tai La Tiểu Lâu "Vậy ngươi nói nên thế nào…"

La Tiểu Lâu không khống chế được trí não mình, nhìn Nguyên Tích ngày càng sát lại gần, ngũ quan đẹp đến cực điểm, làm ra một cái động tác mà chính hắn đều không thể tưởng tượng được, hắn hôn nhẹ lên môi Nguyên Tích … trời ạ, hắn nhất định là bị mê hoặc rồi!!

Nguyên Tích rõ ràng cương tại chỗ, đến khi môi La Tiểu Lâu vội vàng rời khỏi, bàn tay hắn đang chế trụ vai La Tiểu Lâu bỗng nhiên dùng lực, đem người kia kéo về, mạnh mẽ hôn lại.

Nguyên Tích quyết định cứ thuận theo mong muốn của thân dưới mình trước đã, dù sao đêm tân hôn cũng quan trọng hơn những thứ khác, hắn nhất định phải bù lại. Nghĩ như vậy, Nguyên Tích cũng càng ngày càng hôn sâu, dồn dập mà xâm nhập.

La Tiểu Lâu thì không cầm lòng nổi mà đáp lại, não bộ suy nghĩ dứt quãng: được rồi, có lẽ mình đã chiếm được một thời gian ngắn để giảm xóc…

Nguyên Tích thở hào hển ngẩng đầu, loại cảm giác này thật tuyệt vời làm con người ta không ngừng mê đắm… Không!! Này chỉ có thể giải thích là do La Tiểu Lâu thật sự rất giỏi hấp dẫn hắn! Hắn cảm thấy trong cơ thể phảng phất có một con mãnh thú, bị La Tiểu Lâu trêu chọc mà khó có thể ức chế được…

Nhìn người ở dưới thân mình, ánh mắt đồng dạng mê muộ, mang theo niềm hạnh phúc đơn thuần cùng sự quyến luyến sâu đậm. Đây là lần đầu tiên Nguyên Tích nhìn thấy rành mạch trong ánh mắt La Tiểu Lâu có sự tin tưởng vững chắc cùng tình cảm tồn tại một cách khẳng định.

Nguyên Tích cảm thấy cả người nóng lên, trái tim kịch liệt nhảy, dục vọng cũng không thể khống chế mà dâng trào, muốn đem ga giường giật ra, muốn đem thân thể mềm mại dưới thân hung hăng ôm lấy, làm cho Tiểu Lâu cả đời ở bên cạnh hắn, dù thế nào cũng không thể rời đi.

Nghĩ là làm, Nguyên Tích soát một cái đã vứt cái ga giường vướng víu ra, La Tiểu Lâu bây giờ toàn thân trần truồng, chỉ còn 'hạng quyển' trên cổ, ánh mắt ngập đầy hơi nước, đang tội nghiệp nhìn hắn, giống như con thú nhỏ của ban ngày.

Ánh mắt Nguyên Tích tối sầm lại, trong con ngươi màu đen như có ngọn lửa bùng cháy, hắn cúi người xuống, kề sát lên trên thân thể La Tiểu Lâu, ngón tay không nhịn được mà sờ soạng người bên dưới. Thân thể mềm mại, tiếng rên rỉ động lòng người. Của hắn đấy, toàn bộ người này đều là của hắn.

Lồng ngực rung động mãnh liệt mang lại cảm giác thỏa mãn khó có thể diễn tả thành lời… Nguyên Tích tách hai chân La Tiểu Lâu ra, chậm rãi tiến vào trong thân thể của hắn, kịch liệt luật động đứng lên.

—

Nguyên Tích không ngừng đổi các tư thế khác nhau, hơn nữa mỗi lần đều đẩy vào tận cùng bên trong, La Tiểu Lâu không biết Nguyên Tích có phải định đem nửa tháng 'tân hôn' này đều bù trở về hay không nữa. Cuối cùng La Tiểu Lâu thật sự chịu không nổi mà bắt đầu nhỏ giọng xin tha.

Nguyên Tích quay mắt về phía La Tiểu Lâu, ác liệt mà nói "Ngươi ngoan ngoãn cầu ta, ta nếu vừa lòng sẽ tạm tha cho ngươi"

Trên lông mi của La Tiểu Lâu đều là mồ hôi cùng nước mắt, cố mở to nhìn, con mắt đầy sự mê hoặc, tựa hồ đã nghe hiểu lời Nguyên Tích nói, lại tựa hồ không hiểu hết. Đến khi Nguyên Tích một lần nữa giục, hai tay hắn mới vòng lên ôm lấy Nguyên Tích, vươn đầu lưỡi liếm trước ngực Nguyên Tích – giống như hắn còn là một con thú nhỏ vậy.

Nguyên Tích cả người cứng đờ, nhanh chóng thấp giọng nguyền rủa một tiếng, bị cái loại kích thích chết tiệt này, dục vọng của hắn chôn trong thân thể của La Tiểu Lâu trong nháy mắt lại thô to, hắn hung tợn mà nhìn La Tiểu Lâu, mắng: "Ta bảo ngươi cầu ta, không phải bảo ngươi câu dẫn ta"

Căm giận nói xong, Nguyên Tích lại nhanh chóng chuyển động, còn nhanh hơn ban nãy. Những ngọn tóc đen ướt đẫm mồ hôi rũ xuống, che đi ánh mắt của hắn cùng sự thâm tình mà không ai gặp qua trong đó.

180. Chương 178: Cùng Nhau

Lúc La Tiểu Lâu tỉnh táo lại, phát hiện Nguyên Tích đang tựa vào bên cạnh mình mà nhắm mắt nghỉ ngơi. Gần như nháy mắt khi La Tiểu Lâu tỉnh, Nguyên Tích cũng mở mắt ra mà nhìn về phía hắn.

La Tiểu Lâu chậm chạp mà ngắm nhìn vài giây, nơi đầu tiên mà mắt hắn dừng lại chính là cái cổ áo màu trắng đang rộng mở của Nguyên Tích, lộ ra khuôn ngực trắng khỏe, theo đó là đường cong xinh đẹp của cơ thể, xuống chút nữa là những múi cơ bụng bị cánh tay của Nguyên Tích che khuất tầm nhìn, nhưng La Tiểu Lâu biết rõ những múi ấy có bao nhiêu săn chắc… Hắn không thể không tiếc hận mà thu hồi ánh mắt "mê giai" của mình, nuốt nuốt nước miếng.

Hắn không rõ gần đây mình làm sao nữa, thường xuyên không cầm giữ được bản thân. Hắn thậm chí mong mỏi được đi tới sờ sờ hai cái… Được rồi, có thể là vì bọn họ còn đang trong thời kì tân hôn, là nam nhân nên cũng cần phải đòi hỏi nhiều một chút, hoặc cũng có thể là vì hành vi cầm thú tối qua của Nguyên Tích gây cho hắn thật lớn khoái cảm.

Cuối cùng, tầm mắt La Tiểu Lâu chống lại ánh mắt bình tĩnh cùng kiên nhẫn của Nguyên Tích.

Mặt La Tiểu Lâu có chút nóng lên, không phải là phán đoán mà thực sự Nguyên Tích hiểu rõ được ý tứ trong tầm mắt 'mê zai' ban nãy của hắn. La Tiểu Lâu ho khan một tiếng, cổ có chút khô, khó khăn hỏi "…. Này, buổi sáng tốt lành"

Bỗng nhiên, La Tiểu Lâu nhớ ra, hắn còn rất nhiều việc cần phải 'khai báo' với Nguyên Tích. Nghĩ đến đây La Tiểu Lâu có chút kinh hồn táng đảm, hắn đột nhiên cảm thấy thời tiết hôm nay cũng không thật tốt giống như mình nghĩ ban nãy.

"Đi rửa mặt, sau đó chúng ta xuất phát" Nguyên Tích nhìn hắn một lát, bỗng nhiên nói. Hình như Nguyên Tích đã quên màn thẩm vấn hôm qua. Tiếp theo, Nguyên Tích chần chờ hai giây, hỏi "Ngươi bây giờ có thể tùy ý biến thân?" Đại khái do nội dung của câu hỏi làm cho sắc mặt Nguyên Tích có chút không dễ xem.

La Tiểu Lâu lập tức ngoan ngoãn trả lời: "Chắc là có thể, nhưng ta nghĩ … chắc ngươi hy vọng ta bảo trì loại hình dáng này hơn chứ?"

Nguyên Tích lạnh lùng mà trừng mắt nhìn La Tiểu Lâu, đến khi La Tiểu Lâu có ý định lui rụt lại, Nguyên Tích mới đi tới trước nhéo tên kia một cái "Đó là chắc chắn, nhưng mà bây giờ chúng ta cần rời khỏi thành, mà ngươi không có thân phận phiếu của khu D. Chỉ đành để ngươi biến thành cái bộ dáng ngu xuẩn kia trước đá. Đến khi chúng ta trở về, ta sẽ giúp ngươi xin cái giấy cho phép"

La Tiểu Lâu toàn thân bủn rủn, bị Nguyên Tích kéo một cái đã phải dựa vào trên người hắn. Ôm ấp cường ngạnh quen thuộc làm cho hắn cảm thấy cảm động cùng an toàn. Hắn vốn tưởng rằng không còn … có thể ở cùng một chỗ với Nguyên Tích. Nhưng thật sự không ngờ, những cảm xúc mãnh liệt đêm qua đã bù lại đêm tân hôn của bọn họ.

"Cái kia, nếu ngươi không ngại, ta có thể biến thành hình thú mỗi lần ra khỏi cửa thành, như vậy có thể khỏi phải giao ra một khối năng lượng thạch. Chờ đến khi chúng ta có nhiều năng lượng thạch hơn, ta sẽ xin giấy phép vào thành sau" La Tiểu Lâu cẩn thận đề nghị. Hắn cảm thấy Nguyên Tích đã đủ vất vả rồi, chớ nói chi là bọn họ bây giờ còn nuôi thêm một lão nhân.

Nguyên Tích phẫn nộ mà nhìn chằm chằm La Tiểu Lâu,nói như đinh đóng cột: "Đây là lần cuối cùng, ta không muốn phải nhìn thấy con thú kia nữa! Chẳng lẽ ngươi nghĩ rằng ta đến ngươi mà cũng không nuôi nổi hay sao? Dù lúc ngươi chỉ là con thú, ta cũng dưỡng rất khá! Mấy ngày nay ngươi béo lên ít nhất ba cân! Ta xách lên ta biết!"

"…" La Tiểu Lâu ngượng ngùng mà rụt lui. Cả ngày không vận động, mỗi ngày đều bị ôm lên, còn bị nhồi ăn như nhồi vịt – mỗi ngày đều bị nhét một viên thực phẩm dinh dưỡng – béo lên một chút thì có gì kì quái chứ? Hơn nữa, Nguyên Tích sao không nói thử xem hắn làm rụng nhiều ít lông của mình…?

Đến khi La Tiểu Lâu rời giường, kinh ngạc phát hiện 125 đã chuẩn bị cho hắn một bộ quần áo đầy đủ từ trong ra ngoài, bao gồm cả nội y. Hắn bắt đầu hoài nghi tối qua 125 có phải là cố ý hay không. Thấy Nguyên Tích ở bên cạnh hắn chỉ có thể buông tha ý định lập tức thẩm vấn 125.

Lúc mặc quần áo La Tiểu Lâu kinh ngạc phát hiện xích động vật trên cổ mình đã không còn, không khỏi vui mừng mà thầm nghĩ, xem ra sau buổi tối hôm qua, thú tính của Nguyên Tích đã qua, khôi phục lại nhân tính.

La Tiểu Lâu rửa mặt xong, ăn song bữa sáng, đã nhanh mười hai giờ rồi, hắn đã làm Nguyên Tích trễ hai, ba tiếng thời gian cơ hội săn năng lượng thạch.

Thoát khỏi cảm giác áy náy, La Tiểu Lâu phát hiện Nguyên Tích không hề quay đi, chẳng hề tránh né mà nhìn mình chằm chằm, hắn chỉ có thể trước mặt Nguyên Tích mà biến thành một con thú trắng.

Quần áo rớt ra trùm trên đầu bị lấy đi, Nguyên Tích xách La Tiểu Lâu lên. Sau đó khi La Tiểu Lâu còn không kịp phản ứng, lấy hạng quyển đeo vào cổ nó.

La Tiểu Lâu rơi lệ đầy mặt. Đây là cái quy định gì vậy a…

Lúc ra cửa, La Tiểu Lâu đã thấy lão nhân hôm qua mang về áo quần sạch sẽ, đang ở trong sân phơi nắng, nhìn thấy Nguyên Tích cùng La Tiểu Lâu, cười tủm tỉm mà chào vài câu.

La Tiểu Lâu lập tức quơ quơ móng vuốt, Nguyên Tích thì cũng chào hỏi lại "Ly Tác đại thúc à, chúng ta đi ra ngoài đây" Nói xong, Nguyên Tích đem bữa sáng cùng cơm trưa để lại cho lão nhân.

Lý Kiệt cùng Tiểu Kiều đã sớm xuất môn, Nguyên Tích ôm La Tiểu Lâu đi ra ngoài. Lúc sau, ra khỏi khu D, Nguyên Tích muốn tìm một chỗ kín đáo, bèn đưa La Tiểu Lâu cùng đi động sóc. La Tiểu Lâu cũng hiểu được không thể tránh vào một chỗ khuất mà đành phải biến thân trước mặt Nguyên Tích. Nguyên Tích thậm chí còn sờ sờ đầu nhũ bị cắn hôm qua của La Tiểu Lâu, hưng trí bừng bừng mà nói "Đỏ!" >"< …="" la="" tiểu="" lâu="" cảm="" thấy="" dù="" có="" là="" một="" người="" nam="" nhân,="" nhưng="" bị="" đùa="" giỡn="" đến="" trình="" độ="" này="" thì="" hắn="" cũng="" có="" chút="" không="" thể="" chịu="" nổi.="" đổi="" hảo="" quần="" áo="" sau,="" nguyên="" tích="" thuận="" tiện="" tháo="" xích="" cổ="" ra="" cho="" la="" tiểu="" lâu.="" nhìn="" đến="" ánh="" mắt="" lo="" lắng="" của="" nguyên="" tích,="" hơn="" nữa="" còn="" đưa="" sẵn="" tay="" ý="" định="" tùy="" thời="" mà="" dìu="" hắn,="" la="" tiểu="" lâu="" thế="" mới="" phát="" hiện,="" môi="" trường="" trong="" bụi="" động="" tựa="" hồ="" không="" có="" ảnh="">

hưởng=“” gì=“” đến=“” hắn.=“” nguyên=“” tích=“” cũng=“” rất=“” nhanh=“” phát=“” hiện.=“” hừ=“” nặng=“” một=“” tiếng.=“” đại=“” khái=“” là=“” do=“” dị=“” thú=“” gen=“” rồi.=“” la=“” tiểu=“” lâu=“” cùng=“” nguyên=“” tích=“” rất=“” ăn=“” ý=“” mà=“” lảng=“” tránh=“” thảo=“” luận=“” về=“” đề=“” tài=“” này.=“” lúc=“” này=“” 125=“” mới=“” giả=“” bộ=“” khởi=“” động=“” máy=“” xong,=“” ló=“” ra=“” chào=“” hai=“” người,=“” sau=“” đó=“” thì=“” lộ=“” ra=“” một=“” cái=“” biểu=“” tình=“” kinh=“” hỉ,=“” nhanh=“” chóng=“” hướng=“” góc=“” động=“” chạy=“” tới.=“” la=“” tiểu=“” lâu=“” có=“” chút=“” lo=“” lắng,=“” túm=“” nguyên=“” tích=“” đi=“” theo=“” cùng.=“” hai=“” người=“” đi=“” tới=“” sau,=“” không=“” khỏi=“” trọn=“” mắt=“” há=“” mồm.=“” mấy=“” nhánh=“” xà=“” đằng=“” nhỏ=“” mà=“” vài=“” ngày=“” trước=“” 125=“” trồng,=“” vì=“” mấy=“” ngày=“” nay=“” bận=“” bịu=“” mà=“” không=“” đi=“” coi=“” sóc,=“” hiện=“” tại=“” có=“” chút=“” xu=“” thế=“” ‘chăn=“” thả’,=“” tự=“” do=“” tự=“” tại=“” mà=“” lan=“” tràn=“” hơn=“” nửa=“” lối=“” đi.=“” làm=“” cho=“” mọi=“” người=“” giật=“” mình=“” chính=“” là,=“” trên=“” đám=“” dây=“” gai=“” đó=“” còn=“” mắc=“” ba=“” con=“” sóc.=“” “…có=”” lẽ=“” nên=“” trồng=“” nhiều=“” xà=“” đằng=“” thêm=“” một=“” chút,=“” chúng=“” ta=“” có=“” thể=“” thu=“” hoạch=“” được=“” càng=“” nhiều=“” sóc”=“” la=“” tiểu=“” lâu=“” thì=“” thào=“” nói.=“” 125=“” cẩn=“” thận=“” xem=“” xét=“” một=“” phen,=“” đắc=“” ý=“” nói=“” “bọn=”” sóc=“” này=“” muốn=“” cắn=“” xà=“” đằng,=“” cuối=“” cùng=“” bị=“” xà=“” đằng=“” quấn=“” lấy.=“” ngô,=“” đoạn=“” bị=“” cắn=“” đã=“” dài=“” ra=“” …”=“” 125=“” gõ=“” gõ=“” mặt=“” đất,=“” theo=“” một=“” nhánh=“” xà=“” đằng=“” sờ=“” sờ,=“” cái=“” nhánh=“” đó=“” lúc=“” đầu=“” còn=“” nhúc=“” nhích=“” nhúc=“” nhích=“” nhưng=“” khi=“” tay=“” 125=“” chạm=“” vào=“” đã=“” tạm=“” dừng=“” vài=“” giây,=“” cho=“” 125=“” kéo=“” ra.=“” thậm=“” chí=“” cả=“” khi=“” 125=“” gỡ=“” xuống=“” mấy=“” con=“” sóc,=“” xà=“” đằng=“” cũng=“” không=“” công=“” kích=“” 125.=“” “này=”” thật=“” tốt,=“” có=“” thể=“” đổi=“” nước=“” cùng=“” đồ=“” ăn,=“” còn=“” có=“” thể=“” đổi=“” tiền=“” nữa”=“” la=“” tiểu=“” lâu=“” có=“” chút=“” kinh=“” hỉ.=“” nguyên=“” tích=“” cũng=“” không=“” có=“” phản=“” đối=“” gì,=“” thuận=“” tay=“” đem=“” ba=“” con=“” sóc=“” ném=“” vào=“” không=“” gian=“” nút,=“” sau=“” đó=“” mang=“” la=“” tiểu=“” lâu=“” đi=“” khu=“” năng=“” lượng=“” thạch=“” bậc=“” một.=“” nguyên=“” tích=“” trước=“” giờ=“” vẫn=“” đi=“” một=“” mình,=“” lần=“” này=“” lại=“” mang=“” theo=“” một=“” người=“” nữa,=“” những=“” kẻ=“” vẫn=“” trộm=“” chú=“” ý=“” đến=“” hắn=“” đều=“” kinh=“” ngạc=“” một=“” phen.=“” người=“” đi=“” theo=“” chưa=“” từng=“” thấy=“” xuất=“” hiện=“” ở=“” giới=“” ngoại,=“” chẳng=“” lẽ=“” nhanh=“” vậy=“” nguyên=“” tích=“” đã=“” kết=“” thân=“” được=“” với=“” người=“” của=“” khu=“” d?=“” nhưng=“” mà=“” nhìn=“” bộ=“” dáng=“” kia=“” thật=“” sự=“” không=“” giống=“” cái=“” người=“” lợi=“” hại=“” chút=“” nào.=“” mấy=“” ngày=“” hôm=“” trước=“” có=“” người=“” cuối=“” cùng=“” cũng=“” không=“” nhịn=“” được=“” mà=“” chặn=“” đường=“” nguyên=“” tích=“” tính=“” toán=“” cướp=“” bóc,=“” dù=“” sao=“” đã=“” vào=“” khu=“” d,=“” mỗi=“” ngày=“” cũng=“” không=“” có=“” khả=“” năng=“” không=“” thu=“” hoạch=“” được=“” một=“” viên=“” năng=“” lượng=“” thạch=“” nào.=“” nhưng=“” mà=“” lần=“” đó=“” bọn=“” họ=“” đều=“” bị=“” đánh=“” đến=“” bầm=“” dập=“” mặt=“” mũi.=“” nguyên=“” tích=“” mặc=“” dù=“” cũng=“” xanh=“” tím=“” mặt,=“” thương=“” tích=“” ấy=“” so=“” với=“” bọn=“” kia=“” vẫn=“” tốt=“” hơn=“” nhiều.=“” từ=“” sau=“” lần=“” đó,=“” mấy=“” người=“” kia=“” tuy=“” ghi=“” hận=“” trong=“” lòng=“” cũng=“” không=“” dám=“” tới=“” đánh=“” cướp=“” nguyên=“” tích=“” nữa.=“” hai=“” người=“” tìm=“” một=“” cái=“” địa=“” phương=“” không=“” có=“” ai=“” cả.=“” nguyên=“” tích=“” thì=“” bắt=“” đầu=“” đánh=“” thú=“” để=“” lấy=“” năng=“” lượng=“” thạch,=“” la=“” tiểu=“” lâu=“” thì=“” bắt=“” đầu=“” chải=“” vuốt=“” sợi=“” nguyên=“” tử=“” của=“” tài=“” liệu=“” luyện=“” tập=“” tinh=“” thần=“” lực.=“” hắn=“” rất=“” muốn=“” dùng=“” tiếp=“” một=“” khối=“” năng=“” lượng=“” thạch=“” nhưng=“” bây=“” giờ=“” năng=“” lượng=“” thạch=“” của=“” bọn=“” hắn=“” hoàn=“” toàn=“” không=“” đủ=“” dùng,=“” la=“” tiểu=“” lâu=“” đành=“” buông=“” tha=“” cho=“” mong=“” muốn=“” này.=“” dù=“” sao,=“” hôm=“” qua=“” đã=“” biến=“” thân=“” được=“” rồi,=“” hắn=“” cũng=“” đã=“” hấp=“” thu=“” miếng=“” năng=“” lượng=“” thạch=“” kia,=“” tinh=“” thần=“” lực=“” được=“” đề=“” cao=“” không=“” ít.=“” mấy=“” ngày=“” trước,=“” mỗi=“” ngày=“” chỉ=“” có=“” thể=“” chải=“” vuốt=“” tối=“” đa=“” hai=“” khối=“” đá=“” lục=“” sắc=“” bây=“” giờ=“” chỉ=“” cần=“” nửa=“” giờ=“” là=“” đã=“” giải=“” quyết=“” xong=“” một=“” khối.=“” bởi=“” vì=“” xuất=“” phát=“” chậm=“” hai,=“” ba=“” giờ,=“” la=“” tiểu=“” lâu=“” vốn=“” lo=“” lắng=“” nguyên=“” tích=“” hôm=“” nay=“” chắc=“” sẽ=“” không=“” được=“” thu=“” hoạch=“” như=“” mọi=“” lần,=“” nhưng=“” mà=“” nguyên=“” tích=“” lại=“” như=“” mọi=“” khi=“” mang=“” về=“” ba=“” miếng=“” năng=“”

lượng=“” thạch,=“” la=“” tiểu=“” lâu=“” kinh=“” hỉ=“” mà=“” nói=“” “ngươi=”” có=“” phải=“” lại=“” tăng=“” nhanh=“” tốc=“” độ=“” hay=“” không?”=“” nguyên=“” tích=“” đem=“” thi=“” thể=“” của=“” ba=“” con=“” động=“” bảo=“” vệ=“” thuận=“” tay=“” ném=“” vào=“” trong=“” không=“” gian=“” nút,=“” đáp=“” “bây=”” giờ=“” mỗi=“” ngày=“” bốn=“” miếng=“” đại=“” khái=“” cũng=“” không=“” thành=“” vấn=“” đề”.=“” như=“” vậy=“” thì=“” bọn=“” họ=“” vừa=“” vặn=“” đủ=“” trả=“” năng=“” lượng=“” thạch=“” cho=“” nhân=“” khẩu=“” ba=“” người=“” cộng=“” với=“” tiền=“” thuê=“” nhà,=“” tuy=“” nhiên=“” không=“” hề=“” có=“” khoản=“” dư=“” nào=“” cả.=“” la=“” tiểu=“” lâu=“” biết=“” nguyên=“” tích=“” thế=“” là=“” đã=“” tiến=“” bộ=“” nhanh=“” lắm=“” rồi,=“” ít=“” nhất=“” bọn=“” họ=“” hiện=“” tại=“” có=“” thể=“” cơm=“” áo=“” vô=“” ưu.=“” có=“” lẽ=“” chờ=“” khi=“” tinh=“” thần=“” lực=“” của=“” hắn=“” cao=“” hơn=“” một=“” chút=“” là=“” cũng=“” có=“” thể=“” hỗ=“” trợ.=“” tới=“” buổi=“” chiều,=“” năm=“” giờ=“” kém,=“” nguyên=“” tích=“” cùng=“” la=“” tiểu=“” lâu=“” đi=“” về,=“” đến=“” cổng=“” khu=“” d,=“” giao=“” ra=“” ba=“” miếng=“” năng=“” lượng=“” thạch,=“” đổi=“” về=“” một=“” cái=“” phiếu=“” chứng=“” minh=“” thân=“” phận.=“” lúc=“” hai=“” người=“” trở=“” về,=“” lý=“” kiệt=“” cùng=“” tiểu=“” kiều=“” đã=“” ở=“” nhà.=“” khi=“” nhìn=“” đến=“” la=“” tiểu=“” lâu,=“” ánh=“” mắt=“” hai=“” người=“” bọn=“” họ=“” đều=“” sáng=“” ngời.=“” lý=“” kiệt=“” vừa=“” ngắm=“” la=“” tiểu=“” lâu=“” vừa=“” cùng=“” nguyên=“” tích=“” chào=“” hỏi,=“” mang=“” theo=“” ý=“” cười=“” không=“” dứt=“” “vị=”” này=“” chính=“” là..?”=“” tiểu=“” kiều=“” tuy=“” không=“” nói=“” gì=“” nhưng=“” ánh=“” mắt=“” cũng=“” không=“” dời=“” la=“” tiểu=“” lâu.=“” nguyên=“” tích=“” liếc=“” mắt=“” hai=“” người=“” kia=“” một=“” cái,=“” nói:=“” “vợ=”” –=“” vợ=“” mới=“” cưới=“” của=“” ta”=“” lý=“” kiệt=“” cùng=“” tiểu=“” kiều=“” há=“” hốc=“” mồm=“” đến=“” nỗi=“” hàm=“” đều=“” phải=“” rớt=“” xuống.=“” vợ=“” mới=“” cưới?!=“” ngài=“” khi=“” nào=“” thì=“” làm=“” lễ=“” kết=“” hôn=“” vậy?=“” “ngày=”” hôm=“” qua=“” chính=“” là=“” hắn=“” sao?”=“” lý=“” kiệt=“” lấy=“” lại=“” tinh=“” thần,=“” nháy=“” mắt=“” với=“” nguyên=“” tích=“” mà=“” hỏi=“” han.=“” la=“” tiểu=“” lâu=“” còn=“” chưa=“” kịp=“” đáp=“” lời,=“” nguyên=“” tích=“” đã=“” nói=“” trước=“” “đương=”” niên,=“” chúng=“” ta=“” vừa=“” mới=“” vượt=“” qua=“” đêm=“” tân=“” hôn.=“” tuy=“” rằng=“” đã=“” sớm=“” kết=“” hôn=“” nhưng=“” vừa=“” xong=“” hôn=“” lễ,=“” hắn=“” lại=“” mang=“” theo=“” gia=“” sản=“” của=“” ta=“” mà=“” đào=“” hôn”.=“” lý=“” kiệt=“” cùng=“” tiểu=“” kiều=“” đều=“” mang=“” theo=“” ánh=“” mắt=“” sùng=“” bái=“” mà=“” nhìn=“” nguyên=“” tích.=“” vị=“” này=“” làm=“” trượng=“” phu=“” thật=“” là=“” vất=“” vả=“” a!!=“” la=“” tiểu=“” lâu=“” gần=“” như=“” muốn=“” hộc=“” máu.=“” gia=“” sản?=“” chẳng=“” lẽ=“” là=“” chỉ=“” hộp=“” dinh=“” dưỡng=“” của=“” hoàng=“” cung=“” sao?=“” đến=“” tối,=“” được=“” lý=“” kiệt=“” cùng=“” tiểu=“” kiều=“” thịnh=“” tình=“” mời=“” mọc,=“” nguyên=“” tích=“” cùng=“” la=“” tiểu=“” lâu,=“” còn=“” có=“” vị=“” lão=“” nhân=“” kia=“” cùng=“” đến=“” gian=“” bên=“” cạnh,=“” tiểu=“” kiều=“” đã=“” chuẩn=“” bị=“” một=“” bữa=“” tối=“” phong=“” phú.=“” trừ=“” bỏ=“” những=“” điều=“” tò=“” mò=“” về=“” la=“” tiểu=“” lâu,=“” lý=“” kiệt=“” còn=“” kể=“” cho=“” mọi=“” người=“” nghe=“” về=“” việc=“” hắn=“” cùng=“” tiểu=“” kiều=“” tập=“” võ=“” ở=“” cổ=“” võ=“” quán=“” như=“” thế=“” nào.=“” hai=“” người=“” hiện=“” đã=“” là=“” ngoại=“” môn=“” đệ=“” tử,=“” chờ=“” thông=“” qua=“” thử=“” luyện=“” ở=“” một=“” tháng=“” sau=“” là=“” có=“” thể=“” chính=“” thức=“” trở=“” thành=“” đệ=“” tử=“” nhập=“” môn.=“” hai=“” người=“” nói=“” về=“” cổ=“” võ=“” quán=“” của=“” y=“” gia,=“” cố=“” ý=“” không=“” bàn=“” tới=“” eva,=“” nhưng=“” mà=“” có=“” nói=“” đến=“” nhị=“” thiếu=“” gia=“” emo=“” –=“” người=“” rất=“” được=“” chúng=“” đệ=“” tử=“” tôn=“” sùng.=“” hơn=“” nữa,=“” hai=“” người=“” hiện=“” đã=“” đi=“” theo=“” các=“” đệ=“” tử=“” học=“” tập=“” võ=“” thuật=“” của=“” y=“” gia.=“” nguyên=“” tích=“” gật=“” gật=“” đầu,=“” trên=“” mặt=“” cũng=“” không=“” có=“” vẻ=“” gì=“” là=“” hâm=“” mộ=“” cho=“” lắm.=“” nhưng=“” la=“” tiểu=“” lâu=“” thì=“” trong=“” lòng=“” có=“” chút=“” áy=“” náy.=“” nếu=“” không=“” phải=“” vì=“” hắn,=“” nguyên=“” tích=“” khẳng=“” định=“” sẽ=“” được=“” ưu=“” tiên=“” tuyển=“” chọn.=“” ma=“” lão=“” nhân=“” vẫn=“” đang=“” yên=“” lặng=“” một=“” mực=“” dùng=“” cơm,=“” nghi=“” nghe=“” đến=“” cổ=“” võ=“” quán=“” của=“” y=“” gia,=“” động=“” tác=“” trên=“” tay=“” dừng=“” một=“” chút,=“” rồi=“” lập=“” tức=“” lại=“” thản=“” nhiên=“” mà=“” tiếp=“” tục=“” ăn=“”>

181. Chương 179: Thẳng Thắn

Phòng ăn. Nguyên Tích bị Lý Kiệt mang theo vẻ mặt đáng khinh kéo đến bên cạnh, vừa ăn vừa nhỏ giọng thảo luận 'việc của đàn ông'. Tiểu Kiều thì cùng La Tiểu Lâu, Ly Tác lão nhân cùng nhau nói về tình huống của khu D. Vì La Tiểu Lâu cùng Tiểu Kiều vừa mới vào ở không được bao lâu, có nhiều việc còn chưa quan thuộc. Nghe Ly Tác lão nhân giảng giải, hai người cũng biết được vài điều khá thú vị.

Sau khi ăn xong, La Tiểu Lâu cùng Nguyên Tích trở về phòng của chính họ. Nhìn vẻ mặt trầm tư của Nguyên Tích, La Tiểu Lâu lo lắng Nguyên Tích sẽ phải chịu chút ảnh hưởng từ Y gia. Dù sao thoạt nhìn thì Nguyên Tích cũng khá hứng thú với cổ võ.

Lo lắng mà quan sát Nguyên Tích vài giây, quyết định dời đi lực chú ý của hắn "Xưng là Ly Tác đại thúc có vẻ không được thích hợp lắm thì phải?" Ít nhất thì cũng nên kêu là đại bá hoặc đại gia gì gì đấy chứ.

Nguyên Tích lấy lại tinh thần, hơi cảm thấy khó khăn khi nói về Ly Tác lão nhân kia "Ông ta vẫn còn khá trẻ, mới năm mươi lăm tuổi, hình dáng như bây giờ có vẻ có liên quan đến phóng xạ nơi đây".

La Tiểu Lâu sửng sốt. Bây giờ nhân loại đều sống được trung bình đến ba trăm tuổi, năm mươi lăm tuổi quả thực không thể được coi là lớn tuổi, thế nhưng bộ dạng tóc hoa râm cùng làm da đồi mồi, thân thể gầy yếu của Ly Tác lão bá kia, thấy thế nào thì cũng vẫn là một lão thái gia.

"...Vậy thật sự không ổn, không ngờ phóng xạ nơi này thế mà lại làm tổn thương thân thể lớn đến mức này" La Tiểu Lâu tâm thần không yên mà nói. Hắn tuy không bị ảnh hưởng nhưng Nguyên Tích không giống thế, hắn nhất định phải nhanh nhanh tu sửa phi thuyền kia, đi khỏi nơi này.

Chẳng lo nghĩ được nhiều như La Tiểu Lâu, Nguyên Tích theo lấy lại tinh thần, cau mày đánh giá La Tiểu Lâu. Hắn vẫn đang cảm thấy rỗi rắm bởi lời nói cuối cùng của Lý Kiệt ban nãy với hắn, tên kia thế mà lại nói thoạt nhìn La Tiểu Lâu có kinh nghiệm nhiều hơn hắn. Đây là có ý gì?

Cùng lúc đó, Lý Kiệt thì đang cảm thán với Tiểu Kiều " Nguyên Tích trước khi có vợ, chưa từng có người nào cả, ta hoài nghi tên ngây thơ như thế là tới từ thời tiền sử".

Tiểu Kiều lườm hắn một cái, không nói gì.

Quay trở lại gian phòng của Nguyên Tích cùng La Tiểu Lâu. Tầm mắt của Nguyên Tích đã dừng trên người La Tiểu Lâu vượt quá một phút đồng hồ rồi, làm La Tiểu Lâu cảm thấy có chút sởn tóc gáy, hắn nuốt nuốt nước miếng, hỏi "làm sao vậy?"

Nguyên Tích sắc mặt tối sầm "Ta... ta bỗng nhớ đến, vấn đề tối hôm qua, ngươi còn chưa khai báo rõ ràng cho ta, kể chi tiết từ đầu, ngươi đã từng tiếp xúc qua những ai, quen biết người nào, trước khi gặp được ta, cả việc về dị thú nữa, toàn bộ nói một lần! NHANH!"

Từ cuối cùng làm La Tiểu Lâu sợ tới mức gần như nhảy dựng lên, đang yên đang lành, đang từ Ly Tác cơ mà, sao đề tài đã chuyển sang mình thế này? Lắp bắp nói "Thế nhưng ..."

Nguyên Tích dí sát mặt lại gần, lấy tay nhéo nhéo mặt hắn, xoa nắn thắt lưng cùng cái bụng mềm mại của La Tiểu Lâu, đầy uy hiếp mà nói "không có 'thế nhưng' gì hết, bây giờ bắt đầu. Đừng để ta lặp lại lần thứ hai, cũng đừng hòng nói dối ta, ta nghe nói, thịt của dị thú cũng thực sự màu mỡ lắm đấy"

Ăn, ăn thịt?! La Tiểu Lâu run lên, hắn quyết định thẳng thắn cung khai để đạt được sự khoan hồng.

Tổ chức lại ngôn từ, La Tiểu Lâu bắt đầu gian nan mà kể ra "Ta lúc đầu cũng không biết huyết thống của ta là dị thú đâu, trước kia gặp ngươi ta cũng không hề biết, ta thề. Khi đí, ta chỉ biết có Kim phu nhân, cùng hai cái phát tiểu (là chỉ bạn từ nhỏ) nhưng bây giờ hoàn toàn không có kiên hệ gì. Sau ta lại quen biết Lăng Tự, ân, ngươi biết đấy, là nam nhân mà, đều có những quãng thời gian hoang đường. Sau đó ..."

"Nhưng hắn căn bản không hề có loại ý tưởng này đối với ngươi!" Nguyên Tích lập tức hừng hực khí thế mà bổ sung hộ.

Bị ngắt lời La Tiểu Lâu hơi nghẹn một chút, hắn vốn muốn trực tiếp bỏ qua Lăng Tự, hiện tại không thể không giải thích "Đúng vậy, hắn không có ý gì với ta cả, nhưng kỳ thực ta cũng không có ý gì với hắn ta

đâu, kia chẳng qua là thời kỳ bồng bột của bất cứ thiếu niên nào mà thôi, không, chẳng qua là ảo tưởng mà thôi"

"Nó cách khác, ngươi thực ra rất thích loại như hắn sao?" Sắc mặt Nguyên Tích càng khó nìn hơn, hắn dùng lực nhéo nhéo thắt lưng La Tiểu Lâu một phen, hung tợn mà chất vấn.

"Đau… không! Ta nói rồi mà, hắn không có ý gì với ta hết, ta cũng chỉ thích ngươi mà thôi! La Tiểu Lâu nhịn không được kêu lên.

Nguyên Tích hoài nghi mà đánh giá hắn vài lần, cuối cùng lộ ra thần sắc vừa lòng, thả nhẹ lực tay, nhưng cái tay vẫn không chịu rời khỏi cái lưng của La Tiểu Lâu "Tiếp tục"

"…Sau đó, ngươi cũng biết đấy, ta gặp được ngươi" La Tiểu Lâu âm thầm bổ sung một câu: đây quyệt đối là sự bắt đầu của một câu chuyện còn bi thảm hơn cả việc gặp Lăng Tự, "Khụ, sau đó, 125 – cũng chính là người máy gia dụng của nhà ta thức tỉnh – kỳ thực nó chính là cái cơ giáp màu lam. Bởi vì huyết thống dị thú, cho dù cấp bậc gen của ta không đủ nhưng ta vẫn lái cơ giáp được, tiếp đó, tat ham gia giải đấu cơ giáp"

La Tiểu Lâu hơi chút do dự, cuối cùng vẫn đem chuyện về 125 nói ra, Nguyên Tích đã nhận ra cái cơ giáp kia, nếu hắn còn muốn ở bên Nguyên Tích cả đời, chuyện này đúng là cần phải nói rõ ràng.

Vừa nói ra những lời này, La Tiểu Lâu cảm thấy tảng đá ở trước ngực mình run rẩy, 125 rên rỉ hô to gọi nhỏ "Ngươi sao có thể như vậy … hắn sẽ giết ta"

"Yên tâm, ngươi xếp thứ hai, sau ta" La Tiểu Lâu lặng lẽ an ủi, đồng thời cảm thấy bi ai cho cuộc sống thực tại của mình.

"Sau đó, ngươi chỉ chút nữa là để ta giết chết ngươi! Ta thật sự cảm cái thấy giới hạn dự thi nên thu hẹp hơn, ít nhất là phải có thông tin cơ bản về người lái, một vài kẻ thậm chí còn không có kiến thức cơ bản về lái cơ giáp quả thực không nên cho vào dự thi" Nguyên Tích sắc mặt đen xì mà nói một cách châm chọc. Vừa nghĩ đến một lớn một nhỏ nhà này hùa nhau lừa hắn, hắn thật muốn đem cái mông của hai tên này ra đánh tơi bời, nhưng mà rồi hắn tự nhủ mình phải nhẫn nại, nhẫn nại, chuẩn bị chờ sua khi La Tiểu Lâu nói xong sẽ tính sổ sách cùng một lượt.

La Tiểu Lâu thức thời không biện bạch cùng Nguyên Tích về việc mình có bao nhiêu lợi hại, tiếp tục nói "Đến tận khi 125 thức tỉnh, ta mới biết được thân phận của ta, thế mà có cái loại cẩu huyết này. Ta, ta lúc ấy cũng sợ hãi, nhưng thật sự nó không phải là lỗi của ta, con người đâu thể nào lựa chọn cha mẹ cho mình đâu chứ" La Tiểu Lâu thấp thỏm bất an mà nhìn khuôn mặt âm trầm của Nguyên Tích "Hơn nữa, sau đó, ta cũng vẫn thành thật mà ở bên cạnh ngươi mà, ta cam đoan ta chưa hề làm chuyện gì thương thiên hại lý cả, ngươi biết mà"

Câu cuối cùng quả thực giống que diêm châm lên bao thuốc nổ, Nguyên Tích bắt lấy bả vai La Tiểu Lâu, phẫn nộ mà nói "Cái gì mà gọi là vẫn thành thật ở bên cạnh ta? Ngươi ở chỗ phong ấn Renda không thèm để ý đến sự ngăn cản của ta, trộm ly khai … từ từ, ngày hôm đó ta tìm được ngươi, đang ở bên trong đại sảnh, sao lại bị thương?"

La Tiểu Lâu ngẩn ra, ánh mắt phức tạp mà nhìn Nguyên Tích – hắn thật không ngờ Nguyên Tích vẫn còn nhớ rõ "Đúng vậy, khi đó ta cảm giác được trên đảo có chuyện khác thường, nên mới đi khỏi, như vậy ít nhất có thể cho các ngươi tỉnh táo lại" La Tiểu Lâu cảm thấy nói với Nguyên Tích rằng mình khi đó đang đi tìm một con dị thú khác có vẻ không ổn, trực tiếp nói xạo, cầu mong qua cái đoạn này đi.

Nguyên Tích nhìn hắn, qua hai giây mới châm chọc nói "Ngươi cũng nói là ngươi chẳng qua là một con dị thú thành thật hiền lành – kỳ thực ý của nó là vô dụng đúng không, lúc ấy một kẻ vô dụng như ngươi thì đi thì cũng có thể làm được gì đâu?"

La Tiểu Lâu đỏ mặt, thật thế, hắn chính xác là đi nhưng bị nhân chế trụ.

Ho khan một tiếng, hắn tiếp tục nói "Cho dù thế, nhưng tốt xấu gì thì ta cũng là người duy nhất thanh tỉnh… Sau đó ta phát hiện tên Thiên Hằng kia chính là dị thú, ta là bị hắn đả thương, hắn uy hiếp ta không thể nói cho các ngươi biết thân phận của hắn, nếu nói, hắn sẽ tiết lộ thân phận của ta, hoặc là tự bạo"

Nguyên Tích im lặng. Lúc ấy hắn đã cảm thấy Thiên Hằng có vấn đề, thế nhưng thật không ngờ đó lại là dị thú. Uy lực tự bạo của dị thú đương nhiên hắn biết. Điều làm hắn tức giận hơn nữa đó là, tên Thiên Hằng chết tiệt kia thế mà lại dám uy hiếp La Tiểu Lâu.

"Ta sẽ bắt hắn trả giá" Nguyên Tích ánh mắt không thiện mà nói.

Nhận thấy La Tiểu Lâu lại hơi run lên một chút, Nguyên Tích hất cằm "Tiếp tục"

"sau đó ta bị 125 mang theo vào phong ấn Renda, bởi vì huyết thống của ta có chút độc đáo …"

La Tiểu Lâu lặng lẽ liếc khẽ Nguyên Tích một cái, quyết định nhanh chóng nói cho qua chỗ này, hắn cảm thấy huyết thống của mình không có gì hay để mà nói ở đây cả "Ân, ta lợi dụng huyết thống của dị thú mở ra phong ấn, lấy ra bảo tàng mà họ niêm phong, chính là cái chìa khóa không gian kỳ lạ mà ta đưa cho ngươi đấy – đối với dị thú mà nói, ta cũng là cái phản đồ không hơn không kém mà thôi. Cũng là khi đó, ta nhận thấy được chung quanh có vẻ có người, không giống như là dị thú, cũng không giống nhân loại. Lời nhắn mà dị thú để lại cho con cháu đời sau cũng đồng dạng thuyết minh điểm này".

Thời điểm mà La Tiểu Lâu nói rằng mình là phản đồ, bàn tay đang nắm bờ vai hắn của Nguyên Tích bỗng nhiên tăng lực đạo.

"…Cho nên, ta cảm thấy việc mà bây giờ dị thú bị diệt gần như hết sạch là do thế lực thứ ba gây nên" La Tiểu Lâu lại cẩn thận liếc Nguyên Tích, vì mình tranh thủ chút ích lợi. "Chỉ có vậy thôi, ta đều khai báo …"

Trừ việc về Thiều Dung cùng Siever ra, hắn hiện tại cơ hồ đem tất cả mọi thứ đều thành khẩn cung khai hết rồi, không biết có được khoan hồng hay không nữa.

"Ngươi nói là, ngươi đem tất cả bảo tàng của dị thú đều cho ta?" Nguyên Tích nhìn La Tiểu Lâu một hồi, đột nhiên hỏi.

"… không. Thực tế ta chia làm ba phần" La Tiểu Lâu cúi thấp đầu, đem sự phân chia của mình nói ra, thay nhân vật Siever thành một đồng loại gặp được ở Renda. "ta biết là ta làm không tốt, nhưng ta cũng không biết phải làm thế nào mới trọn vẹn đôi đường, ta cũng chỉ là cái tiểu nhân vật thôi"

Nguyên Tích trầm mặc một hồi, không có phát biểu gì về sự phân chia của La Tiểu Lâu, chỉ là hoài nghi mà nhìn chằm chằm hắn "Trừ những thứ đó, không còn cái gì sao? Ta chỉ cho ngươi một cơ hội này thôi, nếu ta mà phát hiện ra cái gì, kể cả ngươi có muốn cung khai, ta cũng tuyệt đối không tha thứ đâu"

Một lần cơ hội thôi sao? Ân, La Tiểu Lâu bắt đầu đếm, những thứ hắn giấu còn nhiều lắm.

Gân xanh của Nguyên Tích ứa ra, sự im lặng cúi đầu này là có ý gì? Chẳng lẽ vẫn còn thật?

Lt do dự một hồi, vẫn là quyết định đem chuyện hắn thực ra là người của bốn ngàn năm trước. Nếu có thể, hắn hy vọng không cần phải giấu giếm Nguyên Tích, bởi vì đây cũng là nguyện vọng của Nguyên Tích.

Nguyên Tích vì hắn mà nhảy theo vào Bụi động, biết hắn là dị thú vẫn còn cố gắng nuôi nấng… hắn không hy vọng ngày nào đó những thứ hắn giấu giếm lại tạo thành hiểu nhầm giữa hai bên.

"Còn, còn có một việc cuối cùng" La Tiểu Lâu lấy tay lau mồ hôi hột trên trán (khổ thân) nhỏ giọng mà nói "Có lẽ hơi khó tin, nhưng đây là sự thật. Ta … ta kỳ thực cũng không phải La Tiểu Lâu, ta là người của bốn ngàn năm trước, chết đi, tình lại khi mà chủ nhân khối thân thể này tự sát …"

Nguyên Tích ngơ ngác mà nhìn La Tiểu Lâu. Hắn thậm chí còn có một loại cảm giác không thực. Mang theo biểu tình nghi hoặc mà sờ sờ cổ La Tiểu Lâu, sau đó là ngực, xác nhận La Tiểu Lâu là một người còn sống, mới ghét bỏ mà nói "Hảo được rồi, coi như là ta cưới phải một cái người lỗi thời, ta thấy thật may mắn, may mà ngươi không nói mình là một con động vật ăn cỏ gì gì đấy" Cho dù có là thế thật, đại khái hắn cũng …. Nguyên Tích hắc tuyến mà đánh gãy suy nghĩ của chính mình, hắn không muốn nghĩ nữa.

La Tiểu Lâu lắp bắp mà kêu lên "Sao thế được? Với chỉ số thông minh của ta, ngươi không nhìn ra ta là người hay sao? Ta thậm chí còn không giống cái dị thú" Những lời này của hắn làm hắn nhận được sự im lặng đầy khinh bỉ của 125 cùng ánh mắt hoài nghi của Nguyên Tích, La Tiểu Lâu nhất thời càng thêm hoang mang.

Nguyên Tích bình tĩnh vài giây, lại đột nhiên hỏi: "Nói cách khác, ngươi kỳ thực căn bản là chưa từng thích Lăng Tự?"

La Tiểu Lâu vốn làm tốt chuẩn bị nghênh đón những câu hỏi đủ loại của Nguyên Tích về kiếp trước của hắn, bỗng nghe được vấn đề này, có chút không phản ứng kịp "A, đương nhiêm trước kia ta thậm chí không thích nam nhân …" Trọng điểm chú ý của hắn cùng Nguyên Tích tựa hồ vĩnh viễn không cùng một chỗ.

"Ý của ngươi là, ngươi đã từng thích qua nữ nhân?" Nguyên Tích nhíu này hỏi "Nếu vậy, ngươi nói một chút xem, trước đây ngươi quen biết những ai?"

La Tiểu Lâu không thể không đem cuộc đời trước đây của mình nói lại một lần

"Ngươi từng có vị hôn thê?" Nguyên Tích cả giận nói.

"Ừ nhưng …. Nhưng mà khi đó ta căn bản chưa hiểu rõ thế nào là tình yêu, hiện tại ta đã biết, đó là tình cảm đối với ngươi! Trọng điểm nói chuyện của chúng ta phải là, là … ta đã thành khẩn khai báo rồi, vì thế ngươi sẽ không truy cứu ta đúng không?!"

Nguyên Tích đánh giá La Tiểu Lâu một lát, cuối cùng phán xét "Đương nhiên, ta sẽ tha thứ một con dị thú như ngươi. Về sau, trừ ta, không cho phép ngươi tiết lộ thân phận dị thú của mình ra cho bất kì kẻ nào, cũng tuyệt đối không cho phép có liên hệ gì cùng dị thú, nếu không, ta tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi đâu"

Trước khi La Tiểu Lâu nghe xong hết câu, trong lòng thực sự cảm động. cuối cùng hắn cũng không cần vì chuyện thân phận mà lo lắng. Nhưng câu cuối lại làm hắn ngẩn ngơ, nếu không thể tìm thấy chủ nhân của 125, hắn thậm chí còn không sống được đến 30 tuổi. Hơn nữa, hắn đã đáp ứng 125 là sẽ đi cứu chủ nhân nó. Mồ hôi từ trên trán La Tiểu Lâu chảy ròng ròng, do dự không biết có nên đem chuyện này nói cho Nguyên Tích biết hay không nữa. Nói ra, có thể hay không sẽ chỉ làm Nguyên Tích khổ sở?

Thấy La Tiểu Lâu cúi đầu, sắc mặc hung dữ của Nguyên Tích mới dịu đi một chút, hắn sờ sờ La Tiểu Lâu đầu và nói "Về sau, ta sẽ bảo vệ nguwoi, mặc kệ là nhân loại hay dị thú, không ai có thể gây tổn thương cho ngươi đâu"

"Một chuyện nữa, ta cũng muốn nói cho ngươi, chuyện này vốn là định để đêm tân hôn nói cho ngươi biết – nếu ngươi không chạy trốn" nói tới đây, Nguyên Tích lườm La Tiểu Lâu một cái "Cái khế ước kia, cái khế ước nô lệ ban đầu của chúng ta bây giờ đã thành loại cao cấp nhất – thánh cấp khế ước, nội dung cụ thể thì ngươi cũng không cần biết đâu. Ngươi chỉ cần biết rằng, nếu ngươi còn dám chạy trốn, ta nhất định sẽ tìm đến ngươi, lần sau ngươi tuyệt đối sẽ không may mắn như lần này, ta nhất định sẽ hung hăng trừng phạt cái mông kia. Còn có, bởi vì khế ước, sinh mệnh chúng ta đã hòa vào làm một, vô luận sinh lão bệnh tử, chỉ cần ta sống, ngươi sẽ không có việc gì cả"

La Tiểu Lâu hoảng sợ, ngơ ngác mà nhìn Nguyên Tích. Đây là lần đầu tiên hắn biết rằng thánh khế ước lại còn có loại chức năng này!

Sắc mặt La Tiểu Lâu trở nên u buồn, hai tay của hắn kéo và nắm lấy hai tay của Nguyên Tích, vội vàng xao động mà nói "Loại khế ước này, có biện pháp nào để giải trừ hay không?"

Nguyên Tích sửng sốt, thật không ngờ La Tiểu Lâu thế mà lại dám nói ra yêu cầu giải trừ, lập tức nổi trận lôi đình: "Ngươi nói gì?! Ngươi dám cự tuyệt? Ngươi nghĩ rằng ta muốn cùng ngươi ký loại khế ước này cùng ngươi lắm hay sao? Nếu không phải chúng ta đã là vợ chồng, ngươi cảm thấy ngươi có đủ tư cách để ký khế ước thế này với ta sao? Thực lực thì kém, người thì chẳng hề đầy đặn, diện mạo cũng chỉ bình thường…"

Nếu Road có ở đây, chắc chắn anh ta sẽ nhắc nhở với vương tử điện hạ của mình một cách đầy trách nhiệm rằng: điện hạ à, cho dù ngài cưới vương tử phi, ngài cũng không nhất định phải ký kết thánh huyết khế ước cao cấp nhất như thế đâu… Nhưng đương nhiên, Nguyên Tích đã cố tình bỏ quên điều này.

La Tiểu Lâu trợn mắt há mồm mà nhìn Nguyên Tích, đã lâu không nghe được Nguyên Tích độc mồm rồi, hơn nữa, vì cái gì mà mình lại cần phải đầy đặn chứ…

"Từ từ, ta không có ý gì đâu, thực đấy. Ta chỉ là … hy vọng ngươi không bị liên lụy bởi ta. Sự thực là, nếu ta không tìm thấy chủ nhân của 125, ta sẽ không thể sống đến ba mươi tuổi".

Nguyên bản còn đang muốn châm chọc La Tiểu Lâu thêm vài câu nữa, nghe đến đấy, Nguyên Tích sửng sốt, lập tức bắt lấy vai La Tiểu Lâu, nhíu mày hỏi "Sao lại thế?"

La Tiểu Lâu không thể không đem thân phận của hắn ra nói lại một lần nữa, cả thứ mà mẹ hắn lưu cho hắn.

"Như thế không phải vừa khớp sao? Gen của ta có thể làm ta sống lâu hơn nhiều lần người bình thường, ngươi có thể chia sẻ chỗ thời gian ấy, ta không ngại đâu … dù sao việc ngươi 'kéo chân sau' của ta cùng chẳng phải là chuyện lần một lần hai"

La Tiểu Lâu không có hỏi hắn loại này khế ước là ký vào lúc nào, thật làm Nguyên Tích thở nhẹ ra một hơi. Hóa ra La Tiểu Lâu thoạt nhìn thì cẩn thận nhưng cũng có những lúc khá mơ hồ.

Lát sau. La Tiểu Lâu lần nữa yêu cầu giải trừ khế ước, Nguyên Tích thì tỏ vẻ, đó là chuyện tuyệt đối không có khả năng.

Đến tối, sau khi hai người đem toàn bộ bí mật bật mí cho nhau, lúc chuẩn bị đi ngủ, Nguyên Tích bỗng nhiên nheo mắt nhìn chằm chằm mặt La Tiểu Lâu mà truy vấn "Ngươi thành thật công đạo cho ta, trước khi theo ta, ngươi có cùng những người khác … có kinh nghiệm làm 'chuyện ấy'?"

La Tiểu Lâu cứng đờ, trên mặt có một vệt đỏ quỷ dị "Ân, đương nhiên, không có". Hắn, hắn, toàn bộ kinh nghiệm của hắn đều là do Nguyên Tích lôi kéo luyện tập mà có…

Nguyên Tích vừa lòng, sự không vui ẩn ẩn trên nét mặt bấy giờ hoàn toàn biến mất. Nhắm mắt nhìn cảnh sắc bên ngoài, âm thanh của Nguyên Tích có chút ám muội mà nói "CHúng ta đi nghỉ đi". Vẫn còn trong tuần trăng mặt, là nam nhân, thiết nghĩ cũng cần chút thời điểm mãnh liệt chứ nhỉ?!

Ooooo

Ngày hôm sau, Nguyên Tích cuối cùng cũng có thể mang theo La Tiểu Lâu quang minh chính đại mà xuất môn. Khi giấy chứng nhận thân phận dân cư khu D của La Tiểu Lâu đến tay, cũng vừa kịp lúc. May mà làm nhanh, nếu không, bọn họ cũng chỉ có thể đợi ba tháng nữa.

Mỗi ngày Nguyên Tích đều đi đánh năng lượng thú để thu thập năng lượng thạch, mà La Tiểu Lâu cũng đi theo, đứng cách chỗ Nguyên Tích không xa để tập đề cao tinh thần lực. 125 thì vẫn ham hố mấy con chuột ở Bụi động, Nguyên Tích cũng không truy cứu nữa, nhưng nó vẫn luôn cố bảo trì khoảng cách với 'ôn thần' kia.

Về phần con sủng vật mà trước đây Nguyên Tích một khắc cũng không rời, giờ đột ngột không thấy nữa, đám Lý Kiệt có hỏi thì Nguyên Tích đều nói là đem nó nhốt lại rồi.

Bây giờ mỗi ngày Nguyên Tích có thể thu hoạch được bốn miếng năng lượng thạch, ở khu D cũng thuộc trình độ trung, miễn cưỡng có thể duy trì cuộc sống … bởi cho dù là khu D, nơi đây cũng có cường giả có thể thu thập được năng lượng thạch cấp hai. Tuy thế, thú bảo hộ năng lượng thạch cấp hai cùng năng lượng thạch cấp một căn bản không cùng một đẳng cấp, chẳng ai dại gì đi thử cả. Nếu khinh thường mà đi khiêu chiến, có thể bị thương nặng, thậm chí tử vong. Mà bị trọng thương ở Bụi động này cũng khác gì tử vong đâu, không thể nộp lên một khối năng lượng thạch mỗi ngày, bị đuổi ra khỏi khu D, trên cơ bản sẽ thành phế nhân.

Buổi sáng Lý Kiệt cùng Tiểu Kiều đi tới cổ võ quán của Y gia, buổi chiều thì ra ngoài đánh năng lượng thạch, buổi tối sau khi ăn xong còn bớt chút thời gian để luyện tập. Tuy rằng họ chưa nói gì nhưng có thể thấy được là trình độ của họ đã được đề cao hơn rất nhiều. Chỉ cần nhìn thu hoạch nửa ngày của bọn họ bây giờ sơ với thu hoạch cả ngày trước kia là đủ hiểu.

Nguyên Tích thấy thế cũng không tỏ vẻ gì cả, nhưng Ly Tác lão nhân kia thì thường xuyên đi lại trong sân, cũng có ra ngoài xem xét vài lần. Hơn mười ngày sau, Ly Tác bỗng nhiên gọi Nguyên Tích cùng La Tiểu Lâu, mời bọn họ đến trong phòng của mình, sau đó nghiêm túc nói "Mấy ngày nay, các ngươi trái phải đều

trợ giúp ta, ta thực sự cảm kích. Nhưng mà, một cái lão nhân như ta, đã lãng phí đồ ăn chưa nói, lại làm lãng phí cả năng lượng thạch"

Nguyên Tích rất nhanh nói "Việc này không có gì, ta đã nói rồi, ngươi là ân nhân của ta"

Ly Tác sửng sốt một chút, cười cười nói "Thật khó thấy thời buổi này lại có một nam nhân coi trọng sủng vật như ngươi, nhưng mà, ta vẫn muốn nói một tiếng đa tạ. Kỳ thực, ta đã không thể sống thêm được nữa, Nếu không phải là ngươi đem ta về, có lẽ ta đã sớm 'đi' rồi, bây giờ ta thực sự thỏa mãn…"

La Tiểu Lâu trừng mắt hỏi "Từ từ, ngài đây là có ý gì, tuy rằng bây giờ ngài đi đứng có bất lợi thật, nhưng cũng không ảnh hưởng gì đến cuộc sống, hơn nữa, tuổi của ngài cũng không phải là lớn…"

Ly Tác lắc đầu, hiền lành mà nhìn La Tiểu Lâu, kinh ngạc vì người trẻ tuổi kia luôn khách khí với hắn "Kinh mạch của ta sau khi bị phóng xạ, gần như mỗi ngày đều đau, chân là bị nặng nhất. Hơn nữa, lượng phóng xạ đó luôn trong cơ thể ta ăn mòn dần dần, tính tốc độ chuyển biến xấu gần đây, ta đại khái chẳng sống được bao nhiêu nữa, ta có thể cảm giác được"

Lt lim lặng. Vị lão nhân này đã cứu hắn, hắn còn cảm kích hơn cả Nguyên Tích. Hơn nữa, đã sống cùng nhau một thời gian ngắn, nói gì thì nói cũng sẽ có chút tình cảm. Thế nhưng hiện tại, hắn lại phát hiện, hắn căn bản không báo đáp được gì cho ông ấy.

"125, dược ngươi nghiên cứu, có thể cứu Ly Tác đại thúc không?" La Tiểu Lâu lặng lẽ hỏi

"khó mà nói trước, chờ cơ hội ta sẽ kiểm tra cho ông ta" 125 trầm mặc một hồi mới đáp.

Nguyên Tích nói "Nơi này không có cách gì trị sao?"

Ly Tác khoát tay chặn lại "Cái này thì ta không rõ, nhưng mà, hôm nay gọi các ngươi lại đây, cũng không phải để nói về việc này". Hắn nhìn Nguyên Tích "Ngày đó, lúc cùng ăn cơm, ta nghe mọi người nói chuyện, ngươi muốn đi Y gia, muốn học cổ võ phải không?"

Sắc mặt Nguyên Tích thoáng căng lại "Đúng thế, định là vậy, nhưng giờ ta sẽ không đi Y gia nữa"

"Kia, nếu ta có thể dạy cổ võ cho ngươi, ngươi nguyện ý học không?" Lão nhân hỏi.

La Tiểu Lâu giật mình mà há to mồm, 125 cũng nhúc nhích một chút.

Trên mặt của Nguyên Tích lộ ra thần sắc kinh ngạc, nhưng vẫn bình tĩnh hơn hai người kia nhiều "Ngươi biết cổ võ?"

Lão nhân gật gật đầu, cảm thán nói "Cũng chỉ là hiểu biết chút da lông, trước kia tự bảo vệ mình thì không thành vấn đề, sau đó bị thương, mới bị phóng xạ ảnh hưởng, làm cho toàn bộ cổ võ có được hoàn toàn không thể dùng. Thế nào, tiểu tử, ta thấy ngươi thực sự có tài, muốn theo ta học không?"

La Tiểu Lâu phát hiện mình bị bỏ qua, liếc Nguyên Tích đang ngồi bên mình một cái, vô cùng buồn bực.

Nguyên Tích suy nghĩ hai giây, nói "Được"

Lão nhân kia vui mừng mà cười rộ lên "Tốt, tốt! Võ gia truyền của chúng ta cuối cùng cũng có người nối nghiệp rồi. Từ hôm nay, mỗi tối ngươi hãy lại đây, ta sẽ tận lực mà đem những điều mình biết dạy bảo cho ngươi"

Nguyên Tích vừa nghe là vào 'buổi tối'. có chút không vui, nhưng cuối cùng vẫn đáp ứng.

"Còn nữa, cổ võ của nhà chúng ta có điểm khác so với các môn phái khác, phải luyện tâm pháp. Chuyện này ta hy vọng ngươi có thể giưc bí mật. Trừ khi ngươi định truyền nó cho truyền nhân kế tiếp" Lão nhân nghiêm túc mà nói.

Ánh mắt La Tiểu Lâu sáng rực lên. Cao thủ!! Lấy kinh nghiệm xem phim võ hiệp trước đây của hắn, chắc chắn đây là cao thủ. Bọn họ cũng không thấy Lý Kiệt cùng Tiểu Kiều nói phải học tâm pháp, chứng tỏ phái võ này có điểm đặc biệt hơn người, Không ngờ Nguyên Tích lại 'nhân họa đắc phúc' nhặt được báu vật.

Không đợi La Tiểu Lâu xúc động xong, Ly Tác nhìn về phía La Tiểu Lâu, cười cười với hắn.

La Tiểu Lâu căm giận mà đi ra ngoài. Hai tên kia thế mà gạt hắn ra, vụng trộm dạy học. Đi vài bước, lòng hiếu kì không được thỏa man, La Tiểu Lâu đành tự an ủi mình, không có gì phải tức giận cả, một ít môn phái kì lạ cũng có nhiều quy củ kỳ quặc, khác hẳn người thường mà …

Tối đó, Nguyên Tích cả đêm không về.

Trong căn phòng nhỏ bé chỉ có La Tiểu Lâu cùng với 125. La Tiểu Lâu nhìn nhìn 125 đang chăm chú nghiên cứu năng lượng thạch, bỗng nhiên nói một câu "125, thực xin lỗi"

182. Chương 180: Phát Triển

125 bỗng nhiên dừng động tác, tuy không xoay người lại nhưng lỗ tai rõ ràng đã vểnh lên.

"Hừ, sao ngài lại xin lỗi với ta? Ngài là người nuôi ta, chẳng phải là cơ giáp cấp dưới của ta, hơn nữa, ngài phạm lỗi sai gì hay sao?" 125 rầm rì nói.

Khóe miệng La Tiểu Lâu hơi chút run rẩy. Chẳng cần hỏi cũng biết cách nói năng này là học từ ai. Loại ngôn từ đầy hờn dỗi lại kiêu ngạo thế này thì ngoài phong cách của Nguyên Tích ra thì còn ai vào đây nữa.

"Đương nhiên, ta cũng không thấy là ta làm gì sai, dù sao, rơi vào nơi này cũng không phải là ý nguyện ban đầu của ta" La Tiểu Lâu cười sờ sờ cái đầu to màu xanh của 125 "Ta chỉ là muốn nói, thực xin lỗi, ta không phải là 'người kia' – nhiệm vụ của ngươi là bảo hộ dị thú thực sự để hắn thức tỉnh, nhưng mà, ta không phải hắn, ta chỉ là một con người của thời xưa xưa lắm, xin lỗi vì trước đây không nói cho ngươi biết, nhiệm vụ của ngươi không hoàn thành được. Nhưng mà, ta thật hạnh phúc vì được biết Nguyên Tích, cả ngươi nữa. Với ta mà nói, ngươi cùng Nguyên Tích đều là những người rất quan trọng, cục cưng ạ"

Lúc nghe được câu đầu tiên, 125 hơi có chút cứng ngắc, nghe đến đoạn sau thì người chậm rãi thả lỏng, nhưng nó vẫn cố gắng duy trì ngữ điệu đầy kiêu ngạo "Đúng thế, ta không hoàn thành được nhiệm vụ, đối với một con thú có trí thông minh nhân tạo như ta, đả kích này làm tổn thọ rất nhiều đấy, cái này nói ra ngươi cũng không hiểu đâu – vì bù lại tổn thất tinh thần này của ta, ta quyết định, ngươi phải tiếp tục dưỡng ta!" Vừa thanh thở về số phận, 125 vẫn không quên giải quyết vấn đề chỗ ở cho chính mình.

"A… ta thật là một trận dị thú cơ giáp đầy bất hạnh!!! Không được đi theo bảo hộ chủ nhân, mà ngay cả mệnh lệnh chủ nhân để lại cũng không thể hoàn thành… chủ nhân an bài yêu cầu thăng cấp cho ta, cuối cùng ta lại thất bại … có lẽ hắn sẽ không muốn nhìn thấy … ta nữa..". 125 dùng giọng điệu đầy bi thương mà than theo làn điệu cải lương, than xong, cái đuôi cũng đau đớn mà nằm im lìm trên mặt đất. Bóng dáng một mảnh thê lương.

"Ừ, đúng thế" La Tiểu Lâu cũng cảm thán.

"Đúng vậy, có lẽ ta sẽ bị vứt bỏ … ngươi nói cái gì?!" 125 vốn đang định tiếp tục khóc lóc để tranh thủ sự đồng tình, chưa kịp phản ứng lời của La Tiểu Lâu, lúc tỉnh ra, lập tức nhảy dựng lên, không dám tin mà hô to "Trời ơi, làm sao ngươi có thể như thế chứ, sao có thể vô tình mà bỏ qua một con cơ giáp đáng thương như ta, lại còn bỏ đá xuống giếng nữa chứ…"

"Đúng thế mà, ngươi đáng thương như vậy, lại không hoàn thành được nhiệm vụ, chẳng lẽ đây không phải là sự thật sao? Nhưng mà thực ra, việc ngươi không hoàn thành được yêu cầu thăng cấp làm ta rất vui, ta thích loại tính cách này của ngươi hơn. Hơn nữa, ngươi còn giúp được cho ta không ít việc mà, dù ngươi cũng có lúc gây rối hoặc ngáng chân, nhưng xét về tổng thể, vẫn là rất hữu dụng". La Tiểu Lâu gian xảo cười, nói.

125 há to mồm nhìn, tựa hồ lại có chút phản ứng không kịp, hai giây sau, cái mặt xanh biếc của nó tựa hồ hiện lên một màu đỏ đầy khả nghi, nó vặn vẹo cái đuôi, ngượng ngùng mà nói "Hừm, là thế sao, ta hiểu được, ta có rất nhiều ưu điểm mà. Khụ, kỳ thực, ngươi cũng không tồi đâu, chế tác hộp năng lượng cho ta, tặng ta quà, cho ta một giường nhỏ, rồi còn có nhiều thứ sáng loáng trong suốt nữa … ngươi còn cho ta nữa đúng không?" Nói tới đây, giọng của 125 không tự giác mà thủ thỉ.

Bỗng nhiên, 125 phát hiện, việc mình không hoàn thành nhiệm vụ cũng không phải là quá xấu. Vạn nhất 'La Tiểu Lâu' trước kia là kẻ xấu tính, cái gì cũng không cho nó, mỗi ngày còn quơ roi nô dịch nó thì sao?

Nghĩ đến đây, 125 đánh cái rùng mình, quyết định vô luận như thế nào, cũng sống chết lưu lại. Nó xuất ra một bộ dạng đàm phán hợp tình hợp lý "Ân, được rồi, cho dù ngươi không phải dị thú thực, ngưng vì ngươi đã chiếm lấy thân thể dị thú này rồi, tóm lại, ngươi vẫn là người ta được gửi nuôi, ta vẫn sẽ giám thị ngươi! Ngươi phải chịu trách nhiệm dưỡng ta, yêu ta, quan tâm ta và … gì gì đó nữa"

"…" La Tiểu Lâu chợt phát hiện, có lẽ, thứ 125 tuyệt đối không cần chính là an ủi.

Giải quyết được khúc mắc giữa mình và 125, La Tiểu Lâu không còn gì băn khoăn nữa mà leo lên giường đi ngủ. Đến tận sáng hôm sau, Nguyên Tích trở về, nhìn thấy La Tiểu Lâu ngủ vừa hương vừa ngọt, còn có cả 125 nằm dài phơi cái bụng, trong lòng Nguyên Tích cảm thấy an tâm cùng ghen tị, đồng thời hắn cảm thán: trước kia cũng rèn luyện nhiều đêm không ngủ, đến bây giờ mới thấy việc ngủ đúng là một thứ đầy tốt đẹp.

Việc kết hôn rốt cuộc sẽ làm nam nhân sa đọa đến mức nào nữa đây, chả trách mà phụ thân vô luận thế nào cũng không muốn tăng ca.

La Tiểu Lâu bị thô lỗ đánh thức, mơ mờ màng màng nói "Ngươi thật không định nghỉ một lát sao? Chúng ta còn thừa năng lượng thạch mà"

Nguyên Tích hừ một tiếng, liếc cổ áo thùng thình của La Tiểu Lâu, liếm liếm môi nói "Không, chúng ta xuất phát luôn bây giờ."

Ra đến cửa, họ gặp Lý Kiệt cùng Tiểu Kiều cũng đang định xuất môn. Bây giờ Tiểu Kiều vẫn giả nam, mặc nam trang nhưng do tập cổ võ nhiều, ngay cả cách đi đường của nàng cũng bắt đầu giống nam tử chân tay thô kệch.

Lý Kiệt cười cười chào hỏi, nghĩ đến cái gì, hỏi " Nguyên Tích, xế chiều nay ta muốn đi sâu vào khu vực trong cùng của khu khai thác năng lượng thạch bậc một, năng lượng thạch ở nơi đó nhiều, ngươi có muốn đi cùng chúng ta không?" Lý Kiệt có hảo ý, hắn cảm thấy hiện tại mình cùng Tiểu Kiều cũng bắt đầu kiếm được càng nhiều năng lượng thạch, hẳn là nên chiếu cố đến hàng xóm của mình một chút. Hơn nữa, tư chất của Nguyên Tích rõ ràng là hạng nhất. Ngày đó Nguyên Tích bỏ đi, hắn nghe nói Eva bị mấy vị gia gia cùng trưởng bối mắng, khóc lóc chạy tới phụ gia ở khu B giải sầu.

Kỳ thực Y gia vẫn có ý mời Nguyên Tích trở lại, nhưng Lý Kiệt lần nữa nhắc rằng hắn đã thử qua, Nguyên Tích vẫn không có chút ý định nào, lúc này Y gia mới đành từ bỏ.

Tiểu Kiều ở một bên cũng nói "Đúng thế, Nguyên đại ca, không bằng chúng ta cùng nhau đi, hợp tác như vậy có thể nhanh hơn một ít"

Rõ ràng Nguyên Tích đã động tâm, càng nhiều người La Tiểu Lâu sẽ càng an toàn. Nhưng nghĩ đến lời dặn dò của Ly Tác hôm qua, do dự hai giây mới nói "Mấy ngày nay ta có chút việc, chờ một tuần nữa, ta cùng đi với các ngươi"

Lý Kiệt thẳng thắn mà đáp "Được, đến lúc đó ta sẽ gọi các ngươi"

Hai nhóm người cùng đi ra, Nguyên Tích cùng La Tiểu Lâu dựa theo kế hoạch mà tìm một chỗ không người khai thác năng lượng thạch.

Hôm nay, La Tiểu Lâu vừa tập luyện chải vuốt sợi nguyên tử vừa cố ý quan sát động tác của Nguyên Tích, hắn cảm thấy lý do mà Nguyên Tích cự tuyệt yêu cầu của bọn Lý Kiệt rất có thể là bởi Nguyên Tích vẫn đang trong giai đoạn luyện tập cổ võ thôi.

Quả nhiên, Nguyên Tích không giải quyết mấy con thú canh giữ năng lượng thạch một cách đầy sắc bén và nhanh chóng như trước đây nữa, động tác của hắn chậm hơn nhiều, lại quỷ dị, La Tiểu Lâu thật không hiểu tại sao Nguyên Tích lại làm cái động tác như thế nữa.

Rất nhanh, La Tiểu Lâu nhân ra, động tác của Nguyên Tích tuy chậm, nhưng hung thú bảo hộ năng lượng thạch không hề làm gì được Nguyên Tích, đầy phẫn nộ mà rít gào.

Nguyên Tích lại không đổi sắc mà đi vòng quanh con thú, thỉnh thoảng lại tung một kích làm con thú bị thương nghiêm trọng, cho dù động tác có chậm, nhưng thời gian giết chết một con thú cũng không quá dài.

Tiếp đó, con thứ hai, thứ ba, đến tận con thứ năm, động tác của Nguyên Tích càng ngày càng thuần thục, từ chậm đến nhanh, La Tiểu Lâu đã không thể nhìn rõ động tác của Nguyên Tích nữa, nhưng dựa theo tiếng gầm rú đầy thê lương của con thú, hắn biết, Nguyên Tích đã tiến bộ.

La Tiểu Lâu ngồi ở trong góc chải vuốt sợi nguyên tử của lục sắc đá (hòn đá chuyên môn để tập luyện tinh thần lực), liên tục bị đả kích. Khi hắn mới chế tác hộp năng lượng cũng như các loại linh kiện khác, để đề cao độ thuần thục, cũng đã lặp đi lặp lại cùng loại động tác, lắp ráp cùng loại linh kiện, nhưng hắn dám thề, tốc độ tiến bộ của hắn không thể sánh được với tốc độ của Nguyên Tích!

Người có gen cấp SSS quả thực rất biến thái! Cho dù bây giờ yếu đi không ít rồi nhưng vẫn có thể nhìn ra được họ có tuyệt đỉnh thiên phú.

Vừa oán thán, La Tiểu Lâu cũng vừa cao hứng. Điều này thuyết minh rằng Ly Tác khá là lợi hại, ít nhất là cổ võ của hắn lợi hại. Bọn họ rất nhanh sẽ không cần lo toan duy trì cuộc sống ấm no nữa. Mục đích của Nguyên Tích là đi vào khu A tìm kiếm Nguyên Triệt. Khu A mỗi ngày đều thu một khối năng lượng thạch cấp bốn, bằng với ba mươi miếng năng lượng thạch bậc một một ngày. Hơn nữa, cho dù đủ khả năng cung cấp số lượng ấy, không có người đảm bảo, vẫn không thể tiến vào được khu A.

Nhìn đến Nguyên Tích, lại nhìn về tiến độ của chính mình, La Tiểu Lâu cúi đầu, không tự chủ được mà làm nhanh hơn.

Đến tối, Nguyên Tích đã thu được sáu miếng năng lượng thạch, La Tiểu Lâu chải vuốt được ba miếng lục sắc đá.

Ngày hôm sau, buổi tối, Nguyên Tích lại là một đêm không về, ban ngày thì tìm một địa phương không người để luyện tập. La Tiểu Lâu phát hiện, động tác của Nguyên Tích đã không giống ngày hôm qua, điều này thuyết minh Nguyên Tích dù đang được huấn luyện những dạng khác nhau, vẫn có thể kiếm đủ số lượng năng lượng thạch – 6 miếng – như mọi lần.

Ba ngày sau, Nguyên Tích không còn trắng đêm không nghỉ nữa, mỗi tối cũng chỉ đi tới nửa đêm, còn nửa đêm còn lại về ngủ. Nhưng mà khi đó La Tiểu Lâu đã sớm ngủ, động tác của Nguyên Tích lại rất khẽ, La Tiểu Lâu căn bản chẳng hề biết Nguyên Tích về lúc nào.

Hơn nữa, sáu ngày nay, bài luyện tập mỗi ngày của Nguyên Tích cũng đều có sự khác biệt, La Tiểu Lâu âm thầm kinh ngạc. vậy tức là một bộ động tác, Nguyên Tích chỉ cần một ngày là nắm giữ thuần thục. Xem nụ cười càng lúc càng sâu trên mặt Ly Tác lão nhân, La Tiểu Lâu cũng biết Nguyên Tích tiến bộ thật là nhanh.

Ngày thứ sáu, La Tiểu Lâu chải vuốt được xong hai khối đá lục sắc, còn chưa tới giữa trưa, có thể thấy hôm nay hắn cũng vượt mức kế hoạch, nhìn nhìn Nguyên Tích vẫn đang tập trung tinh thần luyện tập, La Tiểu Lâu quyết định đi ra ngoài hít thở không khí, nghỉ ngơi một lát. Hắn mang theo 125 cùng xà đẳng, căn bản không có nguy hiểm gì lớn cả. Hơn nữa, gần trưa rồi, cũng có khá nhiều người bắt đầu nghỉ ngơi.

La Tiểu Lâu vừa rảo bước, vừa hỏi 125 "Lấy tinh thần lực hiện tại của ta, có đủ để chữa trị chiếc phi thuyền kia hay không?"

125 mỗi ngày đều chú ý sự tiến bộ của La Tiểu Lâu, còn để bụng hơn cả Nguyên Tích, nó lắc lắc đầu "Còn kém xa lắm, cho dù khôi phục được đến sơ cấp ý thức nguyên lực như ban đầu, cũng vẫn còn kém nhiều"

La Tiểu Lâu bắt đầu đau đầu, hắn định cùng Nguyên Tích nói vài câu, muốn dùng mấy miếng năng lượng thạch, bằng không, tiến triển của hắn thực sự quá chậm. Thế nhưng, vừa nghĩ như vậy xong, La Tiểu Lâu thấy thật đau lòng, năng lượng thạch đã dùng rồi không thể lại dùng được nữa… đây chính là thu nhập mà Nguyên Tích phải rất vất vả mới kiếm về được, sau này còn có tác dụng lớn hơn nữa.

Cúi đầu lo lắng, La Tiểu Lâu không chú ý đường đi, đầu va vào một người. 125 ở bên cạnh thì tập trung thu thập vật thí nghiệm, cũng không chú ý tới.

La Tiểu Lâu mạnh ngẩng đầu, chuẩn bị xin lỗi, thấy người đứng trước mặt là một nam tử tuấn mỹ mặc một thân quần áo trắng, không khỏi thốt ra đầy kinh ngạc "Lăng Tiêu?"

Người bị va phải cau mày nhìn La Tiểu Lâu, trong lòng cũng vừa động, không dấu vết mà lui ra sau một chút, hỏi "Ngươi quen ta sao?"

La Tiểu Lâu lúc này mới nhớ ra, hắn căn bản đâu có quen biết Lăng Tiêu (lúc gặp vẫn ở dạng thú), vội vàng khẩn trương mà lấp liếm "Đương nhiên … không biết, thực ra là, ta có nghe nói qua đại danh của ngài, một người đại danh đỉnh đỉnh như ngài, cho dù là người khu D như ta, cũng được nghe nói qua rồi"

Lăng Tiêu liếc nhìn 125 đang vội vã chạy đến phía sau La Tiểu Lâu, im lặng hai giây rồi nói "Sủng vật của ngươi thoạt nhìn không sai"

"Cũng tạm … nó thực ra là một người máy – lợi dụng nguyên lý cơ mà chế ra đấy" La Tiểu Lâu chột dạ mà bổ sung, dù sao nơi này cũng đâu có người máy có thể cử động được.

125 thức thời mà bày ra bộ dạng thẫn thờ, mắt dại ra, động tác cứng ngắc, một bộ dạng người máy đầy tiêu chuẩn.

Lăng Tiêu hoài nghi mà liếc nhìn 125 một cái, nếu hắn nhớ không sai, cái người máy kia vừa mới lộ ra một nụ cười phi thường đáng khinh, nhưng sự thông minh đó, bây giờ một chút cũng không có, giống như tất cả chỉ là hắn nhìn lầm.

Trên trán 125 chậm rãi chảy xuống một hột mồ hôi, dưới tầm mắt hoài nghi kia, nó sắp không chống đỡ nổi nữa rồi.

La Tiểu Lâu lặng lẽ che 125, tính toán nhanh chóng chấm dứt đối thoại với Lăng Tiêu "A, ngài đang có chuyện gì vội sao? Ta sẽ không làm chậm trễ ngài nữa"

Tầm mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lăng Tiêu chuyển từ 125 về La Tiểu Lâu, đánh giá vài lần rồi hỏi hắn "Ngươi có biết sửa chữa dụng cụ không?"

"Này á… có biết một chút" La Tiểu Lâu do dự mà nói, hắn tốt xấu gì cũng là cơ giáp chế tạo sư, sửa chữa cái gì đó đơn giản thì hẳn là không thành vấn đề, huống chi người này đã từng giúp hắn cùng Nguyên Tích, giúp lại một chút vội cũng là điều nên làm"

"Vậy đi, giúp ta xem xem, có thể sửa được hay không?" Nói xong, Lăng Tiêu đưa thanh kiếm trong tay tới trước mặt La Tiểu Lâu. Nếu may mắn, người chủ động xông ra chào hỏi hắn này có thể sửa chữa được kiếm, như vậy hắn sẽ không cần quay về khu A, đỡ tốn không ít thời gian.

La Tiểu Lâu kinh ngạc phát hiện thứ mà Lặng Tiêu đưa cho hắn chính là thanh kiếm mà lần trước hắn vạn phần tò mò, mà bây giờ, trên thân thanh kiếm xinh đẹp đó đã không còn ngọn lửa màu lam thiêu đốt chói mắt nữa… Tuy rằng vẫn sắc bén như trước, nhưng hắn cứ cảm thấy thiếu thiếu cái gì.

"Nó gặp chuyện gì?" La Tiểu Lâu nuốt nước miếng vuốt ve thân kiếm lóe thanh quang cùng hàn khí, hướng Lăng Tiêu đang đứng ở một bên mà hỏi. Nếu Nguyên Tích có một thanh kiếm như vậy, hắn nhất định sẽ cao hứng lắm …

Đang nghĩ ngợi lung tung, một khối đã màu lam đã xuất hiện trước mặt La Tiểu Lâu, là Lăng Tiêu đưa cho "Đây, cái này vừa thu được khi giết thú bảo hộ đấy"

Vì Lăng Tiêu đứng chỗ này nói chuyện với La Tiểu Lâu, mọi người ở chung quanh cũng tiến lại gần hóng chuyện. Dù sao, khu khai thác năng lượng thạch bậc một như thế này rất ít khi nhìn thấy được cao thủ như Lăng Tiêu. Lúc này, nhìn đến Lăng Tiêu đưa ra một khối đá màu lam, không ít người hít vào một hơi lạnh "Năng lượng thạch cấp năm! Băng liệt!"

La Tiểu Lâu cũng sửng sốt, đó cũng là năng lượng thạch sao? Năng lượng thạch mà có tên? Thật sự là hắn chưa từng thấy qua. Hắn cố nén mong muốn được sờ sờ chiêm ngưỡng hai ba cái.

La Tiểu Lâu đem viên năng lượng ấy vào một chỗ lõm trung gian trên kiếm, thần sắc vừa động, lại cũng không nói gì thêm.

Người đứng chung quanh cũng không nhịn được, đủ loại 'loạn thất bát tao' nghị luận bắt đầu dấy lên.

"Không sửa được thì cũng đừng làm mất thời gian của người ta, muốn nịnh bợ cũng chẳng thể nịnh bợ như thế được"

"Đúng thế a, ai có thể tu sửa năng lượng kiếm mà không cần đến công cụ chứ?"

"Hắn định đi ra làm trò đùa sao?"

La Tiểu Lâu căn bản bỏ ngoài tai những lời đó, hết sức chăm chú mà nhìn năng lượng kiếm ở trong tay. Trong nháy mắt bỏ viên đá năng lượng vào, kiếm trong tay như có sinh mệnh vậy, run lên nhè nhẹ, mà ngay cả cảm giác trầm trọng ban nãy cũng đã biến mất, làm hắn có cảm giác yêu thích không buông tay, rất muốn đứng lên mà múa kiếm.

Cuối cùng, La Tiểu Lâu cố gắng ổn định lại tâm thần, vận dụng toàn bộ tinh thần lực, bắt đầu điều chỉnh chỗ nối tiếp giữa kiếm và năng lượng thạch.

La Tiểu Lâu không hề động tay vào, nhưng năng lượng thạch lại có chuyển biến, lấy tốc độ mà mắt thường có thể nhìn được, bắt đầu xoay tròn.

Chung quanh nhất thời im lặng một cách quỷ dị, chỉ có những người ở tít ngoài, không thấy được rõ vẫn như trước cười nhạo, mà ánh mắt Lăng Tiêu nhìn La Tiểu Lâu lại càng lúc càng thâm trầm.

Cùng lúc năng lượng thạch xoay tròn, La Tiểu Lâu cũng cảm giác được một dòng khí lạnh lẽo thoải mái theo tinh thần lực tràn vào thân thể, hắn nhất thời cảm thấy chấn động. Lượng tinh thần lực bị tiêu hao buổi sáng nhanh chóng được lấp đầy lại.

Rất nhanh, vị trí bị hư tổn trên thanh kiếm cũng bắt đầu tan biến, trên thân kiếm lại hình thành một đoàn xoáy nước, năng lượng thạch màu lam vững vàng mà cố định trên đó.

Lăng Tiêu nhẹ nhàng thở ra, đang chuẩn bị tỏ vẻ biết ơn, đưa tay muốn La Tiểu Lâu trả thanh kiếm lại cho hắn, thì phát hiện, thanh kiếm vẫn đang nằm trong tay La Tiểu Lâu bỗng nhiên 'phịch' một cái, một ngọn lửa màu lam bùng lên, bộc phát ra còn mãnh liệt hơn cả khi hắn dùng dụng cụ chuyên dụng châm lên.

183. Chương 181: Khôi Phục

Chung quanh có người la lên thất thanh, ngay cả Lăng Tiêu cũng biến sắc mặt.

La Tiểu Lâu lưu luyến mà vuốt ve hai cái, sau mới đem thanh kiếm vẫn còn đang tỏa ra ngọn lửa màu lam đưa trả cho Lăng Tiêu. Lượng lửa cũng là một cách để đo độ cường đại của kiếm, năng lượng lửa này quỷ dị mà đầy sức mạnh, nhưng chuôi kiếm lại được làm từ một chất liệu vô cùng đặc thù, chỉ cần cầm chuôi, chủ nhân của kiếm sẽ không bị thương tổn.

Lăng Tiêu lưu loát mà tiếp nhận thanh kiếm, nhẹ nhàng động tay, ngọn lửa đang bùng to ngoan ngoãn mà thu lại đến mức thấp nhất. La Tiểu Lâu trợn to mắt, ngọn lửa kia rõ ràng là có thể điều tiết được.

"Không ngờ ngươi là một thợ sửa chữa vũ khí, lại làm được không tồi" Lăng Tiêu nói, tuy rằng phương pháp làm có chút kì lạ, nhưng không thể phủ nhận rằng kỹ thuật sửa chữa của La Tiểu Lâu rất xuất sắc.

"Ân, ngươi quá khen, về phương diện này, ta cũng không hiểu nhiều lắm" La Tiểu Lâu ăn ngay nói thật, nếu là sửa cơ giáp, hắn sẽ làm được tốt hơn, may mà lúc ở trường hắn đã học tập lý luận cơ bản rồi, sửa chữa các loại máy móc nói chung, chỉ cần chút suy luận, bắt tay vào làm sẽ thực dễ dàng.

Nói đến đây, La Tiểu Lâu đã không còn mơ ước đến vũ khí của người khác nữa, mà nhìn chằm chằm vỏ kiếm kia, trên đó có một cái dây vòng trang trí phi thường hoa lệ, mà dấu hiệu trong đó rất quen mắt. Nếu hắn nhớ không lầm, đây là tên Nguyên Triệt mà Nguyên Tích đã nói tới.

Lăng Tiêu im lặng hai giây, nghĩ rằng La Tiểu Lâu là đang khách khí, tùy tay lấy từ trong túi ra hai khối năng lượng thạch nhị cấp, đưa cho La Tiểu Lâu "Đây là phí dụng sửa kiếm"

Nhiều quá! Trong mắt La Tiểu Lâu hiện lên một tia kinh hỉ, nhưng hắn rất nhanh áp chế xuống khát vọng với năng lượng thạch của mình, nhanh chóng nói "Uhm… ta không biết có quá mạo muội hay không… ta không muốn năng lượng thạch, ngươi có thể cho ta 'kiếm trụy' kia của ngươi không?"

Kiếm trụy: đồ trang trí trên kiếm, xem hình ảnh đầu để biết thêm chi tiết

184. Chương 182: Đồ Án

La Tiểu Lâu ướt đẫm mồ hôi mà nằm trên giường thở hổn hển. Trải qua cơn nguy hiểm, kết quả đạt được thật sự làm người kinh hỉ. La Tiểu Lâu mừng rỡ nhưng cũng có chút sợ hãi.

Nhưng tại sao lại xảy ra chuyện nhỉ? La Tiểu Lâu đem miếng năng lượng thạch kì quái kia đến gần quan sát. Nó nhỏ hơn các viên đá năng lượng bình thường khác, là viên mà buổi chiều Nguyên Tích chiến đấu với một con thú canh dữ biến dị. Nếu so với viên đá năng lượng mà La Tiểu Lâu dùng lúc đầu tiên thì năng lượng trong viên này cao gấp những năm lần.

Hơn nữa, thuộc tính bên trong nó cũng khác. Năng lượng thạch bình thường có thể tùy ý mà trực tiếp hấp thu, có màu sáng gần như trắng, mà viên năng lượng thạch này chỉ có thể chuyển hóa mới hấp thu được năng lượng màu xám bên trong.

Cho nên, con thú bảo hộ hồi chiều mới lợi hại như vậy? La Tiểu Lâu nghĩ đến thời gian mà Nguyên Tích dùng để giết con thú ấy, gần như cần lượng thời gian mà Nguyên Tích giết bốn con thú bảo hộ buổi sáng.

"Bây giờ ngươi thấy thế nào?" 125 ở một bên quan tâm hỏi.

La Tiểu Lâu nhắm mắt lại, chậm rãi cảm thụ "Ân, tinh thần lực tựa hồ trong nháy mắt lớn gấp ba, ý thức nguyên lực cũng đã trở lại… Ta không sao, cảm giác thực sự thoải mái".

Trước kia La Tiểu Lâu chỉ quen ứng dụng ý thức nguyên lực, có thể nói, bản năng của hắn quen thuộc với ý thức nguyên lực hơn. Hắn thậm chí cho rằng tinh thần lực của mình tồn tại dưới hình thức ý thức nguyên lực nữa cơ.

(giải thích chút: Vì mọi người – nhân loại – đều dùng tinh thần lực để làm việc, mà La Tiểu Lâu lại dùng ý thức nguyên lực để làm việc, nên La Tiểu Lâu hiểu nhầm rằng ý thức nguyên lực của mình cũng chính là tinh thần lực)

Mà bây giờ, nhân lúc ý thức nguyên lực của hắn suy yếu, hắn mới phát giác, hai loại sức mạnh này hoàn toàn không giống nhau, hơn nữa có thể tồn tại đồng thời.

Nghĩ đến đây, La Tiểu Lâu ngồi xuống, lại lấy tiếp một khối năng lượng thạch, sau khi cẩn thận xác nhận năng lượng bên trong đúng là màu trắng mới bắt đầu đưa ý thức nguyên lực của mình vào. Trong nháy mắt, một cảm giác thoải mái lan tỏa từ đầu đến chân làm cho La Tiểu Lâu thiếu chút nữa rên lên. 125 lại lặng lẽ đem chi trước của mình đến trên tay La Tiểu Lâu. Mặc kệ là dạng năng lượng gì, chỉ cần qua tay La Tiểu Lâu đều biến thành loại năng lượng mà nó có thể hấp thu.

125 thực sự quý trọng loại năng lượng này. Cái này sẽ giúp nó có thể tự lái cơ giáp được lâu hơn.

Rất nhanh, gần như chỉ hai phút, năng lượng bên trong viên đá đã bị ý thức nguyên lực của La Tiểu Lâu hấp thu sạch sẽ. Ý thức nguyên lực của La Tiểu Lâu khôi phục một ít. Hắn nhắm mắt lại, hướng bốn phía xem xét, phạm vi quan sát được lập tức được kéo dài ra không ít. Hắn có thể nhìn đến Tiểu Kiều cùng Lý Kiệt đang ở sân bên cạnh mà khoa tay múa chân.

La Tiểu Lâu giật mình, đưa ý thức nguyên lực của mình đi vào phòng trong, đến cạnh phòng ở của Ly Tác.

Một người đàn ông đang ngồi trên ghế, một người khác thì đứng trong bóng tối thi triển quyền cước.

Lòng La Tiểu Lâu dấy lên một trận kích động, đang muốn nhìn kỹ thì người đang tập luyện kia bỗng nhiên thu động tác, hướng về phía La Tiểu Lâu mà nhìn, ánh mắt nghiêm khắc quen thuộc. Người đó đúng là Nguyên Tích.

Bị loại khí thế cường đại như thế bức bách, La Tiểu Lâu phải nín thở. Giờ hắn mới biết mình ỷ quá vào ý thức nguyên lực mà coi thường những người có thực lực mạnh mẽ. Sự thực là có một số ít cường giả cũng có cảm quan rất nhạy bén. Ít nhất thì Nguyên Tích đã phát hiện ra hắn. Hơn nữa, khi Nguyên Tích tỏa ra uy áp của một cao thủ thực sự, La Tiểu Lâu lập tức cảm thấy hột hoảng.

Nhưng mà, rất nhanh, khi mà Ly Tác thấy Nguyên Tích dừng tập và đang định nghi vấn, Nguyên Tích lại lần nữa bắt đầu luyện tập các động tác, giống như là cái gì cũng chưa phát sinh cả.

La Tiểu Lâu âm thầm chảy mồ hôi, hiểu được là Nguyên Tích đã biết hắn đang rình coi. Tuy rằng điều này cũng không quang vinh gì, nhưng La Tiểu Lâu vẫn có chút không nỡ rời mắt. Nếu là người khác thì La Tiểu Lâu tuyệt đối không thèm nhìn kỹ, cho dù là cần phải trinh sát địch nhưng thế nào thì cũng không tránh khỏi việc xem nhẹ một chút chi tiết nhỏ nhặt.

Nhưng với Nguyên Tích thì khác, La Tiểu Lâu không cầm lòng nổi mà cảm thấy có chút ngứa.

Động tác của Nguyên Tích vẫn như trước, từ chậm đến mau. Dần dần, ý thức nguyên lực của La Tiểu Lâu cũng không quan sát được kịp tốc độ của Nguyên Tích. Trước kia, khi Nguyên Tích luyện tập thể lực, mắt thường của La Tiểu Lâu đã thấy không rõ rồi, nhưng nếu có thêm ý thức nguyên lực thì khác, ít nhất hắn có thể nhìn thấy quý tích của các động tác. Nhưng hiện tại, hắn cảm thấy có chút gắng gượng.

Thể lực của Nguyên Tích đã được đề cao tới một mức độ khó có thể tin được. Không đúng! La Tiểu Lâu đột nhiên nghĩ tới một việc. Môi trường của Bụi động này vẫn có ảnh hưởng tới Nguyên Tích, cho nên khi mới tới, Nguyên Tích mới yếu như vậy. Nhưng bây giờ, Nguyên Tích rõ ràng còn mạnh hơn cả trước kia. Mấy ngày nay, La Tiểu Lâu mỗi ngày đều đi theo Nguyên Tích, biết những cố gắng cùng gian khổ mà 'nhà mình' phải trả giá, cũng chứng kiến việc hắn tiến bộ dần. Thế nhưng, hắn thật không nghĩ rằng, tốc độ phát triển của Nguyên Tích lại lớn như vậy.

Tán thưởng một lát, La Tiểu Lâu lưu luyến mà dời tầm mắt. Kỳ thực có xem tiếp thì hắn cũng chẳng nhìn ra được cái gì nữa. Tựa như là một người không có tí thiên phú võ thuật nào học lỏm võ công của cao thủ, kỳ thực chả thu được cái gì hết.

Thấy không rõ được động tác thì nhớ được cái gì đâu.

La Tiểu Lâu quan sát đến người ở bên cửa sổ. Ly Tác lão nhân mỉm cười mà nhìn Nguyên Tích, trong nụ cười còn có thêm một tia phiền muộn, miệng thì thào lẩm bẩm " Tuy đã tìm được truyền nhân thích hợp nhất rồi, nhưng nếu người thừa kế chi thứ lại mạnh hơn chi chính thì có hơi …

(trong một gia tộc võ học, người chủ gia tộc truyền thụ võ công cho các con. Sau khi ông ta mất thì giao lại quyền quản lý phái võ cho con trưởng chẳng hạn.

Con cháu môn đệ của người con trưởng đó gọi là chi chính, mà con cháu môn đệ của những người con khác sẽ là chi thứ)

La Tiểu Lâu tuy không biết ý nghĩ của Ly Tack, nhưng tóm lại là nói Nguyên Tích lợi hại, không khỏi kiêu hãnh mà cười.

Hắn hít vào một hơi, lại lấy ra một khối năng lượng thạch bậc một.

Mắt của 125 đều nhanh tỏa sáng. Nó lần đầu tiên được nếm thử mùi ngon. Trước kia tuy nó cũng biết cách để tăng thời gian tự điều khiển cơ giáp nhưng cũng không có ai dung túng nó như vậy. Cho nên, khi La Tiểu Lâu vừa mới đặt tay lên năng lượng thạch, chân trước của nó cũng lập tức dán lên.

La Tiểu Lâu cũng chẳng để ý tới, bắt đầu hết sức chăm chú mà rèn luyện tinh thần lực. 125 cường điệu lại nhiều lần rằng chỉ cần khôi phục ý thức nguyên lực là được, nhưng La Tiểu Lâu thời gian này phải trải qua sự khốn khổ khi không có ý thức nguyên lực, thực sợ sẽ lại có gì đó ngoài ý muốn phát sinh, hắn quyết định rèn luyện cả ý thức nguyên lực và tinh thần lực. Ý thức nguyên lực lợi hại thì lợi hại thật, nhưng chắc là tinh thần lực sẽ không đột ngột biến mất như thế.

Mãi cho đến khuya, La Tiểu Lâu mới luyến tiếc mà thu hồi năm miếng năng lượng thạch bậc một đã dùng xong, nằm lại trên giường. Một là do lời nhắc nhở của 125, một là do chính hắn đã bắt đầu thấy mệt mỏi. Ngày mai bọn họ còn muốn đi ra ngoài sớm, bây giờ ngủ, ít nhất cũng còn được vài tiếng.

Nguyên Tích hai giờ sáng trở về. Mấy ngày nay hắn đều quen vậy. Trước mười hai giờ hắn sang phòng Ly Tack học võ công mới, sau mười hai giờ thì hắn tự rèn luyện thêm hai tiếng.

Ngày hôm sau, Nguyên Tích cùng La Tiểu Lâu đi khu giao dịch ở trung tâm khu D. Nguyên Tích nhìn không chớp mắt, trước đưa La Tiểu Lâu đến khu chợ. Đi lại ở đây lúc này phần lớn là bà chủ gia đình và những người không cần phải ra ngoài đánh kiếm năng lượng thạch. Nguyên Tích thấy nơi này đông đúc ồn ào mà nhăn mặt lại, gắt gao đi theo La Tiểu Lâu nhìn hắn mua thức ăn, mua cơm, mua mì.

La Tiểu Lâu cố ý mua đồ dùng làm bếp cùng gạo và mì, và cả … trộm nhìn thoáng qua Nguyên Tích, phát hiện tên kia mặt không đổi sắc nhưng tim rõ ràng đập nhanh hơn chút, lập tức xoay người mua mấy con cá cùng hai hộp điểm tâm thoạt nhìn vô cùng ngọt ngào. La Tiểu Lâu lại liếc nhìn Nguyên Tích, phát hiện hắn vẫn là bộ mặt ban nãy, nhưng khóe miệng rõ ràng hơi kiều lên, trong mắt là sự hạnh phúc cùng thỏa mãn khó gặp.

La Tiểu Lâu cố nén ý cười, phải nhịn, phải nhịn, nếu mình thực sự cười ra tiếng, Nguyên Tích nhất định sẽ 'thẹn quá hóa giận'.

Đồ trong khu D dù đắt thật nhưng vẫn còn trong khả năng chấp nhận. Bọn họ mua hết tổng cộng là nửa khối năng lượng thạch bậc một. Nơi này tuy có lưu hành tiền nhưng có thể dùng trực tiếp năng lượng thạch. Nếu cần thối tiền lẻ, thương nhân sẽ trực tiếp tìm tiền lưu thông thối lại cho bọn hắn.

(Tiền thối: Tiền thừa trả lại:> ai ở miền Bắc là không quen với từ này lắm)

Đương nhiên, nếu Nguyên Tích không đi cùng, tiền mua đồ này còn có thể mất nhiều hơn. Ở môi trường sinh tồn vạn phần ác liệt như Bụi động này, câu nói 'cường giả vi tôn' thật sự được chứng minh đến mức tối đa.

La Tiểu Lâu quay đầu nhìn Nguyên Tích đang đứng bên cạnh. Hắn gần như đã thích nghi hoàn toàn với môi trường nơi đây, không có vẻ gì là yếu ớt như lúc mới tới nữa, nhất là sau khi được học cổ võ, giống như một thanh bảo kiếm toát khỏi vỏ, sắc bén đến lóa mắt, tựa như giống như hồi còn ở đế đô, tuy không nhận được niềm kính yêu hay kính nể của mọi người, nhưng đồng dạng hấp dẫn tầm mắt của mọi người chung quanh.

La Tiểu Lâu cảm thấy trong lòng trướng đầy sự hạnh phúc cùng kiêu ngạo. Đúng vậy. Một người mạnh như vậy … mấu chốt là hắn còn rất tuấn mỹ – người này là của La Tiểu Lâu hắn!!

125 thật mất mặt thay cho ba nuôi này của mình, lâu như vậy rồi mà hắn vẫn còn chảy nước miếng với Nguyên Tích. Cứ mãi như vậy, dựa theo kết cấu kịch mà đoán, sẽ xuất hiện việc trượng phu tự cao tự đại, làm nên chuyện 'di tình đừng luyến', sau đó làm cho thê tử ăn mọi đau khổi, trái tim tan nát như tro, trượng phu mới đột nhiên tỉnh ngộ rằng thê tử mới là người hắn yêu!

Nghĩ đến đây, 125 cảm thấy con chip trong người mình cũng bắt đầu nóng lên.

Mà Nguyên Tích thì đang đi, bỗng nhiên nhớ ra cái gì đó, ho khan một tiếng, quay đầu mà liếc mắt cảnh cáo La Tiểu Lâu một cái "Ngươi nếu dám rình coi một người đàn ông khác … giống như tối qua, ta nhất định sẽ không tha cho ngươi!"

La Tiểu Lâu ngây người, lập tức lắc đầu, trong lòng thì thầm nghĩ, tức là rình coi trộm Nguyên Tích ngươi thì không làm sao cả đúng không…

Nguyên Tích tựa hồ còn hơi lo "Bây giờ! Thề với ta!"

La Tiểu Lâu thở ra "Được rồi, ta thề rằng trừ ngươi ra, ta sẽ không nhìn lén một người đàn ông nào khác"

Nguyên Tích vừa lòng mà gật gật đầu, cuối cùng, bổ sung một câu "Nếu bị cao thủ phát hiện, ngươi có thể gặp nguy hiểm, nhất là khi không có ta ở bên cạnh"

Ooooo

Giữa trưa, nhìn nơi mà Nguyên Tích đang hướng mắt tới, La Tiểu Lâu nuốt nuốt nước miếng, quyết định trở về nấu cơm. Hắn cũng chán ăn viên thực phẩm chức năng lắm rồi. Lúc còn ở hoàng cung, quản gia tổng quản đã từng ngầm ám chỉ, Nguyên Tích tuy rằng tính tình kiều ngạo, nhưng không phải không thể chịu khổ. Trước đây có lần đi huấn luyện, hắn ba tháng liền đều ăn viên thực phẩm chức năng nhưng từ đầu đến cuối cũng chưa kêu ca gì. Có lẽ đây là một loại phương thức biểu đạt sự quan tâm của Nguyên Tích. Lấy tính cách không được tự nhiên của Nguyên Tích,đây không phải là điều không thể.

Cơm trưa, La Tiểu Lâu bê ra một bàn ăn phong phú, ngay cả Ly Tác đều không nhịn được mà ngồi vào bàn đầu tiên. Mà Nguyên Tích thì chỉ dùng một bước chân mà nhanh chóng nhảy vào phòng bếp, nhìn thấy Ly Tác đã ngồi đấy mới cố nén sự vội vàng mà bình ổn lại.

La Tiểu Lâu thu thập xong xuôi, theo thói quen mà gọi Nguyên Tích vào hỗ trợ. Nguyên Tích trừng mắt với La Tiểu Lâu một cái, vẫn tiến vào. Trong lòng hắn yên lặng mà thầm nghĩ, được rồi, dù sao Road cùng những người khác cũng không ở đây, không ai nhìn thấy hắn mất mặt đi làm việc dọn bếp như thế này…

Nguyên Tích cùng Ly Tác ăn nhiều hơn nói chuyện. La Tiểu Lâu vừa ăn vừa tủm tỉm cười. Thật sự hạnh phúc quá, đây mới là chuẩn mực yên ấm hòa thuận của một gia đình bình thường.

Ly Tác thỏa mãn mà dùng bữa xong, La Tiểu Lâu lại cầm một bao điểm tâm đưa cho ông "Đại thúc, ngài ăn miếng điểm tâm ngọt này đi"

Ly Tack sáng mắt lên "Của Ngũ Sinh gia sao? Được lắm, được lắm, điểm tâm nhà hắn đúng là tốt ăn nhất đấy!" Nói xong vui vẻ mà đón nhận, sau đó liếc mắt nhìn đồ đệ yêu một cái. Haizz, tiểu tử nay! Thiên phú thật hiếm thấy, trăm năm khó gặp được một người không nói, mắt chọn vợ vậy mà cũng tốt như vậy nữa chứ…

Sau khi ăn xong, Nguyên Tích cùng La Tiểu Lâu đi đến khu khai thác năng lượng thạch cấp hai. Khi hai người tới, Lý Kiệt cùng Tiểu Kiều cũng đã ở đó đợi sẵn rồi. Mà Nguyên Tích bọn họ đến, mấy người khác của cổ võ quán Y gia cũng vừa lúc tiến vào, nhìn thấy bọn họ, nhận ra Nguyên Tích chính là người được chọn mà không thức thời từ chối, không khỏi châm chọc và cười nhạo mấy câu.

Lý Kiệt coi như không thấy chuyện ấy, vẫn nhiệt tình chào hỏi Nguyên Tích cùng La Tiểu Lâu. Nguyên Tích thì coi những kẻ đó không ở trước mắt, thực tế hắn chẳng thèm để ý. Nhưng La Tiểu Lâu thì tức đỏ mặt, La Tiểu Lâu nghĩ nghĩ, may mà Nguyên Tích không đi Y gia, cái nơi ấy thực chẳng có gì tốt đẹp.

Bốn người cũng không rề rà, lập tức cẩn thận mà đi vào sơn động. Ai cũng hiểu, thú bảo vệ cấp một cùng thú bảo vệ cấp hai là khác nhau một trời một vực, không phải chỉ đơn giản là mạnh gấp đôi. Hơn nữa, bởi vì chưa từng tới, mọi người đều vô cùng tò mò.

Bọn họ cũng không dám đi xa, tuyển một con thú bảo vệ gần nhất. Lý Kiệt cùng Tiểu Kiều đều rút ra vũ khí, hết sức che chở Nguyên Tích mà lao lên trước.

Vũ khí của hao người họ đều là đao. Đao của Lý Kiệt thậm chí còn lớn hơn của Lý Kiệt một chút, nhưng điều ấy cũng không ảnh hưởng gì đến khả năng sử dụng của nàng cả.

Trong nháy mắt khi giao thủ, ba người lập tức cảm giác được sự lợi hại của thú bảo vệ năng lượng thạch cấp hai. Tốc độ nó nhanh đến nỗi chỉ còn lại tàn ảnh, hơn nữa cái đầu rất lớn, vô cùng hung mãnh!

Tiểu Kiều lúc đầu còn phối hợp được với Lý Kiệt, khẩn trương mà ra tay, thế nhưng không được mấy chiêu, sự hợp tác của bọn họ bắt đầu rời rạc, loạn hết cả lên. Nàng rốt cuộc hiểu được bên Y gia tại sao lại gọi nhiều người cùng đi đánh thú bảo hộ cấp hai như vậy.

Tiểu Kiều xuất thần làm tình huống càng không xong! Con thú bảo hộ phát hiện ra Tiểu Kiều là người yếu nhất trong ba người, toàn lực công kích nàng. Tiểu Kiều sợ tới mức đứng người, không biết nên ứng đối như thế nào. Tiến lên thì tuyệt đối sẽ thua, mà lui về thì sẽ càng chết nhanh hơn. Nàng không nhanh bằng con mãnh thú kia. Chưa kịp lui về thì con quái ấy đã đuổi kịp mất rồi.

Ngay tại thời khắc đầy nguy cơ ấy, Lý Kiệt đẩy mạnh Tiểu Kiều ra, chính mình lao về phía con thú dữ. Tiểu Kiều tái xanh mặt. Lý Kiệt lần này khẳng định sẽ bị trọng thương.

Nhưng mà, ở khắc giây cuối cùng, con thú bảo hộ bỗng nhiên xoay người, rít lên đau đớn. Hai người vừa thoát chết ngẩn ra, ngơ ngác mà nhìn mới phát hiện, Nguyên Tích từ đằng sau tấn công con thú, hơn nữa thanh hắc kiếm đã đâm sâu vào lưng con mãnh thú.

Nguyên Tích liếc nhìn con thú, khi nó huy móng vuốt tấn công lại, nhanh chóng tránh khỏi tầm sát thương, kiếm trong tay cũng vững vàng mà rút ra khỏi người con thú dữ, một vệt sáng lóe lên. Trên người con thú lại có thêm một đạo vết thương nữa.

Con thú hét thảm một tiếng, sau lưng đã bị thương nặng, cột sống bị gãy, nó thậm chí không thể đứng thẳng được.

Lý Kiệt cùng Tiểu Kiều vẫn đang mải trợn mắt há mồm, Nguyên Tích đã đi về phía con vật không thể cử động kia, một kiếm xoẹt qua cổ họng, kết thúc trận mở màn của ngày đi săn này.

La Tiểu Lâu mỉm cười. So với đôi hàng xóm kia, Nguyên Tích đã ở một đẳng cấp khác hẳn. Hơn nữa, cổ võ của Nguyên Tích rốt cuộc cũng đã có chút thành tự rồi.

Thu lấy viên năng lượng thạch cấp hai, Nguyên Tích đi hướng hai người kia thúc giục họ hoàn hồn. Lý Kiệt cùng Tiểu Kiều cũng đã tỉnh táo lại, Lý Kiệt hú lên quái dị "Nguyên đại ca, ngươi thật là lợi hại, về ngươi nhất định phải chỉ bảo thêm cho người huynh đệ này"

La Tiểu Lâu đang định đi theo bọn họ, bỗng nhiên từ phía sau có người hỏi hắn "Xin hỏi, ngươi có phải là La Tiểu Lâu?"

La Tiểu Lâu xoay người, phát hiện phía sau mình đang đứng hai người. Một người thanh niên trong đó sắc mặt hòa khí nói "Xin chào, mạo muội tiến tới quấy rầy ngươi, là bằng hữu của chúng ta giới thiệu cho chúng ta tới đây. Nghe nói ngươi … có thể sửa chữa kiếm năng lượng?"

"Đúng là thế, nhưng không dám nói trước là sẽ sửa được hết, còn cần phải xem trước đã" La Tiểu Lâu miệng thì khách khí nói, trong lòng thì vui như hoa nở. Năng lượng thạch của hắn lại đến rồi.

"Làm ơn nhìn giúp xem với" Người thanh niên kia vô cùng khách khí, đem vũ khí của mình đưa tới.

La Tiểu Lâu quay lại nói mấy câu với đám người Nguyên Tích, bắt đầu giúp hai người kia sửa vũ khí.

Người nói chuyện ban nãy muốn gia công thêm một chỗ chứa năng lượng thạch trên thanh kiếm, mà người bên cạnh hắn thì muốn chữa lành lại vết nứt trên thanh kiếm.

Đây cũng không phải yêu cầu gì khó, vì thể hiện sự chuyên nghiệp của mình, La Tiểu Lâu thậm chí còn bảo 125 lấy ra một ít dụng cụ sửa chữa cơ giáp của mình, bắt đầu tiến hành sửa chữa.

Những yêu cầu kia nếu dùng ý thức nguyên lực thì tí là xong, nhưng nhìn hai thanh kiếm ở trước mặt, La Tiểu Lâu bỗng nhiên nổi lên một ý niệm khác người. Hắn muốn thí nghiệm sự khác nhau trong việc ứng dụng ý thức nguyên lực và tinh thần lực vào việc sửa chữa vũ khí.

Vì thế khi gia công cho thanh kiếm của người thanh niên đầy hòa khí kia, hắn sử dụng ý thức nguyên lực, mà người vóc dáng thấp bé kia thì hắn dùng tinh thần lực để sửa cho. Sau khi xong xuôi, hắn thuận tiện giúp hai người thúc giục năng lượng thạch, thức tỉnh lại ngọn lửa trên vũ khí, một cái có màu hồng chanh, một cái có màu đen tím.

NGười thanh niên có vũ khí được ý thức nguyên lực sửa cho vô cùng kinh hỉ, kiếm năng lượng của hắn vốn tưởng đã thức tỉnh được lửa năng lượng đến mức cực hạn rồi, không ngờ giờ đây vẫn còn có thể mạnh hơn nữa. Người vóc dáng nhỏ hơn kia cũng đồng dạng kích động, nhưng ngọn lửa thì không được mạnh bằng người bạn của mình, hơi chút buồn bực. Nhưng mà, hắn vẫn vô cùng thống khoái mà thanh toán phí sửa chữa là hai khối năng lượng thạch cấp hai, mà người bạn kia của hắn thì đưa ba miếng.

La Tiểu Lâu cười tủm tìm đầy khách khí nhận lấy, đang muốn cảm ơn hai người đã chiếu cố đến sinh ý của hắn, bỗng nhiên ngây dại.

Trên cánh tay áo hai người đều có một cái phù hiệu, mặt trên thêu hai cái văn tự khó hiểu.

"Sao vậy? Ngài có chuyện gì à?" Người thanh niên thấp hơn kinh ngạc hỏi.

La Tiểu Lâu giơ tay chỉ vào phù hiệu của họ, cố gắng che dấu sự khác thường trong giọng nói, hỏi "Xin hỏi, đồ án này là có ý nghĩa gì?"

185. Chương 183: Ngàn Năm

La Tiểu Lâu giơ tay chỉ vào phù hiệu của họ, cố gắng che dấu sự khác thường trong giọng nói, hỏi "Xin hỏi, đồ án này là có ý nghĩa gì?"

"Ngươi không biết cái này?" Người thanh niên có vóc dáng thấp hơn trừng mắt nhìn La Tiểu Lâu, kinh ngạc kêu lên, như thể La Tiểu Lâu hỏi thế là một chuyện đại nghịch bất đạo cỡ nào vậy.

La Tiểu Lâu hoảng sợ, trừng mắt lại nhìn hắn nói "Ta mà biết thì sẽ chẳng hỏi, hơn nữa, ta vừa mới tiến vào khu D không lâu…"

Người kia lại trợn mắt há mồm "Vừa mới tiến vào khu D? Vậy sao ngươi có thể sửa chữa kiếm năng lượng?"

La Tiểu Lâu lại kinh ngạc một trận "Có quy định là người mới không thể thành thợ sửa chữa sao?" Vậy thật không xong, hắn vất vả lắm mới tìm ra được một đại kế kiếm tiền mà.

Người thanh niên cao hơn và cũng ôn hòa hơn lườm nhẹ bạn mình một cái, giành quyền nói trước "Đương nhiên là không, tại ngươi sửa chữa kiếm rất tốt nên bọn ta nghĩ ngươi phải là người ở đây. Hơn nữa, ta nghĩ cửa hàng sửa chữa vũ khí ở khu A chắc hẳn sẽ rất thích có một cao thủ như ngươi tới làm việc"

La Tiểu Lâu làm bộ không nghe được điều ám chỉ trong câu nói của người kia, tuy rằng không biết tại sao Lăng Tiêu cũng như mấy người này đều muốn hắn đi khu A nhưng mà hắn không thể rời xa Nguyên Tích được.

Người nọ cười cười, không tiếp tục nhắc lại về khu A, tiếp tục nói "Về phần phù hiệu trên tay áo chúng ta, là dấu hiệu cho thấy sự thành ý và trung tâm của chúng ta đối với thần điện"

Nghe bạn mình nói vậy, người thanh niên thấp bé kia cũng kiêu ngạo ưỡn ngực, biểu thị sự trung thành với tín ngưỡng của mình.

La Tiểu Lâu hoàn toàn bị dọa cho sợ ngây người, há to mồm, ông… ông trời ạ!! Nguyên Triệt thế mà lại là 'hồng y giáo chủ' của nơi này sao??? Tới bây giờ hắn cũng không thể tin được!

"…. Không, đây không phải là sự thật!!" La Tiểu Lâu rên rỉ. Tuy biết rằng Nguyên Triệt là ca ca của Nguyên Tích, vậy thì chắc hẳn không thể tầm thường, nhưng mà có thể 'khủng' đến múc đảm đương chức giáo chủ ở Bụi động này, thật sự là chuyện làm người ta khó có thể chấp nhận ngay được.

"Đương nhiên là thật rồi, nếu ngươi dám hoài nghi thì tức là đã vũ nhục và khiêu khích với ta" Người có vóc dáng nhỏ bé hơn kia đang có xu thế xù lông, hắn ta thậm chí đã nắm chặt thanh kiếm, nếu La Tiểu Lâu dám nói ra một điều có ý không tôn trọng 'thần linh' của hắn nữa, hắn sẽ quyết đấu đến cùng.

"Không, không, ta không có ý ấy, ta chỉ thực sự khiếp sợ mà thôi! Thực ra, ta, ân, nó (chỉ cái huy hiệu) ta chỉ cảm thấy phi thường có hứng thú với nó!" La Tiểu Lâu vội giải thích.

Hai người kia đều trầm tĩnh lại. Người thanh niên ôn hòa nói:"Nghe ngươi nói vậy, ta thật sự cao hứng! Chúng ta chỉ là kỵ sĩ trên danh nghĩa của thần điện mà thôi, nhưng nếu cần, chúng ta cũng sẽ vì nó mà dâng ra tất cả, thậm chí là cả sinh mệnh này!"

"Kia… chữ bên trên huy hiệu ấy… là tên của giáo chủ của các ngươi?" La Tiểu Lâu cố gắng bình ổn tâm lý chính mình, tiếp tục hỏi thăm.

Người vóc dáng nhỏ hơn kia rất có khí thế mà sửa sai cho La Tiểu Lâu "Đương nhiên không phải. Đây là tên của Sáng thế thần của chúng ta"

La Tiểu Lâu giờ thì hoàn toàn ngây dại. Hắn vừa nghe được cái gì? Hắn không dám ôm hy vọng mà xác minh "Nguyên Triệt là tên của Sáng Thế Thần của các ngươi?"

"Đúng thế!"

"Vậy hắn bây giờ bao nhiêu tuổi rồi?" La Tiểu Lâu gian nan hỏi.

Người nóng tính nhỏ con kia hèn mọn mà nhìn hắn "Ngươi hỏi cái gì lạ thế? Thế giới này đã tồn tại một ngàn năm. Sáng thế thần đương nhiên cũng hơn ngàn tuổi rồi"

"Lý Cách, đừng bất nhã như vậy". Người thanh niên ôn hòa kia nhắc nhở bạn mình, rồi quay đầu nói với La Tiểu Lâu "TÍnh tình của Lý Cách tương đối nóng, thực ra hắn cũng không có ý gì đâu. Ngươi mới từ bên ngoài đến, không biết việc này đương nhiên cũng không có gì đáng trách cả"

La Tiểu Lâu còn chưa hồi phục lại tinh thần, khách khí một cách cứng ngắc mà dáp lại "Không, là ta thất lễ. Vậy ở trong đây (Chỉ Bụi động), làm thế nào để có thể nhìn thấy vị Sáng Thế Thần này?"

Người kia nói tiếp "Khu D, Khu C, khu B đều có không ít thần điện, bên trong đều có tượng thần. Nhưng nếu ngươi có cơ hội đi đến khu A, không chừng ngươi sẽ có kinh hỉ khác hẳn. Thần điện cao nhất của khu A, không chỉ có tượng thần mà còn có cả thần tích của Sáng Thế Thần. Nhưng mà, để nhìn thấy được thần tích này còn cần sự định đoạt của hoàng thất hoặc giáo chủ"

"Ta sẽ cố gắng" La Tiểu Lâu nói. Hắn bây giờ không dám nghĩ Sáng Thế Thần của nơi này với Nguyên Triệt – đại ca của Nguyên Tích có quan hệ gì nữa, chỉ mong hai cái chỉ là trùng tên mà thôi.

"Được, chúng ta đi trước đây. À còn nữa, ta là Tây Lâm. Cám ơn ngươi đã sửa vũ khí cho chúng ta. Nếu có gì cần hỗ trợ, có thể đến tìm chúng ta" Người thanh niên đầy ôn hòa kia cười nói.

La Tiểu Lâu gật gật đầu nói câu tạ ơn, cùng hai người kia nói lời từ biệt rồi cước bộ phù phiếm mà đi về.

Ly Cách nhỏ giọng hỏi Tây Lâm "Vì sao ta lại cảm thấy hắn bị đả kích nghiêm trọng nhỉ? Chúng ta cái gì cũng chưa làm mà?"

Tây Lâm lắc lắc đầu "Tóm lại, hắn là người mà Lăng Tiêu giới thiệu cho chúng ta, sự thật cũng chứng minh chúng ta không tìm lầm người. Tuy kỹ thuật sửa chữa của hắn có khác người thường nhưng lại rất lợi hại, ít nhất thì cũng không uổng công chúng ta cố ý phá hư vũ khí bảo bối của ngươi, năng lượng lửa được tăng lên rất nhiều… chúng ta nên đặt quan hệ tốt với hắn, về sau muốn đổi năng lượng thạch mới còn có thể đến tìm hắn nhờ cậy"

Lý Cách hắc hắc nở nụ cười "Đúng thế, thật không hổ là người mà Lăng Tiêu giới thiệu. Bình thường thợ sửa chữa vũ khí không có hai đến ba năm học nghề là không thể làm được, hắn kia thậm chí sư phó cũng không có, đây tuyệt đối là thiên tài"

Tây Lâm tràn đầy cảm xúc mà gật gật đầu. Thợ sửa chữa vũ khí (Vũ khí sửa chữa sư) bình thường phải ở khu C, khu B hoặc khu A mới có, thành ở càng cao cấp thì năng lực càng mạnh. VÌ công việc như đổi năng lượng thạch cho kiếm hay bảo trì sửa chữa vũ khí khá nhiều, thu nhập của 'vũ khí sửa chữa sư' còn cao hơn cả chiến sĩ của khu D nhiều.

Đương nhiên, bọn họ cũng vẫn không thể sánh được với chiến sĩ cao cấp, nhưng những người có tay nghề tốt một chút là hoàn toàn có thể gigi quyết vấn đề ấm no của bản thân.

Chiến sĩ tốt không nhiều, thợ sửa chữa vũ khí tốt càng khó cầu, cho nên Tây Lâm mới thực sự hy vọng La Tiểu Lâu có thể đến khu A.

Khi La Tiểu Lâu tìm được bọn Nguyên Tích, ba người kia đã hợp lực và đã giết chết được con thú bảo hộ thứ ba. Nguyên Tích dù rất bận rộn nhưng cũng hướng về phía La Tiểu Lâu liếc mắt một cái, phát hiện La Tiểu Lâu không có việc gì mới lại tập trung vây công con thú bảo hộ thứ tư cùng Lý Kiệt và Tiểu Kiều.

La Tiểu Lâu đi đi lại lại hai vòng, hỏi câu hỏi đã hỏi 125 đến mấy lần rồi "Ta nghe lầm thôi đúng không?"

125 bực mình trả lời "Cần ta chiếu lại hình ảnh 3D cho ngươi xem không?"

"Không … ta chỉ cảm thấy… điều này sao có thể? Nguyên Tích chắc sẽ thất vọng lắm!" La Tiểu Lâu chán nản nói.

125 thì nói "Ta thấy đây cũng không phải không có khả năng. Một ngàn năm cũng không phải rất lâu, với một vài dị thú cường hãn mà nói, 'sống lâu' tức là phải hơn một ngàn năm, mà đối với những cơ giáp dị thú như chúng ta thì có khi còn lâu hơn nữa"

"Nhưng mà, đại ca Nguyên Tích là người a, hơn nữa hắn mới mất tích có mười tám năm" La Tiểu Lâu ngơ ngác mà nói.

"Ngươi đã xem nhẹ một sự kiện, thời gian trong Bụi động cùng thời gian ở bên ngoài không đồng nhất"

"Ý ngươi là Nguyên Triệt thực sự đã ở đây một ngàn năm … trời ạ, vậy càng không thể tìm được hắn" La Tiểu Lâu thấp giọng kêu lên.

La Tiểu Lâu không biết nên mở miệng nói với Nguyên Tích thế nào, hắn vòng vo bên người Nguyên Tích hỏi về thu nhập hôm nay.

"Ba miếng năng lượng thạch cấp hai! Mấy ngày nay chúng ta chưa từng thu được nhiều như vậy" Lý Kiệt kích động mà nói.

Tiểu Kiều cũng thực sự kích động, mặt nàng đỏ hồng, là vì vui sướng và vì vận động nhiều.

Trong tay Nguyên Tích cũng có ba miếng năng lượng thạch cấp hai. Bọn họ thu được tổng cộng là sáu miếng. Nguyên Tích tuy chỉ có một người nhưng phần sức lực hắn góp là nhiều nhất không thể nghi ngờ. Lý Kiệt vốn định chia cho Nguyên Tích bốn miếng nhưng bị Nguyên Tích cự tuyệt.

"Đi thôi, chúng ta về" Lý Kiệt cười mà nói với La Tiểu Lâu.

Bốn người ra khỏi động khẩu, đang bá vai bá cổ mà đi về, hai người đàn ông khoảng hơn ba mươi tuổi bỗng nhiên xuất hiện chặn đường đi của bọn họ. Lý Kiệt giương mi. Từ khi vào Y gia, bọn họ gần như không bị ai cản đường cướp đoạt của, Nguyên Tích bây giờ cũng lợi hại như vậy, hai tên kia ngứa người, muốn bị tẩn sao?

Một trong hai người kia phát hiện địch ý trong mắt Lý Kiệt, vội vàng nói "Các vị, huynh đệ chúng ta cũng không có ý gì đâu, chúng ta là tới tìm vị tiểu sư phó này thôi"

La Tiểu Lâu đang trong tâm sự nặng nề, nghe vậy nghi hoặc hỏi "Ta á?"

"Đúng thế. Chúng ta muốn mời ngài giúp đỡ thăng cấp vũ khí, nhưng mà chúng ta cũng không có năng lượng thạch dư thừa… ngài xem xem có thể thay bằng tiền không? Chờ sau này chúng ta thu thập được nhiều hơn sẽ trả lại cho ngài sau" Người đàn ông nói. Bọn họ tận mắt thấy La Tiểu Lâu sửa chữa vũ khí lợi hại đến cỡ nào, lập tức động tâm. Năng lực bọn họ cũng tạm được, nhưng vì năng lượng thạch thừa ra sau mỗi ngày không nhiều, chỉ vừa đủ để mua được một thanh năng lượng kiếm cấp thấp nhất cũng như năng lượng thạch trang bị phía trên kiếm, nhưng nay kiếm hỏng, tiền sửa chữa quả thực không có…"

Lý Kiệt cùng Tiểu Kiều trừng mắt nhìn hướng La Tiểu Lâu. Từ khi Nguyên Tích đưa La Tiểu Lâu về, bọn họ chỉ nhìn thấy La Tiểu Lâu ăn không ngồi rồi, thỉnh thoảng thì sửa sửa cái gì đí, thậm chí còn không cùng Nguyên Tích đi săn thú. Hai người đều thương cảm cho Nguyên Tích khi phải nuôi những ba miệng ăn… nhưng bây giờ có vẻ như điều ấy cũng không đúng lắm.

La Tiểu Lâu thống khoái nói "Không nhất định tiền hoặc năng lượng thạch đâu, các ngươi có thể dùng tài liệu đến đổi mà, coi như là phí sửa chữa luôn"

Hai người đàn ông kia nhẹ thở ra "Vậy thật tốt quá, ngài mai chúng ta sẽ đem tài liệu đến đây, sau đó đợi ngài ở chỗ này, được chứ?" Nếu có thể đề cao tính năng của kiếm, th hoạch của bọn họ sẽ tăng lên!

La Tiểu Lâu gật đầu, Hai người kia tràn ngập vui sướng mà ly khai.

"Trời ạ, các ngươi thật sự quá lợi hại!" Tiểu Kiều kinh hỉ mà hâm mộ nhìn hai người. Bọn họ không có kiếm năng lượng, vẫn đang trong giai đoạn giành dụm tiền để mua, nhưng mà khu D không có thợ sửa chữa vũ khí, đang nghĩ sau này có hỏng thì phải đi khu khác sửa, giờ thì không cần rồi.

Nguyên Tích đắc ý mà kéo La Tiểu Lâu đến bên cạnh mình, nắm chặt tay hắn.

Nhìn hai người kia thân mật, Lý Kiệt cùng Tiểu Kiều khẽ liếc nhau, cười cười mà cũng bước đi.

Đến tối, hai nhà lại tụ tập lại ăn uống, lần này đến lượt nhà La Tiểu Lâu làm chủ. La Tiểu Lâu xuống bếp, Tiểu Kiều sang hỗ trợ, chuẩn bị làm cơm chiều.

Lý Kiệt đến nhìn thấy vậy, tròng mắt đều phải rớt xuống, hắn thì thào thì thầm "Nguyên đại ca à, tiêu chuẩn tìm vợ của ngươi cao thật a, trừ giới tính ra thì ta cũng muốn tìm được một cái mỹ nhân như thế …". Có còn thiên lý nữa hay không đây!! Vừa biết kiếm tiền, vừa có thể nấu ăn, lại còn có thể làm 'ấm giường'.

…

Mặt Nguyên Tích không đổi sắc (nhưng La Tiểu Lâu dám cá là hắn đang rất đắc ý) mà nói " "Không còn đâu"

"Hả??" Lý Kiệt nghi hoặc.

"Người như hắn không còn đâu, ngươi tìm loại khác đi" Nguyên Tích nói.

Mặt Lý Kiệt đều phải co lại thành một đoàn, có ai lại nói như người kia không chứ… nhưng hắn cũng thực sự lần nữa dâng lên niềm kính nể sâu sắc với Nguyên Tích, không phản bác lại, thành thành thật thật ngồi xuống ăn cơm.

"Ngươi không định đổi lại à?" La Tiểu Lâu hỏi Tiểu Kiều ở bên cạnh. Cô ấy cứ mặc như vậy thì có lẽ cũng không tốt lắm. Ban đầu hắn nghĩ Lý Kiệt và Tiểu Kiều là một đôi, sau lại phát hiện tình cảm của hai người họ chỉ đơn giản là tình huynh muội mà thôi.

Tiểu Kiều cười nói "Mặc thế này rất tiện, hơn nữa, giờ ta đi theo bên cạnh nhị thiếu gia Eno của Y gia, mặc trang phục nữ thực sự không tốt lắm"

Sau khi ăn cơm xong, Lý Kiệt lại lần nữa biểu đạt sự kính nể của hắn với Nguyên Tích, cuối cùng nài nỉ Nguyên Tích phải đồng ý chỉ điểm đối chiến cho hắn thì mới chịu bỏ qua. Hai mắt của Tiểu Kiều cùng tỏa sáng, đầy mong muốn được thử sức.

La Tiểu Lâu trộm ngắm lão nhân Ly Tack một cái, ông ta đang cười một cách thoản mãn – trong mắt chứa đầy sự tin tưởng cùng vui sướng.

La Tiểu Lâu bỗng nhiên nghĩ đến việc Ly Tác đã ở đây lâu, đã từng tiếp xúc với nhiều người, suy nghĩ một chút rồi nói "Lý Kiệt, ngươi có thể giúp ta hỏi thăm một sự kiện không, chính là chuyện liên quan đến thần điện cùng Sáng Thế Thần ở nơi này"

Lý Kiệt sửng sốt, lập tức đáp ứng "Được, tuy rằng chúng ta chưa từng đi qua, nhưng ở Y gia đã có không ít người đến khu B, nơi đó cũng có một võ quán của Y gia, chắc bọn họ sẽ biết"

Nguyên Tích liếc nhìn La Tiểu Lâu một cái, không nói gì, Ly Tác thì sửng sốt, gắt gao mà nhìn chằm chằm La Tiểu Lâu hai giây, rất nhanh lại dời mắt sang chỗ khác.

Ooooo

Đêm hôm đó, La Tiểu Lâu sau khi hấp thụ hai khối năng lượng thạch cấp hai, lại chải vuốt sợi nguyên tử trong hai viên đá lục sắc, hoàn thành tiến độ luyện tập ngày hôm nay, mới sửa sang lại suy nghĩ… hắn định chờ lát nữa Nguyên Tích trở về thì nói cho Nguyên Tích nghe chuyện ngày hôm nay nghe được.

Nguyên Tích đến mười hai giờ đêm đã về. Hắn về sớm. Một là vì biểu hiện không yên lòng của La Tiểu Lâu ngày hôm nay, sợ hắn có chuyện hai là Ly Tack tựa hồ cũng có tâm sự… Nguyên Tích đã nhanh chóng tập luyện cho xong, trở về sớm.

"Sớm vậy à? Vừa lúc ta có chuyện cần nói với ngươi" La Tiểu Lâu do dự mà nói.

"Ân" Nguyên Tích gật gù một tiếng, sau đó bắt đầu cởi quần áo: áo, áo lót, quần dài, quần ….

"Uy, ngươi làm cái gì vậy??" La Tiểu Lâu run rẩy hỏi. Tuy rằng Nguyên Tích vẫn thường làm chuyện này, nhưng gần đây, bởi vì Nguyên Tích phải luyện võ, đã lâu rồi không …

“Tắm rửa” Nguyên Tích liếc nhìn La Tiểu Lâu mà nói.

Nhịp tim của La Tiểu Lâu nhất thời lại khôi phục bình tĩnh, cũng hơi chột dạ mà nói “Vậy mau, mau đi đi”

Kết quả, Nguyên Tích cởi sạch người mà đi lướt qua bên giường – hướng tới phòng tắm – bỗng nhiên lao tới kéo La Tiểu Lâu, đưa hắn xách lên, cùng nhau hướng tới phòng tắm.

125 tỏa sáng hai tròng mắt, tự động ý thức mà lui về một góc phòng.

Vào phòng tắm, Nguyên Tích bắt đầu cởi áo ngủ trên người La Tiểu Lâu, mở ra vòi sen. Mặc dù ở đây có phòng tắm nhưng cũng không thể sánh bằng phòng trước đây của bọn họ.

“Ấy, ngươi làm gì vậy?” La Tiểu Lâu nhìn chằm chằm Nguyên Tích đang trần truồng, quẫn bách mà kêu lên, xong, xong rồi, tựa hồ hắn có phản ứng…

“Tắm rửa” Nguyên Tích làm bộ dáng nghiêm trang, rõ ràng mà ngắm thân thể La Tiểu Lâu.

“Không, không cần, ta tự tắm được. Chúng ta lâu lắm rồi không cùng nhau tắm rồi mà, hơn nữa, ở đây còn có 125” La Tiểu Lâu lắp bắp mà nói.

“Chúng ta đã kết hôn, hơn nữa chúng ta vẫn còn đang hưởng tuần trăng mật, ngươi không có quyền cấm dục ta…” Nguyên Tích tức giận nói. Hắn nghiêm mặt mở nước nóng, từ phía sau ôm La Tiểu Lâu.

Ngài lúc nào thì bị cấm dục?! La Tiểu Lâu đỏ bừng mặt. Nguyên Tích bỗng ‘di’ lên một tiếng, sờ sờ vật nhỏ nửa mềm nửa cứng trong tay, ánh mắt mị lên.

“Hừ, miệng nói không muốn nhưng chẳng phải vẫn thật là … *** đãng!” Nguyên Tích châm chọc nói. Hắn còn cười nhạo ý định cự tuyệt của La Tiểu Lâu. Tuy vậy, bàn tay vẫn cố ý vuốt ve rất dịu dàng và không kém phần nóng bỏng.

Dục vọng không được giải thoát, lại còn bị người kia trêu chọc, La Tiểu Lâu rất nhanh hạ khí giới đầu hàng. Hắn đỏ mặt, dí dí vào Nguyên Tích “mau, nhanh lên”

“Chỉ khi ngươi cầu ta” Nguyên Tích kiêu ngạo mà đắc ý nhìn La Tiểu Lâu trong lòng mình đang thở phì phì, tuyên bố một cách đầy bá đạo.

“… ta cầu ngươi, nhanh lên” La Tiểu Lâu không thèm e thẹn gì nữa, dán sát vào người Nguyên Tích, đụng phải cái gì đó đã cứng lên, sắc mặt lại đỏ hơn nữa.

…..

Lúc hai người ra khỏi phòng tắm đã là hai tiếng sau, 125 đã sớm biến thành một tảng đá.

La Tiểu Lâu cố chống cơn mỏi mệt, đem sự tình ban ngày nói cho Nguyên Tích.

Nguyên Tích thật lâu không nói được câu nào, mãi đến khi cả hai lên giường, La Tiểu Lâu đang thiu thiu ngủ, Nguyên Tích mới vòng tay ôm mạnh hắn kéo sát lại, trầm thấp nói “Cho dù là đại ca của một ngàn năm trước, ta cũng vẫn sẽ mang theo những gì hắn lưu lại rời đi”

La Tiểu Lâu ừ một tiếng, quay lại ôm lấy Nguyên Tích, ngủ thật say. Chỉ cần Nguyên Tích không thương tâm là được.

ooooo

Sáng sớm ngày hôm sau, hai người xuất môn. Ngoài cửa, có một thân ảnh đang đứng chờ họ.

“Các ngươi định đi khu A, chính xác hơn là đi thần điện của khu A, phải không?” Ly Tác nhìn bọn họ rồi hỏi, trong thanh âm còn có một tia run rẩy.

186. Chương 184: Mục Tiêu

"Các ngươi định đi khu A, chính xác hơn là đi thần điện của khu A, phải không?" Ly Tác nhìn bọn họ rồi hỏi, trong thanh âm còn có một tia run rẩy.

Hai người đều sửng sốt, vì tôn trọng Ly Tác là sư phụ của Nguyên Tích, La Tiểu Lâu rất nhanh đáp lại một cách cung kính "Đúng thế, chúng ta đúng là muốn đi nơi ấy"

Trong mắt Ly Tác chợt lóe lên cái gì đó, môi giật giật, một hồi lâu sau mới lên tiếng "Là vì cái thần tích kia sao?"

La Tiểu Lâu cùng Nguyên Tích đều nhận ra vẻ mặt của Ly Tác không đúng lắm. Nguyên Tích nắm lấy tay La Tiểu Lâu, kiên định mà nói "Đúng vậy"

Ly Tác bỗng nhiên im lặng, hai tay trở nên run rẩy, khi mà La Tiểu Lâu muốn tiến lại gần để đỡ ông thì ông ta bỗng nhiên ngẩng đầu lên nhìn Nguyên Tích, trong ánh mắt hiện rõ sự bi thương tột độ "Ngươi tốt nhất đừng đi"

Nguyên Tích sửng sốt, lập tức lắc lắc đầu "Không, ta có lý do không thể không đi"

La Tiểu Lâu thì nhíu nhíu mày, truy vấn "Ngài sao lại nói như vậy? Nếu ngài biết điều gì, có thể nói cho chúng ta nghe một chút không?"

"Hai người các ngươi nếu không vội thì đến phòng ta một chuyến…" Ly Tác nói xong thì xoay người nặng nề bước về phía phòng mình, bóng dáng thoạt nhìn thật tiêu điều và cô đơn.

La Tiểu Lâu cùng Nguyên Tích liếc nhìn nhau, cũng đi theo. Tuy không biết vì sao Ly Tác ngăn cản bọn họ nhưng có thể khẳng định rằng Ly Tác có biết chuyện gì đấy về thần điện.

Sau khi ba người ngồi xuống, Ly Tác nhìn hướng về phía La Tiểu Lâu cùng Nguyên Tích, cay đắng cười rộ lên "Ta biết các ngươi khó tránh được 'tuổi trẻ khí thịnh', chẳng riêng gì các ngươi, hai mươi năm trước ta và đồng bọn của ta cũng thế. Lại nói, cái thần điện kia, cả cái đường hầm thần tích kia nữa, ta đều đã đi qua"

La Tiểu Lâu lập tức cảm giác được thân thể của Nguyên Tích trở nên khẩn trương, thực tế hắn cũng thực sự khiếp sợ, không khỏi hỏi "Nơi đó là dạng gì vậy? Ngài … chẳng lẽ là bị thương ở đó?"

Ly Tác run rẩy mà bưng chén trà nóng uống một ngụm, như là muốn che dấu bớt hàn khí thoát ra trên người "Đó là một nhiệm vụ, là nhiệm vụ tuyệt mật của hoàng gia. Lúc ấy, ta cùng một số người khác cùng tham dự, có hơn hai mươi người tất cả, chính là những bằng hữu tốt nhất của ta. Những người này đều là những cao thủ cổ võ"

"Kỳ thực nhiệm vụ này vẫn luôn tồn tại, hơn nữa thù lao mà hoàng gia xuất ra cũng phi thường khả quan, đủ để bất luận kẻ nào cũng động tâm. Thế nhưng, hoàng gia lại cố ý phong tỏa một tin tức, đó là, tất cả những người đi vào, toàn bộ có đi không có về"

La Tiểu Lâu trợn tròn mắt. Nguy hiểm như vậy ư? Còn nữa, một chỗ nguy hiểm như thế còn có người có thể tồn tại để đợi bọn họ tới kiếm chắc (chỉ Nguyên Triệt)? La Tiểu Lâu cảm nhận được bàn tay của Nguyên Tích trở nên lạnh như băng, không khỏi nắm chặt hơn "Kia ngài…"

"Ngươi muốn hỏi ta là tại sao ta vẫn đứng ở chỗ này đúng không? Trên thực tế, ta căn bản chưa tính là 'chân chính' đi vào đó. Ta đi cuối cùng, vừa mới rảo bước tiến vào một bước chân, đã bị bằng hữu ở phía trước đẩy ngược trở ra. Hơn nữa, hắn còn đánh ta ngất xỉu. Chờ ta tỉnh lại, cánh cửa kia đã đóng lại. Ta không thể không chạy trốn, giết chết đám người hoàng gia đuổi bắt ta – đại khái là bọn họ không muốn tin tức thực sự lọt ra ngoài – từ đó trở đi, ta lang bạt khắp nơi, vẫn luôn mong muốn được trở lại đó, nghĩ cách cứu mọi người ra."

Ly Tác rũ mắt xuống, nhìn tay của chính mình, trầm mặc một hồi mới nói "thế nhưng, ta phát hiện, từ sau ngày ấy, cơ thể của ta nhanh chóng già đi, nếu không phải vẫn luôn mong ngóng cứu đồng bọn, nếu không thì ta cũng sẽ không cố mua một ít thuốc để chống đỡ cho qua ngày… ta càng lúc càng nghèo túng thì gặp

được các ngươi … nhưng tử kỳ của ta đến rồi…. có lẽ, chết sớm một chút, đối với ta chính là một loại giải thoát".

"Đừng nói vậy, chỉ có cố gắng sống thì bạn bè ngài mới có cơ hội được giải cứu. Hơn nữa, hiện tại không chừng cơ thể ngài có cơ hội chuyển biến tốt" La Tiểu Lâu tận tình khuyên giải.

Nguyên Tích suy nghĩ một lát rồi hỏi "Nếu đã nguy hiểm như vậy thì người đầu tiên đi vào nên phát hiện ra rồi, tại sao đến tận người cuối cùng là ngài mới bị đẩy ra?"

Ly Tác gật gật đầu, vui mừng mà liếc nhìn Nguyên Tích. Đồ đệ này có thiên phú cực cao, hơn nữa có một sự bình tĩnh mà thường nhân khó có "Không sai, ngươi nói có lý, mà đáp án của câu hỏi này, có lẽ sẽ làm các ngươi cảm thấy kỳ quái, thế nhưng đây là sự thật, ta thật không thể nhớ rõ những chuyện đằng sau cánh cửa đó ngoài việc nháy mắt bị bằng hữu đẩy ra". Nói tới đây, Ly Tác quay về phía La Tiểu Lâu "Cho nên, ta không trả lời được vấn đề của các ngươi, ta cũng không biết nơi đó có cái gì"

"Cái thời khắc bọn ta đẩy cửa bước vào, tâm trí ta trở nên mơ hồ vô cùng, cái gì cũng không biết, trong lòng chỉ có một ý niệm, đó là nhất định phải đi vào, phải đi vào, nhất định!"

La Tiểu Lâu cùng Nguyên Tích nghe vậy đều sửng sốt, điều này giống hệt như những gì mà bọn họ đã gặp ở phong ấn Renda!

"Tinh thần bị khống chế!" Nguyên Tích lạnh lùng mà nói.

La Tiểu Lâu nhìn thấy hai mắt Nguyên Tích đang nhìn mình, rụt lui, nhỏ giọng nói "Ngươi biết đấy, chuyện này căn bản không thể có liên quan đến ta".

Nguyên Tích vốn chỉ muốn nhìn xem ý kiến của La Tiểu Lâu, lại thấy La Tiểu Lâu vì chột dạ mà nhắc tới huyết thống dị thú của mình, tức giận trừng mắt với hắn một cái, đồng thời cũng hơi cảm thấy có chút chua xót trong lòng, về phần tại sao lại thế thì hắn cũng không muốn nghĩ nhiều.

Dù La Tiểu Lâu là cái dạng gì, hắn đều có thể chấp nhận, từ sau khi phát hiện điều này, đã không còn điều gì có thể đả kích hắn được nữa.

"Tinh thần bị khống chế?" Ly Tác cố gắng nhớ lại… "Quả thực rất giống, nhưng là sau đó ta lại bị thương, càng bị ảnh hưởng nặng bởi phóng xạ… tại sao bên trong khu A lại có khu vực có nồng độ phóng xạ cao? Điều này ta nghĩ mãi không ra… Tuy rằng không biết rõ ràng nhưng ta có thể khẳng định, địa phương kia vô cùng nguy hiểm".

"Thế nhưng, bằng hữu của ngài đem ngài đẩy ra, tức là ở thời khắc đó hắn đã tỉnh lại, tại sao không tự cứu mình, tự đi ra ngoài?" La Tiểu Lâu thấy lạ hỏi.

"Đó cũng là điều mà ta muốn biết, có lẽ khi đó hắn đã không còn sức nữa… Là ta nợ hắn, cho nên, lúc trước khi cơ thể ta thành thế này, ta luôn luôn nghĩ cách để cứu họ" Ly Tác thì thào nói "Bất cả, ta đã không còn cơ hội. Hắn là người lợi hại nhất trong số chúng ta, đại khái đây là nguyên nhân mà hắn thanh tỉnh lại được."

"Cám ơn ngài đã nói chuyện này cho chúng ta, nhưng ta vẫn quyết định đến đó xem thực hư" Nguyên Tích bình tĩnh mà nói, lúc mà hắn đã cố chấp lên thì không ai có thể khuyên bảo được.

La Tiểu Lâu trong lòng thở dài, do dự hai giây rồi nói "Ta sẽ đi cùng ngươi, không chừng có thể giúp được gì đó"

Dù sao thân thể hắn có năng lực kháng lại phóng xạ, hơn nữa, hắn cũng có sở trường về khống chế tinh thần.

"Ngươi không cần đi" Nguyên Tích liếc nhìn La Tiểu Lâu rồi nói.

La Tiểu Lâu thực sự dễ dàng nhận ra rằng Nguyên Tích chỉ 'nghĩ một đằng nói một nẻo', hắn lập tức nói "Không, ta cùng đi với ngươi, ta sẽ không rời ngươi nửa bước".

Lỗ tai Nguyên Tích giật giật, không nói gì nữa, nhưng La Tiểu Lâu biết hắn thực sự vừa lòng.

Ly Tác kinh ngạc mà nhìn bọn họ. Thật không ngờ cả hai người đều không hề thay đổi chủ ý, dù đã biết sự hung hiểm của nơi mà họ định đến.

Nguyên Tích nhìn về phía Ly Tác, kiên định mà nói "Ta phải đi một chuyến, thuận tiện sẽ xem giúp ngài xem bằng hữu của ngài còn ở đó hay không"

Ly Tác đúng lên, vừa kích động vừa sợ vừa kinh ngạc mà nhìn Nguyên Tích, ánh mắt còn hơi chút ướt, có thể thấy được, những người bằng hữu kia của ông thật sự vô cùng quan trọng.

Thế nhưng nghĩ đến địa phương nguy hiểm kia, Ly Tác rất nhanh trầm tĩnh lại, đánh giá Nguyên Tích nửa ngày mới nói "Được, nếu ta không khuyên được các ngươi, như vậy, ít nhất có thể cho các ngươi một vài đề nghị"

"Bây giờ ngươi chưa thể đi được bởi ngươi còn chưa đủ mạnh, không phải ta đả kích ngươi nhưng giờ này trình độ của ngươi bây giờ cũng chỉ bằng trình độ của ta khi đó, theo tiêu chuẩn nơi này mà tính thì mới đến đỉnh cấp thứ bảy. Tuy rằng đối với một người mới học như ngươi, thành tích thế đã là rất giỏi rồi, nhưng, nếu ta khi đó không được thì ngươi đi cũng sẽ gặp nguy hiểm. Ta đề nghị ngươi đột phá cấp tám rồi hẵng đi. Ngươi đã đến đỉnh điểm cấp bảy, sắp đột phá rồi, chính ngươi chắc cũng có cảm giác đúng không?"

La Tiểu Lâu lần đầu tiên nghe được rằng cổ võ còn có chia cấp bậc, nhưng ngay sau đó nghĩ đến việc tinh thần lực của mình cũng có cấp bậc đấy thôi, liền bình thường trở lại. Nhưng mà, trong thời gian ngắn như vậy có thể đột phá cấp tám sao? Người này còn giống quái vật hơn cả hắn! (í là e là 'dị thú'cũng là một dạng 'quái vật')

Nguyên Tích còn thật sự cân nhắc đề nghị của Ly Tác "Chỉ là ta cảm thấy sẽ rất khó để tiến lên, nên từ hôm qua ta đã không tự mình đi săn nữa mà tập hợp thêm vài người cùng nhau đi đến khu săn thú cấp hai"

"Đúng lắm" Ly Tác gật gật đầu "Đầu tiên, ngươi cần nghĩ biện pháp để đột phá, lấy thực lực của ngươi thì có tiến vào khu săn bắn cấp ba cũng không thành vấn đề. Sau đó, các ngươi cần phải có được giấy phép tiến vào khu A. Cuối cùng, các ngươi cần có sự cho phép của thần điện để tiến vào khu thánh tích"

"Ba việc này thoạt nhìn thực sự khó khăn, nhưng bây giờ đã có một cơ hội không tồi". Ly Tác nói, trong mắt mang theo hoài niệm.

"Là gì vậy?" La Tiểu Lâu lập tức hỏi. Hắn biết Nguyên Tích bức thiết muốn gặp hoặc muốn biết tin tức về Nguyên Triệt đại ca của mình đến mức nào.

"Một tháng sau, hiệp hội cổ võ của khu a sẽ cửa hành một giải đấu võ, đến lúc đó, tất cả cổ võ thế gia cùng độc hành tu luyện đều có thể tham gia. Người tham gia lọt vào vòng trong có cơ hội tiến vào khu sống cao cấp hơn, từ khu D lên C hoặc lên khu B. Hai mươi danh đoàn thể hoặc cá nhân cuối cùng đều có cơ hội tiến vào khu A, nhưng mà đội thi đấu thì có cơ hội cao hơn. Hơn nữa, điểm mấu chốt là, nếu ngươi biểu hiện ra thực lực cao cường, cũng sẽ bị hoàng gia hoặc thần điện chú ý… Ta cảm thấy, cái nhiệm vụ mật của chúng ta lúc trước vẫn chưa hoàn thành, bọn họ mỗi năm chắc chắn có triệu tập thêm cao thủ cổ võ" Ly Tác suy đoán nói.

Thật là một ý kiến hay! La Tiểu Lâu thầm nghĩ, đồng thời bắt đầu lo lắng. Nguyên Tích có thể dựa vào thân phận cao thủ cổ võ để tiến vào thần điện hoặc khu A, vậy còn hắn thì sao?

"Có lẽ ngươi có thể xin là người nhà đi theo?" 125 lặng lẽ ám chỉ hắn "Chỉ có cách đó, đương nhiên, quan trọng hơn là ngươi có thể mang theo ta cùng đi"

"ta không biết nơi này có đãi ngộ cho người nhà của 'nhân tài' hay không nữa, cũng chẳng biết là có được mang theo sủng vật gì gì đo nữa không …" La Tiểu Lâu thì thào nói.

"Được, ta sẽ tham gia.Mấy ngày tới đây ta sẽ nghiên cứu về vấn đề đột phá Nguyên Tích nói, vừa nói vừa kéo La Tiểu Lâu đứng lên. Giờ đã không còn sớm, Lý Kiệt cùng Tiểu Kiều hẳn là đã chờ bọn hắn.

Cáo biệt Ly Tác, hai người cùng xuất phát.

"Giải thi đấu cổ võ? Đương nhiên, nhất định chúng ta sẽ tham dự, Nguyên đại ca ngươi cũng đi?" Lý Kiệt kinh hỉ mà nói "Bây giờ đã bắt đầu cho phép đăng kí tham dự rồi, nếu định tham gia thì bây giờ đi báo danh luôn"

Lý Kiệt cố ý mang theo Nguyên Tích cùng La Tiểu Lâu đi đến địa điểm đăng kí thi, chỉ cần đưa chứng minh thư là được tham dự giải đấu, tổ chức ở khu A.

"Vậy còn ta thì sao?" La Tiểu Lâu lặng lẽ hỏi.

"Thì nhập cư trái phép!" Nguyên Tích quét mắt nhìn hắn một cái đầy ngụ ý: giống như khi ngươi vào khu D ấy.

La Tiểu Lâu kinh sợ, Tiểu Kiều thì nở nụ cười "Nguyên ca, nếu lọt vào danh sách mười người trụ lại cuối cùng, có thể yêu cầu Hiệp hội cổ võ một điều nhỏ."

"Thì thế, cũng đâu phải chỉ có một lần này, giải đấu này năm nào cũng cử hành, kiểu gì cũng sẽ có cơ hội đi khu A" Lý Kiệt sục sôi ý chí mà nói.

La Tiểu Lâu nghĩ nghĩ, lại nói "Nếu có nhiều người dự thi quá thì sao?"

"Đương nhiên là được, ở đây, vì cần nuôi gia đình, hầu hết mọi người đều biết cổ võ. Mục đích của đại hội lớn như thế này, một là tạo cơ hội để tiến vào khu cao cấp hơn, hai là tạo kinh nghiệm cọ sát học hỏi qua việc cùng cao thủ đối chiến, rèn luyện chính mình, đề cao năng lực, đây là một cơ hội hiếm có. Mà cuối cùng, cũng là điều hấp dẫn nhất, trong lúc tham gia thi đấu, ngọn núi phía tây sẽ là một địa điểm thi, nếu săn được bất cứ cái gì ở đó thì tuyển thủ có thể tự ý cầm về. Ngọn núi ấy là thuộc quyền sở hữu của hoàng gia. Miếng bảo địa đó chỉ mở ra cho dân chúng như chúng ta mỗi năm một lần vào dịp thi đấu thôi.

Lý Kiệt hưng trí nói thêm "Năng lượng thạch nơi đó có thể có đến cấp bốn, nếu may mắn còn có thể có cấp năm. Phải biết là, được đến một khối như vậy chính là nhặt được bảo bối a... Chỉ có năng lượng thạch cấp năm mới thích hợp để làm thành năng lượng kiếm. Ta đã sớm muốn một thanh kiếm như thế. Vừa phong cách vừa lợi hại."

Hai mắt của La Tiểu Lâu cũng sáng ngời. Đúng vậy. Dù hắn không thể giúp gì cho Nguyên Tích ở trận đấu, nhưng nếu làm một thanh năng lượng kiếm thì vẫn có thể được.

Ooooo

Đăng kí xong, bốn người lại đến khu săn bắn mà hôm qua đến. Ba người kia thì vào khu săn bắn còn La Tiểu Lâu thì ngồi ngoài, đem những tài liệu mà mấy hôm nay luyện tập lấy ra, đợi hai người hôm qua đến xin hắn giúp thăng cấp vũ khí tới.

Kỳ thực hai người đó sáng sớm đã đợi ngay tại cửa, thấy La Tiểu Lâu chưa tới, để khỏi phí thời gian nên đang ở trong hang giết con thú bảo hộ nhị cấp ngay gần cửa vào.

Đánh thú xong, hai người đem tài liệu đã chuẩn bị ra trước. Vì La Tiểu Lâu hắn không hiểu lắm về mấy thứ này nên cũng không có một tiêu chuẩn lựa chọn nào cả. Cuối cùng, hắn dùng ý thức nguyên lực kiểm tra toàn bộ đống tài liệu, lựa chọn những cái có tính chất tốt lấy ra.

Mà trong quá trình lựa chọn, La Tiểu Lâu kinh ngạc phát hiện, trong một vài tài liệu rõ ràng có loại năng lượng màu xám mà hắn từng gặp qua, cũng có những tài liệu có chứa năng lượng màu sắc khác. Có lẽ những tài liệu này đều chịu ảnh hưởng của năng lượng thạch hoặc môi trường đặc thù nơi đây nên mới phát sinh biến hóa thế này.

Hai huynh đệ kia liếc nhau, kinh ngạc hỏi "Ngài định chế tác năng lượng kiếm sao? Không thì sao toàn chọn vật liệu để làm kiếm năng lượng vậy?"

La Tiểu Lâu ngẩn ngơ, lập tức cười ha hả "Đúng vậy, ta cũng đang có ý này" Đây thật sự là một kinh hỉ ngoài ý muốn. Xem ra hắn có thể học phương cách chế tạo kiếm năng lượng.

Thấy không còn tài liệu chứa năng lượng nữa, La Tiểu Lâu bắt đầu vì hai huynh đệ kia mà thăng cấp vũ khí.

Một người dùng đao, người kia dùng kiếm. Hai huynh đệ đem năng lượng thạch tương ứng của vũ khí của mình cũng lấy ra.

Xung quanh bọn họ đã có không ít người. Dù sao, ngay tại nơi hoang dã này mà gặp được thợ sửa chữa vũ khí cũng không phải dễ, mà tất cả các chiến sĩ, đều thực sự thích xem thăng cấp vũ khí.

Để biết rõ kết cấu của kiếm năng lượng, La Tiểu Lâu trước khi dung hợp kiếm với năng lượng thạch, hắn dùng tinh thần lực dò xét hai thanh vũ khí, một lúc lâu sau mới quay lại nhìn hai khối năng lượng thạch.

"Thế nào? Không thể thăng cấp sao?" Người đại ca lo lắng hỏi han. Bọn họ không mua được vũ khí cũng như năng lượng thạch tốt, chỉ có thể mua hàng thứ cấp, mỗi lần đến khu C tiến hành sửa chữa lại càng thêm suy yếu, mà bọn họ hai người không đủ tiền để mời thợ sửa chữa vũ khí cao cấp, đành phải ôm tâm lý 'thử thời vận' mà đến chỗ La Tiểu Lâu.

"Không" La Tiểu Lâu rất nhanh lắc đầu, nhìn hai huynh đệ kia nhẹ nhàng thở ra, khóe miệng cong lên "Ta chỉ là phát hiện, nếu đổi năng lượng thạch của hai ngươi cho nhau, hiệu quả sẽ càng tốt hơn" Tính chất của kiếm cùng tính chất của năng lượng thạch hoàn toàn trái ngược. Thật không hiểu hai huynh đệ này chọn lựa cái kiểu gì nữa"

"A?" Hai người kia sửng sốt, người anh vội nói "Tiểu sư phó, ngươi định thế nào cũng được, huynh đệ chúng ta thật sự không hiểm về cái này nhiều lắm"

La Tiểu Lâu thấy chủ nhân của kiếm không có dị nghị gì nữa mới bắt đầu tĩnh tâm mà tập trung tinh thần lên hai thanh vũ khí. Lần thăng cấp trước, hắn phát hiện dùng ý thức nguyên lực thì có hiệu quả cao hơn một chút.

Lần này, do dự một lúc, hắn dùng ý thức nguyên lực thăng cấp cho vị đại ca, mà người em thì dùng cả hai loại, nửa đầu thì dùng tinh thần lực, nửa sau dùng ý thức nguyên lực.

Hiệu quả của thanh đao phi thường rõ ràng, gần như là 'phịch' một tiếng, ngọn lửa năng lượng bùng lên mãnh liệt, tuy không bằng được ngọn lửa của hai người hôm qua, nhưng phẩm chất của năng lượng thạch cùng vũ khí của hai nhóm người này không giống nhau, có thể thăng cấp đến trình độ này đã phi thường khó được.

Mà người anh kia thậm chí là kinh hỉ, vì ngọn lửa năng lượng của thanh đao của hắn trước giờ vẫn phi thường nhỏ, gần như cho rằng mình mua được đồ phế thải từ tên bán hàng lừa đảo … tuy rằng cái giá như thế cũng chỉ đáng mua món hàng phế phẩm mà thôi.

Người em nhìn đến thanh đao của anh, gấp đến xát tay, nhưng vẫn thành thật mà đứng một bên, không dám thúc giục La Tiểu Lâu.

Đến khi thanh kiếm của người em tỏa ra ánh sáng lóa mắt, mọi người chung quanh đều ồ lên, không ai dời mắt được khỏi ngọn lửa kia, nó đẹp như là mỹ ngọc vậy.

La Tiểu Lâu không chú ý đến những người khác lắm. Hắn đang so sánh hai thanh vũ khí. Cường độ của ngọn lửa năng lượng không khác nhau lắm, có lẽ thanh đao dùng ý thức nguyên lực có ngọn lửa lớn hơn chút, nhưng vũ khí của người em – thanh kiếm – cũng chính là thứ hắn dùng một nửa ý thức nguyên lực, một nửa tinh thần lực để thăng cấp, ngọn lửa mà nó toát ra thật là hấp dẫn, thật sự chói mắt. Ngô, chẳng lẽ là thuộc tính bị cải biến?

La Tiểu Lâu xin hai vị huynh đệ kia cách ngày lại đến một chuyến nữa, nói là để kiểm nghiệm hiệu quả của kiếm, rồi thì hắn có thể chịu trách nhiệm miễn phí bảo trì một lần.

Hai người kia lập tức đáp ứng. Kỳ thực bọn họ đã sướng đến nỗi cười toe toét. La Tiểu Lâu thu phí cũng không phải là nhiều. Tuy rằng bọn họ chưa từng được thể nghiệm qua hiệu quả sửa chữa của những thợ sửa chữa vũ khí cao cấp, nhưng bọn họ cảm thấy, hiệu quả như thế này là đã vượt khả năng rồi. Bọn họ thực sự vừa lòng!

Mà mọi người xung quanh thấy hai huynh đệ kia giao dịch cùng La Tiểu Lâu, không khỏi lộ ra biểu tình suy nghĩ,bắt đầu cân nhắc đến vũ khí cùng tài liệu dự trữ của mình, nếu đủ thì có thể xin vị tiểu sư phó này thăng cấp một chút, đây cũng là chuyện tốt… Có người còn thẳng thắn hơn, lập tức tìm đến La Tiểu Lâu. Đương nhiên, cũng có người trả bằng năng lượng thạch.

Hôm nay, La Tiểu Lâu gần như không có thời gian để làm phần luyện tập đặt ra của chính mình. Nhưng hắn cảm thấy không cần lắm, dù sao hắn cũng bị bắt dùng tinh thần lực cùng ý thức nguyên lực cả ngày rồi. Bất luận là lựa chọn tài liệu hay thăng cấp vũ khí hắn đều sử dụng sức mạnh tinh thần của mình.

Mà phía sau La Tiểu Lâu, đã bày không ít tài liệu. Vì không có không gian trữ vật ở đây, La Tiểu Lâu buộc phải bắt 125 kiềm chế ham muốn, không cho nó động chút nào vào đống tài liệu đó.

Mãi rốt cuộc, vị khách sau cùng đi khỏi, La Tiểu Lâu tính toán thu hồi đồ nghề dụng cụ, còn có cả tài liệu thu được … một âm thanh đầy thanh thúy bỗng nhiên vang lên "Này, ngươi dù định làm kiếm năng lượng, nhưng không có giấy phép kinh doanh thì cũng không thể bán được"

La Tiểu Lâu nhấc mắt. Một thân ảnh cao gầy thanh tú của một thanh niên trẻ tuổi hiện ra trước mặt hắn. Nếu hắn nhớ không lầm, người này đã ở một bên quan sát hắn lâu rồi.

"Không, ta không có ý định bán" La Tiểu Lâu nói. Hắn quả thực là muốn chế tác kiếm năng lượng. Dù không để bán nhưng cũng vẫn có thể tặng người mà. Du sao hắn cũng định làm cho Nguyên Tích, trước khi hắn thuần thục, cũng cần một ít tài liệu để luyện tập.

Người thanh niên kia sắc mặt lạnh lùng, hừ một tiếng, xoay người bước đi, đi được hai bước lại không nhịn được mà quay lại hỏi "Ngươi, ngươi sao lại quen biết Lăng Tiêu?"

Lăng Tiêu á? La Tiểu Lâu nghĩ tới màn cứu 'động vật' kia, cảm thấy thật khó mà nói …

"Này, La Tiểu Lâu, chúng ta đã về rồi, thu hoạch hôm nay thật không sai, nhất là Nguyên đại ca …" Âm thanh của Lý Kiệt từ đằng xa truyền lại.

Nguyên Tích híp mắt mà nhìn chằm chằm người trẻ tuổi đứng cạnh La Tiểu Lâu, sắc mặt có chút đóng băng.

"Vậy thì tốt quá, mau tới giúp ta" La Tiểu Lâu nhiệt tình mà đón tiếp những người lao động khổ cực kia.

Mấy người nhanh chóng mà thu thập đồ đạc xong xuôi. La Tiểu Lâu nhìn nhìn người trẻ tuổi kia nãy giờ vẫn đứng đấy không chịu đi, đành nói "Cũng không tính là quen biết, chỉ là có một lần giúp hắn sửa vũ khí thôi"

Người kia vẫn hùng hổ như trước "Cho dù là bằng hữu cũng nên tìm người có thân phận thích hợp với mình"

Mấy người bên cạnh La Tiểu Lâu đều sửng sốt, Nguyên Tích lôi La Tiểu Lâu xoay người bước đi.

Trước khi đi hẳn, Nguyên Tích đem sáu miếng năng lượng thạch cấp hai đưa cho La Tiểu Lâu, La Tiểu Lâu cười tủm tỉm mà cất đi, sai đó ngẩng đầu nhìn Nguyên Tích – người vẫn không chịu rời mắt khỏi khuôn mặt hắn.

Nguyên Tích cúi xuống nhìn sát mặt La Tiểu Lâu hơn, sau đó kéo La Tiểu Lâu, cúi đầu xuống mà hôn, vừa ôn hòa vừa nhiệt tình. La Tiểu Lâu mới đầu hơi sửng sốt nhưng rất nhanh mà đáp lại.

Lý Kiệt cùng Tiểu Kiều cười trộm đi đằng trước, mà người trẻ tuổi kia ở đằng sau kinh ngạc trợn tròn mắt.

Ooooo

Khi bốn người đều về đến trong thành, Lý Kiệt đưa cho Nguyên Tích một bức vẽ, nói là người hắn nhờ đã đưa cho hắn bức họa Sáng Thế Thần.

Nguyên Tích cùng La Tiểu Lâu lập tức mở ra xem, sau đó cả hai người đều bị kinh ngạc khôn tả.

187. Chương 185: Khu A

Khi bốn người đều về đến trong thành, Lý Kiệt đưa cho Nguyên Tích một bức vẽ, nói là người hắn nhờ đã đưa cho hắn bức họa Sáng Thế Thần.

Nguyên Tích cùng La Tiểu Lâu lập tức mở ra xem, sau đó cả hai người đều bị kinh ngạc khôn tả.

"ông trời, ai vậy?" La Tiểu Lâu trợn trừng mắt. Hắn không thể tin được người trong bức hình – người có mặt mũi hiền lành vô cùng – lại là người có quan hệ huyết thống với Nguyên Tích, chứ đừng nói gì đến việc có quan hệ với Phượng Già Lăng cùng Nguyên Liệt bệ hạ.

Nguyên Tích cũng nhìn trái nhìn phải, rốt cuộc cũng không quá tình nguyện mà thừa nhận "… ta không biết"

"ngươi đừng khổ sở, trải qua một ngàn năm rồi, bức họa cũng chắc có nhiều dị bản, khẳng định sẽ có chút thay đổi" La Tiểu Lâu cẩn thận khuyên giải an ủi.

Nguyên Tích không nói gì. Mà con khủng long xanh 125 đang ló đầu chen vào xem cùng bỗng nhiên buột miệng nói "Cái này, ta càng nhìn càng thấy giống chủ nhân ta…"

Nguyên Tích cùng La Tiểu Lâu đều kinh ngạc. La Tiểu Lâu cúi đầu nói "Ngươi mang hình ảnh của chủ nhân ngươi ra đây xem nào"

125 khoát tay, ba bức tranh xuất hiện trên cái tay ngắn cũn của nó. Sau khi đưa cho hai người, 125 lại hưng phấn mà cúi đầu chỉ trỏ "này, cái này, nếu các ngươi đã xác định là không phải, có thể đem bức tranh này cho ta không?"

Mắt của nó lòe lòe ánh sáng cảm động cùng nhớ nhung "Ta đã nhiều năm rồi không nhìn thấy chủ nhân …"

La Tiểu Lâu cùng Nguyên Tích đang bận xem ba bức tranh mà 125 đưa cho, không rảnh mà chú ý đến nó. Hai người càng xem càng thấy kinh ngạc hơn cả bức vẽ Sáng Thế Thần ban nãy. Bức tranh thứ nhất vẽ một bóng người mơ hồ, ngũ quan thì … nếu nói giống người, không bằng nói giống máy móc thì đúng hơn bức tranh thứ hai thì giống một Phượng Già Lăng còn trẻ, khóe mắt lông mày còn có chút hơi hướng của Nguyên Liệt bức tranh thứ ba là một người cao gầy, đứng nhắm mắt. Ngũ quan hoàn mỹ không thể diễn tả được thành lời, khí thế rất tự nhiên thoát trần. Cho dù chỉ nhìn qua bức tranh nhưng cũng đã làm cho người ta không nhịn được mà hướng về, nếu người này thực đứng ở trước mắt, đôi mắt mở ra thì sẽ rung động lòng người đến mức nào …

Nguyên Tích biến sắc, mạnh tay nắm chặt bức tranh thứ hai "Đúng rồi, đây là Nguyên Triệt, hắn quả nhiên ở trong này"

La Tiểu Lâu thì nhìn bức tranh thứ ba mà ngây người. Không biết tại sao, trong lòng hắn cảm thấy một cảm giác quen thuộc và thân thiết biết bao, nhưng là, hắn chưa từng gặp qua người này mà.

125 trông mong mà nhìn hai người bọn họ, chỉ vào bức tranh thứ ba mà nói "Đây chính là chủ nhân của ta, ta đã nói bức họa Sáng Thế Thần chính là hắn mà. Có thể, có thể cho ta không?"

Nguyên Tích lập tức trừng mắt với nó. Từ sau khi nhìn thấy bức tranh thứ hai xong, hắn đã tự giác xem nhẹ hai bức còn lại "Đương nhiên không thể bức họa của Nguyên Triệt."

125 rụt lui lại, nhưng rõ ràng là nó không đồng ý với phán đoán của Nguyên Tích.

Nguyên Tích cầm cái đuôi xách cả người nó lên, sau đó hiểm ác mà hỏi han "Sao vậy, ngươi có ý kiến gì à?"

125 run lên lẩy bẩy. Vì để tỏ ra rằng mình còn có cốt khí, nó cố phản kháng bằng cách im lặng "…"

Một phút sau, 125 ở đằng sau La Tiểu Lâu khóc kêu "Aaaa, không, ta thay đổi ý kiến rồi. Đây nhất định là đại vương tử điện hạ! Nhất định là thế!"

La Tiểu Lâu quay đầu, nhìn 125 – sau khi bị Nguyên Tích gia bạo xong – đầy ủ rũ, cũng không có ý định an ủi gì nó cả. Hắn sẽ không đối nghịch lại Nguyên Tích. Khi 125 vì tìm kiếm sự an ủi mà nhảy lên vai La Tiểu Lâu, La Tiểu Lâu lấy bức tranh thứ nhất mà nghi hoặc hỏi han "Đây là ai?"

125 liếc một cái, ánh mắt lại trừng to như mắt chuồn chuồn, gần như nhỏ ra nước mắt mà nói "… là ca ca ta"

La Tiểu Lâu kinh ngạc mà nhìn lại lần nữa, sau đó so sánh với 125. Đều là cơ giáp, cùng một người làm ra, sự khác biệt cũng hơi quá lớn thì phải.

Nhưng mà, La Tiểu Lâu rất nhanh lấy lại tinh thần, nói với Nguyên Tích "Xem ra, chúng ta đoán không sai, ít nhất là đã định hướng đúng, Sáng Thế Thần thực sự có liên quan đến Nguyên Triệt, có lẽ còn liên quan đến cả chủ nhân 125. Mặc kệ thế nào, chúng ta đều phải đến thần điện một chuyến."

Nguyên Tích gật đầu, nhìn thấy La Tiểu Lâu đưa tay muốn nhận lại bức vẽ chủ nhân 125, khẽ cau mày, đem cả ba tranh cùng bức tranh vẽ Sáng Thế Thần mà Ly Tác đưa cho thu vào túi áo của chính mình.

La Tiểu Lâu cùng 125 giận mà không dám nói gì, ngoan ngoãn theo Nguyên Tích trở về thành.

Ăn xong cơm chiều, Nguyên Tích lại đi về gian của Ly Tác, La Tiểu Lâu thì tiếp tục tập luyện để đề cao tinh thần lực cùng ý thức nguyên lực của mình. Mấy ngày gần đây, ý thức nguyên lực của hắn đã khôi phục gần bằng trước kia. Nhưng sự khôi phục không giống như tăng trưởng. Tinh thần lực của hắn đang được chậm rãi tăng trưởng, không nhanh bằng tốc độ khôi phục của ý thức nguyên lực.

Nhưng dù sao tính chất của hai loại sức mạnh tinh thần này cũng giống nhau, cách thức luyện tập cũng có chỗ tương tự. La Tiểu Lâu đã quen cách làm với ý thức nguyên lực, luyện tập để tăng trưởng tinh thần lực cũng dễ dàng. Nếu so với người thường thì thực ra tốc độ tăng trưởng tinh thần lực của hắn đã là vô cùng khủng bố, chỉ là La Tiểu Lâu chẳng biết gì hết.

Sau khi tiêu hao hết hai khối năng lượng thạch cấp hai, La Tiểu Lâu mở mắt, cảm nhận trong cơ thể mình ý thức nguyên lực sung túc cùng lượng tinh thần lực đang càng ngày càng rõ ràng. Hắn nhìn về phía 125 " Nguyên Tích chắc đã vào khu A rồi, có lẽ rất nhanh sẽ tìm được manh mối về đại ca hắn, chúng ta cũng nên chuẩn bị trước một chút"

125 chớp chớp mắt "Thuốc còn cần một thời gian ngắn nữa mới hoàn thành, ta sẽ tranh thủ cố gắng xong trước khi Nguyên Tích tiến vào thi đấu. Ngươi có thể thử chữa trị phi thuyền. Ngài mai chúng ta tìm một chỗ thích hợp để sửa chữa đi. Nhưng mà ý thức nguyên lực của ngươi vẫn chưa đạt tới siêu cấp, vẫn chưa thể mở ra cái hòm mà chủ nhân để lại cho ngươi"

La Tiểu Lâu nhìn đi nhìn lại cái hòm màu lam, nghĩ đến chủ nhân của 125 "Chủ nhân của ngươi thực có ở đây?"

125 ngừng tay, thấp thỏm bất an mà giật giật cái đuôi "Không rõ lắm, nhưng ta không hề cảm nhận được tần suất của ngài ấy cùng của anh trai ta". Ngừng sự kích động, 125 nó bắt đầu lo lắng việc chủ nhân của nó liệu có tức giận việc nó không thăng cấp được mà tháo rời nó ra không? Nếu thực như vậy…

Nó liếc nhìn La Tiểu Lâu một cái, tuy rằng trên lý luận nó vẫn sẽ là nó, nhưng tính cách sẽ không còn giống nữa, hơn nữa, nó có chút không nỡ rời xa người ba nuôi dưỡng yếu đuối này. A, các vị thần của dị thú ở trên, thỉnh tha thứ cho nó, nó ở cùng nhân loại lâu quá rồi nên mới sinh ra cái tâm tư như thế!

Ngày hôm sau, La Tiểu Lâu nói nhỏ với Nguyên Tích việc chữa trị phi thuyền, chọn động sóc – cái động đầy thú bảo vệ bậc một – lý do thứ nhất là gần đây không ai đi động sóc săn bắn nữa, thứ hai là vì trong động bây giờ mọc đầy xà đẳng, bọn họ sẽ được an toàn tuyệt đối.

Nguyên Tích đồng ý, hẹn gặp La Tiểu Lâu ở khu khai thác năng lượng thạch cấp ba.

Bởi vì tốc độ tiến bộ của Nguyên Tích quá nhanh, hiện tại một mình hắn đã có thể đối phó được với thú bảo hộ năng lượng thạch cấp hai rồi, mà Lý Kiệt thì mỗi ngày cũng cố gắng luyện tập đến khuya, tiến bộ cũng không ít, nếu cùng Tiểu Kiều lập tổ thì cũng thừa sức săn được thú bảo hộ cấp hai… Tổ ba người bọn họ thì có chút hơi thừa, bọn họ đã thương lượng và quyết định đi tới khu săn thú cấp ba.

Dù sao năng lượng thạch của bọn họ cũng đủ dùng, không bằng thừa dịp khiêu chiến những con thú bảo hộ cấp cao hơn để nhanh chóng tiến bộ hơn nữa.

La Tiểu Lâu đi cùng ba người đến khu săn bắn, nói vài câu với những người muốn nhờ hắn thăng cấp kiếm năng lượng rằng tới trưa hắn sẽ ở khu săn bắn cấp ba, rồi mang 125 đi Sóc động.

125 ngầm chọn một vị trí khá sâu, để đám xà đẳng dịch chuyển dọn ra một không gian trống rất lớn, đem những con sóc chuột trong hang đuổi đi, sau đó lấy phi thuyền ra.

Tuy rằng La Tiểu Lâu đã chuẩn bị tinh thần trước vì nghe 125 cường điệu là phi thuyền phi thường xinh đẹp rồi, nhưng vừa nhìn thấy thứ kia, hắn vẫn cảm thấy có chút đầu choáng mắt hoa.

Ông trời ạ, hắn thấy cái gì vậy?

Choán hết không gian trong động quả thực là một tòa thành kim cương, từ đầu đến chân đều phát sáng lòe lòe, bề mặt giống như được khảm vô số viên kim cương khổng lồ xinh đẹp.

Nhìn La Tiểu Lâu ngây người, 125 đắc ý dào dạt mà nói "Có phải cảm thấy đẹp đến mức làm người ta hít thở không thông không?"

"ân, tuyệt đối có cảm giác hít thở không thông …" La Tiểu Lâu lau cái trán, thì thào nói. Hắn thật không rõ trên đời này sẽ có ai thích nói hùa kiểu này với 125 không.

125 mở ra cánh cửa của khoang thuyền, La Tiểu Lâu tiến vào. Phi thuyền rõ ràng là một chiến hạm dân dụng cao cấp, trang thiết bị bên trong nó tuy không đúng quy cách của quân đội nhưng chủ nhân nó cũng đã chuẩn bị không ít vũ khí cùng như tấm chắn phòng hộ.

Phải nói thêm, nội thất bên trong cũng cực kỳ xa hoa. Chỉ là đại khái gặp chiến tranh, người đã đào tẩu hết, phi thuyền có hơi bị tổn thương…

La Tiểu Lâu bước tới phòng hạm trưởng, nghiên cứu kết cấu cùng trang bị của toàn bộ phi thuyền. Trong quá trình này, hắn phát hiện vỏ ngoài phi thuyền có thể điều tiết, lập tức điều chỉnh đám kim cương ở mặt ngài nhỏ đi, sau đó đặt chế độ màu sắc tối.

Rất nhanh, bề ngoài phi thuyền biến thành màu trời đêm lam sẫm, trên đó cũng có những ngôi sao lấp lánh. Hơn nữa, thoạt nhìn tưởng chừng như phi thuyền là trong suốt, bên trong hoàn toàn có thể nhìn được bên ngoài, ở ngoài thì không thể nhìn được vào trong. Đặt mình ở giữa phi thuyền, hắn vẫn có cảm giác mình đang đứng ở giữa vũ trụ mờ mịt bao la.

La Tiểu Lâu nghiên cứu cả buổi sáng, cũng may hắn có kiến thức lý luận về kết cấu cơ giáp nên hiểu cấu tạo của phi thuyền cũng không khó lắm.

Phần lớn mặt ngoài của phi thuyền đều chịu tổn thương, một khẩu pháo bị đánh trúng, cần nhiều tài liệu để tu bổ, hơn nữa, bọn họ cũng cần đổi mới vũ khí.

Những thứ đó đều có tài liệu dự phòng, khó nhất chính là, La Tiểu Lâu cần đem hệ thống ứng dụng hộp năng lượng đổi thành ứng dụng năng lượng thạch.

Sauk hi nắm được đại khái, La Tiểu Lâu nhìn nhìn đồng hồ, quyết định ngài mai sẽ bắt đầu động thủ. Bây giờ đã giữa trưa rồi.

Bảo 125 thu hồi lại phi thuyền, La Tiểu Lâu thu hồi lại 125 đeo vào cổ, đi tới khu săn thú cấp ba.

Tới trước cổng khu, ba người Nguyên Tích đã đang đợi hắn. Nguyên Tích đang tựa vào vách tường mà nghỉ ngơi, Tiểu Kiều thì mang vẻ mặt kính nể, Lý Kiệt thì đang cầm cái nút không gian màu đen cuả Nguyên Tích mà nhìn trái nhìn phải.

Nguyên Tích thấy La Tiểu Lâu tới liền đem ba miếng năng lượng thạch cấp ba ném cho La Tiểu Lâu. Lý Kiệt thấy thế lại cảm giác được hình tượng của thần tượng mình bị hủy hoại triệt để, Tiểu Kiều thì lườm hắn một cái, trong mắt là sự hâm mộ không thôi.

Lúc ăn cơm, La Tiểu Lâu liếc nhìn đồ ăn của mấy người. Mấy ngày nay tốc độ tiến bộ của Nguyên Tích rất kinh người, mà sức ăn cũng lớn hơn trước bao nhiêu. Về phần mình, sức ăn của La Tiểu Lâu thật ra vẫn thế. Đẩy không ít đồ ăn đến bát của Nguyên Tích. Nguyên Tích cúi đầu nhìn thoáng qua, có chút không biết làm sao. Lễ nghi trên bàn ăn thể hiện con người nhưng từ nhỏ tới lớn hắn chưa từng được người khác nhường cơm như vậy.

Hắn nhìn chằm chằm đồ ăn vài giây, lưu lại cơm, chọn đem thức ăn gắp lại cho La Tiểu Lâu một ít, than thở "Những thứ đó ta không thích ăn"

La Tiểu Lâu nhìn con tôm trong bát, cố nén cái khóe miệng đang muốn cong lên.

Lý Kiệt cùng Tiểu Kiều thì nhìn vợ chồng người ta tình cảm mà trợn mắt há mồm, biết điều mà cúi đầu 'chú tâm vào chuyên môn'

Sau khi ăn xong, thời gian nghỉ ngơi, Lý Kiệt xin Nguyên Tích chỉ điểm cho mình. Nguyên Tích ném áo khoác cho La Tiểu Lâu – đang chuẩn bị chỗ ngủ trưa – đồng ý. Hắn lười biếng đứng ở một chỗ, làm cho Lý Kiệt toàn lực công kích.

Tiểu Kiều cũng buồn ngủ lắm rồi nhưng nàng không nỡ nhắm mắt.

Nhiều ngày hợp tác như vậy, bọn họ đã sớm nhận ra bản thân rõ ràng không bằng Nguyên Tích, có thể được đến sự chỉ điểm của Nguyên Tích, khẳng định sẽ có tiến bộ, thậm chí đạt tới cấp độ cao hơn. Lý Kiệt bây giờ đã là đệ tử của Y gia, nếu thực sự tiến bộ, rất có thể sẽ được chọn để đi dự thi. Dù sao cá nhân dự thi ít có cơ hội thắng bằng đội thi.

Động tác trên tay Lý Kiệt càng lúc càng nhanh, nhưng trong quyền ảnh tưởng chừng như kín không kẽ hở của hắn, Nguyên Tích chắp tay đằng sau, lững thững thoải mái mà tránh đòn. Mười mấy phút sau, Lý Kiệt bắt đầu thở dốc, nhưng hắn vẫn không dám thả lỏng, thậm chí còn ra tay nhanh hơn.

Mắt Tiểu Kiều càng lúc càng trừng lớn, khẩn trương đến độ thở cũng không dám thở mạnh, đến tận khi có người ngồi xuống bên cạng nàng.

Ở Y gia nhiều ngày như vậy, trực giác của một võ sĩ đều phải có, mà một người có thể đến gần nàng như vậy mà mãi mới cảm giác được chứng tỏ tính cảnh giác của nàng rất kém. Sắc mặt Tiểu Kiều tái nhợt, lạnh lùng nhìn sang bên cạnh.

Rất nhanh, nàng lại có dịp được khoe con mắt lớn của mình, trừng mắt nhìn người bên cạnh, nàng gần như muốn kêu lên.

Người kia làm một động tác chớ có lên tiếng. Đó chính là Nhị thiếu gia Eno của Y gia. Đi đằng sau hắn là không ít người, còn có cả Eva – người vừa mới từ khu B trở về. Eva nhìn chằm chằm Nguyên Tích ở giữa sân, vừa kinh sợ vừa hối hận.

Tiểu Kiều nhịn xuống tiếng kinh hô, quay đầu nhìn lại về phía Nguyên Tích cùng Lý Kiệt.

Lý Kiệt đã tới cực hạn, vẫn cố kiên trì thêm hai giây rồi rốt cuộc cũng đuối sức. Trong nháy mắt Lý Kiệt không thể chịu được nữa này, Nguyên Tích rat ay, trực tiếp tung ra sát chiêu.

Sắc mặt của mọi người xung quanh đều biến đổi, Lý Kiệt nhìn thấy tàn ảnh đang tiến tới tấn công vị trí trái tim của mình, cắn chặt răng, nhanh chóng xoay người né chiêu.

Nhưng mà tiếp đó, Nguyên Tích lại ra thêm một chiêu, dường như hắn quả thực muốn đẩy Lý Kiệt vào tuyệt cảnh. Mọi người xung quanh đều nín thở, mười giây sau, tay Nguyên Tích đã chụp được vào cổ họng Lý Kiệt, Lý Kiệt cuối cùng cũng trốn không thoát.

Eva nhỏ giọng la lên, trong nháy mắt này, hai mắt Lý Kiệt nhắm chặt lại.

Hai giây sau, Lý Kiệt sững sờ mà mở mắt ra, mới phát hiện, tay của Nguyên Tích chỉ duỗi ra gần sát cổ mình (Chưa bóp:->) và bây giờ đang thu lại.

Mồ hôi trên trán hắn 'tích tích' rơi xuống, bây giờ Lý Kiệt mới nhớ ra rằng đây không phải cuộc đấu sinh tử, Nguyên Tích đang chỉ điểm cho hắn mà!

Lý Kiệt giật giật miệng, lắp bắp nói "Đa tạ, nguyên đại ca" Sau đó phải nhờ Tiểu Kiều xông lên đỡ mới đứng vững được.

Nguyên Tích gật gật đầu, cũng không để ý đám người xung quanh, thực tế hắn đã sớm phát hiện ra rồi, trực tiếp đi về hướng La Tiểu Lâu đang nằm nhắm mắt nghỉ ngơi. Vì tránh không đánh thức La Tiểu Lâu, Nguyên Tích cực khẽ khàng mà tựa vào gần.

Mà đám người Eno thì quay nhìn Nguyên Tích vài giây rồi xoay người ly khai.

Eva vừa đi vừa quay đầu nhìn về phía Nguyên Tích, lặng lẽ hỏi người bên cạnh "Nhị ca, thật không ngờ hắn lợi hại như vậy? Hắn cùng ngươi thì ai hơn ai?"

Eno suy nghĩ hai giây, bình tĩnh mà nói "Khó mà nói được, ban nãy hắn không xuất toàn lực"

Eva lúc này không lên tiếng nữa. Ý của Eno là, dù ở Y gia, Nguyên Tích cũng sẽ được xếp vào hàng thiên tài và là cao thủ tuyệt đỉnh. Nàng đã làm Y gia tổn thật một nhân tài như thế, thật sự đã sớm hối hận vô cùng. Nhưng mà dù sao, vũ khí của Nguyên Tích còn xa mới sánh được với vũ khí của nhị ca, hẳn là nếu so tài thật thì nhị ca hẳn vẫn nhỉnh hơn một chút.

Sau giờ nghỉ trưa, Lý Kiệt đã hoàn toàn tự cho mình là tiểu đệ của Nguyên Tích. Nguyên Tích thì nhìn đám người đằng xa đang xếp hàng để nhờ La Tiểu Lâu thăng cấp vũ khí, nhíu mày, sắc mặt đen lại, thấp giọng dặn dò tiểu nô lệ "Vậy ngươi ở yên đây, không được chạy xa, có việc gì thì gọi ta"

La Tiểu Lâu đáp ứng, biết bọn Nguyên Tích lại đi vào khu săn bắn, quay đầu nhìn về một đám người đang đợi mình.

Người trẻ tuổi hôm qua lại tới nữa, La Tiểu Lâu nhướng nhướng mày. Sau chuyện ngày hôm qua, người kia hẳn đã biết là hắn đã có gia đình rồi chứ.

La Tiểu Lâu cũng chẳng thèm để ý đến tên đó nữa, bắt đầu giúp khách hàng thăng cấp vũ khí. Mấy ngày nay, phần lớn đều là những người cấp ba, cấp bốn đến nhờ hắn thăng cấp vũ khí, cao thủ cấp năm cực kì hiếm thấy.

La Tiểu Lâu cũng chẳng hề ghét bỏ gì kiếm năng lượng cấp thấp, hơn nữa thu phí lại thấp, đương nhiên khách hạng trung tương đối nhiều.

Bắt đầu từ người đầu tiên, La Tiểu Lâu kiên nhẫn làm việc, dù kiếm cấp độ cao hay thấp đều được hắn dùng ý thức nguyên lực cùng tinh thần lực tra xét qua kết cấu một lần.

Túi bên cạnh La Tiểu Lâu đã đựng không ít năng lượng thạch cùng tài liệu, hàng người dài như vậy chẳng mấy chốc chỉ còn lại một người cuối cùng.

Người cuối cùng là một lão nhân. La Tiểu Lâu trước đó vài ngày đã gặp lão nhân này ở khu chợ giao dịch – lúc ấy ông ta đang vất vả bán quần áo chế tác từ da lông động vật. Nhưng ở đây đại đa số mọi người đều có thể tự mình săn được thú, tự có thể lột da, nên người mua hàng của lão không được nhiều lắm.

La Tiểu Lâu tiếp nhận vũ khí của lão nhân, là một thanh kiếm, thân kiếm cùng chỗ tra năng lượng thạch có chút tổn thương nhưng phẩm chất của năng lượng thạch cũng không tồi.

La Tiểu Lâu sờ soạng thanh kiếm một lát rồi nói "Vị lão bá này, nếu ngài không có việc gì vội thì sáng mai ta giao thanh kiếm này cho ngài được không? Dù sao giờ cũng tối rồi, ta thấy ngài đợi lâu như vậy chắc cũng không kịp để đi săn thú trong ngày hôm nay được"

Lão nhân có chút chần chờ, cuối cùng vẫn gật đầu "Được, tiểu tử. Vậy mai ta chờ ngươi ở chỗ này nhá?"

La Tiểu Lâu nhìn thoáng qua số tài liệu ít ỏi trong tay lão nhân, suy nghĩ một lát rồi nói "thực ra ngài có thể đến phố Thanh Thạch khu D tìm ta, chúng ta thuê nhà ở đó. Ngoài ra, nếu tiện, ngài có thể đem một ít quần áo da thú đến. Ta có nhiều tài liệu rồi, nhưng quần áo thì ít lắm, đang định mua thêm một chút."

Lão nhân nắm chặt tài liệu trong tay, đây đều là những tài liệu dễ bán nên ông mới mang lại đây để làm phí dụng để thăng cấp vũ khí … Trên mặt ông lão hiện ra một nụ cười "Được, ngài mai sáng sớm ta đưa qua"

La Tiểu Lâu nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu.

Lúc này, người thanh niên hai hôm nay cứ rình mò quanh hắn mới đi tới, ho khan một tiếng, phát hiện La Tiểu Lâu vẫn làm bộ không thấy mình mới uể oải lên tiếng "Này! Tay nghề của ngươi cũng khá tốt đấy … ý ta là, cũng tạm được, ngươi có muốn đi khu A không, ta có thể trở thành người đảm bảo cho ngươi"

La Tiểu Lâu mở mắt ra, quay đầu nhìn về người thanh niên, bên cạnh hắn còn có một người nữa, khí thế bất phàm, cầm trong tay một thanh kiếm năng lượng cao cấp.

Người kia thấy La Tiểu Lâu đánh giá mình, cười nói "Xin chào, chúng ta là bằng hữu của Lăng Tiêu, ta gọi là Tiếu Bộ, Đây là D Tư, là con trai của thợ sửa chữa vũ khí giỏi nhất ở thành A, chúng ta quả thực có thể giúp ngươi tiến vào khu A sinh sống và làm việc, ngươi thấy đề nghị này thế nào?"

188. Chương 186: Dấu Hiệu

Người kia thấy La Tiểu Lâu đánh giá mình, cười nói "Xin chào, chúng ta là bằng hữu của Lăng Tiêu, ta gọi là Tiếu Bộ, Đây là D Tư, là con trai của thợ sửa chữa vũ khí giỏi nhất ở thành A, chúng ta quả thực có thể giúp ngươi tiến vào khu A sinh sống và làm việc, ngươi thấy đề nghị này thế nào?"

La Tiểu Lâu nhanh chóng tính toán trong lòng một chút, quyết định tự tạo cho mình cũng như Nguyên Tích một con đường lui, quay ra nở một nụ cười nhiệt tình với mấy người kia "Đương nhiên, đa tạ ý tốt của các vị"

D Tư há hốc mồm. Rõ ràng La Tiểu Lâu hôm qua còn hờ hững với lời mời chào của hắn.

Người kêu Tiếu Bộ cười rộ lên "Vậy tốt rồi, lát nữa Lăng Tiêu tới, ba người các ngươi có thể hảo hảo bàn chuyện"

La Tiểu Lâu kinh ngạc mà thoáng nhìn qua D Tư, Tiệu Bộ giải thích "D Tư cùng người nhà hắn đều là người của Lăng Tiêu, cho nên, lần này là Lăng tộc đứng ra bảo đảm cho các ngươi tiến vào khu A"

D Tư đắc ý mà hướng La Tiểu Lâu dương dương mi, đầy lòng tự hào cùng kiêu hãnh khi mình là thợ sửa chữa cao cấp nhất trong tương lai của Lăng gia.

Ba người đang nói chuyện, bên cạnh đã có người nhanh chóng bước tới, trong tay cầm theo một phen kiếm năng lượng mang theo hào quang màu lam – đúng là Lăng Tiêu.

D Tư hơi nhăn lại lông mày, vôi đứng dậy, lấy ra một chiếc khăn sạch sẽ đưa cho Lăng Tiêu. Đại khái Lăng Tiêu vừa trở về từ khu săn bắn, trên mặt con vương đầy mồ hôi. Nhìn khuôn mặt đỏ ửng của D Tư cùng ánh mắt đầy ái mộ, La Tiểu Lâu cảm thán trong lòng … giống như tình cảm giữa hậu bối và tiền bối học trò vậy. Thật là một tình cảm đẹp và hồn nhiên biết bao…

Nhưng mà, một cái âm thanh lỗi thời xông vào tai hắn, đầy hưng phấn mà nói "Trời, đây mới là tình yêu!! Mối tình đầu là đây!! Ta dám thề, ngươi cùng Nguyên Tích tiến triển không theo các bước chính quy! Các ngươi trực tiếp tiến tới giai đoạn 'lão phu lão thê', giai đoạn này lẽ ra cần có một 'tiểu tam' (người thứ ba) đến để thử thách tình yêu của các ngươi, giúp tình cảm của các ngươi được thăng hoa …"

La Tiểu Lâu nghiến răng nghiến lợi mà nói "Chuyện ngươi trộm sao lại một bản bức vẽ Sáng Thế Thần hôm qua, ngươi muốn ta báo cho Nguyên Tích không? Ngẫm thử xem hắn sẽ xử ngươi thế nào đi? Một con dị thú cơ giáp đáng khinh dám mang tâm tư khác thường đối với ca ca của hắn?" Lấy hiểu biết của La Tiểu Lâu đối với Nguyên Tích, hắn tuyệt đối sẽ đầy quan tâm tới vấn đề vừa xong.

"Nga, không, không! Ngươi không thể làm vậy được! Hắn sẽ giết ta mất! Các ngươi quả thực là đôi vợ chồng gặp nhau thì ngắn mà sống với nhau lại lâu dài hạnh phúc nhất, hơn nữa tình cảm chân thành tha thiết tỉ lệ thuận với thời gian sống hài hòa … ngươi sẽ giúp ta giữ bí mật chứ? Darling…"

Sắc mặt La Tiểu Lâu càng lúc càng đen, nhưng hắn chưa kịp xử lý 125 thì Lăng Tiêu đã tới.

"Nghe nói ngươi đã quyết định chấp nhận lời mời tiến vào khu A?" Lăng Tiêu nhìn La Tiểu Lâu hỏi. Tuy rằng lời nói không tỏ vẻ gì kinh hỉ nhưng La Tiểu Lâu có thể cảm nhận được sự hoan nghênh của vị quý công tử mặt lạnh này.

Tiếu Bộ thì ở bên cạnh trừng mắt nhìn, cười nói "Ở khu A đều là cao thủ, hơn nữa mĩ nhân cũng nhiều, người thợ sửa chữa vũ khí có tay nghề cao lại kiếm được nhiều tiền như ngươi chắc chắn sẽ được các nàng ưu ái. Nếu may mắn, không chừng có thể có được diễm ngộ tuyệt vời."

La Tiểu Lâu không lộ ra nhiều khoái hoạt lắm … còn có thể thế nào nữa chứ. Hắn là người đã kết hôn. Hơn nữa 'nửa kia' của hắn vừa bá đạo vừa không thể nói lý lẽ … hắn chỉ có thể nhịn xuống ước muốn được hỏi Tiếu Bộ là có những loại mỹ nhân như thế nào, nghiêm trang mà mở miệng "Như vậy, có thể đưa theo người nhà không?"

Dưới ánh mắt kinh ngạc trợn trừng của D Tư cùng Tiểu Bộ, La Tiểu Lâu ho khan một tiếng, cứng rắn tiếp tục mở miệng nói "Là thế này, người hôm trước đi cùng ta, chúng ta là vợ chồng, thậm chí chúng ta còn đang trong tuần trăng mật… Ta tuyệt đối không thể để hắn lại một mình". Nói xong câu cuối cùng, chính hắn đều bị chính mình làm cảm động. Hắn thực là người đàn ông có trách nhiệm a…

D Tư đồng tình mà nhìn La Tiểu Lâu "Vậy thực là khó, nhưng không phải không có cách. Các ngươi một người là chiến sĩ, một người là thợ sửa vũ khí, thật là xứng đôi a." Nói xongt, D Tư lại trộm liếc Lăng Tiêu ở bên cạnh một cái, làm cho Tiểu Bộ nhìn thấy mà mỉm cười.

Khóe miệng Lăng Tiêu hơi kiều một chút, coi như không thấy D Tư đang đỏ bừng mặt, tiến vào vấn đề chính "Có thể được, chúng ta sẽ bảo đảm ngươi cùng người nhà ngươi tiến vào được khu A. Nhưng để đổi lại, sau khi ngươi tiến vào khu A, ngoài việc mỗi ngày phải nộp một khối năng lượng thạch tứ cấp, còn phải thăng cấp cho lượng vũ khí mà chúng ta đưa tới, ngươi thấy thế nào? Lấy tốc độ làm việc của ngươi, chuyện này hẳn cũng không khó, chúng ta vẫn sẽ trả phí dụng đầy đủ."

"Không thành vấn đề" La Tiểu Lâu thẳng thắn mà đáp ứng.

D Tư nghĩ nghĩ rồi bổ sung "Nếu ngươi định chế tạo kiếm năng lượng, chúng ta có thể kiếm cái giấy phép kinh doanh cho ngươi, nhưng mà cái này cần nộp thuế"

La Tiểu Lâu gật gật đầu "Được, vậy đa tạ trước"

Sau khi thương lượng xong, Lăng Tiêu cùng D Tư cùng Tiểu Bộ ly khai.

La Tiểu Lâu đếm số năng lượng thạch hôm nay thu hoạch được.

– Cấp hai: ba miếng

– Cấp một: mười lăm miếng

– Tài liệu: Rất nhiều

Nguyên Tích bây giờ mỗi ngày có thể thu thập được sáu miếng năng lượng thạch cấp ba. Như vậy tài sản của bọn họ hiện tại cũng kha khá. Nhưng mà, lượng năng lượng thạch mà phi thuyền cần vẫn là một con số khổng lồ.

Đang nghĩ, La Tiểu Lâu nghe được tiếng cười nói từ đằng sau.

Quay đầu lại, Nguyên Tích cùng Lý Kiệt Tiểu Kiều đang đi lại đằng này. Hết thảy đều thực sự bình thường, trừ việc bên cạnh bọn hắn còn có đám người của Eno và Eva.

La Tiểu Lâu nhìn thoáng qua Eva – vẫn đang nhìn lén Nguyên Tích, nghĩ đến việc khu A có rất nhiều mỹ nhân bỗng cảm thấy khó chịu, người phải lo lắng có lẽ là hắn …

Nguyên Tích cảm nhận được tầm mắt của La Tiểu Lâu, trừng mắt cảnh cáo với hắn một cái rồi đi lại gần, lưu loát mà th dọn tài liệu trên mặt đất. Từ sau khi tới Bụi động, phải nuôi nấng một con thú nhỏ La Tiểu Lâu trong mấy tuần, loại việc thu dọn này vương tử điện hạ càng làm càng thuận tay.

"Ngươi còn đứng ngây ở đó làm gì?" Nguyên Tích không vui mà ngẩng đầu nhìn La Tiểu Lâu, bực mình vì có chút tài liệu lúc cất giữ cần chú ý. Trước giờ đều là La Tiểu Lâu ở bên cạnh nhắc nhở hoặc tự mình làm lấy.

Nhìn Nguyên Tích đang xử lý tài liệu, ánh mắt của Eva đều nhanh sáng lòe lòe.

La Tiểu Lâu lấy lại tinh thần, dưới sự nhắc nhở của 125 mà bối rối sờ vào trong túi áo, lấy ra khăn tắm mà 125 đã chuẩn bị sẵn hộ, đến gần giúp Nguyên Tích lau mồ hôi.

Nguyên Tích ngây người, sau đó rất phối hợp mà nâng mặt lên, hưởng thụ sự phục vụ của La Tiểu Lâu đối với mình … hắn, hắn có chút kích động! Đây là lần đầu tiên La Tiểu Lâu ở trước mặt nhiều người như vậy bảy tỏ tình cảm của mình với Nguyên Tích.

Hai người rất nhanh đã thu dọn xong, bắt đầu đi trở về.

Đám người Y gia vẫn duy trì khoảng cách nhất định với bọn họ mà cùng theo về. Nguyên Tích hết sức chăm chú hỏi thăm tình hình công việc của La Tiểu Lâu buổi chiều, chẳng thèm để ý đám người đằng sau. Lý Kiệt đại khái muốn làm người hòa giải nhưng cuối cùng cũng không nói gì.

Đến khi đi qua khu khai thác năng lượng thạch cấp hai, bầu trời buổi xế chiều che kín những đám mây đỏ bỗng cất lên một tiếng kêu to, thanh âm kia vừa thanh thúy vừa tuyệt vời.

Thế nhưng trong nháy mắt đó, hầu như tất cả mọi người đều cả kinh. Khu ngoại giới này rất ít khi có thứ gì đó tự do bay lượn, nhưng nếu một khi đã có thù hầu hết đều dị thường hung tợn. Nếu đem so với thú bảo hộ, thú bay không có năng lượng thạch, lại có thể hoạt động tự do ngoài khu săn bắn.

Mọi người dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới núp dưới một chỗ kín đáo nào đó, La Tiểu Lâu tuy rằng không biết chuyện gì xảy ra nhưng hắn trực tiếp trốn đằng sau Nguyên Tích.

Những người còn đứng lại đều là những cao thủ cổ võ, đứng im nghênh địch.

Mọi người đều ngẩng đầu nhìn trời, sắc mặt đầy khẩn trương. La Tiểu Lâu giật mình mà há to miệng. Đó là một con chim thật lớn, hoặc có thể nói là con thú, trên người không có lông, màu da tối đen, có một đôi cánh cực to, tối quái dị là, con chim này có một cái đầu như đầu người, ngũ quan xinh đẹp lại diễm lệ. Tuy thế lại chẳng có ai dám đối diện với gương mặt ấy, bởi trong cặp mắt xinh đẹp xanh biếc kia là nỗi khiếp sợ khủng bố mà nó mang tới cho tất cả mọi người. Mái tóc dài đen rủ xuống hai bên mặt càng làm tăng thêm không khí quỷ dị khó lường.

"Trời ơi, không phải thú bay tự do bình thường! Đó là 'mỹ nhân điểu'!!"

"Vì, vì sao thú bảo hộ cấp năm lại xuất hiện ở đây?"

Mọi người đều chưa từng nhìn thấy con thú bảo hộ nào lại rời khỏi chính địa bàn của mình, hơn nữa lại là một con thú bảo hộ cao cấp. Mà theo sự xuất hiện của nó, cả không trung dường như đều âm u xuống, mang theo dự cảm về điềm xấu nồng đậm.

Quan trọng nhất là, tất cả những người ở đây hầu hết đều đến từ khu săn thú cấp ba, tức là bọn họ đều không phải đối thủ của thú bảo hộ cấp năm.

Con 'mỹ nhân điểu' kia chăm chú nhìn đám người bên dưới, sau đó phát ra tiếng kêu thanh thúy vui mừng, nhanh chóng lao xuống tấn công.

Nguyên Tích cảm giác được La Tiểu Lâu sợ hãi mà nắm chặt áo hắn, cùng lúc đó, có không ít người trắng bệch mặt nằm úp xuống. Những người còn đứng chưa đến một phần ba.

Dù sao cũng phải có người đối phó với con quái này. Đâu phải cứ sợ hãi thần phục mà con quái kia bỏ qua cho đồ ăn trước mắt.

Mỹ nhân điểu, tên của nó như vậy cũng không phải vì nó có một khuôn mặt mỹ nhân mà là vì nó chuyên gia bắt những người xinh đẹp làm đồ ăn. Trong nháy mắt nó lao xuống, Eva hét chói tai chui vào trong đám người.

Khi mà Eva cảm thấy mình chạy trốn chỉ là vô vọng, một tiếng thét nữa lại vang lên, mỹ nhân điểu đã phóng lên cao, dưới móng vuốt của nó là hai người.

Đó chính là La Tiểu Lâu cùng Tiểu Kiều.

Nhìn hai người bị bắt đang giãy giụa trên không trung, Eva vừa nghi hoặc vừa khó hiểu, cuối cùng cắn chặt răng. Chuyện gì thế này? Con quái điểu này bị đổi tính à, hay là khiếu thẩm mỹ vốn bất bình thường?

La Tiểu Lâu phẫn nộ mà nhìn con quái điểu đang quắp mình, vừa giãy mạnh vừa phun mật vàng "Trời ạ, con chim ngu xuẩn này có khiếu thẩm mỹ đặc biệt hay sao? Rõ ràng Nguyên Tích đẹp hơn ta rất nhiều mà!!"

125 thì an ủi "Đừng bi quan như vậy, cưng ạ, nếu ngươi giải trừ được phong ấn, ngươi nhất định sẽ là người xinh đẹp nhất vũ trụ này"

La Tiểu Lâu tuyệt vòng mà rên rỉ "...ta muốn nói là, trọng điểm câu nói không phải cái đó, hiểu không?"

125 giật giật, nhỏ giọng hỏi "Ngươi chẳng lẽ bắt ta nói thật ra sao? Con chim này cũng chẳng phải kẻ ngốc đâu, nhìn bộ dạng 'hung thần ác sát' kia của Nguyên Tích đi, là ta ta cũng thà thay đổi khẩu vị của mình một lần còn hơn"

Con chim chỉ biết bắt nạt kẻ yếu chết tiệt này!!!

Vừa giãy dụa vừa ra sức phản kháng, Tiểu Kiều cũng thế, nhưng dưới móng vuốt cứng như sắt thép của 'mỹ nhân điểu', động tác của hai người có vẻ nhỏ yếu biết bao.

Cùng lúc đó, phía dưới, có người nhẹ nhàng thở ra bởi người bị bắt không phải mình, cũng có người mặt đầy vẻ lo lắng, còn có ba người đuổi theo, vừa chạy vừa lấy đà nhảy lên.

Ba người kia chính là Nguyên Tích, Lý Kiệt cùng Eno.

Eva sửng sốt, thì thào hô "nhị ca…"

Mỹ nhân điểu liếc nhìn ba người nở nụ cười đầy châm chọc, quắp chiến lợi phẩm mà đắc ý bay vờn ngay trên đầu ba người kia. Dù vì mang theo con mồi mà không bay cao được nhưng không trung vẫn là địa bàn của nó. Lý Kiệt có chút đau khổ vô lực mà rơi xuống trước, Nguyên Tích hít sâu một hơi, bắt chước động tác của cơ giáp mà mạnh mẽ xoay người trên không, một kiếm chém ra ngăn chặn đường bay của quái điểu.

Mũi chân của Eno chạm vào bả vai của Lý Kiệt, lấy đà nhảy lên. Hai người Eno Nguyên Tích cùng hợp lực bức bách quái điểu phải rơi xuống.

Lý Kiệt vừa vặn xông lên bổ xuống một bên chân của quái điểu một kiếm, mỹ nhân điểu đành phải buông tha cho Tiểu Kiều. Thế nhưng nó ngẩng đầu nhìn Nguyên Tích cùng Eno phía trước, lại nhìn Lý Kiệt phía sau, trong mắt lóe hung quang, kéo La Tiểu Lâu rê rồi ném mạnh lên đất, sau đó chính mình đè lên. Nó thà 'lưỡng bại câu thương', dù chết cũng không chịu thả con mồi.

Nguyên Tích biến sắc, sau đó nhìn đến đám lông trắng lóe lên phía dưới con quái điểu, biết La Tiểu Lâu không việc gì mới bình tâm lại, âm lãnh mà nhìn con mỹ nhân điểu kia. Bây giờ mọi người đều sợ 'ném chuột vỡ đồ', nhỡ mà kích thích đến nó thì La Tiểu Lâu rất có thể sẽ bị thương.

Ngay tại thời điểm mỹ nhân điểu định tiếp tục bay lên, Nguyên Tích di chuyển. Đó là một loại tốc độ mà mắt thường không thể nhìn thấy được, đó là một động tác yêu cầu kĩ thuật cao để điều khiển cơ giáp – Di động sóng.

Mọi người chỉ cảm thấy trước mắt nhoáng lên, mà ngay cả mỹ nhân điểu cũng không kịp phản ứng, một thanh kiếm màu đen đã không tiếng động mà xoẹt qua mắt trái của nó, chạy vòng quanh đầu rồi đâm thủng mắt phải mà ra.

Con quái điểu ngay cả tiếng cũng chẳng kịp kêu, vô thanh vô tức mà ngã xuống.

Nguyên Tích lập tức lật mỹ nhân điểu ra, phát hiện La Tiểu Lâu ở dưới đã biến trở lại hình người, thả tâm mà ném con quái điểu sang một bên.

Eno cũng bu lại, thấp giọng hỏi "Hắn không sao chứ?"

Lý Kiệt cùng Tiểu Kiều cũng nhanh chóng chạy tới, La Tiểu Lâu đang cố hết sức mà đứng dậy, hắn dùng lực giữ chặt cánh tay Nguyên Tích. Vừa mới đụng vào, La Tiểu Lâu phát hiện, cánh tay của Nguyên Tích đang run lên nhè nhẹ. La Tiểu Lâu kinh ngạc cùng cảm động mà nhỉn Nguyên Tích "Cưng à, ngươi không cần sợ, ta không sao rồi"

Nguyên Tích lạnh lùng mà đáh giá hắn, sau mới nói "Ngươi hiểu lầm, ta vừa rồi thi triển ra một động tác khó làm cho thân thể tới cực hạn"

125 cũng nhảy vào phụ họa "Đúng thế! Chiêu Di động sóng ban nãy quả thực rất khốc!"

La Tiểu Lâu chẳng biết nói gì nữa. Hai cái tên này chẳng lẽ không thể nói dối cho hắn đẹp lòng được hay sao? Rất nhanh, La Tiểu Lâu phát hiện tay của Nguyên Tích vẫn còn đang run rẩy, thế nhưng mặt của tên kia vẫn lạnh nghiêm, cố gắng chống đỡ. La Tiểu Lâu lập tức chạy dán vào Nguyên Tích, tận lực để cho Nguyên Tích dựa vào hắn.

Nguyên Tích quay đầu nhìn về phía Eno, thản nhiên nói "Đa tạ"

Eno cũng cười„ trong mắt là sự tán thưởng của cao thủ với cao thủ "Có gì đâu, Tiểu Kiều cũng là đệ tử của Y gia chúng ta, chúng ta còn phải đa tạ ngươi ấy chứ"

Nguyên Tích thoáng gật đầu, không để ý đến ánh mắt kinh diễm của đám người xung quanh, liếc mắt ý bảo Lý Kiệt cùng Tiểu Kiều cùng đi về.

Lúc này, một cái đệ tử chạy tới lặng lẽ hội báo cho Eno "Nhị thiếu gia, hai ngày nay ta đã quan sát kĩ, động tác của người kia quá nhanh, chúng ta căn bản không thấy rõ được, càng khỏi nói đến tìm ra được cái gì"

Eno thở dài "Nhìn chiêu thức hắn vừa ra cũng biết là không tìm hiểu được gì, chênh lệch quá lớn"

Ánh mắt luôn bình tĩnh của Eno xuất hiện sự lo lắng hiếm có "Hiện tại đừng đề cập chuyện này vội, chúng ta còn cần báo cáo việc thú bảo hộ cấp năm thoát khỏi khu khai thác. Đây là sự kiện chưa từng có. Nếu là ngẫu nhiên thì không sao, nếu thực có dị biến thì …"

"Trời ạ, vậy nhân loại sẽ không còn đường sống nữa" Mọi người đều nhanh chóng xì xào nghị luận, trên mặt đều mang theo sợ hãi.

Mà trên đầu đám người, ở khoảng cách rất rất xa, nằm ngoài Bụi động….

Một người đàn ông mặc áo xám quay lại nói với một cái tuyệt sắc mỹ nhân "Ta có thể cam đoan, cái máy này có thể đưa ngươi từ trong Bụi động ra. Cho nên, ta hy vọng ngươi không làm ta thất vọng, nhất định khiến bọn chúng đều chết ở trong đó".

Tuyệt sắc mỹ nhân kia chính là Thiên Hằng. Hắn mỉm cười "Đương nhiên rồi, cho nên mới nói, hợp tác cùng Nguyệt Thượng chẳng bằng hợp tác cùng ngươi, rõ ràng lưu loát, cả hai chúng ta đều thắng!"

"Được rồi, ngươi nhanh nhanh thử dùng một chút, sớm tiến hành đi, đừng quên, chuyện mà ta nhờ ngươi tiện tay xử lý"

"Yên tâm, ta sẽ đi thần điện mà"

Ooooo

Đám người La Tiểu Lâu hoàn toàn không thể cảm nhận được nguy hiểm đang ập đến. Bọn họ đang cùng nhau vui sướng mà hưởng dụng bữa tối phong phú.

La Tiểu Lâu biết thân thể Nguyên Tích đang ở giai đoạn suy yếu nên hết mực chiếu cố, hận không thể đem thức ăn tới tận miệng Nguyên Tích. Dưới bàn, tay chân Nguyên Tích đã khôi phục bình thường rồi, nhưng nhìn La Tiểu Lâu dán sát lại, vẻ mặt lấy lòng, ánh mắt mang ý cười, hắn quyết định tiếp tục hưởng thụ.

Có lẽ, tối nay có thể cùng nhau xả hơi một chút, cái tư thế mà La Tiểu Lâu mãi không chịu phối hợp kia …

189. Chương 187: Khách Quý

…. tay chân Nguyên Tích đã khôi phục bình thường rồi, nhưng nhìn La Tiểu Lâu dán sát lại, vẻ mặt lấy lòng, ánh mắt mang ý cười, hắn quyết định tiếp tục hưởng thụ.

Có lẽ, tối nay có thể cùng nhau xả hơi một chút, cái tư thế mà La Tiểu Lâu mãi không chịu phối hợp kia …

La Tiểu Lâu giả bộ không nhìn thấy ánh mắt như lang đói của Nguyên Tích, ăn xong thì tự mình thu dọn bát đũa, sau đó đem những tài liệu ban ngày kiếm được lấy ra phân loại. Cuối cùng, hắn mang thanh kiếm năng lượng của lão nhân buổi sáng nhờ cậy lấy ra. 125 ngồi bên cạnh xem La Tiểu Lâu làm việc mà đầy oán niệm. La Tiểu Lâu không cần năng lượng thạch để đề cao tinh thần lực cùng ý thức nguyên lực nên phần của nó cũng không có. Tuy nhiên gần đây nó cũng được nhiều chỗ tốt rồi, tuy có chút oán niệm nhưng nó cũng rất thức thời mà không mở miệng oán giận.

Hôm nay Nguyên Tích không sang chỗ Ly Tác. Chiêu thức mà hắn sử dụng ban ngày hôm nay đã làm cơ thể đi tới cực hạn, hiện tại tuy không ảnh hưởng gì đến hành động thường ngày nhưng thân thể vẫn còn chưa hoàn toàn khôi phục. Ly Tác vừa nghe lời giải thích của hắn cũng không trách móc, chỉ bảo hắn về tu tập nội công. La Tiểu Lâu từng hỏi Nguyên Tích về cái 'nội công' này, nhưng những gì Nguyên Tích nói hắn phần lớn không hiểu được … nhưng La Tiểu Lâu khẳng định, cái kia chắc chắn là một loại công pháp rèn luyện làm cho kinh mạch hoặc công năng của thân thể tăng lên, giúp cơ thể con người đột phá cực hạn, phát huy được thực lực lớn hơn nữa. Tuy không hiểu nguyên lý nhưng La Tiểu Lâu biết loại công pháp này vô cùng quý giá, hơn nữa, ngoài Ly Tác ra, bọn họ chưa từng nghe ai khác nói đến nó.

Ly Tác đã từng nói loại công pháp này tu luyện đến tầng cao nhất, nội ngoại kiêm tu, có thể không sợ ảnh hưởng của bức xạ nơi đây nữa. Tuy rằng khó có thể kiểm nghiệm độ chân thực của câu nói này nhưng tốc độ tiến bộ của Nguyên Tích lại rõ ràng như ban ngày. Đang nghĩ vẩn vơ, La Tiểu Lâu phát hiện Nguyên Tích ngồi xuống giường cách hắn không xa. La Tiểu Lâu quay đầu nhìn lại. Nguyên Tích vừa mới tắm rửa xong, trên tóc còn vương bọt nước, thỉnh thoảng lại tí tách rơi xuống vai áo của bộ đồ ngủ màu trắng mềm mại, lại theo nếp áo mà trượt vào sâu bên trong người … La Tiểu Lâu bỗng nhiên cảm thấy miệng khô lưỡi khô. Hắn cảm thấy thực may mắn vì lúc này Nguyên Tích đang nhắm mắt lại.

Tuy rằng Nguyên Tích luôn chỉ trích hắn câu dẫn người, nhưng mà xem xem, bây giờ rốt cuộc là ai đang câu dẫn ai đấy nhỉ?! Vấn đề mấu chốt ở đây là, hắn càng ngày càng cảm thấy không kiềm chế nổi nữa … rõ ràng trước kia hắn không có 'đổ đốn' như thế bao giờ! Dù trước kia hắn cũng thực thích hân thưởng (ngắm) mỹ nhân – cái đấy có ai là không thích đâu – hơn nữa, cái đó cũng chỉ giới hạn trong 'hân thưởng' (ngắm) mà thôi. Hiện tại nhìn đến Nguyên Tích, chỉ cần Nguyên Tích không cố tình châm chọc khiêu khích hắn hoặc sai khiến hắn, hắn đã dễ dàng bị Nguyên Tích hấp dẫn. La Tiểu Lâu nuốt nước miếng. Hắn muốn sờ lên cơ ngực rắn chắc kia, muốn mơn trớn thớ bụng chắc nịch, vuốt ve đôi chân thon dài, sau đó … như vậy … như vậy … Ông trời! Con người rốt cuộc có thể sa đọa đến mức nào a!!!

La Tiểu Lâu lại nuốt xuống một ngụm nước bọt, cố gắng thu hồi tầm mắt, trấn an con tim đang càng lúc càng đòi nhảy tango – dù hắn rất muốn cũng rất khó – bắt đầu cố gắng tập trung vào việc chữa trị thanh kiếm năng lượng. Trước tiên La Tiểu Lâu dùng ý thức nguyên lực tìm kiếm phần bị hư tổn, kinh ngạc phát hiện tài liệu làm ra thanh kiếm này khá tốt, chỉ là tài liệu phụ trợ có chút tầm thường. Lúc đầu hắn định làm một thanh kiếm mới cho lão nhân kia nhưng bây giờ xem ra, làm mới còn không bằng được cái cũ này. La Tiểu Lâu tùy tay lựa chọn một vài tài liệu phụ trợ thích hợp.

Sau khi xử lý tốt tài liệu, La Tiểu Lâu cầm lên thanh kiếm, dùng dụng cụ chế tác cơ giáp mài đi tầng ngoài cùng của thanh kiếm, làm lộ ra những bộ phận chủ yếu bên trong.

Cầm khung xương kiếm mà quan sát một lát, La Tiểu Lâu lại bỏ đi ý tưởng đúc lại khung xương kiếm, mà lựa chọn một phương pháp càng 'hao tâm tổn sức' hơn – dùng ý thức nguyên lực cùng tinh thần lực chải vuốt tất cả các sợi nguyên tử trong kiếm lại một lần. Đây là phần khó khăn nhất của quá trình sửa chữa.

Một giờ sau, La Tiểu Lâu lau mồ hôi, đem tài liệu phụ trợ từng thứ một cho vào … không lâu sau, một thanh kiếm sắc bén hiện ra trước mắt hắn. Rốt cuộc đã sửa xong! La Tiểu Lâu lại lấy năng lượng thạch đặt vào, dùng ý thức nguyên lực dẫn phát ngọn lửa năng lượng. Một ngọn lửa thật lớn bùng lên. Vậy mà thanh kiếm này lại không hề thua kém thanh kiếm của Lăng Tiêu. "Thật sự là kiếm tốt!" La Tiểu Lâu mê muội mà nhìn.

"Nếu ngươi đã xử lý xong công việc, có phải hay không đã đến lúc lo lắng cho nhu cầu của 'chồng' ngươi?"

La Tiểu Lâu nhanh chóng quay đầu lại, phát hiện Nguyên Tích đã tu luyện nội công xong. Lúc này tên kia đang dựa vào trên thành đầu giường mà càn rỡ nhìn hắn. Cảm giác khi nãy nhanh chóng trở lại. 125 đã đầy thức thời mà chết máy, hơn nữa còn cẩn thận mà nằm yên trong ngăn kéo tủ.

La Tiểu Lâu đỏ mặt đi lại gần, trèo lên giường, lại kinh ngạc phát hiện Nguyên Tích vẫn không hề động, vẫn dựa vào giường mà mở hết tay chân – bày ra một tư thế thật làm người ta muốn phạm tội – La Tiểu Lâu không khỏi dò hỏi "Ngươi … có phải hay không không có sức?". Nguyên Tích đánh giá hắn từ trên xuống dưới, sau đó lộ ra một nụ cười ngọt ngào "Đúng thế a!" – "Vậy ta …" La Tiểu Lâu đỏ lừ mặt, không nói lên lời, tay chân có chút vô thố nhưng ánh mắt lại chẳng thể dời mắt khỏi Nguyên Tích.

"Ngươi hầu hạ ta đi!" Nguyên Tích thoải mái mà nói, sau đó lại đầy thâm ý mà bỏ thêm một câu "Nếu hầu hạ tốt, ta sẽ có thưởng cho…"

Đêm đó, người vẫn còn thèm thuồng – Nguyên Tích – ôm người vì mệt quá mà ngủ thiếp đi – La Tiểu Lâu – ngón tay nhẹ nhàng giúp hắn mát xa. Tối nay chủ yếu xuất lực là La Tiểu Lâu, cho nên hắn mệt đến nỗi Nguyên Tích tắm rửa cho hắn cũng không tỉnh lại được.

ooooo

Ngày hôm sau, mãi đến lúc gần xuất phát, La Tiểu Lâu mới dứt cơn mê mà ngơ ngác từ trong phòng đi ra, nhưng mà sắc mặt không được tốt lắm – mệt là một lý do, chủ yếu là quá xấu hổ, cái tư thế quả thực quá khó để mở miệng, thế mà Nguyên Tích tên chết tiệt kia lại còn oán giận, nói cái gì mà "… ăn quá tham…". La Tiểu Lâu ra đến ngoài, gặp Lý Kiệt đang đầy thâm ý nhìn mình. Tên kia hắc hắc cười hai tiếng sau đó đon đả mời hắn đi lại ăn điểm tâm.

Bỗng nhiên, tên đang cười nhạo hắn – Lý Kiệt- nhìn thấy thanh kiếm năng lượng trong tay hắn – kinh ngạc mà há to miệng. Sauk hi biết được thanh kiếm này chính là thanh kiếm rách nát ngày hôm qua, Lý Kiệt lại được dịp mà hú lên quái dị, chạy ra cửa, ngay cả cơm sáng cũng không ăn. La Tiểu Lâu ngơ ngác nhìn Lý Kiệt chạy ra ngoài cửa. Tiểu Kiều thì vừa chuẩn bị đồ ăn vừa cười nói "Kiệt ca chỉ là kinh hỉ quá mà thôi. Hắn nằm mơ cũng muốn mơ có được một thanh kiếm năng lượng"

Nói tới đây, Tiểu Kiều buông dao dĩa trong tay, giương mắt mà nhìn về phía La Tiểu Lâu, mang theo chờ đợi mà hỏi han "La tiểu ca, ngươi biết chế tác năng lượng kiếm sao?" La Tiểu Lâu suy nghĩ một hai giây rồi đáp "Cũng có thể nói như vậy, nhưng mà, ta cần làm thử trước đã"

"Vậy thực là tốt quá!" Tiểu Kiều kinh hỉ mà kêu lên "Như vậy chúng ta có thể mua kiếm năng lượng của ngươi, hoặc là chúng ta đưa tài liệu, ngươi giúp chúng ta chế tác? Nếu tham gia đại hội cổ võ mà có thể có được một thanh kiếm năng lượng, chúng ta không chừng có thể kiếm được năng lượng thạch cao cấp"

La Tiểu Lâu gãi gãi đầu, còn chưa nói gì, Lý Kiệt đã chạy như bay vào sân, kêu lên "Đã mua về rồi, mau mau, thử xem xem!" La Tiểu Lâu sửng sốt "Thử cái gì?" Lúc này Nguyên Tích cùng Ly Tác cũng cùng nhau bước ra, nhìn đến ba người đều đang đứng, Nguyên Tích kéo La Tiểu Lâu đặt lại trên ghế, nói "Cơm nước trước rồi nói sau"

Bữa cơm này, Lý Kiệt vừa ăn vừa vò đầu bứt tai, Tiểu Kiều thì luôn mỉm cười. Rốt cuộc đã ăn xong, Lý Kiệt vội vã đem thanh kiếm lại, sau đó lấy ra một đồ vật màu đen và nói "Đây là máy đo cấp bậc kiếm năng lượng, có thể tính được tới kiếm năng lượng cấp năm. Nếu có cấp cao hơn,ở khu D không có, chỉ có thể đi khu B hoặc khu A để mua. Ta cứ mua về thử xem sao. Kiếm năng lượng tương lai của ta giờ chỉ trông cậy vào ngươi thôi, La Tiểu Lâu."

Mọi người đều xúm lại xem, Nguyên Tích thì đứng sau lưng La Tiểu Lâu, khoát nhẹ tay lên lưng hắn, đầy ủng hộ. Tuy rằng vẫn còn chút tức giận với Nguyên Tích nhưng La Tiểu Lâu vẫn thuận thế mà dựa vào Nguyên Tích ở đằng sau. Mấy người bọn họ chờ đợi kết quả kiểm tra của Lý Kiệt, nhưng một phút đồng hồ trôi qua, trán Lý Kiệt đều nhanh nhỏ mồ hôi, kết quả vẫn không có xuất hiện. Tiểu Kiều lo lắng hoi "Kiệt ca, sao thế này?" Đáng lẽ vài giây đã phải có kết quả rồi chứ.

"Có vẻ không đo được …" Lý Kiệt rốt cuộc thất vọng mà lấy kiếm năng lượng ra khỏi máy đo, vả mặt mờ mịt. Ly Tác thì nghĩ nghĩ, nhìn thanh kiếm năng lượng rồi nói "Rất có thể, cấp bậc của thanh kiếm này trên cấp năm"

Trong viện một thoáng im lặng. Lý Kiệt kích động mà phá vỡ bầu không khí "Trên cấp năm?! La tiểu đệ, ta có thể đặt hàng trước với ngươi được không?" La Tiểu Lâu thì gãi đầu, nói nhanh "Nếu thực trên cấp năm thì tốt quá, nhưng cái này được thể không phải là do ta. Thanh kiếm này vốn có nguyên liệu rất tốt, cấp bậc kiếm vốn không thấp. Nếu ta chính mình chế tác, có thể làm ra cái gì thì ta cũng không dám chắc"

Lý Kiệt chậm rãi tỉnh táo lại, nhưng vẫn kiên định mà nói "Không sao cả, ta xem trọng ngươi, La tiểu đệ. Kiếm năng lượng của ta vẫn sẽ trông cậy vào đệ. Yên tâm đi, tài liệu ta bao". Mấy người đang nói, ngoài cửa bỗng nhiên vang lên tiếng gõ. La Tiểu Lâu nói "có thể là lão nhân, chủ nhân của thanh kiếm này đấy" … Lý Kiệt nhanh chóng đoạt quyền mở cửa của La Tiểu Lâu. Hắn định bụng, nếu chủ nhân của kiếm chịu bán, hắn sẽ giành phần mua lại thanh kiếm này.

Lão nhân ngoài cửa bị Lý Kiệt tiếp đãi ân cần quá mức mà có chút mơ hồ, nhưng khi lão nhìn thấy La Tiểu Lâu, nhãn tình sáng lên, vội vã đi tới, thấp thỏm mà mở miệng "Vị tiểu ca này, kiếm của ta …" – "Tốt lắm rồi, ngài xem thử trước đi". La Tiểu Lâu đem kiếm năng lượng tới trước mặt lão.

Lão nhân không dám tin mà nhìn thanh kiếm trước mặt, qua vài giây sau mới đưa tay đón lấy. Lão vuốt ve thanh kiếm, thấp giọng lẩm bẩm. La Tiểu Lâu đứng khá gần nên nghe được, hình như là: "… không ngờ vẫn còn có thể thấy được hình dáng này của ngươi …"

Đại khái là lão nhân quá kích động, vuốt ve kiếm hồi lâu mới ngẩng đầu nhìn La Tiểu Lâu, đè thấp thanh âm mà nói lời cảm tạ. La Tiểu Lâu cười cười nói "Thanh kiếm này của ngài vốn là một thanh hảo kiếm rồi" Lão nhân ngẩn người, thở dài, lập tức nhớ tới cái gì, vội đem bao tải phía sau mở ra nói "Tiểu ca, ngươi xem xem, ta cảm thấy chỗ này đại khái không đủ trả phí dụng sửa chữa … Về sau ta có thể đem thêm một ít tài liệu lại đây …"

Mọi người đều nhìn vào đống hàng hóa trong bao. Lý Kiệt khó hiểu mà nhìn về phía La Tiểu Lâu, thắc mắc hắn muốn nhiều quần áo da lông như vậy làm gì … Nguyên Tích cũng nhìn lão nhân cùng La Tiểu Lâu, sau đó lộ ra một điệu bộ đầy hứng thú, lục tung cả đồng đồ lên lựa lựa chọn chọn, cuối cùng 'đầu thừa đuôi thẹo' mà xách một bộ có lông màu trắng, cái tai ngắn ngắn, cái đuôi lắc lắc, sờ sờ cằm rồi nói "Đều lấy tất đi, cũng không tệ lắm". Mọi người đều không nói gì mà nhìn Nguyên Tích đầy ngụ ý, này, vị đại ca kia, mục đích của ngài quá lộ liễu rồi đó. Mặt La Tiểu Lâu không thể khống chế mà chín đỏ một lần nữa – không thể trách da mặt hắn mỏng quá được. Ông trời ạ, hóa ra Nguyên Tích còn có cái sở thích này.

Từ khi lão nhân kia vào cửa đến giờ, Ly Tác vẫn một mực yên lặng mà nhìn lão, lúc này mới chần chờ mà hỏi một câu "Vương đại ca?" Lão nhân kia cứng đờ người, quay đầu lại, nhìn Ly Tác, nghi hoặc hỏi han "Ngươi là ai?"

Ly Tác kích động đi lại gần "Thực sự là Vương đại ca sao? Ta là Ly Tác đây …". Lão nhân kia ngẩn người, đánh giá Ly Tác nửa ngày mới vội vàng túm cánh tay Ly Tác, run giọng hỏi "Huynh đệ, sao ngươi lại biến thành thế này? Từ khi các ngươi đi vẫn mãi chẳng có tin tức gì, ta đều lo lắng muốn chết!" Lão nhân kia thế mà lại có quen biết với Ly Tác, hơn nữa lại luôn tìm kiếm của đám người Ly Tác.

Nguyên Tích cùng La Tiểu Lâu để lão nhân cùng Ly Tác về phòng nói chuyện, bọn họ thì dọn dẹp một chút rồi xuất phát. La Tiểu Lâu dùng nửa ngày để sửa chữa phi thuyền, nửa ngày còn lại thì giúp mọi người thăng cấp kiếm năng lượng. Nhưng mà chạng vạng ngày hôm nay, D Tư đưa đến một tin tức, bảo hắn ngày mai ở nhà chờ, Lăng Tiêu muốn dẫn vài người quan trọng đến chỗ hắn để nhờ thăng cấp kiếm. Cuối cùng tên đó còn cường điệu mấy lần rằng đoàn khách này rất quý. La Tiểu Lâu nhíu nhíu mày. Tuy không muốn ở nhà lắm nhưng đã đáp ứng rồi, hắn cũng chẳng thể từ chối "Được rồi, ngày mai buổi sáng ta sẽ ở nhà chờ bọn họ"

Hôm qua Nguyên Tích tu luyện nội công dị thường thuận lợi, nghĩ đến lời nói của Ly Tác với mình, cảm thấy đã có chút sở ngộ. hắn quyết định mỗi ngày sẽ vận động cho hao hết thể lực rồi sau đó sẽ về nhà tu luyện nội công.

Lý Kiệt cùng Tiểu Kiều nhìn Nguyên Tích liều mạng giết thú. Tuy rằng có phần giật mình nhưng cũng không hề chậm trễ mà phối hợp với Nguyên Tích. Kết quả là, dù ba người người nào cũng thở hồng hộc nhưng thu nhập lại tăng không ít.

Đến tối, bốn người cùng nhau trở về, Eno tự mình chặn bọn họ lại, mời Nguyên Tích tham gia đại hội cổ võ. Nguyên Tích hỏi các thành viên tham gia. Eno rất sửng sốt vì dù có nói ra Nguyên Tích cũng đâu biết được ai với ai.

Eno đang định nói thì Lý Kiệt ở bên cạnh nhỏ giọng nhắc "Eva sẽ không thể tham gia". Nguyên Tích nghe vậy nhìn về phía Eno, thấy hắn cũng không phản đối gì liền hồi đáp "Tham gia, có thể, nhưng cần dẫn thêm Lý Kiệt cùng Tiểu Kiều". Eno bất đắc dĩ cười cười "Đa tạ, ta vốn cũng định mang theo Lý Kiệt, về phần Tiểu Kiều, đi sát ta cũng sẽ không có vấn đề gì cả". Hắn cuối cùng cũng rõ ràng, ấn tượng của Nguyên Tích đối với Y gia rất không tốt, toàn bộ đều tại Eva làm con thú kia bị thương, mà hắn đồng ý gia nhập đội bọn họ trong cuộc thi lần này là do hắn đã hỗ trợ Nguyên Tích cứu La Tiểu Lâu.

Lý Kiệt nghe vậy vô cùng kinh hỉ. Hắn biết, tuy rằng bản thân cũng đã rất cố gắng, nhưng nếu không có những lời này của Nguyên Tích thì cũng khó mà được Y gia chọn tham gia thi đấu.

Ngày hôm sau, La Tiểu Lâu nói vài lời với Nguyên Tích, rằng cần phải ở nhà chờ mấy vị khách quan trọng kia tới. Ly Tác lão nhân vì tìm được bằng hữu, trên mặt đầy vẻ vui mừng, La Tiểu Lâu đề nghị Ly Tác đưa người kia đến ở cùng, Ly Tác lắc đầu "Vương đại ca sẽ không đồng ý đâu, chờ ta ..." Chờ cái gì thì âm thanh của Ly Tác thấp xuống, La Tiểu Lâu không nghe rõ được.

125 tựa hồ còn bận hơn so với hắn. Lúc thì đi động sóc chuột, lúc thì đi theo Nguyên Tích thu thập gen của thú bảo hộ.

La Tiểu Lâu một bên chờ khách, một bên lại vào trong sân sửa sang lại tài liệu một lần. Bởi vì tối qua vừa thử sửa chữa kiếm cho lão nhân kia nên bây giờ hắn cũng muốn thử chế tác một thanh xem sao. Đem tài liệu chỉnh đốn lại, tận lực lựa chọn những tài liệu tốt nhất – những tài liệu có năng lượng màu xám – hồi tưởng lại kết cấu của thanh kiếm hôm qua mấy lần rồi tốn cả tiếng đồng hồ để nghĩ ra một kết cấu hoàn hảo nhất, có thể phát huy được hết sức mạnh của tài liệu.

Sau đó La Tiểu Lâu tĩnh tâm, bắt đầu chế tác. Đến khi hắn thực sự làm ra được một thanh kiếm năng lượng, không nhịn được mà bật cười. Bởi vì đây là lần đầu tiên, tài liệu chuẩn bị quá nhiều, thanh kiếm này to đến mức thái quá. "Kiếm tốt!" Một âm thanh trầm thấp bỗng nhiên vang lên bên cạnh hắn. La Tiểu Lâu hoảng sợ, ngẩng đầu, phát hiện Lăng Tiêu cùng D Tư đã đến rồi, bên cạnh bọn họ còn có một đám người mặc áo choàng màu sậm. Nhóm người này chẳng biết đến từ lúc nào, ở bên cạnh yên lặng nhìn hắn chế tác kiếm năng lượng.

La Tiểu Lâu trực tiếp nhìn về phía Lăng Tiêu "Các ngươi tới rồi sao? Vậy đem vũ khí tới đây đi, ta xem trước cho" – "Từ từ, sao ngươi không thử đo cấp độ của thanh kiếm mới chế tác được một chút?" Người mặc áo choàng bỗng nhiên mở miệng nói, thanh âm của hắn trong trẻo nhưng lạnh lùng, mang theo một loại hương vị cao cao tại thượng, có vẻ không lớn tuổi lắm. Lăng Tiêu cũng gật đầu nói "Chúng ta cũng không vội, ngươi cứ thử đo trước đi"

D Tư không nói gì, ngầm đồng ý. Trong đám người, hắn có khi là người nóng vội nhất, bởi vì hắn là con của thợ sửa chữa vũ khí hàng đầu. Nhưng vì thân phận của mấy người còn lại, hắn cũng không tiện mở miệng nói gì.

La Tiểu Lâu ngẩn người. Mấy người này thế mà còn sốt ruột hơn cả hắn nữa chứ. Nhưng mà hắn cũng lười dông dài, nói thẳng "Tuy ta rất muốn nhưng ta còn không tìm được năng lượng thạch cấp năm, thanh kiếm này hiện chưa thể dùng". Vừa nói xong, người mặc áo choàng bật cười giễu cợt "Ngươi sao không nói sớm, đây, cho ngươi, cái này coi như phí dụng lát nữa thăng cấp vũ khí. Nhưng mà này, nếu không thăng cấp thành công, ta sẽ đòi lại đấy"

La Tiểu Lâu tiếp nhận khối năng lượng thạch cấp năm mà người kia ném tới, dùng tinh thần lực xem qua, chất lượng cũng không tệ lắm, ít nhất tốt hơn bình thường. Hắn hướng người kia cười: "Đương nhiên, vì miếng năng lượng thạch này, ta sẽ tận tâm tận lực mà giúp ngươi ..." – "Ngươi nói thế chẳng lẽ sẽ không 'tận tâm' đối với mấy người chúng ta?" Người đứng giữa cười nói, âm thanh so với người đầu tiên trầm ổn hơn không ít. "Đương nhiên không, nếu đã đáp ứng với Lăng Tiêu, nhất định ta sẽ cố hết sức, nhưng mà, vũ khí của vị tiên sinh này sẽ được thăng cấp đầu tiên" La Tiểu Lâu khách khí mà đáp. Người đầu tiên, cũng đồng nghĩa với việc thời điểm tinh thần lực hắn tốt nhất, hiệu quả đại khái sẽ cao hơn một chút.

La Tiểu Lâu đặt năng lượng thạch lên thanh kiếm, sau đó dùng ý thức nguyên lực kích phát lửa năng lượng. Trong nháy mắt, 'phù' một tiếng ngọn lửa bùng ra làm La Tiểu Lâu giật mình. Dưới ánh mắt nhịn cười của mấy người kia, hắn đưa kiếm vào máy đo lường cấp bậc.

Máy kiểm tra cả buổi chẳng có chút phản ứng, giống như tình hình ngày hôm qua. La Tiểu Lâu nhăn lại lông mày. Lại không xem được? Đã bị thế này hai lần rồi. D Tư kinh hô một tiếng, lập tức đưa tới một cái hòm tinh xảo màu đen nói "Dùng cái này thử xem"

La Tiểu Lâu mở ra, đưa kiếm vào, sau đó nhìn chằm chằm cấp bậc hiển hiện, ngẩng đầu nhìn về đám người đang chờ đợi đáp án "Cấp sáu". Tuy rằng không nhìn được biểu tình của người mặc áo choàng, nhưng sắc mặt của đám người D Tư Lăng Tiêu đều đã thay đổi. D Tư nhịn không được mà khâm phục "Ngươi vậy

mà có thể sử dụng những tài liệu cấp ba làm ra kiếm năng lượng cấp sáu …" Chính La Tiểu Lâu cũng có chút kinh hỉ, đồng thởi có chút thấp thỏm. Thanh kiếm này mang cho Nguyên Tích dùng, không biết hắn có chê xấu không nữa …

Người cho La Tiểu Lâu năng lượng thạch cười nói "Lăng Tiêu à, người ngươi tìm được lần này tay nghề thật khá. Đến đên, trước thăng cấp kiếm giúp ta thử xem" Nói xong, hắn đưa tới một thanh kiếm cùng một khối năng lượng thạch cấp năm màu lam, vừa thấy đã biết là cực phẩm. La Tiểu Lâu nhận lấy, như trước kiểm tra kết cấu của kiếm, quả nhiên cũng đều là cực phẩm, khác xa một trời một vực với những tài liệu mà hắn nhìn đến trước giờ. Hơn nữa, kết cấu của thanh kiếm này còn xảo diệu hơn cả thanh kiếm hắn tự làm. La Tiểu Lâu săm soi xong, thuận tiện giúp chải vuốt một vài sợi nguyên tử bên trong, sau đó cảm thấy thỏa mãn mà cười, bắt đầu thăng cấp cho kiếm.

Không lâu sau, ngọn lửa màu lam trên thân kiếm tăng vọt. Mọi người đang vây quanh La Tiểu Lâu lập tức thối lui. La Tiểu Lâu sờ sờ chuôi vũ khí này. Đại khái là hắn đã thăng cấp thành công. Đây chắc chắn là một trong những thanh kiếm tốt nhất. Người kia lại ha ha cười lên "Ca, nhìn thấy không, miếng năng lượng thạch cấp năm kia của ta cũng không uổng phí" Người nọ hưng phấn mà sán lại gần, tiếp nhận vũ khí của mình rồi đưa vào máy kiểm tra. Khi hắn quay đầu lại, mũ áo choàng tuột xuống. Một đầu tóc vàng óng ánh toát ra. Rõ ràng là một tiểu mỹ nam tử.

Hắn chẳng thèm để ý mũ mình bị tuột, kích động mà đắc ý hô "Các ngươi đoán xem được bao nhiêu? Thập cấp!!!" Hắn chẳng đợi được người khác đoán, tự mình báo ra đáp án. Mấy người còn lại nghe vậy nhịn không được, đều lấy ra vũ khí cùng năng lượng thạch. Trong số đó có một người bước qua đội lại mũ cho người tóc vàng ban nãy.

La Tiểu Lâu cũng không nhìn tiểu mỹ nam tử kia nữa, dù sao miếng năng lượng thạch cấp năm của hắn (lắp vào kiếm của Nguyên Tích) được bảo trụ thì mọi sự đã đại cát rồi. Sauk hi thăng cấp vũ khí cho bốn người còn lại xong, trên gương mặt La Tiểu Lâu xuất hiện vẻ mệt mỏi. Bốn thanh kiếm thăng cấp sau không phải cấp tám thì là cấp chín, thập cấp thì chỉ có thanh kiếm đầu tiên. Cái này cũng không thể trách La Tiểu Lâu. Năng lượng thạch của những người còn lại kia cũng không được tốt như viên năng lượng thạch của người đầu tiên.

Nhưng dù là thế, mấy người kia cũng thật vui. La Tiểu Lâu còn kinh hỉ hơn cả bọn hắn. Hắn lại học được kết cấu của những thanh kiếm năng lượng cấp năm trở lên. Cho dù bọn họ không trả tiền thì hắn vẫn đều có lời. Bốn người kia thương lượng, quyết định trả cho La Tiểu Lâu ba miếng năng lượng thạch cấp năm.

Lăng Tiêu cùng D Tư càng hài lòng. La Tiểu Lâu là ngoại viện của gia tộc bọn họ, lại có biểu hiện xuất sắc như vậy, mặt mũi của bọn họ cũng được thêm nhiều. Nhất thời, chủ khách đều tẫn hoan. Cuối cùng người mỹ nam tử đầu tiên đi tới trước mặt La Tiểu Lâu mà nói "Ta còn có một ý tưởng, ta cho ngươi tài liệu, ngươi giúp ta chế tác một thanh kiếm năng lượng. Nếu làm ta vừa lòng, ta có thể đáp ứng một điều kiện của ngươi"

La Tiểu Lâu đang định cự tuyệt, nghe được câu cuối cùng của người kia không khỏi sáng mắt lên "Điều kiện gì?" TIểu mỹ nam tử tóc vàng khinh bỉ mà liếc nhìn La Tiểu Lâu một cái, vênh cằm "Nếu ta không giúp được thì cũng có mấy người đây giúp ngươi". La Tiểu Lâu lại cười rộ lên "Được, một lời đã định"

Sau đó, Lăng Tiêu đưa mấy người kia về, D Tư rất muốn lưu lại, nhưng sau cuối cùng nhìn nhìn Lăng Tiêu, vẫn là ly khai. Chờ khách về hết, Ly Tác ở phòng bên cạnh đẩy cửa ra, ngưng trọng nhìn cửa, nói với La Tiểu Lâu "Người vừa rồi bị rơi mũ, chính là nhị vương tử của khu A. Hắn đã có việc cầu ngươi, như vậy thì chỉ cần ngươi làm được là có thể yêu cầu hắn để được tiến vào thần điện"

190. Chương 188

Ly Tác ở phòng bên cạnh đẩy cửa ra, ngưng trọng nhìn cửa, nói với La Tiểu Lâu "Người vừa rồi bị rơi mũ, chính là nhị vương tử của khu A. Hắn đã có việc cầu ngươi, như vậy thì chỉ cần ngươi làm được là có thể

yêu cầu hắn để được tiến vào thần điện"

La Tiểu Lâu sửng sốt, lập tức nhịn không được mà nở nụ cười "Kia tốt rồi, nếu vương tử điện hạ có thể cho chúng ta đi cái cửa sau, mọi chuyện sẽ được giảm bớt nhiều công đoạn lắm" Nhưng bọn họ vẫn cần rất nhiều năng lượng thạch … La Tiểu Lâu bắt tay vào xem xét ba miếng năng lượng thạch cấp năm, càng xem càng thích. Bình thường hắn không thể gặp được khách nhân hào phóng như vậy được.

Ly Tác thoáng kinh ngạc mà liếc nhìn La Tiểu Lâu một cái. Tiểu tử này chẳng lẽ không phải đang ở cái tuổi mù quáng sùng bái danh lợi cùng quyền lực hay sao? Nếu có nhiệt huyết, cố gắng ở trước mặt vương tử điện hạ biểu hiện một phen, có lẽ có thể vơ vét được một vài cái chức vị không sai …

"Ngươi … nghĩ sao về cái gọi là 'vương tử'?" Ly Tác chưa từ bỏ ý định mà hỏi han.

"ngô, quả thực rất không xong, rất bá đạo, không nói lý lẽ, tánh tình táo bạo, vĩnh viễn đều dùng lối suy nghĩ của chính mình để hiểu vấn đề … Khụ, cái kia, chúng ta tiếp tục nói về chuyện thần điện đi". La Tiểu Lâu phát hiện mình vừa không tự giác mà oán hận vài câu, cảm thấy có chút ngượng, đánh trống lảnh sang chuyện khác.

"… có lẽ ngươi cùng Nguyên Tích đúng thật là tuyệt phối" Ly Tác nghĩ tới tên đồ đệ có tính cách không được tự nhiên kia của mình, không khỏi cảm thán mà nói.

"kế tiếp, chỉ cần Nguyên Tích biểu hiện xuất sắc, hoặc là chỉ cần toàn đội của Y gia đều tiến vào mười danh cuối cùng, các ngươi có thể tiến vào thần điện" Ly Tác nói.

" Nguyên Tích nhất định là có thể!" La Tiểu Lâu còn chưa từng thấy Nguyên Tích thất bại, đương nhiên, hắn cũng đã phải trả giá bằng những cố gắng không mệt mỏi mà người khác không thể nào tưởng được.

"Chỉ mong là thế thật, nếu có thể, ta hy vọng được đi cùng các ngươi" Ly Tác âu sầu nói.

Nhìn lên đồng hồ, thấy đã qua giữa trưa rồi, La Tiểu Lâu mang 125 đi đến chỗ bọn Nguyên Tích ở khu năng lượng thạch cấp ba. Hắn đã tính ra, với tốc độ tu sửa kiểm tra phi thuyền bây giờ, đại khái một tuần nữa là có thể hoàn công. Bây giờ tài liệu có năng lượng để thay thế cho hộp năng lượng càng quan trọng. Hơn nữa, hắn có thể cho Nguyên Tích một kinh hỉ.

La Tiểu Lâu bao lại thanh kiếm năng lượng, mang nước cùng đồ ăn đi ra khu D

125 oán hận nói "Ngươi hơi tốt quá mức với Nguyên Tích đấy, ngươi nên có sự rụt rè của chính mình, người phải tặng đồ thường xuyên chẳng lẽ không phải là chức trách của trượng phu hay sao?"

La Tiểu Lâu kinh ngạc hỏi "Nhưng mà, làm thì cũng đã làm rồi, không tặng chẳng lẽ để trưng bày à?"

"hắc! Chẳng lẽ ngươi không coi trọng ta sao? Từ khi ngươi còn ở trên giường phun bọt ta đã cõng ngươi đi đường rồi. Cái đuôi đáng thương của ta a, khi đó mỗi ngày đều bị ngươi gặm!! Chẳng lẽ ngươi chưa từng nghĩ tới việc tặng ta sao? Dù chủ là một con cơ giáp nhưng ta cũng bị sự vô tình của ngươi làm thương tâm" 125 mắt ngậm nhiệt lệ, oán giận mà hô.

"…."

Cái dáng người kia của ngài … giơ năng lượng kiếm chẳng phải là quá lãng phí sao? Dù vậy, La Tiểu Lâu vẫn hồi tưởng những đặc điểm của kiếm năng lượng có thể làm 125 dẫn phát đam mê.

Cuối cùng, La Tiểu Lâu thử thăm dò nói "Vậy ta đưa cho ngươi một khối năng lượng thạch cấp năm nhé?"

"Thân thân, cục cưng, điều này có thật không? Sao ta có thể không biết xấu hổ thế đâu … chúng ta đêm nay về, ngươi đưa cho ta nhé". Một âm thanh nhỏ nhắn đầy khôn ngoan nói "Về phần kiếm năng lượng cái kia, cũng chỉ hợp với cái loại người khủng bố như Nguyên Tích mà thôi"

Lúc La Tiểu Lâu tới khu năng lượng thạch cấp ba, ba vị chiến sĩ đã đợi hắn được một lát. Nguyên Tích kiên trì chờ La Tiểu Lâu tới đây ăn cơm nên hai người còn lại đành dùng con mắt oán niệm mà nhìn đống đồ ăn trước mặt.

Chờ đến khi bọn hắn phát hiện ra La Tiểu Lâu đang đi tới, Nguyên Tích thì vẫn ngồi yên không nhúc nhích nhưng Lý Kiệt thì nhảy dựng lên "La tiểu đệ, ngươi cuối cùng cũng đến đây, mau mau!!" Nói xong, hắn chạy nhanh đến đỡ đống đồ trên tay La Tiểu Lâu giúp.

Bởi vì đã thu lại lửa năng lượng, sức nặng của thanh kiếm cũng không nhỏ. Lý Kiệt kinh ngạc hỏi han "Đây là cái gì? Dụng cụ mới của ngươi sao?"

"Đương nhiên là không. Đây là cho Nguyên Tích đấy." La Tiểu Lâu nhẹ liếc Nguyên Tích một cái, bộ dáng của thanh kiếm kia thật ngại lấy ra.

Nguyên Tích nhíu nhíu mày, tuy rằng không có biểu tình gì trên mặt nhưng rất nhanh đã cướp lấy thứ trong tay Lý Kiệt.

"Không bằng chúng ta ăn cơm trước đi" La Tiểu Lâu chột dạ mà hô.

Mấy người bọn họ đều hoạt động nặng cả cái buổi sáng rồi, kỳ thực sớm đói bụng. Trên mặt đất đã bày sẵn bữa trưa, La Tiểu Lâu tới mang thêm cơm, một hộp cá cùng hai món nữa. Nguyên Tích nhanh nhẹn mà trực tiếp gắp cá. Lý Kiệt cùng Tiểu Kiều nuốt nuốt nước miếng nhưng không dám lên tiếng.

Bốn người ăn trưa xong, Lý Kiệt thoải mái mà nằm ngay tại chỗ, ngâm nga "Mấy ngày nay đi theo Nguyên ca, thật sự là rất tuyệt…"

Tiểu Kiều đứng dậy đi bộ. Nàng cũng đã ăn không ít đồ ăn La Tiểu Lâu mang đến, so với bình thường no hơn nhiều

Nguyên Tích kéo La Tiểu Lâu tới bên người, cầm lấy cái thứ nặng nặng được bọc kín kia, mở ra, một thanh kiếm năng lượng thật lớn lộ ra.

Ánh mắt Nguyên Tích biến đổi, nhanh chóng xé hết lớp giấy bọc, cả thanh kiếm đều lộ ra, ở giữa thanh kiếm được khảm một khối năng lượng thạch cấp năm loang loáng.

Tiểu Kiều kinh hô một tiếng, Lý Kiệt xoay người ngó, vừa nhìn thấy thanh kiếm kia liền trực tiếp nhảy dựng lên.

"Ở đâu ra vậy?" Nguyên Tích ngẩng đầu nhìn chằm chằm La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu nhỏ giọng kể lại chuyện sáng nay, còn nói thêm "Mặc dù không được đẹp lắm, nhưng đây là cái đầu tiên ta làm, về tính năng thì có thể nói là không tệ …"

"Khó coi chết đi được, nhất là miếng năng lượng thạch này" Nguyên Tích bình luận, vừa nói vừa cầm thanh kiếm ở trong tay quơ quơ.

Nhìn thấy Nguyên Tích chẳng hề chê bai ngoại hình của thanh kiếm, La Tiểu Lâu mới thoáng nhẹ nhàng thở ra.

"Hắn không muốn ta muốn!" Lý Kiệt hưng phấn mà nói "Thực phong cách! Đây mới là năng lượng kiếm của nam nhân chứ. Ta muốn! Ta xuất tiền!"

"Ta lại chưa có nói là không cần" Lời nói của Nguyên Tích quả thực như giội vào đầu Lý Kiệt một chậu nước lạnh. Tên kia lúc này mới ý thức được là Nguyên Tích từ đầu tới cuối đều không hề rời tay khỏi thanh kiếm.

La Tiểu Lâu thì hưng phấn "Vậy thì tốt quả, thử dùng rồi nói cho ta biết hiệu quả nhé. Xế chiều nay ngươi dùng luôn đi, cục cưng …"

Nguyên Tích ngừng tay, suy nghĩ vài giây rồi nói "Ngươi đã cầu ta thì nên trả chút gì đó chứ …" Nguyên Tích ghé sát vào tai La Tiểu Lâu thì thầm. La Tiểu Lâu bị tấn công bất ngờ mà nhảy dựng lên, nhưng rất nhanh đã bị Nguyên Tích kéo lại.

Xế chiều hôm đó, có thể là do đại hội cổ võ càng ngày càng gần, những người đến tìm La Tiểu Lâu nhờ thăng cấp vũ khí cũng càng lúc càng nhiều, có cả những người ở khu cao cấp. Vũ khí của bọn họ tốt, thù lao cũng nhiều hơn nhiều. Mặc kệ là dạng năng lượng thạch hay dạng tài liệu gì, La Tiểu Lâu đều thực sự hoan nghênh.

Người ở khu cao cấp mang đến những tài liệu cũng càng thêm trân quý. La Tiểu Lâu tính tính, có thể thu được bao nhiêu là lợi được bấy nhiêu. Chờ sau khi bọn hắn trở về (ra khỏi Bụi động) mấy thứ này chắc chắn không có cách nào kiếm được.

Lúc Nguyên Tích cùng bọn Lý Kiệt trở về, La Tiểu Lâu nhanh mắt phát hiện trong tay Nguyên Tích là thanh kiếm năng lượng khổng lồ kia, không khỏi vui mừng. Lý Kiệt thì rõ ràng đã bị đánh trúng, cả người đều trở nên ủ rũ.

Nguyên Tích ném mấy miếng năng lượng thạch cấp ba cho La Tiểu Lâu, sau quay đầu nói với Lý Kiệt "Mai chúng ta đi khu tứ cấp"

Lý Kiệt sửng sốt, ngẩng đầu, mờ mịt hỏi "Chúng ta có thể đi được không?"

"Ngươi tham gia đại hội cổ võ nhằm mục đích gì?" Nguyên Tích hỏi.

"Đương nhiên là để có thể kiếm được năng lượng thạch cao cấp, tài liệu cao cấp, tốt nhất là còn có thể lấy được một vài danh đầu …" Lý Kiệt không nói nữa. Hắn đã ý thức được ngụ ý của Nguyên Tích. Nếu ngay cả năng lực tiến vào khu săn cấp bốn đều không có, làm sao có thể có được vật phẩm cao cấp? Làm sao có thể đạt được vị trí cao trong cuộc thi?

"Được, Nguyên ca, chúng ta tất cả đều nghe theo ngươi". Lý Kiệt cắn răng nói. Tiểu Kiều cũng không chút dị nghị đồng ý.

(Còn tiếp)

Phần b

Ban đêm, La Tiểu Lâu đem một viên năng lượng thạch cấp năm đưa cho 125. 125 hoan hô một tiếng, lại chúi đầu đi làm thực nghiệm của nó.

La Tiểu Lâu thì tranh thủ thời gian buổi tối, đem tài liệu thu được lại chọn lựa ra một phần, chế tác thanh kiếm năng lượng thứ hai. Tài liệu tuy không sánh bằng được thanh kiếm thứ nhất thế nhưng cấu tạo đã có thêm vài cải tiến.

Cuối cùng, La Tiểu Lâu trang bị lên thanh kiếm một viên năng lượng thạch. Sau đó hắn đặt thanh kiếm lên máy kiểm tra cấp bậc. Nhìn đến mức số liệu là cấp năm, La Tiểu Lâu thở dài. Quả nhiên là năng lượng màu xám rất trọng yếu. Cái chuôi vũ khí này tuy rằng không bằng thanh thứ nhất, nhưng cũng không tồi.

Lúc Nguyên Tích luyện nội công xong mở mắt ra, La Tiểu Lâu đã nằm ngủ bên cạnh hắn. Mặc dù ban ngày hắn có yêu cầu thù lao cao, nhưng nhìn nhìn La Tiểu Lâu đang mệt mỏi ngủ, Nguyên Tích tự mình đi vào phòng tắm. Đến lúc đi ra, Nguyên Tích thấy được thanh kiếm năng lượng trên mặt bàn, cầm lên đánh giá vài lần, lại đặt xuống. Nguyên Tích leo lên giường, ôm La Tiểu Lâu ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Nguyên Tích nói với La Tiểu Lâu "Thanh kiếm kia đưa cho Lý Kiệt đi"

La Tiểu Lâu lẩm bẩm "Ừ, cứ quyết thế đi, dù sao nó cũng chỉ là để luyện tập tay nghề …" Hắn định làm cho Nguyên Tích một thanh kiếm cao cấp, mặt khác, hắn muốn thử đem vũ trang của Phi Vân (cơ giáp của Nguyên Tích) cải biến thành năng lượng kiếm.

Lý Kiệt nhận được quà vừa mừng vừa sợ, hận không thể ôm La Tiểu Lâu mà hôn hôn hai cái, nhưng hắn nhìn đến Nguyên Tích đang đứng đằng sau La Tiểu Lâu lại không tự giác được mà lùi về phía sau hai bước, ngượng ngùng nói "Nguyên ca, La tiểu đệ, thực sự rất cảm tak, các ngươi giúp chúng ta nhiều lắm"

Nguyên Tích gật gật đầu "Không cần … lúc đầu, là các ngươi thu lưu chúng ta"

Lời tuy thế, nhưng Lý Kiệt vẫn mang một ít tài liệu kiếm được đưa cho La Tiểu Lâu coi như trả công.

Lý Kiệt nhìn Lý Kiệt vừa hâm mộ vừa khát vọng, nhưng nàng cũng chẳng thể không biết xấu hổ mà đòi hỏi. Dù sao chỉ tính riêng khối năng lượng thạch bên trên thanh kiếm cũng rất quý giá, nàng cùng Lý Kiệt căn bản không thể nào mua nổi/

Sau đó, Lý Kiệt không chịu được, chạy nhanh ăn cơm, sau đó vội vàng đi khu cấp bốn thử kiếm mới.

Đến sáng ngày thứ ba, Tiểu Kiều nhận được thanh kiếm năng lượng của chính mình, cũng là cấp năm, hơn nữa thanh tú tiện tay… nàng kinh hỉ mà nói không nên lời.

Thanh kiếm này thực sự hợp ý nàng. Bình thường nếu mua kiếm năng lượng ở ngoài, cũng đều là một khuôn mẫu cũ đúc ra, kiếm hợp cho nữ không nhiều. Tuy rằng nhu cầu không lớn nhưng giá lại rất cao. Mà thanh kiếm La Tiểu Lâu tặng này, quả thực là dựa theo số đo của tay nàng mà làm ra vừa vặn.

Vì đều đã có vũ khí, sau vài cái cuối tuần, bọn họ đã quyết định chỉ đi khu săn cấp bốn thôi (trước là chỉ có cuối tuần mới đi), dù có chút gắng gượng, nhưng mấy người đều không có ý định quay về khu săn cấp thấp hơn.

Khiêu chiến với thử thách lớn mới có thể đạt được tiến bộ lớn.

La Tiểu Lâu mỗi ngày đều giúp mọi người thăng cấp vũ khí. Năng lượng thạch cùng tài liệu thu thập được càng ngày càng nhiều.

Phi thuyền đã tu sửa xong xuôi, hơn nữa, dưới sự cố gắng của hắn cùng 125, toàn bộ hệ thống nhiên liệu đã được chuyển từ dùng hộp năng lượng sang năng lượng thạch.

Không lâu sau, vị nhị vương tử điện hạ kia phái người đưa tới một bao tài liệu lớn, nhân tiện còn đưa cả giấy phép bán vũ khí cho La Tiểu Lâu. La Tiểu Lâu hoảng sợ. Một thanh kiếm thế mà lại làm cho người kia chi nhiều tài liệu như vậy. Tuy thế hắn vẫn nhận lấy. Vạn nhất thanh thứ nhất thất bại, hắn còn có cơ hội chế tác thanh thứ hai.

Cầm lấy giấy phép bán vũ khí, La Tiểu Lâu nở nụ cười, đây chính là thứ tốt.

La Tiểu Lâu không vội vã động thủ chế tác năng lượng kiếm cho vị vương tử kia. Người ta cũng đã nói là chỉ cần làm xong trước đại hội cổ võ là được mà.

Sauk hi có được giấy phép, La Tiểu Lâu thuận miệng ở khi đang thăng cấp vũ khí nói cho khách hàng một câu, rằng có thể đặt làm kiếm năng lượng, nhưng mà tài liệu phải tự gánh vác. Lập tức đã có mấy người muốn đặt hàng. Bình thường bọn họ ở chỗ La Tiểu Lâu thăng cấp kiếm, đương nhiên biết được thủ nghệ của hắn. Hơn nữa, xem những dụng cụ kì lạ của La Tiểu Lâu, có một vẻ thần bí … không chừng La Tiểu Lâu chính là đệ tử của một vị đại sư vũ khí cũng nên.

Cứ như vậy, La Tiểu Lâu mò mò luyện tập. Bắt đầu làm ra đầu tiên là cấp ba, cấp bốn năng lượng kiếm. Đương nhiên, cái đó cũng có liên quan đến chất lượng tài liệu mà người đặt hàng cung cấp. La Tiểu Lâu cố ý lựa chọn những tài liệu khác với tài liệu có nguồn năng lượng màu xám.

Thế nhưng mọi người đều thực sự thỏa mãn, dần dần, khi La Tiểu Lâu bắt đầu làm ra được năng lượng kiếm cấp năm, người tìm đến hắn để đặt kiếm đã xếp thành hàng dài.

Mà tốc độ của hắn đã là rất nhanh rồi. Nếu ở hàng khác đặt kiếm năng lượng, nhanh thì cần ba ngày, chậm thì mất cả tuần. Chỗ của La Tiểu Lâu mỗi ngày một thanh. Không nhiều không ít.

La Tiểu Lâu đem tài liệu thừa ra cho 125 thu lại … nó kiên trì nguyên tắc 'độc lập tự chủ', chỉ 'hỗ trợ' mà thôi.

Ba ngày trước khi diễn ra đại hội cổ võ, Nguyên Tích đã hoàn toàn thích ứng với khu săn cấp bốn, tiến vào hàng ngũ cao thủ.

Mà khi ba người bọn họ đều chú ý đề cao thực lực, các môn phái cổ võ đã bắt đầu tổ chức thăng cấp vũ khí cho môn nhân của chính mình, thậm chí còn cho dò hỏi tình huống của nhau …

Khu B, trong thư phòng của một cái đại viện lạc…

Một người trung niên gầy nhỏ nheo mắt nói "Nga? Ngoại viện của Y gia?"

"Ta đã phái người quan sát, tên ngoại viện này rất mạnh, có thể sánh bằng Nhị thiếu gia của Y gia. Lần này chúng ta chỉ chuẩn bị người đối phó với Eno, tên ngoại viện kia thì …" Người trẻ tuổi còn lại híp mắt nói.

"Hừ, sợ cái gì, lần này chúng ta nhất định phải tiến vào mười danh đứng đầu, bằng không cũng đừng lăn lộn ở khu B nữa" Lão nhân ở phía sau hai người kiên quyết mà nói "Nếu thực không được, để dành lực mà đối

phó với người của Chu gia, còn về cái tên ngoại viện kia thì phế hắn ngay khi hắn vừa ra. Nếu không kém Eno thì tuyệt đối không phải đối thủ của người kia đâu"

Người trẻ tuổi mặt tròn cười nói "Gia gia, chiêu này của ngài cao quá. Nếu động vào Eno, Y gia chắc sẽ liều mạng cùng chúng ta, nếu chỉ tổn thất tên ngoại viện, nhiều lắm chỉ cần bồi thường một chút"

"Quyết định thế đi" Người trung niên lộ ra ý cười.

Oooo

La Tiểu Lâu nở nụ cười, duỗi duỗi người "Ta quyết định, mấy ngày tới sẽ không đi cùng các ngươi. Ta muốn dùng ba ngày để chế tác vụ khí. Vũ khí của một vị khách quý đặt từ lâu vẫn chưa động thủ tí nào"

Nguyên Tích sắc mặt có chút khó coi nhưng vẫn đồng ý.

Đằng sau hắn, 125 kiều cái đuôi chạy tới, ghé vào lỗ tai La Tiểu Lâu nói "Này, thuốc của ta đã nghiên cứu xong rồi"

191. Chương 189

125 kiều cái đuôi chạy tới, ghé vào lỗ tai La Tiểu Lâu nói "Này, thuốc của ta đã nghiên cứu xong rồi"

La Tiểu Lâu ngẩn người, lập tức đẩy kinh hỉ mà ôm lấy 125 "Đúng lúc quá, cục cưng! Ngươi thật là … khó được một lần rạng rỡ mặt mày!"

Vốn đang dài mặt chờ đợi sự khích lệ, 125 lập tức dỗi, nó bắn ra một cái nhìn xem thường, sửa câu nói của La Tiểu Lâu "Ngươi ít nhất nên nói là, 'cục cưng, ngươi là lợi hại nhất …' chứ".

"Được rồi, chờ Nguyên Tích khôi phục lại, ngươi muốn cái gì cũng được!" La Tiểu Lâu hào phóng nói, sau đó lấy bình thuốc trong tay 125, đưa đến cho Nguyên Tích.

"Đây là thuốc triệt tiêu ảnh hưởng từ môi trường ở đây đối với ngươi, 125 từ lúc tiến vào nơi này đã chuẩn bị rồi. Khó được lần nó dụng tâm nghiên cứu thứ gì có ích như vậy đấy." La Tiểu Lâu cười nói, sau đó lại chần chờ hỏi "Ngươi định dùng ngay bây giờ hay là ra ngoài mới dùng?"

Hiệu quả của thuốc này còn chưa được kiểm nghiệm, nhưng mà 125 ở phương diện tính cẩn thận thì hơn hẳn nhiều lần so với phương diện thẩm mỹ của nó.

Nguyên Tích hoài nghi mà liếc nhìn 125 một cái, con mập mạp màu xanh lục nhất thời đỏ mặt tía tai, giận vì bị xem thường nhưng cũng chả dám nói gì.

"Bây giờ". Nguyên Tích ngắn gọn mà nói.

Nói xong, Nguyên Tích lấy thuốc, bảo 125 nói cách dùng rồi dùng theo.

La Tiểu Lâu ngừng thở chờ đợi. Hơn mười giây sau, Nguyên Tích giương mắt nhìn hắn một cái, tựa hồ muốn nói cho hắn biết cái gì đó. Thế nhưng, một giây sau, Nguyên Tích cái gì cũng không nói, nhắm mắt lại, ngã vật xuống. La Tiểu Lâu hoảng hồn, run rẩy đưa tay đặt ở trước ngực cùng trước mũi Nguyên Tích kiểm tra, phát hiện người kia vẫn còn hô hấp đều đều, mới thả tâm mà thở nhẹ ra. Tiếp đó, La Tiểu Lâu chật vật mà bê Nguyên Tích phóng tới trên giường, lo lắng mà nhìn hắn.

125 không dám tin mà trừng lớn hai mắt, hô nhỏ "Không, không thể nào! Ta rõ ràng đã thực nghiệm, rõ ràng thuốc này vô hại đối với thân thể mà …" Điều an ủi duy nhất của nó là, lúc này, La Tiểu Lâu không có trách nó.

La Tiểu Lâu lo lắng mà ngồi ở trên giường, trên người Nguyên Tích dần dần xuất mồ hôi, càng lúc càng nhiều. Chả mấy chốc, quần áo hắn đều ướt đẫm.

La Tiểu Lâu đầy săn sóc mà cởi quần áo cho Nguyên Tích, dùng khăn tắm giặt nước nóng chà lau cơ thể cho 'chồng' một lần lại một lần.

Tròn một đêm La Tiểu Lâu không dám ngủ, mãi tới hừng đông, Nguyên Tích mới thôi không còn toát mồ hôi nữa, hô hấp cũng đã vững vàng, cũng bớt lo. Một hồi sau, mãi vẫn thấy không có chuyển biến gì, La Tiểu Lâu lại không nhịn được lo lắng, đem một bàn tay đặt ở trên ngực Nguyên Tích, thiếp đi.

La Tiểu Lâu cảm giác mình mới nhắm mắt được có hai giây, đã bị một trận 'thiên hoàn địa chuyển' (trời đất đảo lộn) làm cho tỉnh lại. Hắn thiếu chút nữa kinh hoảng mà nhảy dựng lên. Một cái thân thể nóng ấm đưa hắn đè ở dưới thân, mạnh mẽ ôm ngụ hắn, âm thanh kinh hoảng đang toát ra cũng bị chặn lại (kiss) … Qua hồi lâu, Nguyên Tích mới ngẩng đầu, không kiên nhẫn mà nói "Đừng lộn xộn! Đêm qua ngươi ở trên người ta sờ tới sờ lui, giờ mới sáng ra vẫn còn muốn câu dẫn ta, có phải ngươi hôm nay không định xuất môn hay không?"

La Tiểu Lâu nhìn chằm chằm Nguyên Tích. Mắt Nguyên Tích sáng ngời, nắng sớm nhàn nhạt chiếu vào làm bừng lên ngũ quan tuấn mỹ kinh người, ánh mắt đầy bá đạo quen thuộc … không, còn sắc bén hơn cả trước đấy, gần như làm cho người ta không thể nào nhìn thẳng. Thế nhưng hắn thì khác. La Tiểu Lâu thản nhiên đối mặt, đưa tay sờ sờ khuôn mặt Nguyên Tích, nói "Chúng ta không phải đã kết hôn rồi sao? Ngươi là người bạn đời của ta, vì sao ta không thể câu dẫn ngươi chứ?"

Ở trên giường, Nguyên Tích lần đầu tiên nghẹn lời, lỗ tai của hắn cũng nhanh chóng đỏ hồng lên. Hắn hung tợn mà nhìn chằm chằm La Tiểu Lâu ở dưới thân. Mềm mại, ấm áp, lại còn nhát gan – giống một con sủng vật nhỏ bé, luôn e sợ những thế lực mạnh hơn mình – phỏng chừng chính Nguyên Tích hắn cũng bị liệt vào hàng ngũ làm La Tiểu Lâu e sợ, thế nhưng không sao cả. Chồng vốn lẽ phải quản được vợ, bằng không nhà cửa chả đảo lộn lên hết ấy chứ – thế nhưng, tên tiểu yêu tinh này lại rõ ràng mê hoặc thành công được người thừa kế duy nhất của đế quốc là hắn, còn mê hoặc ngay trong hoàn cảnh hắn đang được huấn luyện, được rất nhiều người liên tiếp nhắc nhở khuyên bảo nữa chứ.

Thế nhưng hắn không hối hận, không hề dù chỉ một chút. Ở cùng một chỗ với La Tiểu Lâu, hắn cảm thấy rất thoải mái, sẽ có cảm giác gia đình. Đã có người cần sự bảo hộ của hắn. Đây là trách nhiệm của hắn. Hơn nữa, La Tiểu Lâu biết giúp hắn thu dọn việc nhà, làm cá cho hắn ăn, vì hắn chế tác hộp năng lượng, cơ giáp, vũ khí gì gì đó … để đòi niềm vui từ chính mình … Thật sự rất đáng yêu.

Thì đành, cho dù La Tiểu Lâu có huyết thống dị thú, thế nhưng lông thật thuận trơn, bộ dáng cũng thật dịu ngoan, vừa nhỏ nhắn lại đáng yêu. Kia con mắt màu xanh lam ngập nước, kia bộ lông màu trắng mềm mại, vừa nhìn đã muốn nhéo sờ hai ba cái… lần trước tắm rửa, toàn thân ướt sẫm, lông dính nhẹp ôm lấy cơ thể, như một viên cầu mặc hắn chà xát xoay vần, sau đó nó cúi xuống, cầu hắn … ông trời, hắn đang choáng váng đầu sao?! Cứ suy nghĩ cái gì vậy chứ?"

"Này, ngươi thấy nóng quá sao?" La Tiểu Lâu làm bộ vô tội hỏi han, đồng thời lấy tay sờ sờ cái tai hồng rực của Nguyên Tích.

"… ngươi, còn không phải tại ngươi sao? Đều dán vào người ta!!" Nguyên Tích thẹn quá thành giận mà đổ tội.

"Ta biết sai rồi, darling!" La Tiểu Lâu nhịn cười nói, sau đó hôn Nguyên Tích một ngụm, hỏi "Mau nói cho ta biết, ngươi sau khi dùng thuốc thấy thế nào? Sao lại hôn mê cả một đêm? Ta nhanh bị ngươi dọa chết"

Lực chú ý của Nguyên Tích bị dời đi thành công, hắn kéo La Tiểu Lâu ngồi dậy, sau đó một bàn tay giơ ra trước mặt, nhìn nhìn chính tay mình một lát, nhẹ giọng nói "Giờ cả chạm vào ngươi ta cũng không dám dùng sức mạnh quá"

Nói xongm Nguyên Tích nắm chặt nắm đấm, bỗng nhiên huy mạnh về phía đối diện. Hai giây sau, bức tường rắn chắc trước mặt hai người bỗng nhiên vỡ ra một hình nắm đấm nhỏ.

La Tiểu Lâu chậm rãi há to mồm, nuốt nuốt nước miếng, hỏi "Ngươi có phải đã nghịch thiên rồi không?" Lập tức, La Tiểu Lâu đầy bất an mà nghĩ đến tình cảnh bị gia bạo cùng con đường chạy trốn. Ông trời ơi, ông nhất định phải đem tất cả những thứ có lợi cho Nguyên Tích, không thèm để một con đường phản kháng nào cho hắn mới vừa lòng sao…

Hay trình độ cổ võ của ngươi đã tới cấp tám rồi?" La Tiểu Lâu nghĩ tới Ly Tác.

Nguyên Tích lại cúi đầu nhìn hắn, giật giật tay chân, sau đó lắc lắc đầu "không, cái kia ta không rõ lắm, nhưng ta có vẻ đã đột phá cấp 3S, tới cấp 4S. Ta có thể cảm giác được điều đó"

Gien cấp SSSS sao?? Trời ơi! La Tiểu Lâu ngơ ngác mà nhìn Nguyên Tích. Cấp SSSS trong truyền thuyết!! Toàn bộ liên bang không có tới một người!!!

La Tiểu Lâu ê ẩm hỏi han "Ngươi có thể xác định sao?" Khoảng cách giữa hắn cùng Nguyên Tích tựa hồ lại kéo xa không ít rồi. Về sau làm thế nào yêu cầu đãi ngộ bình đẳng đây…

"Phi thường chắc chắn. Ngươi đây là cái gì biểu tình?" Nguyên Tích cau mày hỏi.

"a ha ha, ta chỉ là, chỉ là quá kích động, quá cao hứng thôi, cục cưng" La Tiểu Lâu vừa nói vừa sờ sờ ngực Nguyên Tích. Ngô, may mắn, không có bị biến thành kẻ cơ bắp khủng bố.

Nguyên Tích nhìn La Tiểu Lâu chằm chằm, bực bội mà lật chăn lên, mang tiểu nô lệ đi phòng tắm. Sau đó, thiên thanh bạch nhật, Nguyên Tích đem tên nhóc La Tiểu Lâu không biết sống chết mà khiêu khích hắn cả đêm hôm qua ra 'làm thịt'.

Hai vợ chồng mới cưới kia lại dậy trễ rồi… Lý Kiệt đầy oán niệm mà nhìn Nguyên Tích liếc mắt một cái. Hắn đã vài ngày rồi không được ăn bữa sáng La Tiểu Lâu nấu. Mà Nguyên ca thế mà còn dám dõng dạc lấy đủ loại cớ, nào là tu sửa vũ khí, nào là chuẩn bị mặc quần áo … đều là nam nhân cả, người nào lại không biết chứ!

Lúc ăn cơm, Ly Tác luôn nghiền ngẫm nhìn Nguyên Tích, trong mắt mang theo vẻ nghi hoặc. Lý Kiệt cùng Tiểu Kiều thấy vậy, tuy không hiểu rõ nhưng cũng không dám hỏi nhiều.

Sauk hi ăn xong, Nguyên Tích mang theo La Tiểu Lâu cùng 125 tiến vào phòng của Ly Tác.

Ly Tác nhìn thấy Nguyên Tích tiến vào, đứng lên, cau mày đánh giá Nguyên Tích rồi hỏi "Sao lại thế này?"

Nguyên Tích nói "Trò dùng thuốc kháng lại phóng xạ, rồi biến thành như bây giờ"

Ly Tác bảo Nguyên Tích đánh ra mấy chiêu, sau đó im lặng thật lâu, mãi sau mới hỏi "Ngươi ban đầu cũng rất mạnh?"

La Tiểu Lâu lập tức xum xoe "Đúng, thực sự biến thái"

Ly Tác kui lại mấy bước, ngồi xuống bên giường, tựa hồ có chút không chịu nổi kinh hỉ lớn tới mức này "… cấp mười lăm, tiếp cận đỉnh cao cổ võ. Ta, ta đời này đúng là lần đầu tiên gặp được"

La Tiểu Lâu ở bên cạnh cũng dùng khẩu khí đồng dạng, nói như nói mê "Cấp 4S, ta cũng là lần đầu tiên gặp được…"

Nguyên Tích liếc nhìn hai người kia một cái rồi nói "Trò đến không phải vì chuyện này, mà là vì muốn hỏi, ngài có muốn dùng loại dược này không?"

Ly Tác ngẩn ngơ, thanh âm run rẩy "Ta cũng có thể dùng?"

"Đương nhiên, chẳng qua có thể có tác dụng phụ hay không thì khó mà nói được. Đây là do sủng vật nhà chúng trò làm ra, không thể trông cậy vào việc nó có thể chịu trách nhiệm" Nguyên Tích nói, tùy tay đem ống thuốc mà 125 đứng đằng sau đang cầm đưa cho Ly Tác.

125 nhỏ giọng than thở bên tai La Tiểu Lâu "Vì sao ta lại phải chịu trách nhiệm cơ chứ, ta chính là dị thú cơ giáp! Là dị thú cơ giáp đầy cao quý! Chỉ lệnh mang tính nguyên tắc trong ta cũng đâu phải là không thể thương tổn nhân loại gì gì đó đâu, ta chỉ cần không thương tổn ngươi là đủ rồi."

Ly Tác run rẩy tay mà đón lấy, gắt gao nắm chặt. Ông ta đi qua đi lại vài bước, lại trở về đứng trước mặt Nguyên Tích nói "Ta … ta không biết ta sẽ thế nào sau khi uống thuốc này, thế nhưng, trước đó, ta muốn thỉnh cầu ngươi một chuyện"

Nguyên Tích bình tĩnh mà nói "Ngài yên tâm, trò sẽ tìm được người mà ngài nói, bức họa rất rõ ràng, ta tuyệt đối sẽ không nhận sai"

Ly Tác tựa hồ đã tháo xuống được gánh nặng, ngồi xuống, nhìn nhìn ống thuốc, bỗng nhiên nói thêm "Ta sẽ đến chỗ Vương đại ca dùng. Nếu ta khỏe lại, sẽ quay về tìm các ngươi. Nếu ta vẫn không trở về, như vậy thì kính nhờ ngươi, hy vọng mấy người các ngươi sẽ hảo hảo mà sống sót".

Nguyên Tích gật gật đầu, mà ngay cả La Tiểu Lâu cũng không có khuyên Ly Tác lưu lại.

Lúc sau, La Tiểu Lâu bảo Nguyên Tích đem nhuyễn kiếm màu đen kia giữ lại.

Nguyên Tích cùng Lý Kiệt Tiểu Kiều xuất môn, vài ngày cuối cùng này, bọn họ còn cần phải làm quen với người trong đội ngũ của Y gia một chút. La Tiểu Lâu thì lấy tài liệu mà vị vương tử kia đặt hàng đem ra kiểm tra thuộc tính.

Gần đây, những vũ khí mà La Tiểu Lâu chế tạo ra càng lúc càng được hoan nghênh. Những người cung cấp tài liệu không quá cao cấp cũng có thể có được năng lượng kiếm cấp bốn, cấp năm, phí thu cũng không cao, mấu chốt nhất là hình thức đa dạng, công năng cũng khác hẳn những thứ được làm theo khuôn mẫu như của các hàng khác. Chỉ cần La Tiểu Lâu nhất thời hứng khởi, bọn họ còn có thể có được năng lượng kiếm phù hợp với thân thủ, đặc điểm động tác của chủ nhân, càng thích hợp để sử dụng. Mấy cửa hàng vũ khí ở khu B, khu C đều mấy lần ngầm thử mượn sức La Tiểu Lâu, mời hắn gia nhập, thậm chí mấy nhà làm vũ khí lâu đời của khu A cũng đều ngỏ lời, nhưng mà đều bị La Tiểu Lâu cự tuyệt. Hắn cũng chẳng định ở lâu trong này. Vì có quan hệ với gia tộc Lăng Tiêu, tuy rằng nhiều gia tộc chế tác vũ khí đều đỏ mắt muốn nhân tài, nhưng cũng không dám hành động gì thiếu suy nghĩ.

Sauk hi kiểm tra chất lượng, La Tiểu Lâu cảm thán. Không hổ là vương tử. Thuộc tính của những tài liệu này đều thật sự rất là cao cấp, bên trong có đại lượng năng lượng màu xám, chớ nói đến miếng năng lượng thạch lưu quang liễm liễm kia là cấp năm cao cấp.

La Tiểu Lâu hít sâu một hơi, tĩnh hạ tâm. 125 thức thời mà không tới quấy rối – vì nó chế tạo thành công thuốc cho Nguyên Tích, La Tiểu Lâu đã làm một bản diễn thuyết ca ngợi nó thật lâu, còn đáp ứng nó là, nếu hắn có được năng lượng thạch cấp năm, sẽ cho nó hai khối.

Đầu tiên, La Tiểu Lâu dùng nửa ngày để vẽ ra cấu tứ của ba loại kết cấu kiếm năng lượng mà hắn cho là tốt nhất. Sau đó, đến buổi chiều hắn mới bắt tay vào chế tác kiếm năng lượng.

Buổi chiều ngày đầu tiên, hắn chỉ chế tác một thanh. Lúc làm vì không quá hài lòng, phải làm lại lần nữa. Cho dù không phải vì thân phận của vương tử, hắn cũng không lãng phí tài liệu cấp cao như vậy. Lần cuối cùng, khi La Tiểu Lâu một hơi chế tạo xong kiếm năng lượng, hắn đưa tay xoa xoa cái trán đầy mồ hôi. Nhìn thanh kiếm dài nhỏ mà sắc bén bên cạnh, vừa lòng mà gật gật đầu.

Thanh kiếm này so với những thanh kiếm năng lượng truyền thống phải nhỏ hẹp hơn không ít, nhưng mà sử dụng lại rất thuận tay, lại không hề hao tổn năng lượng của đá năng lượng (tiết kiệm nhiên liệu). Nghỉ ngơi một lát, La Tiểu Lâu mới chậm rãi đứng lên, lấy đến cái máy kiểm tra cấp độ kiếm mà D Tư lưu lại. Đặt thanh kiếm vào, máy kiểm tra bỗng nhiên vang lên thanh âm "Chúc mừng ngài, theo kết quả kiểm tra, kiếm năng lượng của ngài đạt cấp mười một, xin hỏi ngài có muốn đăng kí vào danh mục kiếm cao cấp hay không?"

192. Chương 190

"Chúc mừng ngài, theo kết quả kiểm tra, kiếm năng lượng của ngài đạt cấp mười một, xin hỏi ngài có muốn đăng kí vào danh mục kiếm cao cấp hay không?"

La Tiểu Lâu kinh ngạc mà nhìn máy kiểm tra cấp độ kiếm. Nó còn có công năng này cơ à? Cấp mười thì không thấy gì, hoặc là, thanh kiếm kia của nhị vương tử trước đó đã đăng kí vào danh mục kiếm cao cấp rồi?

La Tiểu Lâu tùy tay điểm nút 'không' (no). Giờ thứ bọn hắn cần không phải là nổi danh, mà là mau chóng tìm được Nguyên Triệt, sau đó nghĩ biện pháp để có đủ năng lượng thạch rồi đi khỏi nơi này.

Đến đêm, Nguyên Tích trở về, La Tiểu Lâu phát hiện Lý Kiệt cùng Tiểu Kiều cũng không có biểu hiện gì khác thường, không khỏi âm thầm cười tán thưởng. Xem ra, Nguyên Tích cũng không đem chuyện bản thân thăng cấp mà nói ra ngoài. Trừ hắn – La Tiểu Lâu cùng Ly Tác lão nhân, Nguyên Tích không cho bất luận kẻ nào biết.

Nhưng mà, lần này Nguyên Tích ngoài việc đưa cho La Tiểu Lâu mười bốn viên đá năng lượng tứ cấp còn đưa cho hắn thêm mười miếng năng lượng thạch cấp năm.

Thấy La Tiểu Lâu nhìn qua, Nguyên Tích giải thích "Giờ nghỉ trưa, ta tranh thủ đi sang khu săn bắn cấp năm". Thứ nhất, hắn muốn kiểm tra trình độ hiện tại, thứ hai, Eva lại tới làm phiền, còn cố ý giả bộ vô tình ở trước mặt hắn lắc lư.

La Tiểu Lâu kinh hỉ mà nhìn những viên đá cấp năm này, chất lượng tốt xấu lẫn lộn, đại khái là do Nguyên Tích mới tới khu cấp năm, còn chưa phân biệt được rõ.

"Một lần nghỉ trưa của 'ngài' này, có thể sánh bằng thu hoạch của vài người trong tổ trong một ngày".

Nguyên Tích vốn cũng không có bao nhiêu cảm giác đối với thu hoạch thu được, hắn thích cảm giác khi năng lực được đề cao đột ngột hơn, nhưng nhìn La Tiểu Lâu mặt mày hớn hở ôm đống năng lượng thạch không hề tiền đồ, hắn bỗng cảm thấy thật thỏa mãn lại thoải mái.

Vào lúc đêm, Ly Tác vẫn chưa trở về. Nguyên Tích cùng La Tiểu Lâu liếc nhìn nhau nhưng cái gì cũng đều không nói.

La Tiểu Lâu xuống bếp chuẩn bị bữa tối cho ba vị chiến sĩ, mấy người ăn no đến nỗi đầu cũng không muốn nâng. Một là vì thức ăn quá ngon, hai là vì quá mệt mỏi. Làm việc theo đoàn đội quả nhiên là khác hẳn, tất cả mọi người tựa như đều muốn khiêu chiến cực hạn của bản thân, ai ai cũng liều mạng phát huy.

Ngày hôm sau, Nguyên Tích, Lý Kiệt cùng Tiểu Kiều lại đi từ sáng sớm. La Tiểu Lâu thì bắt đầu chế tạo thanh kiếm năng lượng thứ hai. Hắn bắt đầu thấy may mắn vì nhị vương tử đưa đến nhiều tài liệu như vậy.

Vì dùng một bản thiết kế khác, tốc độ của La Tiểu Lâu cũng không khác trước là bao, hắn mất cả một buổi sáng chế tạo ra được thanh vũ khí năng lượng thứ hai, cũng là một thanh kiếm. Bề rộng hơn hẳn thanh thứ nhất, cầm trong tay cũng thấy rất nặng.

Buổi chiều, La Tiểu Lâu lại sửa sang lấy ra một phần tài liệu nữa, chế tác ra thanh kiếm năng lượng thứ ba. Nói là kiếm nhưng thực ra nó giống một cây đao hơn. Sắc bén vô cùng, tạo hình cũng đủ phong cách.

Bước cuối cùng, La Tiểu Lâu đem viên đá năng lượng đã lắp trên thân thanh kiếm đầu tiên tháo xuống, lần lượt đặt vào thanh thứ hai và thanh thứ ba, tiến hành đo lường cấp bậc. Điều làm hắn vừa lòng chính là, hai thanh kiếm ngày hôm nay đều đạt tới cấp mười một. Hơn nữa, La Tiểu Lâu cho rằng, nếu thanh đao – thanh thứ ba thay một viên đá năng lượng tốt hơn nữa, nó có thể đạt tới cấp mười hai.

Khi chế tác, hắn phát hiện, loại kết cấu thứ ba có thể đem tính năng của tài liệu phát huy đến độ cao nhất.

La Tiểu Lâu cười tủm tỉm mà bọc cả ba thanh kiếm lại. Ba thanh kiếm này có thể giúp đổi được càng nhiều điều kiện từ nhị vương tử. Một trong số đó chính là yêu cầu vương tử đưa cho hắn một ít tài liệu cap cấp. Hắn biết, nhị vương tử là một người cực kì yêu thích vũ khí. Nếu ba món vũ khí này có thể làm cho vị vương tử kia vui thì ắt hẳn một vài tài liệu cũng chả thành vấn đề. Đến lúc đó, hắn sẽ chế tác mấy thanh cho Nguyên Tích…

Tiếp theo, La Tiểu Lâu lại tìm kiếm thanh nhuyễn kiếm màu đen của Nguyên Tích.

Hắn vẫn không nhận ra được nguyên liệu làm ra thanh kiếm này, nhưng hắn phi thường kinh ngạc phát hiện được, nguyên liệu làm ra nó tốt hơn hầu hết tất cả những tài liệu hắn từng gặp. Hơn nữa, bên trong nó chứa đựng luồng năng lượng thật lớn, không phải là năng lượng màu xám, càng giống một loại năng lượng màu đen, rất thuần hậu. Nói cách khác, nếu cung cấp thêm một vài tài liệu phụ trợ, thanh kiếm này của Nguyên Tích hoàn toàn có thể cải tạo thành năng lượng kiếm.

Nghĩ đến vũ khí trên cơ giáp của Nguyên Tích, La Tiểu Lâu lại không tránh khỏi kích động. Nhưng mà, La Tiểu Lâu cũng không lập tức động thủ. Hắn cũng không muốn dùng thanh kiếm màu đen này với những tài liệu phụ trợ không xứng. Hơn nữa, giờ bọn họ cũng không có năng lượng thạch cấp năm cực phẩm.

Không thể động thủ, trong lòng La Tiểu Lâu lại không nhin được ngứa nghề, một hơi thiết kế ra một cấu trúc mới cho năng lượng kiếm – đây là kết cấu tốt nhất mới nhất mà đến nay hắn thiết kế ra được.

Vì bận bịu mà sau khi ba người thợ săn kia trở về, phát hiện ra bữa tối bọn họ mong chờ không có sẵn chờ bọn họ.

Lý Kiệt cũng chẳng buồn nhúc nhích bày biện đồ ăn, nàng bảo Lý Kiệt chạy đi mua đồ ăn trở về. Tuy rằng đắt hơn một ít nhưng giờ là thời kì đặc biệt, nghỉ ngơi quan trọng hơn.

Ngày thứ ba, một ngày trước ngày diễn ra Đại hội cổ võ, Nguyên Tích cùng Lý Kiệt, Tiểu Kiều như cũ xuất môn vào sáng sớm.

La Tiểu Lâu thì sửa sang lại một chút tài liệu của mình. Tài liệu cấp bậc thấp của hắn nhiều mà cao cấp tài liệu thì ít, nhưng số lượng thì đã đạt đến một con số khủng bố.

Lượng tài liệu kinh khủng này đến từ những người đã được hắn thăng cấp vũ khí cho, từ những người đặt hàng chế tạo kiếm năng lượng, còn có từ Nguyên Tích Lý Kiệt Tiểu Kiều bọn ba người đánh thú lấy được. Lý Kiệt cùng Tiểu Kiều sau khi có được năng lượng kiếm liền đem toàn bộ tài liệu tích trữ được trước giờ đưa hết cho La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu bảo 125 cất đi đại bộ phận, số còn lại để ngoài.

Hắn hôm nay còn có một nhiệm vụ khác, hắn muốn chế tạo một phen cung năng lượng. Đây mới chỉ là ý tưởng thôi, có thể thành công hay không còn phải đợi xem xem. Thế nhưng nếu thành công, một vài thú bảo hộ nguy hiểm không cần tới đánh cận chiến, có thể giảm bớt hẳn thương vong. Đương nhiên, loại vũ khí này đối với Nguyên Tích hoặc nhị vương tử – toàn những cao thủ mà nói – cũng chẳng được hoan nghênh như vũ khí cận chiến. Thế nhưng, trong những hoàn cảnh nguy hiểm đặc thù, với những người năng lực không được cao, đây là chuyện tốt vô cùng.

Dựa theo nguyên lý của năng lượng kiếm, La Tiểu Lâu trước thiết kế một bản vẽ năng lượng cung, sau đó buổi chiều mới bắt đầu động thủ chế tạo.

Sauk hi kì kì cụi cụi tu sửa, La Tiểu Lâu phát hiện hắn có vẻ thành công, hơi tiếc là khoảng cách mũi tên bắn ra không được quá lý tưởng.

Thế nhưng nếu muốn gia tăng khoảng cách bắn, năng lượng duy trì lại không đủ độ.

La Tiểu Lâu nhíu nhíu mày, suy nghĩ nửa ngày cũng vẫn không tìm được biện pháp tốt, đành đem cất đi. Cái cung này cũng là định để bán cho nhị vương tử, tim tưởng hắn ta biết được tác dụng to lớn của vũ khí năng lượng tầm xa.

Tuy rằng không quá hoàn mĩ, thế nhưng ở đây còn có nhiều thợ chế tạo vũ khí kinh nghiệm phong phú mà, hắn tin tưởng đám người đó có thể giải quyết được vấn đề này.

Ngày tiếp theo, La Tiểu Lâu cùng bọn Nguyên Tích cùng xuất môn. Bọn họ trước đi đến nhà Y gia hội họp sau mới cùng đến khu A.

Chỉ có khu A mới có thể tiến vào núi Tây (Tây sơn) cho nên núi Tây có thể xem như rừng tư nhân của hoàng tộc.

Đi qua cổng kiểm soát của khu C và khu B, bọn họ đều phải đưa ra giấy phép chứng minh có tham dự thi. La Tiểu Lâu thì cần đưa ra giấy phép chứng nhận là cư dân tạm thời của khu A.

Mấy ngày ở khu A để dự thi này, bọn Nguyên Tích không cần nộp năng lượng thạch, thế nhưn La Tiểu Lâu mỗi ngày đều cần nộp một khối năng lượng thạch cấp năm, may mà dạo này Nguyên Tích cho hắn không ít.

Dọc theo đường đi, La Tiểu Lâu hưng phấn mà quan sát, quả nhiên xa hoa hơn nhiều so với khu D, thậm chí còn không khác gì thành thị của ngoại giới, một cảnh tượng đầy phồn vinh. Khi đi qua thần điện màu trắng cao lớn trang nghiêm, La Tiểu Lâu phát hiện ánh mắt Nguyên Tích nháy mắt thay đổi, nhuệ khí toàn thân thậm chí không hề che lấp.

Đó cũng hông phải là thần điện cao nhất… La Tiểu Lâu nhìn vị thiên sứ xinh đẹp lại lạnh lùng được khắc trên vòm mái kia, hơi hơi xuất thần. CHân tướng rốt cuộc ra sao? Nguyên Triệt thật sự còn ở trong Bụi động này sao?

Nguyên Tích nghênh ngang mà nắm tay lôi kéo La Tiểu Lâu giữa đường giữa chợ, tới cửa sân đấu – nơi diễn ra đại hội võ thuật mới buông tay, cau chặt mày lại, dặn dò: "Hết thảy lấy an toàn làm trọng, nếu có vấn đề gì thì bảo 125 liên hệ cho ta"

La Tiểu Lâu là thợ sửa chữa vũ khí, không thể theo vào sân đại hội, mà trong ba ngày đại hội cửa hành, tất cả tuyển thủ dự thi đều phải ở trong đó.

"Ngươi yên tâm đi, ta biết nên làm thế nào mà" La Tiểu Lâu đáp.

Nhìn bọn Nguyên Tích bước vào cửa, La Tiểu Lâu mới quay đầu nhìn sang một bên, nơi đó đã có người của Lăng Tiêu chờ sẵn.

Người trung niên kia đầy khách khí mà chào đón, nói "La sư phó, xin mời, vị kia mời ngài đến biệt quán chờ hắn"

Biệt quán trong miệng ông ta nói cũng không xa, chính là một toàn nhà lớn bên cạnh đại hội cổ võ. Sauk hi đưa người đi vào, người đàn ông kia cung kính cúi chào rồi lui ra ngoài.

Không lâu sau, một người khá trẻ, có vẻ là quản gia đi tới đón người. Hắn ta cau mày đánh giá La Tiểu Lâu rồi hỏi "Ngươi là chiến sĩ hay là thợ chế tạo vũ khí?"

La Tiểu Lâu sửng sốt, hồi đáp "Hẳn là tính là thợ chế tạo vũ khí đi …"

Người kia lườm hắn một cách đầy trách cứ, nói "Sao đến giờ mới đến thế, người khác đều đến hết rồi, nhanh lên đi"

Người khác á? Chẳng lẽ nhị vương tử còn nhờ người khác chế tạo năng lượng kiếm? La Tiểu Lâu thật ra cũng không quá lo lắng, nếu việc hắn thăng cấp được cho kiếm năng lượng cấp mười của vị vương tử kia làm cho hắn ta kinh hỉ như vậy thì chắc hẳn những kẻ có thể chế tạo ra vũ khí cấp mười không nhiều lắm, mười một cấp thì ắt hẳn rất là cao rồi.

Người quản lý trẻ tuổi kia đưa La Tiểu Lâu đến một cái phòng phía Tây đại viện thì xoay người ly khai.

Trong viện có hai phòng hai bên, trước mỗi gian phòng gần như đều chật cứng người đứng. Những người đó trẻ có già có, xếp thành hai hàng dài, đang ở thảo luận cái gì đó, nhìn thấy La Tiểu Lâu được quản lý đưa vào, trong mắt mang theo chút địch ý, không ai thèm phản ứng hắn.

La Tiểu Lâu cảm thấy kì lạ, chẳng lẽ tạo ra vũ khí cho nhị vương tử còn phải cạnh tranh?

Hắn rất nhanh phát hiện ra người bị cô lập không phải chỉ một mình hắn, ở một góc sáng sủa dưới gốc cây đại thụ, một vị lão nhân đang cô đơn mà ngồi. La Tiểu Lâu quan sát hai giây rồi lập tức hiểu rõ lý do. Quần áo lão nhân này cũ nát. Mọi người đại khái chướng mắt với ông ta.

La Tiểu Lâu đi tới, ngồi bên cạnh lão nhân đó.

Người kia kinh ngạc mà nhìn hắn, lập tức cười rộ lên, sau đó nhỏ giọng hỏi "Tiểu tử, ngươi trẻ thế mà đã có thể tham gia cuộc thi chọn đại sư chế tạo vũ khí của hoàng gia, thật không sai nha"

La Tiểu Lâu ngẩn ngơ, quay đầu nhìn về phía lão nhân, gần như muốn nhảy dựng lên "Ngài nói sao? Cuộc thi đấu? Tôi căn bản không tính tham gia mà"

Lão nhân đó cũng sửng sốt, kinh ngạc hỏi han "Vậy sao ngươi lại vào đây? Đây chính là cuộc thi được cử hành cùng lúc với Đại hội cổ võ mà, là cuộc thi lựa chọn thợ vũ khí cho hoàng gia. Lọt vào top 20 là có thể kí cam kết với hoàng gia. Nếu biểu hiện tốt, còn có thể trở thành thợ chế tạo vũ khí riêng của từng vương tử điện hạ. Đây chính là giấc mộng của những thợ chế tạo vũ khí …"

Trách không được ánh mắt những người đó đều tràn ngập địch sý, thì ra là có quan hệ cạnh tranh … Nhưng mà, đây hoàn toàn là hiểu lầm rồi …

“Không được, tôi không phải đến dự thi, chỉ là đến để đưa đồ thôi” La Tiểu Lâu giải thích, lập tức đứng lên “Tôi phải đi đây”

Lão nhân giữ chặt lấy hắn, lắc lắc đầu nhắc nhở “Giờ thì đừng đi, những thị vệ kia sẽ không để ngươi ra ngoài đâu, nói không chừng còn kiểm tra ngươi, bắt ngươi khai mục đích đột nhập vào đây. Chờ lát nữa sau khi cuộc thi bắt đầu, nhân viên chủ quản đến đây, ngươi ra giải thích với họ”

La Tiểu Lâu cũng biết hảo ý của lão nhân, lại rầu rĩ ngồi xuống. 125 tại trong lòng hắn giật giật, nghiêm túc mà dặn dò “ Nguyên Tích căn dặn ta không cho ngươi ‘câu tam đáp tứ’ đối với nam nhân khác”

La Tiểu Lâu tí chút nữa bị lời nói đầy ghê tởm của 125 làm sặc nước miếng, không khỏi châm chọc lại “Ngươi thật là trung tâm nha, có lẽ ta nên cân nhắc tặng ngươi cho Nguyên Tích, hắn có thể sẽ càng yêu thương quý trọng ngươi”

125 bỗng nhiên cảm thấy toàn thân đau mỏi, cảnh tượng bị Nguyên Tích gia bạo một lần nữa lại hiện về. nó run rẩy mà khóc lóc “Ngươi muốn làm thế nào thì làm thế đó đi. Thế nhưng ta không thể không nói … nơi này không có ai thắng được Nguyên Tích đâu, ngươi, chính ngươi giữ thân giữ phận đi”

La Tiểu Lâu sẽ không quan tâm 125 nữa, hắn quay đầu cùng lão nhân đàm luận về phương diện chế tác vũ khí. Hắn là tay ngang, cứ căn cứ cấu tạo những thanh kiếm có được mà học mò, đương nhiên không thể so với người có kiến thức trụ cột như lão nhân này được, khó được có cơ hội tốt, La Tiểu Lâu tranh thủ thỉnh giáo.

Vừa hỏi, La Tiểu Lâu đã thu hoạch được không ít. Hắn phát hiện kiến thức của lão nhân này rất lớn, hơn nữa kinh nghiệm của ông ta cũng phong phú, giảng giải sâu sắc mà thấu đáo.

La Tiểu Lâu bàn luận say sưa mà quên thời gian đã hết, thực ra, hắn hận thời gian không qua chậm một chút mới tốt. Cuối cùng, La Tiểu Lâu vẫn đầy luyến tiếc mà hỏi vấn đề cuối cùng, nan đề mà ngày hôm qua mình gặp phải, chính là khoảng cách phóng của vũ khí tầm xa.

Lão nhân cũng vô cùng kinh hỉ. Ông ta là thợ chế tạo vũ khí của khu C, có thể tới đây tham gia thi đấu là vì toàn khu C đều không có ai có tay nghề cao hơn ông. Nhưng vì ông ta không chịu gia nhập một cửa hàng vũ khí lâu đời, bị kẻ có tâm địa hiểm ác tính kê,s sinh ý cũng không vượng. Nhưng mà ông cũng chả yêu cầu nhiều lắm, có thể duy trì cơm no áo ấm là được rồi. Tinh lực của ông đều để dùng hết cho sự nghiệp nghiên cứu vũ khí.

Vấn đề về vũ khí tầm xa, ông đã sớm nghĩ tới. Nếu nó thật có thể nghiên cứu ra được thì là đã tạo phúc cho toàn Bụi động này. Thế nhưng có một nút thắt mà ông mãi vẫn chẳng thể gỡ được. Chẳng hạn như cung tiễn, không sao có thể điều khiển được độ chính xác của mũi tên, hay làm thế nào có thể để cho năng lượng của đá năng lượng cũng bắn ra cùng mũi tên.

Thế mà La Tiểu Lâu lại cố tình nghiên cứu được vấn đề này, giải đáp cho ông.

Lão nhân kinh ngạc vô cùng, không biết nói cái gì cho phải, kích động mà bày mưu tính kế cùng La Tiểu Lâu. La Tiểu Lâu cũng được lợi nhiều. Về cái khúc mắc khoảng cách bắn của vũ khí, lão nhân suy tư một phen, cho ra hai cái đáp án. La Tiểu Lâu đều cảm thấy khả thi, chỉ cần đi thí nghiệm lại.

Những người khác đến dự thi, tuy rằng không biết La Tiểu Lâu nhưng lại biết ông lão kia. Ông at tuy không được hoan nghênh nhưng tay nghề thì không ai dám phản đối. Nhìn thấy ông ta cùng La Tiểu Lâu nói chuyện vô cùng hợp nhau, trong lòng càng thêm tức tối. Điều này thuyết minh rằng La Tiểu Lâu cùng có chút tài năng. Như vậy, bọn họ chẳng phải là có thêm một đối thủ mạnh hay sao?

Không khí trong sân đang lặng lẽ biến hóa, tường phía Tây bỗng nhiên nhảy xuống một người.

Người này một thân hắc y, trên mặt mang một cái mặt nạ quỷ màu trắng, âm khí dày đặc, vừa thấy đã biết chẳng phải người nên xuất hiện. Nháy mắt khi hắn tới, La Tiểu Lâu bỗng nhiên vừa động trong lòng, dưới sự cảnh cáo của 125 mà trốn sau cây, mà những người khác thì đều sợ tới mức câm bặt. Cửa sân đã bị đóng lại, thị vệ bên ngoài căn bản không biết được đã có một kẻ như vậy tiến vào.

Hắc y nhân rút ra từ trong lòng ra một tờ giấy, dùng một ngữ điệu quái dị hỏi “Có ai gặp qua người này chưa? Nếu các ngươi biết mà không nói, đừng trách ta không khách khí”

Một trận im lặng, không người nào dám nói chuyện.

Người đeo mặt nạ quỷ hừ một tiếng, định bụng đến nơi khác tìm kiếm thì từ đằng sau, một người trẻ tuổi bỗng chỉ tay về phía sau cây, run rẩy nói "Ta đã gặp qua hắn, hắn ở kia!!"

La Tiểu Lâu sửng sốt, sắc mặt âm trầm xuống dưới. Hắn đành bước từ sau cây ra. Người đeo mặt nạ vừa nhìn thấy hắn, nhất thời phát ra một trận cười quỷ dị.

La Tiểu Lâu liếc một cái về phía người trẻ tuổi chỉ điểm kia, người kia chột dạ, quay mặt đi.

Trước khi tên mặt quỷ kia đến gần, La Tiểu Lâu tranh thủ đến trước mặt lão nhân nói mấy câu, đến khi hắn đứng lên, tên kia đã tới ngay trước mặt, túm lấy hắn rồi nhảy lên bờ tường bên cạnh, sau đó biến mất. Mặt sau bờ tường chính là hội trường cổ võ đại hội – Tây lâm.

193. Chương 191

Không khí nhất thời an tĩnh đến đáng sợ, lão nhân nguyên bản vẫn vô thanh vô tức ngồi ở một góc bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn người trẻ tuổi đã chỉ điểm kia một cái, người kia không nhịn được mà rùng mình, vội vã lảng tránh, không dậy nổi dũng khí để đối mặt với lão nhân.

Hắn quay ngoắt đi, hừ một tiếng. Đâu phải lỗi của hắn, bao người ở đây đều muốn trừ đi một đối thủ nặng kí, hắn chỉ giúp họ lên tiếng mà thôi. Giờ bao người ở đây, trong lòng đều vui đến nở hoa kia kìa, có mấy ai lại không chứ? Hắn chẳng qua là người xuất đầu mà thôi.

Đây cũng chẳng phải là tội, cho dù là pháp luật thì cũng chả sờ đến lượt hắn được, hơn nữa, hắn còn có một đại ca làm thị vệ trưởng đấy nhá…

Đnag nghĩ ngợi, cánh cửa đóng nãy giờ bỗng kẹt một tiếng đẩy ra, một thiếu niên đi tới, chính là D Tư.

Hắn đầu tiên là nhìn quét một vòng sân, sau đó quay đầu nhìn về phía người quản lý trẻ tuổi, người kia lau mồ hôi nói "Tôi nhớ chính xác là đã đưa cậu ta đến đây mà, lúc ấy rất nhiều người, tôi còn tưởng cậu ta tới tham gia cuộc thi lựa chọn thợ chế tạo vũ khí cho hoàng gia nữa …"

D Tư giương giọng hỏi "Có ai gặp qua người vào cuối cùng không?"

Mọi người trong viện đều ngẩn ra, tuy rằng không nói gì nhưng đã có không ít người nhìn về phía người trẻ tuổi chỉ điểm ban nãy – hắn đang đen hết mặt mày rồi.

Mà lão nhân ban nãy nói chuyện cũng đứng lên, ôm cái tay nải nãy giờ đặt dưới gốc cây, nói "Cậu ta bị một kẻ lạ mặt bắt đi rồi, đây là thứ mà cậu ta bảo muốn giao cho vương tử điện hạ. Xin hỏi ngài là?"

D Tư biến sắc "Ta là D Tư của Lăng gia, xin hỏi ngài vừa nói cái gì? La Tiểu Lâu bị bắt đi? CHuyện gì đã xảy ra vậy?" Nói tới đây, D Tư quay sang ra lệnh với người quản lý "Phiền ngài, tôi muốn biết việc gì đã xảy ra…"

Lão nhân được mời tới một căn phòng riêng, ở đó, ông ta nói ra đặc điểm của kẻ đã bắt La Tiểu Lâu cùng phương hướng hắn chạy trốn, lại đem cái tay nải không nhẹ của La Tiểu Lâu đưa cho D Tư. Ông vốn định tận tay đưa thứ này cho thân tín của vương tử điện hạ hoặc là quản sự của cuộc thi đấu, nhưng lại lo 'đêm dài lắm mộng', có gì đó ngoài ý muốn xảy ra … Người này nếu đã là người của Lăng gia, lấy quan hệ của Lăng gia với nhị vương tử, vậy giao cho hắn ta cũng được. Hơn nữa, trước mắt bao người thế này, có truy xét sau này thì cũng sẽ không sợ mất.

D Tư mở ra một góc tay nải, nhìn thấy thứ bên trong, mặt biến sắc, lại nhanh chóng cất kỹ.

Lúc này, chủ quản cũng đem video thu lại từ camera trong viện tới. Tất cả những gì diễn ra ở trong viện ban nãy đều hiện ra rành mạch trước mắt bao người một lần nữa.

Sắc mặt của người trẻ tuổi chỉ điểm ban nãy đã thành màu gan lợn rồi, D Tư sau khi xem xong thì nhìn về hắn ta trước tiên, lạnh lùng mà nói "Sử gia các ngươi thật đúng là có tiền đồ, thủ đoạn diệt trừ đối thủ cũng đủ lưu loát quá đi. Bất quá, hắn chính là khách quý của vương tử đấy, nếu hắn có chuyện gì thì lấy toàn bộ mạng chó của Sử gia các ngươi cũng không bồi nổi đâu". "Còn nữa, vũ khí hắn có thể chế tạo được đều là cấp mười, thậm chí có cả cấp mười một, còn ngươi, suốt ngày để tâm đến chuyện ghen tị ganh đua như thế, cả đời này đều chẳng tới nổi cái trình độ đó đâu"

D tư nói xong, khinh thường mà liếc nhìn người trẻ tuổi kia, ôm cái bọc vũ khí của La Tiểu Lâu ly khai.

Mọi người ở trong viện đều kinh hô "Cấp mười một! Hắn còn trẻ như vậy cơ mà!!"

"Thật sự là một thiên tài khó lường …"

"May mà cậu ta không tham gia thi đấu, chứ không thì chắc chắn chúng ta đều không có hy vọng …" Có một người nói như an ủi.

Thế nhưng chẳng có ai tiếp nhận được lời an ủi này cả, bọn họ tất cả đều uể oải, chênh lệch như thế thật sự quá lớn.

Người quản sự thì nhìn theo bóng lưng của D Tư, mím môi, lạnh lùng mà nói với người trẻ tuổi vẫn còn đang sợ chết trân vì những lời của D Tư ban nãy "Để điều tra, xin ngài hãy phối hợp với chúng tôi một chút" Nói xong hắn vung tau lên, hai cái thị vệ mặt không chút thay đổi bước tới, xốc hai bên lách người trẻ tuổi, ly khai.

Về phần La Tiểu Lâu. Bị bắt cóc, bị mang đi với tốc độ cực nhanh, gió mạnh đập vào mặt làm hắn nhắm tịt mắt lại không mở được ra.

La Tiểu Lâu dùng ý thức nguyên lực mà oán giận nói với 125 "Tên hỗn đản nhà ngươi, sao thế này? Sao đúng lúc mấu chốt lại chết máy thế? Chẳng lẽ chết máy đã thành một cái thói quen của ngươi rồi hay sao?"

Nếu không phải ban nãy, đúng lúc nguy cấp mà 125 lại có vấn đề, hắn tuyệt đối sẽ không để đám vũ khí quý báu mà hắn phải vất vả trăm bề mới làm ra được vứt lại chỗ đó… Ở nơi này người có thể chế tạo ra loại năng lượng kiếm cấp cao như hắn chắc hẳn chẳng có được người thứ hai, nói không lo lắng là giả.

125 tức giận mà trả lời "Chết máy á? Ta đâu có! Ta, ta chẳng qua là bị mất khống chế trong khoảng hai phút mà thôi, đây là "mất khống chế" đấy nhá! Ngươi không thể vũ nhục một trận dị thú cơ giáp đầy kiêu ngạo như vậy được! Bắt đầu từ cái ngày ta được sinh ra, điều đó đã là niềm kiêu hãnh!"

"Đình chỉ lại đi! Giờ ta không muốn thảo luận đến vấn đề tôn nghiêm của ngươi, ngươi chỉ cần nói cho ta biết việc gì đang xảy ra là được!" La Tiểu Lâu hít vào một hơi, kiềm chế nói.

125 ổn định lại cảm xúc, nhớ lại "Ta cũng không biết có chuyện gì nữa, khi đó ta đột nhiên cảm nhận được một luồng năng lượng vạn phần khó chịu, xuất phát từ bầu trời ngay phía trên trung tâm khu A. Nháy mắt đó, bộ não nhân tạo của ta đột nhiên ì ra, không nhạy nữa… nhưng điều này là không có khả năng!! Ở cái địa phương quỷ quái này, não của ta là dựa vào gien dị thú mà hoạt động, hộp năng lượng căn bản đâu thể dùng"

"Từ từ, chẳng lẽ cái luồng năng lượng kia có ảnh hưởng được tới gien dị thú?" 125 thì thào nói.

"Nhưng ta có làm sao đâu?" La Tiểu Lâu cũng có chút nghi hoặc.

125 lại nói "Thôi, hiện giờ đừng nghiên cứu cái này, an toàn của ngươi mới là vấn đề đáng lo đấy"

La Tiểu Lâu không dám giãy giụa, người bắt cóc hắn vừa nhìn đã biết chẳng phải người tốt. Hơn nữa, hắn không sao hiểu được, vì sao mà người này lại đặc biệt chạy tới bắt cóc hắn.

Năm phút sau, người mang mặt nạ quỷ đã vác La Tiểu Lâu tới một nơi ẩm ướt, chung quanh đều là những bụi cây thấp bé. Những cây có thể tính là cao chỉ có mấy cây mà thôi.

Hắn ta đem La Tiểu Lâu ném xuống đất, cúi đầu nhìn, lại lấy ra dây thừng đem tay chân La Tiểu Lâu trói lại. Xong xuôi hắn còn đạp La Tiểu Lâu một cước rồi mới đem người vác tới đặt dựa vào một gốc cây.

Sauk hi xác định chắc chắn La Tiểu Lâu không thể nhúc nhích xong, người mặt nạ quỷ lấy ra một cái hộp, chụp lấy một hình của La Tiểu Lâu, rồi bấm một vài cái nút, liên hệ cùng một kẻ nào đấy "Ta bắt được người nhà của tên tiểu tử kia rồi, giờ ảnh chụp sẽ được truyền đến cho các ngươi, các ngươi đi liên hệ với tên tiểu tử kia đi nhá … ân, ngươi yên tâm, ta khẳng định sẽ phế hắn đi". Nói xong, tên bắt cóc cúp máy. Lúc này, một trận cười quỷ dị truyền đến từ xa.

Tên bắt cóc chẳng hề quay đầu, bình thản mà nói "Ngươi đã đến rồi"

"Đương nhiên, nhưng này, ngươi nói là sẽ phế hắn? Không giống phong cách của ngươi a…" Người vừa tới như là đột nhiên hiện ra vậy, đầu chỉ lơ thơ vài sợi tóc, còn mặt thì, không biết vì nguyên nhân gì mà mặt hắn vặn vẹo khó tả.

Tên mang mặt nạ quỷ hừ một tiếng "Chẳng qua đã được công đạo rồi, ta làm việc, đương nhiên là muốn nhổ cỏ tận gốc. Nếu tên tiểu tử kia đến đây, hắn cũng đừng mong chạy trốn được!"

"Yêu, vậy tên nhóc ngươi vừa không chút thương xót bắt về thì sao? Không bằng tặng cho ta nhé?" Tên 'hoàng mao' quỷ dị mà cười.

Tên 'mặt quỷ' nghiêng mặt liếc nhìn 'hoàng mao' một cái "Tặng cho ngươi thì nó mới càng đáng thương đi, chết đều không chết tử tế được. Nhưng mà, tùy ngươi, nhớ rõ chơi xong thì giết hắn"

"ngươi yên tâm đi" Hoàng mao cam đoan.

Sau đó, cả hai tên đều quay đều nhìn về phía La Tiểu Lâu nằm trên mặt đất, sắc mặt đều biến đổi mạnh. Trên đất chỉ còn lại y phục cùng với dây thừng ban nãy trói người.

"Sao thế được? Có kẻ có thể chạy trốn ngay trước mặt chúng ta sao?" tên mặt quỷ nhất thời nổi giận.

Hoàng mao nhân khom lưng xuống xem xét cái dây thừng cùng quần áo, lông mày nhăn lại "Người này giống như là tiêu thất vậy, trừ phi hắn biết công pháp có thể làm xương cốt co sụn lại, không thì không thể trốn khỏi cái thủ pháp buộc trói của ngươi được. Nhưng mà cái loại công phu này chẳng phải chỉ có trong truyền thuyết hay sao?"

"Hừ, sống phải thấy người, chết phải thấy xác. Hắn nhất định không chạy xa được. Chúng ta chia ra, một người ở đây chờ tiểu tử kia, người còn lại đi tìm. Kẻ có thể làm cho ta mất mặt như vậy cũng không nhiều". Tên mặt quỷ âm khí dày đặc, nói.

Hoàng mao nhân khóe miệng chọn lên, cầm ra một cái roi "Được, ngươi yên tâm, ta cam đoan sẽ bắt hắn lại cho ngươi"

"Đừng giết chết, ta muốn tự mình động thủ". Tên mặt quỷ không quên dặn dò.

Hoàng mao nhân lững thững ly khai. Hắn tìm kiếm vô cùng cẩn thận, thậm chí ngay cả những bụi cây thấp bé đều không buông tha.

Cách hai tên bắt cóc một khoảng không quá hai trăm mét, trên một cái cây con có một cái tổ chim không nhỏ, đó là ổ của loài chim được coi là báu vật – chim sào. Loài chim này có kích cỡ thuộc loại trung trong giới cầm điểu. toàn thân màu trắng, ăn những thứ nhỏ hơn như là tiểu trùng hoặc tiểu động vật. Không biết vì cái gì, hôm nay, mấy con chim non trong ổ chim này hót dị thường vui sướng.

Hoàng mao nhân lục soát dưới tàng cây một lúc, không thu được gì đành ngậm một cành cỏ ly khai.

Lại qua một lúc lâu sau, tổ điểu sào giật giật liên hồi, một con mèo nhỏ cỡ chừng năm sáu tháng tuổi ló đầu ra. Tuy cùng là màu trắng nhưng khác hẳn với loài điểu sào, nó có hai cái tai nhỏ xinh mọc ở trên đầu. Hai cái tai đó giờ đang rủ xuống, lấy một loại tư thái khả ái mà dòm dòm phương hướng kẻ vừa mới đi xa.

Mấy con ấu điểu trong tổ lại kêu lên một trận vui mừng nhiệt tình. Bọn nó bắt đầu mạnh mẽ nhảy lên mổ con mèo trắng ở giữa tổ. Trong đó có một con chim con còn cố gắng mở rộng cái miệng của mình, muốn đem cái đầu to gần bằng cả người nó của con thú màu trắng kia nuốt vào.

"Trời ạ, mau đi thôi, đi thôi!! Mau đi khỏi chỗ này! Ôi trời ơi, nước miếng của chúng nó kìa!!!" 125 rên rỉ nói.

"…Thấy thế nào cũng đều là ta bi thảm hơn ngươi có được không hả?" La Tiểu Lâu buồn bực mà nhìn phương hướng hoàng mao nhân ly khai, cả người bị trước đẩy sau xô, con chim nhỏ nhất ban nãy đã đem La Tiểu Lâu thành miếng ăn của riêng nó, dùng cái cánh lông xù của mình che cái đầu của La Tiểu Lâu đi, sau đó đầy kiêu ngạo mà kêu to.

La Tiểu Lâu cũng nhịn không được mà chửi 'má nó!'. Thế mà lại gặp phải sự tình này! Bọn người kia định giết Nguyên Tích, hắn phải đi truyền tin cho Nguyên Tích. Nhưng mà, mấu chốt là, hắn giờ căn bản không biết Nguyên Tích đang ở chỗ nào. Hắn thậm chí còn không dám khôi phục hình người, hơn nữa, tại cái địa phương này, dù hình người hay hình thú, hắn cũng chẳng có ưu thế gì hơn người…

Đội ngũ thi đấu của Y gia vừa đi vừa thảo luận khá sôi nổi. Sauk hi tiến vào vùng Tây lâm không lâu, bọn họ đã săn được mấy con mồi lớn, toàn đội đều thực sự hưng phấn. Như vậy xem ra, năm nay bọn họ có thể có được một thành tích không sai.

Thế nhưng, đúng lúc này, phía trước bỗng hiện lên một bóng người. Trong nháy mắt đó, một cái gì đó màu trắng bay thẳng đến phương hướng của Nguyên Tích trong đội hình.

Nguyên Tích tùy tay bắt lấy, hóa ra là một tờ giấy. Ánh mắt Nguyên Tích nhanh chóng nhíu lại, nhìn chằm chằm phương hướng của kẻ vừa ly khai một lúc rồi mới mở ra tờ giấy trong tay. Nháy mắt khi mở ra, hắn thấy được hình ảnh La Tiểu Lâu bị trói chặt, bên dưới là một bản đồ và lời nhắn cho Nguyên Tích hắn phải đi một mình tới đón người.

Đám người Y gia thì chỉ nhìn thấy sau khi Nguyên Tích mở tờ giấy ra, sắc mặt trở nên âm trầm đáng sợ.

Lý Kiệt đến gần hỏi "Nguyên ca, sao thế?"

Nguyên Tích lạnh lùng nói "Ta có việc cần rời đi trước, các ngươi cứ tiếp tuc, quay về ta sẽ tìm các ngươi". Nói xong, Nguyên Tích điểm mũi chân, một đạo bóng đen vụt đi, chỗ hắn đứng ban nãy giờ đã chẳng còn ai.

Mọi người của Y gia đều đứng sững đó. Bản lĩnh của Nguyên Tích bọn họ đều biết, thế nhưng tốc độ đó có phải là khoa trương quá rồi không?

Mà Lý Kiệt thì cảm thấy cả cơ thể mình mau biến thành khối băng đông lạnh mất rồi. Toàn thân Nguyên Tích phát ra lãnh khí quá cường đại.

"Nguyên ca đi đâu thế? Tiểu Kiều hỏi.

Lý Kiệt lắc lắc đều "Huynh ấy không nói, chỉ nói sẽ trở về"

Mọi người lại đưa mắt nhìn nhau, có người đã bắt đầu bất mãn với hành vi tự tiện rời khỏi đội ngũ của Nguyên Tích mà bất mãn. Nhưng mà, bọn hắn đều biết bản lĩnh của Nguyên Tích, không ai dám oán giận ra mặt cả. Ở thế giới này, cường giả vốn đã được đối đãi khác hẳn rồi.

Đội ngũ Y gia lại tiếp tục đi tiếp, nửa giờ sau, một đám người lại vội vã chạy tới chắn trước bọn họ.

Eno sửng sốt, nhìn người đi đầu, vội vàng hành lễ "Nhị vương tử điện hạ"

Nhị vương tử nâng Eno dậy, nhanh chóng hỏi " Nguyên Tích ở đâu rồi?"

"Hắn đã ly khai ban nãy, nói chốc lát nữa sẽ về, ngài tìm hắn có việc sao?" Eno hỏi.

Nhị vương tử nhíu mày "Người nhà của hắn bị bắt cóc, thủ phạm chạy tới Tây lâm, ta hoài nghi là kẻ đó nhằm vào Nguyên Tích. Thế nhưng bây giờ không thể đình chỉ thi đấu được cho nên ta muốn mau chóng cứu người"

Lý Kiệt thất thanh kêu lên "La Tiểu Lâu bị bắt cóc?"

Tiểu Kiều quay đầu nhìn về phía Eno "Nhị thiếu gia, ta cùng anh trai muốn đi hỗ trợ tìm kiếm, bọn họ là bằng hữu của chúng ta, xin ngài thứ lỗi"

Eno hừ một tiếng, chậm rãi nói "hắn giờ cũng là ngoại viện của Y gia chúng ta, có khi trận bắt cóc này nhắm vào chúng ta cũng không chừng. Đi thôi, cùng đi tìm"

Lý Kiệt cùng Tiểu Kiều nhất thời kinh hỉ, thậm chí còn có chút cảm động.

Nhị vương tử thì mỉm cười, mang đám người đi về phía Nguyên Tích ly khai. Mọi người chỉ có thể đoán phương hướng đại khái. Động tác ban nãy của Nguyên Tích cực nhanh, không ai thấy rõ được. Bởi vì lo lắng cho an nguy của La Tiểu Lâu, đám người nhị vương tử phi thường lo lắng.

Về phần nhân vật chính của sự kiện này – La Tiểu Lâu – đang đầy chán nản mà oa ở trên cây. Không đợi cho hắn nghĩ hảo phải làm sao bây giờ, 125 đã nói "Di, trời ạ, Nguyên Tích tới cứu chúng ta kìa" Trong thanh âm của nó tràn đầy kinh hỉ.

La Tiểu Lâu vừa nhấc đầu, kinh ngạc phát hiện, khi hắn đang ngẩn người, bên cạnh tên bắt cóc đeo mặt nạ quỷ đã hiện ra một người.

"Ngươi bắt người của ta?" Nguyên Tích nhìn lướt qua đám dây thừng cùng quần áo trên mặt đất, lạnh lùng hỏi.

Tên mặt quỷ bỗng nhiên cảm thấy rủng mình, chỉ khi lâm vào trạng thái cực độ nguy hiểm, hắn mới có loại cảm giác này. Nhưng mà, hôm nay là chuyện gì xảy ra?

La Tiểu Lâu cũng cảm thấy trạng thái của Nguyên Tích tựa hồ có gì đó không thích hợp, hắn nhìn về phía Nguyên Tích, cúi đầu kêu một tiếng.

Đang lúc hắn muốn nhảy ra khỏi cái cây, Nguyên Tích bỗng nhiên nhìn về phía hắn. Cái nhìn kia làm La Tiểu Lâu nằm im trở lại.

Sau đó, La Tiểu Lâu bỗng nhiên trừng lớn mắt. Ở khoảnh khắc Nguyên Tích nhìn về phía hắn, tên mặt quỷ chịu không được áp lực cực lớn phát ra từ Nguyên Tích, thừa dịp Nguyên Tích quay lưng lại phía hắn mà ra sát chiêu trước.

Gần như là một loại phản xạ có điều kiện, một ánh ngân quang xẹt quá, tên mặt quỷ lảo đảo ra sau, trên mặt mang vẻ không thể tin được cùng tuyệt vọng.

Nhất chiêu đoạt mạng, sạch sẽ đến độ không có gì vãn hồi được đường sống.

Đồng thời, La Tiểu Lâu thoát được khỏi đám ấu điểu sào, nhảy ra khỏi cái cây, chạy vội về phía Nguyên Tích. Kết quả, không đợi hắn chạy được vài bước, đám lông gáy đã bị xách lên.

194. Chương 192

Nhìn thấy khuôn mặt Nguyên Tích càng ngày càng phóng đại trước mắt, La Tiểu Lâu lấy lòng cười một cái, khổ nỗi động tác nhếch miệng của hình thú này … có chút gian nan, nhưng mà, chắc là cái ý định biểu đạt đã được truyền đến cho người đối diện rồi nhỉ?

Này này, không thể trách hắn nha, Nguyên Tích ngươi đang tức giận cái gì thế??? La Tiểu Lâu dùng hai cái chân trước khoa khoa khoắng khoắng một hồi để chứng minh mình vô tội.

Nam nhân mặt lạnh trước mặt tựa hồ hoàn toàn không có hiểu được ý nghĩa của hai chữ "bao dung", vẫn lạnh lùng nhìn La Tiểu Lâu, làm hắn chán nản cụp tai cúi đầu.

Nguyên Tích hừ một tiếng, hai tay khôn chút cố kị mà sờ sờ từng tấc da lông của ấu thú trên tay một cách kĩ càng.

Mò còn thực là cẩn thận … La Tiểu Lâu không được tự nhiên mà rụt co người lại, lập tức lại bị Nguyên Tích vỗ mạnh một cái, lầm bầm vài tiếng mới đành thành thật lại.

Nguyên Tích mò từ đầu đến mông, sau đó cư nhiên ở cái mông dầy mao nhiều thịt của hắn mà dùng sức đánh vài cái, La Tiểu Lâu la hoảng lên.

Ngược!! Ngược đại động vật!!

"Ngươi nếu đã chạy trốn, sao còn trốn ở gần thế, sợ hắn không phát hiện ra ngươi được hay sao?" Nguyên Tích bình tĩnh mà giáo huấn. Lửa giận từ khi thu được tờ giấy kia đến giờ mới dần dần dập xuống.

Quả thực lúc đó La Tiểu Lâu có thể chạy trốn xa hơn, nhưng mà suy đi tính lại, chạy xa cũng chưa chắc đã an toàn nha, huống chi còn có tên hoàng mao vẫn luôn truy tìm hắn.

Khi Nguyên Tích cùng La Tiểu Lâu trao đổi với nhau (có nói đc đâu mà trao đổi nhỉ??) thì lũ chim non trong tổ trên cái cây gần đó vẫn luôn liều mạng kêu gào… Cùng lúc đó, một cái bóng đen nhanh chóng từ xa xẹt tới.

La Tiểu Lâu quay đầu lại, lo lắng đè chặt cái tảng đá ở trước ngực, thanh âm 125 ngay lập tức truyền tới, hội báo đầy đủ với Nguyên Tích "Người kia là kẻ muốn đem La Tiểu Lâu bắt lại, giam cầm, trước 'như vầy như vầy …' sau mới sát"

Hắc, này, ngươi có thực cần hội báo cẩn thận như vậy không hả?!

Hoàng mao nhân lúc này đã chạy tới gần, hắn nghi hoặc mà nhìn Nguyên Tích đang ôm một con thú nhỏ lông trắng, trong lòng bỗng nhiên vừa động, cẩn thận nhìn con thú nhỏ kia, đột nhiên lại nhớ tới cái truyền thuyết được truyền lưu bao đời nay ở Bụi động.

Sáng Thế Thần sau khi chuyển kiếp biến thành một con thú lông màu trắng, hành tẩu giữa nhân gian, che chở cho một số người, cũng gieo rắc sự trừng phạt cho những kẻ tội đồ. Hoàng mao nhân hắn cũng chẳng phải là một tín đồ trung thành gì của thần điện, thực tế hắn còn chưa từng tin cái câu chuyện kia, thế nhưng, nhìn thấy con thú nhỏ màu trắng có đôi mắt như có thể nói này, hắn bỗng nhớ tới cái truyền thuyết buồn cười kia.

Bỗng nhiên, hắn nhận ra thi thể mới chết trên mặt đất, sắc mặt nhất thời đại biến. Năng lượng kiếm trong tay cũng cháy lên ngọn lửa màu đỏ rực "Tiểu tử, ngươi chết chắc!"

Không đợi Nguyên Tích phản ứng, năng lượng kiếm đã đâm mạnh tới.

Nguyên Tích đem La Tiểu Lâu ném tới trên vai mình, giống như không kịp rút kiếm để đỡ, hắn liền vươn tay đỡ kiếm.

Hoàng mao nhân đầy giận dữ mà đâm ra một kiếm, sau đó mới phát hiện đường nét của hình dáng người phía trước chợt lóe, Nguyên Tích đã biến đâu mất. Hắn kinh ngạc quay đầu lại mới phát hiện, Nguyên Tích đã quay đầu bỏ đi, trên vai của Nguyên Tích còn có một con thú màu trắng đang ngơ ngác nhìn xung quanh, sau đó lại bị kéo về bắt nằm im.

Hoàng mao nhân lúc này mới cảm thấy sợ hãi, kẻ có thể giết chết được mặt quỷ đâu phải kẻ mà hắn có thể trêu vào… nhưng chỉ lúc này thôi… Không sao cả, chỉ cần cho hắn thời gian, hắn có biện pháp … bỗng nhiên, hoàng mao nhân đột nhiên cảm thấy trước ngực tê rần, hơn nữa cơn đau từ rất nhỏ dần dần chuyển thành kịch liệt.

Run rẩy cúi đầu, hoàng mao nhân lúc này mới phát hiện, ngực hắn đang từ từ sụp xuống.

Thời điểm đám người Nhị vương tử cùng người của Y gia tới hiện trường, tất cả chỉ còn lại là một đống vụn thi thể bị dã thú cắn xé. Xa xa, trên một hốc cây, đám chim non màu trắng trong tổ không ngừng kêu gào, tựa như muốn nói cho bọn họ cái gì đó…

Mọi người không khỏi hai mặt nhìn nhau. Xem ra bọn họ vẫn là tới chậm. Sắc mặt của hị vương tử cùng I no đều trở nên trầm trọng dị thường. Không lâu sau, thị vệ phụ trách điều tra của nhị vương tử chạy tới hội báo "Điện hạ, người chết gồm hai, không phải Nguyên Tích cùng La Tiểu Lâu mà ngài muốn tìm. Mặt khác, đã xác minh được, người chết là bộ đôi sát thủ đứng hàng thứ ba trong bảng truy nã"

Trên mặt đất trừ bỏ thih thể, không hề có lưu lại chút manh mối nào, thậm chí còn chẳng có dấu vết đánh nhau. Ngoài thân phận của người chết ra, bọn họ không có phán đoán nào cả.

Nhị vương tử cùng I no liếc nhìn nhau, đầy kinh ngạc. Nhị vương tử nói "Xem ra bọn họ không có việc gì" – Ino gật đầu "Nhưng bọn họ cũng không tìm chúng ta, tự mình đi khỏi …" Sắc mặt Ino có chút khó coi, mua chuộc hai tên sát thủ đến bắt cóc giết người, kẻ đứng đằng sau … nếu chúng định nhằm vào Y gia, vậy thì chắc chắn là đối thủ một mất một còn với họ.

Nhị vương tử nhìn lướt qua hiện trường, nói " Nguyên Tích là người của đội các ngươi, hắn nhất định sẽ tới tìm các ngươi. Chỉ cần giữ đừng cho hắn chạy loạn là được, tiến vào được vùng cấm là an toàn… Được rồi, giờ chúng ta tiếp tục tham gia đại hội thôi, nếu bọn họ có về tới Y gia thì nhớ báo cho ta biết một tiếng nhá"

Ino đáp ứng một tiếng. Sauk hi xử lý xong đống thi thể, hai đội ngũ đều tự động ly khai theo hai hướng khác nhau. Bọn họ còn phải tham gia đại hội mà, vì chuyện này mà đã mất không ít thời gian rồi. Về phần hai cỗ thi thể kia, song phương đều rất đồng thuận mà không hề nhắc lại. Đại hội diễn ra bao năm rồi, đây cũng là cơ hội của những gia tộc vốn có không ít lục đục với nhau, kẻ bị thương cũng chẳng hề hiếm… chỉ cần không quá phận, chủ sự cũng nhắm một con mắt bỏ qua, huống hồ giờ kẻ chết lại là hai cái sát thủ đã hạ sát không biết bao người…

Nguyên Tích dùng tốc độ cực nhanh mà băng qua rừng cây. La Tiểu Lâu bị gió thổi thốc tới làm không thể mở được mắt, chỉ cảm thấy nơi Nguyên Tích đi càng lúc càng hoang vắng.

Cuối cùng, Nguyên Tích đứng trước một cái sơn động, vừa lòng đem La Tiểu Lâu thả xuống đất, nhìn xuống và nói "Biến trở về cho ta, ngay lập tức"

Hả?? Nguyên lai chạy đi rõ xa như vậy là để chọn chỗ cho hắn thay quần áo sao? Nhưng mà, cũng không cần nơi bí mật như vậy nha … Quay đầu nhìn Nguyên Tích đứng ở trước cửa động làm lính gác bảo vệ, mặt hình sự, La Tiểu Lâu cũng chẳng dám cãi lại, ngoan ngoãn biến trở về hình người, nhanh chóng mặc quần áo vào.

Nguyên Tích đứng canh ở cửa động, tả khan hữu khán (nhìn trái nhìn phải), thỉnh thoảng lại ngắm nhìn La Tiểu Lâu.

"Ta bị trói mà, ngươi cũng đừng có trách ta…" La Tiểu Lâu đổi xong quần áo, ngẩng đầu lên nói. Chưa nói xong, Nguyên Tích đã nhanh bước tới, dùng sức ôm lấy hắn, sau đó hưng tợn nói "Câm miệng!"

La Tiểu Lâu loan loan khóe miệng, cũng ôm lại Nguyên Tích.

125 dựng đuôi nhảy xuống đất, nhìn hai cái con người đang cuống quýt ôm hôn thắm thiết kia một cái, thức thời mà chạy sâu vào trong động.

Nguyên Tích vừa mới chuẩn bị bắt La Tiểu Lâu kể lại tình huống, trong sơn động bỗng nhiên truyền đến một tiếng kêu lớn quỷ dị.

La Tiểu Lâu biến sắc "nguy rồi!! 125 vừa chạy vào trong đấy!"

Nguyên Tích chau mày, ôm lấy La Tiểu Lâu, vác hắn cùng chạy vào sâu trong hang động.

Sơn động càng xuống dưới càng kéo dài, vòng vèo mấy vòng, thậm chí có chỗ còn dốc những 90 độ. Mà ở dưới, tiếng thét rống càng lúc càng lớn. Kèm theo tiếng thét, cả sơn động cũng bắt đầu hơi hơi rung động.

Tốc độ của Nguyên Tích chậm lại, thu hồi năng lượng kiếm, rút ra thanh nhuyễn kiếm màu đen, đưa ngón tay trỏ đặt ở trước môi La Tiểu Lâu, ngụ ý chớ có lên tiếng, sau đó hắn ôm La Tiểu Lâu bằng tay trái, mũi chân điểm nhẹ, chạy vào bên trong.

Lại qua một vòng nữa, trong động bắt đầu xuất hiện quang mang màu bạc, chắc là vì một loại thạch bích có trong hang động, nhưng không biết có phải là do ảo giác hay không, La Tiểu Lâu bỗng nhiên cảm thấy hơi lạnh.

Khi hai người nhìn về đằng trước, biểu tình quả thực phải nói là vô cùng đặc sắc, cả hai đều trợn mắt há hốc mồm (Cả Nguyên Tích cũng thế). Một con mãng xà thật lớn, khí thế rào rạt đang đuổi theo há miệng đớp liên tục một cái thân ảnh nhỏ màu xanh biếc. Điều làm người ta ngạc nhiên chính là, 125 tuy không thể sử dụng năng lượng thạch, nhưng tốc độ chạy trốn của nó cũng chẳng hề chậm tí nào.

"Cứu, cứu mạng!!!" Nhìn thấy hai người, 125 lập tức hô.

Trên trán con cự máng có một viên thạch lớn màu trắng, giống như vương miện, con mắt khổng lồ ngập đầy lửa giận. Lúc này, nó đã đập hỏng con đường chạy trốn của 125, sau đó mở to miệng đớp mạnh một phát, 125 không còn cách nào khác, xoay người chạy vào sâu trong tổ của nó.

Nguyên Tích đem thanh nhuyễn kiếm màu đen của mình chém mạnh một nhát trên người cự mãng, thế mà chẳng hề lưu lại một vết sước nào cả. Tuy vậy, lực đạo của Nguyên Tích ắt hẳn không hề nhỏ, con rắn hiển nhiên đã bị chém đau, quay về hướng Nguyên Tích gào lên, sau rồi vẫn chấp nhất mà đuổi theo hướng của 125.

Nguyên Tích cau mày, thấp giọng hỏi "125 tên hỗn đản này, sao lại nhạ tới loại quái vật thế này cơ chứ!!"

Tốc độ của mãng xà cực nhanh, Nguyên Tích cùng La Tiểu Lâu gắt gao đuổi theo ở phía sau, càng vào sâu quả thực không khí càng lạnh, ánh sáng màu bạc bao quanh cũng càng lúc càng nhiều, như là vách tường đều được làm từ băng vậy.

Đường đi sâu xuống, ban nãy thì rất dốc, lúc này lại rất khoan và bằng phẳng, sau cùng, 125 gần như là trượt được trên băng vậy.

Rượt đuổi cũng đã hơn nửa giờ, mãng xà cũng trở nên nôn nóng, tốc độ đuổi giết 125 càng lúc càng nhanh.

Sau khi chạy qua một khúc ngoặt nữa, La Tiểu Lâu đã lạnh đến mức sắp đông thành băng rồi, Nguyên Tích thế mà lại chẳng có cảm giác gì lắm, bất quá, phát hiện ra La Tiểu Lâu đang lạnh đến phát run, Nguyên Tích khá là ân cần mà cởi áo khoác vắt lên người hắn.

Bỗng nhiên, cự mãng đột ngột dừng lại, sau đó phát ra một tiếng tê minh đầy thê lương.

Không gian nơi này thật lớn. La Tiểu Lâu cùng Nguyên Tích chạy vượt qua cự mãng, chạy thẳng về phía trước. Một tình cảnh đầy quỷ dị xuất hiện trước mặt hai người.

Nơi này đại khái là tầng chót cùng của sơn động, là một tầng ngầm tự nhiên rộng lớn. Ở đây, chỗ bọn họ đứng đều là băng, nhưng chỉ cách đó mấy bước chân thôi, một nửa còn lại của tầng ngầm, tất cả đều là dung nham màu đỏ đang cuồn cuộn sôi trào.

Mỗi khi cơn sóng dung nham đập vào bờ, lớp băng ở gần nhất lập tức bị tan chảy, nhưng chỉ cần dung nham thối lui, tầng băng lại thừa cơ mà đem những lớp dung nham gần nhất đông lạnh thành khối băng.

Cứ như vậy giằng giằng co co, bên nào cũng chẳng thể tiến thêm nửa bước.

Bởi vì độ nóng của nham thạch, cự mãng tuy rằng vẫn vô cùng phẫn nộ nhưng cũng không đi tới nữa mà chậm rãi di chuyển về phía tầng băng – nơi mà 125 đang đứng.

La Tiểu Lâu cùng Nguyên Tích liếc nhìn nhau, cũng hướng về phía 125 bước tới. Mãng xà khổng lồ chẳng thèm liếc nhìn hai người dù chỉ một cái.

Mà 125 thì chẳng hề có ý thức gì về hoàn cảnh của mình, kinh hỉ mà nói với hai người bọn họ "Trời ạ, nơi này thế mà có bảo bối, chúng ta lời to rồi!!!"

La Tiểu Lâu lúc này mới phát hiện, chỗ giao nhau giữa nham thạch và băng đá, có vô số hòn đá, to có nhỏ có, kì lạ chính là, loại đá này bề ngoài màu xanh trong suốt, bên trong lại là màu đỏ rực như của dung nham.

La Tiểu Lâu thấy vậy cũng sợ hãi than mà ngồi xuống quan sát, "Chích thiến" – là một loại năng lượng thạch cao cấp trong truyền thuyết, thuộc tính vừa băng vừa hỏa … so với tất cả loại năng lượng thạch hắn từng thấy ở Bụi động này đều quý hơn rất nhiều.

La Tiểu Lâu vừa định giơ tay ra lấy, 125 đã đem tất cả những viên Chính Thiến ở phụ cận nuột gọn vào bụng, mà nó vẫn còn muốn chạy ra xa lấy tiếp.

Giờ phút này, cự mãng rốt cục cũng không thể nhẫn nại được nữa, nó trườn tới gần, mỗi bước trườn của nó đều phát ra âm thanh tê tê do lớp vảy ma sát với nền đá… không khí còn có cả vị khét.

"Ngươi rốt cuộc đã làm gì nó?" La Tiểu Lâu bình tĩnh mà kéo 125 lại. Sự điên cuồng của cự mãng đã làm La Tiểu Lâu kinh hãi.

"Chẳng qua là một quả trứng thôi …" 125 lắp bắp nói.

"Ngươi điên rồi à? Lấy cái đó làm cái gì??" La Tiểu Lâu thật không dám tin. Con khủng long béo chuyên có sở thích thu thập đồ vật này nọ này lại còn thích cả những thứ còn sống sao?

“Muốn, muốn dưỡng một con …”

“Lập tức đưa cho ta, bằng không đừng hy vọng sau này ta sẽ … sẽ cho ngươi hộp năng lượng và tinh thần lực nữa!! Ngươi chết tâm đi! Ta sẽ không cho ngươi nuôi một con mãng xà trong phòng ngủ của ta đâu!!” La Tiểu Lâu lòng đầy sợ hãi mà uy hiếp. May mà hắn phát hiện sớm, không thì một ngày nào đó tỉnh lại đã thấy một con mãng xà to giống như con trước mặt nằm ở ngay bên cạnh mình.

125 không tình nguyện mà lấy ra một cái trứng xà màu trắng sáng rực, La Tiểu Lâu cẩn thận nhận lấy, phát hiện bên trong có vẻ có động tĩnh, liền dùng ý thức nguyên lực tra xét, sau đó hít vào một hơi sâu. Trời ạ, sắp nở rồi!!!

La Tiểu Lâu hung hăng mà trừng mắt nhìn 125, chậm rãi bước về phía cự mãng, nhưng cũng không dám tới gần quá.

Nhìn đến hành động của La Tiểu Lâu, cự mãng sợ hắn tổn thương xà đản, sợ ném chuột vỡ đồ, vươn cao đầu, hung tợn nhìn chằm chằm La Tiểu Lâu, nhưng vẫn đứng bất động ở nơi đó.

La Tiểu Lâu nhíu mắt lại, ý thức nguyên lực trào ra từ lòng bàn tay, nhẹ nhàng nâng quả trứng màu trắng bay lên cao, chậm rãi bay về phía cự mãng. Ý thức nguyên lực của hắn gần đây có sự tăng trưởng rõ rệt, xà đản bay trên không dị thường vững vàng, cuối cùng dừng lại trước người cự mãng.

Hai con mắt đen của cự mãng nhìn chằm chằm La Tiểu Lâu, sau đó hơi gật đầu, há mồm đem quả trứng ngậm lại, xoay người trườn về đằng sau. Sauk hi trườn tới một khoảng cách khá an toàn, nó lại hướng về phía La Tiểu Lâu cùng Nguyên Tích kêu to một tiếng.

Cùng lúc đó, Nguyên Tích bỗng nhiên ôm La Tiểu Lâu nhanh chóng tránh sang một bên. La Tiểu Lâu chỉ kịp nhìn thấy một cái đuôi màu đen tuyền thật lớn đập qua rồi thoắt cái chìm vào trong hồ nham thạch.

125 tựa hồ đã bị kinh hách, bỏ qua một khối Chích Thiển to đùng, nhảy đến trên người La Tiểu Lâu, sau đó trốn vào tảng đá màu xanh biếc.

Nhìn cự xà vẫn canh giữ ở cửa động, La Tiểu Lâu đã hiểu được vì sao 125 không dám hiện thân.

Nguyên Tích cùng La Tiểu Lâu đi vòng qua người cự mãng. Hẳn là vì La Tiểu Lâu có thiện ý trả lại quả trứng, cự mãng cũng không làm gì bọn họ cả, nhưng ánh mắt của nó khi nhìn chằm chằm viên đá trước ngực La Tiểu Lâu tựa hồ cũng không quá thân mật.

La Tiểu Lâu xấu hổ cười gượng, Nguyên Tích đã cuốn lấy hắn mà lao ra ngoài động, cự mãng cũng chẳng đuổi theo bọn họ mà chăm chú lăn quả trứng đi sâu vào trong động.

Sauk hi chật vật thoát được khỏi sơn động, không còn nguy hiểm nữa, La Tiểu Lâu bắt đầu giáo huấn 125.

“Ít nhất thì ta cũng giúp các ngươi phát hiện được Chích Thiển..” 125 thấp giọng kháng nghị.

“Nếu ngươi còn có ý định dưỡng con gì đó, hơn nữa còn giấu diếm ta, ta nhất định sẽ cắt hết hộp năng lượng cũng như tinh thần lực của ngươi. Hơn nữa còn giao ngươi cho Nguyên Tích để anh ta tùy thân mang theo …”

“Trời ơi, sao ngươi có thể làm như vậy?? Được rồi, ngươi thắng, ta không dám mà …”

Nguyên Tích ôm La Tiểu Lâu đi ra khỏi khu rừng hoang vắng đó. Tất cả bọn họ, cả La Tiểu Lâu – đang mải giáo huấn 125, cả Nguyên Tích – hài lòng thỏa mãn ôm La Tiểu Lâu, đều chẳng hề phát hiện, dưới chân núi có một khối đá lớn dựng thành một tấm bia, trên đó viết hai chữ lớn “VÙNG CẤM!!!”

“Có chích thiển rồi, ta có thể đem thanh nhuyễn kiếm của ngươi cải tạo thành năng lượng kiếm” La Tiểu Lâu kinh hỉ mà ngẩng đầu nói với Nguyên Tích.

“Ta thực mong chờ” Nguyên Tích nói. Hắn nhìn La Tiểu Lâu, một lúc lâu sau mới lại nói “Ta sẽ đem ngươi cùng đi đến thần điện. Tuy rằng nơi đó rất nguy hiểm, nhưng ngươi ở bên ta mới là an toàn nhất”

Mắt La Tiểu Lâu đều nhanh mị thành một đoàn. Đúng vậy. Chẳng mấy mà bọn họ có thể đến được thần điện. Sau đó, bọn họ có thể rời đi … về nhà! Ở trong Bụi động này lâu như vậy, tuy rằng La Tiểu Lâu

chưa bao giờ nghĩ nhiều, nhưng hắn hiểu được, chính là vì hắn, hắn làm hại Nguyên Tích bị rơi đến loại địa phương này. Hắn nhất định phải đưa Nguyên Tích trở về thế giới cũ.

Kế tiếp. Nguyên Tích rất nhanh đã quay lại hội họp cùng Y gia. Nhìn thấy hai người lành lặn trở về, Lý Kiệt cùng Tiểu Kiều đều mừng rỡ vô cùng. Eno liên hệ với nhị vương tử, nhị vương tử thở phào một cái, thấp giọng lải nhải "may mà bọn họ đã trở lại, bằng không ta tổn thất lớn …" Vô luận như thế nào, hắn đều phải mua được bản thiết kế của ba thanh kiếm năng lượng cấp mười một kia. Đương nhiên, quan trọng nhất chính là thanh cung năng lượng kia!

195. Chương 193

Ngày thứ ba, tất cả các đội ngũ dự thi đều đã tề tựu ở khu tổ chức đại hội. Tuyển thủ dự thi nào cũng đều có mang theo chiến lợi phẩm đi để đăng kí. Chờ qua một đêm, ai có chiến lợi phẩm tốt, số lượng lớn sẽ có cơ may tiến vào được bảng xếp hạng. Những người thuộc top 20 có thể được thưởng tài liệu hoặc là năng lượng thạch mà top 10 thì ngoài những thứ trên còn có thể lựa chọn một công pháp tu luyện cổ võ trong thư viện tối mật của hiệp hội cổ võ.

Hơn nữa,từ người đứng thứ 11 đến người đứng thứ 20,nếu được những thế lực cao để mắt tới, đại đa số đều có thể tiến vào khu A. Mười người trên cùng thì, chỉ cần nguyện ý, lúc nào cũng có thể chuyển đến sống ở khu A.

La Tiểu Lâu đầy thỏa mãn mà theo sát bên mấy người Nguyên Tích. Mấy ngày nay, để tránh bị bắt cóc lần nữa, La Tiểu Lâu được đi theo Nguyên Tích thể nghiệm hành trình săn bắn đầy thú vị. Tuy rằng hắn không có tài cán gì – ngoài cái bản lĩnh chạy trốn – những Nguyên Tích đúng là không hổ danh "cường giả tuyệt đối", Y gia không có một ai dám đưa ra ý kiến. Hơn nữa, cho dù mang theo một La Tiểu Lâu chả làm được gì, con mồi Nguyên Tích săn được vẫn như cũ nhiều nhất, đám người Y gia đều thầm mở cờ trong bụng, đâu thể nói cái gì được nữa chứ.

Sauk hi đăng kí số lượng con mồi săn được, Eno đưa mọi người về tới khu vực nhà ở được phân cho thí sinh dự thi. La Tiểu Lâu theo Nguyên Tích về phòng của hắn, phía sau là đủ các loại ánh mắt hâm mộ.

Đội ngũ dự thi của Y gia có mười nam hai nữ, nữ nhân ít hơn hẳn, hơn nữa đều là hai người mới hai mươi mấy tuổi, một cái dịu dàng, một cái quyến rũ, đều có thể xưng là mỹ nữ, bình thường cực được hâm mộ, nam nhân xếp hàng dài chờ truy đuổi.

Mà lần đại hội này, biểu hiện của Nguyên Tích làm người người khâm phục là không thể nghi ngờ. Ánh mắt của hai vị mỹ nữ này nhìn Nguyên Tích rất nhanh biến từ cao ngạo trở thành thưởng thức và ái mộ… Thế nhưng Lý Kiệt lại biếng nhác mà nói cho mọi người rằng, Nguyên Tích chẳng những đã kết hôn, hơn nữa đối tượng còn chính là thằng con trai vẫn hay đi bên cạnh Nguyên Tích, hai người đều âm thầm cắn răng, hận mình chẳng thể gặp được ảnh sớm hơn.

"Hắn sao xứng với Nguyên Tích cơ chứ …" Nhìn hai người rời đi, nữ tử mặc bộ đồ màu hồng híp mắt nói.

"Bọn họ mới vào Bụi động, đại khái còn không tường tận rằng nơi này chính là thế giới của cổ võ… có xứng hay không, đại khái cũng chẳng cần lâu nữa để biết".Cô gái mặc bộ đồ màu trắng ôn thanh nhỏ nhẹ nói.

Lý Kiệt đứng ở ngay cạnh liếc nhìn hai cô nàng này một cái, nhún vai, xoay người ly khai. Không xứng? Một người thợ vũ khí có thể sử dụng tài liệu cấp ba chế tạo ra thanh kiếm năng lượng cấp sáu, đặt ở đâu đều trở thành đối tượng được truy phủng… chớ nói chi là La Tiểu Lâu bộ dáng lại hảo, tính tình lại càng hảo – bị Nguyên Tích ức hiếp chưa bao giờ dám phản kháng, lại còn có thể nấu cơm…

Người có đức tính tốt – La Tiểu Lâu – giờ này đang giúp Nguyên Tích chà lưng. Hình thể của Nguyên Tích cũng chả biến hóa gì mấy, thế nhưng chà vuốt thế này lại cảm giác như có thể cảm nhận được lực lượng khủng bố ẩn giấu trong cơ thể mỏng manh kia.

La Tiểu Lâu vừa nuốt nước miếng vừa quay ra chà lưng cho Nguyên Tích, vừa vừa lòng tán thưởng, chẳng hề ý thức được động tác của hắn đã biến đổi từ chà lau thành sờ soạng.

Từ bả vai rộng rộng đến … hử? La Tiểu Lâu lấy lại tinh thần, mới phát hiện vị trí mà mình đang vuốt vuốt, sắc mặt đỏ lên, vội vàng làm bộ như không có việc gì mà chuyển tay lên phía trên cao.

"Sờ thoải mái không?" Nguyên Tích bỗng nhiên hỏi một câu, ngữ điệu thật bình thường.

"Ờ, ờ có … à, không có, ta chỉ là giúp ngươi tắm rửa, tắm rửa mà thôi" La Tiểu Lâu lắp bắp nói.

Nguyên Tích quay đầu lại, thâm ý mà liếc nhìn La Tiểu Lâu một cái, kéo hắn tới trước mặt "Nếu vậy thì, giúp ta gột rửa cả phía trước nữa đi"

La Tiểu Lâu ngẩn ngơ, ngẩng đầu nhìn mặt Nguyên Tích, lại xem thân thể trần truih trong nước, sắc mặt đỏ hơn. Hắn – hắn – hắn, vì sao kết hôn lâu như vậy rồi, 'như vầy như vầy' thật nhiều lần rồi, vẫn là chẳng thể nhìn đến cơ thể của Nguyên Tích mà khống chế được thân thể của chính mình.

Trong bồn tắm nóng hổi, hai thân thể trần trụi áp sát nhau, người nọ có thể nghe được rõ hô hấp của người kia. Tay La Tiểu Lâu di động trên ngực Nguyên Tích, bọt nước theo tay hắn chảy đến bả vai Nguyên Tích, chậm rãi chảy xuống bên hông.

Khi La Tiểu Lâu muốn rút tay về, Nguyên Tích bỗng nhiên cầm tay hắn, kéo xuống dưới nước, sau đó đặt trên cái bộ phận đầy tinh thần kia, liếm liếm môi nói "Nơi này này, hầu hạ nó thư thái đi rồi ta mới có thể cho ngươi thoải mái"

Nói xong, Nguyên Tích buông tay La Tiểu Lâu, một tay hướng tới trước ngực hắn sờ soạng, tay còn lại thì chậm rãi mò tới giữa hai chân La Tiểu Lâu. Hắn nhẹ nhàng bóp vài cái, rồi lại nhẹ nhàng lấy ngón tay rờ qua đỉnh chóp.

Khi La Tiểu Lâu nhịn không được mà thấp giọng than thở, Nguyên Tích bỗng nhiên dừng lại, sau đó dưới ánh mắt ngây thơ mù mờ đọng sương ngước lên nhìn với ý bảo tiếp tục của La Tiểu Lâu, hắn mỉm cười, khàn khàn nói "Ngươi biết phải làm thế nào mà, cục cưng". Hắn thích loại cảm giác nắm được trong tay này, mà La Tiểu Lâu lại luôn rất dễ dàng bị hắn nắm trong tay.

La Tiểu Lâu bất đắc dĩ, hai tay đành bắt đầu cầm thứ gì đó trượt lên xuống, lấy lòng.

Nguyên Tích ghé sát vào khuôn bặt đỏ ửng thở dốc của La Tiểu Lâu, ác liệt hỏi "Ngươi trước kia thực lớn như ngươi tả sao? Chậc chậc, lớn như vậy rồi mà còn không có một chút kinh nghiệm nào cả?"

La Tiểu Lâu mơ mơ màng màng mà than thở nói "Ta cũng không lớn lắm, ta lại chẳng muốn tảo hôn, còn muốn sinh một đống đứa nhỏ để nuôi … hơn nữa, kinh nghiệm của ta cũng thực sự phong phú aaa, ngươi làm cái gì vậy?!" La Tiểu Lâu tỉnh táo lại, phẫn nộ mà hét lên.

"Kinh nghiệm của ngươi học ở đâu mà phong phú được thế?!" Nguyên Tích bỗng nhiên tức giận mà nhìn La Tiểu Lâu, sau đó nhìn La Tiểu Lâu sợ hãi đầy mặt, lại nhéo nhéo vật nhỏ trong tay "Nói, trừ ta ra, còn có ai chạm qua nơi này?"

"Ta … ta nói, ôi đừng! Ngươi đừng di chuyển… Không có! Trừ ngươi ra, không có một ai khác! Kinh nghiệm ra phong phú là bởi vì … vì giống ngươi thôi, xem trên mạng ấy!!" La Tiểu Lâu hô lên. Trời ạ, người này có dục vọng chiếm giữ rất biến thái. May mà kiếp trước trước khi đính hôn đã bị xuyên không tới đây, chứ nếu là xuyên sau khi đính hôn … La Tiểu Lâu quả thực chả dám tưởng tượng nữa.

Nguyên Tích nhìn nhìn La Tiểu Lâu vài giây, phát hiện không có biểu hiện nói dối, mới vừa lòng mà hừ một tiếng, ngón tay lại nhéo nhéo trước ngực La Tiểu Lâu, sau đó đem người ta kéo vào lòng, hôn lên.

"Từ từ, đến lượt ta, ta có phải là người duy nhất hay không … ngô …" La Tiểu Lâu vội vàng hỏi han trong khi môi lưỡi bị dây dưa kịch liệt. Vấn đề này đối với hắn mà nói, cũng rất trọng yếu nha.

Nguyên Tích cứng đờ, sắc mặt đỏ ửng mà trừng mắt nhìn La Tiểu Lâu "Ngươi dài dòng thế làm gì?"

Ooooo

Tiểu Kiều ngơ ngác mà nhìn Eno ở phía cửa, cẩn thận hỏi han "Sao ngài lại ở cùng một gian với tôi?"

Eno liếc nhìn nàng một cái "Ngươi sợ cái gì chứ? Mấy lời đồn đãi vô căn cứ kia ngươi căn bản không cần để ý".

Bởi vì Eno phá lệ cho Lý Kiệt cùng Tiểu Kiều được tham gia đại hội cổ võ … Lý Kiệt thì còn tốt một chút, ít nhất tiến bộ thực sự nhanh, tiêu chuẩn cũng không thấp, nhưng Tiểu Kiều thì khác, lại là người yếu nhất trong đội, người lợi hại hơn nàng đầy ra … vì thế mà có người nói lầm bầm, rằng Tiểu Kiều dùng nam sắc câu dẫn Eno thiếu gia (Tiểu Kiều vẫn giả nam)

Sắc mặt Tiểu Kiều không quá tự nhiên, nàng hoàn toàn không biết rằng mình sẽ bị phân đến ở cùng một gian với Eno thiếu gia. Không có cách nào khác, giờ nàng là nam mà, người khác tự nhiên là phải đối đãi nàng như nam nhân. Hơn nữa nàng đã cởi áo khoác ngoài, căn bản chẳng thể đi ra ngoài trước mặt Eno được.

Eno nhìn Tiểu Kiều mặt đầy khẩn trương, hừ một tiếng "Ngươi không cần lo lắng, không có cái gọi là bao dưỡng hay không bao dưỡng đâu, hơn nữa, nói ngươi biết cũng không sao cả, ta không phải là nam nhân, ta là nữ nhân". Nói xong, ENo tùy tiện mà cởi áo.

Nhìn khuôn ngực nhô cao kia, Tiểu Kiều bị tin tức này làm cho kinh ngạc há hốc mồm. Đội ngũ của Y gia ngoài Nguyên Tích ra thì Eno là lợi hại nhất. Tiểu Kiều thực sự không nghĩ tới, thiếu gia Eno này thế mà lại là nữ nhân.

Eno đi về phía giường, nhìn đến Tiểu Kiều vẫn còn ngẩn người, khóe miệng câu lên, lưu loát mà ngồi lên giường, lấy ngón tay khêu cằm của cô nàng, dí sát mặt vào mà nói "Còn nữa, tiểu huynh đệ này, mẫu người ta thích cũng không phải loại tiểu bạch kiểm như ngươi. Ta chỉ thích nữ nhân. Lúc ngủ thì nhớ cút ra xa cho ta nhờ"

Tiểu Kiều cũng thông minh, run rẩy mà quay mặt vào góc giường. Vốn lúc Eno nói nàng là nữ nhân, nàng đã chuẩn bị để thanh minh cái gì đó, thế nhưng giờ chính nàng cũng không chắc chắn lắm.

Eno cười ha hả, kéo chăn nằm xuống, không để ý tới Tiểu Kiều nữa.

Ooooo

Sáng sớm hôm sau, La Tiểu Lâu mệt mỏi đi theo sau Nguyên Tích, mà Tiểu Kiều cũng chẳng hề ngủ ngon, quầng mắt xanh tím. Nàng đã suy nghĩ cả một buổi tối, sáng dậy còn bị Eno cười nhạo vì lo lắng không đâu.

Đi được nửa đường, La Tiểu Lâu bị một đoàn người cản lại. Người đi đầu có mái tóc màu vàng, đúng là nhị vương tử. Hắn đánh giá La Tiểu Lâu vài lần rồi hỏi "Không có việc gì chứ? Nghe nói ngươi đã phải theo bọn Eno đi săn ba ngày liền? Không bị hù dọa chứ?"

La Tiểu Lâu lắc đầu, khách khí nói "không có, đa tạ vương tử quan tâm". Nơi đây không có mấy ai không biết mặt nhị vương tử anh dũng hiếu chiến nổi danh này, thấy hắn dừng lại nói chuyện cùng La Tiểu Lâu, ai nấy đều kinh ngạc.

"Vũ khí ta đã nhận được rồi, thật sự là trên cả dự đoán. Bất quá, giờ không tiện lắm, chờ sau khi trao giải xong, chúng ta sẽ nói chuyện nhá". Nhị vương tử nhìn nhìn đài cao đã được dựng lên đằng trước và nói.

La Tiểu Lâu gật gật đầu, tiếp tục làm người nhà, đi theo Nguyên Tích đến sân trao giải.

Đội thi đấu của Chu gia đứng thứ nhất, Y gia đứng thứ hai. Y gia năm trước chỉ đứng thứ mười ba, giờ leo một phát lên thứ hai, thật làm cho mọi người kinh ngạc. Đây là nhờ sự cố gắng không ngừng của mọi người, nhưng quan trọng hơn cả là nhờ bọn họ đã tìm được một cái ngoại viện thần bí mà cường đại.

Mà đội vốn năm trước đứng thứ ba, sau thực lực lại tăng lên rất cao là Đường gia thế mà giải đấu năm nay chỉ đứng thứ mười lăm… Nghe nói trận đấu của bọn họ bị một cao thủ không biết tên tính kế.

Phần thưởng Nguyên Tích lĩnh được trừ tài liệu, ba mươi miếng năng lượng thạch cấp năm, còn có một chiếc áo lót đạm kim sắc.

Lý Kiệt hâm mộ mà nhìn rồi nói "Nguyên ca, đây là áo giáp bảo hộ cấp tám đấy, đòn công kích của năng lượng kiếm cấp tám trở xuống hoàn toàn không có hiệu quả đâu. Hơn nữa, có thể thay đổi kích cỡ tùy theo

thân thể người mặc, mặc vào cũng không cảm thấy khó chịu. Toàn đội chỉ có thể có được hai kiện, Eno thiếu gia lại chia cho huynh một kiện. Đây quả thực là cầu mà không được đâu"

Nguyên Tích liếc mắt một cái, đưa cho La Tiểu Lâu "Trở về ngươi mặc vào"

Lý Kiệt trừng lớn mắt nói "Này này, La tiểu đệ cũng đâu phải đi săn. Nguyên ca ngươi cứ để mà dùng cho đỡ phí"

Nguyên Tích lười biếng nói "Ngô, ta tùy tiện mua cái nào cũng được". Trong đầu hắn lại nghĩ... cái thứ này có thể thay đổi kích cỡ, nếu La Tiểu Lâu còn dám biến thân, như vậy thì hắn sẽ có một con sủng vật mặt áo may-ô, nghĩ thôi đã thấy ngứa trong lòng rồi...

Sauk hi trao giải xong, top 20 lưu lại, những người còn lại có thể ở chơi tại khu A ba ngày, sau đó sẽ phải trở về.

La Tiểu Lâu cùng Nguyên Tích thì ngay chiều hôm đó đã bị nhị vương tử nhiệt tình mời đến biệt viện của hắn. Nhị vương tử nhìn Nguyên Tích, biết quan hệ của hai người, cười cười, đem hai người mời vào phòng khách.

Nhị vương tử trước nói vài lời với La Tiểu Lâu "Mấy ngày trước để ngươi bị bắt cóc, thật sự là do ta thất trách, kẻ tiết lộ vị trí của ngươi đã bị ta trục xuất ra khỏi khu A"

La Tiểu Lâu nghĩ đến người trẻ tuổi kia, không nói gì thêm, nhưng thật ra hỏi "không biết ông lão giúp chuyển đồ cho tôi kia thế nào rồi? Tôi muốn gặp mặt để nói lời cảm tạ.

Nhị vương tử cười ha hả "Đương nhiên, ông ta chẳng những được lựa chọn mà còn được trở thành phó đội trưởng của đội thợ vũ khí của hoàng gia. Thủ nghệ cùng kinh nghiệm của ông ta thật làm cho người ta khiếp sợ... đương nhiên cậu cũng thế. Ta thực không thể ngờ được là cậu có thể tạo ra vũ khí cấp mười một, hơn nữa còn là ba thanh. Thật sự làm cho người ta kinh hỉ".

Nói xong, nhị vương tử lấy ra thanh kiếm năng lượng mới của mình, mê muội mà ngắm nhìn, mãi lúc lâu sau mới lên tiếng "Ba bản vũ khí này ta phi thường thích, mặt khác, ta còn muốn mua bản thiết kế của chúng, để cho vũ khí sư của hoàng gia nghiên cứu thủ. Nếu ngươi nguyện ý, ta sẽ cố gắng để cho ngươi một cái giá vừa lòng"

La Tiểu Lâu cười. Vũ khí của hắn cũng chẳng phải chỉ cần bản thiết kế là có thể chế tạo ra được. Nhưng mà thôi, dù sao cũng chả mất gì, sảng khoái nói "Có thể!"

"Còn nữa, quan trọng nhất chính là bản thiết kế chiếc cung năng lượng kia". Ánh mắt nhị vương tử bỗng nhiên sáng lên "Một cây cung không thỏa mãn được ta, ta cũng muốn mua cả bản thiết kế cây cung đó"

"Tiền, năng lượng thạch, hoặc tài liệu, ta đều có thể cho ngươi, mặt khác, đây là lời hứa của ta, ta sẽ đáp ứng ngươi một chuyện" Nhị vương tử cam đoan nói. Thực tế hắn còn muốn mời La Tiểu Lâu làm vũ khí sư cho hoàng gia nữa cơ.

"Được! Còn về bản vẽ cây cung năng lượng kia thì vị lão nhân kia cũng có thể làm ra được đấy, tôi đã thảo luận cùng ông ta" La Tiểu Lâu nghĩ nghĩ nói.

Nhìn tờ danh sách tiền công trong tay: một ngàn miếng năng lượng thạch cấp năm, hai ngàn phần tài liệu... La Tiểu Lâu vừa lòng mà cất đi, cười nhẹ nói "Nhị vương tử có thành ý lớn như vậy, tôi đây muốn cự tuyệt cũng khó, đây là bản thiết kế ba thanh kiếm cùng cùng một cây cung".

La Tiểu Lâu đem bản thiết kế từ trong ngực ra, đưa tới trước mặt nhị vương tử, chậm rãi nói "Vương tử điện hạ, yêu cầu của tôi là, tôi muốn cùng Nguyên Tích tiến vào thần điện một chuyến"

Nhị vương tử biến sắc, kinh ngạc mà nhìn La Tiểu Lâu, hơn nửa ngày mới lên tiếng "Ta nhớ là các ngươi từ ngoài tới đây cũng chưa được bao lâu, sao lại muốn đi vào đó?"

"Bởi vì chúng tôi thực sự thành kính mà sùng bái Sáng Thế Thần, muốn tận mắt nhìn thấy cái thần tích kia" La Tiểu Lâu thản nhiên mà nói.

Nhị vương tử cúi đầu suy tư trong chốc lát. Nếu là người thường thì hắn đã sớm cự tuyệt rồi, nhưng mà giờ, hắn thực sự rất muốn bản thiết kế kia, chúng đều là cực phẩm cả nha.

Suy nghĩ thật lâu, nhị vương tử ngẩng đầu nói "Trước khi đồng ý, ta muốn nói rõ một chuyện, sau mỗi lần đại hội, chúng ta đều lựa chọn một đám cao thủ, làm cho bọn họ hoàn thành một cái nhiệm vụ. Nhiệm vụ này chính là tiến vào thần điện. Ta có thể cho Nguyên Tích đi, nhưng La Tiểu Lâu, ngươi thì không thể".

Nguyên Tích bỗng nhiên nói "Không được, hắn nhất định phải đi theo ta"

Ý cười trên mựt nhị vương tử đã biến mất "Vậy các ngươi có biết, những người tiến vào thần tích chấp hành nhiệm vụ, tất cả đều được chúng ta trả thù lao trước, mặc kệ có hay không thành công, bởi lẽ, trước giờ đều chưa có ai đi vào rồi đi ra được"

La Tiểu Lâu cùng Nguyên Tích liếc mắt nhìn nhau, Nguyên Tích hỏi "Nhị vương tử nói với chúng tôi việc này là có ý gì?"

Nhị vương tử nở nụ cười, nghiêm túc mà nói "Chuyện này từ đầu đến cuối đều là bí mật, dù sao cũng can hệ đến tánh mạng của vô số cao thủ, nhưng lúc này đây, ta sẽ đi theo. Phải chết thì cùng chết, hơn nữa, hai người các ngươi đều bức thiết muốn vào đó như thế, hẳn sẽ không đi nói lung tung"

La Tiểu Lâu nhìn chằm chằm mắt nhị vương tử, mạnh nắm chặt tay Nguyên Tích nói "Đương nhiên, hơn nữa, Nguyên Tích muốn đi, tôi cũng phải đi, nếu không thì giao dịch này sẽ chấm dứt"

Nhị vương tử nhíu mày nhìn La Tiểu Lâu. Trình độ cổ võ của hắn là số không, hơn nữa lại còn là cao thủ chế tạo vũ khí, đi vào đó chỉ tổ vô dụng. Nếu thất bại sẽ làm tổn thất mất một cao thủ chế tạo vũ khí, thế nhưng …

"Được, ta đáp ứng các ngươi"

196. Chương 194

Một thợ săn cầm trong tay một thanh kiếm năng lượng đi từ khu săn bắn cấp ba đi ra… Lượng chiến lợi phẩm hôm nay làm hắn rất vừa lòng.

Đúng lúc này, phía sau bỗng nhiên vang lên một âm thanh thật lớn, làm hắn hoảng sợ vô cùng. Người đó lập tức quay phắt đầu nhìn lại, lại phát hiện chẳng có gì ở phía sau cả. Lòng vẫn còn đầy sợ hãi mà lắc đầu, hắn thấp giọng than thở "Thật sự là thấy ma giữa ban ngày"

Xoay người, hắn lại được thêm một phen giật mình. Một kẻ mặc áo xám đã vô thanh vô tức đứng ở phía trước hắn từ bao giờ. Người thợ săn sửng sốt, giương giọng hỏi "Ngươi ngươi sao lại đứng đây?"

Người áo xám kia quay người, sắc mặt của tên thợ săn chuyển dần từ vẻ tức giận thành vẻ kinh diễm. Hắn ta dịu giọng và trêu đùa "Mỹ nhân à, ngươi ngáng đường đại gia làm gì vậy? Nếu là người mới tới thì có thể đi theo ta, ta sẽ lo lắng bao bọc cho ngươi…"

Người kia không nhanh không chậm mà lấy ra một tờ giấy, nhẹ nhàng hỏi "Ngươi có biết hai người này không?"

Người thợ săn sửng sốt. Tờ giấy kia không biết được làm bằng chất liệu gì, hình ảnh của hai người trên đó sống động như thật. Hắn cẩn thận phân biệt một phen, lắc lắc đầu "Không biết, ta có thể khẳng định. Ta ở khu kế bên khu săn năng lượng thạch này, chưa từng thấy qua hai người kia"

Người áo xám hừ một tiếng, tay trái nâng lên cao.

Đúng lúc này, từ đằng xa có người kêu lên "Này, lão Lưu, trách không được ông đi về vội như vậy, thì ra là có người đẹp chờ a!"

Người áo xám kia nhíu mày. Bàn tay trái đã áp sát ngực của người thợ săn kia lại lặng yên mà thu về.

Người thợ săn quay đầu lại, nhìn tên đồng bọn mà hắc hắc nở nụ cười. Nói không chừng lần này mình bỏ về trước thực đúng là nhật được bảo. Hắn xoay người nhìn mỹ nhân, sững sờ phát hiện trước mặt còn đâu bóng dáng xinh đẹp nữa…

00000

Đại bộ phận Top20 ngày hôm nay đều thừa dịp đi dạo phố. Nguyên Tích vốn định mang La Tiểu Lâu đi đến khu giao dịch, màng nỗi La Tiểu Lâu bị nhị vương tử trả công bằng một đống tài liệu cao cấp, chả buồn đi đâu nữa. Hắn thực nóng lòng cải tạo thanh nhuyễn kiếm màu đen của Nguyên Tích thành một thanh kiếm năng lượng.

Nguyên Tích chả quan tâm lắm. Hắn là muốn mang La Tiểu Lâu ra phố mua đồ, nhưng nếu không đi được cũng chả sao. Chỉ có 125 nãy giờ vẫn không ngừng kháng nghị.

Nguyên Tích miễn cưỡng mà ngồi ở ngưỡng cửa, ném cho 125 một cái túi đựng đầy năng lượng thạch cấp năm. La Tiểu Lâu đem tất cả đá năng lượng cấp năm đều đặt ở đó. La Tiểu Lâu chính là không nỡ dùng những viên đá cấp năm cao cấp này để luyện tập, muốn lưu lại để khởi động phi thuyền về nhà. Tuy thế hắn lại sợ chính mình không nhịn được, sốt sắng đặt hết ở chỗ Nguyên Tích.

"ngươi nếu muốn đi thì có thể đi theo bọn Lý Kiệt"- Nguyên Tích nói. 125 oán giận mà không dám lên tiếng. Nó không đi tìm Lý Kiệt, nhưng lại rất nhanh nhẹn mà đem cái túi nhỏ đựng đầy năng lượng thạch kia ôm lấy. Nguyên Tích làm nhất gia chi chủ, vốn nên có nghĩa vụ cho nó tiền tiêu vặt.

Tuy rằng đây không phải là nhà của bọn họ,thế nhưng có Nguyên Tích ngồi canh trước cửa, không ai dám tùy tiện đi vào. La Tiểu Lâu yên tâm mà bắt đầu chế tác năng lượng kiếm.

Bản thiết kế thanh kiếm của Nguyên Tích, La Tiểu Lâu mấy ngày hôm trước đã thiết kế ra rồi. Mấy ngày nay, cứ lúc nào không có việc gì làm, hắn lại lấy ra bảo dưỡng sửa chữa mấy lần, tự giác chỉnh chỉnh những chỗ không hợp.

Giờ tài liệu chế tác đã đầy đủ, trực tiếp động thủ là được. La Tiểu Lâu đem một ít dụng cụ từ chỗ 125 lấy ra, Nguyên Tích nhìn thấy không khỏi cười nhạo hắn "Ngươi thật gian trá, dùng dụng cụ chế tác linh kiện cơ giáp để chế tác kiếm năng lượng sao?"

La Tiểu Lâu đỏ mặt "Cái gì gọi là gian trá? Dù sao chỉ cần dụng thuận tay là được". Thật sự là La Tiểu Lâu không hiểu gì về kiến thức cơ bản để chế tạo vũ khí năng lượn, cũng chả ai dạy hắn phải sử dụng dụng cụ gì, hắn cứ bảo 125 lấy dụng cụ cũ của mình ra dùng. Vừa tiện tay. Hơn nữa, bày một đống dụng cụ lên bàn để gọt gọt đẽo đẽo thực sự rất hù nhân.

Nguyên Tích lại giễu cợt mà cười một tiếng, ngồi ở cửa tùy ý lật xem một quyển sách võ thuật mà Eno cho hắn. Thứ này, toàn bộ Y gia cũng chỉ có một quyển, do Eno giữ. Đây mới chính là thứ mà cổ võ thế gia coi trọng nhất.

Eno đã từng suy nghĩ một phen, quyết định cho Nguyên Tích xem trước một lần, sau mới lấy về. Nói thế nào thì lần đại hội cổ võ này, Nguyên Tích cũng giúp hắn rất nhiều, bằng không Y gia đâu có cơ hội tiến vào khu A cơ chứ. Đương nhiên, nếu Nguyên Tích về sau có tăng thêm chút hảo cảm với Y gia, có thể gia nhập Y gia thì càng tốt.

La Tiểu Lâu đem tài liệu phụ trợ chuẩn bị tốt xong mới đem thanh nhuyễn kiếm màu đen lại. Lúc này hắn không khỏi đánh mắt sang chỗ Nguyên Tích đang ngồi đọc sách một cái.

Nguyên Tích cũng không ngẩng đầu lên, nói đơn giản "Ngươi không cần băn khoăn, nếu thực có vấn đề gì,vẫn còn nguyên liệu làm nó mà, chỉ cần lấy chỗ nguyên liệu ấy về rồi đúc lại lần nữa là được"

La Tiểu Lâu lúc này mới buông lòng, đem thanh nhuyễn kiếm màu đen đặt vào dụng cụ luyện hóa, sau đó không để tâm đến Nguyên Tích cùng 125 đứng cửa nữa, tập trung hết sức. Tiếp theo mới là giai đoạn mấu chốt nhất.

Xây dựng khung xương xong, tạo hình, cho thêm tài liệu phụ trợ … La Tiểu Lâu tập trung tinh thần hết sức, vừa làm vừa phân ra ý thức nguyên lực chải vuốt sợi tài liệu nhiều lần.

La Tiểu Lâu lúc chế tác cho người khác, ý thức nguyên lực chỉ chải vuốt nhiều lắm là hai lần. Đến lúc làm cho Nguyên Tích, hắn cũng không ngại lãng phí, toàn bộ quá trình chế tác gần như đều được ý thức nguyên lực cùng tinh thần lực duy trì.

Hơn nữa, theo lời khách hàng trước giờ nói, vũ khí được trải qua chải vuốt bằng ý thức nguyên lực và tinh thần lực, tính năng tốt hơn hẳn nếu chỉ dùng một loại sức mạnh ý thức.

Thêm vào đó, gần đây, vì không hề thiếu năng lượng thạch, việc hấp thụ năng lượng thạch của La Tiểu Lâu cũng không bị đình trệ. Ý thức nguyên lực cũng như tinh thần lực của hắn đều có tăng trưởng rất rõ rệt.

Tới hai giờ chiều, La Tiểu Lâu rốt cuộc hít sâu một hơi, chậm rãi thu hồi ý thức nguyên lực cùng tinh thần lực. Hắn nhìn nhìn trường kiếm trong tay, vẫn là nhuyễn kiếm, nhưng dưới lớp kim loại màu đen ẩn ẩn ánh lam. Mà giữa đáy kiếm, một khối năng lượng thạch lớn màu hồng lam được khảm chắc chắn tại đó, đúng là năng lượng thạch cấp bảy – chích nông.

Trải qua sự chải vuốt của tinh thần lực cùng ý thức nguyên lực, màu đỏ bên trong khối năng lượng thạch đã chậm rãi biến thành màu trắng. La Tiểu Lâu tuy không rõ tại sao màu sắc lại thay đổi, thế nhưng hắn có thể cảm giác được, chích nông bây giờ mang theo cường độ năng lượng dao động lớn hơn hẳn trước.

"Xong rồi à?" Nguyên Tích đột nhiên hỏi.

Thanh âm kia rõ ràng bám ngay bên tai La Tiểu Lâu, hắn thậm chí có thể cảm nhận được nhiệt khí. La Tiểu Lâu run lên, thanh kiếm trong tau đã bị Nguyên Tích cầm mất.

"Ân, hoàn thành rồi." La Tiểu Lâu nhìn bộ dáng Nguyên Tích cầm năng lượng kiếm, trong mắt không dấu được ý cười. Không biết vì cái gì, giờ trong lòng hắn tràn đầy vui mừng cùng thỏa mãn. Trước đây làm cho người khác, cảm giác nghiêng về thành tựu nhiều hơn.

"Chẳng lẽ các ngươi không định kiểm tra cấp bậc?" 125 nhắc nhở hai kẻ vẫn đang chìm trong không khí tuần trăng mật hồi hồn lại – cái tuần trăng mật này cũng quá dài rồi đấy.

Nguyên Tích đem kiếm năng lượng cho La Tiểu Lâu. La Tiểu Lâu dùng ý thức nguyên lực kích hoạt lửa năng lượng, sau đó lấy ra máy kiểm tra cấp bậc D Tư cho.

Đem năng lượng kiếm đặt vào máy, La Tiểu Lâu vừa mới ấn nút, thanh kiếm màu đen bỗng nhiên phát ra quang mang chói mắt, hơn nữa, hào quang này còn tỏa ra mạnh tới nỗi căn phòng cũng chả thể che hết nó. Một đạo ánh sáng trắng bỗng phịch một tiếng, không tiếng động mà nhanh chóng khuếch tán ra xung quanh.

Ở trong nháy mắt đó, La Tiểu Lâu đã bị Nguyên Tích kéo tới phía sau, 125 thì chạy sát tới bên thanh kiếm.

Rất nhanh, căn phòng vang lên một âm thanh đầy máy móc của chiếc máy kiểm tra cấp bậc "Chúc mừng ngài, theo kết quả kiểm tra, vũ khí của ngài đạt tới siêu cấp – mười sáu. Xin hỏi ngài có tiến hành đăng bảng vũ khí hay không?"

La Tiểu Lâu ngơ ngác mà nhìn thanh kiếm màu đen cùng cái máy kiểm tra. Nguyên Tích thì ôm hắn tới bên cạnh bàn, rất nhanh lựa chọn 'No' rồi thu lại thanh nhuyễn kiếm của mình.

Cùng lúc đó, trong gian phòng màu trắng trên tòa nhà cao nhất ở trung tâm khu A, mấy người bỗng nhiên ngẩng đầu, kinh nghi mà nhìn nhau, hơn nửa ngày, một người trung niên mới lên tiếng "Vừa rồi là?"

Một vị lão giả tóc hoa râm run rẩy nói "Sóng năng lượng của cao cấp vũ khí tỏa ra lúc thí nghiệm cấp bậc, tuyệt đối là nó!!"

Trong phòng lại lặng thinh hơn nửa ngày, cuối cùng một người khác rốt cục nói "Có thể là nhầm không? Vũ khí cấp mười lăm trở lên mới xuất hiện sóng năng lượng, nhưng giờ không còn ai có thể chế tạo được một thanh kiếm năng lượng trên mười ba cấp nữa là"

"Đúng vậy, Chu lão à, điều đó không có khả năng đâu. Huống hồ, đâu còn ai lợi hại hơn chúng ta ở đây nữa …" Một người khác phụ họa nói.

Lão nhân tóc hoa râm hừ một tiếng "Cái gì gọi là không có khả năng? Chúng ta làm không được không có nghĩa là người khác không làm được. Lập tức, bảo người thăm dò vị trí năng lượng vừa dao động ra, chúng ta nhất định phải nhanh chóng xác định xem có phải một thanh vũ khí cao cấp vừa mới ra đời hay không"

Rất nhanh, đã có người đi tới báo cáo "Chu lão, máy điều tra khởi điểm năng lượng phát ra nửa đường bị cái gì đó chặn lại, nhưng mà có thể xác định được khu vực đại khái, thuộc thành đông của khu A. Mảnh đất chỗ đó đều bị kết giới của hoàng cung bao trùm"

Lão nhân sửng sốt, lập tức trầm ngâm một lát "...Chiều ta sẽ đi qua đó điều tra"

Nguyên Tích hưng trí bừng bừng mà nhìn nhuyễn kiếm màu đen, nhịn không được mà cúi đầu hôn mạnh lên môi La Tiểu Lâu một cái, nói "Cũng tạm..."

La Tiểu Lâu nghe từ đó vào lỗ tai, lập tức chuyển hoán thành 'Ta rất thích' – Trên thực tế Nguyên Tích cũng chính là có ý này, chẳng qua hắn chưa từng mở mồm khen ngợi La Tiểu Lâu bao giờ, không châm chọc đã làm tốt rồi.

125 hâm mộ mà nhìn thanh kiếm năng lượng màu đen kia, than thở hai câu, chích nông là do nó mang về mà,

Xế chiều hôm đó, sau khi hai người ăn cơm xong, Nguyên Tích ngoài miệng thì không nói gì nhưng không nhịn được mà lôi kéo La Tiểu Lâu tìm một sân huấn luyện không người mà luyện tập vũ khí mới cả buổi. Sauk hi trở về lông mày khóe mắt đều mang theo vẻ vui sướng tràn trề.

Buổi tối, hoàng gia rút thăm chọn ra mười người trong số 20 người đứng đầu đại hội cổ võ, triệu tập bọn họ tới hoàng cung.

Lý Kiệt cùng Tiểu Kiều không được tuyển nhưng Eno thì có, thế nhưng đến phút chót hắn lại bị phụ mẫu ở Y gia gọi về có việc gấp nên không tới được.

Trừ La Tiểu Lâu ra, mấy người còn lại đều là cao thủ. Nhìn La Tiểu Lâu cũng cùng đi tới hoàng cung, Lý Kiệt trừng lớn mắt, mặt một bộ không dám tin.

Mười người cùng nhau đi vào cung điện màu trắng, trừ Nguyên Tích cùng La Tiểu Lâu, tám người còn lại đều có chút kích động sùng kính. La Tiểu Lâu lúc đầu cùng có chút hưng phấn, nhìn ngang ngó dọc hồi lâu,sau bị Nguyên Tích khinh bỉ trừng mắt liếc nhìn một cái cho thì mới bắt đầu ngoan ngoãn lại.

Đón bọn hắn cũng không phải là nhị vương tử mà là một người trẻ tuổi tóc vàng, nhìn thành thục hơn nhị vương tử một chút, khí thế ung dung quý tộc cũng nhiều hơn. Người kia nhìn La Tiểu Lâu nhiều hơn một chút, sau đó dời tầm mắt, mỉm cười mà nói "Hoan nghênh, các vị dũng sĩ của khu A"

La Tiểu Lâu nhận ra đây là người lần trước trùm áo choàng đen kín người đi cùng với nhị vương tử tới nhà mình, không khỏi tấm tắc khâm phục. Xem ra trong lúc vô tình hắn đã tiếp xúc không ít với vương tộc nha.

Tất cả mọi người cùng làm một cái đại lễ với Đại vương tử, Đại vương tử thì thẳng thắn đi vào vấn đề "Gọi các vị đến đây hôm nay là vì một nhiệm vụ trọng yếu. Nhiệm vụ này nếu đã nói ra thì không thể trả lại, không thể tiết lộ, cũng không thể rời khỏi hoàng cung, trừ khi nhiệm vụ đã được hoàn thành. Mọi người đều phải cố gắng hoàn thành. Còn một chuyện cuối cùng nữa, đó là chúng ta sẽ trả thù lao trước".

Nói xong, Đại vương tử vỗ vỗ tay, mười thị nữ đã nâng mười chiếc khay đi tới, mặt trên mỗi chiếc khay đều có những tờ giấy mỏng.

Mọi người cầm tờ giấy lên, vừa xem, xung quanh đã hiện lên tiếng hút khí. La Tiểu Lâu liếc nhìn một cái, nhãn tình cũng sáng lên hẳn. Năm nghìn khỏa năng lượng thạch cấp năm. Hoàng cung quả nhiên là tung đại thủ bút.

"Trừ bỏ những cái này, nếu các ngươi trở về, hoàng cung sẽ đáp ứng các ngươi mỗi người một điều kiện. Chỉ cần cái điều kiện này không làm nguy hại đến hoàng cung cùng dân chúng, tất cả đều có thể". Đại vương tử còn nói thêm.

Lượng lớn năng lượng thạch làm thù lao đã đành, thế mà còn thêm cả quyền được yêu cầu từ vương thất bất cứ thứ gì nữa chứ … Điều kiện thế này quả thực mê người.

Quả nhiên, mọi người nhìn nhìn nhau, rất nhanh, tất cả đều tỏ rõ thái độ, tuyệt đối không rời khỏi.

Đại vương tử gật gật đầu, nói "những thù lao đó lập tức sẽ được đưa đến phòng của các ngươi, nếu các ngươi cảm thấy không an toàn thì có thể giao cho người thân các ngươi bảo quản hộ. Nhưng mà, đêm nay, vì giữ bí mật, các ngươi sẽ phải ngủ lại vương cung. Nhiệm vụ của các ngươi cách đây cũng không xa, sáng sớm mai ta sẽ phái thị vệ đưa các ngươi đến đó".

Những người này đương nhiên sẽ không phản đối. Bọn họ thậm chí còn nóng lòng muốn nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ để bắt được cái thù lao kia.

Cuối cùng, mọi người lần lượt dời đi, chỉ có Nguyên Tích cùng La Tiểu Lâu được Đại vương tử lưu lại.

Dẫn hai người đến một gian sảnh nhỏ hơn, đại vương tử nhìn La Tiểu Lâu mà nói thẳng "Ta hy vọng ngươi có thể lưu lại, ngươi đi cùng cũng chả có tác dụng gì".

La Tiểu Lâu cười cười "Vương tử điện hạ, có hay không có tác dụng cũng không thể dễ dàng kết luận. Hơn nữa, ta đã quyết tâm sẽ chấp hành nhiệm vụ này"

Đại vương tử lại khuyên vài câu, vẫn không lay chuyển được, đành thở dài "Nhị đệ quả nhiên nói không sai"

Sau đó hắn nhìn về phía Nguyên Tích, nói "Ta nghe nhị đệ nói, ngươi là dũng sĩ lợi hại nhất lần này"

Nguyên Tích không đổi sắc mặt mà rằng "Có lẽ thế"

Đại vương tử do dự trong chốc lát, mới nói "Bởi vì các ngươi chủ động yêu cầu đi vào, không vì tiền cũng chẳng vì năng lượng thạch nên ta mới lưu các ngươi lại nói chuyện… là như thế này, nhị đệ muốn đi vào cùng các ngươi, nhưng mà …"

"Các ngài không đồng ý?" La Tiểu Lâu tò mò hỏi han.

"Ân, có thể nói như vậy". Đại vương tử có chút né tránh ánh mắt của La Tiểu Lâu "Chúng ta còn có nhiều việc cần nhị đệ đi làm, cho nên ta muốn đệ ấy không tham gia"

Nguyên Tích nhanh chóng nói "Hắn có theo cùng hay không không quan trọng"

Đại vương tử nhìn ra Nguyên Tích nói là thật, nhẹ nhàng thở ra "Thế nhưng, có một vật phẩm rất rất trọng yếu, nhất định phải mang vào đó. Ta không tin tưởng người khác, muốn giao phó cho hai ngươi"

Nói xong, đại vương tử lấy ra một cái thùng lớn đặt trước mặt Nguyên Tích cùng La Tiểu Lâu.

Lúc La Tiểu Lâu nhìn thấy thứ bên trong, sắc mặt nhất thời biến đổi.

Trong rương là một khối đá quý lớn hình chữ thập, tản ra quang mang mê người. Mà hơn nữa, đó còn là một khối năng lượng thạch lớn cực kì, so với tất cả những khối năng lượng thạch hắn từng gặp qua đều lớn hơn hẳn.

"thứ này chính là thứ chúng ta dùng để duy trì kết giới năng lượng. Mà khối đá này chính là khối được các nhà nghiên cứu kiểm định là chứa nhiều năng lượng nhất". Sắc mặt đại vương tử thành kính mà nghiêm túc "Có thể nói, nhiệm vụ lần này cực kì cơ mật. Chỗ các ngươi cần chấp hành nhiệm vụ cũng chính là di tích của thần điện"

"Nơi đó, kì thực rất ít người đi vào" Đại vương tử xúc động nói "nhất là mười năm gần đây… mà ngay cả người của thần điện, cũng chẳng có ai dám đi vào"

La Tiểu Lâu cùng Nguyên Tích lặng lẽ trao đổi ánh mắt với nhau, Nguyên Tích hỏi "Vì sao vậy? nơi đó có gì à?"

Đại vương tử nhắm mắt lại "Nơi đó nồng độ phóng xạ quá cao, hơn nữa còn có xu thế gia tăng. Chúng ta hoài nghi, nơi đó có một cái lỗ hổng của vũ trụ. Nếu chúng ta không nhanh chóng nghĩ biện pháp tu bổ, lỗ hổng đó sẽ càng lúc càng lớn, cuối cùng sẽ làm cho cả khu A, thậm chí là cả Bụi động này bị hủy diệt. Các

nhà khoa học đã nghiên cứu ra vật thể mạnh nhất dùng làm năng lượng cho toàn bộ kết giới năng lượng, chỉ cần đưa nó tới đó, chúng ta sẽ còn một đường sinh cơ"

"Nhiệm vụ này quả thực quá lớn, cho nên, nhị đệ mới muốn tự mình đi" đại vương tử nói "Phụ hoàng vốn đã đồng ý rồi, bởi đây cũng không phải chuyện không thể có hy sinh, thế nhưng, mẫu hậu cuối cùng gạt phụ hoàng, đem nhị đệ bắt đi, giam lại"

Nguyên Tích trầm mặc một hồi rồi nói "Ta hiểu rồi, ta sẽ đem năng lượng thể này đi vào"

Đại vương tử hít sâu một hơi "Đa tạ, ta đại biểu toàn bộ thần dân Bụi động cảm tạ các ngươi"

Sau khi nói chuyện cùng đại vương tử xong, La Tiểu Lâu cùng Nguyên Tích lại có thêm vài phần yên tâm. Nếu chỉ là vấn đề về phóng xạ cùng xạ tuyến thì căn bản chẳng hề đáng lo. La Tiểu Lâu không sợ, Nguyên Tích thì đã dùng thuộc chống miễn nhiễm, trên cơ bản cũng chẳng chịu chút ảnh hưởng.

Sáng sớm hôm sau, một đội thị vệ áo đỏ đưa mười kẻ cao thủ cổ võ bọn họ đến chỗ chấp hành nhiệm vụ.

Bọn họ đi là đi theo đường ngầm – đường ngầm của hoàng cung mà tới. Đó là một thông đạo kéo thật dài, trực tiếp dẫn tới cửa ngầm của thần điện.

Cuối cùng, bọn họ đã đứng trước một cánh cửa đá khổng lồ.

Nhìn đại môn có điêu khắc hình thần sử, có người phát ra tiếng kinh hô "Này, đây chẳng phải là cánh cửa của thần tích hay sao?"

Đội trưởng đội thị vệ liếc nhìn người vừa nói xong một cái, lạnh lùng trả lời "Đúng thế, đây chính là nơi các ngài phải chấp hành nhiệm vụ. Xin mời vào. Chúc mọi người bình an trở về." Nói xong hắn đưa cái thùng to trong tay cho Nguyên Tích "Đem cái thứ trong này đặt vào trên bàn tế của phòng nguyện là được"

Đối vứi việc hoàng cung đem vật phẩm chính của nhiệm vụ giao cho Nguyên Tích, có vài người cũng không phục lắm, chẳng qua dù sao thưởng thêm cũng không nhiều cho nên chẳng có ai đứng ra phản đối.

Đội trưởng độ thị vệ đầy nghiêm khắc mà nhìn nhìn mọi người, sau đó vung tay lên, hai ba người thị vệ khác bước lên cẩn thận mà mở ra cánh cửa. Bọn họ chỉ mở ra một khe nhỏ đủ để cho từng người vào một. Mười người lần lượt bước vào, mà người cuối cùng tiến vào xong, cánh cửa liền nặng nề đóng lại.

Gần như trong nháy mắt, khoảnh khắc đóng cửa, thông tấn khí của đội trưởng đội thị vệ vang lên, hắn nhanh chóng nói "Vương tử điện hạ, vâng, thưa, bọn họ đều đã đi vào. La Tiểu Lâu ư? Cũng đi vào rồi …" Khi tắt thông tấn khi đi, đội trưởng đội thị vệ có thể nghe được từ đầu bên kia truyền đến tiếng kêu hổn hển già nua "Điện hạ, đây chính là người đã chế tạo được vũ khí trên cấp mười lăm a…."

Cùng lúc đó, một cái thân ảnh áo xám xuất hiện ở biên giới khu A.

00000

Nháy mắt khi La Tiểu Lâu tiến vào, cảm giác duy nhất của hắn chính là lạnh, rất lạnh, so với cái chỗ lạnh nhất hắn đi trước đây còn lạnh hơn nhiều lắm.

Phía sau cánh cửa cũng không tối tăm, ngược lại là một đạo ánh sáng thản nhiên oánh bạch, như là ánh phản chiếu của tuyết vậy.

Bọn họ đang đứng ở trước một bậc thang đi lên trên, mà hai bên bậc thang, bầy đầy tượng đá.

Xa xa phía sau bậc thang cuối cùng, có thể nhìn tới một bãi đá trắng thật lớn, bốn góc của bãi đá cũng bày ra bốn tượng đá, mà ở giữa, chính là một khối tinh thể trong suốt, bên trong có cái gì đó màu đen.

"Từ từ, kia … là người, trời ạ!!" La Tiểu Lâu hô.

Nguyên Tích đi đằng trước hắn thì nhìn chằm chằm vào miếng tinh thể trong suốt kia "Đó là Nguyên Triệt"

Nói xong, hắn cũng không hề quay đầu, đi thẳng về phía trước.

La Tiểu Lâu hít vào một hơi, đang định đuổi theo, bỗng nhiên cảm thấy không thích hợp, vội quay đầu nhìn lại, giật cả mình. Những người phía sau bọn họ, trên thân thể, đều đã có một tầng băng tuyết cực dày kết lại phủ lên.

Những người đó đều đứng bất động tại chỗ, giống như đã bị biến thành tượng đá.

197. Chương 195

La Tiểu Lâu kinh ngạc há hốc mồm, tốc độ đóng băng nhanh đến độ hắn không kịp phản ứng, trong nháy mắt, đám người kia đã được bao phủ một lớp băng tuyết dày như tấm chăn bong, sau đó lớp băng tuyết này chậm rãi biến thành lớp vỏ xám cứng rắn.

Ngắn ngủi hơn mười giây, phía sau La Tiểu Lâu đã có đủ tám tượng đá.

La Tiểu Lâu kinh hãi mà lui dần ra sau, thiếu chút nữa té ngã, hắn dựa lưng vào cái gì đó lạnh lạnh đằng sau.

La Tiểu Lâu sợ hãi xoay người, mặt một khối tượng đá gần như chạm sát mặt hắn. Giật mình hoàn hồn mới phát hiện, ngũ quan của bức tượng đá này vô cùng sinh động. Cái biểu tình kinh hoảng này giống người thật như đúc.

"Trời ạ, Nguyên Tích! Bọn họ đều là người cả!" La Tiểu Lâu luống cuống tay chân đỡ lấy cái tượng bị hắn dựa đổ, kinh hoảng hô lên.

Nguyên Tích đã tới gần tinh thể trong suốt kia rồi, nhanh chóng xoay người lại, rốt cuộc phát hiện được dị dạng bên này. Nguyên Tích nhướng mày, tầm mắt di chuyển, sau đó nhất thời thay đổi. La Tiểu Lâu theo tầm mắt của hắn nhìn xuống mới phát hiện, trên đùi mình đã bắt đầu dính đầy băng tuyết trắng.

Trời ạ! Hắn cũng sắp biến thành tượng đá! Tại sao có thể như vậy?

Một đạo thân ảnh nhanh chóng nhoáng lên, Nguyên Tích đã đứng trước mặt hắn, nhanh chóng khom lưng phủi đi lớp tuyết đọng trên chân La Tiểu Lâu. Mà đám băng tuyết đầy nguy hiểm kia thế mà lại bị Nguyên Tích vỗ một cái rớt xuống.

"Động đậy đi!" Nguyên Tích đỡ lấy La Tiểu Lâu, thúc giục.

La Tiểu Lâu cảm thấy chân mình có chút tê tê … hắn cảm thấy đó chủ yếu là do Nguyên Tích đập vào, thử đi hai bước, phát hiện chân mình còn có thể nhúc nhích, trong lòng nhất thời thở hắt ra một hơi.

"Không, không sao nữa rồi … Nơi này là nơi quái quỷ nào vậy?" La Tiểu Lâu hỏi, đồng thời gắt gao giữ chặt lấy ống tay Nguyên Tích, gia tăng cảm giác an toàn của chính mình.

125 run rẩy ló ra, bám trên vai La Tiểu Lâu, nói "Có thể là do môi trường trong này quá mức ác liệt, con người bình thường bị ảnh hưởng quá lớn. Người kia nói rồi đó thôi, nơi này có một cái lỗ hổng vũ trụ đó đó …? Về phần hai người các ngươi, có thể là do Nguyên Tích đã dùng thuốc, hơn nữa thân thể của hắn đã được cường hóa đến một cái mức độ khó tin. Ly Tác đã từng nói, cổ võ tăng lên tới một cấp bậc nhất định, có thể thay đổi cấu tạo của cơ thể, không còn bị ảnh hưởng bởi phóng xạ nữa"

"Vậy ta thì sao? Ở ngoài ta cũng chẳng hề bị ảnh hưởng bởi phóng xạ mà?" La Tiểu Lâu cau mày hỏi "Còn nữa, ngươi không thể tự mình đi bộ sao? Cứ phải ngồi trên vai ta thế à?"

"Đương nhiên không thể! Ta … ta giờ chính là một con người máy yếu đuối đáng thương nha, ngươi sao có thể nhẫn tâm để ta tự mình đi trên con đường của cái loại địa phương quỷ quái này chứ!" 125 chỉ trích La Tiểu Lâu, vừa nói vừa ôm chặt lấy cổ của hắn.

"Kia La Tiểu Lâu có nguy hiểm hay không?" Nguyên Tích ở bên cạnh lạnh lùng hỏi. Từ sau khi vào trong này, sắc mặt của hắn chưa có lúc nào đẹp cả.

La Tiểu Lâu cùng 125 lập tức im bặt, qua hai giây, 125 mới cẩn thận hồi đáp "Hắn không sao cả, nhưng nơi này có hơi áp chế gien dị thú, cho nên hắn mới có thể bị mấy thứ bông tuyết kia quấn lấy" Thực ra 125 trong lòng cực kì sợ hãi, nó hận không thể rời khỏi chỗ này ngay lập tức.

Nguyên Tích phát hiện La Tiểu Lâu không có việc gì, ôm lấy hắn, bay nhanh tới phía trước.

Càng đi, La Tiểu Lâu càng cảm thấy bất an trong lòng, giống như phía trước có cất giấu cái gì đó cực kì nguy hiểm.

Tới bậc thanh cuối cùng, sàn nhà bay đầy bạch khí, lạnh lẽo vô cùng, bước đi nhưng không sao nhìn rõ được chân mình.

Mà bãi đá lớn ở chính giữa kia lại huyền phù bay bay phía trên của lớp khí lạnh trắng này. Tuy rằng bậc thang dẫn lối cuối cùng rất rộng, thế nhưng bãi đá vẫn cách xa chỗ bọn họ đứng hơn mười thước.

Mà đến đúng chỗ này,sự bất an của La Tiểu Lâu lên tới đỉnh điểm. Hắn cau mày nhìn chằm chằm phía dưới. Vì an toàn của cả hai, hắn quyết định thăm dò xem phía dưới chân có cái gì. Vì 125 bảo nơi này có cơ quan hạn chế năng lực của dị thú cho nên hắn không dám dùng đến ý thức nguyên lực, thả một tia tinh thần lực xuống dưới dò xét.

Dưới lớp bạch khí, sâu tận cùng chính là tầng băng cực dày, toàn bộ phía dưới đều bị tầng băng dầy bao trùm.

La Tiểu Lâu tận lực dò xét trong phạm vi lớn nhất có thể, toàn bộ không gian nơi đây, trừ bỏ bậc thang cùng bãi đá, giống như đều được hình thành một cách gượng ép. Hơn nữa nơi này lớn đến đáng sợ, liếc mắt một cái không thể nhìn hết được đằng xa, trên đỉnh đầu thì có vô số băng trùy màu trắng.

Sau đó, La Tiểu Lâu phát hiện, tầng băng dưới chân dày đến độ không thể đo đạc. La Tiểu Lâu cường điệu dò xét thêm khu vực xung quanh bãi đá, trừ băng ra, cái gì cũng không có.

Nhẹ nhàng thở ra, La Tiểu Lâu đang định rút lại tinh thần lực, bỗng nhiên hắn cảm thấy quáng mắt. Hắn hình như vừa nhìn thấy một tòa lầu phía xa, nhưng rồi tòa nhà đó bỗng nhiên vặn vẹo, toàn bộ tầng băng màu trắng, không, phải nói là bên trong lớp băng màu trắng, nháy mắt di động. La Tiểu Lâu hoảng sợ vô cùng.

Nguyên Tích quay đầu nhìn hắn "Ngươi lại làm sao vậy?" Vừa nói vừa đem áo khoác khoác lên người La Tiểu Lâu, châm chọc "Rõ ràng ngươi có lông mà, sao còn sợ lạnh hơn cả ta thế hả?"

La Tiểu Lâu không những không phản bác lại hắn, còn dán lại gần Nguyên Tích. Nguyên Tích kinh ngạc mà liếc nhìn, không nói gì, nhanh chóng ôm lấy hắn. Mà con khủng long mập màu xanh trên vai hắn, đã hoàn toàn cứng ngắc.

La Tiểu Lâu nhìn xuống dưới lần nữa, lại phát hiện, tầng băng phía dưới vẫn là tầng băng mà thôi, im lặng, thành thật, như tất cả chỉ là ảo giác của chính ahwns.

La Tiểu Lâu cũng hy vọng đó chỉ là ảo giác, ít nhất bọn họ không có nguy hiểm.

Thế nhưng, nếu không phải là ảo giác, vậy thì đó là cái gì? Băng muốn gãy? Không, không giống, kinh qua tinh thần lực dò xét, tầng băng thực sự rất chắc chắn, hơn nữa có độ dày cực kì kinh người.

Thời điểm La Tiểu Lâu còn đang cau mày xuy xét, Nguyên Tích đã nói một câu "Chúng ta đi thôi" Sau đó ôm La Tiểu Lâu nhảy lên.

La Tiểu Lâu còn không kịp phản ứng, bọn họ đã đứng trên bãi đá.

Phía dưới không có bất kì động tình gì, La Tiểu Lâu phát hiện bọn họ tạm thời không có nguy hiểm, cũng lười suy nghĩ. Lực chú ý bây giờ của hắn hoàn toàn bị tinh thạch cực lớn trước mặt hấp dẫn. Bóng đen trong tinh thạch giờ đã thấy rất rõ ràng, quả nhiên là một người.

Một người cao gầy, mặc một thân quần áo sậm màu, cầm trong tay đoản kiếm màu bạc, trên cổ đeo một sợi dây chuyền màu bạc, tóc đen dài ngang vai.

Khi La Tiểu Lâu quay qua nhìn kĩ khuôn mặt hắn, lại một lần nữa động dung. Người bên trong đang nhắm mắt, tựa như đang ngủ, mà mặt mày ngũ quan, giống như đúc Phượng Già Lăng bệ hạ (mẹ Nguyên Tích)

Nguyên Tích kinh ngạc hơn cả hắn, tiến lên, đưa tay chạm lên miếng tinh thạch, miệng thì thào nói "Ca"

125 cũng ở trên vai La Tiểu Lâu mà ngó qua, hướng về phía tinh thạch mà nghẹn ngào hô "Chủ nhân!!"

198. Chương 196

La Tiểu Lâu ngơ ngác mà nhìn. Giọng 125 kêu còn to hơn cả Nguyên Tích. Lá gan lần này của nó to thật đấy, bây giờ còn dám nhận quàng người. Người đang nằm trong tinh thạch này chắc chắn là con trai cả của Phượng Già Lăng cùng Nguyên Liệt bệ hạ …

Nguyên Tích đen mặt, muốn động thủ đá văng 125 đi. La Tiểu Lâu nhanh tay đem thân mình che cho 125, thuận miệng nói "Này, ngươi xem, đây tuyệt đối là nhận lầm người. Dựa theo di truyền học mà nói, đây chắc hẳn không phải chủ nhân của ngươi, khả năng chiến thắng của ngươi là số 0…"

Nguyên Tích nổi giận đùng đùng mà quay đầu, không hề có ý định tha cho 125, định bụng làm cho 125 thể nghiệm một chút cái gì gọi là khả năng thắng bằng 0.

"Chờ đã, từ từ! Đây là hiểu lầm! Ta chỉ là nói về cái mà chủ nhân lưu lại thôi, ta không thấy được người ở bên trong, ta … ta vừa mới nãy chỉ thấy được cái phong ấn" 125 thét chói tay, rúc vào ngực La Tiểu Lâu trốn.

La Tiểu Lâu méo miệng. Cái người lớn như vậy nằm chình ình bên trong, ngươi dám không biết xấu hổ nói không nhìn thấy sao?

Nguyên Tích nhìn vị trí của 125, tay càng thấy ngứa hơn. La Tiểu Lâu tuy rằng không rõ lắm cơ cấu hoạt động tâm lý của Nguyên Tích, nhưng mà cảm thấy 125 trốn kiểu này rất ngu xuẩn, đem nó kéo lại về trên vai.

Nguyên Tích lạnh lùng mà nhìn chằm chằm 125, nheo mắt lại nói "Ý của ngươi là, anh trai ta bị nhốt ở đây chính là do chủ nhân của ngươi làm?" Nét mặt anh tuấn giờ đây tràn ngập sự tức giận.

125 mẫn cảm mà ngửi được mùi nguy hiểm, chậm rãi di chuyển tới phía sau lưng La Tiểu Lâu, chỉ còn lại hai cái chi trước cùng cái đầu nhô lên, cự nự nói "Ta, ta cũng không biết …"

La Tiểu Lâu chỉ cảm thấy có cái gì đó chợt lóe, tay đã nhẹ bẫng. 125 đã nằm trong tay Nguyên Tích. Hai chủ tớ hắn bây giờ hoàn toàn không phải đối thủ của Nguyên Tích.

"… ấy, đừng, đừng đánh! Ta nói!!!"

Bốn cái chân, cái đầu cùng cái đuôi của 125 đều trong trạng thái rủ xuống, chán nản nói "Đúng là cái tinh thể này do chủ nhân của ta để lại, a a đau … nhưng là, cái này có thể mở ra được mà!"

La Tiểu Lâu vội vã đoạt lại 125 từ tay Nguyên Tích … tuy rằng nó đại đa số lần là chẳng có tác dụng gì, nhưng đánh vào đầu nó như thế, có khi nó còn vô dụng hơn nữa mất "Đừng như vậy, ngươi xem, nó cũng nói rồi thấy, cái này có thể mở ra được. Đúng rồi, mở ra như thế nào hả?" La Tiểu Lâu quay đầu nhìn về phía 125 và hỏi.

125 lưu luyến mà nhìn cái 'quan tài' trong suốt kia và nói "La Tiểu Lâu ngươi có thể mở ra được, dùng ý thức nguyên lực ấy. Nhưng mà sau khi mở ra xong, cần nhanh chóng mang miếng năng lượng thể đại vương tử đưa cho bỏ vào trong. Cái quan tài này chính là nút phong ấn của toàn bộ chỗ này".

"Mở phong ấn ra sẽ xảy ra chuyện gì?' La Tiểu Lâu nhíu mày hỏi, đồng thời nhìn về phía Nguyên Triệt vẫn đang lặng ngủ. Vì sao chủ nhân của 125 lại phong ấn Nguyên Triệt tại nơi này?

"Là chuyện thực sự đáng sợ. Ngươi hẳn cũng đã cảm nhận được, nơi này có thứ gì đó ức chế gie của dị thú. Vật kia còn khủng bố hơn cả tia phóng xạ của vũ trụ…" 125 nhỏ giọng nói "Ta nghĩ, vật kia cũng chẳng phải vô hại với nhân loại đâu, bằng không, những người đi cùng kia cũng chả biến thành băng đá như vậy"

La Tiểu Lâu cảm giác được ánh mắt của Nguyên Triệt trên người hắn cũng có chút lạnh lẽo, giống như cừu hận của Nguyên Tích lại lần nữa bị nhớ tới.

La Tiểu Lâu thở dài trong lòng, thử dò hỏi "mặc kệ như thế nào, cứ cứu người trước đã"

Nguyên Tích dời tầm mắt, lại nhìn về phía Nguyên Triệt ở trong tinh thể, lạnh lùng mà ừ một tiếng.

125 lo lắng mà nhìn La Tiểu Lâu. Nó cũng không chắc lắm liệu La Tiểu Lâu có đủ sức mở ra cái phong ấn mà chủ nhân nó lưu lại hay không. Dù sao ý thức nguyên lực của La Tiểu Lâu cũng chưa phải thực cao.

La Tiểu Lâu đứng trước tinh thể, ngẩng đầu nhìn, lựa chọn góc độ phù hợp, sau đó thử đem ý thức nguyên lực thả ra. Ở nháy mắt đó, La Tiểu Lâu cảm nhận được phía dưới tầng băng dày bọn họ đang đứng truyền đến những tiếng động nặng nề.

Thế nhưng thanh âm đó cực kì nhỏ, Nguyên Tích cũng không để ý, chỉ đứng một bên lạnh lùng mà nhìn hắn. La Tiểu Lâu cuối cùng vẫn tập trung toàn bộ tinh thần vào phong ấn trước mặt.

Nguyên Tích hẳn cũng nghe được âm thanh kia, thế nhưng giờ trừ đại ca của hắn, hắn căn bản cái gì cũng không để tâm tới được. Hơn nữa, Nguyên Tích cũng không phải không biết nguy hiểm đang đến gần, nhưng với năng lực của hắn bây giờ chẳng lẽ lại không thể bảo hộ được cái người nửa nhân loại bên cạnh này hay sao?

Ý thức nguyên lực của La Tiểu Lâu bắt đầu tiếp xúc với bề mặt vị trí tinh thể gần nhất, sau đó thử cắt nó ra, phát hiện căn bản hoàn toàn không có hiệu quả.

Hắn nhíu nhíu mày. Nếu 125 nói ý thức nguyên lực có thể mở được, như vậy hẳn sẽ không sai, loại tình huống này chỉ có thể có một nguyên do, ý thức nguyên lực của hắn quá yếu.

La Tiểu Lâu bắt đầu gia tăng ý thức nguyên lực, vẫn không được … mãi đến khi hắn gia tăng đến một cái cường độ mà trước giờ hắn chưa từng dùng thử qua, tinh thể mới bắt đầu phát ra một tiếng kẽo kẹt.

Không hổ là chủ nhân của 125. Thật là lợi hại. La Tiểu Lâu nhẹ nhàng thở ra, bắt đầu dùng cái cường độ này cắt đục lớp tinh thể.

Nguyên Tích ở một bên, nhìn đầu La Tiểu Lâu hiện đầy mồ hôi, vươn tay ra rồi lại rụt về. Hắn mân khẩn môi, không chớp mắt mà nhìn chằm chằm La Tiểu Lâu – mềm mại, nhỏ yếu… thế mà lại vĩnh viễn có thể gây xúc động cho một góc mềm mại nhất trong lòng hắn.

Nửa giờ sau, La Tiểu Lâu chậm rãi tuột tay xuống. Hắn cảm thấy sắp mau té xỉu rồi. Ý thức nguyên lực của hắn gần như tiêu hao sạch sẽ.

Đúng lúc này, trước mặt La Tiểu Lâu, một khối tinh thạch bỗng nhiên rơi xuống, đập mạnh vào bãi đá, phát ra tiếng vang thật lớn. Thế nhưng nó cũng không vỡ vụn ra. Liên tiếp, những khối tinh thạch giống thế cũng ào ào rơi xuống.

La Tiểu Lâu bị Nguyên Tích kéo ra đằng sau né tránh. Chỉ một lát sau, trên bãi đá đã đầy những mảnh tinh thể nhỏ. Thế nhưng lúc này hai người đều không để ý đến nó nữa, chỉ chăm chăm mà nhìn người được lộ ra khỏi chiếc quan tài tinh thể kia.

Nguyên Triệt nằm bên trong chậm rãi mở mắt… Nguyên Tích không chuyển mắt mà nhìn, cầm chặt lấy tay La Tiểu Lâu, không tự chủ được mà hô một tiếng "Ca"

Nguyên Triệt nhíu mày ngẩng đầu lên. La Tiểu Lâu cùng Nguyên Tích đều vô cùng kích động. Người còn sống – đây là một kết quả tốt nhất!

Không đợi Nguyên Tích tiến lên đem người kéo ra khỏi phần tinh thể còn lại, Nguyên Triệt đã một tay chống lên mặt vỡ tinh thể, từ bên trong nhảy ra. ĐỘng tác kia nhẹ nhàng mà nhanh chóng không thua kém gì Nguyên Tích.

Ngay sau đó, một thanh bảo kiếm sắc bén chỉ hướng La Tiểu Lâu. Nguyên Triệt lạnh lùng mà thong thả mở miệng "Ngươi còn chưa chết sao?"

La Tiểu Lâu ngẩn ra, Nguyên Tích đã nhanh chóng đứng ra chắn trước hắn "Ca, ngươi làm cái gì vậy? Ngươi … không sao chứ?'

Nguyên Triệt nhìn về phía Nguyên Tích, qua vài giây mới lên tiếng "Ngươi là tiểu Tích?"

Nguyên Tích lập tức gật đầu, kích động nói "Đúng thế, là ta, ca, ngươi còn sống, phụ thân cùng mẫu thân mà biết chắc chắn sẽ rất vui mừng…"

Nguyên Triệt nhìn Nguyên Tích một lát, đôi mắt giống hệt Phượng Già Lăng bệ hạ kia nhanh chóng mị lên "Đằng sau ngươi có phải là một con dị thú?"

Nguyên Tích không biết làm sao cả mà nhìn Nguyên Triệt. Đây là lần đầu tiên La Tiểu Lâu nhìn thấy Nguyên Tích lộ vẻ mặt này. Nguyên Tích nhanh chóng chột dạ mà rằng "Ca, hắn, hắn quả thực có huyết thống dị thú… thế nhưng hắn cũng còn có một nửa huyết thống của nhân loại. Quan trọng hơn nữa đó là, chúng ta đã kết hôn. Ta phải chịu trách nhiệm với hắn!" Nguyên Tích nói xong câu cuối cùng, khí thế hùng hồn đã trở lại. Cảm thấy bản thân mình nói rất hợp tình hợp lý.

Nguyên Triệt nhếch miệng, nhẹ cười "Chịu trách nhiệm á? Ngươi thích hắn à?"

La Tiểu Lâu đứng đằng sau nhìn thấy vành tai của Nguyên Tích nhanh chóng chuyển đó, hơn nữa, phi thường khó được chính là, kẻ vẫn vênh váo tự đắc cường điệu La Tiểu Lâu mới là người thích trước – Nguyên Tích – lúc này lại không hề phản bác lại.

Nguyên Triệt ngẩng đầu, lướt qua Nguyên Tích mà nhìn về phía La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu nặn ra một nụ cười, xấu hổ mà chào hỏi "Đại ca"

Nguyên Triệt mị mắt nhìn La Tiểu Lâu, miệng thì thào nói "Trên người của ngươi có hương vị của hắn"

Nói xong, Nguyên Triệt bỗng nhiên ngã xuống. Nguyên Tích nhanh tay đem hắn đỡ lấy. Nháy mắt khi Nguyên Tích đỡ được Nguyên Triệt, Nguyên Triệt cố gắng mở mắt nói "Mau, đi khỏi nơi này …"

Nguyên Tích sững sờ mà nhìn Nguyên Triệt, đưa tay ra muốn kiểm tra ***g ngực Nguyên Triệt. 125 cũng chạy tới, đặt cái chân trước của nó lên mặt Nguyên Triệt, nhanh chóng nói "Hắn không sao cả, chỉ là bị phong ấn quá lâu, cần hảo hảo nghỉ ngơi cùng trị liệu"

Lúc này Nguyên Tích mới yên tâm, đem Nguyên Triệt giao cho La Tiểu Lâu ở phía sau, lấy ra miếng năng lượng thể to đùng mà đại vương tử giao cho, bỏ vào cái quan tài tinh thể giờ đã trống rỗng.

Một trận bạch quang chói mắt phát ra, trong nháy mắt, băng tuyết tan rã.

Tượng băng người cũng chậm rãi tan ra, lộ ra người bị đông cứng ở bên trong. Những người đó đều trực tiếp ngã xuống.

Tầng băng dưới chân thì ngược lại, độ dày còn tăng hơn trước, La Tiểu Lâu sau khi dò xét được, lại nhíu nhíu mày.

125 kinh hỉ mà hô lên "Chúng ta phát tài rồi…"

Trên bậc thang, sau khi băng tuyết tan đi, mặt đất rơi đầy năng lượng thạch.

"mau, rời đi chỗ này đã" La Tiểu Lâu cố nén nỗi bất an trong lòng, thúc giục.

Nguyên Tích cõng lấy Nguyên Triệt, ôm La Tiểu Lâu. 125 thấy thế cũng lập tức bắt lấy cánh tay La Tiểu Lâu. Nguyên Tích nhảy nhanh tới bậc thang, sau đó nhanh chóng chạy về phía cửa. Trên mặt đất nằm đầy người, không biết là sống hay chết.

Lúc gần tới cánh cửa, cánh cửa lớn bỗng nhiên tự động mở ra. Hai người đều sửng sốt vô cùng, La Tiểu Lâu ngẩng đầu hô "Mau vào cứu người…"

Khi nhìn thấy rõ người đang đứng ở cửa, lời của hắn bỗng nhiên im bặt.

199. Chương 197

Người đứng ở cửa chính là Thiên Hằng. Dung mạo tuyệt sắc ấy không thể lẫn vào đâu được. Bộ dáng của hắn cũng chẳng phải là bộ dạng điềm đạm đáng yêu mà lần trước Nguyên Tích gặp, bộ dáng của hắn lúc

này đầy ngoan lệ quyết luyệt. trong nháy mắt nhìn thấy hai người La Tiểu Lâu, hắn mỉm cười, nhẹ giọng nói "Đã lâu không gặp, Nguyên Tích điện hạ"

Thiên Hằng: là dị thú đã đánh em La Tiểu Lâu bị thương khi ở phong ấn Renda (Xem lại phần tóm tắt). Lúc đó e Lâu bị biến thành hình thú, bị thương ở chân …

Thiên Hằng đánh giá hai người bọn họ, liếm liếm khóe miệng, mái tóc dài màu lam phía sau lưng bị gió thổi bay quất lên "Tới cũng thật đúng lúc. Ta cũng chẳng cần khó khăn cởi bỏ phong ấn nữa. ta nghĩ, cho dù là các ngươi, ở trong này cũng khó mà chịu đựng được đúng không? Nhưng mà, các ngươi không cần lo lắng biện pháp trở về nữa đây, ta ở đây chính là vì muốn tiễn đưa các ngươi lên đường xuống âm phủ". Nói xong, Thiên Hằng duỗi tay. Khuỷu tay hắn nhất thời trở nên thô dài xấu xí, ngón tay mọc ra móng vuốt màu đen sắc nhọn, hướng thẳng tới Nguyên Tích cùng La Tiểu Lâu mà tấn công.

La Tiểu Lâu căng thẳng vô cùng. Hắn cảm thấy hơi thở Thiên Hằng truyền ra không đúng lắm. Cơ chế ức chế sức mạnh dị thú của nơi này hình như chẳng hề ảnh hưởng tới hắn. Hơn nữa, hắn có vẻ còn lợi hại hơn cả trước đây.

La Tiểu Lâu muốn từ trên người Nguyên Tích xuống dưới. Thiên Hằng trước mặt quá nguy hiểm, hắn không thể để Nguyên Tích phải gánh vác hai người trưởng thành mà đánh nhau. Thế nhưng, Nguyên Tích lại chẳng hề có ý định đấy, hai tay vẫn giữ thật chặt không buông.

Thiên Hằng tiến lại gần từng bước, sau đó bỗng nhiên xoay người, tay phải huy mạnh ra phía đằng sau.

Phía sau hắn, có một người đang giơ kiếm năng lượng chém tới. Người nọ một thân quần áo màu nâu, tóc màu đen, không nhìn ra được tuổi. Động tác của hắn dị thường nhanh chóng, chớp mắt đã chém vào móng vuốt của Thiên Hằng, phát ra tiếng vang chói tai.

Người mặc quần áo nâu bị đẩy lui hai bước, 'di' một tiếng đầy kinh ngạc. Móng vuốt của Thiên Hằng, thế mà lại chẳng hề bị tổn hao chút nào.

Đúng lúc quan trọng bị người khác quấy rầy, sắc mặt Thiên Hằng cũng chẳng hòa nhã cho được nữa. Cánh tay nháy mắt phồng lên, tốc độ cực nhanh tấn công vào vị trí trái tim của người kẻ mới tới.

Ở nháy mắt trái tim La Tiểu Lâu tưởng chừng như nhảy mạnh lên, người áo nâu điểm nhẹ mũi chân, chỉ di chuyển vài bước ngắn, thế nhưng lại dễ dàng né tránh được đòn công kích của Thiên Hằng.

"Là Ly Tác" Nguyên Tích bỗng nhiên nói.

Cùng lúc đó, âm thanh quen thuộc của Ly Tác cũng đã truyền tới " Nguyên Tích, quái vật này ở đâu ra vậy?"

"Đại thúc, chúc mừng ngài!!" La Tiểu Lâu mừng thay cho lão. Giờ Ly Tác lão nhân không chỉ không sao cả, còn trẻ lại không ít. Nhưng mà chắc hẳn đây mới là bộ dáng tương xứng với độ tuổi của lão.

"Ly Tác không phải là đối thủ của Thiên hằng" Nguyên Tích nhíu mày. Tuy vậy nhưng hắn cũng không hề buông tay xông lên hỗ trợ. Hai người bên cạnh quá trọng yếu đối với hắn. Khi chưa thể nắm chắc được tình huống, hắn tuyệt đối sẽ không để cho ai rời khỏi tầm mắt của mình.

"Các ngươi đi mau đi, đi thông báo cho vương tử điện hạ, bảo ngài ấy phái người lại đây" Ly Tác bỗng nhiên hô.

Nguyên Tích liếc nhìn Ly Tác một cái, nhanh chóng hướng về phía ngoài. Chỉ cần ra được khỏi cửa, đem Nguyên Triệt cùng La Tiểu Lâu đặt ở một chỗ an toàn, hắn thừa cơ hội quay lại để giáo huấn Thiên Hằng. Ly Tác chắc hẳn thừa sức có thể duy trì được mười giây.

Thiên Hằng nhíu mày. Ngón tay toát ra một đạo bạch quang. Ngọn lửa năng lượng ở kiếm của Ly Tác nhất thời bị dập tắt.

Ly Tác vẫn còn ngẩn người, Thiên Hằng đã nhanh tay đánh úp về phía ngực ông, cánh tay còn lại thì giương ra chặn đường lui của Ly Tác.

La Tiểu Lâu vẫn luôn chú ý động thái của Ly Tác cùng Thiên Hằng, giãy ra khỏi cánh tay của Nguyên Tích. Lúc này, bọn họ đã chạy đến cạnh cửa. La Tiểu Lâu lo lắng mà nói "nơi này đã an toàn rồi, ngươi đi cứu người đi. Ta đi báo cho vương tử"

Nguyên Tích do dự hai giây, cuối cùng rút ra thanh kiếm màu đen, chạy lại vào trong.

Trong nháy mắt, Nguyên Tích đã chạy đến phía sau Ly Tác, nhuyễn kiếm đen hướng móng vuốt quái dị của Thiên Hằng mà bổ xuống.

Thiên Hằng cười mỉa mai, không né tránh, ngược lại còn dấn tới. Ly Tác mượn lực của Nguyên Tích, lắc mình né sang một bên của Nguyên Tích, mở to hai mắt mà nhìn thanh kiếm của Nguyên Tích tỏa ra ngọn lửa hai màu xanh đỏ.

Nhuyễn kiếm màu đen gần như là dán vào cánh tay Thiên Hằng mà oằn xuống, lúc này, cả cánh tay của Thiên Hằng cũng biến hình nghiêm trọng. Cơ thể thì bình thường nhưng hai cánh tay màu xanh lam dài đến hơn hai thước.

Ly Tác biết rõ cánh tay nhìn quái dị kia có bao nhiêu khủng bố, chuẩn bị sẵn tinh thần chờ thanh kiếm màu đen của Nguyên Tích bị bắn ngược lại, thế nhưng, hoàn toàn tương phản, màu đen nhuyễn kiếm xẹt qua, cánh tay của Thiên Hằng thế mà lại bị bổ xuống.

Ly Tác không dám tin mà nhìn một màn kia, nhưng mà, ông ta chưa kịp vui mừng, cánh tay bị đứt rụng rớt xuống đất bỗng nhiên bay lên, hướng về phía La Tiểu Lâu ở cửa mà tấn công

Nguyên Tích vừa động, lập tức bị Thiên Hằng ngáng đường. Đầu tóc của hắn rối tung, xõa xuống che đi nửa gương mặt, cười một cách quỷ dị "Ta chấp nhận hi sinh lớn như thế, chính là vì có thể lưu lại ba người các ngươi"

La Tiểu Lâu thậm chí có thể cảm giác được cánh tay đang bay tới tấn công hắn của Thiên hằng chứa đựng bao nhiêu ý thức nguyên lực – một lượng thực khủng bố. Dù Nguyên Tích có hô to bảo hắn né tránh như thế nào, La Tiểu Lâu vẫn không hề động đậy. Thiên hằng đã dùng số ý thức nguyên lực còn lại của hắn để khống chế cánh tay kia, cho nên, vô luận hắn chạy trốn thế nào, cánh tay kia chắc chắn vẫn sẽ đuổi theo hắn như hình với bóng.

La Tiểu Lâu cố gắng cưỡng lại mong muốn quay đầu chạy trốn của chính mình, đem toàn bộ ý thức nguyên lực còn thừa tụ lại. Thiên Hằng chắc chưa biết chuyện hắn đã khôi phục, thậm chí còn nâng cao hơn một bước. Cánh tay cụt kia của Thiên Hằng chỉ có một phần nhỏ ý thức nguyên lực, La Tiểu Lâu hắn có thể ứng phó được.

Nếu hắn có thể chế ngự được ý thức nguyên lực trong cánh tay kia, Nguyên Tích sẽ an toàn hơn không ít.

Ngay khi cánh tay kia lại gần, La Tiểu Lâu đang định giơ tay lên, Nguyên Tích đã bổ mạnh một nhát về phía Thiên Hằng, rồi phẫn nộ mà trừng mắt với La Tiểu Lâu, mà Thiên Hằng thì nở một nụ cười quỷ dị. Bỗng nhiên, một bàn tay lạ đột nhiên từ đằng sau vòng qua trước mặt La Tiểu Lâu kéo hắn lùi ra sau.

Một cánh tay thon dài khác lướt qua bả vai La Tiểu Lâu, trường kiếm màu bạc trong tay trực tiếp đâm thấu qua cánh tay cụt của Thiên Hằng, chặn đứng nó ở cách xa La Tiểu Lâu chừng một thước.

"Ta sao lại có một người anh dốt nát như vậy kia chứ … Ngươi chẳng lẽ đến chạy trốn cũng không biết sao?" Một thanh âm phát ra từ phía trên tai La Tiểu Lâu, lời vừa nói ra, bàn tay ôm La Tiểu Lâu đã nhanh chóng chuyển, đem hắn đặt ra đằng sau.

La Tiểu Lâu ngơ ngác mà nhìn người trước mặt, miệng lắp bắp hỏi "La Thiểu Thiên, ngươi, sao ngươi lại ở đây?"

Trường kiếm trong tay La Thiểu Thiên đã lưu loát mà phân chia cái tay cụt kia ra làm bốn phần, sau đó quay đầu lại liếc nhìn La Tiểu Lâu một cái, nói "Đương nhiên … là tới tìm vương tử điện hạ rồi"

Nói xong, La Thiểu Thiên nhìn về phía Thiên Hằng đang thở hổn hển ở bên trong cánh cửa, rồi nhìn qua Nguyên Tích " Nguyên Tích điện hạ, nơi này có ta, La Tiểu Lâu không sao cả, ngươi yên tâm động thủ đi"

Sắc mặt Thiên Hằng vô cùng khó coi, chật vật né tránh công kích của Nguyên Tích. La Thiểu Thiên cũng chẳng phải loại mà Ly Tác có thể sánh được, có hắn ở cạnh La Tiểu Lâu, đại thế đã mất, giờ ngoài việc đi khỏi cũng chả còn cách nào khác. Lúc này, Nguyên Tích lại đâm tới một kiếm, động tác càng lúc càng nhanh. Thiên Hằng kiệt lực né tránh, nhưng bả vai vẫn bị trúng một kiếm.

Thiên Hằng uốn người, chịu đựng cơn đau từ bả vai, lách mình khỏi Nguyên Tích mà chạy, cũng chẳng hề quay đầu lại mà lao thẳng về phía cửa. Mỗi lần chân hắn chạm đất, đều có một tượng đá đang tan ra bị giẫm bẹp hoặc bị đá bay.

Khi hắn sắp chạy được đến cửa, phía sau có hai cơn kình phong đánh úp lại. Thiên Hằng cắn răng tăng nhanh tốc độ, thế nhưng, vẫn có người nhanh hơn hắn, vượt lên trước.

Thiên Hằng sửng sốt, kẻ đứng chắn chính là người đàn ông xa lạ. Người kia không chỉ chạy vượt hắn mà còn liều mạng đỡ pho tượng người băng ban nãy hắn đá phải.

Thì ra ông ta sợ hắn thương tổn đến những kẻ sống dở chết dở kia. Thiên Hằng ánh mắt chợt lóe, liếc nhìn Nguyên Tích đang càng lúc càng đuổi tới gần, tự biết bản thân không qua nổi Nguyên Tích.

Nghĩ đến đây, Thiên Hằng vươn tay, bắt lấy Ly Tác đang đứng đó.

Mặc dù đang bận cứu người nhưng Ly Tác vẫn chú ý duy trì một khoảng cách nhất định với địch. Tuy vậy, Thiên Hằng cũng chẳng phải người thường để mà phán đoán theo lẽ thường. Cánh tay của hắn có thể vươn dài tùy ý. Trong nháy mắt, móng tay của Thiên Hằng đã kề bên cổ Ly Tác.

Thiên Hằng sau đó quay đầu, nhìn về phía Nguyên Tích, khàn khàn nói "Để cho ta đi, không thì ta giết hắn, sau đó tất cả cùng đồng quy vô tận"

Nguyên Tích dừng bước, lạnh lùng mà nhìn chằm chằm Thiên Hằng, cuối cùng nói "Thả người, cút đi"

Thiên Hằng túm theo Ly Tác đến tận cửa, rời xa Nguyên Tích cùng La Tiểu Lâu, sau đó mới đem Ly Tác đẩy trở về, xoay người bỏ chạy.

Thiên Hằng chạy mất tăm rồi, La Tiểu Lâu mới lấy lại tinh thần, vỗ vỗ bả vai La Thiểu Thiên "an toàn rồi, vất vả, huynh đệ. Đúng rồi, người sao vào được đây?" cho dù La Thiểu Thiên không đến, hắn vẫn tin tưởng có thể đối phó được với cánh tay cụt kia … đương nhiên, nếu mà Thiên hằng tự mình lao tới tấn công, hắn vẫn gặp nguy hiểm.

La Thiểu Thiên đến được đây, La Tiểu Lâu cảm thấy vui sướng vô cùng. Điều này thuyết minh, những người ở bên ngoài không có quên bọn họ.

La Thiểu Thiên cứng đờ người, rồi sau đó thản nhiên mà liếc nhìn La Tiểu Lâu, hồi đáp "Sau khih các ngươi bị rơi vào Bụi động, tất cả mọi người đều vô cùng lo lắng – nhất là sự an toàn của vương tử điện hạ… Sau đó Nghiêm đại sư chế tạo một chiến hạm loại nhỏ trong thời gian ngắn nhất, trang bị lại hệ thống động lực của nó, có thể đi vào được Bụi động. Ta đã lái phi thuyền đó vào đây"

La Tiểu Lâu ngẩn ngơ, cảm động mà thì thào "Sư phó…"

Nguyên Tích cõng Nguyên Triệt tới gần, nhìn liếc qua hai huynh đệ nhà kia một cái rồi nói "Chúng ta ở trong này đã giải quyết xong mọi việc, đang định đi khỏi"

Ly Tác thở dốc, chạy tới. Bởi vì Nguyên Tích đã dùng năng lượng thể của đại vương tử đưa cho để phong ấn huyệt động, những người bị tổn thương do xạ tuyến đều đã giảm dần, hơn nữa, ông còn có thuốc của 125 cho, giờ gần như không chịu chút ảnh hưởng nào.

Ly Tác chạy lại gần người mà ông vừa mới đỡ ban nãy, đem người đó ôm vào, nghẹn ngào mà kêu lên "Cửu ca!"

La Tiểu Lâu yên lặng nhìn, cảm thán "Không nghĩ tới những người này lại bị đông thành tượng đá. May mắn là hầu hết đều còn sống. Ta nghĩ, bọn họ đại khái cũng sẽ cần thuốc của 125. 125 … ủa, nó đâu rồi?"

Xa xa, bậc thang trên cao chếch lên một cái đuôi, 125 hô lớn "ta, ta ở đây, ở đây này, ta thu dọn một chút thôi, đợi ta, ta lập tức tới đó!"

Thời điểm đại vương tử cùng nhị vương tử mang theo rất nhiều thần quan tới, 125 đã tròn bụng mà chuồn ra từ cửa ngách.

"Ông trời! Các ngươi thế mà làm được!!!" Đại vương tử kích động mà nhìn bên trong, sau đó chỉ huy thị vệ đi vào bên trong xem xét và cứu người. Các thần quan cũng đi theo vào.

Nhị vương tử thì uể oải hối hận mà đi về phía Nguyên Tích cùng La Tiểu Lâu "Vất vả cho các ngươi… ta, ta không phải không muốn cùng đi, nhưng mà, đến khi ta tỉnh lại, đã chậm mất rồi!"

Nguyên Tích lắc lắc đầu nói "Không sao, dù sao bọn tôi cũng phải đi vào đây. Giờ tất cả đều đã xong xuôi, chúng tôi sẽ rời đi"

Nhị vương tử liếc nhìn La Thiểu Thiên, âm thầm đánh giá hắn rồi gật gật đầu, nhiệt tình mời "Đương nhiên, các ngươi luôn được tự do mà, thế nhưng, nếu các ngươi nguyện ý ở lại góp lực cho hoàng cung, vương tộc sẽ cho các ngươi sự hậu đãi lớn nhất có thể"

La Thiểu Thiên nghe xong câu này, ánh mắt đầy quái dị mà nhìn Nguyên Tích cùng La Tiểu Lâu, nhưng cũng không nói gì cả.

Nguyên Tích thực sự kiên quyết àm biểu đạt ý định muốn rời đi, không phải chỉ là rời đi khu A như nhị vương tử nghĩ, mà là rời đi khỏi Bụi động này.

Đúng lúc này, bên trong truyền đến tiếng rống giận dữ "Đừng để bọn họ rời đi! Bọn họ đã bắt cóc Sáng Thế Thần!!"

Nhị vương tử sửng sốt, lập tức nhìn về phía La Tiểu Lâu, La Thiểu Thiên, Nguyên Tích, cuối cùng dừng tầm mắt lại trên người đang được Nguyên Tích cõng sau lưng.

Sự việc quan trọng, Đại vương tử cùng giáo chủ thần điện đều vội vã đi ra.

La Tiểu Lâu nhìn giáo chủ thần điện đang nổi giận đùng đùng, nhẹ nhàng mà nói "Giáo chủ đại nhân, nói cũng không thể nói lung tung. Ngài xem, ngài cảm thấy trong chúng ta ai giống Sáng Thế thần?"

Nói xong, La Tiểu Lâu còn đem bức vẽ thần tượng của 125 lấy ra. Trên bức tranh, một người đứng bình thản mà ngạo nghễ – là tổ hợp của cả Nguyên Triệt, chủ nhân của 125, còn có cả ca ca cơ giáp của nó nữa. Đúng là bức vẽ này chẳng giống bất cứ ai trong bọn họ cả.

Đại vương tử cùng nhị vương tử bấy giờ cũng nghi hoặc, quay đầu nhìn về phía giáo chủ.

Giáo chủ kia đã trừng lớn mắt, sắc mặt chậm rãi trở nên đỏ ứng, nghiến răng nghiến lợi một lúc mới nói "Cái này có thể lừa gạt được kẻ khác nhưng không thể lừa gạt được ta"

"Được rồi, cho dù hôm nay ta có phải phá vỡ giới luật của thần điện, ta cũng quyết tâm bảo vệ Sáng Thế Thần!!!" Giáo chủ đại nhân quát lớn "Sáng Thế Thần đúng là có hình ảnh giống như bức vẽ kia, thiên cổ đều lưu truyền điều này. Thế nhưng, là giáo chủ cao nhất của thần điện, một khi có người kế thừa ngôi vị, sẽ truyền cho giáo chủ đời kế tiếp một cái mật thư. Mật thư nói về một hình dáng khác của Sáng Thế Thần, khác hẳn so với hình ảnh tượng khắc. Sau đó, ngẫu nhiên, một người của thần điện tiến vào được cánh cửa thần tích này, chứng thực rằng, bên trong thần tích, thực sự có một Sáng Thế Thần với tướng mạo như mật thư miêu tả"

"Điều này đã từng làm cho thần điện khó xử một thời gian dài, cuối cùng chúng ta vẫn quyết định không thay đổi lại hình ảnh của Sáng Thế Thần đã công bố. Còn về tướng mạo thực sự của ngài, đã trở thành bí mật của bao đời giáo chủ chúng ta. Thế nhưng hôm nay, ta không thể chính mồm mình nói ra sự thật, Sáng Thế Thần, chính thực là người hắn đang cõng trên lưng"

Đại vương tử cùng nhị vương tử hoàn toàn không biết rằng còn có chuyện như thế này, mắt đều trợn tròn lên.

Người của thần điện đã nhanh chóng bao vây Nguyên Tích, La Tiểu Lâu cùng La Thiểu Thiên lại.

La Tiểu Lâu nhướng mày, đang định nói lại, Nguyên Tích đã lạnh lùng cười "Ta không biết Sáng Thế Thần cái gì hết, đây là ca ca của ta, ta không thể để huynh ấy tiếp tục ở lại đây. Như thế nào? Anh trait a đã ở đây chịu phong ấn lâu như vậy, các ngươi vẫn còn chưa thấy đủ?"

Giáo chủ tức giận đến tím tái mặt mày, run rẩy chỉ thẳng mặt Nguyên Tích "Ngươi nói cái gì? Đó là Sáng Thế Thần của chúng ta, chúng ta tuyệt đối sẽ không để ngài bị các ngươi xảo ngôn bắt cóc!!"

Đúng lúc này, Nguyên Triệt trên lưng Nguyên Tích bỗng nhiên giật giật, bị tiếng ồn ào đánh thức, chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía đám người của thần điện.

La Tiểu Lâu kích động mà ngóng nhìn, Nguyên Triệt hẳn sẽ nói hắn không phải cái gì chó má Sáng Thế Thần.. Đó chỉ là một sự hiểu nhầm mà thôi.

Nguyên Triệt thản nhiên mà nhìn giáo chủ đại nhân. Ông ta thì vô cùng kích động, quỳ xuống "Thần phụ, là con chiên trung thực cũng là người hầu trung thành của ngài, ta – Y Vạn – nguyện nghe ngài dạy bảo"

Theo giáo chủ, tất cả người của thần điện đều quỳ rạp xuống, thậm chí cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

Nguyên Triệt nhẹ nhàng gật gật đầu nói "Y Vạn, ta muốn đi cùng với hắn, các ngươi không cần phải lo"

Y Vạn thân hình chấn động, im lặng chừng năm giây, đầu ông ta lại lần nữa chạm sát mặt đất "… vâng, thưa thần phụ"

Nguyên Triệt 'răn dạy' xong, lại tựa vào lưng Nguyên Tích thiếp đi.

Đại giáo chủ Y vạn thần sắc ảm đạm, phất phất tay, người vây quanh Nguyên Tích cùng La Tiểu Lâu chẳng mấy chốc đã tản ra, thế nhưng, bọn họ vẫn mang vẻ mặt thành kính theo sát ở phía sau.

Đại vương tử cùng nhị vương tử cũng vô cùng trịnh trọng. Sáng Thế Thần rời khỏi thần điện và quốc gia này, đây cũng chẳng phải là việc nhỏ. Thế nhưng, bọn họ không thể vi phạm ý muốn của ngài.

Cuối cùng, bất đắc dĩ, đại vương tử phải ra mặt, xin Nguyên Tích lưu lại đến sáng mai hãy đi. Người của thần điện cũng khẩn cầu Nguyên Triệt đồng ý. Bọn họ muốn tuyển ra một số người đi theo bảo vệ Sáng Thế Thần. Thần điện trước giờ đều có Thánh kỵ sĩ – thị vệ trung thành của thần điện.

Nguyên Tích đồng ý, Nguyên Triệt cũng không cự tuyệt, mà La Tiểu Lâu cùng 125 thì vẫn còn muốn tìm kiếm manh mối mà chủ nhân của 125 lưu lại.

125 thực sự thương tâm. Nó cùng La Tiểu Lâu đã thực sự cố gắng rồi, trên bức tượng thần cũng có hình ảnh của chủ nhân nó cùng ca ca của nói, thế nhưng nơi này lại chẳng hề có tí sóng dao động nào chứng minh bọn họ ở đây cả. Tuy rằng đã tham ô tất cả năng lượng thạch của thần tích, 125 vẫn là rầu rĩ không vui.

Cuối cùng, La Tiểu Lâu cùng 125 đi tới động sóc. Có một điều khiến bọn hắn vui vẻ hơn một chút chính là, xà đẳng mọc lên vô cùng tốt, xuất hiện hơn mười gốc đẳng xà màu đỏ.

Thánh chu đẳng!!! 125 đắc y thu lại một nửa xà đẳng, để lại một nửa. Về phần thánh chu đẳng, một gốc cũng không bỏ sót.

La Tiểu Lâu lúc ở trong Bụi động, vô số lần nói rằng muốn chế tác một kiện cơ giáp cho Nguyên Tích, giờ đã có cả thập cấp tài liệu trong tay, đã có thể động thủ chế tác rồi.

Ooooo

Ngày hôm sau, thần điện tuyển ra một đội gồm mười người Thánh kỵ sĩ, trong đó có cả Lăng Tiêu. Hoàng cung cũng tuyển ra mười một cao thủ, Eno cũng ở trong số đó. Mà D Tư, vì Lăng Tiêu, cũng xin đi cùng.

Lý Kiệt cùng Tiểu Kiều có quan hệ tốt với Nguyên Tích, cũng muốn cùng đi. Còn có cả Ly Tác, vị Cửu ca kia, cả ông lão chế tác quần áo lông thú kia nữa, đều muốn cùng đi với Nguyên Tích. Những người bị đông đá ở đằng sau cánh cửa thần tích đều đã được 125 dùng thuốc cứu về… bởi vậy, hoàng cung lại trả thêm cho bọn họ không ít năng lượng thạch cùng tài liệu.

Trong số những người cùng đi, có không ít người vẫn rất lưu luyến Bụi động – dù sao cũng là quê nhà của bọn họ – nhưng vì bảo hộ Nguyên Triệt, bọn họ đều nguyện ý cùng nhau rời khỏi nơi này.

La Thiểu Thiên không dùng chiến hạm của hắn nữa, mà cùng mọi người cùng lên chiếc phi thuyền lấp lánh của La Tiểu Lâu và 125.

Ooooo

Giữa trưa ngày thứ hai, tất cả cùng nhau ly khai Bụi động.

Nhìn Bụi động càng lúc càng xa, La Tiểu Lâu thu hồi tầm mắt, ngoảnh sang phía Nguyên Triệt cùng Nguyên Tích bên giường, rồi hắn lại nghiêng đầu nhìn về phía La Thiểu Thiên, đột nhiên hỏi "Ngươi xin đi vào, ngươi …. Người nhà ngươi không cản lại sao?'

La Thiểu Thiên nhìn lại La Tiểu Lâu, không chút do dự mà nói "Không! Bọn họ cũng không nói gì! Ta tự mình quyết định đi vào!" Nhìn thấy La Tiểu Lâu nhíu mày, La Thiểu Thiên lại bỏ thêm một câu "Ngươi đừng nghĩ nhiều như vậy, ta là vào cứu vương tử điện hạ, không ai có thể phản đối, cũng không ai dám phản đối"

200. Chương 198

Bên giường, Nguyên Tích nhìn chằm chằm 125 đang điều chỉnh lại các dụng cụ kiểm tra, chỉ cần nó hơi sơ sẩy một chút thôi là mắt đã dựng lên, làm cho 125 giận mà cũng chẳng dám ho he gì … là một cơ giáp cao quý và vĩ đại nhất vũ trụ, được rồi, ít nhất cũng là một trong số đó, nó giờ đang phải nhanh chân nhanh tay mà làm công tác của một hộ lý, một y tá … Nguyên Triệt nằm trên giường hô hấp vững vàng, im lặng mà ngủ.

La Tiểu Lâu đầy hoang mang mà thu hồi ánh mắt của mình … thật là tình huynh đệ làm người người cảm động … nhưng hắn chỉ hy vọng Nguyên Triệt sau khi tỉnh lại đừng chuyển cừu hận với dị thú nói chung lên người hắn … Vừa cầu nguyện, La Tiểu Lâu vừa quay đầu, hắn nhìn thấy La Thiểu Thiên đang như có điều suy ngẫm mà đánh giá hắn.

La Tiểu Lâu nghi hoặc mà liếc nhìn La Thiểu Thiên, sao vậy?

"… Có cái gì đáng hâm một đâu cơ chứ?" La Thiểu Thiên lầm bầm nói.

La Tiểu Lâu nhất thời xấu hổ. Hắn hoàn toàn không có ý nghĩ hâm mộ!! La Tiểu Lâu ho khan một tiếng, bắt đầu đánh trống lảng. Nhiều lần tiếp xúc, ấn tượng của hắn đối với La Thiểu Thiên đã khá hơn nhiều, cho nên dù ở chung với nhau một mình, hắn cũng rất thích ý trò chuyện cùng cậu em này.

"Đúng rồi, môi trường Bụi động có ảnh hưởng lớn đối với người ở bên ngoài như chúng ta, ngươi sao không thấy chịu ảnh hưởng gì?" La Tiểu Lâu hỏi.

La Thiểu Thiên lắc lắc đầu, lấy ra vũ khí tùy thân của mình "Không phải là không bị ảnh hưởng, mà là trước khi đi vào vùng phóng xạ, Nghiêm đại sư đã cải tiến chiến hạm, làm cho vỏ ngoài của nó có thể chắn phóng xạ. Ông ấy đã lo lắng đến tình hình bên trong Bụi động… Cái chuôi đao này có thể giúp cho người mang nó, trong vòng một tuần, không bị phóng xạ ảnh hưởng đến"

"Vậy … ngươi đã tiến vào đây được mấy ngày rồi?" La Tiểu Lâu lo lắng hỏi han.

La Thiểu Thiên nhìn hắn, nhẹ giọng dịu dàng nói một cách kỳ lạ "Đã ba ngày, lúc tìm thấy hai người đúng là ngày thứ tư"

La Tiểu Lâu gật gật đầu, hỏi về thời gian của bên ngoài, hắn kinh ngạc phát hiện, hai người bọn họ ở trong Bụi động được hơn nửa năm thế mà ở bên ngoài chỉ mới có một tháng… Thôi cũng còn may hơn Nguyên Triệt bị nhốt ở đây hơn ngàn năm giờ mới được tìm thấy.

Tỷ lệ dòng thời gian của hai nơi khác nhau, nhưng vị trí của Bụi động, hoặc sự biến hóa của các nhân tố khác cũng không khác gì so với bên ngoài.

"Kia, một tháng này, tình huống bên ngoài thế nào?" La Tiểu Lâu hỏi han. Hắn cùng Nguyên Tích đã mất tích hơn một tháng, không biết bên ngoài thế nào, hôn lễ giữa hắn cùng Nguyên Tích chắc cũng coi như hủy bỏ đi …

La Thiểu Thiên nhăn lại mày "Chờ ngươi ra chẳng phải sẽ biết, nhớ chuẩn bị tốt tư tưởng, tình hình còn nghiêm trọng hơn nhiều so với các ngươi tưởng tượng. Từ sau khi ngươi bị bắt cóc, đã có rất nhiều chuyện xảy ra"

La Tiểu Lâu giật mình. Bắt cóc á? Đây là lời giải thích của hoàng gia với nhân dân sao? Hắn không khỏi khẽ liếc nhìn Nguyên Tích bên kia một cái, xem ra Nguyên Tích trước khi đuổi bắt hắn đã chuẩn bị tốt đường lui rồi. Nguyên Tích trông lạnh lùng ngoài mặt thế kia thôi chứ rất để ý đến cuộc hôn nhân của bọn họ.

Bỗng đằng sau, truyền đến vài tiếng ré lên đầy hưng phấn, đó là Tiểu Kiều cùng D Tư. Bọn họ trước giờ chưa được đi phi thuyền bay bao giờ, đang đầy tò mò mà đông sờ tây xem.

Nhìn đến ánh mắt kinh hoảng cùng van nài của họ hướng về phía mình, La Tiểu Lâu thở dài, cùng La Thiểu Thiên đi tới.

La Thiểu Thiên tựa vào cạnh bàn. Hắn cũng rất tò mò, thế nhưng chẳng hề sờ mó xem xét. Nghiêm đại sư là đại sư chế tác cấp nguyên lão, ông cùng Hi Bá Lai đại sư và mấy vị bằng hữu nữa phải hợp tác lại với nhay mới có thể chế tạo được một chiến hạm chỉ có thể dùng được một lần đi – một lần về… Thế mà La Tiểu Lâu, dựa vào công cụ ở Bụi động, đã có thể làm được một cái chiến hạm cỡ này. Chỉ dựa vào điểm này thôi, sau khi ra ngoài, chắc chắn sẽ không có ít người muốn làm thân với La Tiểu Lâu. Nhưng chắc chắn Nghiêm đại sư cùng bộ cơ giáp của quân đội sẽ không đồng ý đâu.

Về những chuyện khác, như chuyện của liên bang cùng đế quốc, đó là chuyện của Nguyên Tích … mà hai tên ngu xuẩn của Kim gia … La Thiểu Thiên hừ một tiếng. Hắn cần gì nói chuyện này với La Tiểu Lâu chứ?

Không chỉ có Tiểu Kiều cùng D Tư tò mò, đại đa số mọi người đều đến xem La Tiểu Lâu giảng giải về chiếc chiến hạm này cũng như thế giới bên trong, bên ngoài Bụi động. (đương nhiên là trừ đi những người đang làm nhiệm vụ lái phi thuyền hay cảnh giới, bảo vệ Nguyên Triệt rồi). Về sau bọn họ sẽ là người một nhà, những người từ Bụi động ra sẽ phải sinh hoạt tại một thế giới hoàn toàn bất đồng. Bất quá, bọn họ đều là những cao thủ, cũng không quá lo lắng. Dù sao chỉ cần có thể cam đoan sự an toàn của Nguyên Triệt là đủ rồi.

Gần một ngày sau, phi thuyền bỗng nhiên chấn động mạnh, sau đó mọi người đều thấy trước mắt hoa lên, òa một cái, trước mặt họ đã không phải bầu trời cùng ánh sáng quen thuộc nữa… bên ngoài vách khoang thuyền trong suốt là bầu trời đêm bao la, ánh sáng hào quang của tinh cầu ngập tràn.

"Chúng ta cuối cùng cũng đã đi ra khỏi Bụi động" La Tiểu Lâu thì thào nói, vì một ngày này, hắn cùng Nguyên Tích đã phải trả giá không ít cố gắng.

Rất nhanh, chung quanh bọn đã xuất hiện ba chiếc chiến thuyền khác, hai chiếc là của quân đội mà chiếc còn lại có gắn gia huy của hoàng thất.

Phi thuyền của bọn họ nhận được lời cuộc gọi liên lạc, xuất hiện ở khu vực nhạy cảm thế này, không bắt máy thì bọn họ sẽ không thể nào đi tiếp được.

La người lái duy nhất kiêm kỹ sư sửa chữa, còn là cả pháo thủ gì gì nữa, La Tiểu Lâu đi về phía phòng chỉ huy. Nguyên Tích còn nhanh hơn hắn, cũng đã đứng dậy đi trước.

Thông qua máy liên lạc, Nguyên Tích nói một câu "chúng ta đã trở lại", phía đầu dây bên kia đã đầy kích động mà hoan hô vang trời, còn có người nghẹn ngào: "Điện hạ! Cuối cùng ngài cũng đã trở lại!!! … Ngài cùng … vương tử phi điện hạ không sao chứ? La Thiểu Thiên thiếu tá cũng đã vào Bụi động đi tìm hai người các ngài rồi …." Road bổ nhào ra nói, kích động mà lộn xộn hết ngôn từ, trởi biết, hắn đã bao ngày phải chịu bao nhiêu là áp lực tâm lý… cái bí mật kia, cho dù là phụ thân mình, hắn cũng còn chưa dám nói.

"Đương nhiên, chúng ta không sao cả, ta đã gặp được La Thiểu Thiên, hắn hiện đang ở cùng đây, chúng ta còn mang về một kinh hỉ nữa. Giờ, chúng ta muốn về hoàng cung trước" Nguyên Tích bình tĩnh mà nói.

Road tựa hồ còn định nói cái gì nữa, nhưng bị người khác túm sang một bên. Một vị lão nhân xuất hiện trên màn ảnh, trung khí mười phần mà quát "Đồ đệ của ta đâu? Bảo hắn lại đây!! Điện hạ, hắn bị bắt cóc ngay trong hôn lễ với ngài, ta không thể không nói đây là biểu hiện của việc thiếu tư các của một trượng phu, ta thực lo lắng về cuộc sống hạnh phúc sau này thay cho hắn"

Road nheo nheo mắt, lão nhân tánh khí bá đạo này đã ở trên phi thuyền này hơn mười ngày rồi, lúc nào cũng phải đi theo trông chừng ông ta. Thế nhưng chưa kịp cảnh báo Nguyên Tích điện hạ về ông ta thì đã có chuyện rồi!!

Trời ơi, dám nghi ngờ năng lực của vương tử điện hạ ngay trước mặt ngài ấy, này quá khủng bố đi, cho dù là sư phó của vương tử phi, đại sư của đế quốc … hơn nữa, chuyện bắt cóc gì gì đó, đó căn bản do đồ đệ ngài gây ra mà, lão nhân bao che khuyết điểm bá đạo này … thực chẳng thể nói lý nổi.

Trên mặt Nguyên Tích chẳng hề có biểu tình rối rắm vạn phần như Road, chỉ đơn giản gật gật đầu, nói lời chào với Nghiêm đại sư rồi bình tĩnh mà đáp "Chuyện này đúng thực là do ta sơ sẩy, nhưng giờ hắn đã an toàn rồi, hơn nữa, từ nay về sau ta sẽ bảo vệ tốt hắn, ngài không cần lo lắng"

Lúc này, La Tiểu Lâu đã bu lại, kích động mà nói "Sư phụ, con không sao, tiếc là ở trong Bụi động không thể liên hệ với lão nhân gia ngài ở bên ngoài, làm cho ngài lo lắng. Còn nữa, chuyện này, chuyện này không liên quan tới Nguyên Tích đâu, là do chính con thôi…"

Nghiêm đại sư săm soi La Tiểu Lâu từ trên xuống dưới, hừ một tiếng, châm chọc nói "Được rồi, ngươi không cần tìm lý do thay hắn, hắn vốn nên chịu trách nhiệm về sự an toàn của ngươi, chứ chẳng lẽ đợi một cái kỹ sư cơ giáp đến bảo hộ chiến sĩ cơ giáp chắc? Nếu được thế, giới chế tạo chúng ta đã có thể tự mình đi chinh phục vũ trụ rồi"

Đối với câu cuối cùng của Nghiêm đại sư, Road âm thầm phản biện trong đầu: Vương tử phi điện hạ nào cần đi chinh phục vũ trụ, ngài ấy cứ chinh phục vương tử điện hạ là đủ rồi, mà vương tử điện hạ sẽ đem vũ trụ dâng đến trước mặt La Tiểu Lâu.

"Được rồi, nếu ngươi đã không có việc gì thì sớm sớm lại chỗ ta" Bỏ lại một câu này, Nghiêm đại sư thoắt cái đã xoay người ly khai, căn bản chẳng hề tính cho vương tử điện hạ một cơ hội giải thích.

Mà Nguyên Tích cũng chẳng hề có tính toán giải thích, hắn chỉ liếc nhìn La Tiểu Lâu một cái, nhớ đến động tác đầy dứt khoát quyết liệt của cơ giáp màu lam sậm lúc chạy trốn, sắc mặt của hắn có chút chẳng đẹp nữa.

Sauk hi ngắt liên lạc, phi thuyền của cả bọn dưới sự hô ủng của ba phi thuyền nữa an toàn trở lại đế đô, hơn nữa trực tiếp đáp xuống sân vườn của hoàng cung. Đồng thời, tin tức vui mừng này đã được truyền khắp cả nước trong thời gian ngắn nhất.

Cửa phi thuyền mở ra, Nguyên Tích dẫn đầu bước xuống. Bên ngoài, Phượng Già Lăng cùng Nguyên Nặc đã đứng chờ bọn họ.

Nguyên Tích đi tới, cung kính nói với Phượng Già Lăng "mẫu thân, thực xin lỗi, không kịp thông báo với ngài mà con đã vội chạy đi cứu người … nhưng mà, hôm nay con mang về cho người một kinh hỉ!"

Phượng Già Lăng liếc tiểu nhi tử của mình một cái, rồi với tầm mắt ra sau bả vai của hắn, đằng xa, đang bước xuống phi thuyền, là La Tiểu Lâu, cùng một người nữa được La Tiểu Lâu đỡ.

Rất nhanh, toàn bộ thị vệ của hoàng cung khiếp sợ phát hiện, người được La Tiểu Lâu đỡ xuống kia, trừ bỏ gương mặt trẻ hơn, thì tất thảy còn lại đều giống Phượng Già Lăng bệ hạ như đúc.

Nguyên Triệt cũng ngẩng đầu, nhìn chăm chú vào Phượng Già Lăng, cuối cùng lộ ra một nụ cười nhẹ, chậm rãi bước tới rồi ôm chặt lấy mẫu thân của mình.

Lại là một trận im lặng, tất cả mọi người đều không dám tin mà nhìn trân trân, Phượng Già Lăng bệ hạ ôm một người đàn ông ngay trước mặt mọi người, kể cả có là Nguyên Tích điện hạ, vị bệ hạ này cũng chưa từng cư xử như thế trước đông người.

"Mẫu thân, ta đã trở về" Nguyên Triệt nói.

"Ngươi có thể trở về … ta thực vui mừng. Chắc chắn phụ thân ngươi cũng thế. Ngày mai ngươi có thể nhìn thấy ông ấy. Mấy năm nay, chẳng có ai dám nhắc tới ngươi trước mặt phụ thân ngươi cả". Phượng Già Lăng nói.

Âm điệu của hai người bọn họ đều thực bình tĩnh, thế nhưng, Nguyên Tích biết, hai người này, kì thực đang phi thường kích động.

Nguyên Tích thông báo cho Phượng Già Lăng bệ hạ rằng đại ca Nguyên Triệt cần phải lập tức trị liệu, Phượng Già Lăng gật gật đầu, đỡ lấy Nguyên Triệt, đồng thời cho lão quản gia lập tức đi an bài.

Tiếp theo, Phượng Già Lăng nhìn về phía La Tiểu Lâu, vỗ vỗ đầu hắn, mỉm cười nói "Ngươi có thể trở về được, thực sự là tốt quá"

La Tiểu Lâu cảm thấy ấm áp trong lòng, trừ Nguyên Tích cùng Nghiêm đại sư, có lẽ có trừ cả La Thiểu Thiên nữa, rốt cục cũng có người làm cho hắn cảm thấy cảm giác của người nhà…

Nguyên Triệt vừa đi vào trong, vừa nói qua cho Phượng Già Lăng bệ hạ về những hộ vệ phía sau hắn. Lập tức có người đi qua an bài chỗ ăn ở cho đám Lăng Tiêu.

Dàn xếp cho Nguyên Triệt xong xuôi, Phượng Già Lăng, Nguyên Tích, La Tiểu Lâu, Nguyên Nặc cùng ngồi xuống bên chiếc bàn nhỏ trong một phòng khách của hoàng cung. Nguyên Tích đem những chuyện xảy ra trong Bụi động ra kể, đương nhiên là trừ bỏ chuyện thân phận của La Tiểu Lâu.

Phượng Già Lăng hỏi vài câu xong, cũng không có ý định truy cứu kẻ bắt cóc bí ẩn kia. Dù vậy, La Tiểu Lâu đang ngồi bên cạnh Nguyên Tích vẫn cảm thấy có chút bất an… Nguyên Tích nhẹ nhàng đưa tay sang cầm lấy tay La Tiểu Lâu.

"Bên ngoài thế nào?" Nguyên Tích hỏi.

Nguyên Nặc vội liếc qua Phượng Già Lăng một cái, sau đó nói "Ca, khá là không xong… Nguyệt Thượng ly khai rồi"

Nguyên Tích nhíu mày, ừ một tiếng.

"Càng không xong là, hắn mang đi một nửa số tinh cầu, một lần nữa hợp lại thành liên bang"

Chưa đợi Nguyên Nặc nói dứt, Nguyên Tích sửng sốt mà thốt lên "Mẫu thân, còn nhiều hơn cả số lượng chúng ta đã dự đoán?"

Phượng Già Lăng ừ một tiếng, bưng lên ly hồng trà "Ân, đại khái có một số người đã bị uy hiếp, còn đại đa số người khác, đều là tình nguyện. Hẳn phải có một nguyên nhân gì khác"

"Những chuyện này chúng ta đã sớm đoán biết, phụ thân ngươi thì hẳn là không biết. Chắc chắn ông ấy cũng bị chấn động không nhỏ. Cũng may, ngày mai ông ấy sẽ trở lại" Phượng Già Lăng bệ hạ mỉm cười nói.

201. Chương 199

Buổi tối, chương trình trị liệu cho Nguyên Triệt chính thức bắt đầu. Có Phượng Già Lăng ở đây, Nguyên Tích rốt cuộc hoàn toàn yên tâm. Trong lòng hắn, Phượng Già Lăng là người không gì không làm được, thậm chí còn đáng tin cậy hơn cả Nguyên Liệt phụ hoàng.

Nguyên Tích quyết định tối nay thả lỏng một chút… tuy rằng bây giờ có nhiều chuyện xảy ra, nhưng mà hắn vừa mới kết hôn mà, từ lúc chuẩn bị kết hôn đến giờ, mọi chuyện cứ dồn dập tới làm hắn phải giải quyết không ngừng. Cho dù là trong Bụi động, vì sinh tồn, vì tìm kiếm biện pháp ra ngoài, hoặc là vì tìm kiếm thông tin của Nguyên Triệt … hắn vẫn chưa từng thực sự thả lỏng, chẳng hề có chút nhàn nhã hưởng thụ của một người mới lấy vợ gì cả..

Nguyên Tích thậm chí cảm thấy bọn hắn hẳn là cần hưởng bù một cái tuần trăng mật, một tuần trăng mật đầu ngọt ngào hạnh phúc và tùy ý hồ nháo… ân, nhất định phải tìm thời gian hưởng bù. Đây là phúc lợi của việc kết hôn mà.

"Ngươi xong chưa?" Nguyên Tích – đã thay quần áo xong – không kiên nhẫn mà gọi với qua hỏi.

"Hả? à, lập tức xong rồi đây … ta không sao, ân, ngày mai không được, phải ngày mốt mới có thời gian …" La Tiểu Lâu vội vàng ngắt liên lạc với Điền Lực, mặc vội quần áo rồi đi về phía Nguyên Tích.

Nguyên Tích nhìn trái nhìn phải, tùy tay kéo chiếc khăn quàng quàng lại cẩn thận cho hắn, sau đó dắt người ta đi ra ngoài.

Cung nữ cùng lão quản gia đang đi trên hành lang bỗng nhìn thấy nhị vị điện hạ: Nguyên Tích, La Tiểu Lâu cùng với cái đuôi của La Tiểu Lâu – 125 … có lẽ là để cho hợp cạ, hôm nay nó mặc một cái áo vét khá lịch thiệp.

Nguyên Tích gật gật đầu với quản gia "Chúng ta ra ngoài ăn tối, đã báo với mẫu thân rồi"

"Chúc hai vị điện hạ ngon miệng" Quản gia xoay người nói, trên mặt mang theo nụ cười thấu hiểu, đồng thời kiêu ngạo mà thầm nghĩ, nhìn đi, đây là nam nhân của Nguyên gia, bọn họ tuấn mĩ, tôn quý, anh minh, cũng là người giàu nhất, quyền thế nhất của đế quốc này. Càng đáng ngợi ca đó là, bọn họ đều phi thường chuyên nhất, trung thành với hôn nhân, cưng chiều thê tử, thậm chí cưng chiều gần như tới trình độ … lão quản gia – trung thành và tận tâm – nghĩ mãi nhưng cũng không nghĩ ra nổi cái từ "sợ vợ" để miêu tả cho tình trạng này.

chuyên nhất:> tự tìm hỉu nha …

Quả thực là đối tượng kết hôn hoàn mĩ nhất … người có thể gả cho nam nhân của Nguyên gia quả thực vô cùng hạnh phúc cùng may mắn … thỏa mãn mà nhìn bóng dáng của Nguyên Tích, La Tiểu Lâu và 125, lão quản gia cười tủm tỉm mà vuốt cằm, thật là giống một nhà ba người quá, ông có phải có thể chờ mong đứa con trai của Nguyên Tích điện hạ không nhỉ?

Nếu vương tử phi điện hạ không có thời gian, ông cũng có thể giúp chăm sóc trông coi đứa trẻ nha.

La Tiểu Lâu cảm thấy ra đầu run lên. Hắn cứ cảm giác có một tầm mắt nóng rực luôn theo sát mình, nhưng khi hắn quay đầu lại, lại chỉ có thể phát hiện lão quản gia đang cung kính khoanh tay đứng thẳng mà thôi.

"Được rồi, đừng có nhìn đông nhìn tây mãi thế, chúng ta phải nhanh lên. Mang theo ngươi thật là phiền phức, không thể để ta bớt lo một chút được sao?" Nguyên Tích than thở nói.

La Tiểu Lâu thu hồi tầm mắt, đánh giá Nguyên Tích, phát hiện Nguyên Tích hôm nay mặc, ân, phi thường sáng chói. Chỉ là ăn mặc cẩn thận hơn bình thường mà thôi, nhưng con người vốn đã anh tuấn mê người rồi, bây giờ càng thêm hấp dẫn.

La Tiểu Lâu đi ở bên cạnh, cảm thấy chính mình chỉ là con chuột hôi, trong lòng nhất thời cảm thấy chua… ăn một bữa cơm mà thôi, sao Nguyên Tích cần ăn mặc như con khổng tước làm cái gì?

Hai mươi phút sau, vương tử điện hạ cao quý anh minh trong lòng quản gia phải đội vào kính ***, đeo thêm cái khẩu trang, đầy hung ác mà lườm La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu ho khan một tiếng, nói với phục vụ bên cạnh "Ba món này, cộng thêm các món mới của quán các ngươi, mỗi món đều đến một suất, không cần cho thêm bạc hà, cám ơn"

"Từ từ, lại lấy thêm một phần hoa quả nữa" Nguyên Tích nói. La Tiểu Lâu không nên ăn nhiều bánh ga-to, thế nhưng bánh ga-to hoa quả có thể ăn nhiều một chút được.

Người phục vụ mỉm cười nhìn hai cái nam nhân bao kín mít đang ngồi trên vị trí tình nhân trên cao kia, trộm hẹn hò thôi, hắn thấy nhiều rồi, ngô, vị ngồi bên trái trẻ hơn kia thực đáng yêu, đối xử thật quá tốt đối với cái người cao to ngồi đối diện, người chẳng có chính kiến gì như vậy sao lại có thể có được một người tình đáng yêu thế chứ.

Nếu người trẻ tuổi kia tới một mình, hắn có thể đưa tặng thêm một phần bánh ga-to, nhân cơ hội hỏi địa chỉ số điện thoại, rồi lấy cớ giao hàng tận nơi gì gì đó …

Xác nhận món ăn xong, lại mỉm cười đối với La Tiểu Lâu, người phục vụ mới xoay người ly khai.

Nguyên Tích sắc mặt càng đen. Hắn nhìn chằm chằm gương mặt La Tiểu Lâu vì hơi nóng mà kéo khăn quàng cổ xuống, tóc mai ngoan ngoãn mà dán tại trán cùng sườn tai, ngũ quan xinh đẹp ôn hòa thực sự rất khó làm người ta bỏ qua.

Ít nhất, không ít người trong cửa hàng bánh ga-to này đang trộm liếc La Tiểu Lâu, thật sự là … rất không tuân thủ nữ tắc … đêm nay, không, lát nữa, hắn nhất định phải dạy bảo cho La Tiểu Lâu biết!

Không lâu sau, người phục vụ bưng một cái đĩa ga-to lớn đi tới. Hương vị bánh ga-to của tam mộc tinh xảo lại độc đáo, giá cá đương nhiên cũng cao hơn các cửa hàng khác không ít, mà những món La Tiểu Lâu điểm đều là món ngon nhất trong cửa hàng, đương nhiên lại càng chẳng rẻ chút nào.

Không ít cô gái trong quầy đều đã hâm mộ mà nhìn, hâm mộ bạn trai hào phóng của La Tiểu Lâu, lại hâm mộ người ta chẳng hề sợ béo mà thoái mái tùy tâm sở dục ăn bánh ga-to.

La Tiểu Lâu vừa lòng mà nhìn bánh ga-to đầy bàn, lấy ra thẻ, bảo người phục vụ đi chuyển khoản thanh toán.

Người phục vụ kia không dám tin mà khinh bỉ liếc nhìn Nguyên Tích, trời ah, thực là sốc, tên kia lại để cho người yêu của mình bỏ tiền!

125 dưới sắc mặt đen thui của Nguyên Tích mà chật vật trèo lên cái ghế nhỏ, trước mặt nó chính là một bàn món ăn trong suốt xinh đẹp, còn có cả những món đồ chơi đáng yêu tặng kèm theo bánh ga-to nữa … người phục vụ sinh kia hảo ân cần!

La Tiểu Lâu vòng tay dưới gầm bán nhéo Nguyên Tích một cái, sau đó lại bị Nguyên Tích cầm chặt, kéo về đều kéo không được.

Nguyên Tích nhìn chằm chằm nhẫn kết hôn trên tay La Tiểu Lâu, sự tức giận trong lòng vơi đi một tí, hừ, cũng đã có gia đình rồi, còn không biết kiểm điểm như vậy. Chẳng lẽ hắn không chịu hết hy vọng hay sao? Chờ hắn biến thành một tiểu động vật lông trắng rồi, trừ bỏ ta – Nguyên Tích, cũng chẳng có ai muốn hắn cả đâu!

La Tiểu Lâu xoay lưng ra phía ngoài, che đi tầm mắt của mọi người, sau đó đưa đĩa bánh ga-to tinh xảo cắt xuống một phần nhỏ, đẩy về phía Nguyên Tích.

Nguyên Tích vẫn còn đang đầy căm giận quở trách La Tiểu Lâu, nhìn thấy vậy, khuôn mặt dịu đi một chút, xắn một miếng bánh bỏ vào miệng.

"Thế nào?" La Tiểu Lâu thấu lại gần và hỏi. Mỗi lần nhìn thấy Nguyên Tích đầy nghiêm trang mà ăn bánh ga-tô hắn đều thấy buồn cười vô cùng, thế nhưng không dám cười ra.

Nguyên Tích đang lấy tiếp một miếng nữa định bỏ vào miệng, nghe vậy, liếc nhìn La Tiểu Lâu một cái "Cũng tạm thông qua được …"

Nguyên Tích ngơ ngác mà nhìn La Tiểu Lâu đem tay cầm dĩa của hắn kéo qua, sau đó đem miếng bánh sắp sửa vào miệng mình cho vào miệng hắn, cắn một cái.

La Tiểu Lâu mỉm cười, gật gật đầu "ân, đúng là không sai"

Nguyên Tích cúi đầu nhìn cái dĩa trong tay, hai giây sau, mặt không đổi sắc mà đem phần bánh còn dính lại trên đó một ngụm ăn luôn, sau đó xích lại gần người kia, một tay đỡ lấy gáy La Tiểu Lâu, dán sát lại, dùng đầu lưỡi của mình để cạy mở đôi môi của La Tiểu Lâu ra.

Qua một hồi lâu, Nguyên Tích mới lui ra, vẫn chưa hết thèm mà nói một câu "Đúng vậy không sai"

La Tiểu Lâu kinh ngạc mà nhìn Nguyên Tích, trên mặt như có lửa đốt. Là một người bảo thủ đã có gia đình, La Tiểu Lâu hơi chột dạ mà nhìn chung quanh, quả nhiên phát hiện có khá nhiều người cười nhìn bên này, hiển nhiên đã chú ý tới hành động nhỏ ban nãy của bọn họ. Thậm chí con mắt của 125 dưới đôi bàn chân trước (che mặt) cũng sáng lên lòe lòe. La Tiểu Lâu cũng thực muốn che mặt mình đi.

"Chú, chú ý ảnh hưởng…" 125 oán giận chen mồm, nếu không phải trong lời nói của nó mang theo chút vui sướng, ắt hẳn sẽ có thêm vài phần thuyết phục.

Sauk hi giải quyết ba chiếc bánh ga-tô xong, Nguyên Tích vừa lòng mà bưng lên chén hồng trà trước mặt, La Tiểu Lâu thì gọi phục vụ gói lại đồ ăn mang về, 125 cũng nhân cơ hội mà đem đồ chơi của mình thu lên.

Phục vụ sinh nhiệt tình mà tiễn hai người ra tận cửa, còn không ngừng giải thích những ưu đãi của cửa tiệm, thẳng đến khi Nguyên Tích kéo tay La Tiểu Lâu, giơ lên trước mặt hắn quơ quơ … Đôi nhẫn kết hôn đơn giản mà sang trọng dưới ánh đèn hào sáng sinh huy …

Người phục vụ cứng ngắc một lát, sau đó lưu loát mà nói "Hai vị đi thong thả"

Toàn thể nhân viên của Tam mộc bánh đều nhẹ nhàng thở ra, lão bản rốt cuộc không cần phải giả trang phục vụ sinh xum xoe khắp nơi nữa, bọn họ đã phải chịu áp lực thật lớn.

Khi chiếc xe huyền phù dừng lại, tâm tình của Nguyên Tích rõ ràng đã tốt hơn nhiều, mang theo La Tiểu Lâu đi vào hội quán cao cấp, đem thẻ VIP đưa cho nhân viên tạp vụ.

Nhân viên tạp vụ sau khi xoát thẻ, biểu hiện càng thêm cung kính, hắn ta đưa La Tiểu Lâu cùng Nguyên Tích vào một thang máy chuyên dụng, sau đó dẫn hai người vào một căn phòng.

"Di, ngâm suối nước nóng?" La Tiểu Lâu vào rồi mới phát hiện trong phòng này chính là một bồn tắm suối nước nóng.

"Cho nó đi sang gian suối nước nóng khác, hoặc là mang đi nhi đồng khu" Nguyên Tích ghét bỏ mà giao 125 cho nhân viên tạp vụ.

Nhân viên tạp vụ ngẩn ngơ, thế nhưng không dám nói gì, ôm lấy con khủng long mập quái dị xoay người ly khai.

Nguyên Tích đem mũ, kính mắt, khẩu trang toàn bộ vứt bỏ, sau đó cởi sạch quang, nhanh chóng đi xuống suối nước, rồi híp mắt nhìn về phía La Tiểu Lâu nói "lại đây"

La Tiểu Lâu trừng mắt, hắn cảm thấy những chỗ mà Nguyên Tích chọn đến đều là có mưu tính trước …

Năm phút sau, dự cảm của La Tiểu Lâu thành sự thật, hơn nữa, Nguyên Tích còn quá đáng hơn cả dự đoán của hắn!!

"Không, không được … ta, ta không cần đeo cái thứ đó …" La Tiểu Lâu lắp bắp nói. Hắn sợ hãi. Hắn thừa nhận là đã đánh giá sai độ biến thái của Nguyên Tích.

Nguyên Tích gắt gao mà kiềm giữa La Tiểu Lâu, không cho hắn nhúc nhích "Honey, đây chẳng qua là một chút tiểu tình thú giữa vợ chồng với nhau, sẽ làm ngươi thực sự thoải mái mà, ta đặt làm riêng đấy …"

"Ngươi, ngươi!!!" La Tiểu Lâu sắc mặt đỏ hơn nữa. Trời ơi, Nguyên Tích đi ra ngoài đặt cái thứ này, người mất mặt chính là hắn a, Nguyên Tích chẳng lẽ còn có thể dùng ở trên người ai nữa chứ?!

La Tiểu Lâu hung hăng mà nhìn chằm chằm cái đuôi xù giả màu trắng kia, còn có cả những đồ dùng tình thú kia nữa … hắn không muốn mặc bộ đồ da lông đó …

Nguyên Tích một tay ôm chặt La Tiểu Lâu, một bàn tay khác thì mò xuống thăm dò khe rãnh trên mông La Tiểu Lâu, một bên nhào nặn vuốt ve, một bên ghé vào tai La Tiểu Lâu nói "Thử một lần thôi, ta muốn xem …"

"không …" La Tiểu Lâu sắc mặt đỏ bừng, phía sau đã có cái gì đó cứng rắn đặt ở mông hắn.

Vật kia cọ vài phát trên mông hắn, Nguyên Tích rồi mới kéo cả người La Tiểu Lâu, đem hắn đẩy vào bên cạnh dục trì, mạnh mẽ ngăn chặn miệng hắn, ngón tay thì nhân cơ hội dò xét tiến vào, tay còn lại thì ở đằng trước xoa nắn dục vọng của La Tiểu Lâu.

Nguyên Tích còn quen thuộc những điểm mẫn cảm của La Tiểu Lâu hơn cả khổ chủ, không lâu sau, La Tiểu Lâu đã không nhịn được rên rỉ lên tiếng. Đầu lưỡi của Nguyên Tích dời dần xuống dưới, chỉ chốc lát sau đã ở trước ngực La Tiểu Lâu liếm mút hút vào hai cái đậu đỏ "Đừng …. Buông tay … Nguyên Tích…" La Tiểu Lâu thở dốc mà cầu xin.

Nguyên Tích ngẩng đầu, lại thấu lên hôn hôn khóe môi La Tiểu Lâu, bọt nước trên mặt hắn rơi xuống trên người La Tiểu Lâu, hắn nhìn La Tiểu Lâu đang vặn vẹo dưới thân mình, thấp giọng hỏi "Kia thử xem được không?"

"… ân …" Ý thức mơ hồ, La Tiểu Lâu cũng mơ hồ mà nói. Chỉ cần Nguyên Tích chịu buông tay, cho hắn làm cái gì đều được. Nguyên Tích cúi đầu, lại hôn La Tiểu Lâu, sau đó ngón tay giật giật, thân thể La Tiểu Lâu run rẩy rồi phóng xuất ra.

Sau đó Nguyên Tích đem La Tiểu Lâu ôm đến bên dục trì, mở chân hắn ra… phía dưới đã được mát xa thả lỏng không ít, thậm chí còn đang hút lấy ngón tay của hắn. Nguyên Tích rút tay ra, lấy cái đuôi kia, đem đầu mát xa kia chậm rãi đẩy vào. Lúc này La Tiểu Lâu đã chả còn sức cự tuyệt nữa rồi, hắn ướt đẫm mà ngồi bên thành bồn, đằng sau là cái đuôi xù màu trắng đang động đậy, trên đầu còn bị Nguyên Tích cho đội một đôi tai, toàn bộ là một dị thú hình người …

Nguyên Tích nhìn cảnh La Tiểu Lâu sắc mặt ửng đỏ, đôi mắt mê ly, cảm thấy ngơ ngác một trận, sau đó căm giận mà mắng một tiếng "ta thao, đồ tiểu yêu tinh *** đãng …"

Nói xong, Nguyên Tích nhanh chóng đứng dậy, ôm lấy La Tiểu Lâu đi về phía giường lớn đằng xa.

….

202. Chương 200

Ngày hôm sau, La Tiểu Lâu gượng gạo mất tự nhiên mà xuất hiện ở phòng nghỉ của hoàng cung, bộ dáng mỉm cười của mọi người trong cung làm cho hắn cảm thấy chột dạ vạn phần.

Một ly hồng trà hợp thời xuất hiện ở trong tay La Tiểu Lâu, lão quản gia hơi xoay người mà nói "Điện hạ, lúc ngài cùng Tích điện hạ đi … du lịch, hai vị thân vương của ngài đã tới"

ừm, từ 'du lịch' này dùng tốt lắm! Thế nhưng mà, thân thích á?

La Tiểu Lâu nhíu mày hỏi "Là người của La gia sao?" Giờ, đối với La gia, vì có quan hệ tới La Thiểu Thiên, sự phản cảm của La Tiểu Lâu đối với cái gia đình này đã vơi đi rất nhiều. Đứa con trai cưng của người ta mạo hiểm tính mạng đi cứu mình, người của La gia tìm đến cũng có thể hiểu. Hắn quả thực nên đi giúp cho hoàng gia bình ổn lửa giận gì gì đó …

"Không, ngài hiểm lầm, là người của Kim gia" lão quản gia nói.

La Tiểu Lâu thiếu chút nữa không kịp phản ứng, chờ hắn nghĩ đến Kim phu nhân, đã là chuyện của mười giây sau đó.

Cẩn thận quan sát đến phản ứng của La Tiểu Lâu, lão quản gia rất nhanh đi đến kết luận, La Tiểu Lâu đối với hai vị tự nhận là thân thích kia là tuyệt đối không quen biết, vì thế mà ông ta yên tâm tiếp tục nói "thế nhưng, thật đáng tiếc là, hai vị Kim gia kia mấy ngày trước không đợi được ngài về, đã đi ra ngoài du lịch trước mất rồi"

Tuy nói rằng tiếc nuối, thế nhưng trong giọng nói của lão quản gia lại mang theo một cảm giác nhẹ nhàng vi diệu. Ông ta thực chẳng hy vọng bên cạnh vương tử phi điện hạ có tới hai kẻ chẳng hề quan tâm đến an nguy của người, chỉ lo lắng đến vấn đề di sản.

Nguyên Tích vốn ngước mắt lên nghe, nghe được là người của Kim gia, rất nhanh lại khôi phục bình thường. Hắn phất phất tay, không cùng La Tiểu Lâu thương lượng gì liền tự tiện làm chủ "Về sau bọn họ mà lại đến thì trực tiếp nói với ta". Hiện tại người thân nhất của La Tiểu Lâu chính là Nguyên Tích hắn, người khác muốn nhận thân thích hay gì đó đều cần hắn cho phép mới được.

La Tiểu Lâu liếc nhìn Nguyên Tích một cái, không nói gì.

Quản gia thấy La Tiểu Lâu không có ý phản đối liền khẽ mỉm cười đáp ứng. Ở Nguyên gia nhiều năm như vậy, ông đã sớm quen người làm chủ trong nhà này phần lớn đều là người vợ …. Nguyên Tích cùng Nguyên Liệt bệ hạ không chỉ giống nhau về diện mạo, tính cách cũng vô cùng tương tự, thậm chí giống cả sự ngây thơ và chuyên nhất đối với thê tử đầy hiếm có này.

Nguyên Triệt cùng Phượng Già Lăng bệ hạ còn chưa tới đây, nhưng mà, nghe nói tình huống hồi phục của Nguyên Triệt vô cùng tốt.

La Tiểu Lâu nói với Nguyên Tích "Mai ta muốn đến chỗ của sư phụ một chuyến, còn muốn đi gặp Điền Lực cùng Athes nữa"

Nguyên Tích gật gật đầu "Ta và ngươi cùng đi đi, ta cũng vừa lúc có chuyện muốn đi An Tắc tinh cầu"

chú ý: cái An Tắc tinh cầu là cái tinh cầu mà hai người ở lúc học, khi kết hôn thì chuyển đến tinh cầu đế đô.

La Tiểu Lâu do dự hai giây rồi cẩn thận hỏi han "Chẳng phải vấn đề lãnh thổ là vấn đề mà một quốc gia coi trọng nhất hay sao? Sao các ngươi không nóng nảy?"

Nguyên Tích uống một ngụm trà "Ngươi đang nói về Nguyệt Thượng á?" rồi lạnh lùng cười cười "mẫu thân của ta cùng ta đã sớm phát hiện chuyện này rồi, mà kể cả là phụ thân ta, cũng không có khả năng không biết chút gì về việc có một thế lực ngầm luôn xây dựng kế hoạch chấn hưng liên bang, chẳng qua ông ấy thực sự thích Nguyệt Thượng, nghĩ rằng hắn ta không có tham dự trong đó mà thôi"

"nhưng mà, giờ sự thật đã xảy ra trước mặt, chắc hẳn phụ thân đại khái đã chẳng còn ôm cái gì hy vọng với hắn nữa rồi, về phần lãnh thổ mà ngươi vừa nói, sao lại có thể không coi trọng chứ, chẳng qua lúc nào đấy ngươi nên đi xem bản đồ phân bố tinh cầu lãnh thổ thì sẽ hiểu, những tinh cầu mà Nguyệt Thượng mang đi dù nhiều, nhưng những tinh cầu trọng yếu, hắn một cái cũng chẳng mang đi được"

La Tiểu Lâu kinh ngạc, không khỏi hỏi "Nếu bọn họ đã lên kế hoạch thật lâu, những chuyện đó sao có thể không tìm hiểu, những tinh cầu trọng yếu như vậy, dù không lung lay được nhưng khẳng định sẽ cố hết sức để mượn trợ lực, sao vẫn ra đi tay trắng?"

"Bọn họ đương nhiên sẽ mượn trợ lực, thậm chí có thể nói là dùng hết thủ đoạn, nhưng bọn họ không có khả năng thành công, bởi vì có mẫu thân ở đây" Nguyên Tích giương khóe miệng, vô cùng ôn hòa mà nói. "Có mấy người trong ban lãnh đạo cấp cao đã bị mua chuộc, thế nhưng một ngày trước khi bọn họ định hạ thủ đã bị quân đội của mẫu thân cử đi trực tiếp tiêu diệt, thay đổi toàn bộ người mới, hơn nữa phái gấp đôi người đi điều tra. Nghe nói liên bang mới thành lập bởi vậy rất là căm tức, thậm chí còn gửi bức ảnh giơ ngón giữa lên với liên bang nữa"

La Tiểu Lâu ngây người. Thay đổi toàn bộ á? Phượng Già Lăng bệ hạ quả thực là quyết đoán vô song.

"Về phần những tinh cầu khác, trước đây khi đại chiến xảy ra, bọn họ chủ động lại đây, khẩn cầu được gia nhập đế quốc, thế nhưng sau mười mấy năm đế quốc bảo hộ bọn họ, cho bọn họ những năm tháng an bình xong, những kẻ đó không biết cảm kích, vẫn luôn so đo lợi ích của mình. Bọn họ không chịu từ bỏ, vẫn luôn hoạt động trong bóng tối. phụ thân cùng mẫu thân đã sớm phiền chán đám người đó, đại khái là muốn thừa dịp này mà thanh lọc một lần cho xong."

La Tiểu Lâu sửng sốt, thì ra hoàng gia đã sớm biết chuyện rồi. Hắn vừa yên tâm vừa lo lắng. Liệu chuyện này có làm bộc phát một tràng chiến tranh mới? Hơn nữa, vấn đề về dị thú cùng kẻ thứ ba vẫn chưa giải quyết xong.

Hai người đang nói, bên ngoài bỗng nhiên có tiếng người ồn ào "Bệ hạ năm phút nữa sẽ về tới hoàng cung, nhanh đi bẩm báo cho vương hậu đi"

Nguyên Tích cùng La Tiểu Lâu đi ra ngoài, lúc bước qua cánh cửa thì ghé vào bên tai La Tiểu Lâu nói "Ngươi không cần lo lắng, nếu chúng ta không nói, đại ca Nguyên Triệt cũng sẽ không nói ra thân phận của ngươi với bất cứ ai đâu"

La Tiểu Lâu đứng sững lại một chút. Hắn thực không ngờ Nguyên Tích có thể nhận ra nỗi bất an của hắn, lòng dâng lên một dòng nước ấm, hắn cảm thấy những áp lực không mời mà đến kia đều giảm đi không ít. Một khắc Nguyên Tích đuổi theo hắn lao vào Bụi động kia, hắn đã quyết dịnh dù sau này phát sinh chuyện gì, hắn đều sẽ cố gắng để được ở cùng một chỗ với Nguyên Tích.

Hơn nữa, bọn họ đã kết hôn, hắn lại thích Nguyên Tích, có rất nhiều chuyện, vốn là nên cùng nhau đối mặt.

Hai người đi theo Phượng Già Lăng cùng Nguyên Triệt, năm phút sau cùng nhau nghênh đón Nguyên Liệt bệ hạ. Nguyên Liệt bệ hạ vẫn khí phách kinh người như trước, bước xuống từ trên phi thuyền, nhìn không ra biểu tình gì.

Phượng Già Lăng mỉm cười mà nhìn, Nguyên Triệt thì bước lên phía trước từng bước một, kêu lên "Phụ thân". Vì một vài nguyên nhân, tin tức Nguyên Triệt điện hạ trở về cũng chưa được thông báo, dân chúng chỉ biết được rằng Nguyên Tích điện hạ đưa vương tử phi cùng nhau trở về mà thôi. Mà Nguyên Liệt bệ hạ – đang đi công tác cách xa hàng mấy chục hành tinh – lại càng chẳng biết tin tức gì. Cho nên, giờ ông ấy đã có được một cái kinh hỉ vô cùng lớn.

Nguyên Liệt nhìn thấy Nguyên Triệt trong nháy mắt, bỗng nhiên dừng bước. Ông trừng lớn hai mắt, cắn chặt khớp hàm, ngay sau đó lao lên trước, ôm chầm lấy đứa con cả lâu ngày xa cách, rồi tiếp đó, Nguyên Liệt bỗng vươn tay kéo cả Phượng Già Lăng đằng sau Nguyên Triệt, gắt gao ôm lấy hai người họ.

"Tiểu Triệt, có thể nhìn thấy con đứng trước mặt ta, nhất định là đặc ân lớn nhất của ông trời đối với ta" Nguyên Liệt thấp giọng nói. Lúc ấy không bảo vệ được Nguyên Triệt, để đứa con bị mất tích, bị xem như đã chết suốt ngần ấy năm, là nỗi hối hận lớn nhất của Nguyên Liệt ông. Đứa con trai cả, đứa con cả với ngoại hình giống hệt Phượng Già Lăng, cũng là đứa con mà Nguyên Liệt ông yêu thương nhất …

Phượng Già Lăng không nói gì, Nguyên Triệt thì một lần nữa lấy tay vỗ vỗ lưng phụ thân mình, nhẹ giọng nói "Phụ thân, có thể lại lần nữa được nhìn thấy ngài cùng mẫu thân, còn có cả Nguyên Tích cùng Tiểu Nặc nữa, con không còn gì tiếc nuối nữa rồi"

Khi nói ra những lời này xong, Nguyên Triệt rũ xuống ánh mắt, tiếc nuối … thực là không còn tiếc nuối sao?

"Nói cái gì thế, ngươi nếu đã trở lại, thì hảo hảo sống cho ta!!!" Nguyên Liệt trừng mắt, khiển trách, nhưng trong giọng nói lại chẳng mang chút nghiêm khắc nào, hẳn là ông không nỡ… Cách ông nói chuyện với Nguyên Triệt khác hẳn khi nói với Nguyên Tích cùng Nguyên Nặc.

Nguyên Liệt buông tay ra, sau đó mới nhìn về phía mọi người xung quanh, khi nhìn thấy La Tiểu Lâu đang đứng cạnh tiểu nhi tử của mình, ánh mắt hơi híp lại, nói "Ta thật vui, hai người các ngươi đi hưởng 'tuần' trăng mật cả 'tháng' vẫn còn biết đường trở về"

Nguyên Tích căm giận mà liếc phụ thân mình, hắn khi nào thì được hưởng tuần trăng mật? Hắn căn bản là một ngày cũng chưa được hưởng qua, hắn nhất định phải bù lại … đây là chuyện không thể nghi ngờ!!

Chung quanh có người nhẹ giọng cười rộ lên, tình cảm của Nguyên Liệt cùng Nguyên Tích điện hạ có vẻ không bằng được Nguyên Liệt với Nguyên Triệt. Còn có thể thế nào? Nguyên Liệt từ nhỏ đều sủng ái Nguyên Triệt, mà Phượng Già Lăng thì luôn luôn ôn nhu với Nguyên Tích làm cho ngay cả Nguyên Liệt bệ hạ đều ganh tị.

Hai người này rõ ràng đều thích đứa con có diện mạo giống người kia hơn, nhìn ngoài có lẽ là thấy vậy, nhưng mà, tình cảm của họ đối với đứa con còn lại trong cái gia đình này kỳ thực cũng vô cùng sâu sắc.

Nguyên Liệt cùng Phượng Già Lăng mang theo ba người vào phòng khách, không lâu sau, Nguyên Nặc cũng vội vàng chạy lại.

Vì Nguyên Triệt trở về, nét mặt của Nguyên Liệt rõ ràng mang theo sự vui mừng, gặp cả nhà đã tề tựu đông đủ,quản gia mới lên tiếng "Bệ hạ, đã tới giờ cơm trưa rồi, giờ mọi người có muốn dùng cơm ngay không?"

Nguyên Liệt gật đầu, để bốn tiểu bối đi tới nhà ăn trước, còn mình cùng Phượng Già Lăng thì ly khai mười mấy phút, sau khi xuất hiện trở lại đã là trong bộ cánh mới.

"Ta chắc rằng, tình thế bây giờ, các ngươi hẳn cũng biết…" bữa cơm bắt đầu chưa được bao lâu, Nguyên Liệt bệ hạ mở miệng nói.

"Đương nhiên rồi, nhưng con nghĩ ngài nên nghĩ thoáng ra một chút" Nguyên Tích vừa nói vừa gắp món La Tiểu Lâu thích nhất đưa tới trong bát hắn, ngẫu nhiên còn không tự chủ được mà gắp thêm một ít cá, tôm mình thích đưa tất vào bát La Tiểu Lâu.

Nguyên Liệt nhìn chằm chằm động tác của tiểu nhi tử, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mà dời tầm mắt đi chỗ khác, quả nhiên đứa cả là tốt nhất, vô luận là diện mạo hay tính cách.

"Tình huống này cũng là trong dự kiến, ta cũng không có cái gì luẩn quẩn cả, về phần Nguyệt Thượng … nhân các hữu chí … nếu đó là ý kiến của hắn, thôi thì cứ để cho hắn tự mình đi đi" Nguyên Liệt thản nhiên mà nói, sắc mặt rõ ràng có hàn ý.

nhân các hữu chí: nhiều người, mỗi người có một chí hướng khác nhau.

Là người mình coi như nhi tử nuôi nấng mười mấy năm, nói không có một chút tình cảm nào thì là giả, thế nhưng nói đi nói lại, thì cũng chẳng thể bằng thân nhi tử của chính mình. Nguyên Liệt ông thích Nguyệt Thượng chủ yếu là bởi cha mẹ của Nguyệt Thượng mất tích cùng lúc với Nguyên Triệt, nhìn đến Nguyệt Thượng lại nhớ đến con của chính mình, cho nên mới dồn tình cảm nhiều như vậy.

Huống hồ, ông cũng là quân vương của đế quốc này, trừ bỏ chí thân, những tình cảm khác không thể để nặng hơn đế quốc được.

"Vậy tình hình thị sát biên giới của cha thế nào?" Nguyên Tích hỏi.

Nguyên Liệt im lặng hai giây mới lên tiếng "Ta đã ra lệnh cho dân chúng một vài cái tinh cầu gần đó rút đi"

Lời vừa nói ra, mọi người trên bàn đều im lặng. Phượng Già Lăng nhíu nhíu mày, Nguyên Tích thì hỏi tiếp "Nghiêm trọng như thế sao?" Phải biết rằng, để rút dân chúng của một cái tinh cầu đi khỏi, cũng chẳng phải là chuyện đơn giản như nói một câu là xong.

"Phòng xa thôi, hy vọng mệnh lệnh của ta là sai lầm" Nguyên Liệt nói tiếp "Mấy ngày nay, Nguyên Tích cùng Tiểu Nặc nên đi tới quân bộ thường xuyên hơn, về phần La Tiểu Lâu, nhớ chú ý an toàn"

Nguyên Liệt nói ra một lời quan tâm như thế làm La Tiểu Lâu thụ sủng nhược kinh. Xem ra, vị phụ thân không được tự nhiên giống hệt Nguyên Tích này cuối cùng cũng đã chấp nhận hắn rồi.

Sau bữa cơm trưa, Nguyên Liệt đi nghỉ ngơi. Ông cũng đã bận rộn hơn một tháng rồi.

Nguyên Tích cùng Nguyên Nặc đi quân bộ, Nguyên Triệt đi an bài những người từ Bụi động theo về với hắn. Những người này nếu chỉ là thị vệ thì quả thực là nhân tài mà không được trọng dụng. La Tiểu Lâu thì trở về phòng mình, theo yêu cầu của Nguyên Tích, lão quản gia đã dọn cho một phòng nhỏ sát phòng của bọn họ, để làm phòng làm việc của La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu tính toán bắt đầu thiết kế thập cấp cơ giáp cho Nguyên Tích. Hắn cũng chưa lấy ra những tài liệu cao cấp, mà chỉ lấy ra bản thiết kế cơ giáp sinh vật mà 125 từng cho hắn, nghiên cứu cả một buổi chiều.

Lúc ở trong Bụi động hắn cũng đã nghiên cứu rồi, hơn nữa, La Tiểu Lâu còn đem lý luận chế tạo kiếm năng lượng ghép vào chế tạo cơ giáp.

Cuối giờ chiều, La Tiểu Lâu liên hệ với Mạc tiên sinh của Tinh cầu Grey, hai người nói chuyện thật lâu.

Sauk hi chấm dứt liên lạc, La Tiểu Lâu lại cau mày mà nhìn bản vẽ, lúc hắn định động thủ chế tác, cuối cùng lại bỏ bản vẽ xuống.

Ngày hôm sau, La Tiểu Lâu cùng Nguyên Tích đi An Tắc tinh cầu. Nguyên Tích đưa La Tiểu Lâu đến Khải Ân trước, đợi cho người kia đi vào hẳn rồi mới rời khỏi.

La Tiểu Lâu đi lên gặp Nghiêm đại sư, bị ông ta tóm mắng nửa ngày. Ông cằn nhằn mãi là không hiểu tại sao La Tiểu Lâu có thể loạng quạng mà rơi vào trong Bụi động.

Nghĩ đến lão nhân gia đã già, vẫn không ngại cực khổ, đẩy nhanh tốc độ cải tạo chiến hạm xong xuôi trong vòng một tháng để cho người đi cứu mình, La Tiểu Lâu nghe những lời mắng của ông chỉ cảm thấy xúc động. Thân gia gia (ông nội) của hắn cũng như thế này…

Chờ Nghiêm đại sư mắng thỏa thê xong, ông mới để cho La Tiểu Lâu kể lại tình hình bên trong Bụi động. Khi La Tiểu Lâu nói tới năng lượng kiếm, Nghiêm đại sư nhãn tình sáng lên.

La Tiểu Lâu thức thời mà lấy ra một khối chích nông, một ít năng lượng thạch cao cấp để tới trên bàn làm việc của lão nhân gia. Cuối cùng, La Tiểu Lâu lại lấy ra một cái hộp nhỏ, nói "Đại sư, cái này là một món quà bất ngờ cho ngài"

Nghiêm đại sư lộ vẻ nghi hoặc mà mở nắp, lập tức sắc mặt đại biển, thật cẩn thận mà đóng nó lại, cười ha hả, mạnh vỗ vào má La Tiểu Lâu một cái "Tiểu tử, ngươi thực là 'ngốc nhân có ngốc phúc', ở Bụi động mà còn có thể kiếm được thánh chu đằng"

Lại hỏi vài câu, Nghiêm đại sư làm bộ có việc bận, đem La Tiểu Lâu đá đuổi ra văn phòng, sau đó ấn một cái nút trên tường, bức tường trắng đã hiện lên hình ảnh của một lão nhân cao ngạo.

...

La Tiểu Lâu lại xuống lầu nói chuyện cùng Trầm Nguyên một lát, rồi mới rời khỏi Khải Ân. Hắn đã thông báo cho Điền Lực cùng Athes lại đây đón hắn.

Thế nhưng La Tiểu Lâu rõ ràng xuống sớm, bởi vì chờ hắn trước cổng Khải Ân không phải là Điền Lực cùng Athes, mà là một đám phóng viên.

Lúc này La Tiểu Lâu quay trở lại cổng đã không còn kịp rồi, một đám người nhao nhao xông lên tranh đoạt hỏi "Xin hỏi vương tử phi điện hạ, ngài biến mất một tháng, thật là bị bắt cóc sao?"

Người khác thì hô "VƯơng tử phi điện hạ, về việc được thách đấu chế tạo cơ giáp, ngài có còn nhớ rõ là đã đáp ứng với Du phách? Nếu ngài đã trở về, lại chậm chạp không đề cập tới việc này, có phải là ngài đã ngầm nhận thua?"

"Vương tử phi điện hạ, đối với việc liên bang tách ra khỏi đế quốc, ngài có cái nhìn thế nào? Có phải đế quốc hẳn là phải trả cho liên bang một cái công bình?"

La Tiểu Lâu nhìn nhìn một đám phóng viên nháo nhào, không xoay người bỏ chạy, cũng không cố tiến về phía trước. Bảo vệ của Khải Ân đã tới, còn có cả thị vệ của hoàng cung mặc thường phục cũng đã xuất hiện giải quyết đám phóng viên. Thế nhưng, nếu giờ La Tiểu Lâu không nói câu nào, chắc chắn sẽ bị bình luận là đế quốc sợ hãi liên bang! Giờ khắc này, không ít người đã nhìn thấy La Tiểu Lâu hắn trên màn ảnh trực tiếp rồi.

Mà Điền Lực cuối cùng cũng đã lái huyền phù xe, chen chúc qua đám người tiến vào. Hắn hô to "La Tiểu Lâu, lại đây"

La Tiểu Lâu đi tới, trước khi bước lên xe, chậm rãi xoay người, nhìn thẳng vào đám phóng viên.

Trong lúc nhất thời, trước cửa Khải Ân, đám phóng viên hoặc tranh cãi hoặc châm chọc, nghi hoặc đều an tĩnh lại trong nháy mắt, trong mắt của họ có nét mừng như điên. Chỉ cần vương tử phi nói ra bất cứ điều gì, thì mục đích của bọn họ đã đạt tới. Bọn họ có đầy biện pháp để lèo lái những lời đó thành những điều bọn họ muốn.

Giọng trầm tĩnh của La Tiểu Lâu vang lên "Ta rời khỏi một tháng qua, là chuyện riêng của ta, ta có quyền không trả lời. Về vấn đề thứ hai, ta nhớ rõ, tháng trước, có không ít người giục ta thi đấu với Du Phách, ta đã thắng hắn, cho nên hắn muốn đấu lại lần nữa. Đối với chuyện này, ta chỉ có một câu trả lời, ta có thể thắng hắn lần đầu, đương nhiên có thể thắng lần thứ hai. Về phần kết quả trận đấu, sẽ nhanh chóng được công bố, và chắc hẳn sẽ là một cái kinh hỉ"

"Về vấn đề cuối cùng, sự công bằng giữa đế quốc cùng liên bang, không bằng các vị đi hỏi Nguyên Liệt bệ hạ cùng Thủ tướng hiện tại của liên bang – Nguyệt Thượng, tin tưởng họ sẽ cho các vị đáp án càng vừa lòng. Về phần ta, ta chỉ có thể nói, ta yêu đế quốc, đế quốc cho ta những ngày tháng hòa bình, tương lai, nó vẫn còn có thể bảo hộ ta. Mà những điều ta có thể làm vì nơi này, chính là ở thời điểm cần thiết bảo hộ, mà không phải là ruồng bỏ".

203. Chương 201

"Về vấn đề cuối cùng, sự công bằng giữa đế quốc cùng liên bang, không bằng các vị đi hỏi Nguyên Liệt bệ hạ cùng Thủ tướng hiện tại của liên bang – Nguyệt Thượng, tin tưởng họ sẽ cho các vị đáp án càng vừa

lòng. Về phần ta, ta chỉ có thể nói, ta yêu đế quốc, đế quốc cho ta những ngày tháng hòa bình, tương lai, nó vẫn còn có thể bảo hộ ta. Mà những điều ta có thể làm vì nơi này, chính là ở thời điểm cần thiết bảo hộ nó, mà không phải là ruồng bỏ".

Những thị vệ đang âm thầm bảo vệ La Tiểu Lâu đều nhẹ nhàng thở ra. Biểu hiện của vương tử phi hơn xa những gì họ dự tính. Hình tượng ôn hòa cùng dễ tiếp cận ngày xưa đã chuyển đổi thành một hình tượng mang theo nhuệ khí toát ra từ cốt tủy. La Tiểu Lâu tuy chỉ nói có mấy câu nhưng đã chặn miệng được hết thảy đám phóng viên, những kẻ thừa dịp hỗn loạn mà hôi của, cả những kẻ luôn miệng đòi chủ quyền cho liên bang nữa.

Đâu chỉ là nhẹ nhàng thở ra, bọn họ còn cảm thấy đây là thời khắc sáng nhất trong một tháng đầy tối tăm đau khổ vừa qua.

Thái độ của vương thất sao? Đây chính là thái độ của vương thất! Mấy câu nói của La Tiểu Lâu đã hoàn toàn có thể đại biểu cho toàn bộ vương thất cùng quân bộ!

Đây chính là vương tử phi của bọn họ – một người có thể sánh vai cùng vương tử điện hạ ưu tú nhất của bọn họ. Cái tên vương tử của tiểu tinh cầu nào đó, sao có thể sánh với vương tử phi điện hạ của chúng ta được cơ chứ?

Các phóng viên đưa mắt nhìn nhau, á khẩu không nói được gì. Không ít phóng viên đã trộm ngắt đường truyền camera trực tiếp, chắc chắn không ít người đang xem truyền hình sẽ mắng chửi bọn họ … thế nhưng, nếu hình ảnh lời nói của La Tiểu Lâu ban nãy được truyền ra ngoài, không nói gì dân chúng, những nguyên thủ quốc gia của liên bang sẽ nghĩ thế nào? Trời ơi, có khi cái ghế của bọn họ hôm nay ngày mai sẽ được chuyển cho chủ khác mất rồi …

Ai bảo là vương tử phi tính tình tốt ôn hòa hảo nói chuyện thế? Đây quả thực là lừa gạt mà!!

La Tiểu Lâu hoàn toàn không biết rằng những lời nói hôm nay của hắn đã giúp hắn chiếm được tình cảm của bao người, càng không biết rằng cũng vì nó mà thượng tầng của liên bang đang nghiến răng nghiến lợi kẽo kẹt như thế nào, hắn đơn giản là kéo mở cửa xe, chào Điền Lực cùng Athes một tiếng.

Điền Lực vẫn há to mồm sau màn phát biểu, nghe La Tiểu Lâu chào mới lấy lại tinh thần, giơ ngón cái lên với La Tiểu Lâu, chiếc xe huyền phù lấy tốc độ của một chiếc chiến hạm bay vút ra ngoài.

Đám phóng viên ủ rũ giờ đã bị bao vây, giờ những phóng viên của liên bang xuất hiện ở đây đều bị xếp vào loại nhập cảnh phi pháp, sẽ bị đế quốc truy cứu trách nhiệm.

Mặt khác, có một nhóm người, sau khi thấy La Tiểu Lâu rời đi cũng rất nhanh trèo lên huyền phù xe, đuổi theo chiếc xe của La Tiểu Lâu. Ở thời khắc này, La Tiểu Lâu tuy rằng không hề hay biết, thế nhưng cấp trên đã phái không ít người bọn họ phải âm thầm đi theo bảo vệ vị vương tử phi bình dân này.

Trên huyền phù xe …

"Được, tiểu tử, nói hiên ngang lẫm liệt lắm, ngay cả ta nghe xong đều thấy sướng trong lòng" Điền Lực vừa lái huyền phù xe vừa nói với La Tiểu Lâu.

Athes ở một bên cũng mỉm cười "Tiểu Lâu, vương tử phi điện hạ, ta cũng đã bị ngài thuyết phục rồi"

La Tiểu Lâu nhìn hai người, tinh thần căng thẳng này giờ giờ mới trầm tĩnh lại. Hắn quả thực chả biết nói gì, nhưng hắn hiểu, đề cập đến chuyện của đế quốc cùng liên bang, hắn không thể nói lung tung.

Athes cùng Điền Lực đều hiểu rõ La Tiểu Lâu, thấy sắc mặt hắn hơi khó coi, hai người liếc nhau, đem đề tài chuyển sang cái khác.

"Lại nói tiếp, ngươi bị tên hỗn đản nào bắt cóc thế? Còn có người dám ở đế đô, ngay trước mắt Nguyên Tích mà bắt cóc ngươi? Hắn muốn cướp dâu sao?" Điền Lực tò mò mà hỏi.

La Tiểu Lâu xấu hổ, ho khan một tiếng "Cướp, cướp dâu? Đương nhiên là không phải, ai nhàm chán như thế cơ chứ? … nhưng mà, cũng may, chúng ta đều không sao cả"

Điền Lực cười ha hả, nháy mắt mà nói "Nhờ thế mà hai người các ngươi có được tuần trăng mật độc đáo riêng của mình rồi còn gì"

La Tiểu Lâu nhớ tới những ngày còn ở trong Bụi động, lòng vẫn còn sợ hãi, thốt ra "Chẳng được sự lãng mạn mà ngươi nghĩ đến đâu, đó quả thực là một hồi tai nạn ấy, mỗi ngày đều bị nhéo rụng rất nhiều mao …"

Nhìn biểu tình kinh ngạc của người bên cạnh, La Tiểu Lâu rất nhanh ý thức được mình đã nói hớ, hắn lại ho khan vài tiếng, biểu thị rằng yết hầu của mình không thoải mái, sau đó bưng lên lon nước bên cạnh.

Thế nhưng Điền Lực cũng không nhận ra yết hầu cùng cái đầu có cái quan hệ gì, hắn kinh ngạc mà nhìn La Tiểu Lâu hỏi "Ngươi nói cái gì?"

"Là nói mỗi ngày đều thực sự vất vả, cần cố gắng để sống với mức sinh hoạt thấp nhất, mỗi ngày đều phải bận rộn vì đồ ăn" La Tiểu Lâu rất nhanh mà giải thích, đồng thời trong đầu nhớ tới cảnh Nguyên Tích nhét đồ ăn cho hắn, giờ hắn thấy yết hầu của mình không thoải mái thật sự rồi.

"Thế nhưng ngươi vừa nói …"

"Chỉ là cái so sánh biểu đạt rằng cuộc sống ở Bụi động của chúng ta rất gian khổ thôi" La Tiểu Lâu nói như đinh đóng cột, đánh gãy nghi vấn của Điền Lực, sau đó nhìn về phía hai người, kiên quyết mà đem đề tài chuyển đến đối phương "Các ngươi cũng khỏe chứ?"

"Đương nhiên! Cả kì nghỉ đông, sau khi Athes hoàn thành ủy thác, luôn ở nhà ta chơi, chúng ta mỗi ngày đều đối chiến cơ giáp ở trên mang, thực sự là quá sung sướng!" Điền Lực hưng phấn mà nói.

Athes liếc nhìn La Tiểu Lâu một cái, ánh mắt ẩn ẩn mang theo vài phần lo lắng về Điền Lực. Đối chiến cơ giáp trên mạng đối với chiến sĩ cơ giáp mà nói là phi thường có lợi, có thể rèn luyện cho bọn họ kỹ thuật điều khiển cũng như kinh nghiệm tác chiến, nhưng đối với một cơ giáp chế tạo sư như Điền Lực mà nói, đây cũng chỉ đơn thuần là một game mà thôi.

Thế nhưng Điền Lực lại vô cùng thích nó, mỗi ngày, sau khi tiêu phí nửa ngày để luyện tập chế tạo cơ giáp thì đều lôi kéo hắn tiến vào mạng để đối chiến cơ giáp.

La Tiểu Lâu rất nhanh hiểu ra, hắn không hỏi nhiệm vụ thực tiễn của Điền Lực ở kì nghỉ đông, chỉ là quan tâm hỏi han tình hình gần đây của hai cái bằng hữu, phát hiện không có việc gì, cũng không nói thêm gì nữa.

Đến nhà của Điền Lực, đã là gần trưa, ba người cùng ăn luôn tại nhà hắn.

Điền gia là một hộ thương nhân thành công, còn có chút nhiệt huyết ái quốc, từ lúc Điền Lực còn nhỏ đã bồi dưỡng hắn, làm hắn luôn luôn đối với quân bộ có một sự nhiệt tình không kiềm chế nổi. Không ít lần cha hắn đã vì hắn không có đủ tố chất làm quân nhân mà dạy hắn cách làm ăn, giao thiệp buôn bán, nhưng gần đây, phụ huynh của hắn mới phát hiện tiểu tử Điền Lực nhà mình là bạn tốt của vương tử phi, hơn nữa chẳng thèm nói với bọn họ câu nào!

Điền phụ đầu tiên là kinh hỉ, sau đó lại rối rắm, cuối cùng kéo Điền Lực ra một chỗ, giáo huấn đứa con mất nửa ngày, thấy đứa con chẳng hề phản ứng, còn chẳng buông tay khỏi máy chơi game, đành phải buông tha cho, nhưng vẫn lặp đi lặp lại dặn dò Điền Lực nhất định phải hảo hảo chiêu đãi vương tử phi điện hạ.

Điều này thì tự nhiên không cần Điền phụ nói, Điền Lực cũng sẽ làm, hơn nữa vì thân phận của La Tiểu Lâu đã được công khai, cùng lúc thời buổi đế quốc liên bang đang rối loạn, ba tên bạn thân cũng chẳng muốn ra ngoài ăn cơm, trực tiếp mở tiệc liên hoan trong nhà Điền Lực.

Tuy rằng Điền Lực muốn nếm thử tay nghề của La Tiểu Lâu, thế nhưng người ở phòng bếp đã sớm được Điền phụ phân phó, nào dám để cho khách quý động thủ, chết sống đẩy ba người ra ngoài.

Không lâu sau, một bàn đồ ăn hoạt sắc câu hương đã được đưa vào trong phòng Điền Lực.

Điền Lực còn chạy đi cầm lên mấy bình rượu, ba người tận hứng mà uống mấy chén, nhưng mà Điền Lực rõ ràng uống nhiều hơn La Tiểu Lâu cùng Athes. Nhìn đến bình rượu đã trống trơn, Điền Lực lại đứng dậy đi về phía hầm rượu bên cạnh.

La Tiểu Lâu lặng lẽ hỏi Athes "Mấy tháng không thấy, hắn làm sao vậy?"

Athes lắc đầu nói "Tựa hồ là do nhiệm vụ thực tiễn trước kì nghỉ đông, nghe nói Điền Lực ở chỗ quân bộ kia không được tốt lắm, hắn không có được tay nghề như ngươi… không nói hắn, ai mới tiến vào quân bộ, đều sẽ bị sửa thật sự thảm"

La Tiểu Lâu nheo mắt lại hỏi "Athes, vậy còn ngươi? Nghe nói ngươi đi làm nhiệm vụ lính đánh thuê?"

Athes cười cười nhìn về phía La Tiểu Lâu, hơi hưng phấn mà nói "Ừ, đó là một lần du lịch khá là không sai, ta còn học được rất nhiều thứ mà ở trường chẳng thể học được. Hơn nữa, Mây Ưng mà ngươi chế tạo cho ta thực sự là quá tuyệt vời, mà ngay cả dong binh đoàn đội trưởng của chúng ta đều không ngừng hâm mộ"

"Mây Ưng?" La Tiểu Lâu chú ý tới vẻ mặt đầy hăng hái của Athes, trong lòng không khỏi vui thay cho hắn.

"Tên của nó đấy! Có 'khốc' hay không? Là loài ưng hung mãnh nhất ở Tây Lê tinh cầu, thậm chí một mình có thể chiến thắng được một trùng thú cấp năm" Athes nhiệt tình mà nói tới nhiệm vụ.

La Tiểu Lâu lúc này mới nhớ tới chiếc cơ giáp cấp năm mà hắn chế tạo cho Athes, bên trong còn cố ý dùng động cơ của cơ giáp sinh vật. Tuy rằng cũng không được tính là sinh vật cơ giáp, thế nhưng vì động cơ, tính năng đương nhiên tốt hơn rất nhiều.

"Đương nhiên là 'khốc' rồi, tên cùng cơ giáp thực sự xứng đôi. Thế nhưng, ta phải nói, cơ giáp có cao cấp thế nào cũng phải nhìn người lái nó. Chỉ có chiến sĩ cơ giáp thích hợp nhất mới có thể làm cho cơ giáp phát huy được hết thực lực" La Tiểu Lâu tủm tỉm cười nói.

Athes đỏ mặt. Cho dù là bằng hữu, hắn cũng rất ít khi được khích lệ như vậy. Tuy rằng đội trưởng dong binh đoàn cũng từng cảm thán qua câu đó …

"Hơn nữa, nhiệm vụ của chúng ta không chỉ được thù lao rất dày, mà còn có rất nhiều người trong đoàn được quân bộ nhìn trúng. Ta cũng là một trong số đó. Chờ ta tốt nghiệp xong là có thể trực tiếp tiến vào quân đội" Athes nói nhỏ. Những lời này, vì lo nghĩ cho cảm xúc của Điền Lực, hắn còn chưa từng đề cập với tên đó.

"Thật là chuyện tốt, chúc mừng ngươi, vị chiến sĩ cơ giáp vĩ đại tương lai của chúng ta" La Tiểu Lâu tự đáy lòng mừng cho chiến hữu.

"Ngươi cũng thế còn gì, là vị cơ giáp chế tạo sư vĩ đại tương lai. Nhưng mà này, Điền Lực làm sao bây giờ? Ta xem gần nửa năm nay hắn thực sự cũng đã chăm chỉ luyện tập chế tạo cơ giáp, những linh kiện mà ngươi gửi ở nơi này, thường xuyên bị hắn tháo ra rồi lại lắp vào, cũng thực sự chú tâm đọc sách, nhưng mà thành tích …" Athes lo lắng mà nói.

La Tiểu Lâu im lặng hai giây, nhìn Điền Lực đang lần nữa ôm chai rượu đi về phía bọn họ, nói "Ta trước kia cũng bất lực, nhưng giờ đã có cái ý tưởng"

Nhãn tình Athes sáng lên, vừa lúc Điền Lực đã đi tới, hắn than thở nói "Hai người các ngươi nói cái gì thế, bộ dáng cười thầm sau lưng ta thật là đáng khinh …"

La Tiểu Lâu quay đầu nhìn về phía Điền Lực, kéo mấy cái chén rượu trên tay hắn xuống bỏ sang một bên, trịnh trọng nói "Điền Lực này, ta muốn thương lượng với ngươi một việc"

Điền Lực cũng bị sự nghiêm túc của La Tiểu Lâu dọa, nghiêm chỉnh lại và nói "Chuyện gì?"

Ngay cả Athes đều có chút khẩn trương. Nếu La Tiểu Lâu thật sự có thể làm cho Điền Lực phấn chấn lên, hắn cũng vui thay Điền Lực.

La Tiểu Lâu nhìn nhìn hai người bạn của mình, buông một câu "Bỏ ngành cơ giáp chế tạo đi"

Một câu nói của hắn, làm cho Điền Lực cùng Athes đều ngốc sững sờ.

Athes nhíu mày, chẳng lẽ La Tiểu Lâu định dùng phép khích tướng? Nhưng nửa năm nay Điền Lực đã kiên định học tập, thực sự chẳng dễ dàng, một câu này của La Tiểu Lâu lại đả kích Điền Lực như vậy, có thể có cái gì tác dụng?

"Ngươi đang đùa cái gì thế?" Thật lâu sau, Điền Lực mới lên tiếng.

"Không, lần này là ta thực sự đề nghị ngươi. Điền Lực, ngươi không thích hợp làm cơ giáp chế tạo sư" La Tiểu Lâu lại ném cho hai người kia một khói bom, sau đó dưới vẻ trợn mắt há mồm của bọn họ lại thong thả chậm rãi nói "Nếu ngươi muốn đi quân bộ, ta có thể giúp ngươi"

Điền Lực hét lên một tiếng, nhảy xổ lại, túm cổ áo La Tiểu Lâu, trừng lớn mắt, mặt đỏ bừng mà quát "Ta nhìn lầm ngươi rồi, tiểu tử! Dù ngươi có là vương tử phi, lão tử cũng sẽ đánh ngươi! Ta là muốn vào quân bộ thực, nhưng ta muốn vào bằng thực lực của chính mình! Ta sao lại cần ngươi hỗ trợ?!"

Ánh mắt đầy tức giận của Điền Lực thậm chí còn nổi lên cả tơ máu, hơn nữa do uống nhiều rượu, cảm xúc càng kích động. Thế nhưng Điền Lực rất nhanh nắm chặt tay, đối với một kẻ thoạt nhìn gầy yếu như La Tiểu Lâu, thực sự không hạ thủ nổi.

La Tiểu Lâu đẩy tay đang nắm quần áo hắn của Điền Lực ra, Athes cũng chạy nhanh lại, kéo Điền Lực ra.

"Hai người các ngươi, nói cái gì cũng phải lọc qua bộ óc đã chứ" Athes nhịn không được mà quát lên với hai tên bạn.

La Tiểu Lâu nhẹ nhàng thở ra, sửa sang lại áo, nhìn Athes vẫn còn đang ấn giữ Điền Lực vẫn đang ẩn ẩn phát điên kia, từ tốn như chưa từng có việc gì đứng dậy đi đến bên cạnh bàn của Điền Lực, từ trên đó cầm lấy con chip trò chơi đối chiến cơ giáp, sau đó xoay người nói "Điền Lực, ngươi tức giận như vậy, là vì sợ đi đến đó rồi không biết làm gì đúng không? Thế nhưng, ta nói phải giúp ngươi, cũng không phải là làm ô dù giúp ngươi, giúp ngươi chào hỏi phụ trách của quân bộ, báo rằng ta có thân hữu muốn tới"

Điền Lực cùng Athes đều nghi hoặc mà nhìn về phía La Tiểu Lâu. Sự tức giận trong mắt Điền Lực đã giảm xuống chút ít.

La Tiểu Lâu giơ giơ lên cho chip trong tay, nhìn thẳng vào mắt Điền Lực mà hỏi "Ngươi cả ngày chơi thứ này, cứ nói là ngươi muốn đi quân bộ, kì thực là ngươi càng muốn làm một chiến sĩ cơ giáp đúng hay không?"

Một câu nói kia làm cho Điền Lực ế miệng, Athes đầy sửng sốt quay đầu nhìn về phía Điền Lực. Điền Lực cúi đầu, trong lòng bỗng nhiên nổi lên một trận chua sót nồng đậm.

"Ngươi biết gì chứ? Ta chưa từng nghĩ tới cái đó!" Điền Lực quát to. Lần đầu tiên hắn cảm thấy mình chột dạ, chỉ là hắn thực chưa từng dám nghĩ nhiều tới điều đó… vì từ nhỏ hắn đã biết, hắn chẳng thể trở thành một chiến sĩ cơ giáp, gien của hắn chỉ ở cấp C, còn chưa đủ tư cách trở thành chiến sĩ cơ giáp.

Thế nhưng … thế nhưng sao hắn lại nhiệt tình yêu thích trò chơi đối chiến trong mạng như vậy? Chẳng lẽ điều La Tiểu Lâu nói là sự thật …

La Tiểu Lâu nhìn Điền Lực sắc mặt càng ngày càng khó coi, chậm rãi nói "Ta giờ đang có cái ý tưởng, thử nghiệm chế tạo sinh vật cơ giáp. Mà sinh vật cơ giáp là loại cơ giáp không có yêu cầu cao về cấp độ gien, nói cách khác, ngươi hoàn toàn có hy vọng có thể lái nó, trở thành một người chiến sĩ cơ giáp. Thế nhưng không thể phủ nhận, chưa từng có ai thử nghiệm độ hòa hợp giữa người có gien cấp C với sinh vật cơ giáp, ngươi sẽ là người đầu tiên, có thể sẽ phải ăn rất nhiều đắng, ngươi có muốn suy nghĩ chút không?"

Mắt Athes nảy lên niềm khao khát nóng bỏng, mà Điền Lực, thì hung hăng trừng mắt với La Tiểu Lâu, cắn răng nói "Lão tử cũng muốn thử một chút"

Lập tức, hắn lại vội vã truy vấn "Uy, tiểu tử, ngươi đã có cái đó chưa?"

La Tiểu Lâu nhìn khuôn mặt đầy hưng phấn, không có một tia sầu lo nào của Điền Lực, nở nụ cười "Ngươi yên tâm, ta sẽ mau chóng làm cho ngươi, nhưng mà việc này, cần giữ bí mật trước đã nhá"

Từ tháng sáu cuối năm trước La Tiểu Lâu đã phát hiện Điền Lực có tâm sự này, đồng thời cũng bắt đầu có ý tưởng này. Giờ hắn đã học được không ít về sinh vật cơ giáp, lại chế tạo ra được một đám linh kiện sinh vật cơ giáp, hắn có lòng tin để nói với Điền Lực.

Điền Lực cùng Athes đều hiểu được độ quan trọng của sinh vật cơ giáp, kinh hỉ cùng kích động tràn ngập, đều trịnh trọng mà gật đầu.

Chạng vạng, Nguyên Tích tới đón La Tiểu Lâu. Cùng hai tên bạn cáo biệt sau, La Tiểu Lâu cùng Nguyên Tích trở về phòng ở của hai người ở An Tắc tinh cầu, cũng chính là cái phòng nhỏ xíu của La Tiểu Lâu

trước kia.

Vừa mới mở cửa đi vào, Nguyên Tích đã ném áo khoách lên trên ghế salon, thả người nói "Ta chết đói"

La Tiểu Lâu đành phải nói "Kia, được rồi, để ta đi xem xem còn có … có gạo và thức ăn hay không"

125 liếc nhìn hai người một cái, lặng lẽ trở về phòng nhỏ của mình. Cũng đã lâu nó không về lại đây rồi… cái giường nhỏ của nó, cái Tivi của nó, cái thắt lưng màu đỏ mặt khủng long của nó … Còn có cả một giá đồ bày không ít những thứ tinh xảo xinh đẹp.

La Tiểu Lâu tới phòng bếp, vận may cũng không tệ lắm, trong tủ lạnh còn có ít rau dưa, cá, thậm chí còn có cả bánh ga-tô. (chưa hỏng sao trời … hay là tương lai công nghệ bảo quản thực phẩm đã phát triển vượt bậc?)

La Tiểu Lâu vừa mấy lấy nguyên liệu nấu ăn ra, Nguyên Tích – nãy giờ vẫn tựa vào cửa bếp – bỗng nói "Từ từ"

La Tiểu Lâu sửng sốt, nhìn Nguyên Tích ly khai một lát rồi trở về, trong tay cầm một cái tạp dề màu hồng phấn, chính giữa có thêu một con đại miêu màu vàng.

Nguyên Tích đắc ý đi tới "Ta cố ý mua cho ngươi … ta để cho người khác đi lấy về … Mặc vào!"

La Tiểu Lâu khó hiểu mà nhìn Nguyên Tích một cái, cái này hữu dụng thì hữu dụng thật, nhưng sao lại cần nhấn mạnh từ 'cố ý' thế? Nhưng mà La Tiểu Lâu cũng chẳng định cải tạo cách nói năng của Nguyên Tích… dù sao hắn cũng không thắng được. La Tiểu Lâu giang hai tay để Nguyên Tích giúp đeo vào cho mình, sau đó quay lại tiếp tục làm bếp.

Thế nhưng kẻ vừa kêu đói muốn chết Nguyên Tích kia lại chẳng chịu nhúc nhích. Sauk hi giúp La Tiểu Lâu buộc thắt nút tạp dề rồi, vẫn ôm luôn thắt lưng của La Tiểu Lâu, gắt gao dính trên lưng hắn.

La Tiểu Lâu cũng lười phản ứng con mèo này, lưu loát mà chuẩn bị bữa tối của bọn họ. Vài phút sau, đồ ăn trong nồi, nhẹ nhàng chậm rãi bay ra hương thơm quyến rũ.

Nguyên Tích nhìn La Tiểu Lâu mặc áo lông ngắn màu vàng nhạt, đeo cái tạp dề màu hồng phấn, càng thêm có vẻ dịu ngoan. La Tiểu Lâu hơi xoay người, trong tay cầm cái thìa cho vào nồi canh múc một ít lên nếm thử.

Nguyên Tích nuốt nuốt miếng nước miếng, cánh tay càng thu lại chặt hơn, đồng thời thò tay vào bên trong vạt áo lông của La Tiểu Lâu mà sờ soạng.

Cái thìa trong tay La Tiểu Lâu thiếu chút nữa rớt xuống, sắc mặt đại biến mà quay đầu nhìn về phía Nguyên Tích, đồng thời lấy tay trái – tay không cầm muỗng – chặn lại bàn tay hư hỏng đang dần mò gần tới ngực mình của Nguyên Tích.

"Ngươi … ân …" Lời chất vấn căm giận của La Tiểu Lâu bị chặt đứt, hắn khẽ rên lên một tiếng, trên mặt dần dần đỏ.

Bàn tay mò trong người La Tiểu Lâu của Nguyên Tích đầy ác ý mà ngắt một cái chỗ ngực La Tiểu Lâu, khẽ kề bên tai La Tiểu Lâu hỏi "Ta sao chứ? Cục cưng, ngươi cứ tỏ vẻ bất mãn như vậy, là do cảm thấy ta không chăm chỉ thỏa mãn ngươi sao?"

Nhiệt khí phun ở bên tai La Tiểu Lâu, làm cho La Tiểu Lâu giật nảy người lên, mà Nguyên Tích nói xong, cũng không đợi La Tiểu Lâu trả lời, đã cúi đầu, một ngụm cắn trên cổ La Tiểu Lâu.

Cũng không mạnh lắm, nhưng đầu lưỡi của tên kia liên thủ với răng, liếm thỉ trên cổ hắn. Hơn nữa những đầu ngón tay trong quần áo cũng tác quái, liên tục nghiền mài xoa vuốt cơ thể hắn, thân thể La Tiểu Lâu bắt đầu phát run.

"aa… ngươi đang làm cái gì thế … nơi này là phòng bếp…" La Tiểu Lâu giãy giụa nói.

Nguyên Tích một tay bắt lấy hai tay La Tiểu Lâu, đưa nó cố định ở trước ngực mình, cái tay còn lại thì đem áo lông của La Tiểu Lâu vén lên, nhìn đến phần eo bạch tích, thân thể run nhè nhẹ, ánh mắt Nguyên Tích tối sầm lại. Hắn thuận miệng nói "ta đương nhiên biết đây là phòng bếp…"

Nói xong hắn lại lưu loát mà đem quần của La Tiểu Lâu kéo xuống, lần này quả thực đã dọa đến La Tiểu Lâu, làm hắn không khỏi giãy giụa kịch liệt.

"TRời ơi, ngươi đang làm cái gì đây?! 125 có lẽ sẽ tới đây! A…."

Mông bộ của La Tiểu Lâu đã quang sạch, quần đã tuột xuống khỏi hai chân thẳng tắp, Nguyên Tích còn mạnh tay cầm lấy thứ ở giữa hai chân hắn nữa.

"Nếu nó dám nhìn lén, ta sẽ bắt nó làm thay công việc của người máy gia dụng hai tháng" Tâm tình của Nguyên Tích trở nên khoái trá, xoa nắn vật nhỏ đang run rẩy, lại thoải mái mà sờ soạng trên da thịt bóng loáng ở trên đùi của La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu bị sợ hãi, cho dù 125 không đến đây, thế nhưng… đây là phòng bếp nha … bọn họ thậm chí còn chưa ăn cơm….

"Ngươi??? Ngươi không phải kêu đói bụng sao?" La Tiểu Lâu thở dốc nói, ý đồ làm cho Nguyên Tích dừng cái ý tưởng hoang đường này lại.

"Ừ, đúng thế, ta lập tức ăn đây …" Nguyên Tích thuận miệng nói, xong đem quần La Tiểu Lâu cởi ra hoàn toàn, nhìn thân thể bên dưới cái tạp dề hồng đã quang sạch, làn da trươn sạch, hắn không khỏi liếm liếm môi.

Mà lúc La Tiểu Lâu giãy giụa, đồng phục cứng ngắc của Nguyên Tích cọ lên người hắn làm cho hắn càng lúc càng cảm thấy khó chịu.

Tên hỗn đản này! Đem mình cởi hết mà bản thân vẫn mũ áo chỉnh tề!!!

"Ngươi nếu dám động nữa, ta sẽ đem cái tai cùng cái đuôi hôm nọ cho ngươi đội" Nguyên Tích hừ một tiếng, uy hiếp.

La Tiểu Lâu bị sờ sờ cũng có cảm giác rồi, lại bị Nguyên Tích hù dọa, lập tức ngoan ngoãn bất động. Lần đi suối nước nóng đó, không thể nghi ngờ là đã để lại cho hắn ấn tượng sâu sắc.

Nguyên Tích cúi đầ hôn lên cổ La Tiểu Lâu, kéo cao tạp dề để lộ ra cái mông trắng noãn.

Sau đó hắn đứng thẳng dậy, nhìn La Tiểu Lâu vô lực mà như sắp chảy ra tựa vào trên bàn, giống một bữa tiệc tối lớn đầy ngon miệng, chờ đợi hắn hưởng dụng.

Hô hấp Nguyên Tích càng lúc càng dồn dập, hắn lấy ngón tay đơn giản giúp La Tiểu Lâu khuếch trương một chút, sau đó cởi bỏ khỏa quần, từ phía sau tiến quân vào.

La Tiểu Lâu lại run rẩy kêu lên một tiếng, trong giọng mũi còn mang theo chút áp lực, xấu hổ lung túng, còn có cả vài phần thoải mái.

Nguyên Tích dính sát vào La Tiểu Lâu, vuốt ve cả cơ thể trơn trượt, ghé vào tai hắn khàn khàn nói "Hôm nay, lúc ta nhìn thấy ngươi nói với phóng viên những câu kia, ta đã muốn … làm … như vậy …"

204. Chương 202

Ngày hôm sau, chiếc tạp dề màu hồng bị La Tiểu Lâu yên lặng hủy thi diệt tích. Nguyên Tích hừ một tiếng không nói gì. Dù sao thì hắn cũng mua bao nhiêu cái, trong thời gian ngắn luân phiên thay đổi không thành vấn đề.

Nguyên Tích ngồi ở bên bàn ăn sáng, bắt đầu thể hiện vị trí nhất gia chi chủ bằng cách an bài hành trình của cả ngày "Ta lát nữa đưa ngươi đi trước, đến cái chỗ mà ngày hôm qua ngươi nói, là cái…"

" Hội bán đấu gia Thiên Đông" La Tiểu Lâu tiếp lời. Vừa nghĩ tới kế hoạch sắp tới, hắn cũng chả thèm dỗi với Nguyên Tích nữa.

"Đúng thế, là cái bán đấu giá đó, sau đó ta sẽ đi quân bộ. Chờ ngươi xong việc, A5 sẽ tới đón ngươi. Đừng lo lắng, có người bảo hộ ngươi, chuyện như hôm qua sẽ không phát sinh" Nguyên Tích nói, ánh mắt hơi híp lại.

La Tiểu Lâu sửng sốt, Nguyên Tích đã lại gần hôn hắn một ngụm rồi nói "Những phóng viên tìm tới ngươi kia là do có kẻ an bài, đêm qua ta đã bảo người xử lý rồi, hơn nữa, về sau cũng sẽ không lại có. Nếu bọn họ dám làm bừa nữa, ta rất vui lòng để bọn họ nếm thử thủ đoạn của ta"

La Tiểu Lâu nhìn nhìn Nguyên Tích, hắn thích cái loại cảm giác này. Hơn nữa Nguyên Tích tựa hồ hoàn toàn quên đi rằng hắn có một nửa là dị thú, toàn tâm bảo hộ hắn. Trái tim La Tiểu Lâu kịch liệt nảy lên, cái loại tình cảm dày đặc này, đang công khai biểu thị sự tồn tại … đây chính là sức mạnh của một loại khế ước tình cảm?

La Tiểu Lâu nghi hoặc, nhưng hắn sáng suốt mà không có hỏi nhiều. Nếu hắn thừa nhận tình cảm của mình, không biết sẽ bị Nguyên Tích cười nhạp bao lâu … tên kia giờ đã đủ đắc ý lắm rồi.

Nhìn La Tiểu Lâu ngơ ngác nhìn mình, biểu tình ngạo mạn của Nguyên Tích hơi nhu hòa đi chút ít, hơi nhếch lên môi. Ở phương diện tình cảm, La Tiểu Lâu từ trước tới giờ đều không biết che dấu, hoàn toàn giống cái ngu ngốc, trực tiếp biểu đạt ra sự để ý, mê luyến, thậm chí ái mộ (anh thì giỏi lắm sao Nguyên Tích?). Tuổi của La Tiểu Lâu thực sự lớn như hắn đã nói vậy sao?

"Thật đúng là ngây thơ" Nguyên Tích than thở, nhìn chằm chằm đôi môi của La Tiểu Lâu vì bị hôn lâu mà mang theo thủy quang, nhịn không được lại thấu tới gần, bố thí cho La Tiểu Lâu một cái hôn nữa. Ân, làm trượng phu, hắn sẽ tận lực thỏa mãn vợ mình.

Cuối cùng, Nguyên Tích hắc nghiêm mặt cùng La Tiểu Lâu trước sau đi rat hang máy, La Tiểu Lâu thì cố nín cười đi ở phía sau. Nguyên Tích ban nãy đã phải chạy đi tắm nước lạnh, sau đó thì luôn mang cái điệu bộ là La Tiểu Lâu câu dẫn hắn nên làm hắn hỏng việc …

Nguyên Tích đưa La Tiểu Lâu đến trước cửa Thiên Đông quán. La Tiểu Lâu trước khi bước xuống xe thì nói lời từ biệt. Nguyên Tích chẳng thèm nói gì, chỉ hơi bất mãn mà nhìn hắn. La Tiểu Lâu do dự một lát, không dám nhìn thẳng vào khuôn mặt lạnh như tiền của người kia, thấu lại gần rồi hôn nhẹ lên môi Nguyên Tích, sau đó ôn hòa mà nói "Cục cưng, buổi tối nhớ về sớm một chút nha"

"thực dính người, ta biết rồi" Nguyên Tích tuy rằng chê bai, nhưng vẫn hơi hơi ghét bỏ mà mở miệng trả lời.

Nhìn Nguyên Tích đi khỏi, La Tiểu Lâu mới xoay người tiến vào Thiên Đông. Hai mỹ nữ đón tiếp cung kính tiến lên hoan nghênh, La Tiểu Lâu bị dẫn đi sâu vào trong. Còn chưa đi được mấy bước, phía trước đã truyền đến tiếng cười to quen thuộc. La Tiểu Lâu ngẩng đầu, phát hiện Cao chủ quản đã đi tới.

"Vương tử phi điện hạ, lần trước ngài vừa đi, thế mà làm chúng ta chờ mong mỏi mắt mới tới đây lần nữa. Cũng may ngài cùng vương tử điện hạ đều là cát nhân thiên tướng, rơi vào Bụi động cũng có thể bình an trở về. Đây quả thực chính là ông trời phù hộ An đế quốc chúng ta a". Cao chủ quản tươi cười mà nói, trong mắt mang theo sự thân thiết vô cùng.

La Tiểu Lâu cũng nở cụ cười, nhìn Cao chủ quản đang càng ngày càng béo tốt mà nói "Đa tạ Cao đại ca nhớ thương, cũng may đã hoàn hảo bình an trở lại"

Cao chủ quản cũng biết có chút chuyện là không thể nhiều lời, cười cười chuyển đề tài "Mấy tháng này, chỗ ta lại có không ít thứ tốt nhá, điện hạ có muốn xem một chút?"

"Đương nhiên, ta cũng mang đến cho ngươi một ít hộp năng lượng cùng linh kiện cơ giáp. Vừa lúc, ta cũng có một số thứ muốn kính nhờ lão ca một chút" La Tiểu Lâu nói.

Miệng của Cao chủ quản đều nhanh không khép được. Trước kia hộp năng lượng cùng linh kiện mà La Tiểu Lâu sản xuất ra đều vô cùng được hoan nghênh, bây giờ La Tiểu Lâu đã có thể làm ra linh kiện cấp bốn… ở An Tắc tinh cầu – một tinh cầu cấp B, linh kiện cấp bốn đã là khả ngộ không khả cầu. Hơn nữa, những hộp năng lượng La Tiểu Lâu tùy tay đưa ra, càng ngày càng cao cấp. Chỉ dựa vào điều này thôi, hộ khách cố định của Thiên Đông luôn luôn gia tăng, công trạng của lão Cao hắn luôn cao hơn các chủ quản khác, ngay cả hội bán đấu giá toàn đế quốc này cấp trên cũng tín nhiệm cử hắn đi.

"Điện hạ còn bảy ngàn vạn để ở chỗ ta, có cần thanh toán trước hay không?" Cao chủ quản cười tủm tỉm hỏi han.

La Tiểu Lâu lắc lắc đầu "Không cần, lát cứ khấu trừ vào chỗ đồ ta mua" Lần này những thứ hắn cần cũng không ít, nói không chừng số tiền thừa đó cũng chẳng đủ.

La Tiểu Lâu được đưa đến một phòng khách nhỏ, một nữ nhân viên xinh đẹp bưng lên một tách trà, La Tiểu Lâu không quên nói lời cảm tạ, sau đó đem chiếc nút không gian trong tay đặt lên mặt bàn, dưới ánh mắt mong chờ của Cao chủ quản mà mở ra.

Cao chủ quản vừa nhìn vào, trên mặt lập tức lộ ra biểu tình kinh hỉ vô cùng. Ở đây có ít nhất mấy trăm hộp năng lượng, linh kiện tuy rằng không nhiều lắm, nhưng vừa thấy cũng biết cấp độ không thấp, khéo léo tinh xảo, tài liệu chế tạo cũng tốt. Hơn nữa mấu chốt là, trong đống này có hai cái động cơ.

"… tất cả đây sao? Không, không phải tôi chê ít đâu, này thực sự là quá tốt rồi?" Cao chủ quản mấy tháng qua đều không được La Tiểu Lâu cấp hàng cho, nhưng vẫn chuẩn bị sẵn những linh kiện tốt để cung cấp cho hắn bất cứ lúc nào.

La Tiểu Lâu cười cười "Đều là thứ phẩm mỗi ngày tập luyện được làm ra" Hơn nữa, những thứ tốt đều bị Nguyên Tích cùng 125 chọn đi hết rồi, hắn thậm chí còn cho La Thiểu Thiên cùng Athes một phần nữa.

Từ sau khi trở về từ Bụi động, La Tiểu Lâu vẫn thường một mình hướng La Thiểu Thiên bảy tỏ lòng biết ơn. Tuy rằng La Thiểu Thiên không đáp lại lời cảm ơn của La Tiểu Lâu, nhưng thật ra cũng có nói một câu, rằng hắn muốn hộp năng lượng. La Tiểu Lâu nhìn gương mặt La Thiểu Thiên cầu người mà vẫn lạnh như băng, nghĩ đến chuyện mình còn đang mang ơn hắn, lập tức một ngụm đáp ứng luôn.

Cao chủ quản bảo người cẩn thận lấy mấy chiếc rương lớn đựng những thứ La Tiểu Lâu vừa bỏ ra mang đi, sau đó mới quay lại hỏi "Điện hạ ngài muốn cái gì?"

La Tiểu Lâu đưa ra một tập tài liệu, đưa cho Cao chủ quản. Cao chủ quản nhìn qua vài lần, lập tức kinh ngạc mà nhìn về phía La Tiểu Lâu, chần chờ hỏi "Điện hạ, chẳng lẽ là Nghiêm đại sư nhờ ngài mua tài liệu hộ?"

La Tiểu Lâu lắc lắc đầu "Sư phụ đâu cần ta đi mua hộ, chỗ của ông ấy đầy những tài liệu hiếm có, Khải Ân khắc tự vì ông ấy chuẩn bị tốt, ta đôi khi còn phải nhờ ông ấy tiếp tế nữa"

Cao chủ quản cười ha hả "Điện hạ nói đùa, nghe nói điện hạ sẽ đi quân bộ, chẳng lẽ quân bộ lại không chuẩn bị tài liệu cho ngài?" Quân bộ cũng không đến mức không biết nhìn người như vậy đâu chứ? Không nói đến thân phận thấp kém trước đây của La Tiểu Lâu, chỉ riêng phần tay nghề này, trừ bỏ đại sư, muốn có được cơ giáp chế tạo sư có tay nghề như La Tiểu Lâu đây cũng là khó được.

La Tiểu Lâu nghĩ đến những tài liệu quân bộ cung cấp, lại hồi tưởng lại Carlos trung tướng, nở nụ cười "Cũng không đến mức thế, nhưng đại bộ phận linh kiện làm được từ tài liệu của quân bộ cho đều phải cho lại bọn họ, ta lại muốn tự mình làm cho mình chút gì đó"

"Điện hạ đã có thể làm linh kiện cấp năm, cấp sáu rồi?" Cao chủ quản hỏi dò. Trên danh sách này có đủ những tài liệu từ cấp năm đến cấp tám, cấp tám cũng là cấp tài liệu cao nhất mà cửa hàng hắn có thể miễn cưỡng cung cấp. May mà, những tài liệu La Tiểu Lâu muốn thì trên cấp năm là nhiều nhất, mà cấp tám là ít nhất. Dù vậy, vẫn cần phải điều tổng quản bán đấu giá tới để thương lượng.

"Chính là thử làm thôi, có thể thành công hay không còn muốn xem đã" La Tiểu Lâu thuận miệng nói, hiện tại ý thức nguyên lực của hắn đã tăng nhiều so với trước đây, linh kiện cấp bảy chắc hẳn là có thể xử lý không thành vấn đề. Về phần linh kiện cấp tám, hắn đã giúp vị quan quân họ Chỉnh kia làm ra được một cái. Còn nếu bảo lắp ráp các linh kiện thành một cơ giáp hoàn chỉnh … đúng là cần nhìn kỹ trước hẵng nói.

Hơn nữa, lần này hắn đi mua các loại tài liệu cơ giáp, chủ yếu là để chuẩn bị làm cơ giáp sinh vật.

Cao chủ quản thầm giật mình. La Tiểu Lâu nói là để thử xem, nghĩa là ít nhất là trong lòng hắn đã có phần nào nắm chắc, có thể làm được cấp sáu, cấp bảy, thậm chí cấp tám!

Trình độ chế tạo cơ giáp của La Tiểu Lâu rốt cuộc đã đạt đến trình độ nào rồi? Chế tạo sư chưa tới hai mươi tuổi đã ở cấp tám? Kia tương lai huy hoàng chắc chắn là có thể hình dung …

Cao chủ quản lại nghĩ tới mấy hôm trước Tivi có đưa tin về tên vương tử của tiểu quốc của liên bang nọ muốn thi đấu với La Tiểu Lâu, hắn ta có cơ hội sao?

Trách không được La Tiểu Lâu dám nói, hắn có thể thắng một lần, đương nhiên có thể thắng lần thứ hai. Xem ra vương tử phi điện hạ của bổn quốc cũng không phải kẻ chỉ biết chém gió … nghĩ đến đây, triong lòng Cao chủ quản bỗng dâng lên một niềm tự hào, kính nể cùng vui sướng "Không thành vấn đề, nhưng mà những tài liệu này, ta cần ba ngày để chuẩn bị, đến lúc đó ta sẽ tự mình giao đến tận nơi cho điện hạ"

"Được, còn nữa, ta cần một ít dung dịch cường hóa tinh thần lực" La Tiểu Lâu còn nói thêm. Xác suất cường hóa thành công của hắn gần như là trăm phần trăm, tuy rằng hao phí ý thức nguyên lực, thế nhưng cấp bậc của cơ giáp được đề cao lên một bậc, đây chính là giấc mộng của từng chiến sĩ cơ giáp …

"Cái này ta đã sớm để dành giúp ngài,giờ cũng đã có tới mười bình" Cao chủ quản lập tức nói.

"Được, ta đều lấy hết" La Tiểu Lâu tính toán giá cả. Mười bình cường hóa tề là một triệu, hơn nữa còn có tài liệu các cấp, ít nhất đã là ba triệu, mà những thứ hắn bán ra, có thể trị giá một tỷ năm nghìn vạn đã là không sai, trừ đi cả khoản Cao chủ quản còn nợ hắn nữa, cũng vẫn thiếu khoảng gần một triệu.

Lo lắng một lát, La Tiểu Lâu nói "Cao chủ quản, mấy ngày nữa ta sẽ đem thêm một số thứ tới…"

Cao chủ quản lập tức ngăn lại, xoa xoa tay nói "Điện hạ, tiền nong không vội, tài liệu ta có thể đưa cho ngài trước. Thực ra, ta chỉ hy vọng, nếu điện hạ mua tài liệu, làm được đồ tốt, có thể đưa cho chúng ta một hay hai kiện không…"

Cao chủ quản hồi hộp chờ đợi, dù sao hắn cũng chưa xác định được chính xác La Tiểu Lâu có thể làm được linh kiện cấp cao hay không, mà đã bỏ qua những hộp năng lượng cao cấp… thực đúng là mạo hiểm.

Thế nhưng, Cao chủ quản hắn quả thực có lòng tin vào La Tiểu Lâu, nếu La Tiểu Lâu thực có thể đồng ý, như vậy, hắn có dự cảm, thực lực cùng danh vọng của Thiên Đông sẽ càng tăng thêm một bước.

La Tiểu Lâu trừng mắt nhìn Cao chủ quản, suy nghĩ một lát, cuối cùng nói "Có thể, nếu lão ca đã nói vậy, ta cũng chỉ có thể cố hết sức, hy vọng có thể mau chóng cho lão ca nghe tin tốt"

Cao chủ quản nhẹ thở ra trong lòng, mặt mày hớn hở nói "Đương nhiên, kẻ hèn này chờ tin tức tốt từ điện hạ"

Sau đó, Cao chủ quản liền đem những một phần tài liệu La Tiểu Lâu cần cùng mười bình cường hóa tề đưa tới. Hợp đồng đã bàn xong, La Tiểu Lâu đứng dậy cáo từ, Cao chủ quản tự mình tiễn hắn ra tận cửa.

Sauk hi về đến nhà, La Tiểu Lâu dưới sự hỗ trợ của 125, chật vật bê đống đồ lớn khuân lên lầu. (nút không gian đâu nhỉ?)

Rồi hắn đem đống tài liệu cấp năm sửa soạn ra. Tuy rằng nói là để chuẩn bị chế tác cơ giáp cấp năm, nhưng hắn cũng không mua nguyên tất cả các cấp tài liệu.

Bởi vì hồi trước, khi trao cho Nguyên Tích cùng Siever mỗi người một phần bào tàng trong phong ấn Renda, 125 đã chẳng hề khách khí mà thó mỗi bên một chút, mà những thứ nó thó được cũng toàn tài liệu cao cấp, cho nên La Tiểu Lâu không cần mua tài liệu cấp chín… ngay cả tài liệu cấp tám cũng chỉ cần mua thêm một bộ phận rất nhỏ, chính ra tài liệu cấp năm cấp sáu lại phải mua nhiều hơn hẳn. Thế cho nên Cao chủ quản mới có loại ảo giác, ông ta tưởng La Tiểu Lâu chỉ làm linh kiện, nhưng thật không ngờ, La Tiểu Lâu là muốn chế tác cơ giáp.

Kiểm kê xong xuôi, La Tiểu Lâu lại lấy từ chỗ 125 một vài tài liệu, đem những tài liệu cấp năm vừa xong cất đi, rồi lấy ra một vài mẫu gien sinh vật cơ giáp có được từ chỗ Arthur.

Trước tiên hắn sửa sang lại ý tưởng một lần, lấy giấy ra thiết kế, sau đó mới bắt đầu động thủ.

Hắn đem toàn bộ tài liệu cấp năm xử lý bằng ý thức nguyên lực, hơn nữa dù chỉ là một linh kiện nhưng lượng tài liệu hắn xử lý để làm đều cố ý xử lý gấp đôi.

Sauk hi xử lý tài liệu xong, La Tiểu Lâu bắt đầu động thủ chế tác linh kiện, hơn nữa sử dụng công năng phục chế của ý thức nguyên lực, mỗi lần chế tác một linh kiện đều được một linh kiện nữa giống như đúc. Tuy rằng vậy khá là tiêu hai ý thức nguyên lực, thế nhưng hiệu suất cao, hơn nữa có thể rèn luyện.

La Tiểu Lâu chăm chú làm việc, bất tri bất giác mã đã quên đi thời gian, tới khi đồng hồ báo thức vang lên, hắn mới tạm dừng một chút, sau đó tiếp tục đỡ lấy linh kiện đã hoàn thành đang lơ lửng, mở ra mắt.

Đã sắp tối rồi, linh kiện cấp năm đã hoàn thành được một phần tư, ý thức nguyên lực của La Tiểu Lâu cũng đã sắp tiêu hao sạch sẽ, lần này, từ lúc xử lý tài liệu cho tới lúc chế tác kinh kiện, hắn cũng chưa hề keo kiệt ý thức nguyên lực chút nào. Làm như vậy, một là vì để giữ nguyên được phẩm chất tốt của tài liệu cấp năm, quan trọng hơn là, để đề cao xác suất chế tác thập cấp cơ giáp – cũng là loại cơ giáp hắn mơ ước có thể làm cho Nguyên Tích.

La Tiểu Lâu hoạt động cái cơ thể cứng ngắc của mình, xuống lầu làm cơm chiều. Lát sau thấy Nguyên Tích vẫn chưa trở về, hắn lại đi phòng huấn luyện để rèn luyện thể lực một chút.

Buổi tối, lúc Nguyên Tích tiến vào mạng để chơi đối kháng cơ giáp, huấn luyện kinh nghiệm chiến đấu, La Tiểu Lâu lấy ra một khối năng lượng thạch để rèn luyện ý thức nguyên lực cùng tinh thần lực. Đây là thói quen của hắn từ sau khi ra khỏi Bụi động – may mà 125 có đam mê thu thập các thứ, chứ không giờ chắc chắn hắn chẳng có đủ năng lượng thạch.

Phía sau hắn, là 125 – đầy mạo hiểm trước nguy cơ sẽ bị Nguyên Tích gia bạo (vì ngồi gần vợ ảnh) – mà ngồi ngay ngắn bên cạnh La Tiểu Lâu, không ngừng hấp thu ý thức nguyên lực bị tràn ra từ tay La Tiểu Lâu, vẻ mặt đầy say mê.

Bốn ngày như vậy qua đi, La Tiểu Lâu vẫn không xuất môn, nhưng thật ra Nguyên Tích thì luôn đi sớm về trễ. Điều La Tiểu Lâu không biết chính là, giờ có không ít quan quân cao cấp đều ăn ngủ ở quân bộ, Nguyên Tích vẫn kiên trì ngày nào cũng về nhà đã có thể được coi là người đàn ông tốt của gia đình rồi … đương nhiên, việc này đúng là chẳng ai dám nói trước mặt vương tử điện hạ cả.

Trưa ngày thứ năm, La Tiểu Lâu rốt cục nhẹ nhàng thở ra. Tất cả các linh kiện đã hoàn thành, giờ chỉ còn việc dung hợp gien của dã thú với linh kiện của cơ giáp, sau đó tiến hành lắp ráp nữa là xong.

Đối với việc dung hợp gien sinh vật vào linh kiện, ở Bụi động La Tiểu Lâu đã thử luyện qua, mà từ lúc về nhà đến giờ đều đã nghiên cứu thật lâu.

Dung hợp linh kiện cấp năm, khó khăn này đối với La Tiểu Lâu mà nói cũng không tính là quá lớn, thế nhưng sinh vật cơ giáp yêu cầu từng linh kiện của nó đều phải được dung hợp gien dã thú, kém một cái đều không được… La Tiểu Lâu hít sâu một hơi, sau đó lấy các mẫu gien lại.

Trước khi bắt đầu dung hợp, La Tiểu Lâu cố ý lại rèn luyện ý thức nguyên lực một lần.

Suốt một buổi chiều, La Tiểu Lâu đều không hề ra khỏi phòng làm việc, 125 cũng không dám làm gì khác, thời thời khắc khắc ở bên cạnh để chú ý tình huống của La Tiểu Lâu.

Đến khi La Tiểu Lâu buông xuống cái linh kiện cuối cùng, 125 nhảy lên, vừa lau mồ hôi cho hắn vừa nói "Tốt rồi, tuy rằng sác xuất dung hợp thành công không phải trăm phần trăm nhưng ngươi có thể có được một trận sinh vật cơ giáp hoàn chỉnh đấy. Còn trận cơ giáp còn lại, tuy chỉ có linh kiện của một nửa sinh vật cơ giáp, tính năng cũng xa không bằng được nhưng những cơ giáp cấp năm bình thường khác cũng không chẳng thể có được hiệu quả như vậy"

Sắc mặt La Tiểu Lâu có chút tái nhợt, thế nhưng mắt hắn vẫn mang theo vui mừng khôn xiết.

Cấp năm sinh vật cơ giáp, hắn sẽ lập tức chế tạo ra, có thể giúp Điền Lực hoàn thành giấc mộng, cũng có thể giúp hắn rút ngắn khoảng cách đến gần giấc mơ thập cấp cơ giáp.

Vào ban đêm, Nguyên Tích thông báo cho La Tiểu Lâu, bọn họ hai ngày nữa nhất định phải quay về đế đô, trước khi giải quyết xong vấn đề biên cảnh, hai người bọn họ có thể sẽ phải theo học trên mạng.

Nguyên Tích hắn bận quá, hơn nữa hắn lo lắng La Tiểu Lâu một mình ở lại An Tắc tinh cầu … nghĩ thì nghĩ thế, nhưng hắn lại bảo, chẳng qua hắn là sợ La Tiểu Lâu nhớ hắn mà thôi.

Khóe miệng La Tiểu Lâu run rẩy, thế nhưng cũng chẳng dám phản bác, Nguyên Tích vừa lòng ôm La Tiểu Lâu. Hắn giờ có một thói quen xấu là thích ngủ ở trên người La Tiểu Lâu.

Hai ngày sau, La Tiểu Lâu theo Nguyên Tích đi lên phi thuyền của quân bộ trở về đế đô. Cùng lúc đó, Điền Lực và Cao chủ quản, mỗi người đều nhận được một cái rương có mã khóa. Khi hai người nhận được cái rương, cổ tay truyền đến tin nhắn của La Tiểu Lâu – hắn gửi cho bọn họ mật mã.

Hai người mang theo vẻ kinh ngạc mà mở ra nắp rương, thấy được một cái nút không gian màu trắng đầy tinh xảo cùng quang hoa hệt như được ban theo chú ngữ chúc phúc.

Athes lúc bấy giờ cũng ở bên cạnh Điền Lực, nuốt nuốt nước miếng, đẩy tay Điền Lực, thúc giục nói "Mau mau mở ra xem đi"

Điền Lực run rẩy vuốt cái nút không gian, mở ra cơ giáp. Nhìn trận cơ giáp màu đen cao hơn mười thước lẳng lặng đứng, mang theo khí thế sắc bén đầy bá đạo, giống như một con dã thú thời viễn cổ, Điền Lực cùng Athes đều kinh ngạc mà không khép miệng lại được.

"Ông trời, tên hạnh phúc chết tiệt này! Ta ghen tị ngươi!" Athes hét lớn, lao về phía cơ giáp màu đen.

Athes rất nhanh đã bị Điền Lực đẩy ra. Tên kia run rẩy nói "Thực sự, thực sự này!! Mẹ nó, này rõ ràng là thật, tránh, tránh ra nào, đây là của ta đấy! Là cơ giáp của ta!!"

Một khắc kia, cái tên thô kệch Điền Lực lần đầu cảm thấy ánh mắt lên men, hắn thề đây là lần đầu tiên hắn nhìn đến một cơ giáp khí phách đến như vậy, chắc chắn không có ai có thể cùng Anh Hùng – cơ giáp của Điền Lực hắn, nhất định phải kêu là Anh Hùng – so sánh với.

Cao chủ quản đồng dạng bị cơ giáp cấp năm trước mắt mình làm ngây dại. Hắn là tưởng La Tiểu Lâu chỉ chế tác linh kiện cơ giáp thôi, nhưng nhìn đây, trước mắt này, rõ ràng là một trận cơ giáp!

Hắn nhanh chóng gọi trợ thủ đắc lực của mình lại, hai người tự mình thí nghiệm tính năng của cơ giáp mới này, mà số liệu bọn họ đo được làm cho trong phòng lâm vào lặng im. Số liệu của cơ giáp cấp năm này chẳng hề thua kém số liệu của cơ giáp cấp sáu cao cấp!

Cao chủ quản chậm rãi thở ra, hắn vuốt vuốt chân cơ giáp trước mặt, nghiêm túc mà nói "Xem ra, cái cơ giáp này chỉ có thể bán ở phiên bán đấu giá tổng kết cuối cùng"

205. Chương 203

Khi Điền Lực cùng Athes kiểm tra xong cấp bậc cùng số liệu của cơ giáp, đều bị ngốc luôn, cơ giáp cấp năm, nhưng lại có số liệu của cơ giáp cấp bảy cao cấp.

Đương nhiên, hai người cũng không biết, tuy rằng đây là cơ giáp tốt nhất mà hiện giờ La Tiểu Lâu có thể làm ra, nhưng hắn cũng chưa vừa lòng lắm với những gì mình làm được.

Lúc trước, Mạc sư phó đã dựa vào một trận cơ giáp sinh vật cấp ba mà có thể đạt được số liệu của cơ giáp cấp bảy trung giai, hắn chế tạo cơ giáp cấp năm lại chỉ cao hơn được có một, hai giai … có thể thấy trình độ dung hợp gien của hắn còn kém xa Mạc sư phó.

Bất quá, đây là lần đầu tiên hắn chế tạo sinh vật cơ giáp, mà Mạc sư phó lại là đại sư trong nghề này nhiều năm rồi, đương nhiên hắn cũng chẳng nên vì thế mà uể oải… Hơn nữa, trận cơ giáp này cứ làm ra để cho Điền Lực xóa tan nỗi bất an cùng băn khoăn của thằng bạn …

Điền Lực ngửa mặt lên trời cười thoải mái nửa ngày, ôm cái đùi to lớn của cơ giáp mãi chẳng chịu buông tay, cho tới khi Athes bất đắc dĩ mà đập tỉnh hắn, Điền Lực rốt cuộc mới lấy lại tinh thần, tỉnh lại.

Điền Lực ngẩng đầu nhìn cơ giáp to như cự thú của mình, rồi quay đầu thực sự hỏi:Athes này, ngươi nói, ta một chút căn bản về cách làm chiến sĩ cơ giáp đều không có, nên huấn luyện như thế nào đây?" Đáy mắt hắn còn mang theo chút bất an cùng sợ hãi… có được cơ giáp cấp bậc cao như vậy, hắn cũng nhất định phải bỏ ra công sức lớn nhất, thế nhưng hắn chưa từng được huấn luyện căn bản, ngoài việc điều khiển cơ giáp trong thế giới ảo, kinh nghiệm thực tế của hắn là con số 0.

Athes cười nói "Cuối cùng ngươi cũng nghĩ đến vấn đề này"

Điền Lực gật mạnh đầu, chờ mong nhìn Athes

Athes trầm ngâm hai giây rồi nói "Đầu tiên, bí mật của cơ giáp không thể để lộ, ít nhất là trước khi La Tiểu Lâu công bố, chúng ta không thể để lộ. Ngươi không có kinh nghiệm huấn luyện, cần người chỉ đạo, hơn nữa, vẫn không thể để cho người quen nhìn thấy ngươi tập luyện.

"Cho nên?" Điền Lực nuốt nước bọt hỏi.

"Cho nên, ngươi chỉ có thể đi tập luyện ở câu lạc bộ, cách xa nơi này một chút, hoặc là phải hóa trang thành một ai đó khác" Athes nói.

"Không thành vấn đề! Mai ta sẽ đi tìm câu lạc bộ tốt nhất để báo danh" Điền Lực vỗ vỗ ngực nói.

"Sau đó, ta và ngươi cùng luyện tập. Vừa chỉ đạo ngươi, vừa có thể cùng nhau tập" Athes cười nói, đồng thời nhìn về phía sinh vật cơ giáp cấp năm với ánh mắt nóng bỏng.

"Hắc hắc, vậy ta báo danh giúp ngươi luôn nha, coi như là phí dụng mời giáo viên hướng dẫn" Điền Lực cười ngây ngô nói. Hắn thực sự là quá kích động, mấy ngày nay nụ cười nở trên mặt hắn còn nhiều hơn cả một năm cộng lại. Tuy vậy, phí dụng báo danh cũng không phải thấp, hắn hẳn phải nói với phụ thân một câu.

Phụ thân mặc dù là thương nhân, nhưng vẫn rất ủng hộ con cái theo nghiệp binh gia, vì nước mà cống hiến, lại còn là fan trung thành của Nguyên Tích cùng La Tiểu Lâu nữa chứ, chuyện này chắc chắn ổng sẽ không để lộ ra đâu.

Mà phụ thân nếu biết mình có thể lái được cơ giáp, nhất định sẽ còn kích động hơn cả mình. Nam nhân mà, ai chẳng muốn làm chiến sĩ cơ giáp? Chắc chắn phụ thân sẽ duy trì mình … nghĩ đến đây, mắt Điền Lực híp lại thành một đoàn

Cao chủ quản vuốt vuốt chữ L nổi mờ trên thân cơ giáp, an bài mọi chuyện ở An Tắc tinh cầu xong, tự mình mang cơ giáp đi đế đô, vừa lúc cũng có chuyện cần hắn trở về.

La Tiểu Lâu cùng Nguyên Tích thì cưỡi phi thuyền nhanh nhất bay về đế đô, Nguyên Nặc đã ngóng trông hai người mấy ngày nay. Nguyên Triệt không có việc gì nên suốt ngày lấy hắn ra luyện gân cốt, nói là làm bài tập khôi phục … trời biết, đại đường ca căn bản chẳng cần cái gì bài tâp khôi phục, đối với anh ta mà nói, cái phong ấn kia chẳng qua là một giấc ngủ mà thôi.

Còn những người đi theo đại đường ca trở về nữa, tựa hồ đều là một đám cuồng cổ võ, mỗi ngày đều luyện tập, đối chiến. Tối khủng bố là, một kẻ chưa từng có địch thủ như hắn lại không đánh lại được đám người đó!

Lúc nhìn thấy Nguyên Tích cùng La Tiểu Lâu trở về, Nguyên Nặc thật sự cảm thấy đã tới lúc mình được giải thoát rồi.

La Tiểu Lâu phát hiện tên tiểu tử Nguyên Nặc luôn luôn bày ra bộ mặt thối với hắn giờ đây thế mà quay ra nở nụ cười … thật làm hắn thụ sủng nhược kinh. Đương nhiên, cái mỉm cười kia chủ yếu là đưa cho Nguyên Tích, bởi vì ngay sau đó, Nguyên Nặc chạy lại chỗ Nguyên Tích nói thầm nói thì.

Vì hai người về lúc vừa tối, đúng lúc giờ ăn tối, một nhà tề tựu đông đủ, trên mặt Nguyên Liệt bệ hạ lộ rõ ý cười.

Nguyên Triệt nhìn về phía Nguyên Liệt ở chủ tọa, nói "Phụ thân, hiện tại thế cục khẩn trương, chuyện trước kia để một thời gian sau hẵng điều tra".

Sắc mặt Nguyên Liệt trở nên nghiêm túc, trong mắt còn mang theo hàn ý đầy khủng bố "Chuyện này ngươi đừng quan tâm, ta nhất định phải bắt được kẻ đã bắt cóc ngươi lúc ấy, bất luận hắn là cái gì"

Chính đang ăn cơm, tay La Tiểu Lâu run lên, rồi một bàn tay nóng ấm đặt lên đùi hắn. Tay của Nguyên Tích thế mà lại duỗi lại đây, như là biết rằng La Tiểu Lâu hắn đang bất an, vỗ vỗ nhẹ xuống đùi hắn.

La Tiểu Lâu áp chế nỗi khiếp sợ tận đáy lòng, nhìn khuôn mặt của Nguyên Tích tuy lạnh lùng nhưng trong mắt lại là sự thân thiết không hề che dấu, cảm thấy ấm lòng, nhẹ gật đầu.

Nguyên Nặc lúc này nghi hoặc hỏi han "Đại đường huynh, vì sao những người đó kiên trì gọi ngươi là Sáng Thế Thần? Tuy rằng ngươi đã bảo đừng gọi thế, nhưng khi ở riêng bọn họ vẫn gọi ngươi như vậy."

Vừa nghe cái này, lỗ tai La Tiểu Lâu dựng thẳng lên, hắn cũng tò mò chuyện này, đồng thời cũng muốn biết tin tức về chủ nhân 125.

Nguyên Triệt cười cười, nhìn về phía Nguyên Nặc "Ta biết những điều ngươi muốn hỏi không chỉ thế này. Vừa lúc có mọi người đều ở đây, ta cũng sẽ nói luôn một thể"

Nói tới đây, biểu tình của Nguyên Triệt cũng trở nên nghiêm túc, Phượng Già Lăng thì nhíu mày. Nguyên Triệt quay lại nhìn mẫu thân, lộ ra ý hỏi, Phượng Già Lăng khẽ gật đầu rồi Nguyên Triệt mới lên tiếng "Lúc đấy là lúc chiến tranh cùng dị thú, ta thụ trọng thương, ta đáng lẽ phải kiên trì, nhưng không đợi được lúc phụ thân đến thì đã hôn mê bất tỉnh. Ta nghĩ chỗ ẩn nấp đó của chúng ta rất an toàn, không có gì nguy hiểm…"

"Khi ta tỉnh lại, phát hiện mình đã không còn ở chỗ mà ban nãy mình ngất đi, nhưng ta không nhìn thấy bất luận kẻ nào, hôn nữa, ta còn bị đặt trong ***g kính. Hơn nữa, có thể cảm giác được cái ***g kia không phải để chữa bệnh, mà là để thí nghiệm…"

Nguyên Triệt nhẹ nhàng nói, La Tiểu Lâu gần như muốn kêu lên sợ hãi, Nguyên Tích cũng hung hăng mà cầm tay hắn.

Sắc mặt Nguyên Liệt thì tối tăm vô cùng, Phượng Già Lăng bệ hạ tuy biểu tình không đổi, thế nhưng ai cũng có thể cảm nhận được hàn ý tỏa ra từ ngài ấy.

Thí nghiệm? Ai dám lấy đại vương tử của đế quốc ra làm thí nghiệm?

Nguyên Nặc thốt lên "Đại đường ca…"

Nguyên Triệt nhìn trấn an Nguyên Nặc một cái, tiếp tục nói "Hơn nữa, ở trong đó, ta cảm thấy không có khí lực gì cả,cứ muốn ngủ, chỉ có thể miễn cưỡng nâng cao tinh thần, bảo trì thanh tỉnh. Sau đó, đại khái qua mấy chục giờ, ***g kính chứa ta được đặt vào một cái rương hợp kim, đưa ra bên ngoài. NGười ở bên ngoài chắc hẳn không ngờ ta còn có ý thức, vừa lúc ở bên cạnh ta nói chuyện, ta có thể nghe đứt quãng được vài chữ"

Mọi người đều trừng lớn mắt nhìn Nguyên Triệt híp mắt nói "Ta nghe được, huyết nhục, tinh thần lực cùng ý thức nguyên lực, cần phải đưa qua chỗ đó nhanh chóng… đại ý của những lời này tuyệt không hiểu được, thế nhưng có thể khẳng định, bọn họ là tuyệt không có hảo ý. Thế rồi, phi thuyền vận chuyển ta lúc đang bay thì kịch liệt chấn động, hiển nhiên là có chuyện xảy ra, những người kia thất kinh chạy hết khỏi khoang chứa ta"

"không bao lâu sau, có gì đó vào trong phi thuyền, hơn nữa chắc là kẻ đối địch với những người ở trong phi thuyền, bọn họ đánh nhau, chẳng may làm hủy rương hợp kim của ta, dung dịch trong đó tràn hết ra, nhưng chắc vì chất liệu tốt, cũng không có hư hao"

Nguyên Triệt nói tới đây, ánh mắt bỗng có chút mê ly, như là đang hồi tưởng cái gì.

Qua một hồi lâu, Nguyên Triệt mới tiếp tục nói "Người vào là hai người, sau ta phát hiện bọn họ là không phải là nhân loại, họ nhìn thấy ta, đều cả kinh, sau đó chạy về phía ta, vung tay lên, dung dịch bồi dưỡng trong ***g kính chứa ta bị tràn ra, ta thì bị một người trong số họ kéo ra ngoài"

"Bọn họ … bọn họ muốn làm gì? Chắc không phải là nghĩ cách cứu viện chứ?" Nguyên Nặc không xác định lắm mà hỏi.

"Đương nhiên không phải" Nguyên Triệt lạnh lùng mà nói.

Nghĩ cách cứu viện sao? Thực tế chẳng thể tốt đẹp như thế. Bọn họ chỉ là muốn cái gì đó trên người hắn … sau chính mồm 'người kia' đã nói cho hắn biết.

"Ta sau khi bị kéo ra khỏi ***g kính, phi thuyền tiến vào trong Bụi động. Chúng ta ba người đều bị rơi vào, sau ta mới phát hiện không phải vô tình rơi vào mà là phi thuyền đã được đặt sẵn lộ tuyến. Ba người, một

người vừa tiến vào Bụi động xong thì biến mất… Môi trường ở đó thực sự ác liệt, người trong đó rất ít. Hơn nữa xuất hiện loài Rỗng của vũ trụ, không gian trong Bụi động có nguy cơ bị hủy diệt"

"Dưới tình thế bất đắc dĩ, ta cùng người còn lại kia liên thủ, đối phó lại Rỗng, thế nhưng loại quái vật kia thực khủng bố, người kia buộc phải hiện nguyên hình, khi đó, ta mới phát hiện hắn là dị thú. Ta khi đó vô cùng sững sờ, dừng tay một chốc – ta khiếp sợ mình đã sống cùng một con dị thú thời gian dài như vậy …- sau đó, hắn bị trọng thương, ta tỉnh táo lại để chiến đấu tiếp thì đã quá muộn…. Con quái vật kia tiến tới … lúc tình huống không thể giải quyết được nữa, hắn đem ta phong ấn"

Ánh mắt Nguyên Triệt lạnh như băng mà nói "Khi tỉnh lại, Nguyên Tích đã ở đó, mà con dị thú kia đã sớm không thấy đâu, hơn nữa, thông đạo để cho Rỗng đi qua tới Bụi động đã bị đóng lại. Khi ra ngoài, mọi người đều gọi ta là Sáng Thế Thần … đại khái là vì cảm thấy ta đã ngăn chặn việc Bụi động bị hủy từ xa xưa…"

La Tiểu Lâu há hốc mồm, trời ạ, có chuyện như vậy thật kìa… Hắn cùng Nguyên Tích, cũng chẳng phải là tội ác tày trời gì cả nha … ít nhất cũng đã từng có người hợp tác qua với dị thú.

125 thì ngậm đầy nhiệt lệ mà ôm cẳng chân La Tiểu Lâu. Chủ nhân của nó nhiều uy vũ, nhiều anh minh, nhiều vĩ đại xiết bao!!!

Nguyên Liệt sờ sờ đầu Nguyên Triệt, bình tĩnh nói "Đừng nghĩ nhiều nữa, ngươi không sao là tốt rồi. Những kẻ lúc ấy bắt cóc ngươi, còn con dị thú kia nữa, ta nhất định sẽ tìm ra"

La Tiểu Lâu ngẩng đầu nhìn về Nguyên Triệt, Nguyên Triệt chẳng hề nói đỡ cho con dị thú mà hắn từng liên thủ kia, chỉ là nhếch lên khóe miệng.

Hơn nữa, rất nhanh, Nguyên Triệt đã phát hiện tầm mắt của La Tiểu Lâu, đầy thâm ý mà cười nhìn lại hắn.

La Tiểu Lâu lập tức dời mắt đi chỗ khác, thẳng đến khi bị Nguyên Tích kéo trở về phòng, trong lòng mới bình tĩnh lại.

Con dị thú kia không thể nghi ngờ rằng chính là chủ nhân của 125. Hắn sao lại phải cướp lại Nguyên Triệt? nếu nói là vì say đắm thì sao lại phong ấn? có thể hiểu theo ý tốt, rằng đó cũng là một loại bảo hộ… thế nhưng nếu hắn có thể rời khỏi, sao không mang theo Nguyên Triệt cùng đi? Hoặc là nói, chủ nhân của 125 đã …

La Tiểu Lâu đình chỉ ý nghĩ đó, nghĩ sang cái khác … chủ nhân của 125 là dị thú cao cấp, mặc dù đã qua ngàn năm, nhưng rất có thể là vẫn còn sống.

Chỉ là, hắn rốt cuộc ở nơi nào?

Nguyên Tích tựa hồ cảm nhận được sự bối rối của La Tiểu Lâu, gắt gao ôm chặt hắn.

Ngày hôm sau, khi La Tiểu Lâu tỉnh lại, Nguyên Tích đang rửa mặt, mà lúc này, có một con chim màu trắng bay tới khung cửa sổ, trác trác lên cửa kính.

La Tiểu Lâu lập tức nghĩ tới con chim quý trong truyền thuyết, nhất thời rùng mình, 125 đã bước nhanh tới, lấy từ người con chim ra cái gì đó.

"Là Siever, bảo ngươi nghĩ cách đi ra gặp hắn"

206. Chương 204

"Siever á?" La Tiểu Lâu cả kinh, mày hơi nhíu lại. Lúc đó Siever có nói qua, rằng muốn chuẩn bị tốt hết thảy trước khi đại nạn đến, mà bây giờ Siever lại xuất hiện ở đế đô, tức là, những tinh cầu phụ thuộc dị thú bên đó đã xảy ra chuyện vô cùng nghiêm trọng.

Hắn chắc chắn phải đi gặp Siever một chuyến, thế nhưng lấy thân phận hiện tại của hắn, phải làm thế nào để có thể chuồn đi gặp một kẻ không phải nhân loại – Siever – mà không bị ai chú ý phát hiện đây?

Đang lúc La Tiểu Lâu lo lắng, chiếc tivi đối diện hắn bỗng nhiên hiện ra một cái tin tức: Bán đấu giá hội Thiên Đông ngày mai sẽ cử hành một buổi đại bán đấu giá. Tuy rằng Thiên Đông chỉ là hội bán đấu giá đứng thứ hai ở đế đô, thế nhưng những năm qua, những vật phẩm được bán đấu giá ra ở đây cũng càng lúc càng trân quý, nào là hộp năng lượng cao cấp, nào là tài liệu quý giá, từ kinh kiện đến cơ giáp… cũng thu hút không ít người quan tâm và đến mua hàng.

Mắt La Tiểu Lâu sáng ngời, lập tức lấy giấy bút, viết ra mấy chữ, để 125 buộc lại trên đùi của con chim trắng. Mãi đến khi con chim bay xa không còn thấy bóng dáng, La Tiểu Lâu mới nhẹ nhàng thở ra.

Mà lúc này, Nguyên Tích cũng toàn thân trần trụi bước ra khỏi phòng tắm. La Tiểu Lâu hơi chột dạ, nhìn thoáng qua cái rồi lập tức dời đi tầm mắt.

Nguyên Tích vừa đi về phía hắn vừa nhíu mày nhìn trên giường "Quần áo của ta đâu?"

La Tiểu Lâu lúc này mới phát hiện ban nãy vì quá sốt ruột chuyện 'hẹn hò' mà quên không chuẩn bị quần áo cho Nguyên Tích. Hắn ai oán trừng mắt, nhảy xuống giường, đến phòng thay đồ rồi lấy một bộ đồng phục màu trắng cho Nguyên Tích, sau đó không cần Nguyên Tích thúc giục, cũng không nói câu oán giận nào, thiệt tình giúp Nguyên Tích mặc vuốt quần áo, cuối cùng cười tủm tỉm mà nói "Ngươi hôm nay bận lắm sao?"

"Đương nhiên, ngươi có chuyện gì?" Nguyên Tích ngẩng đầu, nghi hoặc hỏi han.

"A, không có gì. Thế ngày mai thì sao?" La Tiểu Lâu tiếp tục hỏi, thuận tiện đầy ân cần mà giúp vuốt phẳng các nếp uốn trên bộ quần áo Nguyên Tích đang mặc.

"Một tuần này ta đều có rất nhiều việc bận" Nguyên Tích đương nhiên thực hưởng thụ sự phục vụ của La Tiểu Lâu, cho nên giọng điệu của câu trả lời của hắn biểu thị ra rằng hắn đang có tâm tình rất tốt.

"là thế này, cục cưng, mai ta muốn đi tham gia buổi bán đấu giá của Thiên Đông, muốn ngươi đi cùng ta… ta biết ngươi bề bộn nhiều việc, ngươi không đến cũng không có vấn đề gì đâu" La Tiểu Lâu cúi đầu, đem tầm mắt dừng lại trước ngực Nguyên Tích.

Nguyên Tích im lặng hồi lâu, rồi mới sờ sờ gương mặt La Tiểu Lâu, nói "Chính ngươi tự đi thôi, sẽ có người bảo hộ ngươi, chờ tuần này ta xong việc, ngươi muốn làm gì ta đều cùng ngươi" Giọng nói của hắn nhu hòa muốn chết … nếu quản gia nghe được chắc chắn sẽ té xỉu… Tích điện hạ có tính tình nóng nảy không thua gì Nguyên Liệt bệ hạ thế mà có thể có lúc ôn nhu đến vậy.

La Tiểu Lâu làm bộ mình không cao hứng chút nào, thế nhưng trong thâm tâm lại giơ hai ngón tay chiến thắng lên rồi. Hắn tiếp tục giả bộ "Tốt lắm, ngươi đi làm đi, chú ý thân thể chính mình". Khi Nguyên Tích mở cửa ra ngoài, La Tiểu Lâu còn chủ động đưa lên một cái hôn nhẹ lưu luyến chia tay… tuy rằng cái hôn đó đã bị Nguyên Tích biến đổi thành một cái hôn thắm thiết, thế nhưng điều đó cũng tuyệt đối không ảnh hưởng gì tới kế hoạch kế tiếp của La Tiểu Lâu.

Nguyên Tích cam đoan mình sẽ về sớm rồi sau đó mới ly khai. 125 há hốc mồm nhìn một màn này. Nguyên Tích lại một lần nữa chứng minh cho định lý: nam nhân đã kết hôn chỉ số thông minh luôn giảm xuống một cách thẳng tắm, rất có thể bị thê tử nhân cơ hội mà đùa bỡn trong tay.

"Ổn rồi. 125, mai ta muốn đi gặp Siever, xem hắn mang cho ta tin tức gì. Trước đó, ta đang định thử mở ra cái hòm mà chủ nhân ngươi lưu lại" La Tiểu Lâu thoải mái nói, hoàn toàn không có tâm lý áy náy vì hành động ban nãy của mình.

Người khác đều nói thủ đoạn của Nguyên Tích thật đáng sợ, hắn – La Tiểu Lâu – bất tri bất giác lại cho rằng sự sã man không nói lý lẽ cùng ngạo mạn thô bạo của Nguyên Tích mới là thứ làm người ta buồn bực.

125 chậm chạp mà lấy ra cái hòm kia, đồng thời lặng yên ở trong lòng tự an ủi mình, cũng may cơ giáp không cần kết hôn, nó vĩnh viễn cũng sẽ không bị vợ đùa bỡn.

La Tiểu Lâu hoàn toàn không chú ý tới 125 đang có vấn đề về tâm lý, lại một lần nữa dùng ý thức nguyên lực đưa vào hòm. Từ khi hắn khôi phục ý thức nguyên lực, hắn đã thử qua rất nhiều lần, thế nhưng vô luận ý thức nguyên lực của hắn có tăng đến mức nào, hắn đều chưa thể mở ra cái hòm này.

Một lát sau, La Tiểu Lâu lại thở dài. Vẫn không được… Thôi, bỏ đi, mai tới hỏi Siever một chút xem xem hắn có ý kiến gì hay hay không.

Thời gian còn lại La Tiểu Lâu tính toán đi phòng làm việc tiếp tục công việc dang dở của mình, hắn muốn bắt đầu chế tác cơ giáp cấp sáu. Đương nhiên, hắn chẳng thèm để ý đến cái trận đấu với tên vương tử của liên bang kia. Cuộc so tài đó chẳng có gì đáng bàn cả. Hắn chỉ hy vọng trước khi chiến tranh xảy ra, hắn có thể vì Nguyên Tích mà làm ra được cơ giáp tốt nhất. Như vật, dựa thêm vào cấp bậc gien khủng bố của Nguyên Tích nữa, xác suất có thể bị thương của Nguyên Tích hắn sẽ phi thường nhỏ.

Nghĩ là làm, La Tiểu Lâu bắt đầu xử lý tài liệu. Cũng may trước khi đi khỏi An Tắc tinh cầu, Cao chủ quản đã đem hàng giao đủ cho hắn.

Mà ở cách đó mấy ngàn dặm ánh sáng, trong một tòa nhà xa hoa, Nguyệt Thượng đang ngồi ở thủ tạo, chậm rãi quơ ly rượu trên tay. Tô Lan một thân váy áo đỏ rực xinh đẹp ngồi ở bên cạnh hắn, cười dài mà rót rượu. Còn một kẻ nữa – Du Phách vương tử – kẻ suốt ngày đòi đấu tay đôi với La Tiểu Lâu- ngồi ở một bên còn lại. Trong phòng trừ bỏ những thị nữ đầy im lặng đằng sau ra, còn có thêm hai người nữa. Hai người này đầy bất an mà đứng. Trong đó có một kẻ cười lấy lòng Du Phách vương tử, nói "Vương tử điện hạ, La Tiểu Lâu làm sao có thể so được với ngài chứ, ngài cao quý như vậy… trình độ chế tạo nhất định cũng phi thường lợi hại …"

Rượu trong miệng Tô Lan gần như muốn phun ra ngoài,mà Nguyệt Thượng vẫn như cũ mỉm cười, trong mắt thì chứa đầy châm chọc cùng khinh thường.

Du Phách nghiêng đầu nhìn về phía hai người kia, khóe miệng giật giật. Hai người này đại khái cố ăn mặc cho đúng mốt, thế nhưng không biết kết hợp, cả người từ trên xuống dưới trông chẳng ra cái gì cả.

Hắn nhẹ nhàng cười hỏi "Vị Kim trạch tiên sinh này, nghe nói các ngươi trước giờ vẫn chưa có nhiều tiếp xúc với La Tiểu Lâu mà, sao có thể biết được rằng hắn không bằng ta?"

Hai người kia rõ ràng chính là Kim Khắc cùng Kim Trạch, hai kẻ từng đi tìm quản gia tổng quản của hoàng cung đế quốc để đòi chia tài sản của La Tiểu Lâu. Tên họ Kim tuổi nhỏ hơn nhìn thoáng qua Nguyệt Thương ngồi ở thủ tọa, rồi hơi nhìn về phí Du Phách bên cạnh Nguyệt Thượng, cố gắng nở nụ cười khiêm tốn nói "Ngài vừa thấy là biết quý khí kinh người, cho nên …"

Hắn gian nan mà sắp xếp từ ngữ, tự hỏi phải làm thế nào để liên hệ giữa sự quý khí với tài năng được nhỉ? ở trong mắt hắn, người có xuất thân tốt, những người luôn làm người người đố kị như vậy đương nhiên có khởi điểm cao hơn rất nhiều so với những người tầng chót cùng như La Tiểu Lâu. Rõ ràng là La Tiểu Lâu sẽ không thể sánh bằng rồi.

Nguyệt Thượng lay động cổ tay, nói "Các ngươi đi xuống đi, sẽ có người đưa các ngươi đi phụ cận vui đùa một chút"

Kim Khắc Kim Trạch cúi đầu với những người ở trong đại sảnh, nhưng vẫn không chịu đi, liếc nhìn Nguyệt Thượng ở thụ tọa, muốn nói lại thôi.

Nguyệt Thượng câu khóe miệng "Yên tâm, phí dụng ta sẽ trả cho"

Nghe được câu đó, Kim Khắc cùng Kim Trạch mới ly khai, trên mặt mang theo vẻ sung sướng vô cùng.

"Hừ, có loại thân thích thế này, xem ra hắn cũng chẳng khá hơn chút nào" Du Phách cười lạnh lùng, khinh bỉ nói.

Nguyệt Thượng cũng hừ một tiếng "Nếu không phải là bọn hắn sau này còn có ích, ta mới chẳng hơi đâu lưu lại hai cái phế vật thế này"

Tô Lan cười hùa theo "Biểu ca, ngươi là muốn tặng cho vương tử phi điện hạ một phần đại lễ phải không?"

Giờ phút này, người sắp được nhận đại lễ – La Tiểu Lâu – đang đầy kích động mà đi về phía buổi bán đấu giá của PHương Đông. Xung quanh xe hắn là cả một đoàn xe huyền phù bảo vệ.

Sau khi tới Thiên Đông, La Tiểu Lâu đẩy cửa xuống xe. Người ngoài chỉ thấy được đây là một người vô cùng trẻ tuổi…. Vì an toàn, hắn phải hóa trang thành một người khác. Hiệu quả hóa trang của thợ chuyên nghiệp hơn hẳn hắn tự mình làm (Lúc đóng giả 521 đi thi đấu cơ giáp)

La Tiểu Lâu sau khi được nghênh đón vào, được lặng lẽ mời đến phòng khách quý. Cửa phòng mở ra, Cao chủ quản đã cười tủm tỉm chờ sẵn. Trừ một thị nữ bên cạnh hắn thì trong phòng không còn ai khác.

Những người đi theo đằng sau La Tiểu Lâu, tiến vào kiểm tra phòng một lần, thấy không có gì khả nghi liền canh giữ ở cửa.

La Tiểu Lâu nhìn về phía Cao chủ quản, Cao chủ quản cười nói "Chuyện điện hạ công đạo, ta đã làm tốt rồi"

La Tiểu Lâu đang còn nghi hoặc, người thị nữ đằng sau Cao chủ quản bỗng nhiên ngẩng đầu, La Tiểu Lâu nhìn thấy thì cười rộ lên.

"Siever!!" La Tiểu Lâu hô nhỏ.

Siever gật gật đầu "Vâng, điện hạ"

Cao chủ quản thấy vậy, phi thường mau mắt mà nói "Điện hạ, ta đi ra ngoài chờ ở cửa, có việc gì thì ngài cứ kêu to một tiếng, hoặc là ấn cái nút này"

La Tiểu Lâu gật gật đầu, chờ Cao chủ quản ra ngoài mới cùng Siever ngồi xuống. Người kia nhìn La Tiểu Lâu trong chốc lát rồi nói "Điện hạ, ngài có thể an toàn trở về thực sự tốt quá"

La Tiểu Lâu hơi do dự, cuối cùng đem chuyện ở Bụi động kể lại một lần. Dù sao chuyện này cũng có liên quan đến chủ nhân 125.

"Vị điện hạ kia cũng ở trong đó?" Siever khiếp sợ mà nói.

"Thế nhưng giờ đã biến mất rồi. Đi thế nào cũng không biết …" La Tiểu Lâu trầm ngâm nói.

Siever thở dài "Hi vọng vị điện hạ ấy còn sống, nếu có thể có được tin tức của ngài ấy, đối với chúng ta mà nói, quả thực là tin tức tốt"

La Tiểu Lâu gật gật đầu. Một con dị thú cao cấp chính hiệu, đương nhiên có thể dẫn dắt bọn Siever tốt hơn … đối với tràng chiến tranh sắp bùng nổ nữa cũng sẽ có thật lớn tác dụng.

"Siever, ngươi lần này tìm ta là có chuyện gì?"

Siever nghe vậy, sắc mặt thoáng thay đổi. Hắn nhìn quanh một hồi, xác định không có thiết bị nghe lén mới lên tiếng "Giờ, biên cảnh của thú nhân đã bắt đầu xuất hiện sự xâm lấn, thú nhân trí năng thấp bắt đầu di chuyển, hình thành thú triều. Ta cảm thấy, có lẽ kẻ thứ ba kia sắp sửa công kích chúng ta"

"Càng nghiêm trọng là, vũ khí của chúng ta không có tác dụng lắm với đám bạch tuộc nhân kia, mà chúng nó lại có thể thực dễ dàng làm tâm trí của chúng ta hỗn loạn. Thân thể của chúng cũng dị thường cường hãn, muốn giết cực kì khó khăn. Ta nghĩ, cứ theo đà này, thú nhân bên kia sẽ quá nguy hiểm"

La Tiểu Lâu cũng nhăn lại lông mày. Đến mức thế sao?

"Cho nên, điện hạ, chúng tôi cần một ít vũ khí cao cấp hữu dụng" Siever lo lắng mà nói "Còn cả cách để giải quyết chuyện tinh thần của chúng tôi bị ảnh hưởng nữa"

"Bạch tuộc nhân ta đã từng gặp qua, khi đó hoàn toàn không đủ để gây lo ngại, chẳng lẽ xuất hiện biến hóa?" La Tiểu Lâu nghi hoặc hỏi.

Siever nghe xong, cẩn thận mà lấy ra môt cái gì đó, nói "Điện hạ, đây là một phần cơ thể của bạch tuộc nhân, vì quá mức nguy hiểm, ta chỉ dám mang theo một chút"

La Tiểu Lâu nhìn thứ vẫn còn nhúc nhích trong cái hộp, cảm giác ghê tởm, 125 ở đằng sau đã nói "Cho ta đi, vậy là được rồi"

"Về phần vũ khí, phải đợi 125 nghiên cứu ra đã, ta cũng cần thời gian nghĩ cách" La Tiểu Lâu nói.

Siever gật đầu, hít sâu một hơi, càng thêm trịnh trọng mà nhìn về phía La Tiểu Lâu nói "Điện hạ, ta lần này tự mình lại đây, chủ yếu vì một chuyện quan trọng hơn … Renda phong ấn bên kia, tựa hồ có động tĩnh. Ngài nếu không muốn quản thì xin ngài mau chóng tìm vị điện hạ kia, hắn nhất định sẽ có biện pháp"

La Tiểu Lâu ngây người. Renda phong ấn lại có động tĩnh?

Hắn khó xử mà nói "Ta cũng muốn mau chóng tìm được chủ nhân của 125, thế nhưng bây giờm ta ngay cả cái hòm hắn để lại cũng không mở ra được … ý thức nguyên lực của ta hoàn toàn không đủ"

"Điện hạ, ngài có lẽ có thể thử dùng biện pháp khác để làm tăng ý thức nguyên lực của ngài" Siever nói.

207. Chương 205

"Có biện pháp khác?" La Tiểu Lâu kinh ngạc hỏi. Có thể nói, tử sau khi trở thành một cơ giáp chế tạo sư, thứ hắn quen dùng nhất, ứng dụng nhiều nhất chính là ý thức nguyên lực, cho nên càng biết rõ tầm quan trọng của loại sức mạnh này, gần như không có lúc nào là không muốn đề cao ý thức nguyên lực của mình cả.

Thế nhưng loại sức mạnh này, cũng giống như tinh thần lực, muốn đề cao cũng chẳng phải là chuyện mà có tiền có thể mua được. Giờ đây thuốc để kích thích tăng trưởng hay phương pháp rèn luyện đều không có hiệu quả nữa, chỉ có thể từng bước mài giũa kinh nghiệm, tích lũy từng ngày mới có thể tăng trưởng một cách thong thả….

Hắn chưa từng nghe nói qua, loại sức mạnh tinh thần này có thể dựa vào một thứ khác để tăng trưởng được …

Siever mỉm cười, tiếp tục nói "Đúng vậy, trước khi Lam Nguyên tinh biến mất, ta đã từng đến đó, từng nghe Vương nhắc tới một loại quả tên Nguyên quả có thể đề cao ý thức nguyên lực trên diện rộng. Cái quả đó, đối với dị thú ở Lam Nguyên tinh cũng là trân quý tới cực điểm, hơn nữa cũng chỉ có số ít vương tộc biết sự tồn tại của nó mà thôi. Tuy rằng không rõ lắm hiệu quả chính xác của nó, nhưng ta tin, sau khi dùng xong, ngài có thể dễ dàng mở ra chiếc hộp kia".

La Tiểu Lâu mắt sáng lên "không ngờ còn có loại quả thần kì đến vậy, nếu ta thực có được một quả …" Nói tới đây, La Tiểu Lâu bỗng nhiên nhướng mày "Từ từ đã, Lam Nguyên tinh đã không còn tồn tại từ lâu, căn bản không thể nào tìm được nguyên quả"

"Điện hạ, ngài không cần lo lắng đâu, nguyên quả này vốn không ở trên Lam Nguyên tinh. Hồi đó vương cũng phải sai người khác đi hái trái cây, ta chỉ nghe được đại khái, thế nhưng có thể khẳng định, nguyên quả kia nằm ở một tinh cầu phụ thuộc Lam Nguyên tinh, hơn nữa khoảng cách cũng không quá xa" Siever nói tới đây, tay phải bỗng nhiên nâng lên.

La Tiểu Lâu chú ý tới ngón tay trắng nõn của Siever bỗng nhiên giật giật, tiếp đó, một vòng sáng màu lục nhạt phát ra từ ngón tay hắn.

Ngay sau đó, vòng sáng đó bay lên và ngưng tụ thành một khối cầu, dần dần rõ nét hơn, cuối cùng ngưng tụ thành một bức hình lập thể.

Vẫn đang mải mê nghiên cứu cấu tạo cơ thể của bạch tuộc nhân, 125 cũng bị phân tán mà ngoái qua, nói "Điều tiết sức mạnh khá lắm, không hổ là thú nhân mạnh nhất Thụy Minh thú. Tuy rằng so ra thì kém ý thức nguyên lực, thế nhưng cũng không sai"

La Tiểu Lâu khiếp sợ nhìn chằm chằm hình ảnh các hành tinh trước mặt, trong lòng mơ hồ rung động, có cảm giác có gì đó hắn có thể làm được … thế nhưng hắn nhất thời không thể nói rõ mình rung động ở chỗ nào.

Siever cười, cài lại lọn tóc mái xõa xuống vào mang tai, sau đó chỉ vào một hành tinh lớn nhất trong hình ảnh nói "Đây là Lam Nguyên tinh, gần nó nhất có ba hành tinh, mà có khả năng rất lớn là nguyên quả ở trên hành tinh này".

Ngón tay Siever dừng ở một hành tinh không lớn, hắn nhìn La Tiểu Lâu và nói "Đây cũng là một hành tinh rất thần bí – La Phù tinh. Trên tinh cầu này không có sinh vật có trí tuệ cao, nhưng mãnh thú cũng không phải ít, mà bề mặt luôn có bão lốc, cho nên, rất ít người nguyện ý đi La Phù tinh. Ta sẽ phái người đi tìm kiếm giúp ngài trước, nếu có thể tìm được …"

Ngón chân của 125 giật giật, bỗng nhiên mở miệng ngắt lời Siever "Các ngươi không đi được, nếu muốn hái được nguyên quả, La Tiểu Lâu nhất định phải tự mình đi"

Siever cũng lắp bắp kinh hãi mà hỏi "Thánh thú cơ giáp, chẳng lẽ ngài biết điều gì sao?"

125 hất cằm, khoanh tay, vênh váo tự đắc nói "Đương nhiên, thứ này sao ta lại không biết … chính là…" 125 chần chờ mà liếc nhìn La Tiểu Lâu một cái rồi mới lên tiếng "Nguyên quả này, một dị thú cả đời chỉ có thể dùng một lần, ta là tính chờ ý thức nguyên lực của La Tiểu Lâu cao hơn chút nữa mới để hắn dùng. Bất quả, giờ dùng cũng được"

La Tiểu Lâu nhìn về phía 125 khó được một lần tỏ ra đáng tin cậy, kinh ngạc hỏi han "Được rồi, thế sao lại muốn ta đích thân đi? Ngươi cũng biết đấy, ta xuất môn chẳng hề dễ dàng… Nguyên Tích nhất định sẽ nghi vấn… hơn nữa, đừng hy vọng ta có thể lừa được hắn". Nghĩ đến ánh mắt đầy bá đạo của Nguyên Tích, La Tiểu Lâu lộ ra biểu tình rất ư khó xử.

Xem đi, đây là cái giá của việc bị sắc đẹp mê hoặc, tự mình đi vào cái hầm mộ hôn nhân, mất đi tự do, lại còn cam tâm tình nguyện …

125 chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mà liếc nhìn La Tiểu Lâu một cái, quơ quơ cái đuôi "Chỉ có dị thú, thông qua ý thức nguyên lực mới có thể tìm được nguyên quả, người khác ngay cả bộ dáng của nguyên quả thế nào đều không biết, làm sao giúp ngươi tìm?"

La Tiểu Lâu ngẩn ngơ, nhìn Siever vì đưa ra chủ kiến không có tác dụng mà mặt đầy ưu sầu, cắn chặt răng nói "Vậy ta đành đi thôi. Ngươi yên tâm, ta sẽ nhanh chóng mở chiếc hòm đó ra, rồi nghĩ biệp pháp bảo hộ Renda phong ấn"

Vô luận là vì tình bạn với Siever, hay là vì cảm nhận của 125, hoặc cũng là do là có huyết mạch truyền thừa của dị thú… hắn không thể nào bỏ mặc mà chẳng quan tâm.

Siever nhìn sâu vào La Tiểu Lâu hai giây, sau đó cúi đầu trịnh trọng mà nói "Ta chờ ngài, điện hạ"

Hai người còn nói chuyện thêm một lát nữa rồi Siever mới theo cửa hông mà ly khai. Cũng khó trách, thân phận Tây Thụy không thích hợp ở đây lâu.

Sauk hi Siever đi khỏi, Cao chủ quản cười ha hả bước ra. Tuy rằng Siever là một vị mĩ nhân khó được, thế nhưng Cao chủ quản cũng khá chắc chắn rằng vương tử phi điện hạ sẽ không yêu đương vụng trộm … vương tử điện hạ tuyệt đối sẽ không để chuyện này xảy ra. Hơn nữa, hắn tin tưởng mị lực của Nguyên Tích điện hạ.

Thêm vào đó, khi La Tiểu Lâu mua các thứ là có thể thấy, La Tiểu Lâu có tình cảm rất sâu đậm với vương tử điện hạ. Trừ bỏ mua đồ để giúp cường hóa và chế tạo cơ giáp cho Nguyên Tích điện hạ, rất ít khi nhìn đến La Tiểu Lâu vì mình mà mua cái gì khác.

Nghĩ đến đây, Cao chủ quản cười nói "Điện hạ, đấu giá hội đã tiến hành được hơn phân nửa rồi, nếu ngài đã xong việc, vừa lúc có thể đi xem, cũng có không ít thứ tốt đấy"

La Tiểu Lâu gật gật đầu. Đấu giá hội ở đế đô, hắn cũng chưa từng được tham gia… chắc chắn cũng có điểm khác so với ở An Tắc tinh cầu.

Trên đài bán đấu giá, một vị chủ trì phiên bán đấu giá tuổi tầm trung niên đang giới thiệu một món đồ mới được đưa lên "Các vị, dưới này là một tổ tài liệu cao cấp, tên là Đốt Diễm, cấp bậc của nó đạt tới cấp bảy, không chỉ chịu được nhiệt độ cực cao, càng khó được là, nó có chứa thuộc tính hỏa. Tin tưởng các cơ giáp

chế tạo sư cũng chẳng xa lạ gì với vật liệu này, mà những chiến sĩ cơ giáp cũng nên biết, ở những tinh cầu nóng bỏng, những linh kiện cơ giáp được chế tạo từ loại vật liệu này quý giá đến cỡ nào…"

Tài liệu này vừa được đưa ra, giữa sân liền xuất hiện một tràng tiếng kinh hô, không ít người mang ánh mắt nóng rực mà nhìn chằm chằm trên đài đấu giá.

Người chủ trì phiên đấu giá mỉm cười "Được rồi, không nói vô nghĩa nữa, giá khởi điểm của tài liệu này là tám mươi vạn, bây giờ, bắt đầu đấu giá!!"

Rất nhanh, dưới đài đã có người báo giá "Chín mươi vạn!!"

"Một trăm vạn"

…

Tài liệu kia tuy rằng trân quý thật, thế nhưng giờ trong tay La Tiểu Lâu có chích nông – có tới hai loại băng hỏa thuộc tính – đương nhiên là chẳng có hứng thú tranh giành.

Hắn không tham gia tranh, không có nghĩa không có cơ giáp chế tạo sư nào khác tranh, ngược lại, tài liệu này vô cùng được hoan nghênh. Đến khi có người kêu giá lên tới ba trăm vạn, số người tranh đấu đã ít hơn. Một cơ giáp chế tạo sư cấp thấp, nếu sau lưng lại cũng không có đại gia tộc hoặc tập đoàn duy trì, quả thực là không trả nổi giá cao như vậy.

Cuối cùng, tài liệu mang thuộc tính hỏa đó đã bị một người lấy bốn trăm chín mươi vạn mua đi.

Người chủ trì phiên đấu giá cười sung sướng. Buổi đấu giá của Thiên Đông hôm nay thực sự thu hoạch khả quan, mà cái mục tiêu kia cũng có hy vọng có thể thực hiện … Hắn nhìn về phía dưới đài nói "Kế tiếp, chính là một đôi găng tay, là một đôi găng tay giành cho cơ giáp chế tạo sư… tuy rằng nó không được chế từ tài liệu gì cao cấp, thế nhưng chỉ cần cơ giáp chế tạo sư đeo nó làm việc, lực ảnh hưởng là con số không".

"nói cách khác, đôi găng tay ngoài tác dụng bảo vệ tay khi làm việc, còn không hề làm ảnh hưởng tới công tác chế tạo. Hơn thế nữa, nghe nói, đôi găng tay này có thể làm tăng tác dụng của tinh thần lực"

Không hề ảnh hưởng đến hiệu suất làm việc, lại gia tăng tinh thần lực … cái găng tay này đối với cơ giáp chế tạo sư mà nói, đúng là một bảo bối hiếm có.

Bán đấu giá sư vừa nói dứt lời, địa sảnh lập tức nhao nhao lên đầy náo nhiệt, ngay cả La Tiểu Lâu cũng ngồi thẳng người lại, hai mắt tỏa sáng mà nhìn chằm chằm cái bao găng tay màu đen trên đài đấu giá.

Cao chủ quản sửng sốt, lập tức hiểu rõ, cười hỏi "Thế nào? Điện hạ cảm thấy hứng thú với đôi găng tay đó?"

La Tiểu Lâu gật gật đầu, trong lòng đã bắt đầu tính toán xem mình có thể vung bao nhiêu tiền. Hắn vừa mới mua rất nhiều tài liệu cao cấp, vẫn còn thiếu nợ Thiên Đông không ít tiền … nhưng mà chờ cơ giáp của hắn được bán đấu giá xong, hẳn là có thể trả hết …

Chỉ là không biết cái găng tay kia có hữu dụng như quảng cáo không… La Tiểu Lâu hơi lo lắng mà nhìn thoáng qua 125 đang ngồi bên cạnh.

125 cũng quay đầu, nói với La Tiểu Lâu trong ý thức "Cái găng tay này khá tốt, có thể mua"

La Tiểu Lâu cũng lặng lẽ nói "Chỗ ngươi có bao nhiêu hộp năng lượng?"

125 đề phòng mà nhìn chằm chằm La Tiểu Lâu, khó tin mà hỏi "Có ý gì? Chẳng lẽ ngươi muốn đòi lại các thứ đã cho ta? Vì những hộp năng lượng này, ngươi cũng đã sai ta làm đủ thứ việc, nào là quét dọn phòng ngủ, thu dọn phòng làm việc. Thu hoạch của ta là đáng giá với sức lao động, ngươi là người nuôi ta, làm những chuyện như thế này thực đúng là … đúng là bóc lột và ngược đãi cơ giáp!!!"

La Tiểu Lâu ho khan một tiếng, thương lượng "Chỉ là mượn thôi, ta sẽ trả lại gấp đôi cho ngươi"

125 hoài nghi mà nhìn chằm chằm La Tiểu Lâu, yêu cầu vừa xong của La Tiểu Lâu làm cho nó có cảm giác bất an rất lớn.

"Ta cam đoan" La Tiểu Lâu bất đắc dĩ nói.

"Được rồi, mười, không thể nhiều hơn nữa" 125 một mực chắc chắn "Trước đó vài ngày ta đã bảo dưỡng cùng thăng cấp, nên đã dùng hết đại bộ phận hộp năng lượng rồi … mấy ngày trước ta cũng có nói với ngươi rồi đấy"

Quả là mười ngày trước 125 đã thúc ép nài nỉ La Tiểu Lâu chế tác thêm cho nó hộp năng lượng, thế nhưng nó cũng có nói gì về bảo dưỡng thăng cấp đâu …

"Vậy được rồi, mười, chắc cũng đủ năm trăm vạn" La Tiểu Lâu tính toán …

Lúc này, trên đài đấu giá, đấu giá sư cười nói "Đôi găng tay này hôm nay có giá khởi điểm hai trăm vạn, như vậy, mọi người, xin mời"

La Tiểu Lâu vừa mới định đưa tay ấn chuông báo giá, bên ngoài đã có người hô "Hai trăm năm mươi vạn"

"Ba trăm vạn"

…

Mỗi lần kêu giá giá lại tăng lên những năm mươi vạn!! La Tiểu Lâu có chút buồn bực… quả nhiên chỉ cần là cơ giáp chế tạo sư thì đều nhận thấy được sự trân quý của đôi găng tay này … xem ra, để có thể có được nó, hắn sẽ phải gặp khó khăn không nhỏ.

"Bốn trăm vạn" lại có người kêu giá. Lời này vừa ra, âm thanh tranh đấu của đại sảnh giảm đi rất nhiều.

La Tiểu Lâu đợi hai giây, rốt cuộc không nhịn được và báo giá "Năm trăm vạn"

Mọi người chung quanh lại là một trận ồ lên, đấu giá sư cười tủm tỉm hỏi han "Năm trăm vạn, còn có ai tăng giá không?"

Cả đại sảnh một hồi im lặng, La Tiểu Lâu khẩn trương mà nhìn chằm chằm trên đài.

Ngay lúc đấu giá sư quét mắt toàn hội trường, sau đó giơ lên chiếc búa bạc… một âm thanh thản nhiên vang lên "Một ngàn vạn"

La Tiểu Lâu thất lòng, lập tức thu hồi bàn tay đang chực trờ bấm đèn báo giá của mình.

Phía sau hắn, Cao chủ quản bỗng nhiên nói "Điện hạ, nếu ngài thực sự muốn, ta có thể dự chi cho ngài trước một ngàn vạn"

La Tiểu Lâu đầy kinh hỉ mà nhìn về phía ông ta "Thật sự rất cảm tạ Cao đại ca" Tài liệu hắn mua đã phải nợ gần một triệu rồi, bây giờ còn lại vay nợ thêm một ngàn nữa … đại khái Cao chủ quản cũng đã tận sức rồi.

La Tiểu Lâu cảm động thì cảm động, nhưng cũng không kịp nhiều lời, vội vã quay lại báo giá "Một ngàn năm trăm vạn"

Giá tăng một phát lên hơn năm trăm vạn, đã không có mấy ai tranh giành nữa.

La Tiểu Lâu đang muốn thở hắt ra một hơi, thanh âm lạnh lùng ban nãy lại vang lên "Ba nghìn vạn"

Toàn hội trường ồ lên. La Tiểu Lâu oán hận mà lấy tay nện bàn. Cho dù có thêm một ngàn vạn, tiền của hắn vận không đủ. Hắn đầy luyến tiếc mà nhìn đôi bao tay kia một cái, chỉ có thể bất đắc dĩ mà buông tha.

Tiền không đủ là thứ nhất, thứ hai là do giá hắn ra thực tế cũng đã rất cao rồi, người kia lại chẳng hề lưỡng lự ra giá cao hơn, có thể thấy được là người đó không thể không có được nó.

Bán đấu giá sư cười híp cả mắt, nện búa xuống.

Cao chủ quản nhìn chằm chằm bên ngoài một lát rồi sau đó chỉ một điểm trên màn hình, quay đầu nói với La Tiểu Lâu "Là người ở phòng khách quý số 1, người ở trong đó là khách lâu năm của Thiên Đông, cũng là bằng hữu của hội trưởng của chúng tôi"

La Tiểu Lâu miễn cưỡng bình phục sự uể oải cùng thất vọng trong lòng, khoát tay nói "Thôi bỏ đi"

Cao chủ quản lại khuyên nhủ La Tiểu Lâu thêm vài câu rồi mới cẩn thận hỏi han "Điện hạ, mấy ngày nay, ta thấy tất cả những thứ ngài mua đều là chi từ tiền riêng của mình, chẳng lẽ vương tử điện hạ …" Ông trời,

ông hãy tha thứ cho tính bát quái của hắn nhá, không phải hắn muốn thăm dò chuyện riêng tư của vương tộc đâu, thế nhưng một vương tử phi của một quốc gia mà lại không cạnh tranh đấu giá nổi với người khác, quả hơi có chút … Hơn nữa, hắn cũng chẳng qua là bất bình thay cho La Tiểu Lâu mà thôi. Cơ giáp chế tạo sư vốn là nên được chiến sĩ cơ giáp nuôi dưỡng.

La Tiểu Lâu sửng sốt, rồi mới nở nụ cười khổ "Không phải, là ta trước đó đã đem tiền Nguyên Tích đưa cho tiêu hết … di, trong tài khoản này lại có tiền này …"

La Tiểu Lâu nhìn chằm chằm số dư tài khoản mà Nguyên Tích mở cho hắn, số 0 mấy hôm trước đã biến thành một tỷ hai ngàn vạn. Vậy đại khái là Nguyên Tích lại có được tiền từ việc đối chiến trong thế giới ảo.

Cao chủ quản nhẹ nhàng thở ra, chỉ cần không phải vấn đề gia đình thì tốt rồi.

Những vật phẩm đấu giá tiếp theo, La Tiểu Lâu giành được hai phần tài liệu, những cái còn lại cũng đều không có hứng thú.

Khi những vật phẩm đấu giá đã bán được khá nhiều, người chủ trì phiên đấu giá đầy thần bí mà nói "Vật cuối cùng này, là bảo bối áp trục của buổi đấu giá hôm nay…"

Nói xong, ông ta cẩn thận mà cầm lên một cái nút không gian màu trắng từ trên khay được bưng lên, sau đó lui lại mấy bước, một trận cơ giáp màu đen nhanh chóng xuất hiện trên đài cao. Tuy rằng cơ giáp màu đen đó khá cao lớn, nhưng cũng không hề có cảm giác cồng kềnh chút nào, tựa hồ mỗi một linh kiện đều hoàn mĩ đến mức không thể hoàn mĩ hơn. Chỉ đứng im lặng ở đó thôi mà cũng đã tỏa ra một cỗ khí phách kinh người.

Toàn hội trường nháy mắt không một tiếng động, tất cả mọi người đều đang quan sát trận cơ giáp màu đen kia.

"Tuyệt đối trên cấp bốn" Mãi sau mới có người nhỏ giọng nói.

"Không đâu, ít nhất phải ở cấp năm trung giai"

"Ta thấy, rất có thể là cơ giáp cấp sáu"

"Sao ngươi không nói thẳng là cấp bảy luôn đi? Thiên Đông không có bán cơ giáp nào trên cấp năm cả đâu"

Bán đấu giá sư cười nói "Thiên Đông chúng tôi quả thực không có bán cơ giáp nào trên cấp năm, mà cơ giáp này đây cũng chỉ cấp năm trung giai, thế nhưng, mời mọi người cùng xem số liệu của nó"

Mọi người không khỏi ngoái nhìn về phía màn ảnh lớn ở trên, lập tức, những ánh mắt ngờ vực cùng nghi hoặc xuất hiện, sau đó lại là sự khiếp sợ.

"Đạt số liệu của cơ giáp cấp sáu cao giai"

"Sao có thể thế được …"

Mặc dù là ở đế đô, thế nhưng cơ giáp cấp sáu cũng phi thường hiếm thấy… cơ giáp cấp bảy chỉ hiếm lắm mới xuất hiện một lần, còn cơ giáp cấp tám thì chưa từng xuất hiện …"

"Số liệu của trận cơ giáp này đích xác kinh người như vậy. Không cần tôi nói rõ, hẳn mọi người cũng đã thấy được lợi ích của nó. Mặc khác, người mua được cơ giáp này, sẽ có một sự kinh hỉ đặc biệt, tuy rằng giờ không tiện lộ ra … Như vậy, tôi cũng không nhiều lời nữa, giá khởi điểm của cơ giáp này là … hai tỷ!!"

"Không hổ là cơ giáp cao cấp, giá khởi điểm đã là hai tỷ. không biết cái kinh hỉ kia là cái gì?"

"Ta cảm thấy nếu ngươi không nhanh tay lên thì không tranh được đâu"

"Hai tỷ một ngàn vạn"

"Hai tỷ năm ngàn vạn"

…

La Tiểu Lâu kinh ngạc mà nhìn tràng diện trước mặt. Cái cơ giáp kia chính là trận cơ giáp mà hắn gửi qua bưu điện cho Cao chủ quản mà.

"Điện hạ, thật đáng tiếc quá… Nếu trận cơ giáp này được bán trước thì nói không chừng ngài sẽ mua được đôi găng tay kia" Cao chủ quả vui mừng mà nhìn các chiến sĩ cơ giáp tranh nhau giành mua. Ông ta sớm biết sẽ thế này mà.

La Tiểu Lâu cũng không nói gì. Thất vọng thì có thật, thế nhưng giờ cũng chẳng còn cách nào.

Khi hai người đang nói chuyện phiếm, tràng đấu giá kia đã tới hồi kết.

"Bốn tỷ!!" Có người khàn cả giọng quát.

Căn phòng một mảnh yên lặng, thật lâu không có âm thanh. Người kia không khỏi lộ ra biểu tình đắc ý.

Đúng lúc này, một âm thanh không vội không chậm cất lên "Năm tỷ"

Người kia mạnh ngẩng đầu, trừng mắt nhìn phòng khách quý vừa báo giá. Năm tỷ… đã đạt đến giá của cơ giáp cấp bảy rồi. Dùng giá của cơ giáp cấp bảy để mua một trận cơ giáp cấp sáu, số tiền này, liệu có quá lớn không?

La Tiểu Lâu hít sâu một hơi. Âm thanh này, tuy rằng đã cố ý biến âm đi, thế nhưng vẫn có thể nhận ra, đây là người đã mua đôi găng tay kia của hắn.

La Tiểu Lâu nở nụ cười. Thật thú vị. Hắn mất đi đôi bao tay kia vào tay người này, nhưng cũng lấy lại một số lời lớn từ chính hắn.

Lúc này, đấu giá hội cũng đã khép lại, phòng khách quý số 1 như nguyện mua được trận cơ giáp cấp sáu đỉnh giai kia.

La Tiểu Lâu đứng dậy cáo biệt cùng Cao chủ quản, lập tức mang theo 125 đi ra khỏi phòng khách quý. Sauk hi bước ra, hắn phát hiện trên cửa phòng mình có bảng số phòng: số năm.

La Tiểu Lâu hơi giật mình, lập tức nhìn về phía cuối hành lang. Nơi đó có một phòng đề biển Số một.

Cùng lúc đó, cửa phòng khách quý số một mở ra, hai người đàn ông từ trong bước ra, trong đó một người cảm nhận được tầm mắt của La Tiểu Lâu, lập tức lạnh lùng mà nhìn lại.

La Tiểu Lâu ngây dại. Người đứng cuối hành lang đó, rõ ràng là La Thiểu Thiên.

208. Chương 206

Sau khi La Thiểu Thiên phát hiện ra La Tiểu Lâu, hắn cũng sửng sốt một chút rồi lập tức đi về phía bên này.

La Tiểu Lâu phát hiện người tranh đoạt đôi găng tay với mình hóa ra lại là La Thiểu Thiên, trong lòng nhất thời dâng lên một loại cảm giác quái dị. Hắn xấu hổ mà nhéo nhéo cái mặt nạ trong tay – hắn vẫn chưa kịp đeo nó vào.

"Này, ngươi tới đế đô à? Thật là trùng hợp!" La Tiểu Lâu làm bộ tự nhiên mà vừa hỏi vừa thoáng nhìn về phía người đi cùng La Thiểu Thiên.

Người kia cúi đầu, ngón tay ở trên máy liên lạc di động tới lui. Sắc mặt La Tiểu Lâu lập tức biến đổi, nhanh chóng lùi lại mấy bước… Đó là … La Thành Vận.

Từ sau khi mơ thấy cơn ác mộng kia, La Tiểu Lâu luôn theo bản năng mà cảm thấy sợ hãi với La Thành Vận. Mỗi khi nhìn thấy hắn, nỗi sợ sẽ giống như một con rắn bủa vây xiết chặt lấy La Tiểu Lâu.

Thường thì, La Tiểu Lâu thậm chí còn chẳng muốn nghĩ đến cái tên kia.

Lúc này, La Thiểu Thiên đã bước tới trước mặt La Tiểu Lâu, nhíu mày nhìn sắc mặt tái nhợt của hắn, sau đó nói "Quân bộ gọi ta về đây, ngươi sao lại ở đây … ngươi sao thế?"

Cùng lúc đó, La Thành Vận – vẫn đang cúi đầu – cũng đã đi về hướng này.

Đồng tử La Tiểu Lâu co rụt lại, nhưng rất nhanh lại khôi phục bình tĩnh. Hắn miễn cưỡng nở nụ cười với La Thiểu Quân đằng xa. Thực hiển nhiên, vừa rồi hắn nhìn lầm. La Thiểu Quân cũng cười lại với La Tiểu Lâu, thế nhưng bên trong mang theo sự xa cách cùng đề phòng.

"Không, không có việc gì. Ta đến đây để mua một số thứ" La Tiểu Lâu lắp bắp nói. Cám ơn trời đất, hắn không phải đối mặt với người đàn ông kia.

La Thiểu Thiên như có điều suy nghĩ mà nheo lại hai mắt, hỏi "Một mình ngươi tới?"

"Đâu thể nào… gần đây luôn có một đám người bám theo phía sau… haizzz. Thật ra là nên giảm bớt một nửa đi, chứ lãng phí nhân lực quá" La Tiểu Lâu nhỏ giọng oán hận nói.

Nghe xong câu này, La Thiểu Thiên im lặng. Sau hai giây im lặng, hắn bỗng nhiên ném một cái gì đó vào tay La Tiểu Lâu, đồng thời vừa xoay người rời đi vừa nói "Mới mua được đấy, cũng không dùng làm gì, cho ngươi". Tư thế ném đồ một cách tùy tiện hệt như ném một cây củ cải, mà không phải là một đôi găng tay giá trị ba nghìn năm trăm vạn. (3,5 tỷ)

Không dùng làm gì … nếu để đám người nãy giờ tranh đoạt không mua được cái găng tay này mà nghe thấy, chắc chắn sẽ có đổ máu.

La Thiểu Quân khóe miệng run rẩy, La Thiểu Thiên là nghe nói ở buổi đấu giá hôm nay có thể xuất hiện đôi găng tay này mới kéo hắn đi cùng. Nguyên bản hắn tưởng thằng em mình cuối cùng cũng tìm được cơ giáp chế tạo sư của riêng mình rồi, hóa ra, là để mua cho La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu cũng không nói lời cảm tạ. Hắn chỉ vuốt vuốt cái găng tay mới, nhìn về phía La Thiểu Thiên đi xa dần. Chậm rãi, cái thân ảnh kia bỗng hòa làm một với một hình bóng của kẻ xưa kia luôn bám đuôi phụ thân kiếp trước của hắn … kẻ đó luôn không cam lòng mà gọi hắn một tiếng 'ca', thích khoe khoang … tóm lại tiểu tử kia thật sự chẳng đáng yêu, trừ việc luôn đúng lúc cho phụ thân tiền khi phụ thân cần kíp …

Ngô, lại nói, hắn cùng La Thiểu Thiên cũng là huynh đệ, là huynh đệ có quan hệ huyết thống!

Ý niệm này vừa mới xuất hiện trong đầu La Tiểu Lâu, ánh mắt hắn nhìn La Thiểu Thiên lại thêm một phần thân thiết cùng hoài niệm.

Có một cái đệ đệ như vậy, tựa hồ cũng rất tốt nha.

La Tiểu Lâu dưới ánh mắt quỷ dị của 125, mang theo tươi cười, đi ra ngoài.

Mãi đến khi bước lên xe, 125 mới không nhịn được hỏi "Hắn, cảm giác của ngươi đối với hắn thay đổi, là có ý gì?"

La Tiểu Lâu liếc 125 một cái, vừa đeo thử cái găng tay vừa nói "Ân, ta chắc rằng ngươi rất khó có thể hiểu được ý nghĩa của ba chữ 'tình huynh đệ' ".

125 đỏ mặt tía tai kêu lên "Ta đương nhiên biết! Nhưng các ngươi hiển nhiên không phù hợp với cái định nghĩa kia. Ngươi có luôn giáo huấn La Thiểu Thiên không? Thỉnh thoảng còn đánh hắn mấy cái không? Luôn hạn chế hắn trong khuôn phép, không làm đúng thì mạnh mẽ nhồi vào đầu hắn một đống triết lý khó có thể hiểu được không?? Lúc nào ngại phiền là trực tiếp tắt máy của hắn??" Thở phì phò nói xong, 125 còn duy trì thái độ hoài nghi mà liếc nhìn La Tiểu Lâu một cái. Hình thể của La Tiểu Lâu thế này mà đòi làm ca ca sao? Cũng quá kém xa đi.

La Tiểu Lâu trợn mắt há mồm mà nhìn 125, cuối cùng nhịn cười lại – nếu hắn cười ra, 125 nhất định sẽ nổi khùng cho mà xem – nói "Cưng à, định nghĩa về huynh đệ chỗ các ngươi thực đúng là kì diệu, nhưng mà, có thể thấy được, anh ngươi thực sự là quan tâm chăm sóc ngươi a"

"Ta hoàn toàn không thấy hắn tốt với ta, hắn chẳng qua dựa theo trình tự huấn luyện mà nghiêm khắc trị ta thôi" 125 thở phì phì than thở.

"Nhưng dù là thế, ngươi không phải vẫn nhớ nó hay sao? Đây chính là huynh đệ" La Tiểu Lâu trấn an nói.

125 không hiểu lắm nhìn La Tiểu Lâu, nó quyết định buông tha cho cuộc nói chuyện này, loại định nghĩa lệch như thế, đại khái chỉ có giống loài có tình cảm như nhân loại mới có mà thôi.

La Tiểu Lâu bắt đầu đeo găng tay thử phát động ý thức nguyên lực, sau đó, một dải sáng trắng bằng mắt thường có thể thấy được xuất hiện ở trên tay La Tiểu Lâu. La Tiểu Lâu ngơ ngác mà nhìn, ngay cả 125 đứng cạnh cũng phải kinh ngạc mà kêu lên một tiếng.

"Trời ạ, tác dụng tăng thêm của cái găng tay này không nhỏ đâu! Gần như là gấp đôi ý thức nguyên lực lúc bình thường". 125 khâm phục nói.

La Tiểu Lâu thu hồi ý thức nguyên lực, thử thêm lần nữa. Sự thật chứng minh, kia cũng không phải ngẫu nhiên. Ý thức nguyên lực tụ lại trên tay La Tiểu Lâu đạt tới mật độ trước nay chưa từng có.

Dưới sự kinh hỉ tột độ, La Tiểu Lâu nhảy tới chỗ cái hòm của chủ nhân 125.

Ở đằng trước xe, chỗ phó lái, một hắc y nam nhân nhẹ liếc La Tiểu Lâu ở đằng sau rồi hỏi người lái xe "Này, vương tử phi đang làm gì ấy nhỉ?"

Lái xe kinh ngạc mà liếc nhìn người ngồi cạnh một cái, bình tĩnh mà nói "Nhiệm vụ của chúng ta chỉ là cam đoan điện hạ an toàn"

"Thế nhưng, cái găng tay kia không phải là người khác mua cho vương tử phi à, có cần hội báo với vương tử điện hạ không?" Vệ vĩ rối rắm hỏi, không biết vấn đề này có thể ảnh hưởng đến cuộc sống hạnh phúc của hai vị điện hạ không nữa.

"Ngươi có thể đem vấn đề này báo cho đội trưởng Road để ổng đau đầu hộ … à, ý ta là để ổng quyết định hộ". Lái xe bình tĩnh nói.

Vệ sĩ kinh ngạc mà nhìn lái xe "Ý kiến hay!"

La Tiểu Lâu và 125 thì đang chán nản ngồi lại chỗ của mình "Xem ra La Phù tinh là nhất định phải đi rồi, để mở được chiếc hòm này cần một lượng ý thức nguyên lực rất khủng bố"

"Không hổ là thứ mà chủ nhân lưu lại" 125 nhân cơ hội thổi phồng.

Buổi tối sau khi trở về, La Tiểu Lâu ở trong phòng bếp bận rộn lúc lâu, hắn đang rối rắm không biết nên nói thế nào với Nguyên Tích. Chuyện lớn như vậy, không thể giấu giếm được! Hơn nữa, hắn cũng run sợ khi nghĩ đến lúc mọi chuyện vỡ lở…

Cuối cùng, La Tiểu Lâu quyết định chạy tới phòng bếp, và dưới biểu tình kinh ngạc của bọn hạ nhân, làm một bàn cơm cực kỳ phong phú.

Những người đi ngang qua cửa nhà bếp càng lúc càng nhiều, mỗi người đi qua đều lấy cớ ngó vào bên trong một lần, rồi sau đó tủm tỉm mà đi khỏi. Quản gia thậm chí đã tự mình chạy tới một chuyến, đầy ân cần hỏi thăm La Tiểu Lâu xem có cần hỗ trợ gì không.

La Tiểu Lâu đương nhiên không cần. Hắn cũng đâu có đem thức ăn làm đến độ tinh xảo như ở nhà hàng 5 sao đâu, chỉ cần có thể ăn là được rồi. Sau hắn lại chợt nhận ra, tuy rằng miệng ăn của Nguyên Tích khủng hoảng là vậy, nhưng kỳ thực vẫn rất dễ tính.

Trên thực tế, mỗi lần bọn họ cùng ăn, hắn đến bây giờ đều không lo lắng thức ăn bị ế thừa.

Tám giờ tối, La Tiểu Lâu ngồi ở bên bàn ăn, Nguyên Tích cũng đã trở lại, an vị ở bên cạnh hắn.

Hết thảy đã tiến triển theo kế hoạch, trừ bỏ… bữa tối hai người đã biến thành tụ hội gia đình!! Tới lúc ăn cơm, một đám người nguyên bản nói bận không về ăn lại từng người từng người chui ra.

Vì thế, La Tiểu Lâu lại không thể không đi nhà bếp một lần nữa.

Duy nhất có thể an ủi là, khẩu vị của mọi người cũng dễ tính như Nguyên Tích, thức ăn trên bàn đều không bỏ thừa, hơn nữa Nguyên Liệt bệ hạ cũng có sở thích giống Nguyên Tích, chả mấy chốc, đĩa cá lớn kia đã bị hai người giải quyết hết.

Lúc ăn cơm, Nguyên Liệt một bên vì Phượng Già Lăng gắp rau, một bên mang theo một ánh mắt cháy bỏng nhìn Phượng Già Lăng.

Kết thúc bữa ăn, Phượng Già Lăng nhìn La Tiểu Lâu mỉm cười nói "Không sai"

Nguyên Liệt thì chỉ nhìn thoáng qua nói "Tuy không ngon bằng Lăng làm, nhưng cũng ăn được"

Chờ hai người kia đi khỏi, Nguyên Triệt mới cười nhìn về phía La Tiểu Lâu, ánh mắt lộ vẻ hạnh phúc "Rất tốt, kỳ thực họ đều thực sự thích"

Nguyên Tích cuối cùng cũng đưa La Tiểu Lâu rời khỏi nhà ăn, tuy rằng hắn theo thói quen vẫn là hơi phụng phịu, nhưng khóe miệng thì lại hơi kiều lên.

Sauk hi vào phòng ngủ, Nguyên Tích nói "Tuy rằng ngươi nấu cơm cho ta là lẽ thường phải làm, nhưng mà, gần đây ngươi cũng rất bận đúng không? Về sau nếu có thời gian thì nên nghỉ ngơi một chút… dạo này… thịt trên lưng chạy đi đâu hết rồi". Nguyên Tích ôm chầm La Tiểu Lâu, vừa véo véo người hắn vừa không quá hài lòng mà nói. Nghĩ xem, ở Bụi động hắn đem La Tiểu Lâu dưỡng béo tốt bao nhiêu…

"À, kỳ thực cũng không mất bao nhiêu thời gian…" La Tiểu Lâu luồn tay ôm lại Nguyên Tích, liếc nhìn phòng tắm một cái, nhỏ giọng nói "Ngươi gần nhất còn mệt hơn cả ta. Muốn tắm một chút không, ta có thể giúp ngươi mát xa…"

Nguyên Tích nguyên bản đang định đi thư phòng, nhìn sắc mặt ửng đỏ của La Tiểu Lâu, lại kiên định đi về hướng phòng tắm.

Không lâu sau, Nguyên Tích lại đi ra từ phòng tắm, đem một cái vòng đá xanh ném vào phòng nhỏ bên cạnh (Cái vòng đó là 125)

…

Một lúc thật lâu sau, La Tiểu Lâu cả người nhũn ra nằm ở trên giường, Nguyên Tích thì đầy thỏa mãn mà ôm hắn, giống một con đại miêu được ăn no, chỉ kém chưa khò khè vài tiếng.

La Tiểu Lâu ngẩng đầu, nhìn hình bóng mình hiện lên trong đôi mắt người kia, nhỏ giọng nói "Darling, ta muốn, nói với ngươi một chuyện…"

Chẳng mấy chốc La Tiểu Lâu đã khai báo xong, sắc mặt Nguyên Tích thì đen đến không thể đen hơn được nữa.

Dựa theo tính tình thường ngày của hắn, hắn nhất định sẽ không tha cho La Tiểu Lâu đâu, nhưng mà, vừa mới thân mật với người ta xong, giờ muốn phát hỏa hoặc gia bạo đều có chút khó khắn … thực ra là cái tay đang ôm La Tiểu Lâu của hắn cũng tiếc nuối không dám đánh đâu.

"Ta đã bảo không cho phép ngươi liên hệ với bọn họ rồi" Nguyên Tích phẫn nộ nói

"Ta không có, là bọn họ chủ động tìm tới ta hỗ trợ mà. Ngươi yên tâm, nếu bọn họ bảo ta cung cấp vũ khí, ta sẽ bắt họ ký kết hiệp ước tam chương. Hơn nữa, hiện tại cùng chúng ta hợp tác là thú loại, chứ không phải dị thú mà ngươi vẫn thống hận. Nguyên Tích, ta đã nói với ngươi, dị thú cũng không phải đầu sỏ của mọi chuyện, còn có một thế lực khác… mà hiện tại kẻ thù của thú loại tinh cầu thực sự có thể là thế lực thứ ba đó. Ngươi cảm thấy thế lực đó sau khi diệt song thú loại sẽ buông tha cho nhân loại sao? Ngươi cũng từng bảo với ta, rằng bây giờ tình hình biên cảnh thực sự khó khăn, có thể bùng nổ đại chiến bất cứ lúc nào".

La Tiểu Lâu nhìn sắc mặt Nguyên Tích vẫn chẳng giảm đi nửa phần, nhẹ giọng nói "Còn nữa, ta cần nguyên quả, ta nhất định phải mở cái hòm kia ra, nó liên quan đến tính mạng của ta"

Nguyên Tích đến đây mới hung hăng trừng mắt với La Tiểu Lâu, cuối cùng hừ một tiếng nói "Nửa tháng sau, ta sẽ rảnh ra được một tuần. Nhưng mà, chuyện vũ khí, những thứ ngươi thiết kế và chế tạo, đều phải cho ta một phần".

"Đương nhiên rồi, đừng quên, ta vốn là cơ giáp chế tạo sư của ngươi" La Tiểu Lâu nở nụ cười.

La Tiểu Lâu thực sự vừa lòng, mặc kệ vì nguyên nhân gì, Nguyên Tích ít nhất cũng đã đáp ứng cho hắn đi tìm nguyên quả.

Ngày hôm sau, tin tức làm người người phấn chấn gần như truyền khắp đế quốc.

Vương tử phi điện hạ của bọn họ chế tạo ra cơ giáp cấp năm, hơn nữa số liệu đạt được tới cấp sáu đỉnh giai, số lượng hạn chế bán ở Thiên Đông đấu giá hội, giá cả cao tới năm tỷ.

Người có thể chế tạo ra cơ giáp cấp sáu không ít, nhưng bằng tuổi của vương tử phi, có thể làm được đến trình độ này đã là cực kì khó tìm. Điều này nói lên cái gì? Nói lên vương tử phi điện hạ của bọn họ, hoàn toàn có thể xưng là một thiên tài.

Về phần đám liên bang vẫn luôn đòi La Tiểu Lâu so tài cùng vương tử của tiểu quốc, thì nháy mắt lặn mất tăm, chẳng bao giờ thấy xuất đầu lộ diện nữa.

Những người dân đế quốc vốn đang nén giận bọn liên bang lắm mồm, nhất thời cảm thấy hãnh diện cực độ, vương tử tiểu quốc có chế tạo được linh kiện cấp năm chưa? Vương tử phi điện hạ của bọn họ còn chế tạo được cả cơ giáp cấp năm nhá, mà cơ giáp cấp năm này mọi tính năng đều có thể sánh ngang với cơ giáp cấp sáu. Trận đấu này, vương tử phi của bọn họ không chiến mà thắng.

Carlos trung tướng ở quân đội vừa mới nghe tin không bao lâu, lại bắt đầu lo lắng xem nên mở lời thế nào với vương tử điện hạ.

Đối với mấy tin tức này, La Tiểu Lâu cũng không để ý lắm. Hắn đang bề bộn một chuyện khác. Trước khi lên đường đi tìm kiếm nguyên quả, hắn muốn thử chế tạo cơ giáp sinh vật cấp sáu một chút, nếu có thời gian, làm ra cơ giáp cấp 7 hoặc cấp 8 thì càng tốt.

Cơ giáp sinh vật cấp 8, đối với bất kì trận chiến nào, đều tạo nên tác dụng đặc biệt quan trọng.

HẾT CƠ GIÁP 206

209. Chương 207

La Thiểu Quân lạnh lùng ngồi ở trên ghế salon, nhìn cơ giáp đen to lớn trước mặt, cùng với một chữ L mờ mờ nhưng đặc biệt chói mắt, sau đó nhìn về phía La Thiểu Thiên ở một bên hỏi "Ngươi bây giờ có cảm tưởng gì?"

La Thiểu Thiên ngửa đầu nhìn cơ giáp, trên mặt tuy bình tĩnh, thế nhưng trong mắt lại lộ ra một loại lửa nóng. Cơ giáp càng cao cấp, ý nghĩa sức mạnh càng lớn.

La Thiểu Thiên bắt đầu mở khóa, dự định lập tức thử một lần.

"Cảm tưởng? Không có cảm tưởng gì, mà cũng không hẳn, ta chỉ là phi thường tò mò cái kinh hỉ mà hắn bảo là cái gì". La Thiểu Thiên nói xong, phất phất tay với La Thiểu Quân, cả người đã lưu loát nhảy lên cơ giáp, chui vào khoang điều khiển.

Thân ảnh mẫn tiệp mà nhanh nhẹn như vậy, chẳng hề có chút động tác dư thừa nào, nếu có huấn luyện viên nghiêm khắc nhất của quân bộ ở đây, cũng không thể nào bắt bẻ nửa câu. La Thiểu Quân cong cong khóe miệng, nhưng lại khẽ thở dài một cái.

Không bao lâu sau, sau khi tiến vào khoang điều khiển La Thiểu Thiên lại ngó đầu ra, hướng La Thiểu Quân ở dưới hưng phấn mà hô "Có năng lượng hộp, những ba mươi cái"

Khóe miệng La Thiểu Quân giật giật, không quá có thành ý mà nói "Nga, vậy chúc mừng ngươi. Đó quả thực là một cái kinh hỉ". Nếu hắn nhớ không nhầm, mỗi lần cơ giáp chế tạo sư của gia đình giao sản phẩm đều gửi kèm cả trăm cái năng lượng hộp.

Trả lời hắn chính là, cơ giáp hắc sắc hóa thành một đạo lưu quang, lao vùn vụt trong phòng huấn luyện với một tốc độ mắt thường khó có thể thấy đc.

La Tiểu Lâu lại nhờ Cao chủ quản giúp mua một số lượng lớn tài liệu, cấp sáu, cấp bảy và cấp tám đều có, còn có cả dung dịch cường hóa. Có cái bao tay mới, lòng tin của hắn tăng nhiều, quyết định mấy ngày nay chính thức thử chế tạo sinh vật cơ giáp cấp cao.

Hôm nay, sau khi hoàn tất lớp học online, La Tiểu Lâu hắn tới phòng làm việc, bắt tay vào xử lý tài liệu cấp sáu.

Nhưng mà, lúc này đây, hắn lại xử lý hai phần. Chỗ Carlos trung tướng không thể rề rà hơn nữa, lão ấy hầu như mỗi ngày đều phái người tới vương cung, thậm chí không tiếc dùng biện pháp ăn vạ, La Tiểu Lâu đành phải làm trước một cỗ cơ giáp cho quân bộ... dù sao sau này phương pháp chế tạo cũng sẽ đưa cho bọn họ.

Bởi vì làm cho người khác, La Tiểu Lâu dùng màn hình liên hệ với sư phụ một lần, sư phụ cũng không phản đối. Hiện nay cơ giáp sinh vật của La Tiểu Lâu mặc dù có phần sư phụ dạy, nhưng cũng có phần do chính bản thân hắn mày mò mà ra.

Thân là sư phụ, nhận được bản thiết kế La Tiểu Lâu đưa, lão cũng có thêm rất nhiều ý tưởng, hơn nữa La Tiểu Lâu còn đồng ý lấy một nửa công sáng tạo bản thiết kế đó cho lão, còn chưa hết, kho tàng ở Tinh cầu Grey cũng chia cho lão, cho nên khi La Tiểu Lâu chưa hỏi ý kiến đã quyết định đưa bản thiết kế cho quân đội, lão chỉ suy nghĩ qua rồi thống khoái đáp ứng.

La Tiểu Lâu lại nhân cơ hội đề xuất xin một ít gen dã thú, đang định cùng sư phụ thương thảo, bên ngoài bỗng truyền đến một thanh âm non nớt "La Tiểu Lâu ơi, Arthur nói, cơ giáp ngươi chế tạo dành cho hắn một bộ, bao nhiêu tiền cũng được"

La Tiểu Lâu sửng sốt, lập tức cười "Là Ngải Phàm? Ta đang nói chuyện với sư phụ một lát, ngươi với Arthur chờ chút nhé"

Bên kia là giọng ông cụ non Ngải Phàm đáp lại "Đương nhiên, chúng ta chẳng qua có việc muốn cùng Mạc sư phụ thương lượng mới đợi ở đây thôi, hoàn toàn không có ý nghe trộm các ngươi nói chuyện đâu"

"Vậy được rồi, tiểu bảo, ngươi nói cho Arthur, cơ giáp hắn muốn rất nhanh sẽ được chuyển tới, hỏi hắn xem có thể lấy cho ta ít gen hya không, chỗ của ta sắp hết rồi" La Tiểu Lâu nhịn cười thương lượng với thằng nhóc.

"Được rồi, chờ đi, ta hỏi giúp ngươi... Hắn bảo ok. Còn hỏi vì sao ngươi muốn tạo nhiều cơ giáp sinh vật như vậy?" Ngải Phàm kích động nói oang oang.

La Tiểu Lâu buông tài liệu trong tay, híp mắt nghĩ, không hổ là lão đại Tinh cầu Grey, khứu giác chính trị nhạy cảm ghê... đúng lúc này, thanh âm Arthur lại truyền đến "La Tiểu Lâu, xảy ra chuyện gì sao? Tình huống nghiêm trọng không?"

La Tiểu Lâu âm thầm cảm thán một tiếng rồi nói "Ta chỉ mới đoán thôi, bên các ngươi cứ chủ động tăng cường phòng ngự đi nhé"

Arthur trầm mặc vài phút và nói "Ta sẽ, à còn nữa, ta sẽ để Ngải Phàm mang gen đến cho ngươi, thuận tiện mang luôn số nguyên liệu đầu tiên"

La Tiểu Lâu ngẩn ngơ "Nhanh như vậy?!"

"Đương nhiên, ngươi đặt trước rất nhiều tiền, Ngải Phàm sợ làm không nhanh sẽ phụ ủy thác của ngươi, chỉ huy công nhân dùng phân bón tốt nhất, giống tốt nhất ... cho nên, số nguyên liệu này mọc lên ... phi thường khả quan. Mặt khác, những khu vực ngươi đã phân chia, có vẻ rất thích hợp bọn nó sinh trưởng cho nên vụ mùa đầu tiên này đến rất nhanh".

La Tiểu Lâu mỉm cười, vui mừng nó "Mặc dù ta cũng lường trước được, nhưng quả thực tốt quá. Cho cậu nhóc kia lại đây, ta sẽ tự mình đi đón nó" Arthur cho Ngải Phàm tới làm gì mục đích đương nhiên La Tiểu Lâu cũng biết, đơn giản là để Ngải Phàm theo hắn học hỏi, nhưng mà hắn tuyệt đối không chú ý có nhiều ra một cái tiểu đồ đệ đâu.

Sau khi ngắt điện thoại, La Tiểu Lâu ngồi nửa ngày, mới từ trong hạnh phúc mà lấy lại tinh thần. hắn lại bắt đầu chủ động xử lý tài liệu. Xử lý mấy cái xong, hắn kinh hỷ phát hiện, tốc độ của hắn hầu như nhanh gấp đôi so với trước kia. Hơn nữa, chất lượng cũng tốt hơn trước nhiều lắm.

La Tiểu Lâu nhìn đôi găng tay mình đang đeo, sờ sờ hai cái, cảm thán nói "Thứ này thực sự là bảo bối hiếm có"

125 ở bên cạnh giáp lời "Hơn nữa, găng tay thiên ti này không phụ trợ tinh thần lực tăng lên nhiều như ý thức nguyên lực. Thứ này quả thực giống như chuyên môn thiết kế cho ngươi"

"Ừ, hắn thực sự đã giúp ta một cái đại ân. Lúc trước hắn lại còn đến chỗ đó cứu chúng ta…" La Tiểu Lâu thấp giọng nói, nhìn nhìn tài liệu trên bàn, khẽ cười lên. Hắn làm ca ca, hẳn là nên tặng một ít quà cho đệ đệ.

125 ở bên cạnh đố kị nói "Hắn thậm chí tặng cho ngươi tiền tiêu vặt nữa chớ".

Mấy ngày kế tiếp, Nguyên Tích không về, La Tiểu Lâu liền cả ngày ngồi ở phòng làm việc không ra.

Quản gia tiên sinh cũng chỉ có lúc dùng cơm mới đặc biệt kiên trì gõ cửa phòng La Tiểu Lâu, về phần cấp dưới được Carlos trung tướng phái tới ngồi canh cửa, mấy ngày nay hoàn toàn bị hắn bỏ mặc.

Vì làm việc quên ăn quên nghỉ, lại thêm tỷ lệ thành công tăng mạnh nhờ cái găng tay mới, ba ngày sau, La Tiểu Lâu đã xử lý xong tất cả tài liệu cấp sáu, hơn nữa còn là bốn bộ. La Tiểu Lâu kiềm chế niềm vui sướng, bắt đầu dung hợp gen.

Có kinh nghiệm lần trước, La Tiểu Lâu dung hợp gen đặc biệt cẩn thận. Phải biết rằng, sinh vật cơ giáp cùng với linh kiện cơ giáp là hai cái khái niệm hoàn toàn bất đồng.

La Tiểu Lâu ngồi giữa một đám linh kiện và một vòng năng lượng thạch – coi như là pin sạc dự trữ cho ý thức nguyên lực của hắn.

Mỗi một kiện linh kiện La Tiểu Lâu đều dùng ý thức nguyên lực lặp đi lặp lại chải vuốt, cho đến tận khi gen dã thú đạt đến độ thích hợp nhất mới tiến hành dung hợp. Hơn nữa, lúc này đây, La Tiểu Lâu vừa dung hợp vừa lắp ráp cùng một lúc.

Sau một ngày đêm, La Tiểu Lâu cả người đều là mồ hôi, đồng thời cũng vì tập trung chú ý cao độ trong một thời gian dài mà tinh thần cực kỳ uể oải.

Nhưng mà, thành quả cũng thực đáng mừng:

- Bộ đầu tiên, toàn bộ linh kiện đều hoàn toàn dung hợp, lắp ráp thành công!
- Bộ thứ hai, toàn bộ linh kiện đều hoàn toàn dung hợp, lắp ráp thành công!
- Bộ thứ ba, toàn bộ linh kiện đều hoàn toàn dung hợp, lắp ráp thành công!

Sau khi hoàn thành ba bộ cơ giáp, đã sang ngày thứ năm. Đem những cơ giáp vừa chế tạo đặt vào nút không gian, ngón tay La Tiểu Lâu bắt đầu run rẩy, hắn uể oải nhưng đầy hưng phấn mà nằm vật xuống cái thảm vẫn đang bừa bộn bao thứ.

Tròn ba bộ! Cơ giáp sinh vật cấp 6! Hơn nữa nếu kiểm tra số liệu chắc chắn sẽ có kinh hỉ…

Bây giờ là mười giờ sáng, La Tiểu Lâu ngồi dậy, dự định xốc lại tinh thần. Hắn vơ lấy một khối năng lượng thạch cấp một, sau đó hấp thu năng lượng bên trong. 125 đang tập trung nghiên cứu tiêu bản ở xa xa nhìn thấy La Tiểu Lâu nghỉ tay liền nhanh như chớp xuất hiện bên cạnh hắn. Tốc độ nhanh đến mức La Tiểu Lâu hơi giật mình.

"Nga, tròn 3 cái? Thành tích thực không sai. Ngươi sau này còn có thể làm hơn được nữa". 125 vừa lấy tay nó lẳng lặng nắm tay La Tiểu Lâu, vừa không dấu vết khen tặng.

"Ừ, ta cũng mong là như thế". Khóe miệng La Tiểu Lâu lộ ra tiếu ý, kể cả chỉ là làm ra một bộ cơ giáp, hắn cũng là lãi to, huống chi là nhiều bộ như vậy

"Nhưng mà năng lượng thạch dùng nhiều là lỗ nặng nha…" 125 thấp giọng nói.

"..."

Hấp thu hết một khối năng lượng thạch, La Tiểu Lâu hít sâu một hơi, sau đó bắt đầu tiến hnafh dung hợp tiếp.

Đang hoàn thành bốn phần năm công việc, thắng lợi chỉ là vấn đề thời gian, máy liên lạc của La Tiểu Lâu bỗng nhiên giật giật. Hắn vốn đã cài trạng thái "miễn quấy rầy", trừ phi là tình huống đặc thù, không thì không ai gọi tới được.

La Tiểu Lâu thở dài, để 125 giúp đỡ mở máy.

Ngay sau đó, đầu dây bên kia truyền đến tiếng kêu sợ hãi của Ngải Phàm "La Tiểu Lâu, cứu mạng aaaa!!!! Phi thuyền của chúng ta bị bắt cóc!!"

Tay La Tiểu Lâu run lên, bước dung hợp sau cùng bị lỗi, bộ cơ giáp cuối cùng, bị hỏng.

La Tiểu Lâu cũng không lo lắng được nhiều như vậy, nahnh chóng đáp lời "Bắt cóc? Ngải Phàm, ngươi đang ở chỗ nào?"

"Ta, ta cũng không biết, nhưng hẳn là không xa chỗ của ngươi. Arthur nói năm ngày là tới nơi, giờ là ngày thứ năm rồi... làm sao bây giờ?" Giọng Ngải Phàm nghe như muốn khóc.

"Ngải Phàm, nghe ta nói. Tuyệt đối đừng hoảng sợ, trước tiên tìm chỗ nào đó bí mật, đừng nhúc nhích, cũng đừng phản kháng. Chờ ta, ta lập tức tới ngay". La Tiểu Lâu nói nhanh, cùng lúc đó 125 cấp tốc dò tần số điện thoại, vài giây sau đã đem vị trí cụ thể của phi thuyền của Ngải Phàm tìm ra.

"Ta, ta chờ ngươi, ngươi nhanh..."Ngải Phàm còn chưa nói hết câu, tín hiệu đã bị gián đoạn.

"Xem ra bọn cướp cũng khá là khôn nha. Nếu không phải là ta, không ai có thể trong vòng năm phút đồng hồ mà định vị được vị trí chính xác như vậy đâu" 125 kiêu ngạo mà rằng.

"Cục cưng, trời ơi, ngươi thực sự tuyệt quá, danh hiệu cơ giáp lợi hại nhất là thuộc về ngươi. Bây giờ, lập tức chuẩn bị biến thân đi, chúng ta phải đi cứu... này, Nguyên Tích, ngươi cuối cùng cũng nhận điện, Ngải Phàm bị bắt, vị trí bây giờ ta sẽ gửi ngay cho ngươi, ngươi nhanh dẫn người đi cứu hắn, ta đi trước đây." La Tiểu Lâu nói xong, vội xỏ áo khoác rời đi.

Thị nữ cùng với người hầu đều nhanh chân tránh đường cho La Tiểu Lâu, La Tiểu Lâu số đỏ đi đến tận cửa cung mà không gặp trở ngại nào, nhưng đến đây, trước mặt hắn hung hăng lao lên một bóng người, hắn đang muốn phát hỏa, người kia lại nhanh hơn mà phẫn nộ kêu "Ngươi đang làm cái gì đó? Sao lại chạy trên hành lang thế? Nếu ta nhớ không nhầm, đây không phải là sân tập, uổng công anh ta vẫn mỗi ngày đều khen..."

"Nguyên Nặc?? Nhanh! Nhanh lên hỗ trợ. Ta phải đi cứu người. Đi theo ta!" La Tiểu Lâu nắm vội lấy Nguyên Nặc, lôi xệch hắn đi.

Là hắn đồng ý để Ngải Phàm tới, hắn không thể để Ngải Phàm gặp bất cứ chuyện gì, không thì hắn biết ăn nói thế nào với Arthur đây?

"Ta sao lại phải giúp ngươi... ngươi đưa tọa độ cho ta đi đã!" Nguyên Nặc ở phía sau tức giận quát.

Hoa viên vương cung, hai cái cơ giáp phóng lên cao. Nguyên Nặc khiếp sợ nhìn La Tiểu Lâu dùng gen cấp D tiện tay mở ra một cơ giáp thâm lam mỹ lệ, sau đó không quá xứng đôi mà leo lên nó và cất cánh.

"Hôm nay ra nhất định là đang nằm mơ rồi..." Nguyên Nặc thì thào mà nói.

Ngay sau đó, máy liên lạc của Nguyên Nặc vang lên, hắn tiện tay mở, gương mặt băng lãnh của Nguyên Tích xuất hiện làm Nguyên Nặc hơi chột dạ, cơ giáp lảo đảo đi thành một hình chữ S, sau đó lại nhanh chóng trở về đúng quỹ đạo, Nguyên Nặc vội vội vàng vàng nói "Ca, à, ta đi theo hắn, ta là giúp ngươi ngăn hắn nhé? Sợ hắn tâm tình không tốt bị kinh hách? Ta nghĩ ta cũng đã bị kinh hách rồi... bình tĩnh, ta đảm bảo, ta sẽ bảo vệ tốt tẩu tử!"

HẾT 207

210. Chương 208

"Chủ nhân, theo ý của người, phi thuyền kia đã bị chúng ta khống chế". Một người trẻ tuổi quần áo hỗn độn trúc trắc nói, ngón tay thỉnh thoảng khẽ vân vê góc áo, hiển nhiên hắn không quá quen với trang phục đang mặc.

Trong chiếc chiến hạm cao cấp, người được gọi là chủ nhân thoải mái dựa vào trên ghế, lễ phục màu trắng trên người vô cùng phù hợp với hắn, người này mỉm cười "Tốt lắm, nhớ kỹ, nhất định phải khống chế tất cả"

"Ngài yên tâm, hết thảy đều sắp xếp đâu vào đấy" Người kia theo thói quen mà cúi chào một cái theo nghi lễ quân đội.

Bạch y nhân nhíu nhíu mày, không nói gì thêm, nhìn về phía người đang uống rượu bên cạnh, cười hỏi "Mộ Thần, ngươi thấy sao?"

Người mặc cả bộ vest đen ngồi bên cạnh, không ai khác chính là Mộ Thần. Nghe được người kia hỏi, hắn bình tĩnh nói "Du Phách điện hạ, phi thuyền kia có thể là từ Tinh cầu Grey tới, nhưng cũng có thể không phải, cho nên, kế hoạch của ngài, cơ hội thành công là 50:50"

Du Phách vương tử nhìn về phía mộ Thần, đang định nói chuyện, một người trung niên khác trong phòng đã lạnh lùng cười nói "Ta thì cảm thấy, chủ ý của điện hạ thực sự tuyệt diệu, cho dù phi thuyền này không phải từ phi thuyền tới, nhưng cũng nhất định là ở gần đó, cũng thuộc sự bảo hộ của Tinh cầu Grey. Việc 1 phi thuyền của bọn họ tới đế quốc – vốn có tranh chấp từ trước – bị mất tích sẽ làm tăng mâu thuẫn giữa hai bên, đám hải tặc của Tinh cầu Grey kia đảm bảo sẽ hận đế quốc thấu xương".

"Làm chiến tranh nổ ra có lẽ chưa đến độ đó, nhưng trả thù là sẽ luôn có. Bị một đám hải tặc vô pháp vô thiên trả thù, còn đáng sợ hơn cả chiến đấu với quân đội chính quy. Cuối cùng, điện hạ sẽ lợi dụng cơ hội mà hành động, mục đích của chúng ta lần này đi Tinh cầu Grey càng dễ dàng đạt thành. Tinh cầu Grey sau khi gây hấn với đế quốc, đương nhiên sẽ phải vui vẻ mà đón nhận càng ô liu chúng ta vươn ra mà thôi".

Mộ Thần thản nhiên liếc nhìn người trung niên kia một cái, không nói gì.

Mặt Du Phách vương tử dần trở nên đắc ý, hắn nhìn vài tên lính đóng vai hải tặc, phân phó "Các ngươi lui xuống đi, nhớ, ngàn vạn lần không thể để lộ hành tung ".

Mấy người lính kia cúi đầu hành lễ, lui xuống.

Người trung niên kia còn nói thêm "Từ từ đã, điện hạ, chủ ý của ngài tuy rằng cực kì diệu, nhưng thủ đoạn vẫn có chút mềm mại, nếu đã làm, lại không muốn tin tức lọt ra ngoài, không bằng chẳng làm, đã làm là phải làm đến cùng, đem con thuyền kia cho nổ tung đi"

Nhìn thấy Du Phách giật mình hoảng hốt, hắn còn nói thêm "Đương nhiên, bởi vì ngài quá lương thiện nên mới chọn biện pháp giam lỏng bọn chúng, nhưng mà, vì liên bang, vì lợi ích của đại đa số người, cũng chính là vì sự hòa bình sau này, có đôi khi chúng ta cần lựa chọn hy sinh một vài thứ. Đạo lý này, hẳn ngài cùng Nguyệt Thượng đại nhân đều hiểu, nhưng vẫn không muốn đối mặt mà thôi".

Gương mặt Du Phách hiện lên sự khó xử cùng do dự, cúi đầu, tựa hồ đang lo lắng.

Mộ Thần thì đem chén rượu đặt lên bàn, xoay người đi về phòng nghỉ.

Du Phách thấy vậy sửng sốt, nhìn bóng dáng Mộ Thần ly khai, trong mắt có gì đó chợt lóe qua. Hắn cắn răng, quay đầu nói với người trung niên kia "Khương thúc, hay là thôi đi, chỉ cần khống chế tốt, hẳn là không có việc gì. Ta đã báo cho quân liên bang lại đây tiếp ứng, trong vòng một hai ngày là ổn thôi".

NGười đàn ông trung niên nhíu mày, lập tức nói "Điện hạ, ngài lần này đi là đi làm nhiệm vụ, chờ hai ngày nữa, tình hình sẽ biến đổi rất nhiều, chỗ này lại khá nguy hiểm, vạn nhất có chuyện gì… hơn nữa, sao ngài phải để ý cái nhìn của tiểu tử kia cơ chứ"

"Cá nhân ta cảm thấy, ngài cùng Nguyệt Thượng đại nhân, Tô Lan tiểu thư mới chân chính là người lo lắng cho liên bang. Về phần hắn, bất quá là kẻ hám vinh hoa phú quý mà thôi…"

"Đừng nói nữa, Khương thúc". Sắc mặt Du Phách đổi đổi mấy lần, thỏa hiệp nói "Như vậy đi, chờ một ngày, nếu quân liên bang vẫn chưa đến, xin ngài chỉ điểm"

Người đàn ông trung niên kia thấy thái độ Du Phách kiên quyết, cũng chỉ có thể thở dài. Du Phách điện hạ trước kia cực kỳ coi trọng ý kiến của hắn, nhưng mà, từ khi có cái tên kêu Mộ Thần tới, điện hạ lại cực kì lưu tâm người kia.

Đây chẳng phải là chuyện gì tốt, tiểu tử kia, chẳng hề xứng với vương tử của một quốc gia… Ông ta nắm chặt bàn tay, trong mắt xẹt qua một tia âm trầm, rảo bước định dời đi…

Không đợi ông ta kịp đi khỏi, sĩ quan vừa đi ban nãy đã lao vội vào phòng, sắc mặt có chút kích động "Khương thượng tá, không tốt, phía 45độ có hai cơ giáp đang bay về phía này. Có thể khẳng định, bọn họ là hướng về phía chúng ta mà tới"

Người đàn ông biến sắc, lập tức hỏi "Bọn họ là tới cứu viện phi thuyền?"

Người lính kia hơi do dự nhưng rất nhanh trả lời "Không, không giống, bọn họ hướng thẳng về phía chiến hạm của ta"

Bây giờ mặt của người đàn ông thực sự khó coi. Bắt cóc phi thuyền chỉ là chuyện nhỏ, nhiệm vụ của bọn họ mới là tối trọng yếu. Chẳng lẽ mọi chuyện bị lộ? Điều này sao có thể…

Lao nhanh tới phòng điều khiển, nhìn hai cái cơ giáp càng ngày càng gần, ông ta hít sâu một hơi "Thử liên lạc bọn họ, yêu cầu bọn họ nhanh chóng rời khỏi. Nếu không được, bọn họ cũng đừng mong đi đâu cả"

Một lát sau, thông tín viên quay qua báo cáo "Thượng tá, không được, hai cái cơ giáp kia căn bản không để ý tới chúng ta, chỉ chăm chăm tiến lại gần"

Trên gương mặt người đàn ông hiện lên một tia huyết quyết "mau, thông báo chiến sĩ cơ giáp cùng … Mộ Thần, bảo bọn họ đi giải quyết hai tên kia, tốc chiến tốc thắng"

Lão không ưa Mộ Thần, nhưng Mộ thần cũng coi như là chiến sĩ cơ giáp hàng đầu trên phi thuyền này, mà giờ thì không phải là lúc chính nghĩa nắm quyền quyết định.

Du Phách cũng chạy lại đây, xem tình hình, sắc mặt nhất thời thay đổi "Là Nguyên Nặc! Trận cơ giáp còn lại chưa thấy qua, thế nhưng … nếu Nguyên Nặc đã tới đây, nếu phát hiện cái gì, khẳng định sẽ nhanh chóng báo cho Nguyên Tích, nơi này thật không thể ở lâu". Hắn từng gặp Nguyên Nặc lái cái cơ giáp kia…

"Hoặc là để cho quân ta cùng Mộ Thần bắt hai người này làm con tin, hoặc làm đem bọn họ giết, không thì chúng ta phải đi khỏi đây nhanh chóng, chờ quân đội của đế quốc đến đây, thì phiền toái to". Người đàn ông trung niên tiếp lời. Tuy rằng đã bắt được chiếc phi thuyền kia làm con tin, nhưng nếu có được Nguyên Nặc, những người kia chẳng hề có giá trị gì nữa.

Vì muốn che giấu tung tích, Mộ Thần dặn không dùng cơ giáp thông dụng của hắn, sau đó, hắn cùng những cơ giáp chiến sĩ khác đón đầu hai cái cơ giáp vừa tới kia.

Đằng xa, Nguyên Nặc bắt đầu lo lắng, sau khi bay tới đây, hắn cùng La Tiểu Lâu rất nhanh phát hiện, phi thuyền bị bắt cóc đã hoàn toàn bị khống chế, chỉ có hai người bọn họ chạy lại đây cứu người, xác xuất thành công không lớn. Mà vạn nhất bị những người kia phát hiện, con tin có thể sẽ gặp nguy hiểm.

Mà La Tiểu Lâu sau khi phát hiện đám bắt cóc này đằng sau còn dấu một chiến hạm, lập tức quyết định, trực tiếp nổ súng với chiến hạm kia, kéo dài thời gian đợi Nguyên Tích chạy tới.

Chủ ý này quả thực khá lắm, Nguyên Nặc cũng tuyệt đối không có ý sợ hãi đâu, nhưng hắn lo cho La Tiểu Lâu, tên kia tuy rằng tốc độ không sai, nhưng kỹ thuật điều khiển thì quả thực có chút…

Tuy rằng hắn vẫn kêu La Tiểu Lâu để hắn đi trước cho, nhưng La Tiểu Lâu lại chăng thèm nghe, giống như nhất định phải giành vai anh hùng chính vậy. Mà lúc này, chỗ chiến hạm kia đã xuất hiện hai cái cơ giáp, La Tiểu Lâu có muốn chạy cũng không được nữa.

Nguyên Nặc nhìn tọa độ của Nguyên Tích trên bản đồ, để đến được đây đại khái cần năm phút. Nguyên Nặc cắn răng, nếu thực sự không được, phải giải quyết đối thủ trong vòng năm phút đồng hồ, sau đó đi giúp La Tiểu Lâu.

Hai cái cơ giáp nahnh chóng tới trước mặt bọn họ, sau đó tách ra, một cản một.

La Tiểu Lâu hít sâu một hơi, tay hơi nắm chặt, hồi hộp phát ra một chuỗi chỉ lệnh. Đây là lần đầu tiên hắn chiến đấu sinh tử thực sự, khác hẳn với giải đấu cơ giáp, nguy hiểm thì cực độ, nhưng cũng là cơ hội mài luyện tốt nhất với một chiến sĩ cơ giáp.

"Ngươi… đừng khẩn trương" 125 bỗng nhiên nói

Khóe miệng La Tiểu Lâu run lên "Ta không khẩn trương, ta thậm chí còn đối chiến với Nguyên Tích rồi … từ từ, ngươi sẽ không bị khẩn trương đấy chứ?"

"ta sao có thể khẩn trương chứ. Những trận chiến đấu ta đã từng trải qua nhiều tới nỗi ngươi không thể tưởng tượng nổi, hơn nữa, ta đã thăng cấp, cho dù với trình độ lái như của ngươi, cũng hoàn toàn không có vấn đề"

Cơ giáp màu đen đối diện không tiếng động mà áp sát, 125 dưới sự khống chế của La Tiểu Lâu quẹo trái rồi xoay 180 độ thoát ra ngoài. Tim La Tiểu Lâu đập thình thịch, mặc dù hắn có một thời gian rồi không tập luyện, nhưng kỹ năng điều khiển của hắn cũng không giảm nhiều lắm. Hơn nữa, khi ngón tay đụng đến bàn điều khiển, cảm xúc giấu kín bấy lâu nay của hắn lại lần nữa dâng lên.

Nhưng mà, tâm tình của hắn còn chưa kịp bình phục, cái cơ giáp màu đen kia cũng chỉ hơi hơi động đã nhanh chóng áp sát La Tiểu Lâu lần thứ hai, tốc độ so với La Tiểu Lâu còn nhanh hơn, hơn nữa xem lộ tuyến kia, gần như chẳng hề có một động tác dư thừa nào.

"Kỹ thuật điều khiển thật tốt…" La Tiểu Lâu điều chỉnh lại tâm trạng, ngón tay vừa động, năng lượng đao theo cánh tay 125 xuất hiện, vừa kịp đón đòn tấn công la de của cơ giáp đối thủ, sau đó nương theo lực phản chấn mà chuyển dịch ra xa.

125 "di" lên một tiếng, sau đó lại lâm vào yên lặng.

Mà La Tiểu Lâu thì không dám sơ suất nữa, hắn hết sức chăm chú nhìn chằm chằm màn hình. Địch nhân trước mặt làm cho hắn áp lực rất lớn, tuy rằng còn kém xa so với cơ giáp chiến sĩ cao cấp như Nguyên Tích, nhưng so với những đối thủ hắn gặp được trước đây thì phải mạnh hơn nhiều.

Sauk hi tách ra được một khoảng cách, hạt súng trên đầu vai 125 bắt đầu chỉa ra bắn phá đối thủ.

Sở trường của La Tiểu Lâu là viễn trình công kích. Sau khi đặc huấn cùng 125, cho dù là cao thủ cũng không thể nào phớt lờ. Cái cơ giáp kia cũng bắt đầu có chút kiêng kị, nhún người, bắt đầu thường xuyên chuyển hoán phương hướng. Nguyên Nặc nhìn thấy vậy, cũng thở phào một hơi, xem ra cái cơ giáp đầu bò xanh kia cũng không hoàn toàn dùng để trưng bày… sau đó hắn quay qua tập trung đối mặt với kẻ địch trước mặt.

Viễn trình tấn công của La Tiểu Lâu tuy rằng lợi hại, thế nhưng khi bị áp sát thì hiển nhiên không bằng đối thủ. Hai phút sau, cơ giáp đen kia cuối cùng cũng tìm được cơ hội tới gần La Tiểu Lâu, sau đó quạt tay chém một đòn kiếm la de quét ngang.

Cho dù La Tiểu Lâu nhanh chóng thao tác truyền lệnh, 125 vẫn bị chém trúng tay trái. Hơn nữa, không đợi hắn kịp tránh né, lại một đao nữa chém lại đây.

La Tiểu Lâu cả kinh. Hắn cũng không cảm nhận được chấn động hay gì cả, nhưng tiếng vang lớn đến nỗi như 125 đã bị chém thành mảnh nhỏ.

"Ngươi bị thương?" La Tiểu Lâu lo lắng hỏi han

"Đương nhiên là không" 125 thoải mái trả lời, nó thậm chí còn huýt sáo "Ngược lại, lực chém phi thường nhỏ, quả thực yếu đến mức không thể tạo thành thương tổn".

"A?"

"Ừ, này hoàn toàn không hợp lý. Nếu hắn không phải đồ thiểu năng, cũng có nghĩa, tên kia đang diễn trò. Hừ, đã vậy, ta sao có thể thua kém chứ?"

La Tiểu Lâu ngây dại. Cơ giáp trước mắt không có sát ý?

Đồng thời, Mộ Thần ngồi trong cơ giáp đối diện cũng hắc tuyến nghĩ, tiếng nổ kia, làm thế nào tạo ra được vậy???

Bên cạnh, Nguyên Nặc cũng cùng đối thủ đánh nhau bất phân thắng bại, tuy động tĩnh không lớn bằng bên La Tiểu Lâu nhưng các chùm sáng lòe lòe liên tục, đồng dạng kinh tâm động phách.

Đúng lúc này, xa xa bỗng nhiên xuất hiện rất nhiều cơ giáp.

Trong khoang điều khiển, Du Phách bình tĩnh nhìn bên ngoài, nhanh chóng nói "Lệnh Mộ Thần cùng Hòa Đa trở về, rút".

Trung niên nhân cũng không phản đối nữa, dù sao bọn họ cũng có chuyện trọng yếu hơn. Nếu như có thể kết liên minh thành công với Tinh cầu Grey, cho dù đế quốc cường đại mấy, bọn họ cũng sẽ gia tăng được vài phần so bì.

Cơ giáp vừa chiến đấu cùng Nguyên Nặc và La Tiểu Lâu đều nahnh chóng rút về trong chiến hạm, đồng thời, người của phi thuyền dân dụng kia cũng rút về, chỉ để lại một xác phi thuyền bập bùng ánh lửa.

Nguyên Tích dẫn theo một đội lại đây, một đội khác thì hướng về phía chiến hạm chạy trốn kia đuổi theo, còn lại đa số thì lao về phía phi thuyền dân dụng đang bốc cháy, khẩn cấp cứu người.

Tay La Tiểu Lâu vừa đặt lên bàn phím, loa tín hiệu đã truyền tới một âm thanh lạnh lùng "Ngươi tốt nhất ở im đó"

La Tiểu Lâu run lên một cái, dừng ngay mọi động tác, nhưng vẫn rất lo lắng nhìn tình huống phi thuyền cháy bên kia.

Vài giây sau, những chiến sĩ cơ giáp lao vào cứu người kia, tất cả đã trở ra.

May mắn chính là, trước khi phi thuyền phát nổ, tất cả mọi người đã được cứu ra.

Lúc này, chiến hạm của quân đội cũng đã tới, những người được cứu đều đã được đưa lên quân hạm

La Tiểu Lâu dưới sự chỉ đạo của cái cơ giáp màu trắng kia mà ngoan ngoãn bay vào, sau khi tụt xuống khỏi cơ giáp, thì chấn trước hắn là khuôn mặt nghiêm khắc của Nguyên Tích

Nguyên Tích khi La Tiểu Lâu xuất hiện, đã nghiêng người chắn tầm mắt kẻ khác, không để cho ai nhìn thấy vương tử phi điện hạ đi ra từ cơ giáp xanh lam cả, mà đằng sau La Tiểu Lâu thì được Nguyên Nặc đứng chắn. Nguyên Nặc thì thầm nói "Ca, ta thấy ta cần có được một lời giải thích"

Nguyên Tích trừng mắt nhìn La Tiểu Lâu đang cười giả ngu, lại nhìn thoáng qua cơ giáp màu lam sừng bò 125

125 run rẩy, không dám biến ra gặp người, trực tiếp rụt cổ vào nút không gian

Ngay khi La Tiểu Lâu định nói vài câu nịnh nọt giảm bớt không khí căng thẳng, một thân ảnh thấp thấp bổ nhào vào lòng ngực hắn. Ngải Phàm run rẩy hô "Ngươi tới chậm muốn chết!"

Nhìn đến Ngải Phàm, La Tiểu Lâu cũng nhẹ nhàng thở ra, vỗ vỗ hắn "Đừng sợ, đã không sao rồi"

Lúc này, bên ngoài lại có người tiến vào, hội báo Nguyên Tích "Điện hạ, không đuổi theo được, bọn chúng đột nhiên biến mất, hẳn là tăng tốc đi về hướng Tinh cầu Grey"

Ngải Phàm đang chôn đầu trong lòng La Tiểu Lâu bỗng mạnh ngẩng đầu, hung tợn nói "Ta mới không sợ, ta chẳng qua là giả vờ sợ thôi, lát nữa Arthur đến, ta sẽ bảo hắn báo thù cho ta!"

La Tiểu Lâu kinh ngạc mà nhìn về phía Ngải Phàm, sau đó nhịn cười, nghiêm túc mà nói "Lá gan không nhỏ a, lần sau đừng như thế, vạn nhất bị phát hiện, cho dù ngươi là tiểu hài tử, cũng rất nguy hiểm"

Ngải Phàm run lên, quật cường nói thầm "Ta, ta mới không sợ bọn chúng"

–III…

Trong Tinh cầu Grey cách đó mấy vạn tinh, tại một gian phòng họp lớn, một người cười lạnh nói "Dám đánh cướp phi thuyền hải tặc của bọn ta, thật sự là chán sống!"

211. Chương 209

La Tiểu Lâu cùng Nguyên Tích mang theo Ngải Phàm về đến hoàng cung, đương nhiên, còn có cả một đống nguyên tài liệu chế tạo cơ giáp của La Tiểu Lâu. Ngải Phàm chỉ mang theo một phần nhỏ, số còn lại Arthur sẽ phái người đưa tới sau.

Nguyên Tích mặt lạnh đi phía trước, mấy người bọn họ vừa mới tiến vào phòng khách, quản gia đã tới nghênh đón, truyền đạt rằng hai vị bệ hạ cùng với Nguyên Triệt điện hạ đang ở chờ bọn họ cùng đi ăn tối.

Nguyên Tích ban đầu hơi chút chần chừ, nhưng rất nhanh đã đáp lại: "Được rồi, ngươi cứ đi trước đi thôi, chúng ta rất nhanh sẽ tới"

Ngài Phàm bị quản gia mang đi rửa mặt mũi, Nguyên Tích cùng La Tiểu Lâu thì về phòng thay quần áo.

La Tiểu Lâu ở phía sau Nguyên Tích nhỏ giọng nói: "Ngươi không thể trách ta, lúc ấy thực sự ta không thể nghĩ được cái biện pháp nào tốt hơn cả…"

Nguyên Tích lạnh lùng trừng mắt liếc hắn một cái, châm chọc nói: "Ta nào dám trông mong vào việc ngươi nghĩ được biện pháp tốt? Đúng thế, anh hùng La Tiểu Lâu của chúng ta, trước khi đi cho ta biết một tiếng, ta đã cảm thấy phi thường vinh hạnh. Ngươi giúp chúng ta tranh thủ được năm phút đồng hồ vô cùng quý báu!"

La Tiểu Lâu đỏ mặt, hắn biết Nguyên Tích đang nói xéo hắn.

Lúc hai người đi ra cửa, Nguyên Tích hiển nhiên còn tức giận, trừng mắt liếc La Tiểu Lâu một cái, nói: "Đừng để bại lộ thân phận của ngươi."

La Tiểu Lâu gật gật đầu, hắn nếu dám lái 125 đi cứu người, đã nghĩ sẵn phương pháp ứng đối tốt rồi, chẳng qua là nói ra cái kế hoạch của hắn mấy ngày hôm trước.

Hai người vào nhà ăn,vừa mới ngồi xuống, Nguyên Nặc đã nhịn không được hỏi: "Ca, vì sao "chị dâu" có thể lái cơ giáp? Nếu ta nhớ không sai, gen của hắn là bậc D đúng không?" Nói tới đây, Nguyên Nặc nhăn mặt lại. Hắn nhớ tới lần trước ở tòa thành của Lewis, La Tiểu Lâu còn cường điệu bản thân là một cái cơ giáp chế tạo sư yếu ớt, cần hắn bảo vệ, chẳng lẽ tất cả chỉ là giả vờ?!

Trên bàn mọi người đều nhìn hướng về phía La Tiểu Lâu, tuy rằng mặt ngoài biểu tình đều thản nhiên nhưng một chuyện lớn như vậy, không có khả năng không ai biết.

La Tiểu Lâu ho khan một tiếng, lấy giọng: "Uhm, Nguyên Nặc nhớ không sai, gen của ta là cấp D. Nhưng mà mọi người cũng biết đấy, gần đây ta luôn làm nghiên cứu cải tạo cơ giáp. Chủ yếu ta nghiên cứu về sinh vật cơ giáp, dĩ nhiên, cái kĩ thuật này không phải ta tự làm ra, mà là ngẫu nhiên có được, cũng không được hoàn chỉnh lắm. Tuy nhiên cũng không thể nói là không có thành tựu gì. Ngoài việc cơ giáp có dung hợp gen của sinh vật cũng vô cùng cường hãn, số liệu của một sinh vật cơ giáp cấp dưới lại đạt tới số liệu của một cơ giáp bình thường có cấp cao hơn một bậc thì Sinh vật cơ giáp có một ưu điểm đặc biệt, chính là không hạn chế cấp bậc gen. Gen cấp C, thậm chí cấp D cũng đều có thể lái được". Thực tế, nếu sinh vật cơ giáp đạt đến một cái cấp độ cao cấp nhất, dạng như dị thú cơ giáp, thì hoàn toàn không cần xét tới vấn đề gen của người lái.

Vừa nghe La Tiểu Lâu nói xong, trên bàn ăn tất mọi người cả đều sửng sốt.

Nguyên Liệt kích động đứng bật dậy, ánh mắt tỏa sáng mà nhìn chằm chằm La Tiểu Lâu: "Ngươi nói là ngươi đã làm được loại cơ giáp đó?"

Ngoài Phượng Già Lăng bệ hạ khá bình tĩnh mà nheo mị mắt lại, những người khác đều là bộ dạng vừa mừng vừa sợ. Thậm chí Nguyên Nặc còn làm tuột cái dĩa xiên khỏi tay, rơi xuống bàn tạo thành một tiếng vang khe khẽ.

"Đúng vậy, đã làm ra, nhưng vẫn đang trong giai đoạn thử nghiệm". La Tiểu Lâu gãi gãi đầu nói.

"Đúng rồi, người đầu tiên thử nghiệm chính là Điền Lực, hắn vẫn muốn làm một chiến sĩ cơ giáp, vừa lúc có một cơ hội".

Nguyên Liệt cười ha hả: "Nếu sinh vật cơ giáp thực sự thành công thì đó quả thực là một phát kiến vĩ đại. Quân bộ vẫn luôn nghiên cứu phương diện này nhưng mãi chẳng thấy có tiến triển gì. Thật không ngờ ngươi có thể làm được, đám nghiên cứu sư của quân bộ mà biết chắc đều muốn đi tự sát hết".

Nguyên Nặc thì nói: "May cho đám người bên liên minh kia đã đi sớm, bọn họ lúc trước còn đòi tỉ với chả thí, thật nực cười, La Tiểu Lâu cùng với bọn họ căn bản không hề cùng một đẳng cấp"

Nguyên Tích cười lạnh một tiếng: "Không chạy nhanh, đến lúc muốn cũng chẳng thể đi được". Việc hắn cùng với La Tiểu Lâu rơi vào bụi động sau đó đã cho người điều tra, rõ ràng có kẻ nhúng tay vào. Nghĩ tới đây, Nguyên Tích hung hăng mà nắm chặt tay La Tiểu Lâu, tuy rằng hắn có phòng bị, nhưng vẫn không nhịn được mà nhẹ tay. Hắn với Nguyệt Thượng trước đây quả thực là nơi nơi chiếu cố, nhưng hiện tại, nếu lần nữa gặp mặt…

Lúc này, La Tiểu Lâu một cước giẫm thẳng lên chân của Nguyên Tích – cái chân tự dưng tự lành lại dính sát vào hắn. Nguyên Tích ngẩng đầu nhìn hai mắt của La Tiểu Lâu – đôi mắt mang theo vô tội mà nhìn hắn, một chút ý tứ xin lỗi cũng không có.

Nguyên Tích hơi hởi nở nụ cười, thật may mắn, may mắn người hắn thích là La Tiểu Lâu, may mắn lần đầu tiên gặp mặt hắn đã trực tiếp buộc chặt La Tiểu Lâu bên mình không cho 'em ấy' có cơ hội chạy trốn…

"Ngươi chuẩn bị lúc nào sẽ đưa cơ giáp tới quân bộ?" Nguyên Liệt lại hỏi. "Loại cơ giáp này có thể sản xuất với số lượng lớn không?"

"Cấp 3, cấp 4 chắc là có thể được". La Tiểu Lâu nói. Điều này thì sinh vật cơ giáp cũng giống những cơ giáp thường, cấp 3 cấp 4 đều có thể đại trà sản xuất. Cơ giáp sinh vật cấp cao hơn thì gặp phải một vấn đề lớn là khó sản xuất nhiều, cũng khó có thể dung hợp gen sinh vật.

"Được rồi, ngươi tận lực đẩy nhanh tiến độ đi. Hy vọng trước khi đại chiến nổ ra, chúng ta có thể có được một thế hệ sinh vật cơ giáp". Nguyên Liệt vừa lòng điểm điểm (gật gật) đầu.

Ooooo

Sáng sớm ngày hôm sau, Nguyên Tích tỉnh dậy nhưng cũng không vội vã đi làm mà cùng La Tiểu Lâu đi tới phòng làm việc.

Trên mặt bàn đặt ba cái không gian nút, ở giữa phòng thì đặt một trận cơ giáp bán thành phẩm.

Nguyên Tích bắt chéo tay, đi ngó nghiêng quanh phòng, bình thường nếu không có La Tiểu Lâu cho phép, hắn cũng không chủ động xuất hiện ở nơi này.

"Đây là sinh vật cơ giáp?" Nguyên Tích nhìn trận cơ giáp bán thành phẩm ở giữa phòng hỏi.

"Thực ra đó là một trận cơ giáp dung hợp gen sinh vật thất bại. Bên này mới là những trận cơ giáp đã hoàn thành. À, ngươi chờ một chút để ta đo đạc số liệu…" La Tiểu Lâu nói xong, đi đến bên người Nguyên Tích.

La Tiểu Lâu đeo cái bao tay vào rồi cầm lấy không gian nút màu trắng để trên bàn, ấn nút mở. Một cơ giáp màu xám bạc hiện ra. Hắn đi lên đài quan sát, đến trước bàn điều khiển rồi ấn một vài cái nút, một cái sàn nhỏ bằng kim loại di động xuống dưới, bên trên có một cái ghế dựa cùng một cái bàn phím điều khiển. La Tiểu Lâu đợi nó xuống và dừng lại cố định mới đi tới.

Nguyên Tích nhìn không chuyển mắt vào bóng dáng đang bận rộn kia. Đây là lần đầu tiên hắn thấy một vẻ mặt khác, một con người khác của La Tiểu Lâu – đầy chuyên chú và tận tâm. Cái con người nhỏ bé yếu đuối mà ngày ngày cần hắn bảo vệ chở che tựa hồ nháy mắt mà cao lớn lên, thần thái khác hẳn vẻ đáng yêu thường ngày.

Nghĩ đến việc Tiểu Lâu có thể càng ngày càng vĩ đại, như để chứng minh điều gì đó, Nguyên Tích bước nhanh tới trước, đem La Tiểu Lâu thả lên cái sàn kim loại kia, vì cái sàn vẫn còn khá cao và La Tiểu Lâu phải khá chật vật để với tới. (chứng minh là dù thế nào thì e Lâu cũng vẫn còn cần a chiếu cố nhiều)

La Tiểu Lâu bỗng dưng bị người ôm giật mình một cái, rồi nhanh chóng bình tĩnh lại, hướng Nguyên Tích nở nụ cười, lại điều khiển cho cái sàn kim loại lần nữa bay lên.

Không lâu sau, La Tiểu Lâu hưng phấn mà đứng lên, quay đầu nhìn Nguyên Tích "Darling!!! Quả thực là không thể tưởng tượng được, ngươi có biết không, cái cơ giáp cấp 6 này có tính năng số liệu đạt tới"

La Tiểu Lâu cố ý không nói hết, nhìn Nguyên Tích trực tiếp nhảy lên cái sàn kim loại cao đến hai thước mình đang đứng, đến trước mặt hắn rồi nhẹ hôn hắn và hỏi: "Đạt tới cái gì?" (Sắc dụ)

"Cấp 8 trung giai…" La Tiểu Lâu nhìn gương mặt anh tuấn hoàn mĩ của Nguyên Tích, thì thào trả lời (bị dụ)

Trên mặt Nguyên Tích lập tức lộ ra kinh hỉ, nhanh chóng tuyên bố: "ta muốn cái cơ giáp này"

Nguyên Tích đến gần nhìn cái cơ giáp to lớn trước mặt, quay đầu lại nhéo nhéo mặt La Tiểu Lâu: "Ngươi nhanh như vậy đã làm ra được rồi? cưng à, ngươi đáng lẽ cứ chậm rãi mà làm, dù sao ngươi cũng dốt nát mà, ta không ngại đâu, ta đã quen rồi".

La Tiểu Lâu đỏ mặt, Nguyên Tích vẫn cứ nói hắn dốt, kỳ thật là không muốn để hắn gặp áp lực lớn. Gen của hắn chỉ là cấp D, thời điểm bọn họ kết hôn, giới truyền thông lấy đó làm điểm vịn để thêu dệt không biết bao chuyện, hắn biết đều là nhờ Nguyên Tích chèn ép giải quyết hết.

Đến khi Nguyên Tích đem cơ giáp thu hồi vào trong túi của bản thân, La Tiểu Lâu mới từ trong niềm xúc động hạnh phúc mà lấy lại tinh thần, bắt đầu tiếp tục đo đạc kiểm tra mấy trận cơ giáp còn lại, cũng đạt tới bát cấp trung giai nhưng số liệu không được cao như cái cho Nguyên Tích.

Nguyên Tích lấy một trận cơ giáp, lại mang một trận đi tới quân bộ, hỏi La Tiểu Lâu bản thiết kế hai cái cơ giáp này, sau đó đòi hỏi Tiểu Lâu một cái hôn tạm biệt mới vừa lòng mà ly khai phòng làm việc.

La Tiểu Lâu thừ người nhìn cánh cửa một lát rồi sau đó bắt đầu tập trung tinh thần tiếp tục hoàn thành cái cơ giáp còn dang dở. Cái cơ giáp này có năm phần thì bốn phần đã dung hợp gen sinh vật thành công, phần cuối cùng đang dung hợp thì do nghe tin Ngải Phàm gặp chuyện mà thất bại trong gang tấc, nên không thể xem nó là sinh vật cơ giáp.

Tiếc là cái cơ giáp này là vừa lắp đến đâu dung hợp gen sinh vật đến đấy luôn nên không thể đổi linh kiện mới vào được.

La Tiểu Lâu tuy rằng tiếc nuối, nhưng vẫn đem tất cả linh kiện còn thiếu lắp vào tiếp. Dù sao một trận sinh vật cơ giáp như vậy, tuy chỉ là bán thành phẩm, nhưng cũng sẽ cường hãn hơn những cơ giáp cấp 6 bình thường nhiều.

Đến giữa trưa, La Tiểu Lâu rốt cuộc cũng lắp giáp xong. Lúc này, cửa phòng nghiên cứu của hắn có tiếng gõ cửa, hắn đứng lên mở cửa "Ngài quản gia à, ta lập tức …. A, Ngải Phàm? Sao lại là ngươi?"

Ngải Phàm hai mắt sáng ngời vừa tò mò nhìn vào phía trong phòng vừa nói: "Ta vừa dậy, quản gia bảo ta tới gọi ngươi nghỉ tay đi dùng bữa trưa"

"Được rồi, ngươi chờ ít phút, ta sửa sang lại một chút là có thể đi"

La Tiểu Lâu đang định đi vào, cuối hành lang lại tới ba người, gọi với hắn lại: "La Tiểu Lâu, từ từ đã"

La Tiểu Lâu vừa nhìn lại, thấy được mấy người bạn đã lâu không gặp: Lý Kiệt, Tiểu Kiều cùng D Tư. Ba người bọn họ rất nhanh đã đi tới trước mặt hắn.

La Tiểu Lâu kinh hỉ chào hỏi: "Đã lâu không gặp, các ngươi khỏe chứ?"

Lý Kiệt nở nụ cười nói: "Sáng Thế Thần, không, là Nguyên Triệt điện hạ. Ngài ấy đưa chúng ta đến chỗ quân thị vệ hoàng cung để tiến hành huấn luyện. Nhưng chúng ta lại không thấy các ngươi, biết được tin

tức về ngươi bọn ta đã chạy vội đến đây. Nhưng mà này, thật sự là quá sướng, ta cực kì thích phương thức chiến đấu ở nơi này"

Tiểu Kiều cũng mỉm cười, khuôn mặt đỏ bừng bừng hưng phấn "Thật không nghĩ tới, Sáng Thế Thần của chúng ta lại là vương tử của các ngươi. Hơn nữa, ngươi cùng Nguyên Tích cũng có thân phận cao như vậy đấy"

La Tiểu Lâu vui mừng phát hiện Lý Kiệt cùng Tiểu Kiều vẫn như trước, đối đãi thân mật với hắn "Mỗi người trong thế giới của bản thân đều là độc nhất vô nhị mà. Tuy vậy khi tới Bụi động, ai ai cũng đều có xuất phát điểm giống nhau"

D Tư lúc ở Bụi động cũng đã tiếp xúc với không ít người của tầng lớp thượng lưu, nên việc biết thân phận của bọn La Tiểu Lâu cũng không làm hắn mất bình tĩnh như Lý Kiệt cùng Tiểu Kiều. Hắn nhìn về phía La Tiểu Lâu: "Thật tốt khi gặp được ngươi, chúng ta đến đây hôm nay là có việc muốn nhờ. Nguyên Triệt điện hạ đã an bài phương pháp huấn luyện cho chúng ta. Hơn hai mươi người khác cùng với Lý Kiệt đều có thể làm cơ giáp chiến sĩ, đang trong tiến trình huấn luyện rồi. Nhưng Tiểu Kiều thì không làm cơ giáp chiến sĩ được, gen của cô ấy là cấp C dù rất mong muốn. Còn ta, tuy có gen cấp B, nhưng ta lại hy vọng làm cơ giáp chế tạo sư, cho nên ta cùng với Tiểu Kiều đến tìm ngươi nhờ giúp đỡ".

"Ta nhất định có thể chế tạo được cơ giáp!" D Tư kiêu ngạo mà nói.

La Tiểu Lâu nhìn nhìn D Tư đang dâng trào cảm xúc, lại nhìn sang vẻ mặt có chút thất lạc của Tiểu Kiều, cười hỏi "Sao vậy? Ngươi thích làm cơ giáp chiến sĩ sao?"

Ánh mắt Tiểu Kiều tối sầm lại "Ta phát hiện ra ta thích làm một người chiến sĩ điều khiển cơ giáp còn hơn cả học cổ võ, thế nhưng mà…."

"Không phải lo, ngươi vẫn có cơ hội mà, nếu ngươi thực sự cực kì muốn làm cơ giáp chiến sĩ" La Tiểu Lâu liếc mắt cái cơ giáp bán thành phẩm trên bàn một cái, tủm tỉm cười nói.

"Ngươi, ngươi nói ta vẫn còn có cơ hội sao?" Tiểu Kiều kinh hỉ mà kêu lên.

La Tiểu Lâu lấy cái không gian nút ở cuối cùng trên bàn ném tới trên tay Tiểu Kiều "Này, cầm đi, vận khí của ngươi thật là tốt, thứ này bên ngoài không có đâu. Tuy nó cũng là cơ giáp, nhưng khác biệt là Tiểu Kiều ngươi có thể lái nó đấy".

Tiểu Kiều sững sờ mà nhìn đồ vật ở trong tay mình, sau đó kích động mà nhảy lên: "Kiệt ca! ta có thể rồi! Ta không cần phải tách khỏi ngươi nữa" Nàng đối với trình độ chế tạo của La Tiểu Lâu thật sự tin tưởng mười phần, tựa như khi ở Bụi động, La Tiểu Lâu cũng tạo cho họ rất nhiều kinh hỉ.

Thế nhưng Tiểu Kiều cũng không biết, cái kinh hỉ này, đối với thế giới ngoài Bụi động này mà nói, thực sự là vô cùng lớn.

Ngải Phàm thì liếm liếm môi, ánh mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm cái không gian nút kia, người khác không biết chứ cậu biết rõ, cơ giáp của La Tiểu Lâu chẳng phải vật tầm thường, thế mà hắn ta cứ tùy tay là đưa cho người khác.

Lý Kiệt vui mừng vỗ đầu Tiểu Kiều "nha đầu ngốc này, ngươi vốn không cần phải tách khỏi chúng ta"

La Tiểu Lâu quay lại thu dọn phòng làm việc "Các ngươi đã tới tìm ta thì chúng ta cùng nhau đi ăn cơm đi, thật khó có cơ hội tụ tập"

Mấy người cùng đi tới nhà ăn. Có thể cùng bạn bè từ Bụi động tụ hội, La Tiểu Lâu cũng thật rất vui.

"Ta bình thường đều ở phòng thí nghiệm, các ngươi có thời gian rảnh thì cứ đến đấy tìm ta" La Tiểu Lâu cười nói.

Tiểu Kiều đảo đảo mắt "Ta cùng Kiệt ca không phải là người từ Bụi động phái ra đi theo Nguyên Triệt điện hạ mà là theo các ngươi tới đây, về sau ta cùng Kiệt ca có thể đi theo ngươi cùng Nguyên Tích xuất chiến không?"

Lý Kiệt nở nụ cười "Chắc chắn là thế rồi, nhưng với trình độ của ngươi mà đòi đi xuất chiến á? Còn phải luyện nhiều nhiều lắm"

“Mấy người sư phụ Ly Tác ở đâu vậy?” La Tiểu Lâu hỏi

Ly Tác: sư phụ dạy cổ võ cho Nguyên Tích khi còn ở trong bụi động.

“Bọn họ lợi hại hơn bọn ta, không cần phải cùng tham gia huấn luyện. Hơn nữa còn được tham gia cái gì mà huấn luyện trên mạng, thật là ghen tị chết đi được” Lý Kiệt than vãn.

D Tư cùng Tiểu Kiều cũng đồng cảm. Ngải Phàm rụt lui cổ, La Tiểu Lâu nở nụ cười, cuối cùng cũng có người có thể cảm nhận được thống khổ trước kia của hắn. La Tiểu Lâu nói với Ngải Phàm cùng D Tư: “Ta nghĩ hai người các ngươi có thể học cùng nhau, Ngải Phàm cũng là vừa mới tiếp xúc với nghiệp chế tạo cơ giáp đấy”

D Tư nhìn tiểu ‘bạn học’ của mình, khóe miệng có chút run rẩy, vẫn gật gật đầu “Hai người chúng ta có thể bắt đầu từ việc làm trợ thủ của ngươi”

Cơm trưa vẫn đang ăn, bên ngoài nhà ăn bỗng ồn ào lên, việc này ở trong cung cũng là phi thường hiếm thấy.

Không lâu sau, quản gia tổng quản mang theo hai người quân sĩ đi tới trước mặt bọn họ.

Quản gia nói: “Điện hạ. Bọn họ được Nguyên Tích điện hạ cho phép nên tới đây”

Một trong hai người quan quân chào La Tiểu Lâu theo cách thức quân đội rồi cung kính nói: “Vương tử phi điện hạ, là Carlos được đến sự chấp thuận của Nguyên Tích điện hạ rồi mới dám phái chúng tôi đến. Carlos trung tướng muốn hỏi xin ngài trận cơ giáp bán thành phẩm. Sợ nếu đợi ngài gửi thì tối mới đến được quân bộ nên phái chúng tôi đến mang về. Quấy rầy ngài dùng bữa, thật ngại quá”

La Tiểu Lâu đứng lên “Không có gì, chúng ta cũng vừa lúc ăn xong. Bây giờ ta mang hai người đi lấy”

Lát sau, La Tiểu Lâu cùng D Tư, Ngải Phàm đi về phòng làm việc, Lý Kiệt cùng Tiểu Kiều thì hạnh phúc mà vội vã chạy về để dùng thử cơ giáp mới.

Nhưng mà, quân bộ cần một cái cơ giáp hỏng để làm gì? La Tiểu Lâu nghi hoặc hỏi.

Hai người sĩ quan kia sắc mặt đỏ lên, chà chà tay, cuối cùng vẫn trả lời “ Carlos trung tướng muốn chúng ta tháo trận cơ giáp ngài đưa cho để nghiên cứu, nhưng trận sinh vật cơ giáp đó ai cũng không nỡ tháo. Vương tử điện hạ bảo là chỗ của ngài còn có một trận bán thành phẩm nên Carlos trung tướng sai chúng tôi muốn đi tới xin ngài để về dùng luyện tập cùng nghiên cứu”

La Tiểu Lâu nghĩ đến lão nhân râu bạc kia, không khỏi ha ha cười.

212. Chương 210

Còn có tám ngày nữa là đến ngày xuất phát đi La Phù tinh tìm nguyên quả, La Tiểu Lâu dự định tiếp tục chế tạo cơ giáp cấp 7. Có càng nhiều kinh nghiệm, thì mấy nữa chế tạo cơ giáp cho Nguyên Tích và La Thiểu Thiên sẽ càng thuận lợi. Nghĩ như vậy, La Tiểu Lâu bắt đầu chuẩn bị tài liệu chế tác.

Ngải Phàm cũng không nhàn rỗi, mang một đống tài liệu đến giúp đỡ La Tiểu Lâu lựa chọn, thuận tiện khoe khoang vài câu với D Tư.

La Tiểu Lâu cùng hai người bọn họ tuyển ra những tài liệu tốt nhất, sau khi đã lựa chọn đầy đủ, hắn nói với hai người kia: “Được rồi. Hai ngươi đầu tiên đứng nhìn phương pháp ta xử lý tài liệu, đợi lát nữa khi ta đi chế tác linh kiện thì các ngươi đến thực hành làm quen với tài liệu bậc một”.

D Tư cùng Ngải Phàm đương nhiên không hề có dị nghị gì. Một người là vì hâm mộ chủ nhân Lăng Tiêu, kiên quyết học hỏi kĩ thuật chế tạo cơ giáp mà một người là vì Tinh cầu Grey, trên vai mang nặng kì vọng của cả một hệ hành tinh. Hai cái đều không có kiến thức trụ cột cơ bản nhưng học tập thực sự chăm chú, không chuyển mắt nhìn chằm chằm đôi tay của La Tiểu Lâu đang thuần thục xử lý tài liệu.

La Tiểu Lâu vừa xử lý tài liệu vừa giảng giải: "Đây là đá Huy toản, là tài liệu cứng rắn nhất trong số tài liệu cấp 7, bởi vì các nguyên tố cấu thành nó liên kết chặt chẽ với một mật độ dày đặc nên khi xử lý cần sử dụng công cụ này (giơ lên), như vậy mới cơ thể bảo đảm nguyên vẹn đặc tính của tài liệu. (chỗ này là ta chém)

Ngải Phàm ánh mắt sáng rực lên, cậu biết công cụ xử lý tài liệu có thể ảnh hưởng đến đặc tính của tài liệu, nhưng cũng chỉ một chút thôi, không đáng kể lắm. Tuy đấy có thể là vì những tài liệu trước đây cậu tiếp xúc chỉ là tài liệu cấp thấp, nhưng cậu thực sự chưa thấy một ai lại vì chút ảnh hưởng này mà chú trọng đến việc lựa chọn dụng cụ. Giờ phút này, Ngải Phàm hoàn toàn đồng ý với câu nói kia của Mạc sư phụ, ngươi đi theo hắn học, chắc chắn học được không ít điều.

D Tư lóng ngóng cầm một cái dụng cụ, bắt chước động tác của La Tiểu Lâu. Bởi vì hắn vừa mới tới thế giới này nên năng lực tiếp thu của hắn không bằng được Ngải Phàm, cho nên càng muốn cố gắng gấp đôi.

Kỳ thật, công việc của một cơ giáp chế tạo sư cao cấp rất khó để được tận mục sở thị (quan sát tận mắt). Một nguyên nhân là do không thích bị quấy rầy, nguyên nhân thứ hai càng quan trọng hơn đó là không muốn bí mật về thủ nghệ của mình bị lộ ra ngoài.

Tuy rằng đi theo cơ giáp chế tạo sư càng giỏi thì cái họ học được cũng càng nhiều, kể cả từ việc xử lý tài liệu, những việc tưởng chừng sơ đẳng nhỏ nhoi cũng đã mang lại những lợi ích không nhỏ. Nhưng mà, như đã nói ở trên, cơ giáp chế tạo sư cao cấp không dễ để người khác luẩn quẩn bên cạnh khi đang làm việc, tính khí của những đại sư đó cũng rất khó chiều, càng miễn bàn đến những ông đại sư tính tình cổ quái… căn bản chẳng thể có cơ hội để đến gần quan sát. La Tiểu Lâu lại khác. Hắn cho hai người đến gần quan sát, lại còn dặn dò giảng giải thật kĩ càng. Cho nên, D Tư cùng Ngải Phàm chọn La Tiểu Lâu làm sư phụ, chưa biết có phải tốt nhất không nhưng chắc chắn là thích hợp nhất. Nhìn động tác của La Tiểu Lâu như mây bay nước chảy, hai người bên cạnh kính nể không thôi… cái độ thuần thục đối này phải nói là cứ như đã khắc sâu vào trong cốt tủy vậy. Thậm chí ngay cả khi giảng bài, tay của La Tiểu Lâu cũng không hề dừng lại.

D Tư cùng Ngải Phàm hô hấp đều tận lực giảm nhẹ, ngoan ngoãn im lặng đứng một bên quan sát.

Một giờ sau, La Tiểu Lâu xoa xoa lau mồ hôi trên trán, ngẩng đầu nhìn hai người bọn họ " Được rồi, đây là tài liệu cấp 7 cần xử lý, có lẽ so với xử lý tài liệu bậc một thì khó khăn hơn thật, nhưng về bản chất thì cách thức xử lý cũng giống nhau thôi. Rồi, các ngươi theo ta lại đây".

La Tiểu Lâu đưa hai người vào gian bên cạnh, tự mình mang ra hơn mười loại tài liệu bậc một, giảng giải từng cái về tên, đặc tính, tác dụng cùng phương pháp xử lý.

Giảng bài xong, La Tiểu Lâu hướng hai người cười nói: "các ngươi cứ bắt tay vào làm là nhanh nhất, lần đầu tiên làm nên không cần quá miễn cưỡng đâu, nếu có vấn đề gì thì cứ ra phòng bên ngoài hỏi ta".

D Tư và Ngải Phàm gật gật đầu, rồi nhìn nhau nửa ngày, lấy lại tinh thần, bắt đầu chính mình động thủ.

Ooooo

La Tiểu Lâu đi ra gian ngoài, tiếp tục xử lý tài liệu cấp 7, sau khi tập trung vào, tốc độ của hắn nhanh hơn không ít. La Tiểu Lâu bắt đầu sử dụng công năng phục chế của ý thức nguyên lực, mỗi lần đều là xử lý hai phần tài liệu.

Cứ như vậy, đến khi tan ca, La Tiểu Lâu đã xử lý được hơn phân nửa tài liệu, hắn choáng váng đầu hồ đồ đủng dậy, định chuẩn bị đi nghỉ ngơi thì phát hiện D Tư và Ngải Phàm vẫn còn không xong việc đi ra.

La Tiểu Lâu đi vừa mới đi tới cửa thì đã nghe thấy tiếng thảo luận kịch liệt (cãi nhau đúng hơn) của hai người kia, bên cạnh họ là một đống tài liệu đã được xử lý.

"Thế nào rồi?" La Tiểu Lâu hỏi.

"Đã xong, nhưng bọn ta có ba vấn đề cần hỏi". D Tư ngẩng đầu nhìn lại, chăm chú nói. Hắn cũng không để tâm chuyện cùng với một thằng nhóc như Ngải Phàm tranh luận là rất mất mặt. Phải nói thật, thằng nhóc này rất thông minh, khả năng học hỏi còn nhanh hơn hắn rất nhiều.

La Tiểu Lâu sau khi trả lời những thắc mắc đó, đi tới bên bàn, xem thành quả của hai người ngày hôm này và kinh ngạc phát hiện, hai người đều đã nắm giữ được cách thức xử lý mười loại tài liệu này, mặc dù cũng có những cái chưa thật tốt hay bị hỏng, nhưng vẫn có thể thấy rõ ràng rằng bọn họ càng ngày càng thuần thục.

"Không tồi, tốt lắm" La Tiểu Lâu không do dự tán thưởng, sau chỉ chỉ vào đồng hồ trên bảng thông tin trên tay: "hôm nay làm đến đây thôi, cũng không còn sớm nữa".

Ngài Phàm kiêu ngạo kéo La Tiểu Lâu đi ra ngoài – bộ dáng thật giống như 125 đang nhếch lên cái đuôi đi lắc lư, D Tư thì cáo biệt xong cũng rời đi tìm bọn Lăng Tiêu để ăn cơm.

Ngày hôm sau, quân bộ bỗng phái người tới đây, La Tiểu Lâu thật ngạc nhiên bởi vì cơ giáp hắn hứa làm cho quân bộ, hắn còn chưa bắt tay vào làm một tí nào.

Người quan quân kia sau khi giơ tay lên chào hắn theo kiểu quân bộ, sắc mặt có điểm hồng hồng, nói: "Điện hạ, ta không phải đến vì cơ giáp – khụ, cũng không hẳn là không phải – lần này ta thay mặt quân bộ đến đưa ngài một số tài liệu chế tạo trên cấp 6"

Chứng kiến La Tiểu Lâu lộ sắc mặt vui mừng, người quan quân kia cũng lấy dũng khí cố nói tiếp: "Trung ương nhờ tôi chuyển lời, hi vọng sau này ngài chế tạo cơ giáp có thể đưa một trận cho quân bộ"

La Tiểu Lâu mắt đầy tiếu ý mà liếc Nguyên Tích đứng bên cạnh một cái, dù quân bộ không đưa tài liệu chế tạo, hắn cũng đáp ứng với Nguyên Tích sẽ đưa cho bọn họ một trận cơ giáp. Không ngờ quân bộ cũng thật biết điều, không để hắn tự mình mua tài liệu, không biết có phải có 'ai đó' đã 'nhắc nhở' bọn họ không nhỉ? La Tiểu Lâu nhìn thoáng qua danh sách tài liệu vừa được đưa qua tay hắn, không hổ danh là quân bộ, đã ra tay thì cũng thật không tiếc máu.

La Tiểu Lâu nhân cơ hội đòi một chút tài liệu bậc một để cho D Tư cùng Ngải Phàm luyện tập, người quan quân kia nhất nhất đều ghi chép lại, báo rằng còn phải đợi hắn trở về hỏi ý kiến cấp trên đã.

Ngày hôm nay, La Tiểu Lâu hoàn thành xong đống tài liệu cần xử lý, bắt đầu động thủ chế tạo linh kiện cho cơ giáp, không tiếc tiêu hao ý thức nguyên lực, sử dụng công năng phục chế.

La Tiểu LÂu cứ thế một ngày một đem làm việc, để Ngải Phàm và D Tư ở bên cạnh quan sát tự học tập, đến khi Nguyên Tích trở lại đón người, ba tên cuồng công việc mới lưu luyến ở trong phòng đi ra.

Nguyên Tích cau mày liếc La Tiểu Lâu một cái: "mặc dù thời gian tương đối gấp gáp nhưng vẫn phải lấy thân thể ngươi làm trọng chứ"

Đối diện ánh mắt tràn đầy cảm kích của La Tiểu Lâu, Nguyên Tích không được tự nhiên mà nói: "Cố mà giữ lấy sức khỏe, không ta lại phải chăm sóc ngươi"

La Tiểu Lâu hồi tưởng lại kinh nghiệm "được" Nguyên Tích chăm sóc gần đây nhất, không tự chủ được mà rùng mình một cái, nói: "Darling, vì ngươi, ta nhất định sẽ bảo trọng"

D Tư cùng Ngải Phàm ở xa còn không sao, chỉ có 125 ở trên cổ La Tiểu Lâu – ở gần nhất – hung hăng run rẩy một cái, không dám hé răng nói cái gì. Trời ạ, hai cái người này, chắc chắn có thể thắng giải gia đình hạnh phúc nhất mà không gặp chút trở ngại nào. Đều là lão phu lão thê rồi (lấy nhau lâu rồi) mà vẫn ở tình trạng yêu thương nhung nhớ như những cặp tân hôn là sao? Có lẽ đây là do trình độ rất là chuyên nhất (chỉ quan hệ với một mình vợ

213. Chương 211

Cuối cùng, La Tiểu Lâu nhíu nhíu mày, buông xuống linh kiện trong tay. Cầm lấy bản vẽ để nghiên cứu, thỉnh thoảng viết vào thêm một số điểm cần lưu ý.

Đến khi hắn sửa sang lại xong xuôi, phát hiện D Tư cùng Ngải Phàm đều đã ngồi trên ghế bên cạnh chờ hắn, lấy tại tinh thần, cười nói: "Bài tập hôm nay đều đã hoàn thành rồi?" "ân" D Tư gật gật đầu. Hiện tại hắn cùng Ngải Phàm mỗi ngày đều đi lên thế giới ảo học kiến thức cơ bản, mà La Tiểu Lâu giảng bài so với giáo viên điện tử còn cẩn thận hơn, việc tiếp thu của hai người nói chung không có gì khó khăn.

"Được rồi, vậy hôm nay chúng ta đến đây thôi" La Tiểu Lâu đứng lên nói. Tầm mắt Ngải Phàm bị thu hút bởi hai cái cơ giáp bán thành phẩm ở trên bàn, hâm mộ mà sờ soạng hai cái, rồi đi theo La Tiểu Lâu đi ra ngoài.

Buổi tối, La Tiểu Lâu nằm ở trên giường, hồi tưởng lại chuyện hôm nay, bỗng nhiên có một bàn tay đưa ra trước mặt, đem hắn kéo vào hoài ôm, Nguyên Tích hỏi: "có chuyện gì sao?" La Tiểu Lâu kinh ngạc hai giây, Nguyên Tích rõ ràng có thể nhận ra cảm xúc của hắn.

"Không có chuyện gì, chỉ là xác suất thành công của sinh vật cơ giáp quá thấp. Đây là lần đầu tiên ta gặp vấn đề này". La Tiểu Lâu do dự trong chốc lát, vẫn kể ra. Hắn phát hiện, nói khó khăn của hắn cho Nguyên Tích là chuyện vô cùng tự nhiên, dù rằng ở phương diện này Nguyên Tích sẽ không thể giúp hắn làm cái gì.

Nguyên Tích nghe xong khẽ hừ một tiếng, vừa xoa xoa thắt lưng của La Tiểu Lâu vừa nói: "Cái này đã là gì, trước đây ta luyện tập những thao tác điều khiển yêu cầu cao, cần ít nhất một tháng mới làm được, ngươi bây giờ chỉ mới được có vài ngày".

Nghe Nguyên Tích nói như vậy, biết loại người ưu tú như Nguyên Tích vẫn có lúc gặp phải tình huống này, áp lực trong lòng La Tiểu Lâu đột nhiên biến mất. Hắn lặng lẽ nở nụ cười. Gần đây thành công đối với hắn có được rất dễ dàng, đều quên mất trước đây từng thất bại mấy trăm lần. Bây giờ mới thất bại có hai lần, nào có đáng kể gì?!

Nguyên Tích lại nói tiếp, kéo tâm trí Tiểu Lâu trở lại: "Hơn nữa, có thể làm cho Carlos lão nhân kia mỗi ngày đều phải nhắc tới ngươi, ngươi cũng thực sự là …. hơi có chút bản lĩnh đấy!"

Hắn đơn giản nói dối lòng mình. Thực tế là, mỗi khi nhìn thấy người khác khích lệ Tiểu Lâu, hắn vừa kiêu ngạo, vừa rối rắm, trong lòng hắn trộm hy vọng đem Tiểu Lâu giấu kín đi, chỉ có mỗi mình hắn là có thể nhìn thấy những mặt tốt đẹp của Tiểu Lâu mà thôi.

La Tiểu Lâu sao lại không biết ý nghĩ câu đó của Nguyên Tích chứ, khen vậy nghĩa là đã tốt lắm rồi, không khỏi nở nụ cười, đáp lại: "Đúng thế a, không cố gắng, làm sao có thể xứng đôi với vương tử điện hạ cao quý vĩ đại của chúng ta?"

Trên mặt Nguyên Tích đỏ hồng đến nỗi phải bắn cả ra tia máu ấy chứ, may mắn cho hắn trong phòng chỉ có một cái đèn tường mông lung mờ ảo, hắn nhẹ nhàng đẩy La Tiểu Lâu đang dựa vào trên người mình ra, ác thanh ác khí nói: "Không sao rồi chứ? Vậy thì mát xa cho ta một chút, giẫm giẫm lên lưng í. Mấy ngày này, nơi nơi chạy vội, bận bịu chết mệt đi được"

La Tiểu Lâu nghe lời mà đứng lên đứng ở trên người Nguyên Tích, nhưng cũng chỉ giẫm lên một chốc, rồi lại ngồi xuống trên lưng của hắn, đem chân duỗi đến trên bả vai, mạnh lên giẫm lên rồi day day, hỏi: "Chuyện cấp bậc gen của ngươi tăng lên, ngươi có nói cho phụ thân không?"

Nguyên Tích đưa tay cầm cái chân của La Tiểu Lâu đang giẫm trên bả vai mình, không trả lời, chỉ than thở nói: "Gần đây, ngươi ở trên giường thật sự là…" Trước khi La Tiểu Lâu kịp chạy trốn, hắn đã đem chân La Tiểu Lâu túm xuống, sau đó nhìn trước mặt những đầu ngón chân sạch sẽ hồng hồng, bỗng nhiên ma xui quỷ khiến mà gặm một ngụm.

La Tiểu Lâu cười kinh hoảng một tiếng (Cười vì bị buồn, kinh hoảng vì giật mình và đau), vừa mới kéo lại, đã bị Nguyên Tích xoay người đặt ở dưới thân. Nguyên Tích vẫn còn vì hành động vừa rồi của mình mà khiếp sợ (hành động cắn chân e), cuối cùng, hắn quy kết cho rằng đó là người hành vi của một người chồng tốt và yêu vợ, vì thế kiêu ngạo mà chờ La Tiểu Lâu khích lệ cùng biểu tình ra thụ sủng nhược kinh.

La Tiểu Lâu lấy tay chống đẩy cái mặt của Nguyên Tích đang áp gần tới, ghét bỏ mà nói, "Bẩn chết đi được, tí nữa ngươi cũng có đừng hôn ta."

"…" Nguyên Tích thẹn quá thành giận, mặt đều đen, nhưng cũng vì ngọn đèn ảm đạm đã nói ban nãy, La Tiểu Lâu một chút cũng không phát hiện ra.

ooooo

Ngày hôm sau, La Tiểu Lâu tới phòng làm việc, đầu tiên giảng giải cho D Tư cùng Ngải Phàm phương thức tháo lắp hai mươi dạng tài liệu, cuối cùng còn nói thêm về cách thức chế tạo kinh kiện bậc một sau đó hắn hướng thành quả công tác của chính mình đi đến.

125 lúc này nhảy ra, nói: "Cái thứ mà Siever đưa lần trước ta đã nghiên cứu ra".

La Tiểu Lâu sửng sốt, lập tức hỏi, "Có kết quả rồi sao?"

125 gật gật đầu, "Có thể nói như vậy, so với trước đây, thân thể bạch tuộc nhân thực sự có những biến hóa rất lớn. Độ cứng cỏi tăng, năng lực phân liệt tế bào cường, vết thương thực sự rất nhanh sẽ khép lại, thậm chí có thể liên tiếp gãy mà vẫn liền lại được. Như vậy thì độ phòng ngự tăng, mức độ khôi phục cũng cao, hơn nữa sự công kích cũng nhờ vậy mà phi thường lợi hại. Trách không được bọn Siever gặp khó khăn. Bọn bạch tuộc này đã vượt qua phạm trù của thú bình thường. Quan trọng hơn cả, trong những tế bào đó phóng ra một loại chất, có thể làm ảnh hưởng đến tinh thần của các loài động vật khác. Đây không phải là thứ mà cơ giáp có thể ngăn cản được"

"Vậy phải làm sao bây giờ??"

La Tiểu Lâu nhướng mày, thân thể của loài thú vốn so với nhân loại lợi hại hơn nhiều lắm, nếu bọn Siever đều bị như vậy, thì nhân loại sẽ phải đối mặt với nguy cơ khủng khiếp gì đây?

125 thu hồi màn hình thuyết minh, nói tiếp, "Tuy là lợi hại, nhưng cũng không đến mức vô địch, Siever cũng nói qua thây, chính là khi đối chiến thì phi thường khó khăn. Đó là vì bọn họ dùng là cơ giáp bình thường, ta nghĩ, nếu đổi lại là sinh vật cơ giáp xem,chắc chắn có tác dụng. Hơn nữa, sinh vật cơ giáp có phòng ngừa hữu hiệu loại công kích tinh thần này".

"Sinh vật cơ giáp? Nó hữu dụng như vậy sao?"

La Tiểu Lâu ngơ ngác mà nói, hắn cũng chỉ biết là lực công kích cùng lực phòng ngự của sinh vật cơ giáp không phải những cơ giáp kia có thể so sánh được. Hắn hạ quyết tâm: " Ta nhất định phải đem những cơ giáp trong từng bản thiết kế của người làm ra, sau đó sẽ nghiên cứu phương pháp làm ra càng nhiều cơ giáp cao cấp càng tốt".

125 nói: "Tuy rằng Nguyên Tích đã nói là để đối phó với một kẻ không quá lợi hại, cấp 3 và cấp 4 cơ giáp cũng đã đủ dùng, nhưng mà dù sao, cơ giáp cao cấp có càng nhiều thì càng tốt chứ?!" La Tiểu Lâu nói thêm

"Chờ cơ giáp cấp 7 hoàn thành thì ta sẽ thông báo cho Siever đến đây một chuyến. Ta sẽ đem bản thiết kế cùng hàng mẫu đưa cho hắn, có thể giúp được bao nhiêu thì được bấy nhiêu vậy". Nói xong, La Tiểu Lâu đi tới trước phần cơ giáp linh kiện cấp 7 thứ ba, hít sâu một hơi, đem những điều cần phải chú ý ngày hôm qua ghi nhớ suy ngẫm lại một lần, sau đó bắt đầu động thủ lắp ráp, dung hợp. 125 không dám quấy rầy, chạy tới bên cạnh lựa chọn mấy cái hộp năng lượng mà La Tiểu Lâu mấy ngày nay làm ra.

La Tiểu Lâu cũng không để ý thời gian trôi qua, hắn chỉ nhớ bản thân đã sử dụng hết một miếng năng lượng thạch để bổ sung ý thức nguyên lực, sau đó, khi phần ý thức nguyên lực được bổ sung lại tiêu hao sạch sẽ, một trận cơ giáp màu xanh xinh đẹp đã xuất hiện trong phòng.

La Tiểu Lâu lau lau mồ hôi trên trán, ánh mắt kích động mà theo thang kim loại đi xuống (cái thang để chế tác các thiết bị khổng lồ, công nhân cần phải đứng lên mới với tới để làm việc được í), tuy là cơ giáp cấp 7 nhưng số liệu đã đạt đến được bằng với cơ giáp cấp 9 trung giai. Trận cơ giáp này chắc hẳn là trận cơ giáp cao cấp nhất của đế quốc, không thì cũng chỉ kém một gang tay thôi.

"Thật là khí phách!" Ngải Phàm vọt lại đây. Chui đầu vào lòng La Tiểu Lâu. "Ta, ta muốn học chính là cách chế tác được loại cơ giáp như thế này này…" D Tư cũng kinh diễm mà nhìn, hắn thì thào nói: "Cảm giác này… thật sự rất khác…". Những cái cơ giáp bọn Lăng Tiêu hiện tại đang dùng cũng đều thua kém cái cơ giáp này.

La a Tiểu Lâu cười cười, vui sướng nhưng cũng âm thầm cảm thán, ba cái mới có được một cái thành công, xác suất này thực sự rất thấp.

Hắn lại không biết, nếu mấy người cao cấp cơ giáp chế tạo sư mà nghe được câu này của hắn, sẽ bị tức hộc máu mà chết. Cơ giáp cấp 7, cấp 8, cấp 9 đều là một đẳng cấp chế tác khác hắn, khó khăn để tạo ra được một trận đều vượt xa so với cơ giáp cấp 6. Hơn nữa, xác suất chế tạo cơ giáp cấp 7 bình thường đều chỉ có một phần mười (1/10), làm phải hơn một tháng mới xong bởi lẽ công đoạn chế tạo thật sự là rất tiêu hao tinh thần lực.

"Thầy Laaaa ^-^, ngươi đã xong việc rồi đúng không? ta sẽ nói cho ngươi một cái tin tức tốt" Ngải Phàm cười hắc hắc mà nói.

"Vậy sao? Chuyện gì?"

"Arthur mới liên hệ với ta, hắn nói đã thuận lợi bắt được đám người bắt cóc ta hôm đó. Hơn nữa đã xử tất cả chiến hạm, người bên trong cũng đã bị xử làm nô lệ. Đến lúc trở về, ta sẽ hung hăng trả thù bọn hắn"

Ngải Phàm mặt mày hớn hở mà nói xong, La Tiểu Lâu cũng cười rộ lên. Tuy rằng không biết những kẻ đó là ai, nhưng cũng thấy hơi thương cảm cho bọn chúng. Dám đi trêu chọc đến người của Tinh cầu Grey, cũng chỉ trách bọn chúng có mắt không tròng.

La Tiểu Lâu bỗng nhiên nghĩ đến một việc, cúi đầu nói với Ngải Phàm "A, đúng rồi,từ từ, có một chuyện, lúc mà ta đi cứu ngươi, cái người trong cái cơ giáp mà ta đối chiến ấy, hắn chỉ giả bộ tấn công thôi, có vẻ cũng không hẳn là người của bọn chúng, nếu có thể, ta hy vọng tìm được người đó, đem hắn mang đi." "Không thành vấn đề, cứ để ta lo." Ngải Phàm vỗ vỗ tiểu bộ ngực, làm ra vẻ mình có thể đương gia chủ trì đại sự.

Bữa trưa, Nguyên Tích cũng liên lạc với La Tiểu Lâu, đem tình huống trên Tinh cầu Grey nói qua một lần. La Tiểu Lâu cũng cùng hắn chia sẻ cảm giác vui sướng, Cuối cùng, Nguyên Tích lại nói với Tiểu Lâu, bên chỗ bọn hắn có việc phải đi vài ngày, La Tiểu Lâu nhất định phải chờ hắn trở về rồi mới cùng đi tìm kiếm Nguyên quả, chứ không đi một mình, hắn sẽ lo lắng. La Tiểu Lâu đương nhiên đồng ý. Thực ra, bản thân La Tiểu Lâu cũng rất lo lắng.

Hai ngày tiếp theo, La Tiểu Lâu lại hao hết tâm tư, làm ra một trận sinh vật cơ giáp cấp 7 cùng một trận sinh vật cơ giáp cấp 6. Về phần sinh vật cơ giáp cấp 5, cũng may trước kia hắn còn có giữ lại linh kiệp cấp 5, giờ chỉ cần dung hợp với dã thú gen là được.

Sau đó, La Tiểu Lâu bảo 125 liên hệ với Siever, đem bản thiết kế cơ giáp từ cơ giáp cấp 3 đến cơ giáp cấp 7 đều photo thêm một phần, cho vào không gian nút, ngồi chờ ở phòng khách quý của Thiên Đông, lại hẹn gặp Siever. Giống như 125 dự đoán trước, cơ giáp cùng bản thiết kế cơ giáp khiến cho Siever dị thường kinh hỉ. Vì không có dị thú lãnh đạo, công việc của họ thực sự rất khó khăn, cũng may La Tiểu Lâu cùng 125 đã giúp giải quyết một vấn đề lớn này.

"Điện hạ, ta cũng không thể lưu lại lâu. Ta cảm thấy bọn chúng sắp động thủ rồi, nếu ở bên này có nguy hiểm, ngài có thể đến chỗ của chúng ta, chúng ta chắc chắn sẽ cố gắng bảo vệ tốt cho ngài". Nói xong, Siever khom lưng xuống, đặt một nụ hôn lên mu bàn tay của La Tiểu Lâu. Tuy rằng không rõ lắm về lễ nghi của loài thú, thế nhưng La Tiểu Lâu vẫn coi như bình thường mà đáp lại: "Khả năng này không lớn, có vấn đề gì thì ta sẽ liên hệ sau". Lần này Siever rất nhanh ly khai.

La Tiểu Lâu sau khi đo đạc tính toán các số liệu, cũng làm một trận cơ giáp để Nguyên Tích đưa cho bên quân bộ. Nguyên Tích nhận cơ giáp nhưng trong lòng nghĩ đến đã thấy không vui. Cơ giáp cấp 7 nhưng sức chiến đấu tương đương với cơ giáp cấp 9, cho dù là hắn cũng thật động tâm.

"Ta sẽ chế tác cho ngươi một trận mà. Hơn nữa, trước khi đi, ta còn muốn làm được một trận sinh vật cơ giáp cấp 8 kia". La Tiểu Lâu nhìn mặt của hắn đã hiểu, cười nói.

"... Được rồi" Nguyên Tích không quá tình nguyện mà nói.

Thời gian kế tiếp, La Tiểu Lâu vùi đầu vào chế tác cơ giáp sinh vật cấp 8, nhưng mà, khi hắn lắp ráp thành công linh kiện cơ giáp cấp 8, lại phát hiện rằng, chưa nói đến việc dung hợp gen sinh vật vào cơ giáp, hắn thậm chí còn chẳng thể lắp hoàn chỉnh một cơ giáp cấp 8.

"Chuyện gì xảy ra vậy?" Cho dù là cấp bậc càng lên cao, xác suất lắp ráp cơ giáp thành công lại càng thấp. Nhưng ngay cả một trận cơ giáp cấp 8 mà hắn cũng không thể làm ra được là sao?? Rơi vào đường cùng,

hắn đành đi đến Khải Ân hỏi ý kiến sư phụ. Lần này, hắn còn mang theo cả D Tư và Ngải Phàm. Nghiêm đại sư đang tất bật nhiều việc. Nhìn thấy La Tiểu Lâu liền ngoắc tay gọi đến, kêu hắn làm trợ thủ cho mình. Dưới con mắt trợn trừng và cái mồm há hốc của D Tư cùng Ngải Phàm, La Tiểu Lâu rất nhanh thay đổi một thân đồng phục của trợ thủ cấp thấp, bắt đầu giúp Ngiêm đại sư xử lý tài liệu, chế tác một ít linh kiện loại nhỏ.

Bận bịu cả buổi sáng, công việc của Nghiêm mới gần xong. D Tư và Ngải Phàm từ ngoài cửa sổ nhìn vào trong phòng làm việc, thấy và nghe rõ tiếng hô hào, quát tháo của Nghiêm đại sư mới thật sự ý thức được "thầy giáo" La Tiểu Lâu là cỡ nào ôn hòa, bọn họ là cỡ nào hạnh phúc nha.

Nghiêm đại sư sau khi hoàn tất công việc mang thành phẩm đi đến phòng thí nghiệm. Trước khi đi, bảo La Tiểu Lâu dẫn người vào văn phòng của ông mà chờ. La Tiểu Lâu buồn cười mà nhìn D Tư cùng Ngài Phàm – vẫn đang choáng váng chưa tỉnh lại: "Như thế này đã là gì, hơn nữa, các ngươi đừng coi thường môi trường công tác này. Chỉ cần tới đây vài ngày thôi là cái học được sẽ gấp mấy lần cái học được ở chỗ ta". D Tư lẫn Ngải Phàm đều sợ hãi mà lắc đầu. Ngải Phàm khó khăn mà nói: "Quay về, về, ngươi cứ gia tăng số lượng bài học của chúng ta lên, chúng ta theo ngươi học vẫn là, vẫn là tốt lắm!"

Không lâu sau, Nghiêm đại sư dẫn theo Trầm Nguyên đi vào. Trầm Nguyên thân thiết mà hỏi han La Tiểu Lâu, sau đó đảo mắt qua hai người ở phía sau hắn. La Tiểu Lâu vội vàng vì bọn họ giới thiệu, Trầm Nguyên cũng khách khí mà hỏi hai câu. Lúc này, Nghiêm đại sư giả bộ ho khan một tiếng, nói: "Đầu tiên ngươi đem tiến độ công tác của mình báo cho ta xem nào, gần đây, không ít mấy ông bạn già đều điện cho ta, nói chúc mừng ta có cái đồ đệ tốt, chắc chắn là ngươi lại làm chuyện gì đó phải không? Nào, chính ngươi nói lại cho ta nghe một chút". La Tiểu Lâu đem việc nghiên cứu ra cơ giáp sinh vật gần đây nói qua một lần, sau đó cuối cùng vẫn đánh vào chuyện xác suất làm ra cơ giáp cấp 7 quá thấp, siêu cấp thấp. Trầm Nguyên nghe mà ngây người một lát, cảm than nói: "Ta từ đầu đến giờ vẫn đi theo đại sư, đến hiện tại mới bắt tay vào chế tác cơ giáp cấp 7, vốn tưởng rằng trình độ vượt qua được ngươi – tiểu gia hỏa này. Thật không nghĩ tới, ngươi còn làm được ra cả sinh vật cơ giáp".

Nghiêm đại sư ánh mắt cũng tỏa sáng. Sinh vật cơ giáp!! Tuy hắn nghiên cứu không chuyên sâu về mặt này nhưng cũng cảm thấy hứng thú vô cùng.

Nghe thấy Trầm Nguyên khen hắn, La Tiểu Lâu xấu hổ nói: "Đây chẳng qua là do ta ngẫu nhiên có được bản thiết kế mà thôi, chính mình đâu có nghiên cứu ra". Nói xong, hắn lấy một cái bảng điện tử (máy tính bảng – tab ^-^), đẩy cho Nghiêm đại sư: "sư phụ, đây là những thứ ta nghiên cứu được, ngài có thể xem xem". Nghiêm đại sư cùng Trầm Nguyên sửng sốt. Lập tức, Nghiêm đại sư cười ha hả, trong mắt có cảm động cùng vui mừng. Loại kĩ thuật này là thứ mà bất kì ai nhìn thấy đều không dễ dàng từ bỏ, La Tiểu Lâu lại không chút do dự mà đưa cho lão.

Nghiêm đại sư cầm lấy cái bảng điện tử kia, quay đầu nhìn về phía La Tiểu Lâu: "Ngươi có biết là ta ở Khải Ân nhiều năm như vậy thì ít nhiều cũng có chút tình cảm cho nó, cái này quý như vậy, không sợ ta sẽ đưa cho Khải Ân làm lấy lời sao? Sao lại đưa cho ta?"

"Sư phụ khi dạy bảo ta, cũng đâu có bắt ta sau này phải đi theo phục vụ ai, không phải sao?" La Tiểu Lâu còn nhớ tõ Nghiêm đại sư lúc ấy còn cảnh cáo ban lãnh đạo Khải Ân, không cho phép họ tùy tiện ra tay với hắn. Cho nên bao lần hắn ra vào Khải Ân cũng không có gặp bất kì ai chặn đường mời chào hắn vào làm việc cho tập đoàn. Hơn nữa. mấy năm nay, hắn thực sự coi Nghiêm đại sư như phụ thân mình mà đối đãi.

Nghiêm đại sư vuốt vuốt cái bảng điện tử, cười cười nói: "Nếu ta đoán không sai, thứ này, hiện tại chỉ có quân bộ mới có, đúng không?" La Tiểu Lâu gật gật đầu, Nghiêm đại sư lập tức nói: "Ngươi yên tâm, nếu Khải Ân muốn khai thác giá trị cái này, ta sẽ là người đầu tiên bắt bọn họ lấy được giấy phép của quân bộ, sau đó đưa cho ngươi tiền công tương xứng. Ngươi dù sao cũng là đồ đệ của ta, bọn họ không dám chiếm tiện nghi của ngươi. Trước đó, cứ tạm để chỗ ta, để ta và Trầm Nguyên nghiên cứu qua một chút."

La Tiểu Lâu ánh mắt cong cong, gật đầu nói: "Sư phụ, hôm nay ta tới đây là vì có một chuyện ta muốn hỏi ngài. Đó là ta không sao làm được cơ giáp cấp 8, vô luận làm thế nào cũng không thể hoàn thành được". Vấn đề này vừa hỏi ra, Nghiêm đại sư cùng Trầm Nguyên lại một phen sửng sốt. Rất nhanh, Nghiêm đại sư lấy lại tinh thần, trừng mắt nhìn La Tiểu Lâu, cười mắng: "Ngươi nghĩ ngươi chế tạo cơ giáp là trồng rau cải sao? Muốn làm liền làm được? Biết tại sao mà cơ giáp cấp 8, cấp 9 ít như vậy không? Một cơ giáp chế

tạo sư bình thường cùng lắm cũng chỉ làm ra được cơ giáp cấp 7. Ngay cả ta, cơ giáp cấp 8 và cấp 9 trong mười năm làm cũng không được đến mười cái. Nếu như nói cơ giáp cấp 6 và cấp 7 là hai đẳng cấp riêng biệt thì giữa cấp 7 cùng cấp 8, cấp 8 cùng cấp 9, cái đẳng cấp ấy còn khác biệt xa xôi hơn nữa. Xác suất thành công thấp đến mức chỉ có thể trông cậy vào vận may, khi mà cả ba yếu tố thiên thời địa lợi nhân hòa cùng tập hợp thì một trận cơ giáp cấp bậc này may ra mới có thể xuất thế."

La Tiểu Lâu ngơ ngác mà nhìn Nghiêm đại sư. Hắn thật sự không biết cơ giáp cấp 8 cùng cấp 9 khó làm đến vậy. Hắn mới chỉ thăng cấp cho cơ giáp cấp 8 của Nguyên Tích chứ chưa thực sự bắt tay vào làm qua. "Nói cách khác, hiện tại ta chỉ có thể làm ra được cơ giáp cấp 7?" – La Tiểu Lâu hỏi.

"Xú tiểu tử, cái này thì đúng vậy, nếu ngươi thật có thể làm ra một cơ giáp cấp 8 thì ngươi muốn cái gì ta cho ngươi cái đấy!" Nghiêm đại sư phẫn nộ.

La Tiểu Lâu nở nụ cười: "Vậy thì được rồi, thật sự nếu không thể cưỡng cầu, thì cứ để sau này nghĩ biện pháp tiếp". Dù sao sinh vật cơ giáp cấp 7 của hắn cũng tương đương với cơ giáp cấp 9 bình thường, tuy rằng xác suất thành công chế tạo cơ giáp cấp bậc này cũng không cao nhưng nếu chỉ làm vài trận thì hắn vẫn có thể làm được không thành vấn đề.

Lúc sau, La Tiểu Lâu vội vàng cáo từ. Nghiêm đại sư cùng Trầm Nguyên cũng muốn nhanh chóng được kiểm nghiệm lý luận về sinh vật cơ giáp của hắn nên cũng không giữ lại.

"Haizz, xem ra mình chỉ có thể làm cho Nguyên Tích và La Thiểu Thiên có giáp cấp 7, thôi thì chọn hai cái tốt nhất cho bọn hắn" La Tiểu Lâu lẩm bẩm. Còn có cả Arthur nữa, cũng phải bắt đầu làm. Trời ạ, tâm niệm muốn làm cơ giáp cấp 10 cho Nguyên Tích không biết đến bao giờ mới có thể thực hiện được.

"La đại ca, tại sao ngươi lại đưa sinh vật cơ giáp giao cho cái tập đoàn kia?" Ngải Phàm khó hiểu hỏi han. Đối với bất cứ kẻ nào, loại kĩ thuật đầy quyền uy này cứ nắm trong tay mình là tốt nhất.

La Tiểu Lâu sờ sờ đầu của Ngải Phàm, giải thích: "Nếu không phải sắp tới sẽ có đại chiến, ta cũng sẽ nhấn mạnh cho thầy Ngiêm là không thể đưa cho bất luận kẻ nào. Nhưng với tình hình hiện tại, đưa cái đó ra là bắt buộc. Chỉ cần Khải Ân lấy được giấy phép của quân bộ sẽ không vấn đề gì. Bọn họ vẫn đứng về phía Nguyên Tích mà. Mặt khác, làm như vậy cũng là suy nghĩ cho các ngươi".

"Chúng ta??"

"Về sau nếu chiến tranh xảy ra, Tinh cầu Grey khẳng định cũng sẽ cần rất nhiều cơ giáp cấp 4, cấp 5. Mà để cho quân bộ gửi cho các ngươi nhiều như vậy, ngươi nói có khả thi không? Ít nhất trước khi Nguyên Tích thay đổi quan hệ ngoại giao với Tinh cầu Grey theo hướng tiến triển đi lên thì thật sự khó mà nói chắc. Mà khả năng chế tác cơ giáp của một mình ta cũng có hạn. Nếu Khải Ân muốn kỹ thuật của ta, vậy ta có thể từ chỗ họ mà mua rất nhiều cơ giáp" – La Tiểu Lâu chậm rãi nói.

214. Chương 212

Giờ ăn tối, La Tiểu Lâu phát hiện Nguyên Tích rõ ràng có chuyện vui, khóe miệng hơi hơi kiều, thậm chí còn hai lần ở dưới gầm bàn trộm nắm tay hắn. Cao hứng như vậy, chẳng lẽ gần đây công việc ở quân bộ tốt lắm?

Nguyên Triệt thì mỉm cười liếc nhìn La Tiểu Lâu một cái rồi nói: "Trong nhà khó được có cái cơ giáp chế tạo sư, gần đây đội của Vũ thị vệ mỗi ngày đều bàn luận về ngươi. Ngươi khai thật ra, ngươi đã cho bọn hắn cái thứ gì tốt vậy?"

La Tiểu Lâu sửng sốt, lập tức cười nói: "ân, trong đội đó có cái tiểu cô nương. Lúc ở Bụi động đã chiếu cố ta cùng Nguyên Tích. Bởi vì cấp bậc gen của cô ấy không đủ, không có biện pháp tham gia huấn luyện chiến sĩ cơ giáp, nên ta làm cho cô ấy một cái sinh vật cơ giáp"

Nguyên Triệt nở nụ cười: "Thì ra là thế. Những người từ Bụi động ra, thân thể tố chất phi thường tốt. Ta còn đang suy nghĩ lập bọn họ thành một đội cơ giáp đặc biệt, bảo hộ an toàn cho người trong nhà. Ngươi nếu có thể thì giúp đỡ một chút, nhưng mà, Nguyên Tích đã theo ta nhấn mạnh, ngươi gần đây bề bộn nhiều việc, ta đã nói một tiếng với quân bộ bên kia, bọn họ sẽ phái vài trợ thủ lại đây, ngươi có gì cần thì cứ sai bảo bọn họ"

Nguyên Tích đồng ý mà gật gật đầu, một đội cơ giáp đặc biệt là cái ý kiến không tồi, vừa nghĩ vừa ngắm La Tiểu Lâu – người sức mạnh cơ bắp kém nhất trong Nguyên gia – liếc mắt một cái.

Bữa tối chấm dứt, Nguyên Tích mang La Tiểu Lâu trở về thẳng phòng bọn họ, làm cho Nguyên Triệt đang định tìm La Tiểu Lâu nói chuyện đành lắc lắc đầu, mỉm cười ly khai, lúc này mà quấy rầy vợ chồng mới cưới quả không có đạo đức.

"Từ từ, rốt cuộc ngươi có chuyện gì mà gấp như vậy?" La Tiểu Lâu miễn cưỡng đuổi kịp bước chân Nguyên Tích, hổn hển mà kêu. Mà người hầu ở hai bên hành lang, đều một bộ mặt ta hiểu ta hiểu.

Nguyên Tích một hơi mang La Tiểu Lâu vào nhà, lưu loát mà đóng cửa lại, sau đó đem La Tiểu Lâu đổ lên trên giường.

"Uy uy, chúng ta thậm chí còn chưa tắm… tuy mấy ngày nay không có 'làm' thật, thế nhưng ngươi cũng không cần vội vã như vậy đi?"

"Câm miệng!" Nguyên Tích đánh gãy lời lải nhải của La Tiểu Lâu, nhìn hắn bằng đôi mắt trông mong, thậm chí còn cào cào tóc. Loại biểu tình khó xử này thật sự là quá ít khi xuất hiện ở trên người một Nguyên Tích đầy bá đạo, cho nên La Tiểu Lâu xem đến ngây người.

Trừng mắt nhìn hai mắt La Tiểu Lâu, Nguyên Tích không hề do dự, lấy từ không gian nút ra một cái hòm hình chữ nhật, cái hòm kia dài không đến nửa thước, nhìn không ra có điều gì trân quý. Thế nhưng bộ dáng cẩn thận động tác dực dực của Nguyên Tích làm cho La Tiểu Lâu cũng không tự chủ được bắt chước nhịp thở hồi hộp của hắn.

Hòm được mở ra, La Tiểu Lâu cúi sát vào vừa thấy, là một phen dao găm màu đen. Chất liệu thì cùng với vũ khí trên cơ giáp của Nguyên Tích giống nhau, nếu hắn không nhớ lầm, Nguyên Tích còn có một thanh kiếm cùng chất liệu, bị hắn cải tạo thành năng lượng kiếm.

"Dao găm sao? Bộ dáng hình như không quá hoàn mĩ, bên này có chút phì ra" La Tiểu Lâu vừa xem xét thanh dao găm không đủ tiêu chuẩn trong hòm, vừa xuất ra điệu bộ của chuyên gia mà đánh giá"

Nguyên Tích nắm chặt nắm tay, gân xanh đều lộ đi ra, La Tiểu Lâu thông minh mà hướng phía sau co rụt lại, này, sao lại thế này, chẳng lẽ mình nói sai cái gì à? lâu lắm rồi Nguyên Tích cũng không phát hỏa như thế này…

"Ngươi nói cái gì?? chỗ nào xấu?? ngươi nói rõ cho ta nghe một chút!". Nguyên Tích hoàn toàn là bộ dáng của một con mèo xù lông.

"không, không, ta, ta nhìn lầm thôi, đó là một sự hiểu lầm. Nó thật là đẹp nha, vô luận là tạo hình hay đọ sắc bén…"

Nguyên Tích hung hăng trừng mắt nhìn La Tiểu Lâu, lập tức hất cằm lên, nói: "ngươi không có tư cách kén cá chọn canh đâu, có thể có được thanh dao găm chính tay ta mài, đây là vinh hạnh của ngươi đấy"

La Tiểu Lâu há to mồm, nhìn thanh dao găm vài giây mới lên tiếng: "ý ngươi là, đây là ngươi tự tay mài chế tạo cho ta?"

Nguyên Tích hừ một tiếng: "đương nhiên, nhìn mà không biết sao? Ngươi chắc là cảm thấy rất cảm kích cùng kiêu ngạo đi …" cũng không phải ông chồng nào cũng đều chiều vợ như vậy đâu.

La Tiểu Lâu kinh hỉ mà nở nụ cười, hắn bổ nhào sang ôm lấy Nguyên Tích, ở trên cái mặt đang làm bộ thối mặt hôn vài miếng, mới lên tiếng: "Darling, ta thật sự rất rất vui, ta rất thích món quả này!" Nghĩ tới Nguyên Tích là dạng người vừa bá đạo vừa kiêu ngạo, lại ở khi bận bịu rút ra thời gian, tự tay vì hắn mài một phen dao găm, La Tiểu lâu đã thấy trong lòng có một dòng nước ấm chảy qua, thậm chí có chút

khẩn trương, hắn không biết cảm xúc này khi đi tặng cơ giáp cho Nguyên Tích, chỉ cảm thấy việc kia là việc đúng lý phải làm.

La Tiểu Lâu kích động đến nỗi thân thể đều có chút run rẩy, nhưng thật không ngờ kinh hỉ còn không chỉ có vậy.

Nguyên Tích rất là đương nhiên hưởng thụ La Tiểu Lâu chủ động dâng lên yêu thương cùng đôi môi ngọt ngào, sau đó mới lên tiếng: "Nhìn cái chuôi dao găm này mà xem, ta còn chuyên môn tìm D Tư nhờ thiết kế đấy, dựa theo bộ dáng của năng lượng kiếm mà mài, giờ chỉ cần đặt vào năng lượng thạch để kích hoạt là có thể dùng". Kết cấu phức tạp kia quả thật có chút làm khó hắn, thế nhưng cũng may cuối cùng làm ra một phen sau khi hao phí biết bao vật liệu.

La Tiểu Lâu kinh ngạc mà nhìn dao găm trong tay, quả thực trên bề mặt chuôi dao có một hốc nhỏ để bỏ năng lượng thạch. Trừ bỏ không được ý thức nguyên lực rèn qua, đây quả thực là một phen dao găm đạt tiêu chuẩn mức bình thường.

Thế nhưng, là một người hoàn toàn bình thường, La Tiểu Lâu hiểu rõ hơn ai hết có bao nhiêu không dễ dàng để làm được chuôi dao găm này.

"Hơn nữa, bộ dáng của con dao này ta đã làm cho phù hợp với cỡ tay của ngươi, ngươi thử xem" Nguyên Tích nói xong, đem con dao găm đặt vào tay La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu cầm lấy, xúc động nói: "thật sự, thật sự vừa vặn thích hợp, cảm giác cầm trong tay rất thoải mái" La Tiểu Lâu nhìn dao găm trong tay, cười ngây ngô nửa ngày, sau đó ngẩng đầu nói với Nguyên Tích: "Darling, đây là thanh dao găm hoàn mĩ nhất ta từng thấy"

Mặt Nguyên Tích nhất thời một màu đỏ, hắn hung ác nói: "Hừ, ngươi cố ý khen thế nào cũng vô dụng thôi, ban nãy ngươi còn chê không đẹp, để xem lát nữa ta xử ngươi thế nào"

Nguyên Tích đem rút con dao găm trong tay La Tiểu Lâu đặt ở đầu giường, sau đó bế hắn hướng phòng tắm đi đến.

Sau khi tắm táp thu dọn cẩn thận, La Tiểu Lâu sắc mặt đỏ bừng bị Nguyên Tích mang theo đi ra phòng tắm, hai người đi tới bên giường. Nguyên Tích thỏa mãn mà đem người ta cuốn đến trong lòng ngực, vặn tắt ngọn đèn.

Lúc Nguyên Tích sắp sửa đi vào, La Tiểu Lâu mơ màng mà thầm nghĩ, con dao găm của Nguyên Tích đã gợi í cho hắn, nếu cơ giáp rất khó có thể thăng cấp, vậy thì hắn sẽ sử dụng năng lượng thạch để làm tăng sức mạnh cơ giáp.

ooooooo

Ngày hôm sau, La Tiểu Lâu đi đến phòng làm việc. Quả nhiên, ngoài Ngải Phàm và D Tư, còn có hai người được quân bộ gửi đến hỗ trợ. Hai người đều hơn 30 tuổi, quân hàm trung tá, cung kính hành lễ với La Tiểu Lâu. Bọn họ thuộc bộ phận nghiên cứu cơ giáp, lòng kính trọng đối với La Tiểu Lâu so với những người khác trong quân đội phải nhiều hơn vài phần.

La Tiểu Lâu cùng với hai người bọn họ đáp lại, cười nói: "hai vị có thể tới hỗ trợ, thật sự là rất cảm tạ"

"Chúng tôi chắc cũng không giúp được gì nhiều cho ngài, dù sao lý luận về sinh vật cơ giáp của ngài đến bây giờ quân bộ mới nghiên cứu được một chút" hai người cũng lập tức nói "thế nhưng, giúp ngài xử lý nguyên vật liệu, chế tác linh kiện thì chúng tôi vẫn có thể làm được"

"Linh kiện cơ giáp hai người chế tác có thể đạt tới cao nhất là cấp mấy?" La Tiểu Lâu nghĩ nghĩ, hỏi.

Hai vị trung tá liếc nhìn nhau, một người nói: "cấp 7 cũng có thể làm được, nhưng vẫn tương đối miễn cưỡng, xác xuất thành công rất thấp, nếu là cấp 6 thì không có vấn đề gì".

La Tiểu Lâu gật gật đầu, đang định nói chuyện, thì bỗng có tiếng gõ vang lên ngoài cửa.

Ngải Phàm thấy La Tiểu Lâu gật đầu ra hiệu, thì chạy ra mở cửa, sau đó ngây ra. Ngoài cửa, đúng là một thân đồng phục huấn luyện Eno, trên vai Eno là một thanh năng lượng kiếm, nàng một tay xách Ngải Phàm

để sang một bên, đi vào trong. Nhìn đến khung cảnh trong phòng, Eno mỉm cười: "trong này thật nhiều người nha, D Tư, ngươi đã ở (là một kiểu chào, ngươi đã ở = xin chào)"

La Tiểu Lâu cũng cười: "Nghe nói các ngươi đang huấn luyện cơ mà, sao lại rảnh rỗi mà đến đây thế này?"

Eno hơi nghiêng đầu, nói thẳng vào vấn đề: "ta đã xem cái cơ giáp kia của Tiểu Kiều, hãy làm cho ta một trận, ta thấy cái của nàng ta tốt hơn cái hiện tại của ta nhiều. Thù lao ngươi định đoạt, nhưng mà, ta còn chưa lĩnh tiền lương"

Trong phòng mọi người trừ La Tiểu Lâu cùng D Tư thì đều nở nụ cười. Người này đã không có tiền, còn muốn cơ giáp cao cấp.

D Tư và La Tiểu Lâu thì hiểu, Eno coi cơ giáp cũng chỉ như năng lượng kiếm, nàng không cho rằng mình sẽ không mua nổi một thanh năng lượng kiếm, nàng sớm muộn gì cũng sẽ trả được hết tiền công.

"Được" La Tiểu Lâu không chút do dự nói. Cho dù không có câu nói kia của Nguyên Triệt, hắn với Eno cũng coi như có chút giao tình, huống chi lúc này hắn không cần lo đến vấn đề nguyên vật liệu (đã có quân bộ cung cấp). "Nhưng mà ta cần một thời gian, chắc sẽ phải đợi khi ta từ La Phù tinh trở về mới làm cho ngươi được". "Đúng rồi, hai vị, hãy làm giúp ta chế tạo một lượng lớn linh kiện cơ giáp cấp 6. Khoảng 20 bao tất cả" – La Tiểu Lâu sau khi nói với Eno bắt đầu phân phó hai người trợ lý mới.

"Vậy đa tạ" Eno cười, đang định rời đi, bỗng lại xoay người trở lại, hỏi: "ngươi có muốn năng lượng thạch không? Cái đó ở chỗ ta vẫn còn rất nhiều". Trước khi đi, người nhà đã chuẩn bị cho vị thiếu gia của bọn họ là nàng không ít năng lượng thạch.

La Tiểu Lâu sửng sốt, lập tức nở nụ cười "Nói thật, cái kia đối với ta rất có ích"

"Vậy được rồi, ta đi mang lại đây cho ngươi, dù sao để chỗ của ta cũng vô dụng. Nhưng mà có mấy viên cao cấp, ta nghĩ định nhờ ngươi làm cho ta hai phen năng lượng kiếm, để dành chơi thôi. Nghe D Tư nói, ngươi đối với việc chế tác cái đó cũng rất am hiểu" Eno lại nói.

"không thành vấn đề" La Tiểu Lâu quả thật phi thường coi trọng năng lượng thạch. Đây là thứ hiếm hoi có thể bổ sung tăng trưởng tinh thần lực cùng ý thức nguyên lực. Tuy rằng để tăng trưởng thì quá chậm, nhưng để bổ sung thì vô cùng tiện lợi, như là lúc nào cũng mang theo sạc điện thoại vậy.

Mặc dù 125 tàng trữ rất nhiều, nhưng thứ tốt như vậy, hắn không điên mà chê ít.

Hai người trung tá nói với La Tiểu Lâu "nhiệm vụ ngài giao cho chúng tôi sợ rằng rất mất thời gian, chúng tôi sẽ về quân bộ, nơi đó nhân công nhiều, trong vòng 7 ngày sẽ bố trí mang lại đây cho ngài"

La Tiểu Lâu gật gật đầu, mấy ngày tiếp hắn muốn làm ra mấy cái cơ giáp cấp 7, cho Nguyên Tích, cho La Thiểu Thiên còn cho cả Arthur nữa, nhưng mà, bởi vì thời gian rất ít, có thể phải cần Trầm Nguyên hỗ trợ.

La Tiểu Lâu nói cho Ngải Phàm cùng D Tư nội dung bài học ngày hôm nay, sau đó liên hệ với Trầm Nguyên, Trầm Nguyên một ngụm liền đồng ý.

La Tiểu Lâu tiếp đó lại lo lắng một việc, đó là đại bộ phận động tác và thói quen tác chiến của Nguyên Tích hắn còn biết, làm cơ giáp cho phù hợp cũng dễ dàng. Nhưng La Thiểu Thiên thì phải làm thế nào bây giờ???

215. Chương 213

La Tiểu Lâu nghĩ đi nghĩ lại cũng không tìm thấy cách nào tốt, tính toán trực tiếp mở lời cùng với La Thiểu Thiên. Cho dù không phải món quà bất ngờ nhưng chắc hắn cũng sẽ nhận thôi, nếu không đã không mua cái cơ giáp cấp 5 kia. Nhưng mà, trước đó, tốt nhất là đến phòng huấn luyện cơ giáp. La Thiểu Lâu tranh thủ giờ cơm trưa, hướng sân huấn luyện ở mặt sau của hoàng cung đi tới.

La Tiểu Lâu định đặt trước một phòng huấn luyện cơ giáp, đang đi tới cửa phòng điều khiển, hắn nhìn thấy Nguyên Triệt đang lau lau tóc đi về phía này. Hiển nhiên, Nguyên Triệt là vừa huấn luyện xong rồi đi tắm, tóc vẫn còn ướt sũng.

Nhìn đến La Tiểu Lâu xuất hiện ở nơi này, Nguyên Triệt đầu tiên là sửng sốt, cặp mắt xinh đẹp lập tức mị lên, mỉm cười nói: "Thật là trùng hợp, ta đã muốn đi tìm ngươi mấy ngày nay, có rảnh không? ta nghĩ muốn hỏi ngươi mấy câu."

La Tiểu Lâu gật gật đầu, hắn cũng muốn hỏi Nguyên Triệt về chủ nhân của 125 một chút. Thế nhưng, trước mặt Nguyên Tích hay Nguyên Liệt hoặc Phượng Già Lăng, hắn cũng không muốn biểu lộ mình có quan tâm chú ý tới một dị thú.

Hai người tìm một gian phòng nghỉ, Nguyên Triệt ngả người vào trên ghế salon. tùy tay đóng tất cả camera trong phòng, sau đó mới cùng với La Tiểu Lâu nói: "ngồi đi"

Nguyên Triệt biếng nhác mà ngồi, La Tiểu Lâu đang định đi lại gần, bên chân bị 125 kéo lại, xoay người ngồi ở phía đối diện với Nguyên Triệt.

125 khẩn trương mà nhìn chằm chằm đề phòng Nguyên Triệt, từ khi biết rõ người này có một thời gian dài ở chung cùng với chủ nhân và đại ca của mình, 125 có một loại địch ý bản năng – bản năng của loài động vật khi lãnh địa thần thánh của mình bị xâm phạm mà sinh ra địch ý. Nhưng khí thế của Nguyên Triệt cũng không hề kém chút nào so với Nguyên Tích. 125 suy nghĩ mấy lần, cuối cùng vẫn là không dám làm gì cả.

Hiện tại La Tiểu Lâu là người được nó xem trọng, nó sẽ không bao giờ … để cho kẻ khác có cơ hội chạm vào chủ nhân nó nữa.

– "Kỹ thuật chế tạo cơ giáp của ngươi mạnh như vậy, có phải là do liên quan đến huyết thống dị thú?" Nguyên Triệt cười cười, vì La Tiểu Lâu rót chén nước, hỏi.

La Tiểu Lâu căng thẳng cầm cái ly, phát hiện Nguyên Triệt cũng không giống như là có ác ý, mới trầm tĩnh lại. Trụ cột cơ bản của hắn về cơ giáp có thể nói là do Ngiêm đại sư giúp hắn có được, đại bộ phận kĩ thuật thực hành cũng là nhờ Nghiêm đại sư chỉ dạy. Nhưng mà, sinh vật cơ giáp đúng là do bản thiết kế 125 cho cùng với ý thức nguyên lực mà có được. Ý thức nguyên lực trong quá trình la Tiểu Lâu chế tạo cơ giáp đúng là trọng yếu phi thường. Không có ý thức nguyên lực, hắn không có khả năng đạt đến trình độ hiện nay ở tầm tuổi này.

La Tiểu Lâu chần chờ một lát, nói: "có một phần nguyên nhân là do đó thật"

Nhìn La Tiểu Lâu cẩn thận chậm chạp nói, thậm chí còn có một chút thận trọng, Nguyên Triệt khóe miệng kiều kiều: "ngươi không cần lo lắng, mặc kệ ngươi là nhân hay là thú, chỉ cần Nguyên Tích chấp nhận ngươi, ta sẽ không nói gì, cũng sẽ không làm gì, với điều kiện ngươi không được làm tổn thương hắn"

"Ta đương nhiên sẽ không rồi. Vì cái gì mà ta muốn làm như vậy?" La Tiểu Lâu kinh ngạc mà nói. Xem sắc thái người kia không giống diễn trò, nhưng nói thật, người phải lo lắng là hắn nha, lúc nào cũng phải cẩn thận sợ Nguyên Tích gia bạo (bạo lực gia đình). Đến lúc đó không biết có người nhà nào của hắn đứng ra bảo vệ hắn đây?

"Vậy sao? Ta chỉ là cảm thấy, dị thú các ngươi luôn dễ dàng mê hoặc con người". Gương mặt tuấn mĩ của Nguyên Triệt lộ ra một cái cười mỉm đầy ý vị thâm sâu, La Tiểu Lâu cảm thấy trong lời của hắn có chút không đúng gì đó, nhưng vẫn ngồi im ngơ ngác mà nhìn người đối diện.

"Thật sao? có lẽ có. Ý của ta là, ta còn không học được cái bản lĩnh ấy". La Tiểu Lâu có chút tiếc nuối nói, nếu có thật thì gần đây hắn cũng sẽ không bi thảm như vậy.

125 ở bên cạnh hắn nhỏ giọng nói: "Ta đã sớm nói với ngươi rồi mà, nên luyện tập trước phòng khi hôn nhân của các ngươi có vấn đề, ngươi lại luôn coi lời ta như gió thổi bên tai. Kẻ có quyền cao chức trọng sao có thể không có tình nhân đâu. Cho dù Nguyên Tích không thực sự muốn tìm, thế nhưng cũng sẽ có người đưa cho nha, ngươi nên làm theo lời ta nói, đầu tiên là ….."

125 cuối cùng cũng nhận thấy Nguyên Triệt đang kinh ngạc nhìn nó, cố gượng xua xua mấy cái vuốt, lặng lẽ ra phía sau ngồi, sau đó cố nói nốt: "trở về ta lại nói cho ngươi biết. Yên tâm, ta đã down tài liệu tốt

giúp ngươi rồi"

Nguyên Triệt cũng thật có hứng thú đánh giá 125 – kẻ đang nhanh chóng lủi đến phía sau La Tiểu Lâu – nói: "Con thú này của ngươi rất thú vị, cho ta mượn chơi hai ngày nhá?"

125 ngẩn ngơ, lập tức sắc da màu xanh vì xúc động mà biến thành màu tím hồng, lanh lợi mà nhảy lên trên chiếc bàn ở giữa La Tiểu Lâu cùng Nguyên Triệt, phẫn nộ mà hô: "Ta ta ta … rất là trung thành đấy. Hơn nữa, hắn sẽ không đồng ý đâu!", nói tới đây, thực sự lo lắng mà quay đầu lại hỏi La Tiểu Lâu: "Đúng không?"

La Tiểu Lâu vội đưa tay bắt nó ôm xuống dưới, ho khan một tiếng, xấu hổ mà nói, "Cho ngươi chê cười rồi, kỳ thật nó đại đa số tình huống đều là rất… uhm, rất đáng tin cậy đấy." Nếu không đề cập đến tính cách của nó.

Chờ 125 ngoan ngoãn leo xuống dưới, La Tiểu Lâu mới ngẩng đầu nhìn kẻ vẫn còn đang buồn cười – Nguyên Triệt, tiếp tục nói: "Ngươi có biết chủ nhân của 125,.. ý ta là người mà ngươi gặp được kia, đi đâu không? Ta nhất định phải tìm được hắn. Hắn ở cùng với ngươi một thời gian dài như vậy, có cái đầu mối nào không?"

Ý cười trên mặt Nguyên Triệt dần dần biến mất, trong mắt có cái gì đó lóe qua. Trầm mặc một hồi, Nguyên Triệt lôi ra một cái vòng cổ. La Tiểu Lâu mới đầu tưởng là không gian nút, thế nhưng phía dưới của cái vòng là một cái hoa tai bạch ngọc nhỏ bé. Giống như là một mảnh của lá phong, hoặc là một cái kí hiệu đặc thù nào đó.

"Trước khi trả lời câu hỏi của ngươi, ta muốn hỏi một chút, cái này đối với dị thú đại biểu điều gì?" Nguyên Triệt hỏi.

La Tiểu Lâu nhận lấy, lập tức cảm thấy trong tay nóng lên, hắn kinh ngạc mà trừng lớn mắt, nhưng rất nhanh, miếng ngọc kia lại khôi phục ôn lạnh, giống như nhiệt độ ban nãy hắn cảm nhận được chỉ là ảo giác.

"Đây là đồ của chủ nhân của 125?" La Tiểu Lâu hỏi.

Nguyên Triệt khẽ hừ một tiếng: "đúng là lấy từ chỗ của hắn"

La Tiểu Lâu tinh tế vuốt ve, thế nhưng trừ bỏ có nóng lên lúc ban đầu, hắn không phát hiện được cái gì bất thường cả, nên đưa cho 125, dù sao, đối với vật của dị thú, 125 phải quen thuộc hơn hắn nhiều.

125 tiếp nhận, ánh mắt lần đầu tiên phát ra lam quang, đảo qua mặt ngọc một lúc, sau lam quang biến mất, nó ghét bỏ đem cái hoa tai ném trả lại cho Nguyên Triệt, nói: "Tuy rằng nhìn giống như gia huy (huy hiệu của một gia tộc) nhưng có thể khẳng định, đây không phải đồ thuộc về dị thú"

Sắc mặt La Tiểu Lâu cùng Nguyên Triệt đồng thời biến đổi. Loại công nghệ làm ra thứ này vừa thấy đã biết không thuộc về Bụi động, nếu không phải của dị thú, kia chứng tỏ rằng, nó là của những kẻ đã bắt cóc Nguyên Triệt cùng đuổi giết chủ nhân125.

Nguyên Triệt sắc mặt trầm xuống, nắm nắm cái hoa tai, nói: "ta sẽ đi thăm dò lại, chuyện về cái này, ngươi giữ bí mật giúp ta"

La Tiểu Lâu lập tức gật gật đầu, âm thầm đem cái gia huy kia ghi nhớ lại, kẻ bắt cóc Nguyên Triệt, đồng thời lại công kích chủ nhân 125, thực sự có thể chính là kẻ thứ ba đứng đằng sau tất cả mọi chuyện.

"Ta thực sự cũng không biết hắn đi đâu, hắn đem ta phong ấn tại nơi đó, ta chỉ có thể chờ ở chỗ kia. Cho nên, ta phi thường chán ghét hắn." Nguyên Triệt thu hồi vòng trang sức, nhưng không có đeo lại trên cổ, đứng dậy hướng ngoài cửa đi đến.

La Tiểu Lâu khóe miệng run rẩy, 'ngài' trên người đeo thứ lấy được từ chỗ hắn, có vẻ không giống như là ý tứ chán ghét nha.

Nguyên Triệt tựa hồ cảm giác được tầm mắt chăm chú của La Tiểu Lâu, quay lại cười nói, "Đúng rồi, ngươi cũng là dị thú, có thể hay không trở về dạng thú thân cho ta xem một chút?"

"Cái, cái gì?" La Tiểu Lâu cảm thấy toàn thân tóc gáy đều dựng đứng lên, 125 thì cố gắng đứng chắn trước người La Tiểu Lâu.

Nguyên Triệt ở cửa cười ha hả, "Đùa ngươi thôi, nếu thật bắt nạt làm ngươi khóc, Nguyên Tích không thể khôn tìm ta liều mạng mất"

Đợi cho Nguyên Triệt không thấy bóng dáng, La Tiểu Lâu mới khó khăn theo nỗi sợ hãi trung hồi phục, chẳng lẽ Nguyên Triệt cũng có sở thích nhéo ngắt da lông? trời ạ, hắn không muốn nghĩ nữa!!!

125 cảm thấy này nửa ngày nay nó đã lao lực quá độ, nhảy lên bả vai La Tiểu Lâu, bắt đầu nghỉ ngơi.

ooooo

La Tiểu Lâu bước ra khỏi phòng nghỉ, tính toán chạy nhanh đi đặt trước một phòng huấn luyện cơ giáp, kết quả đi chưa được mấy bước, thì nhìn thấy vài bóng người đằng xa.

Mấy bóng người kia nhanh chóng rẽ sang đường khác, La Tiểu Lâu hơi ngừng lại, trong mấy người đó, hắn nhận ra hai cái thân ảnh quen thuộc mà một trong đó, đúng là La Thiểu Thiên.

Sau một hồi ngẩn ngơ, La Tiểu Lâu lập tức đuổi theo, tiểu tử Nguyên Nặc kia rõ ràng đi cùng La Thiếu Thiên đi hướng phòng huấn huyện, có thể là cùng nhau luyện tập. Như vậy, đối với hắn, quả là một cơ hội tuyệt hảo, có lẽ cái kế hoạch tặng quà bất ngờ của hắn vẫn còn có hi vọng.

La Tiểu Lâu lặng lẽ đi sau đám người, nhìn bọn họ tiến vào phòng huấn luyện cấp A, hắn vui vẻ rạo rực bước vào phòng quan sát.

Sau đó La Tiểu Lâu vỗ vỗ 125, nói, "Nhờ ngươi đó, cục cưng, giúp ta ghi chép một chút —— được rồi, bọn họ không quan trọng bằng ngươi, quay về ta sẽ làm hộp năng lượng cho ngươi trước tiên"

Đợi đến hứa hẹn của La Tiểu Lâu, 125 mới bắt đầu bật lên toàn bộ camera trong phòng huấn luyện, chăm chú thu thập thông tin.

La Tiểu Lâu nhìn chằm chằm màn hình lớn, cơ giáp màu đen của La Thiểu Thiên cùng cơ giáp màu xám của Nguyên Nặc tách ra đứng ở hai góc đối diện nhau của phòng huấn luyện, đang làm mấy động tác khởi động, mười mấy phút sau, hai người bắt đầu đối chiến, La Tiểu Lâu chú ý mà nhìn chằm chằm hai người, không thèm để ý những cái cơ giáp khác. Đồng thời bắt đầu ở trong đầu lặp lại động tác của hai người, phân tích cấu tạo cơ giáp mà bọn họ cần dùng.

La Tiểu Lâu vẫn đứng mất giờ, ánh mắt của 125 thỉnh thoảng hiện lên lam quang, cuối cùng thì La Tiểu cũng nhắm mắt lại, ngồi xuống.

"được rồi, từng này tư liệu cũng đủ dùng. Cùng lúc cũng thu được tư liệu của tiểu tử Nguyên Nặc, thật là nhất cử lưỡng tiện.

La Tiểu Lâu mang theo 125 lén lút chuồn khỏi phòng quan sát, ở hai phút sau khi hắn đi khỏi, hai cái cơ giáp đối chiến cũng ngừng lại.

Mọi người xung quanh cũng đều ngừng lại, một người trong đó nói: Thiên ca, Nguyên Nặc điện hạ, hôm nay cũng thật là phấn khích"

Một người khác thì hưng phấn mà nói, "Ai, ta đều xem ngây người, cơ hội này thật không dễ có, qua hôm nay cũng sợ chẳng có lần thứ 2, nhưng ta lại không được ….. ủa,sao hôm nay không tắt camera?"

La Thiểu Thiên cùng Nguyên Nặc liếc nhau, đều không nói gì, hướng phòng quan sát đi tới

Trong phòng đã không còn ai.

Nguyên Nặc rốt cục nhịn không được nói, "Ngươi nói xem kẻ đó chạy tới xem trộm chúng ta tập luyện làm cái gì?

La Thiểu Thiên duỗi chân ra, thoải mái mà tựa vào trên ghế sa lon, đơn giản không quan tâm, nói: "Không biết."

Nhìn khóe miệng La Thiểu Thiên hơi hơi kiều, rõ ràng là một bộ tâm tình không sai, Nguyên Nặc cũng nhún vai, "Thôi đi, cứ kệ hắn"

La Thiểu Thiên híp mắt nhìn phương hướng La Tiểu Lâu ly khai, đưa tay sờ sờ trước ngực, cái vòng cổ đang chậm rãi nóng lên, cái vòng cổ kia, cùng cái của Nguyên Triệt giống nhau như đúc.

216. Chương 214

La Tiểu Lâu đi về phòng làm việc, bên người Trầm Nguyên đã có không ít linh kiện cấp 7, La Tiểu Lâu ngượng ngùng mà tiếp đón một tiếng, đem số năng lượng hộp đã đồng ý với 125 ném cho nó, rồi hướng phòng tài liệu đi đến.

125 sau khi đem năng lượng hộp thu hồi, cũng thong thả bước lại gần. La Tiểu Lâu bắt đầu xử lý tài liệu, bên kia 125 lượn lờ quanh Trầm Nguyên.

Nó chắp tay sau đít chuyển động vài vòng, đem Trầm Nguyên cùng La Tiểu Lâu biến thành ù ù cạc cạc, lại có chút buồn cười.

"Có cái gì không đúng sao?" Trầm Nguyên cười tủm tỉm mà nhìn 125.

"Ân, không đúng, quả thật không đúng". cái đuôi 125 trên mặt đất vẽ hình tròn, hỏi: "Anh có phải hay không gần đây đồng ý làm thí nghiệm nâng cấp cực hạn tinh thần lực?"

La Tiểu Lâu sửng sốt, Trầm Nguyên đã kinh ngạc mà trừng lớn mắt, anh nhìn nhìn La Tiểu Lâu cùng 125, tay ngừng động tác, chậm rãi nói: "Đúng vậy".

"Vì sao? Anh, anh không biết như vậy phi thường nguy hiểm ư?" La Tiểu Lâu khiếp sợ mà nhìn Trầm Nguyên, không phải tinh thần lực không có thuốc giúp đề cao, thế nhưng loại này thí nghiệm tuy có thể trong thời gian ngắn đề cao tinh thần lực song đồng thời sẽ làm não bộ gặp nguy cơ bị thương tổn hoặc là thần kinh toàn thân tê liệt. Cho nên, mặc dù là có loại này thực nghiệm, cũng không có mấy người nguyện ý trải qua.

Trầm Nguyên trừng mắt nhìn, lập tức hơi hơi nở nụ cười, "Em chớ khẩn trương, anh đây không phải là không có chuyện gì sao. Loại này thí nghiệm tuy rằng nguy hiểm, thế nhưng thực tế có rất nhiều người muốn thử cũng chẳng có cơ hội. Nghĩ coi, nâng cấp tinh thần lực là tăng khả năng trở thành siêu cấp cơ giáp chế tạo sư – một chức danh không hề nhỏ đâu nhé. Kể cả ở Khải Ân, cũng chỉ có ba người tuổi trẻ đứng đầu cơ giáp chế tạo sư mới có thể được làm loại này thí nghiệm. Mà thí nghiệm này, tập đoàn Khải Ân đã cải tiến qua rất nhiều lần rồi, có thể cam đoan không có nguy hiểm. Cái kỹ thuật này Khải Ân vẫn không có tiết lộ ra ngoài, cho nên…" Ánh mắt Trầm Nguyên rũ xuống, theo lý anh cũng không nên nói, thế nhưng đối với La Tiểu Lâu, anh lại nhịn không được muốn nói vài câu.

Về thí nghiệm này, lúc trước quan điểm của Nghiêm đại sư cùng La Tiểu Lâu giống nhau, đều là kiên quyết phản đối.

Móng vuốt của 125 ở trên đầu Trầm Nguyên chạm chạm vào, lại duỗi cái mũi tới gần ngửi ngửi —— đương nhiên, động tác sau là thói quen của nó thôi —— chạy quay về bên người La Tiểu Lâu, bám lên bờ vai của cậu, nói, "Không, trên thực tế, không phải không có nguy hiểm, mà là ở mặt ngoài không có nguy hiểm. Tuy có thể tránh bị liệt toàn thân hoặc trực tiếp chết não thế nhưng tinh thần lực dư thừa trong thân thể anh cũng không hoàn toàn được hấp thụ".

"Những phần dư thừa không được hấp thụ đó nằm sâu trong trung khu thần kinh, qua ngày tháng sẽ càng ngày càng nhiều, không thể sử dụng được mà còn cực kì phiền toái. Sau này tinh thần lực của anh sẽ rất khó đột phá, hơn nữa nếu ở thời điểm vận dụng một lượng lớn tinh thần lực sẽ có nguy cơ bùng nổ. Tưởng tượng một dòng sông bị một lượng đá lớn chặn tắc dòng chảy. Bình thường chảy nhỏ thì không sao, nếu nước mạnh sẽ làm vỡ òa cái rụp".

Lời 125 nói, làm cho Trầm Nguyên cùng La Tiểu Lâu đều ngây dại. "bùng nổ", lại còn ở trong đầu, cùng chết não có khác gì. Hơn nữa, cho dù không bùng nổ, tinh thần lực trì trệ không tiến bộ đối với bất kì cơ giáp chế tạo sư nào cũng đều là một đả kích.

"Vậy làm sao bây giờ? 125, mày có biện pháp mà, đúng không".La Tiểu Lâu ở trong ý thức đối với 125 nói, trước khi biết kết quả, hắn không hy vọng nói ra làm kích động Trầm Nguyên.

125 mắt to quét Trầm Nguyên hai cái, gật gật đầu, quay đầu đối với La Tiểu Lâu nói: "Ân, cậu có thể giúp anh ta, dùng tinh thần lực của cậu giúp anh ta khơi thông mạch não, diệt trừ những cái tinh thần lực lắng đọng không cách nào hấp thu này. Thế nhưng, loại này tinh thần chữa trị, trong khoảng thời gian ngắn không thể quá mức thường xuyên. Cho nên, cậu tốt nhất là giải quyết hết trong một lần".

La Tiểu Lâu nhẹ nhàng thở ra, có biện pháp giải quyết là tốt rồi. Hơn nữa, tuy rằng lấy tinh thần lực của cậu mà nói có chút miễn cưỡng, thế nhưng có năng lượng thạch, tuy rằng khó khăn một chút, hẳn là vẫn có thể giải quyết vấn đề.

La Tiểu Lâu đi qua, đối diện với Trầm Nguyên, sau đó trịnh trọng mà nói, "Trầm ca, sự tình nghiêm trọng, em cũng không dám nói bừa, thế nhưng nếu để em chữa trị giúp thì em vẫn nắm chắc 90%. Tuy nhiên, anh cũng có thể đi tìm sư phụ hỗ trợ, em nghĩ lão nhân so với em khẳng định còn có …… "

"Không, em giúp anh". Trầm Nguyên nặng nề nhắm mắt lại, anh không có mặt mũi đi phiền toái Nghiêm đại sư, hơn nữa, La Tiểu Lâu có thể phát hiện vấn đề mà người khác không thể phát hiện, lại dám nói nắm chắc 90%, đã nói lên, La Tiểu Lâu quả thật có năng lực như thế.

Anh hiểu biết La Tiểu Lâu, chuyện gì không có nắm chắc, cậu tuyệt đối sẽ không ôm đồm vào trên người mình.

"Vậy được, kia …. bây giờ tiến hành luôn đi". La Tiểu Lâu nhìn thoáng qua thời gian, đã biết Trầm Nguyên trong thân thể có chứa bom, cậu cũng không thể chờ thêm nữa, chữa càng sớm càng tốt.

La Tiểu Lâu đi tới chỗ D Tư cùng Ngải Phàm đang làm việc dặn dò một chút, bảo họ ngàn vạn lần không thể để người khác tới quấy rầy cậu. Tiếp theo, La Tiểu Lâu đưa Trầm Nguyên sang gian phòng nghỉ đằng sau phòng làm việc. 125 cũng tới, nó có thể ở bên cạnh giúp chỉ đạo cách thức chữa trị.

Trầm Nguyên dựa theo chỉ thị của 'đạo sư' 125, thả lỏng tinh thần, sau đó nằm ở trên giường.

La Tiểu Lâu so với Trầm Nguyên còn khẩn trương. Cậu xuất ra một khối năng lượng thạch cấp 5, sợ vạn nhất tinh thần lực không đủ có thể hại đến Trầm Nguyên.

Hít sâu một hơi, hình dung lại những điều 125 nhắc nhở cần chú ý, La Tiểu Lâu ngồi ở bên giường, một tay đặt ở đỉnh đầu Trầm Nguyên, tay kia cầm khối năng lượng thạch. Những cái khác thì không dám nói, La Tiểu Lâu đối với việc sử dụng tinh thần lực đã rất nhuần nhuyễn, rất nhanh tập trung lực chú ý, bắt đầu ngưng tụ tinh thần lực.

Tinh thần lực được cậu ngưng tụ, ép thành một sợi dây nhỏ, chậm rãi thăm dò đi vào thân thể Trầm Nguyên. Nháy mắt khi tiến vào, thân thể Trầm Nguyên cứng đờ, tinh thần lực không tự chủ được mà sản sinh kháng cự với vật thể lạ.

Trầm Nguyên trong lòng cả kinh, lúc này mới ý thức được việc chữa thương này có thể còn nguy hiểm hơn cái thí nghiệm nâng cấp tinh thần lực cực hạn kia. Bởi vì cái kia là dùng dụng cụ mà đưa tinh thần lực vào, mà đây là trực tiếp đưa từ La Tiểu Lâu sang anh. Một chút không cẩn thận, cả hai người đều gặp nguy hiểm…

Trong lòng lo đến quýnh lên, cố điều khiển tinh thần lực của bản thân ổn định lại, muốn cho La Tiểu Lâu dừng lại … thế nhưng rất nhanh, anh cảm giác được một loại cảm giác ấm áp vô cùng thoải mái. Cái loại tinh thần lực cường đại mà đầy thiện ý này gần như không tốn chút sức nào làm cho những kháng cự của tinh thần lực của bản thân anh tiêu tan. Trầm Nguyên bình tĩnh trở lại, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Một khắc kia, anh nghĩ, tuy không biết của Nghiêm đại sư thế nào chứ tinh thần lực của La Tiểu Lâu khẳng định cao hơn so với Địch Gia.

Tinh thần lực của La Tiểu Lâu tiến vào lúc sau, thong thả mà đi theo mao mạch não tiến sâu vào, đồng thời theo lời dặn của 125, tuyệt đối không đụng vào các khu vực không liên quan khác. Rất nhanh, La Tiểu Lâu gặp hạt tinh thần đọng đầu tiên. Cậu dùng tinh thần lực của mình chậm rãi đem hạt đó bao vây, tiêu trừ, làm như cách cậu hấp thu năng lượng xám trong năng lượng thạch vậy. Tiêu trừ xong rồi, La Tiểu

Lâu phát hiện, cái kia hạt tinh thần đọng biến thành tinh thần lực, nhanh chóng dung nhập vào cơ thể của Trầm Nguyên. Cậu không khỏi sửng sốt, 125 không nói sẽ có hiện tượng này, thôi, dù sao cũng không phải chuyện xấu. Chỉ hi vọng Trầm Nguyên có thể toàn bộ hấp thu đi. Tuy rằng chắc chắn sẽ có biểu hiện khó chịu cực độ giống cậu hồi trước, nhưng lợi ích đạt được chắc chắn không nhỏ.

La Tiểu Lâu điều khiển tinh thần lực hướng cái khác hạt tinh thần đọng đi, mà ở thời điểm lúc cậu chú tâm vào Trầm Nguyên, 125 kinh ngạc mà nhìn chằm chằm tinh thần lực của cậu. La Tiểu Lâu có tinh thần lực cùng nhân loại có tinh thần lực không hoàn toàn giống nhau. Bằng vào ý thức nguyên lực mẫn cảm dị thường, 125 có thể nhìn ra, đó là kết quả của việc dung hợp giữa ý thức nguyên lực với tinh thần lực. Loại thay đổi này lại càng dễ dàng đối phó với những hạt tinh thần đọng lại. Hơn nữa, về sau nếu có ứng dụng thì hiệu suất cũng phi thường cao.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, ba giờ sau, La Tiểu Lâu bắt đầu hấp thu trong tay tinh thần thạch, mà trên trán Trầm Nguyên đã đầy mồ hôi, mày nhíu chặt, ngón tay không ngừng run rẩy, xem ra đang phải chịu đựng thống khổ rất lớn. 125 liếc một cái, cau mày, lặng lẽ đem tay (chi trước) đặt lên tay tảng đá La Tiểu Lâu đang cầm, hấp thu đi bớt một phần ba năng lượng. Rõ ràng, Trầm Nguyên không chịu đựng được tinh thần lực cường đại quá mức.

Lại sau một giờ, La Tiểu Lâu rốt cục mở mắt, khẩn trương mà nhìn về phía Trầm Nguyên. Thật không ngờ trầm tích hạt tinh thần lực đọng lại nhiều như vậy, thời gian khơi thông cũng quá dài. Xem ra tập đoàn Khải Ân vì bồi dưỡng nhân tài thật đúng là tiêu pha không ít tiền tài khí lực. Đồng thời, cậu cũng lo lắng mình quá ít kinh nghiệm, làm cho Trầm Nguyên không tiếp thu nổi loại này trị liệu cường độ cao này.

Lúc này, một bàn tay nhẹ cầm lấy tay cậu, rồi lại nghẹ mà buông lỏng ra.

Là Trầm Nguyên! Anh không có việc gì!

La Tiểu Lâu nở nụ cười. Hiện tại Trầm Nguyên cần tập trung tiêu hóa tạp chất, cũng không mở mắt.

La Tiểu Lâu trông anh một lúc, rồi đứng dậy đi ra phòng nghỉ.

Kết quả, vừa mới bước ra ngoài đã khựng lại. Quản gia tiên sinh, Nguyên Tích, Ngải Phàm cùng D Tư đều ở. Nguyên Tích đang dựa vào bàn làm việc của cậu, nhàm chán lật xem, nhìn thấy La Tiểu Lâu đi ra mà ánh mắt nhất thời sáng ngời.

“Trễ như thế? ” Nguyên Tích hỏi.

“Ân, sư huynh của em xảy ra một chút vấn đề, nhưng hiện tại đã tốt rồi”. La Tiểu Lâu đơn giản mà giải thích, sau đó đánh giá Nguyên Tích, “Như thế nào hôm nay lại tới đây?”

“Cơ giáp của anh cần kiểm tra tu sửa, anh thấy, anh có cơ giáp chế tạo sư riêng của mình, cần gì tốn tiền đi sửa chữa chỗ khác”. Nguyên Tích thờ ơ vẻ mặt khắc chữ “lừa gạt người” của ba người khác, chắc chắc mà nói.

“Đúng vậy sao? Thế nhưng theo tôi được biết, các anh ở quân bộ, kiểm tra tu sửa gì gì đó, tựa hồ là không mất tiền mà”. Ngải Phàm nhịn không được nhắc nhở y, rõ ràng chính là vì đến tìm La Tiểu Lâu mà cố ý mang tới.

“Cơ giáp của Nguyên Tích đều là tôi chịu trách nhiệm kiểm tra tu sửa”. La Tiểu Lâu cười tủm tỉm mà sờ sờ Ngải Phàm tóc, trước mặt người ngoài, cậu luôn luôn nhường cho Nguyên Tích mặt mũi.

“Cơ giáp đây. Nhưng bây giờ đã quá muộn, đã đến bữa tối cùng thời gian nghỉ ngơi, ngày mai nói sau”. Nguyên Tích xem nhẹ Ngải Phàm nhắc nhở, đi tới ôm thắt lưng La Tiểu Lâu, nói.

La Tiểu Lâu cùng quản gia nói Trầm Nguyên chuyện, quản gia tiên sinh nói sẽ phái người đến xem, nói cậu cứ yên tâm.

Sau đó, La Tiểu Lâu mới đi theo Nguyên Tích rời đi.

Ăn xong bữa tối, Nguyên Tích cùng La Tiểu Lâu ở bên ngoài đi bộ nửa giờ cho tiêu cơm, mà lúc đi trở về, quản gia tiên sinh báo đến tin tức, Trầm Nguyên đã tỉnh, ông đã sắp xếp phòng khách cho Trầm Nguyên.

La Tiểu Lâu hoàn toàn yên tâm, Nguyên Tích thì nhìn đến phòng huấn luyện thể năng, trong lòng ngứa ngáy, mang theo La Tiểu Lâu đi vào dạy dỗ.

Trở về, La Tiểu Lâu còn dây dưa Nguyên Tích cùng y tiến hành trên mạng đối chiến, Nguyên Tích sung sướng bỏ qua thời gian huân luyện trên mạng của bản thân, đem La Tiểu Lâu một lần lại một lần ở phòng huấn luyện giả thuyết mà chà đạp.

La Tiểu Lâu sau khi thoát khỏi thế giới ảo, thở hồng hộc, tặng cho Nguyên Tích hai chữ "biến thái!"

Nguyên Tích bật cười, ôm cậu, kéo cằm La Tiểu Lâu lên nói:"Tiểu mĩ nhân, thế này phải không? để cho 'anh đây' cho em xem cái gì thật gọi là 'biến thái'… "

oooooooooooooooooooooooo

Sáng ngày hôm sau, La Tiểu Lâu oán hận ném bản vẽ chế tác cho 125, để cho nó xử lý trước.

La Tiểu Lâu vừa vào cửa phòng làm việc thì gặp Trầm Nguyên, không khỏi kinh hỉ mà chạy lại.

"Trầm ca, anh thế nào rồi?"

Trầm Nguyên cười tủm tỉm mà nhìn cậu, thở hắt ra "May mà gặp em, nếu không về sau anh sẽ hối hận đến chết… Hiện tại tinh thần lực của anh không còn cảm giác cứng ngắc nữa, lại còn tăng thêm gần một phần ba. Nếu sư phó mà biết, chắc chắn sẽ rất cao hứng". Lúc trước hắn tham gia thí nghiệm kia, thật là lãng phí tài lực vật lực, được chẳng bằng mất. (Haizzzz)

La Tiểu Lâu cũng nở nụ cười: "Trầm ca nói gì vậy chứ, lúc trước đều là em luôn luôn phiền toái anh".

Trầm Nguyên cong khóe miệng, vỗ vỗ vai La Tiểu Lâu "Được rồi, đừng nói khách khí nữa. Bắt đầu đi. Anh cũng muốn thử xem với tinh thần lực hiện tại mình có thể làm được đến đâu".

Có đề cao đến mức nào La Tiểu Lâu rất khó nói, nhưng hai người bọn họ trong thời gian bốn ngày hoàn thành bảy bao linh kiện của cơ giáp cấp 7. La Tiểu Lâu luôn sử dụng phục chế công năng, mỗi lần đều làm hai cái. Mà Trầm Nguyên làm ra hơn ba bao linh kiện. Nói cách khác, nếu không phải La Tiểu Lâu có ý thức nguyên lực, cậu thậm chí còn chẳng bằng Trầm Nguyên.

Trầm Nguyên hơi hơi nở nụ cười, cậu nắm lại bàn tay, tinh thần lực đề cao, tốc độ trở nên nhanh hơn không ít, thay đổi càng rõ ràng là, linh kiện hắn chế tác xác suất thành công cũng có đề cao thật lớn, giống như ưu điểm của La Tiểu Lâu đã chạy sang cho anh một phần vậy.

Làm xong xuôi tất cả, công việc dung hợp gien thú vào cơ giáp chỉ có thể để La Tiểu Lâu tự làm. Trầm Nguyên đã năm ngày không trở về, cũng có chút việc phải quan tâm. Hơn nữa anh nóng lòng đem chuyện thí nghiệm đề cao tinh thần lực cực hạn nói cho sư phó, lập tức cùng La Tiểu Lâu nói một tiếng, có chuyện gì cứ tìm anh, rồi thì đi khỏi.

Lúc Trầm Nguyên đi rồi La Tiểu Lâu bắt đầu dung hợp sinh vật gen, bên chỗ Nguyên Tích đã sắp xếp và xác định thời gian, còn có sáu ngày, cậu sẽ đến La Phù tinh. Trước đó, cậu hy vọng có thể làm ra hai bộ cơ giáp sinh vật cấp 7.

Nhưng mà, tình huống so với La Tiểu Lâu đoán trước lại tốt nhiều lắm, cậu thậm chí ở ngày thứ năm vượt mức hoàn thành nhiệm vụ, hơn bảy bao cơ giáp linh kiện cấp 7, làm ra ba chiếc cơ giáp sinh vật cùng cấp.

Xác xuất thành công đề cao, có quan hệ rất lớn với việc cậu đã làm vài lần cơ giáp sinh vật cấp 7.

La Tiểu Lâu thí nghiệm ba bộ cơ giáp sinh vật, bộ làm cho Nguyên Tích cùng La Thiểu Thiên, đều đạt tới tiêu chuẩn của cơ giáp cấp 9. Tuy chưa đạt tới siêu cấp, đó cũng là phi thường tiến bộ. Càng là cơ giáp cao cấp, việc vượt cấp tăng lên càng khó khăn. Không tính đến việc số liệu của cơ giáp cấp 9 cũng không phải là số liệu mà mấy cơ giáp cấp dưới có thể so sánh.

Bộ cơ giáp thứ ba là cho Arthur, đạt số liệu của cơ giáp cấp 9 bậc trung, cũng đều là chuyên môn chế tạo, giống như cơ giáp La Tiểu Lâu cho Nguyên Tích, La Thiểu Thiên.

Cơ giáp của Nguyên Tích lần này là màu đen, mà cơ giáp của La Thiểu Thiên, theo vài ngày lặng lẽ quan sát của La Tiểu Lâu, là màu xanh trắng. Cơ giáp của Arthur là màu xanh đậm.

Cuối cùng, La Tiểu Lâu còn đem vũ khí chiên đấu của ba người trang bị thêm năng lượng thạch.

Ngày thứ sáu, La Tiểu Lâu đem cơ giáp làm cho Arthur cho người vận chuyển đi. Mà cậu nhìn nút chứa không gian của cơ giáp hai người kia, lại cảm thấy thiếu thiếu cái gì, quyết tâm làm thêm cho hai bọn họ không ít hộp năng lượng.

La Tiểu Lâu hỏi 125 nửa miếng ô thạch lần trước dùng còn thừa, lại làm thêm ba cái siêu cấp hộp năng lượng. Trình độ hiện tại của cậu lúc trước kia không thể so sánh. Sử dụng năng lượng thạch so với lần trước ít hơn mà năng lượng làm ra đạt tới 69 vạn gauss.

Hộp năng lượng cấp 9!!! Đến tận bây giờ trên thị trường chưa từng xuất hiện qua.

Một cái trong đó không thể nghi ngờ mà bị 125 nuốt. La Tiểu Lâu đem hai cái chia ra cất vào nút không gian chứa của cơ giáp màu đen và xanh trắng. Sau đó đem hai cái không gian nút ra ngoài.

Ngày mai sẽ đi La Phù tinh, tốt nhất là đưa luôn hôm nay.

La Tiểu Lâu do dự nửa ngày, trực tiếp dùng máy liên lạc liên hệ La Thiểu Thiên. Bên kia đợi hơn mười giây mới chuyển được, lúc sau, rất nhanh truyền đến âm thanh của La Thiểu Thiên "Cậu chờ một chút, hai phút là tôi tới nơi"

La Thiểu Thiên hiển nhiên đang vội, La Tiểu Lâu há miệng, nói thanh 'được', La Thiểu Thiên liền tắt máy liên lạc.

Thực tế, lúc đó La Thiểu Thiên đang bận việc ở ngoài, nơi đó rất ồn ào, lúc bắt máy liên lạc, đã không còn tiếng động, hiển nhiên là đã đến một nơi tĩnh lặng. "Câu tìm tôi, có chuyện gì?" Âm thanh rất nhẹ, thực sự bình tĩnh, tựa như ấn tượng mà La Thiểu Thiên vẫn cho La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu nuốt một ngụm nước bọt, không biết vì cái gì có chút khẩn trương, cậu hỏi, "Cậu hiện tại bề bộn nhiều việc?"

"Coi như thế đi". La Thiểu Thiên im lặng hai giây rồi nói.

"Vậy thôi, cậu ngày mai nếu có thời gian, lại đây …. "

La Tiểu Lâu nói chưa hết câu, La Thiểu Thiên đã đánh gãy lời cậu, "Cậu hiện tại ở nơi nào?"

La Tiểu Lâu: "A? Đương nhiên là, ngô, tôi hiện tại ở cửa hông của cung điện".

"Đứng yên ở nơi đó, tôi lập tức tới ngay". Nói xong, La Thiểu Thiên ngắt máy liên lạc.

La Tiểu Lâu ngốc thất thần nhìn máy liên lạc hai giây, sau đó tựa vào trên tường, chờ người kia tới, đó là em trai là cậu trộm thừa nhận.

Mười phút sau, một chiếc xe màu đen lơ lửng trên không dừng ngay trước mặt cậu.

La Thiểu Thiên theo trong xe nhảy xuống tới, sau đó đi hướng La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu nhíu mày nhìn nhìn La Thiểu Thiên, em trai gì gì đó, bộ dạng còn so với cậu cao, thực đáng giận.

La Thiểu Thiên vô tội mà nhìn cậu, rất nhanh hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

La Tiểu Lâu ngầm thở dài, đem không gian nút ném hướng La Thiểu Thiên, "Không có việc gì, ngày mai tôi muốn ra ngoài, làm cho cậu một vài thứ".

Nhìn đến La Thiểu Thiên kinh ngạc mà trừng lớn mắt, La Tiểu Lâu nhanh chóng bổ sung nói: "Thì —— coi như là tạ lễ cho cái bao tay".

La Thiểu Thiên cầm không gian nút im lặng hai giây, mặt băng bó nói, "Tôi không cần tạ lễ. Tôi đã nói, cái bao tay kia chính là…"

Tôi thao! Đây là người thế nào vậy?!

La Tiểu Lâu phẫn nộ mà xoay người, sắc mặt xấu hổ mà kêu lên: "Được rồi, được rồi, cậu thắng, thứ này, chính là tôi muốn đưa cho cậu! Hơn nữa, đây là căn cứ cách thức chiến đấu của cậu mà chế tạo, không thể đưa cho người khác được …".

La Thiểu Thiên ngây người một giây, nhanh chóng thu hồi trong tay màu xanh trắng không gian nút, nói: "Cám ơn".

La Tiểu Lâu cảm thấy lời chưa nói hết của chính mình bị nghẹn lại, cậu trừng mắt nhìn La Thiểu Thiên vài lần, cố gắng làm phong thái anh trai, "Cậu đi trước thử xem, có cái gì vấn đề cần điều chỉnh, có thể mấy ngày nữa tới tìm tôi".

"Được".

La Thiểu Thiên nhìn đi La Tiểu Lâu đi trở về, khuôn mặt vẫn luôn luôn lạnh lùng, bỗng nhiên lộ ra một cái thản nhiên tươi cười.

000000000000000000000000

217. Chương 215

La Tiểu Lâu trở lại hoàng cung. Tuy rằng quản gia tổng quản đã chuẩn bị rất nhiều thứ cho cậu cùng Nguyên Tích, nhưng cậu vẫn kiểm tra lại lần nữa. Quan trọng nhất là đảm bảo chắc chắn rằng Nguyên Tích cùng 125 có đủ hộp năng lượng để sử dụng.

Sau cùng, La Tiểu Lâu đi tới nhà bếp, chuẩn bị một chút đồ ăn mang đi đường. Cậu cũng không muốn ngày nào cũng phải ăn hộp dinh dưỡng. Không lâu sau, từng trận mùi thơm từ phòng bếp bay ra. Quản gia chỉ cần liếc mắt ra hiệu một cái, lập tức trung tâm thông tin phát tin tức cho từng người trong Nguyên gia. Chẳng mấy chốc, thành viên vương thất đều biết vương tử phi điện hạ lại xuống bếp nấu cơm.

Lát sau, có một thị vệ chạy tới phòng bếp báo cáo với La Tiểu Lâu– người đang bận rộn băm băm thái thái xào xào – hai vị bệ hạ cùng ba vị điện hạ tối nay đều trở về dùng cơm. La Tiểu Lâu ngẩn người, vì sao mỗi lần nấu cơm đều thành cái dạng này??? Cuối cùng, nhờ sự hỗ trợ của đầu bếp hoàng gia, La Tiểu Lâu lại chuẩn bị một bàn ăn phong phú.

Bởi vì sắp tới phải đi một tuần, công việc mà Nguyên Tích phải sắp xếp rất nhiều. So với hai vị bệ hạ, y còn về muộn hơn. Vừa đi vừa thì thầm to nhỏ với Nguyên Nặc.

Vào tới phòng khách, hai người lập tức đình chỉ câu chuyện. Nguyên Nặc ngẩng đầu lên, liếc La Tiểu Lâu, ném cho một cái nhìn căm giận rồi bỏ đi. La Tiểu Lâu không hiểu tại sao, đi theo Nguyên Tích trở về phòng của bọn họ.

Nguyên Tích cũng không vui, bày ra bộ mặt thối xị, La Tiểu Lâu còn chưa kịp hỏi, thì đã trực tiếp vào phòng tắm.

La Tiểu Lâu cùng 125 đưa mắt nhìn nhau, 125 nghi hoặc chống cằm nói với một điệu bộ chuyên nghiệp: "Xem bệnh trạng giống như vừa bắt gian tại trận, nhưng gần đây cậu cũng đâu có làm gì mà…"

La Tiểu Lâu lười suy nghĩ, lục tủ lấy quần áo cho Nguyên Tích đặt ở trên giường, tính đi ra phòng khách chờ y. Đúng lúc này, Nguyên Tích đã nhanh chóng tắm xong, toàn thân trần trụi đi ra.

125 trộm hô một tiếng, lấy chân trước che mắt, mấy cái móng vuốt duỗi ra còn đầy những khe hở. Chịu không nổi ánh mắt hung ác của Nguyên Tích, cuối cùng vọt nhanh tới phòng khách.

La Tiểu Lâu cũng muốn chạy trốn theo, thế nhưng Nguyên Tích vươn hai tay, đúng kiểu đế vương chờ hầu hạ, đành đi qua giúp y mặc quần áo, lau khô tóc.

Lúc hai người đi nhà ăn, La Tiểu Lâu nhịn không được hỏi: "Anh lại làm sao vậy?"

Nguyên Tích trừng cậu một cái, nhìn nhìn mấy người hầu đi ngang qua, không đoái hoài La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu mang theo nghi vấn trong lòng, cũng Nguyên Tích vào nhà ăn. Lúc này, ngoài bọn họ, Nguyên gia đều đã yên vị.

Trong bữa ăn, La Tiểu Lâu càng không tiện hỏi cái gì, đành buông xuống. Phượng Già Lăng bệ hạ dặn dò bọn họđi La Phù tinh cần phải cẩn thận. Lần này đi tới La Phù tinh, vì đây cũng không phải khu vực nguy hiểm cao nên Nguyên Tích chỉ mang theo Road và 20 thị vệ. Thực sự nhân số không quá đông.

La Tiểu Lâu đáp lời, hứa sẽ cẩn thận. Mà Nguyên Tích và những người khác đều bận rộn vội vã ăn cơm. La Tiểu Lâu kinh ngạc phát hiện những đĩa thức ăn mà cậu làm, Nguyên Tích tìm được vô cùng chuẩn xác, sau đó ăn sạch sẽ.

Một chút bất mãn của La Tiểu Lâu bỗng dưng biến mất, giả bộ vô ý giẫm lên chân Nguyên Tích mấy cái. Nguyên Tích chỉ là hơi nhíu mày xem cậu, lại bắt đầu ăn như đã rất lâu rồi không được ăn ngon.

Sau khi ăn xong, hai người xin phép, về phòng của mình. Bởi vì ngày mai đã xuất phát rồi nên huấn luyện trên mạng ban đêm của Nguyên Tích cũng hủy bỏ.

Về tới trong phòng, Nguyên Tích quả nhiên quay đầu, vô cùng nghiêm trọng mà nói: "Anh cảm thấy chúng ta cần phải nói chuyện".

La Tiểu Lâu tiếp tục kiểm tra hành lý vừa phối hợp trả lời:"Ân, đồ ăn, hộp năng lượng, vật liệu … cục cưng, anh muốn nói cái gì?"

Nguyên Tích mím môi, đem cậu khiêng lên ghế salon, đen mặt, bất mãn nói: "Mấy ngày nay, em cho đi bao nhiêu bộ cơ giáp?"

La Tiểu Lâu trừng lớn mắt: "Em đều có báo với anh rồi mà…à trừ hôm nay ra… Có cho Arthur – đã đáp ứng rồi, có cho La Thiếu Thiên – dù sao cậu ta là em trai cùng huyết thống với em, còn có của anh nữa".

La Tiểu Lâu nói tới đây, từ trong ngực lấy ra một cái không gian nút màu đen, đưa cho Nguyên Tích, ánh mắt lấp lánh mang theo chờ đợi "Anh xem xem, thế nào? Đây là cơ giáp sinh vật cao cấp nhất mà em có thể làm được bây giờ đấy".

Nguyên Tích nhận lấy không gian nút, sửng sốt một chút, mây đen trên mặt chuyển dần thành trời cao trong xanh. Y ho khan một tiếng, nói "Anh chỉ là muốn nói với em, cần phải chú ý nghỉ ngơi. Anh nghe người khác nói là mấy ngày nay em ăn trưa không đầy đủ".

Nhìn cái không gian nút chứa cao cấp nhất cơ giáp mà La Tiểu Lâu mấy ngày hôm nay vất vả làm ra, sự bất mãn trong lòng Nguyên Tích lập tức biến mất. Ngay cả lời hứa với Nguyên Nặc là chất vấn La Tiểu Lâu tại sao đã là người nhà họ Nguyên, có thứ tốt sao không ưu tiên cho người nhà trước đều quên mất sạch sẽ.

Nguyên Tích khẩn trương lôi kéo La Tiểu Lâu đi dùng thử cơ giáp. Chờ số liệu đo đạc được đến tay mà sợ ngây người. Bộ cơ giáp này thế mà có số liệu vượt cả cơ giáp Vân Thiên của y. Nguyên Tích quay qua gắt gao ôm lấy La Tiểu Lâu đang ngồi ở phó lái. Đem cậu hôn đến không thở được mới bắt đầu hưng phấn mà thử dùng.

Kể cả cơ giáp Vân Thiên của y, trước khi được La Tiểu Lâu cường hóa cũng chỉ là cơ giáp cấp 8, có thể thấy được, cấp 8 cùng cấp 9 cách nhau bao nhiêu xa. Mà bộ cơ giáp sinh vật này của La Tiểu Lâu đưa cho y tuy chỉ có cấp 7, thế mà số liệu đã đạt tới cấp 9 cao cấp. Đây quả thực là điều làm y kinh hỉ và kiêu ngạo. Người chế tạo bộ cơ giáp này là cơ giáp chế tạo sư của y, là La Tiểu Lâu của y.

Nửa giờ sau, nhìn đến trong mắt La Tiểu Lâu là mệt mỏi hiện rõ, Nguyên Tích mới tỉnh táo lại. Đem không gian nút cẩn thận thu lại cơ giáp, mang theo La Tiểu Lâu về phòng.

Nguyên Tích hơi chút mất hứng nén giận nói: "Đều đã nói với em rồi, đừng cố gắng quá sức. Em xem, mệt mỏi thành như vậy… Em thật biết cách chăm sóc tốt thân thể của mình nhỉ. Đấy xem, mệt rồi ốm ra đấy, chẳng phải anh lại phải chăm sóc em".

La Tiểu Lâu nén lại câu nói đang chực toát ra: Trừ lúc ở trong Bụi động, thời gian em chăm sóc anh phải nhiều hơn hẳn thời gian anh chăm sóc em.

Nguyên Tích mang La Tiểu Lâu đi phòng tắm, hai người tắm rửa xong, đi tới trên giường.

Biết La Tiểu Lâu mệt mỏi, Nguyên Tích chỉ ôm cậu, không làm thêm động tác dư thừa nào khác. Một lát sau, Nguyên Tích ghé vào lỗ tai cậu nói: "Có tin tức đến từ Tinh cầu Grey, bọn họ bắt được người của liên minh. Mục đích của những người đó là muốn kết thành liên minh với Tinh cầu Grey".

La Tiểu Lâu lập tức xoay người đối mặt y, ánh mắt sáng lên sáng lên hỏi: "Sau đó thì sao?"

Nguyên Tích cười lạnh một tiếng, "Với hành động bắt cóc Ngải Phàm, bọn họ có thể làm thế nào được nữa? Người của Tinh cầu Grey đều bắt trói bọn họ lại. Nhưng mà trong đó có vẻ có người rất quan trọng với liên minh, nghe nói bọn họ liên hệ với Tinh cầu Grey, yêu cầu thả người. Bị Tinh cầu Grey thừa cơ yêu cầu một cái giá không rẻ để đổi người".

La Tiểu Lâu nhịn không được nở nụ cười: "Bọn họ làm đúng lắm. Dám làm cho em cùng Ngải Phàm bị dọa một hồi, đáng đời".

Nguyên Tích hừ một tiếng, y cảm thấy đâu chỉ có La Tiểu Lâu bị dọa, y cũng bị dọa không ít. Nghe thấy báo là La Tiểu Lâu chính mình chạy đi cứu người, y bỏ luôn cuộc họp. Cái này nếu tổn hại hình tượng của y, La Tiểu Lâu sẽ phải chịu toàn bộ trách nhiệm.

Nghĩ đến đây, Nguyên Tích trộm đem thêm một ít trách nhiệm bỏ lên vai La Tiểu Lâu. Chờ về sau chậm rãi đòi lại. Hừ, tốt nhất là làm cho cậu đến già cũng không trả được hết.

"Thả hết toàn bộ à?" La Tiểu Lâu không hay biết chút nào nguy cơ, hỏi về những người kia.

"Hình như còn lại một ít. Liên bang mới đầu cũng định thương lượng đổi hết. Thế nhưng có vẻ không có tầm quan trọng gì lắm nên sau lại thôi" Nguyên Tích nói.

La Tiểu Lâu nhíu nhíu mày, mong là không phải người đối chiến cùng cậu hôm đó. Ân, mấy ngày nữa nhờ Ngải Phàm giúp đỡ hỏi một chút.

La Tiểu Lâu đang thất thần, Nguyên Tích lại hỏi: "Còn việc này nữa, em đem cơ giáp sinh vật trao cho Lăng gia?"

"Không hẳn, em chỉ là đưa cho sư phó của em".

Nguyên Tích vuốt vuốt cái bụng mềm mại của La Tiểu Lâu nói, "Ân, bởi vì là độc quyền của em, cho nên anh trao cho quân bộ chịu trách nhiệm hoàn toàn về việc này. Khải Ân đi tới quân bộ xin, cuối cùng được quân bộ phê chuẩn, cho phép Khải Ân có thể sản xuất cơ giáp sinh vật từ cấp 3 đến cấp 5. Kể cả thế, đối với Khải Ân mà nói, đã rất tốt rồi".

La Tiểu Lâu hưởng thụ lực xoa nắn của Nguyên Tích, nằm ở trong lòng ngực của y, ừ một tiếng, "Việc này, anh làm chủ là được".

Dưới ánh trăng, nhìn người trong lòng ngực hoàn toàn tin cậy ỷ lại y, Nguyên Tích khóe miệng cong cong.

ooooooooooooooooooooooooooo

BẠN CÓ BIẾT? BA LỖ HỔNG (TAM ĐỘNG) TRONG VŨ TRỤ?

Ba lỗ hổng (tam động) trong vũ trụ là: hắc động (ngôi sao đã tắt), bạch động và không động. Hắc động thì mọi người đều biết rùi. Đó là một thiên thể có lực hút mạnh nhất, bất cứ vật gì kể cả ánh sáng đều không thể thoát ra khỏi nó – một "con quái vật to lớn" nuốt vật chất và năng lượng. Thế nhưng "có được thì sẽ có mất". Hắc động phát cáchạt và năng lượng ra bên ngoài. Khi mà nó tiến đến giai đoạn cuối, qua một tiếng nổ mãnh liệt, nó có thể sinh ra một quái vật khác – bạch động.

Bạch động hoàn toàn tương phản với hắc động. Nó từ chối bất cứ kẻ nào đến từ bên ngoài, chỉ cho phép bức xạ bên ngoài vật chất và năng lượng. Song chính bản thân nó cũng có lực hút rất lớn. Nó không ngừng thu hút các bụi bặm, thể khí và năng lượng xung quanh đến bề mặt của mình, tạo thành một "màng" vật chất dạng bao bọc xung quanh nó, khiến cho các vật chất bên ngoài màng không thể tiến vào được bên trong.

Không động là chỉ khu vực trong vũ trụ có rất ít lượng vật chất. Nó có độ dày bằng 1/25 độ dày của tinh hệ bình thường. Kích thước không gian của nó lớn tới vài trăm triệu năm ánh sáng. Đây là một ví dụ chân thực cho thấy, trong vũ trụ, các tinh hệ phân bố không đồng đều.

=> trong truyện, La Tiểu Lâu và Nguyên Tích bị hút vào "bụi động". Không biết là cái nào trong những cái động trên nhỉ??? Ở những chương trước (vừa đọc lại) thì thấy miêu tả là: "Nếu rơi vào hắc động mà còn sống sót, mà lại không bị bạch động đẩy ra thì sẽ rơi vào bụi động". Vậy "bụi động" là có thật hay chỉ là sáng tạo của tác giả???

218. Chương 216

La Thiểu Thiên nhanh chóng hoàn thành bữa tối, đứng lên, nói lời xin phép cha rồi đi ra ngoài.

La Thiếu Quân nhìn sắc mặt lãnh đạm của cha rồi liếc mắt đến người sĩ quan phụ tá bên cạnh ông một cái, mỉm cười nói:"Ba, con cũng dùng xong rồi, con đi xuống phòng huấn luyện đây"

La Thành Vận chỉ gật gật đầu. Trái lại, sĩ quan phụ tá bên cạnh hắn lại cười nói: "Tướng quân, nghe nói mấy vị công tử của ngài đều là'nhân trung long phượng', hôm nay thấy được, quả thật không hề nói sai"

La Thành Vân mặt không đổi sắc, ngẩng đầu nhìn bóng dáng đã đi xa của hai đứa con trai, thản nhiên mà nói:"Bọn chúng còn kém xa lắm". Nói xong, tựa như bỗng nhớ đến cái gì đó, ánh mắt hơi nheo lại.

ooooooooooo

La Thiếu Quân nhanh chóng đuổi kịp La Thiếu Thiên ở phía trước. Nhìn đến nút không gian màu xanh trắng trong tay La Thiếu Thiên, không khỏi hỏi: "Em lại mua cơ giáp?"

Tay đang cầm nút không gian của La Thiếu Thiên hơi chặt lại, khóe miệng hơi hơi đẩy lên, cũng không giải thích, chỉ nói nhấn mạnh: "Đây không phải là em mua". Nghĩ nghĩ, lại thêm một câu: "Em thích màu này"

La Thiếu Quân kinh ngạc: "Vui như vậy sao? Nhưng mà, anh vẫn muốn cho em biết một tin tức tốt nữa đấy. Mấy ngày nữa cơ giáp chế tạo sư của cha – Dạ đại sư – sẽ đến. Ông ấy hứa sẽ tự mình chế tác cho em một cơ giáp đấy"

"Đây thật là một cơ hội khó được, mẹ đã dặn đi dặn lại rất nhiều lần, tài liệu để chế tạo cơ giáp anh đã đều chuẩn bị tốt. Đều là tài liệu cấp 8, còn có cả cấp 9. Lần này có khi sẽ chế tác được một cơ giáp cấp 7. Đến lúc đó, ngươi cũng đừng quên cảm ơn người ta. Cơ giáp Dạ đại sư chế tạo, cũng không phải là thứ mà cái loại cơ giáp em mua lúc nào cũng được này…"La Thiểu Quân hơi lo lắng dặn dò. Nhà bọn họ đối với cơ giáp chế tạo sư rất coi trọng. Tài liệu cung cấp chế tạo cơ giáp cũng như phí dụng sinh hoạt của cơ giáp chế tạo sư hằng năm bọn họ đều chi không ít. Đương nhiên, hiệu quả đạt lại được cũng phi thường khách quan. La Thiểu Thiên hoàn toàn không cần thiết phải đi mua cơ giáp ở bên ngoài.

La Thiểu Thiên nhíu nhíu mày, ừ một tiếng, cũng vẫn không rời mắt khỏi không gian nút màu xanh trắng trong tay.

Biết tính tình của La Thiểu Thiên, La Thiểu Quân cũng không nói nhiều thêm nữa… Hai người cùng nhau vào phòng huấn luyện. Chẳng qua La Thiếu Quân là vào phòng mô phỏng phòng chỉ huy, mà La Thiểu Thiên thìđi hướng sân huấn luyện cơ giáp.

Sờ sờ không gian nút trong tay, ấn mở ra, một cơ giáp màu xanh trắng lẳng lặng màđứng, sừng sững ở trước mặt La Thiểu Thiên. Mặt ngoài của cơ giáp tựa hồ có một vầng sáng thản nhiên.

Uy vũ mà khí phách, không hề cồng kềnh chút nào, từng chỗ đều được thiết kế không chê vào đâu được. Một cơ giáp gần như hoàn mỹ… Cơ giáp hùng vĩ giống như một con dã thú hãy còn ngủ say, thu lại hết những nanh vuốt sắc bén, chờ đợi người đánh thức.

Quan vài giây, La Thiểu Thiên mới thu hồi tầm mắt đánh giá, một đạo bóng đen lướt qua, anh đã nhanh chóng vào trong khoang điều khiển. Trên bàn điều khiển, sáng lên bảy ngôi sao màu bạc.

La Thiểu Thiên kinh ngạc mà nói nhỏ: "Cấp 7?"

Anh cảm thấy cái loại xúc động cùng nhiệt huyết khi mới nhìn thấy cơ giáp ban nãy lại bùng thêm không ít. Ngón tay vừa động, cơ giáp màu xanh trắng lập tức di chuyển.

Gần như ở trong nháy mắt, khi cơ giáp bay lên, mắt La Thiểu Thiên hiện lên một tia kinh ngạc. Lập tức, các ngón tay nhanh hơn động tác, chỉ có thể nhìn thấy các tàn ảnh, một đạo chỉ lệnh mới lại được đưa ra.

0000000

La Thiếu Quân vừa theo phòng huấn luyện của mình đi ra. Hắn vừa mới phát hiện một loại phương pháp chiến lược mới, muốn lấy bảng điện tử ghi chép lại một chút.

Hắn tùy ý nhìn một chút sân huấn luyện cơ giáp ở phía đối diện, không khỏi sửng sốt một chút. sao La Thiểu Thiên không thấy ở đấy? Theo lý thường, cái tên cuồng huấn luyện này không thể nhanh như vậy màđã rời sân huấn luyện.

Không đi được hai bước, La Thiểu Quân bỗng nhiên đứng lại, nhìn kĩ. Không phải sân huấn luyện cơ giáp không có ai… sau một đạo bóng dáng xanh trắng cố định lại, La Thiểu Quân mới phát hiện, không phải La Thiểu Thiên đi khỏi, mà là tốc độ của cậu em trai quá nhanh, hắn không thể phát hiện được.

"Này cũng khá lắm …". La Thiếu Quân kinh ngạc mà nói.

Hắn không cảm thán xong, bộ phận viễn trình vũ khí ở đầu vai cơ giáp bắn ra hạt pháo. Ba đạo ánh sáng lập lòe gần như đúng là cùng lúc mà bắn ra, hướng về phía tường chướng ngại vật mà đi.

"Ba phát liên tiếp!" La Thiểu Quân lại càng cả kinh. Kĩ thuật của Thiểu Thiên hắn biết. Thế nhưng để thực hiện được thao tác bắn liên tiếp như vừa rồi, không chỉ cần trình độ của chiến sĩ cơ giáp, mà còn cần độ cường hãn của viễn trình vũ khí. Mà vừa rồi, bắn ra ba đạo hạt pháo sau, cơ giáp màu xanh trắng gần như không chịu chút ảnh hưởng. Này đủ để thuyết minh, khả năng kháng lại lực phản chấn của cơ giáp cũng không thua kém gìđộ cường hãn của viễn trình vũ khí.

La Thiểu Quân mỉm cười, đang định bước lại gần, sân huấn luyện cơ giáp bỗng xảy ra biến cố.

Một tiếng vang thật lớn… bụi vàng mù mịt bay khắp phòng huấn luyện, La Thiểu Quân ở xa bên ngoài mà vẫn có thể cảm nhận được sàn nhà chấn động. Hắn biến sắc, nhanh chóng đi tới trước, bảng thông tin trên cửa chợt lóe, cửa sân huấn luyện mở ra.

Bụi, khói và khí nóng sộc tới, La Thiểu Quân che lại miệng và mũi, cố chịu đựng, chạy vào bên trong, vừa đi vừa lo lắng mà hô: "Thiểu Thiên!"

"Ca, em không sao" – một đạo âm thanh trấn tĩnh vang lên cách đó không xa. Ngay sau đó, lại là một trận thanh âm của phím ấn … Bụi mù màu vàng bị bộ phận lọc không khí hấp thu không còn một hạt.

Mà xa xa, chướng ngại vật ban nãy hoàn toàn bị phá hủy, từng mảng kim loại nát bấy rơi rụng.

Nhìn đến La Thiểu Thiên đứng ở bên tường bình an vô sự, La Thiểu Quân mới nhẹ nhàng mà thở ra: "Sao lại thế này?"

La Thiểu Thiên hơi hơi nhăn lại lông mày, nghi hoặc nói: "Không rõ lắm, em rõ ràng mở chướng ngại tường cấp 7 mà, hay là chướng ngại tường có vấn đề?"

"Khả năng này hầu như bằng không. Mỗi ngày đều có người kiểm tra mà… từ từ, đây là cơ giáp cấp 7?"La Thiếu Quân kinh ngạc hỏi.

Lời nói của La Thiếu Quân hình như nhắc nhở La Thiếu Thiên gì đó, hắn đem cơ giáp bỏ vào máy đo lường, bắt đầu kiểm tra số liệu.

Vài phút sau, một màn hình điện tử di động đến trước mặt hai anh em, bên trên đúng là một dãy các số liệu.

La Thiểu Quân cùng La Thiểu Thiên nhìn màn hình điện tử, nửa ngày không nói được câu nào.

Rốt cục, La Thiểu Quân run rẩy khóe miệng, nói: "Ngươi bảo đây là cơ giáp cấp 7 sao? Chẳng lẽ máy đo hôm nay cũng bị hỏng?"

La Thiểu Thiên hơi hé miệng, không nhịn được, lộ ra một cái tươi cười đầy kiêu ngạo và kinh hỉ:"Không, ca, có lẽ đây là sự thật…là của em sai, em không nên dùng chướng ngại tường cấp 7 . Chướng ngại tường cấp 7 bị cơ giáp cấp 9 cao cấp oanh tạc, có thể đứng vững mới là kì quái.

La Thiểu Quân ngơ ngác nhìn La Thiểu Thiên, một lúc lâu sau mới nói: "Em là bảo, có người tặng em một cơ giáp cấp 9 cao cấp?"

La Thiểu Thiên mê muội nhìn cơ giáp trước mặt, trong mắt mang theo nóng bỏng mãnh liệt cùng kích động, thấp giọng thì thào: "Em thật không ngờ, thật là một cái kinh hỉ lớn như vậy".

La Thiểu Quân đang muốn hỏi cơ giáp là ai đưa, nhìn thấy em trai đang muốn lên cơ giáp, vội vã theo vào "Anh cùng em",vừa nói vừa ngồi vào ghế phụ bên cạnh.

La Thiểu Quân nhìn thấy đầu tiên chính là 7 ngôi sao màu bạc trên bàn điều khiển, mà nhìn kĩ hơn, phía dưới còn khắc chữ L

Ánh mắt La Thiểu Quân nhất thời nhíu lại, lời khen ngợi đang định nói ra nhất thời không biết nói thế nào…

La Thiểu Thiên rõ ràng kích động đến mức không hề chú ý được những cái đó, ngón tay vừa động, trường đao dài đến tám thước bên phải cơ giáp duỗi ra. Thân đao có độ cung cực kì duyên dáng, mang theo thản nhiên lam quang.

Lúc này, anh trực tiếp dùng tường chướng ngại vật cấp 9. Màu xanh trắng cơ giáp chợt lóe liền xuất hiện ở phía trước vách tường, một màu lam nhạt hiện lên, vách tường bỗng xuất hiện thật sâu đường khắc.

"Cái lực độ này …" La Thiểu Quân thì thảo nói.

Mà La Thiếu Thiên nhìn phần nút điều khiển của bên 'cận trình vũ khí', hơi hơi nhíu mày, đưa tay ấn cái nút khởi động.

Nhất thời, một ngọn lửa màu lam thật lớn bùng lên từ trường đao, bao vây lấy lưỡi đao. Ở ánh mắt kinh ngạc đến ngây người của La Thiểu Quân, La Thiểu Thiên nở nụ cười. Sau đó, một đạo lửa khói màu lam lại nháy lên, bức tường trước mặt lặp lại số phận của bức tường ban nãy.

Nhìn bức tường hoàn toàn bị chém rời nằm ngổn ngang bên ngoài, La Thiểu Quân nửa ngày mới nói một câu: "Anh nghĩ, sân huấn luyện cơ giáp của em cần phải sửa chữa…"

"Không vấn đề gì" La Thiểu Thiên nói, mi mắt rũ xuống vuốt ve bàn điều khiển, ngón tay không tự chủ được mà dừng ở cái chữ cái kia.

La Thiểu Quân trong lòng vô cùng chấn động. Nhưng hắn lại không muốn khen cái gì cả. Cuối cùng chỉ có thể khô khan mà nói: "Viễn trình vũ khí và cận trình vũ khí uy lực mạnh như vậy, mức độ tiêu hao năng lượng chỉ sợ càng nhiều, hộp năng lượng là một cái vấn đề lớn …độ thực dụng của cơ giáp này chỉ sợ thực sự là…"

Nghe nói như vậy, La Thiểu Thiên bỗng nhiên mở ngăn chứa của khoang điều khiển. Một loạt hộp năng lượng chỉnh tề xuất hiện trước mặt hai người, chừng hơn mấy trăm cái. Mà gần bọn họ nhất, ở trên cùng, có một cái hộp năng lượng được đóng gói cẩn thận khác với các hộp khác.

La Thiểu Thiên tùy tay cầm một cái hộp năng lượng, mặt trên biểu hiện ra lượng năng lượng là tám vạn gauss (8.0000 gauss – 4 số 0). La Thiểu Quân nhịn không được hít sâu một hơi. Hộp năng lượng cấp 6. Hơn nữa lại có mấy trăm cái.

La Thiểu Thiên mở tiếp cái hộp năng lượng được đóng gói đặc biệt, sau đó tay của hắn thậm chí run lên nhè nhẹ.

Đó là rung động chỉ có ở khi cực độ kinh hỉ cùng kích động. Ánh mắt phức tạp của La Thiểu Quân cũng dừng ở hộp năng lượng trên tay La Thiểu Thiên, sau đó hoàn toàn ngây dại.

Chín trăm sáu mươi vạn gauss (960.0000), siêu cấp năng lượng hộp, trên thị trường không hề có xuất hiện qua.

Đúng lúc này, La Thiểu Thiên bỗng cất cái hộp năng lượng kia đi, quay đầu lại nhìn về phía La Thiểu Quân, kích động trên nét mặt nháy mắt biến mất, trịnh trọng nói: "Ca, anh hứa với em, chuyện cơ giáp cùng hộp năng lượng hôm nay, không nói với bất luận kẻ nào khác".

La Thiểu Quân sắc mặt đổi đổi, cuối cùng thở dài, bình tĩnh mà nói: "Em yên tâm, anh tuy rằng đối với người kia không thể nói là thích, nhưng cũng không phải là ghét. Hắn đưa cho em cái gì, anh tuyệt đối sẽ không nói với ai, nhưng chính em cũng phải chú ý một chút. Nhưng mà, Thiểu Thiên, em đối với người đó …"

La Thiểu Thiên cong khóe miệng, lấy tay sờ sờ trước ngực, quay đầu với La Thiểu Quân nghiêm túc mà nói: "Ca, em sẽ không để bất cứ ai đụng tới người đó, cho dù là cha, cũng không được".

Không để ý tới ánh mắt phức tạp của La Thiểu Quân, La Thiểu Thiên lại vô ý thức vuốt ve cái chữ cái kia, lạnh lùng nhìn màn hình, không quay đầu lại mà bỏ thêm một câu: "Cho dù người đó không tặng cho em cơ giáp, em cũng sẽ làm thế". Anh chưa từng nghĩ tới sẽ nhận lại được từ La Tiểu Lâu cái gì, huống hồ lại còn là một cái lễ vật lớn như thế.

0000000000

Màn đêm buông xuống, người vừa bị vô số người nhắc tới hiện tại đang ngủ phi thường ngon, trừ bỏ có đôi khi bị chèn lên không thở được.

Ngày hôm sau, Nguyên Tích liếc liếc màu đỏ dấu hôn trước ngực La Tiểu Lâu, tâm tình sung sướng mà đem La Tiểu Lâu xách dậy. La Tiểu Lâu, hoàn toàn không chú ý tới thân thể của chính mình, ở trước ánh mắt săm soi trắng trợn của Nguyên Tích mà thay quần áo, lại đem một bộ lấy ra ném cho y. Phía đằng sau, 125 ló đầu hỏi: "Bộ quần áo màu vàng cổ đứng có viền của tôi, cậu để đâu vậy?"

La Tiểu Lâu khóe miệng co lại: "Cưng à, đều để ở tủ quần áo của cưng đấy. Tao lại thấy mày cứ mặc màu lam sẽ đẹp hơn"

"… Được rồi" 125 than thở một tiếng, lại rụt trở về.

Nguyên Tích mang theo La Tiểu Lâu và 125 ra hoàng cung, vừa ra đã thấy Road dẫn hai mươi thị vệ chờ sẵn ở bên một phi thuyền hình dáng con thuyền nhỏ.

Nguyên Liệt cùng Phượng Già lăng mang theo Nguyên Triệt, Nguyên Nặc đến tiễn hai người. Nguyên Nặc cuối cùng không nhịn được mà lặng lẽ nói thầm với La Tiểu Lâu: "Tôi đã thấy cái không gian nút kia của La Thiểu Thiên, đừng chối, tôi biết là cậu chế tác, chữ L trên mặt ta cũng xem thấy rồi". Thằng kia chắc chắn là cố ý mang ra khoe. Dựa vào cái gì mà La Thiểu Thiên có được cơ giáp mới chế tạo của La Tiểu Lâu mà hắn không có. Hắn cũng từng cố sống cố chết chịu đựng sợ sợ hãi mà La Tiểu Lâu gây nên…à nhầm, là vì bảo hộ La Tiểu Lâu mà lo lắng sợ hãi! Chính thế!

La Tiểu Lâu kinh ngạc mà nhìn kẻ cả ngày không được tự nhiên – Nguyên tiểu đệ. Cuối cùng vỗ vỗ bả vai Nguyên Nặc "Cậu cũng sẽ có mà, chờ tôi trở lại, tôi cam đoan. Tôi cũng vốn tính toán sẽ chế tác cho cậu một bộ mà".

Qua hai giấy, Nguyên Nặc giả bộ nghiêm mặt, nheo con ngươi, thở phì phì tiếp tục nói: "Cậu cũng cứ lo cho thân mình trước đi, dù gì cậu cũng là chị dâu của ta …. vì cơ giáp của tôi, cậu cùng đại ca đi La Phù tinh nhất định phải cẩn thận đấy".

La Tiểu Lâu cố gắng cam đoan, lúc sau, cùng Nguyên Tích nói lời cáo biệt với mọi người, hai người dẫn đầu đi lên phi thuyền.

000000

Cùng lúc đó, tại một đội phi thuyền bên ngoài tòa nhà liên bang.

Nguyệt Thượng tự mình ra đón một người trẻ tuổi, người kia mỉm cười nói: "Bọn họ đã đồng ý rồi, mười ngày sau, ngài có thể tới xem".

Nguyệt Thượng lộ ra một nụ cười thỏa mãn, vỗ vỗ người nọ: "Thiều Dung, vất vả cho cậu rồi".

ooooooo

Mà tại một gian phòng khác trong tòa nhà liên bang, Tô Lan nhíu mày nhìn huynh đệ Kim gia: "Các cậu cam đoan?"

Kim Trạch cùng Kim Khắc liếc nhau, đắc ý cười cười, nói: "Đương nhiên, đường đệ của ta có bộ dáng cùng khí chất hơn hẳn La Tiểu Lâu, chắc chắn Nguyên Tích điện hạ sẽ rất thích hắn". Kim Trạch suy tính trong lòng:La Tiểu Lâu với bọn họ cũng không thân thuộc nên không thèm đoái hoài đến bọn họ nhưng đường đệ thì khác. Nếu đường đệ có thể trở thành vương tử phi, cuộc sống sau này của bọn họ …

Tô Lan cắn chặt răng, trong mắt mang theo sự phẫn hận: "Ánh mắt của Nguyên ca thật sự là…. kia cũng được, để thử xem, tốt nhất là tên kia nên hữu dụng một chút".

0000000000000000000000000000000000000

Cuối cùng cũng xong việc. Muộn mất so với dự kiến rồi. Đây, của các bạn đây::D

219. Chương 217

Road bắt đầu đổ mồ hôi hột, nhìn vương tử và vương tử phi điện hạ đang chuẩn bị xuất phát, trong lòng rối rắm, miệng khó khăn nói: "Điện hạ, việc này không được đúng lắm … ngài vẫn nên để chúng thần đi theo bảo vệ hai vị…"

Nguyên Tích nhàn nhạt mà liếc mắt nhìn hắn "Ta cũng nghĩ rằng nên như vậy. Các ngươi nếu có thể đuổi kịp bọn ta đồng thời không gây cản trở, ta sẽ vô cùng nguyện ý để các ngươi bảo hộ"

Road nghẹn giọng, cuối cùng không nói thêm gì nữa. Cái hành tinh chết tiệt này, tin báo về rõ ràng là ở đây không hề có sinh vật có trí tuệ, chỉ có bọn thú vật,được rồi, là mãnh thú. Thế nhưng, có thật là có thể nói rằng không có trí tuệ sao? Buổi sáng mấy người thị vệ bọn họ lãnh nhiệm vụ đi dò đường, kết quả gặp một đàn mãnh thú vừa có thể bay vừa có thể chạy, bị bọn chúng bao vây, chặn đánh, lại còn bị rượt cho chạy té khói. Mà lũ thú ấy ở đằng sau nhe răng cười nhạo.

La Phù tinh, thiên đường hàng thật giá thật dành cho loài thú, không có con người, không có sinh vật có trí tuệ cao. Vừa tới nơi, lọt vào tầm mắt là thảm thực vật xanh vô vàn cùng với những loài thú vô câu vô thúc tự do sinh sống.

Những loài mãnh thú ở đây, đối với sự xuất hiện và xâm phạm vào lãnh thổ của chúng của nhân loại,chưa có bất kì biểu hiện gì lo sợ hay e ngại. Thậm chí trong lúc rượt đuổi bọn họ, chúng còn dừng lại nghỉ ngơi,như để bỡn cợt và khẳng định, chúng nó mới là chủ nhân của La Phù tinh.

Road bọn họ thật chật vật mà trở về phi thuyền. Nguyên Tích sau một hồi suy nghĩ, quyết định tự mình mang theo La Tiểu Lâu đi tìm nguyên quả. Dù có gặp phải nguy hiểm, lấy trình độ lái cơ giáp của Nguyên Tích thì cũng có thể toàn vẹn trở về. Mà La Tiểu Lâu vừa mới làm được cơ giáp sinh vật cấp 7, độ cường hãn của nóđủ làm Nguyên Tích thêm tự tin, y có thể tuyệt đối bảo đảm an toàn cho hai người.

Thu thập xong xuôi những thứ cần thiết, Nguyên Tích ôm La Tiểu Lâu từ trên phi thuyền nhảy xuống. Sau khi đáp xuống mặt đất một cách hoàn mĩ không chút tiếng động, Nguyên Tích rút ra thanh kiếm năng lượng màu đen, La Tiểu Lâu cũng lấy ra thanh chủy thủ (dao găm) mà Nguyên Tích cho cậu.

Bởi vì chỉ có thể tìm nguyên quả dựa theo cảm ứng của La Tiểu Lâu, bọn họ chỉ có thể đi bộ dò tìm tại những nơi mà 125 phân tích có xác suất có nguyên quả cao.

Nguyên Tích thân thủ vốn không tồi, sau khi tập luyện cổ võ, việc mang theo một La Tiểu Lâu di chuyển không thành vấn đề. Y một tay ôm La Tiểu Lâu, một tay cầm kiếm.

La Tiểu Lâu hết sức chăm chú mà sử dụng ý thức nguyên lực tìm kiếm bốn phía, phán đoán vị trí của nguyên quả. Một nan đề đặt ra là, bọn họ thậm chí còn không biết hình dáng của nguyên quả. La Tiểu Lâu chú ý kiểm tra từng nhành cây ngọn cỏ trong vòng bán kính di chuyển của Nguyên Tích, thính thoảng nghiêng người thả ra ý thức nguyên lực.

Sau một hồi đi lại vòng vèo, Nguyên Tích bắt đầu oán giận "Em không thể ngoan ngoãn ngồi im một chút được sao?" (em í đang mải nhoài người lung tung để thả ra ý thức nguyên lực). Lại nghĩ, may mà kẻ ôm La Tiểu Lâu là y, chứ mà là người khác thì … Tên này quá am hiểu câu dẫn người… Nghe nói 125 giúp cậu nghiên cứu chuẩn bị cả một cuốn sổ tay về chuyện ấy … chắc là để chuyên môn nhằm vào y đây mà…

La Tiểu Lâu một hồi im lặng liếc Nguyên Tích, sau đó nói:"Anh cho em đầu gỗ sao? Nguyên quả đâu phải dễ tìm, anh còn làm phiền em tập trung … Nguyên Tích này, anh nói nguyên quả có thể là hoa không?"–La Tiểu Lâu bỗng chuyển hướng câu chuyện, nhìn đóa hoa bạch sắc nở rộ đằng xa xa, hỏi.

Nguyên Tích một bên dùng năng lượng kiếm một nhát chém bay con nhện đang định rơi xuống đầu La Tiểu Lâu, một bên thuận miệng hỏi:"Ý em là giống như cái thứ phu nhân Kelly từng đội trên đầu sao?".

Vừa thu ý thức nguyên lực về, nghe những lời này, La Tiểu Lâu nheo lại con mắt, quay đầu nhìn Nguyên Tích "Trí nhớ của ngươi đáng khâm phục thật đấy, điện hạ, cũng đúng thôi, một cái mĩ nhân như vậy, muốn quên cũng thật không dễ dàng".

La Tiểu Lâu vừa nghĩ đến yến hội hôm đó, một nữ nhân nhìn Nguyên Tích với ánh mắt si mê, cảm giác khó chịu khi đồ của mình bị người khác mơ ước bỗng bùng lên. Điều làm cậu kinh ngạc hơn chính là, Nguyên Tích thế mà có ấn tượng khá sâu với vị nữ nhân kia – một chuyện hầu như trước giờ chưa từng xảy ra. Hồi tưởng lại lúc đó, trước mắt hiện lên khuôn mặt Nguyên Tích đang áp sát lại, La Tiểu Lâu ngây người một giây, tức giận đẩy y ra, đi ngược về đằng sau hai bước, dò xét lại chỗ ban nãy vì mải suy nghĩ mà quên mất.

Nguyên Tích mờ mịt mà nhìn La Tiểu Lâu thở phì phì trở về, vừa định nhắc nhở hắn rằng ý thức nguyên lực của hắn hoàn toàn có thể dò xét ở cự ly xa, không cần phải đi ngược lại, lại thôi.

Lúc này, không xa chỗ bọn họ, bỗng nhiên truyền đến một trận tiếng kêu. Hai người đồng thời quay đầu, một con gà màu tía đang ra sức giãy giụa, nhưng không sao thoát được số phận bị con rắn mối màu lục to lớn ăn thịt. Đợi đến khi con mồi của mình không còn nhúc nhích được gì nữa, con rắn quay đầu liếc sang chỗ bọn họ một cái, vội vàng ngoằn nghèo chạy mất.

La Tiểu Lâu mở lớn miệng, nhìn con rắn mối cao đến nửa người, nhanh chóng chạy về bên người Nguyên Tích, ôm lấy cánh tay y, cấp tốc nói: "Em, em nghĩ chúng ta cần phải đẩy nhanh tiến độ".

Nguyên Tích kinh ngạc mà nhìn cậu vài giây:"Được thôi, nhưng mà, em không cần phải sợ mấy thứ này…"

La Tiểu Lâu ho khan một tiếng, sửa giọng, nói lại:"Em không sợ, chẳng qua em không muốn lãng phí thời gian. Bây giờ là thời kì then chốt, nếu chúng ta có tham gia cái yến hội tiếp theo, anh không chừng có thể gặp được vị phu nhân Kelly kia đấy".

"Em tại sao toàn đề cập đến nàng ta?" Nguyên Tích ánh mắt hàm chứa cảnh cáo liếc La Tiểu Lâu một cái, bất mãn nói: "Còn có ai so với nàng ta đáng nhắc đến hơn không? Anh quả thực đối với quan điểm thẩm mỹ của em không dám khen tặng".

La Tiểu Lâu ngẩn người một chút, rất nhanh phát hiện Nguyên Tích còn rất thực lòng châm chọc cậu, ho khan một tiếng "Được rồi, anh nói đúng"

Hai người lần này không hề dừng lại, cấp tốc di chuyển tới trước.

ooooo

Mà lúc này, tại phi thuyền đang đỗ trên không trung.

Road sắc mặt nhăn lại, mày nhíu chặt nhìn chằm chằm màn hình trước mắt. Hai điểm màu xanh nhỏ dính sát vào nhau đang nhanh chóng chuyển động, chứng tỏ hai vị điện hạ vẫn đang tiếp tục tìm kiếm.

Làm cho hắn kinh ngạc chính là, bọn họ đều đã đi lâu như vậy, cũng chẳng hề bị mãnh thú tập kích. Mẹ nó. Chẳng lẽ mãnh thú cũng có con mắt thẩm mỹ sao?

Thế nhưng, không lâu sau, Road phát hiện có điều gì đấy không bình thường. Lấy hai người làm tâm, một ít điểm hồng –đại biểu mãnh thú– bắt đầu chậm rãi tụ tập lại, hơn nữa càng ngày càng nhiều, có xu thế bao vây bọn họ.

Road hít vào một hơi, đứng lên, chuẩn bị gọi người đi cứu viện.

Nhưng lúc này, hắn bỗng thấy một màn thật quỷ dị. Điểm màu xanh không biết tại sao, quay ngược lại một đoạn. Những điểm đỏ kia không có thừa cơ bao vây mà lại hoảng loạn lên, thế mà cũng noi theo điểm màu xanh đi ngược lại một đoạn.

Road lúc này mới phát hiện, điểm xanh và điểm đỏ trước đó vẫn duy trì khoảng cách như vậy, chưa từng có rút ngắn lại, tựa hồ đang e ngại cái gì.

Hắn cũng không cho rằng bọn mãnh thú đang đợi cơ hội để một lưới bắt hết vì đây quả thực là một cái thời cơ rất tốt. Bọn thú kia chắc chắn không biết khiêm nhượng là gì, chính hắn đã lĩnh giáo rồi.

Road tuy rằng không rõ, nhưng vẫn cấp tốc chỉ huy mọi người vào trong cơ giáp, tiến nhập trạng thái chuẩn bị chiến đấu, đồng thời báo cho Nguyên Tích loại tình huống quỷ dị này.

Nguyên Tích trầm ngâm một giây, trả lời:"Đã biết, các ngươi không cần đến đây đâu". Nói xong, đóng bảng thông tin liên lạc.

Road không có cách nào khác, chỉ có thể khẩn trương ở tại chỗ mà chờ lệnh.

Nguyên Tích mặt vô biểu tình nhìn về phía La Tiểu Lâu. Nhìn ngược vào con mắt đen đó, La Tiểu Lâu không biết tại sao, bỗng nhiên có chút chột dạ.

125 hoàn toàn không thấy sắc mặt Nguyên Tích, ngồi ở đầu vai La Tiểu Lâu đắc ý mà nói:"Cưng à, cậu dù sao cũng là dị thú cao quý, những chủng tộc hạ đẳng kia cảm nhận được uy áp của gien cùng huyết thống cao cấp, chúng nó sẽ nhịn không được mà thần phục sợ hãi".

La Tiểu Lâu ở trong lòng Nguyên Tích co rụt lại, cái thần phục sợ hãi gì đó thì cậu chưa cảm nhận được, nhưng người bên cạnh cậu tỏa ra hàn khí cảm nhận rất rõ ràng.

Nguyên Tích hừ lạnh một tiếng, 125 bỗng nhiên có chút tê dại da đầu, cứng ngắc một chút, cấp tốc chuyển dời trọng tâm câu chuyện sang hướng khác, nỗ lực khen ngợi một ngày mây đen âm u đẹp trời.

La Tiểu Lâu đang muốn trấn an tâm tình của Nguyên Tích một chút. Lúc này, ý thức nguyên lực của cậu bỗng nhiên giống như bị cái gìđó dẫn dắt, kịch liệt dao động.La Tiểu Lâu kinh ngạc mà dừng bước, chỉ vào một hướng, đối Nguyên Tích nói:"Nhanh, em có cảm giác, bên kia".

Nguyên Tích tuy rằng không quá tình nguyện, nhưng vẫn phối hợp mà đẩy nhanh tốc độ, theo phương hướng La Tiểu Lâu vạch ra, chỉ chốc lát đã tới vách vực, độ dốc gần như 90 độ, phía dưới là thảm thực vật xanh um tươi tốt.

Nguyên Tích nhíu nhíu mày, ôm chặt La Tiểu Lâu nhảy xuống.

Cùng lúc đó, La Tiểu Lâu phóng xuất ra ý thức nguyên lực. Cảm thụ dao động càng thêm kịch liệt, cậu có thể chắc chắn, nguyên quả ở ngay gần đấy.

La Tiểu Lâu cấp tốc xác định phương hướng, túm và giật giật y phục của Nguyên Tích, Nguyên Tích lại một lần phối hợp đẩy nhanh tốc độ.

Ngay tại nơi có luồng dao động càng ngày càng rõ ràng thì, La Tiểu Lâu bỗng nhiên cả người khô nóng.Cậu dùng lực nắm Nguyên Tích bả vai, đang muốn nói, bỗng nhiên thân thể run lên, dưới ánh mắt giật mình của Nguyên Tích cùng 125,biến thành dáng dấp của một con thú bạch sắc.

Nhìn trong lòng quen thuộc bạch sắc tiểu thú, Nguyên Tích khóe miệng cong thành đường cung.

Bạch sắc động vật ánh mắt né tránh, kêu to một tiếng, Nguyên Tích cố nén lại xúc động muốn được véo ngắt bộ lông da kia, động tác nhìn như thô bạo nhưng nhẹ nhàng mà điều chỉnh vòng tay cho La Tiểu Lâu

có một tư thế thoải mái, đặt chân trước cùng mấy cái vuốt của hắn khoác lên trên cánh tay mình, trầm mặc mà nói: "Chỉ phương hướng cho anh, nếu sai, có thể bảo 125 nói cho anh biết"

La Tiểu Lâu điểm điểm gật đầu, đợi Nguyên Tích cất y phục của cậu đi, bắt đầu chỉ đường.

Bởi vì không bị bất kì con mãnh thú nào khác ngăn cản, một người một thú rất nhanh băng qua rừng cây, mà phía ngoài của rừng cây – cũng là nơi mà La Tiểu Lâu cảm nhận được ý thức nguyên lực phản ứng lớn nhất, thế mà lại là một cái hồ nước.

Sau đó, vô luận La Tiểu Lâu kiểm tra lại bao nhiêu lần, ngọn nguồn của phản ứng của ý thức nguyên lực đều ở đây, trong cái hồ nước này. Hơn nữa, cái hồ dường như có sự mê hoặc đặc biệt đối với cậu, La Tiểu Lâu không nhịn được mà nhảy xuống khỏi tay Nguyên Tích, ghé vào bên hồ liếm nước. Sau đó, cậu không khỏi ngây dại. Nước này cùng năng lượng thạch giống nhau, dù rất yếu, nhưng đều chứa đựng năng lượng. Ông trời, nguyên quả, chắc không có khả năng là cả cái hồ này đi. Dạ dày cậu có đại cỡ nào cũng không thể uống hết được một cái hồ lớn như vậy a…

oooooooooooooooooooooooooooooooo

Chương này, phải nói thật là khó edit ghê cơ

Đầu tiên là tên của Road, ko rõ là ai, theo suy luận logic từ các chap trước thì đây có thể là Road => Hì, đã xác minh ở các chương sau, chính là Road đó, nên để cho đồng nhất với các chap của Kuro nhà Not found nên ta để là Road nghen.

sau đó là tên của phu nhân Kelly, cũng không nhớ rõ là ai, các bạn thông cảm, để mấy hôm nữa đọc lại để edit những chương trước thì mình sẽ cập nhật và sửa sau.

Típ đó là đoạn "Sau một hồi đi lại vòng vèo, Nguyên Tích bắt đầu oán giận "Ngươi không thể ngoan ngoãn ngồi im một chút được sao?" (em í đang mải nhoài người lung tung để thả ra ý thức nguyên lực)……. " => đọc mãi mới hỉu là đang nói về vấn đề gì: anh Tích vì việc em Lâu cứ ngọ ngà ngọ nguậy trên tay mình mà không kiềm chế đc, lại đổ tại em í cố tình câu dẫn mình, may mà mình là người có định lực cao, chứ phải người khác thì…nghĩ tới việc em í có cả sổ tay để học cách câu dẫn người nữa thì chắc mẩm đối tượng là mình (chuyên môn nhằm vào ta đây mà …)

Lại đoạn nữa, "Ngươi tai sao toàn đề cập đến nàng ta?…". => trước đó, em Lâu ăn giấm chua, nói móc anh Tích nên đi nhanh chóng lênđể được về nhà gặp bà Kelly kia. Còn anh Tích thấy e Lâu toàn nói tới bà Kelly kia thì ăn giấm chua lại, sợ e Lâu thích bà ta. Rùi chê mắt thẩm mĩ của em kém, không còn ai để nói nữa hay sao mà toàn đề cập tới một người xấu như Kelly?

Đấy, vấn đề nó là như thế đó! Ta đã cố hết sức rồi, nếu đọc edit của ta mà thấy ko hỉu thì đọc xuống đoạn giải thích bên trên nha. Còn nếu ta hiểu sai vấn đề mà các ngươi tìm ra thì xin nhắc ta một tiếng để ta sửa.

220. Chương 218

La Tiểu Lâu ngây người nhìn hồ nước lớn trong một lát rồi quay sang hỏi 125 ở bên cạnh: "Nguyên quả là cái hồ này sao? Vậy phải làm sao bây giờ?"

"Tôi cũng chưa nghe đồn đại nào liên quan đến cái này…" 125 chần chờ nói, hai mắt chớp sáng, phủi phủi tay, quyết định bất kể như thế nào, cứ bắt tay vào làm trước nói sau: "Không có biện pháp nào khác, tránh ra để tôi giúp cho"

125 nói xong sờ sờ cái bụng xanh của mình, một cái bình to trong suốt xuất hiện ở trước mặt La Tiểu Lâu. 125 bận bịu đi loanh quanh, đem một cái ống để vào lọ, đầu kia để xuống trong hồ bắt đầu hút nước, đồng thời an ủi La Tiểu Lâu:"Thôi mà cưng, đừng lo lắng, có thể mang về nhà uống dần dần mà".

La Tiểu Lâu sững sờ nhìn cái bình kia hai giây, cho dù có thể mang về thật, nhưng nó đến bao giờ mới uống xong? Đồ vật mà chủ nhân 125 đưa cho đến lúc nào mới có thể mở ra được???

!!!!

Đúng lúc này, La Tiểu Lâu bỗng dưng cảm giác được một loại nguy cơ to lớn ập đến mãnh liệt, trong nháy mắt đó, mao (lông) toàn thân cậu đều dựng đứng lên, thậm chí tim đập nhanh đến nỗi không thể nào nhúc nhích được. Cùng lúc đó, một bàn tay xuất hiện ở sau cổ hắn, nhanh chóng đưa hắn bế lên, nhưng 125 không có cái vận khí tốt đấy, trực tiếp bị Nguyên Tích đá hướng về phía sau, cách xa mặt hồ.

125 ngã trên mặt đất, nó cảm thấy mình hẳn phải bị chấn thương sọ não! Phẫn nộ mà nhảy lên, giơ cao chân trước mà hô:"Tôi thật không dám tin, anh dám đối với tôi như vậy, cho dù anh là Nguyên Tích, tôi cũng sẽ không tha cho anh đâu! Tôi quyết bỏ nhà đi bụi, nếu anh dám không thèm áy náy xin lỗi, tôi sẽ không trở về nữa, cho dù La Tiểu Lâu không thể ly khai anh, tôi cũng …. nga, trời ạ, cái kia là cái gì???"

Cái lọ cùng vòi bơm vẫn còn cô đơn ở bên mép hồ, kiên trì mà hoàn thành nhiệm vụ của mình, mà trên mặt hồ xuất hiện một cái xoáy nước đen ngòm khổng hồ, giống như tất cả ánh sáng đều không thể đi tới bên trong lốc xoáy, ở giữa lốc xoáy, một cái móng vuốt sắc nhọn màu vàng từ từ trồi lên.

Bao quanh cái móng vuốt là lớp vảy ẩn ẩn điện lưu. Chỉ một cái móng vuốt thôi đã so với cái bình bơm nước của 125 còn lớn hơn, bọn họ thật không thể tưởng tượng nổi thân mình cái thứ ở dưới hồ to lớn đến cỡ nào.

La Tiểu Lâu toàn thân run rẩy, máu cả người đều có chút sôi lên, cậu rốt cuộc hiểu cảm nhận của những loài thú yếu hơn khi nhìn thấy cậu. Thế nhưng thật ra không phải tất cả đều là sự sợ hãi, bên trong máu thịt của cậu, còn ẩn ẩn một tia hưng phấn. Đó là một loại hưng phấn vì hiếu chiến của dị thú.

La Tiểu Lâu cố gắng kiềm chế cái loại cảm giác hưng phấn đến điên cuồng này, hiện tại cậu so với đầu ngón tay của người ta còn muốn kém, lấy gì mà chiến với chả đấu, cậu cũng không muốn hy sinh vô ích.

La Tiểu Lâu dùng móng bộ móng vuốt sắp sắc cứng của mình bám vào quần áo của Nguyên Tích, đối với 125 hô:"Mau, nói cho Nguyên Tích, chúng ta trước tiên cứ rời khỏi đây đã".

125 cấp tốc dịch tiếng kêu của La Tiểu Lâu nói cho Nguyên Tích ý tưởng phải rời khỏi đây, cái gen dị thú ít ỏi trong nó báo cho nó biết, thứ trong hồ này, không phải là thứ mà cấp thấp mãnh thú có thể sánh bằng. Thế nhưng, vì sao nơi này lại xuất hiện loại sinh vật này? Đây không phải là tinh cầu không cótrí tuệ sinh vật cao cấp sao? Cho dù là biến dị, biến dị đến mức khổng lồ thế này cũng quá là quá đáng đi….

Nguyên Tích nhíu mày nhìn nhìn La Tiểu Lâu trong lòng ngực, tùy tay bật ra cơ giáp sinh vật màu đen, ánh mắt nhìn cái vuốt đang ở trong hồ tìm hiểu xung quanh đầy âm lãnh và trịnh trọng. Đây là ánh mắt của một chiến binh khi đối mặt với một đối thủ khó lòng có được.

Hai giây sau, Nguyên Tích bình tĩnh mà nói:"Không, chúng ta giải quyết nó, nhất định hôm nay phải mang nguyên quả đi".

So với La Tiểu Lâu đang sợ hãi, Nguyên Tích đề nghị như vậy chủ yếu là vì y để ý đến việc bạn đời của mình sẽ sống không quá 30 tuổi. Đó cũng là nguyên nhân mà tại thời kì mấu chốt của đế quốc và liên minh, y mang La Tiểu Lâu đến đây.

125 há to miệng, cố gắng khống chế cái chân đang run rẩy của mình, nhìn về phía Nguyên Tích với ánh mắt mang theo nồng đậm lòng khâm phục cùng sùng bái. Lúc sau, nó run rẩy nói: "Tôi, tôi cũng có thể hỗ trợ, nhưng mà nếu là tôi tự mình lái, thời gian duy trì hình dạng chiến đấu sẽ không được lâu". Mấy tháng gần đây, nó theo chỗ La Tiểu Lâu hấp thu được không ít ý thức nguyên lực, trong khoảng thời gian ngắn có thể tự mình lái cơ giáp.

Lúc Nguyên Tích tiến vào cơ giáp, La Tiểu Lâu theo trong lòng của y nhảy ra. 125 đã đưa cho La Tiểu Lâu không dưới trặm cái dụng cụ cất trữ, cậu sao có thể để 125 cùng Nguyên Tích cố gắng uổng phí. Cậu nhất định phải nghĩ biện pháp tiếp tục tìm kiếm nguyên quả – dù sao cái ý tưởng cả cái hồ nước to này là nguyên quả thật sự rất là không logic. Nếu thật sự tìm không ra thì hồ nước này, có thể mang bao nhiêu liền mang bấy nhiêu.

ooooo

Nguyên Tích nhìn phương hướng mà La Tiểu Lâu khi nhảy xuống và chạy đi một vài giây, hít một hơi thật sâu, cơ giáp màu đen dưới sự điều khiển của y, bắt đầu tiếp cận mặt hồ.

Mà quái vật trong hồ, cuối cùng đã hoàn toàn trồi lên. Thân hình kim sắc khổng lồ, chừng hai, ba mươi thước, tứ chi mang theo những cái vuốt gấu thật lớn, trên đầu cũng là một cái sừng to.

Giống như tất cả những động vật bị xâm phạm địa bàn khác, quái vật kia lạnh lùng mà nhìn kẻ xâm nhập nhỏ bé, trong mắt mang theo nồng đậm sát khí.

Sau đó, dưới ánh mắt run sợ của La Tiểu Lâu, kim sắc quái vật ngửa đầu rống to một tiếng, hóa thành một đạo kim quang, trực tiếp nhắm thẳng tới vật kẻ gần nó nhất – cơ giáp màu đen.

Cơ giáp màu đen gần như đồng thời biến mất tại chỗ, đồng thời, còn có một đạo lam quang chợt lóe mà qua.

Đối mặt với loại quái vật này, vậy mà Nguyên Tích còn có thể thong dong ứng đối, La Tiểu Lâu am tâm thở nhẹ ra. Thế nhưng rất nhanh hắn phát hiện, năng lượng kiếm – vũ khí cấp 9 – thậm chí còn không thể lưu lại trên người con quái vật kia một vết thương nào. Tuy rằng ngay từ đầu Nguyên Tích cũng không có kích hoạt ngọn lửa năng lượng – cận trình vũ khí. Thế nhưng ngay cả vảy của 'thứ kia' đều không thể phá vỡ được, đủ để thuyết minh lực phòng ngự của những cái vảy kia có bao nhiêu khủng bố.

Tuy rằng không có bị thương, nhưng hiển nhiên đã hoàn toàn chọc giận đến kim sắc cự thú. Một tiếng gầm rú nữa. Nó phẫn nộ mà đuổi theo Nguyên Tích. Cái biểu hiện kia, giống như nếu không đem cơ giáp màu đen nghiền nát, tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Nhìn đến Nguyên Tích cùng 125 trong khoảng thời gian ngắn chắc sẽ không có nguy hiểm, La Tiểu Lâu không dám lãng phí thời gian, vội vàng chạy lại bên hồ, mở ra cái ***g phòng hộ (hình cầu), tính toán nhảy vào trong hồ.

Bởi vì năng lượng trong hồ quá lớn, 125 không thể từ trên mà dò xét xem xem bên trong có cái gì, đó cũng là nguyên nhân khiến cả ba không biết quái vật xuất hiện. Theo phỏng đoán của 125, con quái vật này, đại khái chính là mãnh thú coi chừng nguyên quả, bởi vì ở gần nguyên quả thời gian quá dài, bị biến dị trở nên thật to lớn. Nhưng chắc chắn, trong hồ, chỉ có duy nhất một con, không có khả năng xuất hiện con thứ hai. Mà trong phạm vi lãnh thổ của nó, cũng sẽ không có những loài mãnh thú khác.

ooooo

Trong nháy mắt khi La Tiểu Lâu nhảy vào hồ, kinh ngạc mà kêu lên một tiếng, cái ***g phòng hộ bắt đầu tản ra ánh sáng màu vàng, này thuyết minh rằng năng lượng của ***g phòng hộ bắt đầu tiêu hao. Cậu bị công kích sao?

Không, không có bất kì động tĩnh gì, chung quanh hai, ba thước – khoảng cách mà tầm mắt hắn có thể thấy được – cũng không có bất kì sinh vật nào.

La Tiểu Lâu nhíu nhíu mày, đưa tay sờ sờ cái ***g phòng hộ, mới phát hiện, độ ấm trong hồ thấp đến độ khủng bố luôn. Loại nhiệt độ này mà nước trong hồ vẫn không kết băng, thật là đáng kinh ngạc.

La Tiểu Lâu rất nhanh buông những suy nghĩ linh tinh, bắt đầu dốc toàn lực phát ra ý thức nguyên lực, tìm kiếm nguyên quả.

Càng đi xuống nhiệt độ càng thấp, nhưng đến một điểm nào đó, càng xuống nữa thì tốc độ hạ nhiệt càng rơi chậm lại –La Tiểu Lâu kinh ngạc phát hiện điều đấy. Điều này chứng minh, nguyên quả không nằm sâu dưới nước.

La Tiểu Lâu nhìn nhìn con số biểu thị năng lượng có trong cái ***g phòng hộ, hít vào một hơi lạnh, trong thời gian ngắn như vậy, tám vạn la (8.0000 la) hộp năng lượng tiêu hao mất hơn một phần ba. Hắn không dám trì hoãn, quay đầu nhanh chóng hướng bên trên bơi lên.

ooooo

Trên mặt hồ, bên trong luồng ánh sáng hoàng kim là loáng thoáng màu lam cùng màu đen, còn cùng với từng trận rống giận của quái vật.

La Tiểu Lâu không nhìn tới trăm bình bơm thủy tinh đang làm việc, mà bắt đầu chăm chú dò xét mật độ (độ dày) của nguồn năng lượng trong hồ. Năng lượng trên mặt hồ có mật độ lớn nhất, mà mật độ ở giữa hồ cao hơn rất nhiều so với bên rìa bờ.

La Tiểu Lâu nghiêng đầu nhìn cách đó không xa, Nguyên Tích cùng 125 đang đại chiến quái thú, cắn chặt răng, điều khiển cái ***g phòng hộ theo mặt hồ, hướng giữa hồ đi tới.

125 vừa phóng ra năng lượng pháo hướng con quái vật, nhìn thấy liền hô:"Cậu đang làm cái gì vậy?? Nơi đó gần chỗ chiến đấu như vậy … cậu không muốn sống nữa sao???"

"…" Nguyên Tích lạnh lùng mà trừng mắt nhìn 125 một cái, bắt đầu cố ý kéo con quái vật ra xa trung tâm hồ. Mà con quái vật sau khi bị Nguyên Tích không ngừng đánh trúng, lại bị 125 mấy lần đánh lén hiển nhiên đã lửa giận thấu trời, hận không thể đem hai cái cơ giáp trước mặt này xé nát, rồi nhai ngấu nghiến.

ooooo

La Tiểu Lâu đương nhiên cũng biết cậu làm vậy nguy hiểm cực kì, nhưng chẳng có biện pháp nào khác, giữa hồ mật độ năng lượng là lớn nhất, điều này chứng minh cái hồ nước này cũng không phải nguyên quả, mà là một thứ gì đó ở giữa hồ.

Quả nhiên, tới giữa hồ, năng lượng trong nước đã đạt tới một mật độ khủng bố. La Tiểu Lâu giật mìn, đem tin này nói cho 125, 125 rất nhanh điều chỉnh làm cho những cái ống bơm kéo dài ra vị trí ở giữa hồ.

Thế nhưng cũng chỉ có vậy, tìm tòi ngụp lặn giữa hồ một lúc, La Tiểu Lâu không thu được tiến triển gì mới. Giữa hồ cái gì cũng đều không có, hắn còn lặn một lần nữa từ giữa hồ đi sâu xuống dưới, nhưng trừ bỏ nhiệt độ càng ngày càng lạnh, mật độ năng lượng ở phía dưới ấy còn không bằng bên trên mặt hồ này.

Vì sao năng lượng ở trên mặt nước lại nồng đậm nhất? Tức là chứng tỏ, nguyên quả không có ở dưới nước …..

La Tiểu Lâu đột nhiên ngẩng đầu lên trên, không trung tuy rằng trống rỗng nhưng khi đưa ý thức nguyên lực của hắn đi lên dò xét, hắn kinh ngạc phát hiện, bên trên, thẳng từ giữa mặt hồ lên, năng lượng có trong không khí còn cao hơn trong nước rất nhiều.

La Tiểu Lâu điều khiển cái ***g phòng hộ chậm rãi bay lên, sau đó càng cẩn thận dò xét vị trí nồng đậm năng lượng nhất.

ooooo

125bị kim hoàng sắc đại quái vật đuổi giết, định đổi hướng chạy, nhìn đến La Tiểu Lâu lơ lửng ở trên không, hoảng hốt tới ngây người dừng lại, rồi mới vội ngã sang một bên, thiếu chút nữa là bị mấy cái móng vuốt kia quét trúng.

La Tiểu Lâu vừa bay lên vừa dò xét, cuối cùng, cái ***g phòng hộ của hắn chạm phải cái gì đó, hắn mới không thể không dừng lại.

La Tiểu Lâu đầu tiên sửng sốt, không trung rõ ràng cái gì đều không có, nhưng lập tức thì kinh hỉ lên, này thuyết minh, hắn đã tìm được nguyên quả!

La Tiểu Lâu thử một chút, phát hiện không có nguy hiểm, dùng mấy cái vuốt sáng lóe lóe của mình –được rồi, tuy rằng hắn chẳng bao giờ dám dùng trên người Nguyên Tích cả, nhưng dù sao vẫn phải có chút công dụng chứ – hướng không trung vạch một đường.

Ngay sau đó, một màn quỷ dị xuất hiện, theo đầu ngón tay di động, không trung giống như bị kéo mở ra, mở hết, bên trong lộ ra một mảnh màu vàng.

Đương nhiên không phải là hắn kéo mở không khí ra được, mà là chút thủ thuật che mắt, làm cho người ta không nhìn thấy sự tồn tại của nó.

La Tiểu Lâu kích động nhìn thứ bị kéo mở ra. Vật kia thoạt nhìn có đường kính ít nhất một thước. Mà bên sườn của nó, là một loại thể rắn màu vàng, còn mang theo những tia gân đỏ như máu. Năng lượng từ phần màu vàng đó tỏa ra so với mặt nước và không khí còn dày gấp mấy lần. Khủng bố hơn nữa là chúng

nó cũng không phải thứ tỏa ra năng lượng nhiều nhất, mà là cái thứ được bọc trong nó, nằm ở vị trí trọng yếu nhất kia – một vật thể màu trắng lớn cỡ nắm tay.

La Tiểu Lâu kinh hỉ vô cùng, tuy rằng biết cái vật thể màu trắng đó mới là chính xác thứ hắn cần tìm – nguyên quả. Nhưng vẫn không thể bỏ qua được cái bộ phận màu vàng rắn chắc bao bọc bên ngoài. Phát hiện thấy không có gì nguy hiểm, hắn trực tiếp dùng móng vuốt đem vật có đường kính hơn một thước đó hái xuống, lấy áo bọc vào, cất đi. Hộp cất giữ không lớn, nhưng bên trong chia làm hai ngăn hình lập phương.

La Tiểu Lâu thu hồi nguyên quả xong, định bụng kêu Nguyên Tích cùng 125 trở về. Nếu đã lấy tới tay nguyên quả, cũng chẳng cần thiết phải …đuổi tận giết tuyệt.

Nhưng mà, đúng lúc này, bên tai La Tiểu Lâu bỗng truyền đến tiếng kinh hô của 125. Tiếp theo hắn thấy được cả một vùng hồ phát ra một trận ánh sáng vàng, con quái vật màu hoàng kim kia bị Nguyên Tích chém tạo thành một đạo vết thương thật sâu. Thậm chí Nguyên Tích còn chưa hề dùng đến ngọn nửa năng lượng kiếm.

La Tiểu Lâu biến sắc, điều khiển cái ***g phòng hộ bay nhanh chạy trốn. Nhưng con quái vật kia thật sự quá lớn. Tốc độ chạy trốn của cái ***g phòng hộ không bằng mấy bước chân của nó. Cuối cùng, cậu kiên quyết cắn răng, tắt cái ***g phòng hộ, lợi dụng năng lượng trong không khí cùng với hình dạng nhẹ nhàng của ấu thú, trực tiếp bắn nhảy ra một bên.

Nguyên Tích cùng 125 giống con quái thú này, đều vội vã dùng tốc độ nhanh nhất hướng tới đây, chỉ cần kiên trì cầm cự cho đến khi hai người họ tới là được…

Biến cố xảy ra đúng lúc này. Mặt hồ giống như cái nồi đang sôi mà mở vung ra, bùng một tiếng – một trận quái dị tiếng vang – vô số hàn băng trong suốt sắc nhọn theo trong hồ bắn ra. Dị biến này đã cản trở tốc độ của Nguyên Tích cùng 125. Bọn họ không thể vừa chạy đến chỗ hắn vừa chống đỡ hàn băng.

La Tiểu Lâu cũng cả kinh không biết nên làm thế nào, ông trời, hắn nhất định phải nhanh chóng mở ra cái ***g phòng hộ!

Nhưng mà, cái ***g phòng hộ muốn mở ra cũng cần phải có một thời gian nha!!! Ngay lúc một mũi giáo bằng băng lao đến trước mặt La Tiểu Lâu, một thân ảnh kim sắc đã cuốn lấy tiểu động vật màu trắng đang luống cuống chân trước chân sau chẳng biết làm gì–cậu!

Chờ đến khi mặt hồ an tĩnh lại, La Tiểu Lâu lo sợ phát hiện cậu còn đang nằm trên vảy trên tay của hoàng kim quái vật. Nó đưa cậu túm vào trong người, mà Nguyên Tích cùng 125, đại khái vì lo cho cậu, không dám phát động công kích.

Quái thú nheo mắt, mang theo địch ý nhìn Nguyên Tích cùng 125 liếc mắt một cái, chậm rãi đứng thẳng dậy (ban nãy là nó cúi gập người xuống để đỡ băng chùy), trên người nó cũng có nhiều chỗ bị băng cắt bị thương, nhưng cũng chỉ là những vết thương rất nhỏ, không thể cùng vết thương do bị chém bởi kiếm của Nguyên Tích được.

Sau đó, hoàng kim cự thú quay đầu lại, liếm liếm miệng vết thương của chính mình, sau đó nhìn tới La Tiểu Lâu sợ tới mức co ro không dám động đậy, bỗng nhiên duỗi duỗi móng vuốt, trước ánh mắt khiếp sợ của tất cả mọi người, chậm rãi biến thành một người – chính xác là một thiếu niên tầm mười mấy tuổi.

Thiếu niên đem La Tiểu Lâu kẹp vào nách, chậm rãi đè đè cái vòng tay trong suốt, xuất ra một bộ quần áo, mặc vào.

La Tiểu Lâu đạp chân giãy dụa, thậm chí lấy móng vuốt tại trên người kẻ kia cào vài phát, thế nhưng cái tay kia của thiếu niên giống tay của con quái thú to lớn, không hề sứt sát thương tổn tí ti.

Nguyên Tích nhảy ra khỏi cơ giáp, cầm năng lượng kiếm trong tay, mắt chứa đựng hàn ý lạnh như băng, nói:“Buông em ấy ra”.

125 thì ngơ ngác nhìn người trước mặt, tựa hồ có chút e ngại, thế nhưng vẫn gắt gao đi theo sau Nguyên Tích.

Thiếu niên sửng sốt, lập tức mặt không đổi sắc nhìn về phía Nguyên Tích:"Ngươi định tiếp tục đánh nhau? Ta lúc nào cũng có thể phụng bồi (tiếp đón/ chấp nhận giao chiến) nhưng trước đó, ta phải xử lý tên này đã". Nói xong, một tay đem La Tiểu Lâu xách đi ra.

Nguyên Tích sắc mặt đều thay đổi, nắm chặt trong tay năng lượng kiếm, lại hướng phía trước đi tới từng bước.

Thiếu niên có vẻ thực sự kiêng kị Nguyên Tích. Tuy rằng không sợ hãi, nhưng vẫn vương một bàn tay, hướng Nguyên Tích phương hướng ra hiệu dừng lại. Sau đó hắn quay đầu nhìn về phía La Tiểu Lâu:"Thứ kia tắt đi rồi, ngươi có thể biến thành người rồi chứ?"

La Tiểu Lâu sửng sốt, lập tức giật giật, phát hiện cái thứ áp lực cưỡng chế hắn biến thân đã không còn.

Nhưng mà, sắc mặt Nguyên Tích càng khó nhìn, La Tiểu Lâu cũng không có biến thành người, "Nó" chính là kêu to vài tiếng.

Thiếu niên kia nhíu nhíu mày, hắn hiển nhiên nghe hiểu lời La Tiểu Lâu nói, nghi hoặc hỏi han, "Vì sao phải đi tới chỗ bọn họ biến thân?"

La Tiểu Lâu lại kêu vài tiếng, thiếu niên kia giễu cợt cười một tiếng, đem La Tiểu Lâu ném về phía Nguyên Tích, miễn cưỡng mà nói: "Nếu đúng là người yêu của ngươi, nể mặt ngươi đã cứu ta một mạng, ta sẽ không so đo cùng với hai người bọn họ"

Lúc La Tiểu Lâu mắt đẫm lệ sung sướng bám lấy người Nguyên Tích, thiếu niên kia lại tới nói thêm một câu:"Nhưng mà ánh mắt tuyển người yêu của ngươi cũng thật không được tốt lắm đâu".

221. Chương 219

–"Nhưng mà mắt tuyển người yêu của ngươi cũng thật không được tốt lắm đâu".

Thiếu niên nói ra một câu ấy, ánh mắt 125 đều phải trợn tròn, trong mắt mang theo khiếp sợ cùng phẫn nộ, lại cất giấu một tia sùng bái – hắn rõ ràng dám trước mặt Nguyên Tích chỉ trích tên bạo quân này!!!

Nguyên Tích túm lông gáy La Tiểu Lâu đem hắn ôm vào trong ngực, dùng áo khoác bao từ đầu đến chân, nếu không phải lo lắng hắn còn cần thở, có khi đến đầu cũng sẽ bị ấn đi vào.

La Tiểu Lâu gian nan phát hiện, mình vì lo lắng cảm xúc của Nguyên Tích mà chạy về bên hắn, thế nhưng theo như lực nắm của Nguyên Tích đối với hai cái chân trước của mình, rõ ràng, Nguyên Tích một chút cũng không có ý định để cho mình biến thân!!!

Đến khi La Tiểu Lâu chỉ lộ được mỗi hai con mắt ra sau, Nguyên Tích mới lạnh lùng mà nhìn về phía thiếu niên đối diện:"Cái này có thể xem như ngươi đang khiêu chiến??" Nguyên Tích đứng ở nơi đó, nắm trong tay năng lượng kiếm chỉ vào kẻ kia, khí thế không thua gì lúc hắn lái cơ giáp, một bộ ta tùy thời phụng bồi ngươi.

Thiếu niên hai tay vòng qua ngực, sắc mặt thay đổi đến mấy lần, ở bên La Tiểu Lâu cố gắng ló kêu vài tiếng sau, căm giận mà nói: "Ta sau này nhất định sẽ đánh bại ngươi!! Ta, ta … chỉ là do ta còn nhỏ thôi. Một ngày nào đó, ngươi sẽ thua chết trên tay của ta"

Ánh mắt lạnh buốt của Nguyên Tích xuất hiện hưng phấn nóng bỏng, hắn hừ một tiếng: "Ta chờ ngươi, nếu ngươi vẫn muốn xác minh ánh mắt em ấy lựa chọn người yêu chính xác đến mức nào!"

La Tiểu Lâu thế mới biết, cuộc chiến ban nãy thoạt nhìn rất nguy hiểm, nhưng người thắng lại là Nguyên Tích. Tuy rằng Nguyên Tích ôm hắn có chút mạnh tay, nhưng điều này tuyệt đối không gây cản trở đến việc hắn vui sướng mà hô hào ăn mừng chiến thắng, mà một chút ý thức phản kháng chống lại bạo quân của 125 lại nhanh chóng bị dập tắt.

Ánh mắt của tên 'choai choai' kia lập tức biến thành màu vàng, tựa hồ tức giận mà lại sắp bắt đầu nổi khùng, thế nhưng hắn cũng cố kiềm chế được chính mình, lập tức nhìn về phía La Tiểu Lâu đang nằm trong lòng ngực Nguyên Tích, hô:"Uy, này, ta lúc đầu là bị cái mà ngươi lấy đi ban nãy giam trong hồ này, thế nên ngươi là ân nhân cứu mạng của ta, ngươi có muốn cái gì không?"

Hắn nhìn bộ mặt ngạc nhiên vừa ló ra của tiểu động vật lông trắng, kiêu ngạo mà nghếch mặt lên: "Nếu ngươi bây giờ còn chưa nghĩ ra được, có thể đi cùng ta, ta cam đoan ngươi sẽ không hối hận đâu".

La Tiểu Lâu cảm nhận được hàn khí bốc lên từ người bên cạnh, lập tức lắc đầu như trống bỏi, cam đoan trước mặt Nguyên Tích cùng kẻ kia bày tỏ thái độ của mình. Sau đó còn kêu vài tiếng.

Tên kia ngắt lời 'kêu' của hắn, gãi gãi cái đầu tóc vàng: "Ngươi không muốn đi thật sao? Tin ta, dù ngươi muốn cái gì ta cũng có thể cho ngươi …. AAA! Ngươi làm gì thế?"– Hắn nhìn kiếm khí từ trên đầu bay xẹt qua, phẫn nộ mà trừng mắt với Nguyên Tích.

"Chúng ta đã kết hôn!!!! Hắn là vợ của ta!!!" Nguyên Tích quơ quơ nhẫn trên ngón áp út của hắn, sau đóâm trầm mà nói:"Ngươi cho rằng ta sẽ dễ dàng tha thứ kẻ ở trước mặt ta dụ dỗ vợ ta??"

'Cậu bé tội nghiệp' ngẩn ngơ, đang định nói cái gì, bỗng hắn ngẩng đầu nhìn phía không trung, tóc bắt đầu dựng đứng lên.

Cùng lúc đó, Nguyên Tích cũng nhận được tin báo của Road:"Điện hạ, ngài ở đó thế nào?? La Phù tinh xuất hiện năng lượng dị biến. Trong vòng tối đa năm phút đồng hồ sẽ có xuất hiện cơn lốc năng lượng. Xin ngài cùng vương phi điện hạ nhanh chóng quay lại"

Thực tế, ban nãy, màn hình của Road mất đi bóng dáng của Nguyên Tích và La Tiểu Lâu. Một đám điểm đỏ vây quanh cái vị trí hai người biến mất một lúc, dừng lại không lâu, rồi thì nhanh chóng tản đi, giống như ở nơi đó có thiên địch của bọn chúng vậy. Nếu không phải hai cái báo nguy thiết bị trên người hai vị điện hạ không có việc gì, hắn chắc chắn đã lao ra cứu người.

Nguyên Tích lập tức nhảy vào cơ giáp màu đen, 125 do dự một chút, chạy về bên hồ thu gom những cái bình bơm nước – lãng phí là từ sẽ không bao giờ xuất hiện trong từ điển của nó– sau đó cũng nhảy vào nút không gian trước ngực La Tiểu Lâu.

Tên tóc vàng kia cũng xuất ra một cái phi hành khí loại nhỏ, trong nháy mắt khi Nguyên Tích tiến vào cơ giáp, la lớn với La Tiểu Lâu:"Này, đừng quên nha, tôi tên là Gerald (ôi cái tên lau trán) Tôi nhất định sẽ báo đáp cậu!!"

Nguyên Tích mặt lạnh băng đem La Tiểu Lâu ném vào vị trí phó lái, giúp cậu mở ra đai an toàn, sau đó nhanh chóng thao tác điều khiển cơ giáp rời khỏi bờ hồ.

La Tiểu Lâu khẩn trương mà nhìn chằm chằm bên ngoài, La Phù tinh ngoài việc có nhiều mãnh thú, điểm đặc sắc của nó là lúc nào cũng có thể xuất hiện cơn lốc năng lượng. Cũng chính bởi vậy, mãnh thú nơi này đều so với ở các tinh cầu khác tàn bạo hơn nhiều lắm.

"Chúng ta lập tức quay lại. Road, chuẩn bị xuất phát!!" Nguyên Tích ra lệnh.

"Đã toàn khởi động toàn bộ,chỉ còn chờ ngài cùng vương tử phi điện hạ thôi". Road nhanh chóng hồi đáp.

Ngay sau đó, Road phát hiện một chuyện rất khó tin. Trên màn hình, hai điểm màu xanh lục lại xuất hiện. Mà theo sau nó, còn có một cái điểm màu đỏ gắt gao theo đuôi".

"Điện hạ, phía sau ngài…"Road lập tức trung thành mà nhắc nhở.

"Không có việc gì. Đừng quan tâm đến cái tên vướng víu kia" Nguyên Tích liếc mắt cái tên lại biến thành quái vật màu vàng theo đuôi đằng sau, nháy mắt độ ấm trong giọng nói giảm mấy độ.

ooooo

Cho dù Nguyên Tích đã tăng tốc hết mức, cơn lốc năng lượng vẫn xuất hiện đúng lúc bọn họ tiếp cận phi thuyền.

Trong cơn bão lớn, phi thuyền đã có chút không thể khống chế được.

Cơ giáp sinh vật có cường đại đến mấy cũng đã bắt đầu lắc lư không vững, lúc này, một cái đuôi màu vàng thật lớn vòng qua cơ giáp, đem bọn họ đẩy vào gần phi thuyền.

Road kinh hồn táng đảm mà nhìn cơ giáp của Nguyên Tích tiến vào, hoàn toàn không chúý tới quái vật khổng lồ đang nhìn chằm chằm chăm chú vào phi thuyền. Nhìn đến hai vị điện hạ vô sự, Road nhanh chóng truyền đạt mệnh lệnh rời đi.

Phi thuyền không lãng phí thêm một giây nào nữa, ly khai khỏi La Phù tinh.

Quái vật màu vàng nhìn phương hướng bọn họ rời đi một lát, rồi thu người lại ngồi vào phi hành khí bên cạnh, hướng phương hướng khác bay đi.

Một ngày sau, bọn họ đã hoàn toàn thoát ly nguy hiểm, phi thuyền vững vàng mà quay về đế đô.

Thế nhưng La Tiểu Lâu thì một chút cũng không có cảm giác vui sướng vì sống sót sau tai nạn, cậu nhìn người tuy đang im lặng không nói tiếng nào nhưng lại đem lại một cảm giác áp bức rất lớn cho cậu– Nguyên Tích – liếm liếm môi, cẩn thận nói:“Anh cũng thấy đấy, em căn bản không quen biết hắn, em, em chỉ là tình cờ cứu thôi, em cam đoan em đối với hắn không có ý tưởng gì…”

“Nga???” Nguyên Tích nhướng nhướng mày, lạnh lùng mà tựa vào đầu giường, nhìn La Tiểu Lâu lui lui ở chân giường:“Thế em đối với ai có ý tưởng…?”

Ông trời ơi, ai đó mau tới dạy cậu đối phó với ông chồng hay ghen này đi:“Em không dám có tính toán gì cả … Không, ý của em là, em làm gì có cái tính toán gì…” La Tiểu Lâu hận không thể đem đầu lưỡi của mình cắn đi, thật là, lại đem suy nghĩ của mình nói ra ngoài …

Nguyên Tích sắc mặt càng ngày càng khó nhìn, y đổi tư thế chút, táo bạo mà nhìn La Tiểu Lâu càng ngày càng rụt cổ lại:“Vậy ưm giải thích đi, không có biết hắn, sao lúc nói gì đó với hắn, em kêu to nhiệt tình như vậy làm gì??” (lúc e í nói bằng tiếng thú ấy, chỉ kêu vài tiếng, anh Tích ko hiểu, suy nghĩ bậy bạ ra đủ thứ chuyện)

“A???” La Tiểu Lâu mờ mịt mà nhìn Nguyên Tích, cậu kêu to nhiệt tình khi nào?

“Cũng không nói gì cả, chỉ là lúc đó các anh trông giống sắp đánh nhau, em nói, ân, đừng đánh, có chuyện gì hảo hảo nói, đều là người một nhà cả mà…. AAAA!!!!!”

Nguyên Tích một tay kéo La Tiểu Lâu, đem cậu khóa ngồi trên đùi mình,kìm giữ mặt cậu, sau đó đen mặt mà quát La Tiểu Lâu:“Ai cùng với hắn là người một nhà?!”

La Tiểu Lâu toàn thân run rẩy, 125 ở phía sau cánh cửa nghe lén, dùng ý thức nguyên lực nói nhỏ với La Tiểu Lâu“Ngươi xong đời thật rồi, xong thật rồi… Tự cầu nhiều phúc đi!! Bảo trọng…”. Sau đó đem cánh cửa hoàn toàn đóng lại.

La Tiểu Lâu không có tâm tư chỉ trích 125 không có nghĩa khí, hoảng sợ mà nhìn Nguyên Tích:“Này, này, này, ai, ai cũng không phải người một nhà… em, em nói sai rồi …em chỉ là——a ——”

Lửa giận của Nguyên Tích hoàn toàn không vì lời giải thích của La Tiểu Lâu mà giảm bớt, y phẫn nộ mà trừng mắt La Tiểu Lâu, cuối cùng hung tợn mà cắn lên trên đôi môi đang không ngừng giải thích kia.

Qua một hồi lâu sau, Nguyên Tích ngồi ở trên giường, nhìn xuống La Tiểu Lâu– vừa bị y đè ra hôn đang thở phì phò–ánh mắt chậm rãi trầm xuống, y ngạo mạn mà nói, “Nếu em muốn anh tha thứ cho em, thì phải nghe lời anh, lấy lòng anh đi”.

La Tiểu Lâu khóe miệng run rẩy, nhưng là vì đã lỡ giẫm vào cái đuôi của một tên hoàn toàn không nói lý lẽ, chỉ phải nói, “…Được rồi, cục cưng..”.

Nhưng là, không bao lâu sau, La Tiểu Lâu đã thấy hối hận, cậu đỏ mặt thấp giọng hô, “Không, em làm không được, anh ít nhất đổi động tác —— trời ơi, a..”.

Sau đó, La Tiểu Lâu xương sống đau thắt lưng mỏi chân nhũn ra mà nằm úp sấp ở trên giường, nghĩ đến cái tên quái vật màu vàng mà nghiến răng nghiến lợi, tên đó trả ơn kiểu gì thế? Về phần Nguyên Tích, hiện tại đã được miêu tả là so với cầm thú còn cầm thú hơn.

Nguyên Tích sau khi được đến thỏa mãn, lửa giận toàn bộ tiêu tan, cùng La Tiểu Lâu nằm một lát, bố thí cho cậu một cái hôn chào buổi trưa rồi đi ra bên ngoài xử lý sự tình, La Tiểu Lâu ghé vào cái giường mới đổi ga, cảm thấy nếu đến tối cậu có thể động đậy được chính là kì tích.

125 ngồi ở trước mặt La Tiểu Lâu, hưng trí bừng bừng dùng mạng thông tin của phi thuyền mà đọc tin tức.

Một lát sau mà, bỗng nhiên "ồ" một tiếng.

La Tiểu Lâu vừa liếc 125 một cái, nó đã nói, "Có chuyện xảy ra rồi". Đồng thời đem màn hình điện tử đến, làm cho La Tiểu Lâu xem tình huống bên ngoài.

Trên màn ảnh là một con phi thuyền dân dụng, xem bề ngoài cực kỳ xa hoa, ít nhất trước kia khi La Tiểu Lâu không có tiền là không biết có tồn tại loại hình giao thông này. Mà bay xung quanh bên ngoài phi thuyền, có hai cái màu xanh biếc cơ giáp hình thú, đối với cái phi thuyền xa hoa kia tiến hành công kích.

Mặc dù cái phi thuyền xa hoa kia là phi thuyền dân dụng, nhưng hiển nhiên là cũng được trang bị hiện đại đắt tiền, hỏa lực hai cánh thực sự mạnh. Dù vậy, hai cái phi thuyền hình thú kia bị bắn trúng nhưng cũng không chịu chút ảnh hưởng, không những công kích lại cái kia phi thuyền. Nói chung, hai cái cơ giáp hình thú kia chiếm thượng phong.

"Còn có kẻ cướp trắng trợn như vậy? Từ từ, 125, ngươi có thể tìm hiểu được hai cái người điều khiển cơ giáp kia là ai không?"La Tiểu Lâu bỗng nhiên nghiêm túc mà nói.

Ánh mắt 125lam quang chợt lóe, không tốn chút công sức, trước mặt La Tiểu Lâu đã là bức ảnh phóng đại về hai cái màu xanh biếc cơ giáp.

Lại một lát sau, 125 bỗng nhiên nói, "Chỉ sợ thực đã xảy ra chuyện, là bạch tuộc nhân".

La Tiểu Lâu sửng sốt, bạch tuộc nhân là đối thủ của thú vật, bây giờ bắt đầu công kích phi thuyền của nhân loại, chúng nó đây là chính thức hướng nhân loại tuyên chiến?

"Bọn Road không cầm cự được …". 125 nhìn cuộc chiến đang có thêm người, nói.

Quả nhiên, không bao lâu, những cơ giáp bị phái ra đi cứu viện bắt đầu không chống trả được, một trận cơ giáp còn trực tiếp rơi xuống, như là con rối đột nhiên mất đi khống chế.

Phi thuyền bên này lập tức phái cơ giáp đi cứu viện cái cơ giáp bị rơi kia, sau đó, phi thuyền cũng không dám phái thêm cơ giáp đi giúp đỡ chiếc phi thuyền dân dụng nữa. Không quá hai phút trôi qua, một trận cơ giáp màu đen xuất hiện ở trong mắt La Tiểu Lâu.

" Nguyên Tích xuất trận rồi". La Tiểu Lâu nhíu nhíu mày, hắn biết, dưới loại tình huống này, ngoài Nguyên Tích ra, người khác đi cũng vô dụng.

Tuy vậy, nghĩ đến độ cường hãn của bạch tuộc nhân biến dị, La Tiểu Lâu không khỏi có chút lo lắng.

Sự thật chứng minh, lo lắng của hắn đúng là dư thừa, tình huống rất nhanh xuất hiện biến hóa, hai cái cơ giáp màu xanh biếc hoàn toàn không phải đối thủ của Nguyên Tích. Một trận Liên hoàn pháo kích bắn ra, một cái cơ giáp không kịp né tránh bị nổ tung, cái còn lại bị Nguyên Tích dùng năng lượng kiếm chém bay hệ thống cung cấp năng lượng, chết máy tại chỗ. Về phần tên bạch tuộc trong đó, đang định chạy trốn, trực tiếp bị Nguyên Tích bắt sống.

"Thật tốt. Đế quốc có thể nghiên cứu địch nhân tương lai một chút rồi". La Tiểu Lâu ánh mắt sáng quắc mà nhìn chằm chằm Nguyên Tích trên màn ảnh nói, à, cả hắn cũng muốn nghiên cứu trước cơ giáp của địch nhân một chút nữa.

"Chỉ sợ không được" 125 ở bên cạnh nói."Giá trị nghiên cứu của bọn bạch tuộc nhân này chắc chắn không cao – nó chết mất rồi – tự sát"

La Tiểu Lâu trừng mắt. Hừ, xem ra đám xúc tua đó còn biết nghĩ. Lập tức thở dài, bất kể như thế nào, hôm nay coi như cũng là có thu hoạch. Nhưng mà, nếu như không có Nguyên Tích, chỉ sợ cứu chẳng được người mà cái phi thuyền của mình cũng bị cướp mất.

Cái phi thuyền xa hoa kia đại khái vừa trải qua một hồi kiếp nạn sinh tử, như chim sợ cành cong, thỉnh cầu Nguyên Tích cho phi thuyền của bọn họ cùng nhau đi khỏi. Road suy nghĩ cân nhắc một lúc, hướng Nguyên Tích xin chỉ thị, rồi đồng ý thỉnh cầu của bọn họ.

Tiếp đó, thuyền trưởng của phi thuyền xa hoa kia xin gặp mặt, không lâu sau, hai chiếc phi thuyền nối vào nhau, những người bên phi thuyền kia trải qua quá trình kiểm tra nghiêm mật sau cũng được tiến nhập phi thuyền của quân bộ bên này.

La Tiểu Lâu còn đang mải chú ý đến cái cơ giáp màu xanh biếc mới thu về được, còn 125 lại hướng lực chú ý về phía những người mới gia nhập.

Đi đầu đoàn là vị thuyền trưởng, bộ dáng trung niên. Đằng sau hắn, ngoài phó thuyền trưởng còn đi theo ba người, trong đó có hai người trẻ tuổi, đi đằng cuối cùng là một vị hơn ba mươi tuổi nam nhân. Nhìn khí thế sắc bén kia, chắc chắn là chiến sĩ cơ giáp.

Những người này sau khi tiến vào phi thuyền, mới phát hiện đây là phi thuyền của quân bộ. Mà nhìn thấy người đầu tiên đi tới, lại kinh ngạc mà há to miệng.

Thuyền trưởng cùng thuyền phó lập tức cúi người hành lễ, kích động đến mức thanh âm đều có chút run rẩy:"Tham kiến vương tử điện hạ".

So với thuyền trưởng kia, hai người trẻ tuổi đi phía sau thực ra có vẻ tương đối bình tĩnh, trong đó có một người có dung mạo khá thanh tú sau khi xoay người hành lễ, nhẹ nhàng nói:"Thật sự là vinh hạnh cho thần khi được diện kiến điện hạ, Kim Tú Trình tạ ơn ân cứu mạng của điện hạ".

Người trẻ tuổi còn lại, khi nhìn thấy Nguyên Tích thì cười khẽ, nói:"Điện hạ, đã lâu không thấy, ngài thật sự là càng ngày càng lợi hại"

aaaaaaaaa, đến rồi, đến rồi, kế hoạch dụ dỗ Nguyên ca của anh em nhà họ Kim. Thật chờ mong chap sau quá:X

222. Chương 220

Nguyên Tích sửng sốt, lập tức lộ ra nụ cười khó gặp, "Cẩm Hoa? Ngươi ở trong này sao?"

Người trẻ tuổi mang theo vài phần khí chất của quý tộc kia, từ khi vào phi thuyền, ánh mắt vẫn chỉ dừng ở trên người Nguyên Tích, nhợt nhạt mà mỉm cười, nghe được hỏi, nhẹ giọng nói: "Đúng thế, ta đang định đến đế đô, ai biết được đi đến nửa đường lại gặp chuyện. Cũng may, đúng lúc gặp được ngươi, điện hạ, người lại cứu ta một lần nữa".

Ý cười trên mặt Nguyên Tích rất nhanh biến mất, nhìn màu xanh cơ giáp bị thu đem vào, suy nghĩ một lát rồi nói: "Thật không ngờ bọn bạch tuộc nhân hiện tại càng ngày càng càn rỡ, ta phải đi liên hệ một chút với quân bộ".

Nguyên Tích nói xong, quay sang thuyền trưởng và thuyền phó của cái phi thuyền vừa gia nhập nói vài câu đón tiếp rồi nhanh chóng đi đến khoang điều khiển.

Thuyền trưởng sau khi cung kính cúi chào, dự định quay về, mà phó thuyền trưởng thì do dự nhìn hướng người trẻ tuổi vừa xong có vẻ quen biết với vương tử điện hạ, ngập ngừng nói: "Các vị …"

"Tôi ở bên này". Hắn không do dự cự tuyệt, nhìn Kim Tú Trình – người vừa mới ân cần thăm hỏi với Nguyên Tích xong thì vẫn không nói năng gì– với một ánh mắt có điều kỳ dị, nghiền ngẫm nói: "Anh ấy cũng lưu lại".

Thuyền trưởng hiển nhiên phi thường bất mãn với hành vi tự chủ trương của hai người kia. Mà việc phó thuyền trưởng của hắn ngầm đồng ý cho hai người đó ở lại đây cũng không nằm trong dự liệu của hắn.

Thuyền trưởng nhướn mày, trừng mắt nhìn phó thuyền trưởng một cái rồi hướng thông đạo trở về bên phi thuyền dân dụng.

Road mang theo nét mặt tươi cười đi tới trước mặt hai người An Hoa Cẩm cùng Kim Tú Trình: "An Hoa Cẩm phó quan, à, hiện tại nên gọi là tiên sinh rồi, xin mời ngài đi theo ta. Vị ở đằng sau kia, đúng vậy, Kim Tiên sinh cũng tới đây đi"

Vị thiếu gia An Hoa Cẩm này ngày trước là bạn thời thơ ấu, cùng lớn lên với điện hạ, bây giờ nhìn cũng không thấy có thay đổi gì. Hồi đó, vương tử điện hạ vì vị An thiếu gia này mà ngay cả hắn cũng bị răn rạy hắn mấy lần, chứ không nói gì đến những người khác… Road đi tít trên cùng, ở góc khuất mà không ai nhìn thấy, khóe miệng cười một cách thâm trầm.

Nhưng mà, bây giờ cũng không phải hồi xưa, bên người vương tử điện hạ đã có vương tử phi làm bạn, vị thanh mai trúc mã của điện hạ này, sức ảnh hưởng đối với điện hạ đã khó có thể nói chắc ….

La Tiểu Lâu khi lấy lại tinh thần thì nhìn thấy 125 khiêng một bộ kính lúp siêu bự đi đến ngồi trước màn hình, cả người run rẩy nhanh đến nỗi người ngoài cũng có thể nhìn thấy, không khỏi quan tâm hỏi một câu:"Cưng à, máy móc của mày có hỏng hóc gì sao?"

"Đương nhiên là không! Tôi thăng cấp! Không phải bị hỏng! Tôi chỉ là hưng phấn, không, không, là khẩn trương, là khẩn trương, cậu hiểu không? Chẳng lẽ cậu không phát hiện ra sao?" 125 dùng cái đuôi chọc chọc bả vai La Tiểu Lâu, phát hiện La Tiểu Lâu không nhìn thấy được cái màn hình của nó, mới quay đầu lại vứt cho một ánh mắt khinh thường. "Chính vì cái loại thái độ thờ ơ này của cậu mới làm cho người khác có cơ hội chen vào …. Hứ, cậu không nghe chuyên gia tình cảm là tôi đây khuyên bảo thì chắc chắn sớm muộn gì cũng sẽ hối hận đấy. Mà tôi cam đoan, sẽ rất nhanh hối hận!!!"

La Tiểu Lâu cầm lấy tờ giấy, thuận tay sờ sờ đầu 125: "Được rồi, tao cũng sẽ cho mày thấy nếu có ai dám xen vào, tao sẽ xử lý hắn nhanh như thế nào. Cưng à, mày có muốn đi theo tao đi nghiên cứu cái cơ giáp của bọn xúc tua kia không? Ngẫm lại, nguyên quả cũng đã tới tay rồi, chúng ta có thể lập tức mở ra cái hòm kia của chủ nhân mày. Sau đó, tao nhất định có thể chế tạo được cơ giáp cao cấp nhất".

"Đúng rồi, nhắc đến mới nhớ, nguyên quả hãy để chỗ tôi" 125 nói, nó nhanh chóng từ cái "khẩn trương hưng phấn" gì gì đó của nó mà tỉnh táo lại.

La Tiểu Lâu không chút do dự, đem hộp đựng nguyên quả đưa cho 125. Ở chỗ của 125 là an toàn nhất, không phải nghi ngờ.

125 lén nhìn La Tiểu Lâu liếc một cái, lắc lắc cái đuôi đi theo, nó mới không bị một chút việc nhỏ ấy làm cảm động đâu … Nhưng mà, nếu Nguyên Tích dám không có mắt chọn một trong hai cái người ở bên ngoài, nó nhất định sẽ mang La Tiểu Lâu bỏ nhà đi khỏi.

Ngay cả dị thú vương tử đều gả cho tên kia, nếu Nguyên Tích mà dám hái hoa dại bên ngoài xem, hừ…

Đến tối, Nguyên Tích từ khoang điều khiển đi ra, được Road nhắc nhở là còn có hai vị khách nhân, khẽ cau mày, cuối cùng nói: "Vậy thì cùng nhau dùng bữa tối đi…"

La Tiểu Lâu nhẹ nhàng đi đến nhà ăn, dưới ánh mắt chú ý của Road cùng hai vị khách nhân khác, không chút do dự mà đi đến bên Nguyên Tích, tự mình ngồi xuống, đầy nhiệt tình mà nói: "Cưng, em muốn thương lượng với anh một chút. Anh mới thu được một cái cơ giáp mới đúng không? Em tìm nửa ngày đều không thấy để đâu. Anh cho em xem trước được không?"

Nói xong, cảm thấy mình là có việc cầu người, cũng nên xuất ra một chút thành ý, vậy nên chủ động đến gần Nguyên Tích hôn lên môi hắn, tốc độ nhanh đến nỗi ngay cả 125 đều cảm thấy không nhìn rõ…

Nguyên Tích người hơi cương lại, nhưng vẫn duy trì dáng ngồi nghiêm chỉnh, lập tức ho khan một tiếng, nói với mọi người: "Được rồi, mọi người bắt đầu dùng bữa đi"

Sau đó quay qua La Tiểu Lâu: "Em muốn xem lúc nào cũng được, nhưng mà nên để đến khi mang về quân bộ xem, Carlos trung tướng chắc chắn sẽ vạn phần hoan nghênh em đấy", Lão nhân kia nghe tin mà quanh co dài dòng gợi ý thật lâu.

"Vậy à? Uhm, cũng được, vậy đến khi trở về anh đi quân bộ, thuận tiện mang em đi cùng nha"

La Tiểu Lâu tưởng tượng một chút tình cảnh khi cùng nhau xuất môn, có vẻ cũng không tồi.

An Cẩm Hoa cầm chiếc muỗng xiết mạnh, ánh mắt nhìn La Tiểu Lâu hiện lên một tia âm trầm, nhưng rất nhanh thay bằng biểu tình mỉm cười.

"Ồ, anh có khách sao?"La Tiểu Lâu vừa ăn vừa nói, giờ mới chú ý đến mấy người ngồi cùng bàn ăn với họ hình như cũng không phải người quen.

Nguyên Tích không quá tình nguyện mà giới thiệu: "Đây là An Cẩm Hoa, là người hầu cận trước kia của anh, bây giờ là con rể của Khải Đức bá tước. Còn vị này là "

Nguyên Tích nhìn về phía Kim Tú Trình, nhướng nhướng mày, đang định nói là bằng hữu của An Cẩm Hoa… thì Kim Tú Trình đã mỉm cười, thản nhiên mà nói:"Xin chào nhị vị điện hạ, ta là Kim Tú Trình, hiện đang là sinh viên của Gia Đức học viện".

La Tiểu Lâu một bên thuận tay đưa bát canh cho Nguyên Tích, một bên thuận miệng nói: "Ồ, có phải là cái trường nghệ thuật nổi tiếng kia không?" Tên đại gia kia không thèm nhận lấy bát canh, tay vẫn còn để nguyên trên bàn (ý là bảo e múc canh vào bát cho a). La Tiểu Lâu thật sự hối hận mình đã tạo thành cái thói quen này cho Nguyên Tích. Cậu dám thề, cho dù say đến không cựa quậy được, vị đại gia này cũng sẽ cố mà liên lạc với cậu để cậu đến tận nơi dìu về.

"Có thể nói như vậy" Kim Tú Trình kiêu ngạo nói "Chuyên ngành của tôi chính là thanh nhạc, học kì sau bắt đầu. Có thể tương lai sẽ thuận lợi xây dựng sự nghiệp solo" hắn nói chuyện tao nhã đầy lễ nghi, còn mang theo cách phát âm đặc trưng của một giọng nam cao chuyên ngành thanh nhạc học viện Gia Đức.

"Nga, vậy cũng thật không tồi". La Tiểu Lâu nói.

Nguyên Tích thản nhiên khinh bỉ liếc nhìn La Tiểu Lâu một cái, làm như cậu hiểu thưởng thức âm nhạc lắm ấy. Mỗi lần đều đem nhạc thính phòng làm thành bài hát ru. Nhưng mà dù sao cũng phải giữ mặt mũi cho La Tiểu Lâu, không nên trước mặt người ngoài châm chọc cậu.

Kim Tú Trình nhìn về phía Nguyên Tích trong khi Nguyên Tích cũng không thực sự chú ý đến hắn. Kim thiếu gia ánh mắt nhíu lại, bỗng nhiên cảm thấy một tia tức giận không rõ ràng. Thực tế hắn đã có người yêu, nhưng vẫn phải đến đây để làm nhiệm vụ, bỗng dưng gặp một trận tâp kích ngoài ý muốn. Lúc ấy, hắn cho rằng bọn họ phải chết chắc rồi, thật không ngờ người nam nhân này lại giống như thiên thần giáng xuống cứu vớt bọn họ.

Một khắc đó, hắn chợt phát hiện bản thân mình cũng không ghét cái nhiệm vụ này như hắn tưởng. Thậm chí khi nhìn đến Nguyên Tích, hắn cảm thấy phải cùng vị vương tử này phát sinh một đoạn tình cảm cũng thật không miễn cưỡng.Thế nhưng, xem ra, ánh mắt của vương tử điện hạ cũng đều chỉ đặt tại cái người bên cạnh.

Kim Tú Trình lại nhíu mày mà nhìn về phía La Tiểu Lâu, hắn thậm chí thấy khinh thường khi nói ra quan hệ thân thích của bọn họ. Rõ ràng không hề vĩ đại, diện mạo không bằng hắn, khí chất lại kém cách xa vạn dặm.

Sở thích của vương tử điện hạ thật là… làm cho người khác không thể nào ngờ đến.

Nghĩ đến phần tư liệu hắn được đưa cho, Kim Tú Trình nghĩ, nhất định là vì La Tiểu Lâu gặp được Nguyên Tích điện hạ sớm. Lúc ấy, vương tử điện hạ vẫn còn đang trong quá trình huấn luyện, phương diện tình cảm có chút quá mức ngây thơ, cho nên bị một kẻ như vậy mê hoặc dụ dỗ, thậm chí không sáng suốt mà cùng kẻ đó tổ chức hôn lễ.

An Cẩm Hoa nhìn đến biểu tình của Nguyên Tích, khóe miệng chỉ hơi nhếch nhưng cũng không đoái hoài gì. Lúc Tô Lan tìm đến hắn bàn chuyện, hắn đã sớm biết Kim Tú Trình sẽ chẳng làm nên trò trống gì. Nguyên Tích mà là người dễ động tâm sao….

An Cẩm Hoa ánh mắt tối sầm lại, chuyển hướng, thản nhiên mà đánh giá La Tiểu Lâu, lập tức cười nói: "Nghe nói vương tử phi điện hạ là cơ giáp chế tạo sư nổi danh đế quốc, phương tiện truyền thông khen ngợi không tiếc lời. Vị vệ sĩ của ta đây cũng là một cơ giáp chiến sĩ đấy".

Nói xong An Cẩm Hoa hơi nghiêng người một chút, một vị cơ giáp chiến sĩ tầm ba mươi tuổi đã đứng ở phía sau hắn.

"Ngài có thể vì người hộ vệ này của ta chế tác một bộ cơ giáp không? Lại nói, cơ giáp của hắn tuy rằng được một vị cơ giáp chế tạo sư – người chuyên môn chế tạo cơ giáp cho các vị bệ hạ và điện hạ – chế tạo đấy, nhưng mà cấp bậc có chút thấp".

La Tiểu Lâu kinh ngạc mà nhìn thoáng qua 125 đang ngồi bên cạnh hắn –đang hưng phấn đến nỗi hai mắt tỏa sáng, trong lòng nghi hoặc, nó hình như đâu cần ăn? Tên này đêm nay có vấn đề.

Tiếp theo, La Tiểu Lâu cố tình bỏ qua một bên ánh mắt đầy tức giận của Road, ngẩng đầu, nhìn về phía An Cẩm Hoa cách đó không xa mà nói: "Không được rồi, tôi không có thời gian, trừ bỏ làm cho Nguyên Tích và vài vị chiến sĩ cơ giáp tôi quen, tôi không có thời gian để làm cơ giáp cho người khác".

Nguyên Tích lúc này thản nhiên mà liếc nhìn An Cẩm Hoa một cái. An Cẩm Hoa vẫn vậy, trước kia cũng từng đòi y cơ giáp. Nếu là người khác y chắc sẽ đáp ứng được. Nhưng nếu làLa Tiểu Lâu thì lại khác, y tuyệt đối sẽ không đồng ý. Cho dù La Tiểu Lâu dám đáp ứng, y cũng sẽ cự tuyệt dùm.

An Cẩm Hoa mặt đỏ lên, nhìn nhìn thấy Nguyên Tích nói gì đã tỏ rõ thái độ duy trì La Tiểu Lâu, rốt cuộc nói: "Vậy sao? Kia thật sự là đáng tiếc".

Road cảm thấy bao nhiêu hỡn dỗi tức giận đều biến mất, hắn sung sung sướng mà ân cần ở bên người Nguyên Tích và La Tiểu Lâu hầu hạ, thậm chí còn ở trước mặt 125 đặt một phần đồ ăn cùng một chén nước quả.

Dùng xong bữa tối, Nguyên Tích mang La Tiểu Lâu về phòng ngủ, mà 125 thì mang theo biểu tình kì dị đi theo sau hai người. Ôi trời, mấy tên Tiểu Tam Tiểu Tứ (người chen chân vào giữa cặp đôi thì gọi là người thứ ba – tiểu tam, mà người chen chân tiếp theo thì gọi là tiểu tứ) trong các vở kịch hình như không hề có ảnh hưởng gì đến vị vương tử phi điện hạ chậm hiểu này nha – này thật là kích thích đến nỗi lòng lo lắng ngày đêm của nó. Nhưng mà, thật không hổ là điện hạ của dị thú nha, không chiến mà thắng!!!

Ooooo

Ba ngày sau, bọn họ bình yên mà về tới đế đô. Trong lúc Nguyên Tích cùng La Tiểu Lâu cũng chưa chú ý, An Cẩm Hao mang theo Kim Tú Trình tiến vào một tòa đại trạch phụ cận hoàng cung.

Về tới địa phương an toàn, La Tiểu Lâu bắt đầu nhớ đến việc sử dụng nguyên quả. Cậu làm tốt các loại công tác chuẩn bị, thậm chí báo cho Nguyên Tích, quản gia là nếu cậu không đi ra, cũng đừng để ai quấy rầy cậu.

Tiếp theo, La Tiểu Lâu để cho 125 xuất ra nguyên quả, thấp thỏm mà liếc nhìn 125 đang cả người khẩn trương một cái, hít một hơi thật sâu, đưa tay đặt vào bên trên thứ quả thật lớn kia.

Mà đúng lúc khi cậu nhắm mắt lại, cánh cửa lại bị nhẹ nhàng không tiếng động mở ra.

223. Chương 221

Nguyên Tích đi vào buồng trong, chỉ nhìn thoáng qua La Tiểu Lâu đang ở trên giường một chút rồi ngồi xuống bên cạnh cửa. Nếu đến gần Tiểu Lâu quá, y sợ mình sẽ quấy rầy đến em ấy. Tiếp đó, Nguyên Tích lấy ra năng lượng kiếm, vừa lấy tay vuốt ve vừa quan sát động tĩnh của La Tiểu Lâu.

Sau khi La Tiểu Lâu nhắm mắt lại, bàn tay đặt phía trên nguyên quả của cậu nhẹ nhàng mà phóng xuất ra ý thức nguyên lực tiến vào nguyên quả. Đối với La Tiểu Lâu thì nguyên quả cũng chỉ là một dạng năng lượng thạch mà thôi. Thực tế chứng minh quan điểm của cậu sai rồi. Năng lượng bên trong nguyên quả thuần khiết hơn so với năng lượng thạch nhiều lắm. Hấp thu năng lượng thạch hắn còn phải mất công loại bỏ tạp chất, nhưng đối với nguyên quả thì hoàn toàn không cần, trực tiếp chuyển hóa vào cơ thể luôn.

La Tiểu Lâu thật sâu kinh hỉ, không hổ là thứ được dị thú coi trọng, nguyên quả thực sự rất là tuyệt.

Cảm thán xong, cậu cũng không dám tiếp tục phân tâm mà chuyên chú hấp thu năng lượng. Từng dòng năng lượng bàng bạc tinh thuần chảy vào trong cơ thể La Tiểu Lâu, những tia năng lượng bị tràn ra đều bị 125 ngồi ngay bên cạnh hấp thu.

125 vừa hấp thụ năng lượng thừa vừa thỉnh thoảng xem xét tình huống của La Tiểu Lâu. Bởi vì nó không phải là dị thú nên nó cũng không biết rõ phương pháp tu luyện ý thức nguyên lực – chẳng có con dị thú nào lúc tu luyện ý thức nguyên lực lại mang theo cơ giáp bên mình cả. Cho nên đối với việc La Tiểu Lâu hấp thu nguyên quả để tăng ý thức nguyên lực, 125 vẫn rất là hoang mang.

Bên ngoài của nguyên quả là một lớp màng rắn chắc màu vàng, đây là phần đầu tiên bị La Tiểu Lâu hấp thu năng lượng. Tuy vậy, hắn cũng không thể cưỡng lại được sức hấp dẫn từ phần lõi màu trắng của nguyên quả. Cái phần ấy chắc chắn mới là thứ được gọi là'nguyên quả' chân chính. Phần màu vàng bên ngoài chẳng qua chỉ là phần vỏ mà thôi.

La Tiểu Lâu vừa hấp thu vừa thử dùng ý thức nguyên lực mở ra một cái khe hở ở giữa những lớp bọc màu vàng của nguyên quả, dù hắn cũng không định tạo cái khe lớn lắm nhưng thật sự không dễ để chọc được một lỗ nhỏ trên cái thử vỏ màu vàng này, chứ chưa nói gì đến việc tạo một cái khe. Màu vàng màng bọc sau bao nhiêu ngày tháng bao bọc lấy một thứ tràn đầy năng lượng như lõi nguyên quả đã chẳng phải thứ dễ coi thường, đã sớm miễn dịch với các loại công kích rồi. Ý thức nguyên lực của La Tiểu Lâu có thể nói là cùng căn nguyên với nguyên quả, cho nên muốn tạo một cái kẽ hở cũng càng khó khăn. Toàn bộ năng lượng mà hắn vừa hấp thu chưa ấm người được đã phải dùng để tạo cái khe hở tiến vào phần lõi.

Qua không biết bao lâu, trên trán La Tiểu Lâu bắt đầu toát mồ hôi. Bởi vì liên tục hấp thu rồi lại phóng xuất luôn ý thức nguyên lực nên hắn bắt đầu có cảm giác mệt mỏi. Nhìn thấy mục tiêu sắp đạt được, màng bọc màu vàng chẳng mấy chốc sẽ rách ra, La Tiểu Lâu hít sâu một hơi, tiếp tục dùng ý thực nguyên lực khai phá khe hở.

Nguyên Tích nhăn lông mày, không chuyển mắt mà nhìn La Tiểu Lâu của y, ngón tay giật giật, cuối cùng vẫn nhịn xuống suy nghĩ đi tới gần lau mồ hôi giúp La Tiểu Lâu. Y rất không vui. Nếu không phải liên quan đến tuổi thọ của La Tiểu Lâu, y sẽ không để Tiểu Lâu chạm vào mấy cái thứ không rõ nguồn gốc thực hư này. Vừa thấy bộ dạng chột dạ của La Tiểu Lâu ban nãy, y đã biết chắc chắn chính La Tiểu Lâu cũng không hiểu rõ cách sử dụng thứ quả này.

Kỳ thật y không để ý đến một chút dốt nát của La Tiểu Lâu, cũng chẳng quan tâm nhiều đến việc thỉnh thoảng tên kia lại biến thành một bộ dạng nhiều lông gì gì đó, những cái đó y đều có thể chấp nhận. Nhưng riêng sức khỏe và tính mạng thì khác ….

Nhìn nhìn trên mặt La Tiểu Lâu tất cả đều là mồ hôi, Nguyên Tích lại buồn bực trong lòng, ngón tay lại giật giật.

Ở thời điểm cuối cùng tưởng chừng sẽ không thể cầm sự được, La Tiểu Lâu rốt cuộc đã đả thông được cái vỏ thật dày màu vàng bao quanh nguyên quả, chạm tới được thứ thịt màu trắng tinh khiết bên trong.

Trong nháy mắt đó, cậu bỗng nhiên giật mình. Một cỗ năng lượng thuần hậu lao vào trong cơ thể cậu với một tốc độ nhanh đến không thể tin được. La Tiểu Lâu thoải mái đến mức muốn rên lên một tiếng. Cái loại cảm giác này quá mức tuyệt vời. La Tiểu Lâu cảm nhận được ý thức nguyên lực trong cơ thể mình nhanh chóng gia tăng, hơn nữa đã đạt đến một cấp độ mới.

Cái đuôi của 125 cũng giật giật, miệng cũng nhếch lên tưởng chừng muốn mở ra mà la to sung sướng.

Nhưng mà, chủ tớ hai người cũng không được hưởng sự hạnh phúc lâu dài cho lắm. Có chuyện xảy ra. La Tiểu Lâu kinh ngạc phát hiện, ý thức nguyên lực trong cơ thể hắn đã gia tăng tới mức cực hạn. Cái loại cảm giác làm cho người ta say mê đã biến mất, thay vào đó là một loại cảm giác bành trướng không ngừng gia tăng cùng với cực đại áp lực.

"Trời ơi, không được rồi, năng lượng nhiều quá, tao, tao có lẽ nên chia làm hai lần để hấp thu"La Tiểu Lâu cố gắng thử trao đổi cùng 125.

125 cũng đã phát hiện ra tình huống bất thường của La Tiểu Lâu, lập tức nói: "Được rồi, cậu rút ra đi, tôi sẽ lập tức đem nguyên quả niêm phong lại rồi cất vào trong kho"

La Tiểu Lâu hít một hơi, dự định rút lại tất cả ý thức nguyên lực của mình. Thế nhưng bi kịch là ở chỗ, cậu căn bản chẳng thể thu lại được, mà năng lượng từ nguyên quả lại càng lúc càng trút nhanh vào cơ thể cậu.

Toàn thân La Tiểu Lâu bắt đầu sôi nóng lên, sắc mặt đỏ bừng, cả người run lên nhè nhẹ.Cái loại cảm giác thừa thãi quá nhiều năng lượng này làm cho cậu thật thống khổ, nếu cứ tiếp tục như vậy, cậu e mình sẽ bị nổ tan xác mà chết.

La Tiểu Lâu thật sự không biết nguyên quả nhất định phải hấp thu trong một lần, càng không biết là dị thú khi cần hấp thu nguyên quả đều dựa theo năng lực của mình mà chọn lựa kích cỡ nguyên quả phù hợp. Mà cái quả hắn tìm được này, nếu có thể được dùng để trấn áp con cự thú hoàng kim kia thì chắc chắn so với những quả bình thường khác phải lớn hơn không ít. Kể cả là dị thú trưởng thành cũng không dám đi hấp thu loại quả với kích cỡ như vậy.

Thế nhưng La Tiểu Lâu cùng 125 đều là'gà mờ', cái gì cũng không biết, hiện tại chỉ có thể cắn răn chịu trận.

"Sao, làm sao bây giờ?" 125 cuống đến bật khóc, nghẹn ngào nói:"Tôi không muốn mất đi cậu đâu! Tiểu Lâu, tôi tình nguyện thay thế cậu chết…"

La Tiểu Lâu cố gắng giữ bình tĩnh, hít sâu một hơi:"Được rồi, mày bình tĩnh lại cho tao. Tao sẽ cố gắng nén chỗ năng lượng thu được lại, nếu thật sự không được, tao sẽ tìm cách để truyền ý thức nguyên lực ra ngoài"

Nói xong. La Tiểu Lâu không chút chần chờ mà bắt đầu toàn lực áp chế đám ý thức nguyên lực lộn xộn trong cơ thể. Tuy rằng nói với 125 như vậy nhưng nếu thực sự truyền ra ngoài, cũng sẽ gây ra thương tổn không nhỏ đối với bản thân cậu.Nếu nghiêm trọng, hắn sẽ không bao giờ sử dụng được ý thức nguyên lực hay tinh thần lực được nữa.

Nghĩ đến tinh thần lực, La Tiểu Lâu sửng sốt, lập tức bắt đầu điều động tinh thần lực trong cơ thể, giúp đỡ ý thức nguyên lực nén năng lượng chạy toán loạn trong cơ thể. Mà trong nháy mắt khi tinh thần lực gia nhập, việc nén lại đống năng lượng vừa hấp thu được tưởng chừng như không khả thi bắt đầu xuất hiện hiệu quả, có hi vọng thực hiện được. Năng lượng nhiều quá mức dẫn đến lộn xộn và bành trướng bắt đầu yên tĩnh trở lại.

La Tiểu Lâu vui vẻ mở cờ trong lòng, điều động tất cả ý thức nguyên lực cùng tinh thần lực, ở trong cơ thể tiến hành quá trình nén năng lượng.

Đến khi đại bộ phận năng lượng trong cơ thể đã bị ngăn chặn nguy cơ gây nổ, một lượng lớn năng lượng từ nguyên quả lại bỗng chốc ùa vào. Ban nãy vì năng lượng trong cơ thể đã đạt đến tình trạng bão hòa rồi nên năng lượng từ nguyên quả không thể lao vào thêm được nữa, lúc này đây lại bắt đầu điên cuồng dũng mãnh mà vào, so với lần trước còn nhanh và mạnh hơn rất nhiều.

La Tiểu Lâu trong lòng thầm kêu một tiếng, hiện tại chỉ riêng việc áp chế số năng lượng trong cơ thể đã hao hết toàn lực của cậu rồi, lần này đến tiếp, cậu thực sự không thể duy trì được. Luồng năng lượng mạnh mẽ nhanh chóng xâm nhập vào thân thể hắn, đi qua mạch máu, từng tế bào … Toàn thân La Tiểu Lâu đau đớn mà kịch liệt co giật, không thể tự chủ được mà kêu lên.

Sau đó rất nhanh, một bàn tay ôm lấy cậu, bàn tay còn lại bỏ vào trong miệng cậu.

Đầu lưỡi La Tiểu Lâu nếm đến vị máu tươi, trong lòng cảm nhận đến một thức cảm xúc kiên định mà kì dị, cậu bỗng chốc thanh tỉnh lại, nhanh chóng điều động ý thức nguyên lực cùng tinh thần lực, bắt đầu kiên cường mà đè nén chỗ năng lượng mới ào vào. Nếu cậu chưa cố gắng mà đã chấp nhận thua cuộc thì cậu sẽ vĩnh viễn không thể nào mở mắt nhìn người đang ôm cậu. Đây không phải là kết cuộc mà cậu muốn. Lý do cậu tìm kiếm nguyên quả là để bản thân có thể ở bên Nguyên Tích thật lâu, thật lâu…

Nghĩ đến đây, lượng tinh thần lực của La Tiểu Lâu ban nãy bị luồng năng lượng mạnh đánh tan ra bây giờ lại bắt đầu tập hợp và ngưng tụ lại, đem những dòng năng lượng cứng đầu bắt lại. 125 ở bên cạnh cũng giúp đỡ hấp thu một phần năng lượng từ nguyên quả để giảm bớt áp lực cho La Tiểu Lâu. Tuy rằng 125 nó

không biết cực hạn chịu đựng của ý thức nguyên lực của bản thân mình là bao nhiêu nhưng nó sẽ cố gắng cầm cự để tranh thủ thời gian cho La Tiểu Lâu, nó không hy vọng cậu ấy có chuyện.

Một lúc lâu sau, La Tiểu Lâu vẫn đang không ngừng chống chọi, trong não cậu bỗng nhiên 'oanh' một tiếng, những khó khăn khi phải áp chế năng lượng từ nguyên quả tự nhiên giảm bớt hẳn đi. Thân thể cậu tựa như tỏa sáng, bừng bừng sinh cơcơn mỏi mệt cũng theo đó mà ập đến, thản nhiên mà ngã xuống ***g ngực của người vẫn đang khẩn trương mà ở phía sau cậu– Nguyên Tích.

Nguyên quả giờ đây đã mất đi phần lõi màu trắng, từ trong lòng bàn tay của La Tiểu Lâu mà rơi xuống, chỉ còn lại một cái vỏ khô xám kiệt quệ. 125 mở to mắt mà nhìn về phía La Tiểu Lâu, sau đó hoàn toàn ngây dại.

La Tiểu Lâu bị Nguyên Tích ôm vào trong lòng, im lặng mà ngủ chẳng hay biết gì, cũng chẳng thèm màng đến việc bộ dáng bên ngoài của cậu giờ đã có biến hóa thật lớn. Ngũ quan tuy rằng vẫn mang bóng dáng như trước nhưng lại càng thêm hoàn mỹ, thậm chí còn không thua kém Nguyên Tích. Lông mi thật dài rủ xuống dưới. Trên mặt ướt sũng do ban nãy mồ hôi chảy rất nhiều nhưng lại mang nét gợi cảm không thể diễn tả thành lời. Mái tóc đen bình thường cắt qua loa cũng dài ra không ít. Tóc mái ôm vào vầng trán và lượn theo nét mặt tạo thành sự mê hoặc kinh người.

Đặc biệt hơn, La Tiểu Lâu lúc này có thêm một đôi tai cùng một cái đuôi. Đôi tai với những sợi lông tơ màu trắng dịu hiền còn thấy được cả phần thịt hồng hồng bên trong cái đuôi xù vì mệt mỏi mà nằm im lặng ngoan ngoãn ở trên giường. Tất cả càng làm tăng thêm vài phần hấp dẫn ở cậu.

Thật tội nghiệp La Tiểu Lâu, ban nãy, có lẽ vì giãy giụa do đau đớn nhiều quá mà y phục đã bị xé tan thành từng mảng, nửa ở trên giường nửa còn che hờ trên người, thân thể trắng nõn mềm dẻo do vậy đã bị lộ ra hoàn toàn.

Nguyên Tích ngẩn ngơ nhìn cảnh sắc trước mắt, cái mũi bỗng nhiên nóng lên. Y gian nan mà dời mắt đi chỗ khác, mạnh tay kéo tấm chăn lại gần, đem người kia che kín lại.

125 thì thào trong kích động:"Hình dạng thứ hai? Sao lại có thể hiện ra được …" 125 rất nhanh phát hiện một sự kiện khác:"Trời ơi, thành công rồi, ý thức nguyên lực đã đạt tới được siêu cấp".

La Tiểu Lâu đang dựa vào trong lòng ngực của Nguyên Tích, nghe tiếng hô hào mà hơi tỉnh lại, giật giật người rồi phun ra một ngụm máu màu đen.

125 cùng Nguyên Tích đều giật nảy mình. Nguyên Tích thì mau chóng đứng dậy đi gọi bác sĩ mà 125 thì đem vuốt trước của mình đặt lên trên người La Tiểu Lâu để kiểm tra cho cậu.

Nguyên Tích còn chưa đi khỏi đã bị La Tiểu Lâu nắm được góc áo, lông mi rung rung, khẽ mở ra, ánh mắt đen huyền nhìn Nguyên Tích một lát rồi nhẹ giọng nói: "Em không sao"

125 cũng gật gật đầu phụ họa:"Đúng vậy, không có vấn đề gì…". Thậm chí so với trước đây còn tốt hơn. Nó thu lại một ít máu đen mà La Tiểu Lâu ho ra, dự định sẽ kiểm tra lại lần nữa.

Nguyên Tích sau khi xác nhận là La Tiểu Lâu hoàn toàn không có việc gì, dưới sự tha thiết yêu cầu trong mơ mơ màng màng của Tiểu Lâu, đem người ôm vào phòng tắm.

Sắc mặt Nguyên Tích rõ ràng không thoải mái. Y đã giúp La Tiểu Lâu súc miệng, pha nước nóng… vậy mà tên ngốc này vẫn không ngừng đòi hỏi này nọ, vẫn kêu là trên người còn nóng rất khó chịu. Chẳng lẽ La Tiểu Lâu nghĩ bản thân hoàn toàn trần trụi cọ đi cọ lại trên người y, y có thể thoải mái được sao?

Nguyên Tích sắc mặt âm trầm, bỗng nhiên vỗ mạnh lên mông của La Tiểu Lâu một cái, không cẩn thận đụng phải cái đuôi. La Tiểu Lâu kinh hô một tiếng, cái đuôi to màu trắng nhanh chóng giật nảy lên rồi cương cao ở trên không, sợ hãi chẳng dám buông xuống nữa mà bản thân La Tiểu Lâu cũng hốt hoảng tới mức nhảy tới trên người Nguyên Tích, hai chân quấn quanh hông hắn, hai tay thì vòng qua ôm lấy cổ Nguyên Tích.

Ánh mắt mơ hồ của La Tiểu Lâu lúc này sáng ra một chút, rồi sau đó lại bắt đầu cọ xát lên người Nguyên Tích, miệng thì thào "Nóng quá…"

Nguyên Tích suy nghĩ hai giây, lại nhìn xuống cái vị trí bên dưới đã sớm phản ứng của mình, nhanh chóng ra quyết định là phải làm cho La Tiểu Lâu chịu trách nhiệm một chút.

Ngay sau đó, Nguyên Tích đem La Tiểu Lâu bỏ lại lần nữa vào bồn tắm, chính mình cũng nhanh chóng cởi quần áo. Nhìn La Tiểu Lâu còn cố gắng dán sát vào hắn, Nguyên Tích than thở một câu:"Thật không biết phải đối vớiem thế nào nữa…"

La Tiểu Lâu cảm nhận được bàn tay Nguyên Tích vừa chạm vào mình, cái tai mới mọc run lên, nhưng cũng không có phản ứng cự tuyệt. Cậu theo thói quen mà đón nhận Nguyên Tích, kể cả trong tiềm thức cũng không cự tuyệt.

Không lâu sau, La Tiểu Lâu nhỏ giọng kinh hô một tiếng, Nguyên Tích thì nghiến răng nghiến lợi mà nhìn cạu:"Này, đừng có liếm …"

Nguyên Tích cũng không thể tiếp tục phát hỏa được nữa bởi vì La Tiểu Lâu đã rất nhanh chóng dùng môi và lưỡi của mình ngăn chặn cái miệng của y lại.

Nguyên Tích chưa kịp phản ứng đối với hành động liếm láp giống như thú vật của La Tiểu Lâu, thân dưới lại đã biểu tình thực kịch liệt. La Tiểu Lâu bị cái gì đó chọc vào mà kinh hách, chần chờ thối lui. Nguyên Tích quyết định không thèm suy nghĩ nữa, hung hăng kéo tên kia lại gần rồi nhấn cậu ngồi xuống.La Tiểu Lâu vì động tác của y mà rên lên một tiếng, hai cái chân lại càng chặt chẽ quấn lấy thắt lưng của Nguyên Tích, đong đưa thân mình theo chuyển động của y.

…

Bị đôi vợ chồng vứt bỏ bên ngoài phòng tắm, 125 kinh ngạc mà nhìn kết quả kiểm tra của nó, chỗ máu màu đen này cũng không phải là của La Tiểu Lâu.

224. Chương 222

Lúc La Tiểu Lâu tỉnh lại, Nguyên Tích đang dựa vào đầu giường, khuôn ngực rắn chắc vẫn còn đang không ngừng phập phồng, trong mắt còn lưu lại dư vị của trận 'điên loan đảo phượng' vừa xong. Nói thật, biểu tình đó xuất hiện trên khuôn mặt tuấn mỹ và ngạo mạn thường ngày kia khiến cho người ta có cảm giác miệng khô lưỡi khô không ngừng.

Hai người dán sát vào nhau, chính xác hơn, một cánh tay của Nguyên Tích vẫn còn ôm chặt thắt lưng của cậu.

Nguyên Tích rất nhanh phát hiện La Tiểu Lâu đã tỉnh lại và đang nhìn lén y mà nhỏ nhãi, lập tức nhìn thẳng mặt y, nghiêm mặt nói: "Em còn không mau biến trở về bộ dáng bình thường, cái bộ dạng này khó coi chết đi được".

La Tiểu Lâu, nhanh chóng nhận ra có điều gì đó không thích hợp, tóc quá dài, đưa tay vuốt tóc lại đụng phải cái gìđó xù xù lông trên đầu – một đôi tai cực kì mẫn cảm – cho dù chính hắn xờ vào, hắn cũng không nhịn được mà cả người run lên. Rồi sau đó, ánh mắt La Tiểu Lâu lại dại ra mà nhìn cái thứ đang bị Nguyên Tích nắm – cái đuôi của cậu.

Nguyên Tích hừ một tiếng, tăng mạnh lực nắm, một trận điện lưu tê dại chạy từ chỗ bị nắm lan khắp toàn thân, La Tiểu Lâu gần như muốn nhảy dựng lên.

Ông trời ơi, đây, đây thực sự không phải là trò đùa biến thái của Nguyên Tích mà là đồ thật, thậm chí còn có liên hệ đến một vài cái giác quan nào đó của cậu.

"Đây là có chuyện gì?!" Thanh âm của La Tiểu Lâu cao vút kêu lên.

Xem ra Tiểu Lâu không có ý thức được chính mình đã biến hình, nhưng Nguyên Tích cũng không có tính toán nhắc nhở cậu, chỉ tiếp tục bất mãn nói: "Anh làm sao biết được? Anh tiến vào phòng thì thấy em đã

ra cái dạng này, còn … còn '*** đãng' lao vào anh đòi hỏi, tuy rằng anh cũng không ngại bị em 'dùng dùng' để thỏa mãn, nhưng em cũng phải chịu trách nhiệm đối với hành vi của bản thân đấy".

La Tiểu Lâu xấu hổ, sắc mặt đỏ lựng lên: "Em, em cũng không rõ lắm, em sau khi hấp thu nguyên quả xong, cả người đều không biết gì luôn…"

"Được rồi, em cứ biến trở về như cũ đã, bộ dáng này của em… nếu đi ra ngoài cẩn thận lại dọa chết người!!" Nguyên Tích một bên nhìn La Tiểu Lâu cao thấp đánh giá, một bên hung tợn mà nói.

"Em biết, nhưng em cũng không hiểu được chuyện gì xảy ra, chờ em đi nhìn cái gương trong phòng tắm… này,anh có thể buông tay ra được không? Vì anh không có nên anh cũng không biết được làm thế đau thế nào đâu…" Giọng chỉ trích của La Tiểu Lâu vì không có dũng khí mà yếu dần xuống.

"Em cứ ngồi yên đây đợi, 125 vào là sẽ biết chuyện gì xảy ra ngay thôi" Nguyên Tích đem cái áo trên mặt đất nhặt lên bao kín La Tiểu Lâu lại, rồi ngồi chồm hỗm một bên đợi 125 từ ngoài cửa tiến vào.

Cánh cửa rất nhanh mở ra một cái khe hở nhỏ, 125 thò đầu vào thăm dò, cái tốc độ này nhanh gấp mấy lần tốc độ khi La Tiểu Lâu bắt nó rời phòng.

La Tiểu Lâu áp chế một chút chua sót sợ hãi trong lòng, nhìn về phía 125 với ánh mắt cầu xin giúp đỡ, giống như bắt được một cọng rơm cứu mạng:"125, tao cái dạng này là vì chuyện gì xảy ra?"

125 trừng mắt nhìn "Cái dạng này? À, thực sự bình thường thôi, đây là hình dạng mà những dị thú thuần huyết sau khi đến một cấp bậc nhất định đều có thể biến hóa ra. Cậu trước đây có thể biến hóa hoàn toàn thành thú, hình dạng này cũng không phải không có khả năng".

"Vậy sao? Nhưng giờ quan trọng là… tao có thể biến trở về hình người bình thường không?"La Tiểu Lâu nghi hoặc hỏi một chút, đây mới là vấn đề cậu quan tâm nhất.

"Đương nhiên là có thể rồi. Cậu có thể tự do chuyển hóa". 125 vừa trả lời vừa quan sát sắc mặt Nguyên Tích. Thấy y có vẻ không có biểu hiện phát hỏa, đi lại gần giường, trong tay còn cầm thêm một cái ống nghiệm chứa huyết dịch màu đen.

La Tiểu Lâu đang định biến hình, nhớ ra cái gì, liếc nhìn Nguyên Tích một cái, cũng chẳng dám trông mong người này có thể hiểu được thế nào là"tránh mặt đi",đành nhắm mắt lại tập trung, sau đó, cái lỗ tai của hắn giật, cái đuôi – vẫn đang bị người kia nắm trong tay – cuối cùng cũng thoát ra, cả người biến trở về bộ dáng bình như trước.

Nguyên Tích vừa lòng mà gật gật đầu "Như vậy dễ nhìn hơn". Tuy rằng phải công nhận rằng đôi khi ngẫu nhiên có một lần 'chơi' kiểu này cũng không tồi, nhưng cuối cũng thì bộ dáng bình thường này vẫn là tốt nhất. Cái bộ dáng kia của La Tiểu Lâu làm hắn cảm thấy xúc động ở bộ phận nào đó, mà bộ dáng như bây giờ, lại làm hắn có cảm giác xúc động ở trong tâm.

La Tiểu Lâu nhẹ nhàng thở ra, miệng bất mãn nói thầm: "Loại biến hóa này thật chẳng ra làm sao cả, tự nhiên mọc ra cái đuôi và cái tai làm gì kia chứ?…. nhưng mà khoan đã, tại sao tao đột nhiên lại có thể thực hiện được loại biến hóa này?"

125 giơ giơ ống nghiệm trên tay lên: "Tôi nghĩ là do cái này, đây là máu mà cậu ho ra"

"Máu của tao?"La Tiểu Lâu kinh ngạc mà nhìn huyết dịch màu đen kia, không dám tin tưởng.

"Không phải" 125 ngẩng đầu nhìn La Tiểu Lâu"Máu này là của La Thiểu Phàm" Lần trước khi La Thiểu Phàm uy hiếp La Tiểu Lâu, nó thuận tay thu thập gen của hắn ta để phòng khi cần, có thể thông qua internet chú ý động thái của tên đó. Nhưng mà sau đó, tên kia lại dùng một cách nào đó trốn tránh khỏi sự theo dõi của nó, điều ấy 125 không có ý định sẽ nói ra.

La Tiểu Lâu vô cùng ngạc nhiên, bản thân cùng La Thiểu Phàm cũng không mấy lần tiếp xúc, sao trong cơ thể của cậu lại có máu của hắn ta. Nguyên Tích cũng nhăn lại lông mày, cảm thấy quyền sở hữu của mình bị xâm phạm, nghiêm mặt bình tĩnh hỏi: "Tại sao lại thế được?"

"Tôi đoán là lúc La Thiểu Phàm thay thế La Tiểu Lâu đi làm con nuôi La gia, Kim phu nhân đã làm thế, đây là một loại hạt do khoa học kỹ thuật tạo ra, đại khái để lừa La Thành Vận rằng La Thiểu Phàm là con

ruột của Lê phu nhân, cần trộn lẫn máu của La Thiểu Phàm rồi cấy vào trong cơ thể La Tiểu Lâu".

La Tiểu Lâu kinh ngạc mà há to mồm, cái đầu tiên hắn nghĩ tới chính là trang nhật kí bị xé đi kia của La Tiểu Lâu'đồ thật'. Trước khi tự sát chắc tên đóđã phát hiện La Thành Vận luôn làm các thí nghiệm liên quan đến dị thú, hơn nữa những thí nghiệm đó không phải hoàn toàn không có hiệu quả nên đã nghi ngờ và biết được việc làm của Kim phu nhân. Lo sợ bị phát hiện mình mới là kẻ thực sự mà xé trang nhật kí đó đi. Thì ra toàn bộ câu chuyện là như vậy.

(các thí nghiệm của lão cha lên Thiểu Phàm có chút hiệu quả là vì hai người đã bị tráo phần nào máu và năng lực cho nhau để lừa lão cha).

Kim phu nhân vẫn luôn mong muốn đứa con thành rồng phượng để bản thân được "mẫu bằng tử quý" (mẹ được vinh hiển nhờ con), không tiếc giá nào để tráo đổi trẻ con, kết quả lại không hề biết rằng đã đẩy con mình vào hố lửa vực sâu.

Nghĩ đến tầm mắt lạnh như băng của La Thành Vận, La Tiểu Lâu không khỏi rùng mình một cái.

"Hừ, thế cũng tốt, bây giờ có điều tra thế nào đi nữa thì ngươi cùng Kim gia sẽ chẳng có chút quan hệ nào nữa". Nguyên Tích nói luôn, hắn ước gì La Tiểu Lâu không có một cái thân thích nào và chỉ có thể nượng tựa vào hắn.

"Tôi sẽ kiểm tra một lần nữa" 125 nói xong, lại gần, lấy máu từ cánh tay đang duỗi ra của La Tiểu Lâu cho vào một ống nghiệm nhỏ.

La Tiểu Lâu thuận tiện dò xét một chút ý thức nguyên lực của mình, muốn nhìn một chút xem rốt cuộc đã thăng cấp thành cái dạng gì. Vừa dò xét, hắn lập tức sửng sốt, trong cơ thể hắn tồn tại một lượng sức mạnh tinh thần thật lớn, ít nhất là gấp mười lần trước đây. Thế nhưng cỗ sức mạnh này cũng không phải làý thức nguyên lực hay tinh thần lực, mà là một loại mới xuất hiện do sự dung hợp của hai loại trên.

La Tiểu Lâu ngẩn ra, lập tức nhớ tới khi đó, ở thời khắc nguy cơ bị nổ tung, ý thức nguyên lực của hắn không đủ dùng, không thể không điều động tinh thần lực ra cùng giúp áp chế lượng năng lượng khủng bố tràn tới từ nguyên quả. Xem ra, chính là lúc đó, ý thức nguyên lực cùng tinh thần lực đã dung hợp lại làm một.

La Tiểu Lâu vừa nghĩ tới việc điều khiển chỗ sức mạnh mới đó, một cỗ lực lượng lập tức từ trong cơ thể hắn đi ra, ở chung quanh hắn dạo một vòng, rồi lại ngoan ngoãn đi trở về cơ thể. Lượng sức mạnh tinh thần mới này rõ ràng dễ điều khiển hơn nhiều so với ý thức nguyên lực cùng tinh thần lực, giống như sự liên hệ giữa hắn cùng nó không hề có chút cản trở nào hết.

La Tiểu Lâu vừa mừng vừa lo, không biết loại tình huống này là tốt hay xấu nữa.

125 đang làm kiểm tra máu của La Tiểu Lâu thì ngạc nhiên mà kêu một tiếng "Cấp bậc gen của ngươi đã thay đổi rồi nè"

Dưới ánh mắt dị thường phấn khích của La Tiểu Lâu cùng Nguyên Tích, 125 cẩn thận mà lui ra đằng sau mấy bước, sau đó mới nói:"Thật là chuyện tốt, là gen cấp S". Thực ra, gen của La Tiểu Lâu sau khi phá bỏ được phong ấn đã trở lại cấp cao nhất, nhưng chỉ là gen của huyết thống dị thú mà thôi, chứ gen của huyết thống nhân loại lại không có thay đổi gì rõ rệt. 125 thật sự không dám trước mặt Nguyên Tích nói ra điều này.

La Tiểu Lâu mừng như điên "Ý ngươi là ta có thể lái loại cơ giáp bình thường?"Điều này thật sự là quá hạnh phúc, nếu cậu có thể tùy ý lái bất kì cơ giáp nào, đối với việc chế tạo cơ giáp của cậu sẽ có giúp ích rất lớn.

Nguyên Tích thì suy nghĩ cẩn thận một chút rồi nói: "Có lẽ chúng ta nên nghĩ đến việc trộn gen để tạo một đứa bé".

Còn không kịp kinh hỉ xong, La Tiểu Lâu đã bị câu nói của Nguyên Tích làm hoảng sợ, lắp ba lắp bắp mà nói: "Cái gì?? Em, em không định cóđứa nhỏ sớm như vậy!!"

Nguyên Tích lộ ra một bộ dáng phiền não còn hơn cả cậu: "Anh cũng không muốn! Anh ghét tất cả mọi thứ chiếm dụng thời gian của chúng ta, nếu không phải tại cha luôn bảo quản gia ám chỉ anh…. Từ từ!! Em

dám nói là không muốn có con của anh???!!!"

La Tiểu Lâu nghe vậy mà sặc sụa ho khan. Đoạn đối thoại này tuyệt đối có vấn đề. Đây không hề giống lời đối thoại của hai cái nam nhân.

"Em không có ý này, em chỉ là, chỉ là, ai trong chúng ta sẽ mang thai đứa nhỏ?! La Tiểu Lâu chịu đựng một cục nghẹn, cố gắng tâm bình khí hòa màđem đề tài chuyển sang vấn đề mang thai đứa nhỏ. Cậu thực sự không muốn biết đứa nhỏ là làm thế nào mà sinh ra được.

"... Anh cảm thấy để cho Road mang thai là một cái chủ ý không tồi" Nguyên Tích suy nghĩ nửa ngày, nhịn đau nói.

La Tiểu Lâu á khẩu:"...".

Nhìn Nguyên Tích đứng dậy mặc quần áo, La Tiểu Lâu do dự nửa ngày, vẫn là rối rắm hỏi: "Vậy anh định khi nào thì muốn có hài tử?"

Nguyên Tích kinh ngạc mà liếc nhìn La Tiểu Lâu một cái: "Trước khi chúng ta ra chiến trường sẽ lưu lại gen, làm cho hoàng cung bảo tồn xuống, về phần lúc nào đứa trẻ sinh ra, chắc là mười mấy năm sau"

Âm thầm sắp xếp lại cảm xúc, đây là một cái thời gian có thể chấp nhận được, La Tiểu Lâu nhẹ nhàng thở ra một hơi. Một cái 'gia'–ông chồng –đãđủ để cậu hầu hạ mệt nghỉ rồi, nếu thêm một cái nữa, ngày ấy cậu thực sự không dám tưởng tượng.

Nguyên Tích mặc quần áo xong, kéo theo La Tiểu Lâu vẫn còn đang nhũn chân nhũn não nghĩ ngợi đi ra ngoài: "Đi thôi, đi dùng bữa tối, mọi người đều lo lắng cho emđấy".

Kết quả, khi Nguyên Nặc đang không ngừng ám chỉ La Tiểu Lâu làm cơ giáp cho hắn, quân bộ truyền đến tin tức gìđó, Nguyên Liệt cùng Phượng Già Lăng bệ hạ đều thay đổi sắc mặt, lập tức rời khỏi hoàng cung.

Không lâu sau, sĩ quan phụ tá của Nguyên Triệt cùng Nguyên Tích cũng vội vã chạy lại. Chuyện quá khẩn cấp, hai người mặc quần áo xong đều rời đi. Trước khi đi, Nguyên Tích nhìn La Tiểu Lâu và Nguyên Nặc dặn dò: "Hai người các ngươi cũng đi cùng luôn đi".

Đoạn người chạy tới quân bộ tổng hành dinh, bên trong không khí thật khẩn trương cùng nghiêm túc, ai ai cũng vội vàng bận rộn.

Mấy người được dẫn tới phòng họp, một vị thượng tướng quân hàm năm sao đang hội báo tình huống cho hai vị bệ hạ, vài vị tướng quân cao cấp của quân bộ cũng ở trên màn hình kết nối trực tuyến họp và chỉ huy từ xa.

Nguyên Tích nhìn nhìn,mang La Tiểu Lâuđi tới trước một cái màn hình lớn. Trên màn hình là Mạc Tư tinh cầu nằm phía đông nam của đế đô, mấy tháng trước, Nguyên Liệt đã cho rút toàn bộ cư dân ra khỏi đó, chỉ để lại quân đội đóng quân trấn giữ.

Mà bây giờ, hiện lên trên đó làhình ảnh khói lửa chiến tranh. Vừa mấy ngày trước, bạch tuộc nhân – giống xúc tua càng ngày càng kiêu ngạo không coi ai ra gì kia – cuối cùng đã bắn phát súng đầu tiên khai hỏa, tuyên bố mở đầu cho thế chiến lần thứ năm. Càng không xong là, quân đội mạnh nhất của đế quốc –đội quân cơ giáp màu xanh thẫm –được xuất động để phản kích nhưng gần như không có chút hiệu quả nào.

Hiện tại, bên Mạc Tư tinh cầu chỉ có thể miễn cưỡng bảo vệ cho căn cứ, tình huống phi thường không xong. Cứ theo đà này, bị bọn bạch tuộc nhân công pháđánh bại chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

La Tiểu Lâu nhìn sang tinh cầu phụ cận trên màn hình, cư dân trên đó còn chưa kịp rút khỏi, hạt pháo bay đầy trời, vô số phi thuyền không gian cùng cơ giáp dân dụng cố gắng vội vàng bay thoát đi, dưới đất thì chật ních những chiếc xe huyền phù di tản tán loạn...

"Đây là..." Nguyên Nặc cũng không rõ tình hình, kinh ngạc nói.

"Ừm, là tinh cầu của liên bang bên kia, bọn họ có hai cái tinh cầuđã bị tập kích". Nguyên Tích đảo mắt qua, không thay đổi sắc mặt, nói.

"Lúc trước khi bọn họ vội vàng tách ra, chắc cũng không tưởng tượng được loại tình huống này có thể phát sinh nhanh đến vậy". Nguyên Nặc bĩu môi nói. Xưa kia liên bang vì chiến tranh với dị thú không trụ được mà xin sát nhập vào đế quốc, tìm sự che chở của bên này, đến khi cảm thấy không cần nữa là không chút do dự đem những lời hứa hẹn mà ném sang một bên.

Mấy người bọn họ đang quan sát, lại có người chạy tới báo cáo:"Bệ hạ, gần Mạc Tư tinh cầu, F20 tinh vực, Duy Á tinh cầu cùng năm tinh cầu khác xin lệnh được sơ tán dân cư".

Mọi người đều nhìn về phía Nguyên Liệt bệ hạ, Nguyên Liệt sắc mặt không chút thay đổi mà nói:"Lập tức đi an bài. Hách Phỉ Tư thượng tướng, ngươi đi điều động người qua bên đó chịu trách nhiệm di tản cùng hộ tống người dân rời đi an toàn".

Một vị thượng tướng đang ngồi lập tức đứng dậy chào theo nghi thức quân đội, nhanh chóng đi khỏi.

Những vị tướng còn lại nhìn nhau, muốn nói lại thôi. Toàn bộ cư dân của tất cả tinh cầu đó rút khỏi sẽ vô cùng hao tài tốn của, hơn nữa, những tinh cầu trống để có thể di tản đến không nhiều lắm. Thế nhưng nếu không rút đi, những cư dân trên đó chắc chắn có nguy hiểm.

Nguyên Liệt tiếp tục nói: "Rút lui toàn bộ cũng không phải biện pháp giải quyết, tối trọng yếu bây giờ là biết được ưu thế của bọn bạch tuộc nhân, nghĩ biện pháp để khống chế tình huống, sau đó tiến hành phản kích. Đồng thời, bắt đầu từ ngày mai, bắt đầu thông báo lệnh trưng binh trên toàn bộ đế quốc".

Nói tới đây, Nguyên Liệt đột nhiên hỏi: "Carlos trung tướng hiện đang ở đâu?"

Lập tức có người báo lại: "Thưa bệ hạ, Carlos trung tướng còn đang nghiên cứu cơ giáp của bạch tuộc nhân mà Nguyên Tích điện hạ mang về, ông ấy nói sẽ nhanh chóng báo cáo lại cho ngài"

Cùng lúc đó, cổng thông tin liên lạc của Nguyên Tích vang lên, ychấp nhận rồi trao đổi với người ở đầu dây bên kia:"…Em ấyá? Có lâu không …đúng vậy, em ấy mới khỏe lại không lâu, không thể làm việc quá lâu…được rồi, tôi lập tức đưa em ấyđến đó…"

Nó xong Nguyên Tích đóng cổng thông tin liên lạc, nhìn về phía La Tiểu Lâu:"Carlos trung tướng điện tới, muốn mời em đến đó giúp đỡ hắn phân tích cơ giáp của địch, sư phụ em cùng với một vài vị đại sư khác cũng sẽ đến đấy, nhưng đại bộ phận bọn họ phải đợi đến buổi sáng ngày mai mới tới nơi".

La Tiểu Lâu sửng sốt, chưa kịp định thần đã bị Nguyên Tích tha ra ngoài:"Một giờ sau anh sẽ đến đón em".

La Tiểu Lâu càng đi càng cảm thấy không đúng chỗ nào đó, cậu cuối cùng cũng nhớ ra,ý thức nguyên lực cùng tinh thần lực của cậuđã chuyển thành một cái dạng khác, như vậy cậu dùng cái gìđể nghiên cứu cơ giáp? Nếu vận dụng cái lực lượng mới đó, liệu có bị người khác phát hiện ra thân phận dị thú của bản thân hay không?

225. Chương 223

La Tiểu Lâu cả người cứng ngắc không được tự nhiên, tới chỗ rẽ hành lang trộm kêu 125 ra hỏi, phải làm sao bây giờ.

125 còn không biết được rằng ý thức nguyên lực và tinh thần lực của La Tiểu Lâu phát sinh biến hóa, nghe hỏi còn hoảng sợ hơn cậu, bảo La Tiểu Lâu thử thử dùng sức mạnh mới trên người nó một chút.

La Tiểu Lâu xuất ra một tia sức mạnh ý thức mỏng manh đến nỗi không tài nào nhìn thấy được chạm tới 125, rất nhanh tia ý thức kia cùng cậu mất liên lạc. 125 truyền âm đến:"Tôi sẽ kiểm tra ngay bây giờ, cậu hãy cứ khoan dùng loại sức mạnh ý thức này vội".

La Tiểu Lâu vội vãđồng ý, cầu nó nhanh nhanh lên. Nếu đến chỗ Carlos lão nhân kia mà vẫn chưa có kết luận thì dù chết cũng không thể sử dụng loại sức mạnh ý thức này. Cao thủ ở quân bộ nhiều như mây. Cậu

ngoài việc thiết kế cơ giáp cùng có sức mạnh tinh thần cường đại, cái khác đều tàng tàng, nếu không muốn nói là cực yếu. Nếu bị phát hiện, cậu chắc chắn đánh không lại được đám người ở quân bộ kia được.

Nghĩ tới đây, La Tiểu Lâu cố gắng bình tâm lại.

Không quá lâu sau, hai người đã tới bộ nghiên cứu cơ giáp. Binh lính ngoài cổng lập tức chạy hành lễ với hai người. Một người trong đó cung kính nói: "Hai vị điện hạ, xin mời vào trong, Carlos trung tướng đã phái người lại đây thông tri trước cho thuộc hạ".

Nguyên Tích gật đầu, tiến vào trước. Y cần phải đi tới chỗ Carlos lão đầu kia xác định một chút lúc nào mới có thể đón người về. Ngoài ra cũng phải tỏ vẻ cho những người khác xem một chút, vương tử cùng vương tử phi điện hạ của bọn họ tình cảm rất thắm thiết mặn nồng, để cho những kẻ có chủ ý câu dẫn lão bà của y biết điều mà biếnđi chỗ khác.

Cửa vừa mở ra, hai người lập tức phát hiện không khí nơi này cũng giống phòng hội nghị của Bộ chỉ huy quân bộ ban nãy, đều khẩn trương dị thường.

Tuy nhiên, cũng có hơi chút bất đồng. Đó là mọi người trong phòng hội nghị của Bộ chỉ huy lúc đứng lên chào hỏi hai người thìánh mắt đều tập trung trên người Nguyên Tích – làánh mắt ngưỡng mộ và kính trọng. Mà những người ở đây thìđều tập trung ánh mắt ấy trên người La Tiểu Lâu.

Ánh mắt của Nguyên Tích nhu hòa đi không ít. Trong lòng có một niềm kiêu ngạo cùng vui sướng không muốn bất kì ai biết. Y cùng Carlos trung tướng nói vài lời sau đóđứng ngoài cửa nhìn thân ảnh kia vài lần rồi mới rời đi khỏi. Vào thời điểm này, y so với La Tiểu Lâu còn bận hơn nhiều lắm.

Carlos trung tướng đứng trong đám người, vừa nhìn thấy La Tiểu Lâu làánh mắt sáng rực lên, lập tức gọi người giúp La Tiểu Lâu nhanh thay đồng phục nghiên cứu.

"Nhanh lại đây đi, chúng tôi chờ cậu lâu rồi đấy". Carlos trung tướng nhiệt tình nói. Từ sau khi La Tiểu Lâu gửi cho ông bản thiết kế cơ giáp, ông càng ngày càng khách khí với La Tiểu Lâu… Mấy vị thượng tướng đứng cạnh đều cảm than, cho dùđứng trước Nguyên Liệt bệ hạ …lão đầu cố chấp này cũng không hề nhiệt tình đến như vậy.

Lời nói của Carlos lão nhân đã làm mọi người đều tập trung sự chúý về bên này. Mấy vị đại sự mà quân bộ mời đến đều nhìn lại, phát hiện La Tiểu Lâu, cũng biết thân phận của cậu, lập tức cảm thấy có thể hiểu được.

Những người này cũng nghe một vài tin phong phanh về việc La Tiểu Lâu nghiên cứu ra cơ giáp sinh vật, nhưng trong thâm tâm vẫn không phục, cảm thấy thành quả ấy chắc chắn là nhờ nhân lực cũng như tài lực của vương cung trợ giúp, hoặc chính là quân bộ nghiên cứu ra rồi nhượng bản quyền cho La Tiểu Lâuđể giữ thể diện vương tộc. Loại tình huống này không phải chưa từng có.

Đa số cơ giáp chế tạo sư bên ngoài cơ bộ đều cóý nghĩ này. Vương tử phi quả thật rất lợi hại, mới từng ấy tuổi đã có thể chế tạo ra cơ giáp cấp 5. Nhưng điều này chỉ có thể nói lên hắn là cái thiếu niên thiên tài mà thôi. Dù có thiên phúđến mức nào thì cũng chỉ là một thằng nhóc, còn hôi sữa, thậm chícòn chưa có tốt nghiệp đại học nữa chứ.

Ngành cơ giáp chế tạo trước giờ có không ít thiếu niên thiên tài. Nhưng nói rằng một ngưởi trẻ tuổi như hắn mà có thể chế tạo ra cơ giáp sinh vật sao? Kia quả thực là một câu chuyện cười hay, sẽ chẳng thằng điên nào tin đâu.

Đã nhiều năm như vậy, những cơ giáp chế tạo sư đi trên con đường nghiên cứu ra cơ giáp sinh vật còn thiếu sao? Nhưng bọn họ đều chưa từng thành công. Chế tạo cơ giáp là một công việc phi thường coi trọng kinh nghiệm thực tế, hơn nữa còn cần phải có tinh thần lực.

Ngoại trừ cách không ngừng huấn luyện, tích lũy qua một thời gian dài, tinh thần lực hầu như không có cách nào để tăng lên. Đây cũng là lý do tại sao những đại sư trong ngành này đều có tuổi khá lớn. Đương nhiên, cũng có một vài gia tộc cũng có chút bí pháp giúp tăng tiến tinh thần lực, nhưng nhìn xác suất thành công cũng đủ biết cái loại phương pháp này được chẳng bằng mất, dù thành công thì cũng để lại di chứng kinh khủng về sau.

Trong lúc mọi người đều không tiếng động mà cùng thống nhất một loại suy nghĩ như vậy, La Tiểu Lâuđãđổi xong y phục màđi tới. Thực ra cậu định kéo dài thời gian nhưng là nhìn thấy vị trợ lýđi theo giúp cậu thay đồ gấp đến độ đổ mồ hôi hột, cảm thấy không đành lòng màđành đi ra.

Carlos trung tướng gọi La Tiểu Lâuđi tới bên cạnh ông, sau đó phất phất tay, ý bảo mọi người tiếp tục nghiên cứu.

Loại thời điểm này, La Tiểu Lâu cũng chẳng thèm để ýđến việc người khác nghĩ thế nào về cậu. Vừa nhìn thấy cái cơ giáp màu xanh của bọn bạch tuộc nhân, tất cả lực chúý của cậuđã bị hấp dẫn. Lúc Nguyên Tích vừa mang cơ giáp này trở về, cậuđã muốn nhìn xem luôn, tại sao lực sát thương của cơ giáp bọn xúc tua kia lại lớn như vậy.

La Tiểu Lâu tỉ mỉ quan sát động tác của nhân viên của Carlos trung tướng, phát hiện họ đang chuẩn bị các dụng cụ tháo lắp, hẳn làđịnh tách rời cơ giáp ra để nghiên cứu.

"Trung tướng, tình huống ban nãy lại xuất hiện, chỉ cần cố tách rời ra, các loại dây nối cũng như bộ phận bên trong các linh kiện lập tức bị phá hủy" một vị cơ giáp chế tạo sư của quân bộ buồn bực mà hồi báo.

Mà những người khác thì không ngừng lắc đầu. Bảo bọn họ đến đây làđể phân tích cấu tạo cơ giáp, thế nhưng ngay cả việc phân tách tháo rỡ cơ giáp ra đều không làm được, hỏi bọn họ phân tích kiểu gìđây?

Carlos trung tướng nhíu nhíu mày, nhìn chằm chằm cái cơ giáp trên bàn, rốt cuộc nói: "Bây giờ tất cả mọi người tạm dừng tay, những người có tinh thần lực trên cấp 6 đứng sang một bên".

Mọi người hai mặt nhìn nhau, cuối cùng từ một vài người đến thật nhiều người cùng đứng dậy, xếp thành một hàng. Những người còn lại thì lui về phía sau một chút.

Carlos trung tướng nghiêm túc nói: "Nếu tôiđoán không sai, cơ giáp của bọn chúng chắc chắn có một hệ thống tự hủy trải rộng bên dưới lớp vỏ giáp, hơn nữa cấu tạo về cơ bản cũng khác cơ giáp của chúng ta. Nếu không dùng một phương pháp chính xác để tháo ra, chỉ có thể thử dùng tinh thần lực hóa giải thôi".

Mấy vị đại sư lớn tuổi đều liếc nhìn nhau một cái, cảm thấy kế sách ấy cũng đúng, đều trịnh trọng gật đầu. Dùng cách thức này để tháo cơ giáp ra khẳng định tiêu hao rất nhiều tinh thần lực. Người bình thường dù có mang tài liệu cùng dụng cụ đưa trước mặt thỉnh cầu bọn họ động thủ, bọn họ cũng tuyệt đối sẽ không dễ dàng gật đầu đồng ý. Nhưng bây giờ đang thời buổi chiến tranh, bọn họ đều nguyện ý góp sức, có thể làm được cái gì thì làm cái đó.

Những người mà không có tinh thần lực cấp 6 trở lên phía sau đều nhìn những người hàng trên với ánh mắt hâm mộ không thôi, bao giờ tinh thần lực của bọn họ mới đạt đến cấp độ như thế đây?

Carlos trung tướng thì kinh ngạc liếc nhìn La Tiểu Lâu một cái, vương tử phi điện hạ có thể chế tạo cơ giáp sinh vật cấp 7, đánh chết hắn ông cũng không tin tinh thần lực của La Tiểu Lâu không đạt đến cấp 6.

La Tiểu Lâuđối với Carlos trung tướng lộ ra một cái mỉm cười đơn thuần vô tội, vô cùng bình thản đứng trốn phía sau lưng Carlos trung tướng, hoàn toàn không có ý định nhúc nhích mảy may.

Carlos trung tướng nhún vai, để cho mấy người kia bắt đầu động thủ, quay qua nói thầm vào tai La Tiểu Lâu:"Ngài cảm thấy … phương pháp này thế nào?""Thật là một cách tuyệt vời"La Tiểu Lâu lập tức khẳng định, mặt không đỏ khí không suyễn thuận tiện tán dương Carlos trung tướng một phen.

Carlos trung tướng hoài nghi nhìn thẳng hai mắt của cậu, sau đó xoay người bắt đầu chính mình động thủ.

La Tiểu Lâu tập trung sức mạnh tinh thần vào trong mắt, lập tức nhìn thấy chung quanh mấy vị cao cấp cơ giáp chế tạo sư tản ra tinh thần lực màu trắng nhè nhẹ. Tinh thần lực của người nào càng mạnh càng có lượng sương trắng quanh người càng nhiều. Carlos trung tướng cùng một vị râu bạc lão giả đang cười híp mắt có luồng sương trắng bao quanh nhiều nhất, hiển nhiên tinh thần lực của hai người họ cường đại hơn nhiều so với những người khác.

Xem ra, cho dù cậu không cóý thức nguyên lực, con đường làm cơ giáp chế tạo sư cũng sẽ không quá khóđi.

Bây giờ, La Tiểu Lâu nhìn động tác của mấy người này, so với tốc độ của mình khi chế tạo linh kiện cơ giáp cấp 7, lập tức cảm thấy, thật là quá chậm. Tính toán, với cái tốc độ này, đại khái những người này phải

ba ngày ba đêm không ngủ mới tháo rỡ cơ giáp hoàn toàn được. Nếu mà là chính mình động thủ thì lại là chuyện khác, không chừng nửa giờ là có thể xong.

Nhưng mà bây giờ cậu thật chẳng dám ra tay…

Đang lúc La Tiểu Lâu tiếc nuối ngứa tay ngứa chân, thanh âm của 125 đột nhiên xuất hiện tại trong đầu cậu "Ta kiểm tra xong rồi".

La Tiểu Lâu ngẩn người, lẳng lặng không nói câu nào, bàn tay nắm chặt, khẩn trương chờ 125 kiểm trắc lại kết quả. Bây giờ cậu chỉ có một loại sức mạnh tinh thần, nếu thật sự không thể trước mặt mọi người hiển lộ ra, vậy thì con đường của cơ giáp chế tạo sư của cậu độ gian nan chưa dám nói đến, sự côđộc thì chắc chắn sẽ có.

125 trầm mặc một hồi, đột nhiên nói: "Chúc mừng cậu, cưng ơi, sức mạnh tinh thần mới của cậu dù thế nào cũng sẽ không bị người hoài nghi đâu. Vô luận kiểm tra thế nào, thiết bị của loài người cũng chỉ có thể hiển thị ra đấy là tinh thần lực, mà thiết bị kiểm tra của dị thú sẽ hiển thị ra đấy làý thức nguyên lực. Trời ạ, thật không thể không nói, đây là nhân họa đắc phúc. Cậu có vận khí tốt đến mức làm người khác phải đố kỵ!!!"

La Tiểu Lâu trợn mắt há mồm cảm thụ sự chúc mừng của 125, quả thực không dám tin tưởng điều này là thật.

"Tôi thí nghiệm ít nhất hơn trăm lần rồi, xác suất bị tra ra rất nhỏ, ít hơn 0.0001 % …" 125 biết La Tiểu Lâu không tin, bất mãn nói. Sau đó giật dây nhắc La Tiểu Lâu: "Nhanh thử xem, nhiều người như thế, sẽ biết kết quả ngay thôi. Yên tâm, nếu thật xảy ra chuyện, hai người chúng ta cùng nhau tư bôn".

tư bôn: người con gái thời xưa bỏ nhàđi theo trai, mình thấy từ này hay nên giữ nguyên.

La Tiểu Lâu hít sâu một hơi, đề nghị của 125 thật làm cậu tâm động. Nhưng mà, trước khi động thủ, hắn phải bổ túc kiến thức cho 125 một chút: "Cưng ơi, từ 'tư bôn' không dùng như vậy được đâu".

"Kia như thế nào dùng?" 125 vô liêm sỉ hỏi.

"Ách, ví dụ như sử dụng để nói về mày cùng Vân Tiêu ấy".

"Cùng cái tên … đầu gỗ kia?! Tôi thực không dám tin vào ánh mắt của cậu. Cho dù từ ấy không dùng được để nói về cậu với tôi, chẳng lẽ cậu không thấy được Mộ Thần hoặc là Trầm Nguyên có thể thích hợp sao? Bọn họ khẳng định sẽ dốc lòng chiếu cố yêu thương tôiđấy!" 125 quả thực nổi giận bừng bừng, Vân Tiêu??? Vân Tiêu có thể sánh cùng với nó sao? Thế giới này nhất định điên rồi…

"….. Coi như ta chưa nói gì cả nhá"La Tiểu Lâu nói.

La Tiểu Lâuđi từng bước một về phía trước. Vị cơ giáp chế tạo sư đang ngồi cạnh bàn nghiên cứu cơ giáp, vì quá tập trung lực chúý vào thứ đặt trên bàn nên chưa phát giác được cậuđang tới gần. Thật ra, bất kì ai bắt đầu vận dụng tinh thần lực, trừ phi đặc biệt lưu ýđến sự việc bên ngoài, không thì rất khó quan sát chung quanh.

Ngoài vị sĩ quan kia không biết gì, những người khác trong phòng từ lúc hắn đi lại gần đều chúýđến cậu, có người ngẩn người, có người hưng phấn, có người lại chờ mong, lại có người lắc lắc đầu, âm thầm cười nhạo La Tiểu Lâu không biết tự lượng sức, rồi sẽ nhanh chóng thất bại thôi.

Carlos trung tướng quan sát khuôn mặt nhìn nghiêng của La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâuđã tới trước cơ giáp. Không giống những cơ giáp chế tạo sư khác phải tới gần vàđặt tay lên cơ giáp, La Tiểu Lâu duỗi tay trái ra, dừng cách cơ giáp một khoảng. Tâm niệm vừa động, một lượng sức mạnh tinh thần lớn đến mức chính ông cũng thấy kinh hoảng bắt đầu khởi động.

Suy nghĩ một chút, La Tiểu Lâu giảm bớt lượng sức mạnh tinh thần xuống còn 60%. Ngay sau đó, cả đại sảnh tĩnh lặng bỗng xuất hiện một tiếng vang thật lớn.

Không chỉ có những người ở ngoài, ngay cả những cơ giáp chế tạo sư cao cấp đang lo lắng suy nghĩ dùng tinh thần lực như thế nào mới có thể tháo rỡ cơ giápcũng phải đi ra xem có vấn đề gì. Sau đó, thấy được tình huống xảy ra, cả bọn đều không hẹn mà cùng hít vào một hơi.

226. Chương 224

Tiếng vang đột ngột xuất hiện, làm cho toàn bộ mọi người trong phòng đều giật nảy mình, định thần lại xem thì lần này, ngay cả La Tiểu Lâu cũng có chút không dám tin tưởng vào mắt mình.

Trong phòng, tại cái bàn cao cao trước đây đặt bộ cơ giáp màu xanh của bạch tuộc nhân để nghiên cứu, bây giờ đã không còn ở đó, chính xác hơn làđã biến thành tám phần khác nhau. Điều làm mọi người khiếp sợ chính là chỗ vết nứt vỡ ra cực ngọt, không hề nham nhở. Hơn nữa, hoàn toàn không có hiện tượng tự hủy.

Trung tướng Carlos cùng mấy vị lão giả kia đều nhìn ra, một vệt nhỏ và thật mỏng tinh thần lực chậm rãi từ tiết điểm quan trọng của cơ giáp lượn lờ thu về cơ thể La Tiểu Lâu.

Bao người xung quanh đều khiếp sợ nhìn những phần rời rạc vỡ ra của cơ giáp màu xanh, cuối cùng cứng ngắc quay đầu, đem tầm mắt dừng tại trên người La Tiểu Lâu – người vừa mới gia nhập đoàn nghiên cứu, cũng là người vừa mới đến gần tác động tinh thần lực lên cơ giáp.

Tuy rằng phân cơ giáp thành tám phần như thế này cũng không phải làđã hoàn thành việc tháo rỡ cơ giáp ra để nghiên cứu, còn cần phải chia nhỏ ra nữa, thế nhưng vừa mới ra tay màđã có hiệu quả như vậy, cần đến tinh thần lực cường đại đến cỡ nào chứ…

Carlos trung tướng cùng mấy vị lão giả kia cũng đồng dạng vô cùng khiếp sợ, phải khống chế tinh thần lực chuẩn xác đến mức độ nào mới đạt được kết quả thế kia, thật không thể tưởng tượng được. Theo lý thuyết, để không tác động tới chức năng tự hủy của cơ giáp, tinh thần lực phân bố trên những đoạn muốn táchrời cần phải thật cân bằng, không thừa không thiếu, đồng thời cũng không được quá nhiều. Nhưng vì không được dồn quá nhiều tinh thần lực nên rất khóđể đủ lực tách rời cơ giáp. Mà theo như quan sát vừa xong thì tinh thần lực của La Tiểu Lâu (lúc thoát ra khỏi cơ giáp trở về cơ thể hắn) thậm chí còn mỏng và nhỏ hơn tinh thần lực của mấy vị cơ giáp chế tạo sư cao cấp bọn họ nhiều lắm, vậy mà cũng có thể tạo ra được hiệu quả như thế này…. Điều này nói lên, tinh thần lực của La Tiểu Lâu không có lãng phí dù chỉ một tia, tất cả đều được sử dụng một cách hoàn mĩ.

“Điều này sao có thể…”

“Trời ơi, này thật sự là quAbelđạo…”

“Vương tử phi điện hạ trẻ như vậy màđã…”

“Ông vừa mới nói tinh thần lực của vương tử phi chỉ ở mức bình thường sao? Loại trình độ này mà kêu là bình thường thì chúng ta sẽ là cái gì…?”

Carlos trung tướng phải mất một thời gian mới hồi hồn lại. Ông cũng đã biết tinh thần lực của La Tiểu Lâu khẳng định sẽ không yếu, nhưng tuyệt đối không nghĩ tới là lợi hại đến trình độ này.

Ông ta cười ha hả “Cuối cùng vẫn là vương tử phi lợi hại nhất, vừa vặn giúp được chúng ta vấn đề nan giải này”.

Carlos trung tướng vừa mới nói xong, không ai còn có biểu tình nghi ngờ cùng coi thường nữa. Trừ những người trong quân bộ đã biết bản lĩnh của La Tiểu Lâu, ánh mắt những người khác nhìn cậuđều thay đổi. Thậm chí có người còn lặng lẽ nghị luận cái gì màđồ đệ Nghiêm đại sư thu cũng thật là khủng bố…

La Tiểu Lâu há miệng, á khẩu, cuối cùng cười cười nặn ra một câu:“Chỉ là may mắn thôi”.

Carlos trung tướng cho người đem tám phần cơ giáp màu xanh kia đưa tới tám phòng khác nhau, mọi người tản dần đi. Từng cái cơ giáp chế tạo sư có tinh thần lực cao hơn cấp 6 làm tổ trưởng của một tổ, tính cả La Tiểu Lâu, vừa vặn đủ tám tổ, sau đó lần lượt đi về phòng của tổ mình.

Tuy rằng miệng chưa nói nhưng Carlos trung tướng đã nghĩ nghĩ trong lòng, lát nữa tuyệt đối không thể để cho vương tử điện hạ đón vương tử phi điện hạ đi. Một tiếng ư? Ít quá! Một nhân tài như vậy mà chỉ có thể tận dụng trong một giờ thôi đã phải để đi mất, ông cảm thấy Nguyên Tích điện hạ thật không thể nào nói nổi …

Chiến sự ở tiền phương rất căng thẳng, cho dù có phải thức suốt đêm, bọn họ cũng phải nghiên cứu ra điểm yếu của cơ giáp của bạch tuộc nhân. Mà trước đó cần phải vẽ lại được bản thiết kế cơ giáp của bọn chúng.

La Tiểu Lâu dựa theo lời phân phó của Carlos trung tướng vào một văn phòng để làm việc, đằng sau còn đi theo một đám cơ giáp chế tạo sư của quân bộ.

Ý của Carlos trung tướng là cho dù những người khác tinh thần lực cũng không cao, cũng có thể hỗ trợ được một chút, giúp đẩy nhanh tiến độ.

Tuy vậy La Tiểu Lâu vừa vào phòng, nhìn nhìn đám người đằng sau, trầm ngâm hai giây rồi nói với phó tổ trưởng đứng bên cạnh "Như vậy đi, tôi có thể chính mình tách cơ giáp, những người khác thìđi tới bàn bên cạnh, thu thập những linh liện ta vừa tháo ra. Đến lúc đó, nếu cần thiết, công tác nghiên cứu linh kiện thì phiền toái các vị vậy".

Phó tổ trưởng cùng những người khác đều sửng sốt, trong lòng không khỏi nói thầm vài tiếng, cũng không phải không phục. Với năng lực của La Tiểu Lâu, cũng không ai cảm thấy cậu cuồng ngạo, nhưng nhiều người như vậy đều dùng để thu thập linh kiện, chẳng lẽ muốn bọn họ xếp hàng chờ sao? Có phải hay không hơi có chút lãng phí nhân lực?

Mặcdù có nghi vấn nhưng phó tổ trưởng cũng không nói gì, phất phất tay, mọi người đều vây bên cạnh bàn.

Trước khi La Tiểu Lâuđộng thủ, liếc nhìn đồng hồ một cái, Nguyên Tích một giờ sau sẽ đến đón cậu, cậu cũng không muốn làm cho Nguyên Tích đợi lâu, nhưng chẳng lẽ để tổ viên ở lại nghiên cứu mà bỏ về? Việc này hắn cũng làm không được.

Nếu như vậy thì cậu phải tranh thủ trong một giờ đồng hồ đem miếng cơ giáp được chia cho bọn cậu tháo ra hoàn toàn mới được.

Hạ quyết tâm, La Tiểu Lâuđem hai tay mình đặt lên phía trên cơ giáp, sức mạnh tinh thần lập tức tiến nhập vào bên trong cơ giáp.

Cũng không lâu sau, một linh kiện ngoài cùng đã thoát ly khỏi mảng cơ giáp lớn, trôi nổi tại không trung.

Mà lúc này, phó tổ trưởng không còn chút hoang mang, thuần thục an bài cho mọi người biết trình tự cùng thao tác của mình. Vừa nghĩđến động tác của La Tiểu Lâu nhanh như vậy, phó tổ trưởng lập tức ngậm miệng, tự mình đem phần linh kiện vừa tháo ra kia thu thập tới trong hộp. Sau đó xoay người để vào trong dụng cụ phân tích thật lớn bên cạnh.

Hắn vừa ấn nút để phân tích, chuẩn bị tiếp tục an bài, đã kinh ngạc phát hiện một vài người ở cạnh bàn đã vội vãđứng lên. Cái bàn công tác lớn như vậy đã xuất hiện một vài linh kiện cơ giáp đang trôi nổi.

Các tổ viên trong nhóm lập tức thu hồi tâm tư chây lười, không dám 'cứ từ từ sẽ đến' nữa. Một đám người đều hết sức chăm chú mà thu thập linh kiện trong tay mình. Vừa lấy được, từ bàn tay lập tức phân bố một tầng tinh thần lực, sợ sẽ ảnh hưởng đến số liệu cuối cùng.

Rất nhanh, phó tổ trưởng phát hiện, La Tiểu Lâu an bài là vô cùng chính xác, không hề lãng phí nhân lực,không chỉ có thế, hơn hai mươi tổ viên thậm chí còn có xu thế vắt chân lên cổ mà chạy.

Mọi người vừa thu thập vừa âm thầm kinh hãi, đây là cái tình huống gì a… đây có còn là người nữa hay không…

Trán của La Tiểu Lâu không ngừng đổ mồ hôi, 125 ngồi trên bả vai của hắn, vừa cầm một cái khăn mặt giúp hắn lau mồ hôi, vừa âm thầm gật đầu. La Tiểu Lâu vừa mới hấp thu nguyên quả, năng lượng của nguyên quả vẫn chưa được tinh thần hệ hoàn toàn hấp thu xong. Chờ ổn định lại, chắc là còn có thể tăng trưởng.

Đổ mồ hôi cũng không chỉ có một mình La Tiểu Lâu, tổ viên trong nhóm cũng âm thầm kêu khổ. Tốc độ của bọn họ càng lúc càng nhanh, nhưng mà càng ngày càng có nhiều linh kiện huyền phù bên trên không trung.

Mà linh kiện huyền phù trên không là do La Tiểu Lâu giúp bọn họ giảm bớt thời gian đi lượm bắt, điều này càng chứng minh một cái chuyện khó tin được, đó là tinh thần lực cùng thủ pháp điều khiển của vương tử

phi điện hạ, đều vô cùng cường đại.

Mảng cơ giáp to lớn trên bàn chậm rãi nhỏ dần đi. Mọi người vì vội vã xoay quanh căn bản không kịp chúý thời gian.

La Tiểu Lâu thở dài một hơi, đồng thời cũng thu hồi tay. Hiện tại hắn đã phi thường mỏi mệt. Nhưng đáng mừng là mảng cơ giáp trên bàn đã hoàn toàn bị tháo rời, còn những chuyện nhỏ nhặt vụn vặt khác có thể giao lại cho tổ viên nhóm.

Phó tổ trưởng vội vãđỡ La Tiểu Lâuđang có chút hư thoát lắc lư đi ra ngoài.

Những tổ viên khác cũng không để ýđến việc đó. Tổ trưởng đều giành hết việc khó khăn trọng yếu nhất về mình và cũng đã giải quyết xong. Nếu một vài việc nhỏ nhặt như thế này mà cũng không xử lýđược, vậy thì cũng đừng có ở lại quân bộ làm gì nữa.

Vừa mở cửa ra, La Tiểu Lâuđã nhìn đến Nguyên Tích đang bình tĩnh ngồi ở trên ghế, bên cạnh có một vị thượng tướng đang thấp thỏm đứng.

Carlos trung tướng thìđứng ngay cửa phòng làm việc ngăn trở Nguyên Tích, thuận tiện an bài một vài việc, bất luận như thế nào ông cũng muốn tận lực ngăn cản vương tử điện hạ được chút nào hay chút đấy.

Nhìn đến La Tiểu Lâu bị người dìu ra, Nguyên Tích chân mày cau lại, đứng dậy đem người đón vào lòng.

Carlos trung tướng cũng kinh ngạc đi tới. Tuy rằng tinh thần lực của La Tiểu Lâu cường đại thật, nhưng nếu cậu thực không khỏe, ông cũng sẽ không cố giữ người lại.

La Tiểu Lâu nhìn thoáng qua Nguyên Tích, phát hiện mình đã muộn nửa giờ, vậy đại khái đãđến cực hạn nhẫn nại chịu đựng của Nguyên Tích rồi. “Em không sao, chúng ta lập tức có thể đi về”.

Sau đó La Tiểu Lâu nói với Carlos trung tướng đứng bên cạnh “Trung tướng, tôi phải đi về trước đây”.

Carlos trung tướng gật gật đầu, hiểu rõ mà không dám nhìn khuôn mặt Nguyên Tích đãđen đến nỗi không thể đen hơn, lập tức nói:“Đương nhiên, nếu điện hạ thấy không khỏe, hãy đi về trước đi”.

Đến lúc hai người đi tới cửa, Carlos trung tướng lại tủm tỉm cười mà bỏ thêm một câu “Sư phụ của ngài ngày mai sẽ tới đấy, nếu lúc ấy ngài không ngại, có thể tới đây”.

“Tôi sẽ tới”La Tiểu Lâu nở nụ cười. Sư phụ của cậu tới, cậu khẳng định là phải đến rồi.

Sau khi La Tiểu Lâu cùng Nguyên Tích lên xe đi về, Carlos trung tướng lại tiếc nuối, an bài một người có tinh thần lực cấp 5 thay thế La Tiểu Lâu làm tổ trưởng, kết quả nghe được phó tổ trưởng bẩm báo, sửng sốt một hồi mới kịp thời phản ứng. Ban nãy cũng chưa có ai nói cho trung tướng là nhiệm vụ của tổ bọn họ đã hoàn thành.

Carlos trung tướng ngẩn người, vừa mừng vừa sợ, theo phó tổ trưởng đi tới phòng màLa Tiểu Lâu chịu trách nhiệm ban nãy. Cho dù chỉ có một tổ nghiên cứu làm xong việc, đấy cũng là một sự trợ giúp thật lớn.

ooooo

Nguyên Tích mang theo La Tiểu Lâu ngồi trên xe, làm ra một bộ dạng đùng đùng nổi giận. La Tiểu Lâu ngồi ở bên cạnh y, thức thời không nói chuyện.

125 nhảy ra lấy một bình nhỏ đưa cho La Tiểu Lâu. Trong bình đựng nước chứa năng lượng của cái hồ trên La Phù tinh. Bây giờ La Tiểu Lâu có thêm một phương thức để hồi phục sức mạnh tinh thần.

Thói quen thu thập đồ của 125 trong vài trường hợp thực ra cũng cóích lắm.

La Tiểu Lâuđem nước trong bình uống hết, không lâu sau, cảm giác mỏi mệt do bị hao tổn quá mức sức mạnh tinh thần biến mất. Cậu nhìn thời gian, đã quá mười một giờ tối rồi.

Lúc trở lại hoàng cung, Nguyên Tích như trước vẫn bày ra cái mặt thối, không thèm để ýLa Tiểu Lâu, chính mình đi thư phòng. Tuy rằng y cũng rất muốn đưa La Tiểu Lâu trở về phòng, nhưng công việc của y vẫn chưa xong. Nhưng mà, nếu đã về đến nhà rồi, cứ từ từ nắm bắt từ xa cũng không phải là không được.

La Tiểu Lâu nhún nhún vai, gọi rồi nói vài câu với những người hầu làm ca đêm, lặng lẽ đi phòng bếp. Không lâu sau, dưới sự kinh ngạc của La Tiểu Lâu, quản gia cười tủm tỉm mà xuất hiện ở phòng bếp.

"Ngài đây là làm gì vậy?"

La Tiểu Lâu vừa xử lý xong đám rau củ trong tay, nói:"Lúc cơm chiều Nguyên Tích không kịp ăn no, tôi cũng đúng lúc đói bụng, nên làm một chút để ăn khuya".

Ánh mắt của quản gia càng lúc càng phát ra vẻ từ ái, làm cho La Tiểu Lâu có chút sởn tóc gáy.

"Khụ!" Quản gia chà chà tay nói "Cái kia... tuy rằng thật ngại phải phiền ngài, nhưng mà hai vị bệ hạ cùng Nguyên Triệt, Nguyên Nặc điện hạ bữa chiều cũng không ăn no, người xem xem có tiện làm nhiều hơn một ít không?"

La Tiểu Lâu kinh ngạc mà nhìn quản gia, sau đó lập tức nở nụ cười "Đương nhiên, cũng là ngài nghĩ chu đáo".

Sau đó quản gia gọi thêm hai người nữa lại hỗ trợ chế biến nguyên liệu nấu ăn, bởi vì số người ăn nhiều, La Tiểu Lâu nghĩ nghĩ, bắt tay làm một nồi tôm chiên trước.

Tiếp đó hắn dùng một nồi thật lớn để nấu canh vịt, bên cạnh đó bắc một nồi cháo, chờ lúc cháo chín, đem cháo đổ vào nồi canh vịt.

Ngần ấy thức ăn, mười người ăn cũng không thành vấn đề –đây là dựa theo sức ăn của Nguyên Tích cũng Nguyên Nặc làm tiêu chuẩn để tính ra đấy.

Hương khí tỏa ra bốn phía, làm cho quản gia cùng mấy vị hạ nhân đều nuốt một ngụm nước bọt, hơn nửa đêm rồi, vương tử phi định đánh thức cả cái hoàng cung này dậy sao?

Đem đĩa bát ăn của Nguyên Tích cùng của bản thân đi ra để sắp thức ăn lên. Tôm chiên thì cho Nguyên Tích một mình một nửa nồi. Bởi vì tôm chiên không có nhiều lắm, chỉ có thể để mấy người còn lại kia ăn như ăn đồ ăn vặt chút thôi.

"Có phải hay không chưa có món chính?" Quản gia tri kỷ mà nói.

La Tiểu Lâu nghiêng đầu nghĩ, món chính trong trạn bếp của hoàng cung hiện giờ chỉ có bánh mì. Thế là mấy người hạ nhân lại đi xách một rổ đi ra, toàn bộ cắt miếng.

La Tiểu Lâu xắn tay đem từng miếng bánh mìđều nướng lên, còn chiên thêm không ít thịt băm viên. Ai muốn ăn món chính có thể ăn bánh mì kẹp thịt viên chiên màăn.

Đem đồ ăn của Nguyên Liệt bọn họ đều bỏ vào hộp cơm, La Tiểu Lâu cười với quản gia "Ông xem xem rồi an bài người đưa đến cho bọn họ đi. Tôi nghĩ trong nồi vẫn còn chút đồ ăn đấy, không bằng ngài cùng hai vị đây nếm thử đi".

Hai người giúp việc cố nén nước miếng, quản gia thìánh mắt sáng ngời, nụ cười trên mặt càng thêm chân thành lập tức nói "Tạ ơn điện hạ, ngài yên tâm, phần còn lại chúng ta sẽ an bài".

La Tiểu Lâu mang phần ăn của Nguyên Tích đi đến thư phòng, Nguyên Tích đang cùng một vài người khác tiến hành hội nghị trực tuyến. Nghe được âm thanh mở cửa, bình tĩnh xoay người. Vừa thấy người vào chính làLa Tiểu Lâu, sắc mặt càng thêm không đẹp "Em sao còn không đi ngủ?"

La Tiểu Lâu một chút cũng không sợ hãi cái tính tình thối của Nguyên Tích, bình thản giơ giơ lên cái hòm trên tay, cười lấy lòng nói "Em mang đồ ăn khuya đến đây"

Nguyên Tích sửng sốt một giây, lập tức nói "Mang lại đây đi" Nói xong, quay mặt lại với màn hình, không chút đổi sắc nói một tiếng có việc, sau đó lưu loát mà tắt máy quay.

Mà mấy vị bên màn hình bên kia đang trộm chúý việc nhà của vương tử điện hạ thì trong lòng không khỏi lầm bầm nói thầm: Ngài thì có việc gì chứ? Chúng ta chẳng lẽ không biết chắc? Nhưng này, dù không được ăn, ngài tốt xấu gì cũng nên để cho chúng ta liếc nhìn bữa khuya một chút chứ.

Một đám quan quân bọn họ vì tình hình chiến sự mà chạy tới mà còn chẳng kịp ăn cơm, bắt đầu vừa vuốt ve xoa dịu cái dạ dày đang biểu tình của bản thân, vừa căm giận trong lòng.

Nguyên Liệt cùng Phượng Già Lăng cũng sửng sốt. Nguyên Liệt nhìn mọi người uể oải trong phòng họp, phất phất tay, cho nghỉ ngơi nửa giờ, làm cho người đi chuẩn bị cho họ bữa khuya.

Nguyên Nặc nuốt nuốt ngụm nước bọt, nói với Nguyên Triệt đang đứng bên:"Ca, ngươi xem hai cái người kia cũng thật không có nghĩa khí,đưa La Tiểu Lâu về trước cũng không nói làm gì, nhưng giờ lại làm cho chúng ta nhìn bọn hoặn mảnh, nam nhân kết hôn rồi thì có gìđặc biệt hơn người đâu chứ???"

Nguyên Triệt quay đầu liếc nhìn Nguyên Nặc một cái, khóe miệng hơi nhếch lên.

Nguyên Tích đi tới phía đối diện của cái bàn, nhìn La Tiểu Lâu lấy ra từ trong hợp cơm canh vịt vẫn còn thơm ngào ngạt, còn có tôm chiên vẫn còn cóánh mỡ vàng béo ngậy, bánh mì cùng thịt viên bắt mắt… trong lòng cảm giác thật ấm áp thoản mãn, biểu tình trên mặt cũng tốt hơn, đi phòng tắm rửa tay.

Đây là lần đầu tiên hắn ăn canh vịt, La Tiểu Lâu chưa làm cho hắn lần nào cả. Hoàng cung thì không cần nói đến làm gì, loại đồ ăn lỗi thời lại có vị đặc biệt như vậy thật sự khó tìm.

Thu được tin cho phép nghỉ ngơi nửa giờ, Nguyên Tích cũng không vội vãăn, nhưng chưa tới hai mươi phút, bát của Nguyên Tích đã trống không.

La Tiểu Lâuđem phần của mình chia cho Nguyên Tích một nửa, Nguyên Tích vẫn thấy có chút thiếu.

"Buổi tối ăn nhiều quá cũng không tốt đâu"La Tiểu Lâu lập tức đánh gãy ý niệm trong đầu của Nguyên Tích.

"Vậy thôi, để cho bọn người hầu thu dọn, em cùng anh trước đi ngủ đi" Nguyên Tích lôi kéo La Tiểu Lâu đi tới ghế nằm trong thư phòng.

Người hầu tới đem bàn ăn thu dọn sạch sẽ xong thìđi hết, trong phòng an tĩnh lại.

Nhìn Nguyên Tích đang từ từ nhắm mắt lại, tựa hồ còn mệt hơn mình nhiều, La Tiểu Lâu nhẹ nhàng ngồi dậy, bắt đầu mát xa cho Nguyên Tích.

Nguyên Tích mở nửa con mắt ngoái cổ nhìn La Tiểu Lâu một cái, tuy chưa nói câu nào, nhưng rất phối hợp nhích người lại gần rồi nằm sấp xuống. Cuối cùng 'tự nhiên như ruồi' mà vùi đầu vào bụng của La Tiểu Lâu, thoải mái nheo nheo mắt, chỉ thiếu không kêu meo meo vài cái. Khóe miệng La Tiểu Lâu không khỏi cong lên.

Oooooo

Quân bộ…

Đồ ăn đã chuẩn bị tốt, mọi người đều đang chuẩn bị đi dùng bữa thì sĩ quan phụ tá của Nguyên Liệt bệ hạ chạy tới, ghé vào tai ngài ấy mà thì thầm vài câu, Nguyên Liệt bệ hạ sắc mặt kì lạ đứng dậy, mang theo Phượng Già Lăng bệ hạ, Nguyên Triệt cùng Nguyên Nặc hai vị điện hạ rời khỏi phòng họp.

Trong phòng nghỉ, ở chính giữa, bày một bàn lớn phong phú đồ ăn khuya, vừa vào cửa đã ngửi thấy mùi thơm.

Phượng Già Lăng nếm thử một miếng, hỏi người hầu đưa cơm đến "La Tiểu Lâu làm sao?"

Người hầu nghe xong mỉm cười "Nghe quản gia nói thì đúng là điện hạ tự tay làm đấy ạ".

"Không tồi" Phượng Già Lăng thản nhiên mỉm cười.

Thành viên vương thất mang theo tâm tình kì diệu bắt đầu tận tình hưởng thụ bữa khuya của bọn họ, hơn nữa là người nhà làm cho ăn ^^

Ooooo

Nguyên Tích nằm một lát, La Tiểu Lâu vẫn đang mát xa cho y, đến tận khi hết giờ nghỉ giải lao, La Tiểu Lâu mới kêu Nguyên Tích đứng dậy, đưa cho y một chén trà nóng.

Nguyên Tích đẩy đẩy La Tiểu Lâu ra ngoài:"Được rồi đấy, em nhanh về ngủ đi cho anh".

La Tiểu Lâu trở về phòng ngủ của bọn họ, ở trên giường lăn lộn một lát, không ngủ được. Thế là đến phòng của 125 đem nó xách dậy.

125 mất hứng nói:"Cho dù chỉ là cái cơ giáp, tôi cũng nên có được chút thời gian và không gian nghỉ ngơi của riêng mình chứ. Hơn nữa, trước khi tiến vào, có thể hay không gõ cửa tỏ chút tôn trọng?" Nó đang trộm lên mạng điều tra tình hình chiến đấu của quân đội, cùng thuận tay download cho cha nuôi Nguyên Tích một số thứ hay ho…La Tiểu Lâuđột nhiên xách nó lên, làm nó thật hoảng, giật nảy mình.

"… Miễn là mày chấp nhận tôn trọng chủ nhân của mình! "La Tiểu Lâu mang theo 125 đi ra ngoài phòng ngủ "Được rồi, đừng dỗi nữa, tao tìm mày là vì có việc quan trọng đấy. Nguyên Tích không có ở đây, tao lại có được siêu cấp ý thức nguyên lực, có phải đã đến lúc nên mở thử cái hòm của chủ nhân mày để lại không?"

227. Chương 225

125 giật mình, mắt rưng rưng trong suốt nhìn La Tiểu Lâu, lắp bắp mà nói: "Ngay bây giờ? Hiện tại sao? Sớm vậy…?"

La Tiểu Lâu sờ sờ cái đầu to trọc của 125, khó khăn mà ừ một tiếng, trong lòng dâng lên một cảm giác rối rắm khó chịu. Cậu nhìn ánh mắt của 125 mà phiền muộn, lại cảm thấy thời khắc chia tay đang tới gần, tâm trạng rối rắm ngổn ngang. Nếu tìm được chủ nhân của 125 chắc cũng phải trả nó về cho chủ cũ. Tuy rằng 125 rất khó bảo nhưng cũng đã giúp đỡ cậu rất nhiều. Quan trọng hơn, cậu đã quen mất rồi, quen với cảm giác lúc nào cũng có một khối màu xanh mập mạp lạch bạch ở bên cạnh cậu, làm bạn với cậu.

La Tiểu Lâu thở dài trong lòng, cái gì phải tới cũng sẽ tới…cậu tiếp nhận cái hòm màu trắng 125 đưa cho, lại bảo nó chuẩn bị cho cậu một ít nước hồ năng lượng. La Tiểu Lâu thật sự không dám xem thường ý thức nguyên lực của chủ nhân 125.

125 bày sáu bình nhỏ trước mặt La Tiểu Lâu. Cậu đem chiếc hòm ôm trong tay, rồi đưa sức mạnh tinh thần của mình tiến vào. Bởi vì thứ sức mạnh mới này là do sự dung hợp của ý thức nguyên lực cùng tinh thần lực, La Tiểu Lâu tự gọi nó là nguyên lực, 'nguyên' trong tự mình, cũng là'nguyên' trong mới bắt đầu, căn nguyên.

Lần này, La Tiểu Lâu lập tức đưa vào một trăm phần trăm nguyên lực (Lần trước thử chỉ dám đưa vào một tia nhỏ), sau đó khẩn trương mà nhìn chằm chằm cái hòm. Không như lần trước không hề có chút phản ứng nào, lần này cái hòm trắng ở khoảnh khắc nguyên lực tiến vào đã xuất hiện một vầng sáng trắng thản nhiên, tiếp theo, nguyên lực của La Tiểu Lâu bắt đầu bị hút lại phía nắp hộp, tốc độ càng càng lúc càng nhanh. Cuối cùng, trên nắp hộp xuất hiện một cái lốc xoáy nhỏ,đem tất cả nguyên lực của La Tiểu Lâu hút vào.

Nửa giờ trôi qua, La Tiểu Lâu bắt đầu cảm thấy ăn không tiêu, trên trán bắt đầu tích lạc thật nhiều mồ hôi. Cái hòm này thật đáng sợ, có nửa giờ thôi mà nguyên lực của hắn bị hấp thu không còn một mảnh. Kể cả buổi tối, hơn tiếng đồng hồ ở chỗ quân bộ giúp tháo cơ giáp của bạch tuộc nhân cũng không làm hắn tiêu tốn nhiều sức mạnh tinh thần đến như thế.

La Tiểu Lâu cắn chặt răng, trên bàn tay bỗng xuất hiện một cái lọ, nhanh chóng uống ngay nước trong đó. Cảm giác khô kiệt dần biến mất, nhưng tốc độ hấp thu nguyên lực của cái lốc xoáy phía trên nắp hộp không hề có dấu hiệu suy giảm chút nào.

Cầm cự đến gần hai giờ sáng, bên người La Tiểu Lâu đã ngổn ngang sáu, bảy cái bình rỗng không, sắc mặt hắn trắng bệch, thân thể hơi hơi phát run. Sắc mặt của 125 cũng khó có được nghiêm túc, nhưng nó cũng không lấy thêm cái bình chứa nước năng lượng nữa, bởi cho dù lập tức có thể bổ sung, cường độ tiêu hao nguyên lực như thế này cũng làm cho thân thể La Tiểu Lâu chịu không nổi. Kiểu như một người đang chết vì mất nước thì không thể cho uống quá nhiều nước mà chỉ có thể tưới nước lên người…

Như vậy La Tiểu Lâu đã đến cực hạn rồi, có nên bảo cậu dừng lại không đây, đến nước này thì chắc cũng chỉ có thể nghĩ biện pháp khác …

Đang lúc 125 định ngăn cản La Tiểu Lâu cung cấp thêm nguyên lực vào cái hòm thì cái lốc xoáy phía nắp hòm bỗng dừng lại, không tiếp tục hấp thu ý thức nguyên lực nữa, rồi từ từ biến mất.

La Tiểu Lâu vì quá kiệt sức mà lung lay sắp đổ, 125 ở phía sau lưng ra sức chống lưng cho cậu, mà cái hòm đang ở trong tay La Tiểu Lâu cũng chậm rãi bay lên. Dưới ánh mắt khẩn trương của hai người (một người một cái cơ giáp), cái hòm vuông vức màu trắng trực tiếp biến mất, lộ ra điều bí ẩn bên trong.

Đó là một đoàn khói giống như sương mù màu trắng. La Tiểu Lâu kinh ngạc mà nhìn, thứ mà chủ nhân 125 lưu lại chính là cái này??

Còn đang nghi hoặc, đoàn sương trắng kia đã chậm rãi bay hướng 125 cùng La Tiểu Lâu rồi lao vào thân thể họ.

Sau đó, La Tiểu Lâu chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, bên tai tựa hồ 'oanh' một tiếng nổ, tiếp đó khi mọi thứ sáng lại, La Tiểu Lâu đã phát hiện mình đang đứng ở trong vũ trụ. Không phải là ngồi trong phi thuyền, cũng không phải lái cơ giáp, mà là chỉ có thân thể đơn độc đứng ở trong vũ trụ. [Nếu có người mà nhìn thấy hắn lúc này, chắc chắn sẽ cảm thấy giống như ảnh photoshop, cắt ảnh một người đang đứng mà dán vào cảnh vũ trụ với những hành tinh cùng mặt trời cùng những vệt quỹ đạo tròn tròn hoặc những mảng thiên thạch bay tới bay lui.]

Nhưng đây không hẳn là photoshop hay là một loại ảo giác tầm thường nào đó, vì hắn thậm chí cảm nhận được sự chòng chành dao động không vững của cơ thể, cảm giác vô cùng kì dị cũng vô cùng huyền diệu – cảm giác bản ngã đối mặt cùng hòa mình vào với cả vũ trụ. Trong nháy mắt đó, La Tiểu Lâu chợt nhớ tới có lần 125 nói với hắn, những dị thú mạnh nhất là có thể trực tiếp bay lên và đứng trong vũ trụ.

Tiếp theo, thân thể cậu bắt đầu di chuyển, là cái loại di chuyển mà mỗi bước đã đi được cả ngàn dặm ấy. Cậu chậm rãi tiếp cận một tinh cầu, một cái tinh cầu sinh cơ bừng bừng. Trải rộng trên bề mặt tinh cầu là thảm thực vật xanh thẫm, là những con sông hồ nước biển cả xanh biếc, còn có cả bao loài thú… Nhưng ngay sau đó, gần như trong một đêm, toàn bộ sự sống trên tinh cầu bị hủy diệt. Bụi mù bay đầy trời, mặt đất động thực vật dần dần tử vong hoặc biến dị, tất cả chỉ còn lại đất đá và nham thạch và một cái hồ nước thật lớn, bên trong chứa những động vật hoặc thực vật đã biến dị, có thể thích nghi được với môi trường mới.

Mà trên bề mặt tinh cầu, xuất hiện một động đen ngòm thật lớn ăn sâu xuống lòng đất, không thể nhìn thấy đáy. Sau đó, cái động đó cũng nhỏ dần đi, giữa động, trên không trung xuất hiện một hòn đảo, sự sống trên tinh cầu tưởng chừng đã bị mất đi cũng dần dần tụ tập lại trên hòn đảo lơ lửng đó.

La Tiểu Lâu hít vào một hơi, đây là,đây chính là phong ấn Renda!!!

Tiếp theo, như chức năng zoom to của máy quay, thị giác của cậu được kéo gần lại, vài giây sau cậuđã tới tòa cung điện kia, trực tiếp đi sâu xuống dưới nền đất, nơi có chứa phong ấn.

La Tiểu Lâu lại lần nữa được nhìn thấy ba bãi đá– ba sự lựa chọn, mà lần này, cậu thậm chí còn nhìn được xuyên qua bãi đá, thấy được thứ ẩn giấu bên trong.

Bãi đá đại biểu cho tài phú, bên trong đúng là một không gian thứ nguyên chứa đầy những tài liệu quý giá– thứ này đã bị lấy đi hai phần ba. Mà bên trong bãi đá đại biểu cho vinh dự là một đoàn ngân quang, sâu trong ngân quang là các loại dụng cụ, cơ giáp, những chiến hạm màu đen hình thù kì dị ….từ từ, đây là những thứ đại biểu cho nền văn minh với trình độ công nghệ cao của dị thú. Tất cả đều bị phong ấn bên dưới bãi đá.

La Tiểu Lâu ngơ ngác nhìn những thứ đó thật lâu, cuối cùng mới luyến tiếc mà quay sang cái cuối cùng – bãi đá đại biểu cho địa vị.

Khác với hai bãi đá đầu, bên trong là một màu xanh đậm của cỏ, xa xa là những sườn núi to lớn. La Tiểu Lâu nhướn nhướn mày, trên sườn núi hình như có cái gì đó. Thứ đó vẫn còn đang di chuyển. Cậu muốn nhìn kĩ hơn, bỗng cả không gian im lặng đột nhiên xuất hiện một tiếng hô quái dị, nháy mắt qua tai mà

xâm nhập đại não cậu, từng dây thần kinh ong ong rung lên, cậu cảm thấy trời đất ngả nghiêng, thiên hoàn địa chuyển. Hai tay bưng chặt lấy tay, cậu cuộn người lại và rơi xuống.

Khi tất cả cảm giác kia biến mất, mở mắt ra, La Tiểu Lâu cậu đã về tới trên giường, trong căn phòng quen thuộc. Bên cạnh cậu là con khủng long xanh 125 có cùng tư thế (bưng tai cuộn người). La Tiểu Lâu cúi đầu thở phì phò, cái cảm giác sợ hãi kia đến giờ vẫn còn luẩn quẩn trong đầu cậu.

Đây không phải là cảm giác uy áp mà một sinh vật mạnh hơn gây ra đối với sinh vật nhỏ yếu hơn, mà là một loại cảm giác khủng bố tràn đầy huyết tinh, nó làm cậu sợ hãi, mâu thuẫn, phản cảm, còn mang theo một tia phẫn nộ. Trực giác của La Tiểu Lâu cho thấy, đó không phải tiếng kêu của dị thú.

"Đó là cái gì vậy?" Cậu bỗng nhiên lên tiếng hỏi.

125 cũng mờ mịt mà trả lời "Không rõ…".

La Tiểu Lâu run rẩy khóe miệng liếc nhìn 'thánh thú cơ giáp' của dị thú một cái, thở hổn hển mấy hơi nữa, lại gượng đứng dậy. Qua chuỗi hình ảnh kia, cậu đã biết đại khái chủ nhân 125 nhắn nhủ về địa điểm phong ấn bảo tồn tộc nhân cùng tài phú. Nhưng chủ nhân 125 ở nơi nào, cậu vẫn không rõ ràng lắm.

Trên đỉnh đầu vẫn còn trôi nổi một đoàn nhỏ sương trắng, La Tiểu Lâu hơi chút do dự, cắn răng đem nguyên lực của mình tác động vào đóđể gọi lại. Sương trắng lại tiến vào cơ thể, La Tiểu Lâu lại trở lại trong huyễn cảnh, khác là, cảnh tượng bây giờ không phải là Phong ấn Renda nữa.

La Tiểu Lâu nhìn nhìn, chỗ hắn đang đứng chính là bên ngoài tinh cầu Renda. Sau đó, cậu lại bay đi, xuyên vào một tinh hệ đầy thiên thạch ngổn ngang quen thuộc.

Sau đó La Tiểu Lâu dừng lại, cậu thấy mình làm một vài động tác đơn giản, mạng lưới thiên thạch trôi nổi hỗn độn kia bỗng nhiên bốc cháy rừng rực, mà theo động tác của cậu, toàn bộ thiên thạch dần dần không còn nhìn ra được bộ dáng ban đầu nữa.

La Tiểu Lâu khiếp sợ mà trừng lớn mắt, đây là trí nhớ của chủ nhân 125, nói cách khác, chế tác lên cái bẫy thiên thạch này chính là chủ nhân của 125. Trong lòng cậu dần dâng lên một sự kính nể từ tận đáy lòng, trách không được 125 mỗi lần nhắc đến chủ nhân của nóđều kiêu ngạo mà kiều cao cái đuôi lên tận trời. Sức mạnh này quả thực rất nghịch thiên.

Tiếp theo, khung cảnh trước mặt cậu tiếp tục biến hóa thêm vài lần nữa, cuối cùng, cậuđứng ở trên một cái tiểu hành tinh.

La Tiểu Lâu lại ngơ ngác mà nhìn tòa thành cách đó không xa, cũng là một khung cảnh cậu quen, đây là tinh cầu Lewis. Sau đó, ý thức của La Tiểu Lâu tách khỏi ký ức của chủ nhân 125. Trên cái tinh cầu quen thuộc thế này mà cậu không thể nào tìm thấy chủ nhân 125.

Đúng lúc này, cậu chợt nghe thấy một âm thanhtrong trẻo nhưng lạnh lùng "Rốt cuộc không ai có thể mở hòm ra sao? Ngươi nếu đã có thể mở ra, có lẽ còn hy vọng ngươi có thể giúp được ta. Ta là Ly Mạch, hãy đến tinh cầu Lewis tìm ta".

Vừa nghe câu này xong, 125 kích động muốn khóc, tê thanh hô"Chủ nhân!!!"

Mà La Tiểu Lâu nghe xong câu nói đầy tính mệnh lệnh kia, không cảm thấy tức giận mà ngược lại có cảm giác muốn quỳ xuống bái lạy. Cậu cố gắng khắc chế cảm giác kỳ quái này ông trời ạ, đây không phải ý thức chủ quan của cậu!! La Tiểu Lâu chung quanh lần tìm, hy vọng có thể nhìn thấy vị trí của chủ nhân 125, rốt cuộc cậu phát hiện được bên dưới tòa thành Lewis, có một căn hầm thật lớn. Mà bên trong căn hầm là một con thú màu trắng đang cuộn tròn.

Tuy rằng bộ dáng không có nhìn được rõ ràng, nhưng chỉ vừa mới thấy được đoàn màu trắng kia thôi, trong lòng La Tiểu Lâuđột nhiên nhảy dựng. Một loại cảm xúc khó có thể miêu tả chạy quét khắp toàn thân, vô cùng thân thiết, vui sướng, kích động.

La Tiểu Lâu há miệng thở dịp, cũng không kịp nói câu nào, trước mắt cảnh vật đột nhiên méo mó, tất cả ảo ảnh toàn bộ biến mất, cậu lại trở về với không gian thật, đoàn sương màu trắng cũng đã hoàn thành sứ mệnh của mình mà biến mất không còn bóng dáng.

“Chủ nhân của ngươi ở tại Lewis tinh cầu, không ngờ là ở chỗ gần như vậy”La Tiểu Lâu thì thào nói.

Từ từ, nếu Lewis tinh cầu che dấu một bí mật lớn như vậy, vậy lần trước bạch tuộc nhân lẻn vào tòa thành Lewis ngoại trừ mục đích làđến phong ấn Renda, có còn có mục đích gì khác hay không..?

La Tiểu Lâu nghĩđến đây, mặt biến sắc, nhanh chóng nói với 125 “Tao nghĩ chúng ta phải nhanh chóng đi cứu chủ nhân của mày, không nếu có biến cố ngoài ý muốn thì thực sự xong rồi”.

Không thấy 125 lên tiếng, La Tiểu Lâu quay đầu lạinhìn nó, thấy nó vẫn còn nước mắt lưng tròng nhìn không trung. Ông trời ơi, chương trình cài đặt chức năng tình cảm của nó sao mà phong phú quá vậy?

Đúng lúc đó, đằng sau, cánh cửa ‘cạch’ một tiếng, bị đẩy ra.

Nguyên Tích bình tĩnh mà đi đến, nhìn thấy hai cái ‘thứ’ nằm trên giường, lông mi hơi giương lên “Sao vẫn còn chưa ngủ?”

Yđi đến bên giường, bắt đầu cời quần áo.

125 hồi hồn lại, rốt cuộc nhận thức rõđược một sự thật là ở đây không có chủ nhân của nó, nhưng có một tên hung thần ác sát Nguyên Tích đang nhìn chằm chằm, lập tức che miệng kinh hô, đem ‘bãi rác’ trên giường toàn bộ thu dọn gọn, nhảy dựng lên mà phắn nhanh về phòng mình.

Nguyên Tích không thèm để ý nó màđem tất cả quần áo đều cởi bỏ, cúi đầu, lại gần giường mà thân hôn La Tiểu Lâu, hôn phải một mặt toàn mồ hôi, ghét bỏ mà nhăn lại lông mày, than thởi một tiếng, đem người kia đi tới phòng tắm.

228. Chương 226

Ngày hôm sau, La Tiểu Lâu tỉnh dậy với một thân thể cực lực biểu tình. Xương sống mỏi, thắt lưng đau, chân nhuyễn … Người bên cạnh chắc đãđi từ lâu. Cậu nhìn nhìn đồng hồ, khóe miệng méo xẹo. Xem ra hôm nay không kịp đi ké xe Nguyên Tích rồi.

Nghĩ tới Nghiêm đại sư, La Tiểu Lâu cấp tốc vùng dậy thay y phục, chạy nhanh đánh răng rửa mặt rồi phi ra ngoài.

Trong nhà ăn tầng một, La Tiểu Lâu kinh ngạc mà nhìn thấy Nguyên Tích vẫn chưa đi làm, đang ngồi cạnh bàn ăn mà chăm chú bận rộn với cái máy vi tính. Nguyên Tích thấy La Tiểu Lâuđứng ở cửa, quay sang người hầu đứng bên cạnh mà gật gật đầu.

Người hầu mỉm cười, nói một tiếng chào buổi sáng với La Tiểu Lâu, sau đó vội vã rời đi.

La Tiểu Lâuđi tới ngồi bên cạnh Nguyên Tích, ngó vào màn hình máy tính của tên kia, phát hiện đều là bản đồ các hành tinh cùng với bản đồ chiến lược quân sự,nhìn một lát thôi mà hoa hết cả mắt, rời vội tầm mắt. Sau đó, cậu quan sát vẻ mặt nghiêm túc của Nguyên Tích, nịnh nọt nói “Hôm nay anh sẽ tới quân bộ phải không? Cho emđi cùng với!”

Nguyên Tích một bên bận bịu mà gõ bàn phím, một bên quay sang trừng mắt nhìn La Tiểu Lâu một cái “Thế em nghĩanh ngồi tốn thời gian ở đây làm cái gì?”Mặt mày La Tiểu Lâu rạng rỡ hẳn lên. Cậu hoan hỉ màđón hai phần điểm tâm do người hầu mang tới.

Nguyên Tích lưu loát đóng máy tính, cũng đón lấy một phần. Khi ăn, y nhìn nhìn La Tiểu Lâu, nhịn không được phải căn dặn:“Hôm nay mặc kệ ông già kia nói gì, em cứ lượng sức mà làm thôi. Nếu bệnh ra đấy lại thêm phiền phức cho anh”.

Nói tới đây, sắc mặt Nguyên Tích lại đen xì lại, y nghĩ tới đêm hôm qua trong phòng tắm, chưa ‘làm’được hai lần màLa Tiểu Lâuđã ghé vào vai y mà ngủ thiếp đi.

“Được…”La Tiểu Lâuđáp ứng. Cậu biết Nguyên Tích quan tâm cậu, cậu cũng không muốn gây thêm phiền phức cho Nguyên Tích. Tên kia tuy luôn nói năng thô lỗ nhưng dù có làm thêm đến tận hai giờ sáng vẫn không quên kiểm tra xem cậuđã ngủ hay chưa.

La Tiểu Lâu nghĩ nghĩ mở lời nói với Nguyên Tích một chuyện quan trọng. Cậu vừa rót một cốc nước trái cây cho Nguyên Tích, vừa nhẹ nhàng nói rằng mình muốn đi tới Lewis tinh cầu.

Nguyên Tích sửng sốt một chút, chân mày cau lại “Anh mấy ngày nay đều không kiếm ra thời gian rảnh, một tháng nữa đi cóđược không?”

La Tiểu Lâu lắc lắc đầu “Tốt nhất làđi luôn thôi, ưm sợ để lâu có biến cố ngoài ý muốn. Nhưng màem có thể tự mình đi, nếu không yên tâm có thể phái thêm vài người đi cùng em làđược”. Dù sao Lewis tinh cầu cũng nằm trong phạm vi của đế quốc, lại không phải ở biên giới, cũng coi như là một khu vực an toàn. Hơn nữa, từ sau lần bọn họ tới phát hiện bạch tuộc nhân, những tinh cầu phụ cận gần đóđều có quân đội đế quốc đóng đồn để giám sát.

Nguyên Tích trầm mặc một hồi, không quá tình nguyện mà nói:“Vậy để anh bảo Nguyên Nặc đi cùng với em”.

“Như vậy cũng được”La Tiểu Lâu cũng đoán mình sẽ đi cùng Nguyên Nặc. Tiểu tử kia tuy nhỏ tuổi hơncậu nhưng có thể tin cậy được.

Nguyên Tích quan sát La Tiểu Lâuăn một lát, chính mình cũng bắt đầu đem đồ ăn trên bàn nhét vào bụng, sau đó uống hết cốc nước trái cây, đứng dậy đi ra ngoài trước.

Dưới ánh dương quang, thân ảnh mặc quân phục sẫm màu bó sát thật suất (đẹp trai), thật mê người.

Ooooo

Nguyên Tích cùng La Tiểu Lâu sắp bước lên xe, quản gia đã vội vã chạy tới gọi với lại. Ông ta thở hổn hển nói với La Tiểu Lâu“Vương tử phi điện hạ, ngày hôm qua chúng tôi thu được thông báo về số hàng hóa chuyển phát nhanh của ngài, báo rằng chúng tôi cần phải đi đến lĩnh”.

La Tiểu Lâu sửng sốt “Chuyển phát nhanh á? Có thể là tài liệu từ Thiên Đông quán chuyển tới, nhưng mà bọn họ trực tiếp gửi đến đây à?”

Quản gia lập tức gật đầu “Ngài nói đúng, là tài liệu, tôiđã cho người tới xem qua, nhưng mà chúng tôi cũng chưa lấy hàng về”.

La Tiểu Lâu ngạc nhiên, đang định hỏi thì Nguyên Tích đi đằng trước mấy bước đã quay đầu lại, lông mày nhướn lên hỏi “Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Không có gì đâu ạ, ở đế đô này đâu có ai dám đụng vào vương tử phi điện hạ chứ?! Là vì số lượng quá nhiều, có dùng loại kho lớn nhất cũng phải dùng đến ba cái. Tôi chỉ muốn hỏi, với số lượng đó, ngài có cần một kho chuyên dụng hay không?” Quản gia nhanh chóng phân bua. Từ sau khi Nguyên Tích can thiệp trấn áp, ngay cả đám phóng viên vẫn suốt ngày lải nhải “tự do ngôn luận” cũng không dám viết gì liên quan đến La Tiểu Lâu nữa.

La Tiểu Lâu càng thêm mờ mịt,cậu nhớ mình cũng không đặt nhiều hàng đến thế a, nhất là tài liệu trên cấp 8 vìđều có‘cái kho di động’ 125 thu thập rồi, đủ cậu dùng một mình thoải mái. Vậy lượng lớn tài liệu kia là từ đâu ra?

Chờ một chút!!! La Tiểu Lâu bỗng nghĩ tới một khả năng. Đúng lúc này, thông tin liên lạc nơi cổ tay cậu rung lên, một cái tin nhắn đãđược gửi đến: “Hàng đã gửi qua cho cậu rồi đấy nhá, nhớ làm cơ giáp cho tôi”.

La Tiểu Lâu nhìn nhìn thông tin người gửi, cười ha hả, kinh hỉ mà quay sang phía Nguyên Tích nói “Darling, số tiền đầu tư của chúng ta cuối cùng cũng thu được lợi nhuận rồi” Hì, tuy tất cả tiền đều là của Nguyên Tích nhưng người ra quyết định đầu tư làcậu mà.

Nguyên Tích không biết nên nói gì, sự chấp nhất của La Tiểu Lâuđối với tiền làm yđôi khi hoài nghi chính mình không kiếm đủ tiền nuôi gia đình.

La Tiểu Lâu suy nghĩ một lát, quay sang phía quản gia nói "Không cần mang về cung đâu, cứ thuê vài cái kho bên ngoài mà chứa tạm, sẽ nhanh dùng tới thôi".

Nguyên Tích nghe vậy hơi nheo lại mắt, cùng La Tiểu Lâu chui vào ngồi trong huyền phù xe. Đến khi cả hai đã an vị trên xe được một lát rồi y mới hỏi "Emđịnh xử lýđám hàng ấy thế nào?" Bây giờ đang là thời điểm bắt đầu chiến tranh, giá tài liệu chế tạo cơ giáp đang ngày càng tăng, cả đế quốc cả liên bang đều âm thầm thu mua số lượng lớn để phục vụ cho chiến đấu.

La Tiểu Lâu nhìn nhìn Nguyên Tích, con mắt lượng lượng sáng mà nói:"Em nghĩ quân bộ chắc cần không ít tài liệu đâu nhỉ? Em muốn bán cho quân bộ, hoặc hợp tác lâu dài luôn với quân bộ cũng là một ý hay".

Khóe miệng Nguyên Tích loan loan "Đều bán cho quân bộ làđược, anh sẽ bảo bọn họ trả giá theo giá thị trường".

La Tiểu Lâu hắc hắc cười vài tiếng, cậuđầu tư mười mấy vạn, xót hết cả ruột, bây giờ cuối cùng cũng đãđược hồi báo.

La Tiểu Lâu nghĩ tài liệu lại nhớ đến Arthur, cúi đầu gửi tin "Mộ Thần có phải ở chỗ của anh không? Thả cậu ra đi. Cậu ấy là bạn của tôi".

Không lâu sau, Arthur lại gửi tin trả lời "Vậy không được, tôi phải dậy cho tiểu tử này một bài học đã".

La Tiểu Lâu thấy câu này, thiếu chút nữa nhảy dựng lên, trong cảm nhận của hắn, Mộ Thần là một người vừa hào hiệp, kiêu ngạo lại có tài hoa.

La Tiểu Lâu lập tức kết nối liên lạc trực tuyến, bên kia vừa nhấc máy, cậuđã hô lên "Arthur!! Tôi nói với anh rồi, Mộ Thần là bằng hữu của tôi, anh không thể tra tấn cậu ấy".

Trong thông tin liên lạc truyền đến tiếng cười to tùy hứng của Arthur "Sao có thể nói là tôi tra tấn hắn? Hắn là tù binh của tôi, tôi làm gì không phải đều tùy ý thích sao? Còn cậu, vương tử phi của đế quốc, lại đi quan tâm một người của liên bang, không sợ Nguyên Tích điện hạ áp dụng gia pháp sao? Được rồi được rồi, cậuđừng quản, hắn không sao cả, cậu nhanh nhanh đem cơ giáp gửi đến đây cho tôiđi …" Arthur chưa nói xong, bên kia phát sinh một tiếng nổ lớn, thông tin liên lạc nhanh chóng bị cắt đứt.

La Tiểu Lâu nhìn chằm chằm cái màn hình đầy muỗi, hết chỗ nói, tình cảnh của Một Thần có vẻ không ổn hơn những gì cậu tưởng tượng nhiều.

Lát sau, La Tiểu Lâu lại thương lượng thật lâu với Arthur, tên kia mới đáp ứng, bảo rằng sắp tới sẽ đi tới đế đô một chuyến, nếu tiện đường thì sẽ đem Mộ Thần đến chỗ cho La Tiểu Lâu.

Dù có lo lắng thìLa Tiểu Lâu cũng biết, đây là sự nhượng bộ lớn nhất của Arthur rồi. Hiện tại cậu chỉ có thể cầu khẩn Mộ Thần thật sự không có việc gì.

Ooooo

Hai người rất nhanh đã tới được quân bộ. Lúc tiến vào chỉ huy thất, Phượng Già Lăng quay đầu mỉm cười nói "Bữa khuya hôm qua rất ngon".

Nguyên Triệt cũng cảm than "Vương tộc cuối cùng cũng có một người biết làm cơm".

Nguyên Nặc liếc 'chị dâu' từ đầu tới chân, do dự một chút nhưng vẫn phụ họa "Đúng, nhưng mà hơi ít".

La Tiểu Lâu cố mỉm cười nhưng khóe miệng không cong lên một cách bình thường được. Nguyên Tích thì ngay lập tức đen mặt, bám vào bên tai La Tiểu Lâu mà nói "Sau này chỉ làm cho một mình anh mà thôi". Sau đó, Nguyên Tích không đổi sắc mặt mà nhìn về phía Nguyên Nặc nói "La Tiểu Lâu có việc muốn đi tới Lewis tinh cầu, emđi theo bảo vệ".

Nguyên Nặc sửng sốt, lập tức kêu lên "Vì sao là em?? Thời khắc then chốt thế này, em cũng muốn hỗ trợ … em cũng rất hữu dụng mà…"

Nguyên Tích thuận miệng trấn an "Em cứ bảo vệ tốt La Tiểu Lâu làđã chứng minh được sự hữu dụng của bản thân rồi".

La Tiểu Lâuđang chăm chú nhìn hai huynh đệ kia ngươi một lời, ta một lời … bỗng cảm thấy có người đến bên cạnh mình, cậu quay sang và kinh ngạc nhận ra "La Thiểu Thiên? Cậu cũng ở đây sao?"

La Thiểu Thiên liếc nhìn Nguyên Nặc vẫn đang to mồm kêu ca, dắt La Tiểu Lâu tránh xa khỏi cái tên ồn ào đó"Ân, tôiđến dự thính, nếu có chỗ nào cần thì cũng đi giúp".

La Tiểu Lâu cười khẽ, La Thiểu Thiên thiên phú xuất sắc, xuất hiện ở đây cũng không có gì lạ. Cậu quan tâm hỏi "Cơ giáp dùng thấy thế nào?"

La Thiểu Thiên đưa tay lên cổ, cầm lấy một cái không gian nút màu xanh trắng giơ ra, nở nụ cười:"Tôi chính là vì cái này mà tới, muốn tìm cậu cùng nhau lái rồi nhờ cậu giúp tôiđiều chỉnh một chút" Tính năng của bộ cơ giáp này cực tốt, lái rất thuận tay. Nó còn có thể cập nhật tính năng mới căn cứ thói quen của chính mình mà cải tiến. Nhưng điều này còn cần phải mời cơ giáp chế tạo sư sửa chữa hộ".

La Tiểu Lâu như trước mỉm cười, trong lòng thì than thầm, cậu rất ít khi thấy La Thiếu Thiên cười. Nụ cười ban nãy, vìđứng khá gần, cậu thậm chí còn thấy được má lúm đồng tiền trên mặt La Thiểu Thiên … trời ạ, đây tuyệt đối là hình tượng tiểu em trai ngoan ngoãn lý tưởng trong lòng cậu mà.

La Tiểu Lâu lập tức nói "Đương nhiên làđược, tôi lúc nào cũng rảnh, cậu xem khi nàothì thích hợp?"

La Thiểu Thiên sửng sốt vài giây, nói "Như vậy thìđể xế chiều hôm nay đi" Nói xong, La Thiểu Thiên chần chờ nhìn Nguyên Tích cùng Nguyên Nặc ở bên kia rồi nói:"Cậu muốn đi đâu à? Tôi có thể đi cùng cậu. Yên tâm, tôi không bận".

"Cũng được, dù sao cũng không phải địa phương gì nguy hiểm, các cậuđều đi cùng thì có hơi chút 'giết gà dùng dao mổ trâu' "

"Chờ đã!! Ai nói tôi không đi? Tôiđã quyết ý hộ tống cậu, 'chị dâu'!"….. "Ngươi cũng không thể quá bất công". Câu cuối cùng là Nguyên Nặc ghé sát vào tai La Tiểu Lâu mà thìthầm. Ban nãy đang kêu ca, thấy La Thiểu Thiên đi tới, Nguyên Nặc bỗng nhớ đến cơ giáp La Tiểu Lâu hứa cho mình, lập tức căm giận đi tới. Kỳ thực hắn cũng chỉ định biểu đạt với Nguyên Tích rằng mình luyến tiếc ly khai một chút thôi, chứ nhiệm vụ bảo hộ La Tiểu Lâu hắn cũng không định cự tuyệt.

"Được rồi, đừng đôi co nữa, La Thiểu Thiên cũng cùng đi đi, tận lực đi nhanh về nhanh". Nguyên Tích ra quyết định. Chính y không thể đi nên không yên tâm lắm.

Nguyên Nặc cau mày nhìn cái vòng cổ xanh biếc trước ngực La Tiểu Lâu (125), quay đầu căm giận. 'Chị dâu' của hắn cũng chẳng phải hạng tầm thường, đâu cần lo lắng thái quá thế chứ?

Nguyên Tích đưa La Tiểu Lâuđến bộ nghiên cứu cơ giáp, ước định thời gian đến đón, nhìn quét một lượt bên trong rồi cúi đầu hôn La Tiểu Lâu một cái rõ kêu, sau đó mới xoay người ly khai.

La Tiểu Lâu ngây người, một tích tắc sau mặt đãđỏ ửng lên. Lúc xoay người đi vào trong, trên mặt hầu như nóng ran lên, cậu hoài nghi Nguyên Tích đây là cố ý.

Nghiêm đại sư, Trầm Nguyên, thậm chí Dương Kha cũng đều nhìn sang bên này. Bên người Nghiêm đại sư còn có một lão nhân, ông ta cùng với sư phụ hụt trên mạng của La Tiểu Lâu giống nhau như đúc. Mà những cơ giáp chế tạo sư khác đều mỉm cười mà nhìn một màn ân ái của vương tử cùng vương tử phi điện hạ.

Hầu hết mọi người trong phòng đều thấy được. La Tiểu Lâu xấu hổ mà ho khan một tiếng, đi tới trước mặt Nghiêm đại sư chào hỏi "Sư phụ!"

229. Chương 227: Thầy Trò

Nghiêm đại sư gật gật đầu, tuy ngoài mặt làm vẻ không vừa lòng, nhưng ai ai cũng nhận ra được ánh mắt vị đại sư này nhìn đồ đệ yêu là cỡ nào từ ái cùng kiêu ngạo. Hơn nữa, vị Nghiêm đại sư này cũng nổi tiếng

là người bao che khuyết điểm.

Trầm Nguyên cũng đứng bên cạnh mỉm cười, Dương Kha thì nhìn La Tiểu Lâu với ánh mắt phức tạp. Lần này hắn tới được đây cũng là nhờ Lăng Tự chỉ định danh sách. Tuy Nghiêm đại sư lần trước từ chối dạy dỗ cho hắn nhưng với yêu cầu của Lăng Tự lần này cũng không bác bỏ.

Carlos trung tướng đang định lại gần nói chuyện thì vị đại sư bên cạnh Nghiêm đại sư –Hi Bá Laiđại sư – bỗng nhiên mở miệng:"Hừm, tuy không bằng đồ đệ của ta nhưng cũng có chút tài cán, không đến nỗi gây trở ngại… Ngươi á… cái gì cũng tốt, chỉ có mỗi mắt chọn sư phụ là quá kém thôi".

La Tiểu Lâu nhận thấy vị đại sư này có tính cách thật giống sư phụ của mình, không khỏi nhếch miệng định cười, nhưng mà nghĩđến cậu với bậc tiền bối này trước đây cũng có chút duyên thầy trò, vì vậy mà làm cho hai vị kia tiến hành một trận 'nước miếng đại chiến'để giành đồ đệ J, lại cảm thấy đổ mồ hôi hột.

Nghiêm đại sư phản ứng nhanh hơn tên đồ đệ La Tiểu Lâu, ông phẫn nộ mà nhìn lão nhân bên cạnh "Không bằng đồ đệ của ngươi? Ngươi thật biết nói đùa, trong đám đệ tử thế hệ sau, có mấy người có thể vượt qua đồ đệ của ta? Bảo bối đồ đệ kia của ngươi tại sao không có mặt ở đây để chứng minh thực hư hả?"

Hi Bá Lai đại sư nhướng mày:"Hừ, nếu không phải tiểu tử Bless kia có việc xuất môn, ta đương nhiên sẽ dẫn hắn đến đây cho ngươi hâm mộ một phen"

Nghe nhắc đến Mộ Thần (cũng chính là Bless) La Tiểu Lâu hơi chút ưu tư mà kín đáo liếc nhìn Hi Bá Laiđại sư một cái.

Lúc này, Carlos trung tướng cuối cùng cũng không nhịn nổi mà xen vào tràng nước miếng của hai vị đại sư kia "Hai vị, mỗi lần gặp mặt đều thật là nhiệt tình nha.".

Nghiêm đại sư cùng Hi Bá Laiđại sư đồng thời im bặt, rồi cùng lúc quay sang bắn ánh mắt khinh bỉ về phía Carlos trung tướng "Ta lúc nào thì nhiệt tình với hắn?"

Carlos trung tướng sờ sờ cái mũi, mà những người đứng sau hai vị đại sư đều yên lặng cúi đầu, ở trong lòng thì gào thét: Xong rồi, sự thật, cuối cùng cũng có người dám nói ra sự thật rồi!!

"Uhm, khó được dịp hai vị tới đây, thật là giúp cho quân bộ đại ân, không bằng hai vị trước tiên hỗ trợ xem xem những số liệu chúng tôiđã phân tích, thế nào?" Nếu bình thường, Carlos trung tướng nhất định cùng hai vị đại lão sư này hảo hảo giao chút tình, nhưng thời điểm này … Cấp trên thật không có lương tâm nha … Tuy rằng quân bộ có gần như toàn bộ cao cấp cơ giáp chế tạo sư từ cấp 6 trở lên, nhưng những nhân vật đạt đến trình độ đại sư lại không nhiều, bảo họ làm thế nào màđẩy nhanh tiến độ được? Một bộ phận nhân lực còn phải tách ra để tiến hành một nghiên cứu khác, độ quan trọng của nóđược xếp bậc nhất, cấp trên đòi vừa phải nhanh chóng có kết quả phân tích cơ giáp của bạch tuộc nhân, vừa không được chậm trễ nghiên cứu kia. Bảo ông phải mọc thêm mấy cái đầu, mấy cái tay nữa cho vừa?? Do đó, Carlos trung tướng vô cùng trông ngóng hai vị đại sư đến 'trợ trận'. Mà giờ khắc này, đâu chỉ cóông chờ mong đâu. Bao nhiêu cơ giáp chế tạo sư ở xung quanh đều tỏa sáng hai mắt mà nhìn chằm chằm bên này, chuẩn bị tìm thời cơ lấy lòng hai vị lão nhân gia kia kìa.

Tuy vậy, hiện nay chiến loạn bùng nổ, Carlos trung tướng không nỡ lãng phí thời gian, trực tiếp tiến vào vấn đề chính.

Tuy rằng hai vị đại sư tính tình nóng nảy nhưng khi đã bắt tay vào làm việc thìđều cực kì kỹ lưỡng cẩn thận. Hai người gật gật đầu, để cho Carlos trung tướng đi trước dẫn đường.

Trầm Nguyên đi cuối cùng, cười tủm tỉm mà thân thiết vỗ vỗ vào vai La Tiểu Lâu. Lần trước La Tiểu Lâu giúp anh bài trừ tai họa lớn trong cơ thể, giúp cho xác suất chế tạo thành công cơ giáp cùng hiệu suất của linh kiện cơ giáp đều cao lên, làm cho sư phụ Địch Gia của anh sung sướng mà mặt mày hớn hở mấy ngày liền.

Biết đầu đuôi câu chuyện, sư phụ cũng không nói câu gì, trực tiếp mang Trầm Nguyên hắn đi tới chỗ Nghiêm đại sư, đóng kín cửa lại đem chuyện này nói lại. Nghiêm đại sư lúc ấy một lần nữa kiểm tra tinh thần lực của Trầm Nguyên rồi công đạo: trừ ba người bọn họ ra, tuyệt đối không thể để người thứ tư biết.

Tinh thần lực của Trầm Nguyên xuất hiện dị biến chứng tỏ rằng tinh thần lực của La Tiểu Lâu có chỗ đặc thù. Nếu chuyện này lộ ra ngoài, khẳng định sẽ làm cho những kẻ có tâm địa chúý, nghiên cứu.

Địch Gia hoàn toàn đồng ý. Ông ta sao lại không rõ sự lợi hại trong đó cơ chứ. Ông cũng hiểu đây là sự bảo hộ của Nghiêm đại sư với La Tiểu Lâu, đồng thời cũng là sự bảo hộ đối với đồ đệ Trầm Nguyên của ông.

Trầm Nguyên ở bên tai La Tiểu Lâu nhẹ giọng nói qua về việc này, đồng thời dặn dòLa Tiểu Lâuđừng dễ dàng để người khác đo kiểm tra tinh thần lực của chính mình.

La Tiểu Lâu nở nụ cười. Nếu là trước đây thì có lẽ cậusẽ lo lắng, dù sao thìđồng thời cóđược ý thức nguyên lực cùng tinh thần lực sẽ khó tránh được việc bị lộ ra một chút. Nhưng giờ thìcậu không sợ! Cậu nói thanh cảm ơn với Trầm Nguyên, đồng thời nói "Anh yên tâm đi, em biết chính mình phải làm gì".

Trầm Nguyên cũng không nhiều lời nữa. Thấy La Tiểu Lâu quay qua đánh giá Dương Kha đang đi đằng trước, Trầm Nguyên mỉm cười "Là Lăng Tự thiếu gia cho tên cậu ta vào danh sách được đi tới đây, dù sao bây giờ cậu ta cũng thực sự dụng công rồi".

La Tiểu Lâu gật gật đầu, trong lòng lại hơi thở dài ngao ngán. Lăng Tự đối với người của mình thật tốt, nhưng mà Dương Kha rõ ràng không có thiên phú bằng Trầm Nguyên. Cứ như thế thì về sau, khi bộ nghiên cứu cơ giáp của Lăng gia tuyển người lãnh đạo kế tiếp sẽ thật khó nói trước. Trầm Nguyên quả thật là người giỏi nhất trong đám trẻ tuổi trong bộ, nhưng mà Dương Kha lại là người của Lăng Tự.

Chỉ hy vọng, đến lúc đó, Lăng Tự sẽ không vì Dương Kha mà thiệt thòi cho Trầm Nguyên.

Trầm Nguyên biết La Tiểu Lâuđang thất thần nghĩ gì, gõ vào đầu La Tiểu Lâu một cái "Đừng cóđoán mò, chuyện của anh, chính anh hiểu rõ". Nếu Khải Ân không trọng dụng anh, anhđi nơi khác cũng không sai, dù sao bản lĩnh của anh cũng không ít người biết, đi đâu cũng được đối đãi hậu hĩnh. Chỉ e Khải Ân không chịu thả người đi thôi. Khải Ân đã vìanh màđầu tư nhiều lắm…

La Tiểu Lâu cùng Trầm Nguyên là hai người cuối cùng đi vào phòng làm việc. Nhìn đến linh kiện trên bàn cao kia, La Tiểu Lâu sửng sốt. Đóđúng là linh kiện được tổ của cậu tháo ra mà. Xem ra những tổ khác vẫn chưa hoàn thành xong rồi…

"Số liệu của những cái linh kiện này đang được từng bước thống kê, máy tính có lưu lại tư liệu, hai vị nhìn xem" Carlos trung tướng lập tức đem tư liệu bí mật cấp A trong máy tính xoay mở ra cho hai vị đại sư xem.

Nghiêm đại sư cùng Hi Bá Laiđại sư cùng lúc cúi đầu, nhìn thấy đầu của đối thủ cũng chúi vào đây, khựng lại một chút, cuối cùng ngấm ngầm chịu đựng mà tiếp tục đọc tư liệu.

Không lâu sau, hai người đã xem xong tư liệu trên máy, cũng không có kết luận gì, bảo Carlos trung tướng dẫn bọn họ đi quan sát phòng làm việc của các tổ khác.

Carlos trung tướng gật đầu đồng ý, đồng thời còn nhiệt tình mà mời La Tiểu Lâu cùng đi.

Vào phòng, hai vị đại sư nhìn thoáng qua đám người đang vây quanh phần cơ giáp cụt tay cụt chân còn lại, khẽ cau mày, nghĩ tới sự khen ngợi của Carlos trung tướng với La Tiểu Lâu, quay đầu nói với cậu"Ngài đến thử xem".

Lúc này Carlos trung tướng an bài những người khác làm trợ thủ cho La Tiểu Lâu, tổ trưởng của tổ đó thì chịu trách nhiệm thí nghiệm số liệu. La Tiểu Lâu cũng không khiêm tốn, đi tới cạnh bàn, dùng sáu mươi phần trăm tinh thần lực bắt đầu tháo rỡ cơ giáp.

Trong nháy mắt cậu ra tay, mắt Hi Bá Laiđại sư lóe ra tinh quang, mà Nghiêm đại sư thì lại lộ ra mỉm cười. Trầm Nguyên thì nghi hoặc, hình như tinh thần lực của La Tiểu Lâu lại cường đại thêm rồi …

Vài phút sau, Hi Bá Lai đại sư liếc nhìn Nghiêm đại sư một cái, hao người đồng thời nâng tay phải.

La Tiểu Lâuđột nhiên cảm giác được hai cỗ tinh thần lực rất mạnh từ trái phải truyền tới, nguyên lực của cậu gần như không thể khống chế được mà muốn toàn bộ trào ra, may mắn bị cậu cắn răng ngăn chặn lại.

Mà sự ra nhập của hai vị đại sư đã làm công tác hóa giải tăng thêm tốc độ. Những người trợ thủ xung quanh hoàn toàn rối lên. Cuối cùng, Carlos trung tướng không thể không điều một tổ khác đến đây giúp đỡ.

Mười mấy phút sau, trên bàn chỉ còn lại toàn linh kiện, một bộ phận linh kiện loại lớn thậm chí không cần tháo rời lần thứ hai.

Carlos trung tướng hoàn toàn chấn kinh, thạch hóa vài giây, "hồi hồn" lại, thì thào nói "Đây là tinh thần lực cấp mười …"

Có hai vị đại sư trợ giúp, chỉ trong thời gian buổi sáng, toàn bộ bảy phần (La Tiểu Lâu hôm trước đã làm được một phần rồi) của cơ giáp của bạch tuộc nhân đã hoàn toàn tháo xong. Bây giờ một đám số liệu đang được máy tính ghi lại.

ooooo

Đến giờ nghỉ trưa, La Tiểu Lâuđi theo Nghiêm đại sư về phòng nghỉ, vì sư phụ mà bưng trà dâng nước. Nghiêm đại sư thỏa mãn mà hưởng thụ một lát, sau đó ném cho La Tiểu Lâu một tập tư liệu. La Tiểu Lâu vừa nhìn qua đã nhận ra là tư liệu của cơ giáp sinh vật hôm trước cậuđưa cho sư phụ, có từ cấp 3 đến cấp 7. Lật giở xem kỹ, cậu mới phát hiện tập tư liệu này có chỗ khác với phần cậuđưa cho Nghiêm đại sư. Trong này có ghi rất cẩn thận những phân tích cùng chú giải của Nghiêm đại sư, thậm chí ở mỗi bước cần có sự cải tiến gì gì… tạo ra hiệu quả như thế nào …đều được viết 'nhất thanh nhị sở'. La Tiểu Lâu chỉ nhìn qua thôi màđã thu được ích lợi không nhỏ.

Nếu phần tài liệu kia của La Tiểu Lâu chỉ có thể dùng để nghiên cứu thì phần tài liệu này hoàn toàn có thể đem đến các phân xưởng, tiến hành chế tác hàng loạt.

"Sư phụ, những bước kết cấu này thật sự kể lại rất chi tiết, những chỗ cải biến cũng thực sự hoàn mỹ"La Tiểu Lâu tự đáy lòng thán phục mà nói.

Nghiêm đại sư gật gật đầu "Từ cấp 3 đến cấp 5 tôiđều đãđưa cho Khải Ân, phần còn lại cậuđưa cho quân bộ đi".

La Tiểu Lâu hưng phấn màđỏ bừng mặt "Carlos trung tướng mà biết được chắc sẽ hưng phấn lắm".

Nghiêm đại sư hừ một tiếng "Tôi chả cần ý kiến của ông ta"Ông chẳng qua là muốn giúp 'nam nhân' của đồ đệ của mình mà thôi.

nam nhân: người yêu, chồng, phu quân))

"Được rồi, cậu đi đi, nếu thấy mệt thì buổi chiều cũng không cần tới đây" Nghiêm đại sư xua xua tay, đồng thời quan tâm mà căn dặn La Tiểu Lâu. Ứng dụng tinh thần lực thực sự rất hao tổn tâm thần, Nghiêm đại sư lo La Tiểu Lâu chịu không nổi.

La Tiểu Lâu nhẹ liếc thần sắc Nghiêm đại sư một cái. Cậu biết so với chính mình, tinh thần lực của sư phụ cùng Hi Bá Laiđại sư càng hao tổn nhiều. Cậu do dự một chút, lấy từ kho chứa của 125 ra một cái bình nhỏ, đặt tại trên bàn.

"Thuốc đề cao tinh thần lực?!" Nghiêm đại sư kinh ngạc hỏi.

"A?" La Tiểu Lâu cũng sửng sốt. Cậu biết thứ nước này có tác dụng với ý thức nguyên lực nhưng không biết đối với tinh thần lực thì thế nào. Vốn chỉ định lấy ra thử xem sao, không ngờ nó quả thật cũng có tác dụng với tinh thần lực.

La Tiểu Lâu vui sướng, gật gật đầu "Sư phụ, đây là học trò ngẫu nhiên cóđược, đây cũng là một phần nguyên nhân làm tinh thần lực của con tăng lên".

Nghiêm đại sư kiểm tra một hồi "Có thể đề cao tinh thần lực, nhưng tương đối chậm, thế nhưng bổ sung tinh thần lực hao hụt lại rất là mau". Nói xong, ông đẩy cái chai về lại trước mặt La Tiểu Lâu. "Loại đồ này cậu cứ để dành cho chính mình đi. Về sau mà có gặp nguy hiểm, không chừng phát huy được tác dụng lớn".

La Tiểu Lâu ho khan một tiếng, ngượng ngùng mà cười cười "Sư phụ, loại nước này con mang về không ít. Cái lọ nhỏ này chẳng qua để hỏi thử ngài xem có dùng được hay không thôi, nếu có thể được thì thật là tốt quá". Nói xong, cậu lại bảo 125 lấy ra hai cái thùng nước rất lớn.

Bên trong hai cái thùng đều là nước của hồ. 125 lần này khóđược hào phóng lấy ra của cải của nó, thậm chí còn không đặt điều kiện với La Tiểu Lâu.

Nghiêm đại sư nhìn hai cái thùng to đùng trước mắt mà kinh sợ. Phải đến khi La Tiểu Lâu lặp lại lần nữa là cậu thực sự mang về không ít thứ nước này mới hồi hồn thu lấy. Loại nước này, đối với cơ giáp chế tạo sư mà nói chính là bảo bối vô giá.

Lập tức Nghiêm đại sư lại cao hứng lên, tiểu đồ đệ ngoan của mình thật sự là hiếu thuận. Nghiêm đại sư gần như muốn lập tức đem khoe với lão giàHi Bá Lai kia, sau lại lo được lo mất, lão nhân kia khẳng định sẽ tranh đoạt số nước thuốc này của ông, thôi thì vẫn phải đem khoe – việc khoe của là không thể thiếu được – nhưng chỉ khoe có một ít thôi. Sau đó thì lấy một lọ nhỏ đổi một món bảo bối của lão gia hỏa kia, thể nào lão kia cũng tiếc đứt ruột vài ngày trời …

La Tiểu Lâu thì lại gãi gãi đầu, tiếp tục do dự nói "Sư phụ, thật vất vả có mấy hôm ngài đến đây, học trò vẫn muốn đi theo bồi ngài. Nhưng mà mấy ngày tới con có việc phải đi …đại khái ba đến năm ngày mới về".

"Được rồi, việc này cậu tự mình an bài làđược, trong một tháng tôi cũng sẽ không đi" Nghiêm đại sư nói những lời phi thường hiền lành hiểu đạo, nhưng mà, giọng nói thì không dám khen là hảo, cuối cùng còn trợn trừng mắt với La Tiểu Lâu"Rồi, không có việc gì nữa thìđi đi, để tôi nghỉ ngơi một lát". Nói xong nhắm luôn hai mắt lại, không thèm phản ứng La Tiểu Lâu.

"Ngài yên tâm, con sẽ mau chóng trở về"La Tiểu Lâu nói, sau đó nhẹ nhàng đi tới, lấy ra một tấm chăn mỏng đắp lên người cho lão nhân gia.

Chờ khi cánh cửa bị đóng lại, Nghiêm đại sư mới mở mắt. Bây giờ ông cũng có chút thấu hiểu tình cảm của Hi Bá Lai lão gia hỏa kia. Đồ đệ không có ở bên người, nhớ thương làđiều khó tránh khỏi.

Ooooo

Đầu giờ chiều, La Tiểu Lâu vừa mới được Nguyên Tích đón về,đã bị Nguyên Tích lôi kéo cùng nhau đi ngủ trưa. Sau khi tỉnh dậy, La Tiểu Lâuđưa bản vẽ tài liệu cơ giáp cho Nguyên Tích "Của sư phụ của em tặng cho quân bộ đấy"

Thừa dịp Nguyên Tích đang xem kỹ bản vẽ, La Tiểu Lâuđến gần thân hôn y, dùng đầu lưỡi ở trên môi Nguyên Tích liếm liếm, không tốn chút sức lực nào mà tiến vào khoang miệng Nguyên Tích. Vốn Nguyên Tích cùng đâu cóđịnh cự tuyệt.

Vòng tay ôm lấy thân hình vẫn thẳng lưng nghiêm túc xem tài liệu, La Tiểu Lâu chủ động dâng ra một nụ hôn sâu kiểu Pháp:,đến khi Nguyên Tích bắt đầu hoàn hồn liền lui ra, vừa chạy tới bên cửa vừa nói "Darling, anh cứ làm việc của anhđi. Em muốn cùng La Thiểu Thiên đi thử cơ giáp rồi thuận tiện sửa sang lại. Dù sao ngày mai cũng phải đi Lewis tinh cầu rồi".

Nguyên Tích phẫn nộ mà nhìn bóng dáng nhảy nhót xa dần của La Tiểu Lâu. Thật tức chết, buổi tốithế nào y cũng phải cho tên kia một cái giáo huấn nhớ đời! Nguyên Tích vừa căm tức mà lên kế hoạch, vừa kéo cái áo khoác bên cạnh lên che lấp cái bộ vị đã sớm phản ứng kia.

==========

He he he, đoạn trên có nói đến nụ hôn kiểu Pháp. Theo bản QT thì em Lâu đưa lên một nụ hôn ướt át. Theo tìm hiểu của ta thì nụ hôn kiểu Pháp này là nụ hôn ướt át nhất rùi: phải dùng đến lưỡi nha, rồi phải đưa lưỡi mình vào trọng miệng của người kia, rồi …. Aaaaa!!!! Ta không chịu được!!! các nàng các chàng tự hiểu nha, không tự hiểu được thì tự tìm tư liệu đi nha.:D

Nụ hôn kiểu Pháp tạo nên sự đồng điệu giữa hai tâm hồn bằng cách truyền hơi thở của hai người qua lưỡi. Do đó nó còn được gọi là nụ hôn của tâm hồn.

230. Chương 228: Điểm Đáng Ngờ

La Thiểu Thiên đứng vào bên cạnh bàn điều khiển, quan sát La Tiểu Lâu mặc quần áo lao động cặm cụi ngồi trên ghế làm việc, cẩn thận điều chỉnh những chỗ anhđã yêu cầu cần sửa chữa lại.

Đúng lúc này, La Tiểu Lâu ngẩng đầu lên mỉm cười "Đợi lâu không? Giờ cậu thử cơ giáp xem".

La Thiểu Thiên đứng thẳng dậy nói "Có gì mà lâu, chỉ một lát màđã xong rồi à, tôi lập tức thử cơ giáp" rồi đi về phía trước. Đi được hai bước, anh dừng lại, quay đầu nhìn La Tiểu Lâu với ánh mắt nghi vấn.

La Tiểu Lâu tay cầm cái cờ lê chỉ chỉ quần áo trên người "Cậu thử một mình thôi, cậu cũng biết đấy, tôi vừa sửa cơ giáp xong, toàn người đầy mùi dầu máy, chính tôi cũng không chịu nổi cái mùi này…"

"Không sao đâu, tôi không ngại. Hơn nữa, cậu có vào cùng thì mới có thể dễ dàng nhìn ra hiệu quả chứ, không phải sao?" La Thiểu Thiên kiên trì nói.

La Tiểu Lâu do dự hai giây rồi đồng ý.

Lúc này, La Thiểu Thiên giúp La Tiểu Lâu khởi động trang thiết bị bảo hộ. Sau đó, ngón tay anh chỉ khẽ nhúc nhích, La Tiểu Lâu còn chưa kịp thấy rõ chỉ lệnh, cơ giáp đã nhanh chóng phóng vọt đi. La Tiểu Lâu thế mới biết lần thử cơ giáp đầu tiên ban nãy La Thiểu Thiên vì phối hợp để cậu cảm nhận nên mới thả chậm tốc độ.

Cách mà La Thiểu Thiên điều khiển cơ giáp hoàn toàn khác với cách của Nguyên Tích, thế nhưng điều giống nhau làđều làm người ta kinh sợ cùng kích động. La Tiểu Lâu chỉ chúý các số liệu được một lát thôi, sau đó hoàn toàn bị khí thế cường đại của cơ giáp chiến sĩ hấp dẫn. Trời biết cậu bây giờ mong muốn thu lại cảnh này để về học lén như thế nào.

Đến khi La Thiểu Thiên điều khiển cơ giáp dừng lại rồi quay đầu lại hỏi cậu có khỏe không, La Tiểu Lâu mới vội vàng thu hồi ánh mắt thưởng thức cùng hâm mộ, ho khan một tiếng, giấu đầu hở đuôi nói "Vừa rồi tôi chỉ mới chúýđược số liệu hiện ra thôi, trời ạ, những số liệu này quả thực quáđỉnh".

La Thiểu Thiên cong cong khóe miệng, ừ một tiếng.

La Tiểu Lâu bỗng ngượng chín mặt, câu kia khác nào mèo khen mèo dài đuôi đâu – tuy cậu thực sự vừa lòng cơ giáp của chính mình làm ra thật – lập tức bổ sung nói "Ý của tôi là, cậuđã làm cho bộ cơ giáp này phát huy tối đa sức mạnh của nó, thậm chí còn mạnh hơn cả số liệu cao nhất đo đạc được trước đây, quả thực là vượt quá sức tưởng tượng của tôi".

La Thiểu Thiên đưa La Tiểu Lâu cùng xuống khỏi cơ giáp. Ban nãy khi đi lên làLa Tiểu Lâu tự mình trèo lên, cái tốc độ chậm quá mức cho phép kia đủ để làm tất cả cơ giáp chiến sĩ cảm thấy hổ thẹn.

Thu lại cơ giáp,La Thiểu Thiên hỏi La Tiểu Lâu những đặc tính cần chúý của cơ giáp sinh vật, sau đó lại hỏi thời gian xuất phát ngày mai, rồi mới rời đi.

Hai người cùng đường đi tới cửa, La Thiểu Thiên cảm nhận được sự nóng lên của cái vòng trên cổ, đột nhiên đứng chắn trước mặt La Tiểu Lâu nói "Cậu tặng trận cơ giáp này cho tôi, ta thực sự rất thích".

La Tiểu Lâu ngẩn người, khống chế sự kinh hỉ nho nhỏ trong tâm, cố gắng làm bộ dáng một tốt, ôn hòa nói "Tôi cũng thật vui".

Khi La Tiểu Lâu cùng La Thiểu Thiên rời hẳn đi, trong phòng theo dõi đột nhiên vang lên một tiếng gầm, sau đó là một trận tiếng vang kinh thiên động địa lật bàn, cuối cùng Nguyên Nặc mặt đen xì bước từ đấy ra rồi nhanh chóng ly khai.

Người phụ trách phòng quan sát ban nãy đang công tác thì bị Nguyên Nặc đá ra, còn phải đứng canh ngoài cửa, nơm nớp lo sợ mà nhìn vị tiểu vương tử điện hạ mặt bốc khói rời đi. Hắn thật không thể hiểu được, tại sao ngài ấy nhìn lén vương tử phi điện hạ cùng huynh đệ của chính mình thí nghiệm cơ giáp thì lại …ách …"sôi trào nhiệt huyết" (Tức sôi máu)???

Ooooo

Buổi tối, La Tiểu Lâu vừa hưng phấn lại vừa thấp thỏm mà thu dọn cái này cái kia. Nghĩ tới chính mình phải đi vài ngày, cậuquyết định chuẩn bị cho Nguyên Tích bữa khuya đủ ăn trong vòng một tuần, gồm có cá, tôm … cũng không thể thiếu bánh gato được … rồi cho vào trong hộp, bỏ vào ngăn bảo quản. La Tiểu Lâu làm xong thì nhớ đến La Thiểu Thiên cùng Nguyên Nặc đệ đệ, thuận tay chuẩn bị cho bọn họ một ít đồ ăn mang đi đường.

Đến bữa tối, những người còn lại trong Nguyên gia khi ấy mới biết La Tiểu Lâu muốn xuất môn. Phượng Già Lăng bệ hạ hỏi qua về vấn đề an toàn thì cũng không nói gì thêm Nguyên Liệt bệ hạ cùng đại hoàng tử Nguyên Triệt thì lại khá kinh ngạc khi La Tiểu Lâu muốn xuất môn vào cái thời khắc nguy hiểm như thế này. Nhưng mà, bọn họ đều chưa kịp hỏi gì, Nguyên Tích đã nhanh chóng kéo La Tiểu Lâu về phòng.

Đêm đó, Nguyên Tích thậm chí còn bỏ một buổi huấn luyện, hung tợn mà trừng phạt tên hư hỏng La Tiểu Lâu vì tội dám tùy tiện câu dẫn y. Kết quả là sáng sớm hôm sau, La Tiểu Lâu thiếu chút nữa là bị muộn giờ xuất phát.

La Tiểu Lâu vừa xoa xoa thắt lưng vừa vội vội vàng vàng mặc quần áo, còn không ngừng lầu bầu oán giận.

Tên này gần đây lá gan lớn chút rồi, lại còn càng ngày càng giống một cái bà chủ gia đình… Nguyên Tích âm thầm nghĩ… Nhưng mà sắp phải biệt ly… vừa nghĩ tới không thể đi theo được đã thấy không yên lòng … thôi, thạm tha tiểu nô lệ ngươi đấy.

"Chỉ cần em trở về an toàn làđược" Nguyên Tích ho khan một tiếng, dặn dò.

Rửa mặt xong, La Tiểu Lâu cũng không lải nhải nữa, đi đến trước mặt Nguyên Tích: "Đương nhiên rồi, anh yên tâm đi, em tuyệt đối sẽ không sao cả. Anh ở nhà cũng thế, phải giữ gìn bản thân, em có nấu sẵn bữa khuya cho anh rồi đấy, nhớ ăn nhiều hoa quả vào, quần áo của anh…"

Nguyên Tích mạnh mẽ hôn lên cái miệng đang không ngừng dặn dò kia…Đến khi Nguyên Tích mặt ỉu xìu đưa La Tiểu Lâuđến trước La Thiểu Thiên cùng Nguyên Nặc, đã trễ đến nửa ngày rồi. Hai kẻ phải đứng đợi từ sáng sớm kia còn đang tính xem có nên đi ăn cơm trưa không nữa.

"Vô luận như thế nào cũng tuyệt đối không thể để em ấy gặp nguy hiểm" Nguyên Tích dặn dò.

Nguyên Nặc nghe câu này nhiều lần lắm rồi, gần như muốn nhảy dựng lên "Ca, em biết rồi, anh thật sự là càng ngày càng giống bácđấy!"

La Thiểu Thiên sắc mặt bình tĩnh nhưng cũng trịnh trọng mà gật gật đầu hưởng ứng.

Ba người cùng lên một chiếc phi thuyền loại nhỏ, rất nhanh đã rời khỏi đế đô.

Lộ trình từ đế đôđến Lewis tinh cầu mất tới ba ngày, mà lần này trên phi thuyền chỉ có ba người bọn họ. Đặt chế độ lái tự động, La Tiểu Lâu chui vào phòng làm việc,Nguyên Nặc thì ở cửa ngoài đi đi lại lại một lát, nhìn La Thiểu Thiên đang ngồi trong khoang điều khiển, chúý tới tình hình của phi thuyền, cũng buồn bực mà trở về phòng mình. Hắn bây giờ là một tân sinh viên đại học, cũng không thiếu các trương trình cần lên mạng theo học. Tuy rằng hắn không quá thích việc bị vô số người chúý khi đi học nhưng đều bị như thế từ bé rồi, lâu dần cũng thành quen. Điểm này thì mọi người trong Nguyên gia đều thành quen.

Mà người làm tốt nhất không thể nghi ngờ chính là Nguyên Tích – Nguyên ca. Y mỗi lần đều có thể đem những người chung quanh làm như không khí. Nguyên Nặc cũng thắc mắc cái tên anh trai 'băng sơn'đấy của hắn làm thế nào mà tìm được La Tiểu Lâu, mà lại còn tìm trúng một khối báu vật nữa chứ! Hừm, vợ sau này của hắn, đầu tiên phải biết nấu cơm này, còn muốn có thể chế tạo được cơ giáp này, về phần diện mạo thì, hừm hừm, đương nhiên cũng không thể quá kém rồi…

Trời ạ, hắn rõ ràng đem chị dâu La Tiểu Lâu trở thành kiểu mẫu, làm tiêu chuẩn chọn vợ của mình. Nguyên Nặc rùng mình một cái thật mạnh. Có thượng thiên chứng giám, hắn không có bất kì tâm tư khác thường gì với chị dâu đâu – nếu có, Nguyên Tích nhất định sẽ lột da hắn.

Có lẽ, hắn nên đem hôn nhân đại sự cho đường ca giúp hắn làm chủ …

Giữa trưa, La Tiểu Lâu mới từphòng làm việc đi ra. Cậuđang xử lý tài liệu cơ giáp cấp 7 để làm cơ giáp cho Nguyên Nặc. Hình như việc cậu chế tạo cơ giáp sinh vậtđược đăng lên nhật báo hay sao mà ai ai cũng chạy tới đòi làm một trận. Còn cóđám người của Eno nữa chứ. Từ khi biết Eno đổi năng lượng thạch cho La Tiểu Lâuđể lấy cơ giáp, Lăng Tiêu bảo D Tư mang càng nhiều năng lượng thạch đến càng tốt, còn có không ít cao cấp năng lượng thạch. Cao thủ đến từ Bụi động cũng không ít người đỏ mắt ghen tị với Tiểu Kiều – vốn là người kém cỏi nhất trong đội – nhưng lạ cóđược cơ giáp xịn nhất, một đám người đều muốn chạy đến chỗ La Tiểu Lâu.

Thấy tình hình ấy, La Tiểu Lâu thì trực tiếp nhờ vả người của quân bộ, bảo bọn họ hỗ trợ làm giúp một đám linh kiện cơ giáp cấp 6. Quân bộ rất thống khoái đáp ứng, yêu cầu một phần năm thù lao, trả bằng một phần năm cơ giáp thành phẩm, toàn bộ tài liệu phí dụng quân bộ sẽ gánh vác. Dưới điều kiện tiên quyết là có thể kiếm thêm mà chẳng mất xu nào, lúc La Tiểu Lâuđáp ứng quân bộ, cười nhiều đến mức ánh mắt đều mị lên.

Về phần cơ giáp của Nguyên Nặc, đương nhiên làcậutự mình làm, dù sao cũng đã hứa làm cho Nguyên tiểu đệ rồi.

La Tiểu Lâu chuyển động quanh bếp một vòng, phát hiện dù là trên phi thuyền nhưng cũng có không ít nguyên liệu nấu ăn, sửng sốt một lát rồi nhanh chóng đem những thứ đã làm ở nhà ra hâm nóng lại.

Lúc ăn cơm, ba người đều tụ tập tại nhàăn. La Thiểu Thiên không dám lơ là mà theo dõi tình hình bay bằng màn hình trên tường nhàăn.

Nguyên Nặc em trai thì hạ quyết tâm phải lấy lòng chị dâu, vừa nhìn đến một bàn đầy thức ăn là bắt đầu cho một tràng nịnh hót, nói đến mức mà sắc mặt cũng đỏ lên một chút. Đến khi lấy hơi để thở thì phát hiện tên La Thiểu Thiên kia hình như quá im lặng thì phải, quay sang mới phát hiện ra tên đóđang tập trung ăn cơm, hơn nữa tốc độ rất nhanh.

Nguyên Nặc khóe miệng run rẩy, lập tức đình chỉ vỗ mông ngựa, không dấu vết màđem chén đĩa đẳng xa kéo dịch lại. Nếm thử một ngụm xong, hắn cũng bất chấp nói chuyện, hơn nữa còn không tự chủ được màăn với tốc độ càng lúc càng nhanh.

ooooo

Ngày thứ ba, bọn họ đã tới được Lewis tinh cầu. Phi thuyền từ xa đã gửi thông báo xin phép hạ cánh ở Lewis tinh cầu, lần này rất nhanh đãđược hồi báo cho phép.

Ba người đỗ phi thuyền tại một khoảng cách nhất định với tòa thành Lewis, sau đó lái cơ giáp đi vào thành.

Nguyên tiểu đệ nghĩ muốn làm La Tiểu Lâu thán sợ kỹ thuật điều khiển của mình mà tận tình khuyên bảo La Tiểu Lâu cùng ngồi vào trong cơ giáp cho an toàn.

Chờ đến khi hắn được La Tiểu Lâuđồng ý rồi thì tên La Thiểu Thiên kia lại 'thuận lý thành chương' màđem người kéo về bên ấy, lý do thực sự đầy đủ, cơ giáp của hắn rất cao cấp, thuận tiện bảo hộ La Tiểu Lâu hơn.

Mấy người đi tới trước cổng tòa thành, truyền đạt yêu cầu thông qua thông tin liên lạc, một lát sau, đại môn không tiếng động mở ra. Một người trung niên mặc y phục quản gia mang theo không ít người đi ra nghênh đón.

Trung niên quản gia cung kính mà cúi chào mấy người "Vương tử phi điện hạ, Nguyên Nặc điện hạ cùng La Thượng tá tôn kính, ba vị xin lượng thứ, Lewis bá tước vốn định tự mình nghênh đón các vị nhưng trùng hợp lại vừa có khách quan trọng. Xin mời mấy vị đến phòng khách chờ trước vậy, bá tước cùng tiểu thiếu gia lập tức sẽ đến ngay".

Thái độ của quản gia tuy rằng đủ lễ nghi tôn trọng nhưng ba người vẫn thẫn thần, còn có khách nhân tôn quý hơn bọn họ nữa sao?

Ba người vừa tới phòng khách, quản gia rất nhanh đã bưng một bình hồng trà cùng bánh ngọt lên, sau đó lặng lẽ lui ra ngoài.

Nguyên Nặc bắt đầu thì thầm to nhỏ với La Thiểu Thiên, La Tiểu Lâu thìđánh giá tòa thành, trộm hỏi 125 có cảm thấy chủ nhân của nó hay không.

125 kích động mà nhảy loạn lên, nhưng rồi cũng ủ rũ im lặng trở lại, nó hoàn toàn không cảm giác thấy gì.

La Tiểu Lâu bắt đầu nghi hoặc, phóng ra nguyên lực, nhưng rất nhanh cậu lại cau mày thu trở về. Cậu phát hiện cậu có thể sử dụng nguyên lực nhưng đang muốn dò xét xuống bên dưới thì lại bị chấn cản ngược trở lại.

Phía dưới tòa thành này quả nhiên có vấn đề, La Tiểu Lâu càng khẳng định thêm về việc chủ nhân của 125 ở ngay dưới chân mình. Phải biết rằng tài liệu có thể che chắn các loại sức mạnh tinh thần đều có giá trên trời, mà nơi này lại làm một lá chắn lớn đến như thế.

La Tiểu Lâu bắt đầu hoài nghi thân phận của bá tước Lewis. Ông ta đang trợ giúp chủ nhân của 125 hay làđang phong ấn ông ta? Ông ta có vẻ như là nhân loại bình thường, nhưng mà…

Nghĩ đến đây, La Tiểu Lâu chợt nghe tiếng bước chân, cũng không phải là ngaygần phòng bọn họ đang ngồi mà là sợi nguyên lực đi do thám của La Tiểu Lâu ban nãy vẫn chưa thu về nghe được và truyền thông tin về. Cậu tâm tư vừa động, nguyên lực lặng lẽ lan tràn về phía đó.

Rất nhanh, ở một nơi cách chỗ cậu ngồi ba mươi thước, La Tiểu Lâu phát hiện bá tước Lewis cùng con của mình – thiên tài Lạc Khắc Lewis – tinh thông internet, y học, còn là một chiến sĩ cơ giáp. Lúc này hai người bọn họ đang cười nói thân thiết với hai người nữa, màLa Tiểu Lâu phát hiện, hai người kia, một cái đúng là Thiều Dung, kẻ còn lại bị thiếu một cánh tay – Thiên Hằng.

La Tiểu Lâu cả kinh, Thiên Hằng cùng Thiều Dung tuy đều là dị thú nhưng hoàn toàn không ở bên phe cậu. Nếu bá tước Lewis cùng hai kẻ kia là một phe thì mục đích tới đây của hai kẻ kia chắc chắn có thể đạt được, hơn nữa, có thể đó là một mục đích nguy hại.

Mặc dù Lewis tinh cầu nằm trong phạm vi của đế quốc, hành tinh cách đây không xa cũng có quân đội đội quân, nhưng khi La Tiểu Lâu nghĩ tới La Thiểu Thiên cùng Nguyên tiểu đệ, trái tim không khỏi nhói lên.

Lúc này, thiếu gia của Lewis, Lạc Khắc bỗng nhiên quay sang hướng nguyên lực của La Tiểu Lâu mà cười cười.

La Tiểu Lâu run lên, nhanh chóng thu nguyên lực trở về. Lấy siêu cấp ý thức nguyên lực của hắn, chỉ cần hắn cẩn thận bao che, ngay cả Thiên Hằng cùng Thiều Dung đều khó có thể phát hiện. Chẳng lẽ Lạc Khắc Lewis kia lại có thể phát hiện ra cậu? Làm sao có thể thế được? Cậu tới giờ vẫn không cảm nhận được huyết mạch dị thú trên người Lạc Khắc Lewis…

Tại sao hai ngày trung thu cuối tuần này lượng view lại tăng vọt nhỉ? Zui thì có zui nhưng mà chứng tỏ toàn kẻ single à … giống mình … Khóc ròng

khụ khụ khụ, chủ nhà ta ốm rồi, mệt quá… đi ngủ đây.

Đã để mọi người chờ lâu, giờ thì xin mời!

Lúc này, thiếu gia của Lewis, Lạc Khắc bỗng nhiên quay sang hướng nguyên lực của La Tiểu Lâu mà cười cười.

La Tiểu Lâu run lên, nhanh chóng thu nguyên lực trở về… Chẳng lẽ Lạc Khắc Lewis kia lại có thể phát hiện ra hắn? Làm sao có thể thế được? Hắn tới giờ vẫn không cảm nhận được huyết mạch dị thú trên người Lạc Khắc Lewis…

231. Chương 229

Nguyên Nặc cùng La Thiểu Thiên bên cạnh vẫn đang thấp giọng thảo luận về bối phận cùng tính tình của Bá tước Lewis, không chúý tới La Tiểu Lâu ngồi một bên im lặng nhưng sắc mặt đại biến.

La Tiểu Lâu lập tức quay đầu nhìn về phía Nguyên Nặc cùng La Thiểu Thiên, nhẹ giọng bảo: "Lát nữa phải cẩn thận, tôi cảm thấy không thích hợp, cái tên Lewis …"

Bổn ý của La Tiểu Lâu là muốn dặn dò trước hai người kia, nhưng hắn vẫn chưa nói xong thì cánh cửa 'cạnh' một tiếng mở ra. La Tiểu Lâu cứng đơ người, quay đầu lại.

Người quản gia ban nãy cười tủm tỉm bưng thêm hồng trà xuất hiện ở cửa, cung kính mà nói "Hai vịđiện hạ, La thượng tá, đãđể mấy vịđợi lâu rồi. Lewis tiên sinh lập tức tới ngay".

La Tiểu Lâu há miệng thở dốc, hay rồi, giờ không phải tên Lạc Khắc đến mà là lão Bá tước –ông ta càng quỷ dịđáng nghi hơn –đến. Nhưng mà quản gia của người ta đãđứng một bên rồi, cậu không tiện nói bất cứ cái gì nữa.

Như hiểu điều lo lắng của hắn. La Thiểu Thiên ngồi bên cạnh khẽ quay lại nhìn cậu một cái, gật gật đầu, ám chỉ với La Tiểu Lâu rằng anh sẽ chúýđề phòng.

La Tiểu Lâu rõ ràng có chút ám ảnh tâm lý, lần này đến lượt Nguyên Nặc cũng vỗ vỗ vai cậu để am ủi.

La Tiểu Lâu cười cười, nhưng cậu cũng chưa kịp nói gì thì bỗng cảm thấy một cỗ uy áp thật lớn đánh úp lại ba người. Không kịp nghĩ bất cứđiều gì, nguyên lực từ cơ thểđiên cuồng trào ra, bao phủ lên cậu cùng hai người bên cạnh.

Đến khi đã kéo lớp màng bảo vệ kín không chỗ hở, La Tiểu Lâu nghĩ mà thấy sợ, sắc mặt bắt đầu trắng bệch, cũng không phải cậu hối hận vìđãđể lộ thực lực của chính mình mà là cả kinh, bá tước Lewis đây là tính động thủ? Bọn họđã liên kết cùng Thiên Hằng, quyết định từ bỏ thân phận đế quốc?

Uy áp đền từ luồng tinh thần lực kia càng lúc càng lớn, La Tiểu Lâu không thể không vận dụng toàn bộ nguyên lực của mình mà chống đỡ, cậu thậm chí còn không thể phân tâm mà nhắc nhở hai người bên cạnh.

Nguyên Nặc cùng La Thiểu Thiên không phát hiện ra nguy hiểm ngay bên cạnh, cho dù họ có nhận thấy sắc mặt La Tiểu Lâu vô cùng khó coi song cũng chỉ nghĩ rằng cậuđang khẩn trương quá mà thôi.

La Tiểu Lâu đương nhiên hiểu rõ, tinh thần lực chân chính lợi hại không chỉ có thể dùng để chế tạo cơ giáp mà còn có thể dùng để giết người. Cho nên khi nhận thấy luồng tinh thần lực kia càng ngày càng tới gần, cậu lại một lần nữa xuất ra nguyên lực. Đến khi nguyên lực của La Tiểu Lâu sắp hao hết, mồ hôi trên trán hắn đã chảy ròng ròng. Chẳng lẽ ba người bọn họ cứ thế mà bị bắt? La Tiểu Lâu quýnh lên, trong óc bỗng cóý tưởng xẹt qua. Cậu toàn lực tập trung tinh thần lực vào cái ***g phòng hộ, sau đó xuất ra một cỗ nguyên lực, ngưng tụ thành hình một cái trùy, đánh mạnh vào chỗ tinh thần lực yếu ớt nhất của địch nhân.

Vài giây sau, luồng tinh thần lực tấn công bọn họ bỗng nhiên tiêu tan. Cậu thành công rồi!

La Tiểu Lâu tê liệt ngồi trên ghế, cúi đầu thở dốc.

Nguyên Nặc nghi hoặc mà quay đầu nhìn về phía cậu, không vui mà nhỏ giọng oán thầm "Có tôiởđây, cậu sợ cái gì chứ?"

La Thiểu Thiên không nói gì, đi đến bên cạnh La Tiểu Lâu, ngồi cuống.

La Tiểu Lâu ngẩng đầu. Lúc này ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân. Ngay sau đó, cùng với tiếng cười, bá tước Lewis cùng đứa con lớn Lạc Khắc Lewis đã đi tới.

La Thiểu Thiên cùng Nguyên Nặc đứng lên, Nguyên Nặc còn thuận tay nâng La Tiểu Lâu dậy. Bá tước Lewis tươi cười đi tới.

Đầu tiên bọn họ hướng La Tiểu Lâu cùng Nguyên Nặc hành lễ, sau đó hướng La Thiểu Thiên mỉm cười một chút rồi nói: "Vương tử phi điện hạ, thân vương điện hạ, La thượng tá, hoan nghênh ba vị quang lâm đến tòa thành Lewis của thần, thật sự là làm cho tinh cầu Lewis này rạng rỡ lên không ít. Nhưng mà, bởi vì ban nãy thật sự cóchuyện quan trọng, không thểđích thân ra nghênh đón, xin ba vị hãy lượng thứ".

Nguyên Nặc mỉm cười, hoàn mỹ xã giao lại vài câu, chuyện vừa chuyển, nói tiếp "Nghe nói bá tước Lewis phú khảđịch quốc, hôm nay vừa thấy, quả nhiên lời đồn không giả. Nơi này tuy chỉ là một sản nghiệp nho nhỏ nhưng cũng thật hoa lệ".

Ánh mắt bá tước Lewis chợt lóe một tia sáng kì dị rồi nhanh chóng biến mất, lại cười ha hả"Nơi này tuy rằng không lớn, thế nhưng phong cảnh cùng khí hậu đều tốt, tôi cũng yêu nhất tòa thành này. Cứ có cơ hội nhàn rỗi là tôi lại ở lại đây vài ngày. Nếu vài vị có rảnh, tôi thật hy vọng có thể giữ mọi người lại đây chiêu đãi mấy ngày, mấy vị thể nào cũng khám pháđược chỗ diệu của nơi này".

Vị bá tước này vẻ mặt cung kính, nhiệt tình có lễ, không hề giống kẻ muốn phản bội, nhưng La Tiểu Lâu vẫn mang vẻ mặt đề phòng mà nhìn chằm chằm hai cha con họ. Mà La Thiểu Thiên ở bên cạnh tuy rằng không chút đổi sắc mặt, nhưng băng giá trong mắt lại không hề che giấu. Cho dù bá tước Lewis cóýđịnh làm phản, anh cũng dám chắc có thể mang La Tiểu Lâu đi khỏi nơi này.

Bá tước Lewis xin ba người ngồi xuống, lại bảo quản gia một lần nữa bưng lên một bình hồng trà nóng, lúc này mới hỏi: "Không biết vài vị khách quý lại đây có chuyện gì không?"

Nguyên Nặc cùng La Thiểu Thiên liếc nhau, khi tới đây bọn họđã thương lượng câu trả lời, chính là mượn tòa thành Lewis này một vài ngày.

La Tiểu Lâu phát hiện Lạc Khắc Lewis kia luôn cười như không cười mà theo dõi chính mình, trong đầu suy nghĩ một vòng, trước khi Nguyên Nặc cùng La Thiểu Thiên kịp nói gìđã lên tiếng trước "Là như thế này, tôi muốn mua lại Lewis tinh cầu. Không biết bá tước Lewis có chịu bỏ qua một thứ yêu thích của mình hay không?"

Một câu này, không chỉ nhị vị Lewis mà ngay cả Nguyên Nặc cùng La Thiểu Thiên đều có chút kinh ngạc mà nhìn về phía La Tiểu Lâu.

"A, vương tử phi điện hạ, yêu cầu của ngài thật sự làm cho ta kinh ngạc. Phải biết rằng, có bao nhiêu người cầm trân bảo tới chỗ tôixin mua, tôiđều không cóđồng ý"Ánh mắt bá tước Lewis mị lên, nói giống hệt một con hồ ly.

"Tôi biết, nhưng cũng biết rằng các hạ không hy vọng chúng tôi dùng tiền mua. Như vậy, các vị có thể nói xem, thứ gì có thể làm ngài động tâm, nếu chúng tôi có thểđưa ra, tôi nhất định sẽ nghĩ biện pháp tận lực thỏa mãn yêu cầu của ngài". La Tiểu Lâu rất có thành ý mà nói.

Lạc Khắc Lewis tủm tỉm mà nhìn La Tiểu Lâu, uống một ngụm hồng trà, thong thả nói "Không biết vương tử phi điện hạ vì cái gì mà muốn mua tinh cầu này?"

"Mục đích của tôi, tôi nghĩ hai vị hẳn rất rõ ràng". La Tiểu Lâu hướng hai người liếc mắt một cái, đồng dạng cười mà hồi đáp.

Tinh cầu Lewis quả thực là nơi mà quân đội cũng nhưđế quốc đều muốn có, không chỉ có vị tríđịa lý rất trọng yếu, đầu đạn cùng bệ phóng nơi đây đều làm cho không ít tướng quân hâm mộ không thôi. Bọn họđã dùng qua rất nhiều biện pháp, muốn từ tay bá tước Lewis mua lại nơi này, thế nhưng đều không thành công.

La Tiểu Lâu rất nhanh trí ra chủý này, lấy đó làm cái cớ muốn có nơi đây. Hiện tại phụ tử Lewis rõ ràng có cùng Thiên Hằng, Thiều Dung có liên hệ, cậu không muốn ở tình trạng địch ta không rõ ràng mà nói thẳng là muốn mượn tòa thành, nếu bọn họ phát hiện cậu muốn cứu Ly Mạch (chủ nhân 125), nói không chừng còn có thể có phiền toái.

Lạc Khắc Lewis nhìn La Tiểu Lâu vài giây, rốt cục lại lộ ra ý cười "Vương tử phi điện hạ thật sự là quyết đoán, nhưng mà tôi thực thích loại tính cách này. Như thế này đi, cha cùng tôi có thểđồng ý bán lại nơi này. Nhưng mà ngài cũng phải dùng một thứ có giá trị tương đương đến trao đổi".

Có thể làm hai người bọn họ dễ dàng đồng ý, La Tiểu Lâu thật sự hơi bất ngờ, cậu lập tức hỏi: "Các ngài muốn cái gì?"

"Chỗ này của ta, cái gìđều có, chỉ không có một bộ cơ giáp cấp 10" Lạc Khắc Lewis chậm rãi nói.

La Thiểu Thiên cùng Nguyên Nặc đều biến sắc, cơ giáp cấp 10 sao? Cho dù lật tung toàn bộđếđô cũng khó tìm thấy. Đây mới chân chính cái gì gọi là giá trên trời. Hắn thế mà dám dở chiêu 'sử tử ngoạm'.

La Tiểu Lâu nhíu nhíu mày, cuối cùng nói "Được, tôi sẽ nhanh chóng mang lại đây. Nhưng mà trước đó, bởi vì có cọc giao dịch này, tôi hy vọng tinh cầu này cũng sẽ không cógì thay đổi".

"Đương nhiên rồi, người yên tâm" Bá tước Lewis hiển nhiên đối với yêu cầu của đứa con phi thường hài lòng, quả thực là rất thèm muốn cơ giáp cấp 10, lập tức đáp ứng điều kiện của La Tiểu Lâu, còn cam đoan toàn bộ tinh cầu cũng sẽ không có xây dựng hoặc biến hóa gì.

Lúc sau, bá tước Lewis giữ mấy người ở chơi vài ngày. La Tiểu Lâu vì tìm kiếm manh mối màđồng ýở lại, sau một tối, không hề thu hoạch được điều gì, quyết định đưa ra lời từ biệt. Mặc dùđã có giao dịch, nhưng luồng tinh thần lực quỷ dị kia vẫn làm cho cậu lo lắng.

Bá tước bảo người con thay thế mình tiễn ba người rời đi, Lạc Khắc Lewis nhìn bóng dáng của La Tiểu Lâu, hơi hơi nheo lại mắt. Đến khi ba người đều đi lên phi thuyền, Lặc Khắc bỗng nhiên nghi hoặc mà nhìn về phía La Thiểu Thiên.

Chờ phi thuyền đã rời xa, bá tước Lewis mới xuất hiện, nhìn về phía đứa con trai Lạc Khắc, nghi hoặc hỏi han "Con định lựa chọn vương tử phi?"

"Dạ, căn cứ bài thử, cậu ta miễn cưỡng đủ tư cách. Nhưng mà còn tùy thuộc vào việc cậu ta cùng Thiều Dung ai đến trước đã, con cũng còn phải suy nghĩ thêm" Lạc Khắc gật gật đầu, lập tức lại lộ ra biểu tình nghi hoặc khó hiểu "Nhưng mà tên La Thiểu Thiên kia…"

Bá tước Lewis vội hỏi "Hắn làm sao vậy?"

"Hy vọng là trực giác của ta sai" Lạc Khắc sờ sờ cằm, thấp giọng nói một câu.

(La Tiểu Lâu đã đạt thành một giao dịch với Bá tước Lewis để mua tinh cầu Lewis của ông ta. Bây giờ cả ba người bọn họ lên phi thuyền trở về nhà…)

232. Chương 230

"Cuối cùng thì cũng có thể trở về, cái địa phương quỷ quái này thật làm người ta không thoái mái. Không biết cóích gì không mà còn phải dùng một bộ cơ giáp cấp 10 đến đổi. Là cấp 10 đó!" Nguyên Nặc căm giận nói, vừa nói vừa không tự chủ được mà trừng mắt nhìn người đang nghiêm túc uống rượu bên cạnh – La Thiểu Thiên. Hắn nhìn nhìn trước ngực La Thiểu Thiên một lát, phải đến năm giây.

La Thiểu Thiên đem rượu trong ly uống một hơi cạn sạch, lắc lắc đầu, sau đó lộ ra một cái tươi cười đầy ý vị.

Nguyên Nặc tiếp tục lải nhải, lại phát hiện La Thiểu Thiên đem ly rượu đặt lên bàn, đứng dậy đi ra ngoài. Hơn nữa, dù ở góc khuất nhưng hắn vẫn có thể nhìn thấy nụ cười trên mặt của La Thiểu Thiên – nụ cười này duy trì ước chừng hơi lâu hơn bình thường, hơn nữa còn có vẻ rất kỳ quái.

"Này, ngươi đi đâu vậy?" Nguyên Nặc giương giọng hô.

Trên mặt La Thiểu Thiên vẫn mang theo nét thản nhiên, nụ cười kia lại càng quỷ dị. Nhưng vìanh đưa lưng về phía Nguyên Nặc, Nguyên Nặc cũng không thể phát hiện ra ánh mắt La Thiểu Thiên đã chậm rãi nhuốm thành màu bạc.

Bị Nguyên Nặc hỏi, La Thiểu Thiên đang đi tới cửa hơi ngừng lại. Qua một hồi lâu, anh mới hồi đáp bằng giọng trầm thấp quen thuộc "Tôiđi ra ngoài xem sao" Nói xong, không đợi Nguyên Nặc hỏi lại, nhanh chóng rời đi.

Xem? Xem cái gì? Cái gì mà không thể nhìn trên màn hình ở khoang điều khiển chứ? Nhàn quá muốn ra ngoài chơi còn không nói thẳng. Nhưng mà, nghĩđến việc La Thiểu Thiên cả lượt đi lẫn lượt về đến giờ vẫn

đều nhận nhiệm vụ canh giữ ở khoang điều khiển, còn mình vẫn chưa làm gì cả, Nguyên Nặc hừ một tiếng, cũng không nói gì, quay đầu nhìn về phía màn hình theo dõi.

Đường bay chính xác, không có sai lệch,thiết bị số liệu trong phi thuyền cũng không có bất cứ dị thường nào… Nguyên Nặc nhìn chăm chú một lát, quay đầu mở ra hộp cất giữ trong tay người máy đứng bên cạnh.

Trong hộp làđồ ăn màLa Tiểu Lâu mang theo, Nguyên Nặc cố ý nhặt để dành ra mấy phần đồ ăn vặt, ngô, vừa nhìn đã biết là làm theo khẩu vị yêu thích của đường ca rồi, không biết đường ca hắn có vì thế mà hiền lành đi một chút hay không…

Nguyên Nặc một bên ném tôm chiên tới miệng một bên quét mắt nhìn màn hình theo dõi.Ba mươi sáu khung hình, mỗi cái hiển thị một khu vực khác nhau trong phi thuyền. Nguyên Nặc liếc qua một cái, đang tính tiếp tục xách một con tôm lên ăn, bỗng nhiên lại quay đầu đi, nhìn chằm chằm một màn hình nhỏ trong số ba sáu cái kia.

Ngón tay khẽ nhúc nhích, khung hình nhỏ nháy mắt hiện lớn ra trước mặt hắn.

Người ở trong màn hình là La Thiểu Thiên. Anh không nhanh không chậm mà đi tới trước, ở thông đạo cuối cùng thì quẹo trái, sau đó tiếp tục đi thẳng. Nguyên Nặc nhăn lại lông mày, cảm thấy có chút không đúng lắm. La Thiểu Thiên cho hắn cảm giác không đúng, tuy rằng chỉ nhìn thấy bóng dáng của anh qua màn hình. Hơn nữa,động tác của tên kia quá mức cứng nhắc, cứ như mỗi bước đi đều được lập trình sẵn, giống như một cái rối gỗ vậy.

Đúng thế! Trước kia hoàn toàn không có cảm giác này. Người như La Thiểu Thiên, cho dù lãnh đạm, toàn thân cũng sẽ lộ ra một vẻ đường hoàng.

Hơn nữa, hướng mà La Thiểu Thiên đi tới, chẳng phải là phòng của La Tiểu Lâu hay sao?

Nghĩ đến đây, Nguyên Nặc bỗng nhiên toát ra một cái khả năng, tùy tiện nhét con tôm vào miệng, vội vàng hướng cửa chạy đi.

Trong khoang điều khiển, trên màn hình, một thân ảnh màu bạc chợt lóe qua, còn không kịp nhìn rõ, thân ảnh ban nãy đã biến mất khỏi màn hình.

Nguyên Nặc thở hổn hển hư thoát đẩy ra tay nắm cửa phòng, đập vào mắt là thân hình La Thiểu Thiên đang đứng bên cạnh giường La Tiểu Lâu, La Tiểu Lâu ngủ như lợn chết, không có chút cảm giác nào.

Nguyên Nặc quả thật muốn diêu tỉnh La Tiểu Lâu mà chất vấn cậu, làm sao có thể chậm chạp mất cảnh giác đến trình độ này cơ chứ? Một người xông vào phòng đứng ngay bên giường mà một chút cũng không phát hiện được. Trước khi gặp đường ca, tên này là làm thế nào mà lớn lên được vậy?

Lúc này, Nguyên Nặc sắc bén nhìn La Thiểu Thiên đang vươn tay đến bên giường. Điều hắn không nhìn thấy chính là, hai mắt La Thiểu Thiên đã hoàn toàn biến thành màu bạc.

Nguyên Nặc không nghĩ nhiều, một tay khoát lên trên vai La Thiểu Thiên “Cậuđang làm gì vậy?” Kỳ thật hắn muốn hỏi làcậu làm sao vậy, cho dùđứng trước mặt, hắn vẫn cảm thấy La Thiểu Thiên không được bình thường.

Trong nháy mắt tay Nguyên Nặc đặt lên vai La Thiểu Thiên, cặp mắt màu bạc của La Thiểu Thiên bỗng nhiên chợt lóe, khôi phục lại nhan sắc ban đầu màánh sáng mỏng manh trước ngực nãy giờ cũng biến mất vô tung.

La Thiểu Thiên cũng không để ý tới bàn tay trên bả vai, tay anh vẫn vươn tới chạm lên trán La Tiểu Lâu, sau đó thấp giọng nói “Cậu ta bị sốt”.

Nguyên Nặc “A” một tiếng, nghiêng đầu nhìn thoáng qua La Thiểu Thiên, giống như những cảm giác ban nãy của hắn đều chỉ là ảo giác, người trước mắt cũng không có gì không bình thường. Hắn lại vội vã mà cúi đầu nhìn về phía người nằm trên giường, quả nhiên phát hiện sắc mặt La Tiểu Lâu có chút không bình thường.

Nguyên Nặc bắt đầu tay chân luống cuống “Sao có thể chứ? Này, này phải làm sao bây giờ?” Cái này hoàn toàn không thể trách hắn nha. Những người bên cạnh Nguyên Nặc, cho dù có bị thương cũng là bị thương

trong khi huấn luyện. Chỉ là cái tiểu vết thương mà thôi. Tố chất thân thể của Nguyên gia đều phi thường tốt, cảm mạo phát sốt … loại bệnh vặt này căn bản chưa từng gặp qua.

La Thiểu Thiên cũng ngây người, hắn do dự một lát rồi đem La Tiểu Lâu và cả cái chăn đều dìu lên, tựa vào người mình sau đó nói với Nguyên Nặc "Cậu đem máy khám bệnh lại đây trước đã".

Nguyên Nặc đang muốn hỏi cái đóđặt ở đâu thì cánh cửa bỗng nhiên mở, một âm thanh kích động kêu lên "Này, nhìn xem tôi có gì này? Cậu chắc chắn kinh hỉ không chịu nổi luôn cho mà xem!!"

Dưới ánh mắt kinh ngạc của La Thiểu Thiên cùng Nguyên Nặc, 125 nhảy phát cái đã lên tới trên giường, con vật màu xanh kia lúc này mới ý thức được toàn bộ phi hành đoàn (3 người) đều có mặt ở đây. 125 không dấu vết đem vật tròn tròn như trái cây trong tay giấu đi, sau đó nhẹ nhàng ho khan một tiếng "Cậu, các cậu sao lại ở đây hết vậy?"Đây hình như đúng là phòng của chủ nhân nó mà…

Nguyên Nặc cũng La Thiểu Thiên liếc nhau, Nguyên Nặc khó hiểu mà nói "Cậu ta nuôi một con như thế này rốt cuộc làđể làm cái gì?"

La Thiểu Thiên cũng đồng dạng mang theo nghi hoặc, khẽ lắc đầu.

Mà lúc này, 125 đã nhận thấy sự khác thường của La Tiểu Lâu, hận không thể lập tức đem La Tiểu Lâuđang được La Tiểu Lâu dìu kéo lại đây. Nhưng mà so sánh chiều cao cùng hình thể của mình với người ta, nó lý trí mà buông tha cho cái hành động này, nhanh chóng lấy ra từ trong bụng một vài dụng cụ, đặt trên người La Tiểu Lâu.

Sau khi kiểm tra qua, 125 lưu loát mà lấy ra một mũi tiêm, tiêm thuốc vào trong cơ thể La Tiểu Lâu.

Nguyên Nặc cùng La Thiểu Thiên tuy không ngăn cản nhưng rõ ràng thái độ của họ đối với quá trình trị liệu của 125 tỏ rõ sự hoài nghi.

"Buông ra đi, mau thả xuống, chậmthôi, ngủ được một hồi là tốt ngay. Đáng thương quá, tôi vừa mới ly khai một lát liền có sự. Về sau tôiđi khỏi, cậu sẽ ra sao chứ…" 125 vừa nói vừa chui vào bên trong chăn. Trong chuyện này nó cũng có chút áy náy. Dù sao hiểu biết của nó về nhân loại không bằng những gì biết về dị thú. La Tiểu Lâu khi về phòng liền ngủ, nó tưởng do nguyên lực tiêu hao quáđộ mà sinh ra phản ứng phụ, hóa ra không phải. Vì tỏ vẻ xin lỗi, nó quyết định bồi La Tiểu Lâu cùng ngủ một hồi.

La Thiểu Thiên sờ sờ cái trán của La Tiểu Lâu"Có vẻ như … cũng lui sốt đi chút rồi". Nguyên Nặc thì không nói gì mà nhìn nhìn một đoàn co co trong chăn, thu chân trở về.

La Tiểu Lâu tỉnh lại thì nhìn đến La Thiểu Thiên cùng Nguyên Nặc đều ngồi ở trong phòng hắn. Còn đang nghi hoặc, La Thiểu Thiên đãđi tới, một bên đo nhiệt độ cho cậu, một bên nói "Đừng cử động, cậu sinh bệnh, hai ngày tới cứ chúý nghỉ ngơi". Nói xong, La Thiểu Thiên nhìn lướt qua nhiệt độ hiển thị rồi nhìn về phía La Tiểu Lâu"Hạ sốt rồi, lát nữa tôi sẽ mang cơm trưa đến cho cậu".

La Tiểu Lâu nghi hoặc mà nhìn La Thiểu Thiên đi khỏi. Vừa xong, khi La Thiểu Thiên đo nhiệt độ cho cậu, cậu hình như cảm giác được tay của La Thiểu Thiên run lên nhè nhẹ…

La Thiểu Thiên đưa cơm trưa đến thì cũng nhanh chóng ly khai, bảo Nguyên Nặc tới trông La Tiểu Lâu. Tuy rằng 125 xung phong nhận việc, nói có nó ở đây là ổn nhưng Nguyên Nặc vẫn khóđược mà kiên trì ở lại – hiếm có cơ hội La Thiểu Thiên không ở, hắn thế nào cũng phải hảo hảo biểu hiện một chút chứ.

Hai này nay, bởi vì lúc nào cũng có người ở bên cạnh trông nom, La Tiểu Lâu không thể làm tiếp công việc đang làm giữa chừng của mình được. Nguyên Nặc lúc nào cũng kè kè vẻ mặt nịnh nọt ở bên cạnh. Mà La Thiểu Thiên thì trừ bỏ ngày đầu tiên còn xuất hiện được một lát, từ ngày thứ hai liền đem anh giao lại cho Nguyên Nặc trông coi.

Buổi trưa ngày thứ ba, Nguyên Nặc liên lạc Nguyên Tích "Ca, chúng ta còn mấy giờ nữa là ra khỏi Đạt Đặc Lam Tư".

Nguyên Tích rất nhanh đã truyền âm đáp lại "Ử, nhanh lên một chút, chúý an toàn"

Chờ tới thời điểm ba người về tới hoàng cung, Nguyên Tích cũng vừa từ quân bộ trở về. Nguyên Nặc đợi gặp mặt Nguyên Tích mới nói đến chuyện La Tiểu Lâu sinh bệnh. Nguyên Tích đánh giáLa Tiểu Lâu từ trên xuống dưới một hồi, đem người kéo đến bên mình sau đó bảo Nguyên Nặc cùng La Thiểu Thiên trước đi nghỉ ngơi, ngày mai cùng đi quân bộ.

Chờ hai người kia đi khỏi, Nguyên Nặc mang La Tiểu Lâu hướng về phía phòng bọn họ màđi. Tới trong phòng, đóng cửa, ngăn lại tầm mắt của tất cả mọi người, Nguyên Tích ôm lấy La Tiểu Lâuđi nhanh tới bên giường.

La Tiểu Lâu ngượng ngùng nói "Emđã khỏe rồi" Ngoài miệng nói như thế, trong lòng lại hạnh phúc sướng rên, say mê vì sự quan tâm khó gặp của Nguyên Tích.

"Ân, nhìn ra được, đều béo lên mấy cân" Nguyên Tích hừ một tiếng nói, sau đóđem La Tiểu Lâuđặt lên giường, đèép xuống, ánh mắt đen thẳm thật sâu nhìn La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâuđỏ mặt, mấy ngày nay ngoài ăn ra thìđều ngủ, hơn nữa hắn ăn uống còn rất không sai…

Tay Nguyên Tích ở trên người La Tiểu Lâu sờ sờ, xác định người của mình hoàn hảo không tổn hao gì mới hỏi "Nói anh nghe một chút, sao lại ốm?"

La Tiểu Lâuđem những chuyện gặp phải ở tinh cầu Lewis ra kể lại, hai tay của Nguyên Tích trong lúc nghe La Tiểu Lâu nói không kìm được mà căng cứng vàôm siết người trong lòng lại.

"Cơ giáp cấp 10? Thế màem cũng đáp ứng được? Nếu lúc đóem không kiếm được thì làm sao bây giờ? Em quả thực là lấy tính mạng của mình ra nói giỡn". Điều Nguyên Tích coi trọng nhất chính là sự ảnh hưởng của huyết thống đến La Tiểu Lâu. Cái gì mà không thể sống quá ba mươi tuổi chứ? Ăn nói hàm hồ!

"Em đã điều tra qua, Bá tước Lewis phi thường keo kiệt, hơn nữa chưa bao giờ chịu thiệt. Nếu em cự tuyệt hắn, chỉ sợ cả đời này chúng ta đều không cóđược thứ dưới tòa thành kia"La Tiểu Lâu thở dài, nhẹ nhàng nói. Cậu so với bất kì ai khác đều hiểu hơn được sự khó khăn khi chấp nhận yêu cầu cơ giáp cấp 10 kia. Trước khi dùng nguyên quả, ngay cả bát cấp cơ giáp hắn đều không thể chế tạo ra được. Hiện tại, tuy rằng chưa thử qua, nhưng mà cơ giáp cấp 10 sao? Chắc chắn là không làm được!

"Ngày mai hỏi sư phụ em một chút, xem xem các vị đại sư có thể hỗ trợ hay không". Nguyên Tích im lặng hai giây, nói.

La Tiểu Lâu gật gật đầu. Một lát sau, thấy Nguyên Tích nửa ngày rồi mà vẫn không thấy nói năng gì tiếp, kinh ngạc mà ngẩng đầu, lại phát hiện Nguyên Tích đã ghé vào người cậu mà ngủ. Dưới quầng mắt còn một màu xanh tím thản nhiên, có thể thấy được mấy ngày cậu đi khỏi, Nguyên Tích không có hảo hảo mà nghỉ ngơi quá.

La Tiểu Lâu kéo chăn qua, đem hai người đều trùm kín, sau đóôm Nguyên Tích, cùng y cùng nhau ngủ.

Ngày hôm sau, La Tiểu Lâu theo Nguyên Tích tới quân bộ mới biết được, trong mấy ngày bọn họ đi khỏi, đế quốc lẫn liên bang đều xảy ra đại sự.

Bạch tuộc nhân bỗng nhiên tấn công trên quy mô lớn, hơn nữa số lượng nhiều đến không thể tưởng tượng được. Cho dù năng lực sinh sản của giống này cường đại thật, nhưng một đội quân số lượng khổng lồ lại cường hãn như thế vẫn làm cho nhân loại khiếp sợ. Đây căn bản là không phù hợp với những gì mà trước giờ trinh sát của bọn họ báo cáo về.

Quân đội cố thủ của đế quốc nguyên bản đã cố hết sức, bây giờ đột nhiên bị tập lích, rốt cuộc toàn bộ đại bại. Càng nghiêm trọng hơn, bạch tuộc nhân lúc ấy đãđem toàn bộ tinh cầu đều vây quanh, tính toán tiêu diệt tất cả quân đội trên đó.

"Vậy… sau thế nào?"La Tiểu Lâu gian nan hỏi.

"Sau đó, có người đến hỗ trợ" Nguyên Tích nhìn thoáng qua La Tiểu Lâu"Hắn rất nhanh sẽ đến đế đô, lúc đóem sẽ biết".

233. Chương 231

"Điện hạ, những linh kiện cấp sáu ngài muốn lúc trước chúng ta khi đóđã bắt đầu chuẩn bị. Sau ngài lại hy vọng tăng thêm số lượng linh kiện, bên này đã chia một tổ chuyên môn phụ trách, vì ngài gia công linh kiện cấp sáu rồi đấy". Vị thiếu úy dẫn đường vừa cười nói, vừa quan sát thần sắc La Tiểu Lâu. Lời hắn nói cũng không giả tạo. Cho dù là quân bộ, nhưng ở cái thời khắc đầy nguy cơ này mà vẫn có thể vìLa Tiểu Lâuđiều động nhiều cơ giáp chế tạo sư như vậy cũng là một sự đầu tư tương đối lớn.

Đương nhiên, Carlos trung tướng làm vậy cũng là có tính toán, hy vọng mượn cơ hội này, có thể cóđược mấy cái cơ giáp cấp 6. Bởi vì cho dù quân bộ bên này có thể chế tạo ra linh kiện cấp sáu thì xác suất lắp ráp thành công một cơ giáp cấp 6 bình thường cũng vẫn rất thấp, chớ nói đến làcơ giáp sinh vật cấp 6.

Dù quân bộ có nghe đồn xác suất lắp ráp thành công cơ giáp của vương tử phi rất kinh người, bọn họ chắc chắn tuyệt đối không thể tưởng tượng được xác suất lắp ráp thành công cơ giáp cấp sáu của La Tiểu Lâuđúng là trăm phần trăm.

Cho nên, khi La Tiểu Lâu thống khoái đáp ứng đưa cho họ một phần năm thành phẩm, mọi người bên quân bộ rất kinh ngạc, lại càng thêm ra sức.

La Tiểu Lâu cười nói tạ ơn. Vị thiếu úy trẻ nhẹ nhàng thở ra. Nhìn vương tử phi điện hạ cũng không cóý gì bất mãn – nhưng mà vị điện hạ này hình như trước giờ đều rất dễ tính. Mà thân phận bình dân trước kia của ngài ấy cũng làm cho toàn cục quân bộ trên dưới đều cảm thấy dễ gần.

"Đến rồi. Đây là những linh kiện đã hoàn thành, ngài có thể nghiệm thu. Mặt khác, ngài xem là nên đưa chỗ này đến hoàng cung hay là cứ để ở đây để lắp ráp luôn?" Thiếu úy rất nhanh đem La Tiểu Lâuđến kho chứa linh kiện, đồng thời nhiệt tình hỏi han.

La Tiểu Lâu nhìn cả căn phòng lớn chứa đầy linh kiện, ngây người hai giây, quay đầu lại hỏi "Chỗ này phải được tám mươi phần đi?" Người của Bụi động đãđưa tổng cộng hai mươi người đến xin cơ giáp. Nhiều linh kiện như vậy, xem ra mỗi người hai cái đều có còn thừa.

Thiếu úy kia cười cười, trong giọng nói cũng thêm vài phần kiêu ngạo "Sợ chẫm trễ chuyện của ngài, bên chúng ta đều cố ýđẩy nhanh tốc độ chế tác hết mức có thể". Dù sao những người trong bộ nghiên cứu cơ giáp đều không phải những cơ giáp chế tạo sư bên ngoài có thể so sánh được. Bọn họ được đào tạo chính quy và bài bản hơn nhiều.

"Vậy làđủ rồi"La Tiểu Lâu nói, cậu suy nghĩ vài giây, còn nói thêm "Không cần đưa đến hoàng cung đâu, tôi có thể lắp ráp ở đây. Dù sao mỗi ngày đều phải cùng Nguyên Tích đến đây. Nhưng mà có thể tôi sẽ mang theo hai người nữa đến đây giúp đỡ".

Vị kia sửng sốt một chút, quân bộ hoàn toàn có thể cung cấp phụ tá cho La Tiểu Lâu, nhưng hắn vẫn khách khí mà nói "Đương nhiên là có thể. Hơn nữa, nếu nhân công không đủ, ngài có thể nói với tôi, chúng tôi sẽ sắp xếp người cho ngài".

La Tiểu Lâu khoát tay "Giúp ta chuẩn bị một ít không gian nút làđược. Còn lại thì chờ trợ thủ của tôiđến là có thể".

Tiếp đó, La Tiểu Lâu liên hệ Ngải Phàm cùng D Tư, bảo người đưa hai người họ đến quân bộ, thuận tiện đem gen thú mà Arthur thu được mang một ít lại đây.

Hiện tại La Tiểu Lâu không thể không cảm thấy may mắn, lần trước bên cạnh rất nhiều tài liệu, Arthur còn đưa không ít gen thú lại đây.

Vị thiếu úy trẻ bên cạnh có chút kinh ngạc, lập tức nhiệt tình mà nói "Ngài, ngài là nói, muốn bắt đầu ngay bây giờ?"

"Đương nhiên, à, có thể phải nửa giờ nữa, phải đợi trợ thủ của tôi lại đây"La Tiểu Lâu mắt nhìn thời gian, nếu thuận lợi có thể hôm nay cậu sẽ lắp ráp được ba cái cơ giáp.

Mắt vị thiếu úy trẻ bỗng nhiên sáng rực, lập tức giơ tay chào theo nghi thức quân đội, thấy một người đi ngang qua, lập tức bắt lại, bảo hắn dẫn thêm vài người nữa đem mấy tổ linh kiện vào trong phòng làm việc.

"Ngài còn có gì cần phân phó không? Tôi giúp ngài chuẩn bị một ít dụng cụ nhé?" Thiếu úy tuy rằng muốn biểu hiện bình tĩnh một chút, nhưng từ trong giọng nói vẫn lộ ra một chút kích động.

"Đến trưa, nếu sư phụ tôiđi ra nghỉ ngơi, anh lại đây báo tôi một tiếng"La Tiểu Lâu nói. Mục đích cậuđến đây hôm nay là muốn hỏi Nghiêm đại sư một chút, về chuyện cơ giáp cấp 10.

Ngải Phàm cùng D Tư lập tức đã tới. Hai người họ chưa từng tới quân bộ, đều có chút thấp thỏm cùng mới lạ. Ngải Phàm đi theo bên cạnh D Tư. D Tư tuy rằng so với thằng nhóc kia biểu hiện tốt hơn chút nhưng cũng không nhịn được mà nhìn quanh.

Nhìn đến La Tiểu Lâu, hai người bọn họ mới lộ ra nụ cười cùng biểu tình nhẹ nhõm.

Thiếu úy 'đại nhân' nhìn hai người này, trong lòng hộc máu, phụ tá của ngài đây thực sự giỏi hơn người của quân bộ chúng ta hay sao….?

La Tiểu Lâuđến gian phòng làm việc, bên trong đãđặt mười tổ linh kiện. Cậu theo lệ thường bảo Ngải Phàm cùng D Tư đi học linh kiện bậc một, bây giờ số linh kiện bậc một hai người học được đãđến những cái cuối cùng rồi. La Tiểu Lâu vì hai cái đồ đệ của chính mình mà cảm thấy kiêu ngạo. Cậu cảm thấy hai người này tiến bộ chỉ hơn chứ không kém cậu lúc trước.

An bài cho hai người xong xuôi, La Tiểu Lâu bắt đầu vừa dung hợp gen thú vừa lắp ráp. Đây là lần đầu tiên cậu lắp ráp cơ giáp sau khi đã phục dùng nguyên quả. Cậu cũng thật muốn nhìn xem rốt cuộc mình tiến bộ nhiều ít thế nào.

Suy nghĩ vừa động, một tia nguyên lực màu trắng đã tiến nhập trong linh kiện, vài giây sau, nguyên lực đã theo kinh kiện đi ra. La Tiểu Lâu sửng sốt, này cũng không giống như bị kháng cự. Nhưng mà bình thường chải vuốt sợi nguyên tố của linh kiện phải tốn ít nhất hai ba phút đồng hồ… bây giờ tốc độ này lại nhanh đến làm hắn hoài nghi: chẳng lẽ nguyên lực vừa đi vào chưa làm xong việc đãđi ra?

Kiểm tra lại, La Tiểu Lâu phát hiện toàn bộ linh kiện đều đãđạt tới trạng thái tốt nhất.

La Tiểu Lâu gần như muốn nhảy dựng lên vì kích động. Ông trờ, đây chính là cảm nhận mà cấp đại sư mới cóđi.

"125, mau xem tốc độ của tao, này thật sự là làm cho người ta kinh hỉ mà!"La Tiểu Lâu kêu lên.

"Thực bình thường thôi mà cưng, cậu cho là siêu cấp ý thức nguyên lực là do tăng trưởng về lượng màđạt tới hay sao? Đó là sự biến đổi về chất đấy! Hiện tại với sức mạnh tinh thần của cậu, để hoàn thành cơ giáp của nhân loại, đạt tốc độ này vẫn thừa sức" 125 đi từ không gian nút đi ra. Bởi vìLa Tiểu Lâu lần trước sinh bệnh, nó gần đây đang nghiên sức khỏe của con người, chính là bị ảnh hưởng bởi dinh dưỡng cùng bệnh tật, còn có cả sinh dục nữa. Vừa mới nghiên cứu đến cái hạng mục đầy kích động kia đã bị La Tiểu Lâu kêu lên đây.

"Được rồi, để tao thử hết sức xem. Trước kia tao một ngày lắp một bộcơ giáp cấp sáu không thành vấn đề, hiện tại để xem xem có kinh hỉ hay không".

"Từ từ, nói đến kinh hỉ, tôi cũng có cái muốn cho cậu xem" 125 nói xong, lấy ra một cái vật tròn tròn.

La Tiểu Lâu sững sờ mà nhìn vài giây, một hồi lâu sau mới thử hỏi "Đây là nguyên quả đúng không?"

125 gật mạnh đầu, cái đuôi phía sau ngoáy tít. Nó hất cằm lên, tận lực bảo trì biểutình nghiêm túc nói "Chính là dùng hạt của cái quả lần trước mà nuôi trồng ra đấy. Tuy rằng mười hạt mới thành công có ba quả, nhưng về sau ta có thể bắt chước môi trường sinh trưởng của nguyên quả mà trồng nhiều hơn".

La Tiểu Lâu trừng mắt nhìn 125, giống như bị cái kinh hỉ thật lớn này hù dọa.

125 hừ một tiếng, trong ngực lại rất đắc ý, nghiêng người, làm một bộ dáng như trong tuồng mà nói "Cậu nếu sau này có cần, nếu tôi vui, màcậu lại chuẩn bị lễ vật hợp lòng tôi… hắc, cậu làm cái gì vậy? Cậu hôn

tôi, tôi cũng, cũng sẽ không…Được rồi, tôi sẽ cho cậu dùng, ai bảo cậu là người dưỡng tôichứ…" Lễ vật nhưng mà nhất định vẫn phải có, chờ có cơ hội mình sẽ lại nói lại vấn đề này với La Tiểu Lâu… Hiện tại mặt đầy nước miếng, thật sự không thích hợp.

La Tiểu Lâuôm 125 hôn vài hớp, ở phương diện thu thập, 125 luôn cho cậu các loại kinh hỉ không tưởng được.

"Tôi đã nói lúc ở bụi động rồi, tranh thủ ôm mấy quả trứng xà về, bây giờ chúng ta chẳng phải có thể thả mấy quả trứng vào nước trồng nguyên quả, tuy rằng có thể không được như cái con rồng ngu ngốc kia nhưng màn …". 125 tiếp tục nói.

"Baby, tao đã cảm thấy đó là một kinh hỉ lớn lắm rồi!"La Tiểu Lâu thật sự cảm thấy thỏa mãn mà nói. Cậu bỗng nhiên nghĩ, tuy rằng thật nhiều khó khăn, nhưng cậu thực sự là một người hạnh phúc. Có Nguyên Tích, có 125, có huynh đệ, có bằng hữu…

125 nhìn La Tiểu Lâu trong chốc lát, cúi đầu trầm tư – nóđương nhiên cũng có lúc thực sự đứng đắn rồi – cái người nóđược gửi nuôi này thật sự rất dễ thỏa mãn, cũng bởi thế, cậu mới có thể dễ dàng tha thứ, nga, không, sủng ái nó.

La Tiểu Lâu thậm chí còn không biết. Phẩm chất đầy đủ của một trận cơ giáp dị thú hoàn mỹ, chính là vôđiều kiện cung cấp phục vụ, trả giá toàn bộ trung thành, tất cả hành động đều phải được sự cho phép của chủ nhân…

Một cái chủ nhân như La Tiểu Lâu– vừa nhỏ yếu vừa ôn hòa, đương nhiên là cũng không ít khuyết điểm –cậu luôn dễ dàng bị người thuyết phục, chớ nói gìđến cái gì mà uy vũ với chả thà chết không chịu khất nhục. Thế nhưng, thế nhưng, nếu nó ly khai, La Tiểu Lâu còn có thể tìm được một cơ giáp tri kỷ như nó hay sao? 125 nghiêm túc màđi đi lại lại. Chủ nhân thực sự của nó sắp trở về, nó cần lo lắng một chút vấn đề này.

La Tiểu Lâuđương nhiên cũng không biết được sủng vật của mình đang lo lắng 'nhân sinh đại sự', suốt một buổi sáng, cậu cũng không hề dừng tay. Cái loại cảm giác được tùy tâm sở dục sức mạnh này thật sự không sai.

Hơn nữa, thành quả của cậu cũng thật khả quan, vừa làm đãđược gần bốn bộ cơ giáp cấp 6.

Nếu buổi chiều cậu tiếp tục làm thì một ngày tám bộ cơ giáp cũng không thành vấn đề. Tốc độ lắp ráp so với trước đây đãđược đề cao đến tám lần.

Sau khi đem cái cơ giáp thứ tư bỏ vào không gian nút, La Tiểu Lâuđứng dậy, nhìn Ngải Phàm cùng D Tư ở bên cạnh. Thời gian gần đây, độ thuần thục của hai người bọn họ đãđược đề cao không ít đâu.

La Tiểu Lâuđến gần hơn, kinh ngạc phát hiện D Tư đã bắt đầu thử lắp ráp một bộ kiện đơn giản.

Nhìn đến La Tiểu Lâu tiến lại, D Tư ngẩng đầu nở nụ cười một chút.

La Tiểu Lâu cảm thán "Không bao lâu nữa làcậu có thể giúp đỡ Lăng Tiêu lắp ráp cơ giáp rồi. Hiện tại cậu cũng đã có thể bảo trì cơ giáp giúp anh ta, làm cơ giáp chế tạo sư của anh ấy".

D Tư cười càng rõ thêm, kỳ thật kỹ thuật của hắn vẫn còn không được, Lăng Tiêu đại nhân ấy vậy mà không chút so sự khiến cho hắn trở thành cơ giáp chế tạo sư. Loại tín nhiệm này làm cho hắn vừa vui sướng vừa cảm động.

Cùng D Tư thảo luận một chút, ngoài cửa có tiếng gõ vang. Nhìn nhìn thời gian, đãđến giữa trưa rồi, La Tiểu Lâu mang theo hai người đi ra ngoài.

Thiếu úy buổi sáng dẫn đường hiện đứng trước cửa, cung kính mà nói "Điện hạ, Nghiêm đại sư còn chưa xong việc đi ra, thế nhưng Nguyên Tích điện hạ phái người tới đón ngài, nói là bằng hữu của ngài đã tới".

Nhãn tình La Tiểu Lâu, nói lời cảm tạ với vị thiếu úy rồi mang hai người đi khỏi.

Thiếu úy vào trong phòng thu dọn giúp La Tiểu Lâu, phát hiện linh kiện trong đó chỉ còn lại sáu tổ. Mà hắn cũng kinh ngạc phát hiện hắn không thấy chỗ mà linh kiện hỏng bị vứt đi.

"Này…này…"

La Tiểu Lâu rất nhanh đã tới phòng nghỉ của Nguyên Tích, còn chưa vào tới nơi đã nghe được tiếng nói chuyện sang sảng bên trong. Ngải Phàm đi phía sau La Tiểu Lâu nhanh chân chen lên, kinh hỉ mà kêu "Đúng là Arthur!"

La Tiểu Lâu lúc này cũng đẩy cửa tiến vào. Bên trong, Nguyên Tích đang ngồi trên ghế salon, mà bên ghế đối diện với y là hai người. Một người tóc hồng dáng vẻ đầy kiêu ngạo, còn người kia… Tầm mắt La Tiểu Lâu cuối cùng dừng lại trên hắc y nhân còn lại.

Ba người trong phòng đồng thời quay đầu. Arthur một phen đã tiếp được Ngải Phàm nhào tới. "Tiểu Phàm, vài ngày không gặp, anh trai đều bắt đầu thấy nhớ cậu. Thế nào? Cục cưng ở chỗ của điện hạ ở thấy thế nào?"

La Tiểu Lâu thì trực tiếp hướng về phía Nguyên Tích ngồi xuống, nhìn người đối diện "Mộ Thần… cậu có khỏe không?"Arthur ôm Ngải Phàm làm vài cái động tác chúc mừng, hắc hắc cười vài tiếng "Nói gì chứ, cậu ta sao có thể không tốt được?"

La Tiểu Lâu nhướng nhướng mày "Tôi nghe nói anhđem người ta làm tù binh màđối xử, cũng không phải là làm như là khách nhân".

Arthur ôm Ngải Phàm một lần nữa ngồi trên ghế salon, liếc Mộ Thần đang tái nhợt mặt một cái, nhanh chóng nói "Đều là hiểu lầm, hiểu lầm, làm sao có thể là khách nhân được, chúng ta là người một nhà"

Mộ Thần sắc mặt càng trắng bệch, trừng mắt nhìn Arthur, quay đầu về phía La Tiểu Lâu"Tôi không sao".

Nguyên Tích vỗ vỗ tay La Tiểu Lâu. Mộ Thần đã ngồi đây thì thuyết minh mọi vấn đề đều đã giải quyết. Y giương mắt nhìn về phía Arthur "Lần này, cám ơncậu hỗ trợ".

Arthur khoát tay "Được rồi, không cần tạ ơn, anh cũng biết mục đích tôi tới đây mà, Chúng ta có thể hợp tác. Đúng rồi, lần này ai chỉ huy quân bộ đi cứu viện?"

Nguyên Tích liếc nhìn Arthur một cái "Là tôi, có vấn đề gì không?"

Arthur nhếch miệng cười "Không có gì. Tôi nếu hợp tác với canh thiít nhất hạm đội của tôi không còn quá lớn nguy hiểm" Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng sự an bài bố trí của Nguyên Tích phi thường không sai.

Nguyên Tích cùng Arthur hẹn nhau buổi chiều nói chuyện bàn tiếp, rồi cùng La Tiểu Lâu cùng Mộ Thần đi Bộ nghiên cứu cơ giáp. La Tiểu Lâu muốn gặp Nghiêm đại sư, mà Mộ Thần đến đây tất cũng cần gặp mặt Hi Bá Laiđại sư một cái. La Tiểu Lâu làm cho binh lính đưa D Tư đến phòng nghỉ ngơi trước, thuận tiện còn liên hệ với những người trong Bụi động ra một chút. Arthur nhìn đến Mộ Thần đi ra ngoài, đứng lên, vốn định đi theo, sau lại bị ánh mắt của Mộ Thần làm ngượng ngùng mà ngồi xuống.

Đi được hai bước, La Tiểu Lâu mới quay sang, nhìn Mộ Thần ở bên cạnh "Cậu không cần hóa trang nữa?"

Mộ Thần sửng sốt hai giây, trên mặt lộ nụ cười lạnh "Không cần, về sau cũng không cần nữa".

"Vì cái gì?"

Mộ Thần liếc nhẹ La Tiểu Lâu một cái, thở dài "Cậuđại khái cũng không thể tưởng tượng được, tôi vì làm nhiệm vụ cho liên bang mà gặp được cái gì"

Nói tới đây, giọng nói lạnh lùng của Mộ Thần bỗng xuất hiện một tia run rẩy, ngón tay cũng có chút phát run "Bị cái tên lưu manh kia bắt được ngày thứ ba, cậu có biết tôi gặp ai không, cha của tôi…. Ông ấy vẫn còn sống!" Nguyên Tích thần sắc biến đổi "Cậu là nói Cao Thần thượng tướng còn sống?"

Mộ Thần xuất ra một nụ cười không chút ý cười "Đúng, còn sống, nhưng ông ta bây giờ không thể trở thành một tướng quân được, vương tử điện hạ. Thân phận của ông sẽ không cho phép ông trở lại đế quốc. Cha của ta, bây giờ là cơ giáp chế tạo sư được mọi người tôn kính của Tinh cầu Grey"

"Mạc sư phó?"La Tiểu Lâu không dám tin mà kinh hô.

Mộ Thần gật gật đầu, lông mi rũ xuống che đi tròng mắt. Anh từ nhỏ đến lớn, luôn luôn nỗ lực báo thù cho người đàn ông kia, nhưng mà, người kia thì sống thật tốt, lại không hề nghĩđến việc báo cho anh cùng mẹ, thậm chí, ông ta còn xuất ra cho anh một cái em trai – tuy rằng đó hoàn toàn là một tên lưu manh vô văn hóa.

"Cậu về sau có thể ở lại đế quốc" Nguyên Tích vỗ vỗ bả vai Mộ Thần "Chuyện của cha cậu sẽ không xuất hiện trên người cậuđâu"

Mộ Thần ngẩng đầu liếc nhìn Nguyên Tích một cái "Đó cũng là nguyên nhân lúc trước tôi chọn cậu" Lúc trước khi đi liên bang, Mộ Thần đã hẹn gặp Nguyên Tích, làm cho Nguyên Tích hỗ trợ chiếu cố mẹ cậu, anh không thể để người của liên bang tìm được bà. Đổi lại, anh sẽ giúp Nguyên Tích lấy được tư liệu của liên bang.

Sự tín nhiệm này, đúng làđã xuất hiện từ năm tất cả đi đến vùng thôn quê ấy tập huấn.

Đầu óc La Tiểu Lâu thực sự hỗn hoạn. Cậu thực sự tôn kính Mạc sư phó. Hiện tại ngẫm lại, tuổi tác ấy, khí độ ấy… nếu nói ông ta trước kia là tướng quân thì cũng tuyệt đối không có gìđáng hoài nghi.

Nhưng mà, Mạc sư phụ tại sao lại không tiếp nhận Mộ Thần. Trong mắt La Tiểu Lâu, Mộ Thần cũng như Trầm Nguyên, đều là những bằng hữu cậu quan tâm.

Nguyên Tích nhéo nhéo mặt La Tiểu Lâu, La Tiểu Lâu lấy lại tinh thần, Nguyên Tích nhìn cậu nói, "Đừng nghĩ nhiều, có lẽ lúc ấy có ẩn tình khác".

La Tiểu Lâu gật gật đầu, Mộ Thần sắc mặt vẫn như cũ, lạnh như băng,cũng không có nói cái gì nữa, có lẽ anh quá thất vọng rồi.

Rất nhanh đã tới Bộ nghiên cứu chế tạo cơ giáp, bởi vì là giờ nghỉ buổi trưa nên mọi người cùng nhau đi vào.

Hi Bá Lai đại sư hiển nhiên là biết tin Mộ Thần hôm nay sẽ tới, nhìn đến đệ tử đi vào, đầu tiên là kinh ngạc nhíu nhíu mày, lập tức kinh hỉ đứng lên, tiểu đồ đệ của lão thật vất vả đã trở lại.

Nghiêm đại sư thì nhìn thấy trò bên cạnh vài lần, hỏi La Tiểu Lâu, "Đã trở lại?"

La Tiểu Lâu nở nụ cười, lấy lòng mà bu lại, "Sư phó, lúc đi coi như thuận lợi, nhưng mà,vẫn chưa thành công, con vẫn còn thiếu một thứ". Vừa nói vừa tự mình vi sư phó bưng tới nước trà, thuận tay đưa lại cho Nguyên Tích ở bên cạnh một ly.

"Là cái gì?" Nghiêm đại sư vừa lòng mà bưng lên tách trà, nhìn một cái, đồ đệ của ông chắc chắn hiếu thuận hơn tiểu gia hỏa bên kia.

"Một bộ cơ giáp cấp 10".La Tiểu Lâu nói.

Phụt! Nghiêm đại sư phun toàn bộ chỗ nước trà vừa hớp được ra ngoài, ông ta ho khan vài tiếng, sau khi La Tiểu Lâu cuống quít vì lão vỗ vài cái phía sau lưng một lúc, mới lên tiếng, "Đừng nói cho tôi cậuđáp ứng rồi, cái thứ này, cho dù là tôi, trong vòng một năm, cũng không dám cam đoan có thể làm được".

La Tiểu Lâu trợn tròn mắt, cậu cuối cùng hiểu được, ánh mắt bí hiểm trước khi đi củaLạc Khắc Lewis là tại sao.

234. Chương 232

Hi Bá Lai đại sư đứng bên cạnh cười ha hả, nghiền ngẫm nhìn Nghiêm đại sư nói: "Đừng có nói một năm, cả đời này, nếu ông có thể làm ra cơ giáp cấp 10 trước ta, ta nhận … nhận bại dưới tay ông! Tiểu đồ đệ này của ông, ngoan thì ngoan thật đấy, nhưng mà năng lực tìm phiền toái thìđúng là số một nha.

"Hừ, cứ có chí hướng phấn đấu là tốt rồi, tôi thấy hắn so với ông hồi trẻ còn giỏi hơn nhiều!". Nghiêm đại sư trừng mắt nhìn lão già kia một cái. Ông do dự một lát, lấy ra một con chip đưa cho La Tiểu Lâu "Đây là tư liệu mấy lần chế tạo thập cấp cơ giáp trước giờ của tôi, bên trong có vài bản thiết kế, nhưng đều thất

bại cả. Tôi cũng lưu lại những kinh nghiệm rút ra được từ những thất bại đó trong này. Nếu cậu thật sự định làm, cứ cầm lấy mà xem, có lẽ sẽ giúp được chút ít".

Nhìn con chip kia, ngay cả Hi Bá Laiđại sư đang tức giận đỏ mặt cũng ngẩn người không nói năng gì. Nghiêm lão đầu này quật cường kiêu ngạo bao năm nay, rất ít khi thừa nhận bản thân thất bại, vậy mà bây giờ có thể ở trước mặt lão địch thủ nói ra điều ấy, còn đưa cả tài liệu quan trọng thế kia ra, có thể thấy được Nghiêm lão đầu này thực sự để bụng nguyện vọng của tiểu đồ đệ.

La Tiểu Lâu nhận lấy bằng cả hai tay, ngón tay có chút run rẩy, nhưng cậu rất nhanh lấy lại bình tĩnh, thấp giọng nói "Sư phó, con chắc chắn sẽ cố gắng".

Nghiêm đại sư cười vỗ vỗ bả vai La Tiểu Lâu"Có vấn đề gì thì cứ tới tìm tôi". Nói xong, ông lại nhìn về phía Hi Bá Laiđại sư kia một cách đắc ý"Nếu đồ đệ của tôi có thể làm ra được, cũng coi như là tôi thắng".

Hi Bá Lai đại sư lập tức nhìn về phía Mộ Thần. Mộ Thần run rẩy khóe miệng, bình tĩnh mà nói "Ngài nhìn trò cũng vô dụng thôi, trước mắt trò tuyệt đối không thể làm ra được cơ giáp cấp 10 đâu".

Nghiêm đại sư lại cười ha ha sung sướng "Đồ đệ của ông thế mà lại dễ mến hơn ông, tiếc là mắt chọn sư phụ không được tốt". Mấy lời này cố tình nhớ dai, cuối cùng cũng có thể trả lại cho lão gia hỏa này.

Thấy hai người kia lại bắt đầu đấu võ mồm, La Tiểu Lâu cùng Mộ Thần liếc nhau, dưới con mắt cầu cứu của nhóm trợ thủ đáng thương, cùng nhau khuyên hai lão sư đi nghỉ ngơi. Dù sao bọn họ cũng còn ở quân bộ trợ giúp lâu lâu, vẫn còn thời gian để 'luận bàn'.

Mộ Thần tính toán đi về nhàđể hỏi thăm mẹ, trước khi đi nói với La Tiểu Lâu"Tôi lâu nhất là hai ngày mốt sẽ về, nếu Tôi – ông cần hỗ trợ thì khi ấy cứ nói một tiếng. Còn nữa, nếu Tôi – ông thực định làm cơ giáp cấp 10, cứ chuẩn bị tài liệu trước đi. Nếu có thể tôi cũng muốn cùng ngươi khiêu chiến cái cấp độ này một chút",

La Tiểu Lâu nở nụ cười "Hảo!"Lúc đưa Mộ Thần ra xe, La Tiểu Lâu tinh ý mà nhận thấy Arthur đang đứng chờ ở góc bị Mộ Thần đẩy dúi một cái. Arthur cao hơn Mộ Thần cả một cái đầu, La Tiểu Lâu từng nhìn hắn tập luyện nên biết rõ Mộ Thần chắc chắn không phải đối thủ của Arthur. Nhưng mà vừa xong Arthur lại bị Mộ Thần đẩy rồi kinh ngạc đứng há mồm, La Tiểu Lâu không nhịn được đoán … chẳng lẽ là do Mộ Thần là con trai của Mạc sư phó mà Arthur nhường nhường? Nhưng thế cũng không giống tính cách của tên này.

Lát sau, La Tiểu Lâuđi theo Nguyên Tích trở về phòng nghỉ. Nguyên Tích nhìn cậu một lát rồi nhắc nhở: "Lễ vật anh cho em chính là tài liệu cấp mười, như vậy chắc là có thể làm ra cơ giáp cấp 10, đương nhiên với điều kiện làem thành công".

La Tiểu Lâu ngồi xuống giường, vẫn còn đang cúi đầu suy nghĩ chuyện thập cấp cơ giáp "Hả? Chỗ kia á? Chỗ kia emđịnh để dành, về sau còn hữu dụng. Em có thể tự tìm được tài liệu cấp 10, tuy rằng rất trân quý hiếm hoi nhưng mà tìm tài liệu cấp mười thì dù sao tìm cũng dễ hơn là làm cơ giáp cấp 10".

Khóe miệng Nguyên Tích hơi chút kiều lên, ngồi mạnh xuống phía sau La Tiểu Lâu, thản nhiên đem người ta ôm vào trong lòng. Vài ngày không thấy… Ngày hôm qua La Tiểu Lâu trở về cũng chỉ mới được ôm ngủ một chút … Thật sự thèm quá…

Nguyên Tích nhìn chằm chằm vành tai mỏng manh của ai kia, đầu lưỡi không tự chủ được mà giật giật.

"Anh muốn cùng Arthur hợp tác à?"La Tiểu Lâuthuận miệng hỏi. Việc này cũng không phải là chuyện xấu.

"Ừ, bộ cơ giáp bên kia đã cho ra kết quả. Sinh vật cơ giáp đối phó lại bạch tuộc nhân tương đối hữu hiệu". Nguyên Tích vừa hàm hồ nói vừa trộm lại gần, đem vành tai của La Tiểu Lâu ngậm vào trong miệng, giọng nói cũng à ừm không rõ"Bên quân bộ muốn chế tác kịp cơ giáp sinh vật còn cần chút thời gian, mà bên Arthur lại có không ít cơ giáp sinh vật cấp ba, có thể chống đỡ giúp vài ngày".

"Vậy … Arthur muốn gìđể trao đổi?"La Tiểu Lâu vì cảm giác nhiệt và nhột nhột ở tai, dướn người ra trước một chút, nhưng lại nhanh chóng bị Nguyên Tích đem thắt lưng kéo lại, càng ôm chặt hơn.

"Cậu ta muốn rất nhiều cơ giáp, còn muốn … Mộ Thần". Nguyên Tích hàm hồ nói.

La Tiểu Lâu sặc nước bọt "Mộ Thần?! Đầu óc Arthur bị hỏng sao? Cậu ta nghĩ gì mà nói thế…?"

"Ừ, ngoài Mộ Thần ra, những điều kiện khác anhđều đồng ý. Nhưng anh cũng đem yêu cầu của cậu ta cho Mộ Thần biết". Nguyên Tích thoả mãn mà nhìn vành tai đỏ bừng của La Tiểu Lâu, còn mị mị ánh nước … Hừ! Định bắt chước y sao? Arthur, ngươi còn kém xa lắm.

La Tiểu Lâu ngẩn người "Sau đó thì sao?"

"Mộ Thần cùng Arthur đóng cửa đánh một trận, sau đó thì Arthur không còn nói những điều kiện dư thừa vô nghĩa thế nữa". Nguyên Tích sung sướng nói. Lúc nhìn thấy cảnh Arthur – kẻ dám khiêu chiến y– bị đánh bầm dập mặt mũi, cảm giác thực không sai.

La Tiểu Lâu kính nể nhìn Nguyên Tích, lại hỏi tiếp "Bên chúng ta cócơ giáp sinh vật, còn được Arthur tạm thời hỗ trợ, vậy tình huống bên liên bang như thế nào?"

Nguyên Tích im lặng một chút rồi nói "Tình huống sao? Hình như là người trên hai cái tinh cầu bị tấn công chỉ bỏ chạy được có một nửa, số còn lại, bao gồm cả quân đội, đều mất liên hệ". Nói đến lại nghĩ, mỗi lần nhân loại lâm đại nạn, đế quốc đều nắm giữ được chìa khóa vũ khí quan trọng để có thể vượt qua được cửa ải khó khăn. Lần trước là cơ giáp, lần này làcơ giáp sinh vật. Còn Liên bang? Lần này có thể lại cầu nương tựa vào đế quốc nữa hay không?

Nguyên Tích ôm thắt lưng La Tiểu Lâu, rũ xuống ánh mắt "Nếu bọn họ lại quay lại xin giúp đỡ, cha khẳng định sẽ đồng ý hỗ trợ. Nhưng màđại khái là sẽ không chấp nhận cho bọn họ sáp nhập nữa, đổi lại là các điều kiện cụ thể. Bọn họ muốn được trợ giúp bao nhiêu sẽ phải trả giá bấy nhiêu".

La Tiểu Lâu nghĩđến Nguyệt Thượng, do dự nhìn thoáng qua Nguyên Tích. Không biết Nguyên Tích đối với việc thanh mai trúc mã của mình lâm vào khốn cảnh cóý kiến gì hay không.

Lúc La Tiểu Lâu miên man suy nghĩ thì Nguyên Tích rõ ràng chẳng hề để tâm đến 'thanh mai trúc mã' gì gìđó, sau nhiều lần 'gợi ý'đều bị 'vợ mới cưới' bỏ qua, cậu hiển nhiên càng có chuyện gấp muốn làm hơn.

La Tiểu Lâu còn muốn nói nữa, bỗng nhiên đỏ bừng mặt, vội vàng đè lại cái tay của 'ai đó'đang sờ vào bên trong người, nhanh chóng nói "Đây là quân bộ …anh… chúý hình tượng chút đi!"

Nguyên Tích nhướng nhướng lông mày, mỉm cười một cách ác liệt "Anh sẽ chúý mà, chỉ cần em không phát ra tiếng làđược rồi". Nói xong, đem La Tiểu Lâuđè xuống giường.

Hết thời gian nghỉ trưa, Nguyên Tích có chút tiếc nuối màđứng dậy, lại quay lại sờ soạng hôn thêm vài ngụm, lại càng thấy khó chịu không được tận hứng.

La Tiểu Lâuđỏ bừng mặt, quyết định không đi bộ nghiên cứu, thậm chí còn không thèm ra khỏi phòng nghỉ. Dù sao chỗ này cũng có máy vi tính. La Tiểu Lâuđem con chip mà Nghiêm đại sư đưa cho vào máy tính.

La Tiểu Lâu còn cố ý gọi 125 ra xem cùng cậu. Lại nói, bây giờ ý thức nguyên lực của cậuđãđạt tới siêu cấp, cậu quả thực muốn thử xem có thể làm ra cơ giáp cấp 10 được hay không.

Nhìn đến nội dung bên trong con chip, La Tiểu Lâu mới giật mình than thở, Nghiêm đại sư thật không hổ là cấp đại sư. Nhiều năm nay ông ấy luôn cố gắng nghiên cứu chế tạo cơ giáp cấp 10, tất cả quá trình ấy đều được ghi lại đầy đủ trong này. La Tiểu Lâu phát hiện, lần gần nhất được lưu là khoảng một tháng trước, chính là thời gian trước khi đi tới giúp quân bộ, khi ấy Nghiêm đại sư vẫn còn đang không ngừng nghỉ nghiên cứu chế tạo cơ giáp cấp 10.

Càng làm cho La Tiểu Lâu khiếp sợ hơn chính là: ở lần thực nghiệm cuối cùng, Nghiêm đại sư đã hoàn thành được đến chín mươi lăm phần trăm cơ giáp rồi, chỉ còn năm phần trăm thất bại, nói cách khác, Nghiêm đại sư chỉ kém thành công có một bước mà thôi.

La Tiểu Lâu quay đầu lại nhìn vẻ mặt nghiên túc của 125 – nóđang dí sát mặt vào tư liệu trên màn hình – ngồi lại gần và hỏi "Mày thấy thế nào? Tao thấy các thiết kế của sư phụ …"Cơ giáp từ cấp tám trở lên đã

không có bản thiết kế cố định, mỗi cái thiết kế đều được Nghiêm đại sư căn cứ chế tác của chính mình mà vẽ lại, hơn nữa có rất nhiều bản thiết kế khác nhau.

Cái đuôi 125 động động, nhìn về phía người nuôi mình "Thấy thế nào?"

La Tiểu Lâu thở dài "Không hổ là sư phụ của tao, mạnh hơn tao rất nhiều"

125 gật gật đầu "Đúng thế, tôi thấy bức thiết kế cuối cùng của sư phụ cậu so với dữ liệu tôi hiện có còn hoàn mỹ hơn".

La Tiểu Lâu há to mồm, cảm thấy trong lòng dâng lên một niềm thỏa mãn cùng kiêu ngạo, hắc hắc cười hai tiếng "Đây là sư phụ của tao, đương nhiên là lợi hại rồi … từ từ, vậy tại sao lại không thành công?"

125 lắc lắc đầu "Thật ra những bản thiết kế trước của sư phụ ngươi cũng đều không sai, nhưng tất cả chúng đều thiếu một thứ, nên mới không thể thành công".

"Cùng thiếu một thứ?"La Tiểu Lâu nhăn lại lông mày. Sư phụ của cậu sẽ phạm cái loại sai lầm như thế này sao?

"Ừ, là Kim dịch siêu cấp, dùng để đề cao xác suất thành công". 125 chiếu ra hình ảnh ba chiều cho La Tiểu Lâu xem "Sư phụ của cậu khi chế tác cấp tám cùng cấp chín cơ giáp đều không dùng đến cái này, chính vì thế mà dù có thành công, xác suất thành công rất thấp. Thế nhưng đến cấp 10, thứ này nhất định là phải có, không có không thể làm được. Nếu có thứ này thì cả cấp tám, cấp chín đều có xác suất thành công là một trăm phần trăm (100%)"

La Tiểu Lâu nhìn chất lỏng màu vàng trong cái chai thủy tinh, mày hơi hơi nhíu lại, miệng thì thào nói "Tao hoàn toàn chưa từng nghe nói qua, hơn nữa sư phụ của tao cũng không biết, điều này sao có thể?"

"Thì thế, tôi cũng rất kỳ quái, tôiđã tìm tòi mọi trang web, chỗ các cậu có vẻ như không có thứ này như chỗ của dị thú. Dị thú mặc dù có, nhưng bây giờ căn bản không thể quay về" 125 làm một cái động tác biểu thị ý'không thể tránh được'. "Cho nên, tôi cũng không biết là nên đi đâu tìm cái này nữa".

La Tiểu Lâu suy nghĩ một chốc, bỗng nhiên đứng lên "Tao có thể làm ra cơ giáp cấp chín, sau đó dùng cường hóa tề đề cao nó lên một cấp bậc".

125 vội nhảy dựng lên, đang từ chân La Tiểu Lâu thoắt cái đãđến trước ngực hắn "Từ từ! Cường hóa tề có thể dùng được với cơ giáp cấp tám thôi, không thể dùng với cơ giáp cấp mười đâu". Vừa nói nó vừa đem mấy cái nút áo của La Tiểu Lâu cài lại, nếu La Tiểu Lâu cứ vậy mà chạy ra ngoài, tối nay chắc chắn bọn họ sẽ có cơ hội được dùng thử máy lạnh thiên nhiên rồi. (ý là a Tích tức giận làm nhiệt độ giảm mạnh:>)"Vậy phải làm sao bây giờ?"La Tiểu Lâu bắt đầu lo lắng, ban đầu tưởng rằng bây giờ ý thức nguyên lực đãđược đề cao rồi, chắc hẳn có hy vọng làm ra được cơ giáp cấp 10, nhưng bây giờ mới phát hiện, sự tình thực không đơn giản như cậu nghĩ.

"Cậu cứ thu thập tài liệu trước đi, chỗ tôi còn tồn một ít, còn thiếu hơn ba mươi bình nữa. Tôi sẽ cố tìm tin tức về siêu cấp Kim dịch". 125 nói, chỗ nó tuy rằng nhiều tài liệu nhưng lúc rời khỏi chủ nhân cũng không chúý, cũng không thể mang tất cả mọi thứ được.

Chiều hôm đó, La Tiểu Lâuđi đến kho cung cấp tài liệu của quân bộ, đem tài liệu chế tạo cấp 10 ở đó lấy đi. Lúc ấy, chủ quản kho thực sự kinh ngạc, nhưng dù sao cũng đãđược Carlos trung tướng cùng mấy vị lãnh đạo cấp cao chỉ thị qua, chỉ cần là vương tử phi điện hạ muốn, toàn lực cung cấp. Chủ quản chịu đau, toàn bộ của cải của bộ quân sự đều trở mình một cái, cung cấp cho La Tiểu Lâu hai mươi lăm loại tài liệu cấp 10.

Còn kém mấy loại, La Tiểu Lâu nghĩ nghĩ, liên hệ Cao chủ quản của Thiên Đông, thuận tiện hỏi một chút xem bọn họ có hay không siêu cấp Kim Dịch gì gìđó, hoặc là vật phẩm thay thế cũng được. Cao chủ quản gần đây vội đến nỗi chân không chạm đất. Chiến tranh đã bắt đầu, cơ giáp thành phẩm, tài liệu chế tạo, phi hành khí loại nhỏ, cái ***g phòng hộ …đều là những thứ đắt đỏ ai ai cũng tranh mua.

"Tài liệu chế tạo cấp 10?" Cao chủ quản lắp bắp kinh hãi. Phải thừa nhận, hắn luôn không theo kịp tốc độ tiến bộ của La Tiểu Lâu"Điện hạ, chẳng lẽ ngài…đã bắt đầu làm cơ giáp cấp 10?"

La Tiểu Lâu cười khổ "Tôi còn chưa làm được, nhưng tôi cần tài liệu chế tạo cấp 10".

Cao chủ quản trầm tư vài giây "Loại tài liệu cấp tối cao này, cho dù là Thiên Đông của ta cũng không có hàng trữ lại. Nhưng màtôi có thể giới thiệu hai người lính đánh thuê cho điện hạ. Thiên Đông tuy rằng cũng có nhân viên thu thập tài liệu nhưng những loại tài liệu cao cấp này thì hai người kia vẫn đưa tới nhiều hơn hẳn".

La Tiểu Lâu kinh ngạc, đối với phương thức thuê nhân công tìm kiếm tài liệu cao cấp này hắn tuy chưa thử qua nhưng cũng khô'ng mấy xa lạ, dù sao thì cũng là một nguồn cung cấp tốt.

"Được, vậy xin Cao chủ quản hẹn giúp ta hai người kia, càng nhanh càng tốt""Đến chạng vạng điện hạ có thể lại đây, hôm nay là ngày thanh toán tiền cho hai huynh đệ đó, bọn họ nhất định sẽ đến" Cao chủ quản cười ha hả mà nói.

"Cứ thế đi, vậy phiền toái Cao đại ca".

Xế chiều, La Tiểu Lâu trở về bộ nghiên cứu cơ giáp, dùng tốc độ nhanh nhất lắp ra bốn cái cơ giáp, nhìn đồng hồ, vừa hơn bốn giờ chiều một chút, Ngải Phàm cùng D Tư nghe La Tiểu Lâu muốn đi tới hội bán đấu giá, đều cầu đi theo. Ngải Phàm thậm chí còn liên lạc với Arthur.

Arthur cùng Nguyên Tích vừa mới nói chuyện hợp tác xong, đang cảm thấy nhàm chán thì nhận được tin tức, lập tức chạy đến chỗ La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu trước khi đi, đem một cái không gian nút đưa cho vị thiếu úy đứng gần đó"Lúc trước đã giao hẹn rồi, đây là phần cho quân bộ".

Vị thiếu úy nghi hoặc mà trừng mắt nhìn "Không phải là một phần năm ….?" Nói tới đây, vị này đem câu kế tiếp nuốt vội vào. Ông trời ạ, chỗ linh kiện cơ giáp buổi sáng thật sự được vương tử phi điện hạ lắp ráp thành công hết. Này, đây rốt cuộc là cái tốc độ thế nào…

Nghĩ đến quân bộ bây giờ mới bắt tay vào chế tác đại lượng cơ giáp sinh vật cấp năm, còn cả tốc độ để chế tác cơ giáp sinh vật cấp sáu đặc thù nữa, sắc mặt của vị thiếu úy lúc bạch lúc hồng.

Cuối cùng, hắn nắm chặt không gian nút trong tay, hướng tổng bộ mà chạy tới.

La Tiểu Lâu hỏi qua về Nguyên Tích rồi đi tới bộ chỉ huy. Nguyên Nặc nói cho hắn biết Nguyên Tích cùng Nguyên Triệt đang ở phòng huấn luyện. La Tiểu Lâu mang theo ba người đi tới phòng huấn luyện. Trong nháy mắt khi đẩy cửa ra, La Tiểu Lâu bỗng nhiên cảm giác được ***g ngực nóng lên.

Cậu kinh ngạc mà sờ sờ ngực, tâm niệm thay đổi thật nhanh, nguyên lực đổ dồn về phía ngực. Khi nguyên lực lan tràn đến nơi, nhiệt độ ***g ngực của La Tiểu Lâu bỗng ầm ầm mà khuếch tán, kéo sau đó là một trận đau đớn toàn thân.

La Tiểu Lâu lảo đảo một cái, rất nhanh được D Tư đứng bên cạnh đỡ lấy.

"La Tiểu Lâu, cậu sao vậy?" D Tư nhìn La Tiểu Lâu sắc mặt trắng bệch. Kinh ngạc hỏi han.

Cảm giác đau đớn kia kéo dài một phút đồng hồ mới chậm rãi giảm bớt. Trên mặt La Tiểu Lâu tất cả đều là mồ hôi hột, cậu buông bàn tay vừa nãy giữ lấy Arthur – không để Arthur chạy đi gọi người – lắc lắc đầu "Không có việc gì". La Tiểu Lâu biết mình không sao cả, nếu có chuyện, 125 không có khả năng không biết. Về phần đau đớn ban nãy,chắc hẳn là…

Lúc này, tiếng Nguyên Triệt cười vang lên "Lần này cảm thấy thế nào?"Âm thanh lười nhác của Nguyên Tích truyền đến "Còn chịu được. Hình như so với lần đầu tiên tốt hơn, không quáđau".

La Tiểu Lâu vuốt vuốt chỗ ban nãy nóng lên, chậm rãi thu hồi nguyên lực, cảm giác đau đã hoàn toàn biến mất.

Thì ra đây là cái gọi là'cùng chung sinh mệnh' sao … dù làđau đớn, bệnh tật, sinh mệnh, đều có thể phân cho người khác một nửa.

Hơn nữa, lần đầu tiên, La Tiểu Lâu biết, làm thế nào để có thể nhờ khế ước mà tìm được vị trí của Nguyên Tích.

Trước kia hắn cũng thử làm qua, dùng các loại phương pháp khác nhau kích phát cái khế ước kia, kể cả dùng ý thức nguyên lực, đều không thành công. Bây giờ tại sao lại được? Nhưng màLa Tiểu Lâu thật ra thực vui, cậu vốn không giúp được gì nhiều cho Nguyên Tích, bây giờ có vẻ như đã giúp thêm được một chuyện.

Tên Nguyên Tích kia biết cách dùng khế ước, nhưng vẫn mãi không chịu nói cho cậu biết làm thế nào, bây giờ cậuđã tự biết rồi … Nhưng La Tiểu Lâu cũng không định nói cho Nguyên Tích về việc này, cứ giữ bí mật, sau này có thể sẽ cóích…

Nguyên Triệt lúc này mỉm cười màđem Nguyên Tích kéo lên "Được rồi, thí nghiệm hôm nay dừng ở đây thôi, bằng không lại có người đau lòng".

Nguyên Tích vừa đứng dậy vừa nói tỉnh bơ "Đau lòng cái gì chứ? Bao nhiêu tuổi rồi, có mỗi một chút chuyện nhỏ.. Hơn nữa tôi cũng không định cho em ấy biết …Emđến đây làm cái gì?" Nguyên Tích nhìn đến La Tiểu Lâuđứng ở cửa, sự suy yếu trong thanh âm lập tức biến mất, trầm giọng hỏi.

La Tiểu Lâu lườm hai huynh đệ trong phòng một cái "Emđang định đi Thiên Đông tìm chút tài liệu thì thuận tiện ghé qua, các anhđang làm cái gì?" Nguyên Tích ho khan một tiếng, trừng mắt với La Tiểu Lâu"Một cái thí nghiệm thân thể đơn giản, em không hiểu đâu".Khóe miệng Nguyên Triệt nhếch lên, bổ sung "Gen hắn đã thăng lên cấp 4S, bởi vì chỉ duy nhất một mình hắn có cái cấp bậc này nên hắn muốn tiến hành thí nghiệm cực hạn thể năng".

Vì không hiểu lắm nên La Tiểu Lâu cũng không nói thêm cái gì, gật gật đầu đối với hai huynh đệ "Vậy emđi đến Thiên Đông đây".

"Từ từ, anhđi cùng với ngươi" Nguyên Tích đứng dậy nói.

La Tiểu Lâu nhìn nhìn những giọt mồ hôi trên trán người kia, suy nghĩ nói "Nơi này rất gần Thiên Đông, em thực sự sẽ mau về đây, không bằng anh cứ xử lý một chút chuyện chưa xong đi, lát nữa chúng ta cùng nhau về nhà".

Nguyên Tích còn muốn đi theo, bị Nguyên Triệt vỗ bốp một cái. Nguyên Triệt phất phất tay với La Tiểu Lâu"Đi đi, các cậuđi trước đi".

Chờ đám người La Tiểu Lâuđi khỏi, Nguyên Tích mới quay vào trong, nằm lên cái ghế nghỉ. Nguyên Triệt đứng cạnh nhìn y, nở nụ cười gian "Cảm giác cũng không tệ lắm nhỉ?"

Nguyên Tích không nói chuyện, trên mặt thìđen lại.

La Tiểu Lâu rất nhanh mang ba người tới Thiên Đông, Cao chủ quản đang đứng chờ ở cửa, cười tủm tỉm đem mọi người đón vào.

Đám người La Tiểu Lâuđi theo sau Cao chủ quản đến một phòng khách nhỏ, bên trong có một loạt ghế sofa, khi bọn họ đi vào, hai nam nhân đang ngồi trên ghế đều đứng lên.

Cao chủ quản cười nói "Điện hạ, đây là Ngô Xuân, Ngô Thu hai huynh đệ, cũng là lính đánh thuê lợi hại nhất mà Thiên Đông của chúng ta hợp tác cùng".

Hai người kia thoạt nhìn đều khoảng ba mươi tuổi, diện mạo cũng không thô kệch như những cái lính thuê khác. Một người thì nhìn anh tuấn, người còn lại thì có vài phần nhã nhặn.

Người diện mạo anh tuấn – Ngô Xuân – thản nhiên màđánh giáđám người La Tiểu Lâu, nói "Chỉ là vì cuộc sống màđi chút địa phương tìm ít tài liệu về bán mà thôi, có lợi hại thật không cũng không thể nói rõ".

La Tiểu Lâu cũng quan sát hai người kia, có vẻ cũng được, hơn nữa đãđược Cao chủ quản đảm bảo, chắc là cũng có chút thực lực. Hắn đem ra một tờ giấy:"Tôi muốn những tài liệu trong này, các anh có thể tìm được sao?"Ngô Xuân tiếp nhận xem vài lần, khẽ cau mày, cuối cùng nói "Ngài khi nào thì cần những thứ này?"La Tiểu Lâu nở nụ cười "Càng nhanh càng tốt".

Ánh mắt Ngô Xuân sáng rực lên "Đã sớm nghe nói điện hạ chính là một vị cao cấp chế tạo sư, chúng tôi muốn hai trận cơ giáp cấp 5. Nếu ngài đồng ý, mười ngày nữa chúng tôi sẽ đem những loại tài liệu ngài cần đưa đến".

"Không thành vấn đề"La Tiểu Lâu gật gật đầu, tuy rằng chào giá không phải là thấp, nhưng tài liệu cấp 10 cũng không phải dễ kiếm. Hơn nữa, chỗ mà hai người kia cần đến khẳng định cũng không phải địa phương gì an toàn.

"Tôi có thể đưa trước một nửa côi như đặt cọc" Nói xong La Tiểu Lâu lấy từ trong ngực ra một cái không gian nút, bên trong là một trận cơ giáp cấp sáu. Đây không phải làcơ giáp sinh vật. Trừ Tinh cầu Grey, hiện tại cơ giáp sinh vật còn chưa xuất hiện bên ngoài.

Ngô Xuân tiếp nhận, nhìn nhìn, trong mắt dâng lên một cỗ kích động, làm một cái lễ đối với La Tiểu Lâu"Đa tạ điện hạ"La Tiểu Lâu khoát tay "Hy vọng các anh mau chóng bình an trở về".

Ngô Xuân cùng Ngô Thu cùng La Tiểu Lâu ký vào hợp đồng, cáo biệt La Tiểu Lâu, nhanh chóng rời đi.

Ra đến cửa, Ngô Xuân đưa không gian nút cho Ngô Thu. Ngô Thu nhận lấy, do dự hỏi "Đại ca, người kia …"

Ngô Xuân gật gật đầu "Đúng thế, không nghĩ tới, những người đó dám động đến vương tử phi của đế quốc. Nhưng mà việc này chúng ta tuyệt đối không thể ra mặt, người sống sót lúc đó chỉ có hai chúng ta. Em cũng thấy ngững người khác chết thế nào rồi đó".

"Mặc kệ kẻ kia là ai, chúng ta tuyệt đối không thể làm người khác biết chúng ta có liên quan đến sự kiện kia. Người đứng đằng sau còn dám động tới một tướng quân, một vương tử phi … nếu muốn mạng của chúng ta, thực sự dễ dàng" Ngô Xuân liếc nhìn Ngô Thu một cái "Nếu lúc ấy không phải thân thể ngươi không khỏe mà rời đi một lát, hai chúng ta cũng tuyệt đối chạy không thoát".

235. Chương 233

Trong Thiên Đông, La Tiểu Lâu chống lại ánh mắt kích động của D Tư cùng Ngải Phàm, đành xin Cao chủ quản mang bọn họ đi chọn mấy dụng cụ phụ trợ cho sơ cấp cơ giáp chế tạo sư, phí dụng thì cứ trừ vào tài khoản của cậu.

Nhìn sang Arthur bên cạnh, La Tiểu Lâu lại bỏ thêm một câu "Anh ta thì không cần".

Arthur nhướn lông mày "Cóý gì vậy? Chẳng lẽ lúc cậuchạy nạn không phải là tôi hỗ trợ sao?"

La Tiểu Lâu nhớ lại quãng hành trình không dám nói là tốt đẹp kia, hơi bực mình "Đương nhiên là có hỗ trợ rồi, giúp tôi làm việc cho các anh, hơn nữa tiền lương thì thực nghèo nàn, tôi cảm thấy mình đã trả hết toàn bộ phí dụng hỗ trợ rồi, cả của Nguyên Tích nữa".

Nhìn thấy biểu tình của Arthur càng lúc càng khoa trương, La Tiểu Lâu lại cười nói "Mấu chốt là, tôi sợ sức ăn của đầu lĩnh hải tặc như anh quá lớn, tôi sẽ không trả nổi tiền".

Arthur hừ một tiếng. La Tiểu Lâu nhìn thấy vệt máu ứ bên miệng Arthur, do dự một chút rồi nói "Lúc trước Mộ Thần ở chỗ của anh không có chuyện gì chứ? Lại nói, cậu ta thế nào mà thoáng cái đã thành con trai của Mạc sư phó vậy…?"Động tác của Arthur lập tức cứng đờ, căm giận nghiến răng "Đúng thế, cho dù nhận lại nhau cũng nên nhận sớm sớm một chút, lại cố tình hai ngày sau mới nhận, cái gì nên làm cũng đều làm rồi, hiện tại tên kia gặp mặt đã nổi giận, giống như tôi thật có lỗi với cậu ta… cho dù là tôi có lỗi thật, nhưng ta lúc ấy làm sao biết được cậu ta là huynh đệ của tôi chứ…"

La Tiểu Lâu nghe vậy cả kinh, hắn không dám tin mà nhìn nhìn Arthur, khó xử hai giây mới hỏi "Anh là con ruột à?"

Arthur giật nảy lên, giống như một con mèo bị giẫm phải đuôi, tóc đều phải dựng đứng lên "Đương nhiên không phải, mắt cậu làm sao vậy?"La Tiểu Lâu lúc này mới thở nhẹ ra. Diện mạo Arthur tuy tuấn mỹ sắc bén, nhưng nếu so với Mộ Thần, thực đúng là'người đẹp cùng dã thú'

"Vậy tại sao lại nói là huynh đệ?"La Tiểu Lâu truy vấn.

Arthur khó được xuất ra biểu tình không tự nhiên "Ông già của tôi trước kia là bằng hữu của Mạc sư phó, đã từng cứu mạng ông ấy. Sau đó Mạc sư phó quyết định sinh sống tại Tinh cầu Grey, nói là giúp đỡ ông già tôi chiếu cố tôi, còn nhận tôi làm con nuôi".

"Thế nhưng trước giờ anh cũng không có gọi 'cha' nha, tôi dámthề tôi không nhớ lầm". La Tiểu Lâu gặp qua mấy lần Arthur xưng hô với Mạc sư phó, tuy rằng có tôn kính hơn hẳn so với người khác, nhưng cái kiểu xưng hô cha con thì tuyệt đối chưa từng có.

"Tôi ngất, vì cái gì phải gọi chứ … ông già nhà tôi tôi cũng còn không gọi thế!" Arthur phẫn nộ quát, mặt lại đỏ lên.

La Tiểu Lâu khóe miệng run rẩy, chuyển đề tài "Anh là anh Mộ Thần?"

Mặt Arthur càng khó nhìn hơn, hơn nửa ngày mới trả lời một cách không tình nguyện "Tôi nhỏ hơn cậu ta một tháng, cả hai đều mười chín".

La Tiểu Lâu nhìn biểu tình vặn vẹo của Arthur, không sợ chết mà nói "Điều đó không có khả năng! Ngươi nhìn già hơn Mộ Thần …ý tôi là, nhìn thành thục hơn".

Arthur hừ một tiếng, khinh bỉ nói "Tôi khi mười tuổi đã bắt đầu làm lão đại, đương nhiên khác với đám cậu ấm các cậu được nuôi dưỡng như hoa trong nhà kính rồi…" Nói tới đây Arthur hình như nhớ đến cái gì, trong ánh mắt luôn kiên quyết xuất hiện một sự nhu hòa khó tả.

La Tiểu Lâu nói thầm "Tôi không biết là tôi cùng Mộ Thần lại là hoa trong nhà kính đấy …"

Arthur không để ýđến La Tiểu Lâuđang lầm bầm, trịnh trọng nói ra quyết định "Tôi về sau sẽ hảo hảo chiếu cố cậu ấy!"

"…"

Không lâu sau, D Tư cùng Ngải Phàm hưng phấn đi ra. Hai người đều đã chọn được dụng cụ phù hợp.

Rời khỏi Thiên Đông, La Tiểu Lâuđi đón Nguyên Tích. Nguyên Tích so với ban nãy đã khôi phục không ít nhưng La Tiểu Lâu vẫn khôngdám để Nguyên Tích lái huyền phù xe. Nguyên Tích tuy rằng miễn cưỡng đồng ý– 125 cảm thấy chủ yếu là do La Tiểu Lâu vẫn ôm thắt lưng y– nhưng vẫn làm mặt lạnh. Tiểu đệ A5 của 125 ở phía sau phát huy sự bình tĩnh kinh người, đem huyền phù xe thuận lợi đỗ tại bãi đỗ xe của hoàng cung.

Về đến nhà, La Tiểu Lâu không thèm để ýđến sắc mặt của Nguyên Tích, dám đem y dìu tới phòng tắm, nói với Nguyên Tích "Honey, anh tự cởi quần áo đi, emđi sắp nước"

Nguyên Tích đã tắm qua ở quân bộ rồi, nhưng nghĩđến nước nóng tắm sẽ thoải mái, lại có thể lôi kéo La Tiểu Lâu vào cùng, lập tức đồng ý.

La Tiểu Lâu xả nước ra, điều chỉnh độ ấm phù hợp, lại đổ vào một ít thuốc có tác dụng thư giãn cơ thể, nói "Anh ngâm một lát đi, em lát nữa sẽ quay lại" Vừa mới quay người định đi đã bị Nguyên Tích ôm chặt lấy.

La Tiểu Lâu ngẩn người, quay lại ôm lấy Nguyên Tích. Không đợi La Tiểu Lâu nói cái gì, Nguyên Tích đã hôn lên, vội vàng lại nhiệt liệt, động tác thì có vẻ dịu dàng hơn nhiều, nhẹ nhàng gặm cắn môi La Tiểu Lâu. La Tiểu Lâu cúi đầu rên rỉ một tiếng, đầu lưỡi cũng nhẹ nhành mà liếm trả Nguyên Tích, nhận lại là một nụ hôn dài nhiệt liệt hơn nữa.

Hai người gắn bó giao hòa, tay đã di động trên người đối phương. La Tiểu Lâu hoàn toàn đắm chìm trong hơi thở bádạo mà lại làm người an tâm của Nguyên Tích, cậu vuốt ve bả vai rắn chắc của Nguyên Tích,

trong đầu hiện lên cảnh sáng hôm nay Nguyên Tích mồ hôi mồ kêđầm đìa, La Tiểu Lâu từ trong cảnh ý loạn tình mê mà bắt đầu lấy lại tinh thần, đẩy Nguyên Tích ra.

Nguyên Tích hơi chút rời đi, nhìn La Tiểu Lâu sắc mặt hồng nhuận, hơi thở hào hển, thấp giọng nói với mình "Anhđi tắm trước đi, em muốn đi ra ngoài một chút, thực sự có việc".

Nói xong, La Tiểu Lâu cực kì kiên định màđẩy Nguyên Tích ra, giả bộ như không thấy cái vị tríđã phản ứng kia của Nguyên Tích, đi về phía cửa.

Nhất gia chi chủ bị bỏ lại, không dám tin mà nhìn tiểu nô lệ kia cứ thế đem y ném một mình trong phòng tắm, oán hận một cước đá bay đám quần áo trên mặt đất, chậm rãi tiến vào bồn tắm lớn. Qua một hồi lâu sau, dục vọng của Nguyên Tích rốt cuộc chậm rãi hạ xuống. Y dựa vào thành bồn tắm, đen mặt tình toán hôm nay La Tiểu Lâuđắc tội y mấy lần. Đầu tiên là ban ngày xông đến chỗ ylàm thí nghiệm, thấy được bộ dáng dọa người của y, sau đó cùng nam nhân khác đi dạo phố, trở về thì coi y như kẻ yếu, không cho y lái xe, càng quáđáng hơn chính là… Nguyên Tích lại liếc nhìn tiểu huynh đệ của mình một cái. La Tiểu Lâu nhất định là cố ý!!

Nguyên Tích mị hí mắt, nghĩ nghĩ xem đêm nay lên làm thế nào để trả thù lại.

Không lâu sau, ngoài cửa vang lên tiếng gõ, Nguyên Tích kinh ngạc hai giây, nghiêm mặt, thô bạo mà quát "Em tiến vào cho anh!!"

Hai giây sau, cánh cửa mới run rẩy mở hé ra, thấp dưới cánh cửa, một cái đầu xanh biếc to to dò xét chui vào, 125 thanh âm run rẩy đáp "Không, không phải là tôi tự đến đâu, làLa Tiểu Lâu bảo tôi tới đấy! Ý tôi là, La …La Tiểu Lâu kêu ngài đi ra đi ăn cơm!"

125 dùng tốc độ nhanh nhất một hơi nói xong, oạch một tiếng rụt đầu về, bụm mặt chạy như điên a a a a Nguyên Tích trần truồng, nó nhìn thấy mất rồi!

Nguyên Tích đứng cạnh bồn tắm, tay phải cầm một cái khăn tắm –đúng là cái khấn quơ đại để che người lúc phát hiện ra là 125 – gân xanh trên tay ứa ra, là cố ý, La Tiểu Lâu nhất định là cố ý!

Cửa phòng tắm phát ra một tiếng sập thật lớn, làm cho người ta không khỏi vạn phần đồng tình cùng cái cửa đáng thương kia.

La Tiểu Lâu nhìn người nào đó mặc áo choàng tắm nổi giận đùng đùng bước lại gần, đứng bên cạnh bàn cười hô"Mau tới đây nào, em làm canh này, là học từ …'mẹ'đấy!"

Trong lòng Nguyên Tích đang có tới ít nhất một trăm loại biện pháp nghiêm trị tiểu nô lệ, vậy mà vừa mới nhìn đến một bàn đầy thức ăn, lại còn La Tiểu Lâuđang đứng cạnh một nồi canh nóng hôi hổi, bỗng nhiên các biện pháp trừng trị bị thiếu mất mấy chục loại. Y dừng cước bộ, đầu tiên là quét mắt lên bàn ăn, nga nga, có tôm, có cá, có bánh ga tô, có cả món rau không thích lắm, canh có thể ăn được sao…? Sau đó mới khinh thường mà nhìn về phía La Tiểu Lâu, ngạo mãn nói "Đừng nghĩ dùng cái này để hối lộ anh".

La Tiểu Lâu cười đem Nguyên Tích kéo lại, chính mình ngồi bên cạnh y, ôn hòa nói "Cưng à, em đâu có ý thế, em chỉ cảm thấy hôm nay anh mệt mỏi, cố ý làm cho anh thôi".

Sự tức giận trong lòng ai đó lại lén lút mất đi một mảng lớn, phụng phịu chỉ chỉ canh, hỏi "Có thể uống sao?""Đương nhiên, lúc em làm, mẹ tự mình ở bên cạnh chỉ đạo, ngay cả nêm nhiều ít đều đong chính xác mới cho vào, nghe nói thực sự bổ thân thể lắm đấy". Trên mặt La Tiểu Lâu có một chút ít sùng bái, có lẽ canh Phượng Già Lăng bệ hạ chỉ dạy cũng không tệ lắm.

Nguyên Tích yên lặng mà liếc nhìn La Tiểu Lâu một cái, không định nói cho cậubiết bản lĩnh đã gặp qua là không quên của mẹ. Trước đây mẹ chỉ đọc một quyển dạy nấu canh là có thể nói lại không kém một chữ, rồi làm cho y ăn, thực đáng sợ mà.

Mẹ tự mình dạy nấu ăn sao … mục đích rất rõ ràng!

Nguyên Tích nghĩ tới cảnh nồi canh của y bị đặt lên bàn ăn lớn của hoàng cung, hừ một tiếng, ngón tay giật giật, đem La Tiểu Lâuđang lấy canh giúp y kéo lại "Ăn cơm trước".

Khi Nguyên Tích đem đũa buông xuống, nhìn thoáng qua khối bánh ga tô cuối cùng, có chút khó xử, sau vẫn nói "Cất đi, để dành lại mai anhăn"

La Tiểu Lâu nhịn cười, khẽ ừ một tiếng.

Lúc người hầu tới nhàăn thu dọn, La Tiểu Lâu cố ý dặn dò bọn họ phải giữ lại phần bánh ga tô thừa.

Sau đó hai người trở về phòng ngủ, La Tiểu Lâu nhìn thoáng qua ánh mắt xám ngắt của Nguyên Tích, nuốt nuốt nước miếng một cái rồi nói "Emđi tắm".

Vội vội vàng vàng tắm qua loa, La Tiểu Lâu cả người phiếm hồng bước ra, nhìn thấy Nguyên Tích đang ở trên giường đùa nghịch một cái hộp.

Nguyên Tích ngẩng đầu nhìn thoáng qua La Tiểu Lâu, màu mắt càng đen, yôm lấy thắt lưng La Tiểu Lâu, một tay đè người xuống giường, sau đó nhìn La Tiểu Lâu một chốc, áp lực nói "Anh muốn thương lượng với em một việc".

La Tiểu Lâu cảm giác được thứ gìđó cứng rắn đè giữa hai chân mình, không được tự nhiên mà giật giật. Nguyên Tích không lớn lắm đã kết hôn, hơn nữa lại chưa từng có ai khác, biểu hiện đối với cái phương diện này đúng là… dị thường tò mò. Hơn nữa với tính tình của hắn, căn bản không thèm khắc chế dục vọng, luôn luôn lôi kéo La Tiểu Lâu lăn lộn ra giường. Đúng lúc này lại nói cái gì mà thương lượng sự việc? Đây là lần đầu tiên!

"Cái gì?"

"Bọn họ nói với anh vài lần rồi, hơn nữa, tình thế cũng đã càng ngày càng nghiêm trọng, anh Nguyên Triệt đãđịnh đi tiền tuyến, anh thực sự có thể cũng sẽ phải đi. Cho nên, anh nghĩ, chúng ta chắc là phải lưu lại gen trước" Nguyên Tích vuốt ve khuôn mặt La Tiểu Lâu nói.

La Tiểu Lâu nháy mắt đã hiểu được ý tứ của Nguyên Tích, lắp bắp nói "Là cái mà lần trước anh nói sao? Làm thế nào lưu lại?"

Lông mi Nguyên Tích giật giật, bỗng nhiên xấu tính cười phá lên "Em không biết thật à? Anh lần đầu tiên thấy người mà cả cái này cũng không biết đấy. Nhưng màđừng lo, anh sẽ giúp em mà, cưng ạ …" Nói xong, tay Nguyên Tích đã mở áo ngủ của La Tiểu Lâu ra, sờ từ ngực xuống dần dưới. Tay còn lại của Nguyên Tích cũng đã vuốt ve trên người cậu. Những điểm mẫn cảm của La Tiểu Lâu, Nguyên Tích còn hiểu rõ hơn cả chủ nhân. Không đến một chốc, sắc mặt La Tiểu Lâuđãđỏ bừng lên, nhịn không được mà hướng lại gần Nguyên Tích.

Nguyên Tích nắm vuốt khí quan trong tay, bỗng nhiên cúi đầu hôn lên môi La Tiểu Lâu, theo môi đến cổ, xương quai xanh, đến trước ngực … Cuối cùng cắn một ngụm thịt mềm trên lưng La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu cả người run lên, bỗng nhiên cảm thấy chỗ nào đóđang muốn giải phóng bỗng nhiên bị ngậm vào một chỗ cực kì dị thường ấm áp.

La Tiểu Lâu kích động kêu lên, không dám tin mà cúi đầu. Tuy rằng Nguyên Tích đã từng lôi kéo cậu thực hành đủ các loại tư thế nhưng tuyệt đối chưa từng bắt cậu khẩu giao.

Thế mà bản thân Nguyên Tích – một người trước giờ vẫn cường thế – lại vìcậu phục vụ …La Tiểu Lâu chỉ cảm thấy ***g ngực nảy lên lợi hại, thân thể cũng càng lúc càng mẫn cảm.

Gần như trong khoảnh khắc đầu lưỡi Nguyên Tích di chuyển được vài cái, La Tiểu Lâu rên lên một tiếng, bắn ra. Hơn nữa, hầu hết đều bắn trong miệng Nguyên Tích, thậm chí là cả trên mặt.

La Tiểu Lâu lấy tay che mặt, cảm thấy thật chẳng còn mặt mũi nào gặp người nữa.

Nguyên Tích thì ngẩn người, lập tức nở nụ cười, lấy từ cái hộp nhỏ bên cạnh ra một cái ống trong suốt, chọc vào ít chất lỏng còn dính tại trên khí quan của La Tiểu Lâu một chút, dịch thể lập tức bị hút vào trong ống.

Nguyên Tích đem cái ống cẩn thận để lại trong hộp, sau đó dùng sức mở hai cái tay đang che mặt của La Tiểu Lâu. La Tiểu Lâu lắp bắp mà nói "Làm, làm gì?"

Nguyên Tích sờ sờ khuôn mặt vì xấu hổ mà nóng lên của La Tiểu Lâu nói "Em sẽ không hưởng thụ xong thìđịnh không phụ trách đâu nhỉ?"

Năm phút sau, miệng La Tiểu Lâu hàm chứa căn nguyên thật lớn của Nguyên Tích, không thoải mái mà muốn phun ra. Tuy vậy cậucũng không có nhổ ra, mà lại tận lực đem thứ đó của Nguyên Tích ngậm càng sâu. Nguyên Tích gây cho cậu khoái cảm thật lớn, cậuđương nhiên cũng hy vọng Nguyên Tích cảm nhận được.

Dù là vậy, Nguyên Tích tên kia chẳng thèm cảm kích mà vẫn ở trên chỉ huy đầu lưỡi của cậu phải như di chuyển như vầy như vầy, tay cũng phải xoa nắn như này như này …

Tuy rằng oán giận bất mãn Nguyên Tích, nhưng La Tiểu Lâu lại cảm thấy thứ trong miệng mình càng lúc càng cứng rắn. Cậu cố sức dùng đầu lưỡi liếm, ngón tay cũng vòng trụ ở gốc.

Đúng lúc này, Nguyên Tích bỗng nhiên rút ra, đem La Tiểu Lâu vẫn còn sửng sốt màđè dưới thân, tách hai chân cậura, cứ như vậy mà xuyên vào.

"Anh…"La Tiểu Lâu căn bản không giãy ra được, kêu to một tiếng rồi thì nhăn lại lông mày.

Nguyên Tích sờ sờ mặt của cậu"Cứ thế giúp anh cũng được …" chưa nói xong hết đã bắt đầu di chuyển…

Ooooo

Ngày hôm sau, Nguyên Tích trước mặt bao người làm trò trịnh trọng giao cái hộp cho quản gia.

La Tiểu Lâu thì không dám nhìn sang những người họ Nguyên đứng cạnh, đây quả thực tương đương nói cho mọi người biết vợ chồng bọn họ đã làm cái gì.

Phượng Già Lăng mỉm cười, sờ sờ đầu La Tiểu Lâu"Cha thật mong chờ ngày một tân sinh mệnh mới xuất hiện".

Sau đó, một nhà cùng nhau đi tới quân bộ.

La Tiểu Lâu sau khi tiễn Nguyên Tích đến bộ chỉ huy, chính mình cũng đi sang Bộ nghiên cứu cơ giáp, đóng cửa lại, lấy ra một cái lông chim màu trắng …đây là bạch điểu đưa tới ngày hôm nay.

Cái lông chim màu trắng kia ở trong lòng bàn tay La Tiểu Lâu giật giật, dần hóa thành một đạo ánh sáng màu lục nhạt, tiến vào trán La Tiểu Lâu.

Khi La Tiểu Lâu mở mắt ra, chân mày cau lại. 125 ở bên cạnh lo lắng hỏi han "Có chuyện già?"

"Bên thú loại kỳ thực cũng coi như thuận lợi, cơ giáp sinh vật có thể chống đỡ được thế công của bạch tuộc nhân. Chính là Siever nói, bọn họ cảm giác được một sự dị động xa lạ".

125 cũng nghi hoặc "Dị đông?"

La Tiểu Lâu cùng 125 đều nghĩ sự tình có lẽ cần điều tra thật lâu, thế nhưng đến chiều ngày hôm sau vẫn chẳng có chút thông tin gì về cái gọi là'dị động' kia cả.

Liên bang vẫn không cóđộng tĩnh. Bên đó tuy rằng tổn thất thảm trọng nhưng Nguyệt Thượng cũng như tầng lớp lãnh đạo của liên bang vẫn không hề có chút ýđịnh cầu viện đế quốc.

Tuy vậy một ngày, nhân viên thông tin lại thu được một phong mật thư khác lạ.

Tự thể xinh đẹp màu vàng, nhưng lại là tự thể mà không có một người xem hiểu. Đang lúc mọi người nghị luận, tự thể kia chậm rãi chuyển thành ngôn ngữ thông dụng của đế quốc. Đọc nội dung của nó, tất cả mọi người đều chấn kinh.

Bên gửi thư tự xưng là nhị cấp văn minh (nền văn minh cấp hai) mà bọn họ gọi đế quốc là một cấp văn minh (nền văn minh cấp một – thấp hơn), cũng có giải thích đây là dựa theo cấp bậc phân chia trong vũ trụ.

Trong thư, đầu tiên là biểu thị sự kinh hỉ khi phát hiện sự tồn tại của đế quốc – một cấp văn minh, lại đơn giản giới thiệu về chính mình một chút, cuối cùng là mời người lãnh đạo của đế quốc đi Hội nghị đặc biệt Luis của nhị cấp văn minh.

Tin này làm cho cả quân bộ chấn kinh. Nhân loại phát triển bao năm như vậy, trừ bỏ tinh cầu của dị thú cùng một ít thú loại, hoàn toàn không có chút tin tức gì về nhị cấp văn minh.

Mà trong một phòng họp thật lớn khác, Nguyệt Thượng hé miệng cười, nhìn phong thư mời màu vàng "Đương nhiên làđi, tôi liên hệ lâu như vậy, không phải là vì ngày này hay sao. Tôi bây giờ không cần cầu đế quốc, không lâu sau, bọn họ trái lại còn phải van cầu tôi. Đến lúc đó xem …"

Nói tới đây, Nguyệt Thượng đảo mắt trừng lên với Tô Lan "Tôi thực không hiểu em nghĩ cái gì nữa, em nghĩ dựa vào một người như thế là có thể mê hoặc Nguyên Tích sao? Em cho lày cũng không cóđầu óc giống như em chắc?"

Tô Lan lần đầu tiên bị biểu ca nghiêm khắc quở tránh như vậy, ủy khuất mà cúi đầu, không dám lên tiếng.

Ánh mắt của Nguyệt Thượng mị lên "Tôi hiểu Nguyên Tích, y sẽ không dễ thích người khác đâu". Nói xong, khóe miệng kiểu lên, đồng thời chậm rãi nắm chặt tay "Nếu là tôi, tôi tuyệt đối sẽ không dùng loại phương pháp vô dụng này. Bất luận thế nào, tôi cũng sẽ làm y phải nhớ kĩ tôi".

"Vậy bây giờ phải làm sao?" Tô Lan bĩu môi.

Nguyệt Thượng khẽ nhìn thoáng qua Tô lan, cười nhẹ "Tuy rằng rất nhanh là có thể ở bên Nguyên Tích, nhưng Nguyên Tích ca lại vừa phái nằm vùng bên này, tôiđương nhiên cũng cần đáp lễ một chút".

Nguyệt Thượng quay đầu nói với người bên cạnh "Giúp tôi liên hệ với An Hoa Cẩm".

236. Chương 234

Đế quốc đưa ra quyết định rất nhanh, đúng là nhất định phải đi, dù sao bỗng nhiên chui ra một nền văn minh cấp 2, thực lực thực sự của nó, nó có tồn tại hay không, mục đích của nó là gì… tất cả đều phải xác định được.

Hiện nay đế quốc đang gặp nguy cơ, bọn họ không thể phớt lờ bất kể chuyện gì dù nhỏ nhất, càng không thể tùy tiện tạo ra một cái kẻ địch cường đại.

Cuối cùng, Nguyên Tích chủ động xin đi nền văn minh cấp 2. Hiện tại Nguyên Liệt bệ hạ cùng Phượng Già Lăng bệ hạ không thể rời khỏiđế quốc, mà Nguyên Triệt vừa mới đi tiền tuyến, Nguyên Nặc lại còn quá nhỏ, không thể gánh vác được trách nhiệm này.

Vương tộc cùng quân bộ trải qua bàn bạc, cuối cùng đồng ý yêu cầu này. Với tình hình hiện tại, Nguyên Tích không thể nghi ngờ là người thích hợp nhất. Cho dù là nền văn minh cấp 2, nếu dám hại bọn họ vương tử đang trên đường nhận lời mời đến dự Hội nghị, hai vị bệ hạ cũng sẽ mang quân đội trực tiếp tuyên chiến đối với bọn họ.

Cho dù song phương có chênh lệch về thực lực thật, dù không có khả năng thắng, cũng sẽ phải làm cho cái nền văn minh cấp 2'cân di chuyển cốt'. Bởi vậy, nếu thực sự cái gọi là văn minh cấp 2 kia còn biết chia nặng tìm nhẹ, chắc chắn sẽ không thương tổn người kế thừa của đế quốc.

La Tiểu Lâu lúc ấy không nói gì, nhưng sau khi trở về nói với mọi người, muốn cùng đi với Nguyên Tích.

Nguyên Liệt cùng Phượng Già Lăng đều nhìn về phía La Tiểu Lâu, mặc dù có chút kinh ngạc nhưng là càng nhiều là thâm ý.

Nguyên Nặc thì kinh ngạc hỏi "Tại sao chứ? Chỗ đấy nguy hiểm lắm, biểu ca chắc chắn sẽ không đồng ý cho ngươi đi đâu, đúng không biểu ca…"

Nguyên Nặc quay đầu, nhìn về phía Nguyên Tích, kết quả thiếu chút nữa là bị biểu tình của Nguyên Tích dọa rớt cả chiếc dĩa xiên trong tay.

Nguyên Tích cảm động nhìn La Tiểu Lâu, đúng thế, La Tiểu Lâu nhất định là không nỡ xa y thời gian dài như vậy, không muốn để yđi mạo hiểm, mới muốn đi cùng y, yđương nhiên cũng sẽ nguyện ý mà thời thời khắc khắc mang La Tiểu Lâu theo bên người …

La Tiểu Lâu ho khan một tiếng, giải thích "Là thế này, emđang chế tác cơ giáp cấp 10, cần một loại thuốc dẫn, phi thường khó tìm. Nếu đó thật là văn minh cấp 2, em có lẽ đi thử thời vận một chuyến xem sao …"

Nguyên Tích cứng ngắc hai giây, lại nghĩ, da mặt La Tiểu Lâu mỏng, khẳng định là ngượng không dám nói trước mặt mọi người là không muốn tách y ra, ân… nhất định là như vậy!

Nguyên Liệt gật gật đầu, Phượng Già Lăng thì nhìn tiểu nhi tử trong mắt chưa gìđã tràn ngập niềm vui, khẽ cười cười, nói "Có thể, các con… thật ra cũng không cần lo lắng quá, những gì nên chú ý cha đều đã dặn dò Nguyên Tích. Đừng dễ dàng đáp ứng bọn họ bất cứ chuyện gì, nếu thấy không thể làm chủ thì liên hệ với chúng ta. Những thứ khác, nên làm cái gì thìlàm cái đó".

La Tiểu Lâu vui sướng đứng lên, thật không ngờ xin đi dễ dàng như vậy, tuy rằng cậu chủ yếu đi theo làđể tìm kiếm tài liệu, nhưng mà dù sao đã biết cách dùng khế ước rồi, nếu Nguyên Tích có gặp nguy hiểm, cậu vẫn có thể hỗ trợ.

Nghĩ đến đây, La Tiểu Lâu lại cảm thấy rối rắm, đây cũng không giốngtính cách của cậu– hy sinh, kính dâng – loại từ này nếu trước kia bảo làcậu có,đại khái sẽ bị người cười chết cũng chẳng tin. Nhưng mà, nhìn xem Nguyên Tích – người bình thường hay làm bộ ác bá, lại nhìn nhìn chiếc nhẫn trên ngón áp út, La Tiểu Lâu lại cảm thấy hành vi của kẻ ngốc trước đây chưa từng làm, bây giờ tựa hồ đang có xu hướng tăng cao. Hơn nữa, cậu lại còn cam tâm tình nguyện nữa chứ… Nam nhân kết hôn xong, chỉ số thông minh có vẻ cần phải kiểm tra lại.

Trước khi đi, La Tiểu Lâu cung kính nói với Phượng Già Lăng bệ hạ "Bệ hạ, đa tạ ngài hôm qua đã tới giúp, canh ăn thật sự rất ngon".

Trừ La Tiểu Lâuđang mang vẻ mặt cảm kích cùng Phượng Già Lăng đeo bộ mặt như gió xuân, biểu tình củanhững người khác đều có chút vặn vẹo. Bàn tay trắng nõn của Phượng Già Lăng đưa ra, vỗ vỗ bả vai La Tiểu Lâu"Cha rất vui khi giúp được con".

Kế hoạch xuất phát là ba ngày sau, trong thư mời cũng đã ghi cẩn thận tọa độ, đến lúc ấy chỉ cần có mặt tại đó sẽ có người tới đón.

La Tiểu Lâu tận dụng mấy ngày còn lại, đem cơ giáp của mấy người Nguyên Nặc cùng Lăng Tiêu đều làm ra. Vốn La Tiểu Lâuđịnh làm toàn bộ cơ giáp cấp sáu cho mấy người từ Bụi động, còn riêng Nguyên Nặc là cơ giáp cấp bảy. Nhưng mà khi chế tác cơ giáp cho Nguyên Nặc, có thể là do ý thức nguyên lực được đề cao đến siêu cấp độ, ngoài bốn trận cơ giáp cấp bảy còn thành công chế tác được thêm hai trận cơ giáp sinh vật.

La Tiểu Lâu quyết định đem một trận cơ giáp thừa ra đưa cho Nguyên Triệt, có gia tăng thêm khả năng phòng ngự. Tuy rằng Nguyên đại ca trước giờ chưa từng yêu cầu qua, nhưng mà nghĩ tới quan hệ giữa anh ấy cùng Ly Mạch, hơn nữa thái độ của Nguyên Triệt đối với việc La Tiểu Lâu là nửa dị thú, trong lòng cậuđối với vị Nguyên đại ca này thực sự là rất có hảo cảm –đương nhiên là trừ lúc người kia đòi sờ lông cậu.

Về phần cơ giáp của Nguyên Nặc, La Tiểu Lâuđích thân dựa theo đoạn video quay được mà chế tạo, màu sắc là màu đen mà trước đây tên kia đã từng ám chỉ qua. Nhưng vì làm tăng thêm tính mềm dẻo cho lớp vỏ, La Tiểu Lâu cho thêm một loại tài liệu cấp chín gọi là Tử giới tia. Màu đen mang theo một quầng sáng màu tím thản nhiên, càng nhiều một vẻ thần bí.

Nguyên Nặc biết hai người lại muốn đi xa, đang uể oải. Hắn đã chuẩn bị tốt tâm lý là chỉ có thể thu được cơ giáp mới sau khi chờ La Tiểu Lâu trở về. Đến lúc nhận được không gian nút chứa cơ giáp mới La Tiểu Lâu gửi cho, Nguyên Nặc còn có chút không dám tin.

La Tiểu Lâu nở nụ cười "Thời gian không nhiều lắm, không đi thử cơ giáp sao?"

Nguyên Nặc vội vã lôi La Tiểu Lâu hướng đến phòng huấn luyện, trong lòng hưng phấn mà lên kế hoạch, mấy ngày tới tìm ai tìm ai để luyện tập nhỉ? Tập luyện cơ giáp đối chiến là chính nhưng khoe ra là chủ yếu.

Đến khi một cơ giáp màu đen ánh tím lẳng lặng xuất hiện trước mặt họ, Nguyên Nặc ngây người một hồi rồi mới cảm thán, thật làđẹp!!

"Tôi đi thử đây, cậuđi phòng quan sát chờ tôi nhé" Nguyên Nặc vội vàng ngoảnh mặt nói với La Tiểu Lâu, người thìđã chạy tới leo lên cơ giáp.

La Tiểu Lâu thì chúý tới số liệu của cơ giáp, phát hiện số liệu có cao hơn những cái cơ giáp trước đây. Vừa lòng cũng có mà tiếc nuối cũng có. Hiện tại, cậu chắc là có thể chế tạo ra cơ giáp sinh vật cấp 8 rồi, nhưng mà khẳng định xác suất thành công sẽ phi thường thấp, như thế sẽ hao phí thời gian cùng tài liệu, đành đợi khi tìm được siêu cấp Kim dịch lại chế tác vậy.

La Tiểu Lâu cùng Nguyên Nặc ở phòng huấn luyện nguyên một buổi chiều, đem những chỗ cần điều chỉnh đều sửa lại.

Nguyên Nặc tuy rằng mồ hôi đầm đìa nhưng mặt mày đầy hớn hở, lúc cùng La Tiểu Lâuđi về mặt mày vẫn còn hớn hở. Cơ giáp sinh vật cấp bảy, tương đương với cơ giáp cấp chín cao cấp!!

Nhưng mà, sau khi hai người đi ra được một đoạn, Nguyên Nặc bỗng nhiên nghĩđến La Thiểu Thiên. La Tiểu Lâu chế tác cơ giáp cường đại đến nghịch thiên thật làm cho người ta hưng phấn, nhưng mà chẳng phải là La Thiểu Thiên được dùng đến loại trang thiết bị mới này còn sớm hơn cả hắn sao?

Nguyên Nặc vốn muốn biểu đạt lòng biết ơn bây giờ lại có chút không thoải mái, hắn nhìn đến bảng ghi chép số liệu của La Tiểu Lâu, nhãn tình sáng lên, nói luôn "Này, cơ giáp này thực không sai, thực sự thích hợp để tôi dùng".

Ảo não mà dừng lại, nguy rồi, không nghĩ kĩđã nói lỡ mồm rồi, trên mặt Nguyên Nặc có chút hồng, lén liếc nhìn La Tiểu Lâu một cái, phát hiện La Tiểu Lâu vẫn đang mỉm cười ôn hòa, mới dám nói tiếp "Nhưng mà này, tôiđã nói với cậu rồi đấy, lần sau ít nhất thìcậu nên tặng cho tôi trước, sau mới làm cho người ngoài. Ngươi đừng quên cậu là người Nguyên gia chúng ta, tôi thậm chí còn giấu anh trai việc cậu cóý nghĩ không an phận … về vị trí trên dưới … hừ!

La Tiểu Lâuđi đằng trước nghe được thế liền giật mình khiếp sợ "Cậu còn dám nói đến, lần đóđều bị tất cả mọi người nghe được, nói hay không nói có khác gì nhauđâu, chẳng lẽ lúc cậu nhìn thấy bọn họ đến gần không thể thông báo cho tôi biết một tiếng hay sao?!" Hơn nữa, tên Nguyên Nặc này còn nhỏ như thế đã mặt dày mà theo cậu thảo luận chuyện nằm trên/ nằm dưới … thiếu niên thời nay đều nghiên cứu những thứ gì vậy chứ?

Nguyên Nặc há to mồm "Nhưng, nhưng mà, lúc ấy tôiđang mải bảo hộ cậu…cậu hai tay thì trống trơn, tôi thì phải trông nom hai cái bạch tuộc nhân, tôi chỉ nhìn thấy đường ca trước cậu nhiều nhất mười giây thôi chứ mấy…"Được rồi, là tầm hai mươi giây, nhưng tình huống ấy có lặp lại thì hắn vẫn sẽ không thông báo trước cho La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu bỗng nghĩđến một loạt yêu sách của bọn cướp nước, thở dài, vỗ vỗ đầu Nguyên Nặc "Được rồi, tôi về sau sẽ nghĩđến cậu trước tiên. Đúng rồi, giúp tôiđem cái này đến cho đại ca ở tiền tuyến. Không có việc gì thì ta đi trước đây, tôi còn phải về nhà chuẩn bị một số thứ".

Nguyên Nặc nhăn mặt, hắn đã sớm không để cho ai xoa đầu mình. Thôi đi, Nguyên Nặc lại yêu thích mà sờ sờ không gian nút trước ngực, nhún vai, quyết định tha thứ La Tiểu Lâu. Haizz, không có biện pháp, ai bảo đó là chị dâu của hắn đâu.

La Tiểu Lâuđem lần xuất hành này liệt vào mức độ nguy hiểm nhất, vì thế đòi một khối ô thạch, 125 tuy đau lòng nhưng vẫn là lấy ra hai khối giao ra.

La Tiểu Lâu làm ra hai cái siêu cấp hộp năng lượng. Từng hộp năng lượng đều đạt hơn một ngàn vạn la (10.000.000 la) Tuy rằng con số khổng lồ thật nhưng mà cùng với cấp độ cao của cơ giáp và vũ khí, sự tiêu hao năng lượng cũng sẽ tăng theo.

La Tiểu Lâuđi lại vài vòng, đem năng lượng kiếm của Nguyên Tích tặng lấy ra, tiến hành một vài gia cố nho nhỏ. Năng lượng kiếm cần là năng lượng thạch. Mà năng lượng thạch của thanh kiếm này lại là lấy từ trong cấm địa, có thể kích phát băng hỏa hai loại thuộc tính.

Lúc đối phó với Thiên Hằng, năng lượng đã tiêu hao mất một phần, La Tiểu Lâu nghĩ tới số lượng hiếm hoi của 'chích nông', không nỡ bỏ. Cậu có một chủ ý. Nếu cậu có thể hấp thu năng lượng từ trong năng lượng thạch, vậy có thể hay không bổ sung năng lượng ngược lại cho chích nông?

Nghĩ đến đây, bỗng nhiên La Tiểu Lâu hưng phấn hẳn lên. Cậu thử đem nguyên lực hướng viên đá chích nông kia ép đi vào. So với lúc hấp thu thì khó khăn hơn, chủ yếu là bởi lúc nén ép nguyên lực phi thường lao lực.

Đến khi phát hiện nguyên lực từng chút từng chút một biến mất vào trong viên chích nông, La Tiểu Lâu thật sự vui sướng vô cùng. Nếu viên chích nông có thể dùng cách này lặp đi lặp lại năng lượng, năng lượng kiếm của Nguyên Tích là có thể trường kỳ bảo trì hai loại thuộc tính rồi.

La Tiểu Lâu phải uống hai lần nước hồ năng lượng, mới có thể bổ sung lại đầy đủ năng lượng của chích nông. La Tiểu Lâu lại tiếp tục ở trong phòng xoay xoay, ngẫm nghĩ lại xem có cái gì cần chuẩn bị. Cơ giáp của Nguyên Tích mới kiểm tra hôm qua, cái ***g phòng hộ của cậu cũng đã thay đổi hộp năng lượng mới…

La Tiểu Lâu nhìn đến năng lượng kiếm đãđược sửa chữa xong, lấy con dao găm mà Nguyên Tích làm tặng cũng lấy ra, mang theo phòng thân, dù sao cũng tốt hơn là không có cái gì.

Nguyên Tích thì ôm tay đứng bên cạnh nhìn vợ mình đang bận bịu xoay quanh, trong lòng thay đổi các loại ý niệm hiểm ác, tuy rằng mấy ngày nay La Tiểu Lâu rất là ngoan ngoãn phục tùng y, nhưng mà dù sao khi xuất môn chắc chắn không tiện 'làm', La Tiểu Lâu bây giờ hẳn là nên hảo hảo bồi thường y.

"Cưng à, anh cảm thấy em chuẩn bị nhiều quá rồi đấy, còn nữa, sao em không sai 125 làm, nó dù sao cũng phải có chút tác dụng đi chứ" Nguyên Tích một bên xuất đề nghị một bên ôm lấy La Tiểu Lâu, hướng giường đi tới.

"Từ từ, em cảm thấy, em còn thiếu cái gì đó … ngô …uhm.". Âm thanh của La Tiểu Lâu bị ngăn lại trong miệng.

125 thì dùng tốc độ nhanh nhất mà trở về phòng nó, bắt đầu vì kho của cải của bản thân mà lo lắng! Nguyên Tích rõ ràng cóýđánh vào kim khố của nó, này không được … rốt cuộc là nên hiến cái gì mới được yên đây? Này thật sự là một sự lựa chọn thống khổ.

Ooooo

Ngày thứ ba, Nguyên Tích cùng La Tiểu Lâu cuối cùng cũng lên đường. Cùng đi với bọn họ là hai doanh đoàn thị vệ của hoàng cung, tất cả đều là cơ giáp chiến sĩ tốt nhất.

Lựa chọn hai cái bước nhảy không gian (Bước nhảy anpha), ngày thứ tư bọn họ đã tới được địa điểm được chỉ định.

Thời điểm bọn họ đến, nơi đóđã có một mẫu hạm thật lớn bỏ neo. Mà nháy mắt khi bọn họ xuất hiện, trên màn hình thông tin liền xuất hiện một dòng tin "Hoan nghênh người thừa kế của đế quốc tới, mời đi vào mẫu hạm".

Thông tín viên bên này khẩn trương xác nhận thông tin không có sai lầm, nhìn về phía Nguyên Tích, Nguyên Tích gật đầu tỏ vẻ chấp nhận.

Chiếm hạm chậm rãi đi vào mẫu hạm khổng lồ kia, bỏ neo ở một khoảng không rộng rãi ở bên trong. Nơi này đã có một con thuyền quân hạm bỏ neo trước đó, nhìn nhìn dấu hiệu kia, sắc mặt mọi người đều đông lại. Đó là dấu hiệu thuộc về liên bang.

Nhưng mà nếu sắc mặt của người bên đế quốc gọi là không tốt, thì sắc mặt của người bên liên bang phải nói là càng khó xem hơn. Nguyệt Thượng nhìn người mà hắn ngày đêm nhớ thương đang đứng trước mặt, ngón tay thật nhanh nắm chặt lại. Vì cái gì mà Nguyên Tích lại ở chỗ này? Rõ ràng là một mình hắn liên

hệ thôi … Kế hoạch của hắn chính là làm cho liên bang cường đại lên trước, sau đóáp chế đế quốc, như vậy hắn mới có cơ hội để tiếp cận đến gần Nguyên Tích một bước. Bây giờ, vì cái gì lại xuất hiện biến cố như thế này?

Nguyên Tích và La Tiểu Lâu cùng đi dự lời mời của cái gọi là nên văn minh cấp hai. Đến địa điểm hẹn, bọn họ bất ngờ gặp được Nguyệt Thượng của liên minh – có vẻ cũng được mời.

237. Chương 235

Nguyệt Thượng dừng bước, nhìn chằm chằm vào đám người đứng dưới chiến hạm đối diện. Thực ra, ánh mắt của hắn là dán chặt vào thân ảnh của Nguyên Tích. Tô Lan đứng phía sau hắn cũng xúc động màđỏ bừng mặt. Tuy bình tĩnh hơn Tô Lan rất nhiều nhưng con ngươi của Nguyệt Thượng cũng có chút phiếm hồng.

Nguyên Tích có lẽ đã chúý tới họ, cũng có lẽ không,nhưng y không hề nhìn về hướng đám người liên bang.

La Tiểu Lâu nắm chặt lấy cánh tay Nguyên Tích – cậu không định làm hành động mất mặt như thế đâu – nhưng cậu thực sự khẩn trương quá. Vừa mới bước ra khỏi cửa khoang thuyền, La Tiểu Lâuđã cảm giác được một cỗ uy áp cường đại lan tỏa trong không khí. Đó là uy áp của tinh thần lực. Điều này chứng minh, trên chiếc mẫu hạm này tồn tại một người có tinh thần cấp bậc đại sư.

La Tiểu Lâu quét mắt nhanh qua đám người Nguyệt Thượng rồi chuyển sang nhìn về phía những người đại diện nền văn minh cấp 2 đang tới đón bọn họ.

Rất nhanh, La Tiểu Lâu phát hiện, quần áo và trang sức của những người này tuy quái dị nhưng những điểm khác cũng không quá khác biệt với nhân loại, chỉ có màu tóc thì là một màu xám hiếm thấy, nhan sắc hơi chút ảm đạm. Ngũ quan thì thực sự hoàn mĩ. Một đám người đi tới thoạt nhìn rất khí thế.

Bọn họ đều mặc trên người một bộ đồng phục màu bạc, bó sát người. Đằng sau lưng áo cùng với mặt thắt lưng đều có một biểu tượng. Cái đai lưng kia cũng không hẳn làđể thắt mà giống một vật phẩm chứng minh thân phận gia tộc hơn. Một phần đai lưng thắt vào eo, phần còn lại thả lỏng buông dài xuống đến tận đầu gối, phi thường tôn dáng.

La Tiểu Lâu nhìn không ra tuổi của những người này, nhưng ngũ quan cho thấy bọn họ vẫn còn rất trẻ.

Nhìn đến mọi người của đế quốc cùng liên bang đều đãđến, người đứng đầu đội ngũđón tiếp cũng đi tới, tốc độ không nhanh, tuy rằng không có biểu tình gìđặc biệt nhưng trong mắt lại mang theo một sự kiêu ngạo khó có thể bỏ qua.

Nguyên Tích mặc một thân trắng cao quý, không thể nghi ngờ là cực kìđoạt mục (Dễ nhận thấy, tập trung ánh mắt). Ngay cả ánh mắt những người tới đón cũng hầu như đều dừng lại trên người Nguyên Tích, trong mắt thậm chí toát ra một tia thưởng thức.

Người trẻ tuổi tóc xám đầu lĩnh bước ra trước một bước nói "Các vị có phải là vương tử Nguyên Tích của đế quốc và Nguyệt Thượng thủ tướng của liên bang?"

Nguyên Tích gật gật đầu, ngắn gọn đáp "Đúng là tôi".

NguyệtThượng thì nở nụ cười "Xin chào, các vị làđến từ gia tộc Lai Y đúng không? Tôiđãđược nghe Mặc Gia công tước cho biết Lai Y gia là gia tộc tôn quý từ xưa của Thelesđế quốc". Tâm tình của hắn thực sự sung gướng, ít nhất, bây giờ hắn có thể đứng song song ngang hàng cùng Nguyên Tích, mà La Tiểu Lâu chỉ có thể đứng phía sau Nguyên Tích. Cục diện hắn chờ mong có lẽ sẽ không lâu nữa …

Người tóc xám trẻ tuổi nhìn thoáng qua Nguyệt Thượng, khóe miệng cong cong, lộ ra biểu tình tươi cười đầu tiên từ nãy tới giờ, gật gật đầu rồi nói "Xin mời các vị, Phổ Uy Nhĩ của chúng tôiđang chờ các vị quang lâm". Nói xong, làm ra một động tác 'thỉnh' sau đó dẫn đầu đi hướng thông đạo. Những thị vệ của hắn ban nãy đứng hai bên người của liên bang cùng đế quốc cũng lặng yên không một tiếng động màđi theo.

Nguyên Tích kéo La Tiểu Lâu tới bên người, làm cho cậuđi bên cạnh mình, đồng thời nắm chặt tay La Tiểu Lâu hơn một chút.

La Tiểu Lâu nhìn thoáng qua hai bàn tay đang đan vào nhau, ánh mắt cất giấu ý cười mà lặng lẽ mị lên. Tuy rằng uy áp vô hình vẫn còn vây quanh nhưng sự sợ hãi trong lòng cậuđã giảm bớt đi một ít.

Lời nói của Nguyệt Thượng cho thấy hắn có vẻ hiểu biết khá nhiều về đế quốc Theles– nền văn minh cấp 2 này. Những người của Y Lai gia tộc ban nãy tuy rằng cũng khá khách khí với hắn nhưng cũng không mấy thân thiện, cũng không giảm bớt vẻ kiêu ngạo của bản thân.

Tuy rằng không lộ rõ nhưng có thể nhìn ra liên bang đang cóý lấy lòng với văn minh cấp 2. La Tiểu Lâu quay đầu nhìn Nguyên Tích – vẫn là bộ dạng lạnh lùng ban đầu. Quân đội của đế quốc đi phía sau Nguyên Tích cũng im lặng không tiếng động theo bước. Trong lòng La Tiểu Lâu bỗng nhiên có chút kiêu hãnh, ở thời khắc mấu chốt, Nguyên Tích luôn là người đáng để dựa vào.

Bên trong mẫu hạm này quả nhiên thật lớn, hơn nữa kỹ thuật rõ ràng tiên tiến hơn quân hạm của đế quốc. Bọn họ được dẫn tới một cái đại môn. Đứng trước cửa là một tổ thị vệ khác. Quần áo của những người này vẫn là màu xám bạc, nhưng dây lưng bên hông là một màu xanh biếc, tinh xảo hơn dây lưng màu xám rất nhiều. Những người này tóc cũng không phải chỉ là màu xám nữa, mà là màu nâu, màu xanh biếc … các màu đều có.

Người thanh niên dẫn họ ban nãy tiến về thị vệ canh cửa thi lễ một cái, rồi nói cái gìđấy mà bọn họ không thể hiểu được. Người nọ liếc nhìn thoáng qua về phía bên này, sau đó xoay người cung kính gõ lên trên cánh cửa.

Một cái nút nhỏ trên cánh cửa phát ra một ánh quang màu lục nhạt, tiếp theo đó, đại môn từ từ mở ra.

Bên trong là một gian phòng, có hai người đang ngồi trên ghế salon trong đó, chung quanh là bốn người thị vệ, dây lưng bên hông là màu tím.

Khi mọi người muốn đi vào, người vừa gõ cửa bỗng nhiên cản lại, chỉ vào Nguyên Tích cùng Nguyệt Thượng, giọng nói thoáng đông cứng “Hai người bọn họ đi vào, những người khác ở chỗ này chờ”.

Nguyên Tích ngừng lại, trực tiếp nhìn vào bên trong phòng nói với người bên trong “Mọi nơi tôi có thể đặt chân, thê tử tôiđồng dạng có thể”.

Thị vệ canh cửa có chút không ngờ được, mày hơi nhíu lại, nhưng người trung niên bên trong phòng chậm rãi đứng lên, trên khuôn mặt nghiêm túc lộ ra một nụ cười “Đương nhiên, vương tử phi điện hạ cũng là một vị khách tôn quý của chúng ta”.

Sau đó Nguyên Tích đưa La Tiểu Lâu cùng tiến vào trong. Nguyệt Thượng đi ở bên cạnh, nụ cười trên mặt đã không còn được tự nhiên thoải mái như trước.

Vị trung niên kia nói “Hoan nghênh ba vị, xin tự giới thiệu, ta là Phổ Uy Nhĩ củaLai Y gia tộc, đại diệncủa văn minh cấp 2, Thelesđế quốc xin nghênh đón các vị”.

Sau khi ông ta đứng lên, cô gái trẻ bên cạnh ông ta cũng đứng lên. Một thân quần áo màu xanh nhạt, dây lưng cực kỳ hoa lệ, họa tiết tinh xảo, gắn không ít đá quý. Nàng ta hưng trí bừng bừng màđánh giá ba người, cuối cùng tầm mắt dừng tại Nguyên Tích. Đồng tử xanh biếc tỏa sáng, hướng Nguyên Tích vươn tay “Xin chào, tôi là Nhã Phỉ Nhĩ của gia tộc Just, Mặc Gia công tước là anh trai của ta, năm nay chín mươi tám tuổi, lập tức sẽ trưởng thành, rất hân hạnh được biết anh”.

Vì một câu nói của cô gái này, nguyên bản không khí nghiêm túc trong phòng bỗng biến mất vô tung vô ảnh. Nụ cười của Nguyệt Thượng cuối cùng cũng không duy trìđược. Gia tộc Just là do hắn liên hệ, con nhỏ ngu ngốc này lại bày tỏ hảo ý với Nguyên Tích.

Nguyên Tích im lặng hai giây, cầm lấy tay cô gái kia, tao nhã có lễ mà nói “Thật vinh hạnh khi được gặp một vị tiểu thư xinh đẹp như thế này”. Lễ nghi của y không có chút sai lầm, trừ việc tốc độ bắt tay có chút nhanh.

La Tiểu Lâu trợn tròn mắt nhìn cô gái, trong lòng cảm thán. Ông trời ơi, chín mươi tám tuổi, đủ để làm bà nội của Nguyên Tích – có lẽ cậu nên mua một ít mỹ phẩm của văn minh cấp 2 này về nghiên cứu một chút.

Phổ Uy Nhĩ mấp máy môi một lúc mới nói lên lời "Mấy vị đường xa đến chắc đã vất vả rồi, chúng ta lập tức lên đường, các vị cứ về phòng nghỉ ngơi trước, ba ngày sau, chúng ta sẽ đến đô thành Áo Nhĩ tinh của Theles".

Nguyên Tích mang theo La Tiểu Lâu trở về phòng, mà cô gái kia thì lại rất cóýđịnh làm quen Nguyên Tích, nhưng nhìn thấy Nguyên Tích không cóýđồ này nên đành phải xoay người nhìn về phía Nguyệt Thượng.

Đi theo Nguyên Tích cùng La Tiểu Lâu về phòng còn cóRoad cùng một người trẻ tuổi khác tên Hạ Tá– là trợ thủ đắc lực của Nguyên Tích – nhưng rất ít khi xuất hiện trước mặt mọi người.

Vừa vào trong, Road lập tức nói "Điện hạ, tôi thấy chúng ta phải nghĩ cách điều tra được về cái gì mà cấp văn minh vũ trụ cùng điều lệ của nó".

Nguyên Tích gật gật đầu, kéo La Tiểu Lâu cùng ngồi xuống ghế salon, ngẩng đầu nhìn Hạ Tá. Hạ Tá híp mắt nói "Thể lực của bọn họ đều rất lớn, ít nhất những thị vệ bình thường cũng không hề kém so với Road".

Road bất mãn kêu lên "Tại sao lại lấy tôi làm thước đo?"

Hạ Tá lãnh đạm nói "Anh cũng biết là bọn họ không có khả năng mạnh hơn tôi, nếu bọn họ đều đạt trình độ của tôi, thì chỉ có hai vị điện hạ là có thể trở về an toàn mà thôi".

Road liếc mắt về phía Nguyên Tích, ở trước mặt Boss có giận cũng không dám phát tác. Tên này thực sự làđáng ghét.

La Tiểu Lâu bừng tỉnh đại ngộ, nói "Chả trách quần áo bọn họ đều bó sát, thì ra là vì chú trọng huấn luyện thể lực".

Ba người còn lại đều rất ăn ý liếc nhìn nhau một cái, cái đó thì quan hệ gìđến quần áo chứ …

"Nhưng không chỉ có thể lực"La Tiểu Lâu rất nhanh nói thêm "Trong bọn họ còn có người có tinh thần lực rất mạnh, cường đại đến mức có thể dùng nóđể chiến đấu". Nói vậy cũng không quá khoa trương, cho dù là Nghiêm đại sư cũng có thể dùng tinh thần lực để chiến đấu, nhưng mà, những người như ông ấy, đế quốc cóđược bao nhiêu đâu?

Sắc mặt của Nguyên Tích đám người càng ngưng trọng, cuối cùng Nguyên Tích nói "Mau chóng tra ra tư liệu liên quan đi, nếu có cơ hội thì thử xem thân thủ của bọn họ".

Chờ đến khi hai người kia đi khỏi, Nguyên Tích hướng về phía La Tiểu Lâu nói "Em không cần lo lắng, anh sẽ bảo vệ em. Còn nữa, anh không có hứng thú với bà lão kia".

La Tiểu Lâu trừng mắt nhìn lại "Emđâu có nghĩ gìđâu".

Nguyên Tích đầy thâm ý mà nhìn La Tiểu Lâu một lát, lại đánh giá chiếc nhẫn trên ngón áp út của La Tiểu Lâu, rốt cuộc nói "Lão ông ở đây cũng rất nhiều, em cũng đừng có tùy tiện đến gần".

La Tiểu Lâubắt đầu nổi sung "Sao có thể chứ, bọn họ cũng chẳng được như anh".

Sắc mặt của Nguyên Tích lúc này mới đẹp lên chút, sau đóđi liên hệ với đế quốc ở nhà.

La Tiểu Lâu nhìn thoáng qua cái giường lớn có vẻ vô cùng thoải mái, nhưng cũng chưa nằm lên được thì ngoài cửa vang lên tiếng gõ. Tuy rằng Nguyên Tích ở gần cửa hơn nhưng hiển nhiên là không thể trông cậy vào 'vương tử điện hạ'đi mở cửa rồi.

La Tiểu Lâu nhìn nhìn, bên ngoài là một vị thị vệ tóc bạc, tay bưng một cái khay nói "Xin chào ngài, tôiđến để đưa bữa tối".

La Tiểu Lâu nói thanh tạ ơn, nhận lấy cái khay, nhìn qua thực sự phong phú, tuy rằng không phải là những món quen thuộc.

Người thị vệ cười cười nói "Nếu ngài dùng xong, chỉ cần đặt lên chỗ này, người máy sẽ đến mang đi" Nói xong chỉ chỉ vào một cái bàn nhỏ bên cửa.

La Tiểu Lâu gật gật đầu, sau đó tò mò hỏi "Các anh học tập ngôn ngữ đều nhanh thế sao?"

Thị vệ tóc xám ngẩn người, lập tức lắc lắc đầu "Không đâu, sau khi các vị đến, quang não của chúng tôi sẽ được cập nhật tư liệu, sau đó cải tiến lại hệ thống phiên dịch. Trên thực tế những gì ngài nghe được chính là lời nói sau khi đãđược phiên dịch",

Nói xong hắn chỉ vào cái nút thắt trên cổ áo.

La Tiểu Lâu khâm phục mà gật gật đầu, nhịn xuống ý muốn hỏi thăm đây là năm bao nhiêu đối với bọn họ, xoay người vào phòng.

Nguyên Tích đã chấm dứt cuộc liên lạc, ngồi lại bàn ăn, đánh giáđám đồ ăn sặc sỡ, cuối cùng chọn thịt để bắt đầu ăn.

125 hưng phấn mà loạn chuyển trong phòng. La Tiểu Lâu lo lắng mà dõi mắt theo cái thân ảnh màu xanh biếc kia một lát, thập phần sợ cái đam mê trộm đồ cất giấu của nó lại phát tác.

Tuy rằng đồ ăn không quá quen thuộc nhưng đồ uống lại ngoài ý muốn thật ngon, mang theo hương vị thản nhiên trong veo, đúng là hương vị mà Nguyên Tích thích.

Sau khi ăn xong, La Tiểu Lâu thu dọn bàn ăn mang khay thức ăn đi ra ngoài.

Lúc hắn bỏ khay đồ ăn vào cái bàn mà người thị vệ kia chỉ cho xong, đang muốn quay lại phòng, lại phát hiện cô gái ban nãy đi từ cửa phòng đối diện mà ra. Phòng kia đúng là phòng của Nguyệt Thượng.

La Tiểu Lâu nghĩ tới câu nói hồi nãy của Nguyệt Thượng, đúng là liên bang có chút quan hệ với cái gia tộc Just này.

Cô gái kia quay người, đánh giáLa Tiểu Lâu, bỗng nhiên đầy kỳ quái nói "Anh ta cường như vậy màcậu thì yếu quá".

La Tiểu Lâu nhún vai "Chúng tôi là vợ chồng, cũng không phải làđối thủ của nhau".

Cô gái hừ một tiếng, lộ ra biểu tình kiêu ngạo của một kẻ từ trên cao nhìn xuống, lướt qua bên người La Tiểu Lâu mà bỏ đi.

Lúc này Nguyên Tích cũng đi ra cửa, cô gái kia tuy rằng đãđi xa, cửa đối diện lại mở ra, Nguyệt Thượng nhìn Nguyên Tích, kêu lên " Nguyên Tích ca".

Nguyên Tích đem La Tiểu Lâu kéo về, lạnh lùng mà nói "Nguyệt Thượng thủ tướng, cậu nên trực tiếp gọi tên tôi".

Sắc mặt của Nguyệt Thượng nhất thời tái nhợt, nhìn sâu vào Nguyên Tích. Nguyên Tích thì quay đầu sang bên cạnh, phát hiện La Tiểu Lâu còn đang nhìn về hướng mà người đàn bà kia vừa rời đi, đen mặt đem nhân xách về trong phòng.

"Em nhìn cái gì?"Y thế mà quên mất La Tiểu Lâu từng có qua vị hôn thê!!

"Em, em phát hiện cái gia huy trên dây lưng của nàng ta thật kỳ lạ ..."La Tiểu Lâu cau mày nói. Đó là một hình thù kỳ quái, hình dạng như lá phong, cùng dấu hiệu trên cái vòng cổ của Nguyên Triệt giống hệt nhau.

Nguyên Tích sửng sốt một chút, lập tức ngăn chặn nguy cơ "Về sau em hạn chế tách khỏi anh".

La Tiểu Lâu nhìn nhìn Nguyên Tích, định bụng đến tối đem chuyện này nói lại với Nguyên Tích. Đương nhiên trước đó cậu phải thuyết phục Nguyên Triệt đã. Cậu không có thói quen giấu giếm Nguyên Tích cái gì, cảm giác đó thật khó chịu.

Lúc La Tiểu Lâu đi hướng phòng tắm, 125 đang bận xoay quanh phòng bỗng dành thời gian ra nhìn cậu, rồi đột nhiên hỏi "Dao găm của cậu đâu rồi?"

La Tiểu Lâu cả kinh, hai tay vội hướng eo sờ soạng, vỏ đựng dao găm trống không.

Sắc mặt La Tiểu Lâu thoắt cái biến xấu, cái gì mất cũng được, nhưng cái dao găm đó thì không, đó là lễ vật mà Nguyên Tích đưa cho cậu.

Ai có thể lấy cái dao găm đó? Là Nguyệt Thượng hay là cái con bé tên Nhã Phỉ Nhĩ kia?

238. Chương 236: Tin Tức

Vì đã đánh mất thanh đoản đao kia, La Tiểu Lâu ngủ đều ngủ không được. Sau khi Nguyên Tích biết chuyện, sắc mặt y còn khó coi hơn cả La Tiểu Lâu, nhưng cũng không nói gì thêm cả, chỉ vỗ vỗ La Tiểu Lâu"Anh sẽ bảo Roadđi điều tra, đừng lo lắng".

Tốc độ của chiếc mẫu hạm rất nhanh, đảo mắt đã rời xa tinh hệ của đế quốc. Trong ba ngày nay, vị thiên kim tiểu thư Nhã Phỉ Nhĩđến từ gia tộc Just kia đã hai lần mời Nguyên Tích đi qua uống trà– nàng đã cố ý học qua lễ nghi của đế quốc mới đưa ra lời mời này – nhưng đều bị Nguyên Tích dùng các loại lý do cự tuyệt, sau đó thì triệt để không nhắc tới chuyện này nữa, ngược lại thường xuyên chạy qua chỗ Nguyệt Thượng ngồi.

Buổi chiều ngày hôm sau, Road cùng Hạ Tá, tại phòng của Nguyên Tích.

Road có chút khó xử mà nhìn Nguyên Tích đang ngồi trên ghế, nói "Điện hạ, chúng tôiđã dùng rất nhiều biện pháp, đã mang hai người lợi hại nhất của tổ thông tin đến đây nhưng vẫn không có cách nào xâm nhập được vào mạng nội bộ của bọn họ".Xét trình độ theo đuổi của cái lão bà kia mà nói, nếu Nguyên Tích điện hạ tự thân xuất mã, nói không chừng có thể dễ dàng cóđược tình báo… nhưng vì tiền lương cùng tiền đồ của bản thân, Road hắn tuyệt đối không dám nói ra cái đề xuất này.

Nguyên Tích nhíu nhíu mày "Hừ, khẳng định là bọn họ đã sớm đề phòng, cậu tận lực đem những tin tức có thể thu thập được chỉnh sửa lại cho tôi".

Hạ Tá liếc nhìn kẻ vì không hoàn thành nhiệm vụ mà có vẻ uể oải –Road– nói "Tôiđã cùng bọn họ giao thủ, lúc bọn họ tiến hành huấn luyện".

Road có chút ghen tị mà trừng Hạ Tá một cái, vẫn tận tâm tận lực hỏi han "Thế nào?"

"Thể lực của bọn họ rất mạnh, là bẩm sinh cường hãn, cộng thêm thời gian dài rèn luyện, Nếu so với chúng ta thì hơn một chút" Hạ Tá châm chước nói.

Road do dự một chút, tận lực bình thản mà hỏi han "So với cậu?" Tên biến thái này chỉ chút nữa là có thể sánh bằng vương tử điện hạ…

Hạ Tá tuy rằng không quay sang nhìn hắn, khóe miệng lại kiều lên, giọng nói lãnh đạm lại vang lên "Cậu yên tâm, tôiđã tính đến rồi, đây là kết luận dựa theo trình độ tổng thể tương đối".

Một lần nữa Road lại nghiến răng nghiến lợi, hắn quả nhiên không thể hợp tác làm việc cùng với cái tên đang ghét này! Quay đầu nhìn về phía vương tử cùng vương tử phi điện hạ "Điện hạ, sự chênh lệch giữa chúng ta cùng văn minh cấp 2, đại đa số là ở phương diện văn minh cùng khoa học kỹ thuật".

Nguyên Tích ừ một tiếng "Tiếp tục chúý, có tình huống gì là báo cáo ngay cho tôi, cũng chúý giữ liên lạc cùng với quân bộ".

Hai người gật gật đầu, Road do dự một cái nói thêm "Điện hạ, liên bang có vẻ có liên hệ trước với cái gia tộc Just kia, nói chính xác hơn là tựa như đã sớm quen biết nhau. Nhưng mà, chuyện này có vẻ khó lý giải …"

Nguyên Tích lạnh lùng mà nở nụ cười "Ân, cậu cùng phái người theo dõi bọn họ. Tôi không hy vọng vì một cái quyết định ngu xuẩn của bọn họ mà làm liên lụy đến đế quốc".

"Rõ! Điện hạ!"Road cam đoan. Hắn nhìn nhìn đồng hồ, chuẩn bị mang theo cái tên phiền phức kia cáo từ.

Đúng lúc này, La Tiểu Lâu bưng đồ uống đến cho bọn họ. Lúc đi ngang qua bàn, nhìn thoáng qua 125 đang chúi mũi vào cái gì đó, nghi hoặc hỏi han "…Màyđang làm cái gì thế?"

125 hiển nhiên có tật giật mình, hoảng sợ, cái đuôi đều cứng ngắc lại, nó lắp bắp nói "Không, không có gì, tôi chỉ là xem cái phim … nếu cậu thấy không tiếp thu được, cậu cứ nghĩđến trong thế giới động vật, bọn

thú ấy cũng có nhu cầu, dù sao bây giờ cũng là mùa xuân rồi, bất kì loài nào đều có thời kỳđộng dục …" (125 bậy quá à, người ta đang bàn chính sự thì lại ở bên xem phim heo)

"Mày có thể lên mạng sao?"La Tiểu Lâu kinh ngạc hỏi.

"Đương nhiên, dễ mà, mấy hôm nay tôiđều lên rất nhiều lần" 125 cẩn thận mà trả lời, đáng tiếc là tài khoản của người ba nuôi này không thể dùng được… nóđã nhìn trúng vài thứ – vừa hoa mỹ lại tinh xảo, là những tiểu bảo bối mê người nhất trên đời – không thể đăng kí mua về được.

La Tiểu Lâu quay đầu lại nhìn Roadđang trợn mắt há mồm, khẽ cười nói "Tôi thấy, vấn đề của anh có thể giải quyết rồi".

Road kinh hỉ vô cùng, lại có chút không dám tin, bọn họ đã dùng người lợi hại nhất cùng máy tính công nghệ cao nhất mà vẫn không thể xâm nhập thành công.

Nguyên Tích trực tiếp đưa tay nhấc 125 –đang cứng ngắc đến nỗi một cử động nhỏ cũng không dám – giao cho Road"Được rồi, sáng mai, đưa tất cả tư liệu thu được cho tôi".

Road lập tức đáp ứng một tiếng, mang theo con thú máy màu xanh biếc mà Nguyên Tích đưa cho, cùng tên rắc rối Hạ Tá ly khai khỏi phòng.

Ra cửa, 125 lập tức phẫn nộ mà nhảy khỏi tay Road, sắc mặt khó coi nói với Road"Nếu anh còn dám túm gáy tôi thìđừng hòng nghĩ tới chuyện tôi giúp các anh" Vừa nói vừa ưỡn ngực, biểu hiện ra tự tôn cực cao.

Road há to mồm nhìn 125 đứng trên mặt đất. Ban nãy ở trong tay Nguyên Tích điện hạ, nó không hé răng nói câu nào, ngay cả cái đuôi đều ngoan ngoãn rủ xuống …

Nguyên Tích trầm ngâm mà nhìn cửa, vừa lòng nói "Có lẽ nó hữu dụng hơn anh tưởng, về sau có thể thường xuyên phái nóđi hiệp trợ thủ hạ của anha". Cái bóng đèn chướng mắt cuối cùng cũng bớt đi một rồi.

Ooooo

Ngày hôm sau, mới sáng sớm, Roadđã mang theo mấy người đứng trước cửa phòng Nguyên Tích cùng La Tiểu Lâu. Trong đó một cái chuyên gia còn vui tươi hớn hở ôm 125 đang cau mày không kiên nhẫn. Nguyên Tích cho bọn họ đi vào, câu đầu tiên hỏi lại là"Kẻ lấy con dao kia đãđiều tra được chưa?"

Road ngẩn người, lắc lắc đầu "Thần đã phái không ít người đi thăm dò, nhưng vẫn không có manh mối, nhưng mà nhờ 125 giúp đỡ, chúng thần đã lấy được video thu hình ngày hôm ấy, con dao của vương tử phi điện hạ bị mất sau khi ra ngoài trả bàn ăn, không phải là Nhã Phỉ Nhĩ kia thì chính là Nguyệt Thượng". Hắn thật không ngờ vương tử điện hạ lại coi trọng thanh dao găm kia hơn chính sự.

Nhìn rõ sự thất vọng trên mặt La Tiểu Lâu, Road quan tâm hỏi "Nhị vị điện hạ, cái con dao kia rất quan trọng sao? Chẳng lẽ nó có kỹ thuật cao cấp?"

La Tiểu Lâu lắc lắc đầu, cũng chẳng có kỹ thuật gì hết, chẳng qua đó là thứ đầutiên mà Nguyên Tích tự tay làm vìcậu.

Mặt Nguyên Tích đầu tiên làđỏ lên, sau đó hung hăng lườm Road một cái, cũng chẳng thèm nói gì.

Road biết tính tình Nguyên Tích, lập tức cũng không nhắc tới chuyện con dao nữa, đem tài liệu trong tay giao cho Nguyên Tích.

May mà có 125 hỗ trợ, nếu trước khi đàm phán mà bọn họ không điều tra được những thứ kia, hậu quả chắc chắn không thể tưởng tượng nổi.

Nguyên Tích tiếp nhận tư liệu, nhanh chóng xem xét, La Tiểu Lâu ở bên cạnh ngó sang nhìn một lát, không theo kịp tốc độ giở trang của Nguyên Tích, thành thật ngồi ở một bên, chờ kết quả tổng hợp của Nguyên Tích.

"Điều lệ bảo hộ của vũ trụ văn minh?" Nguyên Tích hỏi.

“Đúng vậy, đây là phát hiện tối trọng yếu. Dựa theo phân loại, đế quốc cùng liên minh đềuthuộc nền văn minh cấp một, mà vũ trụ có không chỉ là văn minh cấp hai, trên nữa còn có cấp ba, cấp bốn, thậm chí còn có cả văn minh cấp năm. Ở một khu vực nhất định, cấp văn minh càng cao, tỉ lệ xuất hiện càng ít”. Road lập tức nói.

“Hơn nữa, văn minh cấp thấp có thể phụ thuộc vào văn minh cấp cao, một loại thuộc địa trá hình. Nhưng căn cứ theo điều lệ bảo hộ, nhất định phải do cấp thấp văn minh chủ động xin bảo hộ, nếu không thì văn minh cấp cao tuyệt đối không được can thiệp vào văn minh cấp thấp, gồm cả về phương diện chính trị quân sự”.

“Cho nên bon họ mới phải phát ra lời mời?” Khóe miệng Nguyên Tích kiều lên, buông tài liệu trong tay ra. “Nhưng mà, ngược lại, văn minh cao cấp cũng chẳng muốn cung cấp công nghệ kỹ thuật cao cho văn minh cấp thấp”.

“Đúng vậy thưa điện hạ, chiếu theo tư liệu chúng ta cóđược, khoa học kỹ thuật của nhị cấp văn minh quả thực cao hơn rất nhiều so với của chúng ta”. Road còn thực tình nói.

Nói xong, hắn quay đầu lại nhìn về phía La Tiểu Lâu“Còn việc mà lần trước vương tử phi điện hạ nói, rằng nơi này có người có tinh thần lực cấp đại sư, chúng ta phát hiện, nhị cấp văn minh này quả thực có chiến sĩ tinh thần hệ, nhưng là, loại chiến sĩ này số lượng ít hơn chiến sĩ cơ giáp hoặc là thể thuật chiến sĩ rất nhiều”.

Nguyên Tích cầm ly rượu đỏ trong tay uống một ngụm, lập tức nói “Không có gì phải sợ cả, chúng ta rất nhanh sẽ trở về, chuẩn bị chiến đấu”.

Lời của Nguyên Tích không thể nghi ngờ làđãđề cao sĩ khí của mọi người. Tâm tình của La Tiểu Lâu cùng những thuộc hạ trung thành đều tốt hẳn lên.

Một vị chuyên gia thông tin kỹ thuật đi theo báo cáo xoay người nhìn về phía La Tiểu Lâu, cung kính hỏi han “Vương tử phi điện hạ, tôi muốn thỉnh giáo ngài một điều, quang não của sủng vật của ngài là thuộc cấp bậc nào vậy?”

“Ân, quang não của nóá? Có vấn đề gì sao?”La Tiểu Lâu liếc 125 một cái, tên này chính là sản phẩm cao cấp hàng thật giá thật của dị thú mà.

Chuyên gia kia lập tức nói “Không, không có, đương nhiên không có. Chỉ là, quang não cấp 9 của chúng ta đều không xâm nhập thành công mạng của văn minh cấp 2, quang não của sủng vật của ngài thì lại không chút lao lực mà làm được. Chúng ta vừa áy náy, vừa thực sự kinh hỉ”.

La Tiểu Lâu nhẹ nhàng thở ra, chần chờ nói “Thực tế tôi cũng không rõ lắm, con này là do thân nhân của tôi tặng cho tôi, nhưng bây giờ nàng đã mất …”

La Tiểu Lâu cũng không nói hết câu, vị chuyên gia kia thìđã mồ hôi đầy đầu, vội vàng tỏ vẻ xin lỗi. Toàn bộ đế quốc đều biết, sự sủng ái của vương tử điện hạ với vương tử phi, quả thực là tới cái trình độ gọi là si mê… tuy rằng đây làđiều làm toàn bộ đế quốc phải kinh ngạc.

Chờ đến khi Road dẫn đám người kia ra ngoài, La Tiểu Lâu mới quay lại phía Nguyên Tích đang lười biếng dựa vào thành ghế nhìn cậu cùng 125, ho khan một tiếng giải thích “Em thật không biết mà, thực ra em còn không biết 125 là cơ giáp cấp mấy nữa”.

Nguyên Tích hừ một tiếng nói “Anh nghĩ, em có thể bảo nó khai báo một chút, ngay bây giờ”.

125 hiện tại đã không thể trông cậy vào việc La Tiểu Lâu phản kháng Nguyên Tích, nó tính toán một chút rồi nói “Nếu dựa vào tiêu chuẩn phân chia của đế quốc, đại khái tôi làcơ giáp sinh vật cấp15”.

Tay của La Tiểu Lâu run lên một cái, Nguyên Tích thì trừng lớn mắt. Nguyên Tích nhìn nhìn vẻ ngây ngô vô số tội của 125, lại nhìn kẻ có kỹ thuật điều khiển làm người người phải ‘khâm phục’–La Tiểu Lâu, cuối cùng thở ra mà nói một câu “Có lẽ hai các ngươi đúng là tuyệt phối”.

125 đắc ý“Đương nhiên, chắc chắn tôi là người thích hợp nhất với cậu ấy”. Từ khi cấp bậc gen của La Tiểu Lâu thay đổi, 125 đã từng lo lắng La Tiểu Lâu có thể sẽ tự làm cho bản thân mấy cái cơ giáp, nhưng, vạn hạnh là, đến tận bây giờ, cơ giáp của La Tiểu Lâu chỉ có một mình nó.

Ooooo

Sau khi bọn Nguyên Tích cùng La Tiểu Lâuđược đến tư liệu, bọn họ cuối cùng cũng tới văn minh cấp 2 –Thelesđế quốc.

Thời điểm bọn họ xuống khỏi mẫu hạm, Nguyên Tích cùng La Tiểu Lâu mới lại nhìn đến Nguyệt Thượng cùng Tô Lan. Tuy rằng Tô Lan thực sự muốn chạy tới, nhưng lại bị ánh mắt của Nguyệt Thượng bức đứng tại chỗ.

Phổ Uy Nhĩ của Lai Ygia tộc nói "Các vị, đêm nay hãy hảo hảo nghỉ ngơi, ngày mai, quốc vương của đế quốc chúng tôi sẽ tiếp kiến các vị".

Vào ban đêm, La Tiểu Lâu rốt cục liên lạc được với Nguyên Triệt đang ở tiền tuyến, lâu như vậy Nguyên Triệt mới gọi lại cho cậu, có thể thấy được tình huống của tiền tuyến đang phi thường khẩn trương.

La Tiểu Lâu không dám nhiều chuyện mà chậm trễ việc quân, đem tình huống đại khái nói ra, nhất là về gia tộc Just của cô gái kia.

Nguyên Triệt trầm mặc một hồi mới hỏi "Cậu xác định đúng là cái dấu hiệu đó sao?" Cho dù là cách xa vạn vạn dặm, chỉ thông qua thông tin liên lạc, nhưng La Tiểu Lâu vẫn có thể nhận thấy được hàn ý tỏa ra từ câu nói kia.

"Chắc chắn. Bởi vì cái ký hiệu đó thực sự đặc biệt. Hơn nữa, tôi lo lắng có liên quan đến dị thú, cố ý nhìn đi nhìn lại vài lần, tuyệt đối sẽ không nhớ sai"La Tiểu Lâu nói.

"Cậu trước cùng Nguyên Tích thương lượng, để y giúp cậu, tận lực điều tra về cái gia tộc kia" Nguyên Triệt lạnh lùng mà nói. Nếu chuyện này thực sự là do nền văn minh cấp 2 đứng trong bóng tối khống chế thì không còn là việc tư nữa, màđã làâm mưu cấp quốc gia".

"Được rồi …"La Tiểu Lâu nói. Cậu hy vọng Nguyên Tích đừng truy cứu việc cậu giấu giếm bí mật.

Ooooo

Vào ban đêm, La Tiểu Lâu nhìn cái lưng trần sau khi tắm rửa vàđang chuẩn bị đi ngủ của Nguyên Tích, bu lại, từ phía sau ôm lấy thắt lưng người kia.

Nguyên Tích sửng sốt một lát. Bởi vì tình huống đặc thù, mấy ngày nay y cũng chưa chạm vài La Tiểu Lâu. Vì khống chế bản thân, y cũng chưa dám ôm La Tiểu Lâu lúc ngủ. Lúc này La Tiểu Lâu tự dưng chủ đông, ý chí lập tức lung lay.

La Tiểu Lâu phát hiện Nguyên Tích cóý quay người lại, vội vàng ôm chặt hơn, thấp giọng nói " Nguyên Tích, em muốn nói cho anh biết một việc, anhđừng quay lại, cứ để thế đi".

Nguyên Tích bất động, truyền đạt mệnh lệnh tới "Nói đi".

La Tiểu Lâu sửa sang lại ngôn từ, bắt đầu nói tới cuộc nói chuyện giữa cậucùng Nguyên Triệt lần đó, đem cả chuyện về chủ nhân của 125 cùng cái dấu hiệu kia.

La Tiểu Lâu càng nói càng cảm giác được thân thể của Nguyên Tích cứng lại, biết yđang tức giân, vội vàng nói "Bởi vì Nguyên Triệt đã nhờ em giữ bí mật nên em không thể nói cho anh, cũng không phải là em cố ý giấu giếm đâu…"

Nói xong, La Tiểu Lâu còn kiễng chân, từ đằng sau thì thầm vào tai Nguyên Tích "Anh đừng nóng giận, cưng à, anh biết là cái gì em cũng không gạt anh mà…"

"Anh tuyệt đối sẽ không để cho cái đồ vô liêm sỉ kia cùng với anh trai ta!" Nguyên Tích bỗng nhiên phẫn nộ quát.

La Tiểu Lâu ngây người, Nguyên Tích từ khi nào thì mẫn cảm đối với chuyện tình cảm vậy nhỉ. Đến cậu còn chẳng dám xác định chuyện giữa Nguyên Triệt cùng Ly Mạch nữa.

"Con dị thú kia nhất định là có mục đích mới tiếp cận anh của anh, cái loại dị thứ hung tàn mà giảo hoạt đó…" Lời nói của Nguyên Tích tràn ngập thống hận.

La Tiểu Lâu lại tiếp tục ngây người, khóe miệng run rẩy, khó khăn nói "Ân … nhưng trọng điểm của em không phải là nói về Ly Mạch, ý ta là, chúng ta có phải nên điều tra một chút về gia tộc Just kia hay không?"

"Đương nhiên, nếu bọn họ dám bắt cóc anh của anh, anh chắc chắn sẽ sai bọn Hạ Táđi điều tra" Nguyên Tích nói.

La Tiểu Lâu nhẹ nhàng thở ra, vô lực mà từ trên người Nguyên Tích tụt xuống, xoay người, trèo lên giường, đưa lưng về phía Nguyên Tích.

Không quá ba giây, Nguyên Tích từ trong phẫn nộ mà tỉnh táo lại, sao lại thế này? Y có cảm giác như là mình bị lừa.

"Em ban nãy nhiệt tình màôm anh, lại còn bám chặt anh làđể làm cái gì vậy?"

La Tiểu Lâu vô cùng bình tĩnh mà nói "Cưng, cái loại vừa hung tàn lại giảo hoạt giống em, cóđịnh làm gì thì chắc chắn cũng chẳng phải là chuyện gì tốt, anh không cần biết đâu"

Nguyên Tích ngơ ngác mà nhìn bóng lưng của La Tiểu Lâu, mới ý thức được lời nói của bản thân ban nãy cũng bao gồm cả vợ y. Nhìn bóng dáng chọc người trừu mến kia, Nguyên Tích đi lại gần và nghĩ, cái gì mục với chả đích …ân … kỳ thực y cũng chẳng để ý lắm …

239. Chương 237: Giao Dịch

Ngày hôm sau, người của Thelesđãđến đưa bọn họ đi hoàng cung. La Tiểu Lâu phát hiện, thị vệ cao cấp của hoàng cung đều có thắt lưng màu xanh, mặt trên thêu một hoa văn màu vàng.

Hoàng cung cao lớn đến nỗi phải mỏi cổ nhìn lên cũng thật làm người ta kinh ngạc. La Tiểu Lâu liếc nhìn một cái thang lầu bỗng nhiên hiện ra, tưởng như mình vẫn đang còn đang trong giấc mộng buổi trưa.

Người đến nghênh đón bọn họ mỉm cười, tay trái duỗi ra, một vòng tròn thật lớn đã xuất hiện trước mặt bọn họ "Các vị, vương tử cùng vương tử phi điện hạ, Thủ tướng đại nhân cùng vị tiểu thư này, xin mời".

Không biết là Nguyệt Thượng hôm nay định làm gì, mang theo Tô Lan cùng đi, mà Tô Lan thì tự thân lựa chọn phục trang cho cả hai hết sức hoa mỹ. Vốn diện mạo của Nguyệt Thượng cùng Tô Lan không hề kém cỏi, bây giờ thoạt nhìn càng làm người ta kinh diễm.

Mà La Tiểu Lâu cùng Nguyên Tích, đúng là một cặp đen trắng. La Tiểu Lâu một thân bạch, Nguyên Tích một thân hắc. Nguyên Tích để tóc mái rủ xuống che đi một phần sắc bén của ánh mắt nhưng lại làm cho khí thế có vẻ thấp đi rất nhiều.

Dáng đi của Tô Lan phi thường đúng chuẩn, nhưng động tác lại thoáng có vẻ cứng ngắc, ánh mắt sáng ngời mang theo sự hưng phấn nhìn về phía trước. Nguyệt Thượng thì bình tĩnh hơn rất nhiều, hơn nữa ngẫu nhiên còn quay sang nhìn Nguyên Tích ở bên cạnh.

Bốn người cùng bước lên cái vòng tròn kia, như một chiếc thang máy, nóđưa bọn họ chậm rãi di chuyển lên cao dần. Không lâu sau,bọn họ đãđứng trước đại điện.

Mười hai danh thị vệ có thắt lưng màu xanh đầy khí thế thẳng tắp đứng ở cửa, thời điểm đám người Nguyên Tích đi qua, khí thế bên người bọn họ bỗng nhiên cường lên không ít. Người dẫn đường kinh ngạc mà liếc nhìn Nguyên Tích một cái. Khí thế của những người này chợt phát sinh biến hóa là bởi bọn họ cảm nhận được sự uy hiếp thật lớn. Đây là trường hợp mà chỉ có khi đến gần một 'thượng vị giả' mới có thể phát sinh.

thượng vị giả: cường giả đứng đầu. Thấy hay nên mình ko đổi lại.

Có gì đó chợt lóe qua trong mắt của người nọ, nhưng hắn cũng không nói gì, tiếp tục đưa mấy người đi vào trong.

Đến bên trong, trên bậc cao nhất ngồi ba người. Đến khi bọn họ đi tới sát trước mặt ba người, ba người này mới chậm rãi đứng dậy.

Ngồi ở giữa là một người trung niên anh tuấn, trong mắt có tinh quang trầm tĩnh, không giận mà tự uy. Ông ta thản nhiên mà quét mắt mấy người vừa tới, cước bộ La Tiểu Lâu nhất thời bị kiềm hãm.

Tay Nguyên Tích vững vàng màđỡ lấy La Tiểu Lâu, tiếp tục đi về phía trước hai bước.

Nguyệt Thượng cùng Tô Lan thìđặt tay ở trước ngực, khom lưng thật sâu xuống "Diện kiến bệ hạ".

Nguyên Tích đơn giản nắm tay La Tiểu Lâu, làm một cái lễ đơn giản của đế quốc "A Địch Tác bệ hạ".

Qua hai ba giây sau, trung niên nam tử mới nở ra nụ cười thản nhiên, vươn tay nói "Nguyệt Thượng thủ tướng, cậu không phải là người của Theles chúng tôi, không cần phải học theo lễ tiết của chúng tôiđâu. Các vị, hoan nghênh đã tới Theles".

Đến tận khi ngồi xuống, La Tiểu Lâu mới cảm thấy cỗ uy áp của luồng tinh thần lực cường đại kia biến mất. Cậu lặng lẽ đánh giáđánh giá vị hoàng đế Theles kia, trong lòng giật mình, vị này đại khái là một chiến sĩ tinh thần hệ.

Lúc này, người nam nhân ngồi bên trái quốc vương nói "Các vị theo Lam tinh hệ xa xôi màđến, thật sự vất vả rồi. A Địch Tác bệ hạ của chúng tôi sau khi phát hiện sự tồn tại của các vị, lập tức phát ra lời mời đấy".

Nguyệt Thượng cười cười tỏ vẻ cảm tạ, Tô Lan cũng nói vài câu, vừa nhiệt tình lại vừa tha thiết. Nguyên Tích cũng nho nhã lễ độ màđáp lại hai câu, trừ việc thần khí có vẻ hơi báđạo chút, lễ nghi đưa đẩy diễn chuyện của chính khách của y thực sự phi thường tốt.

Lực chúý của La Tiểu Lâu với vị quốc vương kia rốt cuộc cũng thu về, thản nhiên màđánh giá hai người nam nhân bên cạnh. Người vừa mới nói chuyện kia cảm giác độ tuổi cũng tương đương quốc vương, một thân quân phục, trên vai có quân hàm màu tím.

Mà người bên phải hoàng đế, so với hai người kia trẻ hơn không ít, lấy tuổi của đế quốc mà tính, nhiều nhất cũng chỉ mới ba mươi, một thân lễ phục trắng, dây lưng là màu bạc, có khảm đá quý.

La Tiểu Lâu lập tức nhận ra, người vừa nói chuyện là người đã tới nghênh đón bọn họ mấy hôm trước – người của Lai Y gia tộc – nếu có thể đi theo bên người hoàng đế, rất có thể là tộc trưởng của Lai Y Tộc –Graham công tước. Mà vị tuổi trẻ kia, hẳn là anh trai của vị Nhã Phỉ Nhĩ kia – Mặc Gia công tước. Tuy hắn không nói gì, tư thế ngồi lại phân tán, nhưng ánh mắt toát lên tính xâm lược còn mãnh liệt hơn cả vị công tước Graham kia.

Làm La Tiểu Lâuđể ý nhất là, dây lưng trên người hắn có biểu tượng hình lá phong.

Lúc này, Graham công tước tiếp tục nói "Thực tế, lần này mời các vị lại đây, là bởi ba ngày sau, Theles của chúng ta cùng vài nền văn minh cấp 2 khác sẽ cử hành đại hội thường niên. Lúc đó cũng sẽ có những nền văn minh cấp 1 khác cũng tham gia, nên đãđặc biệt mời Thủ tướng liên bang đây cùng Vương tử điện hạ của đế quốc cùng tham gia. Mặt khác, nếu các vị có chỗ nào không tiện, có thể nói ra, chúng tôi sẽ tận khả năng mà cung cấp".

"Thật vinh hạnh, ba ngày sau, tôi cùng thê tử nhất định sẽ tới tham dự" Nguyên Tích đơn giản mà hồi đáp.

Lần tiếp kiến này cũng không lâu lắm, rất nhanh, đám người Nguyên Tích liền rời khỏi cung điện hoa lệ.

Sau khi đám người bọn họ đi, vị A Địch Tác bệ hạ kia liếc nhìn hai trọng thần một cái hỏi "Các ngươi thấy thế nào?"

Graham công tước ở bên trái nói "Người thừa kế của đế quốc kia, tuy rằng mới chỉ là vương tử thôi, nhưng khí thế của y tuyệt đối không thua kém bất kì quốc vương văn minh bậc một nào. Tôi thấy, chưa chắc yđãđồng ýđiều kiện của chúng ta đâu"

Hoàng đế bệ hạ cười nhìn hắn một cái "Úc? Graham, ngươi thực sự thưởng thức y sao? Hình như đóđúng là loại người ngươi thích. Như vậy, Mặc Gia ngươi thì sao?"

Vị công tước trẻ tuổi nhất nắm trong tay trọng binh của Theles vương quốc mỉm cười, đầu lưỡi liếm qua môi một chút mới nói "Ta thì cảm thấy thực sự hứng thú với cái tên Thủ tướng kia".

"…. Mặc Gia, hy vọng làcậu chưa quên mục đích của chúng ta".

"Bệ hạ yên tâm, tôi sẽ làm cho ngài vừa lòng mà" Mặc Gia công tước câu lên khóe miệng nhưng hàn ý trong mắt cũng chẳng hề giảm bớt dù chỉ một chút.

Ooooo

Xế chiều hôm đó, Nguyên Tích cùng Road, Hạ Tá thì bận rộn thương lượng cùng bố trí, màLa Tiểu Lâu thì làm cho 125 giúp tra một số tư liệu về chiến sĩ tinh thần hệ của văn minh cấp 2. Nhưng cái tư liệu này thật khó tìm, đương nhiên, cái này có liên quan đến việc chiến sĩ tinh thần hệ cũng có quáit. Nhưng có thể khẳng định một điều, sức chiến đấu của chiến sĩ tinh thần hệ không hề thua kém các loại chiến sĩ khác.

125 an ủi La Tiểu Lâu"Chờ chủ nhân của tôi thoát ra, cậu có thể thỉnh giáo ngài ấy".

La Tiểu Lâu không còn cách nào, chỉ có thể để đấy, bảo 125 giúp cậu xác định một chuyện khác. Đây có thể tính là cái tin tốt đầu tiên sau khi bọn họ đến đây, đó là, chỗ văn minh cấp 2 này có Siêu cấp Kim dịch!

Ngày hôm sau, mới sáng sớm La Tiểu Lâuđã thức dậy, tự thân chuẩn bị một bộ quần áo xuất môn cho Nguyên Tích. Chờ khi Nguyên Tích tắm đi ra, lại tự mình hầu hạ y mặc vào.Đợi khi Nguyên Tích nhìn về phía mình, La Tiểu Lâu mới lấy lòng mà năn nỉ Nguyên Tích đi dạo phố cùng với cậu, cậu muốn mua Siêu cấp Kim dịch – nếu cậu xin tự đi, bị bác bỏ là cái chắc.

Lúc đi đến cửa, một người thị vệ của Theles, trên lưng đeo một dây lưng màu xanh biếc, mặt trên có gia huy của Lai Y gia tộc, cúi người làm một cái lễ, khách khí nói với Nguyên Tích "Xin chào, Graham công tước của chúng tôi mời vương tử điện hạ đi qua làm khách".

Nguyên Tích nhíu nhíu mày nói "Hôm nay không quá tiện, tôi muốn xuất môn một chuyến, vậy đi, ngày mai tôi sẽ đi qua, hướng công tước các vị bồi tội".

Vị thị vệ kia lập tức thông báo lại cho chủ nhân, không lâu sau, mang theo tươi cười mà vòng lại hỏi "Công tước cho hỏi các ngài có cần người dẫn đường không? Tôi có thể đưa ngài cùng vương tử phi đây đi ngắm chung quanh".

Nguyên Tích lần này thực nhanh chóng nói "Đa tạ".

Sau khi biết La Tiểu Lâuđịnh mua Siêu cấp Kim dịch, người thị vệ do dự một lát, đưa Nguyên Tích cùng La Tiểu Lâu lên một chiếc xe huyền phù, đặt lộ trình sẵn.

"Khải Hoàn là công ty đấu giá lớn nhất của chúng ta, vì ba ngày nữa có đại hội thường niên cho nên bây giờ ở đó tụ tập rất nhiều cửa hàng cùng khách" Người thị vệ kia nhiệt tâm nói.

Đến Khải Hoàn, bởi vì là người của Lai Y gia tộc, bọn họ được nhiệt tình mà nghênh đón vào bên trong.

Rất nhanh, một người trung niên chạy tới đón bọn họ, trước tiên khách khí nói vài câu với vị thị vệ kia, sau hỏi thăm mục đích của Nguyên Tích bọn họ, mới khách khí mà nói với La Tiểu Lâu"La tiên sinh, Siêu cấp kim dịch ngài muốn tìm vừa lúc chúng ta có, nếu ở chỗ khác chắc cũng khó mà tìm được, nhưng màđóđều là vật phẩm để đấu giá. Ngài có thể chờ một lát khi đấu giá màđoạt đến, đương nhiên, nếu ngài cần gấp, chúng tôi cũng có thể liên hệ trực tiếp với chủ bán cho ngài, nhưng giá có thể sẽ cao hơn một ít".

La Tiểu Lâu nghe xong, nghĩ nghĩ một lát nói "Là thế này, chúng ta không có tiền của đế quốc các anh, tôi muốn dùng cái khác đến trao đổi, có thể chứ?"Bởi vì mấy ngày này những người đến từ các nền văn minh khác nhau cũng có rất nhiều, người trung niên kia cũng không tỏ vẻ kinh ngạc, cười nói "Đương nhiên".

La Tiểu Lâu lấy từ trong 'tùy thân không gian' ra hai cái hộp năng lượng, sau đó yên lặng màđưa tới trước mặt người kia. Đây là kết quả của buổi chiều hôm qua bảo 125 tra ra rồi chuẩn bị.

Siêu cấp Kim dịch, cho dù là ở văn minh cấp 2, giá cả cũng rất cao. MàLa Tiểu Lâu nghĩ tới bọn họ không có tiền lưu thông của Theles, chỉ có thể dùng vật phẩm để đổi.

Nhưng chọn lựa nửa ngày, phát hiện Theles không hổ là văn minh cấp 2, đại đa số thứ đều cao cấp hơn của đế quốc. Cuối cùng, La Tiểu Lâu quyết định chọn hộp năng lượng. Hộp năng lượng cho cơ giáp bên này tuy rằng chứa đựng được lượng năng lượng cao gấp hai ba lần của đế quốc, nhưng vẫn không thể sánh được với hộp năng lượng do ô thạch tạo ra trên tay La Tiểu Lâuđược.

Tuy nhiên, cái khó là, hộp năng lượng của nơi này có chút khác với loại màđế quốc sử dụng, rơi vào đường cùng, đành lấy một ít tư liệu mà 125 tìm được trên mạng, tự cân nhắc sửa chữa hộp năng lượng của đế quốc lại sao cho phù hợp.

Tuy rằng không hoàn toàn giống, nhưng tuyệt đối là có thể dùng, chỉ hy vọng được chấp nhận.

Nguyên Tích nhìn thấy La Tiểu Lâu xuất ra hộp năng lượng, tay đang định lấy ra cái gìđó lại thả xuống.

Vị trung niên kia bình tĩnh mà nhận lấy hộp năng lượng, sau đóđặt lên dụng cụ bên cạnh để chuẩn đoán số liệu. Một lát sau, sắc mặt ông ta xuất hiện biến hóa, lập tức gọi người bên cạnh, đem hộp năng lượng giao cho anh ta, phân phó vài câu.

Người kia mang theo hộp năng lượng ly khai, vài phút sau lại mang trở lại phòng khách, nói khẽ với người bán hàng kia "Có thể dùng, số liệu cũng không thành vấn đề".

Người nọ mang theo thần sắc khâm phục mà lại phức tạp, quay lại nói với La Tiểu Lâu, càng thêm khách khí"Hộp năng lượng của ngài, tôi xin đề nghị ngài để ở nơi này để đấu giá, có thế đấu giáđược giá rất cao".

La Tiểu Lâu nở nụ cười "Đương nhiên làđược rồi, nhưng tôi không hiểu rõ lắm giá cả nơi đây, không biết hai cái hộp năng lượng này có thể mua được hai bình siêu cấp kim dịch hay không?"

"Hai cái siêu cấp hộp năng lượng, mua hai bình siêu cấp kim dịch, không sai biệt lắm. Nhưng tôi có cái yêu cầu hơi quáđáng chút, chúng tôi hy vọng ngài có thể cho chúng tôi một tổ hộp năng lượng, như vậy giá sẽ cao hơn mà cũng sẽ càng hấp dẫn các chiến sĩ". Người trung niên kia nói vội vàng.

Hộp năng lượng siêu cấp, giống siêu cấp kim dịch đều là thứ tốt vô giá, cho dù quýđến mấy, đối với đám quý tộc cũng tính là bao đâu, bọn họ chỉ cảm thấy quáit thôi ấy chứ.

La Tiểu Lâu suy nghĩ hai giây liền đồng ý. Cậu có tính toán, vạn nhất lát nữa cậu lại nhìn trúng cái gì khác, nếu không có tiền mua chẳng phải là rất đáng tiếc hay sao?

Người trung niên kia tuy không biết thân phận của Nguyên Tích cùng La Tiểu Lâu nhưng bây giờ cực kì khách khí với hai người họ, trực tiếp đưa họ đến gian khách quý.

Sau khi vào phòng, còn chuẩn bị dụng cụ công tác cho La Tiểu Lâu, lại còn nhiệt tình mà hỏi La Tiểu Lâu có cần bọn họ cung cấp tài liệu hay không? La Tiểu Lâu cự tuyệt, trừ ô thạch, những tài liệu khác cũng không hy hữu. Hắn không hy vọng văn minh cấp 2 có thể căn cứ vào tài liệu mà phân tích ra cái gì.

Tuy rằng Nguyên Tích rất ít khi nhìn La Tiểu Lâu làm việc, nhưng lần này cố ý ở lại.

La Tiểu Lâuđem từng thứ cần thiết đều bày sẵn ra, ngẩng đầu nhìn Nguyên Tích đang bắt chân lên trên bàn, khóe miệng dương lên, tiến đến bên tai Nguyên Tích nói "Cưng à, mỗi lần đều làemđược thơm lây của anh, lần này đến lượt anh thơm lây em, mới được đãi ngộ như thế này đấy".

Nguyên Tích khoanh tay, nhìn khuôn mặt rạo rực của La Tiểu Lâu, rũ mắt, hừ một tiếng "Có cần anh… gọi một tiếng 'gia' hay không?"

Gia: một từ xưng của TQ chỉ người chủ gia đình. Các bạn cứ xem mấy phim cổ trang của TQ (Thời Thanh Minh gì gì ấy) nhà nào mà có nhiều thê thiếp, mấy bà ấy đều gọi chồng mình là 'lão gia/gia'

"Di? Ngươi nếu chịu gọi, đương nhiên là tốt rồi …. Khụ khụ, em nói đùa ấy mà, ngài là gia, ngài là gia"La Tiểu Lâu không cẩn thận nói ra những điều nghĩ trong lòng, nhìn đến ánh mắt bất thiện của Nguyên Tích bắn lại, lập tức sửa miệng.

La Tiểu Lâu quay lại bên cạnh bàn bắt đầu động thủ, lấy nguyên lực hiện tại của cậu, làm mấy cái hộp năng lượng cũng không mất mấy thời gian, nhất là dưới kỹ năng 'phục chế' khoa trương của nguyên lực.

Từ sau khi nguyên lực của La Tiểu Lâu tăng lên, số lượng mà hắn có thể phục chế được cũng tăng lên, từ hai cái thành bốn cái, tuy rằng tốc độ không được nhanh, nhưng cũng đủ làm La Tiểu Lâu kinh hỉ.

Nửa giờ sau, La Tiểu Lâu thu hồi nguyên lực, sau đó tháo bao tay xuống, nhìn về phía đối diện, lại giật mình phát hiện, ánh mắt của Nguyên Tích sáng quắc mà dõi theo cậu, giống hệt lúc ở trên giường gây sức ép cậu. La Tiểu Lâu nuốt nuốt nước miếng, không tự giác mà nhỏ giọng hỏi "Sao, làm sao vậy?"

Nguyên Tích hít một hơi thật sâu, bỏ cái chân đang vắt trên bàn xuống, một lát sau mới đứng dậy đi lại gần, không có hảo ý mà nói "Anh cảm thấy em lúc làm việc rất cóý tứ, chờ hôm nào đó ở nhà, anh có thể cùng em cùng nhau làm việc" Vừa nói hắn vừa nhéo mông La Tiểu Lâu một cái. Bộ dáng của vợ y lúc làm việc làm cho y nổi lên ý muốn chinh phục.

Mặt La Tiểu Lâu ngay lập tức đỏ lên. Ở phương diện này, cậu vĩnh viễn không phải làđối thủ của Nguyên Tích.

Chờ đến khi hai người cùng bước ra khỏi phòng, Hạ Tá cùng Roadđang đứng coi cửa, mà vị trung niên bán hàng kia đãđi tới cách đó không xa, nhìn thấy La Tiểu Lâuđi ra, lập tức tươi cười mà tiến lên đón.

Lúc ông phát hiện La Tiểu Lâu làm được những bốn hộp năng lượng, biểu tình trên mặt càng kinh hỉ "Này… này thực sự tốt quá. Ngài yên tâm, cho dù lúc đấu giá ngài không giành được thứ mình muốn, Khải Hoàn của chúng ta sau cũng sẽ hết sức cung cấp". Bởi vì chỗ của La Tiểu Lâu cùng Nguyên Tích không có lưu thông tiền của Theles, ông không thể đưa cho La Tiểu Lâu tiền, chỉ có thể lấy lễ vật để đổi.

La Tiểu Lâu cùng Nguyên Tích dưới sự tháp tùng của Road và Hạ Tá, hướng phòng khách quýđi đến. Vừa mới bước tới cửa, Nguyên Tích nhìn thoáng qua người thị vệ của Lai Y gia, sau đó tiến tới hôn La Tiểu Lâu một ngụm và nói "Cưng à, emđi vào trước đi, anhđi toilet". Rồi hướng người thị vệ kia gật đầu một cái, xoay người ly khai.

Trước khi đi khỏi Nguyên Tích nháy mắt một cái với Hạ Tá, Road lưu lại phòng khách quý, mà Hạ Táđi theo Nguyên Tích.

Trên thực tế, bọn họ đi khỏi còn có một cái đồng bọn khác. Nguyên Tích cầm cái vòng cổ màu lam, quơ quơ nói "Đi ra".

Không lâu sau, thân hình của 125 hiện ra, run rẩy bám tại cánh tay Nguyên Tích. Nó nhìn trái nhìn phải, phát hiện không có người ba nuôi dễ lừa của mình, mới uể oải mà cẩn thận hỏi han "Ngài tìm tôi có chuyện gì?"

Nguyên Tích nện bước thật khẽ, phía sau y, Hạ Tá cũng giống thế, toàn bộ hành lang im lặng như không có ai tồn tại, không chút tiếng động. Nguyên Tích đi đến trước một cái cửa, nói với 125 "Nhớ kỹ số phòng này".

125 gật gật đầu. Sau đó Nguyên Tích xoay người, tìm được một gian phòng nghỉ không có ai, đi vào, Hạ Tá cũng theo vào, lại không chút tiếng động màđứng ở cửa.

Nguyên Tích nhìn về phía 125 "Ta muốn có video của cái phòng ban nãy".

125 nhăn mặt lại, không tình nguyện mà xâm nhập mạng nội bộ, đem video lấy được truyền vào máy vi tính vừa được Nguyên Tích lấy ra.

Đó là một gian phòng vô cùng xa hoa, có một phòng nhỏ ở bên trong, bên ngoài đứng mấy chục cái thị vệ mặc y phục của liên bang, còn có cả vị cơ giáp chế tạo sư kia của liên bang – Du Phách. Trong phòng trong ngồi ba người, còn có hai người khác thìđứng.

Ánh mắt Nguyên Tích mị lên. Ở trong đúng là Nguyệt Thượng, Tô Lan cùng vị công tước Mặc Gia kia.

Mặc Gia công tước nghiêng người dựa vào trên ghế salom, đứng phía sau là hai cái thị vệ thanh tú.

Tô Lan cung kính mà đứng dậy, ở trước mặt Mặc Gia công tước mà quỳ gối hành lễ. Vị công tước trẻ tuổi tuấn mỹ kia ảm đạm cười, duỗi tay ra, Tô Lan nâng lên tay hắn, hôn lên chiếc nhẫn ở trên tay.

"Ngươi rất giống tổ mẫu của mình" Công tước đầy hứng thú màđánh giá Tô Lan gần như quỳ sạp xuống đất, lại quay đầu nhìn về phía Nguyệt Thượng đang ngồi trên ghế salon.

Tô Lan đỏ bừng mặt trở về trên ghế, tầm mặt thủy chung dừng tại trên người Mặc Gia công tước. Nàng từ nhỏ đến lớn, trái tim đều dành cho Nguyên Tích, nhưng Nguyên Tích lại chưa bao giờ cho lại nàng cái gì, nên nàng quyết định đánh chủ ý tới một người khác – hơn nữa năng lực cùng vẻ bề ngoài của người này lại chẳng hề thua kém Nguyên Tích chút nào. Đương nhiên là nàng cũng không quên hẳn Nguyên Tích, nhưng đối với vị công tước cao quý này, tình cảm của nàng gần như là một loại sùng bái đối với vị anh hùng.

Thái độ của Nguyệt Thượng cũng thực sự cung kính. Trước tiên là hắn nói vài câu khách khí, sau mới dẫn đề tài đến chuyện của liên bang "Công tước, bây giờ liên bang vẫn đang bị bạch tuộc nhân quấy rầy. Tuy rằng không rõ nguyên nhân, nhưng sức chiến đấu của bọn chúng đãđược đề cao không ít. Chúng tôi bây giờ phi thường bị động".

Lúc này, cửa mở ra, một người thị nữ xinh đẹp bưng một khay đồ đi tới, bên trong là ba ly rượu đỏ. Công tước cầm lấy một ly, không nhanh không chậm mà uống một ngụm, mới lên tiếng "Ba ngày nữa, ta sẽ giúp ngươi giải quyết".

Nguyệt Thượng lộ ra vẻ tươi cười, đứng dậy làm một cái lễ "Tuy rằng ngài là bạn cũ của tổ phụ chúng tôi, nhưng ngài giúp chúng tôi như vậy, thực sự là vạn phần cảm tạ".

Mặc Gia công tước cười cười, nhưng nụ cười có chút lạnh, hắn đánh giá Nguyệt Thượng một chút rồi nói "Không cần khách khí thế. Nếu ngươi còn muốn cái gì, có thể nói với ta"

"Mặt khác, vật thí nghiệm kia đã mang tới chưa?" Công tước đung đưa lu rượu trên tay, hỏi.

"Chưa ạ, chúng tôi lo lắng nếu hắn nhìn thấy ngài thì lại không ổn định được cảm xúc" Tô Lan lập tức nói.

"Vậy sao? Còn không thể kiểm soát được à? Vậy đưa máu của hắn lại đây cũng được". Mặc Gia công tước nghĩ nghĩ nói "Thế vị vương tử phi kia là sao vậy?"

240. Chương 238

Nghe đượcMặc Gia công tước hỏi về La Tiểu Lâu, ánh mắt của Nguyệt Thượng có chút lãnh đạm, tựa hồ đang lo lắng nên trả lời thế nào.

Nhưng Tô Lam đã liếc nhìn biểu ca của nàng một cái, cướp lời đáp "Hắn chẳng qua là một cái bình dân vô sỉ mà leo lên tầng lớp quyền quý mà thôi, thân phận trước đây chúng ta đã phái người điều tra, hắn là con riêng của một cái tướng quân. Hắn cùng mẫu thân của hắn giống nhau, đều là loại thích đi câu dẫn người khác …".

"TÔ LAN!!!" Nguyệt Thượng trừng mắt nhìn Tô Lan, sắc mặt cực khó coi. Cho dù vị công tước này thực sự hữu hảo, thậm chí chuẩn bị giúp bọn hắn, có chút chuyện vẫn là không nên nói.

Khóe miệng Mặc Gia công tước hiện lên ý cười, hai mắt nhìn về Nguyệt Thượng và nói "Thì ra chỉ là cái bình dân a …"

Nói xong, hắn nheo lại ánh mắt, ngón tay gõ nhẹ lên đầu gối "Được rồi, không có việc gì nữa, nhớ đưa máu của vật thí nghiệm kia lại đây. Còn nữa, các ngươi tùy thời có thể đến làm khách ở phủ ta, không cần giữ lễ tiết. Mặt khác, bây giờ các ngươi không có tiền của Theles, muốn mua cái gì, có thể cùng Tô Nhĩ nói"

Nguyệt Thượng cười cười, ánh mắt sáng ngời hữu thần "Đa tạ Mặc Gia công tước, tôi cũng sẽ mang hàng lại đây cho ngài".

Mặc Gia công tước lại quơ quơ cái ly trong tay, bỗng nhiên im lặng hai giây, khíáp trong phòng bỗng nhiên thấp xuống. Đến khi Tô Lan bắt đầu cảm thấy bất an, hắn mới chậm rãi nói "Các ngươi cũng không cần khách khí với ta, dù sao ta cũng là bằng hữu của trưởng bối các ngươi".

Nguyệt Thượng nhíu nhíu mày, không nói gì cả, gật gật đầu.

Lúc sau, Nguyệt Thượng mang theo Tô Lan cáo từ. Bọn họ đi ra phòng ngoài, cuộc đấu giáđã bắt đầu rồi, Du Phách đang nhìn chằm chằm vào màn hình lớn mà kêu giá.

125 quay đầu nhìn về phía Nguyên Tích. Nguyên Tích chỉ chỉ phòng bên trong, nói "Tiếp tục".

125 lại đem video trong phòng lấy ra, vị công tước kia vẫn duy trì tư thế đầy thích ý mà dựa vào thành ghế, hai gã thị vệ phía sau hắn vẫn thẳng tắp màđứng.

Qua hai phút sau, một cái cửa nhỏ mà ban đầu không ai nhận thấy được mở ra.

Nháy mắt khi cánh cửa kia mở ra, màn hình máy vi tính bỗng nhiên chợt lóe, cả màn hình đều đen ngòm, tất cả hình ảnh đều biến mất.

Nguyên Tích cùng Hạ Táđều nhìn về phía 125. Con mắt của 125 chợt lóe lam quang nói "Không thể được, có sự cản trở mãnh liệt. Đừng tắt…".

125 kịp thời mà ngăn trở động tác tắt máy của Nguyên Tích, đúng lúc này, một âm thanh truyền ra từ máy vi tính.

"Đã lâu không gặp"Đó là thanh âm của Mặc Gia công tước.

Tuy là hình ảnh bị người quấy nhiễu, nhưng thanh âm vẫn có thể nghe được.

"Chỉ có mười năm mà thôi" Một âm thanh kì quái hồi báo "Nhưng mà, tôi phải chúc mừng công tước đây rồi, nguyện vọng của ngài tựa hồ sắp thành hiện thực".

"Đúng vậy" Mặc Gia công tước nhẹ nhàng cười một tiếng.

Một lát sau lại vang lên thanh âm của Mặc Gia công tước "Trừ chỗ của tôi, anh có phải vẫn nhận làm thí nghiệm cho người khác nữa hay không?"

Cái thanh âm kia ngừng một lúc lâu mới lên tiếng "Công tước là cóý gì?"

"Anhđừng tưởng tôi nhìn không ra, cái tên vương tử phi kia, hắn cho ta cảm giác …. Phi thường kỳ quái".

Hạ Tá lập tức ngẩng đầu lên nhìn Nguyên Tích. Quả nhiên, sắc mặt của Nguyên Tích trở nên dị thường ngưng trọng. Ngay cả cái con mập màu xanh kai đều cứng còng cái đuôi lại.

Cái âm thanh kỳ lạ kia nở nụ cười "Công tước hỏi hắn làm cái gì? Chẳng qua là cái tiểu diễn mà thôi. Nhưng mà, nhắc nhở trước ngài đây một tiếng, người kia còn hữu dụng với tôi, ngài không thể có chủ ý với hắn được".

Mặc Gia công tước kinh ngạc hỏi "Vương tử phi là người của anh?"

Cái thanh âm kia trở nên âm trầm "Đúng thế, chính là không nghe lời như lúc còn dạy dỗ, chẳng qua vẫn tại lòng bàn tay của tôi. Cóđiều hắn ở chung với vương tử của đế quốc, hơi có chút phiền phức. Nhưng mà, theo một phương diện khác mà nói, có thể dự đoán được tình báo về bọn họ, cũng tiện hơn rất nhiều".

Nguyên Tích cùng 125 đều cả kinh trợn mắt há mồm. Hạ Tá tuy rằng vẫn bảo trì bộ mặt lạnh, nhưng cũng không nhịn được mà liếc nhìn Nguyên Tích.

"Ân, tôi chỉ là cảm thấy hứng thú với huyết mạch của hắn mà thôi. Nhưng nếu đã là người của anh, bỏ đi, dù sao tôi cũng cóđầy vật thí nghiệm. Những chuyện khác, tối nay ngươi bớt chút thời giờ qua chỗ tôi, lúc đó chúng ta sẽ thương lượng cụ thể. Ít nhất tôi còn ba ngày nữa mà".

"Không, tôi nghe mọi người chung quanh nói, Nguyên Tích đã quyết định mau chóng trở về, mọi người lúc nào cũng đều phải chuẩn bị sẵn sàng. Cho nên, thời giờ của chúng ta không nhiều đâu".

"Anh sợ cái gì, anh có thể khống chế tên vương tử phi kia cơ mà, làm hắn bệnh nặng một hồi, vị vương tử kia chắc sẽ nguyện ý ở lâu thêm vài ngày" Mặc Gia công tước thản nhiên nói.

"Chuyện của tôianh không cần xen vào. Tối tôi sẽ đến tìm anh". Âm thanh nặng nề kia nói xong, không lâu sau đã vang lên tiếng mở –đóng cửa.

Ngay sau đó, màn hình vi tính lại xuất hiện hình ảnh trở lại.

Mặt bàn kim loại xuất hiện một vết rách rất nhỏ. Tay Nguyên Tích hung hăng mà cào lên bàn, trong mắt dày đặc sát ý làm người ta không thở nổi. Con ngươi đen thâm chí còn xuất hiện hồng quang.

"Điện hạ, xin ngài bình tĩnh, nếu bây giờ ngài đi giải quyết cái vị công tước kia, chúng ta tuyệt đối không thể rời khỏi nơi này đâu" Hạ Tá phát hiện Nguyên Tích đang có xu thế đứng dậy, lập tức ngăn lại đằng trước.

"Hơn nữa, chúng ta nên tìm hiểu rõ xem chuyện vương tử phi bị khống chế là như thế nào".

Lời này của Hạ Tá làm Nguyên Tích tìm lại được lý trí, màu đỏ trong mắt chậm rãi tản đi, y quay đầu nhìn về phía 125.

125 run rẩy, lập tức khai báo "Tôi có thể cam đoan là sau khi tôi tỉnh, tuyệt đối không phát sinh tình huống này. Cho nên, nếu La Tiểu Lâu thực bị người khống chế, cũng là ở trước khi cậu ấy mười tám tuổi. Mặt khác, lúc tôi kiểm tra thân thể cho cậu ấy, cũng không phát hiện được điều gì dị thường. Nhưng mà, bởi vìcậu ấy là… hỗn huyết, số liệu của tôi cũng không chắc chắn là chính xác đâu".

Nguyên Tích lạnh lùng mà nói "Chuyện này, đừng cho em ấy biết" lactinhxuyen.wordpress.co

Hạ Tá lui lại đằng sau. Dù là hắn, ngăn đằng trước Nguyên Tích, áp lực cũng thực sự quá lớn. Hắn âm thầm mà thở nhẹ ra, bình tĩnh mà nói "Người kia có thể khống chế được vương tử phi điện hạ, nếu để hắn biết là chúng ta đã phát hiện ra sự tồn tại của hắn, vương tử phi sẽ càng thêm nguy hiểm. Mà theo những gì hắn vừa nói, thời gian của hắn có quan hệ tới mệnh lệnh trở về của ngài, hơn nữa lại biết nội dung mệnh lệnh. Người này, rất có thể làđang ở trong chúng ta".

Mạch máu trên tay Nguyên Tích giật giật, 125 lại cẩn thận mà nhảy ra sau một chút, còn không quên mà nhìn thoáng qua cái bàn sắt đáng thương trước mặt Nguyên Tích.

Bàn tay mà nhìn ở góc độ nào cũng thấy hoàn mỹ thu lại máy vi tính, Nguyên Tích quay đầu, lạnh lùng mà ra lệnh "Chúng ta trở về chậm hai ngày, điều tra một chút xem, đêm nay ai xuất môn, ngươi tự mình đi điều tra"

Hạ Táđáp ứng, lập tức đi ra ngoài. Nguyên Tích quay đầu nhìn về phía 125. 125 lại rụt lui ra phía sau một chút nữa, theo bản năng muốn bám vào La Tiểu Lâu, lại phát hiện La Tiểu Lâu căn bản không ở trong này, chính mình bị vồ hụt ngã trên mặt đất, còn không quên nói "Video trong phòng nghỉ này tôiđã xóa hết rồi, không ai biết ngài từng xuất hiện ở trong này đâu".

Ooooo

Đến tận khi Nguyên Tích trở về, sắc mặt vẫn là xanh mét. Y tối chán ghét chính là có kẻ uy hiếp y, nhất là lấy La Tiểu Lâuđến uy hiếp y.

Câu này sao mà giống Dung Điểm thế không biết:) Ở đoạn Phượng Minh bị Tam công chúa Phồn Giai cùng người tình bắt để uy hiếp Dung Điểm khi ở chỗ của Mị Cơ ấy. Là Mị Cơ ngầm cho phép. Sau đó Dung Điểm không kiêng nể gì mà sai người bắt Mị Cơ …. Không bít có ai nhớ không ta???

Lúc y về, La Tiểu Lâuđang tập trung toàn bộ tinh thần nhìn chằm chằm màn hình lớn. La Tiểu Lâu phát hiện mình muốn nhiều thứ lắm! Nhưng La Tiểu Lâu cũng biết, cho dù sáu hộp năng lượng kia được bán giá cao nhất đi nữa, mua xong Siêu cấp Kim dịch, tiền còn thừa cũng không đủ cho cậu tùy ý tiêu xài.

La Tiểu Lâu một bên đau lòng một bên cân nhắc chọn lựa xem nên mua cái gì về, nhìn thấy Nguyên Tích tiến vào, chia một chút lực chúý cho Nguyên Tích, còn ngồi dịch vào trong để cho Nguyên Tích ngồi xuống bên cạnh cậu.

Vị thị vệ của Lai Y gia tộc kia muốn bắt chuyện cùng vương tử điện hạ, nhưng mà, rất nhanh hắn phát hiện, tuy tằng mặt Nguyên Tích vẫn không chút thay đổi mà ngồi ở đó, nhưng trừ vị vương tử phi đang hưng trí bừng bừng kia, không có ai chịu đứng gần Nguyên Tích điện hạ trong vòng mười bước cả. Ngay cả hắn, nếu đứng quá gần cũng đều cảm thấy cả người lạnh buốt.

Qua mười giây, La Tiểu Lâu mới phát hiện ra Nguyên Tích có chút không đúng lắm. Cậuđưa tay sờ sờ trước ngực, kinh ngạc phát hiện vòng cổ của mình không thấy đâu. La Tiểu Lâu sửng sốt, lập tức lêu lên "Darling, vòng cổ của em…"

Nguyên Tích liếc nhìn La Tiểu Lâu một cái, đem người ôm lấy, sau đó ngắn gọn mà nói "Sẽ tìm tìm mà, nhất định làemđể quên ở đâu đó".

"Không thể nào, buổi sáng rõ ràng em có đeo nó …"

Lúc này, La Tiểu Lâu lại cảm thấy túi quần mình giật giật, sau đó 125 xuất hiện trên ghế salon cạnh hắn "Cưng à, tôi luôn ở đây, không ai có thể tách chúng ta ra…" Bị bắt cóc qua một lần, 125 trộm liếc về phía Nguyên Tích – người đang lạnh lùng mà nhìn nó – nuốt lại những lời buồn nôn đằng sau câu nói.

La Tiểu Lâu nghi hoặc mà sờ sờ túi áo, cũng không suy nghĩ nữa, thì thầm với 125 "Mày nói xem, Nguyên Tích lại làm sao vậy? Rõ ràng vừa rồi còn tốt mà".

"Yđại khái là tức giận đến điên rồi …. Nga, không, ý tôi là, tính tình hắn luôn không tốt, hơn nữa có tư tưởng nam nhân chủ nghĩa nghiêm trọng, đại khái là không quen việc nhờ cócậu màđược hưởng đãi ngộ khách quý như thế này" 125 che dấu sự thật, thêm mắm thêm muối mà cáo trạng Nguyên Tích.

La Tiểu Lâu còn thực sự suy nghĩ về lời của 125, nghĩ rằng vừa rồi Nguyên Tích đi ra ngoài cũng không lâu, sẽ không cóý gì khác đâu. Thực tế thì, cậu cũng không phản cảm việc phải nép mình dưới cánh chim che chở của Nguyên Tích, để Nguyên Tích chiếu cố cậu, dù sao thì cậu cũng là cơ giáp chế tạo sư cùng bạn đời của Nguyên Tích– nếu Nguyên Tích mà chịu làm thêm chút việc nhà thì càng hoàn mĩ.

Rất nhanh, lực chúý của La Tiểu Lâu bị màn ảnh đấu giá thu hút, đó là hộp năng lượng màcậu chế tác. La Tiểu Lâu thực hưng phấn, nhìn chằm chằm màn hình lớn.

Nguyên Tích không im lặng mà quan sát La Tiểu Lâu, giống như bình thường, vừa ấm áp lại vừa khôn ngoan vàôn nhu, không ai có thể sánh bằng cậu. Nguyên Tích nhìn một lát, cánh tay đang ôm La Tiểu Lâu càng chặt hơn.

Không ngoài dự đoán của La Tiểu Lâu, loại vật phẩm này dễ tiêu hao trong chiến đấu này cực kìđược yêu thích, giá rất nhanh bị đẩy lên cao, hiện đãđạt tới chín trăm vạn tệ Theles (900.0000 tệ) Những vật phẩm lúc trước, gần như không có cái nào vượt quá trăm vạn.

Saukhi có người ra giá chín trăm vạn, đại đa số mọi người đều đã không tranh nữa. Tuy rằng khóđược siêu cấp năng lượng hộp, nhưng giá cũng quá là kinh người rồi.

Ngay khi người chủ trì phiên đấu giáđịnh gõ búa xuống, màn hình lớn lại xuất hiện một cái giá mới "Một ngàn vạn tệ Theles (1000.0000)"

Sau khoảng ba mươi giây im lặng vì choáng ngợp, người chủ trì kích động mà hô lên. "các vị bằng hữu, chỗ hộp năng lượng siêu cấp này hiện tại chính thức lên tới giá trên trời! Như vậy, có ai kêu giá nữa không? Một ngàn vạn tệ lần thứ nhất. Một ngàn vạn tệ lần thứ hai … Một ngàn tệ lần thứ ba!!!"

COOONG!!!!!

Cuối cùng, cây búa đã hạ xuống. Năng lượng hộp của La Tiểu Lâuđãđược một người dùng một ngàn vạn tệ Theles mua đi.

Trong lòng La Tiểu Lâu kiên định lại, bắt đầu càng thêm cẩn thận mà chúý những vật phẩm đấu giá phía sau. Mà 125 thì dưới sự ám chỉ của Nguyên Tích, bắt đầu kiểm tra tổng thể cho La Tiểu Lâu. Nó cứ vờn quanh làm La Tiểu Lâu thấy rất là phiền.

Bởi vì siêu cấp kim dịch vẫn chưa xuất hiện, cho dùLa Tiểu Lâu nhìn trúng cái gì thì cũng không dám ra tay.

Lại qua hai mươi phút, người chủ trì cuối cùng dâng cao một cái thùng màu bạc, cao giọng nói "Kế tiếp, là một món đồ hiếm có mà Khải Hoàn của chúng ta đã cố ý tìm được, tin tưởng đối với bất kì chế tạo sư nào cũng không xa lạ, đó là…. Siêu cấp Kim Dịch!!! Đặc tính của nói là giúp cho xác suất thành công của cơ giáp đề cao được 50%…"

Người chủ trì còn chưa nói hết, trên màn ảnh đã không ngừng hiện lên báo giá.

La Tiểu Lâu cũng không vội báo giá. Hắn nhìn con số trên màn hình lớn không ngừng tăng lên, hít thật sâu một hơi, hy vọng ông trời phù hộ, có thể cho hắn mang đi hai bình siêu cấp kim dịch.

Cuối cùng, siêu cấp kim dịch một lần nữa chế tạo nên lịch sử giá, một ngàn một trăm vạn/ một bình.

La Tiểu Lâu nhìn cây búa màu vàng hạ xuống mà lòng vô cùng uể oải, hắn tưởng có thể mua được hai bình siêu cấp kim dịch. Nhưng bi kịch là, đến bât giờ, La Tiểu Lâu mới phát hiện, siêu cấp kim dịch bán theo lô, bên trong cái hòm bạc kia đúng là bán một phát mười bình.

"Ngày mai chúng ta đi nơi khác xem xem" Nguyên Tích nói, y ước gì bây giờ lập tức đi khỏi.

"Được rồi, nếu đãđến đây, chúng ta cứ xem cái khác đi, dù sao cũng phải đợi đến cuối phiên đấu giá mới có thể lấy được tiền"La Tiểu Lâu buồn bực màđáp.

Tiếp đó, ở màn hình lớn xuất hiện một đám tranh, là hơn ba mươi bức địa đồ, La Tiểu Lâuđang lấy làm kỳ, người chủ trìđã cười nói "Bây giờ đến phần đấu giáđặc sắc của Khải Hoàn chúng ta. Ba mươi địa điểm này, đều là những khu vực mới khai phá mà Khải Hoàn giành được, bây giờ còn chưa khai thác qua. Các vị có thể đấu giáđịa điểm mà mình thích, có quyền được khai thác ba lượt. Nói cách khác, từng địa điểm đều có thể đến ba lần, thời gian tối đa của mỗi lần là ba ngày".

La Tiểu Lâu sửng sốt, loại đấu giá này đúng là lần đầu tiên hắn biết đến. 125 thì nhìn không chuyển mắt vào màn hình, không qua mười giây, gần như là thét lên trong ý thức của La Tiểu Lâu"Honey, vô luận thế nào, cho dù phải đem toàn bộ tiền đều tiêu, cũng phải lấy được bản vẽ số mười cùng số hai mươi tám!!"

La Tiểu Lâu còn không nhìn rõ trên cái bản vẽ ấy là vẽ cái gì, đã thấy mọi người bắt đầu kêu giá. Rơi vào đường cùng, cậuđành lựa chọn bức địa đồ thứ mười mà kêu giá trước. Khi hắn xuất ra con số ba nghìn năm trăm vạn, bản vẽ kia rốt cuộc cũng đãđến tay tên của hắn – LY – vốn hắn lấy tên là L, Nguyên Tích lại kiên trì mà bỏ thêm chữ Y ở đằng sau.

La Tiểu Lâu còn chưa kịp đau lòng tiền, thìđã phải tiếp tục gia nhập cuộc đấu giá của bức địa đồ số hai mươi tám. Nhưng lần này hắn lại thất bại. Tiền của hắn không đủ. Bức thứ hai mươi tám bị một người lấy giá ba nghìn ba trăm vạn cướp mất.

La Tiểu Lâu không thèm chúý tới 125 nổi giận đùng đùng ở bên cạnh, trước tiên lấy bức địa đồ mà phải dùng một cái giá trên trời mua vào cất đi, sau đó hít vào một hơi. Ông trời ạ, cái địa phương trụi lủi này sao lại đáng giá ba nghìn năm trăm vạn?!

Trên mặt trên của bức địa đồ là một thảm thực vật màu xanh biếc hiếm thấy, chưa nói đến cái gì tài liệu, đất trên đó như là than trên sa mạc vậy, tất cả đều là một bãi hoang mạc lổn nhổn đầy những tảng đá to nhỏ.

"Tao nghĩ mày nên cho taomột chút giải thích đi"La Tiểu Lâu nhìn 125 nói.

"Cưng à, tin tôiđi, nơi này chắc chắn sẽ có kinh hỉ đấy, cậu sẽ yêu nơi này chết đi ấy chứ" 125 vội vã nói, dừng một chút, còn nói thêm "Tôi vừa mới tra được người mua bức số hai mươi tám ở phòng nào đấy, nếu cậu không ngại, chúng ta có thể …"

"Tao không muốn cướp đoạt đâu, làm một người công dân hợp pháp, tao chưa từng làm cái loại việc ấy, cũng không cóýđịnh làm"La Tiểu Lâu trực tiếp đánh gãy ýđịnh xấu xa của 125.

Ooooo

Sau khi đấu giá hội kết thúc, La Tiểu Lâu cùng Nguyên Tích mang theo mọi người đi lĩnh giấy khai thác cũng thương thảo xem thử cậu có thể dùng tiền thừa để đổi lấy cái gì.

Người trung niên bán hàng kia lại xuất hiện trước mặt bọn họ, đưa một phiếu thủy tinh đến tay La Tiểu Lâu, cười tủm tìm mà nói "Thưa ngài, đây là giấy thông hành của khu khai thác H3. Nếu ngài muốn đến khai thác, có thể tùy thời mà liên hệ chúng tôi, chúng tôi sẽ phái người đưa ngài đi. Như vậy, số tiền ngài còn thừa – hai ngàn năm trăm vạn …"

La Tiểu Lâu nghĩ nghĩ và nói "Không gạt ngài, tôi là vì Siêu cấp kim dịch mà tới, nếu đã không mua được, vậy cứ để tiền tạm ở đây, nếu có siêu cấp kim dịch, ngài có thể liên hệ luôn cho tôi".

Ánh mắt của người bán hàng chợt lóe, bỗng nhiên nói "La tiên sinh, là thế này, tuy rằng tôi không nên nói, nhưng thực rat a có thể tiết lộ cho ngài một chút tin tức. Người mua hộp năng lượng siêu cấp của ngài và

người mua Siêu cấp kim dịch đều cùng là một người".

La Tiểu Lâu trừng mắt nhìn, đây là cóý gì, chủ nhà cũng cổ vũcậuđi ăn cướp?

Người kia ho khan một tiếng "Mà vị đại nhân kia, vừa lúc cóýđịnh gặp người chế tác hộp năng lượng".

La Tiểu Lâunhất thời hiểu được, đây đâu phải là tin tức cố ý lộ ra cho cậu, rõ ràng làđược người khác giật dây mà.

La Tiểu Lâu liếc nhìn Nguyên Tích một cái, cậuđối với Siêu cấp Kim dịch đúng là tình thế bắt buộc, cho nên không lâu sau đã trả lời "Được, vậy phiền vị chủ quản này an bài cho chúng ta gặp mặt một cái".

La Tiểu Lâu rất nhanh đãđược gặp vị khách nhân tôn quý kia, tuy rằng không biết thân phận người này, nhưng nhìn cách thức tiếp đón kính cẩn lại cực kì cẩn thận của vị chủ quản trung niên kia cùng ngườithoạt nhìn còn có chức vị cao hơn ông ta, La Tiểu Lâu biết, người này khẳng định có lai lịch lớn.

Người khách kia lạnh lùng màđem tầm mắt đặt trên người Nguyên Tích, hai giây sau mới quay về phía La Tiểu Lâu"Cậu chính là người đã chế tác ra hộp năng lượng siêu cấp?"

"Đúng vậy"La Tiểu Lâu hồi đáp.

"Tôi muốn năm hộp" Người kia còn trực tiếp hơn cả La Tiểu Lâu, đúng lý hợp tình màđem mục đích của mình nói ra.

"… Tôi muốn siêu cấp Kim dịch"La Tiểu Lâu cũng nói.

Người nọ sửng sốt, nhíu mày. Dù sao dám giáp mặt mà nói điều kiện với hắn thật quáít. Cái trán của mấy vị chủ quản của Khải Hoàn đều bắt đầu đổ mồ hôi hột: ngài tốt xấu gì thì cũng nên uyển chuyển một chút chứ …

Một lát sau, người kia chậm rãi mở miệng "Được, cậu làm cho tôi năm hộp năng lượng siêu cấp, tôi cho cậu năm bình".

La Tiểu Lâu không chút do dự đáp ứng. Dù sao ba ngày là quáít thời gian, cơ hội cậu lấy được siêu cấp kim dịch cũng không nhiều. Bây giờ không thể nghi ngờ là một cái cơ hội tuyệt hảo. La Tiểu Lâu tức thì lên tiếng mượn một gian công tác ở Khải Hoàn, lại lấy một khối Ô thạch từ chỗ của 125.

Ô thạch bây giờ cũng không còn nhiều lắm, dùng bao nhiêu ít đi bấy nhiêu, nếu không phải vì chế tác cơ giáp cấp 10, cậu cũng thật không nỡ dùng nhiều như thế.

Nửa giờ sau, La Tiểu Lâu mở ra cánh cửa, bên ngoài, Nguyên Tích đang ngồi nói chuyện cùng người kia.

Nghe được tiếng cửa mở, hai người đều ngoảnh lại phía này.

La Tiểu Lâuđem hộp năng lượng đặt lên trên bàn trà, lập tức có thị vệ tiến lại đo đạc số liệu, đem những hộp đó cẩn thận thu lên.

Người kia khoát tay, một thị vệ khác đem một cái hộp nhỏ tới trước mặt La Tiểu Lâu. La Tiểu Lâu mở ra, bên trong đặt năm cái bình thủy tinh chứa đựng loại dung dịch màu vàng trong suốt.

"Đúng là Siêu cấp Kim dịch" 125 khẳng định.

La Tiểu Lâu nở nụ cười, đóng lại hộp, nói với người kia "Đa tạ".

Người kia nhìn nhìn La Tiểu Lâu, nhẹ giọng nói "Không khách khí"rồi cũng không nhiều lời, sau khi lấy được hộp năng lượng thì ly khai. Tất cả chủ quản của Khải Hoàn đều tiễn ra tận ngoài.

Nguyên Tích ôm chầm La Tiểu Lâu, đi ra ngoài. La Tiểu Lâuđem siêu cấp kim dịch để vào chỗ của 125, thỏa mãn mà nói "Mục đích cuối cùng cũng đạt được rồi. Cũng coi như là chuyến đi này không tệ. Không biết người kia có thân phận thế nào. Phái đoàn lớn như vậy…"

Nguyên Tích thản nhiên mà nhìn thoáng qua cánh cổng phía trước "Thị vệ của hắn có dây lưng màu xanh, chắc là hoàng tộc".

Bên cạnh bọn họ, người thị vệ của Lai Y gia tộc nở nụ cười "Đó là Thanh Vương điện hạ, trừ A Địch Tác bệ hạ, ngài ấy là người tối có quyền ở Theles chúng tôi. Bệ hạ là chiến sĩ hệ tinh thần, mà vị điện hạ này, đúng là chiến sĩ cơ giáp lợi hại nhất của đế quốc tôi".

Lợi hại nhất? Khóe miệng La Tiểu Lâu mím lại. Trong lòng cậu, vị trí chiến sĩ cơ giáp lợi hại nhất đã có người đảm đương.

Kế tiếp, Nguyên Tích kiên trì mang La Tiểu Lâu về phòng ở.

Đến trong phòng, Nguyên Tích đem La Tiểu Lâu ném vào trong phòng "Biến thành con thỏ cho anh xem".

La Tiểu Lâu ngẩn ngơ "Cái gì mà con thỏ?"

Nguyên Tích nhướng mày "Hồ ly, mèo, hoặc chócđều được, không thì ngươi gọi cái bộ dạng thú của em là loại động vật gì?"

241. Chương 239

Khóe miệng La Tiểu Lâu méo xẹo,cậu thì có quan hệ gì với mèo chó hoặc là hồ ly chứ?

Nói thì nói vậy, nhưng La Tiểu Lâu vẫn bắt đầu vận chuyển nguyên lực trong cơ thể. Không lâu sau, La Tiểu Lâu ở trước mặt Nguyên Tích biến mất, tại chỗ mà hắn vừa đứng chỉ còn lại một đống quần áo

Dưới đống quần áo có cái gìđó giật giật, một cái tiểu đầu của một con tiểu thú lông trắng mắt lam ló ra, nó dò dò mà bước ra một cái chân.

Không đợi La Tiểu Lâu bước hẳn ra khỏi đống quần áo, một bàn tay đã vươn tới, túm lấy phần da lông sau gáy nó.

La Tiểu Lâu không cử động được, nhăn mặt, duỗi móng vuốt phản đối việc Nguyên Tích xách cậu như xách một con chó con. Nguyên Tích thuận thế luồn tay xuống dưới nách nó, ngăn hai cái chân trước khỏi quơ cào lung tung.

Nháy mắt, La Tiểu Lâu bị bếch bổng lên, cao ngang với tầm mắt của Nguyên Tích.

La Tiểu Lâu nhìn Nguyên Tích. Trong con mắt đen sâu thẳm kia có cất chứa điều gìđó không thể thấu rõ. La Tiểu Lâu nghi hoặc mà mở trừng hai mắt.

Nguyên Tích muốn làm gì vậy? Y không phải là luôn ghét hình dáng thú của mình hay sao…?

Chưa kịp nghĩ hết, La Tiểu Lâuđã bị Nguyên Tích thả xuống giường.

Nguyên Tích thì ngồi ở chiếc ghế cạnh giường, đối diện với cậu.

"Nâng chân sau lên" Nguyên Tích mặt không đổi sắc yêu cầu.

La Tiểu Lâu nghiêng đầu, con mắt tròn tròn màu lam kinh ngạc mà nhìn thoáng qua Nguyên Tích, do dự hai ba giây, cuối cũng vẫn nghe lời màđem chân sau nâng lên.

Cậu đang nửa ngồi ở trên giường, vì phải nâng lên một chân sau mà hai cái chân trước không thể không giẫm xuống lớp đệm mềm mại bên dưới.

Nguyên Tích nghiền ngẫm mà nhìn qua, lại không hài lòng mà tiếp tục yêu cầu "Nâng cao lên một chút".

La Tiểu Lâu rất bất mãn, nhưng biểu tình của Nguyên Tích rất nghiêm túc, hơn nữa trong lời nói có chút thúc giục gấp gáp… thực ra tối trọng yếu làLa Tiểu Lâuđã quen với việc nghe lời Nguyên Tích rồi …cậuđem cái chân sau lại cố mà vươn cao hơn, thậm chíđã tạo thành góc 90 độ so với thành giường.

Bởi vì nâng quá cao, cái bụng cũng 'thứ' giữa hai đùi không thể tránh khỏi mà bị lộ ra. La Tiểu Lâuđem hai chân trước của mình đến gần, không giấu vết màđẩy đẩy đám lông dài, tận lực mà che cái chỗ đóđi.

Đại khái là Nguyên Tích đã thấy vừa lòng, xoay người lấy từ đầu giường ra một cái gìđó, là hộp y tế. Sau đóLa Tiểu Lâu nhìn thấy ngón tay xinh đẹp của Nguyên Tích cầm từ bên trong hộp ra một cái ống tiêm.

Sau đó, một tay Nguyên Tích đỡ lấy cái chân đang giương cao kia của La Tiểu Lâu, một tay cầm ống tiêm để sát vào.

Trái tim La Tiểu Lâuđến đều phải co lại thành một đoàn, ngay lúc đó, nó cảm giác được chân trái của mình tê rần. Cậu không tự chủ được mà hô, anh làm cái gì… thế nhưng trong cổ họng chỉ vang lên thanh âm xèo xèo ôô mỏng manh.

Bàn tay đang cầm chân nó của Nguyên Tích vừa nóng vừa ấm, nhưng tuyệt đối hữu lực, La Tiểu Lâu không cần thử cũng biết là mình không giãy ra được.

Đến khi La Tiểu Lâuhơi hơi phát run, Nguyên Tích giải phóng cho cái chân của nó, cả tay đang ghì chân trước của nó cũng thả ra. Chủ yếu thấy đau và sợ vậy là do biến thành động vật, không chỉ có thính giác thị giác mạnh hơn, thân thể cũng mẫn cảm hơn nhiều.

La Tiểu Lâu phát hiện Nguyên Tích chỉ rút có nửa xilanh huyết của mình, nhẹ nhàng thở ra –độ tín nhiệm của La Tiểu Lâu với Nguyên Tích còn nhiều hơn so với chính bản thân, ít nhất thì cậu chưa chắc có thể tự bảo vệ mình, nhưng Nguyên Tích tuyệt đối có thể.

La Tiểu Lâu cúi đầu nhìn cái chân vừa bị 'hành hạ' của mình, thấy trên chỗ kim tiêm chọc vào có một chút máu chảy ra, chỉ chảy tí tẹo thôi, thậm chí qua lớp lông trắng xóa cũng chẳng thấy gì hết … nhưng mà mũi cậu có thể ngửi thấy mùi sắt, hơn nữa, nhờ phước của khứu giác nhạy bén của thú này, cậu cảm thấy hương vị kia thật là khó chịu.

La Tiểu Lâu nhịn không được cúi đầu đến gần chân sau, ngửi ngửi rồi bất ngờ liếm lên đó, cậu thề, trước kia cậu chưa từng làm cái việc này, nhưng sao màđộng tác lại tự nhiên thuần thục đến thế nhỉ, chẳng lẽ đúng là do bản năng của thú?

Nguyên Tích sau khi cất kỹ ống máu, vừa quay đầu lại thì thấy được một cảnh đẩy phấn khích.

Hai chân trước của La Tiểu Lâu tách ra để hai bên, cong người, đầu lưỡi phấn hồng non nớt di động tới lui trên bộ lông màu trắng.

Nguyên Tích bỗng nhiên cảm thấy cả người khô nóng, y biết cảm giác khi mà cái đầu lưỡi xinh đẹp kia liếm ở trên người mình (khi ở Bụi động, La Tiểu Lâu không thể biến thân thành người, vẫn thường liếm y vài cái để nịnh nọt lấy lòng)

Ánh mắt Nguyên Tích tối lại, trong người vẫn nóng như có lửa, không tiếng động màđi tới phía giường.

Đến khi một cái tay xuất hiện trong tầm mắt của La Tiểu Lâu, cậu giật mình hoảng sợ. Cậuđương nhiên biết trong phòng này, ngoài Nguyên Tích ra thì không còn ai khác … nhưng mà, yđang sờ chỗ nào vậy…

La Tiểu Lâu luống cuống chân tay mà ngẩng đầu nhìn Nguyên Tích, ánh mắt màu lam xinh đẹp vôtội kia lại làm cho màu mắt của Nguyên Tích càng thêm thâm trầm.

Nguyên Tích không nói gì, nhưng ánh mắt không hề dời khỏi người cậu, hơn nữa cái tay như vôý mà mò mẫm chỗ giữa hai chân sau của nó, La Tiểu Lâu rốt cuộc nhận ra người này không cóý tốt, bắt đầu giãy giụa thoát ra.

Nguyên Tích nhẹ nhàng động tay chút, đãđem hai cái chân trước của La Tiểu Lâu nắm chặt lại, y nhìn con thú trắng không thể nhúc nhích kia, lấy tay còn lại mà sờ soạng cái bụng mềm trắng muốt. Khóe miệng kiều lên, y cúi đầu, hôn vào cái mõm của La Tiểu Lâu.

Sau đó, Nguyên Tích nhìn cặp mắt lam vì sửng sốt và hoảng đến mức trừng to kia, đè nén ham muốn của mình mà nói "Nào, biến lại đi".

Sau đó, dưới biểu tình thở thở một hơi nhẹ nhõm của La Tiểu Lâu, Nguyên Tích lại đưa tay kéo kéo cái tai cùng đuôi của nó"Hai cái này lưu lại, anh biết em làm được".

"…"

Phải hơn mười giây sau, La Tiểu Lâu mới chậm chạp mà biến thân theo yêu cầu Nguyên Tích. Toàn thân cậu bây giờ không có một mảnh vải, cái tai màu trắng trên đầu cụp xuống, cái đuôi thì run rẩy ôm lấy người.

Nguyên Tích ôm vồ lấy thân hình đó, vội vàng mà hôn xuống, tay còn nhẹ nhàng vuốt ve cặp mông cùng cái đuôi của La Tiểu Lâu. Cuối cùng, buông tha cho cái miệng ngạt thở của người kia, Nguyên Tích làm cho La Tiểu Lâu gối đầu trên vai y, sau đó nghiêng đầu cắn cắn cái tai thú của La Tiểu Lâu, nói như dụ dỗ "Đến … tách chân ra nào … ngồi trên người anh… ngoan…"

Cái tai bị ngậm lại bị liếm, hơi nóng phun vào, cả người La Tiểu Lâu nhất thời run lên, thậm chí rên rỉ ra thành tiếng.

Cậu ngồi trên người Nguyên Tích, toàn thân nóng rực không phân biệt nổi là khó chịu hay thoải mái, hai tay ôm ngụ thân thể không quá lực lưỡng nhưng tràn đầy sức mạnh của Nguyên Tích.Cậu cũng học theo động tác Nguyên Tích bình thường vẫn làm, hôn từ trên cổ đi xuống.

Đến khi môi La Tiểu Lâu dời đến trước ngực Nguyên Tích, cậu phát hiện ra thân thể của người kia còn 'bốc hỏa'ác hơn cả mình, không biết nghĩ cái gì mà cắn nhẹ một cái.

Nguyên Tích một phen xách La Tiểu Lâu dậy, hổn hển mà quát "Emđang làm cái gì?"

La Tiểu Lâu ướt át con mắt mà nghi hoặc nhìn Nguyên Tích. Nguyên Tích đương nhiên không chịu nói ra nguyên nhân cục tính của mình là bởi bị kích thích quá mức, y hung tợn mà trừng mắt nhìn khuôn mặt đỏ bừng của kẻ kia, mạnh đẩy cậu ngã xuống giường, sau đó một tay giam cầm hai tay của La Tiểu Lâu lên cao, cúi cuống cắn mút.

Nhìn Nguyên Tích từ từ nhắm hai mắt mà bắt đầu tàn phá ngực mình, trong ***g ngực của La Tiểu Lâu bỗng nhiên cảm thấy nóng rực lên,loại cảm giác kỳ dị này lại tăng lên.

Ooooo

Ngày hôm sau, lúc La Tiểu Lâu dậy, Nguyên Tích đãđi thăm hỏi Graham công tước của Lai Y gia.

Sờ sờ đầu, La Tiểu Lâu thấy cái tai thúđã biến mất, mặt bỗng thoáng đỏ ửng, cảm thấy bản thân dưới sự hướng dẫn của Nguyên Tích mà càng ngày càng sa đọa.

125 theo cạnh cửa mà ló nửa cái đầu vào thăm dò, thấy La Tiểu Lâuđã dậy mà vẫn đang ngẩn người, vội thúc giục "Cậuđáp ứng tôi sáng nay sẽ đi công ty Khải Hoàn rồi đấy"– Có cái gì cần thẹn thùng chứ, nếu gả cho dị thú, cho dù là toàn chơi SMcũng có thể ….

La Tiểu Lâu nhanh chóng mặc quần áo vào "Đương nhiên, tao cũng chưa nói không đi, mày ra ngoài chờ tao".

La Tiểu Lâu vội vàng ăn bữa sáng, mang theo Hạ Tá cùng 125 xuất môn đi tới Khải Hoàn. 125 hôm qua đã mè nheo bắt cậuhứa hôm nay đi tới địa phương mà bọn họ được quyền khai thác. Tuy không biết 125 nhìn trúng cái gì, nhưng đối với ánh mắt săn báu vật của 125, La Tiểu Lâu vẫn phi thường tín nhiệm.

Nguyên Tích đem Road đi cùng mình, để Hạ Tá lại đi theo La Tiểu Lâu. Xét về phương diện vũ lực mà nói, Hạ Táđáng tin cậy hơn Road một chút.

La Tiểu Lâu mang theo 125 chạy thẳng tới Khải Hoàn, ngay cả vị chủ quản trung niên kia cũng phải kinh ngạc sự nóng vội của La Tiểu Lâu. Thường thì khi bán ra quyền khai thác ba lần, Khải Hoàn sẽ không đụng tới địa phương được bán kia nữa để đợi khách sử dụng hết ba lượt quyền của mình. Đại bộ phận khách hàng đều lấy chút hình ảnh về phân tích, căn cứ tình huống màđánh giá chỗ mình mua được có tài liệu hoặc khoáng thạch gìđáng giá không, sau đó mới mang theo máy móc thích hợp đến để mà khai thác.

Cho nên khi La Tiểu Lâuđến đòi khai thác ngay sau ngày đấu giá có một hôm, ông ta ngạch nhiên cũng là chuyện dễ hiểu. La Tiểu Lâu cười giải thích "Không gạt ngài, tôi không phải người của bên này, đối với những tài liệu ở đây cũng chưa quen thuộc, nếu nghiên cứu qua hình ảnh, không bằng tự mình khảo sát một phen"Cậu là nói thật, mục đích của cậu hôm nay chỉ làđể nhìn một cái, còn 125 thì chưa chắc thế.

Chủ quản nở nụ cười thấu hiểu, gọi người đến đưa La Tiểu Lâu cùng Hạ Táđi đến chỗ đã mua được. Số người đi theo cũng hạn chế, nhiều nhất chỉ được mang theo hai chiếc xe khai thác cùng hai người tiến vào mà thôi. La Tiểu Lâu mang Hạ Táđi vào không tính trái quy định. Nhưng mà, vị thị vệ họ Dự kia chỉ có thể ở Khải Hoàn màđợi bọn họ.

Nhân viên Khải Hoàn dùng phi thuyền đưa hai người đến một vùng đất trống thôn quê, ngừng lại trước một cánh cửa, hai bên cửa có rào năng lượng, tuy không phải thực thể nhưng nếu muốn đột nhập vào cũng chẳng dễ, chớ nói đến việc một khi năng lượng dao động, tổng bộ Khải Hoàn sẽ biết ngay lập tức.

"Ngài tự mình đi vào hay là cần người của chúng tôiđi theo bảo hộ?" Nhân viên dẫn đường khách khí hỏi han.

La Tiểu Lâu tỏ vẻ muốn chính mình đi vào, hơn nữa biểu đạt lòng biết ơn.

Người dẫn đường gật đầu, hầu hết mọi người đều lựa chọn chính mìnhvào khai thác. Hắn đưa một cái dụng cụ cho La Tiểu Lâu"Lúc ngài muốn về, ấn vào đây, tôi sẽ quay lại đón ngài".

La Tiểu Lâuđem thẻ card chứng minh quyền được vào 'xoát' một cái quét qua cửa, cánh cửa chậm rãi mở ra, cậu mang theo Hạ Tá bước vào trong.

Sau khi tiến vào, thần kinh Hạ Tá trở nên căng thẳng, hắn mở ra cơ giáp của mình. Nhưng mà, khu vực màLa Tiểu Lâu chọn này, đúng là cái gọi là sa mạc than. Toàn bộ đều là cát đen như than, chỉ có ba cái núi cũng phi thường nhỏ.

La Tiểu Lâu sờ sờ vòng cổ trước ngực, một trận cơ giáp màu lam đậm cuất hiện trước mặt hai người. Hạ Tá nhướn mày, ánh mắt nóng bỏng mà nhìn cơ giáp của La Tiểu Lâu. Vương tử phi đối với việc chế tạo cơ giáp cực kỳ am hiểu, đúng là nổi danh toàn bộ đế đô. Như vậy thì chính cậu lái cơ giáp có thể lợi hại đến mức nào?La Tiểu Lâu nói với Hạ Tá"Chỗ này không lớn, nhưng cũng không coi là nhỏ được, cứ đi bộ thì một ngày tuyệt đối không đi hết, chúng ta lên cơ giáp đi".

Hạ Tá gật đầu, trèo lên cơ giáp của mình, bám sát theo sau cái cơ giáp màu xanh lam xinh đẹp kia.

Hai phút sau, Hạ Tá thấy thật hết chỗ nói rồi. La Tiểu Lâu bảo làđến khảo ssdt, hóa ra làđi khảo sát thật à?

Nhìn vương tử phi điện hạ đi tới đi lui trên sa mạc, mỗi tác đất hầu như đều không có bỏ qua, Hạ tá hoài nghi công nhân thăm dò địa hình cẩn thận nhất còn chẳng làm được đến mức ấy.

Tuy rằng cảm thấy không cần thiết, chuyện bé xé ra to, nhưng mà hắn vẫn thao tác cơ giáp, gắt gao theo sau La Tiểu Lâu.

Hạ Tá thì nhàm chán muốn tìm việc gì khác để làm cho vui, La Tiểu Lâu thì lại ở trong hoàn cảnh hoàn toàn tương phản. Trên thực tế, cậu sắp bị ồn chết mất rồi.

Trong khoang điều khiển cơ giáp của hắn, chốc chốc lại truyền ra âm thanh máy móc cứng ngắc "Phát hiện mục tiêu, tiến hành khai thác!"

Sau đó là một miếng thạch không lớn không nhỏ xuất hiện ở trong kho hàng của 125, trải qua sàng lọc lại lần nữa mới bị thu vào không gian của cơ giáp.

"Cái tảng đáđó là từ đâu mà ra vậy?"La Tiểu Lâu nhịn không được hỏi

"Năm mét ngầm dưới đất. Vị trí cũng không sâu, nhưng cũng không nằm hẳn ở mặt ngoài, đại khái đó cũng là lý do mà nó không bị phát hiện. Tôi sẽ đem những chỗ đã bị khai thác lấp lại, làm cho bọn họ không nhìn thấy mục đích của chúng ta" 125 đắc ý nói.

"Kia, cục cưng, mày rốt cuộc có mục đích gì?"

125 chọn một khối đá không lớn, đưa tới trước mặt La Tiểu Lâu"Cậu xem thử sẽ biết".

La Tiểu Lâu nghi hoặc màđưa nguyên lực vào dò xét, phát hiện … không phát hiện thấy gì cả, thậm chí không phải là khoáng thạch bình thường nhất.

"Sao lại thế này?"

“Cậu ngẫm lại xem, bình thường phải làm thí nghiệm thế nào, mới xuất hiện loại kết quả này?”

“Trừ khi cái này là tảng đá bình thường nhất, bằng không, căn bản sẽ không có cách giải thích nào khác. Tao còn chưa bao giờ gặp một loại đá nào không có năng lực gì như thế này … từ từ, mày không phải là nói…”

242. Chương 240: Yến Hội

125 đắc ý cười ha hả, dùng cái ngón tay ngắn cũn cỡn của nó mà làm ra động tác chiến thắng V “Chính làô thạch, ô thạch đấy cưng ạ! Chúng ta phát tài rồi, ha ha ha! Tôi thật sự rất hưng phấn, để tôi tính tính… nhiều ô thạch như vậy, có thể làm ít nhất là một ngàn vạn hộp năng lượng, đủ cho tôi sử dụng trong một khoảng thời gian rất dài, nhưng dùng để làm cái khác cũng có tác dụng rất lớn, rốt cuộc nên để làm cái gìđây…”

La Tiểu Lâu sau khi khiếp sợ qua đi cũng đã lấy lại tinh thần, sau đó hít một hơi thật sâu, lấy ngón tay điểm một cái vào cái đầu to xanh của 125 (cái chỗ này ko logic lắm 125 đã biến thành cơ giáp, La Tiểu Lâuđang ở trong cơ giáp mà, sao mà lại điểm đầu 125 được? hay là dù có biến thành cơ giáp, 125 vẫn biến ra một thân hình nữa hiện ra cạnh La Tiểu Lâu?)làm cho nó tỉnh táo lại “Nghe tao nói này, nếu tao nhớ không lầm, quyền khai thác miếng đất này là do tao mua, nói các khác, quyền sở hữu cùng quyền sử dụng chỗ ô thạch đó là do tao quyết định đấy”.

Hoàn hồn lại sau những lựa chọn khó khăn về cách sử dụng ô thạch, 125 há to mồm nhìn La Tiểu Lâu một lát, sau đó hai tay lao tới trước người La Tiểu Lâu, mặt nhăn nhó nài nỉ “Cưng à, cậu là ba nuôi của tôi mà, chúng ta chia nhau đi, của cậu thì cũng chính là của tôi thôi … huống hồ, tôiđang giúp cậu khai thác không công chỗ này mà, còn đem nó cất vào một nơi tuyệt đối an toàn”.

La Tiểu Lâu cầm tảng đá trong tay quan sát lần nữa, tưởng tượng nó sau khi được xử lý, màu đen của nó sẽ làm người ta mê muội, miệng thì nói “Cám ơn nhé, nhưng mà tao nhớ rõ, lâu rồi, màyđã nói với tao, tiểu kho chứa của màyđã sắp đầy, không thể cất chứa được nhiều nữa”.

“Hả, tôi có nói thế sao? Khụ, đương nhiên là, dù kho chứa của tôi cóđầy, tôi cũng nguyện ý mà ưu tiên phục vụ cậu… chẳng sợ phải bỏ bớt những vật phẩm cất chứa khác của tôi” 125 trung thành và tận tâm nói thổ lộ với La Tiểu Lâu.

“Kể cả những cái quần lót cùng đồ chơi tình thú của mày sao…”La Tiểu Lâu xoa xoa tảng đá trong tay, dị thường trân trọng mà thả lại ngăn chứa, sau đó quay đầu nhìn về phía 125 đang ân cần màđứng.

125 ngẩn ngơ, cái đuôi ở phía sau run lên một chút, làm bộ bề bộn mà đánh trống lảng “Độ sâu khai thác lại tăng rồi, tôi cần phải chuyên tâm làm việc, cục cưng, cậu yên tâm, tôi sẽ không bỏ sót dù chỉ một khối ô thạch đâu!”

La Tiểu Lâu chọn hạ lông mày. Về điểm đó thìcậu phi thường yên tâm. Cậu quan sát thêm vài phút, những âm thanh báo ‘tiến hành khai thác’ báo lên đều đều. La Tiểu Lâu lấy những bản thiết kế mà Nghiêm đại sư cấp cho lấy ra xem. Nếu đã có Siêu cấp kim dịch rồi thì vấn đề bây giờ là cách thức chế tạo.

Cậu muốn làm một cơ giáp cấp 10 để trao đổi với tòa thành Lewis, một bộ nữa làđể tặng cho Nguyên Tích. Có thể thành công hay không cũng không xác định được. Để không lãng phí những tài liệu cấp mười sang quý cùng siêu cấp kim dịch, cậu quyết định bắt đầu nghiên cứu bản thiết kế ngay từ bây giờ.

Mãi đến khi 125 nhắc nhở cậu, toàn bộ đã thu thập thành công, La Tiểu Lâu mới lấy lại tinh thần, lại kinh ngạc phát hiện, bên ngoài đã là chạng vạng tối rồi.

125 dừng lại tại một trong ba tòa núi nhỏ, La Tiểu Lâu vội vàng mở hòm thông tin liên lạc, quả nhiên phát hiện Nguyên Tích có nhắn tin lại đây, bảo là buổi trưa không về ăn cơm, tối mới về.

“Cái tên tiểu tử đi theo sau kia cũng mấy lần gọi cậu, tôi bảo làcậuđang bận” 125 vừa vui sướng mà kiểm kê thu hoạch vừa nói.

La Tiểu Lâu tắt chế độ yên lặng, liên hệvới Hạ Tá ở đằng sau.

Hạ Tá cả ngày hôm nay đều phải lẩm bẩm bất mãn nói thầm, vương tử phi của tôi, ngài định đem từng tấc đất ở đây phải xới hết lên mới vừa lòng sao? Ông trời, ở trong này, nói vương tử phi là lái cơ giáp đi chẳng bằng nói là lê từng bước màđi…

"Ngài muốn nghỉ ngơi một lát sao? Nếu không vội, tôiđề nghị ngài ngày mai hãy đến khảo sát mấy tòa núi kia" Hạ Tá uyển chuyển mà khuyên, lấy tốc độ cùng sự cẩn thận của La Tiểu Lâu mà tính, sợ làđến tối mịt cũng chưa xong. Hắn đã thu được tin tức, báo là vương tử điện hạ đã trở về rồi.

"Ân, chờ tôi nhìn xem"La Tiểu Lâu quay đầu trao đổi với 125 "Mày nói làđã khai thác xong toàn bộ ô thạch rồi?"

125 vẫn đang bận rộn kiểm kê, bớt chút thời giờ mà trả lời lại cậu"Đương nhiên, không thì sao tôi có thể dừng lại?""Vậy ngọn núi này coi như xong rồi đi"

"Uhm, ngọn núi này tuy không có thứ tốt như ô thạch, nhưng có hai mạch khoáng cũng không tệ lắm,uhm… hơn nữa ở dưới đất cũng có một cái mạch ngọc …được rồi, về rồi nói tiếp" 125 do dự một chút, nói.

La Tiểu Lâu gật gật đầu, mở ra cửa khoang điều khiển, từ bên trong nhảy ra. Cậu nhặt hai khối đá dưới đất, quay người lại, một thân đồng phục đen – Hạ Tá–đã đứng ở phía sau cậu.

La Tiểu Lâu hướng Hạ Tá gật gật đầu, sau đó ở mỗi một chỗ khác nhau lại nhặt về một tảng đá, đại khái góp nhặt ở mấy chục chỗ, còn đi lên tận đỉnh núi mà thu thập tài liệu về làm tiêu bản. Sau đóLa Tiểu Lâu xoay người nói với Hạ Tá ở phía đối diện "Giờ chúng ta về thôi" Bước cuối cùng này chẳn qua làđể làm dáng thôi, từ khi 125 nói nó thu thập ô thạch một cách bí mật, không ai có thể phát hiện ra, La Tiểu Lâu bắt đầu quan sát xung quanh, suy nghĩ nhất định phải giả làm một phen, cậu không tin Khải Hoàn nếu nghi ngờ thì không có biện pháp tra ra được cậuđã làm cái gì.

Lúc trở về, nhân viên của Khải Hoàn đến đón bọn hắn cười tủm tỉm, đại khái là cười nhạo tiến độ công tác của bọn họ. Nhưng mà, La Tiểu Lâu cũng chẳng phải người của nơi này, điều tra thật cẩn thận cũng không thể nói là không đúng.

Về tới Khải Hoàn, La Tiểu Lâu tìm đến vị chủ quản trung niên kia, nói muốn đem hai nghìn năm trăm vạn còn lại đều dùng mua tài liệu cấp mười.

Vị chủ quản kia hiểu rõ mà gật đầu, tài liệu cấp mười ở văn minh cấp một khó tìm được, chỉ cần La Tiểu Lâu không yêu cầu cái sản phẩm công nghệ cao cấp gì, những tài liệu như thế này ông ta hoàn toàn có thể làm chủ mà tìm mua hộ cậu.

Ký kết hợp đồng, ước định tốt thời gian giao hàng, xong xuôi La Tiểu Lâu mới trở về chỗ ở hiện tại

Nguyên Tích quả nhiên đã về, đang ở trong phòng khách công đạo một vài chuyện với vài người nữa. Nguyên Tích nhìn thấy La Tiểu Lâu còn về muộn hơn cả y, thật muốn ôm người kia lại gần mà thân thiết một chút, còn muốn biểu đạt một chút bất mãn của bản thân …y từ chối cả lời mời thịnh tình của Lai Y gia, giống người chồng mẫu mực mà vội vã trở về, nhưng hiển nhiên nửa kia của y lại chẳng cảm nhận được sự chăm chỉ của y.

Tâm tình hiện tại của La Tiểu Lâu vô cùng tốt, chỉ muốn cùng Nguyên Tích chia sẻ niềm vui sướng này. Nhưng khi nhìn đến ánh mắt của Nguyên Tích khi nhìn mình, La Tiểu Lâu lại bắt đầu do dư, bây giờ có lẽ không phải thời cơ tốt.

"Mọi người cứ tiếp tục đi, tôiđi sửa soạn lại mấy thứ …"La Tiểu Lâu lập tức thức thời mà nói.

"Không cần, đi ăn tối đi" Nguyên Tích đứng dậy, phất tay đối với mấy người xung quanh, một loạt động tác thu dọn của y còn nhanh hơn cả La Tiểu Lâu.

Trong bữa tối, La Tiểu Lâu không nhịn được mà chia sẻ với Nguyên Tích thu hoạch lớn ngày hôm nay. Ngoài cậu, Nguyên Tích là người duy nhất biết về chuyện ô thạch. Mà theo quan sát của cậu, văn minh cấp 2 này

cũng chẳng biết sự tồn tại của ô thạch, bằng không, miếng đất kia không có khả năng bị đem ra bán đấu giá quyền khai thác.

"Ô thạch? Là cái loại đá kì lạ đó sao? Cho anh một nửa" Nguyên Tích nghĩ nghĩ, mở miệng nói.

"Đương nhiên rồi, honey, lát em sẽ bảo 125 kiểm kê chia ra"La Tiểu Lâu không thèm để ýđến tiếng kêu gào thảm thiết của 125, không chút do dự màđáp –cậu buồn bực phát hiện, chỉ cần Nguyên Tích mở miệng, cho dù Nguyên Tích muốn tất cả mọi thứ của cậu, cậu có lẽ vẫn sẽ đáp ứng.

"Ông trời, đó làô thạch!!! Một nửa chỗ thu hoạch được sao??? Cậu làđồ … hôn quân!!! Cậu không thể chảy nước miếng với khuôn mặt kia …. Trời ơi, tương lai của dị thú…tôi thực có lỗi khi giao phó nó cho cậu!!!" 125 như kẻ tâm thần màthảm khóc, vì tiểu kim khố của bản thân mất đi một nửa màđau lòng không thôi.

Nguyên Tích nhìn La Tiểu Lâu không tự chủ được mà say đắm mình, mỉm cười, bộ dáng của tiểu nô lệ mê muội vìy, người khác làm thế thìy thấy thật chán ghét, còn La Tiểu Lâu làm thế thìy cảm thấy vạn phần đáng yêu, đương nhiên rồi, y tuyệt không để ý việc La Tiểu Lâu thèm yđến nhỏ dãi

Nguyên Tích lấy một cái hòm tinh xảo từ trong áo ra, đưa cho La Tiểu Lâu

La Tiểu Lâu nghi hoặc mà nhận lấy, sờ soạng một chút, kinh ngạc phát hiện,đó rõ ràng là hòm không gian.

"Đây là của mẹđưa cho anh trước đây, bên trong đều là vài thứ của anh, nhưng bây giờ, có thể em cần nó hơn anh. Nó có thể thu thập vài thứ linh tinh, so với cái con gia dụng người máy của ngươi còn tốt hơn, ít nhất sẽ không đột ngột chết máy.

Người máy gia dụng 125 đầu tiên là ngẩn ngơ, sau đó trực tiếp xù lông, nó cảm thấy địa vị của bản thân bị uy hiếp, La Tiểu Lâu rất có thể sẽ vì thứ mới mà vứt bỏ nó, chưa kể đến việc thứ kia còn là của Nguyên Tích đưa cho.

"Cậu, cậu, cậuđây là'bội tình bạc nghĩa', cậu sao có thể đối xử với tôi như thế, tôiđi theo cậu bao năm rồi, nhìn cậu từ nhỏ đến lớn … tôi dễ dàng sao…" 125 thương tâm mà khóc kêu, con mắt giấu sau cái chân trước không nháy mắt mà nhìn chằm chằm La Tiểu Lâu. Nó biết cậu mềm lòng.

Khóe miệng La Tiểu Lâu hơi chút co rút, an ủi nó"Cưng à, từ từ, mày nghĩ sai rồi, tao có nói là sẽ vứt bỏmày sao? Đây chẳng qua là cái kho chứa mà thôi, mày so với nó làm gì, thật ra tao cảm thấy chỉ cần cómày làđủ rồi" Nguyên nhân mà trước giờ La Tiểu Lâu chưa từng yêu cầu có cái loại hộp trữ vật sang quý như thế này là bởi, tuy mỗi lần 125 đều nói không cho cậu dùng, nhưng thời điểm thực sự cần thiết, 125 vẫn chưa lần nào cự tuyệt cả.

"Nhưng mà, thứ này là của Nguyên Tích cho, chẳng lẽ cậu không muốn nhìn bảo tàng tư nhân của y một chút sao…đúng thế, không gian trong cái hộp này cũng sẽ cho cậu vào …"

"Thật chứ?!"La Tiểu Lâu còn chưa nói xong hết, âm thanh kinh hỉ của 125 đã truyền đến.

"Mặc dù là thật, nhưng mày chỉ có thể đung đến đồ của tao thôi, thứ của Nguyên Tích tốt nhất làmàyđừng có xê dịch gì, mày biết hậu quả đấy"La Tiểu Lâu không thể không dặn dò.

"Biết, biết, cục cưng!" 125 kêu một tiếng, đã gấp gáp chui vào trong cái hộp.

"Trời, chi phiếu, tiền mặt, cơ giáp, linh kiện, hộp năng lượng, dụng cụ huấn luyện … cách làm một trăm loại bánh gato ngon nhất…" 125 ngơ ngác màđứng trước chồng sách nấu ăn ở bên trong không gian của cái hộp, đây là những thứ mà Nguyên Tích trân quý?

Nguyên Tích cũng chẳng thèm để ý cảm tưởng của 125, ôm La Tiểu Lâu quay về phòng ngủ.

Ngày hôm sau, La Tiểu Lâu không ra ngoài. Cậu bắt đầu động thủ xử lý tài liệu cấp 10. Khải Hoàn đãđưa tới cho cậu những tài liệu cấp 10 màcậu yêu cầu lúc sáng, La Tiểu Lâu tính, chỗ tài liệu đó có thể làm được ít nhất hai cái cơ giáp. Như vậy thì sẽ bảo hiểm hơn, vạn nhất xuất hiện sai sót gì, còn cóđường mà quay đầu.

Đến trưa, Nguyên Tích vào phòng làm việc của La Tiểu Lâu, ngồi trên ghế salon bên cạnh mà nhìn La Tiểu Lâu công tác. Chờ đến khi đã sử lý xong một phần tài liệu, La Tiểu Lâu ngừng tay, kinh ngạc mà nhìn về phía Nguyên Tích đang nhắm mắt nghỉ ngơi, đi lại gần.

La Tiểu Lâu ngồi xuống bên cạnh Nguyên Tích, hỏi "Có chuyện gì sao?"

Tóc mái của Nguyên Tích rũ xuống, che bớt đi một phần khuôn mặt anh tuấn, đấy là kiểu tóc mà trước khi đi La Tiểu Lâuép buộc y làm, sợ Nguyên Tích bị người nào đó coi trọng. Mà thời điểm yđang nhắm hai mắt, hai hàng lông mi khép lại thành một, La Tiểu Lâu nhìn nhìn, lại cúi sát hơn chút.

Hai khuôn mặt sắp sáp lại cùng nhau, La Tiểu Lâu mới phát hiện khóe miệng Nguyên Tích hơi kiều lên, "Có tật giật mình" mà cố rụt trở về đã không kịp mất rồi, Nguyên Tích ôm chầm lấy cậu, hai tay gắt gao kiềm chế, sau đó hôn trụ La Tiểu Lâu, đến tận khi tay chân La Tiểu Lâuđều bắt đầu nhũn ra mới buông tha.

"Ngày mai là đại hội của văn minh các cấp, anh phải gặp mặt vài người bên ấy để đàm điều kiện, em sẽ phải đi đến dự đại hội một mình, anhđể lại Hạ Táđi theo bảo vệ em. Vạn nhất có tình huống xảy ra, trước tiên phải đi tìm anh" Nguyên Tích sờ sờ La Tiểu Lâu, nhẹ giọng nói.

La Tiểu Lâu dựa vào ***g ngực Nguyên Tích, lắng nghe nhịp đập đều đặn của trái tim người kia, điều chỉnh cho nhịp thở của mình hòa cùng vào đó, qua vài giây mới đáp lại "Anh yên tâm, anh biết làem không thích gây chuyện mà, chờ anh bàn xong chuyện rồi, chúng ta cùng nhau trở về. Em biết anh sốt ruột chuyện ở nhà. Chỉ tiếc là cái mảnh đất chúng ta mua quyền khai thác kia, còn hai lần nữa mà không kịp đi rồi".

Hai tay đang ôm cậu của Nguyên Tích bỗng nhiên khẩn trương mà siết lại một chút, trước khi La Tiểu Lâu ngẩng đầu lên nhìn, Nguyên Tích nói "Hai ngày nữa chúng ta trở về".

La Tiểu Lâu cũng không nghĩ gì nhiều, nghĩ tới lại có thể đi đến mảnh đất được quyền khai thác kia của mình, bỗng nhiên vui hẳn lên.

Ngày hôm sau, sáng sớm, La Tiểu Lâu giúp Nguyên Tích cài những cái cúc áo màu vàng trên bộ lễ phục, sau đó nhìn nhìn, Nguyên Tích mặc bộ lễ phục màu lam cũng không bắt mắt lắm, nhưng những động tác của y, đều vôý mà lộ ra một loại phong thái tao nhã mà cao quý, khi không cười, sự kiêu ngạo cùng báđạo từ trong cốt tủy đều hiển lộ rõ ở đuôi lông mày.

Nguyên Tích giữ chặt lấy tay La Tiểu Lâu"Được rồi"Y cau mày, bất mãn mà nhìn Roadđưa lễ phục tới cho La Tiểu Lâu. Cái thắt lưng thu nhỏ lại như vậy để làm gì? Còn ngại La Tiểu Lâukhông đủ câu nhân sao?Nhưng mà, bây giờ đòi đổi, hiển nhiên là không kịp. Nguyên Tích hạ quyết tâm sẽ về sớm, trừng trị tiểu nô lệ của y vì dám mặc một thân quần áo đầy câu nhân như vậy.

Nguyên Tích cùng La Tiểu Lâu lại một lần nữa tiến đến hoàng cung to lớn của đế quốc này. Khác với lần trước, lần này đến, bên trong đã có không ít người ăn mặc đầy hoa mỹ. Những người ở những nền văn minh khác nhau cho nhau làm quen, thử thăm dò, hàn huyên … phục vụ hoàng gia nâng những khay rượu đỏ đi xuyên khắp nơi, thậm chí còn có thể nhìn đến không ít bóng dáng của những phu nhân danh giá.

Hiển nhiên mọi người đều rất coi trọng lần đại hội này, dù sao cũng cần cẩn thận quan sát, những người ở đây đều có thể trở thành đồng minh hoặc làđối thủ.

Không lâu sau khi hai người họ tới, Nguyên Tích đã bị vị công tước Graham của Lai Y gia tộc kia mang đi, La Tiểu Lâu vốn muốn đi theo cùng, nhưng bị một vị trẻ tuổi ngáng đường. Đến khi người đó bị một vị tiểu thư quý tộc lôi đi, cậuđã không còn thấy được thân ảnh của Nguyên Tích nữa.

Nhìn Hạ Tá vẫn đang gắt gao theo sát sau lưng, La Tiểu Lâu thở dài, đối với những nền văn minh cấp một khác, nơi này có thể có không ít kỳ ngộ, nhưng đối với bọn cậu – một nền văn minh bậc một vừa mới được biết tới đãđược đưa lời mời mọc– thì chưa chắc đã phải là chuyện gì tốt.

Nếu dị thú tinh cầu bị đặt vào tình cảnh này, theo tính tình của bọn họ, đại khái cũng tuyệt đối sẽ không thỏa hiệp …

La Tiểu Lâu nghĩđến đây, trước mặt đã xuất hiện một vị nam trung niên "Ngài là vương tử phi của An đế quốc đúng không? Hân hạnh, ta là Lạc Tư bá tước của Luis gia, bên kia có một cuộc trò chuyện nhỏ của toàn các nền văn minh cấp một, mọi người đều muốn mời ngài tham gia".

La Tiểu Lâu nhìn hắn ta một cái, không để ý tới bàn tay chìa ra để kéo tay hắn kia, vừa đi phía trước vừa nói "Thật là vinh hạnh" Trong tài liệu mà Hạ Tá chuẩn bị cho cậu, vị bá tước này chính là một trong những

người ngưỡng mộcô nàng Nhã Phỉ Nhĩ, mà cô ta còn có chút tình ý với Nguyên Tích, lại quan hệ thân mật với đám người Nguyệt Thượng Tô Lan, chỉ sợ tên này cũng chẳng có ấn tượng gì tốt đẹp với cậuđâu.

Lạc Tư bá tước ngẩn người vì cái tay mình bị bỏ qua, lập tức cười đi trước dẫn đường. Hai người đi tới phòng ăn, bên trong quả thực đã ngồi không ít người, xét về thân phận, chắc chắn so với đám người bên ngoài kia cao hơn không ít. Ít nhất, La Tiểu Lâu vừa ngẩng đầu là nhận được người ngồi ở vị trí cao nhất – Thanh vương.

Bá tước Lạc Tư đưa La Tiểu Lâuđến nơi, vì mợi người mà giới thiệu một chút, an bài La Tiểu Lâu vào một chỗ tít dưới, sau đó mỉm cười mà hướng đại phương náo nhiệt nhất của đại sảnh đi tới, chỗ kia đúng là nơi tụ tập của khách khứa của gia tộc Just.

La Tiểu Lâu an vị mà ngồi, Hạ Tá cũng ngồi bên cạnh hắn, bọn họ gần như được xếp vào chỗ sau cùng. La Tiểu Lâu rất nhanh phát hiện, vị trí này tựa hồ là dựa theo thế lực của các nên văn minh mà an bài. Nền văn minh cấp hai đều ngồi ở tít trên, kế đến là những cái nền văn minh bậc một, người đại diện của mỗi nền văn minh đều có chút khác nhau, cũng không khóđể phân biệt.

La Tiểu Lâu nhìn về phía gia tộc Just ở đối diện, vị trí ấy là của văn minh cấp 2. Vì khoảng cách khá xa nên nhìn không được rõ lắm. Cậu thấy hai người bị vây ở giữa đều có một đầu tóc hồng chói mắt.

Không ít nền văn minh cấp một đều hướng nền văn minh cấp hai bày tỏ hảo ý, hy vọng cóđược về càng nhiều ích lợi. Nếu có thể làm cho nển văn minh của chính mình phát triển, có thể giảm bớt sự chênh lệch của mình với văn minh cấp 2, vậy là tốt nhất.

Thu hồi tầm mắt, La Tiểu Lâu duỗi tay lấy một ly rượu đỏ, lại bị một cánh tay lạ đè lại "Điện hạ, vương tử nói để ngài uống ít rượu thôi"Âm thanh không chút dao động nào của Hạ Tá truyền vào tai cậu.

La Tiểu Lâu buồn bực mà thu tay, Nguyên Tích lo lắng là đúng, đây không phải là nơi có thể uống say được, nhưng mà, tửu lượng của cậu cũng không kém đến nỗi thế chứ?Vừa nghĩ, La Tiểu Lâu vừa tiếp tục đánh giá những người trong phòng. Rất nhanh, cửa chính lại mở ra, một người bước vào.

La Tiểu Lâu trừng mắt nhìn người đó– Tô Lan, nhưng cái làm cậu sửng sốt là cách ăn mặc của cô ta.

Nguyên bản cũng chẳng có mấy ai chúý tới Tô Lan, nhưng, người bị chúý tới nhất của gia tộc Just – Nhã Phỉ Nhĩ tiểu thư – bỗng nhiên đứng lên, quần áo trắng tung bay, phiêu dật mà tự mình chạy tới tận cửa nghênh đón Tô Lan.

Sự đãi ngộ này hiển nhiên một trời một vực so với khi La Tiểu Lâu tới, không ít quý tộc của văn minh bậc một đều tiến lại gần Tô Lan mà chào hỏi.

Hạ Tá tuy rằng không để cho La Tiểu Lâu uống rượu nhưng chính mình lại uống khá nhiều, nhìn đến đám người liên bang được long trọng hoan nghênh kia, vô ý thức mà nhìn về phía La Tiểu Lâu, vừa định nói chuyện, chợt phát hiện La Tiểu Lâu có gìđó không đúng.

Ánh mắt La Tiểu Lâuđầy phẫn nộ mà nhìn chằm chằm Nhã Phỉ Nhĩ bên người Tô Lan, trên bộ váy đơn giản mà hoa mỹ kia, ở vị trí thắt lưng, có dắt một phen đoản đao.

243. Chương 241

Nháy mắt khi La Tiểu Lâuđịnh đứng dậy, Hạ Tá túm chặt lấy tay hắn "Từ từ, điện hạ, ngài không thể đi lên như thế được" Hạ Tá lạnh lùng mà hai người đứng ở trung tâm sân khấu kia, chỉ cảm thấy Nhã Phỉ Nhĩ chính là cố tình khiêu khích.

Thế nhưng, ít nhất là bây giờ, khi mà Nguyên Tích điện hạ vẫn còn đang đàm điều kiện với Theles, bọn họ không thể trúng phép khích tướng của gia tộc Just.

La Tiểu Lâu rất nhanh bình tĩnh lại, yên lặng mà ngồi im lại trên ghế, vẫn không khỏi phẫn nộ mà nhìn chằm chằm thanh đoản đao kia, cân nhắc làm thế nào mới có thể lấy lại nó về đây. Giờ khắc này, cậu cảm thấy chủ ý cướp của 125 quả thực không tồi …

Đằng sau, Hạ Tá thì căng thẳng nhìn chằm chằm La Tiểu Lâu, thầm mong cậu không cần vọng động.

Phía trên, Nhã Phỉ Nhĩ lôi kéo Tô Lan đi tới vị trí dành cho gia tộc Just, trước khi đưa Tô Lan an tọa, còn cố tình đưa Tô Lan đi diện kiến vị Thanh vương kia.

Sắc mặt của Tô Lan ửng đỏ, đều là người quyền cao chức trọng, vị Thanh vương này còn hơn cả đế vương ở phương diện tuổi trẻ và anh tuấn, mà trong những người của nền văn minh bậc một, ai có thể cùng Thanh vương điện hạ nói mấy câu, đều là sự quang vinh lớn lao. Tô Lan hít sâu một hơi, khom lưng cúi người xuống vái chào.

Những người từ các nền văn minh bậc một khác thì hai mặt nhìn nhau, bọn họ đều muốn đặt quan hệ với nhị cấp văn minh, làm hết cách mà còn chẳng được nói câu nào với Thanh vương, vậy mà cô nàng từ một cái nền văn minh vô danh kia chẳng phải làm gì lại cóđược cơ hội to lớn đến thế …. Trong lòng ai cũng cóđủ loại ý tưởng.

Thanh vương thản nhiên mà nhìn thoáng qua cô gái xinh đẹp trước mặt, gật gật đầu, thuận miệng nói một câu. Thái độ và tư thế của ông ta đều thực sự tùy ý, trên mặt của Tô Lan cũng đã lộ rõ sự vui mừng, lại làm một cái lễ nữa mới theo Nhã Phỉ Nhĩđi về phía gia tộc Just.

Lúc này, mọi người đã tề tựu không sai biệt lắm. Không lâu sau, nhóm bồi bàn lại bưng lên một đám đồ ăn mới.

Thanh vương hơi hơi giơ tay, cả hội trường rộng lớn đang ồn ào nhất thời yên tĩnh lại.

Thanh vương đứng lên, cầm chén rượu trong tay, tao nhã mà nói “Hoan nghênh chư vị đã tới Theles, những người có thể đến đây, đều là những người được thần Tu Sa chiếu cố. Hy vọng hội nghị lần này có thể hoàn mỹ mà tiến hành, góp phần làm phát triển cộng đồng văn minh này của chúng ta”. Lời nói của vị vương kia làm mọi người ngẩn ra, sau đóánh mắt bắt đầu tỏa sáng.

Xã hội văn minh vẫn luôn phát triển theo xu hướng đi lên, nhưng thời gian tiến giai thực sự là cực kỳ thong thả, mà một nhị cấp văn minh như A Đặc Tư đế quốc dám nói như vậy, chứng tỏ phiến tinh vực này rất có thể sẽ tiến lên thành văn minh cấp ba.

Đến lúc đó, nếu không có sự cạnh tranh sống chết, không chừng bọn họ có thể bồi dưỡng một ít văn minh cấp hai.

Trong đại sảnh lúc này náo nhiệt chưa từng có, không ít người tiến tới kính rượu bắt chuyện với đám người Theles và A Đặc Tư.

Lúc này, Nhã Phỉ Nhĩ quay đầu nhìn xuống dưới, đứng lên cười, giương giọng nói “Các vị, hôm nay tụ hội long trọng nhường này, không có tiết mục trợ hứng, có vẻ đơn điệu quáđúng không?”

Nói tới đây, đợi khi tất cả tầm mắt đều tập trung trên người nàng, Nhã Phỉ Nhĩ mới mỉm cười, đuôi mày khóe mắt lóe lên sự quyến rũ phong lưu, tiếp tục nói “Theles chúng ta tôn trọng chính là thực lực, dũng sĩ luôn là người tối được hoan nghênh, Không bằng bây giờ tìm hai người tỉ thí một phen, cũng vì trợ hứng cho mọi người. Ta nghe nói, vương tử phi điện hạ của An đế quốc là cơ giáp chế tạo sư, cũng có thể lái được cơ giáp, là một người toàn tài”–“Không bằng thế này đi, vị vương tử phi kia, ngài có thể tỉ thí một phen cùng đệ nhất dũng sĩ dưới trướng của ta không? Cũng coi như để chư vị thưởng thức được thể thuật của đế quốc chúng ta. Thanh vương điện hạ, ngài thấy thế nào?” Cuối cùng, Nhã Phỉ Nhĩ quay đầu nhìn về phía Thanh vương, ôn nhu hỏi.

Hạ Tá thật không ngờ được, hắn cố gắng đè nén không cho La Tiểu Lâu phát hỏa, nữ nhân kia lại không tha mà chủ động tìm tới cửa.

Hạ Tá nắm mạnh hơn ly rượu trong tay, cái ly sáng loáng hơi biến hình. Loại đề nghị thế này, cóđáp ứng hay không cũng không phải chuyện tốt. Nếu đáp ứng, thân phận vương tử phi của La Tiểu Lâu có thể bị

người ta cười nhạo mà không đáp ứng, chỉ sợ cũng sẽ có người nói vương tử phi của An đế quốc yếu đuối vô năng, thậm chí còn coi cả An đế quốc đều yếu đuối như thế.

La Tiểu Lâu cũng sửng sốt. Cậu thật không ngờ Nhã Phỉ Nhĩ lại làm ra chuyện như thế này.

Mà sau khi Nhã Phỉ Nhĩ nói ra lời 'đề nghị' kia, toàn bộ người trong đại sảnh này đều hướng ánh nhìn về phía cuối cùng, kể cả Thanh vương, chẳng qua ông ta chỉ thản nhiên mà nhìn lướt qua, sau đó thu hồi tầm mắt.

La Tiểu Lâu tuy rằng đã có gặp mặt qua vị Thanh vương kia một lần, cũng có chút tiểu đối thoại, nhưng ở loại tình huống này, hơn nữa cách xa như vậy, có lẽ vị Thanh vương kia còn không nhìn thấy được cậu.

Thanh vương thu hồi tầm mắt, mở miệng nói "Đại sảnh không đủ rộng, tỷ thí cũng không thể tận hứng được, bỏ đi". Thanh ấm hắn không cao, lại mang theo một loại uy áp khó hiểu, ngay cả người ngồi tít trong góc như La Tiểu Lâu đều nghe rõ nhất thanh nhị sở.

Nhã Phỉ Nhĩ sửng sốt, những đại biểu của văn minh bậc một đang mong chờ được xem náo nhiệt cũng sửng sốt. Nhã Phỉ Nhĩ làm chủ nhà, rõ ràng muốn chèn ép một vị vương tử phi nho nhỏ của một nền văn minh bậc một, đối với bọn họ mà nói, đây cũng chẳng phải chuyện gì xấu, hơn nữa cũng đã nhìn quen. Thế nhưng, có thể làm cho Thanh vương điện hạ nói đỡ cho cậu, tựa hồ cũng có chút quái dị.

Đại sảng không đủ lớn? Đây đúng là nói giỡn … cho dù biết là không phải thế, nhưng cũng chẳng có ai dám giằng co với Thanh vương cả.

Nhã Phỉ Nhĩ sau khi kinh ngạc qua đi, lập tức cười nói "Điện hạ nói rất đúng, thế màtôi không để ýđến" Nàng lạo chớp mắt, thử thăm dò nói "Không bằng dùng tinh thần lực tỷ thí thì thế nào? Nghe nói, tinh thần lực củavương tử phi điện hạ càng xuất sắc hơn nữa đấy" Hơn nữa, ai cũng biết, tỷ thí tinh thần lực chẳng cần dùng đến địa phương rộng làm gì.

Bây giờ vương tử của An đế quốc Nguyên Tích –đang không chấp nhận việc cho gia tộc Just mượn sức, để bọn họ phụ thuộc vào Theles phi thường khó khăn. Bây giờ có cơ hội chèn ép An đế quốc, nàng đương nhiên không muốn bỏ qua rồi.

Thanh vương không chút để ý mà nhìn Nhã Phỉ Nhĩ, hàn ý trong con ngươi đen làm Nhã Phỉ Nhĩ cả kinh, đang muốn rút lại lời đề nghị, một âm thanh từ dưới bỗng vang lên "Đề nghị này quả không sai".

Thanh vương nhíu mày, nhìn về phía La Tiểu Lâu ở cuối sảnh.

Một thân lễ phục trắng, cổ tay áo thêu kim tuyến, mái tóc đen mềm mại rủ xuống, La Tiểu Lâu thoạt nhìn giống nột cậu ấm dung mạo tuấn mỹ nhưng bất tài, thế nhưng không thể phủ nhận, cho dù là bộ dáng như thế, cũng phi thường hấp dẫn.

Thanh vương lẳng lặng nhìn La Tiểu Lâu, nhướng nhướng mày, cũng không nói gì nữa.

La Tiểu Lâu mở miệng "Thanh vương điện hạ, nếu Nhã Phỉ Nhĩ tiểu thư đây nóng lòng chờ đợi tôi vì mọi người trợ hứng, tôi cảm thấy mình cũng có thể thử xem, nhưng thật hy vọng Nhã Phỉ Nhĩ cùng tôi mà trợ hứng cho mọi người. Như yêu cầu của Nhã Phỉ Nhĩ tiểu thư, chúng ta sẽ tỷ thí trên phương diện tinh thần lực".

Thanh vương nhìn lướt qua Nhã Phỉ Nhĩđứng bên cạnh, khóe miệng hơi kiều lên.

Cô nàng Nhã Phỉ Nhĩ kia tức giận đến nỗi sắc mặt đỏ bừng. Ca ca của nàng – Mặc Gia công tước – là một trong hai đại tộc trưởng của đế quốc này, bản thân nàng dung mạo xuất sắc, cho dù ở toàn bộ Theles, cũng đều làđược mọi người ngưỡng vọng, chúng tinh phủng nguyệtbây giờ một cái vương tử phi nhỏ bé của một cái đế quốc văn minh bậc một vô danh mà cũng dám khiêu chiến nàng, thật sự làm cho nàng dị thường tức giận.

Nhã Phỉ Nhĩ bỏ mặc ngoài tai lời khuyên can của thân tín, nhìn chằm chằm La Tiểu Lâu, hung hăng nói "Chính ngươi muốn chết thì chớ có trách ta! Ta làm cho thủ hạ của ta thi đấu với ngươi, đó là vì ngươi thôi, bọn họ không thể sánh với ta được. Ngươi dám khiêu chiến ta, như vậy ta sẽ thành toàn ngươi. Chỉ hy vọng đến lúc đó, ngươi đừng hối hận".

Thanh vương liếc mắt đánh giá hai người một cái, mở miệng "Hảo. vậy bắt đầu luôn đi"

"Từ từ, nếu tỷ thí, sẽ có thắng thua, không có chút cá cược thật không thú vị"La Tiểu Lâu bỗng nhiên mở miệng nói. Sau đócậu xoay người nhìn về phía Nhã Phỉ Nhĩ"Nếu ta thắng, ta muốn thanh đoản đao kia".

Đến giờ Nhã Phỉ Nhĩ mới phát hiện được mục đích thực sự của La Tiểu Lâu, sắc mặt càng thêm âm trầm, nàngta lạnh lùng cười rộ lên "Ngươi không có cơ hội đâu, nếu tra thắng, ngươi cùng vương tử của ngươi phải cùng xin lỗi ta vì thái độ vô lễ này".

La Tiểu Lâu nhướn mày "Thật khóđược, để cho công bằng, nếu ngươi thua, ngươi cũng phải tìm người cùng cấp bậcthân phận hướng ta cùng Nguyên Tích xin lỗi" Quyền lực của Mặc Gia công tước dù rất lớn, ở trong mắt La Tiểu Lâu cũng chẳngbằng người kế thừa của một vương quốc, mà Nhã Phỉ Nhĩđương nhiên chẳng có can đảm nhờ Thanh vương hoặc hoàng đế bệ hạ làm chủ cho cô ta, vì cô ta mà xin lỗi.

Sắc mặt của Nhã Phỉ Nhĩ lúc xanh lúc trắng, cắn chặt răng, từ trên đài cao trực tiếp nhảy xuống đi tới trước mặt La Tiểu Lâu. Một thân áo váy màu trắng thuần chậm rãi nhẹ nhàng bay lên, sau đó tay trái nàng ta vừa động, một cây roi màu đỏ chậm rãi xuất hiện trong lòng bàn tay.

La Tiểu Lâu vốn định làm giống như khi ở toàn thành Lewis, đem nguyên lực ngưng tự thành một bức tường vờn quanh cơ thể, nhưng nhìn đến cây roi trong tay đối thủ, trong lòng bỗng nhiên vừa động. Hắn nhớ, trước đây, khi mới nhìn thấy Siever, hắn ta từng dùng tinh thần lực ngưng tụ thành một bức bản đồ các hành tinh. Nói cách khác, sức mạnh tinh thần có thể ngưng tụ thành thực thể…

Hạ Táđãđặt sẵn một tay lên thông tin nghi thức, chuẩn bị tùy thời mà liên lạc Nguyên Tích, ánh mắt lo lắng mà nhìn về phía La Tiểu Lâu. Những đại biểu của văn minh cấp một đều mang theo biểu tình hứng thú chờ xem náo nhiệt mà nhìn về phía hai người ở trung tâm, còn Thanh vương cùng khách khứa đến từ văn minh cấp hai ngồi ở phía trên cao thì cười như không cười biểu tình đang chiêm ngưỡng thứ gìđó thú vị mà nhìn xuống dưới.

Lúc này, La Tiểu Lâu không hề bị ảnh hưởng bởi tầm mắt bọn họ, toàn bộ sức mạnh tinh thần của cậuđều tụ lại trong tay trái của chính mình.

Sau đó, dưới ánh mắt kinh ngạc của nọi người, trong tay trái của hắn xuất hiện một thanh đoản kiếm trong suốt như băng.

Nhã Phỉ Nhĩ nhìn đến thanh đoản kiếm này, trong nỗi kinh ngạc còn chất chứa sự bàng hoàng không thể tin được. Không có nền văn minh cấp một nào cóđược phương pháp ứng dụng tinh thần lực để chiến đấu, đừng nói gìđến việc lường trước được La Tiểu Lâu sẽ cóđược vũ khí chiến đấu của tinh thần hệ chiến sĩ. Để cóđược vũ khí này cũng thật không dễ dàng. Vũ khí của nàng là nhờ vào sự trợ giúp của những đại sư vĩđại nhất mới tạo nên được. Vũ khí của tinh thần lực tạo nên khác với vũ khí bình thường ở chỗ, sự phòng ngự vật chất thông thường không thể nào chống đỡ được một đòn tấn công tầm thường nhất của vũ khí tinh thần lực. Lực lượng tinh thần có thể trực tiếp xuyên thấu qua vật thể tạo thành thương tổn cho người ở trong.

Ánh mắt Nhã Phỉ Nhĩ phức tạp nhìn thanh đoản kiếm kia một vài giây, sau đó hừ một tiếng. Nàng cũng không đơn giản chỉ là một chiến sĩ tinh thần lực thôi đâu. Nghĩđến đây, thân hình vừa động, một đạo bóng dáng màu trắng rất nhanh đãáp sát bên La Tiểu Lâu.

Nháy mắt khi Nhã Phỉ Nhĩ quất roi đến, tay trái của La Tiểu Lâu nâng lên.

Hạ Tá biến sắc, hắn quyết định chỉ cần thấy La Tiểu Lâu gặp nguy hiểm, hắn lập tức lao lên cứu người.

Trên mặt Tô Lan là một bộ biểu tình đầy lo lắng, nhưng sâu trong ánh mắt lại là sự vui mừng thản nhiên. Nếu bọn họ không giáo huấn được La Tiểu Lâu, mượn tay văn minh cấp 2 giáo huấn cậu cũng càng tốt. Hơn nữa, xem động tác của hai người, La Tiểu Lâu căn bản chẳng phải làđối thủ của Nhã Phỉ Nhĩ.

Không phát hiện gì cả đương nhiên không chỉ có Tô Lan, những người khác đều nghĩLa Tiểu Lâu thua chắc, thậm chí có người thấy lần roi đỏ kia sắp quật lên người La Tiểu Lâu vội vàng mà nhắm hai mắt lại.

Nhưng mà, tiếng kêu thảm thiết trong dự đoán lại không hề vang lên. Thân hình Nhã Phỉ Nhĩ hiện ra cách La Tiểu Lâu chừng ba bước chân, mặt nàng ta đỏ bừng, vô luận thế nào cũng đều không thể cử động được.

Những chiến sĩ tinh thần hệ có mặt ở đó phải thật cẩn thận quan sát, mới có thể phát hiện ra, trong tay trái của La Tiểu Lâu là một thanh đoản kiếm, mà trong tay phải kia lại là một sợi bạch tuyến nhỏ nhắn. Đầu còn lại của sợi dây ấy đang chặt chẽ vây chặt Nhã Phỉ Nhĩ ở cách đó một thước.

Nhã Phỉ Nhĩ cố gắng giãy giụa, càng lúc càng mãnh liệt, tuy rằng hai người đều không động đậy thì không thể phân định là nàng thua, nhưng ban nãy nói mạnh miệng vậy, giờ đây thật là mất mặt.

Đúng lúc này, Nhã Phỉ Nhĩ nghe được mọi người trong hội trường ồ lên tiếng kinh hô, nàng kinh ngạc ngẩng đầu, lại phát hiện mọi người đều chăm chú mà nhìn phần eo của nàng.

Nhã Phỉ Nhĩ vừa cúi đầu, sắc mặt nhất thời thay đổi.

Thanh đoản đaotrên eo nàng đã tự bay ra, mà phương hướng di động tới của nóđúng là về phía La Tiểu Lâu.

Bây giờ, cả nàng cũng đã nhìn ra, tinh thần lực của La Tiểu Lâu chỉ sợ không mỏng manh như trong tưởng tượng. Hơn nữa, không chỉ có lượng tinh thần lực khổng lồ, bản lĩnh khống chế tinh thần lực của cậu cũng đãđạt đến một trình độ đáng sợ.

La Tiểu Lâu vừa có thể xuất ra đoản kiếm ngăn chặn lần roi của nàng, vừa có thể chế trụ cơ thể nàng, mũi nhọn của đoản kiếm trong suốt đến độ không thể nhìn thấy nhưng có thể kéo dài đến bên người nàng mà cắt đứt dây lưng buộc dao găm … nói cách khác, nếu vừa rồi La Tiểu Lâuđộng thủ với nàng, chắc chắn hiện tại nàng đã bị thương nặng.

La Tiểu Lâuđưa tay ra trước đón lấy thanh đoản đao yêu quý, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Nhã Phỉ Nhĩ"Ngươi thua".

Nhã Phỉ Nhĩ sửng sốt, ngơ ngác mà nói không nên lời, La Tiểu Lâu buông lòng tay, xoay người trở về chỗ cũ.

Cô tiểu thư Nhã Phỉ Nhĩ lúc này vừa giận vừa thẹn, cũng có chút sượng sống lưng, roi đỏ trong tay bỗng nhiên vụt hướng La Tiểu Lâu màđánh tới.

Lúc này mọi người đã có vài phần kính nể với La Tiểu Lâu, đều cảm thấy có hảo cảm đối với cái nền văn minh cấp1 vô danh kia. Vừa thấy hành động của Nhã Phỉ Nhĩ, tuy ai cũng ngại thân phận của nàng ta mà không nói gì, trong lòng lại cảm thấy, nếu cô ta đã dám chủ động khiêu khích người khác, bị đánh cho không dậy nổi cũng nên tự chịu chứ.

Lúc này, Thanh vương thản nhiên nói "Trở về".

Thân hình Nhã Phỉ Nhĩ cứng đờ, cổ tay run lên, đãđem roi thu về.

Khi Nhã Phỉ Nhĩ thu tay, đồng thời tay trái đang gắt gao nắm dao găm của La Tiểu Lâu cũng thả lỏng ra. Nếu nàng ta thật dám động thủ, như vậy cái roi kia có thể giữ được hay không là một điều khó nói. Trải qua trận tỷ thí vừa rồi, La Tiểu Lâu đã nhận ra, tinh thần lực của cậu, so với vị tiểu thư quý tộc kia không phải chỉ cao hơn một chút đâu.

Hạ Tá chờ La Tiểu Lâutrở về, ấn cậu ngồi xuống, sau đó kiểm tra toàn thân, phát hiện La Tiểu Lâu quả thực không bị thương, mới nhẹ nhàng mà thở ra. Nếu La Tiểu Lâu mà bị sao, không ai có thể giữ Nguyên Tích điện hạ kiềm chế cơn giận màđi quyết đấu với đám người Theles.

Đếnlúc này, đại sảnh vẫn là một mảnh im lặng, đột nhiên, một người thanh niên tóc hồng đến từ văn minh cấp 2 A Đăch Đế Tư bỗng nhiên vỗ tay, vừa cười vừa nói "Thật thú vị, cuộc chiến đấu của chiến sĩ tinh thần hệ quả thực phi thường thú vị, đa tạ các vị đã cho chúng ta một tràng biểu diễn đầy phấn khích như vậy".

Hắn vừa nói thế, mọi người trong đại sảnh lại bắt đầu ào ào thảo luận sự khác nhau giữa chiến sĩ tinh thần hệ cùng với chiến sĩ cơ giáp. Không khí lại trở nên náo nhiệt, thậm chí còn hơn trước.

"Điện hạ, ngài có sao không?" Hạ Tá cúi đầu nhìn La Tiểu Lâu, lo lắng hỏi han.

Thanh đoản kiếm trong tay La Tiểu Lâu chậm rãi biến mất. Trong lòng Hạ Tá bỗng chậc chậc lấy làm kì. Vương tử phi điện hạ căn bản là không giống như lời của Nguyên Tích điện hạ – không hề có năng lực bảo

vệ tốt chính mình. Hoặc có lẽ là do, mặc kệ La Tiểu Lâu lợi hại bao nhiêu, ở trong mắt Nguyên Tích, đều là người cần phải bảo vệ.

La Tiểu Lâu vuốt ve thanh đoản đao mà mãi mới trở về với mình. Thanh đoản đao này thực tế đã bị người cạy ra, trên mặtmột có một hàng chữ bí mật

"La Tiểu Lâu là của Nguyên Tích, hắn yêu nhất là Nguyên Tích, chỉ yêu Nguyên Tích mà thôi, hơn nữa hắn có thể làm một tiểu nô lệ ngoan ngoãn nghe lời …

By Người chủ nhân không chê hình dạng con thỏ của ngươi!"

E hèm … mình bít là gần đây có nhìu bạn vào trang của mình rùi lại thất vọng đi ra, trước hết mình xin cáo lỗi về những chậm trễ gần đây, lý do là mình thực sự bận quá:(

Tiếp đó, mình xin thông báo lun để các bạn có thể tiện theo dõi truyện, đó là trong khoảng thời gian tới, mình sẽ up 3 chương truyện tiếp theo của bộ Cơ giáp cùng một lúc. Vậy tức là cứ khoảng thứ 5 hoặc thứ 6 thì sẽ có truyện mới. Còn về các chap trước

Một việc nữa là 'Tem' sẽ chỉ đc up cùng với chap truyện mới, không up cùng các chap truyện trước

Trên đây là vài lời 'tâm huyết' của mình, rất cảm ơn các bạn đã ủng hộ mình và mình sẽ cố gắng hết sức kịp tiến độ, ít nhất thì không bỏ bê chap mới, còn chap trước

ĐỂ MỌI NGƯỜI ĐỌC DỄ HIỂU VÀ DỄ PHÂN BIỆT HƠN:>

Theles – Tên nước văn minh cấp hai – còn gọi là Theles

A Địch Tác – tên vua của Theles

Ethedis – Ethedis – Tên nước văn minh cấp hai

Althon – tên vua của Artolis, ba ba của Hoàng kim thú

Thánh Kiệt Lạp NhĩĐức – Hoàng Kim thú– tiểu Kim Kim

Nhã Phil = Nhã Phỉ Nhĩ

Graham công tước = Cách Lôi Mỗ công tước

Bá Cách = Berg (tên nô lệ mà LA TIểU LÂU đổi được, xuất hiện trong

(còn tiếp)

"…. 'La Tiểu Lâu là của Nguyên Tích, hắn yêu nhất là Nguyên Tích, chỉ yêu Nguyên Tích mà thôi, hơn nữa hắn có thể làm một tiểu nô lệ ngoan ngoãn nghe lời!'

By: Người chủ nhân không chê hình dạng con thỏ của ngươi! …"

Cơgiáp khế ước nô lệ – Do Đại Đích Yên – 242

244. Chương 242

La Tiểu Lâu trợn trừng mắt nhìn dòng chữ được khắc trên thanh đoản đao, khẩu khí như thường, nhưng nội dung lại làm người ta suy nghĩ miên man, vừa thấy chính là bút tích của Nguyên Tích. Cậu thực không thể tin được là Nguyên Tích lại khắc ra một câu ấu trĩ như thế, lại càng không dám tưởng tượng việc những lời này đã bị người khác đọc được, trời, mất mặt quá…

La Tiểu Lâu vô lực dựa vào trên ghế, Hạ Tá thì nhanh chóng ngồi thẳng lại, làm bộ như cái gì hắn cũng chưa nhìn thấy, còn đầy săn sóc mà bưng rượu cho La Tiểu Lâuđể an ủi.

"Cũng may ngài không bị thương, bằng không Nguyên Tích điện hạ sẽ nổi trận lôi đình trước mặt quốc vương nơi đây mất".

Đặt con dao vào cái hộp chứa không gian mà Nguyên Tích cho ngày hôm qua, La Tiểu Lâu quyết định quên đi câu nói kia "Bây giờ không sao rồi, đừng nói cho Nguyên Tích là con dao bị hỏng nhé, tôi sẽ tự sửa nó".

Hạ Tá gật đầu, yên lặng mà thừa nhận rằng đây là một quyết định sáng suốt.

Dùng xong bữa trưa, cuộc tụ hội cuối cùng cũng kết thúc. Trước giờ dự hội nghị quan trọng nhất – mục đích của chuyến đi – vào đầu giờ chiều nay, La Tiểu Lâu cùng Hạ Tá rốt cuộc cũng gặp được Nguyên Tích cùng Road.

Biểu tình của Nguyên Tích không có biến hóa gì so với lúc trước khi tách nhau ra. La Tiểu Lâu thoáng thở nhẹ ra, ngắn gọn kể về cuộc tụ hội đầy nhàm chán mà mình phải tham gia…La Tiểu Lâu hỏi Nguyên Tích buổisáng đã làm những gì.

Nguyên Tích mân khóe miệng nói "Chẳng qua làđi xem buổi diễn tập quân sự cùng triển lãm thực lực của văn minh cấp 2 mà thôi".

Ở đằng sau, Hạ Tá trao đổi cùng Road một chút, sau đó thừa dịp La Tiểu Lâu không chúý màđem chuyện của Nhã Phỉ Nhĩ buổi sáng khiêu khích La Tiểu Lâu nói (mách) với Nguyên Tích.

Nguyên Tích âm trầm sắc mặt, gật gật đầu, màánh mắt của Road nhìn La Tiểu Lâu quả thực mang theo sự sùng bái mãnh liệt. Đánh bại cao cấp chiến sĩ tinh thần hệ của văn minh cấp 2 – cho dù là hắn – cũng chẳng hề có phần thắng. Hắn hoàn toàn không biết tí gì về tinh thần lực.

La Tiểu Lâu thì theo chỗ Road mà biết được một sự kiện khác, nền văn minh bậc 1 mới mà muốn gia nhập 'cộng đồng văn minh'cùng'hệ thống mậu dịch'đều cần phải có một nền văn minh cấp hai làm người chỉ đường. Mà hai chữ 'chỉ đường' này, thực sự rất dễ bị thay đổi ý nghĩa. Rất nhiều quốc gia văn minh bậc một không hiểu rõ tình huống, rất có thể trở thành thuộc địa của quốc gia có nền văn minh cấp hai. Cho dù là bây giờ, dù rất nhiều quốc gia văn minh bậc một đáng lẽ có thể tự phát triển,vẫn có một số bị nhị cấp văn minh khống chế.

Mà hiện tại, Theles rõ ràng đang có chủ ýđấy với An đế quốc cùng Liên bang.

La Tiểu Lâu lén liếc nhìn Nguyên Tích một cái, hỏi nhỏ Road" Nguyên Tích định thế nào?"

Road nhún vai "Ngài cũng biết tính tình của Nguyên Tích điện hạ rồi đấy, cho dùTheles có là văn minh cấp ba đi nữa, ngài ấy cũng sẽ không đồng ý chuyện này"

La Tiểu Lâu gật gật đầu, quay lại nhìn nhìn Nguyên Tích. Tính tình của Nguyên Tích là chỉ thích được 'thuận mao' (vuốt lông theo chiều thuận –như mèo:X) mà thôi, hơn nữa, thích mềm không thích rắn, tuy rằng kiêu ngạo, nhưng nhìn nhận mọi việc đều vô cùng thấu đáo. Ở phương diện này, cậuđúng là không thể nào sánh được với Nguyên Tích.

Lúc này, một phục vụ viên của Thelesđi đến chỗ bọn họ thông báo cho Nguyên Tích cùng La Tiểu Lâu rằng hội nghị sẽ lập tức bắt đầu, mời bọn họ tiến vào phòng họp.

La Tiểu Lâu cùng Nguyên Tích tiến vào một phòng họp màu ngân bạch (trắng bạc), được đưa tới vị tríđãđịnh sẵn. Ở cách đó không xa, La Tiểu Lâuthấy Nguyệt Thượng cùng Tô Lan đã an vị. Mặc Gia công tước cùng Nhã Phỉ Nhĩ ngồi ở hàng thứ hai. Từ chỗ bọn họ, La Tiểu Lâu còn có thể nhìn thấy được người vẫn phi thường có hảo cảm với Nguyên Tích –Graham công tước.

Trên cùng, đầy hoa lệ, khác biệt hẳn vớinhững dãy bàn khác, bên phải là vị trí của Đế vương của Theles– A Địch Tácbệ hạ cùng thân đệ – Thanh vương, mà bên trái là vị trí của những quốc gia văn minh bậc hai khác, khách mời của Ethedis. La Tiểu Lâu thấy trên dãy bàn đó có một người thanh niên tóc hồng – người từng nói chuyện với Thanh vương trong bữa tiệc buổi sáng hôm nay. Mà hiện tại, vị trí bên cạnh người đó vẫn trống không, không ít người đang lặng lẽ nghị luận.

"Chẳng lẽ Althon bệ hạ của Ethedis năm nay trở về? Nhưng màđã lâu lắm rồi ông ấy không còn tham gia tụ hội nữa…"

“Nhưng mà nghe nói vương tử điện hạ của Ethedis cách đây không lâu đã hoàn thành việc tu luyện của mình, sức mạnh cóđược còn hơn cả hoàng đế bệ hạ ở tuổi đấy, nói không chừng ngài ấy sẽ đến đây”.

“Mới vừa trở về sao? Thánh Bá Nạp bệ hạ chẳng lẽ lại chịu cho đứa con xa lâu ngày đến đây?”

Ngay tại lúc mọi người đang nghị luận sôi nổi, cửa phòng họp bỗng nhiên vang lên tiếng bước chân. A Địch Tác bệ hạ cùng Thanh vương cũng như những người ở hàng trên cùng đều đứng lên, thái độ đối đãi quả thực khác biệt một trời một vực so với những quốc gia cấp 1 này … thật làm mọi người nghi hoặc.

“Thật là thất lễ, tôiđã tới chậm”. Những lời này phát ra, một thân ảnh tiến dần vào phòng hội nghị. Tuy ngữ điệu lười biếng nhưng cũng không hề cóđiểm gì thất lễ.

La Tiểu Lâu ngoái đầu lại như bao người, một người thanh niên cao gầy đầy anh tuấn đi tới, một đầu tóc vàng chói mắt, ánh mắt sáng ngời, ngũ quan cực kì xuất sắc… tuy rằng còn ẩn ẩn mang một tia non nớt của thiếu niên nhưng điều đó chẳng ảnh hưởng gìđến mị lực của hắn.

“Thánh Kiệt Lạp NhĩĐức điện hạ, đã lâu không gặp, lần đại hội này chúng ta tổ chức, có ngài tham dự, thật sự là vinh hạnh. Không biết phụ thân ngài có khỏe không?”– A Địch Tác bệ hạ cười nói. Cùng làvăn minh cấp 2, Ethedis đại đa số đều chỉ bận quan tâm phát triển của bản thân, rất ít khi làm người chỉ đường cho những nền văn minh bậc 1, mấy trăm năm qua, hai nền văn minh cấp 2 bọn họ đều ở chung rất hòa hợp.

“Khi tôi tới, lão nhân gia còn đang ngủ. Trừ việc thị ngủ như mạng, thân thể của ông ấy vẫn thực sự tốt, tôi thấy, ông ấy có sống thêm một ngàn năm nữa cũng không thành vấn đề” Thánh Kiệt Lạp NhĩĐức bĩu môi nói.

A Địch Tác bệ hạ của Theles cùng thân đệ – Thanh vương ánh mắt lóe lóe, cười đưa vị vương tử này tới bàn bọn họ.

La Tiểu Lâu ngơ ngác mà nhìn người thanh niên nghênh ngang kia, khóe mắt giật giật, này … làđầu Kim long kia?Tuy rằng dung mạo có thành thục hơn trước, nhưng rõ ràng là hình dáng của người đứng bên hồ ngày ấy. Thân phận của hắn cao như vậy, tại sao lại còn bị nhốt ở La Phù tinh?

Graham công tước nhận được ánh mắt của A Địch Tác bệ hạ, đứng lên, cười nói “Các vị, bây giờ mọi người đều đãđông đủ, vậy chúng tôi xin bắt đầu đi vào vấn đề trọng yếu nhất của lần đại hội này, thương thảo về sự hợp tác cùng phát triển của Cộng đồng trong thời gian ba năm tới”.

Trước mặt Nguyên Tích cùng La Tiểu Lâuđều đặt một phần văn kiện. La Tiểu Lâu nhìn quét qua, văn tự trên đóđều là văn tự của An đế quốc, nội dung của nóđại khái là mời chào An đế quốc, nếu An đế quốc muốn phát triển nhanh hơn thì nên gia nhập vào hệ thống mậu dịch cùng gia nhập ‘cộng đồng văn minh’ (gọi tắt là Cộng đồng), màđiều kiện để gia nhập là cần một quốc gia văn minh bậc hai làm người đảm bảo, hay còn gọi là quốc gia dẫn đường, màTheles rất vui lòng làm người dẫn đường cho An đế quốc đi tới kỷ nguyên của văn minh và tiến bộ … (ta chém)

Trên đó còn đầy tốt bụng mà nhắc tới, hiện tại An đế quốc đang lâm vào khốn cảnh, bị bọn bạch tuộc nhân xâm lấn, Thelescũng có thể trợ giúp để giải quyết vấn nạn, nhưng điều kiện tiên quyết là hai bên phải ký hiệp định để Ethedis trở thành ‘người dẫn đường’ cho An đế quốc, và An đế quốc cần chủ động đưa ra yêu cầu trợ giúp.

La Tiểu Lâu nhìn phần văn kiện kia, nhíu nhíu mày, “Chủ động đưa ra yêu cầu”? Nếu cậu nhớ không lầm, lúc bọn họ mới tới, 125 đã xâm nhập hệ thống mạng nội bộ của Theles và thu được điều lệ bảo hộ của vũ trụ văn minh. Nguyên Tích đã rút ra nội dung chính của cái điều lệ đó là, văn minh cấp thấp có thể trở thành nước phụ thuộc vào văn minh cấp cao – cũng có nghĩa là biến thành thuộc địa. Nhưng điều ấy chỉ có thể nếu văn minh cấp thấp chủ động xin.

La Tiểu Lâu quay đầu nhìn Nguyên Tích, thấy Nguyên Tích mặt không đổi sắc, khóe miệng lại mang theo nụ cười lạnh lùng, hiển nhiên làđã nhận ra mục đích của Theles.

Biết Nguyên Tích cũng không cần cậu nhắc nhở cái gì cả, La Tiểu Lâu yên lặng màđứng, đưa tay cầm lấy tay Nguyên Tích. Rất nhanh, Nguyên Tích cũng nắm chặt lấy tay La Tiểu Lâu, hai bàn tay dần dần ấm áp.

Còn chưa đến lượt Nguyên Tíchphát biểu, La Tiểu Lâu quay đầu đi quan sát những người khác. Đúng lúc này, một âm thanh quen thuộc vang lên trong đầu cậu"Honey, còn nhớ tôi không? Tôi nói rồi, tôi nhất định sẽ báo đáp ơn của cậu".

La Tiểu Lâu ngẩn ra, đột nhiên ngẩng đầu, tít bàn trên, một người tóc vàng đang một tay chống đầu, cười tủm tỉm mà nhìn cậu.

"Ngươi?"

"Sao lại kinh ngạc thế? Ngươi là dị thú mà, đối với việc nói chuyện qua tinh thần này hẳn không xa lạ gì chứ" Thanh niên tóc vàng kia lại tiếp tục nháy mắt vớicậu, tiếp tục nói "Thế nào? Tôi lớn nhiều rồi đúng không? Sánh bằng được với tên nam nhân bên cạnh cậu rồi chứ?"

"... đâu thể so sánh được".Ý thức địa bàn của mèo không hề yếu hơn ngươi đâu, hơn nữa nó còn rất kiêu ngạo, chỉ có thể nói là không dễ mà nhảy vào được đâu ...

"Cậu cũng phát hiện là tôi rất lợi hại sao, ha ha ha, cậu có thể chọn đi theo tôi, tôi có thể cho cậu rất nhiều, còn có thể bang trợ cậu. Nếu cậuđồng ý, tôi thậm chí có thể giúp An đế quốc một phen". Thánh Kiệt Lạp NhĩĐức hưng phấn nói một tràng, con mắt dần chuyển thành màu vàng kim.

"Không thể được. Ngươi tỉnh tỉnh lại đi. Chúng ta đã kết hôn rồi, hơn nữa ta không cóýđịnh ly hôn. Trước mặt chúng ta không cần sự trợ giúp của ngươi. Lại nói, dù việc chia tách chúng ta để đổi lấy sự trợ giúp cho An đế quốc, phương thức báo ân của ngươi cũng thực đặc biệt nhỉ?"La Tiểu Lâu mở to hai mắt nhìn cái tên đang đắc ýđầy mình kia, xem thế nào cũng không giống như làđang cóýđịnh báo ân.

Đang vội biểu đạt sự phẫn nộ của chính mình, La Tiểu Lâu bỗng nhiên cảm thấy tay bị nắm chặt, sau đó bị túm xoay người lại.

"Em cùng hắn 'mắt đi mày lại' là làm cái gìđây?" Nguyên Tích nổi giận đùng đùng mà thấp giọng quát.

"Em nào có? Cưng à, anh hiểu lầm rồi, em cũng không dám có hứng thú với cái loại ấy ..."La Tiểu Lâu lập tức giải thích. Thử ghép đôi mà xem, dù nhìn thế nào thì cũng thấy bọn họ không hợp nhau.

"Anh tận mắt nhìn thấy, em nói dối cũng vô dụng. Thành thật một chút cho anh, nếu còn dám liếc mắt với nam nhânkhác, để xem về anh xử em thế nào!" Nguyên Tích hung ác mà nói. Sau khi trừng mắt với La Tiểu Lâu, còn tức giận mà không chịu quay đầu lại nhìn cậu. Tuy vậy, Nguyên Tích cũng không có buông tay La Tiểu Lâu ra, hơn nữa còn nắm rất chặt, làm cho La Tiểu Lâu không có cách nào rút ra cả.

Lúc hai người đang nhỏ giọng tranh luận, đãđến phiên Nguyệt Thượng đứng lên phát biểu. Hắn ta nhíu nhíu mày, nói to "Liên bang nguyện ý xin nhờ Theles làm người dẫn đường văn minh cho chúng tôi".

Tô Lan tiến lại bên tai hắn thấp giọng nói vài câu, nhưng Nguyệt Thượng không để ýđến.

Mặc Gia công tước nhìn Nguyệt Thượng mỉm cười, rồi quay đầu nhìn về phía Nguyên Tích cùng La Tiểu Lâu ở cuối "Như vậy, An đế quốc cóý kiến gì không?"

Nguyên Tích đem bản thỏa thuận đã lập sẵn đặt ở một bên, bình tĩnh mà nói "Chúng tôi có thói quen tự mình giải quyết khó khăn, không cần sự trợ giúp của người khác. Đa tạ ý tốt của Thelesđế quốc. Về phần gia nhập Cộng đồng văn minh phát triển cùng Hệ thống mậu dịch, hiện tại đế quốc chúng ta cũng không có tinh lực dư thừa để chúý tới việc ấy, chúng tôi cần chấm dứt chiến tranh trước đã".

Ánh mắt A Địch Tác đầy thâm ý mà quét mắt lại, Mặc Gia công tước thì nở nụ cười " Nguyên Tích điện hạ, nếu tình báo của tôi thu được không sai, ngài cùng vương tử phi điện hạ từng ở công ty Khải Hoàng của Theles chúng ta tiến hành giao dịch. Mặt khác, nếu các vị đã tới Theles này, tức làđã có hiểu biết về văn minh cấp 2 – cái này tạm không đề cập tới. Nói tóm lại, nếu ngài không đồng ý gia nhập chúng tôi, giao dịch của vương tử phi điện hạ sẽ thuộcvào hành vi trái pháp luật, cần bị tạm giữ ở Theles mười năm".

La Tiểu Lâu sửng sốt, đãđịnh đứng lên thì Nguyên Tích giữ lấy cậu, ấn xuống. 'Dục gia chi tội hà hoạn vô từ', cho dù không có nguyên nhân này, cũng sẽ có cái khác.

Dục gia chi tội hà hoạn vô từ: Nếu muốn gán tội cho người khác, không sợ không tìm ra lý do. Hay nếu đã muốn vu oan giá hoạ, thì nói lời gì mà chẳng được.

"Ý của ngài là, An đế quốc chỉ có cách tìm người dẫn đường văn minh cho mình mới được?" Nguyên Tích im lặng hai giây, hỏi.

Mặc Gia công tước gật gật đầu, khóe miệng cong lên.

Nguyên Tích nhăn lại không mày, La Tiểu Lâu thì nắm chặt lấy tay của Nguyên Tích.

"Tìm một 'người dẫn đường văn minh' cũng được, nhưng mà, chúng ta không cần sự trợ giúp nào cả" Nguyên Tích không chút nhượng bộ "Hơn nữa, mặc kệ có hay không 'người dẫn đường', ta cũng sẽ không để bạn đời của mình ở lại chỗ này".

Người của văn minh cấp 2, tất cả đều đồng loạt đổi sắc mặt. Một cái văn minh bậc 1 non trẻ … cho dù là vương tử, khẩu khí này cũng quá lớn rồi.

Mặc Gia công tước âm trầm sắc mặt, mở miệng nói "Vậy thì không còn cách nào khác, người đâu…".

Tay của Nguyên Tích cũng đãđặt sẵn trên máy liên lạc, nếu thật không còn cách nào, vậy thì…

"Từ từ, chúng ta – Ethedis– nguyện ý trở thành người dẫn đường văn minh cho bọn họ" Thánh Kiệt Lạp NhĩĐức đột nhiên mở miệng nói.

Nguyên Tích quay đầu, mặt không chút thay đổi hỏi "Không có yêu cầu gìđổi lại?"

Thánh Kiệt Lạp NhĩĐức nhìn về phía La Tiểu Lâu ở bên cạnh Nguyên Tích, sự lo lắng hiện rõ trên nét mặt, sau một lúc lâu, gật gật đầu "Không có".

Mặc Gia công tước cùng A Địch Tác bệ hạ đều khiếp sợ mà nhìn về phía Thánh Kiệt Lạp NhĩĐức. Cho dù tuổi hắn còn nhỏ thật nhưng chuyện như thế này cũng phải biết là cần giành lợi ích về cho mình chứ? Sao lại giúp không thế được?

"Vương tử điện hạ, ngài quen bọn họ?" Thanh vương đột nhiên hỏi.

Thanh niên tóc vàng xoa xoa đầu, bất đắc dĩ nói "Trước kia gặp qua một lần, tôi thiếu nợ bọn họ một cái nhân tình".

Sắc mặt Mặc Gia công tước đầy khó coi mà liếc nhìn Nguyên Tích cùng La Tiểu Lâu, theo một khắc mà Thánh Kiệt Lạp NhĩĐức kia nói chuyện, kế hoạch của hắn đã tan thành mây khói. Hừ, thôi bỏ đi, dù sao cũng không phải là hoàn toàn không thu được gì.

Tiếp sau, chính làđến phần các cấp văn minh chính thức ký hiệp nghị. Tuy Ethedis luôn làm việc độc lập nhưng các hiệp định rồi điều ước để kí với các nền văn minh khác cũng đặc biệt nhiều, đến khi Nguyên Tích cùng La Tiểu Lâuđi ra khỏi phòng hội nghị, đã là một tiếng đồng hồ sau.

Lúc Nguyên Tích cùng vị thanh niên tóc hồng ký thỏa thuận, Thánh Kiệt Lạp NhĩĐức nhìn chằm chằm La Tiểu Lâu, ở trong đầu hắn mà hỏi bằng giọng như trẻ em đòi kẹo mà không được "Sao lại không chịu? Phải biết là quan hệ giữa tộc Độc giác long của tôi với dị thú các cậu rất tốt, cũng thường xuyên liên hôn…"

La Tiểu Lâu nghe vậy thì ngẩn người, đang trừng lớn mắt, Nguyên Tích ký kết xong xuôi đã túm La Tiểu Lâu, lạnh lùng mà nói với tên tóc vàng kia "Đa tạ đã hỗ trợ, nhưng mà, chúng ta cũng lắm chỉ là huề nhau thôi. Em ấy với ngươi vẫn sẽ không có khả năng đâu. Ngươi vẫn còn là trẻ vị thành niên đúng không? Còn kém ý nghĩa của từ 'nam nhân' xa lắm!" Vừa mới qua sinh nhật mười tám tuổi không lâu – Nguyên Tích – mặt đầu kiêu ngạo mà liếc mắt nhìn Thánh Kiệt Lạp NhĩĐức đầy khiêu khích, sau đó túm La Tiểu Lâuđi ra ngoài.

Nguyên Tích cùng La Tiểu Lâu cũng không định lưu lại cung đình dự tiệc tối, nhưng hai người vừa đi tới cửa, một âm thanh đã vang lên "Vương tử điện hạ sao lại vội đi như vậy? Chẳng lẽ chúng ta chiêu đãi không chu toàn?"

Nguyên Tích xoay người, lạnh lùng mà nhìn về phía Nhã Phỉ Nhĩ phong tình vạn chủng đang lả lướt đi tới.

Nhã Phỉ Nhĩ mỉm cười nói "Hai vị, anh trai ta xin mời hai vị đến chỗ anh ấy uống chén trà".

Ánh mắt Nguyên Tích lóe lóe, nhìn thoáng qua A Địch Tác bệ hạ ở bên cạnh đang cười mà như không cười, gật gật đầu. Sau đó, Nguyên Tích kéo La Tiểu Lâu, vìcậu sửa sang lại áo một chút.

Nhìn bộ dáng ân ái của hai người, Nhã Phỉ Nhĩ nhíu mày lại, bình tĩnh mà xoay người đi trước.

La Tiểu Lâu nhìn thấy Nguyên Tích thuần thục mà yên lặng gỡ xuống cái vòng trên cổ mình, nghi hoặc mà nhìn cậu.

Cuối cùng, La Tiểu Lâu cùng Nguyên Tích bị đưa tới một cái phòng ăn, nói là phòng ăn, nhưng thực ra càng giống một cái phòng hội nghị nhỏ.

Bên trong không chỉ có Mặc Gia công tước mà còn có cả Nguyệt Thượng cùng Tô Lan.

Mặc Gia công tước cười nói "Hai vị, mời ngồi. Thực ra mời hai vị lại đây là muốn nhờ các vị giúp ta một chuyện".

Nguyên Tích không nhìn về bôi tràđược đưa đến trước mặt mình, hỏi luôn "Mặc Gia công tước khách khí quá rồi, tôi có thể hỗ trợ cái gìđây?"

"Tôi nghe nói vương tử phi điện hạ đây đã mua được quyền khai thác một miếng thổ địa từ Khải Hoàn, tôi nghe nói, trên đó có một vài khoáng sản mà bằng hữu của tôi rất cần. Thụ sự ủy thác của bằng hữu, tôi muốn lấy cái giáđể mua về, không biết cóđược hay không?"Mặc Gia công tước vừa nói vừa thoáng nhìn qua Tô Lan, sau đó quay đầu nhìn về phía Nguyên Tích cùng La Tiểu Lâu.

245. Chương 243: Làm Khó

Nguyên Tích sửng sốt, Mặc Gia công tước nói tiếp "Tuy rằng Theles chúng tôi không là'người dẫn đường' của các vị, nhưng tôi nghĩ, Nguyên Tích điện hạ cùng vương tử phi đây cũng là người đại nghĩa, chắc chắn sẽ chú trọng đến tình hữu nghị giữa các cấp văn minh đúng không?"

Nguyệt Thượng không chuyển mắt mà nhìn Nguyên Tích, vẻ mặt mang theo một tia trong trẻo nhưng lạnh lùng, tựa hồ cũng không có cái gì gọi làáy náy, nhưng Tô Lan thì nghiêng đầu, chỉ nhìn Mặc Gia công tước bên kia.

Nguyên Tích nhíu mày, La Tiểu Lâu cúi thấp đầu như đang suy xét, đến khi Nguyên Tích đan định nói thìLa Tiểu Lâuđã trả lời "Được".

Mặc Gia công tước kinh ngạc mà nhìn La Tiểu Lâu, chậm rãi nói "Như vậy, không biết vương tử phi điện hạ định giá là bao nhiêu?"

"Ba nghìn năm trăm vạn…"

"Khoan đã!" Nhã Phỉ Nhĩác ý mà mỉm cười, chọn lông mày mà liếc nhìn La Tiểu Lâu một cái "Ta nghe nói, ngươi đãđi một lần rồi, nói cách khác, giá này ít nhất cũng phải giảm đi một phần ba"

La Tiểu Lâu dừng một chút, hỏi ngược lại "Nếu Nhã Phỉ Nhĩ tiểu thư đãđiều tra rõ ràng như vậy, hẳn tiểu thư cũng biết tôi mới chỉ đi khảo sát thành phần khoáng sản cùng mật độ phân bố của nó mà thôi, chưa tiến hành khai thác đúng không?"

Nhã Phỉ Nhĩ hừ một tiếng "Vẫn là mất đi một phần cơ hội khai thác. Giá nên làm ra sự điều chỉnh tương ứng mới phải".

"Tôi cũng không định bán cho các vị"La Tiểu Lâu ngăn lại Nguyên Tích đang nghiêm mặt định lên tiếng, không chút hoang mang mà nói.

"Ngươi cũng thật thức thời, biết đem nó tặng cho chúng ta" Nhã Phỉ Nhĩ ngẩn người, lập tức cười lạnh nói.

"Như lời của công tước, An đế quốc chúng ta cũng phi thường coi trọng tình hữu nghị giữa các cấp văn minh. Nhưng mà, tôi làm như vậy, kỳ thực cũng có thể xem như là cóđi có lại". La Tiểu Lâu nhìn mặt bốn người đối diện đều trở nên sửng sốt, nở nụ cười "Tôi nghe nói bằng hữu của công tước mua được miếng đất số hai

mươi tám, vừa lúc, tôi cũng phi thường hứng thú với miếng đất đó. Không biết, bằng hữu của công tước có thể bỏ thứ yêu thích của mình được hay không?"

Vì miếng đất số hai tám, 125 đã sớm cóý cướp đoạt của Tô Lan cùng Du Phách, thậm chí lải nhải đến độ La Tiểu Lâuđau hết cả đầu. Không nghĩ tới, bọn họ lại tự dâng mình đến cửa.

Tô Lan đầy ủy khuất mà nhìn về phía Nhã Phỉ Nhĩ, Nhã Phỉ Nhĩ thì vỗ vỗ nàng ta, lạnh lùng mà nhìn về phía La Tiểu Lâu"Ngươi thực nghĩđây là chỗ ngươi có thể đàm điều kiện sao? Đừng quên, nơi này làTheles…"

Đúng lúc này, cánh cửa bỗng bị đẩy mạnh ra, Graham công tước xuất hiện trước cửa.

Mặc Gia công tước khó chịu mà nhìn về phía người mới tới "Graham công tước, ngài vội vội vàng vàng lại đây làm gì vậy? Có việc gì gấp sao?"Đây chính là dinh thự tư nhân của hắn ở trong hoàng cung, cho dù cùng là công tước nhưng nếu không có sự cho phép của hắn, cứ xông vào như vậy, cũng là thể hiện sự không tôn trọng hắn.

Graham trực tiếp nhìn về phía Mặc Gia công tước, nhanh chóng nói"Sao ư? Toàn bộ hình ảnh trong phòng này hiện đang được chiếu trong tất cả các yến phòng, khách phòng, ôngđây làđịnh chiếu phim về hội nghị luân lý miễn phí cho tất cả mọi người xem ư?" Bây giờ, tất cả những ai đến tham gia hội nghị lần này, kể cả A Địch Tác bệ hạ cùng Thánh Kiệt Lạp NhĩĐức vương tử, đều đang nhìn hình ảnh ba chiều về chính căn phòng này ngay tại đại sảnh. Vì mặt mũi của Theles, hắn không thể không chạy tới đây mà nhắc nhở vị công tước – nhân vật chính –này một câu.

Lời này vừa ra, sắc mặt Mặc Gia công tước thoáng cái thay đổi, hai người nữa cũng có nét mặt rất khó xem đó là Nhã Phỉ Nhĩ cùng Tô Lan.

Mặc Gia công tước nghiến răng nghiến lợi quát "Ba Lý, sao lại thế này?"

Một thị vệ canh ở cửa có thắt lưng màu trắng với gia huy hình lá phong cuống quýt mà khom lưng xuống "Thần lập tức đi điều tra".

Mặc Gia công tước híp mắt nhìn về phía đối diện, La Tiểu Lâu cũng là biểu tình khiếp sợ, như vậy, muốn nói là bọn họ giở trò quỷ đều có chút khó khăn.

"Ca, chúng ta đổi phòng khác…" Nhã Phỉ Nhĩ lập tức nói.

"Cứ ở trong này nói" Mặc Gia công tước thật muốn đạp cho đường muội này một cái. Đổi phòng khác? Phòng khác thì chẳng lẽ không có bị thế này sao? Màđổi thì chẳng phải là tạo cớ để mọi người ngờ vực vô căn cứ, chuyện của bọn họ chẳng lẽ là chuyện mờ ám đến nỗi không thể gặp người sao?

La Tiểu Lâu kỳ thực không biết chuyện phòng này đã bị phát sóng trực tiếp, sau khi hết kinh ngạc mới nhớ đến 125 ban nãy bị Nguyên Tích lấy đi, cuối cùng cũng hiểu rõ ràng. Được rồi, tuy rằng có chút phúc hắc, nhưng cũng giúp được cậu rất nhiều.

Tiếp tục câu chuyện, Mặc Gia công tước lãnh đạm nói "Được, tôiđồng ý, quyền khai thác hai khối thổ địa có thể đổi cho nhau. Ngược lại, nếu vương tử phi điện hạ đã khảo sát kĩ mạch khoáng sản ở nơi đó, không bằng đem những tư liệu ấy cùng đưa cho bằng hữu của tôi?"

La Tiểu Lâu ngẩn người, cũng may hắn có bảo 125 thuận tay mà vẽ lại biểu đồ phân bố khoáng sản, bằng không bây giờ thực phiền toái "Đương nhiên, nhưng ta cũng có chút chuyện muốn thỉnh giáo Nhã Phỉ Nhĩ tiểu thư, không biết tại sao tiểu thư biết miếng đất tôi mua được quyền khai thác lại có loại khoáng sản mà bằng hữu các vị cần?"La Tiểu Lâuđương nhiên biết, trong miếng đất kia có vài loại khoáng sản có số lượng không sai.

Nhã Phỉ Nhĩ kiêu ngạo vênh mặt "Có gì khóđâu, là một cái nô lệ chịu trách nhiệm gián tiếp thu mua tài liệu của ta nói".

La Tiểu Lâu nhướng mày "Nô lệ?"

Nhã Phỉ Nhĩ nhíu mày, tuy rằng không muốn trả lời La Tiểu Lâu, nhưng ngại ánh mắt nghiêm nghị của đường huynh, cuối cùng vẫn sai một người thị vệ ở cạnh cửa "Đem Berg lại đây".

Không lâu sau, một cái thân ảnh dơ gầy xuất hiện ở trong phòng. Bộ dáng khúm núm lại đầy đáng khinh làm tất cả mọi người đều nhíu mày, nhất là Mặc Gia công tước, Nguyệt thượng cùng Nguyên Tích.

Mà ngay cả chủ nhân của hắn – Nhã Phỉ Nhĩ–đều là một bộ đầy chán ghét.

La Tiểu Lâuđánh giá người này một lát sau đó mới hỏi "Làm sao ngươi biết miếng đất kia có khoáng thạch đáng giá? Ngươi rất thành thạo việc phân tích địa hình?"

Berg lén nhìn Nhã Phỉ Nhĩ một cái rồi mới lên tiếng "Phân tích địa hình? Tôi không biết cái đó, chỉ là theo chủ quản ra ngoài mua tài liệu nhiều năm, các loại địa phương đều đãđi qua, thậm chí ngay cả bên chỗ mấy người cũng đi vài lần rồi… cho nên … nên là khi nhìn đến những bản vẽ đó, tôi cảm thấy được, cảm thấy nơi đó nhất định có quặng mỏ phong phú".

"Ngươi quả nhiên không đoán sai, thực tế nơi đó có quặng Lam Ngọc khá phong phú. Ngươi làm ta tổn thất không nhỏ đấy". La Tiểu Lâu lắc lắc đầu, nói.

Mắt Tô Lan cùng Nhã Phỉ Nhĩđều sáng rực lên, giá trị của Lam Ngọc, dù ở Liên bang hay làTheles, đều là có giá cực cao. Chỉ riêng điểm này thôi, chắc chắn đáng giá hơn ba ngàn vạn kia.

Sắc mặt La Tiểu Lâu trầm xuống, nói với Nhã Phỉ Nhĩ"Một câu nói của hắn làm hại tôi tổn thất không nhỏ, hơn nữa, quyền khai thác mảnh đất của tôi quý hơn một chút so với mảnh số hai tám, cho nên, tôi hy vọng, có thêm tên nô lệ này".

Tên Berg kia nghe xong, lập tức hung hăng trừng mắt La Tiểu Lâu mấy lần, sau đó quay đầu về phía Nhã Phỉ Nhĩ, cúi gần như đập xuống đất, vẻ mặt cầu xin Nhã Phỉ Nhĩđừng đáp ứng.

Nhã Phỉ Nhĩ bây giờ đang muốn lập tức cùng La Tiểu Lâu trao đổi quyền khai thác, làm sao rảnh để lo lắng cho một tên nô lệ không ra hình người.

Mà ngay cả Mặc Gia công tước, sau khi cân nhắc đến giá trị sử dụng của tên nô lệ này xong, cũng không nói gì. Cuối cùng, Nhã Phỉ Nhĩ bị tiếng khóc của Berg làm phiền, đẩy hắn sang phía La Tiểu Lâu ngay lập tức "Được, đổi đi. Nhưng thật không nghĩ tới tâm lý trả thù của vương tử phi điện hạ đây cũng mạnh thế". Dù sao, bọn họ cũng gây khó dễ cho La Tiểu Lâuđủ rồi, buộc hắn phải giao ra quyền khai thác một miếng đất đáng giá chưa từng được khai thác qua.

La Tiểu Lâu cũng không thanh minh gì cho thanh danh của mình cả, chỉ đơn giản màđem giấy chứng nhận quyền khai thác cùng bản vẽ phân bố khoáng sản giao cho Du Phách, lại nhận từ tay Du Phách giấy chứng nhận quyền khai thác của mảnh đất số hai tám.

Mặc Gia công tước nghĩđến việc bị truyền hình trực tiếp, việc cũng đã bàn xong, trong lòng thoáng thả lỏng, thở ra một hơi, hướng về phía mọi người phất phất tay, chính mình thì đi trước.

La Tiểu Lâu cùng Nguyên Tích liếc nhau, cùng đi ra ngoài. Lần này, không có ai ngăn lại bọn họ. Khi đi ngang qua phòng khách, Thánh Kiệt Lạp NhĩĐức cười cười dõi theo La Tiểu Lâu nửa ngày. Đến tận khi ra đến đại môn, sau lưng La Tiểu Lâu vẫn còn cảm thấy lạnh lạnh. Cảm giác bị một dã thú nhìn chăm chú thật không tốt đẹp gì.

Ra tới bên ngoài, Hạ Táđạp Berg một cước, sau đóđem hắn khóa lại, kéo đi theo sau Nguyên Tích cùng La Tiểu Lâu.

Mấy người bọn họ rất nhanh đã về tới chỗ ở. Road lặng lẽ lại gần hỏi La Tiểu Lâu"Điện hạ, ngài mang một tên như vậy về làm gì? Đây chẳng qua là nô lệ mà thôi, thông tin hắn biết có khi còn ít hơn cả tư liệu trên mạng. Bây giờ chúng ta đã gia nhập Cộng đồng văn minh cùng với Hệ thống mậu dịch rồi, đã có thể tự mua tư liệu cần thiết".

La Tiểu Lâu liếc nhìn bóng dáng gầy còm của Berg một cái "Tôi muốn chính là hắn. Anh nghĩ xem, bằng một cái bản đồ đã có thể phán đoán ra vị tríđịa lý, sự mẫn cảm của hắn đối với địa hình nhiều đến thế nào? Những dạng địa hình hắn đãđi có biết bao nhiêu? Hơn nữa, chính hắn nói qua, hắn đã từng đi đến chỗ chúng ta".

"Bây giờ, chiến tranh đang nổ ra ở biên cảnh, địa hình rất phức tạp, tôi xem qua bản đồ nơi đó, rất nhiều tiểu hành tinh không có người ở, cho dù là mang theo bản đồ, cũng sẽ có chỗ không được ghi chép đầy đủ.

Nhưng nếu mang theo hắn,hắn có thể giúp ích rất nhiều cho Nguyên Tích".

Road sửng sốt, lập tức nở nụ cười "Xem ra vương tử điện hạ sẽ phải chịu đựng cái tên đáng ghét kia rồi".

246. Chương 244: Tìm Bạn Đời

La Tiểu Lâu biết hai ngày sau bọn họ phải đi rồi, hưng trí bừng bừng mà bắt đầu vạch kế hoạch khai thác. Vì che giấu tai mắt của người khác, tránh cho người khác biết việc lần trước hắn đã khai thác ô thạch, lần này hắn cố ý xin thị vệ của Graham công tước tìm hai chiếc xe khai thác lại.

Càng khó được là Nguyên Tích không yêu cầu đi theo. Nhiệm vụ bảo hộ La Tiểu Lâu thế là rơi xuống trên đầu Road. Sắc mặt Nguyên Tích đầy âm trầm, nói lày còn có chuyện khác.

Nguyên Tích quả thực rất bận. Y không chỉ phải xác nhận với người của Ethedis về một ít điều khoản mà còn phải điều tra bối cảnh gia tộc của Mặc Gia công tước, cùng với tên 'chuột nhắt' (Gián điệp) đang ẩn mình trong số bọn họ. Vốn Hạ Tádề nghị mang theo con người máy gia dụng của vương tử phi, nhưng với 125 mà nói, không cho nó tự mình khai thác mảnh đất số hai tám thì còn khó chấp nhận hơn việc bắt nó chết máy. 125 lấy một tư thế sẵn sàng ăn vạ ngay cửa phòng ngủ của La Tiểu Lâu cùng Nguyên Tích, cuối cùng Nguyên Tích không thể chịu được mà ném nó vào phòng bên cạnh, hơn nữa khóa cửa phòng ngoài lại.

Khóa cửa đương nhiên không ngăn được 125, nếu nó thật muốn đi ra, nó cóít nhất là một trăm cách, chủ yếu là nó không dám thôi.

Sáng sớm hôm sau, Road tới đón La Tiểu Lâu. Đang lúc ăn sáng, Nguyên Tích liếc 125 trộm đi theo sau một cái, phân phó"Nghe đây, trong vòng một ngày phải khai thác xong, ngày mai lại chỗ ta, không chừng ngươi có thể có một chút tác dụng".

Cái đuôi 125 lập tức cứng đờ, lập tức xoay người làm một lễ với Nguyên Tích, bộ dáng ngoan ngãn đến buồn cười, đồng thời khiêm tốn mà nói "Tôi nhất định sẽ đến".

Vừa đến Khải Hoàn, chủ quản ra đón La Tiểu Lâu nói có người chờ cậu ở bên trong. Nghi hoặc màđi vào, La Tiểu Lâu kinh ngạc phát hiện, người chờ ở trong phòng đội một cái mũ màu đen, hơn nữa kéo sụp xuống, căn bản không thấy rõ mặt.

"Xin hỏi, anh là?"

Người nọ lột mũ ra, đắc ý cười nói "Tôi biết cậu hôm nay sẽ đến mà, tôi chỉ phải đợi có một tí". Từ lần trước gặp ở hồ nước có thể nhận ra, La Tiểu Lâu cực kỳ coi trọng tài liệu.

La Tiểu Lâu nhìn một đầu chói mắt tóc vàng của người kia, kinh ngạc hỏi "Sao ngươi lại ở đây? Tìm ta có việc gì sao?"

"Đương nhiên, tới tìm ngươi hẹn hò, 'chụt'" Thánh Kiệt Lạp NhĩĐức lưu loát mà nói, nhanh chóng tiến đến hôn lên mặt La Tiểu Lâu một cái, tuyệt không để ýđến Road cùng chủ quản đã hóa đá bên cạnh.

"..."

La Tiểu Lâu nhìn thoáng qua Road đang không ngừng giả bộ ho khan, quay đầu nói với Thánh Kiệt Lạp NhĩĐức "Điện hạ, chúng ta là không thể thành đôi được, hơn nữa, việc ngươi làm vừa rồi rất dễ gây phiền toái cho ta"Đâu chỉ là phiền toái, nếu Nguyên Tích mà biết, đây tuyệt đối là một hồi đại nạn.

"Trời ạ, tôi nghĩ qua bao lần là có bên thứ ba sẽ theo đuổi Nguyên Tích, rồi y ham mới mẻ, nhẫn tâm mà qua sông đoạn cầu, bỏ lại người vợ thơ dại mới cưới ... thế nhưng, thế nhưng, tôi không nghĩ tới ... chính cậu mới là người ...". 125 ở trong đầu La Tiểu Lâu mà kêu lên đầy sợ hãi.

"Mày câm miệng cho tao. Tao sao lại bỏ Nguyên Tích cơ chứ?"La Tiểu Lâu không nhin được, ngắt lời lải nhải của 125.

“Tôi cảm thấy đây là một việc bình thường mà, La Tiểu Lâu không phải tốt hơn Nguyên Tích nhiều hay sao?” Một âm thanh khác xuất hiện trong ý thức của La Tiểu Lâu, chen vào cuộc đối thoại của La Tiểu Lâu với 125.

La Tiểu Lâu cùng 125 đều khiếp sợ mà nhìn về phía Thánh Kiệt Lạp NhĩĐức. Qua hai giây, La Tiểu Lâu mới hít sâu một hơi nói “Tôiđã kết hôn rồi, cảm ơn. Tình cảm của chúng tôi phi thường tốt, hơn nữa sẽ mãi ở bên nhau, không điều gì có thể tách chúng tôi ra” Những từ vốn buồn nôn thế này, La Tiểu Lâu lại nói được thật lưu loát, hơn nữa, cậu phát hiện, hắn thực sự nghĩ như vậy.

125 thì nhìn lén thanh niên tóc vàng “Tôi, tôi lần đầu tiên thấy có người có mắt thẩm mỹ còn quỷ dị hơn cả tôi” Hình dáng dị thú của La Tiểu Lâuđương nhiên là hoàn mĩ rồi, nhưng nếu là hình dáng nhân loại, đúng thật là không bằng được Nguyên Tích.

Ba người đều dùng ý thức mà trao đổi, trong mắt người khác thì chỉ là mấy người ‘ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi’đầy quỷ dị. Mà cục diện yên lặng này đã kéo dài được một lát rồi. Road lau lau cái trán đầy mồ hôi lạnh, đánh vỡ bầu không khí“Điện hạ, không phải ngài muốn đi khai thác tài liệu sao? Thời gian không còn sớm, chúng ta có phải nên chuẩn bị lên đường hay không?”

“Đương nhiên, chúng ta lập tức đi”La Tiểu Lâu trả lời ngay.

Đến khi La Tiểu Lâu cùng Road cùng đi vào phi thuyền, phát hiện tên vương tử của Ethedis kia cũng đi theo. Road trừng mắt nhìn tên vương tử tóc vàng kia, hận không thể đem hắn đánh bay. Nhưng mà nhân viên của Khải Hoàn không nói gì, cậu cũng càng không có lập trường động thủ.

La Tiểu Lâu bất đắc dĩ mà nhìn người đang hất mái tóc vàng một cách đầy đắc ý, mà 125 thì bày ra một bộ dạng sẵn sàng nghênh địch.

Tới nơi, Road phát hiện ra một chuyện càng bi kịch hơn, vì mỗi lần bị hạn chế số người đi vào khai thác, cho nên hắn bị vị vương tử đầy bádạo kia cưỡng ép màđẩy ra.

Ông trời, Nguyên Tích điện hạ chắc chắn sẽ giết hắn mất. Vì sao lại thế? Vì cái gì khi tên đáng ghét Hạ Táđi theo vương tử phi không gặp được tên lông vàng này mà mình đi theo lại gặp?

Bên trong cánh cửa, khu khai thác.

La Tiểu Lâu nghi hoặc nhìn Thánh Kiệt Lạp NhĩĐắc, người này theo vào là muốn làm cái gì?

Thanh niên tóc vàng kia vừa vào đến đã thối lui hai bước, nói với La Tiểu Lâu“Không cần để ý tôi, ngươi cứ làm việc của ngươi, tôi nghĩ, tôi làm vệ sĩ thì mạnh hơn tên ngoài kia nhiều, đúng không?”

“Cái đấy thìđúng … thế nhưng…”La Tiểu Lâu do dự một chút, quyết định không nói gì nữa, bắt đầu cài đặt tiến trình cho hai chiếc xe khai thác mang theo.

Mảnh thổ địa thứ hai mươi tám này nhỏ hơn mảnh số mười một chút, nhưng mà, căn cứ tình hình 125 cung cấp, bên trong này cũng có không ít đá sỏi. Tuy rằng nơi này không có Lam Ngọc quý giá như mảnh số mười kia, nhưng một vài loại khoáng sản cũng khá, hơn nữa cấp độ cũng không thấp.

Đem hai chiếc xe khai thác đặt ở khu vực bằng phẳng, La Tiểu Lâu trèo lên cơ giáp. Nơi này cóđiểm khác hẳn so với mảnh số mười đó là cóđược thảm thực vật phong phú, mà 125 nhìn trúng nơi đây cũng là do cái này.

Trên cơ giáp, La Tiểu Lâu mở ra màn hình, thao tác 125 di động.

Thời điểm La Tiểu Lâu bắt đầu công việc, theo thói quen mà vô cùng tập trung, không để ý gìđến bên ngoài. Đợi đến khi cậu quyết định nghỉ giải lao, nhớ ra bên ngoài còn một kẻ tên là Thánh Kiệt Lạp NhĩĐức, đã là hai giờ sau rồi. La Tiểu Lâu quay một vòng tìm kiếm xung quanh, phát hiện người muốn tìm không thấy. Ngạc nhiên, La Tiểu Lâu không khỏi hỏi “Tên kia đi đâu rồi?”

“Ngươi nói độc giác long? Ở phía trước ấy, nhưng nói thật, tôi quả thực không hiểu nổi tên đóđến đây làm gì, cứ luôn chặn phía trước chúng ta” 125 vừa vội vàng thu thập vừa oán giận nói.

La Tiểu Lâu hướng màn ảnh ra xa. Phía trước sao? Thẳng đến khi nhìn đến một đoàn màu vàng chói lọi, hắn mới mở to hai mắt mà nhìn. Một con rồng có sừng thật lớn đang kiêu ngạo ở đằng trước cơ giáp của hắn màđi tới đi lui.

"Hắn đang làm gì vậy? Chẳng lẽ độc giác long cần biến ra nguyên hình mỗi ngày sao?" (ta chém, ko hỉu câu này lun)

"…" 125 tuy rằng biết tên điên kia đang làm gì nhưng nó lựa chọn im lặng. Nó cảm thấy, ít nhất là bây giờ, Nguyên Tích là'nhất gia chi chủ' của nó.

Mà ở bên ngoài, Thánh Kiệt Lạp NhĩĐức thật sự vừa uể oải vừa buồn bực, một bộ dáng chói ngời như vậy, một thân mình kiện mỹ như vậy, chẳng lẽ La Tiểu Lâu một chút cũng không bị hấp dẫn hay sao? Sao hắn có thể đi đằng sau mà không tỏ vẻ chút nào? Hay là hắn đang thẹn thùng? Không nghe nói về việc dị thú là giống hay thẹn thùng nha…

"Tao thấy tài liệu đã thu thập xong rồi"La Tiểu Lâu nói.

"Từ từ" 125 nói một tiếng, sau đó tiếp quản quyền khống chế cơ giáp, bắt đầu đi đi lại lại loanh quanh.

La Tiểu Lâu nhìn trên màn ảnh thấy tay của cơ giáp của mình đang hái về một loại cỏ nhỏ màu xanh, kỳ quái hỏi "Đây là cái gì vậy?"

"Thực tế, đây là mục đích chủ yếu của ta khi đến nơi này. Đây là nguyên liệu chủ yếu làm ra Siêu cấp kim dịch, cỏ Kim bích!" 125 hắc hắc cười nói.

La Tiểu Lâu chấn động "Siêu cấp kim dịch? Cái loại dung dịch quý muốn chết ấy á?"

"Đương nhiên, đây là thứ tối đáng giá của mảnh thổ địa này"

"Từ từ, nếu đây là nguyên liệu chính của Siêu cấp kim dịch, Khải Hoàn không thể không biết, lại càng không đem mảnh đất này ra đấu giá"La Tiểu Lâu từ niềm vui điên cuồng mà lấy lại tinh thần, rất nhanh phát hiện được điểm không thích hợp.

"Loại cỏ kim bích này vẫn chưa hoàn toàn trưởng thành. Muốn nó lớn lên cần những điều kiện phi thường hà khắc cùng nhiều quá trình phiền phức. Hơn nữa, không có công thức pha chế Siêu cấp kim dịch, xác suất pha chế thành công phải nói làít đến đáng sợ. Cho nên, cỏ Kim bích này lúc còn non cũng không đáng giá lắm. Bởi vậy, không có ai ở Theles này lại chọn thu mua loại cỏ kim bích này cả". 125 nói tiếp "Thế nhưng, saukhi chúng ta đi, muốn mua được siêu cấp kim dịch không phải chuyện dễ. Bây giờ thu thập cái này lại, ngươi có thể để cho quân bộ nuôi trồng hộ, sau đó chính mình nghiên cứu công thức pha chế siêu cấp kim dịch. Nếu thành công, tiền lời đúng là không thể tưởng tượng nổi đâu"

"Được rồi, tuy rằng không nắm chắc, nhưng hy vọng là có thể thật thành công"La Tiểu Lâu nửa ưu nửa lỉ mà nói.

Chờ tới khi 125 thu thập được xong gốc cây kim bích cuối cùng, La Tiểu Lâu mới nhảy ra từ trong cơ giáo.

Nghênh diện đập tới là một loại uy áp của mãnh thú khổng lồ, La Tiểu Lâu nhất thời tỉnh táo lại, ngửa đầu nghìn con độc giác long ở trước mặt, gần như không bước nổi.

Kim long nghiêng đầu dùng con mắt to tròn của nói mà nhìn chăm chú cậu, đột nhiên hỏi "Thế nào?"

"Cái gì thế nào?"La Tiểu Lâu ngơ ngác hỏi.

Kim long lại đi qua đi lại hai bước, ho khan mà nói "Tôiđang kêu gọi bạn đời a, cậu cảm thấy thế nào? Cậu không thấy là chúng ta thực sự hợp nhau sao?Tôi cường tráng như vậy, lốt thú của cậu khi lớn lên cũng sẽ phi thường xinh đẹp. Chúng ta thật có nhiều điểm hợp nhau".

"… Đó là chuyện không thể nào. Ta đã kết hôn rồi"La Tiểu Lâu kêu lên.

"Kết hôn tức là có thể ly hôn, ta không thèm để ýđâu, baby" Kim long đầy thâm tình mà nói với cậu.

La Tiểu Lâu co rút khóe miệng, sau đó gằn giọng "Thánh Kiệt Lạp NhĩĐức!!!!"Kim long lập tức hóa thành hình người, sau đóđi đến trước mặt La Tiểu Lâu"Gọi ta là Kiệt Lạp NhĩĐức"

“Được rồi, Kiệt Lạp NhĩĐức, thực ra ngươi cũng đâu có thích ta,đúng không?”

Kiệt Lạp NhĩĐức do dự một chốc, nói “Là thế này, tôi thấy rất có hảo cảm với cậu, hơn nữa, tôi trưởng thành rồi, tôiđã tới tuổi theo đuổi người yêu. Ngẫu nhiên, tôi…. Tôi… tôi thực thích dị thú”.

La Tiểu Lâu chảy mồ hôi hột “Kiệt Lạp Nhĩ Đức, nhiệm vụ nhân sinh này ngươi không cần hoàn thành sớm đâu, hơn nữa, bên chỗ chúng ta còn có rất nhiều dị thú xinh đẹp lại cường đại, so với ta tốt hơn nhiều. Hơn nữa, ta đã kết hôn rồi, trong lòng còn yêu người khác. Ngươi hoàn toàn có thể lựa chọn một dị thú khác mà trong mắt chỉ có ngươi”.

Nhìn Kiệt Lạp NhĩĐức ngẩn ra không nói lời nào, con mắt màu vàng cũng đồng thời dại ra, La Tiểu Lâu cẩn thận mà nói: “Nếu ngươi muốn, ta sẽ giúp ngươi giới thiệu một người”. Trời ạ, hắn về sau chắc hẳn là có thể quen một hai dị thú cô nương đi nhỉ.?

“Thật sao?! Tôi muốn màu trắng, lông xù, tốt nhất là mắt màu lam! Tôi cảm thấy mối tình đầu của tôi nên như vậy”. Kiệt Lạp NhĩĐức mừng rỡ nhưng vẫn đòi hỏi một chút. Nếu La Tiểu Lâu nhất định không chịu, tìm một dị thú tương tự thì hắn cũng có thể chấp nhận được.

La Tiểu Lâu gần như muốn sụp vai xuống, tránh cái nhìn đầy tha thiết mong chờ của ai kia “Ờ… hẳn là sẽ có mà…”

Lúc đi tới cửa, Kiệt Lạp NhĩĐức bỗng nhiên nói với La Tiểu Lâu“Dị thú cũng ăn chay sao? Cậu hái nhiều cỏ vậy làm gì?”

La Tiểu Lâu há to miệng, Kiệt Lạp NhĩĐức thì quẳng cho hắn một cái mị nhãn đầy tinh nghịch “Yên tâm… tôi sẽ không nói với ai khác đâu”.

Ooooo

Gia tộc Just, trong thư phòng ….

Mặc Gia công tước mở chiếc hòm trong tay, lấy một ống nghiệm ra, hỏi “Đây là máu của vật thí nghiệm kia?”

Nguyệt Thượng không nói gì, sắc mặt có chút tái nhợt, có vẻ nghỉ ngơi không được tốt.

Tô Lan thì gật gật đầu, trịnh trọng mà nói “Đúng thế, theo ý ngài, chúng tôi đã cho người mang tới”Tuy là nói vậy nhưng nghĩ tới tình hình sáng nay, Tô Lan đến giờ cũng vẫn cảm thấy ớn lạnh.

Lúc đó, người kia lạnh lùng mà nhìn nàng, mang theo một nụ cười quỷ dị mà hỏi “Ngươi xác định là muốn máu của ta?”

Lúc ấy tay nàng run mạnh lên, cố gắng kiên trì mà nói “Đúng thế, ngươi lấy máu xong thìđặt ở cái hộp trên mặt bàn đằng kia”. Nói xong, nàng không nhịn được mà chuyển hướng nhìn, không muốn nhìn người kia nữa.

Người đó hừ một tiếng, lưu loát mà lấy ống tiêm lại rút máu của chính mình.

Ooooo

Khi La Tiểu Lâu trở lại, Nguyên Tích đang ở thư phòng, bên cửa có thị vệ, bên trong phòng cũng có không ít người.

La Tiểu Lâu thấy thế xoay người trở về phòng ngủ, 125 thì do dự một lát, đầy trách nhiệm mà chủ động đi vào thư phòng.

Ooooo

Ngày hôm sau, La Tiểu Lâu lại đi khai thác thêm một lần nữa ở mảnh đất mua được, còn một lần khai thác nữa nhưng đành phải bỏ bởi vìđãđến lúc bọn họ phải trở về.

Cáo từ con kim long kia, La Tiểu Lâu cùng Nguyên Tích đi lên phi thuyền của quân bộ. Vừa mới bước vào khoang thuyền, Nguyên Tích bỗng nhiêm ôm hôn La Tiểu Lâu. Lúc hôn xong, y còn liếc mắt thị uy với Kiệt Lạp NhĩĐức ở bên ngoài phi thuyền rồi xoay người túm La Tiểu Lâuđi vào trong phòng.

La Tiểu Lâu có chút lo lắng. Cũng may, Nguyên Tích trừ việc biết tên Kiệt Lạp NhĩĐức kia hôm qua quấy rầycậu, những việc khác cái gì cũng không biết. Road thật sự không có dũng khí báo cáo về cái hôn của tên tóc vàng hoe đó với vương tử phi, chỉ nói vài câu hàm hồ ám chỉ mà thôi. Hơn nữa, những chuyện xảy ra ở trong khu khai thác, hắn hoàn toàn không biết.

La Tiểu Lâu sau khi tiến vào cánh cửa của khoang thuyền mới chính thức trầm tĩnh lại. Sửa sang lại đồ đạc để trở về, La Tiểu Lâu dự định đi phòng họp tìm Nguyên Tích, quyết định tự mình xuống bếp, làm chút đồ chúc mừng một chút.

Trên đường đi, La Tiểu Lâuđi qua một binh sĩ.

La Tiểu Lâu ngừng lại, kinh ngạc quay đầu liếc nhìn người lính ấy một cái. Người kia còn mẫn cảm hơn cả hắn, đi qua rồi nhưng lại quay đầu lại, nhìn đến La Tiểu Lâuđang nhìn hắn thì dừng bước.

La Tiểu Lâu kinh ngạc mà nhìn, thấy người lính ấy giơ tay lên sờ sờ trên mặt, một tầng da mỏng bị bóc xuống, người kia – với khuôn mặt thật – mỉm cười với La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu giật mình, trợn trừng mắt mà kêu lên "Thiếu Thiên?!"

247. Chương 245

…. La Tiểu Lâu kinh ngạc mà nhìn, thấy người lính ấy giơ tay lên sờ sờ trên mặt, một tầng da mỏng bị bóc xuống, người kia – với khuôn mặt thật – mỉm cười với La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu giật mình, trợn trừng mắt mà kêu lên "Thiếu Thiên?!"

La Thiểu Thiên gật đầu, lại đeo lại cái mặt nạ, trong nháy mắt trở lại làm một tên tiểu binh vẻ mặt cương nghị, chỉ là trong mắt vẫn lộ ra tiếu ý nhàn nhạt.

La Tiểu Lâu ngẩn ngơ, vừa mừng vừa sợ, lại gần, nhìn cặp mắt quen thuộc cùng gương mặt xa lạ, cảm thấy có chút kỳ lạ, hỏi "Cậu cũng đi theo sao? Tôi chẳng biết gì cả … hơn nữa, sao lại phải giả trang như vậy?"

La Thiểu Thiên hơi giật mình vìLa Tiểu Lâu hỏi rõ to, ngón tay trỏ dựng thẳng lên đặt trên môi, làm ra động tác 'giữ im lặng'.

La Tiểu Lâu trừng mắt "Không thể cho người khác biết sao? Cậu không tiện nói thì tôi cũng không hỏi nữa. Nói chung, cậu có thể ở đây thật làm tôi bất ngờ, cũng thật cao hứng". Tại nơi đất khách quê người thế này mà gặp được người quen thì thật là chuyện đáng mừng. La Tiểu Lâu sau khi hưng phấn qua đi, lại quay về với ýđịnh mở tiệc ăn mừng ban đầu của mình. "Được rồi, tôi lát nữa xuống bếp. Nếu ngươi có thời gian, có thể lại chỗ chúng ta cùng nhau ăn cơm trưa"

Con mắt La Thiểu Thiên rõ ràng sáng ngời lên, nhưng chần chờ một lát rồi lại nói "Đợi đến lúc đó xem thế nào đã".

"Được rồi, vậy tôiđi chỗ Nguyên Tích đây, hẹn gặp lại"La Tiểu Lâu cùng La Thiểu Thiên nói lời tạm biệt rồi xoay người tiếp tục đi hướng phòng họp.

La Thiểu Thiên không chớp mắt nhìn bóng lưng La Tiểu Lâu ly khai, con mắt đen sâu thẳm tựa như không còn tiêu cự… nhưng chỉ ba giây sau, hắn tỉnh táo lại, giơ ngón tay lên nhìn rồi nhanh nắm chặt lại, gọi với theo bóng lưng La Tiểu Lâu"Chắc tôi không có thời gian đâu, nhưng nếu được thìcậu bảo người máy mang cho tôi một phần".

La Tiểu Lâu quay đầu, cười cười, sảng khoái (thống thống) màđáp ứng "Đương nhiên rồi".

"Tôi rất mong chờ đấy".

La Tiểu Lâu cũng không quay đầu lại nữa, nhưng con khủng long xanh 125 trên vai cậuđầy lo lắng mà quay đầu, liếc nhìn La Thiểu Thiên vẫn đang lẳng lặng đứng phía đằng sau.

La Tiểu Lâuđi vào phòng làm việc của Nguyên Tích. Hạ Táđang hội báo công tác thấy vậy bèn dừng lại Road thì nhanh chóng thối lui đến phòng bên cạnh. Hạ Tá thu thập xong tư liệu trên mặt bàn, chào một tiếng với La Tiểu Lâu thì cũng lui vào phòng nghỉ.

"Ách, em chỉ làđến để hỏi anh xem trưa nay muốn ăn cái gì thôi..."La Tiểu Lâu nhìn thoáng qua bản đồ quân sự trước mặt Nguyên Tích, lại hỏi "Có làm phiền đến công việc của anh không?"

"Không đâu" Nguyên Tích cấp tốc mà soạn ra một cái thực đơn, kiểm tra lại một lần nữa rồi mới đưa cho La Tiểu Lâu"Tạm thời chỉ có từng đấy món, nếu anh nghĩđược thêm cái gì thìđể dành món ấy cho bữa tối".

La Tiểu Lâu tiếp nhận menus, nhìn nhìn, đủ từ món phụ món chính đến món tráng miệng, cau mày nhìn phần cuối danh sách là yêu cầu lượng bánh gato đủ cho ba người >"< nhưng="" cũng="" không="" có="" dám="" đưa="" ra="" ý="" kiến="" phản="" đối="" "darling,="" trưa="" thì="" qua="" nhàăn="" dùng="" cơm="" nhé".="" nguyên="" tích="" thỏa="" mãn="" mà="" hôn="" la="" tiểu="" lâu="" một="" ngụm="" "anh="" sẽ="" đến="" đúng="" giờ="" để="" dùng="" bữa="" cùng="" em".="" hạ="" tá="" cùng="" road="" chực="" chờ="" la="" tiểu="" lâuđi="" khỏi="" mới="" từ="" trong="" phòng="" nghỉ="" đi="" ra,="" thấy="" vương="" tử="" điện="" hạ="" vẫn="" còn="" vương="" vấn="" mà="" nhìn="" cánh="" cửa="" đằng="" xa,="" trong="" lòng="" roadđầy="" cảm="" thán:="" tuy="" bên="" ngoài="" đều="" tưởng="" vương="" tử="" điện="" hạ="" là'nhất="" gia="" chi="" chủ',="" biểu="" hiện="" của="" ngài="" ấy="" cũng="" như="" thế,="" nhưng="" chính="" ngài="" ấy="" cũng="" không="" cóý="" thức="" được="" rằng="" vương="" tử="" phi="" điện="" hạ="" rất="" dễ="" dàng="" tác="" động="" được="" đến="" suy="" nghĩ="" cũng="" như="" quyết="" định="" của="" bản="" thân.="" mặc="" dù="" thủ="" đoạn="" 'nịnh="" chồng'="" của="" la="" tiểu="" lâuđiện="" hạ="" không="" giống="" như="" phượng="" già="" lăng="" điện="" hạ="" nhưng="" hiệu="" quả="" thì="" không="" hề="" thua="" kém...="" tương="" lai="" thực="" đáng="" để="" chờ="" mong="" a="" ...="" "điện="" hạ,="" bản="" đồ="" quân="" sự="" để="" vương="" tử="" phi="" điện="" hạ="" thấy="" có="" sao="" không?"="" hạ="" tá="" hỏi.="" nguyên="" tích="" lắc="" đầu,="" trong="" mắt="" dâng="" lên="" sát="" khí="" nồng="" đậm="" "ta="" không="" muốn="" phải="" phòng="" bị="" với="" chính="" vợ="" mình,="" ta="" sẽ="" không="" để="" tên="" gián="" điệp="" chết="" tiệt="" kia="" có="" cơ="" hội="" tiếp="" cận="" em="" ấyđể="" lấy="" thông="" tin".="" hạ="" tá="" cùng="" road="" liếc="" nhìn="" nhau="" sau="" đó="" hai="" người="" lại="" bắt="" đầu="" lần="" lượt="" báo="" cáo="" tình="" báo="" của="" mấy="" ngày="" nay,="" bao="" gồm="" cả="" các="" tư="" liệu="" đãđược="" chỉnh="" lý.="" nửa="" giờ="" sau,="" công="" tác="" rốt="" cuộc="" cũng="" xong="" xuôi,="" nguyên="" tích="" khép="" lại="" máy="" vi="" tính,="" hạ="" tá="" yên="" lặng="" mà="" lấy="" thêm="" một="" tập="" tư="" liệu="" ra="" "đây="" là="" việc="" mà="" lần="" trước="" ngài="" sai="" ta="" điều="" tra.="" hôm="" đó="" có="" chín="" người="" ra="" ngoài,="" trong="" đó="" có="" năm="" người="" nữa="" đi="" ra="" ngoài="" buổi="" tối.="" những="" người="" này="" hiện="" nay="" đều="" có="" phái="" người="" theo="" dõi".="" nguyên="" tích="" cau="" mày="" tiếp="" nhận="" danh="" sách,="" thấy="" một="" cái="" tên,="" sắc="" mặt="" bỗng="" nhiên="" trở="" nên="" quỷ="" dị,="" lập="" tức="" lại="" lộ="" ra="" nét="" trầm="" tư.="" "điện="" hạ,="" có="" gì="" không="" đúng="" sao?"="" hạ="" tá="" hỏi.="" "người="" tên="" hoa="" điêu="" này.".="" nguyên="" tích="" lạnh="" lùng="" mà="" nói.="" "ngài...="" nghĩ="" rằng="" hắn="" có="" thể="" tin="" được?"road="" cẩn="" thận="" mà="" hỏi="" han.="" mỗi="" lần="" vương="" tử="" điện="" hạ="" có="" nguy="" cơ="" nổi="" bão,="" tên="" khôn="" lỏi="" hạ="" tá="" kia="" đều="" đẩy="" hắn="" ra="" thế="" thân.="" lần="" này="" cũng="" thế,="" nhất="" định="" làâm="" mưu="" của="" tên="" kia.="" thế="" nhưng,="" càng="" bi="" kịch="" là,="" chỉ="" cần="" hạ="" tá="" vừa="" nhìn="" hắn,="" road="" hắn="" đều="" không="" tự="" chủ="" được="" mà="" nói="" luôn="" ra="" điều="" mà="" cả="" hai="" đều="" muốn="" hỏi.="" qua="" ba="" giây,="" nguyên="" tích="" mới="" nói="" "ít="" nhất="" hắn="" đáng="" tin="" hơn="" nhứng="" kẻ="" khác".="" dù="" bây="" giờ="" không="" tin="" mà="" phái="" người="" khác="" đi="" theo="" dõi="" chỉ="" sợ="" cũng="" sẽ="" nhanh="" chóng="" bị="" la="" thiểu="" thiên="" phát="" hiện,="" nói="" không="" chừng,="" những="" kẻ="" mà="" hạ="" tá="" phái="" đi="" theo="" dõi="" la="" thiểu="" thiên="" đều="" đã="" bị="" lộ="" rồi.="" hạ="" tá="" nói:="" "vậy="" được.="" đây="" là="" tư="" liệu="" mà="" ngài="" muốn="" về="" gia="" tộc="" just,="" đại="" bộ="" phận="" là="" nhờ="" người="" máy="" gia="" dụng="

của=“” vương=“” tử=“” phi=“” điều=“” tra=“” hộ.=“” trong=“” đó=“” quả=“” thực=“” là=“” có=“” một=“” chút=“” điểm=“” khả=“” nghi.=“” gia=“” tộc=“” just=“” là=“” một=“” trong=“” hai=“” đại=“” gia=“” tộc=“” của=“” theles,=“” nhưng=“” mà=“” lúc=“” chiến=“” tranh=“” mới=“” kết=“” thúc,=“” gia=“” tộc=“” just=“” hầu=“” như=“” mất=“” quan=“” hệ=“” với=“” hoàng=“” thất,=“” thậm=“” chí=“” bị=“” một=“” vài=“” thế=“” lực=“” chèn=“” ép,=“” quyền=“” lực=“” đại=“” giảm,=“” tộc=“” trưởng=“” còn=“” suýt=“” nữa=“” bị=“” xóa=“” tên=“” khỏi=“” trưởng=“” lão=“” viện…=“” mãi=“” đến=“” ba=“” trăm=“” năm=“” trước,=“” cũng=“” chính=“” là=“” khi=“” mà=“” mặc=“” gia=“” công=“” tước=“” thành=“” niên,=“” chính=“” thức=“” lên=“” làm=“” tộc=“” trưởng,=“” gia=“” tộc=“” này=“” mới=“” một=“” lần=“” nữa=“” tiến=“” vào=“” trung=“” tâm=“” quyền=“” lực=“” của=“” theles”.=“” “dã=”” tâm=“” của=“” hắn=“” thật=“” là=“” lớn,=“” nhưng=“” mà,=“” ở=“” theles=“” còn=“” có=“” một=“” người=“” có=“” dã=“” tâm=“” còn=“” lớn=“” hơn=“” cả=“” hắn”=“” nguyên=“” tích=“” nhàn=“” nhạt=“” nói,=“” ngón=“” tay=“” gõ=“” nhẹ=“” trên=“” mặt=“” bàn.=“” “ngài=”” ý=“” chỉ=“” vị=“” đế=“” vương=“” kia=“” sao?”road=“” hỏi.=“” “không,=”” là=“” vị=“” thanh=“” vương=“” kia=“” cơ.=“” nếu=“” ta=“” đoán=“” không=“” lầm,=“” đế=“” vương=“” đời=“” tiếp=“” theo=“” sẽ=“” không=“” phải=“” là=“” nhi=“” tử=“” của=“” a=“” địch=“” tác,=“” mà=“” sẽ=“” là=“” vị=“” thanh=“” vương=“” kia.=“” tại=“” yến=“” hội=“” hôm=“” trước,=“” thanh=“” vương=“” tiếp=“” đón=“” giới=“” quyền=“” quý=“” còn=“” nhiều=“” hơn=“” cả=“” vị=“” đế=“” vương=“” kia,=“” bao=“” quát=“” các=“” cấp=“” văn=“” minh,=“” hơn=“” nữa=“” quan=“” hệ=“” khá=“” là=“” thân=“” thiết.=“” mặt=“” khác,=“” suy=“” nghĩ=“” của=“” hai=“” anh=“” hem=“” bọn=“” họ=“” cũng=“” không=“” hợp=“” nhau”=“” nguyên=“” tích=“” lộ=“” ra=“” một=“” nụ=“” cười=“” châm=“” chọc,=“” lập=“” tức,=“” trong=“” mắt=“” road=“” hiện=“” lên=“” sự=“” kính=“” nể=“” vô=“” cùng.=“” nguyên=“” tích=“” nhàn=“” nhạt=“” hỏi=“” “mấy=”” giờ?”=“” road=“” không=“” thể=“” làm=“” gì=“” khác=“” hơn=“” ngoài=“” việc=“” thu=“” hồi=“” sự=“” sùng=“” bái=“” đối=“” với=“” vương=“” tử=“” điện=“” hạ=“” của=“” mình,=“” nhìn=“” thoáng=“” qua=“” đồng=“” hồ=“” ở=“” trên=“” tường,=“” nói=“” “còn=”” kém=“” hai=“” mươi=“” phút=“” nữa=“” mới=“” đến=“” giờ=“” ngài=“” đi=“” bồi=“” vương=“” tử=“” phi=“” điện=“” hạ=“” dùng=“” bữa=“” trưa”.=“” nguyên=“” tích=“” hừ=“” một=“” tiếng,=“” bảo=“” hạ=“” tá“tiếp=”” tục.=“” gia=“” tộc=“” just=“” làm=“” sao=“” tiến=“” nhập=“” vào=“” được=“” trung=“” tâm=“” quyền=“” lợi=“” của=“” theles?”=“” hạ=“” tá=“” ngẩng=“” đầu=“” “đây=”” chính=“” làđiểm=“” kỳ=“” quái=“” nhất.=“” chúng=“” ta=“” không=“” tra=“” được=“” vì=“” nguyên=“” nhân=“” gì=“” mà=“” một=“” gia=“” tộc=“” rớt=“” đài=“” thời=“” gian=“” dài=“” như=“” vậy=“” lại=“” có=“” thể=“” một=“” lần=“” nữa=“” quật=“” khởi,=“” mà=“” những=“” thế=“” lực=“” tân=“” sinh=“” chèn=“” ép=“” bọn=“” họ=“” toàn=“” bộ=“” đều=“” bị=“” bại=“” lui.=“” thế=“” nhưng=“” con=“” người=“” máy=“” gia=“” dụng=“” của=“” vương=“” tử=“” phi=“” điện=“” hạ=“” xâm=“” nhập=“” được=“” vào=“” cơ=“” sở=“” dữ=“” liệu=“” của=“” ngoại=“” vi=“” của=“” máy=“” chủ,=“” chiếm=“” được=“” một=“” tin=“” tức…”=“” “tin=”” tức=“” ngoại=“” vi?”=“” hạ=“” tá=“” trả=“” lời=“” “đúng=”” thế,=“” nếu=“” cho=“” nó=“” thêm=“” thời=“” gian,=“” có=“” khi=“” có=“” thể=“” xâm=“” nhập=“” được=“” cả=“” vào=“” tư=“” liệu=“” trong=“” hạch=“” tâm=“” nữa”.=“” vương=“” tử=“” phi=“” điện=“” hạ=“” tuy=“” rằng=“” xuất=“” thân=“” bình=“” dân,=“” nhưng=“” không=“” thể=“” không=“” nói=“” người=“” máy=“” gia=“” dụng=“” của=“” nhà=“” họ=“” thực=“” sự=“” là=“” phi=“” thường=“” …đặc=“” biệt.=“” road=“” –=“” người=“” biết=“” thân=“” phận=“” thực=“” của=“” la=“” tiểu=“” lâu–=“” nuốt=“” nuốt=“” khẩu=“” nước=“” bọt,muốn=“” nói=“” lại=“” thôi.=“” người=“” máy=“” gia=“” dụng=“” của=“” dị=“” thú=“” cơ=“” mà,=“” đâu=“” phải=“” loại=“” mà=“” mấy=“” thứ=“” máy=“” móc=“” bình=“” thường=“” có=“” thể=“” so=“” sánh.=“” nguyên=“” tích=“” tựa=“” hồ=“” cũng=“” không=“” muốn=“” nói=“” nhiều=“” về=“” 125,=“” chỉ=“” hỏi=“” “tin=”” gì=“” vậy?”=“” “ba=”” trăm=“” năm=“” trước,=“” năm=“” mà=“” mặc=“” gia=“” công=“” tước=“” thành=“” niên,=“” phi=“” thuyền=“” của=“” gia=“” tộc=“” just=“” có=“” một=“” lần=“” từng=“” đi=“” thám=“” hiểm=“” xa=“” nhà,=“” mà=“” nơi=“” nó=“” tới=“” chính=“” là=“” một=“” tiểu=“” tinh=“” cầu=“” sát=“” biên=“” giới=“” của=“” liên=“” bang=“” bây=“” giờ”=“” hạ=“” tá=“” nói.=“” nguyên=“” tích=“” sửng=“” sốt=“” “ba=”” trăm=“” năm=“” trước?=“” nói=“” cách=“” khác,=“” khi=“” đó=“” mặc=“” gia=“” công=“” tước=“” kia=“” đã=“” biết=“” sự=“” tồn=“” tại=“” của=“” đế=“” quốc=“” cùng=“” liên=“” bang?=“” nhưng=“” hắn=“” đợi=“” lâu=“” như=“” vậy,=“” đến=“” giờ=“” mới=“” để=“” cho=“” theles=“” biết=“” sự=“” tồn=“” tại=“” của=“” chúng=“” ta=“” là=“” vì=“” lẽ=“” gì?”=“” “điện=”” hạ,=“” chúng=“” ta=“” cũng=“” không=“” tìm=“” được=“” tư=“” liệu=“” chi=“” tiết=“” về=“” việc=“” này,=“” nhưng=“” ta=“” nghĩ,=“” nếu=“” chuyện=“”

này=“” đã=“” từng=“” phát=“” sinh=“” trên=“” địa=“” bàn=“” của=“” chúng=“” ta=“” thì=“” việc=“” cóđược=“” tư=“” liệu=“” năm=“” đó=“” cũng=“” không=“” phải=“” không=“” có=“” khả=“” năng”=“” hạ=“” táđịnh=“” liệu=“” trước=“” mà=“” nói,=“” sau=“” đó=“” liếc=“” sang=“” phía=“” road“tuy=“” road=“” không=“” mạnh=“” lắm=“” nhưng=“” năng=“” lực=“” điều=“” tra=“” của=“” hắn=“” vẫn=“” nhượng=“” ta=“” kính=“” nể=“” phi=“” thường”.=“” nguyên=“” tích=“” cũng=“” liếc=“” nhìn=“” road,=“” cầm=“” một=“” ít=“” tư=“” liệu=“” ném=“” về=“” phía=“” hắn=“” ta=“” “đi=“” thăm=“” dò=“” xem=“” chuyện=“” gì=“” xảy=“” ra”.=“” road=“” ngơ=“” ngác=“” màđón=“” nhận=“” sự=“” khen=“” thưởng=“” bất=“” bình=“” thường=“” từ=“” phía=“” hạ=“” tá,=“” long=“” ngóng=“” bắt=“” lấy=“” tập=“” tư=“” liệu,=“” sau=“” đó=“” lấy=“” lại=“” tinh=“” thần,=“” thì=“” thào=“” nói=“” “tại=“” sao=“” lại=“” là=“” tôi…?”=“” nguyên=“” tích=“” đãđứng=“” dậy=“” đi=“” ra=“” ngoài,=“” mà=“” hạ=“” tá=“” thì=“” ở=“” một=“” bên=“” vừa=“” dọn=“” dẹp=“” tư=“” liệu,=“” vừa=“” nói=“” “vì=“” có=“” thể=“” cóđược=“” nhiều=“” tin=“” tức=“” đáng=“” giá,=“” đây=“” là=“” cơ=“” hội=“” khóđược=“” để=“” cho=“” cậu=“” thể=“” hiện=“” năng=“” lực=“” bản=“” thân=“” mà”.=“” road=“” bất=“” khả=“” tư=“” nghị=“” mà=“” nhìn=“” lại=“” há=“” tá.=“” rõ=“” ràng=“” bình=“” thường=“” nếu=“” có=“” chuyện=“” gì=“” khó=“” xử=“” lý,=“” điện=“” hạ=“” đều=“” phái=“” tên=“” hỗn=“” đản=“” này=“” đi=“” ra=“” ngoài=“” làm=“” việc=“” mà…=“” “tôi=“” muốn=“” nghe=“” lý=“” do=“” thực=“” sự!”=“” hạ=“” tá=“” vừa=“” đi=“” ra=“” khỏi=“” phòng=“” vừa=“” lười=“” biếng=“” nói=“” “nếu=“” như=“” thực=“” sự=“” muốn=“” một=“” cái=“” lý=“” do,=“” thìđại=“” khái=“” là,=“” sau=“” khi=“” trở=“” về,=“” kỳ=“” nghỉ=“” phép=“” của=“” tôi=“” sẽ=“” bắt=“” đầu”.=“” “…”=“” nguyên=“” tích=“” yêu=“” cầu=“” rất=“” là=“” nhiều=“” món,=“” la=“” tiểu=“” lâu=“” cũng=“” rất=“” chiều=“” chuộng=“” mà=“” làm=“” hết=“” toàn=“” bộ,=“” nhưng=“” màcậu=“” cũng=“” để=“” thừa=“” ra=“” để=“” đưa=“” phần=“” cho=“” la=“” thiểu=“” thiên.=“” lúc=“” nguyên=“” tích=“” tới,=“” bánh=“” gato=“” vừa=“” lúc=“” ra=“” lò.=“” tuy=“” không=“” được=“” đẹp=“” như=“” tam=“” mộc=“” quán=“” làm=“” nhưng=“” hương=“” vị=“” ngửi=“” thôi=“” cũng=“” thấyrất=“” tuyệt.=“” khi=“” nguyên=“” tích=“” đang=“” chăm=“” chú=“” dùng=“” cơm,=“” la=“” tiểu=“” lâu=“” chần=“” chờ=“” một=“” chút=“” rồi=“” hỏi=“” “=”” nguyên=“” tích,=“” vì=“” sao=“” la=“” thiểu=“” thiên=“” lại=“” có=“” mặt=“” ở=“” trên=“” phi=“” thuyền?”=“” nguyên=“” tích=“” chợt=“” khựng=“” lại=“” động=“” tác,=“” lập=“” tức=“” lại=“” tiếp=“” tục=“” bóc=“” xác=“” tôm,=“” vừa=“” bóc=“” vừa=“” nói=“” “làanhđể=“” hắn=“” tới,=“” tiện=“” bảo=“” hộ=“” em,=“” tiện=“” giúp=“” anhâm=“” thầm=“” điều=“” tra”.=“” “nguyên=“” lai=“” là=“” như=“” thế,=“” trách=“” không=“” được=“” cậu=“” ấy=“” bảo=“” em=“” không=“” được=“” để=“” lộ=“” ra”la=“” tiểu=“” lâu=“” gật=“” gật=“” đầu.=“” “em=“” rất=“” thích=“” la=“” thiểu=“” thiên?”=“” nguyên=“” tích=“” ngẩng=“” đầu,=“” nghi=“” hoặc=“” mà=“” hỏi=“” thăm.=“” la=“” tiểu=“” lâu=“” cóđiểm=“” nói=“” lắp=“” “ừ,=“” ừ=“” thì=“” cũng=“” có,=“” em=“” coi=“” hắn=“” như=“” đệ=“” đệ,=“” giống=“” như=“” nguyên=“” nặc=“” vậy”.đây=“” là=“” lần=“” đầu=“” tiên=“” cậu=“” thừa=“” nhận=“” với=“” người=“” khác=“” rằng=“” cậu=“” cũng=“” không=“” phải=“” không=“” thích=“” toàn=“” bộ=“” người=“” của=“” la=“” gia.=“” nguyên=“” tích=“” liếc=“” nhìn=“” la=“” tiểu=“” lâu=“” một=“” cái,=“” đổi=“” đề=“” tài=“” “emđã=“” có=“” siêu=“” cấp=“” kim=“” dịch=“” rồi,=“” định=“” lúc=“” nào=“” thì=“” bắt=“” đầu=“” làm=“” cơ=“” giáp=“” cấp=“” 10?”=“” “sẽ=“” mau=“” thôi,=“” emđang=“” bắt=“” đầu=“” xử=“” lý=“” tài=“” liệu=“” cấp=“” 10”.=“” 125=“” cảm=“” động=“” mà=“” chen=“” ngang=“” “hix,=“” cuối=“” cùng=“” tôi=“” cũng=“” có=“” thể=“” nhìn=“” thấy=“” chủ=“” nhân=“” của=“” tôi=“” lần=“” nữa=“” rồi=“” ….=“” trời=“” biết=“” tôiđãđợi=“” ngày=“” này=“” đã=“” bao=“” lâu…=“” nhất=“” định=“” chủ=“” nhân=“” cùng=“” đại=“” ca=“” cũng=“” phi=“” thường=“” chờ=“” mong=“” gặp=“”>

248. Chương 246

Khi Nguyên Tích cùng La Tiểu Lâu trở về đến đế đô, Phượng Già Lăng bệ hạ cùng Nguyên Liệt bệ hạ đều bớt chút thời gian (dù hiện tại họ rất bận) để đợi bọn họ ở vương cung. Nguyên Triệt đại ca thì vẫn còn đang ở tiền tuyến, nghe nói một thời gian sau sẽ trở về một chuyến.

Phượng Già Lăng mỉm cười nhìn về phía bọn họ “An toàn trở về là tốt rồi”

Nguyên Liệt trước gật đầu với Nguyên Tích, nói một câu "Chuyện về nhị cấp văn minh con xử lý rất khá, thời gian tới hợp tác cùng Ethedis, cha sẽ phái Bộ ngoại giao đi sang bên đó" sau đó lại quay sang nhìn La Tiểu Lâu, ghét bỏ mà nói hai câu "Con cũng chẳng phải chiến sĩ, học đòi tỷ thí cái nỗi gì… chịu thua còn nói là vì thế này thế kia được, thua thật sẽ càng làm mất mặt Nguyên gia".

La Tiểu Lâu mặt đỏ lên. Phượng Già Lăng thì lườm Nguyên Liệt một cái, cầm bình hồng trà trong tay rót vào chén cho 'đức ông chồng' sau đó quay đầu nói với La Tiểu Lâu"Ông ấy chỉ là lo lắng cho con thôi, hơn nữa, chúng ta cũng rất nhớ bọn con, nhất là khi trong nhàđã thật lâu không có ai làm cơm rồi". Câu nói cuối cùng, thanh âm của Phượng Già Lăng bệ hạ dẫn theo một tia phiền muộn.

Trà của Nguyên Liệt chưa đưa đến được bên mép, nghe vậy vội lộ ra một nụ cười hiếm thấy "Không, darling, canh em làm hai ngày trước ăn rất ngon mà, chờ lúc nào bọn nó không có nhà, chúng ta lại làm ăn nhé".

La Tiểu Lâu cúi đầu, nhịn cười. Ở thế giới này, sau khi 'lấy chồng',cậu lần đầu tiên được trưởng bối quan ái. Hơn nữa, cậuđã sớm phát hiện, cậu rất thích cha mẹ của Nguyên Tích. Bọn họ không như 125 luôn tưởng tượng về đôi bố mẹ chồng luôn khi dễ 'nàng dâu' mà thực ra còn rất chiếu cố cậu.

Về phần Nguyên Tích, sau khi nghe đoạn đối thoại của cha mẹ, khóe miệng y khẽ run rẩy. Từ khi được ăn đồ ăn La Tiểu Lâu nấu, yđã chẳng dám tiếp thụ ý tốt của mẹ. Một điều làm mọi người đều kinh ngạc đó là, dù mùi vị có như thế nào, cha cũng đều bình tĩnh màăn hết, đồng thời còn cực lực tán thưởng, thuận tiện cổ vũmẹ làm nhiều lần nữa, đại khái đây cũng là nguyên nhân màmẹ nấu ăn tiến bộ hơn trước rất nhiều…

"Các conđi đường xa mỏi mệt, trước dùng bữa rồi đi xuống nghỉ ngơi đi, công việc để ngài mai, sẽ bề bộn nhiều việc lắm đấy" Phượng Già Lăng nói.

La Tiểu Lâu cùng Nguyên Tích trở về phòng mình. Trên đường về, hai người hầu mặc chế phục màu lam ngăn cản bọn họ, hướng Nguyên Tích nói gìđó, Nguyên Tích nhíu mày, nói một câu với La Tiểu Lâu rồicùng họ rời đi.

La Tiểu Lâu gật gật đầu, một mình đi về, lúc cậu không chúý, trên cổ chợt lóe, một thân ảnh lục sắc lưu loát mà rơi trên mặt đất, cái chân ngắn cũn cỡn chạy đuổi theo hướng mà Nguyên Tích rời đi.

Nguyên Tích tiến vào một tầng ngầm của vương cung. Ở đây tuy không hoa lệ trang trọng như hoàng cung bên trên nhưng có một cỗ khí thế uy áp lành lạnh. Yđi đằng trước, đằng sau là hai gã quan hầu. Mà 125 thì sau khi qua cửa liền bị thủ vệ phát hiện, đành phải làm bộ dáng cứng ngắc màđi theo Nguyên Tích, nỗ lực làm ra vẻ ta đây chỉ là một con người máy gia dụng tầm thường mà thôi.

Mấy người một con robot đi qua một gian phòng thí nghiệm, sau khi thấy bên trong chứa đầy người máy, thân thể 125 cứng đờ, tại một góc tối trực tiếp nhảy vào túi của Nguyên Tích.

Cước bộ Nguyên Tích khựng lại trong nháy mắt, hơi hơi cúi đầu nhìn thoáng qua cái vòng cổ màu lam nằm im bất động trong túi mình, nhíu mày, xong vẫn tiếp tục đi tiếp. Hai người đi theo đằng sau y có chút nghi hoặc mà nhìn nhau, không phát hiện được điều gì dị thường, cũng tiếp tục theo bước Nguyên Tích.

Hai phút sau, Nguyên Tích đã đi tới trước một cánh cửa bạch sắc, trên cửa vẽ một ký hiệu cong lưu đối xứng hình hai con rồng quấn vào nhau. Khẽ đưa tay ấn vào ký hiệu đó theo một cách thức đặc biệt, đại môn màu trắng không tiếng động mở ra.

Hai người hầu đằng sau không đi theo, đứng tại hai bên cửa canh chừng.

Trong phòng, mọi người ở đó thấy Nguyên Tích bước vào đều đứng lên, hơi hạ thấp người. Một người khá lớn tuổi tiến tới nói "Vương tử điện hạ, lần này thỉnh ngài lại đây là muốn hỏi ngài một chút, về chuyện kéo dài hậu đại của vương tộc … Ngài đã suy nghĩ chưa? Viện chúng tôi đã hỏi qua ý kiến của hai vị bệ hạ, bọn họ tuy nghĩ rằng hơi sớm, nhưng bây giờ là thời kìđặc thù, thấy cũng có thể được, muốn chúng tôi đi hỏi ý kiến của điện hạ cùng vương tử phi điện hạ. Tuy rằng ngài vẫn luôn cự tuyệt chúng tôi, nhưng mà, dù chỉ là làm công tác chuẩn bị thì cũng cần rất nhiều thời gian…"

Nguyên Tích tập trung tinh thần lắng nghe, nghe xong, nhướng mày, chẫm rãi nói "Được, có thể bắt đầu nuôi cấy hậu đại của bọn tôi".

Mười người trong phòng hiển nhiên đã làm tốt công tác chuẩn bị tinh thần để thuyết phục khuyên bảo Nguyên Tích điện hạ, bởi mấy lần trước, đề nghị này vừa đưa ra đã bị vị vương tử tính tình táo bạo này một ngụm phủ quyết. Hiện tại, Nguyên Tích điện hạ lại thống khoái đáp ứng làm mọi người đều sửng sốt. Vị lão nhân kia thật sự kích động "Điện hạ! Ngài cuối cùng cũng đồng ý!! Ngài yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ tuyển trạch những gen truyền thừa ưu tú nhất của ngài cùng vương tử phi…"

Nguyên Tích không quá hứng thú mà ngắt lời lão nhân "Cái đó không cần … chỉ là trong quá trình cấy ghép dựng dục, vô luận phát sinh chuyện gì cũng đều phải báo cho ta trước tiên". Nếu như … nếu như có cái tiểu oa nhi nhu thuận giống La Tiểu Lâu, cha mẹ nhất định sẽ phi thường thương nó, đến lúc đó, không chừng bọn họ sẽ tiếp nhận thân phận dị thú của La Tiểu Lâu.

"Đương nhiên, không có sự đồng ý của ngài cùng vương tử phi, chúng tôi sẽ không đem tư liệu cấp cho bất luận kẻ nào" Lão nhân lập tức cam đoan, bởi vì quá kích động, trên khuôn mặt nhăn nheo vẫn còn mang theo màu hồng nhạt.

Nhưng mà, đâu phải chỉ mình ông ta kích động, bao người trong phòng, bao gồm cả 125 vẫn đang nằm trong túi Nguyên Tích. Lúc Nguyên Tích xoay người ly khai gian phòng, 125 thật hận không thể nhảy ra đàm đạo cùng ông già kia một phen, đồng thời chia sẻ những hiểu biết của nóvề kỹ thuật sinh sản của dị thú. Muốn là muốn thế, nhưng nó vẫn phải nhịn xuống. Vì một tương lai tốt đẹp hơn, nó quyết định về lập một kế hoạch cụ thể.

Nguyên Tích trở lại phòng mình, đã cóLa Tiểu Lâu ở đấy, đem chuyện này nói với La Tiểu Lâu. La Tiểu Lâu ngẩn ra. Cậu, cậu, cậu phải làm cha rồi?

Nguyên Tích thấu hiểu mà ngồi sát cạnh cậu, ôm ngang người La Tiểu Lâu"Em yên tâm, đứa nhỏ sẽ không chiếm nhiều thời gian của chúng ta đâu, sẽ có người trông nó mà".

Vào ban đêm, La Tiểu Lâu nằm mơ thấy ác mộng.

Cậu mơ thấy mọi chuyện trong nhàđều hỏng bét. Nguyên Tích đang ở trong nhà bếp chờ ăn bữa sáng, mà trong lòng mình còn có một đứa nhỏ đang chờ bón sữa. La Tiểu Lâu vì tiếng khóc lóc ôô mà phiền lòng đứng dậy, nhưng cậu khiếp sợ phát hiện, trong lòng cậu là một tiểu động vật lông trắng.

Nửa đem giật mình tỉnh giấc, Nguyên Tích hờn dỗi mà lầm bầm một tiếng, đưa cậuôm càng chặt mà vùi đầu ngủ tiếp.

La Tiểu Lâu không dám nghĩ nhiều nữa, đến lúc đó hẵng hay. Hài tử và vân vân … thật đáng sợ, cứ nhìn 125 là biết.

Ooooo

Ngày hôm sau, La Tiểu Lâu cùng Nguyên Tích đi đến quân bộ.

Nguyên Tích phái người đưa La Tiểu Lâuđi đến bộ nghiên cứu cơ giáp. Sư phụ của cậu cùng vị Hi Bá Laiđại sư kia vẫn còn ở chỗ này. La Tiểu Lâu thỉnh hai vị đại sư cùng Carlos trung tướng đến một gian phòng, sau đó nói "Thỉnh sư phụ, đại sư, còn có ngài trung tướng lại đây là vì lần này đến Theles, condã mang về được một thứ đặc biệt" Nói xong, La Tiểu Lâu lấy Siêu cấp Kim dịch mang ra.

Nghiêm đại sư không chút khách khí mà lấy thứ đồ đệ vừa bỏ ra kéo lại gần xem xét, hướng tinh thần lực vào trong tìm kiếm, Hi Bá Laiđại sư thì nhìn La Tiểu Lâu một cái, trên mặt vẫn kiêu ngạo nhưng đãđến gần vài bước.

Carlos trung tướng trực tiếp hỏi La Tiểu Lâu"Nga? Dịch thể mang về từ văn minh cấp 2 này không biết là có tác dụng gì?"

"Tác dụng của nó làđề cao xác suất thành công, đặc biệt làđề cao xác suất thành công của cơ giáp cấp tám, cấp chín vàcấp 10"La Tiểu Lâu nói thẳng.

Thấy ba vị lão nhân đều trợn tròn mắt, La Tiểu Lâu lại bổ sung thêm "Tuy vậy, thứ này ta cũng không có nhiều, chỉ có năm bình, là con mua để làm thập cấp cơ giáp, đại khái chỉ có thể lấy một lọ ra để nghiên cứu thôi".

Carlos trung tướng vui mừng mà gật đầu "Một lọ là tốt rồi, một lọ nhiều như thế này cơ mà" Nếu thật sự nghiên cứu ra công thức chế tạo, dù công năng thấp hơn một ít nhưng cũng có thể đề cao xác suất thành công của cơ giáp cấp bảy, cấp tám trên diện rộng. Điều này cũng sẽ là một trợ lực lớn lao cho đại chiến sắp tới".

Nghiêm đại sư nghiêm túc mà nhìn về phía La Tiểu Lâu"Cậu thật sự định làm cơ giáp cấp 10?" Thanh âm bình thường trung khí mười phần nay đã dẫn theo một tia run rẩy.

La Tiểu Lâu nở nụ cười "Đương nhiên rồi, vạn sự sẵn sàng".

Nghiêm đại sư cố sức vỗ vỗ vai La Tiểu Lâu, chưa nói gì, nhưng vui mừng nở nụ cười.

Hi Bá Lai đại sư chớp lấy cơ hội hiếm có mà làm trò Nghiêm đại sư "Hảo tiểu tử, có chí khí, so với sư phụ của ngươi cũng không … (ý là cũng không kém sư phụ của ngươi)không, ngươi mạnh hơn lão gia hỏa này nhiều".

La Tiểu Lâuđỏ mặt "Mong Bá Lai đại sư ngàn vạn lần đừng nói như vậy, con còn kém sư phụ của con vạn dặm, bản thiết kế cơ giáp cấp 10 còn muốn thỉnh sư phụ giúp đỡ xem xem. Tài liệu một chút cũng chẳng thừa, hơn nữa, siêu cấp kim dịch quáít, con không có cơ hội để sửa sai lầm".

"Được!!" Nghiêm đại sư tựa hồ còn sốt ruột hơn cả La Tiểu Lâu, lập tức đã kéo La Tiểu Lâu tìm một gian phòng để nghiên cứu thiết kế cơ giáp, đi hao bước lại quay lại nhìn Hi Bá Laiđại sư "Lão gia hỏa này, lão cũng lại đây đi, nhìn giúp đồ đệ của tôi".

Hi Bá Lai đại sư cười cười, không chút do dự cũng đi theo. Nghiêm đại sư thấy ông ta lần này không cãi lại mình, hiển nhiên có chút không quen, trừng mắt với Hi Bá Laiđại sư một cái, khóe miệng giật giật.

La Tiểu Lâu bỗng nhớ tới cỏ kim bích vẫn đặt ở trong hộp trữ đồ, vội ngừng lại, từ trong người lấy ra một đám cây nhỏ đãđược 125 chăm sóc bồi dưỡng mấy hôm, một mảnh màu bích lục dị thường khả ái.

"Trung tướng Carlos, đây là cỏ kim bích, là nguyên liệu chủ yếu của siêu cấp kim dịch trong tay ngài. Đây là những cây còn chưa trưởng thành, ngài xem có cách nào giúp nó mau mau trưởng thành, đến lúc đó nghiên cứu siêu cấp kim dịch sẽ có chỗ trọng dụng"La Tiểu Lâu nói, đem bao cỏ xanh bích kia đến cho Carlos trung tướng.

Carlos trung tướng cười đến mức mắt mị thành một đoàn "Vương tử phi điện hạ thế mà lần này lạicóđại ân với chúng ta, không chỉ mang về siêu cấp kim dịch, lại mang được cả nguyên liệu, có vẻ như Theles văn minh cấp 2 kia thật sự hào phóng".

La Tiểu Lâu cười ngượng, cũng không định nói đây là do cậu và 125 lén mang trộm về.

Đến phòng làm việc, La Tiểu Lâuđem bản thiết kế đã suy nghĩ mấy ngày nay lấy ra. Cậu đã chuẩn bị ba phần, đưa cho Nghiêm đại sư cùng Hi Bá Laiđại sư. Sau đó khẩn trương màđứng ở một bên.

Hai vị đại sư tập trung tinh thần mà nhìn, thỉnh thoảng lại trao đổi một chút.

Cuối cùng, thương lượng xong, hai vị đại sư giúp La Tiểu Lâu sửa chữa. La Tiểu Lâu vừa nhìn qua đã biết sự sửa chữa của hai vị đại sư càng làm cho phương án hoàn thiện hơn, cảm kích mà nói lời cảm tạ thật nhiều lần.

Hi Bá Lai đại sư nhìn thấy trong mắt La Tiểu Lâu là sự kính nể từ đáy lòng, vừa đố kị lão đối thủ cóđồ đệ thật ngoan, vừa cười nói "Cậuđừng so sánh làm gì, mấy lão già chúng ta đã nghiên cứu cái này bao nhiêu năm, kinh nghiệm đương nhiên là hơn bọn trẻ tuổi các cậu rồi. Nhưng mà phải nói thật, rất nhiều quan điểm chúng ta cũng kém bọn thanh niên các người, trong thiết kế của cậu có nhiều chỗ rất linh khí, nhất là phần này".

Nói xong, Hi Bá Lai đại sư lấy một phần của bản vẽ mang ra.

La Tiểu Lâu cúi đầu nhìn, mặt đỏ lên. Đây là phần thiết kế vì Nguyên Tích. Cậu quen thuộc động tác thói quen của Nguyên Tích nhất, làm ra bản thiết kế này đến chính cậu cũng phải thừa nhận, đó là phần mà cậu tối thỏa mãn.

"Lúc nào thì bắt đầu?" Nghiêm đại sư hỏi.

“Nếu sư phụ cùng đại sư đều đã thống nhất bản thiết kế, tròđịnh ngày mai thì bắt đầu”La Tiểu Lâu nói. Vì cứu Ly mạch, cậuđã chuẩn bị thật lâu, đương nhiên làm càng nhanh càng tốt. Vấn đề về dị thú còn chờ Ly mạch đi giải quyết …Đây đại khái là chuyện duy nhất màcậu có thể làm cho nửa huyết mạch kia của mình.

“Được, tôi sẽ bảo Trầm Nguyên đến giúp cậu xử lý tài liệu” Nghiêm đại sư nói.

“Ngô, tiểu tử Mộ Thần chắc cũng về rồi, tôi lát nữa sẽ liên hệ hắn” Hai Bá Lai đại sư cũng nói.

249. Chương 247

Sáng sớm ngày hôm sau, Mộ Thần cùng Trầm Nguyên quả nhiên tới chỗ La Tiểu Lâu. Quân bộ cũng có phái vài cái cơ giáp chế tạo sư cấp sáu lại hỗ trợ. Đấy làđiều đương nhiên thôi. Dù không nhắc tới thân phận La Tiểu Lâu, chỉ riêng việc La Tiểu Lâu tới quân bộ làm việc, những thứ quân bộ được lời cũng không phải chỉ có chút xíu đâu. Cán bộ cấp cao ai nấy đều cười toe toét.

La Tiểu Lâu thật vui khi nhìn thấy Mộ Thần cùng Trầm Nguyên. Sau khi tay bắt mặt mừng, mấy người bọn họ đều tiến vào phòng làm việc. La Tiểu Lâu đặc biệt phân cho hai người mỗi người một ít bình nước hồ năng lượng để bổ sung tinh thần lực tiêu hao. Cái này đối với Mộ Thần cùng Trầm Nguyên mà nói thì thật sự là niềm vui bất ngờ.

Tài liệu cấp 10đặt mua ở Thiên Đông cũng đã chuyển tới rồi. Nhưng mà tài liệu đặt ở chỗ hai người lính đánh thuê thì không có ở chỗ hàng đó, bọn họ đã tìm đủ nhưng muốn chờ La Tiểu Lâu trở về để tự mình giao cho hắn.

La Tiểu Lâu xin Cao chủ quản giúp liên hệ với hai người bọn họ, hỏi xem bọn họ có thể giao hàng đến quân bộ được không, vìcậu mấy ngày nay bận quá. Hai người kia trả lời lại làđược, vừa tiện nhận một nửa tiền thù lao còn lại, vừa có thể hỗ trợ điều tra thêm một vài thứ.

Cao chủ quản không lâu sau đã báo lại cho La Tiểu Lâu như vậy, nói thêm là nửa giờ nữa, huynh đệ Ngô gia sẽ mang tài liệu đến.

Tài liệu cấp 10 chất trong phòng cũng đãđủ để làm những sáu cái cơ giáp cấp 10 rồi ấy chứ. La Tiểu Lâu không dám chuẩn bị ít, thừa hơn thiếu, nhỡ có cái nào hỏng thì sao, sẽ không còn đường để mà lui mất.Nửa giờ sau, có một người lính đến cửa phòng làm việc của cậu thông báo là có người đưa tài liệu tới.

La Tiểu Lâuđể mặc những thứ đồ dang dở ngổn ngang ở trong phòng, đi ra phòng khách. Nơi đóđã có một người trẻ tuổi đang ngồi chờ sẵn. Đúng là Ngô Thu.

Ngô Thu có vẻ chưa từng tới nơi như thế này (quân bộ) nên dùđang ngồi trên ghế salon vẫn rất cẩn thận mà nhìn bốn phía, mang theo sự không tự nhiên cùng một chút đề phòng.

Khi nhìn đến La Tiểu Lâuđã tới, Ngô Thu thở thẹ ra, vội vãđứng dậy “Điện hạ, những thứ ngài cần đã mang đến đây rồi”.

La Tiểu Lâu vội nói thanh tạ ơn, tiếp nhận rương tài liệu trong tay người kia, lại phát hiện 125 đáng lẽ bình thường rất hưng phấn mà gào thét thì nay lại rất yên lặng, cậu cúi đầu nhìn cái vòng cổ đang không ngừng lóe sáng kia, hơi nghi hoặc nhưng tạm thời không hỏi gì, đưa một cái nút không giam cho Ngô Thu “Đây là một nửa thù lao còn lại, anh có thể nhìn xem, có gì cần điều chỉnh thì nói cho tôi biết”.

Nói xong, La Tiểu Lâuđặt rương tài liệu lên bàn, bắt đầu kiểm tra.

Ngô Thu nhận được nút không gian, hưng phấn vô cùng, muốn cáo biệt ngay lập tức, nhưng mà sau khi nghe được La Tiểu Lâu nói sẽ giúp điều chỉnh lại cho phù hợp, lập tức nhớ đến mấy điểm màđại ca đã nói. Ở ngoài, bọn họ hầu như không thể kiếm được cơ giáp cấp sáu, mặc dù có thể đem đi điều chỉnh cho phù hợp nhưng chưa nói đến chuyện cơ giáp chế tạo sư thu phí cao, điều chỉnh xong có tốt bằng lúc trước hay không còn chưa chắc.

Do dự một lát, Ngô Thu quyết định không rời đi mà ngồi xuống bên cạnh chờ La Tiểu Lâu.

Kiểm kê tài liệu cũng thật dễ dàng, chất liệu không những đều là thượng đẳng mà còn nhiều hơn cả yêu cầu nữa. Hiển nhiên, hai huynh đệ này muốn bù lại việc La Tiểu Lâu trả thù lao là cơ giáp cấp bậc cao hơn hẳn mà tận lực tìm kiếm.

La Tiểu Lâu cười nói thanh tạ ơn lần nữa, Ngô Thu thoáng đỏ mặt, đem những chỗ muốn điều chỉnh cho cơ giáp của mình nói ra.

Đại đa số cơ giáp cấp sáu này đều làLa Tiểu Lâu lắp ráp nên chẳng mất bao lâu hắn đãđem những thứ cần điều chỉnh điều chỉnh tốt, đưa lại nút không gian cho Ngô Thu, còn nói thêm "Nếu có vấn đề, anh có thể tới tìm tôi".

Ngô Thu cảm kích gật đầu, nhìn vẻ mặt tươi cười của La Tiểu Lâu, trong lòng vừa động, tả hữu nhìn nhìn, phòng ngừa trong phòng này ngoài hắn cùng La Tiểu Lâu ra còn có người khác. Hắn há mồm đang định nói nhưng ngay lập tức lại nhớ tới ánh mắt cảnh cáo của anh trai hắn, con ngươi lập tức ảm đạm xuống. Ngô Thu cảm thấy càng ở đây lâu thì tâm trạng sẽ càng thêm rối rắm, nhanh chóng nói lời từ biệt với La Tiểu Lâu, rời khỏi quân bộ.

Người lính dẫn Ngô Thu đến bây giờ lại đưa hắn ra ngoài cửa, lúc đi, một người quân quân đi từ chỗ ngã rẽ đi lại gần, nhìn thấy Ngô Thu, nghi hoặc mà nhìn hắn từ trên xuống dưới.

Ngô Thu cũng chú ý thấy sự đánh giá của người quan quân kia với mình. Hắn bỗng nhiên chẳng biết sao lại thấy rất quen thuộc, làm cho hắn cả người rét run.

Ngô Thu sợ run người, nhất thời dừng bước, cúi đầu dịch sang bên cạnh, nhường đường cho cái người kia. Mãi khi người quan quân kia đi qua Ngô Thu mới thu hồi lại tầm mắt dò xét, đi ra ngoài.

Ngô Thu chỉ cảm thấy chân nhũn ra, vô lực mà tựa vào trên vách tường. Người lính tiễn hắn nghi hoặc mà hỏi "Sao vậy? Anh sinh bệnh?"

Ngô Thu lắc đầu, miễn cưỡng cười "Không sao đâu, là bệnh cũ thôi, chờ lát làđược rồi… Thực xin lỗi, làm chậm trễ ngươi, tôi đi ngay đây".

"Không có gì đâu, nếu ngươi cần bác sĩ thì cứ nói thẳng, dù sao ở đây cũng có sẵn bác sĩ quân y".

Ngô Thu thực sự kiên quyết mà chối từ, hắn chỉ muốn lập tức rời khỏi chỗ này. Lúc ngẩng đầu đi ra ngoài, Ngô Thu kinh ngạc phát hiện đằng trước cũng có hai người lính đang đi ra ngoài.

Trên trán Ngô Thu hắn lại ẩn ẩn mồ hôi lạnh, vội vàng nói tiếng cảm ơn với người lính đã tiễn hắn, bước nhanh ra ngoài. Dựa theo kinh nghiệm của hắn, hai người vừa rồi làđang đi theo dõitên quan quân kia.

Bất luận như thế nào, đây là cơ hội để hắn rời khỏi đây.

Ooooo

La Tiểu Lâu mang tài liệu về phòng làm việc. Lúc này trong phòng hắn có rất nhiều tài liệu ngổn ngang. Sau khi phân loại xong, La Tiểu Lâu bắt đầu xử lý tài liệu. Tài liệu cấp mười xử lý khó hơn tài liệu cấp 8, cấp 9 rất nhiều. Cho dù nguyên lực của cậu phong phú nhưng trong một ngày này cậu cũng cần bổ sung nguyên lực rất nhiều lần.

Cậu mải mê làm việc đến tận khi có người gõ cửa mới dừng lại. Sau khi đi ra ngoài, La Tiểu Lâu mới phát hiện phòng làm việc của Mộ Thần cùng Trầm Nguyên vẫn còn đang sáng đèn. (Đèn này không phải đèn phòng, mà là cái đèn lắp trước cửa phòng, biểu thị làđang có người làm việc bên trong, giống như cái đèn ở trước cửa phòng cấp cứu mà mình hay thấy trên TV ấy)

La Tiểu Lâu cảm thấy hơi áy náy, đi đi lại lại ngoài cửa phòng bọn họ một lúc, đang định gõ cửa thì có một thanh âm nhàn nhã già cả ngăn hắn lại "Bless biết đâu là cực hạn của mình, cậu không cần phải xen vào"– Nhìn lại, hóa ra làHi Bá Laiđại sư.

La Tiểu Lâu nghe vậy, suy nghĩ một lúc, vội gật đầu, sau đó cùng Nguyên Tích về nhà.

Một lát sau, sau khi La Tiểu Lâuđãđi khỏi, Nghiêm đại sư đi vào khu làm việc của La Tiểu Lâu–La Tiểu Lâuđược phân một khu riêng. Nhìn đến Mộ Thần cùng Trầm Nguyên vẫn đang miệt mài công tác, trong mắt ông hiện lên sự vừa lòng "Nếu bọn họ hợp tác hoàn thành được cơ giáp cấp 10, Trầm Nguyên cùng Mộ Thần nhất định sẽ cóđột phá".

Hi Bá Lai đại sư đi đằng sau cũng vừa lòng màđiểm đầu. Đó cũng là nguyên nhân màông để cho Mộ Thần lại đây hợp tác. Đến trình độ càng cao, khả năng đột phá lại càng không dễ, thường thường dù mấy chục năm, có khi trên trăm năm vẫn chẳng thấy chút tiến bộ, nhưng màđôi khi, cơ hội ngẫu nhiên lại sẽ sáng tạo được kì tích.

Tiếp đó, hai vị lão nhân tiến vào phòng làm việc của La Tiểu Lâu. Hai người tới bên cạnh bàn, cẩn thận nhìn những tài liệu đãđược xử lý xong.

"Đây là tài liệu của thiết kế số ba"Hi Bá Lai vừa nhìn lướt qua, lập tức nói.

Nghiêm đại sư gật gật đầu, đưa tay đặt lên một phần tài liệu.

Một lát sau, ông bỏ tay xuống, sau đó lại nhìn mặt bàn.

"Ông cũng đã phát hiện được đúng không? Tài liệu màđồ đệ ông xử lý chất lượng tốt hơn nhiều so với những người cùng cấp, hơn nữa, lượng công việc cũng phi thường … kinh người".Hi Bá Laiđại sư cười nhẹ nói.

Nghiêm đại sư khẽ cau mày "Dù thế nào, đồ đệ ta cũng là có thiên phú về tinh thần lực cực cao".

Hi Bá Lai đại sư hừ một tiếng, đang định nói là'cũng không tốt lắm' nhưng lại nuốt về.

Đến khi bước ra khỏi phòng, Nghiêm đại sư mới không tình nguyện lắm mà nói một câu "Chuyện này đừng có nói với người khác".

Hi Bá Lai đại sư nhướng mày, trong lòng tức giận. Ông ta làm việc khi nào thì cần người khác nhắc nhở chứ? Miệng vừa chuyển, Hi Bá Laiđại sư trả lời "Được, ông bảo đồ đệ bảo bối của ông lần sau mang cho ta một lọ siêu cấp kim dịch, chuyện này ta sẽ về suy nghĩ".

Nghiêm đại sư lập tức xù lông, một cỗ tinh thần lực thật lớn phóng về phía Hi Bá Laiđại sư "Cút, cho dù lần sau cậu ta lại mua về, đó cũng làđể hiếu kính lão tử đấy, không có phần của ôngđâu!"

Hi Bá Lai đại sư vung tay lên, nhẹ nhàng mà hóa giải công kích của Nghiêm đại sư, cười như không cười mà nhìn ông bạn già"Ông nếu muốn trao đổi, chúng ta tìm một chỗ để trao đổi, đừng có quấy rầy đến hai tiểu tử trong kia".

Nghiêm đại sư nhìn mặt đất, sắc mặt giận dữ mà bước ra ngoài.

Ooooo

Nguyên Tích cùng La Tiểu Lâu về đến nhà, tối muộn mới cùng trở về phòng. Nguyên Tích hướng La Tiểu Lâu ngoắc ngoắc tay, ý bảo cậu cùng nhau vào phòng tắm. Nhìn đến ánh mắt chứa đầy dục vọng của Nguyên Tích, La Tiểu Lâu cũng không do dự lắm, đem những bản thiết kế đang xem dở cất trở về, đứng dậy đi qua.

Nguyên Tích vừa lòng màôm La Tiểu Lâu, bắt đầu cởi quần áo của hai người, vừa cởi vừa hôn môi tiểu nô lệ.

La Tiểu Lâu tựa vào trên người Nguyên Tích, có thể cảm giác được da thịt rắn chắc bên dưới lớp áo.

Bởi vì Nguyên Tích vuốt ve khắp người, La Tiểu Lâu tay chân rất nhanh mềm nhũn, trên mặt cũng mang theo một chút màu đỏ. Ánh mắt của Nguyên Tích thì càng lúc càng sáng lên…Đúng lúc Nguyên Tích hắn đang định vứt bỏ hắn y phục của La Tiểu Lâu, bên ngoài cửa bỗng nhiên vang lên tiếng gõ cửa.

La Tiểu Lâu bối rối mà ngăn chặn động tác của Nguyên Tích, đánh vào cái tay của cái con người đang giả bộ như không nghe thấy gì, nói "Em, emđi ra ngoài xem".

Nguyên Tích bực mình mà dừng lại, lưu loát đem quần áo của La Tiểu Lâu mặc lại, chính mình thì lười mặc đồ, cứ thế đi sang phòng khách.

Rất nhanh, La Tiểu Lâu nghe được tiếng hô kinh sợ của người hầu. Đáng thương quá. Từ sau khi Road– người quen thuộc nhất với các thói xấu của Nguyên Tích – phải đi làm nhiệm vụ, những người khác phải chịu không ít lửa giận từ vị vương tử điện hạ khó tính này.

La Tiểu Lâuđanh định đi vào phòng tắm trước, lại nghe thấy tiếng Nguyên Tích ở phòng khách gọi cậu.

La Tiểu Lâu nghi hoặc mà bước ra, phát hiện một người hầu tay chân luống cuống mang theo mười mấy người nữa đang đứng ở phòng khách. Trong tay bọn họ đều cầm một bộ quần áo mới tinh.

"Gì vậy?"

Vị quan hầu kia vội vàng hành lễ với hắn, sau đó nói "Điện hạ, đây là lễ phục mới của hai vị. Bởi vì ban ngày hai ngài đều bận quá, bất đắc dĩ chúng thần mới phải tới quấy rầy lúc này".

Nguyên Tích chọn một ít cho La Tiểu Lâu, sau đó nói số đo của La Tiểu Lâu, chính mình thì chẳng quan tâm lắm, nói với 'vợ'"Em chọn cho ta đi, chỉ cần em thích làđược".

La Tiểu Lâu nhìn nhìn quần áo của Nguyên Tích, tưởng tượng một lát, cảm thấy cái nào Nguyên Tích mặc vào đều đẹp lắm, hơi có chút ghen tị, La Tiểu Lâu chọn nhanh vài bộ.

Người quan hầu kia nhẹ nhàng thở ra, nhanh chóng hành lễ với Nguyên Tích rồi cúi đầu cáo lui.

Nguyên Tích ôm chầm La Tiểu Lâu, tiếp tục đi hướng phòng tắm.

Ooooo

Vì tối qua ngủ muộn, sáng nay La Tiểu Lâu cùng Nguyên Tích đến quân bộ muộn hơn thường ngày.

Lúc La Tiểu Lâuđến, kinh ngạc phát hiện phòng khách bên ngoài phòng làm việc của cậu là một đống hỗn độn, trên ghế sofa xuất hiện những vết vắt thật lớn. Cậu ngơ ngác nhìn nhìn. Cậu bị cướp ghé thăm??? Rất nhanh sau đó, một vài binh lính chạy đến thu dọn phòng, chỉ là khi La Tiểu Lâu hỏi chuyện gì xảy ra, toàn bộ đều lắc đầu nói là không có chuyện gì.

La Tiểu Lâuđành buông tha cho vấn đề này, sau đó mới phát hiện phòng làm việc của Mộ Thần cùng Trầm Nguyên vẫn còn sáng đèn chỉ thị. Hai người này chẳng lẽ cả đêm không về?

Nghĩ đến lời của Hi Bá Laiđại sư, La Tiểu Lâu lo lắng mà nhìn lại, sau đó quay về phòng làm việc của chính mình.

Ooooo

Ba ngày sau, La Tiểu Lâuđã xử lý xong phần tài liệu cuối cùng, mà hai người cuồng công tác kia cũng đi ra khỏi phòng làm việc, đưa những tài liệu mình chịu trách nhiệm xử lý giao cho La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu nhìn hai người bạn đầy vẻ mệt mỏi, trong lòng cảm động, vừa định khuyên hai người trở về nghỉ ngơi, tầm mắt bỗng dừng lại trên người Mộ Thần, một lát sau, La Tiểu Lâu quay đầu nhìn về phía Trầm Nguyên.

Hai người kia đều mang theo ý cười mà nhìn La Tiểu Lâu. Cho dù là người bình thường đạm bạc như Mộ Thần cũng không giấu nổi tia mừng vui trong ánh mắt.

"Tinh thần lực cấp 8?"La Tiểu Lâu không chắc lắm mà hỏi. Cậu cảm thấy tinh thần lực của Mộ Thần có thể đạt tới cấp chín, mà Trầm Nguyên ít nhất cũng đã ở đỉnh cấp 8.

Hai người đều gật gật đầu, Trầm Nguyên cười nói "Ngày mai lại làm tiếp, cậu cũng đừng liều mạng quá".

La Tiểu Lâu tiễn hai người ra ngoài, chính mình thì hít một hơi thật sâu, bắt đầu chính thức chế tác linh kiện của cơ giáp cấp 10. Nhưng mà, lúc này, cho dùcậu không hề tiết kiệm nguyên lực, khi sử dụngcông năng phục chế, cũng chỉ có thể làm được hai cái linh kiện giống nhau như đúc mà thôi, không thể làm được bốn cái như bình thường.

Nhìn đến loại hiệu suất này, La Tiểu Lâu hận không thể ngày đêm làm việc, nhưng mà một người đã có gia đình như cậu không thể làm vậy được – Nguyên Tích căn bản không có khả năng để cậu ở lại quân bộ, chớ nói chi là làm cho tên vương tử điện hạ vừa báđạo vừa kiêu ngạo kia ngủ một mình một giường.

Từ ngày hôm sau, mỗi sáng, công việc của La Tiểu Lâu luôn nhiều đến hai cái rương lớn, bên trong là những linh kiện cơ giáp cấp 10đã chế tạo tốt. Tay nghề của cậuđã mạnh lên gấp đôi. La Tiểu Lâu thấy vậy thật kinh hỉ. Xem ra không cần sư phụ cậu vàHi Bá Laiđại sư đến giúp nữa rồi.

Bốn ngày sau, sáu phần linh kiện cơ giáp cấp 10đãđược La Tiểu Lâu toàn bộ hoàn công.

Lúc sau, La Tiểu Lâu lệnh cho tất cả mọi người đang công tác ở khu xưởng của cậu rời đi, chỉ để lại cậu một người động thủ.

Trước khi La Tiểu Lâu bắt đầu lặp ráp, cậu bị Nghiêm đại sư gọi vào phòng, ông lên tiếng "Bởi vìcậuđã cường điệu với ta nhiều lần rằng cơ giáp cấp 10 không thể không làm, hơn nữa thấy cậu chuẩn bị cũng thực sự dụng tâm nên tôi không cản cậu… Nhưng là, trước khi cậu lắp ráp, tôi có mấy câu cần nói".

Nghiêm đại sư lần đầu tiên không quát mắng cậu, lại còn nghiêm túc khó thấy, La Tiểu Lâu cũng nghiêm chỉnh lắng nghe "Sư phụ, ngài nói đi".

Nghiêm đại sư nhíu mày, vuốt vuốt chén trà trong tay "Cơ giáp chế tạo sư của đế quốc cũng không ít, nhưng cậu có biết tại sao cơ giáp cấp chín rất hiếm có, mà thập cấp cơ giáp lại không hề có không?"

"Thập cấp cơ giáp không có là bởi thiếu siêu cấp kim dịch, mà cơ giáp cấp chín …ít như vậy, trò cũng không rõ lắm".La Tiểu Lâu cẩn thận mà nhìn Nghiêm đại sư. Lấy kỹ thuật của ông, lại có thêm siêu cấp kim dịch, xác suất chế tạo cơ giáp thập cấp nói không chừng còn cao hơn hắn nữa, cơ giáp cấp chín thì càng không có vấn đề chứ nhỉ?

Sắc mặt Nghiêm đại sư ngưng trọng lại, tiếp tục gõ bàn rồi nói "Đây là vì tinh thần lực bị tiêu hao. Khi chế tác cơ giáp cấp chín, lượng tinh thần lực cần ở công đoạn cuối cùng, cho dù là cấp đại sư đi chăng nữa, cũng sẽ bị tiêu hao nghiêm trọng. Nếu tinh thần lực của một người trong một năm bị tiêu hao quá lớn, về sau dù rèn luyện như thế nào cũng sẽ không tăng trưởng được nữa".

La Tiểu Lâu há to mồm, cậu…cậu thật không ngờ đến điểm này.

"Tôi biết cậu có nước thuốc có thể nháy mắt bổ sung tinh thần lực tiêu hao. Nhưng mà, tôi vẫn phải nhắc nhở cậu. Cơ giáp cấp 9, cấp 10 khác xa cơ giáp cấp 8. Lượng tinh thần lực nó cần để chế tác thật không thể tưởng tượng được. Cho dù cậu có thuốc nhưng vẫn cần thời gian để bổ sung, mà thời điểm ấy, cậu căn bản không có bao nhiêu thời gian để bổ sung tinh thần lực. Nói cách khác, tinh thần lực bị tiêu hao làđiều không thể tránh khỏi" Nghiêm đại sư nghiêm khắc mà nhìn về phía La Tiểu Lâu.

"Sư phụ…"

"Cho nên, đây là yêu cầu của tôiđối với cậu. Tới cái thời điểm kia, không cần cậy mạnh. Thiên phú chế tạo cơ giáp của cậu là cao, là người duy nhất tôi gặp được sau nhiều năm hành nghề, tôi không hy vọng ngươi còn trẻ như vậy đã tự hủy chính mình" Nghiêm đại sư đứng dậy, đi tới trước mặt La Tiểu Lâu, một tay đặt trên bả vai hắn, nói câu cuối cùng "Nếu thật sự không thể làm được, tôi thà rằng cậu cứ bỏ cuộc".

Nghiêm đại sư vỗ vỗ vai hắn, xoay người đi khỏi. La Tiểu Lâu ngơ ngác màđứng, không quay đầu lại, mà bóng dáng của một Nghiêm đại sư bình thường kiêu ngạo cố chấp trong lòng cậu bỗng nhiên to lớn lên.

La Tiểu Lâu nắm chặt tay, nhìn 125 đang ở một bên lo lắng không dám lên tiếng, không nói gì, quay đầu về phòng làm việc. Cậu cố ý dặn dò binh lính, vô luận là ai, nếu không phải là chuyện vạn phần khẩn cấp thìđều không được để quấy rầy cậu.

Mấy ngày trước, mỗi ngày La Tiểu Lâuđều mang thần sắc mỏi mệt mà lết bước ra khỏi phòng làm việc. Không có ai dám hỏi cậu tiến triển công việc như thế nào, ngay cả Nguyên Tích cũng không hỏi, chỉ yên lặng đứng ngoài cửa phòng chờ La Tiểu Lâu rồi cùng nhau về.

Hôm nay, lúc vừa mới tới quân bộ, La Tiểu Lâu bỗng nhiên kéo tay Nguyên Tích hỏi "Anh hôm nay có bận không?"

Nguyên Tích sửng sốt, rất nhanh trả lời "Đại ca hôm nay về. Anh có thời gian. Em nói đi".

La Tiểu Lâu do dự một lát nói "Nếu rảnh, em muốn hôm nay anhđi xem chỗem làm".

Nguyên Tích quay đầu nói vài câu với người hầu, sau đó trực tiếp mang La Tiểu Lâuđi bộ nghiên cứu cơ giáp.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của lính gác, Nguyên Tích cùng La Tiểu Lâu trực tiếp tiến vào phòng làm việc, sau đóđóng cánh cửa màu xanh trắng lại.

Nguyên Tích ôm thắt lưng La Tiểu Lâu từ đằng sau "Emđừng khẩn trương, anh ở ngay bên cạnh em, không có việc gìđâu".

La Tiểu Lâu gật gật đầu, quay đầu lại liếc nhìn Nguyên Tích một cái. Nguyên Tích lặng lẽ tìm một cái ghế để ngồi một bên. 125 cũng ngoan ngoãn mà ngồi bên cạnh Nguyên Tích.

La Tiểu Lâu hít một hơi thật sâu, nhìn hai cái cơ giáp cấp 10 hỏng ở bên cạnh, bắt đầu bắt tay vào làm cái cơ giáp thứ ba.

Tuy rằng hai cái kia hỏng nhưng La Tiểu Lâu cũng không cảm thấy bất an. Trên thực tế, hai cái cơ giáp kia là thứ cậu dùng để làm thí nghiệm, càng không dùng chút siêu cấp kim dịch nào. Cậu muốn tìm cái cảm giác khi chế tác cơ giáp cấp 10.

Mà hôm nay, cậu cảm thấy mình đã tìm được cái cảm giác kia rồi, chỉ còn việc lắp ráp nữa thôi.

Nghĩ đến lời của Nghiêm đại sư, La Tiểu Lâu kêu Nguyên Tích đi cùng, vì chỉ có Nguyên Tích ở cậumới thấy yên tâm.

Lúc lắp ráp, La Tiểu Lâu trực tiếp dùng chức năng phục chế để nắm bắt cảm giác nhanh chóng. Cậu biết, loại cảm giác này chỉ có thể ngộ nhưng không thể cầu. Cậu biết khả năng thành công của lần này là trên tám mươi phần trăm.

Chung quanh cậuđãđể sẵn một bể nước hồ năng lượng.

La Tiểu Lâu nhắm mắt lại, thuần thục mà bắt đầu công việc. Hai ngày nay, cậuđãđem tất cả các bước làm ghi nhớ trong lòng.

Mà sau khi La Tiểu Lâu nhắm mắt lại, Nguyên Tích mới quay đầu, không chuyển mắt mà chăm chú theo dõi La Tiểu Lâu.

Rất nhanh, một ngày đã trôi qua. Nguyên Tích nhìn nhìn ngoài cửa. Dùng máy truyền tin cho binh lính là không cần tới đây.

Nguyên Tích từ dáng ngồi đã chuyển sang nằm, 125 bị đẩy xuống cái thảm.

Sắp kết thúc rồi …

La Tiểu Lâu thoáng nhớ lại bước cuối cùng này, ngón tay lại không chút do dự mà nhấn máy.

80% … 90% … 99% …

Tay trái La Tiểu Lâu vừa lật, hai bình siêu cấp kim thối xuất hiện ở phía trên cơ giáp.

Hít vào một hơi thật sâu… 125 nhanh nhẹn chạy lại đưa một chén nước tới miệng La Tiểu Lâu. Động tác này, một ngày nó lặp đi lặp lại rất nhiều lần. Nguyên Tích không hề động đậy nhưng mắt y vẫn nhìn chằm chằm vào La Tiểu Lâu, thậm chí không thèm liếc sang 125 ở ngay bên cạnh một tí nào.

La Tiểu Lâu uống nước xong, 125 đứng ngay bên cạnh cậu, mà hai tay La Tiểu Lâu vừa động, cuối cùng đãđến bước quyết định.

Dung dịch màu vàng của siêu cấp kim dịch đổ tràn trên cơ giáp, một cơ giáp sinh vậtcấp 10 đang chậm rãi xuất hiện.

Lúc đó, La Tiểu Lâu cảm nhận thấy nguyên lực vừa mới được bổ sung toàn thân đang nhanh chóng thoát ra theo hai hướng.

Mồ hôi trên trán dần dần tích hạt mà nhỏ thành dòng. La Tiểu Lâu biết là thời khắc cuối cùng này chỉ diễn ra trong phút chốc, nhưng cậulại cảm thấy được thời khắc này bị kéo dài vô tận. Toàn bộ thân thể đều cảm giác được kịch liệt thống khổ.

Cậu thậm chí thực sự không nhịn được, một tiếng thét chói tai thoát ra – một âm thanh kì quái vang lên từ căn phòng làm việc của vương tử phi điện hạ.

Trong sự đau đớn, La Tiểu Lâu thấy được Nguyên Triệt, 125, cuối cùng là Nguyên Tích. Nếu cậu không muốn Nguyên Tích vìcậu mà tuổi thọ giảm mất một nửa, nếu cậu muốn giúp đỡ Nguyên Triệt và 125, cậu chỉ có thể thành công.

Giây phút tiếp theo, một cảm giác ướt át bao vây lấy cậu. Nguyên lực đã cạn kiệt lại một lần nữa cuồn cuộn không ngừng mà tiến vào bên trong hai cái cơ giáp.

Nửa đêm, Nguyên Tích dùng một tấm thảm dài bọc vàôm lấy một người ra khỏi phòng.

Lính gác cửa đãđổi hai lần rồi, nhìn đến hai vị điện hạ bình an đi ra mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Nguyên Tích gật gật đầu với binh lính hai bên, nhẹ nhàng đi ra ngoài, người hầu của y cũng vội vàng đi theo phía sau.

Nguyên Tích ngồi lên xe, nói với người lái phía trước làđi về nhà, sau đó kéo thanh chắn ở giữa ghế trước và ghế sau lên.

Lúc này, Nguyên Tích đem người trong lòng tùy tay ném sang bên cạnh, sau đó thật cẩn thận màôm một con thú nhỏ màu trắng từ trong lòng ngực ra.

Người máy gia dụng 125 vì bị bắt biến thành La Tiểu Lâu mà rơi lệ đầy mặt. Trời ạ, nằm trong lòng ngực của Nguyên Tích thực đáng sợ!! Kết hôn thật đáng sợ!! Tại sao La Tiểu Lâu lại có thể chịu đựng được như thế chứ…

250. Chương 248: Xuất Phát

La Tiểu Lâu vì cứ bị quấy rầy mà tỉnh lại, nó miễn cưỡng mà hé mở một con mắt, lắc người đẩy cái tay vẫn luôn sờ đầu nó ra, chân sau đạp đạp. Cái tay khó ưa trên người cuối cùng cũng biến đi, La Tiểu Lâu thở nhẹ ra, thoải mái mà lắc lắc cái đuôi … từ từ đã, có chỗ nào đấy không đúng lắm.

La Tiểu Lâu vừa định mở hẳn mắt ra đã bị cấp nách xách lên, cậu kêu một tiếng, giãy giụa.

Nguyên Tích hừ một tiếng nhưng vẫn nhanh chóng đặt nó lại trên giường, 125 bưng một bát nước chờ ở một bên, đút cho La Tiểu Lâu uống vài hớp lại lui ra. La Tiểu Lâu chờ lượng nguyên lực đã khô kiệt của mình khôi phục chút ít thì bắt đầu vận chuyển nguyên lực toàn thân.

Như mọi khi, thân thể nhanh chóng biến đổi, mái tóc đen bết ướt rũ xuống che lên khuôn mặt La Tiểu Lâu. Tạ ơn trời đất, cậu vẫn có thể khôi phục được hình người. Nhưng cậu chưa kịp vui hết,ngay giây tiếp theo, một cơn đau mãnh liệt lan tỏa khắp cơ thể.

La Tiểu Lâu rên lên một tiếng rồi cắn răng chịu đựng. Loại di chứng này như một trận khổ hình, toàn thân cậu bắt đầu bị che kín bởi một lớp mồ hôi.

Chuyện này chẳng lẽ sẽ kéo dài những một năm? La Tiểu Lâu'kinh hồn táng đảm' mà nghĩ.

Tiếp đó, La Tiểu Lâuđược Nguyên Tích nhẹ nhàng ôm vào. Nguyên Tích thậm chí còn không cuộn cậu vào cáiga giường (vừa biến hình xong nên vẫn trần như nhộng) mà trực tiếp ôm cậuđi vào phòng tắ. 125 kéo cái đuôi đầy mệt mỏi theo sau thu dọn phòng tắm. Hôm trước nó còn phải chuẩn bị cả nước ấm … trời ạ, hai ngày La Tiểu Lâu hôn mê này, nó thật sự được trải nghiệm công việc của một người máy gia dụng!

La Tiểu Lâu vừa được thả vào trong nước nóng, cơn đau bỗng nhiên tăng mạnh, giống như ngàn mũi kim đâm vào cơ thể, hét một tiếng, túm chặt lấy Nguyên Tích, thiếu chút nữa là nhảy dựng lên.

Nhưng sức lực của La Tiểu Lâu sao sánh được với Nguyên Tích. Nguyên Tích một tay ôm lưng La Tiểu Lâu thả lại vào trong nước, tay kia thì nhẹ nhàng mát xa.Đồng thời, Nguyên Tích cúi đầu ghé vào lỗ tai cậu"Đừng nhúc nhích".

La Tiểu Lâu theo bản năng mà nghe lời, không nhúc nhích nữa, rất nhanh, cậu kinh ngạc phát hiện, theo bàn tay xoa vuốt mát xa của Nguyên Tích, cơn đau trên cơ thể dần dần chậm lại.

"… Em đỡ hơn rồi, sao lại thế này?"La Tiểu Lâu mở miệng hỏi, âm thanh dị thường khàn khàn.

"Hừ, em mới là người cần giải thích đấy. Emđã ngủ suốt hai ngày một đêm. Vì không để người khác phát hiện vương tử phi của họ đột nhiên mất tích, hai ngày nay anh cũng chẳng thể đi quân bộ". Nguyên Tích khẽ cau mày, trong mắt dần dần mang theo một tia lệ khí"Vì sao em không nói cho anh biết là chế tạo cơ giáp cấp 10 sẽ có nguy hiểm?"

"Này… em cũng không biết, em nghĩ là mình có thể làm được"La Tiểu Lâu co rúm lại "Kỳ thực, em bây giờ vẫn lành lặn, không phải sao?"

Cái tay Nguyên Tíchđang mân mê ở giữa hai chân La Tiểu Lâu bỗng nhéo mạnh một cái, vẻ mặt âm trầm nói "Ử, không sao cả, suốt cả một đêm lăn lộn đau đớn, sau khi thả vào trong nước mới đỡ hơn, đây là không sao cả của emđấy à?" Lúc ấy, La Tiểu Lâu bị yôm về, con thú nhỏ màu trắng cuộn thành một cuộn tròn trong lòng y, cả người run rẩy, kiệt sức nhưng vẫn không ngừng kêu lên những tiếng ỉ ôi đầy bi thương. Nhìn hình dáng đáng thương đó, Nguyên Tích cũng không dám chần chờ thêm, vội vàng nhớ lại lúc cơ giáp thành công, mảnh thủy tinh vỡ vụn, nước năng lượng văng ra bắn lên người La Tiểu Lâu… sau đó bắt 125 đem đun nóng nước hồ năng lượng, thả La Tiểu Lâu vào …đau đớn giảm bớt, tiểu bạch thú mới dừng kêu.

La Tiểu Lâu còn muốn giải thích nhưng nhìn đến ánh mắt lạnh lùng của Nguyên Tích, ủy khuất mà gục đầu xuống. Bỗng nhiên, Nguyên Tích ấn cho cả người La Tiểu Lâu ngập hẳn vào nước, mặt cũng sắp bị dìm xuống thì dừng lại, đôi môi của Nguyên Tích đầy báđạo mà khóa miệng La Tiểu Lâu lại.

La Tiểu Lâu bối rối mà quơ tay níu loạn, không cẩn thận níu phải cái gìđó, hình dạng của thứ đó làm cho cậu thoáng run lên.

Nguyên Tích hơi ngừng lại nhưng ngay sau đó, đầu lưỡi càng thêm kịch liệt mà càn quét.

Qua một lúc lâu, La Tiểu Lâu mới hồi hồn lại, phát hiện Nguyên Tích cách cậu một đoạn xa, hai tay thìđang 'tự xử' (DIY)

La Tiểu Lâu ngẩn người, xem nhẹ cơn đau trong người, ma xui quỷ khiến mà với và xoa nắn dục vọng của Nguyên Tích, hơn nữa dựa theo bài dạy của Nguyên Tích trước đây mà chậm rãi vuốt ve.

Nguyên Tích không dám tin mà trừng mắt, trên mặt lúc đỏ lúc trắng, hổn hển mà nói "Emđây là tự nguyện đấy nhá, lát có cầu xin thìanh cũng sẽ không dừng lại!"

… Phản ứng như thế kì thực cũng chẳng thể trách Nguyên Tích được. Y từ trước tới giờ đều không chịu xem các phim heo về việc thụ chủ động, công bị động … sau lại còn bắt 125 xóa hết tất cả các phim về việc này có trong ổ nhớ máy tính, còn lại đều là phim về cường công, báđạo nam nhân bắt ép đàng hoàng phụ nam mà thôi.

Tới khi hai người ra khỏi phòng tắm đã là một tiếng đồng hồ sau. La Tiểu Lâu lúc này mới phát hiện, phòng lộn xộn tới không thể tưởng được, mà trên đống quần áo được chuẩn bị sẵn để họ mặc vào đang nằm chình ình một thứ – 125. Nóđang ngủ gục trên đó. Trời biết là trong hai ngày một đêm La Tiểu Lâu hôn mê này nó đã làm hỏng cái đồng hồ sinh học mà vất vả lắm mới tạo ra được.

"… thật bừa bộn"La Tiểu Lâu thấp giọng nói.

"Đúng thế, là 125 lãnh nhiệm vụ thu dọn đấy, xem ra emđã không cài đặt đầy đủ cho nó chức năng này" Nguyên Tích nói, sau đó tùy tay kéo đống quần áo, 125 bị hất xuống. Cái đuôi của 125 khẽ động, đem đống quần áo dưới thân mình đẩy sang đằng sau, lại co người tiếp tục ngủ, tiếng ngáy không hề bị gián đoạn chút nào.

Tuy là 125 không biết thu dọn nhưng đống lộn xộn này là do 'vương tử điện hạ'đây làm ra là cái chắc …La Tiểu Lâu yên lặngthầm nghĩ.

“Đúng rồi, cơ giáp của em…”La Tiểu Lâu nghĩđến hai trận cơ giáp kia, bỗng nhiên nóng ruột. Nghiêm đại sư từng nói, cho dù là cấp đại sư như ông, một năm cũng chỉ có thể chế tạo ra một trận cơ giáp cấp 10 mà thôi.

Nguyên Tích không nói gì, lẳng lặng lấy hai cái nút không gian trên đầu giường đưa lại.

La Tiểu Lâu nhẹ nhàng thở ra, nhìn hai cái nút không gian màu vàng, trong lòng dâng lên một niềm vui mừng không thể ức chế, sau đó lại nhíu mày “Màu vàng sao?” Màu sắc này có phải quá khoa trương quá không? Lạc Khắc thì không sao chứ Nguyên Tích đãđủ chói mắt rồi, hắn không hy vọng vì cái màu này mà có một đám người lúc nào cũng nhìn theo mêđắm ‘ông xã’ nhà hắn. Hơn nữa, trong chiến đấu, màu này rất nổi bật, sẽ rất nguy hiểm.

Trên mặt Nguyên Tích lộ ra một tia cổ quái, nhìn nhìn hai cái nút không gian và nói “Không, không phải màu vàng. Nếu em đã khỏe lại rồi thì ngày mai cùng anhđi thử cơ giáp?”. Nói xong, Nguyên Tích liếc mắt nhìn La Tiểu Lâu một cái, phi thường tự tin mà hỏi:“Cái nào là của anh?”

La Tiểu Lâuđỏ mặt, sờ sờ hai cái nút không gian rồi lấy ra một cái “Cái này”. Kỳ thực cả ba bản thiết kế đều dựa theo số liệu của Nguyên Tích mà thiết kế, chẳng qua bức thứ ba là chi tiết nhất.

Nguyên Tích cầm lấy, đeo vào cổ, nhưng mà lại giấu vào trong áo.

Ngày hôm sau, sau hai ngày đau ốm, La Tiểu Lâu trải qua một cuộc kiểm tra thân thể, được xác định là hoàn toàn khỏe lại, rốt cuộc gặp lại mọi người của Nguyên gia. Mọi người đều rất ăn ý mà không hỏi gì về nguyên nhân Nguyên Tích tự mình chiếu cố La Tiểu Lâu, mà bọn hạ nhân trong cung thìđược dịp nghị luận về tình cảm sâu đậm của vương tử điện hạ và vương tử phi điện hạ.

Khi biết được La Tiểu Lâu muốn lập tức đi tinh cầu Lewis, Phượng Già Lăng bệ hạ nhíu mày “Vội như vậy sao? Con nên nghỉ ngơi vài ngày, đợi thân thể hoàn toàn bình phục hẵng đi”.

“Cám ơn ngài, con đã không sao rồi”La Tiểu Lâu che dấu sự lo lắng, bình tĩnh mà nói.

Phượng Già Lăng quan sát hắn một hồi, cuối cùng nói “Được rồi” Nguyên Tích thì nói “Lần này, con cũng cùng La Tiểu Lâuđi, dù sao, vị tríđịa lý của tinh cầu Lewis rất đặc thù, nếu cóđược nó thì chúng ta sẽ có rất nhiều lợi thế”.

Nguyên Nặc giật giật miệng, không dám phản đối gì. Lần trước hắn đi, nhiệm vụ cũng vẫn hoàn thành xuất sắc đấy thôi.

Nguyên Triệt lạnh nghiêm mặt, có chút đăm chiêu mà liếc nhìn La Tiểu Lâu, làm cho La Tiểu Lâu hơi chột dạ vìđã giấu anh việc Ly Mạch có thể đang ở Lewis tinh cầu.

Xế chiều hôm đó, Nguyên Tích cùng La Tiểu Lâuđi tới phòng huấn luyện cơ giáp của hoàng cung, tiến hành thí nghiệm cơ giáp. Hai người khiếp sợ phát hiện, trừ việc số liệu đãđạt tới số liệu của cơ giáp cấp mười hai (theo bảng phân cấp của nhị cấp văn minh) trong dự đoán, hai trận thập cấp cơ giáp sinh vật này còn có thêm một công năng, đó là có thể biến màu dựa theo môi trường. Hơn nữa, công năng này không hề cần người điều khiển thao tác mà là chủ động biến hóa. Dưới ánh mặt trời, cơ giáp thậm chí có thể chậm rãi biến thành trong suốt.

Hai người lập tức thí nghiệm trận cơ giáp sẽ đưa cho Lạc Khắc, cũng là cái cơ giáp dùng năng lực phục chế mà thành. Tuy số liệu không bằng cơ giáp của Nguyên Tích nhưng cũng không chênh lệch là bao. Hơn nữa, trận cơ giáp này cũng có công năng biến đổi màu sắc, chỉ là không thể biến thành trong suốt như trận cơ giáp trước mà thôi.

La Tiểu Lâu vì làm một lần là thành công nên trong tay vẫn còn thừa hai bình Siêu cấp kim dịch. Cậu tự mình đưa đến biếu hai vị đại sư. Điều này làm cho Nghiêm đại sư cùng Hi Bá Laiđại sư vô cùng mừng rỡ. Hai cái lão nhân đều không cùng La Tiểu Lâu nói thêm cái gì, trực tiếp đem người đuổi đi, bắt đầu cân nhắc cách dùng Siêu cấp kim dịch. Bọn họ vốn tưởng ít nhất một hai năm sau mới có Siêu cấp kim dịch, thật không ngờ nhanh vậy đãđược cầm một lọ ở trong tay.

Thời điểm xuất phát đãđược định là sáng sớm hôm sau. Nguyên Tích cùng La Thiểu Thiên sẽ cùng đi với La Tiểu Lâu.

Lúc La Tiểu Lâu cáo biệt Phượng Già Lăng bệ hạ rồi đi ra ngoài, xa xa, có một người mặc quân phục cao cấp đi từ phòng khách của Nguyên Liệt bệ hạ ra. Ban đầu La Tiểu Lâu cũng không chúý, sau người kia đến gần sát người, La Tiểu Lâu mới hít vào một hơi lạnh. Người kia chính là La Thành Vận – ba ruột của 'La Tiểu Lâu'.

La Thành Vận nhìn thấy La Tiểu Lâu, dừng bước, khẽ gật đầu "Điện hạ"

La Tiểu Lâu cố gắng khống chế âm thanh run rẩy trong cổ, chào lại "Thiếu tướng đại nhân, xin chào" Nói xong, cậu nở một nụ cười cứng ngắc "Tôi còn có việc, xin phép đi trước".

La Thành Vận nhìn theo bóng dáng vội vàng của La Tiểu Lâu, ánh mắt mị lên, khẩu hình miệng khép mở nói ra hai chữ trong im lặng "Lê Khuynh …"

251. Chương 249: Mục Đích

Nguyên Liệt nhìn tư liệu trên mặt bàn. Đó là tư liệu mà nhóm bác sĩ vừa khám bệnh cho La Tiểu Lâuđưa tới. Thân thể của La Tiểu Lâuđã hoàn toàn tốt nhưng có một điều dị thường: nhóm máu cùng gen của La Tiểu Lâuđã có biến hóa. Nhóm bác sĩ sau khi kinh hãi, vội vàng lấy lý do xét nghiệm bệnh mà rút thêm của La Tiểu Lâu một ống máu, nhưng kết quả không khác gì so với lần trước cả. Sự tình trọng đại, nhóm y bác sĩ cũng không dám giấu giếm, trực tiếp đưa tới trên bàn của Nguyên Liệt bệ hạ.

Nguyên Liệt nheo lại mắt. Kết quả kiểm tra này, theo góc độ khoa học mà nói, căn bản là thay đổi một người. Nhưng đây là chuyện không thể nào! Trên người Nguyên Tích cùng La Tiểu Lâu có khế ước, con trai ông không thể nhận sai vợ mình được.

Dù La Tiểu Lâu có bị đánh tráo thìông cũng có thể cảm nhận được sự khác biệt, mọi người của Nguyên gia cũng sẽ không chậm chạp đến mức không cảm thấy sự bất thường.

Trùng hợp là, La Thành Vận được thăng chức trung tướng, lúc tiến tới báo cáo công tác có gặp được người bác sĩđưa kết quả kiểm tra sức khỏe. Trước khi hắn đến văn phòng, vị bác sĩ kia có vẻ đã vòng vo hỏi thăm một vài chuyện liên quan đến mẹ của La Tiểu Lâu– Kim phu nhân.Khi hắn bước vào phòng, vị bác sĩ kia không nói gì nữa, chỉ đem tư liệu cho hắn rồi rời đi. Nhưng hắn đảm bảo, tên trung tướng La Thành Vận kia có thể có được vị trí ngày hôm nay, không có khả năng suy luận ra được điều gì từ cuộc đối thoại kia.

Nguyên Liệt nhíu mày, đem tư liệu giở đến trang cuối cùng, trên đó làđề nghị của nhóm bác sĩ, đề nghị lấy mẫu gen của La Thành Vận cùng Kim phu nhân.

Lấy lý do gây gen tạo hậu duệ cho vương tộc để cóđược gen của hai người kia cũng không khó, nhưng mà, tại sao gen cùng nhóm máu của La Tiểu Lâu lại có sự biến đổi? Chẳng lẽ, La Tiểu Lâu không phải con trai của La Thành Vận?

Nguyên Liệt gõ mặt bàn, gọi sĩ quan phụ tá đắc lực nhất của mình lại, ném cho người kia giấy cho phép đặc biệt (Lệnh bài chăng?):"Đem tất cả tư liệu về La Thành Vận cùng Kim phu nhân lại đây, cả những tư liệu chữa trị của La Tiểu Lâu từ khi sinh ra đến giờ nữa!"

Vị sĩ quan cất giấy phép chứng minh đi, lưu loát mà chúi đầu chào rồi rời khỏi.

Nếu thân thế La Tiểu Lâu có vấn đề gì… Nguyên Liệt đem tư liệu cất đi, lần đầu tiên lộ ra biểu tình khó xử. Ông gần như có thể dự đoán được chuyện gì sẽ xảy ra sau này. Bất kể thân thế của La Tiểu Lâu là gì, chỉ cần La Tiểu Lâu không có mục đích xấu thìLa Tiểu Lâu vẫn sẽ là vương tử phi của An đế quốc. Nguyên Tích không có khả năng bỏ La Tiểu Lâu.

Ông hiểu concủa hắn. Tuy tính tình đứa con này báđạo nhưng trong vấn đề tình cảm thì lại suy nghĩ thuần khiết tới một mức độ đầy khoa trương … so với thủ đoạn mà Nguyên Tích xuất ra để đối phó với địch nhân thìđây thực sự là một vị thiên sứ. Ôngđã dạy dỗ Nguyên Tích trở thành một người thừa kế xuất sắc, nhưng ở phương diện tình cảm thìông lại bất lực. Ông thậm chí từng nghĩ rằng con mình có khuyết tật về mặt tình cảm. Vô luận ai dùng phương thức gì tiếp cận Nguyên Tích, tiểu tử kia cũng chẳng hề động tí ti tâm nào.

Thế nhưng, sự thật thuyết minh, tất cả nhận thức về tình yêu của Nguyên Tích đều đặt ở trên người La Tiểu Lâu. Vô luận là lúc hai người gặp nhau hay cách hai người ở chung với nhau.

Đại khái kể cả La Tiểu Lâu có mục đích khác, Nguyên Tích chắc chắn cũng sẽ không từ thủ đoạn mà giữ lại, tựa như ông khi xưa cũng làm vậy với Phượng Già Lăng. Nguyên Liệt nhìn chiếc nhẫn trên bàn tay trái, chậm rãi nắm chặt lại, trong mắt hiện lên sự dịu dàng khóđược ở một vị quân vương.

La Thành Vận âm trầm sắc mặt mà rời khỏi hoàng cung, nhìn về hướng An Tắc tinh cầu, khóe miệng lộ ra một ý cười đầy châm chọc "Gen cùng nhóm máu, ngươi thật đúng làđã hao tổn không ít tâm cơ…"

Mà người hiện đang được nghĩ tới –La Tiểu Lâu– thì lúc này đang thấp thỏm bất an mà nhìn về phía phòng huấn luyện cơ giáp. Nguyên Tích cùng La Thiểu Thiên đang thí nghiệm số liệu của cơ giáp cấp 10, đương nhiên là chỉ làm thí nghiệm với trận cơ giáp mang đi trao đổi với Lạc Khắc thôi, về phần trận cơ giáp của Nguyên Tích thì bây giờ còn chưa phải lúc thích hợp để mang khoe.

La Tiểu Lâu cũng không đi vào mà quan sát từ ngoài một lát, sau đó xoay người đi tới gian phòng nghỉ. Cậu cần 125 che dấu để liên hệ với Siever.

Siever sau khi biết được La Tiểu Lâu sẽ lập tức tới cứu Ly Mạch thì kinh hỉ vạn phần, lập tức tỏ vẻ sẽ tự mình tới đón. La Tiểu Lâu nhìn về phía 125. Hai ngày nay nó chờ đợi, kích động tới mức muốn tự mình đi giải cứu chủ nhân, sự chờ mong trong lòng bỗng có một tia trầm xuống.

Chuẩn bị lâu như thế, cuối cùng cũng sắp tới cứu ngươi, Ly Mạch…

Ba ngày sau, phi thuyền rốt cuộc cũng hạ cánh xuống tinh cầu Lewis. Tinh cầu Lewis khôi phục bộ dáng như lúc đầu tiên bọn họ nhìn thấy – hoàn toàn trống vắng. Toàn bộ đều tối om, không có một ngọn đèn nào … Cảm giác như là một con thú dữ đang ngủ đông trong bóng đêm chực chờ thức giấc.

"Chúng ta rõ ràng đã nhận được sự cho phép đổ bộ rồi mà, sao lại không có aira nghênh đón?" Hạm trưởng tức tối nói. Vìđể thuận lợi tiếp quản tinh cầu Lewis, quân bộ đã phái ra năm chiếc chiến hạm đi theo bọn La Tiểu Lâu. Nếu thực có gì ngoài ý muốn, mười phút là có thể chạy tới tiếp ứng.

Mắt 125 chợt lóe sáng, thì thầm bên tai La Tiểu Lâu"Trong tòa thành không có ai".

La Tiểu Lâu sửng sốt, đang định nói chuyện, đại môn của tòa thành bỗng mở ra, một thân ảnh cao gầy đãđứng ở đó, tươi cười nói "Hai vị điện hạ cuối cùng cũng đãđến, tôiđợi các ngài lâu rồi".

Đó đúng là Lạc Khắc Lewis. Hắn chậm rãi bước tới trước hai bước, sau đó gương mặt anh tuấn lại lộ ra một nụ cười kỳ quái "Vương tử phi điện hạ, thứ tôi muốn, ngài đã mang tới chưa?"

"Đương nhiên, trước đó, tôi hy vọng các ngài đã chuẩn bị tốt tất cả thủ tục chuyển giao"La Tiểu Lâu xích gần lại với Nguyên Tích, thản nhiên đáp.

"Thực ra thì bên tôi cũng chỉ còn một bước cuối cùng nữa thôi. Trong hợp đồng chuyển nhượng, trừ việc thiếu tên củamẹ ta, cha cùng ta đều đã ký tên đồng ý rồi, hơn nữa cũng đã làm tốt tất cả thủ tục liên quan. Nói cách khác, ngoài vài thứ, tinh cầu này về mặt pháp lýđã thuộc về ngài. Chính là, phải chờ mẹ của ta ký tên xong thì mới có thể đổi tên chủ nhân là ngài" Lạc Khắc cười tủm tỉm mà nói.

Im lặng hai giây, La Tiểu Lâu hỏi "Như vậy, mẹ ngài ở nơi nào?"Ý cười trên mặt Lạc Khắc hơi ngưng lại, nheo mắt nói "Tôiđã lâu lắm không gặp bà ấy rồi, bà ấy mất tích".

"Vậy không đúng. Lúc ấy anh đáp ứng, nếu tôi mang tới cơ giáp cấp 10, tinh cầu này sẽ bán cho tôi. Anh rõ ràng biết mẹanh mất tích, không thể giao dịch, cũng không nên nói chắc trước như thế. Đây quả thực là

sự lừa gạt!!"La Tiểu Lâu phẫn nộ. Vì trận cơ giáp cấp 10 này màcậu cùng bao người xung quanh đều khổ công bao ngày, cuối cùng lại chỉ kém một bước cuối.

"Nhưng không tìm được mẹ của ta cũng chẳng phải là chuyện mà tôi vàcha hi vọng. Có lẽ ngài cùng vương tử điện hạ đây có thể giúp chúng tôi chăng? Mặt khác, nếu chúng ta giao dịch, cho dù không có quyền sửa tên của nơi này nhưng quyền sử dụng thìđã hoàn toàn thuộc về ngài, ngài xác định là sẽ không đàm giao dịch này nữa thật sao?" Lạc Khắc chậm rãi nói.

La Tiểu Lâu tuy rằng phẫn nộ nhưng nghĩđến Ly Mạch đang bị nhốt, lời phủ định giao dịch quả thực không thể nói ra được.

Nguyên Tích ở bên cạnh thầm nhéo nhéo tay La Tiểu Lâu, nhìn về phía Lạc Khắc "Quyền sử dụng đều thuộc về chúng tôi?""Đương nhiên, trừ việc không thể bán cùng đem tặng, điện hạ kỳ thực đã là chủ nhân của nơi này" Lặc Khắc mở to hai mắt, vẻ mặt chân thành mà nói.

"Giao dịch thành lập" Nguyên Tích nói. Đồng thời, từ trong lòng lấy ra một cái nút không gian màu vàng.

Cùng lúc đó, La Tiểu Lâu tức giận mà quay mặt đi chỗ khác nhưng cũng không phản đối gì thêm.

Nguyên Tích quan sát Lạc Khắc, phát hiện người kia lúc được y lấy ra nút không gian nhịn không được mà liếc nhìn về phía La Tiểu Lâu, không khỏi lộ ra một nụ cười lạnh.

Lạc Khắc do dự hai giây rồi cũng đem tất cả tư liệu cùng thủ tục ra đưa tới trước mặt La Tiểu Lâu.

Thời điểm La Tiểu Lâuđưa tay tiếp nhận, Lạc Khắc nhanh chóng nhận lấy cái nút không gian màu vàng trong tay Nguyên Tích.

Nguyên Tích kéo La Tiểu Lâu sát vào người mình, hơi che ở sau, đồng thời tay phải sờ vào nút không gian trước ngực. Lạc Khắc nếu dám cóýđồ xấu, y nhất định sẽ cho tên này một bài học nhớ đời.

Lạc Khắc coi như thức thời –ít nhất cũng không làm cho Nguyên Tích có cơ hội giáo huấn mình – lui về phía sau vài bước, cúi đầu thực hiện một cái lễ với La Tiểu Lâu và Nguyên Tích "Như vậy, hành tinh này cùng cả tòa thành, đều đã thuộc về ngài".

"Được rồi, hôm nay đã trễ thế này, chúng tôi nghỉ ngơi trước đi" Nguyên Tích cúi đầu nhìn La Tiểu Lâu, dị thường thâm tình mà nói, hoàn toàn mặc kệ vầng thái dương vẫn còn treo trên đỉnh đầu.

Nhìn cái miệng của Lạc Khắc ở bên cạnh đều nhanh rút gân, Nguyên Tích cảm thấy lòng thoải mái hơn hẳn.

La Tiểu Lâu không rảnh chúý biểu tình của Lạc Khắc, một lòng muốn nhanh nhanh đi cứu người, nghe xong lời nói đầy thâm tình của Nguyên Tích, không khỏi quay đầu lại nhìn 'chồng', phát hiện người bên cạnh đang mang một bộ mặt đầy đắc ý.

Tâm tình của Nguyên Tích có vẻ không sai? La Tiểu Lâu trừng mắt nhìn. Nguyên Tích vẫn dịu dàng mà xoa nhẹ tay La Tiểu Lâu hai cái, quay đầu nói lại với Lạc Khắc "Vậy chúng tôi tam thời dạo chơi ở tòa thành mới của chúng tôiđây".

Lạc Khắc lập tức nói tiếp "Tôi sẽ đến chỗ thị vệ của ngài, nếu lát có gì cần thì có thể tới tìm tôi"Nếu để cho Nguyên Tích an bài bản thân, sợ hắn sẽ phải rời khỏi nơi này ngay lập tức, đấy cũng không phải điều hắn muốn.

Nguyên Tích cũng không nói gì thêm, cho người hầu đưa Lạc Khắc ra bên ngoài. Cho tới bây giờ, trừ La Thiểu Thiên cùng mười người hầu cận bên cạnh, Nguyên Tích cũng chưa cho những người khác tiến vào.

La Thiểu Thiên quay đầu, mặt không chút thay đổi mà nhìn nút không gian màu vàng trên tay của Lạc Khắc, lại quay trở lại, lặng im mà bước vào tòa thành.

La Tiểu Lâuđem tư liệu về tòa thành cóp vào máy thông tin ở cổ tay, sau đó mở ra bản đồ, tìm kiếm cửa ngầm của tầng hầm.

"Nơi này" Nguyên Tích chỉ chỉ.

Tất cả các cửa ngầm đều ở dưới phòng thí nghiệm hoặc kho chứa hàng, bên dưới cánh cửa là gìđều được biểu thị vô cùng rõ ràng, chỉ riêng cái cửa ngầm mà Nguyên Tích chỉ, ở đó chỉ có một không gian màu đen thật lớn, giống như một cái huyệt mộ, và cũng không có bất kì dấu hiệu gì.

La Tiểu Lâuđồng ý mà gật đầu "Đúng thế. Phải là nơi đó". Nói xong nhanh chóng lôi Nguyên Tích đi về đằng trước.

Nguyên Tích mặc dùđến giờ vẫn giúp đỡ La Tiểu Lâu tìm cách cứu Ly Mạch nhưng lúc này đây bỗng nhiên cảm thấy khó chịu. Y trừng mắt nhìn La Tiểu Lâuđi đằng trước. Hừ, cái dáng vẻ vội vã tới gặp một thằng đàn ông kia là sao vậy? Mà thằng đó còn là kẻ đã từng câu dẫn đại ca của y nữa chứ. Nói không chừng, vì quan hệ giống loài màLa Tiểu Lâu sẽ nảy sinh tình cảm với tên đó…. Nghĩ tới đây, mặt Nguyên Tích càng lúc càng đen.

Không tình nguyện mà bị La Tiểu Lâu lôi theo đi xuống một tầng hầm cổ xưa, mở ra một cánh cửa bằng hợp kim. Cuối cùng, bọn họ đứng trước một cái cổng lớn màu đen.

Nguyên Tích dừng bước, quay đầu ra hiệu cho đoàn người đi theo phía sau dừng lại, lưu ở ngoài cửa. Cuối cùng, Nguyên Tích còn trịnh trọng mà nói với La Thiểu Thiên "Đừng để cho bất luận kẻ nào tiến vào. Nếu có nguy hiểm, tôi sẽ gọi các cậu ngay. Hành động lần này phi thường trọng yếu, thậm chí có thể nguy hiểm đến tính mạng".

La Thiểu Thiên bị những lời này của Nguyên Tích làm cho thất kinh, nhanh chóng mà kiên quyết nói "Tôiđã biết".

Nguyên Tích quay đầu về phía La Tiểu Lâu bảo hắn mở cửa, đồng thời nắm chặt thanh kiếm năng lượng trong tay.

La Tiểu Lâuđè cái chốt mở, cánh cổng màu đen nặng nề mở ra, ngay lập tức, một cỗ kình phong sắc bén từ trong cánh cửa nghênh diện mà lao tới. Một thị vệ đứng cách cánh cửa khoảng một mét bị gió thổi bay cái mũ, nháy mắt bị chém thành từng mảnh nhỏ mà rơi trên mặt đất.

La Tiểu Lâu biến sắc, nguyên lực trên tay trào ra, chắn đợt gió mới tới từ trong cánh cửa.

Nguyên Tích quay đầu quát lên "Tất cả mở ra ***g phòng hộ" Sau đóđem La Tiểu Lâuôm vào trong lòng ngực, chính mình cũng mở ra ***g phòng hộ.

Hai người lập tức đi vào bên trong. La Thiểu Thiên nhìn bóng dáng của hai người dẫn đầu, nghĩđến lời nói ban nãy của Nguyên Tích, trên mặt lộ ra một tia kì dị.

Bên trong cánh cửa là một mảnh tối đen, con đường đen kịt dưới chân càng sâu càng dốc. Nguyên Tích cùng La Tiểu Lâu ở trong cái ***g phòng hộ tựa như một con đom đóm nhỏ nhoi, chậm rãi tiến dần vào khoảng tối vô tận.

Vì thiết bị dò xét hoàn toàn vô dụng ở nơi này, kể cả 125 cũng chẳng thể làm gìđược nên hai người không thể không tự mình dòđường. Nhưng qua thật lâu, họ vẫn tiếp tục bước dần xuống, con đường càng ngày càng dốc, như là không hề cóđiểm kết thúc.

"Đây chắc không phải làđường hầm không gian hoặc là một cái vực sâu nào đóđâu nhỉ?"La Tiểu Lâu lo lắng mà nói.

Rất nhanh, người trước giờ vốn chẳng hề hưởng ứng tròđùa của La Tiểu Lâu lúc này lại quay lại nói "Hy vọng miệng của em không phải miệng quạ đen".

La Tiểu Lâu bị nghẹn lại, thế nhưng không lâu sau, lời của tên kia bị chứng minh là không hề sai, bởi lẽ họ đã tới được tận cuối con đường.

Hai người dâng đèn lên chiếu về đằng trước, nheo mắt nhìn, đều bị cảnh vật phía trước làm giật mình mà nói không ra lời.

252. Chương 250: Cứu Viện

Từ cánh cửa lớn kia, càng đi vào sâu trong, địa hình càng lúc càng dốc thấp, hơn nữa đường đi là một vòng tròn thật lớn, nhưng nơi mà bọn họ đang đứng, phía trước bỗng nhiên không còn đường. Nơi đây, ngay trước mặt bọn họ có một vật thể gìđó rất lớn, cao cỡ hai người đứng chồng lên nhau, đáy có vẻ là một hình tròn, trên cao cao có cái gìđó hơi nhô ra, giống như là một con thúđang thủ thế sẵn sàng lao ra. Hơn nữa, trên bề mặt đen tuyền của nó ngẫu nhiên lại tỏa ra những tia sáng bạch sắc. Càng làm người ta sởn tóc gáy đó là, mặt ngoài của nó thỉnh thoảng lại có những tia xúc tua lòi ra, ngọ nguậy thăm dò.

Trong lòng La Tiểu Lâu từng trận kích động trào lên. Chính cậu cũng không hiểu rõ tại sao mình lại có loại cảm giác này – tựa như có cái gìđóđang kêu gọi cậu. La Tiểu Lâu không tự chủ được mà bước lên phía trước một bước, nhưng chưa kịp bước tiếp, trên hông bỗng nhiên có một cánh tay vòng qua níu lại.

Quay đầu lại, Nguyên Tích đang nhìn chằm chằm cậu mà hỏi "Em làm cái gì vậy?"

La Tiểu Lâu lấy lại tinh thần, vẻ mặt mê mang "Em, em cũng không rõ lắm …em chỉ muốn đi qua xem xem".

Nguyên Tích gắt gao mà nắm lấy tay La Tiểu Lâu, tay còn lại tùy tiện sờ lên trên vai, gỡ quân hàm màu vàng xuống rồi ném về phía trước. Dưới ánh đèn sáng chói, hai người có thể nhìn thấy rõ ràng, miếng quân hàm kim loại màu vàng kia khi tiếp xúc với bề mặt vật thể màu đen đã nhanh chóng biến thành chất lỏng, sau đó chậm rãi biến thành một đám khí mà bốc hơi mất.

La Tiểu Lâu há to mồm, nửa ngày sau mới đổ mồ hôi đầy đầu mà quay lại hỏi "Đó là…?"

Nguyên Tích lắc lắc đầu, lạnh lùng mà nhìn bề mặt đầy những xúc tua ngắn nhúc nha nhúc nhích của vật thể kiarồi nói "Không rõ lắm, nhưng có thể khẳng đinh, đây chính là nơi mà chúng ta muốn tìm".

Đúng lúc này, 125 chiu ra và nghẹn ngào kêu "Tôi, tôi biết! Đây là ***g phòng hộ của anh trai tôi, trời ạ, chủ nhân cùng đại ca tôi đều ở đây! Sao, làm sao bây giờ, tôi thấy kích động quá, tôi…cậu làm cái gìđấy? Buông tôi ra!!!"

Hai cái chân trước ngắn cũn cỡn của 125 quơ cào loạn xạ, nhưng cái đuôi của nó hiện đang bị Nguyên Tích xách lên, cuối cùng cũng chỉ đem tầm mắt cầu cứu hướng về phía người nuôi mình.

La Tiểu Lâu hoàn toàn không còn tâm tríđâu mà tiếp nhận sóng 'thần giao cách cảm' của 125, hỏi "Mày nói là, cái này là do đại ca mày làm ra?"

125 mạnh gật đầu, kiêu ngạo mà nói "Đương nhiên, toàn bộ Lam Nguyên tinh cũng chỉ cóđại ca ta có thể làm được thế này … tuy rằng bây giờ nó có vẻ hơi kì quái".

Nguyên Tích hừ một tiếng. Y cũng chẳng có hứng thú mà nghe bất cứ điều gì về dị thú, những thứ kia chỉ tổ làm cho La Tiểu Lâu càng thêm có tình cảm với giống thú mà thôi. Nguyên Tích ném 125 xuống đất rồi sai bảo "Đi đi, đem cái ***g kia mở ra".

125 trợn tròn mắt, không dám tin mà nhìn Nguyên Tích "Tôi… tôi sao?"

Nguyên Tích không kiên nhẫn mà nhìn nó"Các ngươi không phải đều là dị thú cơ giáp hay sao?"

125 nhảy dựng lên, một cái móng vuốt còn không quên run rẩy chỉ về phía Nguyên Tích "Trời ạ, sao có thể giống nhau được? Đây chính làđại ca của tôi,đại ca của tôiđấy, ngài hiểu không? Tồn tại độc nhất vô nhị của thế giới dị thú cơ giáp. Mỗi lần thí nghiệm cơ giáp,một trong ba danh đầu tiên chắc chắn sẽ có tên anh ấy. Ngay cả một vài dị thú cũng không phải làđối thủ của đại ca tôi. Anh ấy là anh hùng của Lam Nguyên tinh. Ngay cả hội nghị các tinh cầu, anh ấy đều được bầu làmđại biểu…"Âm thanh của 125 dưới con mắt lạnh băng của Nguyên Tích mà dần dần yếu xuống, nó cứng ngắc mà chậm rãi thu lại cái móng vuốt đang chỉ chỉ của mình, sau đó lại ngốc nghếch mà vòng ra đằng sau làm bộ gãi gãi đầu. Trời ơi, nó nó… chắc chắn bộ não nhân tạo của nó vừa rồi có vấn đề, sao nó có thể chỉ tay vào mặt Nguyên Tích mà nói thế được …

La Tiểu Lâu kinh ngạc mà nhìn 125, thật không thể tưởng tượng được là anh trai của 125 lại mạnh tới độ như vậy, không khỏi tò mò mà hỏi "Đại ca của mày tên là gì?"

125 chạy tới bên La Tiểu Lâu, xác định làđã an toàn rồi thì mới đáp lời "Khụ, khụ, tên của anh ấy có chút giống tên của tôi. Thực ra tên của tôi là tôi căn cứ tên của anh ấy mà tự đặt cho mình … Anh ấy là 123, hình dạng chiến đấu kêu là [Đồng Mác Asim] Mark Asim, cuối cùng, biệt danh là Lãnh khốc tướng quân – cái này là tôi đặt cho anh ấy đấy. Tôi cam đoan với cậu là tôi cũng sẽ tiến hóa đạt tới trình độ như anh ấy!" Nói xong câu cuối cùng, 125 cũng không quên khích lệ chính mình một chút.

Khóe miệng La Tiểu Lâu run rẩy. Lãnh khốc tướng quân?! … Quả nhiên là biệt danh do 125 đặt có khác.

"Xem ra không thể trông cậy vào nóđược rồi" Nguyên Tích ở đằng sau khẳng định. Y nói tiếp "Em ở chỗ này chờ, anhđến thử xem".

La Tiểu Lâu nhìn cái ***g phòng hộ màu đen kia, trong lòng vẫn có một loại dự cảm không tốt, hoảng hốt kéo tay Nguyên Tích lại "Từ từ, darling, anhđừng đi qua đó, quá nguy hiểm, em có thể dùng tinh thần lực thử".

Nguyên Tích gật đầu đồng ý, quay về đứng trước mặt La Tiểu Lâu, cầm chặt kiếm năng lượng trong tay.

Một tia nguyên lực chậm rãi bay về phía vật thể hình cầu màu đen phía trước, lúc đụng vào bề mặt của thứ đó thì hơi khựng lại, rồi bỗng nhiên bị hút mạnh vào.

La Tiểu Lâu cả kinh. Tình hình bên trong ***g phòng hộ cũng ngay lập tức hiện ra trong đầu cậu.

Sau khi tiến vào trong La Tiểu Lâu mới phát hiện,thứ hiển hiện trước mắt cậu kia chẳng qua chỉ là một phần nhỏ looh ra của một ***g phòng hộ bên ngoài, bên trong còn có một hình cầu thật lớn nữa, lớn đến mức toàn bộ tòa thành Lewis này còn chẳng bằng được. Ở trung tâm của hai vòm cầu là một con thú trắng khổng lồ đang nằm, thân thể cuộn tròn lại, đầu đặt lên trên cái đuôi dài màu trắng. Cả người con thú tản ra ánh huỳnh quang hoa lệ chói mắt vô cùng.

Đây là … Ly Mạch!

La Tiểu Lâu vô cùng kích động. Hắn đang định đánh thức con thú trắng kia, vòm cầu màu đen bỗng nhiên có biến. Dị thú trắng côđộc ở trung tâm biến mất, toàn bộ vòm cầu tối sầm xuống, màu trắng điện quang chỉ loáng loáng nên ban nãy thì giờ đã sáng đến chói mắt. Ở giữa hai lớp vòm cầu màu đen có một con thú với những xúc tua thật lớn đang cử động. Hai con mắt tỏa hàn quang ác độc mà nhìn chằm chằm La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu run lên. Nếu Ly Mạch làm cho cậu không tự chủ được mà muốn quỳ xuống cúng bái thì con thú này làm cậu run rẩy tận xương cốt. Đây là sự sợ hãi mà chỉ khi gặp được thiên địch mới có thể xuất hiện.

Ngay sau đó, xúc tua đáng sợ của con thú hung hăng lao đến phía cậu.

Nguyên lực của La Tiểu Lâu chật vật mà lùi lại, nhưng để thoát ra được cũng chẳng dễ dàng. Cái vòm cầu màu đen kia bắt đầu hấp thu nguyên lực của cậu. Tốc độ hấp thu còn nhanh hơn nhiều lần so với chế tạo cơ giáp cấp 10.

Cùng lúc, Nguyên Tích – đang đứng chắn trước La Tiểu Lâu– phát hiện, những cái xúc tua nhỏ trên bề mặt cái ***g phòng hộ bỗng chốc đứng im, ngay sau đó chúng phá thể mà ra, lao như tia chớp mà tấn công về phía bọn họ.

125 vì quá lo lắng mà nhất thời không đề phòng, bị một dây xúc tua quấy lên, mà một cái xúc tua khác thìđánh úp về phía La Tiểu Lâu. Nếu Nguyên Tích bảo hộ La Tiểu Lâu thì sẽ không có thời gian cứu 125 mà nếu cứu 125 thìLa Tiểu Lâu sẽ gặp nguy hiểm. Giờ khắc này, dù có kéo La Tiểu Lâu chạy tránh đòn thì cũng nguy hiểm không kém, bởi La Tiểu Lâu vẫn còn đang tập trung hết tinh thần màđiều khiển nguyên lực của mình chạy trốn sự truy đuổi của đám xúc tua bên trong cái ***g phòng hộ.

Nguyên Tích lạnh lùng mà nhìn đám xúc tua, khóe miệng hiện lên một nụ cười châm chọc. Thanh kiếm năng lượng bỗng nhiên phát ra ngọn lửa xanh trắng chói mắt, sau đó, một vệt sáng vụt qua, ánh sáng màu xanh trắng từ thanh kiếm bỗng nhiên kéo thành một đường dài thẳng tắp đến hơn mười thước, chém vào những cái xúc tua đang lao tới.Đám xúc tua kia như cảm ứng được nguy hiểm mà nao núng rụt về, nhưng chúng căn bản không kịp thối lui, đường kiếm của Nguyên Tích đã chém thành từng miếng nhỏ.

Đó là một thế võ cổ, kỹ thuật này được tạo thành nhờ các bước di chuyển thần kì. Đường kiếm kéo dài tới đâu đều là nhờ Nguyên Tích đã di động qua tới đó, nhưng bởi vì tốc độ của hắn quá nhanh cho nên trong nháy mắt chỉ nhìn thấy một vệt sáng dài thẳng tắp, Nguyên Tích thoạt nhìn vẫn che chở trước mặt La Tiểu Lâu, chưa từng dời khỏi.

125 chật vật mà bò từ dưới đất dậy, hung hăng mà dẫm vào vài miếng xúc tua bị chém nát, sau đó hướng Nguyên Tích chạy tới. Nga nga nga, đây mới là, mới đúng là tư thái cần có của một người đàn ông, một người chủ gia đình, một người bạn đời của chủ nhân chứ!!! Cần phải bảo hộ được chủ nhân, giết được địch nhân, còn phải bảo hộ được cả người máy gia dụng của 'vợ'... nó tha thứ Nguyên Tích! Nó thừa nhận Nguyên Tích đúng là một chủ nhân khác của nó!!

La Tiểu Lâu lau mồ hôi trên trán, tập trung tinh thần kéo sợi nguyên lực trở về.

Đúng lúc này, một âm thanh thanh thúy mà bình tĩnh lọt vào lỗ tai cậu"Đừng lui về, ngươi không cóđường lui đâu!"

253. Chương 251: Tái Kiến

... một âm thanh thanh thúy mà bình tĩnh lọt vào lỗ tai hắn "Đừng lui về, ngươi không có đường lui đâu!"

La Tiểu Lâu dừng lại, nhanh chóng hỏi trong ý thức "Ai, vậy? Là Ly Mạch sao?"

Thanh âm kia lại vang lên, tốc độ nói không chút biến hóa "Xin chào, ta là Mark Asim, chính là anh trai của cái tên bên ngoài kia".

La Tiểu Lâu bị người anh có giọng điệu khác hẳn của 125 làm giật mình, mất một lúc mới lên tiếng "Xin chào, tôi là... người hiện đang nuôi 125. Nó dẫn tôi tới đây trợ giúp Ly Mạch".

Giọng điệu của Mark Asim lại uyển chuyển mà biểu đạt ý"Thật quý hóa quá) vậy chúng ta nên bàn xem làm thế nào để trợ giúp chủ nhân ta đi. Ngươi thấy đấy, chủ nhân của ta bị loại bệnh độc này xâm nhập, vìáp chế nó, chủ nhân không thể không sai ta mở ra ***g phòng hộ và lâm vào giấc ngủ say. Thế nhưng, mấy ngày nay bệnh độc đã tới kì hạn bùng nổ. Nếu như không có ngoại lực trợ giúp, thắng thua thế nào thật không dám nói chắc, hay đơn giản hơn là chủ nhân ta có thể bất tỉnh ngàn năm. Cho nên, các ngươi tới đây lúc này thật đúng lúc".

La Tiểu Lâu ngẩn người. "Bệnh độc"? Nhưng mà cậuđâu phải bác sĩ thú y. "Xin hỏi, tôi có thể giúp được cái gì?"

"Cần ý thức nguyên lực của cậu. Ngươi là dị thú của Ly tộc, như vậy là ngươi có thể phân rõ kết cấu của loại bệnh độc này, hơn nữa, từ thời khắc cậu bước vào đây, cậuđã không cóđường lui. Nếu cậu lùi bước thì chỉ có một kết cục đó là bị loại bệnh độc này hút khôý thức nguyên lực, sau đó bị nó thay thế cơ thể". Mark Asim nói. Sau đó tựa hồ lo lắng La Tiểu Lâu chịu không nổi đả kích này, an ủi nói thêm "Chủ nhân nếu biết cậu tiến vào, chắc chắn sẽ tận lực bảo vệ cậu".

La Tiểu Lâu run lên khóe miệng "Được rồi, mặc kệ là cái gì, tôi cũng không có thời gian cùng nó một ngàn năm. Tôi nghĩ Nguyên Tích cũng không có nhiều kiên nhẫn mà chờ tôi lâu như vậy. Nhanh chóng bắt tay vào giải quyết loại bệnh độc này thôi".

Nói xong, La Tiểu Lâu không thu nguyên lực trở về nữa, bắt đầu tập trung tinh thần tìm kiếm bệnh độc mà Mark Asim nói. Rất nhanh, La Tiểu Lâu phát hiện một loại vật chất màu đen lơ lửng trong không gian. Thứ kia gần như che kín người dị thú trắng, hơi hơi mấp máy, như là một loại tổ chức sinh vật kì lạ. Chúng nó là vật sống, mang theo tính xâm chiếm đầy ác ý.

La Tiểu Lâu vừa nhìn thấy thứ này đã cảm thấy vừa ghê tởm vừa sợ hãi. Cảm giác nó gây ra cho La Tiểu Lâu cùng cái xúc tua bên ngoài giống hệt nhau.

Ở trung tâm, toàn thân Ly Mạch tỏa ra hòa quang màu trắng – chắc hẳn làđang chống cự cùng bệnh độc, mà màu đen vật thể có vẻ thắng thế, cự thú trắng toàn thân gần như đều bị bao phủ bởi thứ đó. La Tiểu Lâu không dám do dự nữa bởi một vài vật thể màu đen đóđang nhanh chóng bò lên nguyên lực của La Tiểu Lâu, bắt đầu xâm lấn.

La Tiểu Lâu sợ hãi vô cùng. Chẳng lẽ cậu không những không giúp được gì mà còn bị nhiễm bệnh? Nhìn vật chất màu đen kia đang chậm rãi che kín không gian nhỏ bé mà nguyên lực của mình khống chế, La Tiểu Lâuđầu đầy mồ hôi. Bỗng nhiên, cậu nghĩ ra một biện pháp!

La Tiểu Lâu hít sâu một hơi, ở không gian nhỏ béđược ý nguyên lực vây quanh, cậu ngưng tụ ra một nắm nguyên lực nhỏ, sau đó cực lực áp súc. Đến khi đãáp súc tới mức không thể ép lại được nữa, đột ngột rút đi tinh thần khống chế, nguyên lực nháy mắt nổ tung ra, giống như một ngôi sao nhỏ bị nổ, toàn bộ không gian có nguyên lực bắn tới đều biến thành một mảnh màu trắng chói mắt.

Sau khi bạch quang biến mất, không gian nơi đóđã từ màu trắng biến thành trong suốt, mà bệnh độc nơi đóđã không còn.

La Tiểu Lâu nhẹ thở ra. Xem đó bệnh độc này không phải không thể khống chế.

Mà lúc này, đang lo lắng ở một bên, Mark Asim bỗng ngạc nhiên "di" lên một tiếng rồi sau đó im bặt, không lên tiếng nữa.

Tìm được phương pháp, La Tiểu Lâu nhanh chóng hành động, trong lòng dâng lên một cỗ hưng phấn kì lạ, cái sức mạnh nổ tung này thực sự kì diệu. Trừ bỏ kĩ thuật dung hợp cùng phục chế, nguyên lực của cậu cuối cùng cũng có kĩ năng thứ ba. La Tiểu Lâu cảm thấy nên vì cái kỹ năng này đặt một cái tên. Gọi là"phá hư" cũng thật chẳng có mỹ cảm, vì thế quyết định chọn tên "tinh lọc".

Nháy mắt khi màu trắng ngập tràn, tất cả thứ bẩn thỉu bệnh độc kia đều biến mất.

Động tác của La Tiểu Lâu cực nhanh. Cậu lo lắng tình huống bên ngoài, lo lắng Nguyên Tích gặp nguy hiểm. Vìcậu là cơ giáp chế tạo sư, kỹ thuật khống chế tinh thần lực của cậu rất tốt, không lâu sau, chung quanh La Tiểu Lâuđãđược tinh lọc không còn một mảnh bệnh độc.

Những bệnh độc xa xa như là cảm nhận được sự uy hiếp, chậm rãi dịch chuyển về phía La Tiểu Lâu tấn công.

La Tiểu Lâu lo lắng nguyên lực bị ăn mòn, quýnh lên thanh lọc bệnh độc nhanh hơn. Kết quả là, không quá nửa giờ, động tác của hắn càng lúc càng thuần thục, không gian không có bệnh độc chung quanh cậu càng lúc càng lớn.

Mà La Tiểu Lâu vật vãđầu đầy mồ hôi nên không chúýđến rằng, cự thú trắng phía dưới giật giật con mắt.

Đám bệnh độc cuối cùng nhận rõ không địch lại, hết lớp này tới lớp khác lao tới tấn công La Tiểu Lâuđều bị tiêu diệt, kinh nghi bất định mà trì hoãn cước bộ, cuối cùng chạy thục mạng về phía xa xa.

La Tiểu Lâu sững sờ nhìn không gian tinh thuần xung quanh. Cậu chần chờ một chút, Nguyên Tích lực không truy đuổi đám bệnh độc đã bỏ chạy kia mà hướng về phía Ly Mạch đang ngủ.

Trong nháy mắt khi màLa Tiểu Lâu tiếp xúc đến con thú trắng, cậu phát hiện ngay có một cỗ lực cản thật lớn. La Tiểu Lâu nghĩ nghĩ, chậm lại động tác, tận lực biểu đạt thiện ý của bản thân.

Lực cản kia giằng co chốc lát thì yếu xuống. La Tiểu Lâu cẩn thận màđưa nguyên lực thăm dò vào trong cơ thể của Ly Mạch. Cậu nhanh chóng phát hiện tình huống còn nguy hiểm hơn cả bên ngoài. Toàn cơ thể Ly Mạch đều có bệnh độc, hơn nữa thoạt nhìn khá nghiêm trọng.

Màu đen bệnh độc cùng huyết nhục trong cơ thể của Ly Mạch tranh đấu, có phần còn đã hòa thành một thể. MàLa Tiểu Lâu cũng thấy rõ thủ đoạn xử lý bệnh độc của Ly Mạch. Một đoàn ý thức nguyên lực trắng tinh đem bệnh độc bao vây lại rồi giết chết, thậm chí đối với cả phần thân thể đã nhiễm bệnh của mình cũng không chút do dự diệt trừ. Ở góc độ khác mà nói, cơ thể Ly Mạch đã chẳng khác nào một bãi chiến trường.

La Tiểu Lâu ngẩn ngơ. Trời ạ, chẳng lẽ mấy năm nay, Ly Mạch đều dùng phương pháp này chống lại bệnh độc, không cho nó lan tràn toàn thân? Nếu bệnh độc tiến vào cơ thể của mìnhthì…La Tiểu Lâu rùng mình một cái.

Ý thức nguyên lực của Ly Mạch cường hãn hơn sự tưởng tượng của Ly Tác rất nhiều. Cơ thể của hắn che kín ý thức nguyên lực. Ý thức nguyên lực giam cầm bệnh độc dù phân tán trên trăm phần nhưng rõ ràng hiệu quả hơn cách nổ tung của La Tiểu Lâu không ít. Sự đắc ý của La Tiểu Lâu khi vừa phát hiện được kỹ năng mới rất nhanh biến mất. Cậu thực có thể giúp được cho Ly Mạch sao?

Bỗng nhiên, một tia ý thức nguyên lực của Ly mạch phô thiên cái địa màđánh lại phía La Tiểu Lâu. La Tiểu Lâu luống cuống khống chế nguyên lực của chính mình né tránh, nhưng mà, ý thức nguyên lực của Ly Mạch lại nhẹ nhàng mà vượt qua bên cạnh cậu, đem những bệnh độc đang định tấn công cậu ở đằng sau vây lại.

Thậm chí khi giết chết những phần cơ thể đã bị bệnh biến, nếu chỗ đó quá gần nguyên lực của La Tiểu Lâu, ý thức nguyên lực của Ly mạch thậm chí còn bao quanh cậu tạo thành một tầng ô dù.

Ly Mạch biết sự hiện hữu của cậu, hơn nữa rất chiếu cố cậu.

La Tiểu Lâu vượt ra khỏi cảm xúc khiếp sợ và kinh nể mà lấy lạitinh thần,vòng qua ý thức nguyên lực của Ly Mạch, bắt đầu hỗ trợ Ly Mạch đối phó bệnh độc trong cơ thể. Tốc độ của cậu nếu đem so với Ly Mạch thì vẫn chậm hơn nhiều.

Giết chết vài mạng lưới bệnh độc, La Tiểu Lâu gặp một chỗ cơ thể của Ly Mạch bị bệnh biến. Cậu chần chờ không đành lòng hạ thủ, qua hai giây, nguyên lực của cậu bao vây chỗ cơ thể bệnh biến đó.

La Tiểu Lâu cũng không lập tức khống chế nguyên lực tự bạo mà là bắt đầu chia tách phần cơ thể Ly Mạch với bệnh độc. Mặc dùcậu biết xác suất thành công rất nhỏ. Dù sao đã nhiều năm như vậy, chẳng lẽ Ly Mạch chưa từng thử chia tách qua hay sao?

Sau đó, La Tiểu Lâu kinh ngạc hành động 'lừa mình dối người' của mình thế mà lại thành công! Trong nháy mắt đó, La Tiểu Lâu ngây ngốc mất mấy giây, rồi cậu mới giật mình kinh hỉ màđem bệnh độc hủy diệt.

La Tiểu Lâu kinh ngạc vô cùng, nhưng có người còn thấy khiếp sợ hơn cả cậu. Cụ thú trắng hơi hơi mở con mắt, ánh lam quang chợt lóe mà qua.

La Tiểu Lâu giết chết đám bệnh độc này đám bệnh độc khác, trong lòng hưng phấn. Chuẩn bị tìm một phần cơ thể khác bị mạng lưới bệnh độc xâm nhập để xử lý, ít nhất như vậy Ly Mạch sẽ không cần tổn thương chính mình.

Đang nghĩ ngợi, hắn bỗng nhiên cả kinh. Ý thức nguyên lực của cậu không chịu khống chế – không thể nhúc nhích được. Nếu nhìn kĩ thì sẽ phát hiện là do ý thức nguyên lực của Ly Mạch cuốn lấy nguyên lực của cậu. Hơn nữa bởi vì thực lực không bằng người, cậu căn bản không nhúc nhích được tí ti.

Đang kinh ngạc và nghi hoặc, một âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng bình tĩnh truyền vào tai cậu"Đừng nhúc nhích, đi theo ta".

La Tiểu Lâu cả người run lên. Lại tới nữa rồi! Cái loại cảm giác không cầm lòng nổi mà muốn thần phục!! Cậu gần như không chút do dự cùng giãy giụa mà thoái mái để Ly Mạch kéo đi.

La Tiểu Lâu rối rắm. Được rồi, cậu tới cứu Ly Mạch, Ly Mạch chắc cũng không làm gìcậu cả, nhưng mà… cái cảm giác cứ nhìn thấy Ly mạch đã muốn quỳ lạy này thật là… Chết tiệt bản năng của dị thú!!

Ly mạch không nói gì, dẫn đường đưa La Tiểu Lâu tới một chỗ trong thân thể của hắn. La Tiểu Lâu kinh ngạc phát hiện, bệnh độc phần lớn chỉ bao phủ bên ngoài cơ thể, trong này phần lớn đều sạch sẽ. Chẳng lẽ bên trong cơ thể không bị bệnh độc xâm lấn? Cuối cùng, La Tiểu Lâu bị Ly Mạch đưa đến vị trí của một phần của cột sống. Saukhi tách lớp màng nguyên lực bảo hộ ra, nguyên lực của La Tiểu Lâu bị dẫn vào bên trong cột sống.

La Tiểu Lâu nhìn vào bên trong. Một phần cột sống bị ý thức nguyên lực đông lại thành một đoàn màu đen. Trong lòng cậu bỗng cảm thấy chua sót vô cùng. Ly Mạch chắc hẳn đã từng thử loại bỏ phần cột sống

bị nhiễm bệnh này, nhưng do nơi này quá mức quan trọng nên códộng thủ cũng không dám làm mạnh tay quá. Sự đau đớn trong quá trình này khẳng định không phải thứ mà thường nhân có thể chịu đựng được.

Hơn nữa, nếu trong cột sống đều có bệnh độc thì chứng tỏ trong cơ thể của Ly Mạch cũng từng có bệnh độc, nhưng hiện tại, phần lớn bệnh độc đã bị bức bách đẩy ra phía ngoài cơ thể.

La Tiểu Lâu không thể tưởng tượng được nếu như có một ngày mình cũng gặp sự tình này, mình sẽ làm ra quyết định như thế nào. Khi màđau đớn làm cậu sống không bằng chết thìcậu còn có dũng khíđể mà sống tiếp hay không?

Ly Mạch cũng không thúc giục cậu, thậm chícậu còn rút ý thức nguyên lực ra ngoài, bắt đầu thanh tẩy đám bệnh độc bên ngoài cơ thể.

La Tiểu Lâu hút hút khí, bắt đầu chia tách phần cơ thể bị nhiễm bệnh với bệnh độc, sau đó giết chết bệnh độc. Vạn hạnh, cậu thật sự có thể tách được bệnh độc.

Thể tích của cột sống nhỏ hơn nhiều so với toàn cơ thể. La Tiểu Lâu lại đã thuần thục xử lý. Chẳng bao lâu, tất cả bệnh độc trong cột sống đều đã bị xử lý xong.

Trong nháy mắt đó, La Tiểu Lâu cảm giác được khí thế của Ly Mạch mạnh lên rất nhiều. Cho dù nguyên lực của cậu vẫn đang nằm trong cơ thể của Ly Mạch nhưng vẫn có chút phát run.

Lúc La Tiểu Lâu rời khỏi cột sống của Ly Mạch, cậu phát hiện, ý thức nguyên lực của người kia đã nhiều và tỏa sáng đến mức cậu không dám nhìn kỹ.

"Đi ra ngoài đi, chờ ta, phần còn lại ta có thể xử lý"Âm thanh của Ly Mạch lại vang lên.

La Tiểu Lâu gần như không dám cự tuyệt mà lui ra ngoài. Kỳ thực cậu muốn tiếp tục hỗ trợ, nhưng bi kịch là, cậu phát hiện, cậu không thể phản kháng lời của Ly Mạch được.

Sau khiLa Tiểu Lâu lui ra ngoài, cậu mới phát hiện hắn đã thực sự mỏi mệt. Tên 'thanh lọc' dễ nghe thì dễ nghe thật đấy nhưng là thủ đoạn công kích, hao phí nguyên lực cùng tâm thần tất nhiên là rất nhiều.

Lúc cậu mở mắt ra vô cùng hoảng sợ, hơn nữa vì tinh thần mỏi mệt mà không khỏi lùi ra sau vài bước.

Một bàn tay đỡ lấy bả vai La Tiểu Lâu. Cậuđang dựa vào một ***g ngực đầy quen thuộc. La Tiểu Lâu nhìnvụn đáđầy đất, thì thào nói "… Có chuyện gì ở đây vậy?"

Nguyên Tích dán vào tai cậu mà nói "Là từ cái hình cầu kia tới đấy. Em không sao chứ?"

"Không sao. Em đã giúp Ly Mạch làm một số việc. Anh ta chắc sẽ nhanh chóng đi ra"La Tiểu Lâu thấp giọng nói.

Đôi tay đang ôm La Tiểu Lâu của Nguyên Tích siết chặt hơn một chút, ừ một tiếng.

Ánh mắt 125 đều trợn tròn, hai chi trước giao lại với nhau, cái đuôi cứng còng hướng về phía mặt đất, trang nghiêm mà hóa thân thành một con khủng long đang chân thành trông mong chủ nhân cùng đại ca.

Khối cầu khổng lồ trước mặt đã không phải hoàn toàn là màu đen nữa,đầu tiên là chậm rãi lộ ra một điểm nhỏ màu trắng, cuối cùng, một trận cường quang chói mắt hiện ra, những xúc tua đang còn liều mạng giãy chết run lên, toàn bộ cứng đờ mà tan vỡ, khối cầu đã hiện ra trong suốt.

Bọn họ nhanh chóng thấy được con dị thú trắng khổng lồ bên trong khối cầu, một trận tiếng vang kì lạ nổ ra, hình cầu càng ngày càng trong suốt, cuối cùng biến mất.

Nguyên bản không gian đầy hắc ám giờ đã sáng như ban ngày. Toàn bộ đèn tầng hầm chót đều sáng lên.

Cự thúmàu trắng đứng ở nơi đó, gục đầu cuống, lam mắt nhìn về hướng Nguyên Tích cùng La Tiểu Lâu.

Cả người La Tiểu Lâu run rẩy, cánh tay đang ôm thắt lưng cậu của Nguyên Tích cũng mạnh dần lên, nhưng điều này hoàn toàn chẳng thể ngăn được chuyện tiếp theo. Qua bao nhiêu năm sau, La Tiểu Lâu mỗi lần nghĩđến giờ khắc này lại thấy quẫn bách dị thường.

Bởi vì khẩn trương, đầu óc La Tiểu Lâu trống rỗng hồi lâu mới lấy lại tinh thần.

Cậu rất nhanh phát hiện không thích hợp. Tầm nhìn của cậubị thay đổi, tay của Nguyên Tích đang ôm hắn cũnglớn lên không ít, sau đó, cậu ở …La Tiểu Lâu lại không cầm lòng nổi mà liếm một ngụm lông, mới phát hiện, ông trời a a a a, hắn không chỉ không khống chế được cơ thể biến thân trước bao nhiêu người mà còn ở trước mặt bọn họ liếm lông…

Thân thể La Tiểu Lâu cứng đờ lại. Cậu đã không dám tưởng tượng đến biểu tình của Nguyên Tích.

Qua một hồi lâu, Nguyên Tích rốt cuộc cử động. Một ngón tay của y tùy ý chìa ra, vừa lúc đặt ở bên miệng La Tiểu Lâu. La Tiểu Lâu trước kia đã bị huấn luyện thành quen, không cầm lòng nổi mà liếm ngón tay kia hai cái.

Lúc cậu vì cảm thấy mất mặt mà dừng lại, rõ ràng nhận thấy lãnh khí trên người Nguyên Tích thiếu đi không ít.

Mà cự thú trắng nãy giờ vẫn nhìn chăm chúLa Tiểu Lâu giờ mới bước lại gần, thân ảnh hoa lệ lại xinh đẹp càng hiển lộ rõ trước mặt hai người. Con mắt lam sáng tựa hồ lộ ra ý cười như có như không. Theo sau, bạnh quang hiện lên, cự thú biến mất, một thân ảnh cao gầu xuất hiện thay thế.

Ly Mạch cuối cùng cũng đãđi ra. Hắn cùng bức họa trong Bụi động rất giống, nhưng mà, lại càng thêm hoàn mỹ. La Tiểu Lâu ngơ ngác màđứng thẳng dậy, thứ đầu tiên cậu nghĩđến là, người này dù biến thân nhưng quần áo cũng mặc thật nhanh …

Mái tóc trắng của Ly Mạch được buộc ở sau đầu, vài sợi nghịch ngợm may mắn thoát được thì rủ xuống bên mặt mà khẽ đung đưa, ngũ quan hoàn mỹ đến độ làm người ta khiếp sợ, ánh mắt thực sự đạm mạc, nhưng khi nhìn về phía La Tiểu Lâu lại hơn một tia ôn nhu.

“Cám ơn”.

La Tiểu Lâu không tự giác mà trả lời “Không, không cần …đây là hẳn là…”

Khóe miệng Ly Mạch kiều kiều lên. Đúng lúc này, đằng sau hắn có cái gìđó vang lên. Một tiểu nam hài thoạt nhìn chỉ sáu bảy tuổi bước ra, mặc âu phục, thắt nơ cổ. Tuy rằng nó có một bộ mặt thực sự nghiêm túc nhưng khuôn mặt xinh đẹp đáng yêu kia lại làm người ta sáng mắt.

Tiểu nam hài đứng bên cạnh Ly Mạch, âm thanh trong trẻo mà bình tĩnh “Thật không ngờ người 125 mang đến lại có thể thanh trừ được bênh độc như vậy, ngươi thực sự rất tốt”.

Nghe được thanh âm, La Tiểu Lâu lại ngẩn ngơ. Mark Asim! Trời ạ, đều là dị thú cơ giáp, sao mà người kia thì vậy, người bên này lại thế này??? La Tiểu Lâuđau lòng mà nhìn 125 trên đất. Chậc chậc, trừ phần tên có chút tương tự, vẻ ngoài, năng lực, lễ nghi …mày sao sánh được với anh trai của mày chứ.

Mà 125 hiển nhiên đã lấy lại tinh thần từ sự xúc động vô bờ, nó nhảy nhanh tới chỗ Ly Mạch cùng Mark Asim, chạy tới trước mặt bọn họ, tựa hồ muốn ôm Ly Mạch nhưng chung quy không dám, quay qua ôm tiểu nam hài Mark Asim.

Mark Asim nhan nhăn mày, nhưng cũng không đẩy nó ra, trong lòng hơi khó xử mà liếc nhìn về phía La Tiểu Lâu. 125 ‘bệnh’ còn nghiêm trọng hơn trước kia, thật sự làm khó hắn (suy nghĩ của Mark Asim).

Chờ khóc đủ rồi, 125 mới từ trên người đại ca nó tụt xuống dưới, sau đó hai tay nắm vào với nhau lắc lắc thân thể đi tới trước mặt Ly Mạch, mắt tỏa sáng, thâm tình mà nói “Chủ nhân! Tôi rất nhớ ngài! Ôôô, tôi không lúc nào không muốn tìm các người… Các người cũng nhớ tôi chứ??”

Ly Mạch không hé răng, tuy rằng khóe miệng giật giật nhưng ánh mắt lại khá bình tĩnh.

Mark Asim thì cố mà hàm hồ đáp ứng.

Cái đuôi của 125 ở phía sau vẫy vẫy liên tục, kinh hỉ mà nói “Có thể thấy lại chủ nhân cùng ca ca, tôi kinh hỉ đến mức nhanh chết máy.. A. còn có, chủ nhân ơi, tôi chất chứa được thật nhiều thứ nha, ngài thích không, nếu thích thì coi như là lễ vật tôiđưa cho ngài …”

Nói xong, trên mặt đất nháy mắt xuất hiện một đống đồ sáng loáng.

La Tiểu Lâu vừa miễn cưỡng nhảy khỏi tay Nguyên Tích, tránh ở phía sau lưng người kia đổi lại quần áo quay lại vừa lúc thấy cảnh đấy, gần như muốn hộc máu. Đó toàn là đồ của nhàcậu ấy chứ. Nào là chén đĩa, xiên, thìa, đá quý, đèn thủy tinh trong phòng tắm, đĩa chip trên có viết hai chữ XX đầy khả nghi … thậm chí có cả cái nút áo trên lễ phục của Nguyên Tích…

La Tiểu Lâuđỏ mặt. 125 không phải do cậu làm hư đâu, trước khi vào tay cậu bộ não nhân tạo của nóđã như vậy rồi.

"… không cần, xem ra ngươi đã thăng cấp thất bại rồi" Ly Mạch thản nhiên mà nói.

125 cứng đờ người, không nhịn được mà xích về phía La Tiểu Lâu một chút, lại cố nén mà ngừng lại.

La Tiểu Lâu cảm thấy không đúng lắm, vội vã nói "Đây là do tôi, lúc ấy vì cứu tôi, 125 mới không thể không gián đoạn quá trình thăng cấp".

Ly Mạch nhíu mày. La Tiểu Lâu vội vã túm Nguyên Tích nãy giờ vẫn có gìđó không đúng lắm ở bên cạnh mà nói "Xin chào, tôi làLa Tiểu Lâu, đây là bầu bạn của tôi– Nguyên Tích".

Không khí giữa Ly Mạch cùng Nguyên Tích xuất hiện một vài giây đông lạnh, tiếp theo Nguyên Tích ngắn gọn mà nói "Em ấy là người của ta, chúng ta đi tìm ngươi là vì thay đổi tuổi thọ của em ấy, để em ấy có thể sống lâu".

Ly Mạch lại quay qua nhìn La Tiểu Lâu trong chốc lát mới nói "Chuyện về dị thú, ta biết, ta cũng sẽ quay về xử lý, ngươi không định đi theo ta sao?"

La Tiểu Lâu cảm giác được bàn tay đang đặt trên lưng cậu mạnh lên, không dám có chút do dự, thanh âm mang theo chút run rẩy mà nói "Không, tôiđã có người nhà, tôi không thể đi khỏi anh ấy".

"Nhưng ngươi phải hiểu được, ngươi không chỉ làLa Tiểu Lâu là còn là em trai của ta – Ly Khinh".

"Anh nói là dị thú thật lâu trước đây đã bị bắt đi? Không thể nào. Cho dù dựa theo bối phận mà tính, anh ta cũng phải làông cố của tôi"La Tiểu Lâu thì thào nói, Ly Khinh? Sao có cảm giác giống giống tên mẹ của cậu. (Lê Khuynh)

Ly Mạch lắc lắc đầu "Không, ngươi là con dị thú duy nhất thức tỉnh, cho nên, ngươi chính là hắn. Ta hy vọng ngươi theo ta trở về, chấn hưng dị thú".

"Ta sẽ không để em ấyđi" Nguyên Tích lạnh lùng mà nói "So với là huynh đệ của ngươi, em ấy có một thân phận trong yếu hơn, làvợ của ta".

La Tiểu Lâu nhìn ánh mắt của hai người càng ngày càng lạnh, vội vàng cho thấy thái độ của mình "Thực xin lỗi, để anh thất vọng rồi, tôi không biết chuyện tôi là huynh đệ của anh, tôi cũng không có kí ức gì về Ly Khinh …"

"Ta có thể giúp ngươi nhớ tới".

"Nhưng mà, so với cái đó, với tôi mà nói, lý do trọng yếu hơn là tôi không muốn đi khỏi anh ấy"Âm thanh của La Tiểu Lâu không lớn nhưng dị thường kiên định "Tôi cảm thấy thật xin lỗi. Tôi không thể giúp anhđi chấn hưng dị thú, tôi quyết định lưu lại. Nếu các anh cần trợ giúp, tôi sẽ tận lực cố gắng hỗ trợ ".

La Tiểu Lâu ở trước mặt Nguyên Tích lại nói muốn trợ giúp dị thú, chuyện này trước đây là chuyện không thể dễ dàng tha thứ, nhưng giờ đây Nguyên Tích lại không dám mở miệng nói gì cả.

"Chìa khóa nơi phong ấn ta đãđể 125 cầm,ta nghĩ cái này đối vơi ngươi phi thường trọng yếu".La Tiểu Lâu cảm giác được rất nhiều từ trên người Ly Mạch: có sự thần phục của ấu thú với thú trưởng thành, có sợ hãi, có sùng bái, cũng có sự thân cận của thân nhân … cậu không ghét Ly Mạch nhưng trên thế giới này, không ai có thể sánh bằng Nguyên Tích. Cho dù Nguyên Tích là người cóđầy khuyết điểm, cậu cũng cam tâm tình nguyện mà thích người kia.

Ly Mạch nhìn về phía La Tiểu Lâu thật lâu, lại đánh giá Nguyên Tích vài lần, cuối cùng nói "Trong vòng một năm,ta sẽ giúp ngươi hoàn thành truyền thừa của gen, ngươi sẽ không có việc gì".

Lại được vài giây im lặng, Ly Mạch nhìn La Tiểu Lâu rồi bỏ thêm một câu "Nếu ngươi muốn, tùy thời có thể trở về".

Nguyên Tích nghe được đến đoạn sinh mệnh của La Tiểu Lâu không có gìđáng lo, lập tức ôm La Tiểu Lâuđi ra ngoài, đồng thời trong lòng căm giận mà nghĩ, con dị thú kia muốn quyến rũ người bên cạnh y… dù làLa Tiểu Lâu hay làđại ca Nguyên Triệt của y thì cũng đừng vọng tưởng.

Cược bộ của La Tiểu Lâu thoáng ngừng lại, nhìn 125 ở trước người Ly Mạch, cuối cùng xoay người cùng Nguyên Tích rời đi.

Ly Mạch nói xong cúi đầu nhìn về phía 125 ở dưới chân. Trong mắt của 125 đã không có nước mắt, nó ngơ ngác màđứng một hồi, nhìn nhìn hướng La Tiểu Lâuđi, lại nhìn về phía chủ nhân Ly Mạch cùng đại ca Mark Asim, bỗng nhiên từ túi lấy ra một cái hộp, thấp thỏm bất an mà nói "Chủ nhân, tôi… tôi muốn tiếp tục đi theo La Tiểu Lâu. Tôi thăng cấp thất bại, không xứng đáng đi theo ngài…"

"Được rồi, ta không muốn nghe lý do của ngươi" Ly Mạch không đổi sắc mà nói, nhìn bóng dáng của La Tiểu Lâu lại lạnh lùng mà bỏ thêm một câu "Giúp ta bảo vệ tốt cho hắn".

125 lưu luyến mà dời ra xa chủ nhân Ly Mạch cùng Mark Asim, rốt cuộc lấy dũng khí mà ôm chân Ly Mạch một cái, lại tiến lên hôn mặt đại ca một ngụm, mới quăng cái đuôi màđuổi theo hướng La Tiểu Lâu. Nóđã hội báo cho chủ nhân. Như vậy, La Tiểu Lâu chính là chủ nhân chính thức của nó rồi. Đương nhiên, La Tiểu Lâu nhất định sẽ cảm kích mà rơi lệ đầy mặt. Đến lúc đó, nó sẽ nói điều kiện cùng cậu…

254. Chương 252: Thích

Cận vệ trong coi ngoài cửa kinh ngạc mà nhìn người đi theo sau Nguyên Tích cùng La Tiểu Lâuđằng sau, không rõ hai vị điện hạ có thể mang một người … chói mắt như vậy đi ra. Hoàn mĩ, hoa lệ, toàn thân đều là khí thế không thể bỏ qua.

Nhìn vương tử điện hạ nổi giận đùng đùng giống như vừa mới bắt được vợ ngoại tình, mọi người đều thức thời mà không nhúc nhích.

Tới phòng khách trong cung điện, người của quân bộ đã nghe theo mệnh lệnh của Nguyên Tích mà tiếp quản tòa thành – là'thuận tiện mà trông coi' hành tinh Lewis cùng tòa thành của vương tử phi điện hạ – xong xuôi.

Lạc Khắc đang ngồi khi nhìn thấy Ly Mạch thì nhãn tình sáng lên, nhanh chóng đi tới, lúc đi ngang qua La Tiểu Lâu thì nhỏ giọng nói một câu "Điện hạ, tôi biết ngài có thể mà, mặt khác, xin chuyển lời cho vương tử điện hạ, lập trường của tôi cũng không phải giống của cha ta, xin ngài ấy không cần làm khó xử cha ta".

La Tiểu Lâu khiếp sợ mà quay đầu, nhìn thấy Lạc Khắc đi tới bên người Ly Mạch thì quỳ xuống.

Hắn thế mà là người của dị thú, hoặc là, hắn thực sự chính là một dị thú. Trách không được 125 cứ cảm thấy Lạc Khắc không đúng, trách không được lúc vừa mới tới đây 125 nói là tòa thành không có ai cả (Không có'người')

Nguyên Tích đen mặt mà nhìn Ly mạch mang theo Lạc Khắc đi khỏi.La Tiểu Lâu thì thì thào nói "Anh nói, tòa thành của em có… hay không còn có ngày đổi tên thành của em?"

Nguyên Tích chỉ tiếc 'rèn sắt không thành thép' mà quay đầu hung hăng lườm La Tiểu Lâu một cái, không muốn ở trước mặt bao người thế này nói cho tên ngu ngốc kia biết hậu quả để cho dị thú nằm vùng, xách La Tiểu Lâuđi về phía phi thuyền. Từ nhỏ đến lớn, y rất khi làm chuyện vi phạm đến nguyên tắc của mình, nhưng từ sau khi gặp được La Tiểu Lâu, y càng lúc càng lười quản đám nguyên tắc kia. Bây giờ y chỉ muốn trở về phòng của bọn y, ăn một bữa cơm rau dưa hiếm có, tắm bọt, sau đó… hung hăng mà giáo huấn La Tiểu Lâu.

La Thiểu Thiên đi theo sau vào phi thuyền, trước khi bước vào cửa phi thuyền, anh nhíu mày mà nhìn phía xa xa.

Phi thuyền lấy tốc độ cực nhanh mà trở về đế đô, thậm chí còn vượt qua cả tốc độ giới hạn an toàn. La Tiểu Lâu bị Nguyên Tích gây chiến tranh lạnh đơn phương mà dâng lên một cỗ lo lắng trong lòng. Căn cứ vào biểu tình ngưng trọng của các chiến sĩ trên phi thuyền, Nguyên Tích cùng La Thiểu Thiên lại vội đến mức cả ngày không thấy bóng dáng, La Tiểu Lâu suy đoán rằng có thể chiến sự đã xảy ra biến hóa.

Nhưng đối với những việc đó, cậu căn bản không giúp được gì. La Tiểu Lâu nghĩ nghĩ, bắt đầu phân tích siêu cấp kim dịch cùng nguyên liệu pha chế thuốc, có thời gian rảnh thì bắt đầu chế tạo siêu cấp năng lượng hộp. Sau lần chế tạo cơ giáp cấp 10, trong một năm này khó mà có thể chế tạo được một bộ cơ giáp nữa lần hai, La Tiểu Lâu quyết định đánh chủ ý vào cơ giáp cấp 9.

La Tiểu Lâuđặt siêu cấp hộp năng lượng vừa làm xong lên bàn, 125 kích động mà chạy lại xem số liệu. Hiện tại hộp năng lượng màLa Tiểu Lâu làm ra có một nửa chui vào trong miệng nó, nhưng xét đến lựa chọn sáng suốt lần này của 125 (chọn đi theo La Tiểu Lâu) La Tiểu Lâu không cùng nó so đo. Hơn nữa, lượng ô thạch hiện tại gần như đều là do 125 tìm được, số lượng lại thật lớn, La Tiểu Lâu cũng lười nói nó.

Nhanh đến giờ cơm trưa, La Tiểu Lâu ngừng lại, phát hiện 125 lại thu vào bụng một cái hộp năng lượng nữa, đại khái lo lắng múc nhiều quá thì kì cục, nó rối rắm chọn cái có số liệu thấp nhất.

La Tiểu Lâu nhìn 125 tự đắc và vui mừng, rốt cuộc không nhịn được hỏi "Vì sao bộ dáng của mày là khủng long mà Mark Asim lại là cậu bé?'

125 ngẩng đầu, kiêu ngạo nhìn La Tiểu Lâu"Cậu cũng thấy bộ dáng này của tôiđẹp hơn đúng không? Lúc ấy, anh của tôi coi trọng hình dạng chiến đấu hơn, hơn nữa, anh ấy luôn không quá chú trọng đến chuyện ngoại hình, cứ tuyển chọn luôn một hình dạng có trong hệ thống, tôi thực không thể chấp nhận loại lựa chọn tùy tiện này –đương nhiên, sau khi anh ấy chọn, vì tỏ vẻ tôn trọng với đệ nhất cơ giáp thánh thú, cái hệ thống kia đã xóa tất cả các hình dạng có sẵn trong đó".

"Về phần tôi thì…" Cái đuôi của 125 cao kiều lên, còn đặt một chân trước đằng sau lưng, một chân trước cầm những tài liệu bỏ đi của La Tiểu Lâu bỏ vào thùng rác, hơi quay mặt về phía La Tiểu Lâu, sau đó học bộ dạng của một tài tử điện ảnh trên TV mà vung đầu nói "Tôiđã sàng chọn hình dạng của tất cả các giống loài, cuối cùng chọn ra hình dạng đẹp trai nhất là khủng long bạo chúa, sau đó mất những một tuần để thiết kế ra bộ dáng của mình, nào là tỉ lệ đường cong này, nhan sắc phối hợp này, độ cung thân thể này … cố gắng để khi mỗi lần đám thường nhân nhìn đến tôiđều yêu ta ngay từ cái nhìn đầu tiên".

"Úc! Cục cưng, cậu làm sao vậy? Cẩn thận chứ, phía dưới là hộp năng lượng của tôiđấy!" 125 vừa dùng thân thủ nhanh nhẹn đến khó tin của nó tiếp được chén nước màLa Tiểu Lâu không cẩn thận làm đổ xuống, vừa nhắc nhở nói.

La Tiểu Lâu run rẩy khóe miệng "Đại khái là vì tao chỉ là cái người phàm bình thường a…"

La Tiểu Lâuđứng dậy, quyết định đi chuẩn bị bữa trưa, cậu thực sự không nên ôm hy vọng quá lớn vào 125.

Mọi người trong văn phòng của Nguyên Tích điện hạ thực sự là xúc động, so với lúc đi đường, cơm trưa của quãng đường về này thực sự quá phong phú, quá ngon! Vương tử điện hạ quả nhiên có tiểu phòng bếp của chính mình. Thực tiếc khi chỉ giữa trưa dịp này bọn họ mới được ăn ngon a.

Sáng sớm ngày thứ ba, La Tiểu Lâuđang còn trong giấc mộng đã bị người nào đó kéo dậy.

Nguyên Tích nghiêm túc mà nhìn người vẫn còn đang mơ mơ màng màng, áo ngủ hỗn độn –La Tiểu Lâu– sau mới âm trầm mà quay sang thúc giục "Nhanh lên, không cần làm trễ thời gian của anh".

La Tiểu Lâu vừa đứng dậy vừa nhớ lại, tựa hồ tối hôm qua lúc ngủ cậu thói quen mà quay sang ôm Nguyên Tích ngủ, còn bị tên kia đẩy ra hai lần, sau đó bị ôm càng chặt. ôi trời, bả vai của y, thắt lưng của y…

Về tới hoàng cung, quản gia tươi cười màđi ra nghênh đón họ. Biết cha mẹđều ở quân bộ, mà Nguyên Triệt thì vì thân thể không khỏe mà phải ở nhà, Nguyên Tích trước đi vấn an Nguyên Triệt, sau đó cùng La Tiểu Lâuăn trưa, chẳng nói một lời với La Tiểu Lâu một mình rời đi.

La Tiểu Lâu thất vọng mà ủ dột từ từ ăn cơm một mình, nhìn đến thần sắc tò mò của quản gia, không khỏi cười khổ nói "Tôi tựa hồ đãđắc tội với anh ấy".

Quản gia lắc đầu, vìLa Tiểu Lâu mà bưng tới một ly sữa bòđãđược hâm nóng, nói "Tuy rằng Tích điện hạ có lẽ thực tức giận nhưng cũng sẽ không nhớ dai, chắc là ngài ấy hy vọng ngài nghỉ ngơi, dù sao đã làm việc nhiều ngày như vậy, nhất định thực mệt mỏi rồi".

La Tiểu Lâu nghe vậy thì nghĩđến biểu tình lãnh đạm nhưng lại chỗ chỗ chiếu cố cậu của Nguyên Tích trên đường về, hơi nở nụ cười. Quả thực cậu có cảm thấy mỏi mệt, sau khi chế tạo cơ giáp cấp 10 xong cậu vẫn chưa có lấy một ngày nghỉ ngơi thực sự, hơn nữa, lần này lại dùng nguyên lực để trợ giúp Ly mạch, hậu quả càng thêm rõ ràng, hiệu suất công tác của cậuđều giảm đáng kể.

"Được rồi, ta không đi quân bộ nữa. Nếu Nguyên Tích trở về phiền ngài báo cho ta biết một tiếng"La Tiểu Lâu cáo biệt quản gia tiên sinh, đứng dậy trở về phòng.

La Tiểu Lâu mơ mơ màng màng mà ngủ cả một buổi chiều, thẳng đến cảm thấy có cái gìđóđè lên cậu, giống như bị ác mộng, mệt mỏi dị thường nhưng muốn tỉnh cũng không tỉnh lại được.

Cuối cùng, La Tiểu Lâu cảm giác được trên tay tê rần, cau mày mở mắt ra thì nhìn thấy 125 đang ngồi xổm bên giường cậu, kích động vô cùng.

"Sao vậy?"

125 làm một động tác im lặng, lặng lẽ nói nhỏ "Là chủ nhân đến đây!"

La Tiểu Lâu ngồi dậy "Mày nói là Ly Mạch sao?"Anh ta đến hoàng cung này làm cái gì?

125 kinh hỉ mà gật gật đầu "Hiện tại hầu hết tất cả mọi người đều bị chủ nhân dùng ý thức nguyên lực khống chế, chúng ta đi tìm chủ nhân đi" Nói xong nó túm cánh tay lôi La Tiểu Lâuđi ra ngoài.

La Tiểu Lâu lập tức thay quần áo, đi theo 125. Kì thực cũng chẳng cần 125 dẫn đường, cái cảm giác áp bách này thực sự dễ dàng nhận ra.

La Tiểu Lâu càng chạy càng nhanh, kỳ quái là, cậu không gặp được một người nào cả, chẳng lẽ toàn bộ người trong vương cung đều bị khống chế rồi? La Tiểu Lâu giờ khắc này mới cảm thấy được sự đáng sợ của ý thức nguyên lực của dị thú, hay nói đúng hơn làý thức nguyên lực cấp bậc vương giả.

Cuối cùng, La Tiểu Lâu dừng trước một cái cửa, lập tức kinh ngạc mà trừng lớn mắt. Đây là phòng của Nguyên Triệt mà. Giữa trưa cậu theo Nguyên Tích đi thăm Nguyên Triệt, còn nhớ rõ. Lúc ấy thân thể Nguyên Triệt không quá thoải mái, đang ngủ.

Nghĩ đến hận ý như có như không của Nguyên Triệt mỗi lần nhắc đến Ly Mạch, La Tiểu Lâu nháy mắt chảy ra một thân mồ hôi. Ông trời, nếu Ly mạch động thủ với Nguyên Triệt, như vậy dùcậu có nói thế nào thì Nguyên Tích cũng sẽ không tha cho dị thúđâu. Hơn nữa, chính cậu cũng rất thích Nguyên Triệt – nếu anh không có cái sở thích véo lông của cậu.

La Tiểu Lâu quýnh lên, nguyên lực tuôn mạnh ra, trực tiếp mở cửa phòng mà vào.

Bên trong, gian ngoài là phòng khách nhỏ, Mark Asim đang đoan chính mà ngồi trên ghế salon, mở cặp mắt to xinh đẹp mà nhìn chằm chằm camera ở phòng đối diện, mắt lóe lam quang.

La Tiểu Lâu bất chấp nó, trực tiếp vọt vào phòng ngủ của Nguyên Triệt, một phen đẩy ra cửa. Nhìn tới tình hình bên trong, cậu không khỏi ngây ngẩn cả người.

Nguyên Triệt còn ngủ ở trên giường, lông mi thật dài che khuất ánh mắt, mà Ly mạch ở bên giường đang cúi xuống hôn môi Nguyên Triệt. Tuy rằng khuôn mặt như trước thản nhiên, không nhìn rõ biểu tình nhưng La Tiểu Lâu xem màđỏ rần mặt. Ở góc độ của cậu mà nói, Ly Mạch là thực sự thích, hoặc là nói thực sự quý trọng Nguyên Triệt.

125 đang ôm chân hắn lặng lẽ phát ra âm thanh khâm phục vô cùng. Ly mạch như trước cúi cuống mà nhìn người đang ngủ, đưa tay sờ sờ môi của Nguyên Triệt. Đôi môi vốn xinh đẹp lại mang theo vài tia sắc bén thường ngày bởi vì nụ hôn đó mà có vẻ gợi cảm mê người. Qua một hồi lâu mới đứng dậy, Ly Mạch quay đầu nhìn về phía La Tiểu Lâu cùng 125.

Bị cái nhìn kia chiếu tới, La Tiểu Lâu cùng 125 đều đồng thời giật mình. 125 lập tức xoay người đi tìm Mark Asim. La Tiểu Lâu thì bị áp lực cực lớn, tiếp tục đứng ở cạnh cửa.

Cũng may Ly Mạch không định tiếp tục làm khó hắn, trực tiếp đứng dậy đi ra khỏi buồng ngủ.

Sau khi Ly mạch cùng La Tiểu Lâu ra khỏi phòng, La Tiểu Lâu nhỏ giọng nói "Ngài … bỏ tinh thần áp chế đi".

Ly mạch nhìn hắn một cái "Vậy thìđi về phòng ngươi".

La Tiểu Lâu do dự một chút nhưng vẫn đưa Ly mạch cùng hai cái cơ giáp đi về phòng Nguyên Tích cùng cậu. Ly mạch hiển nhiên cũng nhận ra làLa Tiểu Lâu ở cùng phòng Nguyên Tích, nhất thời nhíu mày. Nhìn đến ảnh cưới của bọn họ lúc kết hôn ở trong phòng, sắc mặt lại càng không tốt lắm.

Hắn quả thực đã cởi bỏ áp chế tinh thần của hoàng cung, nhưng lại phong bế khu vực phòng La Tiểu Lâu lại. Ly Mạch nhìn về phía La Tiểu Lâu"Ngươi là em trai của ta, ta thực sự không muốn nhìn thấy ngươi lạc loài trong đám người. Hơn nữa, trước kia ngươi đã chịu nhiều đắng cay như vậy …"

La Tiểu Lâu lắc lắc đầu, tiếp tục biểu đạt ý của mình "Tôi sẽ không ly hôn, xin ngài hiểu cho, Nguyên Tích biết thân phận của tôi nhưng anh ấy vẫn không buông tay"La Tiểu Lâu không thể không cảm thán trong lòng. May mà người chịu khổ lúc trước không phải cậu thực sự.

Ly Mạch thản nhiên mà nhìn La Tiểu Lâu"Ngươi còn nhỏ, như vậy vội vàng mà quyết định hôn nhân của mình không khỏi rất qua loa".

Khí thế của Ly mạch rất cường, La Tiểu Lâu thì cúi đầu. Không phải cậu không muốn phản bác, mà hiện tại cậu không thể khống chế được toàn thân run rẩy, riêng đứng im đấy thôi đã làm cậu hao hết toàn bộ khí lực.

Nhận thấy tình trạng của La Tiểu Lâu, đai khái biết ảnh hưởng của dị thú trưởng thành gây ra cho ấu thú, lui ra sau, chuyển đề tài "Ta đã gặp Siever, ngươi làm rất khá. Hơn nữa, ý thức nguyên lực của ngươi rất lỳ quái, có thể chia lìa bệnh độc. Ta nghĩđiều này có thể là một điểm đột phá".

La Tiểu Lâu nhẹ nhàng thở ra rồi hỏi "Đó là bệnh độc gì?" Cái loại bệnh độc tàn nhẫn mà báđạo như thế, La Tiểu Lâu vừa nghĩ tới đã cảm thấy sởn hết tóc gáy.

Ly Mạch lạnh lùng cười cười "Đó là nguyên nhân sâu xa làm nhân loại đối đầu với dị thú. Hơn nữa, bệnh độc có tác dụng áp chế rất lớn đối với dị thú. Cho nên, dù là ta, cũng chỉ có thể bảo trì trạng thái như ngươi nhìn thấy đó".

Nguyên nhân đối địch? La Tiểu Lâu còn muốn hỏi lại, Ly Mạch đãđến trước mặt cậu, sau đóđem tay đặt lên trên đầu La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu cứng đờ người, lập tức cảm thấy thân thể nóng lên, không thể khống chế được mà biến thân. Cái tai cùng cái đuôi của cậuđều mọc ra, ánh mắt cùng màu tóc cũng biến hóa. Cậuđã biến thân hình dạng thứ hai.

Một cỗ ý thức nguyên lực đầy báđạo tiến nhập thân thể cậu, chạy một vòng rồi lại lặng lẽ lui ra ngoài.

Ly Mạch nhìn nhìn La Tiểu Lâu, sờ sờ lỗ tai của hắn, thản nhiên nói "Ý thức nguyên lực cùng tinh thần lực của ngươi kết hợp lại, trách không được lại có thể chia tách bệnh độc. Đại khái đây là chỗ tốt duy nhất mà gen của nhân loại đưa cho ngươi".

Xem ý tứ của Ly Mạch thì là, dù hắn thích Nguyên Triệt, nhưng hắn cũng không có chút hảo cảm gì với nhân loại cả.

"Kia Lạc Khắc là ai?"La Tiểu Lâu nghi hoặc hỏi.

"Hắn là người thủ hộ của dị thú, chịu trách nhiệm trông coi phong ấn Renda, sau lại vì ta gặp chuyện mà nghĩ biện pháp hỗ trợ ta. Hắn sẽ ở thời điểm thích hợp mà lựa chọn người đến phong ấn Renda. Xem ra, hắn hai lần lựa chọn đều là ngươi".

La Tiểu Lâu kinh ngạc mà nhìn Ly Mạch "Hắn cũng là dị thú sao? Vậy toàn bộ Lewis gia tộc chẳng lẽ đều là…"

"Không phải, chỉ có Lạc Khắc là thôi, mẹ hắn là dị thú, hiện đang ở trong phong ấn Renda. Hắn không hy vọng ngươi đưa tinh cầu Lewis cho Nguyên Tích nên không chịu hoàn thành bước chuyển giao cuối cùng" Ly mạch liếc nhìn La Tiểu Lâu một cái "Nhưng mà, mặc kệ ngươi lựa chọn như thế nào, tinh cầu kia vẫn đều là của ngươi".

Lúc này, Ly Mạch đứng dậy hướng cửa sổ đi tới "Bọn họ đến rồi, ta phải đi, về sau sẽ liên hệ ngươi. Ta hy vọng lịch sử sẽ không tái diễn nữa … nếu không nhất định sẽ đem ngươi mang về".

Sau đó Mark Asim hóa thân thành một trận cơ giáp màu lam sậm thật lớn, Ly Mạch tiến vào khoang điều khiển, nháy mắt một cái đã không thấy thân ảnh.

La Tiểu Lâu há to mồm mà nhìn ngoài cửa sổ, trong đầu còn không quên hình ảnh của cái cơ giáp kia. Trời ạ, đó quả thực là trận cơ giápcường hãn nhất mà hắn từng gặp, lại còn không có một chỗ nào là không hoàn mỹ cả …

125 cũng ngưỡng mộ mà nhìn trời, trước kia nó cũng thường xuyên nhìn chủ nhân cùng đại ca như vậy nhưng bây giờ, nó cũng đã có chủ nhân, hơn nữa, bọn họ còn là một cặp duy nhất …

Chạng vạng, hai vị bệ hạ cùng Nguyên Tích trở về hoàng cung. Đến tận bây giờ vẫn không có ai phát hiện ra điều gì không thích hợp. Năng lực củaMark Asim quả thực mạnh hơn cả của 125.

Saukhi Nguyên Tích vào nhà, La Tiểu Lâu mới chấm dứt quá trình ngẩn người của mình, xoay người đi chuẩn bị đồ mặc nhà cho Nguyên Tích.

Thế nhưng, không đợi cậuđi được vài bước, Nguyên Tích đã lao tới xách áo cậu. La Tiểu Lâu sợ tới mức run hết cả người. Nguyên Tíchphát hiện ra sao?

Nguyên Tích nghi hoặc mà nhìn La Tiểu Lâu, nghe nghe mùi của cậu, bỗng nhiên âm trầm sắc mặt mà hỏi "Có người tới? Là tên dị thú kia? Hắn có phải là muốn mang emđi hay không?!" Câu cuối cùng quả thực có thể nói là rít gào vào tai La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu ngơ ngác mà nhìn Nguyên Tích,vẻ mặt đau khổ mà thầm nghĩ: trời ơi, biết thế không mang Ly mạch đến phòng bọn họ. Nguyên Tích cũng quá mức nghịch thiên rồi, như thế mà cũng có thể phát giác được, Chiến tranh lạnh của bọn họ đến khi nào mới có thể chấm dứt đây???

255. Chương 253

Nguyên Tích rõ ràng đang giận điên lên. Y dễ dàng xách La Tiểu Lâu lên, con mắt hung tợn mang theo một tia sáng đỏ "Nghe đây, em đừng hòng cùng hắn rời đi! Nếu emđã quên thân phận của mình thì anh không ngại mà giúp em nhớ tới". Nói xong y chẳng hề nghe lời giải thích của La Tiểu Lâu, một tay thô bạo mà vặn khóa tay La Tiểu Lâu ra sau.

La Tiểu Lâu lo lắng mà giãy giụa. Đến giờ cậu mới phát hiện bao nhiêu công sức rèn luyện thể lực của cậu trước giờđem so với Nguyên Tích khi tiến hành gia bạo, quả thực chẳng đáng nhắc đến.

"Cưng à, hãy nghe em nói, em không định đi khỏi …"

"Vậy em giấu anh gặp hắn là cóý gì?!" Nguyên Tích quát to, cánh tay đang xách La Tiểu Lâu của yđang run rẩy không ai phát hiện ra. Y cảm thấy trong lòng lửa giận đang thiêu đốt ngút trời nhưng rồi lại không biết làm thế nào để phát tiết. Đánh La Tiểu Lâu sao? Người trong tay mảnh mai như thể y chỉ siết mạnh một cái đãđứt lìa…y hoàn toàn không hạ thủ được.

La Tiểu Lâu cũng không phát hiện Nguyên Tích đã dừng động tác, vẫn tiếp tục giãy giụa, cố gắng tựa vào trước ngực Nguyên Tích, sau đó ấn môi mình vào đôi môi đang mím chặt lại vì tức giận kia.

Phát hiện Nguyên Tích rõ ràng thờ ơ không chịu phối hợp mình,La Tiểu Lâu kinh hoảng hai giây. Cậu nhắm mắt lại, cố gắng học động tác của Nguyên Tích, đầu lưỡi vẽ nét theo đường môi mỏng manh kia, sau đó một bên liếm một bên khẽ cắn.

Sau khi thân thể buộc chặt của Nguyên Tích cuối cùng cũng thả lỏng ta, La Tiểu Lâu thử thử màđem đầu lưỡi thăm dò vào trong khoang miệng của Nguyên Tích, động tác thật nhẹ nhàng. Một lát sau, La Tiểu Lâu phát hiện Nguyên Tích vẫn thờ ơ cậu, không khỏi cảm thấy uể oải không thôi.

Thế nhưng khi cậuđang định lui về, Nguyên Tích bỗng nhiên há miệng cắn đầu lưỡi của La Tiểu Lâu. La Tiểu Lâuđau đến há miệng kêu lên một tiếng, Nguyên Tích cường thế mà tiến vào miệng cậu, hung hăng hôn xuống.

Khi Nguyên Tích lấy lại được sự thanh tỉnh, yđãđè nặng La Tiểu Lâu cùng nằm ở trên giường, tay đã sờ trên thân thể càng ngày càng mềm mại của La Tiểu Lâu. Nhìn người phía dưới ánh mắt ướt át, môi sưng đỏ – tiểu nô lệ của y– mặt Nguyên Tích càng đen hơn. Này thì hạ thủ thế nào được. Như bây giờ cũng chẳng thể trách y. Thằng đàn ông nào trải qua cuộc chiến tranh lạnh mấy ngày không 'cận kề' vợ lại chịu đựng được sự câu dẫn không biết thẹn kia cơ chứ.

La Tiểu Lâuđã có một tia thanh tỉnh, nhìn nhìn khuôn mặt ảo não lại tức giận của Nguyên Tích, giật mình, hai tay đãđược tự do của cậu nhanh chóng ôm lấy cổ Nguyên Tích, chân trái nhẹ nhàng cọ nửa người dưới của 'đức lang quân'.

Nguyên Tích hít vào một hơi sau, bàn tay đang đặt ở trên người La Tiểu Lâu dùng chút lực, do dự vào giây, cuối cùng cúi duống, ôm lấy La Tiểu Lâu, tiếng nói anh ách mà mắng "… *** đãng!"

Thời điểm hai người dừng lại, đãđến giờ cơm chiềurồi. Nguyên Tích nghiêm mặt đẩy ra La Tiểu Lâu, xoay người sang chỗ khác, tỏ vẻ y vẫn còn đang tức giận.

La Tiểu Lâu cũng xoay người, ôm lấy Nguyên Tích, leo lên trên người y. Nguyên Tích hừ một tiếng nhưng cũng không đẩy cậu ra nữa.

"Honey, anh có chút lý tríđược không, emđã nói với anh rồ, tuy rằng huyết mạch thân thể của em có gen của dị thú, nhưng em thật lâu, thật lâu phía trước đã là một nhân loại rồi. Sự xuất hiện của em chính là một tròđùa của thượng đế, màanh chính là lễ vật trân quý nhất mà người tặng cho em, là lễ vật làm em không nỡ trở về".

La Tiểu Lâu cảm giác được thân thể của Nguyên Tích không còn cứng ngắc nữa, hiểu rằng cậuđại khái đã dụ được con mèo kiêu ngạo này rồi.

Qua vài giây, Nguyên Tích xoay người, mạnh mẽ ôm lấy La Tiểu Lâu, không quá cao hứng mà nói "Anh không phải là lễ vật, anh là nam nhân của em".

"Đây chẳng qua là một cách nói uyển chuyển mà thôi, thuyết minh rằng anh với em mà nói thực sự … a! Anh không tức giận nữa rồi đúng không cục cưng? A? Em thực sự chán nản những ngày bị chiến tranh lạnh rồi". Giọng nói của La Tiểu Lâu trở nên thoải mái hơn nhiều.

Nguyên Tích để La Tiểu Lâuôm mình chặt hơn. Y còn chán hơn La Tiểu Lâu nhiều ấy chứ. Thực tế yđã sớm muốn chấm dứt chiến tranh lạnh nhưng làm thế nào để bày tỏ thìy không biết, mà người rành việc này –Road– thì lại đang công tác ở Bác tinh cầu.

Gia tộc dị thú khác La gia (nhà La Thiểu Thiên đó),đó là nơi màLa Tiểu Lâuđi cũng có thể sẽ không về nữa. Nguyên Tích căm giận trong lòng. Nhà mẹ đẻ gì gìđó… thực sự chẳng phải là cái gì tốt.

Saukhi hai người rửa mặt xong, cùng đi nhàăn, hai vị bệ hạ cũng đã trở lại, Nguyên Triệt vẫn chưa thể dậy được, nhưng là quan hầu của anhđã tới đây nói làanhđã hạ sốt, rất nhanh sẽ khỏe lại.

Đối với chuyện La Tiểu Lâu chế tạo cơ giáp cập 10đổi lấy tinh cầu Lewis, quân bộ cũng không cố ý giấu diếm. Trong thời kìđầy nguy cơ này, có thể nâng cao được sĩ khí toàn dân thì dù thế nào bọn họ cũng sẽ ca ngợi chuyện vui này. Bọn họ muốn cho dân chúng thấy thái độ của chính phủ, mặc kệ tình huống như thế nào, bọn họ cũng sẽ không bỏ cuộc.

Nguyên Liệt liếc nhìn La Tiểu Lâu một cái "Vất vả các ngươi"– nói đơn giản một câu như thế, không có gì hơn. Được đến tinh cầu lewis – một vị trí trọng yếu như thế tất nhiên là làm người ta kinh hỉ nhưng mà, cơ giáp cấp 10 cũng là thứ quý hiếm vô cùng, bọn họ thậm chí còn không có một bộ cơ giáp cấp 10 thực sự. Mà thứ sánh được với cơ giáp cấp 10… Nguyên Liệt nắm chặt tay của Phượng Già Lăng bên cạnh, ông tuyệt đối sẽ không để cái thứ kia xuất hiện. Ông cũng không muốn lại mất thêm ba năm.

Phượng Già Lăng liếc nhìn ông một cái, mỉm cười.

Nguyên Tích cũng chưa đem chuyện La Tiểu Lâu chế tạo được hai bộ cơ giáp câp 10 cho bất cứ kẻ nào biết, nên y cùng La Tiểu Lâuđều không chút áp lực mà hưởng dụng một bữa tối phong phú. Nguyên Tích vừa ăn vừa hồi tưởng lại biểu tình đáng yêu của La Tiểu Lâu khi nói lời tỏ tình. Nghĩđến ánh mắt ướt át, thân thể mềm mại, lời nói yêu thương thâm tình – điểm này tuyệt đối là do Nguyên Tích ảo tưởng quáđộ – kia, trong lòng Nguyên Tích lại tràn ngập tình yêu đối với người bên cạnh.

Mà La Tiểu Lâu cuối cùng cũng buông được gánh nặng tư tưởng. Cậu cảm thấy mình đã thu phục được Nguyên Tích.

Ngồi ở một bên 125 thì lắc lư cái đuôi, tự hỏi nhân sinh, hiện tại nó cũng được tham dự các cuộc hội họp rồi này – ở phòng ăn có vị trí của nó– nó tin tưởng, không lâu sautrong tương lai, nó cũng có thể giống anh trai của nó, tham dự mấy cái hội nghị gì gì đó.

Bữa tối ở không khí sung sướng mà hoàn tất, Nguyên Tích đi theo cha mẹ vào thư phòng. Thế cục càng lúc càng khẩn trương. Tinh cầu bị thất thủ đã cao tới năm tinh cầu. Bọn họ cần có phương châm tác chiến nhất định.

La Tiểu Lâuđứng dậy đi về phòng ngủ, sau khi bị tinh thần khống chế của Ly Mạch ảnh hưởng, cậu cảm thấy sự mệt mỏi của mình giảm đi không ít. Xem ra tinh thần khống chế thậm chí còn có chút ưu đãi. Nghỉ ngơi một ngày rồi, ngày mai cậu sẽ đi quân bộ gặp sư phụ.

La Tiểu Lâuđẩy cửa ra, bất ngờ thấy được Nguyên Triệt đang ngồi trên ghế salon – cái ghế mà không lâu trước đây, Ly Mạch cũng ngồi vào đó.

La Tiểu Lâu ngẩn ngơ, chột dạ mà hỏi "Đại ca, anh thoạt nhìn khí sắc cũng không tệ lắm …"

Nguyên Triệt cười như không cười mà nhìn La Tiểu Lâu"Cậu biết tôi tới đây làm gì mà, hắn đãđến đây! Nói cho tôi biết hắn ở đâu!"

La Tiểu Lâu chần chờ đứng ở cạnh cửa, lo lắng không biết nên ứng đối thế nào.

"Tôi cảm thấy, trước khi Nguyên Tích trở về, tôi cóđủ biện pháp cùng thời gian để làm cho cậu nói thật" Nguyên Triệt nheo lại mắt.

La Tiểu Lâu lập tức nói "Đại ca, không phải là em không định nói, em chỉ làđang sắp xếp lại ngôn ngữ. Ly Mạch quả thực đãđến, hắn …ân, đã tới thăm anh, xem xong rồi thìđikhỏi"La Tiểu Lâu nhìn thoáng qua đôi môi có chút sưng đỏ của Nguyên Triệt.

"Đi rồi? Hắn rõ ràng chẳng định gặp tôi?" Nguyên Tích lạnh lùng nói, sau đó quay đầu nhìn La Tiểu Lâu"Vậy sao cậu không nói cho tôi?"

"Em cũng muốn cho anh biết nhưng tình huống lúc ấy không quá cho phép". La Tiểu Lâu buồn bực mà nói. Cậukhông thể trêu vào Nguyên Triệt, nhưng cũng càng không thể trêu vào Ly mạch được nha. Cậu có thể đứng trước mặt Ly Mạch cũng đã chẳng dễ gì rồi.

Ngồi ở trên ghế, sắc mặt Nguyên Triệt đen lại "Hiện tôiđang phi thường tức giận, cho nên, tôi muốn trừng phạt cậu".

Ooooo

Nửa giờ sau, Nguyên Tích đẩy ra cửa phòng thì nhìn thấy đại ca của yđang thoải mái mà ngồi trên ghế salon, trong tay là hai cái vỏ chai rượu, mà trong lòng của anh là một con thú nhỏ trắng, hai chân khoanh tròn trên đùi của Nguyên Triệt, mắt lam đầy ủy khuất mà nhìn cửa.

Nguyên Tích cảm thấy trong nháy mắt yđi vào, ánh mắt con thú kia lập tức sáng lên, con mắt ướt át màu lam như đang nói lời tố cáo đầy phẫn uất.

Trong lòng Nguyên Tích lại dấy lên một trận ngứa, sau đó căm giận màáp chế rung động kia, đi tới, sờ sờ cái trán của Nguyên Triệt sau đóđem La Tiểu Lâu ở trong lòng ngực anhôm về.

Nguyên Triệt cười nhìn nhìn y, lại nhìn La Tiểu Lâu trên người, xoa nhẹ hai cái rồi mới buông tay cho Nguyên Tích bế về "Tôi không sao, ngày mai tôi sẽ về".

Nói xong, Nguyên Triệt đứng lên đi ra ngoài. Đi đếm cửa thì quay đầu nhìn lại huynh đệ của anh "Cậu cần phải xem trọng cậu ta".

Nguyên Tích rấy cóđồng cảm mà nói "Đương nhiên".

Ngày hôm sau, La Tiểu Lâu theo Nguyên Tích đi quân bộ. Chờ cậu có hai cái tin tốt, một trong số đó là Nghiêm đại sư đã tìm ra phương pháp nuôi trồng thúc giục cỏ kim bích. Quân bộ đã triệu tập hết thảy tài nguyên bồ dưỡng một số lượng lớn cỏ kim bích.

Tin tức tốt thức hai làm người người phấn chấn không kém, đó là hai vị đại sư đã hợp lực nghiên cứu ra công thức pha chế siêu cấp kim dịch. Hi Bá Laiđại sư thậm chíđã thành công chế tạo ra một lọ siêu cấp kim dịch.

Đối với quân bộ mà nói, hai cái tin tốt này quả thực đã giải quyết được nan đề thật lớn. Vì bản thiết kế màLa Tiểu Lâuđưa cho bọn họ kỳ thực tối hữu dụng là cơ giáp từ cấp ba đến cấp năm, cấp sáu cùng cấp bảy cơ giáp khó mà thành công được. Xác suất thành công quá thấp.

Hiện tại, Carlos trung tướng đã bắt đầu tổ chức nhân công, chỉ chờ hai vị đại sư đưa những lọ siêu cấp kim dịch xuất ra là bắt đầu chế tác cơ giáp cấp sáu cùng cấp bảy. Ông tađịnh lập một đội chiến sĩ cơ giáp được trang bị bởi toàn cơ giáp sinh vật cấp sáu. Hỏa lực tăng mạnh như vậy đồng nghĩ với tỉ lệ thắng cũng sẽ lớn hơn không ít.

Thời điểm La Tiểu Lâuđến, Nghiêm đại sư sau khi biết cơ thể của cậuđã khôi phục, lập tức chỉ huy cậuđi hỗ trợ mọi người. Dưới sự trợ giúp của hai vị đại sư cùng các đồ đệ, rất nhiều siêu cấp kim dịch đãđược ra lò với một tốc độ làm người ta trợn mắt há mồm.

Để không lãng phí, trung tướng Carlos đem đại bộ phận siêu cấp kim dịch pha loãng, phần không pha loãng thìđể lại cho hai vị đại sư.

Lúc trở về, La Tiểu Lâu cũng lấy một ít siêu cấp kim dịch đã bị pha loãng mang về. Cậu giờ không thể chế tạo cơ giáp cấp 10 nhưng muốn dùng dung dịch pha loãng này nghiên cứu chế tác ra cơ giáp cấp 9.

Tối hôm đó, sau khi chế tạo kinh kiện của một bộ cơ giáp cấp 9 xong, cậu lại làm thêm người hộp siêu cấp năng lượng.

Mà 125 thì cả đêm nhìn video chiến đấu ở tiền tuyến, trên mặt nó khó cóđược biểu tình nghiêm túc.

"Làm sao thế?"La Tiểu Lâu hỏi.

"Chỉ là cảm thấy mục đích đổi hành tinh lấy cơ giáp cấp 10 của Lạc Khắc kia cũng không đơn giản, tên hồ ly kia chắc chắn có dụng ý…" 125 muốn nói lại thôi.

La Tiểu Lâu không thể suy ra được nguyên nhân nào, cũng may cóđể lại một trận ở chỗ Nguyên Tích, nếu thực có chuyện gì thì hẳn cậu có thể ứng phóđược. Nghĩ vậy, cũng không suy nghĩ nhiều nữa.

Sáng sớm hôm sau, xe của La Tiểu Lâu cùng Nguyên Tích mới ra khỏi cửa cung đã bị cản lại.

Quan hầu cũng không ngăn trở, tức là người quen. Hai người La Tiểu Lâu liếc nhau, cùng xuống xe. La Tiểu Lâu nhìn người trẻ tuổi tuấn dật ôn hòa ở trước mặt thấy có chút quen mắt, Nguyên Tích thì một câu cũng chưa nói gì.

Người kia cười nhìn về phía Nguyên Tích "Bái kiến điện hạ, lại gặp mặt rồi".

Nguyên Tích nghi hoặc mà nhìn về phía người đó, rốt cuộc nói "Ngươi là?"

Ý cười trên mặt người trẻ tuổi cứng đờ lại, nhưng rất nhanh đã nói "Điện hạ, tôi là Kim Tú Trình, ngài đã từng cứu tôi cùng Hoa Cẩm".

Nguyên Tích cau mày, thoáng gật đầu, nhìn không ra làyđã nhớ tới hay chưa.

Kim Tú Trình cắn răng, quay đầu nhìn về phía La Tiểu Lâu"Thực ra hôm nay tới là muốn tìm La biểu đệ".

La Tiểu Lâuđợi nửa ngày cũng chưa kịp phản ứng người được gọi là"La biểu đệ" chính làcậu, vẫn duy trì nụ cười mỉm đầy lễ nghi, cũng không nhừng nhìn về phía xe. Cậuđang vội đi quân bộ xem thành quả ngày hôm qua.

Thẳng đến khi Nguyên Tích như nhớ ra điều gìđó"Biểu đệ?"

Kim Tú Trình lập tức nói "Đúng thế, tôi đến từ tinh cầu Farrell của Kim gia, màmẹ của vương tử phi cũng là lớn lên từ đó, điện hạ, ngài sẽ không thực quên mất đi?" Nói xong, hắn hất cằm lên kiêu ngạo mà nhìn về phía La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu ngẩn người, cúi đầu suy nghĩ một lát mới nói "Vậy anh tìm tôi có chuyện gì?"

Kim Tú Trình hít vào một hơi "Tôi cũng không muốn tới tìm cậu, là tổ mẫu muốn tìm cậu, muốn cậu giúp một chuyện"Kỳ thực hắn một chút cũng không muốn nhận thức tên biểu đệ này, trừ thân phận ra, hắn còn có cái gì chứ? Huống chi hắn còn có một người mẹ bị người người xem thường như vậy. Thế nhưng, tổ mẫu ngăn trở lời chỉ trích của hắn đối với vị cô cô bị đuổi khỏi gia tộc của mình. Lão nhân khi đó nhắm mắt suy nghĩ thật lâu mới đưa quyết định "Bây giờ chúng ta chỉ có thể dựa vào hắn để vượt qua nguy cơ gia tộc lần này".

Nhìn đến La Tiểu Lâu vẫn mang một vẻ mặt không chút hoang mang, lại nhìn về phía vương tử điện hạ chỉ chúýđến vương tử phi của mình, Kim Tú Trình cảm thấy tức giận dâng lên, tính toán nói nhanh nhanh cho xong "Là thế này, nghe nói cậu có thể chế tác cơ giáp cấp 10. Kim gia bị người hãm hại, thế nhưng chúng ta bị đuổi lý về mặt luật pháp. Bọn họ đòi cơ giáp cấp 10. Đóđại khái cũng là nguy cơ mà biểu đệ đây gây ra cho gia tộc, cho nên hy vọng biểu đệ hỗ trợ".

Kim Tú Trình nhìn lướt qua khuôn mặt không chút đổi sắc của La Tiểu Lâu, rất nhanh nói thêm "Nếu không, cậu cứ đưa bảo vật gia truyền mà cô giao cho cậu cho tôi cũng được. Kim gia về sau sẽ không bao giờ vì chuyện ấy mà phiền toái đến cậu nữa".

ghét quá đi, ghét quá đi …. Đấm, đấm, đấm vào cái mặt đáng khinh của Kim Tú Trình

Đó là giọng điệu nên có của một kẻ đi nhờ vả người khác hay sao???

Đập chết hắn đi La Tiểu Lâu ơi >'< mấy="" hôm="" rồi="" bận="" quá="" …="" xin="" cáo="" lỗi="" …="" cáo="" lỗi="" ….="" đừng="" ném="" đá="" ta="" …="" đây,="" hàng="" đây,="" dài="" ngoằng="" ngoằng,="" các="" người="" đọc="" mệt="" hơi="" nhé="" …="" một="" lần="" nữa="" dập="" đầu="" tạ="">

256. Chương 254

Kim Tú Trình nhìn lướt qua khuôn mặt không chút đổi sắc của La Tiểu Lâu, rất nhanh nói thêm "Nếu không, cậu cứ đưa bảo vật gia truyền mà cô giao cho cậu cho tôi cũng được. Kim gia về sau sẽ không bao giờ vì chuyện ấy mà phiền toái đến cậu nữa".

"Từ đã, theo ta hiểu là, anh nói tôi có giữ đồ gia truyền của Kim gia? Điều này là không thể nào!"La Tiểu Lâu khiếp sợ mà nói.

Sắc mặt Kim Tú Trình đều nhanh nhăn lại thành một mảnh nhàu nhĩ, tên này (chỉ La Tiểu Lâu) có bắt được trọng điểm câu chuyện hay không vậy. Trọng điểm là"hỗ trợ", là"cơ giáp cấp 10"… hơn nữa, nếu bọn họ không có chuẩn bị, sao dám mặt dày mở miệng đi đòi 'đồ gia truyền'

Khuôn mặt lạnh băng của Nguyên Tích hơi lộ ra ý cười "Điều này tôi có thể làm chứng" rồi quay qua La Tiểu Lâu"Lúc em quen biết anh, em không có một món đồ cưới nào, may màanh không chêemđấy nhá".

Kim Tú Trình từ nhỏ đến lớn vẫn được thừa hưởng sự giáo dưỡng tốt nhất, được ưu tiên sử dụng những tài nguyên hàng đầu, hắn cũng vẫn vì thế mà kiêu ngạo, không hề phụ lòng kì vọng của gia tộc. Thế nhưng bây giờ, nhìn nhìn đứa con trai của kẻ bị đuổi khỏi gia tộc –La Tiểu Lâu này, hắn bỗng nhiên cảm thấy lòng dị thường áp lực. Hắn lại nhìn lướt qua Nguyên Tích ở bên cạnh – vương tử có quyền thừa kế duy nhất của vương quốc – sự tồn tại của hắn giống như một vị thần cao cao tại thượng, thế nhưng, đứa con rơi của người đàn bà kia lại có thể quyến rũđược 'huyền thoại' Nguyên Tích kia, điều này thực sự làm người ta khó có thể chịu đựng được.

"Biểu đệ, tôi thấy cần phải nhắc nhở cậu một chút, cái vòng cổ màu lam kia của cậu chính là chí bảo gia truyền của Kim gia, đương nhiên, lúc đầu nó là màu xanh biếc, nhưng một loại ngụy trang đơn giản cũng có thểđổi màu của nó" Kim Tú Trình cố gắng nén lại sự ghê tởm khi nói từ 'biểu đệ', kìm nén mà nói.

La Tiểu Lâu lần này nở nụ cười, chỉ duy có cái này, cậu có thể khẳng định đây tuyệt đối không phải làđồ của Kim gia. La Tiểu Lâu sờ sờ chiếc vòng trên cổ mình –đang tức giận đến mức run lên bần bật – nói "Không đúng, tôi biết, lúc Kim phu nhân rời khỏi Kim gia, đại khái còn chưa từng thấy qua cái này. Nếu anh nói con người máy gia dụng này làđồ gia truyền của các anh, vậy xin hãy đưa ra bằng chứng xác thực".

"Cậu gọi bà ấy là Kim phu nhân? Chẳng lẽ ngay cả mẹ của mình, vương tử phi cũng không thèm nhận?" Kim Tú Trình khó tin mà nhìn La Tiểu Lâu, âm cuối cố tình cao giọng.

Nguyên Tích nhíu mày, trực tiếp mở cửa xe, đem La Tiểu Lâuđẩy lên, sau đó quay lại nói "Hai điều, thứ nhất, em ấy là cơ giáp chế tạo sư của ta, ta không đồng ýđể em ấy làm cơ giáp cấp 10 cho các ngươi tiếp theo, nếu các ngươi nói thứ kia làđồ gia truyền của mình, hãy đem chứng cứ lấy ra trước, nếu không, ta sẽ mời cơ quan tư pháp can thiệp".

Sau đó, Nguyên Tích đứng trước mặt Kim Tú Trình mà liên lạc với An Hoa Cẩm, lạnh lùng nói "Ngươi đã rời khỏi đội thị vệ của ta rồi, không hợp để làm những chuyện của thị vệ như thế này nữa, chiều nay hãy đến bộ phận nhân sự của hoàng cung giao ra tất cả quyền hạn, tất cả sự đặc cách, ta không hy vọng có thêm một kẻ tùy tiện như thế này nữa xuất hiện ở trước mặt ta".

Kim Tú Trình không dám tin mà nhìn Nguyên Tích. Hắn chưa từng nghĩ tới sẽ bị người đối xử như vậy.

Cảm giác khuất nhục không ngừng dâng lên, Kim Tú Trình hắn hận không thể lập tức rời khỏi nơi này, nhưng rồi hắn lại nghĩđến lời dặn dò của tổ mẫu, cắn răng nói vọng với La Tiểu Lâu ở trong xe "Ngươi đã không tin ta vậy thì chiều hôm nay ta sẽ đem chứng cứ đưa đến hoàng cung. Ngươi dù thế nào cũng là người của Kim gia, gia tộc gặp nạn, ngươi không thể không cứu. Chưa nói tới việc Kim gia gặp chuyện là vì ngươi gây họa, một trận cơ giáp thì có hao mấy sức của ngươi chứ? Nếu ngươi đòi tiền, ta sẽ nghĩ biện pháp trả chậm cho ngươi …"

Nháy mắt chiếc xe chở Nguyên Tích cùng La Tiểu Lâuđã rời khỏi mặt đất, Nguyên Tích không đổi sắc mà liếc nhìn Kim Tú Trình ở bên ngoài xe, khóe miệng giương lên một nụ cười lạnh đầy mỉa mai.

Kim gia nếu thức thời thì bọn chúng có thể có một chỗ dựa vô hình vững chắc. Theo tư liệu hắn nhận được, sau khi hắn cùng La Tiểu Lâuđại hôn, các quý tộc bắt đầu âm thầm mượn sức của Kim gia, lợi lộc Kim gia nhận được từ đó chắc chắn không ít. Vì không muốn lộ thân phận mẹ đẻ của La Tiểu Lâu nên y cũng chẳng thèm để ýđến mấy cái chuyện kia. Thế nhưng, hiện tại xem ra, Kim gia vẫn chẳng biết hài lòng với những lợi lộc màLa Tiểu Lâu mang đến cho bọn chúng.

Kim Tú Trình nhìn chiếc xe huyền phùđang càng ngày càng xa, sắc mặt âm trầm mà liên hệ tổ mẫu "Ngài đãđoán đúng, hắn không chịu hỗ trợ, sao hắn có thể ích kỷ như thế chứ, rõ ràng chế tạo cơ giáp cấp 10 đối với hắn chỉ là chuyện dễ dàng như nhấc tay mà thôi, hắn lại tìm mọi cách chối từ. Đây làđại sự quan hệ đến tiền đồ của rất rất nhiều người,hắn còn bày ra bộ dáng của đại sư chế tạo cơ giáp cao cấp nữa chứ. Theo ta thấy, hắn giống hệt mẫu thân mình, chỉ biết dùng thủ đoạn trên người nam nhân …"

Một cái âm thanh dị thường nghiêm khắc đánh gãy lời hắn "A Tú! Dù thế nào nàng cũng là cô cô của ngươi, dù nàng có làm sai cái gì, là tiểu bối, ngươi cũng không thể nói gì nàng".

Người tổ mẫu khóđược mấy khi răn dạy tôn tử bảo bối của mình cũng hiểu là mình nói có phần nghiêm khắc quá, tạm dừng vài giây rồi mới dùng giọng ôn hòa mà khuyên răn "Lúc ấy, Kim gia đem cô cô của ngươi đuổi ra ngoài, con trai của nàng có oán giận chúng ta cũng là chuyện thường. Nếu hắn không đồng ý chế tạo cơ giáp cấp 10 cho chúng ta, chúng ta chỉ có thể lựa chọn biện pháp khác. Vậy chiều nay ngươi đem gia phả của gia tộc đi, chuyện này, hắn nhất định phải giúp chúng ta, dù hắn không muốn, cũng có người làm cho hắn phải giúp".

"Dạ, tổ mẫu, may mà người đã sớm có chuẩn bị" Kim Tú Trình cảm thấy may mắn mà nói "Ngài yên tâm, vì Kim gia, ta nhất định sẽ lấy được vật kia".

Nói chuyện với tổ mẫu xong, máy liên lạc của hắn lại sáng lên, nhìn tên báo, hắn hơi hơi sửng sốt, ấn trả lời, bên trong loa truyền ra một âm thanh lạnh lùng "Vì chuyện của ngươi mà vương tử điện hạ bất hòa với ta, quan hệ của chúng ta đều tràn ngập nguy cơ".

Kim Tú Trình đỏ mặt lên "Hoa Cẩm, thực xin lỗi, ta chỉ nghĩ, lấy tình cảm của ngươi cùng vương tử điện hạ..."

"Bây giờ nói mấy cái đấy cóích lợi gì, ngươi chỉ cần cố hết sức đạt được mục đích của mình làđược. Tích điện hạ cũng không vô tình như thoạt nhìn đâu, chuyện của ta, ta có thể tự mình xử lý". An Hoa Cẩm bình thản nói, sau đó cắt đứt liên lạc.

OoooO

Trước khi La Tiểu Lâuđến bộ nghiên cứu cơ giáp, Nguyên Tích nói với cậu"Em không cần lo lắng, anh sẽ giải quyết bọn họ".

La Tiểu Lâuđương nhiên là không có gì lo lắng rồi, cho dù thân thể này thực sự là con trai của Kim phu nhân đi nữa, cậu cũng không có ngốc đến mức đem cơ giáp cấp 10 đi tặng người. Với tình hình hiện tại, nếu cơ quan quốc gia đều không có trong tay cơ giáp cấp 10, hắnmột kẻ bình dân lại cóđược vũ khí vượt mức quy định, mục đích là cái gì?

Đương nhiên, sau khi vào phòng làm việc, La Tiểu Lâu cũng chẳng còn thời gian mà nghĩđến mấy việc này. Cậu cùng Trầm Nguyên, Mộ Thần đều vùi đầu vào lắp ráp cơ giáp cấp bảy. Quân bộ đã chế tác những linh kiện cơ giáp cấp bảy tốt nhất, về phần cơ giáp cấp sáu, sau khi cóđược siêu cấp kim dịch, quân bộ đã không cần ba người bọn họ hỗ trợ nữa.

Carlos trung tướng đã cường điệu nhiều lần, trong vòng ba ngày, bọn họ muốn làm ra năm nghìn trận cơ giáp cấp sáu, cơ giáp cấp bảy càng nhiều càng tốt, tốt nhất làđạt tới ba trăm trận.

Rất nhiều cơ giáp chế tạo sư cao cấp được mời đến hỗ trợ quân bộ đều vùi đầu vào chế tạo cơ giáp cấp bảy, hơn nữa còn có toàn bộ nhân viên chế tạo cao cấp của quân bộ, chỉ cần không tiêu tốn quá nhiều thời gian vào chế tạo linh kiện, nhiệm vụ ba trăm trận cơ giáp này cũng không phải không thể hoàn thành được.

Buổi tối, La Tiểu Lâu rời khỏi phòng làm việc, đem hai mươi cái nút không gian đặt trên mặt bàn. Kỹ năng phục chế của cậu quả thực giúp rất nhiều, hai vị đại sư đến phòng hắn ngồi đợi hai mấy giờ nên chắc chắn sẽ không làm người ta hoài nghi gì về hiệu suất làm việc.

Đương nhiên, hai vị đại sư đến cũng không phải chỉ ngồi không, mà là giúp La Tiểu Lâu chế tác siêu cấp kim dịch.

Một ngày công tác mệt mỏi, La Tiểu Lâu vừa ngồi vào xe đã dựa vào Nguyên Tích mà ngủ gật.

Sau bữa tối, quản gia đưa một thứ đến, hai người bọn họ mới nhớ ra chuyện xảy ra lúc sáng.

Thứ mà quản gia đưa đến là một phần gia phả điện tử cùng bản ghi chép về sự vụ xảy ra trong gia tộc – Kim gia.La Tiểu Lâu nhướn mày, có thể nhìn thấy được trong đó có tên của Kim phu nhân, lại có cả hình ảnh, tên tuổi của một vị lão nhân hơn bảy mươi tuổi.

Nguyên Tích cầm tư liệu mà lạnh lùng cười, chỉ vào một bức ảnh có hình một cái vòng cổ màu lam mà nói "Mục đích của bọn họ là cái này". Khác với La Thiểu Phàm (cũng đến đòi 125 từ La Tiểu Lâu) Kim lão phu nhân lần này là có chuẩn bị trước. Trên tư liệu không chỉ cung cấp hình ảnh của chiếc vòng cổ màu lam, ngay cả công năng, như là có thể biến thân thành người máy gia dụng cùng cơ giáp đều được đánh dấu rành

mạch, chỉ là không có viết rõ cấp bậc của cơ giáp, cũng bỏ qua luôn việc tại sao lại để Kim phu nhân cầm đi 'chí gia chi bảo' vàđể lâu như vậy không đến đòi về.

La Tiểu Lâu nhíu mày nhìn hình ảnh cái vòng được Kim gia nhận vơ thành đồ gia truyền, lúc này mới thấy lo lắng… Kim gia đã biết, bọn họ sao lại biết được? La Thành Vận có biết hay không?

125 đã tức giận đến sắp bốc hơi, nó kéo cái đuôi đi đi lại lại trong phòng, căm giận mà mắng "Vô sỉ! Đê tiện! Ếch ngồi đáy giếng!! Dám ở trước mặt tôi nói láo!! Tôi, tôi mà là'đồ gia truyền'à… tôiít nhất cũng là'truyền quốc chi bảo'!!!"

La Tiểu Lâu bị nó chuyển động mà hoa hết cả mắt, xách 125 đặt lên ghế salon "Được rồi, cục cưng 'truyền quốc chi bảo'à, mày biết là tao sẽ không đem mày giao ra mà".

Nói xong, La Tiểu Lâu nhìn về phía Nguyên Tích "Bọn họ nghĩ rằng chỉ cần một quyển gia phả này có thể ép được em giao đồ ra sao?"

Nguyên Tích đem cái thứ kia ném cho người máy dọn rác, đơn giản nói "Mai anh sẽ xử lý, emđi nghỉ ngơi trước đi".

"Tôi thấy, hai người các cậu vẫn chưa thể đi nghỉ ngơi được đâu" Ngoài cửa bỗng vang lên tiếng nói.

La Tiểu Lâu cùng Nguyên Tích đều kinh ngạc mà ngẩng đầu, quản gia đưa xong tư liệu cũng chưa hề rời khỏi, mà người vừa nói lại là Nguyên Triệt.

Nguyên Triệt mỉm cười "Tôi nghĩ các ngươi nên lên mạng mà xem một chút, sau đó cùng tôiđến thư phòng của cha".

La Tiểu Lâu sửng sốt còn Nguyên Tích đã nhanh chóng mở ra màn hình thông tin ở phòng khách, ngay trang đầu tiên là một cái tiêu đề vô cùng bắt mắt "Ngoại tổ mẫu của vương tử phi nhiệt lệ tuôn trào, khẩn xin giúp đỡ" bên dưới còn có cái tiêu đề "Quyền thế cùng nhân tính nên cân bằng một chút, vươngtử phi của chúng ta nên cóđủ các tố chất".

Sau lần bị đám phóng viên liên bang phái đến quấy rối, Nguyên Tích đã từng hạ lệnh chỉnh đốn giới truyền thông, cho nên, ngoài thế giới ảo, bên ngoài đời thực này quả thực không có chút động tĩnh.

Nguyên Tích bình tĩnh mà ngẩng đầu nhìn Nguyên Triệt "Ca, đây là có chuyện gì?"

Nguyên Triệt tùy tay nhấn vào cái tiêu đề đầu tiên, xuất hiện một đoạn video về cuộc trò chuyện giữa phóng viên và khách mời. Người được mời làm khách – tổ mẫu của Kim gia – than thở khóc lóc việc gia tộc gặp nạn, khẩn cầu vương tử phi niệm tình huyết thống mà giúp đỡ.

Người dẫn chương trình sắc mặt đại biến, nhanh chóng quyết định chiếu chương trình quảng cáo chèn vào, lúc quay lại chương trình thì tổ mẫu Kim gia đã bị 'mời' xuống.

Chỉ hai phút ngắn ngủi thế kia thôi cũng đủ làm cho thế giới ảo nhấc lên sóng gió, có người mờ mịt lớn tiếng chỉ trích La Tiểu Lâu rằng làm một đứa cháu trai, La Tiểu Lâu không nên để Kim tổ mẫu khó xử như vậy. Cũng có người bới móc chuyện của Kim phu nhân, nào là bà ta vì tính tình phóng đãng, câu dẫn anh rể, bị đuổi khỏi nhà, sau đó túng quẫn sa cơ, đi làm giúp việc.

Nương chuyện của Kim gia tổ mẫu, con người của Kim phu nhân – mẫu thân của vương tử phi ngang nhiên bị mang ra nghị luận, còn có người nghi hoặc, đứa nhỏ được một người đàn bà như vậy nuôi dưỡng liệu có thể có nhân cách phẩm chất như thế nào?

"Chiêu này của Kim lão phu nhân thật sự là hiểm, chắc nàng nghĩ, khẩn cầu công khai như vậy, dùLa Tiểu Lâu không đáp ứng, hoàng cung cũng sẽ vì giữ mặt mũi mà can thiệp, giúp bà ta giải quyết nan đề" Nguyên Tích hừ một tiếng, châm chọc nói.

"Tôi sẽ không để La Tiểu Lâu trợ giúp Kim gia đâu, trước mặt tôi, không ai có thể uy hiếp cưỡng bức em ấy" Nguyên Tích nói, đứng lên "Chúng ta đi tới chỗ cha thôi".

"Từ từ đã" Nguyên Triệt híp mắt nhìn màn hình "Lại có chuyện thú vị xuất hiện kìa".

Nguyên Tích cùng La Tiểu Lâuđang đi tới cửa đều ngoái đầu lại, nhìn đến hình ảnh đang được chiếu trên màn hình,mặt cùng đồng thời biến sắc.

Hình ảnh là một gian phòng bệnh, bên trong bày không ít dụng cụ cao cấp, mà trong phòng đứng chỉ có một cô y tá cùng một nữ nhân. Y tá mang khẩu trang, thấy không rõ mặt, mà vị nữ nhân kia chính là Kim phu nhân, chẳng qua trẻ hơn rất nhiều.

Nàng đứng trước hai cái giường nhỏ, ngón tay trắng nõn đeo một chiếc nhẫn nạm đá quý màu hồng nhạt nhẹ nhàng vuốt mái tóc, trên mặt mang một nụ cười đầy từ ái, xoay nhìn đứa nhỏ bên trái.

Hai đứa trẻ trên giường thoạt nhìn còn rất nhỏ, chắc chưa đầy hai tháng, càng làm người ta kinh ngạc là trên tay hai đứa nhỏ đều có một cái dây truyền máu đỏ tươi kéo dài.

Giữa hai cái giường có một cái bàn nhỏ, bên trên có một máy truyền máu. Máu rút từ hai đứa nhỏ đi vào chiếc máy đó rồi lại đi ra, truyền ngược vào người hai đứa trẻ.

Chắc là bị rút máu rất đau nên đứa nhỏ rất khó chịu, đứa trẻ bên trái oa oa khóc lớn lên, Kim phu nhân khom lưng xuống, ôn nhu nhỏ nhẹ mà nói "Bảo bối nhi, chịu đựng chút, rất nhanh sẽ xong rồi, tiếng khóc to như vậy, về sau nhất định sẽ là một cái đại anh hùng. Yên tâm đi, mụ mụ sẽ an bài tốt tương lai của con".

Mà đứa trẻ còn lại lại phi thường im lặng, y táđang đứng gần đó, cau mày điều tiết lượng máu rút ra. Khác với đứa trẻ bên trái, lượng máu rút ra từ đứa trẻ này phải nhiều hơn gấp đôi, lượng máu đưa vào lại rất ít.

Đứa nhỏ trừng con mắt to, con ngươi màu đen ướt át, chậm rãi mới có một giọt nước mắt rơi xuống. Y tá kinh ngạc mà nhìn đứa nhỏ đang khóc trong im lặng, không khỏi ngẩng đầu, nói với Kim phu nhân "Phu nhân, có thể được rồi đấy, còn tiếp tục, sợ tiểu hài tử này sẽ không chịu nổi, nếu nó bị sốc, không chỉ thân thể sẽ bị suy yếu mà trí lực cũng có thể bị ảnh hưởng …"

Kim phu nhân trầm sắc mặt, sờ sờ đứa trẻ bên giường bên trái, bình tĩnh mà nói "Tiếp tục đi, không có việc gì".

Mãi đến mười phút sau đó, chiếc máy màu trắng ở giữa hai giường kêu lên, y tá mới rút xuống hai sợi dây truyền máu nối vào người hai đứa nhỏ, mắt cô ta nhìn con số biểu hiện trên chiếc máy rồi quay đầu cười, nhìn về phía Kim phu nhân "Phu nhân, giải phẫu thực sự thành công, máu của hai hài tử này trong vòng mười năm tới vẫn sẽ biểu hiện ra nhóm máu của đối phương".

Kim phu nhân nở nụ cười, đem đứa nhỏ bên trái ôm đến, thân hôn nó rồi nói "Hài tử đáng thương, chịu khổ rồi, mụ mụ về sau nhất định sẽ bồi thường cho con, tiếc là, con sẽ phải rời khỏi mẹngay lập tức".

Trước khi Kim phu nhân đưa hai đứa nhỏ đi khỏi, đưa cho y tá một cái séc, sau đó sung sướng mà ly khai phòng bệnh.

Mà đoạn của của video là bệnh án chuẩn đoán lúc trước khi giải phẫu của hai đứa nhỏ, bao gồm gen và nhóm máu. Mà đứa nhỏ bị đổi máu kia, sau khi giải phẫu có kết quả gen cùng nhóm máu giống hệt của La Tiểu Lâu khi mới kiểm tra sức khỏe nhập học.

Đám người trên thế giới ảo ban đầu còn hoài nghi chỉ trích La Tiểu Lâu giờ đây đã quay ngoắt 180 độ, phê phán Kim phu nhân vì quyền thế mà hãm hại đứa nhỏ, 'ném đá' Kim gia làđồ đê tiện vô sỉ.

La Tiểu Lâu ngơ ngác mà nhìn màn hình, nhưng màn hình bỗng nhiên tối sầm rồi vỡ ra thành nhiều mảnh, tay của Nguyên Tích đãđám nát nó.

"Vì sao em không nói cho anh?" Nguyên Tích chậm rãi quay đầu hỏi, mắt mang theo sát khí lạnh như băng mà không người nào cóđủ dũng khíđể đối diện.

"Có lẽ bởi vìem hoàn toàn không có chút ấn tượng…"La Tiểu Lâu thì thào nói.

125 ở bên cạnh lập tức thanh minh "Tôi, tôi cũng không biết, khi đó tôi đã bị chết máy, hơn nữa, bị ném ở nhà". Sau đó, nó lại quay lại nói với La Tiểu Lâu"Đừng để ý, thân thể của dị thú cũng không yếu ớt như vậy đâu, cái tiểu thuật kia không ảnh hưởng nhiều tới cậuđược, nhưng mà La Thiểu Phàm thì khác, vì hành

động ngu xuẩn của Kim phu nhân mà sẽ bị ảnh hưởng đến trí lực. Ngô, khó trách sao hắn lại là kẻ vô dụng nhất trong La gia".

"Nếu không phải mụ ta đã chết, anh thực muốn tự tay giết mụ" Nguyên Tích nghiến răng nói.

La Tiểu Lâu bị cừu hận cùng sát khí của y làm giật mình, nhanh chóng nói "Đúng thế, anh cũng biết mà, bà ta đã chết rồi, mà chúng ta, bây giờ đều tốt khỏe cả ..."

Nguyên Triệt nhìn video xong, trong mắt cũng là một mảnh lạnh như băng, nhưng nhìn đến La Tiểu Lâuđang tận tình mà khuyên bảo Nguyên Tích, không khỏi lại thêm một vài tia lo lắng.

"Bây giờ, chúng ta đi thư phòng của chađi, ông ấy chắc chắn sẽ muốn nói chút gìđó sau khi xem đoạn băng đầy kinh hỉ kia".

Lúc ba người tới thư phòng, Phượng Già Lăng cũng đã ở.

Nhìn thấy họ tiến vào, Nguyên Liệt nhìn quét La Tiểu Lâu cùng Nguyên Tích một cái, sau đó nghiêm giọng hỏi "Chuyện này, các con biết được nhiều ít?"

La Tiểu Lâu không dám nói gì, Nguyên Tích thì không chút nào né tránh mà nghênh đón tầm mắt nghiêm khắc của cha, cau mày nói "La Tiểu Lâu không phải con đẻ của Kim phu nhân, chuyện này, em ấyđã sớm cho con biết, làcon không đem chuyện này công khai ra".

"Vậy là tốt rồi, cha không hy vọng, con kết hôn xong rồi lại hoàn toàn chẳng biết gì về thê tử của mình cả" Nguyên Liệt lạnh lùng mà nói, sau đó quăng tới một gói to "Đây là thứ mà sĩ quan phụ tá của cha ngày hôm qua đưa tới, vốn định tìm thời gian mà nói chuyện với các con, nhưng hiển nhiên, các conđã không cho cha cơ hội này".

Nguyên Tích cầm lấy thứ đó, bên trong có toàn bộ tư liệu trước khi La Tiểu Lâu gặp được y, kể cả phần video ở bệnh viện mà mọi người đều đã xem kia. Tức là ngoài chuyện La Tiểu Lâu là dị thú ra thìchađã biết toàn bộ.

"Video đăng trên thế giới ảo là ngài đưa lên sao?"La Tiểu Lâu khiếp sợ hỏi.

Nguyên Liệt nghiêm khắc mà trừng mắt nhìn La Tiểu Lâu, Phượng Già Lăng thì vỗ vỗ tay của Nguyên Liệt, quay đầu nói với La Tiểu Lâu"Không phải, dù hoàng cung có gặp chuyện đi nữa thì Nguyên Liệt cùng cha cũng phải hỏi qua các con rồi mới quyết định".

257. Chương 255

Nguyên Tích nắm phần văn kiện trong tay, trong mắt mang theo sát khí nồng đậm, nói "Cha, con sẽ xử lý chuyện của Kim gia, còn cả kẻ đã phát tán video này nữa". Có người điều tra và thả ra video này, dù là để giúp La Tiểu Lâu thực đi nữa nhưng nếu thân phận thực của La Tiểu Lâu mà lộ ra thìđây cũng chẳng phải chuyện tốt, Nguyên Tích càng không hy vọng Nguyên Liệt tự điều tra xuống sâu nữa.

Y quả thực có kế hoạch để những người đối diện này đều biết được thân phận thực của La Tiểu Lâu, nhưng có phải là bây giờ hay không thì còn chưa chắc chắn. Trước khi bọn họ có thể chấp nhận một thân phận khác của La Tiểu Lâu, y không hy vọng La Tiểu Lâu cùng người nhày có phát sinh xung đột gì hết.

Nguyên Liệt nhìn Nguyên Tích một lát rồi mới nói "Nếu con muốn thế thìđương nhiên có thể" sau đóông quay đầu trừng mắt nhìn La Tiểu Lâu, dị thường nghiêm khắc mà nói "Tuy rằng chúng ta cũng không phải đặc biệt để ý thân phận con, nhưng cha không hy vọng con có điều gì giấu diếm người đối diện con".

La Tiểu Lâu gật gật đầu, thực sự, cậu hoàn toàn không có giấu diếm Nguyên Tích điều gì.

"Cậu về nghỉ ngơi trước đi. Chuyện kia không cần để ý quá. Sáng ngài mai ta sẽ cho thầy thuốc đến kiểm tra sức khỏe lại cho cậu", Nguyên Liệt nhìn đứa con dâu gầy yếu, nghĩđến những bất hạnh mà trước đây La Tiểu Lâu phải chịu, an ủi một cách thiếu chuyên nghiệp.

Phượng Già Lăng tâm lý hơn, cầm cổ tay La Tiểu Lâu, cười nhẹ nhàng "yên tâm".

La Tiểu Lâu chỉ cảm thấy cái tay của Phượng Già Lăng đang cầm mình lạnh lạnh, phi thường thoải mái. Đang ngây người thì phát hiện sắc mặt của Nguyên Liệt bệ hạ có chút không đúng.

Phượng Già Lăng bệ hạ hợp thời mà thu tay lại, chờ La Tiểu Lâuđi khỏi mới nói với Nguyên Liệt "Thân thể nó không có việc gì".

Nguyên Liệt hừ một tiếng rồi mới quay qua nói với Nguyên Tích "Nếu cần giúp đỡ thì cứ nói một tiếng, con tốt nhất là hiểu rõnó, bằng không, nếu một ngày thực có chuyện xảy ra, con không bảo hộ kịp cho nóđược, lúc ấy muốn hối hận cũng đã muộn".

Nguyên Tích sửng sốt, lập tức nói "Condã biết, cha".

Nguyên Tích xoay người ly khai, Phượng Già Lăng liếc nhìn Nguyên Liệt một cái rồi nói "Em tưởng anhđã không còn ngại chuyện kia nữa chứ?"

Nguyên Liệt lập tức nói như đinh đóng cột "Anhđương nhiên đã sớm không ngại, chẳng qua nó là con anh, anh chỉ chia sẻ một chút kinh nghiệm mà thôi".

Phượng Già Lăng nhíu mày nghi ngờ, nhìn Nguyên Liệt quay trở lại với bàn làm việc bề bộn sổ sách, xoay người rời khỏi.

Nguyên Liệt do dự hai giây, đứng dậy đi theo. Tối đông lạnh rồi, ông không đành lòng để vương phi của mình phòng đơn gối chiếc.

Tại phủ của Thủ tướng Liên bang xa xôi, Nguyệt Thượng đang sa sầm sắc mặt mà trò chuyện cùng An Hoa Cẩm.

An Hoa Cẩm nói "Bọn họ bây giờ đã hoàn toàn bị rơi vào thế hạ phong, không chắc có thể lấy được đến vật kia đâu".

Nguyệt Thượng nhăn lại lông mày "Tuy biết là nhàđó rất ngu nhưng tôi thực không thể tưởng được bọn họ lại ngu xuẩn đến trình độ như thế này".

An Hoa Cẩm lạnh lùng nở nụ cười, cũng không đáp lại. Kim lão phu nhân có thể xem như là người duy nhất sáng suốt trong đám người ngu ngốc của Kim gia, nhưng bà ta lại vì tư lợi màđi sai mất một nước cờ trọng yếu, đáng sợ hơn nữa là, vì sai lầm của bà, mọi người giờ đây đều biết làLa Tiểu Lâu chẳng hề có chút quan hệ huyết thống gì với Kim gia, sẽ chẳng có ai dám kết giao với nhàđấy nữa cả. Sai lầm của bàđã chẳng có cái giá nào có thể bù lại được.

"Kế tiếp phải làm sao đây?" An Hoa Cẩm hỏi.

"Bỏ qua Kim gia, điều tra mẹ đẻ của La Tiểu Lâu. Hắn từng nói qua, trừ khi chúng ta có cơ giáp cấp 10, không thì rất khó có thể đối phó lại tình huống trước mắt" Nguyệt Thượng ngắn gọn mà nói. Nói tới đây, hắn có vẻ như nghĩ tới điều gìđó, hàng lông mày thanh tú hơi nhíu lại, thêm một câu "Còn nữa, đừng gây chuyện với LaThành Vận".

"Được, vậy tôiđi điều tra cái người phụ nữ tên Lê Khuynh trước" An Hoa Cẩm nói xong thì tắt đi màn hình liên hệ.

Thiều Dung đang đứng ở trong phòng, nghe thấy cái tên Lê Khuynh kia, ánh mắt chợt lóe, nhanh chóng cúi đầu giả như đang nhìn tư liệu trong tay.

"Đám người Kim gia kia thì sao?" Tô Lan hỏi.

"Không cần để ýđến bọn họ nữa" Nguyệt Thượng thản nhiên nói xong, xoay người đi về phía phòng họp.

Mà lúc này, ở Kim gia, mọi chuyện cũng đã loạn cả lên, Kim Tú Trình không ngừng vỗ lưng thuận khí cho tổ mẫu của mình, lại tự mình bưng dược cho tổ mẫu uống, xong xuôi mới lên tiếng "Bà nội, cái này cũng không thể trách ngài được, chúng ta sao biết được người đàn bà kia lại ác độc đến thế kia chứ!"Kim lão phu nhân qua hơn nửa ngày mới thở được bình thường, nhưng là trông giàđi đến mấy chục tuổi, vẻ ung dung trên mặt đã bị nét mỏi mệt thay thế, bà phất tay, chậm rãi nói "A Tú, Kim gia … Kim gia tuy rằng không

thể so với hồi xưa nhưng cũng chẳng đến mức suy tàn … một năm gần đây, thế gia xung quanh thậm chí bắt đầu nối lại quan hệ với chúng ta, nhưng là sau chuyện này … chỉ sợ …”.

Sắc mặt Kim Tú Trình vô cùng khó coi, màcha cùng mấy người thúc thúc thì đứng phía sau hắn, cúi thấp đầu không nói câu nào, chờ đợi quyết định của đương gia Kim tộc, màđám em trai em gái của Kim Tú Trình thì lại càng không dám lại gần.

“Nếu thực sự không được thìconđi liên hệ những người đó, nói là chúng ta Kim gia đã làm tất cả những gì có thể …Ít nhất, bây giờ, đãđến nước này, em gái của con tuyệt đối không thể để xảy ra chuyện…” Kim lão phu nhân nói.

Bà ta còn chưa nói xong, một vị thẩm thẩm ở phía sai đã oán giận lẩm bẩm “Ngài còn băn khoăn con nha đầu kia làm gì, nếu không phải tại nó, nhà chúng ta đâu có thê thảm như vậy”.

“Ngươi câm miệng!” Kim lão phu nhân rống giận, kịch liệt ho khan, trong lòng lại vô cùng bối rối. Người vừa lên tiếng cũng bị chồng kéo lại mà dạy bảo tượng trưng vài câu.

“Vợ lão ngũ này, mặc dù tai họa này là do Kim Đường nha đầu gây ra, nhưng hôn sự của nàng cũng mang đến cho Kim gia không ít ưu đãi, hơn nữa, một nhà lão đại đã góp rất nhiều công sức để gây dựng lại Kim gia. Nếu giờ chúng ta buông tay với Kim Đường nha đầu, đó mới thực sự là tiền mất tật mang” Kim lão phu nhân dù tức giận nhưng vẫn tận tình giảng giải.

Đúng lúc này, cửa lớn chợt mở, một cô gái tóc dài mặc bộ đầm trắng tiến vào, diện mạo của nàng có vài phần tương tự Kim Tú Trình, rất xinh đẹp, nhưng lúc này, ánh mắt của nàng lại sưng đỏ, sau khi đẩy cửa vào đầu tiên là sửng sốt, sau đó lập tức chạy tới trước giường Kim lão phu nhân “Bà nội!”.

Kim Tú Trình nhìn em gái song sinh của mình, hơi nhíu mày.

“Được rồi, nha đầu, conđứng lên đi, chúng ta sẽ không vứt bỏ ngươi đâu”.

“Nội à, lại xảy ra chuyện rồi …” Kim Đường nhỏ giọng nói trong tiếng nấc.

Mọi người trong phòng đều sửng sốt, lập tức có người mở báo mạng, tiêu đề HOT của trang bìa đã thay đổi “Kim gia yêu cầu vương tử phi hỗ trợ, lý do là Kim gia tiểu thư thiếu nợ một khoản cá cược lớn”–“Cô cô cùng chất nữ. Nữ nhân của Kim gia làm người đời phải nhìn với cặp mắt khác xưa”…

Một mảnh không khí yên lặng đến quỷ dị bao trùm căn phòng, một lát sau, một giọng nữ đầy oán giận cuối cùng cũng không nhịn nổi mà cất lên “Nhà này, thực sự không còn đường sống nữa rồi!!!”

Vẻ mỏi mệt trên mặt Kim lão phu nhân càng sâu, bà không nhìn vào ánh mắt ‘không thể tin được’ của đứa tôn tử đáng kiêu ngạo của mình, chuyện của Kim Đường vốn là bà gạt hắn, bà cũng gạt đại bộ phận của Kim gia.

Kim Đường còn nhỏ, năm nay bỗng nhiên được đính hôn cùng một vị quyền cao chức trọng, được mời đi chơi một thời gian ngắn, kết quả lại đeo một khoản nợ lớn trở về. Vìđứa cháu gái yêu này, hơn nữa đủ loại điều kiện hấp dẫn mà người kia hứa sẽ cho Kim gia, Kim lão phu nhân đã đồng ý giúp bọn họ đi lấy một vật.

Chỉ vì thứ đó, bọn họ thậm chí còn sửa lại cả gia phả của mình.

“Mau, A Tú, liên hệ người kia, Kim gia bị nguy hiểm. Hắn đã từng nói, thành công hay không thành công đều sẽ tiếp nhận Kim gia chúng ta” Kim lão phu nhân nhanh chóng nói.

Kim Tú Trình bất đắc dĩđứng dậy liên lạc người kia, qua một hồi lâu mới từ quay trở lại nói “Bọn họ nói ba ngày sau sẽ tới”.

“Ba ngày …” Mọi người trong phòng cuốicùng thở ra một hơi, cuối cùng lại có một tia hy vọng.

Thế nhưng, ngày hôm sau, hoàng cung tổ chức họp báo, rất nhiều phóng viên được mời đến, Nguyên Tích lạnh lùng mà ngồi trên ghế salon, không nói gì. Hạ Tá ở bên cạnh thay y trả lời các câu hỏi của phóng viên.

Mà đương lúc các phóng viên đang đầy khí thế mà hỏi này hỏi nọ, một cái thân ảnh bỗng nhiên chạy đến bên cạnh bàn của Hạ Tá, dưới ánh mắt kinh ngạc của các phóng viên, mở rộng miệng, từng tấm ảnh chụp phốc phốc phun ra.

Hạ Tá dùng tốc độ nhanh đến chóng mặt mà nhặt toàn bộ ảnh lên, nhìn một lần, khóe miệng giương cao, đưa cho Nguyên Tích.

Nguyên Tích xem hết, lạnh lùng mà nhìn người máy gia dụng cứng ngắc yên lặng dị thường vô tội của mình một cái, đưa lại ảnh chụp cho Hạ Tá. Hạ Tá cười nói "Đây là hình ảnh của cái mà Kim gia gọi là'đồ gia truyền"'.

Trên tấm ảnh là cảnh chụp kiếp sống làm giúp việc củaKim phu nhân, mà chiếc vòng cổ màu lam vẫn được đeo trên cổ một vị nữ chủ nhân phong tình vạn chủng, cuối cùng được vị nữ chủ nhân ấy đeo lại cho con mình. Mà sau khi nữ chủ nhân qua đời, Kim phu nhân lập tức tháo cái vòng cổ cầm tới tay mình.

Nguyên Tích biết, nữ nhân trên ảnh chụp không phải là dung mạo vốn có của Lê Khuynh, 125 cũng không phải màu xanh như thế. Hiển nhiên, ảnh chụp đã bị 125 động tay động chân.

125 cứng ngắc mà kiêu ngạo giật giật con mắt. Dám làm đồ giả trước mặt nó. Đúng là vũ nhục chỉ số thông minh của nó mà.

Cuối cùng, Nguyên Tích vẫn đang dựa vào ghế salon, giờ tùy ý mà nâng lên một bàn tay. Toàn phòng nhất thời yên lặng. Nguyên Tích thản nhiên mà nói "Kim gia dám có hành vi cử chỉ vô lễ với thê tử của ta, lại còn cố tình thiết kế hãm hại, đầy xảo trá, phỉ báng em ấy, ta sẽ cho bộ phận tư pháp đến tận nơi thăm hỏi bọn họ. Nếu bọn họ đã có gan làm thì nên có gan chịu đựng hậu quả".

Đám người Kim gia đã nhận được tin tức này, càng thêm thấp thỏm lo âu, màđêm đó, Kim Tú Trình nhận được liên lạc của người kia, bảo hắn đi đến chỗ họ để thương lượng biện pháp giải quyết.

Nhưng mà, chuyến đi này … códi nhưng không có về.

Người kia trực tiếp liên lạc cùng đương gia hiện tạicủa Kim gia – cha của Kim Tú Trình và Kim Đường, nói "Trừ con của ngươi còn tương đối hợp ý ta, những người còn lại của Kim gia chúng ta sẽ không nhận vào làm gì. Các ngươi với chúng ta mà nói, đã hoàn toàn là lũ vô dụng".

Đương gia mới của Kim gia trực tiếp chết điếng mà ngã ngồi trên mặt đất, bệnh không dậy nổi.

Ngày hôm sau, quân bộ trực tiếp phái người tới, trừ tội danh mà Nguyên Tích đã bày ra, Kim gia còn lòi thêm một cái tội phản quốc. Trên ảnh chụp bằng chứng rõ ràng có cảnh Kim Tú Trình đi vào phi thuyền của liên bang, mà trước đó nữa còn có ảnh Kim Đường thường xuyên đi lại cùng tên mật thám của liên bang.

Hai chiếc phi thuyền của liên bang bị đế quốc chặn lại, bên trong cũng không có Kim Tú Trình, nhưng vật tư chiến lược toàn bộ bị tạm giữ. Sau khi phát hiện có sự can thiệp của thế lực bên ngoài trà trộn vào đế quốc, đế quốc tuy rằng chưa có tỏ thái độ chính xác nhưng chính phủ liên bang cũng đã dị thường bị động.

Nói đến ngọn nguồn, Kim gia chẳng qua chỉ là một quân cờ của liên bang mà thôi. Tổn thất của Kim gia cũng đủ làm những gia tộc bị liên bang gạ gẫm nhanh chóng mà cảnh tỉnh lại.

Cuối cùng, tin tức này cũng không dám nói cho Kim lão phu nhân – gần đây chịu quá nhiều kích động mà ốm liệt giường. Lão ngũ của Kim gia vừa phải chăm sóc lão đại – cũng bệnh – gánh vác gia tộc, vừa phải chạy đôn chạy đáo đảm đương công việc đương gia, vừa hoảng lại vừa vội. Dưới cơn nóng giận, lão bắt Kim Đường cùng vài tên trẻ tuổi thanh tú của chi thứ bí mật đi đế đô.

Nguyên Tích nhìn đến cái thiếp mời kia, mỉm cười hỏi "Hắn gặp ta làm cái gì?".

Hạ Tá nghiêm trang mà trả lời "Hắn đây là'có bệnh thì vái tứ phương', nhưng này cũng chẳng phải chuyện gì xấu"Kim lão ngũ chờ đợi thật lâu trong nớp nớp sợ hãi, cuối cùng cũng gặp được Nguyên Tích. Hắn cười lấy lòng, thái độ cực kì khiêm tốn, đầu tiên biểu thị rằng Kim gia không hề có liên quan đến chuyện của Kim Tú Trình cùng Kim Đường, là do lũ trẻ tuổi giở trò. Thứ hai là hắn đem những người đó bắt lại, đưa cho Nguyên Tích làm nô lệ.

Nguyên Tích nhíu mày. Nô lệ tuy rằng vẫn tồn tại ở một vài tiểu tinh cầu nhưng y chưa từng thấy có kẻ nào tự dưng giao người nhà ra cả. Hơn nữa, cái từ này với y mà nói, có một ý nghĩa đặc thù:–>

Nguyên Tích nhớ tới 'nô lệ' của mình,cười cười nói "Được!".

Kim lão ngũ nhẹ nhàng thở ra, kéo những người kia từ trên xe xuống. Bọn họ đừng trách hắn, có thể đi theo làm người của vương tộc, cũng không tính là chuyện xấu.

Nguyên Tích làm cho người hầu đưa bọn họ đi, sau đó mới lên tiếng "Ngươi đã nói người gây tội đã ở hết chỗ này, vậy thì cái án của Kim gia có thể hủy bỏ, nhưng ta lại không cần nô lệ, nên những người này sẽ được đưa tới một chi nhánh quân bộ, tử tù cũng được đưa tới đó. Nếu bọn họ lập công, cũng có thể cóđược đặc xá. Ta tin bọn họ chắc chắn sẽ cố gắng biểu hiện hết mình".

Kim lão ngũ ngây dại. Quân bộ? Ông trời, chỉ có tử tù cực kỳ hung ác, bị gia tộc giao ra để làm nô lệ mới bị điều đến chi nhánh kia của quân bộ. Đi đến đấy quả thực là làm khổ dịch. Để cho những cô ấm cậu ấm của Kim gia đi làm cái việc này? Vương tử điện hạ làm sao có thể nghĩ ra được thế chứ?

Hạ Tá nhìn đám mỹ nhân thanh túđi khỏi, lắc lắc đầu. Kim gia đến giờ này rồi mà còn định làm cái trò này sao? Không chọc giận vương tử điện hạ mới là kỳ quái.

Tối đến, Hạ Tá tiến vào văn phòng của Nguyên Tích, ngẩng đầu nói với vương tử điện hạ "Điện hạ, việc ngài cho điều tra người đã phát tán tin tức kia, chỉ có thể tra ra là phát ra từ đế đô, có thể khẳng định là không phải từ bác sĩ và y tá của bệnh việc đó, sâu hơn thì không thể nào điều tra được. Còn nữa, Roadđã trở lại rồi".

258. Chương 256: Phát Hiện

Nguyên Tích sửng sốt, vừa lòng mà nói "Nhanh hơn ta nghĩ, để hắn đến văn phòng chờ ta".

Hạ Tá tuân lệnh, thuận tiện sung sướng mà báo cho Road, hy vọng hắn có thể mang về một ít tư liệu hữu dụng. Trước khi đi, nhìn bóng dáng chán chường của Kim lão ngũ, Hạ Tá hừ một tiếng. May màông ta chọn thời cơ không sai, ít nhất làLa Tiểu Lâu không có ở trong này.

Nếu đám Kim gia này dám trước mặt La Tiểu Lâu dâng mỹ nhân cho Nguyên Tích, vị vương tử phi kia dù có thần kinh thôđến mức nào đi nữa cũng sẽ lo lắng. MàLa Tiểu Lâu màđã lo lắng, vương tử điện hạ chắc chắn sẽ phát hiện. Dù vương tử điện hạ của chúng ta tuy không biểu hiện ra ngoài, nhưng tâm tình sẽ phi thường táo bạo, xử lý sự việc sẽ không còn ôn hòa bình tĩnh như thường nữa.

Nửa giờ sau, một chiếc xe siêu cấp màu đen dừng trước cửa cung, làm cho người hầu túc trực trước cổng đều trộm chảy nước miếng.

Không lâu sa, từ trong cung bước ra một người, cước bộ nhẹ nhàng, bên cạnh còn đi theo một con khủng long béo. Đó chính là vương tử phi điện hạ của bọn hắn cùng người máy gia dụng của người.

Sau khi La Tiểu Lâu ra, cửa xe liền mở, La Thiểu Thiên – một thân quân phục thiếu tá cũng bước ra, nói vài lời với La Tiểu Lâu rồi mở cửa xecho cậu bước lên.

Nhìn sắc mặt bình tĩnh của La Thiểu Thiên, lại nghĩ tới chuyện bát quái mấy ngày gần đây, La Tiểu Lâu quả thực cảm thấy có vài phần xấu hổ. Nói thế nào thì nói, sự xuất hiện của cậucũng có chút xin lỗi La Thiểu Thiên cùng vị La phu nhân kia.

"Kỳ thực cậu không cần phải … tới đây. Quản gia sẽ an bài người đưa đón tôi", La Tiểu Lâu lên xe xong rồi nói.

"Tiện đường" La Thiểu Thiên nhanh chóng nói, sau đóđặt lộ trình tự động, rồi quay về nhìn La Tiểu Lâu. Ánh mắt đen sâu lắng chăm chú nhìn hắn "Cậu không sao chứ? Tôi là nói thân thể".

La Tiểu Lâu sửng sốt một chút rồi hồi đáp "Đêm qua cùng sáng sớm nay đã kiểm tra hai lần rồi, không có việc gì", Trừ việc gen và nhóm máu có chuyển biến, thân thể cậu kì thực còn tốt hơn cả trước kia.

La Thiểu Thiên ừ một tiếng, đánh giá khí sắc của La Tiểu Lâu một chút … từ khi trở về từ văn minh cấp 2 tới giờ đều hồng hào, thân thể có vẻ mập lên … muốn nói không tốt cũng có chút khó. Không khỏi gật gật đầu "Vậy là tốt rồi".

Một lát sau, La Thiểu Thiên phát hiệnLa Tiểu Lâu có chút không được tự nhiên, lại nói "Chuyện hai ngày trước, cậuđừng để ý. Hơn nữa, cậu cũng biết đấy, thân phận của cậuđã thay đổi, chắc chắn sẽ có chút biến hóa, nên tận lực ở cùng Nguyên Tích một chỗ".

Giọng nói mặc dù rất bình thản nhưng La Tiểu Lâu nghe được sự quan tâm trong đó, càng thêm cảm động. Thu hoạch lớn nhất khi có huyết thống của La Thành Vận là cóđược một em trai ngoan.

La Tiểu Lâu lấy ra mười cái hộp siêu cấp năng lượng mấy ngày nay đưa cho La Thiểu Thiên. Thực ra cậuđang chế tác cơ giáp cấp 9, cũng cóý cho La Thiểu Thiên một bộ. Còn về phần cơ giáp cấp 10 thì chỉ có thể đợi sang năm.

La Thiểu Thiên mỗi lần nhận được cái gìđócậuđưa đều thực sự kinh hỉ, chẳng sợ cấp bậc có cao hay không. Lần này cũng thế, anh không thèm xem số liệu của hộp năng lượng, nâng niu trên tay, La Thiểu Thiên lộ ra một nụ cười khó gặp "Cám ơn, tôi cũng đang định đi mua".

Khóe miệng La Tiểu Lâu không khỏi run rẩy một chút. Cái cớ này cũng qua là vụng về đi… La gia có cơ giáp chế tạo sư của chính mình mà, dù không có cũng chẳng đến lượt anh tự thân tự mình đi mua.

La Thiểu Thiên cũng phát hiện mình nói lỡ, nhưng cũng chẳng định giải thích, chỉ là nói "Tôi thật vui".

La Tiểu Lâuđương nhiên cũng thật vui. Không biết là do tinh thần mấy hôm nay luôn khẩn trương hay vì nguyên lực bị tiêu hao thật lớn, đợi ở trên xe một lát mà bất tri bất giác đã thoải mái dựa vào ghế mà ngủ.

La Thiểu Thiên nghiêng đầu nhìn La Tiểu Lâu hô hấp nhẹ nhàng. Điều chỉnh điều hòa cao nhiệt độ lên một chút sau đó nhìn 125 cũng đồng dạng ngáy ngủ, xuất ra một cái ống tiêm nhỏ, rút một ít máu từ tay của La Tiểu Lâu ra một cái ống nhỏ.

Sau khi cất cẩn thận ống máu, La Thiểu Thiên nhìn đến hàng lông mày hơi hơi nhăn lại của La Tiểu Lâu, ngón tay nhẹ nhàng xoa xoa.

Nguyên Tích nhìn Road, sắc mặt trầm trọng "Ngươi nói là, chỉ có một mình ngươi trở lại?"

Road nghĩ tới mà còn sợ, gật gật đầu "Điện hạ, tôi cũng là tìm được đường sống trong chỗ chết, phải đánh đổi vài thứ mới có thể trở về".

"Tư liệu cho thấy khỏa tinh cầu kia đã sớm không có người ở" Hạ Táâm trầm sắc mặt. Nơi đó hiển nhiên ẩn núp nguy hiểm thật lớn, hắn không thể dự liệu trước được. Hắn tùy tay kéo một cái ghế đặt sau Road. Người kia thụ sủng nhược kinh mà nhìn hắn một cái, ngồi xuống.

"Rốt cuộc gặp chuyện gì?" Nguyên Tích hỏi.

"Đây là những gì tôi ghi chép được, chính ngài tự nhìn xem đi"Road lấy từ thông tin nghi thức ở cổ tay xuống một cái chip loại nhỏ,đưa cho Nguyên Tích.

Video trong chip rất dài, gần như là ghi lại từ lúc bọn Road đặt chân lên tinh cầu đó.

Tinh cầu không lớn, hơn nữa dị thường hoang vắng. Bọn họ chỉ mất có ba ngày làđã xác định được chắc chắn rằng tinh cầu này không có người ở. Sau khi thu thập đủ sốliệu về tinh cầu này,đội của Road nhận được một cái tin tức khá hữu dụng – tư liệu liên quan đến nơi này của văn minh cấp 2.

Tới ngày thứ năm, một đội điều tra truyền về tin tức, bọn họ phát hiện được một vài thứ kỳ quái.

Tin tức truyền về từ một vùng núi cách xa khu đô thị bỏ hoang. Phi thuyền của bọn họ nhận được một tổ ký hiệu kỳ quái, sau khi đáp xuống mới phát hiện, nơi này có một cái cửa động rất lớn. Chẳng qua vị tríđịa lý của nơi này thực sự kỳ diệu,giấu ở chỗ góc chết cho nên dù là phi thuyền bay ngay trên nó cũng rất khó phát hiện được. Càng làm mọi người kinh ngạc hơn là, cửa động còn được ngụy trang. Nếu không phải do dư chấn bề mặt tinh cầu làm cho cự thạch ngụy trang trước cửa động tự động rơi ra, bọn họ muốn tìm được cái động này cũng chẳng phải dễ dàng.

Lúc Road dẫn người đi tới đó, tổ đội điều tra kia đã có hơn một nửa người đi vào trong. Không xong là, những người đi vào trong đều mất liên lạc, mà hai mươi cái dụng cụ dò xét của bọnhọ từ trên thả xuống cũng hoàn toàn không chạy được. Từ trên nhìn xuống khoảng một thước cũng không thấy xuất hiện bất cứ cái gìđặc biệt.

Phát hiện tình huống có biến, Road lập tức gửi tin tức về cho quân bộ, sau đó lưu lại một số ít người ở trên mặt đất tiếp ứng, hắn trực tiếp lái cơ giáp nhảy xuống cứu người.

Đoạn video kế tiếp bắt đầu đứt quãng, hiển nhiên đã bị một loại ngoại lực từ rất mạnh quấy nhiễu. Đám người Road lái cơ giáp tiến vào động. Cửa động chỉ có thể đủ cho hai cái cơ giáp tiến vào thế nhưng bên trong lại dị thường rộng mở.

Road cùng tổ đội của mình đi dọc theothông đạo, đi được hơn mười phút sau, thông đạo thật lớn thế màđã kết thúc. Trước mặt bọn họ là một cái cửa đen tuyền khổng lồ.

Vì cứu người, hơn nữa cần điều tra rõ ràng tình huống, đám người Road lại đi vào. Đầu tiên bọn họ bị rớt xuống, sau khi phát hiện chiều sâu của nơi này khó có thể dự tính được, bọn họ bắt đầu tự động phi hành, vừa bay vừa cố gắng liên lạc những người đã vào trước. Thế nhưng trong bóng đêm vô tận kia, không có bất cứ âm thanh gìđáp lại bọn họ.

Thời điểm sắc mặt mọi người càng lúc càng khó coi, cơ giáp của bọn họ cuối cùng thấy được một thứ.

259. Chương 257: Biến Hóa

Thấy được có cái gìđó thành hình khối chắn trước mặt, đội của Roadđều thả ra mấy khỏa đèn chiếu sáng. Ánh sáng ngân bạch nháy mắt xua tan đi màn đêm hắc ám. Một chiếc đèn thì chiếu sáng phía trên bọn họ, những cái còn lại thì chiếu sáng phía dưới trái phải.

Lúc đầu bọn Road nghĩ rằng đây chỉ là một tảng nham thạch bình thường, sau lại phát hiện cóđiều không thích hợp. Chờ khi phạm vi chiếu sáng càng lúc càng lớn, cả tổ của Road gần như ngây dại.

Trước mặt bọn họ là hình ảnh của chính mình, còn có cả ánh sáng phản chiếu lại của những chiếc đèn chiếu sáng.

Phía trên bên trái quả thực là một vách tường nham thạch gập gềnh, nhưng hơn mười thước phía dưới, vách tường nham thạch lại trơn nhẵn giống như một mặt gương.

Road vung tay lên, một người lái cơ giáp đi xuống dưới, không lâu sau truyền đến tin tức "Thị vệ trưởng, không phải nham thạch, đúng là kim loại".

Lúc này, lại có một người nói "Thị vệ trưởng, trên vách đá kim loại này tựa hồ có hình khắc" Người này vừa nói vừa huy đèn chiếu lại một vị trí.

Mọi người đều nhìn về phía đó, ở nơi mà người kia chỉ, có không ít đường cong khắc sâu vào trong vách tường bằng kim loại.

Theo đường cong kéo dài, chúng càng ngày càng lặp đi lặp lại thành một cái quy luật, thỉnh thoảng còn sáng lên một chút.

Road thì thào mà nói "Là biểu đồ các hành tinh…"

Kế tiếp, bọn họ rất nhanh phát hiện một chuyện làm người ta khiếp sợ … Khỏa tinh cầu này đã bị liên bang vứt bỏ nhiều năm. Theo kiểm nghiệm, vách tường kim loại này đã tồn tại cũng phải được hơn trăm năm rồi. Nói cách khác, bức tranh này đã tồn tại thực lâu … thế nhưng, những hành tinh mà tấm bản đồ hiển hiện lên còn lớn hơn cả những tấm bản đồ đầy đủ nhất của đế quốc cùng liên bang hiện tại, phạm vi bao trùm của nó rất lớn, thậm chí bao hàm cả những khu vực của văn minh cấp 2…

Road nhanh chóng hạ lệnh cho một gã thị vệ hoàn hồn lại và rời khỏi, lên mặt đất, đem tình huống báo cho vương tử điện hạ. Thế nhưng cơ giáp của tên thị vệ kia còn chưa kịp đi khỏi, vách tường bên trái bỗng nhiên vỡ ra, một cột trụ tứ giác bỗng nhiên xông ra lao về phía bọn họ.

Mà thứ đằng sau bức tường kim loại, cũng xuất hiện trong mắt mọi người.

Video quay đến đây bắt đầu mơ hồ không rõ, xoẹt xoẹt hai ba giây sau thì mất hẳn hình ảnh. Tiếp theo vang lên những tiếng nổ mạnh thật lớn, còn có tiếng kêu thảm thiết của những người trong đội.

Nguyên Tích cùng Hạ Tá lạnh lùng nhìn hình ảnh cuối cùng rồi nói "Đằng sau vách tường kim loại là máy móc "Road trắng bệch mặt, nhưng nhanh chóng hồi đáp "Đúng vậy, điện hạ, cái máy kia lớn đến nỗi nhìn không thấy được toàn bộ. Hơn nữa, cũng không nhìn ra được là có người lái hay không. Nhưng trong nháy mắt nó phát hiện chúng tôi, bên trong liền xuất ra một loạt các viên cầu. Cái thứ quỷ dị kia nhanh chóng bám vào vị trí khoang điều khiển bên ngoài cơ giáp, sau đó hòa tan lớp giáp xác kim loại bên ngoài của cơ giáp, tiến vào trong khoang điều khiển. Ngoại trừ tara, mọi người đều…"

"Ngươi nói là, những thứ kia theo các ngươi tới tận mặt đất?" Nguyên Tích nhắm mắt, hỏi với giọng lạnh lùng đầy hàn ý.

"Đúng thế, người ở phía ngoài đều bị giết"Road bi phẫn nói. "Trước khi vật kia tiến vào được khoang điều khiển của ta, bộ não nhân tạo của cơ giáp đã phát động chế độ cảnh báo nguy hiểm ở cấp độ cao nhất, tự động đưa tôi vào khoang thuyền an toàn sau đó tự bạo".Đó là một trong những cơ giáp sinh vật cấp sáu màLa Tiểu Lâu chế tác. Bộ não nhân tạo của nó là cơ giáp duy nhất còn hoạt động được sau khi bị vật kia xâm lấn, cũng cố gắng kéo dài thời gian xâm lấn, vìRoad tranh thủ thời gian rời khỏi.

"Hạ Tá, lập tức phái người …" Nguyên Tích còn chưa nói xong, Hạ Tádã bình tĩnh quay đầu, khẽ lắc với Nguyên Tích.

"Sau khi Road trở về, tôiđã chúý tình huống của khỏa hành tinh kia. Bây giờ người của chúng ta khó mà tiếp cận được khỏa tinh cầu kia. Sứ giả của văn minhcấp 2 Thelesđã tới liên bang, tuyển chọn một khỏa hành tinh dừng chân – lại xảo ngộ mà ở ngay cạnh khỏa hành tinh kia. Vì thế, quân đội của liên bang tại phụ cận đã gia tăng không ít".

Nguyên Tích nheo lại mắt "Phái người giám sát bọn họ cùng liên hệ giữa nơi đó và văn minh cấp 2".

"Vậy có cần mượn người máy của vương tử phi điện hạ …" Hạ Tá hỏi.

Nguyên Tích lắc lắc đầu "Không cần".La Tiểu Lâu hiển nhiên sẽ không chịu tách khỏi 125. Hơn nữa, nơi này là mạng thông tin của thế giới ảo của đế quốc, 125 có thể cóđược tin tức gì người của bọn họ cũng có thể chặn được. Tuy rằng mệnh lệnh giám thị đã truyền đi, nhưng Nguyên Tích vẫn cảm thấy có chuyện gìđó mày bỏ sót, hơn nữa là một chỗ vô cùng mấu chốt.

Lúc La Tiểu Lâu bị đánh thức mà tỉnh lại, mê man nhìn xung quanh, không thấy được khuôn mặt say ngủ thường thấy của Nguyên Tích, thói quen mà tìm kiếm xung quanh, nhìn đến La Thiểu Thiên đang ngồi bên cạnh cậu.

Lúc này cậu mới nhớ ra mình đang ngồi xe của La Thiểu Thiên màđi tới quân bộ, không khỏi xấu hổ mà nở nụ cười.

La Thiểu Thiên mở cửa xe, liếc nhìn vết lằn do nằm đè lên đường viền áo trên mặt La Tiểu Lâu một cái, sau đó nói "Vào đi thôi, cậu nếu mệt, có thể đến văn phòng của Nguyên Tích mà nghỉ ngơi một lát. Nếu không thấy tiện thì có thể đến chỗ tôi, chỗ của tôi bình thường cũng không có ai".

La Tiểu Lâu lập tức đỏ mặt cự tuyệt "Không cần, tôi, tôi cũng không buồn ngủ nữa. Hơn nữa, ở bộ nghiên cứu cơ giáp tôi còn rất nhiều việc".

La Thiểu Thiên nhíu mày, gật gật đầu. Đợi La Tiểu Lâuđi vào mới xoay người đi khỏi.

125 kinh ngạc mà xem lại bản ghi chép của bộ não nhân tạo của mình. Hai phút vừa xong, bộ não của nó thế mà không có lưu bất cứ cái gì. Phải biết rằng nó không có thói quen ngủ ngày nha … nghĩđến đây, 125 lo lắng nhìn nhìn La Tiểu Lâu. Chẳng lẽ bệnh làm biếng ngủ ngày này lại có thể lây sao?

Bữa trưa, La Tiểu Lâuđi từ phòng làm việc đi ra, đặt chín cái nút không gian chứa chín bộ cơ giáp cấp 7đặt ở trên bàn, sau đó hướng về phía phòng làm việc của Nguyên Tích màđi. Bởi vì chuyện của Kim gia, thân phận của cậuđại khái đã hoàn toàn bị bại lộ, thân phận thực của cậu làm người người khó có thể tin cũng chả chóng thì chày mà lộ ra thôi. Cậu muốn hỏi Nguyên Tích một chút, về về sau, Nguyên Tích định thế nào?

La Tiểu Lâuđem thông tin nghi thức ở cổ tay của mình đảo qua cửa phòng làm việc của Nguyên Tích. Cánh cửa không tiếng động mà tự động mở. Sau khiđi vào, La Tiểu Lâu sửng sốt, Nguyên Tích đang ngủ.

Trừ sáng sớm cùng buổi tối, La Tiểu Lâu rất ít khi nhìn thấy bộ dáng ngủ của Nguyên Tích, chớ nói chi là nằm trên salon ngủ gà ngủ gật như thế này. Nguyên Tích vĩnh viễn là một bộ dáng tràn đầy tinh lực.

La Tiểu Lâu giảm nhẹ cước bộ, dừng lại trước ghế salon.

Ngũ quan của Nguyên Tích vốn phi thường hoàn mỹ, lúc ngủ lại không có vẻ báđạo lạnh lùng thường ngày. Như vậy thoạt nhìn, càng thêm tốt đẹp.

Khóe miệng La Tiểu Lâu không tự chủ được mà nhếch lên, hơi hơi khom lưng xuống … lông mi của Nguyên Tích rất dài, nhẹ nhàng màđậu ở mắt, thỉnh thoảng còn ánh lên màu đen bóng… Cái mũi cao …đôi môi mỏng mà hoàn mỹ…

Sau vài phút ngồi ngắm chồng một cách ngốc nghếch của La Tiểu Lâu, ánh mắt Nguyên Tích chậm rãi mở ra, vội vàng mà dịch ra một chút chột dạ hỏi "Emđánh thức anh sao?"

Nguyên Tích sau khi mở mắt ra, cái hình tượng đẹp đẽ như thiên sứ nãy giờ La Tiểu Lâu hình dung lập tức biến mất không thấy. Y nhăn lại lông mày, không vui, ánh mắt đen mang theo một tia tức giận.

Từ từ, tức giận á? La Tiểu Lâu lui lại đằng sau một bước nhỏ, cẩn thận mà nhìn Nguyên Tích.

Nguyên Tích căm giận mím môi. La Tiểu Lâu vừa vào cửa yđã biết. Kết quả yđợi mãi, người này cũng ở bên giường nhìn trộm y hồi lâu … thế mà cũng không dám làm cái gì khác (anh mong đợi cái gì:–>)

"Trước đi ăn cơm cùng anh" Hai người tới tiểu đại sảnh bên cạnh. Lúc ăn cơm, La Tiểu Lâu hỏi Nguyên Tích về chuyện thân phận của cậu.

Nguyên Tích liếc cậu một cái "Không cần em quan tâm. Anh sẽ xử lý tốt. Anh nếu dám lấy em, nhất định sẽ không để cho em bị bất cứ chỉ trích nào".

Nhìn đến bộ dáng muốn nói lại thôi của La Tiểu Lâu, Nguyên Tích hỏi "Còn nhớ rõ tộc người Bóng không?"

La Tiểu Lâu nghĩ nghĩ rồi nói "Là cái tộc người muốn đem công chúa gả cho anh?"

Khóe miệng Nguyên Tích ẩn ẩn kiều lên "Đúng thế, anhđịnh đem một ít người của họ đón đến đây. Người có tinh thần lực cường đại có thể tới làm chỉ huy. Đám quái vật tấn công tinh thần kia rất lợi hại, tộc Bóng vừa hay có thể khắc chế điểm này. Đó cũng là một trong những điều kiện thương lượng của anh cùng tộc trưởng nơi ấy. Sau khi mọi người tiếp nhận tộc Bóng, anh sẽ chậm rãi để mọi người chấp nhận tất cả. Mặt khác, thời gian tới em ít đi ra ngoài một chút".

La Tiểu Lâu gật đầu "Tình huống không tốt lắm hay sao?"

"Kế hoạch tác chiến đã bước đầu được đặt ra, hơn nữa, cơ giáp cấp 6đã bắt đầu đượcsử dụng. Anh nghĩ, chúng ta sẽ chậm rãi xoay chuyển được tình thế xấu thôi" Nguyên Tích nói.

Đang nói chuyện, thông tin nghi thức của La Tiểu Lâu bỗng nhiên vang lên, cậu cúi đầu nhìn, hai mắt vui vẻ hẳn lên "Điền Lực cùng ÁĐặc Tư sắp tới đây".

260. Chương 258: :

Đang nói chuyện, thông tin nghi thức của La Tiểu Lâu bỗng nhiên vang lên, hắn cúi đầu nhìn, hai mắt vui vẻ hẳn lên "Điền Lực cùng ÁĐặc Tư sắp tới đây"

Nghe vậy, sắc mặt Nguyên Tích lại trở nên nghiêm trọng hẳn lên, trầm ngâm một lúc mới hỏi "Học viện thánh Miro cho nghỉ học sao?"

La Tiểu Lâu bấy giờ mới từ trong hưng phấn mà tỉnh táo lại, lại trao đổi thêm vài câu với ÁĐặc Tư rồi ngẩng đầu lên nói "Đúng vậy, hắn nói đại bộ phận học sinh đều nghỉ học, hơn nữa, sinh viên cuối cấp có rất nhiều người xin gia nhập quân đội. Tuy rằng trường học không nói gìđến việc sinh viên lớp thấp xin nghỉ nhưng vẫn có không ít sinh viên báo danh. ÁĐặc Tư cùng Điền Lực đã qua được cuộc tuyển chọn của quân đội, đang theo quân đội đến đế đô".

Athes vìđã từng hoàn thành nhiệm vụ của quân đội, tự thân lại có năng lực, cóđược lựa chọn cũng là dễ hiểu, kỳ quái làĐiền Lực thế mà cũng được lựa chọn.

La Tiểu Lâu vừa vì hai người bạn của mình mà kiêu ngạo, lại vì sự an toàn của họ mà lo lắng …. Cậu quay đầu nhìn về phía Nguyên Tích, thấp giọng nói "Trận chiến này chúng ta sẽ thắng mà, đúng không?"

Nguyên Tích đứng dậy ôm lấy La Tiểu Lâuđang giương mắt mong đợi câu trả lời trấn an, tay Nguyên Tích thu lại ôm chặt thân hình kia "Ân, chỉ một thời gian ngắn nữa, chúng ta sẽ thắng, anh cũng sẽ không để em có chuyện đâu".

La Tiểu Lâu nở nụ cười, ánh mắt rực sáng lên một chút, khẽ hôn lên môi Nguyên Tích …

"Ca, bác bảo anh qua đó …" Nguyên Nặc lỗ mãng đẩy uỳnh cửa bước vào, thấy một màn … xấu hổ mà ngượng ngùng cười chào người anh họ đang tức đến đen mặt của mình.

Mà La Tiểu Lâu thì hóa đá trong vòng một giây, sau đó cười cười với Nguyên Tích, chào hỏi qua với Nguyên Nặc, nhanh chóng đứng dậy đi ra ngoài.

Nhìn khuôn mặt của người anh họ càng lúc càng lạnh như băng, Nguyên Nặc lập tức nói "Ca, em không cố ýđâu, hơn nữa, hai người vẫn có thể tiếp tục mà, chẳng qua da mặt 'chị dâu' quá mỏng mà thôi!"

Oooooo

La Tiểu Lâu trở lại bộ nghiên cứu cơ giáp, bận bịu cả một buổi chiều, không chỉ hoàn thành nhiệm vụ vượt mức kế hoạch, còn làm được linh kiện cơ giáp cấp 9 cùng hộp năng lượng siêu cấp.

Tuy rằng Nguyên Tích không có nói với cậu tình hình hiện tại, nhưng trưa nay cậuđã nhận ra cảm xúc của Nguyên Tích, cũng bắt đầu cảm thấy lo lắng. Tình hình chiến đấu càng lúc càng khẩn trương, ngay cả dân chúng ở đế đô này cũng bắt đầu trộm rời đi, tính toán chạy tới một tinh cầu an toàn hơn. Thế nhưng, đâu mới gọi là nơi an toàn đây? Đám bạch tuộc nhân không biết từ đâu ra kia không ngừng đẩy mạnh chiến hỏa. Mục tiêu của bọn chúng có lẽ là toàn bộ đế quốc cùng liên bang.

Trầm Nguyên tới gọi La Tiểu Lâu. Gần đây anh luôn tới kéo La Tiểu Lâuđi ra ngoài, không cho La Tiểu Lâu làm việc quá nhiều. Từ sau khi La Tiểu Lâu chế tác cơ giáp cấp 10 làm tinh thần lực cạn kiệt, Nghiêm đại sư ngoài miệng thì không nói gì nhưng vẫn bí mật dặn dò anh cố gắng tìm cách để La Tiểu Lâu không thể hao phí nhiều tinh thần lực.

Sau khi tách khỏi Trầm Nguyên, La Tiểu Lâuđi tìm Nguyên Tích. Vì trong lòng thấp thỏm không yên, La Tiểu Lâu cũng không phát hiện ra là hành lang này ngoài cậu ra thì không có ai cả.

Cho nên, lúc rẽ qua khúc quanh, va vào một người đứng lẳng lặng ở đó, La Tiểu Lâu giật mình hoảng sợ.

Thói quen nói câu 'thực xin lỗi', ngẩng đầu, nhìn về phía người cao hơn mình cả nửa cái đầu… quân phục trung tướng, khuôn mặt anh khí mang vẻ nghiêm khắc cùng lạnh lùng… Nháy mắt khi nhận ra đó là ai, La Tiểu Lâu lập tức cảnh giác lui lại, sắc mặt cũng thay đổi.

La Thành Vận âm trầm mà nhìn La Tiểu Lâu, cũng không đi khỏi.

La Tiểu Lâuđề phỏng mà nhìn chằm chằm người đối diện, hai nắm tay hai bên người cũng căng thẳng nắm lại, mà 125 ở bên chân cậu cũng nắm chặt quần áo La Tiểu Lâu, chuẩn bị tùy thời biến thân.

La Thành Vận bỗng nhiên nói "Lê Khuynh …"

La Tiểu Lâu nhanh chóng trả lời "Tôi không phải Lê Khuynh". Nhìn ánh mắt quỷ dị của La Thành Vận, La Tiểu Lâu bỗng nhịn không được cảm giác mọi thứ đang thoát khỏi tầm kiểm soát, tất cả sự việc đều khó màđoán biết trước được.

Ánh mắt La Thành Vận chợt lóe, lạnh lùng nói "Đương nhiên tôi biết cậu không phải Lê Khuynh, nhưng điều này không thay đổi được việc cậu là con của tôi, có lẽ, tôi nên làm thủ tục nhận ngươi lại…"

"Không cần! Tôi thấy quyết định lúc đó của ngài rất chính xác!"La Tiểu Lâu ngắt lời La Thành Vận. Cậuđối với người cha trên danh nghĩa này chẳng có chút cảm tình nào, trừ sự sợ hãi. Mà ngay cả khi nói những lời này, cậuđều cảm thấy sợ đến nỗi đầu óc trống rỗng.

Sau khi nói xong, La Tiểu Lâu liếc nhìn trái nhìn phải một chút, phát hiện ra cả hành lang này chỉ có mỗi hai người bọn họ, rùng mình một cái, nhanh chóng rời đi.

La Thành Vận nhìn bóng dáng đào tẩu của La Tiểu Lâu, mặt lộ vẻ nghiền ngẫm … nhìn xem, chắc hẳn chuyện ngu xuẩn mà Kim phu nhân đã làm ảnh hưởng không nhỏ đến La Tiểu Lâu. Nghe nói người có cùng dòng máu có thể cảm nhận được ý chí của đối phương theo một tỷ lệ nhất định? Cho nên La Tiểu Lâu mới sợ hắn như vậy? Mà thôi, về sau La Tiểu Lâu sẽ không phải chịu ảnh hưởng nữa, mà cái thí nghiệm vứt đi kia cũng chẳng cần thiết nữa rồi.

La Tiểu Lâu sau khi nhìn thấy Nguyên Tích mới hoàn toàn tỉnh táo lại, suy nghĩ một lúc mới quyết định đem chuyện vừa xong nói cho Nguyên Tích. Nguyên Tích ngoài mặt thì bình tĩnh gật gật đầu, trong lòng thì lại lo lắng vạn phần. Y không hy vọng La Tiểu Lâu sau khi có một tên anh trai phiền toái xong lại có thêm một người cha cũng thế. Hiện tại La Tiểu Lâuđã gả cho y nên La Tiểu Lâu chỉ cần y chiếu cố làđủ.

Bất luận như thế nào, La Tiểu Lâu dựa ở trên người Nguyên Tích mà cảm nhận tâm trạng của mình bằng phẳng yên tĩnh trở lại.

Ngày hôm sau, La Tiểu Lâu gặp được ÁĐặc Tư cùng Điền Lực – hai người đều mặc quân trang màu lam đậm. Điền Lực vui vẻ mà vỗ bả vai La Tiểu Lâu"Hảo huynh đệ, mệt cậu rồi, bằng không tôikhẳng định chẳng có cơ hội 'bỏ gian tà mà theo chính nghĩa'… Nhìn xem, đồng phục của quân dự bị đấy, thế nào, đẹp trai không?"

La Tiểu Lâu liếc xéo Điền Lực một cái, nhấn nhá mỉa mai "Bỏ gian tà mà theo chính nghĩa sao…?"

Điền Lực nghe giọng nói quái dị của La Tiểu Lâu mà rùng mình một cái, chợt nhớ đến chính mình vốn là Cơ giáp chế tạo sư … nói như thế chẳng phải chê nghề chế tạo cơ giáp hay sao? Lại nhớ đến mục đích đến đây để năn nỉ La Tiểu Lâu tăng cường lực công kích cho cơ giáp cua mình … Hắn lập tức sửa miệng, vội vàng mà khen ngợi hết lời nghề chế tạo cơ giáp.

Athes mỉm cười đứng một bên mà xem Điền Lực 'khoa môi múa mép', mãi đến khi tên kia mỏi mồm khát nước dừng lại đi uống trà mới tiến đến nói với La Tiểu Lâu"Gần đây có khỏe không? Tuy không thường gặp mặt nhưng chúng ta cũng biết được không ít tin tức từ trên mạng".

"Không có việc gì"La Tiểu Lâu không muốn nhiều lời về chuyện của Kim gia. Nghĩ nghĩ, cậu lại mở miệng nói "Tôi cóđi Theles một chuyến, thu hoạch được khá nhiều. Tôi có mang theo về chút ít tiểu lễ vật cho các cậu. Chỉ là lúc ấy ở lại không lâu, cũng không có tiền, nên không thể dạo chơi mua sắm nhiều".

Điền Lực đang uống trà nghe vậy văng cả nước ra ngoài "Cậu không có tiền á? Tôi nói này La Tiểu Lâu, các cậu rốt cuộc là sống thế nào vậy? Chẳng lẽ Nguyên Tích không nuôi cậu? Mỗi tháng hắn không hề cho cậu tiền tiêu vặt?"

La Tiểu Lâu ngây người, lắp ba lắp bắp mà cùng cạ cứng thảo luận chuyện cuộc sống gia đình "Cho tôi tiền tiêu vặt? Nhưng mà, tiền của Nguyên Tích hình như đều để ở chỗ tôi mà,.. ý của tôi là chúng tôi không có tiền lưu thông của Đặc Lao Tư cơ …"La Tiểu Lâuđiểu tra qua, tài khoản của cậu mà Nguyên Tích mở cho,

tiền vẫn tăng đều đều từng tháng. Chắc hẳn tiền của Nguyên Tích kiếm được cùng tiền lương của cậuđều để ở đó.

Lại nói, cậu hình như cũng chưa bao giờ cho Nguyên Tích tiền tiêu vặt. Chẳng lẽ Nguyên Tích xuất môn không cần tiền sao? Không để chồng có một chút tiền riêng nào. Cậu có phải quá mức hà khắc rồi hay không?

Nhưng mà, hắn có thể chuyển khoản đến thông tin nghi thức của Nguyên Tích mà nhỉ? Nghĩ tới đây, La Tiểu Lâu nhẹ nhàng thở ra.

Hai người ngồi đối diện cũng lấy lại tinh thần. Điền Lực khó tin mà nói "Không thể tin được Nguyên Tích điện hạ cho cậu làm chủ quản gia đình? Thật không tin đấy lại là sự thực".

La Tiểu Lâu hung hăng lườm Điền Lực một cái, cậu làm chủ quản gia đình có cái gì không đúng? Nhà cậu... nhà trước kia của cậu, cũng đều là mẹ cậu làm chủ đấy. Dù ở đây (thế giới này) hình như có chỗ nào đó không thích hợp thật, nhưng La Tiểu Lâu cũng không cóýđịnh nghĩđến.

Athes ở bên cạnh vội nói "Có sao đâu chứ, tôi cảm thấy La Tiểu Lâu làm chủ quản gia đình rất tốt mà, hơn nữa, việc nhà của người ta, cậu hỏi thăm rõ vậy làm cái gì? Đúng rồi, Tiểu Lâu, tôiđến đây lần này là mốn nhờ cậu một việc trước khi đi tới tiền tuyến".

Sau đó, dưới ánh mắt nghi hoặc của La Tiểu Lâu, Athes lấy ra một cái nút không gian.

"Đây vẫn là giấc mộng cũ của tôi, tôi hy vọng cậu có thể sửa nó giúp tôi"ÁĐặc Tư cào cào tóc, hơi ngại ngùng mà nói.

La Tiểu Lâu sửng sốt, nghĩ ngay đến Mạc sư phó, không khỏi nở nụ cười "Có lẽ nó nên được tu sửa bởi một người đặc biệt...được rồi, trước cứ để chỗ của tôi, tôi sẽ mau chóng đem nó trả lại cho cậu".

Điền Lực thấy vậy cũng vội vã lấy nút không gian của mình ra đưa cho La Tiểu Lâu, nhăn nhó nói ra yêu cầu của mình. Từ khi hắn có thể lái cơ giáp, hon nữa gia nhập quân đội, cha hắn kích động hơn tuần, hận không thể lôi hắn đi bái tế tổ tiên.

La Tiểu Lâuđem những yêu cầu của hai người bạn ghi lại, sau đó giao cho ÁĐặc Tư một trận cơ giáp cấp bảy, Điền Lực cấp sáu, khi hao người kia vừa kích động vừa bất an nhận lấy thì nói "Cho mượn thôi, chờ kết thúc chiến tranh phải trả lại cho tôi".

Điền Lực hắc hắc nở nụ cười, mạnh mẽ mà vỗ vai La Tiểu Lâu mấy cái, đoạt lấy nút không gian mà chạy đi tập luyện.

La Tiểu Lâu thì liên hệ Mạc sư phó, đầu dây bên kia sau khi nghe xong im lặng thật lâu sau mới lên tiếng "Cao thượng tướng đã hy sinh rồi, tôi giờ chỉ là Mạc sư phó của Tinh cầu Grey mà thôi. Cơ giáp cậu tu sửa tốt rồi tự đưa cho người thanh niên kia đi".

La Tiểu Lâuđồng ý, trước khi cậu ngắt máy, Mạc sư phó bỗng nhiên nói "Tiểu Lâu, Arthur đãđi tiền tuyến rồi, tôi không mong nó xảy ra bất cứ chuyện gì. Nhắc nhở Nguyên Tích, Arthur truyền tới tin tức, ít nhất một tuần nữa, quân địch sẽ cóđộng thái mạnh ..."

261. Chương 259

La Tiểu Lâu nhìn nhìn cái nút không gian màu xám một lát, vừa định xuất cơ giáp ra, ngoài cửa bỗng vang lên tiếng gõ.

Nhìn nhìn người ở phía ngoài, La Tiểu Lâu nhanh chóng mở cửa "Mộ Thần, Trầm ca".

Trầm Nguyên mỉm cười nói "Bọn anhđến để nói lời chào tạm biệt, bây giờ cơ giáp đãđược đưa đến tiền tuyến hết rồi, mẻ cơ giáp cấp 7 cuối cùng cũng đã hoàn công, anh cùng Mộ Thần cũng sẽ đến tiền phương một chuyến".

La Tiểu Lâu sửng sốt, kinh ngạc hỏi "Vì cái gì?" Bây giờ mọi người đều muốn thoát khỏi đám khói lửa chiến tranh kia, Trầm Nguyên và Mộ Thần thế mà lại muốn đi tiền tuyến? Hai người bọn họ thậm chí còn chẳng phải là quân nhân?

Mộ Thần gật gật đầu "Cơ giáp sinh vật này là lần đầu tiên được ứng dụng chiến đấu, cần có cơ giáp chế tạo sư đi theo để bảo hành cùng sửa chữa. Bên quân bộ đã có lời với sư phó, sư phó bảo tôiđi qua xem, về phần Trầm Nguyên, là do đại biểu cho Khải Ân màđi".

Khải Ân cũng vì quân bộ mà cung cấp rất nhiều cơ giáp sinh vật. Trên hiệp ước nói rõ là phái một tổ chuyên môn kỹ thuật đi tiền tuyến.

La Tiểu Lâu kinh ngạc mà nhìn về phía Trầm Nguyên. Dưới sự sắp đặt của Lăng Tự, đại biểu của Khải Ân trước giờ đều là Dương Kha, như thế nào mà lại đổi người vào lúc này?Mộ Thần nở nụ cười lạnh "Có thể thấy, đi theo Lăng Tự thiếu gia rõ ràng không phải không có lợi, ít nhất, hắn còn biết chiếu cố người bên cạnh".

Trầm Nguyên vẫn giữ nụ cười ôn hòa của mình, vẫn ấm áp như thường, nhìn đến Mộ Thần vì mình mà bất bình, nói "Không sao đâu, anh cũng đang muốn đi tiền tuyến, nếu không phải do công ty hạn chế, kỳ thực anh rất muốn gia nhập quân đội…đây chẳng qua là một loại rèn luyện đối với anh mà thôi".

Anh cùng Mộ Thần quen biết chưa được bao lâu. Ngay cả một người cực kì lãnh đạm như Mộ Thần cũng vìanh mà thấy bất công, La Tiểu Lâu thì càng chẳng cần nói… Trầm Nguyên bỗng cười rộ lên. Tuy rằng anh không biết tiền tuyến có cái gìđang đợi anh nhưng vì biểu hiện của hai người bên cạnh này, lòng anh bỗng cảm thấy ấm áp dị thường.

La Tiểu Lâu trừng mắt "Bọnanhđã quyết định thì em cũng không thể nói gì thêm. Nhớ! Ngàn vạn lần phải chú ý an toàn! Bình an trở về!" Nói tới đây, La Tiểu Lâu dừng một chút, lại nở nụ cười "Nói không chừng em cũng sẽ đi tiền tuyến, lúc đó sẽ tập hợp cùng các anh".

Mộ Thần cười cười liếc nhìn La Tiểu Lâu, không nói gì thêm. Lấy độ sủng của Nguyên Tích với La Tiểu Lâu, tên kia tuyệt đối sẽ không để cho La Tiểu Lâuđi đến một nơi nguy hiểm như vậy đâu.

Nói lời từ biệt xong, hai người đứng dậy rời khỏi, La Tiểu Lâu cũng tiễn chân. Khi đi qua bàn làm việc của La Tiểu Lâu, Mộ Thần hơi ngừng chân, nheo mắt nhìn cái nút không gian màu xám mà La Tiểu Lâuđặt ở trên mặt bàn.

Do dự hai giây, La Tiểu Lâu giữ chặt Mộ Thần lại, đem chuyện ÁĐặc Tư nhờ cậu chữa trị cơ giáp ra, còn nhờ Mộ Thần liên hệ với Mạc sư phó. Nói xong, La Tiểu Lâu lại cẩn thận mà quan sát biểu tình của Mộ Thần "Nếu người hy vọng lấy lại nó, tôi có thể nói với ÁĐặc Tư, cậu cũng có thể tự mình tu sửa cơ giáp".

Mộ Thần nhìn nút không gian một lát, thu hồi tầm mắt, mặt không chút thay đổi mà nói "Không, cậu cứ sửa nóđi, nóđã không còn có quan hệ gì với tôi nữa rồi".

Nhìn bóng dáng của hai người bạn đi khỏi, La Tiểu Lâu hơi thở dài, nếu Mạc sư phó mà biết Mộ Thần cũng đi tiền tuyến, chỉ sợ còn lo lắng hơn cả Arthur. Cậu do dự một lát, không thể thông báo cho Mạc sư phó, đành báo cho Arthur.

Đầu bên Arthur có rất nhiều tiếng ồn, có thể nghe được cả tiếng chiến hạm gầm rú, cả hai đều phải banh tai ra nghe xem người kia nói gì, nghe đến đoạn Mộ Thần sắp tới tiền tuyến, Arthur rống lên "Cậu ấy tới làm cái gì? Chỉ tổ cản trở! Ngươi nói với cậu ấy, đừng có tới đây!"

La Tiểu Lâu trừu khóe miệng, nói "Tôi chỉ thông báo thế thôi, muốn nói thìanh tự đi mà nói với cậu ấy".

Arthur bên kia thấp giọng mắng một câu, lại hỏi La Tiểu Lâu thời gian Mộ Thần tới, để đến quân doanh đón.

Sau khi kết thúc đàm thoại, La Tiểu Lâu bắt tay vào sửa chữa cơ giáp màu xám. Cơ giáp cao chừng mười ba thước, trừ vết vỡ rách lớn trên vai, những chỗ khác không hề dính chút tro bụi nào, có thể thấy được trận cơ giáp này được ÁĐặc Tư dụng tâm bảo quản rất tốt.

La Tiểu Lâu mỉm cười, cầm dụng cụ, bắt đầu kiểm tra tu sửa.

Không lâu sau, cậuđã hoàn thành công việc, phần thương tổn trên vai cơ giáp cũng như những mạch điện bị đứt bên trong đều được xử lý thỏa đáng. Với trình độ La Tiểu Lâu hiện giờ, sửa chữa những thứ đó chẳng hề khó. Về phần phụ tùng nguyên liệu để sửa chữa … có nguồn tài nguyên khổng lồ của quân bộ làm hậu thuẫn kia cơ mà? Không hề tiêu phí thời gian, làm một phần kinh kiện mới, ghép lại thành bộ, sau đó thay mới hoàn toàn phần hỏng hóc.

Điều thực làm La Tiểu Lâu khó xử là hệ thống động lực, đã tra xét hai lần rồi, đều không thấy có vấn đề gì, thế nhưng lại không thể khởi động được.

Cuối cùng, La Tiểu Lâu không có cách nào, đành dùng nguyên lực kiểm tra từng tấc một.

Đáng mừng là, trước bữa tối với Nguyên Tích, cậu tìm được chỗ xảy ra vấn đề. Trong bụng gần ngực của cơ giáp có một đám đen nhỏ, tuy không biết là cái gì nhưng hắn có thể khẳng định, chính vì cái đám đen này mà hệ thống động lực mới bị tê liệt.

Đem phần giáp cẩn thận gỡ mở ra… vị trí của đám đen đó cực kì xảo diệu, thực sự không dễ tìm được, nhưng lại không cần mở banh cả cơ giáp. Vìđiều này, La Tiểu Lâu hiểu được tại sao lâu như vậy mà Athes đều không đem cơ giáp đi sửa. Để có thể mở cơ giáp ra một cách chuẩn xác, yêu cầu cơ giáp chế tạo sư phải từ cấp 7 trở lên. Điều này đối với ÁĐặc Tư mà nói thực là không dễ làm được.

La Tiểu Lâu vì có thể giúp được bằng hữu mà tâm tình sung sướng. Loại cảm giác này vẫn duy trì mãi đến khi hắn lấy ra được cái đám đen nhỏ xíu kia.

Đó thế mà lại là một cái chip mini, chất liệu của nó cùng những dây dẫn liên kết cực kì giống nhau, cho nên dụng cụ không kiểm tra được là vì thế. Sao ở đây lại có cái chip? Phản ứng đầu tiên của La Tiểu Lâu là tìm điện cho Mạc sư phó.

"Mạc sư phó, tôiđang sửa chữa cơ giáp, tôi phát hiện ở trong có…"

La Tiểu Lâu vừa mới nói được nửa câu, Mạc sư phóđã ngắt lời "Tiểu Lâu, tôiđã nói với cậu rồi. Tôi không phải Cao thần, bất cứ chuyện gì có liên quan đến cái cơ giáp kia đừng có tìm tôi. Nếu đã thoát khỏi thân phận kia rồi thì bất cứ chuyện gì về nóđều không có quan hệ tới tôi. Tôi chỉ muốn an phận tuổi già, hơn nữa, bên Arthur này cũng cần có tôi".

La Tiểu Lâu ngơ ngác mà bị cụp máy, đành mở con chip ra … vị trí xảo diệu như thế chắc chắn không thể ngẫu nhiên mà có. Nếu có người cố ýđể đó thì chắc chắn, người đó phải là một cơ giáp chế tạo sư cao cấp. Cũng chỉ có một cơ giáp chế tạo sư cao cấp khác mới có thể một lần nữa phát hiện ra con chip này.

Xâu chuỗi lại, người đặt con chip vào, thực sự có thể chính là thượng tướng Cao Thần – cũng chính là Mạc sư phó.

Mà lúc này, ở Tinh cầu Grey xa xôi, Mạc sư phó– người đang được nghĩ tới –đang nhíu mày nhìn màn hình vừa mới tắt, cuối cùng khẽ thở ra một hơi "Chuyện này cuối cùng cũng có thể buông xuống…" Vì thứ đó, ông thậm chí phải rời khỏi đế quốc, không dám liên lạc với con trai và người nhà trong suốt bao năm, sợ họ bọn liên lụy …

La Tiểu Lâuđem chip cho 125. 125 rất nhanh đọc lướt qua, vừa đọc lướt vừa trầm mặc, bị tiếng thúc giục của La Tiểu Lâu mới long ngóng mà bật lên.

Đó là một đoạn video, mở đầu chính là một tràng khói lửa chiến tranh – là chiến tranh giữa nhân loại và dị thú. Chiến hạm của nhân loại không ngừng lui về sau, người quay video này hiển nhiên cũng ở trên chiến hạm. Người này chắc định ra ngoài chiến đấu, nhưng sau một trận bạch quang chói mắt, chiến hạm bị phá hủy hoàn toàn.

Cơ giáp của người này bị rơi mạnh xuống đất, sau vì chủ nhân hôn mê, cơ giáp tự động tiến hành trạng thái ẩn nấp để bảo vệ chủ. Xung quanh cơ giáp bốn phía đều là những tàn tích bị tàn phá, sau trận oanh tạc qua đi, cơ giáp cùng người chủ thế mà không hề bị dị thú phát hiện.

Trên bầu trời có vô số chiến hạm màu lam, sau một thời gian ngắn dừng lại, toàn đội lại nhanh chóng rời đi.

Lại qua một thời gian ngắn, một vài âm thanh đánh vỡ sự im lặng.

“Đây là điều mà ngươi nói? Mọi thứ đều trong tầm kiểm soát? Cứ tiếp tục như vậy, chúng ta đều phải chết!” Một giọng nữ tức giận hô.

Một người nam nhân cũng tiếp lời “Cư Nguyên, cứ tiếp thế nữa thì dị thú gen chưa tới được tay chúng ta đã chết trước hết rồi đấy, lúc đó thì tất cả đều không còn ý nghĩa nữa. Hơn nữa, chúng ta có thể trở thành tội nhân làm diệt vong nhân loại”.

Tiếp theo đó là một trận xoẹt xoẹt làm không thể nghe hay nhìn được cái gì, đến khi La Tiểu Lâu nghĩ rằng con chip bị hỏng thì hình ảnh trở lại bình thường, âm thanh của nữ nhân kia lại vang lên “Ngươi chắc chứ?” Tuy rằng nghi hoặc nhưng trong âm thanh còn mang theo một tiahy vọng.

Người đàn ông thì lạnh lùng nói “Ngươi nói thật dễ nghe, nhưng có thể thành công hay không còn không nắm chắc được. Hơn nữa, điều này thực không công bằng, chúng ta khắc khắc lúc nào cũng ở trong nguy hiểm, mà ngươi thìđược hưởng toàn bộ ưu đãi”.

Lại một trận xoẹt xoẹt nữa, đàn ông kia sau đó tiếp tục nói “Không được, ta muốn phần gen đã có kia, ngươi ngày mai gửi nó cho Tô Vân”.

Một lần nữa mất tiếng, lúc này La Tiểu Lâu mới phát giác, những đoạn mất tiếng này đều là tiếng nói chuyện của một người nam nhân, nhưng không biết vì nguyên nhân gì mà tiếng cũng như hình ảnh của người này đều không thể thu lại được.

Xem ra người này đãđồng ý lời của người đàn ông kia, ba người không tranh luận nữa mà nhanh chóng rời đi.

Nội dung của chip đến đóđã chấm dứt, tuy ngắn ngủi nhưng đã lộ ra không ít tin tức. Chiến tranh giữa dị thú và nhân loại lúc ấy quả nhiên không hề đơn thuần. Hơn nữa, người tên Cư Nguyên kia là ai La Tiểu Lâu không biết, nhưng người tên Tô Vân thìcậu lại biết.

Tô Vân – tổ mẫu của Tô Lan, bộ trưởng bộ hành chính của liên bang trước khi liên bang sát nhập vào đế quốc.

La Tiểu Lâuđứng dậy. Cậuđã hiểu được tại sao Cao Thần thượng tướng lại bị gạt bỏ, thậm chí sau tang lễ đều không có trợ cấp an trí cho người nhà liệt sĩ. Tính cách chỉ là một phần nguyên nhân, nguyên nhân quan trọng hơn chính là vì cái này, ôngđã biết quá nhiều điều không nên biết.

Đem chip cầm chặt lại trong tay, La Tiểu Lâu nói với 125 “Giúp taođiều tra người tên Cư Nguyên này”.

Một phút sau, 125 cho La Tiểu Lâuđáp án “Hắn là tiền sở trưởng của Quái dung sở”.

La Tiểu Lâuđứng lên “Đi thôi, không ngờ được là sẽ có thu hoạch thế này, tao sẽ đưa nó cho Nguyên Tích”.

Oooo0

Tổng bộ của Liên bang …

Tô Lan nhìn tài liệu trong tay, nụ cười trên miệng quả thực không thể áp chế được, quay đầu nói với Nguyệt Thượng “Biểu ca, thật không ngờ lại có thu hoạch thế này. Giờ chúng ta chỉ cần công khai tin này, dù chúng ta không động tay, những người khác cũng sẽ chẳng để yên cho hắn”.

Nguyệt Thượng cũng nhìn chằm chằm tài liệu, mạnh nắm chặt tay, ngẩng đầu nhìn người ngồi trước mặt “Thiều Dung, cậu nói sao?”

Thiều Dung kiều khóe miệng “Nếu thật đúng như tài liệu nói, hắn thực sự là dị thú, vậy thì tính về huyết thống, hắn chính là cháu của tôi”.

Nguyệt Thượng nhìn Thiều Dung không chuyển mắt “Nếu, tôi quyết định phải công bố tin tức này thì sao?”.

Thiều Dung nhìn Nguyệt Thượng cùng Tô Lan, bỗng nhiên cười ha hả “Nguyệt Thượng, chuyện này tôi không có quyền ngăn cản, cũng như sẽ không thèm ngăn cản”.

Nguyệt Thượng vừa lòng mà gật gật đầu, lại nhu hòa mà nói với Thiều Dung “Sau này tôi sẽ bồi thường cho cậu”.

Tô Lan nhìn chằm chằm bóng dáng đi xa dần của Thiều Dung, hơi hừ một tiếng, nhỏ giọng nói "Anh họ, hắn chẳng qua chỉ là…" Lời nói của Tô Lan dưới ánh nhìn chằm chằm của Nguyệt Thượng mà câm bặt.

Nguyệt Thượng nhìn thoáng qua đám người đứng bên phải, nhìn đến Bộ trưởng bộ tình báo, hơi hơi nhíu mày. Vốn định đưa Kim Tú Trình cho Nguyên Tích cùng La Tiểu Lâu, chẳng ngờ lại gặp người quen, bởi vậy mà tổn thất không ít vật tư.

Nhưng vì lôi kéo thuộc hạ, hắn giờ chẳng tiện động thủ với Kim Tú Trình, cứ im lặng mà xem biến.

Tương đối mà nói, Thiều Dung cùng [em bé mặt] đúng là hai thủ hạ xuất sắc. Nếu không phải vì thân phận của La Tiểu Lâu thực sự rất chướng mắt, hắn thật sự không muốn vì thế màđắc tội Thiều Dung.

Thế nhưng … Nguyệt Thượng nắm chặt nắm đấm … cơ hội như thế cũng không nhiều, hắn không thể để lãng phíđược.

Thiều Dung – sau khi đi khỏi phòng khách – cúi thấp đầu, mãi đến khi đi vào một gian phòng tối mới ngẩng đầu lên, trong mắt nổi lên nồng đậm lam quang, khóe miệng nở ra một nụ cười kỳ lạ "Đây làlần thứ hai rồi, các ngươi còn một cơ hội cuối cùng, nhân loại ngu xuẩn kia, ngàn vạn lần hãy biết quý trọng lấy đấy".

262. Chương 260

La Tiểu Lâu bị Roadđưa về. Tuy rằng Road kiệt lực giả bộ như chẳng có chuyện gì xảy ra nhưng La Tiểu Lâu vẫn nhìn được từ trong mắt hắn sự lo lắng. Nghĩ về con chip trong tay, La Tiểu Lâu lại cảm thấy tâm loạn như ma. Cậu mơ hồ cảm thấy như có bí mật gìđó bày ngay trước mặt mình, nhưng không thể nào thấy rõđược.

Hơn nữa, không bao lâu sau khi trở về phòng, La Tiểu Lâu nhận được tin của Nguyên Tích, báo rằng cậu cứ ăn rồi đi ngủ trước.La Tiểu Lâuđang định hỏi Nguyên Tích có chuyện gì sao thì ngoài cửa có tiếng gõ.

Quản gia đang đứng ngoài, hòa ái mà nhìn cậu, nói "Điện hạ, hai vị bệ hạ cùng các vị vương tử hôm nay bận quá, sẽ dùng bữa tối ở quân bộ, chúng thần đã vì ngài mà chuẩn bị cơm chiều tốt rồi, ngài xem xem là dùng luôn trong phòng hay đến nhàăn ăn?"

La Tiểu Lâu thở dài trong lòng, nói "Xin hãy đưa tới trong phòng đi, cám ơn".

Đến khi một bàn đầy đồ ăn được đưa tới phòng, hương khí ngào ngạt, La Tiểu Lâuđứng cạnh do dự một lát, quyết định đi tắm trước.

Lúc cậu từ phòng tắm bước ra, Nguyên Tích vẫn chưa về, La Tiểu Lâuđành ngồi xuống ăn cơm một mình. 125 đánh bạo ngồi lên vị trí của Nguyên Tích, rụt rè mà nhìn cái muỗng kim loại sáng bóng của La Tiểu Lâuđang vì nó mà gắp thức ăn. Tuy rằng bây giờ La Tiểu Lâu cũng kệ nó thích làm gì thì làm, nhưng sau lần dâng một đống đồ tích trữ lâu ngày cho chủ nhân Ly Mạch cùng đại ca … tiểu kim khố của nóđang có nhu cầu nạp đồ cấp bách.

La Tiểu Lâuăn một nửa thì quay đầu nhìn về phía 125 "Ly Mạch cùng Siever bên kia không có tin tức gì sao?"

"Cũng như bên này, chẳng qua, vì thân thể của thú loại khá cường hãn, hơn nữa còn có cơ giáp cấp cao, chiến tranh mà bọn bạch tuộc nhân phát động trên cơ bản vẫn chống đỡ được. Nếu chủ nhân Ly Mạch có thể giải quyết được phong ấn ở nơi đó, bọn xúc tua đó căn bản không đáng quan tâm". 125 đắc ý dào dạt nói.

La Tiểu Lâu yên tâm. Sau khiăn xong cũng không muốn đi nghỉ trước một mình nên mở cửa sang bên phòng làm việc. Linh kiện của cơ giáp cấp 9đãđầy đủ, cậu lại tính toán chế tác cơ giáp cấp 9. Kĩ năng phục chế có thể phục chế được những hai trận thập cấp cơ giáp, hy vọng cấp 9 sẽ được nhiều hơn một ít.

125 lén nhìn chủ nhân của nó một cái rồi lại quay đầu bận rộn với nghiên cứu của mình. Nếu thứ này có thể nhanh làm ra, nói không chừng có thể cho La Tiểu Lâu cùng Nguyên Tích một cái kinh hỉ thật to.

Ooooo

Quân bộ, phòng họp …

Từ hai giờ trước, không khí của căn phòng đều là một mảnh đông lạnh, sắc mặt ai ai cũng đều rất khó coi.

Cuối cùng, Carlos trung tướng nhịn không nổi "Tôi thật không thể ngờ được, những cơ giáp đó mới sử dụng có vài ngày màđã có chuyện bực này xảy ra. Hơn nữa lại chẳng phải làđội quân bình thường mà là cả một cái doanh trại được trang bị toàn bộ đều làcơ giáp sinh vật cấp sáu …" Nói tới đây, thanh âm củaCarlos trung tướngtrở nên run rẩy. Không phải ông ta chỉ tiếc những trận cơ giáp sinh vật cấp sáu trân quý kia … sinh mạng của những chiến sĩ cơ giáp trẻ tuổi tài năng mới càng làđiều làm ông ngậm ngùi đau xót. Có thể được tuyển chọn đến đội ngũđó, có ai không phải là tinh anh trong tinh anh đâu?

Thiếu tướng Tề Mặc nghiêm sắc mặt mà nói "Đây chắc chắn không phải là việc ngoài ý muốn, quân địch tại chỗ đó mai phục, lại có thể chuẩn bị trước dụng cụ có thể khắc chế hỏa hậu của chúng ta, chắc chắn bọn chúng đã biết được lộ tuyến cùng nhân số đại khái của ta. Điều này chỉ có thể có một khả năng: quân ta xuất hiện gian tế!"

Không khí trong phòng càng thêm ác liệt. Gian tế? Tất cả mệnh lệnh gần như đều truyền từ tổng bộ chỉ huy – từ đây. Tổng bộ sẽ căn cứ tình hình thực tế mà nhanh chóng truyền đi mệnh lệnh, chỉ dựa vào nội ứng của địch chắc chắn địch nhân sẽ không kịp chuẩn bị trận mai phục công phu như thế.Vậy thìđúng là chỉ có thể nói: bên ta xuất hiện nội ứng!

Sắc mặt mọi người đều trắng thêm vàiphần. Tiền tuyến chỉ biết được một phần công tác chiến lược, phần còn lại đều đặt tại tổng cục. Nếu thực sự có nội ứng, như vậy phương án đã vạch ra trước giờ đều không thể dùng.

Đúng lúc này, một sĩ quan xộc vào thông báo " Tướng quân, hành tinh Kim Nông … bị công chiếm rồi!"

Toàn bộ hội nghị viên đều chấn kinh, thượng tướng năm sao Tề Sâm kinh hoảng đứng bật dậy "Cái gì?"Kim Nông là là hành tinh lớn nhất ở tiền tuyến, cũng là hành tinh có số quân đội đóng quân nhiều nhất.

Sắc mặt Nguyên Tích cũng khó coi vô cùng. Nếu y nhớ không lầm, ngay cả binh lực của Arthur dẫn theo đều tại cái tinh cầu đó. Loại binh này sao có thể dễ dàng thất thủ?

Quân sĩ vừa chạy vào hội báo rất nhanh lại lui ra ngoài, Nguyên Liệt bình tĩnh nói "Tất cả phương án tác chiến đãđặt ra, lập tức đình chỉ thi hành. Nguyên Triệt cùng Nguyên Tích, hai người các ngươi chịu trách nhiệm điều tra gian tế. Tất cả những ai tiếp xúc qua phương án tác chiến, ở phòng họp, phòng chỉ huy … tất cả đều lưu lại, cho tới khi không còn bị hiềm nghi nữa mới có thể rời đi. Tất cả tướng quân đến phòng họp bên cạnh, chúng ta một lần nữa chế định phương án"

Các tướng quân đều nhanh chóng di chuyển sang phòng họp bên cạnh, mà Nguyên Triệt cùng Nguyên Tích đều gấp rút triển khai hành động. Cái kia gian tế tồn tại nhiều một phút đồng hồ nào thì quân đội ở tiền tuyến lại nhiều ra mấy phần nguy hiểm. Hơn nữa, hiện tại bọn họ thậm chí chẳng thể truyền đạt mệnh lệnh cho tiền tuyến. Tình thế đang nguy cấp vạn phần.

Ở vùng giới nghiêm của quân bộ, một con thuyền chiến hạm lẳng lặng di chuyển.

Tin dữ từ Kim Nông tinh cầu bọn họ đã nhận được trước tiên. Trong khoang hạm trưởng, một mảnh yên lặng, thậm chí còn có tiếng khóc đầy đè nén. Ở nơi xa kia có chiến hữu của bọn họ, thân nhân của bọn họ.

Đúng lúc này, ngoài cửa liền vang lên tiếng gõ nhè nhẹ.

Trợ thủ của hạm trưởng nhanh chóng mở cửa ra, đứng trước cửa là một người trẻ tuổi cao gầy thanh tú. Vị trợ thủ kia kinh ngạc mà nhìn vị cơ giáp chế tạo sư vừa trẻ tuổi vừa xuất sắc này, không khỏi hỏi "Mộ Thần tiên sinh, xin hỏi, ngài lại đây là vì…?"Mộ Thần bình tĩnh mà nhìn vào bên trong "Tôi là tới tìm ngài, hạm trưởng!"

Sau khi hạm trưởng đãđem tầm mắt đặt trên người mình, Mộ Thần mới nói tiếp "Hạm trưởng, tôi tin rằng ngài đã cóđược cái tin kia, mà tuyến đường chúng ta đang đi rất gần với Kim Nông tinh cầu, tôi muốn hỏi ngài một chút, có thể hay không tạt qua đó cứu viện?"

Hạm trưởng kinh ngạc mà nhìn Mộ Thần. Người thanh niên này luôn luôn an phận lễ độ, không chỉ có thiên phú chế tạo cơ giáp cực cao, mà những đề nghị anh thường cung cấp cũng phi thường hữu dụng … nhưng là, ông cũng không ngờ anh lại đưa ra một vấn đề khác người tới mức này.

Đối với bọn họ mà nói, nhiệm vụ của chiến hạm này luôn phải đặt lên hàng đầu, còn về công tác cứu viện … tuy giờ bọn họ đều hận không thể ngay lập tức đến đó, nhưng trước khi có mệnh lệnh cụ thể, ông cũng thật khó có thể đưa ra quyết định.

Hạm trưởng trầm ngân một chút rồi nói "Tôi sẽ xin chỉ thị của bộ chỉ huy, nếu họ đồng ý thì chúng ta qua đó cứu viện".

Mộ Thần khẽ gật đầu, cũng khôn có rời khỏi màđứng ở cửa chờ đợi kết quả.

Thế nhưng mười phút sau, hạm trưởng khó xử mà cho hắn biết "Bộ chỉ huy giờ phi thường vội, thỉnh cầu của chúng ta đợi đến khi đạt được sự phê chuẩn chỉ sợ chiến hạm này cũng đã vượt xa qua Kim Nông tinh cầu rồi".

"Thì tức là không thể cứu viện" Mộ Thần nhẹ giọng nói.

"Nơi đó có thân nhân của ngài?" Vị trợ thủ hạm trưởng nhịn không được hỏi.

Mộ Thần hơi chút do dự để tìm từ, trên mặt cũng chẳng hề lộ ra cái gọi là thần sắc bi thống cả, chỉ thản nhiên mà nói "Cũng không hẳn là thân nhân, nhưng nơi đó quả thực có người mà tôi muốn cứu. Nếu đã như vậy, thì, tax in phép đi khỏi chiến hạm này, một mình tới đó cứu viện"

Hạm trưởng hoảng sợ trừng mắt "Không thể được. Tiên sinh. Ngài làđặc phái cơ giáp chế tạo sư của cấp trên cử đến"

Mộ Thần gật gật đầu "Đúng thế, tôi là đặc phái viên, nhưng lại chẳng phải của quân đội, tin rằng ngài cũng biết rõ. Làđặc phái cơ giáp chế tạo sư, tôi có quyền lực nhất định trong việc lựa chọn đội ngũ bộ đội để ta phục vụ, hơn nữa, tôi sẽ không dừng lại mãi một chỗ. Như vậy, hiện tại tôi lựa chọn Kim Nông tinh cầu, nơi đó cũng có chiến sĩ sử dụng cơ giáp sinh vật"

Mọi người trong phòng hạm trưởng đều dùng ánh mắt không thể tin nổi mà nhìn Mộ Thần – một cái cơ giáp chế tạo sư –đòi đi Kim Nông tinh cầu đang lâm vào công chiếm. Anh làđịnh đi chịu chết hay sao? Mặc dù lý do của anh rất cao thượng …

Trợ thủ hạm trưởng đang định mở miệng khuyên nhủ, Mộ Thần đã nhìn thẳng về phía hạm trưởng "Tôi kiên trì với quyết định của mình".

Nhìn cặp mắt kiên nghị của người thanh niên kia, trung niên hạm trưởng một lúc lâu sau mới lên tiếng "Tôi sẽ phái mười mấy người đi cùng bảo hộ cậu, hai giờ sau, tìm không được người cần tìm, bọn họ sẽ mang cậu trở về".

Mộ Thần nở nụ cười – mọi người xung quanh vì nụ cười hiếm gặp của hắn mà ngây ra – Mộ Thần nói "Hảo!"Đến khi Mộ Thần ở hành lang lớn xuất ra cơ giáp sinh vật cấp tám của mình thì mọi người đều chấn kinh – người thanh niên này thế mà cũng lại là một chiến sĩ cơ giáp!

Mà những người phụ trách đi cứu viện cùng Mộ Thầnngây người chẳng biết nói gì. Chỉ bằng loại thân thủ này, bọn họ thực có thể cưỡng chế ép Mộ Thần quay về chiến hạm sao?Mộ Thần rất nhanh tới được Kim Nông tinh cầu, dư ba của chiến tranh vẫn còn, mà sự thực là, bạch tuộc nhân đã chiếm được đa số địa bàn … Mộ Thần lấy ra bản đồ, cơ giáp không hề dừng lại, lấy tốc độ nhanh nhất mà bay về hướng bộ chỉ huy nơi này.

Đám cơ giáp chiến sĩđằng sau thật sự bất đắc dĩ, miễn cưỡng đuổi kịp tốc độ của Mộ Thần, nhanh chóng gia tốc thêm phản lực mà bay về phía bị lửa đạn của địch oanh tạc nhiều nhất.

Sau khi xử lý hai cái cơ giáp của bạch tuộc nhân gần đó, Mộ Thần nhìn xa xa có càng ngày càng nhiều cơ giáp củađịch nhân, nhảy ra khỏi cơ giáp của mình, giấu cơ giáp xuống đất rồi cũng trốn vào bên dưới đám kiến trúc tan hoang, hơi chút do dự, rút máy liên lạc kết nối tới người kia "Anh có còn sống không? Nếu còn sống, giờ đang ở chỗ nào?"

Sau ba giây kết nối, đầu dây bên kia lập tức vang lên tiếng mắng "Chết tiệt, tôi đương nhiên còn sống rồi, tôi không còn sống trở về thì sao 'làm'cậuđược? Cậu cũng đừng hòng đi với người khác, chờ tôi trở về tôi…"

Mộ Thần lạnh lùng cười, quyết định ngắt đứt câu nói đầy thô tục của Arthur "Tôiđang ở bên ngoài bộ chỉ huy đây này, dưới tòa nhà màu trắng hình tháp nát bấy ấy, anh ở nơi nào?"

"Cậu… cái gì? Ai cho Cậu tới đây? Tôi thao, cậu thèm khát tôiđến vậy à? Xa xôi thế mà cũng tự mình tới đây?" Arthur rống to, ai cũng có thể nghe ra được là hắn đang tức giận.

Thế nhưng Mộ Thần cũng không trả lời câu hỏi của hắn, bên kia truyền đến một trận tiếng vang, rồi sau đó im bặt.

Arthur nghe được tiếng hít thở của Mộ Thần, trong lòng vừa bủn rủn vừa buồn bực. Hắn không biết tại sao mình không thể nào khống chế cảm xúc như thế, chỉ cần là chuyện liên quan đến Mộ Thần, hắn đều chẳng thể khống chế được…

Arthur áp chế cơn tức, vội vã hỏi han "Sao thế? Sao không nói gì, có phải bị địch phát hiện rồi hay không?"

Lại qua mười giây im lặng, đến khi Arthur sắp phải bùng nổ rồi, Mộ Thần mới nhẹ giọng trả lời "Ân, vừa rồi có bạch tuộc nhân lại đây, không phát hiện được gì nên đãrời đi rồi, anh giờ ở nơi nào. Tôiđi tìm anh".

"Chờ đã, cứ ở nguyên tại chỗ, tôi lập tức tới ngay" Arthur hung hăng mà mắng một câu, sau đó tắt đi máy liên lạc.

Mộ Thần bình tĩnh mà căn cứ theo máy liên lạc của Arthur tính toán tọa độ của hắn, lại dò xét một chút tình hình địch nhân phân bố ở chung quanh, ngón tay vừa động, rất nhanh lệnh cho mười người đi cùng một lệnh, rồi đè thấp thân hình cơ giáp, dán chặt trên mặt đất mà chui ra ngoài.

Nếu mười người kia không làm vướng tay vướng chân, buộc anh phải trợ giúp bọn họ, anh chắc chắn sẽ không bị phát hiện.

Nhìn quang điểm màu đỏ càng ngày càng gần, mi tâm vẫn nhíu chặt của Mộ Thần bấy giờ mới hơi thoáng buông lỏng ra.

Khi anh thấy được Arthur, cái tên hải tặc đầu lĩnh kia trước giờ luôn kiêu ngạo mãnh liệt thế màđang bị bốn cái địch nhân vây công.

Arthur giả bộ lao tới trước mặt một cái cơ giáp của địch, nháy mắt khi biến hóa tốc độ, nhanh chóng bắn ra một quả pháo vào một cái cơ giáp màu vàng khác, mà thanh đao trong tay lại chém trúng vị trí khoang điều khiển của cái cơ giáp thứ ba.

Arthur xoay người, khó khăn tránh thoát một quả đạn pháo từ cái cơ giáp thứ tư nhắm vào mình, khóe miệng nổi lên một nụ cười lạnh. Chờ xem, hắn sẽ thu dọn mấy tên rác rưởi này sau. Nếu không phải hộp năng lượng của hắn đã sắp tiêu hao hết, hắn đã sớm khởi động viễn trình vũ khí.

Thế nhưng, tựa hồ có cái gìđó không thích hợp.

Arthur suy đoán nhanh chóng, xoay người, hắn đã quá xem nhẹ cái cơ giáp đầu tiên bị hắn bỏ qua.

Sau khi xoay người, Arthur phát hiện trước người hắn mọc đâu ra một trận cơ giáp, mà quả pháo của cơ giáp địch nhân vừa lúc hướng về vị trí trái tim (khoang lái) của cơ giáp đó.

Tay Arthur run lên, một chuỗi chỉ lệnh phát ra.

Mộ Thần ngây người hai giây, phát hiện bốn cái cơ giáp chung quanh đều đã nằm bẹp trên mặt đất, màanh vốn định chắn đạn cho Arthur, thế mà lại đổi thành Arthur chắn cho anh. Cơ giáp khổng lồ chậm rãi ngã quỵ xuống … Tên ngu ngốc này, tính năng phòng ngự của cơ giáp sinh vật cấp tám của anhđương nhiên là tốt hơn nhiều …

Mộ Thần cảm thấy trái tim vốn đãđóng băng từ lâu của mình vội vàng nhảy rộn lên, anh lập tức dùng máy liên lạc kết nối với Arthur, thế mà bên kia lại chẳng hề có thanh âm.

Mộ Thần dùng tốc độ nhanh nhất nhảy ra cơ giáp, mở ra khoang điều khiển của cơ giáp Arthur, đem người bên trong kéo ra ngoài. Máy liên lạc của Arthur trên tay vẫn còn lóe quang mang, Mộ Thần lúc này mới nhẹ nhàng thở ra … người vẫn còn sống.

Thu hồi cơ giáp của Arthur, Mộ Thần mang tên kia vào cơ giáp của mình.

Nửa giờ sau, Mộ Thần cùng mười người nữa rời khỏi Kim Nông tinh cầu, về tới chiến hạm.

Arthur được Mộ Thần trị liệu mà tỉnh lại, hắn nhìn Mộ Thần một lát rồi không thèm để ýđến vết thương trên tay, kéo Mộ Thần lại gần, sau đó dùng sức mà hôn lên.

Hôn đủ rồi, mặt đầy vết máu dữ tợn nhưng Arthur lại chẳng hề hay biết, còn đắc ý nói "Nói đi, cậu có phải yêu tôi rồi hay không?"Mộ Thần lạnh lùng cười "Anhđang nói chuyện cười gìđây? Nếu không phải ông ta hy vọng anh còn sống, mọi người trên Tinh cầu Grey còn phải trông cậy vào anh, tôi căn bản sẽ chẳng thèm quản anh sống chết đâu".

Arthur ngẩn người, qua hai giây lại cười rộ lên "Cậu nói phụ thân á?" Thấu đến gần Mộ Thần "Ca… từ sau khi 'ôm'cậu, đầy đầu tôiđều là hình ảnh của cậu, nói thực, tôi rất hối hận đãđem cậu thả đi, cậu trở về với tôiđi … nhé"

"…"

Ooooo

"Không có. Chúng thần đã tìm tất cả video, toàn bộ nhân viên tiếp xúc đến thông tin cơ mật đều đã bị sàng chọn lại một lần, nhưng mà… không có phát hiện gì cả". Sĩ quan phụ tá sắc mặt mệt mỏi hội báo với Nguyên Triệt cùng Nguyên Tích.

Nguyên Triệt lo lắng nói "Vậy thì cứ để những người đó ở trong quân bộ nghỉ ngơi, xác định không có chuyện gì thì có thể đi khỏi, ngày mai tính tiếp".

Nguyên Tích trở về phòng làm việc của mình, Hạ Tá cũng theo vào, sau khi hắn vào đãđóng ngay cửa lại, do dự một lát rồi lên tiếng "Điện hạ, những video từ phòng này của ngài đều là thần mang đi điều tra, có một đoạn thần …đã bỏ ra"

Nguyên Tích – đang nhắm mắt dựa vào trên salon – lập tức mở mắt, nhìn về phía Hạ Tá.

Hạ Tá mở ra màn hình trên tường, bật lên một đoạn video.

Trên màn hình là căn phòng bọn hắn hiện đang đứng, lúc đó không có một bóng người, mười giây sau, cánh cửa không tiếng động mở ra, một người cúi đầu nhẹ nhàng đi vào.

Nguyên Tích căng thẳng chống cằm, gắt gao nhìn chằm chằm vào cái thân ảnh kia.Đó làLa Tiểu Lâu.

Note:

Các người làm ơn cho ta biết, tên của Athes (một trong hai người bạn của LA TIểU LÂU khi học ở học viện) trong bản edit của Shuangyan91 là gì?

Thanks nhìu:X

263. Chương 261

Nguyên Tích nhìn chằm chằm người trong màn hình, cái thân ảnh vô cùng quen thuộc kia thuần thục mà mở ra ngăn kéo bàn của y, lấy ra màn hình điện tử, trong vòng một phút đã nhập vào chính xác mật mã, sau đó tìm được nội dung liên quan đến tình hình tác chiến, nhanh chóng lật xem.

Động tác lật xem của La Tiểu Lâu cực kì nhanh, đọc lướt như gió, nửa giờ sau đãđem mặt bàn khôi phục lại như cũ, đứng dậy đi khỏi.

"Điện hạ …" Khuôn mặt luôn luôn lạnh lùng của Hạ Tá hiện lên nét bất an, vô luận là an toàn của La Tiểu Lâu hay là cảm xúc của Nguyên Tích, đều làm người ta dị thường lo lắng.

"Không phải em ấy. La Tiểu Lâu căn bản là không ở trạng thái thanh tỉnh" Nguyên Tích nhanh nhìn chằm chằm bóng người kia, không chút do dự mà nói, trong mắt là hàn ý dày đặc có thể lập tức đông chết người.

Nguyên Tích có thể khẳng định, La Tiểu Lâu bị người khống chế –đó cũng làđiều làm y không thể chấp nhận nhất. Nghĩđến việc La Tiểu Lâu giờ giờ khắc khắc đều bị nguy hiểm, hơn nữa y không thể khống chế được tình huống, y lại không nhịn được mà buồn bực lo âu, thậm chí máu nóng toàn thân đều không đè nén được mà sục sôi sát ý.

"Nói cách khác, kẻ luôn ở trong bóng tối có khả năng khống chế vương tử phi điện hạ cuối cùng cũng xuống tay". Hạ Tá cau mày nói "Thần sẽ tăng số người theo dõi đám người tình nghi kia, từ khi từ văn minh cấp 2 trở về, bọn họ gần như không có bất cứ động tĩnh gì. Không, giờ quan trọng hơn là, ngài định bảo hộ vương tử phi điện hạ thế nào?" Tuy rằng hắn đãđem đoạn video này loại riêng ra đưa cho Nguyên Tích nhưng nó cũng không phải chưa từng tồn tại. Hơn nữa, cho dù có tiêu hủy video này, nếu người khống chế La Tiểu Lâu cố ý hãm hại thì vẫn có khả năng lộ ra.

Nguyên Tích lạnh lùng liếc nhìn màn hình, bỗng nhiên đứng dậy "Ta phải về cung một chuyến, trừ những người lần trước ra, những kẻ có hiềm nghi bên này cũng phái người theo dõi, tiếp tục truy tra kẻ khống chế La Tiểu Lâu, tuyệt đối không thể để dành bất cứ kẻ nào".

Hạ Tá gật gật đầu, Nguyên Tích đã nhanh chóng rời đi. Trên đường trở về, Nguyên Tích xác định tình hình của La Tiểu Lâu thông qua quản gia, biết vợ mình sau khi ăn cơm chiều xong thìđi ngủ, cũng không có nguy hiểm gì cả, mới nhẹ nhàng thở ra.

Về đến nhà, đẩy cửa bước vào, Nguyên Tích nhìn thấy La Tiểu Lâuđang nằm nghiêng say ngủ, ngọn đèn tỏa ánh sáng vàng dịu nhạt hắt vào trên tường.Y quét mắt nhìn khắp phòng một cái, ngoài La Tiểu Lâu ra thì không có ai cả. Sắc mặt lạnh như băng bấy giờ mới dịu xuống. Đứng ở đầu giường, nhìn vòng eo cùng cái bụng của La Tiểu Lâu lộ ra dưới chăn, trái tim xao động cả buổi của y nháy mắt im lặng lại.

Khóe miệng khẽ kiều lên, Nguyên Tích chậm rãi khom lưng xuống. Vừa lúc đang định hôn xuống gương mặt kia, Nguyên Tích chợt phát hiện máy liên lạc trên cổ tay La Tiểu Lâu lấp lánh lục quang. Hắn giương mắt nhìn liếc La Tiểu Lâu một cái, nhẹ nhàng ấn mở tin nhắn của máy liên lạc của y, một cái tin ngay lập tức nhảy ra.

"Nếu ngươi không muốn thân phận dị thú của mình bị bại lộ thì làm theo những gì ta bảo. Trong vòng ba ngày, nếu không chiếm được câu trả lời thuyết phục thì ta sẽ lập tức công khai thân phận của ngươi".

Nguyên Tích sửng sốt, nhìn người gửi tin, chính là Tô Lan.

Sắc mặt Nguyên Tích lập tức thay đổi, nắm tay chặt lại. Tuy biết tâm tư của Nguyệt Thượng cùng Tô Lan thế nhưng y không thể ngờ được bọn họ lại làm cái tròâm thầm đi uy hiếp người khác, lại còn là người thân của y. Điều này thực sự vượt quá mức nhẫn nãi của y.

Nguyên Tích lạnh lùng mà nhìn cái máy liên lạc, ấn trả lời lại một câu "Ba ngày sau ta sẽ cho ngươi câu trả lời thuyết phục".

Lát sau, Nguyên Tích đứng dậy đi vào phòng tắm, sau mười mấy phút thì trở lại bên giường, đem La Tiểu Lâu kéo qua, xoay người đè xuống dưới thân.

La Tiểu Lâu bị Nguyên Tích đè tỉnh, mở mắt nhìn đến Nguyên Tích, mơ mơ màng màng hỏi "Sao về trễ thế? Em có việc cần nói cho anh…"

"Anh cũng có chuyện cần nói cho em, nhưng thôi, đợi lát nữa nói sau". Nguyên Tích thấp giọng nói.

La Tiểu Lâu sửng sốt, lập tức hỏi "Anhăn cơm không?"

Đầu Nguyên Tích đã nhanh vùi đến trong cổ La Tiểu Lâu, một bên gặm một bên nói đứt quãng "Đang định ăn" Nguyên Tích lưu loát đem áo ngủ của La Tiểu Lâu xé rách, lộ ra thân thể trắng noãn xinh đẹp đầy dụ dỗ. Loại cảm giác cấp bách phát ra từ trong xương tủy này càng tiếp cận nguy cơ càng phát ra rõ ràng. Y muốn ôm La Tiểu Lâu, muốn chứng minh người mình yêu vẫn còn ở bên cạnh y.

La Tiểu Lâu bị Nguyên Tích gặm cổ mà run rẩy, tay cũng bị Nguyên Tích kéo xuống dưới, cuối cùng đặt ở vị trí cương cứng của đối phương.

Một bên thấp giọng rên rỉ, một bên giúp Nguyên Tích cao thấp mơn trớn, La Tiểu Lâu rất nhanh động tình. Khi Nguyên Tích day cắn vào điểm phấn hồng trước ngực cậu, La Tiểu Lâu giật người mà nắm chặt tay lại.

Nguyên Tích đang ồ ồ thở dốc bỗng nhiên rên lên một tiếng, La Tiểu Lâu thoáng tỉnh táo lại, vội khàn khàn nói "Honey, thực xin lỗi, em không phải …"

Còn chưa nói hết, Nguyên Tích đãđầy giận giữ hét lên "Em rõ ràng là cố ý!!!" Không thể tránh y phát hỏa. Vừa rồi La Tiểu Lâu nắm chặt lại, y tí nữa thì trực tiếp bắn ra. Sự việc này có liên quan đến tôn nghiêm của nam nhân, đương nhiên lày cảm thấy dị thường tức giận.

La Tiểu Lâu nằm ở dưới, vô tội đáng thương mà nhìn Nguyên Tích nổi giận, vừa định nói vài câu mềm mại thì Nguyên Tích đã kéo cả người cậu thấp xuống, sau đó khóa hai chân cậu lại, sắc mặt âm trầm bất định mà nhìn La Tiểu Lâu một lát, đến khi trong lòng La Tiểu Lâu sợ run lên, Nguyên Tích khom lưng xuống, đầu lưỡi tiếp tục chạy từ trước ngực La Tiểu Lâu xuống dần bên dưới.

Đến chỗ bụng, La Tiểu Lâu nhịn không được lại bắt đầu nhè nhẹ run rẩy…cậu miễn cưỡng cúi đầu nhìn, thấy hàng lông mi dài đen mướt của Nguyên Tích, thấy đầu lưỡi phấn hồng linh hoạt di động tới lui trên bụng mình …

Dưới sự hầu hạ của đầu lưỡi tươi đẹp màu hồng đỏ kia, La Tiểu Lâu run rẩy thành từng đợt, đồng thời trong lòng dâng lên một dự cảm không mấy tốt đẹp…

Quả nhiên, không lâu sau, Nguyên Tích bỗng nhiên hé miệng, cắn một cái xuống cơ bụng mềm oặt không hề được rèn luyện gì của La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu kêu lên một cái, giống con tôm cong lên thắt lưng rồi nhanh chóng gập người lại, co thành một đoàn, cố gắng tránh thoát khỏi nanh vuốt của Nguyên Tích.

Nhưng Nguyên Tích làm gì có chuyện để cậu có cơ hội chạy, nhanh chóng tách hai chân La Tiểu Lâu ra, ngẩng đầu liếc nhìn tiểu nô lệ một cái, cúi đầu, một ngụm ngậm vào Latiểu đệ đệ.

La Tiểu Lâu phát ra một tiếng kêu sợ hãi, cậu–cậu–cậu cùng Nguyên Tích gần như chưa từng làm như vậy. Khoái cảm tê dại tán loạn toàn thân, sau đó tụ lại ở bụng dưới.

Vài phút sau, khi đầu lưỡi Nguyên Tích xẹt qua đỉnh chóp khí quan, La Tiểu Lâu không thể chịu đựng được khoái cảm mãnh liệt, rùng người bắn ra.

Đầu óc cậu vẫn còn trống rỗng thì bỗng nghe được tiếng cười nhạo đầy đắc ý của Nguyên Tích "Thực mau".

La Tiểu Lâuđương nhiên không biết được đây là hành vi trả thù của tên vương tử điện hạ lòng dạ hẹp hòi, vì thế cả mặt lẫn người cậuđều bắt đầu phiếm hồng lên bởi ngượng.

Tiếp theo, Nguyên Tích để cho cậu nghỉ ngơi vài giây, lại tiếp tục gắt gao ôm cậu.

…

Khi Nguyên Tích ôm La Tiểu Lâu ra khỏi phòng tắm, đã qua nửa đêm rồi.

La Tiểu Lâu giữ vững tinh thần, dựa vào người Nguyên Tích, đem con chip ra, dưới ánh mắt nghi hoặc của Nguyên Tích, cho vào trong máy đọc.

Màn hình ở trên tường đối diện hai người chợt lóe, bắt đầu phát đoạn video.

Sau khi xem xong đoạn video, Nguyên Tích chậm rãi ngồi thẳng thân thể, vừa khiếp sợ lại đầy phẫn nộ. Sát khí của gen cấp 4s làm cho cả gian phòng như đều run rẩy. Trước khi Nguyên Tích kịp hủy phòng ngủ của bọn họ, La Tiểu Lâunhanh chóng cầm tay Nguyên Tích, ghé vào lỗ tai người kia " Nguyên Tích, bình

tĩnh nào! Anh cứ bình tĩnh trước đã! Em biết anh thực sự phẫn nộ, nhưng anhít nhất phải biết chân tướng rõ ràng!" Nguyên Tích cố gắng bình ổn tâm thần, cánh tay đang ôm siết lấy La Tiểu Lâu cũng giảm bớt lực, tiếp nhận cái chip nho nhỏ kia, lạnh lùng nói "Không nghĩ tới tối nay, chân tướng cùng kinh hỉ lại đến nhiều như vậy!"

Thu hồi con chip, Nguyên Tích quay đầu nhìn về phía La Tiểu Lâu, con ngươi đen nhìn La Tiểu Lâu trong chốc lát, mới lên tiếng "Anh muốn nói cho em hai việc, em hãy nghe anh nói, nhưng không nên gấp gáp. Chuyện thứ nhất là thân phận của emđã bị đám người Tô Lan biết, cô ta đã gửi thư uy hiếp ngươi, bắt em phải giúp bọn hắn làm việc".

Nguyên Tích đem chuyện tin nhắn uy hiếp nói ra, cùng câu trả lời của y. Về phần việc La Tiểu Lâu bị người khống chế, cùng chuyện cậuđi vào văn phòng lật xem phương án tác chiến, Nguyên Tích cũng không nói gì cả. Liên bang uy hiếp La Tiểu Lâu chứng tỏ người khống chế La Tiểu Lâu không phải phe của liên minh.

Nếu người khống chế La Tiểu Lâu có thể cóđược tin màLa Tiểu Lâu biết, như vậy nói cho La Tiểu Lâu việc mình bị khống chế sẽ làm bọn người đứng sau kia biết được rằng đã bị lộ. Lúc ấy, chắc chắn bọn chúng sẽ nhằm vào La Tiểu Lâu mà làm ra chuyện gìđó, Nguyên Tích không muốn mạo hiểm.

Thế nhưng, chỉ một cái tin tức kia đã làm cho La Tiểu Lâu giật mình. Cậu ngơ ngác mà nhìn Nguyên Tích, lại một lần nữa vì chuyện thân phận của mình mà treo lên trái tim, hỏi "Vậy phải làm thế nào đây?"

Nguy cơ lần này so với tất cả những lần trước đây đều phải mãnh liệt hơn gấp bội.Giờ cậu căn bản không có biện pháp nào làm cho hình ảnh của dị thú có thể được toàn bộ đế quốc này chấp nhận, không giống như Nguyên Tích, mọi người vẫn không hề quên đi tràng thù hận trước đây. Nói cách khác, cậu có thể sẽ không bao giờ có thể ở cùng một chỗ với Nguyên Tích được nữa.

"Chuyện thứ hai, cũng là chuyện càng không xong chính là, cơ mật của quân bộ bị đánh cắp, tiền tuyến tổn thất mạnh" Nguyên Tích mạnh ôn lấy thân thể run rẩy của La Tiểu Lâu, tiếp tục nói "Cho nên, bây giờ, nếu thân phận của em bị bại lộ, tình huống có thể càng thêm ác liệt".

Sắc mặt La Tiểu Lâu càng trắng, mọi người sẽ nghĩcậu là kẻ đãđánh cắp văn kiện cơ mật kia, không ai có thân phận thích hợp để đánh cắp hơn cậu cả. Khi đó không ai thèm nghĩ tới, cậu căn bản chẳng có thân thủ cùng thủ đoạn như thế cả … chỉ chăm chăm đổ hết tội lên đầu cậu.

"Em yên tâm, anh sẽ điều tra rõ ràng. Hơn nữa, có con chip này, tràng chiến tranh trước đây hẳn có thể phát hiện nguyên do khác. Anh sẽ tranh thủ ba ngày để điều tra rõ mọi việc"

"Nếu trong vòng ba ngày màanh vẫn không điều tra ra thì sao?"La Tiểu Lâu lo lắng hỏi.

Nhìn nét bất an trên mặt La Tiểu Lâu, Nguyên Tích cố gắng sự phẫn nộ cùng sát ý bốc lên trong lòng, nói thêm "Anh cũng sẽ không để em có chuyện gì cả, chiều nay, quân bộ sẽ phái người đi tiền tuyến, anh sẽ bảo người thích hợp mang em cùng đi. Nếu trong vòng ba ngày mà không điều tra ra, anh sẽ phái người thích đáng bảo hộ em, cho đến khi điều tra ra chân tướng thì thôi".

La Tiểu Lâu chậm rãi gật đầu. Cậu thực sự không muốn rời khỏi Nguyên Tích. Nhưng nếu ở lại đây, quả thực không thể an toàn hơn so với ở tiền tuyến.

Ngày hôm sau, La Tiểu Lâu gặp được người 'thích đáng' mà bảo, là La Thiểu Thiên cùng Lăng Tự –đó cũng là phương án bảo hộ chiến lược mới của quân bộ.

La Tiểu Lâu không muốn đi chút nào, màđám người của hoàng cung cũng rất bất an nhìn vương tử phi. Không hiểu điện hạ sao có thể làm ra hành động vô tình như thế được… Ngay cả bệ hạ Nguyên Liệt đều phá lệ tiến hành khuyên can rồi mà vương tử điện hạ cứ khư khư cố chấp.

125 vừa giúp La Tiểu Lâu thu dọn hành lý, vừa liên tục quay đầu lại nhìn Nguyên Tích, trong con mắt tràn đầy bất mãn cùng phiền muộn. Tuy rằng nó đã dặn đi dặn lại quản gia nhớ giữ lạicái phòng ngủ nhỏ của nó, nhưng mà nó vẫn nhận thức được một cỗ nghẹn khuất cùng chua xót khi 'nhà tan cửa nát'.

Nguyên Tích không đành lòng nhìn ánh mắt của La Tiểu Lâu, căn bản chẳng hề thấy được nỗi u oán trong mắt 125. Y xoay người, kéo La Thiểu Thiên đến bên cạnh mình, trịnh trọng mà nói "Tôi muốn giao phó

cho cậu một chuyện, trước đó, tôi cần xác định lần nữa, cậu chắc hẳn không muốn anh trai của cậu– chính làLa Tiểu Lâu– gặp chuyện không may đúng không?"

Đây là lần đầy tiên có người ngoài thừa nhận rằng La Tiểu Lâu cùng La Thiểu Thiên làanh em.

La Thiểu Thiên nhìn sâu vào mắt Nguyên Tích, không chút do dự mà nói "Đương nhiên, tôi sẽ không để cho anh ấy có chuyện xảy ra".

Nguyên Tích trầm mặc nói "Bất luận em ấy có thân phận gì?"

La Thiểu Thiên như trước quả quyết trả lời "Bất luận thân phận gì, quan hệ huyết thống giữa tôi vàanh ấy là không hề thay đổi".

Nguyên Tích nhìn chăm chú vào mắt La Thiểu Thiên, cuối cùng cười cười nói "Như vậy thì, tôiđem em ấy giao phó cho cậu, bất luận tình huống gì, cậu nhớ rõ làđãđáp ứng tôi, tuyệt đối không thể để cho em ấy có một chút thương tổn nào!"La Thiểu Thiên mị mị mắt, sắc mặt bình tĩnh, thế nhưng lại dị thường kiên định "Cậu yên tâm, tôi cam đoan, tôi sẽ bảo vệ cậu ấy thật tốt"

Khi Nguyên Tích quay lưng lại đi về phía La Tiểu Lâu, La Thiểu Thiên cũng chăm chú nhìn về phía người anh trai cùng cha khác mẹ của mình, lúc ấy, con mắt đen thường thấy của hắn bỗng lóe lên hồng quang, khóe miệng khẽ cong …. nhưng không có ai chúý tới.

264. Chương 262

Sau khi lên phi thuyền, La Tiểu Lâuđi về phòng của cậu. Cậuđã dự đoán được nguy cơ trước mắt này sớm muộn gì cũng xảy ra thế nhưng khi càng ngày càng rời xa Nguyên Tích, cậu vẫn không nhịn được mà cảm thấy bầu trời càng lúc càng u ám.

125 chẳng mấy khi được một mình hộ tống chủ nhân xuất môn cũng chẳng dám làm ầm ĩ, một mình chui trong góc xem kịch, không lâu sau đã bị bộ phim tác động đến tâm tình mà lệ nóng doanh tròng, thỉnh thoảng lại hút hút mũi hai cái.

Đến giữa trưa, nhàăn chỉ có La Thiểu Thiên, Lăng Tự cùng Dương Kha.

Lần trước người được tuyển chọn làm đại biểu cho Khải Ân đi tiền tuyến đáng lẽ là hắn – Dương Kha – nhưng được Lăng Tự cố tình giữ lại. Lúc ấy hắn đã thở dài nhẹ nhõm một hơi. Dù sao cũng chẳng ai nguyện ý lấy tính mạng của mình ra đùa giỡn cả, nhưng lần này, nhìn đến chính Lăng Tự cũng phải đi, Dương Kha suy nghĩ, chủ động yêu cầu được đi theo.

Hắn Dương Kha, từ nhỏ đến lớn, đều là người rất có tâm kế, hắn biết, cóđược sự thừa nhận của Lăng Tự, trở thành tâm phúc của Lăng Tự là một chuyện, mà cóđược tâm của hắn lại là một chuyện khác.

Nếu La Tiểu Lâu có thể từ một kẻ bình dân trở thành vương tử phi, như vậy thứ mà hắn thiếu hiện giờ chính là cơ hội cùng vận may.

Trước khi ăn cơm, Lăng Tự ngẩng đầu nhìn La Thiểu Thiên, ý hỏi La Tiểu Lâu sao không lại ăn cơm.

La Thiểu Thiên dừng một chút rồi bình tĩnh mà nói "Lát nữa tôi sẽ qua xem sao"

Lăng Tự thấy vậy cũng không nói cái gì nữa, tao nhã mà tiếp tục dùng cơm.

Mười phút sau, La Thiểu Thiên đẩy ghế, đứng dậy bước ra ngoài.

Trong phòng đã có người máy đưa cơm trưa tới, La Tiểu Lâuđứng ngồi không yên mà cố gắng nuốt vài miếng rồi đưa bàn ăn cho người máy. Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng gõ.

Dòm qua 'mắt thần' thấy bên ngoài là một thanh niên cao gầy mặt lạnh, La Tiểu Lâu vội vàng mở cửa, cố giữ vững tinh thần mà hỏi "Có chuyện gì sao?"

La Thiểu Thiên xoay người để người máy đi ra ngoài rồi bước vào phòng.

La Tiểu Lâu nhìn thấy La Thiểu Thiên sau khi bước vào thìđóng cửa lại, sau đó xoay người đến trước mặt cậu, có chút kỳ quái mà hỏi một câu "Anh tin tưởng tôi chứ?"

La Tiểu Lâu kinh ngạc mà nhìn anh, nói "Đương nhiên, có chuyện gì không?"

La Thiểu Thiên ừ một tiếng, lập tức nói thêm "Trước khi rời đi Nguyên Tích đã nói với tôi chuyện kia, tôi chắc anh cũng hiểu được nguyên nhân mà mình phải đi đến tiền tuyến. Tin này trước mắt vẫn bị phong tỏa … có thể nói, trừ một nhóm người ra, không ai biết được vị trí của anh".

"Vì để bảo đảm, tôi muốn nói, nếu anhđồng ý, chúng ta sẽ đóng thiết bị định vị trên máy liên lạc của anh lại, hoặc là kết nối nó với tôi, người khác muốn tìm được anh phải thông qua tôi mới có thể xác định được vị trí chính xác của anh".

La Tiểu Lâu nghĩ nghĩ "Có thể, tôi sẽ nói với Nguyên Tích một tiếng".

Ánh mắt La Thiểu Thiên lóe lóe, gật gật đầu, đợi La Tiểu Lâu xin chỉ thị từ Nguyên Tích xong, được câu trả lời là cho phép mới quay lại ngẩng đầu nói "Có thể!"

La Thiểu Thiên đem thiết bị định vị trên máy liên lạc của La Tiểu Lâu gắn vào máy liên lạc của mình, sau đó nói "Anh yên tâm có tôi ở đây, tôi sẽ không để cho người nào thương tổn anh".

"Ách, cám ơn …đúng rồi, vừa lúc cậu ở đây …"La Tiểu Lâu có chút hoài nghi tôn nghiêm anh trai của mình, cảm giác kì kì mà nói, sau đó lấy từ cái hộp trữ vật của Nguyên Tích cho mình ra một cái nút không gian màu xanh biếc, đẩy qua cho người đối diện "Cho cậu này".

La Thiểu Thiên trừng mắt, sắc mặt kì quái mà nhận lấy, nhìn một chút cấp bậc "Cấp chín?"

"Ừ, mới làm được vài ngày trước đấy" thực ra làm được ba cái cơ giáp cấp chín, hai cái còn lại ở trên mặt bàn của Nguyên Tích.

Sau khi La Thiểu Thiên rời khỏi, La Tiểu Lâu trở về giường ngủ trưa. Cậu hoàn toàn chẳng có tinh thần mà làm gì cả.

Khác với La Tiểu Lâuđầy thanh nhàn, Nguyên Tích bên này lại bận đến mức xoay quanh.

Thời gian vô cùng cấp bách, Nguyên Tích thậm chí qua đêm ở quân bộ. Buổi tối ngày hôm sau, Hạ Tádem một chồng tư liệu phóng tới trước mặt bàn Nguyên Tích "Căn cứ thời gian ghi lại trên con chip, thần đã tra xét những sự việc đã phát sinh ở Quái dung sở khoảng thời gian đó. Ở đây là thông tin báo cáo về công tác của bọn họ trong ba tháng".

Nguyên Tích nhanh chóng quét qua một lần, nhăn lại lông mày "Hết thảy bình thường?"

"Đúng thế, tất cả những gì có thể tra được đều ở đó, ba tháng kia không cóđại sự gì phát sinh, trừ việc một số số liệu của một vài nghiên cứu có cải biến". Hạ Tá nói tới đây, dừng một chút, đưa lên một tập tư liệu khác.

Đó là một quyển tập kiểu cũ, thời buổi này rồi mà còn dùng tập vở (giấy) để ghi chép cái gìđó thìđa phần đều là người lớn tuổi.

"Đây là thứ thần tìm được từ một phòng làm việc của một khoa học viên về hưu của Quái dung sở, đây cũng không phải là bút kí của ông ta, chỉ là một cái sổ tay bình thường mà thôi – chắc đại khái cũng vì thế mà quyển sổ này không bị Quái dung sở thu hồi đi – nhưng ở trong này có viết về một sự kiện, thời gian phát sinh sự kiện này vừa đúng là ngày thứ hai sau ngày được ghi trong con chip.

Hạ Tá dùng bút đó khoanh tròn một câu: ngày 17 tháng 9 năm 3091, trời trong, nhưng bầu không khí trong phòng thí nghiệm xa xa không được như thời tiết bên ngoài, đêm hôm qua, bọn họ đã làm mất đi nghiên cứu quan trọng nhất của chúng ta. Ống nghiệm bồi dưỡng phần gien dị thúđã trống rỗng.

Hạ Tá ở thời điểm Nguyên Tích còn đang ngây người, nhanh chóng nói "Theo chỗ này chứng tỏ, hai năm trước đó, bọn họ đã tiến hành một nghiên cứu, mà kết quả của nghiên cứu này chính là phần gen dị thú bị đánh mất ".

“Theo lý mà nói, đây chắc chắn làđại sự của Quái dung sở, thế nhưng, tất cả tư liệu trình báo đều hoàn toàn im lặng, không hề nói gì về việc mất tích phần gien này” Hạ Tá tiếp tục phân tích “Hơn nữa, những người trong cái phòng thí nghiệm đóđã toàn bộ về hưu, bọn họ đều không có khả năng tiếp xúc đến báo cáo cùng ghi chép của Quái dung sở thời gian sau đó”.

Nguyên Tích ngẩng đầu, nhìn về Road ở bên cạnh “Như vậy, chỗ cậu, có cái gì phát hiện không?”

Road cũng trình lên một phần tài liệu “Lúc ấy bọn họ đều dồn tinh lực đối phó với dị thú ở tiền tuyến, một năm sau, Tô Vân ở Quái dung sở gặp chuyện, một năm sau nữa, Nguyệt Trác bị dị thú giết chết trên chiến trường”.

Nguyên Tích nheo mắt lại “Vậy khi đó Nguyệt gia cùng Tô gia cóđứa trẻ nào sinh ra không?”

Road lắc lắc đầu “Khi đó, Nguyệt Trọng cùng Tô Tố đã trưởng thành, con của bọn họ mười năm sau mới sinh ra” Nói xong, Roadđưa tới một tấm ảnh.

Đó là ảnh trước đây của Nguyệt Thượng cùng Tô Lan, trước khi bọn họ vào ở cùng với Nguyên gia. Nguyên Tích lạnh lùng mà nhìn lướt qua, cuối cùng lấy ngón tay chỉ vào một người “Người này có thân phận gì?”Road quay tấm ảnh lại nhìn, đó là một cái khuôn mặt đầy non nớt, chỉ có nửa khuôn mặt lọt vào khung hình, khoảng cách lại rất xa, có chút mơ hồ “Làđứa trẻ mà Tô gia mang về từ cô nhi viện, trước đây ở cùng với hai người này một thời gian ngắn”.

Nguyên Tích nhìn thêm một lát rồi lạnh lùng mà cười rộ lên “Đó là Thiều Dung, đi điều tra tiếp về thân phận của Thiều Dung, cùng với hành động của hắn trước khi tham gia giải đấu cơ giáp”

Hạ Tá giật mình “Ngài hoài nghi …”

“Phần gien bị mất kia không có khả năng bọn họ không thèm để ý tới, hơn nữa, thứ trọng yếu như vậy, lại không có ai biết, chắc chắn bọn hắn sẽ không đem đi quá xa”.

Road lập tức nói “Thần lập tức đi điều tra”.

Trong hai ngày, bọn họ đã tra ra được Nguyệt Trác, Tô Vân cùng sở trưởng Quái dung sở Cư Nguyên có quan hệ chặt chẽ, thường xuyên lén lút gặp mặt, còn tra ra được Quái dung sở bị mất gien dị thú… Thế nhưng, chuyện mà Nguyệt Trác nói trong video, bọn họ có thể trở thành tội nhân làm nhân loại diệt vong … lại chẳng có chút manh mối nào.

Nguyên Tích buông xuống tư liệu trong tay, sắc mặt không hề tốt, hắn lấy ra từ trong máy liên lạc của mình ra một tấm thẻ “Hạ Tá, ngươi mang những ‘người đó’, đi điều tra xem lúc ấy xảy ra chuyện gì”

Hạ Tá khiếp sợ mà nhìn về phía Nguyên Tích, lập tức lại yên lặng mà nhận lấy tấm thẻ. Tuy rằng nói chỉ khi vạn phần nguy cấp mới điều động lực lượng kia, nhưng với vương tử điện hạ mà nói, an nguy của vương tử phi điện hạ so với cái gì cũng đều nguy cấp hơn.

Chạng vạng ngày thứ ba, Nguyên Tích đứng ở phòng làm việc. Yđã ba ngày không nghỉ ngơi. Hạ Tá còn chưa trở về, màRoad báo rằng phải hai giờ nữa mới tới phòng làm việc của y.

Tô Lan cho hạn là ba ngày, ngày mai cô ta sẽ cho công bố thân phận của La Tiểu Lâu.

Ngọn đèn trong phòng dần dần tối xuống, Nguyên Tích nhắm lại con mắt, rồi lại đột nhiên mở trừng ra, mang theo nguy hiểm cùng sát khí. Nếu thật sự không có cách nào thìđành tiến hành kế sách cuối cùng. Đành để La Tiểu Lâu tách khỏi hắn một thời gian ngắn. Vô luận như thế nào, y tuyệt đối sẽ không để những kẻ đó động vào một sợi tóc của La Tiểu Lâu.

Cửa bị gõ hai cái, Nguyên Tích đè cổ tay, cánh cửa không tiếng động mở ra. Ngoài cửa là vị sĩ quan phụ tá của Nguyên Tích. Người này bình thường cho cảm giác gần như không hề tồn tại. Cho dù hắn đã bảo vệ La Tiểu Lâu rất nhiều lần nhưng La Tiểu Lâuđều không nhớ kĩ người này.

Vị sĩ quan này tiến vào nhanh chóng giơ tay chào theo nghi thức quân đội rồi nói “Điện hạ, những người ngài phái thần đi theo dõi xảy ra chuyện ngoài ý muốn”.

Nguyên Tích lập tức đứng lên “Cái gì ngoài ý muốn”.

“Hắn đã chết” Thần sắc của vị sĩ quan phụ tá này không hề thay đổi mà bẩm báo “Người này bình thường đều thực khỏe mạnh, không có bất cứ bệnh sử nào, cho nên khi bị tử vong đột ngột không hề bị tập kích gì, thần cũng chỉ có thể quy về là chết ngoài ý muốn”.

Nhìn gương mặt đầy hàn ý của Nguyên Tích, vị sĩ quan này còn nói thêm “Người này là một trong những người có rời đi buổi tối hôm ở nhị cấp văn minh, cái chết của hắn chứng minh bản thân hắn có vấn đề, để hắn chết như vậy là thất trách của thần”

Nguyên Tích thở ra, trong mắt là buồn bực không đè nén được “Điều này không thể trách ông”.

“Nhưng mà, thời điểm người này tử vong, thần cũng cóđược một thu hoạch khác”.

Nguyên Tích ngẩng đầu, ý bảo người kia tiếp tục nói.

“Thần phát hiện hai người anh em, hai người này từng thụ ủy thác của vương tử phi đi tìm tài liệu chế tạo cơ giáp. Mà trước khi tên quan quân kia tử vong, mục tiêu của hắn có vẻ chính là hai cái anh em này. Quan quân kia sau khi phát hiện thần liền ngã xuống chết, mà người anh thì bị trọng thương hôn mê bất tỉnh, người em bất đắc dĩ xin sự giúp đỡ của chúng ta, thần đãđem cả hai người ấy mang về”.

“Dẫn hắn lại đây” Nguyên Tích nói.

Vị sĩ quan phụ tá nhanh chóng xoay người ra ngoài, hắn không muốn kích thích vương tử điện hạ của mình thêm chút nào nữa. Vị em trai kia nói có tin tức liên quan đến vương tử phi điện hạ.

Không lâu sau, một người trẻ tuổi sắc mặt tái nhợt được đưa vào, thân thể của hắn không ngừng phát run, mà sau khi nhìn thấy Nguyên Tích thì lập tức cúi đầu.

“Ngươi có gì muốn nói cho ta?” Nguyên Tích vừa đánh giá hắn vừa hỏi.

“Thần cam đoan tin tức sẽ nói cho ngài tuyệt đối có giá trị, ngài, ngài có thể cung cấp trị liệu cho anh trai của thần sao? Anh ấy bị thương nghiêm trong lắm, để chậm hơn nữa chỉ sợ …”

Nguyên Tích nhìn thoáng qua vị phụ tá của mình, người kia lập tức nói “Ngươi yên tâm, anh trai ngươi đãđược đưa đến phòng cấp cứu cao cấp nhất của quân bộ, đang tiến hành giải phẫu rồi”.

Người trẻ tuổi kia thế mới thở dài nhẹ nhõm một hơi. Nguy cơ qua đi, nước mắt không ngừng rơi xuống, hắn tùy tay quệt quệt mặt vài cái rồi lên tiếng “Vương tử điện hạ, thần biết tin tức này đến giờ mới nói cho ngài là không đúng, nhưng trước đó thần thật sự không dám đến đây. Thế nhưng …anh em chúng thần đã cùng đường rồi, chỉ có thể xin ngài giúp đỡ, mà thần cũng không muốn giữ cái bí mật này thêm nữa”.

“Thần là Ngô Thu, anh trai thần kêu Ngô Xuân, trước đây hai chúng thần từng là nhân viên hậu bị của một tổ chức sát thủ. Lúc ấy,chúng ta còn quá nhỏ, rất ít lộ diện ở bên ngoài. Đại khái tám năm trước, chúng thần được ủy thác một việc, không phải là giết người, không phải bắt cóc, mà làđi lấy máu. Nhiệm vụ này cũng không khó, thế nhưng sau khi biết người sẽ bị lấy máu xong, thủ lĩnh của chúng thần vô cùng hối hận” Ngô Thu lẳng lặng nói “Bởi vì thân phận của những người đó, dù là chúng thần, sau khi chọc vào, cũng khó mà không xảy ra vấn đề”.

“Thế nhưng, người kia nói, bọn họ đã bị khống chế, chỉ cần cầm cái vòng cổ kia, hai người đó sẽ không hề phản kháng, lại còn phối hợp với chúng thần. Bọn họ cũng sẽ không có nhớ gì về đoạn thời gian đó. Nhưng mà, những người đó không có, chúng thần vẫn có”. Ngô Thu cười khổ mà nói “Một ngày, sau khi chúng thần trở về, phát hiện, toàn bộ tổ chức sát thủ đều bị giết. Kẻ ủy thác kia đã không cần chúng thần nữa, lúc ấy, thần cùng anh trai vừa lúc ra ngoài, trốn thoát được một kiếp”.

“Người bị khống chế là ai?” Trong lòng Nguyên Tích bỗng dấy lên một dự cảm bất thường, lập tức hỏi.

“Người bị khống chế lấy máu, một người chính là vương tử phi điện hạ. Khi đó ngài ấy chỉ là một thiếu niên không có bối cảnh gì, người khác chính là con trai của Trung tướng La Thành Vận, La Thiểu Thiên”.

Cái ly trong tay Nguyên Tích bỗng rơi xuống, mà vị phó tướng ở một bên cũng thoắt cái đổi sắc mặt.

265. Chương 263

Nguyên Tích lập tức động cổ tay, mở ra máy liên lạc, tiếng kết nối liên tục vang lên trong sự tĩnh lặng của căn phòng, đã lâu mà không có người đáp lại, cuối cùng tắt lịm.

Sắc mặt Nguyên Tích biến đổi. Từ khi y quen biết La Tiểu Lâuđến giờ, trừ lần máy liên lạc bị Arthur ném trước đây, cho tới bây giờ chưa từng có chuyện La Tiểu Lâu không đáp lại y. Nguyên Tích vắt lông mày, lại liên lạc La Thiểu Thiên, lần này thì máy đã nhanh chóng báo rằng không thể liên lạc được.

Một vị sĩ quan phụ táđưa Ngô Thu ra ngoài, an bài người trông coi Ngô Thu, lại dặn hắn tuyệt đối không thể kể với ai khác những điều hắn vừa nói, mới quay lại phòng.

Lúc này Nguyên Tích đã âm trầm mà thay đổi đối tượng liên lạc là Lăng Tự. May thay, rất nhanh thì liên lạc thành công.

Nguyên Tích sắc mặt rất đáng sợ nhưng âm thanh lại dị thường bình tĩnh mà hỏi han "La Tiểu Lâu cùng La Thiểu Thiên đang làm cái gì vậy?"

Lăng Tự sửng sốt hai giây mới trả lời "Điểm đến của tôi cùng La Thiểu Thiên khác nhau, ba giờ trước chúng ta đãđi khỏi đế đô. Phi thuyền của bọn họ giờ hẳn đang trên đường, đại khái vào vùng không có sóng, không thể nhận tín hiệu. Sao thế, ngươi có chuyện gì gấp cần tìm bọn họ?"

Nguyên Tích nhắm mắt lại, sau đó nói "Có việc, được rồi, tôi sẽ liên lạc bọn họ sau".

Sau khi chấm dứt cuộc điện thoại, Nguyên Tích đứng dậy đi ra ngoài. Vị sĩ quan phụ tá do dự một chút mới lên tiếng "Điện hạ, ngài bình tĩnh một chút. Nếu giờ ngài buông hết thảy đi tìm vương tử phi điện hạ thì ngài mai khi đám người liên bang công bố thân phận của vương tử phi xong, ngài ấy chính là tội nhân của toàn bộ đế quốc cùng liên bang, thời thời khắc khắc sẽ bị đuổi giết. Mà tất cả những chuyện này, chỉ có ngài mới có thể thay đổi được … ngài đã tra xét được một nửa rồi …"

Nguyên Tích vừa đi tới cửa nghe vậy thì dừng lại. Trên mặt y nhìn không ra biểu tình gì, nhưng khí thế làm người ta sợ hãi lại không ngừng toát ra.

Lúc mà vị phó tướng cảm thấy hắn sắp không can nổi Nguyên Tích nữa thì Nguyên Tích đã từ từ xoay người, sau đó trở về trước bàn làm việc và nói "Farrel, ngươi giúp ta đến đó, sau lúc này đây, vô luận ông nhận được tin gì, mệnh lệnh gì cũng không cần để ý, ông chỉ cần nhớ rõ, nhiệm vụ của ông là giúp tôi bảo hộ em ấy".

Người sĩ quan tên Farrel thật sâu khom lưng một cái sau đó nhanh chóng đứng dậy đi ra ngoài. Lúc đi ra đến cửa, hắn quay đầu lại nhìn về phía Nguyên Tích, khuôn mặt Nguyên Tích đã ẩn trong một góc tối của căn phòng, nhìn không rõđược thần sắc.

Sĩ quan phụ tá cảm thấy trong lòng dấy lên một trận bất an. Loại không khí bình tĩnh đến quỷ dị này đã không giống biểu hiện thường ngày của Nguyên Tích điện hạ.

……

Hai mấy giờ sau, Roadđẩy ra cửa ban công của Nguyên Tích. Tuy rằng vừa bước vào cửa hắnđã hối hận,đáng lẽ chẳng nên đi vào căn phòng âm u đầy sát khí này của vương tử điện hạ nhưng hắn cũng chẳng dám chạy ra ngoài ngay lập tức. Tin tức mà hắn nhận được vô cùng quan trọng, nhất định phải hội báo ngay lập tức.

……

Nói cách khác, Thiều Dung chính là dị thú mà Tô Vân mang về nuôi lớn lên? Trong tay bọn họ đã sớm có cách để khống chế dị thú rồi!" Nguyên Tích nắm bắt phần tài liệu kia rồi nói.

Buông tư liệu, Nguyên Tích tiếp túc cho Road ra ngoài an bài nhiệm vụ "Tộc Bóng đã tới hôm kia rồi, bọn họ đang ở căn cứ huấn luyện đặc biệt, ngươi đem tư liệu lấy lại đây đi, tranh thủ thời gian ngắn nhất mà báo ra ngoài. Sau đóđi điều tra phương pháp khống chế dị thú của Tô Vân. Mấu chốt nhất chính là, điều tra xem Tô Vân cùng Nguyệt Trác lúc đóđã làm cái gì"

“Rõ! Điện hạ, thần lập tức đi!”Roadđứng dậy đang định đi khỏi, lại lo lắng mà liếc nhìn Nguyên Tích, cuối cùng vẫn nói ra câu khuyên nhủ “Điện hạ, ngài đã ba ngày không nghỉ ngơi rồi, cho dù là vì vương tử phi điện hạ, ngài cũng nên bảo trọng thân thể …”

“Tôi không sao” Nguyên Tích thản nhiên mà nói.

……..

Sau lần Roadđi vào văn phòng của Nguyên Tích, trừ sĩ quan phụ tá cần vào để hội báo tình huống, không có ai chịu tiếp cận văn phòng của vương tử điện hạ nữa. Mãi cho đến khi Nguyên Triệt đẩy ra cửa bước vào.

“Có chuyện gì xảy ra?” Nguyên Triệt ngồi xuống ghế salon rồi hỏi “Em đem La Tiểu Lâu đi chính là vì để có thể danh chính ngôn thuận cả đêm không về ngủ sao?”

Nguyên Tích ngẩng đầu, mơ mơ màng màng mà nhìn Nguyên Triệt ngồi kia cười nhạo mình. Đang định nói chuyện thì Nguyên Triệt bỗng nhiên biến sắc. Anhđứng lên, đẩy Nguyên Tích ra một bên, chính mình ngồi xuống vị trí của em trai.

Trước mặt Nguyên Tích chính là một đoạn video về cuộc sống thường nhật của sở trưởng Cư Nguyên – sở trưởng Quái dung sở mà Hạ Tá vừa truyền tới. Khác với công việc bận rộn hô phong hoán vũ, cuộc sống của Cư Nguyên dị thường nặng nề, suốt hai mấy giờ trong video mà hắn cũng chỉ nói có một câu.

Đây là đoạn mà Nguyên Tích cố ý chọn ra, trước đó còn có một vài đoạn nữa, nhưng Cư Nguyên một câu đều không nói. Nguyên Triệt nhìn chằm chằm người trên màn ảnh, sắc mặt càng lúc càng khó coi.

Cuối cùng, Nguyên Triệt quay đầu hỏi em trai “Ai vậy? Sao ngươi lại điều tra hắn?”

“Hắn là Cư Nguyên, là sở trưởng của Quái dung sở, nguyên nhân emđiều tra hắn sao? Anh cứ xem con chip màLa Tiểu Lâu phát hiện này trước đã”. Nguyên Triệt mở ra đoạn video của Cao Thần thượng tướng.

Sau khi xem xong, Nguyên Tích nhìn về phía Nguyên Triệt “Căn cứ đoạn video này, em hoài nghi Tô Vân, Nguyệt Trác cùng Cư Nguyên từng lừa dối chúng ta một việc trong tràng chiến tranh với dị thú trước đây”.

Nguyên Triệt giễu cợt cười một tiếng “Giờ là lúc điều tra tràng đại chiến trước đây sao? Emđiều tra cái này là vìLa Tiểu Lâuđúng không?”

Nguyên Tích không có phủ nhận, Nguyên Triệt tựa người vào ghế, im lặng hai giây sau mới lên tiếng “Nhưng thôi, may màemđiều tra đến bọn họ. Tên Cư Nguyên này chính là một trong những người bắt cóc anh rồi đặt anh trong dinh dưỡng dịch trước khi ta bị cuốn vào Bụi động”.

Nguyên Tích sững sờ mà nhìn Nguyên Triệt “Chính là hắn sao”.

“Anh nhận được thanh âm của hắn. Đi thôi, em không cần âm thầm điều tra nữa, giờ chúng ta có thể bắt hắn, lấy danh nghĩa là nghi phạm trong việc bắt cóc anh” Nguyên Triệt lạnh lùng cười, lấy từ trong nút không gian ra một cái vòng cổ “Anh nghĩ, vân tay trên cái này hẳn là sẽ có của hắn”.

Bốn giờ sau, Nguyên Tích cùng Nguyên Triệt dẫn người xuất hiện ở một cái tiểu hành tinh cách đế đô không xa.

Khi mà đại môn của Quái dung sở cùng hàng rào phòng ngự cực mạnh bị đánh bật ra, người bên trong hiển nhiên còn mang vẻ mặt ngỡ ngàng. Sau khi nhìn rõ Nguyên Triệt cùng quân đội đi từ phi thuyền xuống, Cư Nguyên – sở trưởng nơi này cũng hơi chút kinh hoảng nhưng lập tức liền bình tĩnh lại, trên mặt hiện lên một nụ cười kỳ lạ “Thật không ngờ, ngươi thế mà có thể tìm tới nơi này. Nhưng mà,đã quá muộn rồi, sự tình đãđược định sẵn kết cục, ở chỗ này cũng chẳng để làm gì nữa, ta cũng không định ở lại đây chơi đùa với các ngươi”.Dứt lời, thân hình Cư Nguyên chợt lóe, nhanh chóng chạy hướng phòng làm việc, tộc độ nhanh đến mức khoa trương. Không để cho đám người vừa xông vào có thể có cơ hội suy xét đuổi bắt mình, khóe miệng Cư Nguyênvẫn mang theo một nụ cười nhạo, tốc độ của hắn làm chẳng ai có thể nghĩ đến hắn thoạt nhìn đã hơn ba mươi. Dù bọn Nguyên Tích có chuẩn bị màđến, cũng không ai có thể lưu lại hắn.

Thế nhưng, không đến một giây, thân ảnh đầy hăng hái của Cư Nguyên chợt ngừng lại, một đạo thân ảnh màu đen hung hăng chắn ở trước mặt hắn, còn hai bên đều là vách tường kim loại.

Nguyên Tích lạnh lùng mà nhìn hắn “Nếu ta là ngươi, ta sẽ không tự tin như vậy đâu”.

Cư Nguyên không thể tin được. Tư liệu của vương tộc hắn đã cố ýđiều tra qua. Cho dù cấp bậc gen của vương tộc quả thực cường đại thật, nhưng cũng không khoa trương đến mức này. Hành động của y rõ ràng đã không hề thua kém người có gencấp 3s rồi…

Nhưng mà, Cư Nguyên cũng chẳng có cơ hội mà lo nghĩ nhiều thế, kình phong đã chém tớitrước mặt. Cư Nguyên cố gắng nghiêng người, hắn biết phương hướng để né tránh … nhưng cuối cùng, hắn vẫn không tránh được động tác của Nguyên Tích. Tốc độ của Nguyên Tích thật sự quá nhanh. Cư Nguyên bị một cước đầy hung hăng bắn ra ngoài, tiếp theo, không đợi hắn đứng dậy, một thanh kiếm lóe quang mang đã nhằm ngay mặt hắn màđâm xuống.

Đồng tử của Cư Nguyên co rụt lại, lập tức nhắm hai mắt. Thế nhưng, nháy mắt khi mũi kiếm sắp đâm vào đầu hắn thìđột nhiên trệch sang một bên, xiên vào bả vai hắn, ngay sau đó, cả vai và mặt hắn đều nhói lên, vai thì bị kiếm đâm, mặt thì bị một cái nắm đấm phang vào.

Nguyên Triệt nhìn thằng em đang tìm nơi trút giận của mình, bình tĩnh nói "Em còn chuyện quan trọng hơn để làm đấy".

Nguyên Tích bình ổn lại cảm xúc, đứng lên, cho người đem Cư Nguyên còng lại, cùng Nguyên Triệt cùng nhau tiến vào trụ sở của Quái dung sở. Mấy cái nhân viên chuyên nghiệp đã bắt đầu phá mã khóa cửa văn phòng cùng mật khẩu bảo vệ tài liệu mật.

Tại phòng làm việc của sở trưởng, Nguyên Tích phát hiện trong phòng còn có một cái cửa kim loại dày cộp, sau khi mở cửa, bên trong là một cái phòng thí nghiệm lạnh.

Mà Cư Nguyên – từ lúc bị nắm đến giờ vẫn chưa có biểu cảm gì mấy, sau khi nhìn thấy Nguyên Tích đi vào căn phòng đó thì con ngươi bắt đầu hiện lên ánh âm trầm.

Ngọn đèn sáng lên, Nguyên Tích mới phát hiện, gian phòng thí nghiệm này cũng không có giống như những gìy tưởng tượng: tràn đầy bộ phận cơ thể với máu me, những bộ phận người hay dị thú bị giải phẫu … ngược lại, bên trong là những bộ thi thể người –đầy đủ (vẫn còn nguyên vẹn)!

Những bộ thi thể này đều được cho đông lại để bảo tồn, gương mặt vẫn rất sống động.

Hai gã trợ thủ pháp y đi tới kiểm tra, kinh ngạc mà nói "Điện hạ, những người này … họ còn sống!"

Nguyên Tích sửng sốt, nhìn nhìn những người đang ngủ say kia "Xác nhận thân phận của họ, nghĩ biện pháp cho họ tỉnh lại".

Oooo

Nguyên Tích ly khai phòng thí nghiệm, mười mấy phút đồng hồ sau, có người chạy lại báo "Điện hạ, những người này đều là những người đã mất tích trước đây, ngành nào cũng có, nhân viên trong quân bộ cùng chính phủ nhiều hơn cả, còn có cả mấy người thấy làm đơn xin nghỉ phép, còn chưa được liệt kê làđã mất tích".Một người khác thì bổ sung "Cũng không phải tất cả những người trong đóđều còn sống, nội sườn của tủ đông lạnh có phát hiện được hai cỗ thi thể, khả nghi là, nguyên nhân tử vong của hai cỗ thi thể này giống như những quan quân của quân bộ mấy hôm trước".

Nguyên Tích thần sắc vừa động "Cứ mang về đã rồi tiến hành so sánh".

Vừa dứt lồi, người đang chế trụ Cư Nguyên bỗng nhiên kinh kêu lên một tiếng, Nguyên Tích cùng Nguyên Triệt quay đầu lại, phát hiện Cư Nguyên đã gục cuống. Người bên cạnh hắn cúi xuống tra hơi thở rồi xé ống tay áo Cư Nguyên, máy liên lạc trên cổ tay hắn đã ảm đạm không ánh sáng.

"Điện hạ, Cư Nguyên … hắn đã chết".Người quan quân kia sau khi kiểm tra, gian nan hội báo. Hắn vì sự thất trách của mình mà sắc mặt trắng bệch nói "Phương thức tử vong giống như hai cỗ thi thể vừa tìm thấy".

Nguyên Triệt nhìn về phía Nguyên Tích "Em cũng biết là có gìđó không thích hợp đúng không".

Nguyên Tích gật gật đầu, lại không nói gì, xoay người trở lại phòng làm việc của Cư Nguyên.

Sau mấy giờ chờ đợi trong lo lắng, nhân viên kỹ thuật cuối cùng cũng lấy được tư liệu được mã hóa trong máy tính. Bọn họ đứng dậy, đưa sấp tư liệu cho Nguyên Tích cùng Nguyên Triệt.

Nguyên Tích cùng Nguyên Triệt càng xem sắc mặt càng khó coi, cuối cùng, Nguyên Triệt nói "Chỉ riêng điểm này, tội của Cư Nguyên đã không thể tha, mà Quái dung sở cũng chỉ sợ không thoát được liên lụy".

Trong tư liệu lấy được ghi lại không ít thí nghiệm, tất cả đều nhắm vào nhân loại, mà cái thí nghiệm cuối cùng, được gọi là"Thần tích".

Trong thí nghiệm, bọn họ đem một loại trứng đặc biệt cấy vào cơ thể của ba người, để ba người đó là cái bình nuôi dưỡng trứng, sau đó từng năm từng năm ghi chép lại tình huống sinh trưởng của loại trứng này. Mà ba người đó chính là Nguyên Triệt, La Tiểu Lâu cùng La Thiểu Thiên.

Ghi chép về Nguyên Triệt đã bị bỏ dở mười bốn năm trước, đúng lúc mà Nguyên Triệt rơi vào Bụi động, mà La Tiểu Lâu cùng La Thiểu Thiên mỗi năm đều bị lấy máu để kiểm tra ít nhất ba lần.

Trên mỗi trang tài liệu đều có dấu hiệu hình lá phong, giống hệt hình khắc trên cái vòng cổ mà Nguyên Triệt cóđược.

Về phần trứng đấy là cái gì, trong này không hề giải thích.

Nguyên Tích ngẩng đầu nhìn Nguyên Triệt, do dự hỏi "Ca, anhđều không nói gì về chuyện ở Bụi động, vậy, cái trứng kia có còn ở trong thân thể của anh không?"

Nguyên Triệt nặng nề nhắm mắt lại "Không còn".

Nguyên Tích đợi một lát, âm thanh trầm thấp của Nguyên Triệt mới tiếp tục "Lúc ở trong Bụi động hắn đã lấy ra giúp anh, sau đóđem anh phong ấn tại đó".

Nguyên Triệt cũng không nói rõ'hắn' là ai nhưng Nguyên Tích hiểu được.

Hai huynh đệ cũng không tiếp tục nói. Nguyên Tích đã hiểu vì sao Nguyên Triệt mặc dù trải qua tràng chiến tranh nhân loại – dị thú tàn khốc kia mà Nguyên Triệt không hề cóác cảm nhiều với dị thú, kể cả chuyện y lấy La Tiểu Lâu– bán dị thú– cũng chẳng bị Nguyên Triệt kịch liệt phản đối.

Ooooo

Bọn họ đem toàn bộ tư liệu cùng những người bị đóng băng lên chiến hạm chuẩn bị đi về.

Lúc này, Road truyền tin đến. Hắn đã công bố tin tức tộc Bóng gia nhập chiến đấu. Đối với tràng chiến tranh này, tộc Bóng đúng là sự trợ giúp không thể thiếu. Tiền phương, tộc bóng hỗ trợ tinh thần lực cho các chiến sĩ, ngồi ở ghế phó lái của cơ giáp, đem đại bộ phận công kích tinh thần của bạch tuộc nhân triệt tiêu, thậm chí còn phản công bằng tinh thần lực lại một ít.

Sau khi công bố tin này, tộc Bóng trước giờ vẫn bị đuổi giết cuối cùng cũng được tiếp nhận. Mọi người đều chờ mong chuyển cơ của quân ta, trước giờ thời gian chiến đấu dài cùng hàng loạt tin tức xấu làm người người thấp thỏm lo âu, dưới tình huống này, tộc Bóng được tiếp nhận cũng chẳng phải là việc khó.

Mà tin tức xấu cùng đãđến. Nhân viên tình báo của liên bang đã gửi đến tin tức, vì chuyện của tộc Bóng, lại vì mấy giờ gần đây đều không liên lạc được La Tiểu Lâu, Nguyệt Thượng cùng Tô Lan đều quyết định công bố thân phận của La Tiểu Lâu trước giờ giao hẹn.

Bọn họ công bố trước tận hai mấy giờ … Nguyên Tích nhìn đồng hồ. Lúc bọn họ đang trên đường đến Quái dung sở. Tư liệu cóđược từ Cư Nguyên không đủ, ít nhất là không có gì có thể giúp được La Tiểu Lâu, trừ việc chứng minh cậu cũng là người thụ hại.

Nguyên Triệt lo lắng mà nhìn Nguyên Tích. Nguyên Tích lẳng lặng màđứng ở đó. Hệ thống sưởi cũng chẳng thể làm giảm được luồng khí lạnh băng bao quanh người em trai anh.

Đám nhân viên của Quái dung sở hiển nhiên cũng nhận ra điều đấy. Ngay khi nhìn thấy Nguyên Tích dẫn người đạp cổng mà vào, bọn họ đều khôn ngoan mà lách mình tránh xa, thậm chí còn không chút giãy giụa chỉ đường giúp quan quân, chỉ hy vọng những người này không cần dừng lại bên cạnh mình.

Tầng sâu nhất của Quái dung sở, có một cánh cửa kim loại thật lớn, nhân viên bình thường của Quái dung sở đều không có quyền tiến vào.

Người dẫn đường run run giọng "Sở, sở trưởng cùng trợ thủ của hắn mỗi lần làm việc đều ở bên trong".

Nháy mắt khi cánh cửa mở ra, trời đã hơi hơi sáng, tin tức về việc La Tiểu Lâu là dị thúđã bị công bố ở cả đế quốc vàn liên bang.

Các diễn đàn trên mạng đều ầm ầm nổi sóng, mà máy liên lạc của Nguyên Tích lại dị thường yên tĩnh. Hiển nhiên, hai vị bệ hạ nguyện ý cho đứa con tìm từ ngữ để bào chữa cho vợ mình.

Nháy mắt khi cánh cửa mở ra, Nguyên Tích đi thẳng vào trong, mà Nguyên Triệt thìđi phía sau y.

Đây tuyệt đối là một không gian phong bế. Saukhi tiến vào cửa, một bầu không khí hoàn toàn tương phản so với một sở nghiên cứu khoa học mật được lộ ra. Trên dãy hành lang trắng, hai bên là những phòng thí nghiệm trong suốt, từ bức tường thủy tinh bên ngoài nhìn vào, bên trong lại chẳng có gì gọi là bí mật cả.

Nguyên Tích cùng Nguyên Triệt đi đầu nên không ai có thể nhìn đến biểu tình của họ, mà những người đi theo sau, vừa bước vào, sắc mặt đều thay đổi mãnh liệt.

"Vương, vương tử phi điện hạ?!"

266. Chương 264: " Ta Thực Sự Hâm Mộ Hắn, Hắn Thực Hạnh Phúc"

Cánh cửa đối diện bọn họ hoàn toàn trong suốt, bọn họ có thể nhìn đến 'nhất thanh nhị sở' những điều đang diễn ra ở bên trong.

Ba người mặc đồng phục trắng đang bận rộn quay lưng bàn việc, hiển nhiên chẳng hề hay biết chuyện đã xảy ra bên ngoài Quái dung sở. Ở chính giữa, một người dựng thẳng đứng cúi mặt hướng về phía bọn họ, nói chính xác hơn là hướng về phía cửa. Hơn nữa, người kia bị trói cố định trên một cái dụng cụ cao tới hai thước màu ngân bạch. Hắn chẳng hề mặc tí quần áo nào, che phủ thân hình trần truồng ấy là những cái ống dài liên tiếp.

Vừa nhìn đến cảnh này, không ít người đều phải nhíu mày lại. Tuy rằng không có lệnh cấm tuyệt đối, nhưng những thí nghiệm trên thân thể người đều làm cho đại đa số xã hội có ác cảm. Thế nhưng khi người kia ngẩng đầu lên, trừ Nguyên Tích cùng Nguyên Triệt đi đầu, tất cả mọi người ở phía sau đều phải kinh ngạc mà hô lên.

Người kia, chính là La Tiểu Lâu đã nhiều ngày không xuất hiện.

Road rất nhanh lấy lại tinh thần, thì thào nói "Không, không phải, không phải vương tử phi điện hạ".

Mọi người lúc này mới nhìn kĩ lại, phát hiện, người này tuy rằng rất giống thế nhưng vẫn có chút khác biệt. Mọi người đều không dám nói ra nhận định trong lòng mình: người ở bên trong, mặt mũi đẹp hơn so với La Tiểu Lâu.

Người này, giống như là La Tiểu Lâu được chỉnh hình đặc biệt cho đẹp hơn lên. Ngũ quan, dáng người đều vừa đúng, vi diệu đến tận cùng. Ngay cả ánh mắt mà người nọ nhìn về phía bên ngoài đều mang theo hơi chút hấp dẫn.

Ánh mắt hắn đảo qua mặt những người bên ngoài, cuối cùng dừng lại trên mặt Nguyên Tích.

Nguyên Tích dừng bước, trên mặt không nhìn ra biểu tình gì.

Nguyên Triệt là người đầu tiên hành động, đi về phía cánh cửa kia. Không cần bất kì nhân viên Quái dung sở nào giúp đỡ, máy liên lạc trên cổ tay chợt lóe lên ánh tím, cánh cửa yên lặng mở ra.

Đây là một trong những quyền hạn cao cấp đặc thù. Cho dù là vương tộc, số lần sử dụng quyền hạn này hằng năm cũng bị hạn chế. Chỉ có thể sử dụng dưới tình huống cực kì đặc thù.

Cánh cửa không tiếng động mà mở ra, người bị trói bỗng nhiên kêu lên, một loại tiếng kêu cực kì thảm thiết truyền vào tai mọi người. Có lẽ hắn vẫn luôn kêu nhưng vì cánh cửa cách âm, mọi người đều không nghe được.

Một trong những người đang đưa lưng về phía này bàn công tác bỗng đi về hướng người đang bị trói, sau đó đem cây kim dị trong tay thô bạo mà ấn vào bờ vai của người kia.

Sau khi tiêm xong, người bị trói run rẩy vài cái, ánh mắt ảm đạm xuống, cũng không còn kêu thảm thiết nữa.

Người đâm kim tiêm vào kia sau khi đâm xong căm giận mắng một câu gì đó, cũng không rời đi ngay, tay hắn đầy đáng khinh mà sờ soạng người bị trói hai cái.

Một nhân viên khác nói "Đừng có chạm vào hắn, làm ảnh hưởng đến hiệu quả thí nghiệm, sở trưởng sẽ không để yên đâu" Dùng một chút, bỗng nhiên hắn nói thêm "Từ từ, đồ thị sinh mệnh lại hạ rồi, chúng ta không nên tự ý tăng thêm số lượng thí nghiệm cho hắn… hắn có thể đau chết hay không?"

Người vừa đâm kim tiêm nở nụ cười "Ngươi nói nhảm cái gì vậy? Hắn được tiêm loại dược quý chết người như thế này, sao chết được? Chậc chậc, xem bộ dáng này xem, cùng 'vị kia' giống nhau như đúc, chỉ tiếc máu trong thân thể hắn quá dơ, không thì ta thật muốn …" Âm thanh của hắn dần thấp xuống nhưng chỉ cần qua con mắt mê đắm đầy *** loạn kia cũng có thể đoán ra được hắn đang suy nghĩ cái gì.

Người mặc đồng phục trắng thứ ba trong phòng cuối cùng cũng lên tiếng "Loại quái vật trong thân thể đều là sâu thế này mà ngươi cũng hạ thủ được à? Hắn căn bản không tính là người, ta thì muốn sau khi thí nghiệm xong rồi thì xin sở trưởng cho giải phẫu, sở trưởng cũng đã đồng ý rồi".

Những người lẳng lặng đứng ngoài cửa đã chẳng hề muốn đi xem biểu tình của Nguyên Tích nữa, mà lúc này, người đang bị trói cố định giữa phòng miễn cưỡng ngẩng đầu, tiếp tục nhìn về phía Nguyên Tích, không tiếng động mà giật giật môi.

Lúc này, tên nhân viên đang đứng trước mặt người bị trói mới cảm thấy không thích hợp, nhanh chóng xoay người … thấy được những người đang đứng trước cửa, lập tức biến sắc mặt.

Road vung tay lên, đằng sau có người tiến lên bắt trói ba tên nhân viên thí nghiệm lại.

Người ban nãy đứng bên sờ soạng người bị trói, sắc mặt thay đổi mấy lần, run rẩy nói "Điện, điện hạ, cái thực nghiệm này là Quái dung sở yêu cầu, không quan hệ gì đến chúng thần".

Nguyên Triệt nheo lại mắt, âm thanh ôn hòa hỏi han "Vậy sao? Thế cái ý đồ đáng khinh ban nãy của ngươi cùng với âm mưu sát hại người của vương tộc cũng là do Quái dung sở yêu cầu ngươi sao? Các ngươi nên biết, cho dù là chỉ ra tay với thân tộc, nhưng mức hình phạt cũng không có khác khi ratay với vương tộc là bao đâu".

Ba người kia sắc mặt trắng bệch, lập tức nói "Nhưng, nhưng mà, đó cũng không phải vương tử phi điện hạ …"Nguyên Triệt nở nụ cười "Thì ra các ngươi còn biết có vương tử phi a, về phần có phải quan hệ huyết thống không thì các ngươi có thể chờ kết quả phán quyết, ta nghĩ điều tra viên sẽ cho chúng ta chúng ta một cái đáp án vừa lòng".

Nguyên Tích không nói gì, trực tiếp đi về hướng người bị trói ở giữa phòng, người kia vẫn nhìn Nguyên Tích, khi Nguyên Tích đi tới trước mặt hắn, hắn mới há miệng thở dốc, lại nói một câu gì đó. Có thể là vì ống thuốc vừa tiêm vào kia mà hắn không thể xuất ra bất luận thanh âm nào.

Nguyên Tích im lặng một chút rồi nói "Ta có thể mang ngươi ra ngoài".

Ánh mắt người kia sáng rực lên một chút, tựa hồ tràn ngập hy vọng, thế nhưng lại lập tức ảm đạm xuống.

Nguyên Tích khó được lại nói một câu "Sẽ không bị như thế này nữa, ngươi sẽ có đủ thời gian để đi những nơi ngươi muốn đi, trải nghiệm nhân sinh của chính mình".

Người kia hơi hơi nở nụ cười, những người đứng xem đằng sau đều có chút ngẩn người. Hắn lại không tiếng động mà nói vài câu.

Nguyên Tích hơi sựng lại, rồi đưa tay lấy kiếm năng lượng vung lên phá hủy những thứ dụng cụ giam cầm đằng sau người kia. Người kia lập tức thoát lực mà khuỵu xuống dưới đất, thật lâu sau mới có thể vịn vào cái bàn giãy dụa đứng lên, mà những cái ống dài sau khi được rút khỏi thân thể hắn, làm da hắn lại khôi phục bóng loáng trong nháy mắt. Nguyên Tích cầm một kiện quần áo ném trên người hắn.

Hắn cứng ngắc mà mặc vào kiện quần áo đó, rồi chậm rãi đi về phía ba tên nhân viên thực nghiệm.

Ba người kia thấy vậy bắt đầu giãy giụa mạnh lên, trên mặt xuất hiện nỗi sợ hãi cực độ. Người nọ đi đến trước mặt họ, ngón tay vừa động liền mọc ra những cái vuốt sắc nhọn, hướng về phía cổ họng ba người. Ba người kia còn chưa có bị đụng tới đã bắt đầu kêu lên thảm thiết.

Thế nhưng khi móng tay của người nọ sắp chạm được vào cổ họng ba người thì bỗng nhiên thu trở về, sau đó xoay người cầm ba cái ống tiêm bên cạnh, cắm phập vào thân thể ba người kia, bơm cái chất lỏng ở bên trong vào họ.

Lúc này đây, ba người kia kêu cũng không kêu nổi nữa, một người trên mặt tràn đầy vẻ tuyệt vọng, người khác thì mặt xám như tro tàn mà nói "Không, không! Ngươi không thể làm vậy!"

Người kia lại chẳng thèm xem ba người đó, xoay người đi về phía Nguyên Tích.

Nguyên Triệt quay mặt đi, cùng lúc đó, kiếm năng lượng trên tay Nguyên Tích trực tiếp đâm thẳng vào trái tim của người nọ. Thân thể của hắn cứng đờ, khóe miệng chảy ra dòng máu đỏ tươi. Tuy rằng hắn đã chết nhưng trên mặt vẫn mang theo nụ cười.

Trong mắt Road cũng đầy vẻ không đành lòng. Hắn hiểu môi ngữ, biết những điều người kia dã nói. Thân thể hắn đã không còn hy vọng chữa trị được nữa … Thân thể hắn tất cả đều là bệnh độc cùng vi khuẩn thí nghiệm, hắn còn sống giây phút nào đều là ở chịu tội thêm giây đó … hắn không muốn chờ đợi mình bị từ từ đục khoét.

Cuối cùng, hắn không tiếng động mà nói một câu: Ta thực sự hâm mộ … hắn thực hạnh phúc.

Ba chuyên viên thí nghiệm vừa bị tiêm thuốc thì xanh cả mặt, một người trong bọn họ run rẩy hô gào "Giết tôi đi! Lập tức giết tôi!" Nguyên Tích liếc nhìn Nguyên Triệt một cái, Nguyên Triệt gật gật đầu, nói mấy câu với sĩ quan phụ tá, ba người kia nhanh chóng bị mang ra ngoài. Tất cả mọi người đều rõ ràng, vô luận kết quả điều tra là cái gì, ba người này đều sống không bằng chết.

Nguyên Tích cùng Nguyên Triệt tiếp tục tiến vào các phòng thí nghiệm khác. Dọc theo hành lang, các phòng thí nghiệm đều chứa đủ các loại mô cơ thể của thú hoặc của con người. Nguyên Tích cũng không có dừng lại mà trực tiếp đi đến cuối hành lang, khi tới trước cánh xửa thông với tầm hầm thứ ba, cánh cửa bỗng nhiên mở ra lộ ra một đoàn người đứng chờ sẵn. Bọn họ bước ra, tiến lại gần Nguyên Tích. Đi đầu là một người đàn ông mặc áo khoác trắng, diện mạo nhã nhặn.

Hắn nhìn Nguyên Tích cùng Nguyên Triệt mỉm cười rồi nói "Chả mấy khi hai vị điện hạ đại giá quang lâm tới Quái dung sở, thần lại không nghênh đón từ ngoài, thật sự là thất lễ. " Cái loại tươi cười như gió xuân cùng lời nói đầy ôn hòa này làm cho người ta tưởng chừng như đám người Nguyên Tích đến chỉ để làm khách thực vậy.

Nói xong, người đó lại xoay người nói riêng với Nguyên Tích "Vương tử điện hạ hôm nay tự mình lại đây, thần cũng đại khái đoán được vì sao. Nếu ngài thật muốn biết, như vậy, thần hi vọng ngài có thể cùng thần tiến đến phòng làm việc của thần một chuyến, thần sẽ đem hết mọi chuyện năm đó nói cho ngài".

Nguyên Tích còn chưa nói gì, Road đã gạt đi "Tuyệt đối không được".

Nguyên Triệt đăm chiêu nhìn đương nhiệm sở trưởng của Quái dung sở – Bạch Phục – lại quay đầu liếc nhìn Nguyên Tích một cái.

Bạch Phục tủm tỉm cười "Nếu vị này lo lắng có thể cùng đi vào, tôi chỉ hy vọng có thể có cái không gian yên lặng để cùng điện hạ trò chuyện mà thôi" Road nhìn nhìn Bạch Phục. Hắn đã điều tra nội bộ của Quái dung sở, biết gien của Bạch Phục chỉ có cấp B mà thôi, lập tức hướng lại gần Nguyên Tích vài bước. Nếu Bạch Phục thực sự có âm mưu, vậy thì chỉ cần một mình mình cũng đủ giải quyết hắn.

Trước khi tiến vào, Road còn cố ý gọi người kiểm tra phòng, sau khi xác định không có gì nguy hiểm nữa, mới cùng Nguyên Tích tiến vào.

Nguyên Tích cùng Road tiến vào, Bạch Phục đi lại đằng sau cái bàn, mở ra ngăn tài liệu mật, đem một phần tư liệu bên trpng đưa cho Nguyên Tích rồi nói "Điện hạ, đây là thỏa thuận lúc ấy".

Lúc Nguyên Tích cúi đầu xem thỏa thuận, Bạch Phục lại ngẩng đầu, cười đối với Road và nói "Ngài cũng ngồi đi".

Road xoay người đi ra một cái ghế khoảng cách xa nhất, ngồi xuống.

Nguyên Tích thì nhìn nhìn phần hiệp nghị kia, ánh mắt dần mị lên.

Thời gian ký kết của văn bản này rõ ràng là trước khi có chiến tranh giữa nhân loại và dị thú. Người định ra hiệp định chính là Sở trưởng Quái dung sở cùng Nguyệt Trác, Tô Vân của liên bang.

Trước đây, Cư Nguyên phát hiện ra dị thú, cũng biết được có thể lấy một loại gien siêu cấp từ dị thú. Hắn thậm chí còn phát minh ra một thí nghiệm – thí nghiệm để có thể lợi dụng máu cùng gien dị thú chiết xuất ra một loại thuốc thử, con người dùng nó có thể đề cao được cấp bậc gien, thậm chí kéo dài ít nhất là mười lần tuổi thọ.

Thế nhưng, thân thể dị thú quả thực phi thường cường hãn. Bọn chúng không thèm tấn công con người đã là không sai rồi …

Cho nên, để có thể bắt được dị thú, Nguyệt Trác, Tô Vân cùng Cư Nguyên làm ra một loại bệnh độc, thả vào môi trường sinh sống của dị thú. Loại bệnh độc này rất khó có thể bị phát hiện, dị thú sẽ bất tri bất giác mà bị thay đổi gien, thời gian dài thậm chí không thể phản kháng lại với người đã mang kháng thể, hơn nữa tinh thần càng lúc càng không thể tự chủ, nghiêm trọng hơn có thể xuất hiện ảo giác, lâm vào trạng thái điên cuồng.

Nguyên Tích lạnh lùng mà xem hết phần thỏa thuận này, rồi trực tiếp thu vào nút không gian trong áo của mình, sau đó ngẩng đầu nhìn hai con mắt tối đen của Bạch Phục, lộ ra một nụ cười châm chọc dị thường "Nói cách khác, tràng chiến tranh giữa nhân loại cùng dị thú lúc ấy chính là do liên bang cùng các ngươi gây nên?"

Bạch Phục nhìn thấy Nguyên Tích trực tiếp cất bản thỏa thuận kia, cũng không để ý, cười đáp lại "Có thể nói như thế. Lúc ấy chúng ta chỉ chiếu chút nữa là thành công, thế nhưng không may bị bọn họ phát hiện".

"Sau đó dị thú bắt đầu xâm lược tinh cầu của nhân loại trên diện rộng, hành hạ nhân loại đến chết, đoạt lấy tài nguyên. Lúc nhân loại sắp lâm vào diệt vong, đế quốc làm ra cơ giáp, liên bang giải tán, gia nhập đế quốc, đúng thế không?" Nguyên Tích lạnh lùng hỏi tiếp.

"Không khác ngài nói là bao, thế nhưng cuối cùng chúng tôi cũng bắt được mấy đầu dị thú, cái phương thuốc kia cũng sắp sửa hoàn thành" Bạch Phục chẳng chút để ý đến lời trào phúng của Nguyên Tích, tiếp tục ôn tồn nói.

"Làm chết nhiều người như vậy chỉ vì thứ thuốc còn chưa làm ra được kia sao?" Nguyên Tích đứng bật dậy chất vấn "Ta nghĩ, Quái dung sở này từ nay không cần tồn tại nữa, ngươi cùng mọi người ở nơi này đều phải đứng trước tòa".

Con ngươi sâu đen của Bạch PHục tiếp tục nhìn chằm chằm Nguyên Tích "Không thể nói chúng tôi đã hoàn toàn sai lầm, ít nhất chúng tôi đã vì nhân loại mà diệt trừ một địch thủ lớn. Theo tính cách tàn bạo của dị thú, rất khó để chắc chắn rằng sau này bọn chúng không ra tay với nhân loại".

"Hừ, tương lai không phải là thứ có thể dễ dàng suy đoán thế, nhân loại và dị thú cũng có thể trở thành bằng hữu. Nhưng mà, cơ hội này đã bị các ngươi hoàn toàn hủy diệt. Bây giờ, ta đã không còn lý do gì để tiếp tục ngồi đây nói chuyện nữa". Nguyên Tích dị thường băng lãnh mà nói.

"Không, điện hạ, dị thú nhất định phải loại bỏ, thật sự là nhất định phải trừ bỏ, chúng tôi là làm đúng …" Bạch Phục một lần nữa khẳng định mà nói.

Ánh mắt Nguyên Tích bỗng nhiên vừa động "Ngươi hào phóng để chúng ta tiến vào đây như vậy hẳn là để thôi miên ta đúng không? Nhưng mà, ngươi đánh giá quá cao bản thân mình rồi".

Nụ cười trên mặt Bạch Phục dần dần phai nhạt, hắn nhanh nhìn chằm chằm Nguyên Tích, dưới con ngươi màu đen bắt đầu xuất hiện ánh xanh biếc thản nhiên.

Nguyên Tích vừa đứng lên định rời khỏi, bỗng dừng động tác, cuối cùng lại chậm rãi ngồi xuống.

Cái trán Bạch Phục chậm rãi xuất hiện mồ hôi lạnh. Nửa giờ sau, hắn gần như hư thoát mà ghé vào trên bàn, mở máy liên lạc "Tôi đã thành công thôi miên được Nguyên Tích, nhưng thật không ngờ hắn lợi hại đến vậy. Hiệu quả thôi miên đại khái chỉ miễn cưỡng duy trì được ba ngày mà thôi, các ngươi phải nhanh chóng động thủ. Còn nữa, tinh thần lực của ta bị thương, bảo "Cư Nguyên" tới đây giúp ta. Được rồi, ta biết mà, hắn đã ly khai cái thân thể kia rồi". "Đi đi, bảo hắn nhất định phải lập tức đến chỗ của ta".

Bạch Phục vừa nói xong, mặt mày xanh xao cố gượng đứng lên, thế nhưng lúc này, Nguyên Tích đang cúi đầu trước mặt hắn bỗng nhiên ngẩng đầu lên.

Bạch Phục biến sắc, lại bắt đầu biển đổi màu mắt, thế nhưng khóe miệng Nguyên Tích quỷ dị nhếch lên, chậm rãi duỗi một bàn tay về hướng Bạch Phục, cuối cùng bóp mạnh cổ hắn.

Thân thể Bạch Phục chậm rãi mềm nhũn xuống, cuối cùng tắt thở.

Mà Nguyên Tích cũng buông ra Bạch Phục, ngồi ngẩn người trong chốc lát, rồi như là đột nhiên lấy lại được tinh thần. Y kinh ngạc mà nhìn mặt bàn trước mặt. Nơi đó có một cái dấu tay thật sâu.

Chẳng lẽ là y làm? Nguyên Tích nghi hoặc mà nhìn hai tay của mình, đứng dậy đi khỏi.

Vừa ra đến cửa, Nguyên Tích đánh thức Road. Road cũng đầy mê man mà nhìn Nguyên Tích. Hắn thực không biết vì cái gì mà mình có thể ngủ gật trong này.

Mà sau khi hai người ra ngoài, Bạch Phục đã chết trên bàn lại giật giật cánh tay, tiếp đó nâng đầu của mình lên, thì thào nói " 'Bạch Phục' thế mà lại bị tên vương tử kia giết chết? Sao có thể thế được?".

Sau khi ra tới bên ngoài, Nguyên Triệt bước nhanh lại nhìn bằng ánh mắt lo lắng và dò hỏi. Nguyên Tích bình thản nói "Chúng ta trở về thôi"Tất cả mọi người đều sửng sốt, Road hỏi "Điện hạ, vậy còn Quái dung sở?"

"Nơi này đã không còn gì nữa, chúng ta rời đi trước" Nói xong, Nguyên Tích dẫn đầu đi về phía cửa.

Nguyên Triệt đi đằng sau nhìn bóng lưng của Nguyên Tích mà có điều suy nghĩ, nhưng cũng lập tức bước nhanh tới.

267. Chương 265

Thời điểm Nguyên Tích trở lại hoàng cung, Nguyên Liệt bệ hạ cùng Phượng Già Lăng bệ hạ đều ngồi trong đại sảnh nói chuyện, thấy các con vào liền đình chỉ. Road sau khi nhìn thấy quản gia liền mượn cớ dừng lại, cùng lão quản gia nhanh chóng biến mất.

Tuy rằng hai vị điện hạ cái gì cũng chưa nói nhưng trong không khí giới nghiêm toàn tập của hoàng cung lúc này, khí áp thấp từ hai vị kia đều đủ đáng sợ.

Trong đại sảnh vẫn im lặng như cũ. Nguyên Tích dừng bước, cứng ngắc mà nói "Phụ thân, mẫu thân, con cho rằng mình đã làm một chuyện có lỗi"

PHượng Già Lăng bệ hạ thiêu mi một cái, thản nhiên hỏi "Sau đó thì sao? Ngươi định xử lý chuyện này như thế nào?"

"Con không còn gì để nói cả, nếu hắn thực là dị thú, vậy cần phái quân đặc vụ truy lùng, giết ngay tại chỗ. Những dị thú trước giờ chúng ta xử lý đều là như vậy". Nguyên Tích lạnh lùng mà nói. Hắn mặc dù đang ngồi xuống ghế salon, nhưng không thể nào nhận ra được cơ may thương lượng nào hiện lên trong mắt hắn cả.

Phượng Già Lăng cùng Nguyên Liệt bệ hạ nhìn Nguyên Tích trong chốc lát, cũng không đánh giá gì, chỉ là nhìn về phía người con lớn. Nguyên Triệt thấy vậy nhẹ giọng nói "Con cảm thấy xử lý như vậy cũng không thích hợp"

"Sao lại không thích hợp? So với những chuyện mà bọn chúng đã làm với chúng ta, giết chết hắn đơn giản như vậy đã là nhân từ lắm rồi". Nguyên Tích cố gắng ức chế lửa giận cùng sát ý trong lòng, khó hiểu mà hỏi ngược lại.

Nguyên Triệt sửng sốt hai giây mới lên tiếng "Vậy còn tình cảm của các ngươi trước giờ …?"

Con người cùng dị thú thì có tình cảm gì cơ chứ. Ta không thể tưởng tượng được hắn lại là dị thú. Ta hoàn toàn không thể chấp nhận". Nguyên Tích ngắt lời Nguyên Triệt, giọng điệu lạnh lùng mà cứng rắn, lại đầy cố chấp. Hắn cúi đầu nhìn cái ly trước mặt "Trong sự lừa dối không thể tồn tại cảm tình, ta không muốn nghĩ tới cuộc hôn nhân nực cười của mình nữa".

Nguyên Triệt nhìn Nguyên Tích từ đằng sau, cuối cùng nói "Cho dù ngươi quyết cho hắn chết nhưng cũng vẫn phải đem hắn về, đợi phán quyết của toà án quân sự. Bởi lẽ, thân phận của hắn không chỉ là dị thú mà còn là vương tử phi của đế quốc chúng ta. Nếu ngươi muốn cho mọi người một cái công đạo, vậy cần phải tuân theo trình tự chính quy. Hơn nữa, ngươi có thể có may mắn được chính tay phán quyết cùng xử quyết tử hình".

"…. Tuỳ huynh". Nguyên Tích buồn bực mà nói. Hắn phi thường bất mãn với quyết định của Nguyên Triệt, thế nhưng lại không tìm được lỗi, đành miễn cưỡng đồng ý. Giờ đây hắn dị thường thống hận người vợ phản bội của mình, chớ nói chi là, tên đó còn là dị thú …

Trước khi rời đi, Nguyên Triệt sâu sắc mà nhìn Nguyên Tích đang ngồi trên ghế salon, sau đó hướng về phía thư phòng của phụ thân.

Nguyên Tích vẫn ngồi trên ghế salon, không biết vì sao mà lòng hắn buồn bực dị thường. Giờ hắn căn bản không thể quay về phòng đi ngủ. Hơn nữa, hắn không muốn nhìn bất cứ thứ gì trong căn phòng kia, bất cứ thứ gì có thể làm hắn lại nghĩ đến La Tiểu Lâu…

Mệnh lệnh đuổi bắt đã được truyền xuống. Bộ đội đặc thù đều là tinh anh trong tinh anh. Trước kia cũng có không ít dị thú chết trên tay của bọn họ. Kế hoạch đuổi bắt này đây chắc chắn sẽ không xuất ra chuyện gì ngoài ý muốn. Người kia nhiều nhất cũng chỉ sống lâu được vài ngày nữa mà thôi …

Trên một hành tinh xa xôi, La Tiểu Lâu không ngừng nhìn máy liên lạc, kiềm chế không mở miệng hỏi La Thiểu Thiên tình hình nữa, hắn đã hỏi hơn năm lần trước đó rồi …

Sau khi thực hiện xong bước nhảy alpha, phi thuyền của bọn họ đối mặt với một trận lốc không gian, máy liên lạc của tất cả mọi người đều không dùng được, mà ngay cả hệ thống thông tin của chiến hạm đều hoàn toàn tê liệt, hiện đang được sửa chữa gấp, phải hai mấy giờ sau mới có thể khôi phục lại.

trong bản QT có nói 'sau khi thực hiện Không Gian Khiêu Dược' – thứ lỗi cho mình không hiểu rõ lắm nên edit thành Bước nhảy Alpha. Một phần vì chữ 'Khiêu' trong bản QT có nghĩa là nhảy, thứ nữa là vì: Bước nhảy Alpha là một thuật ngữ trong Khoa học không gian, chỉ sự nhảy cóc từ địa điểm này sang địa điểm khác. Đơn giản hơn, hãy vẽ hai điểm trên một tờ giấy, con đường nhanh nhất để nối hai điểm này không phải là đoạn thẳng nối hai điểm mà là gấp giấy sao cho hai điểm này trùng vào nhau…. Đại khái thế, nếu ai còn muốn tìm hiểu xin mời hỏi giáo sư Google

268. Chương 266

Tòa nhà Liên bang…

"Chúng ta chỉ có ba ngày mà thôi, không ai được có tâm lý lùi bước, phải bắt bằng được La Tiểu Lâu đem xử tử, bằng không, chờ chuyện Hiệp định giữa liên bang cùng Quái dung sở trước đây bị đưa ra ánh sáng, chúng ta sẽ thành cái đích cho mọi người chỉ trích. Kể cả dân chúng liên bang cũng sẽ cừu thị chúng ta. Mà tới lúc đó, nếu La Tiểu Lâu còn sống, dị thú liên thủ cùng đế quốc, liên bang sẽ không còn đường sống nữa!" – Nguyệt Thượng ngồi ở vị trí tối cao của phòng họp, nhàn nhạt mà nói. Trên mặt hắn tuy rằng không có

bất kì biểu lộ gì, thế nhưng thời gian này, hắn thực sự cảm thấy rất đau đầu. Lần đầu tiên hắn cảm thấy nghi ngờ và tuyệt vọng với khả năng thắng trong cuộc đàm phán hòa bình trong tương lai.

Hiệp nghị năm xưa không có hắn tham dự, cũng không phải là thứ mà hắn bây giờ có thể kiếm lời từ đó, thế nhưng, cái hậu quả nó để lại, lại làm cho thủ lĩnh một liên bang là hắn đây phải gánh chịu. Hắn thậm chí không dám đi tưởng tượng, chuyện năm đó phụ thân làm, là đúng hay là sai.

Hắn thực sự không ngờ được Nguyên Tích thế mà lại nhanh chóng điều tra được chuyện tình năm đó như vậy, đồng thời đã nắm được bằng chứng chính xác trong tay. Thời gian gần đây, thái độ của Quái dung sở bắt đầu trở nên quỷ dị, nhưng mà, vạn hạnh là, thái độ của bọn họ đối với chuyện về dị thú, vẫn thống nhất đứng trên cùng một mặt trận với liên bang.

Toàn bộ nghị viện đều cúi đầu. Đám chính trị gia bình thường mồm miệng nhanh nhảu là thế, ấy vậy mà giờ lại đều bỗng nhiên lộ ra đức tính ít nói vậy. Tất cả đều trầm mặc, làm ra biểu tình gục đầu tự hỏi.

Một nghị viên trẻ tuổi mới lên chức không lâu đứng dậy nói "Tôi nghĩ còn có một khả năng khác, nếu vương tử điện hạ của đế quốc đã bị người của Quái dung sở khống chế, không chừng hắn có thể bắt và giết tên vương tử phi dị thú kia trong vòng ba ngày. Giờ hắn đã hạ lệnh đuổi bắt rồi không phải sao?"

Tô Lan cũng gật đầu "Đến lúc đó chúng ta sẽ dùng hai loại kỹ thuật tiên tiến từ nhị cấp văn minh cho để đàm điều kiện cùng đế quốc. Đế quốc đã giết vương tử phi dị thú, đã triệt để đắc tội dị thú, rất có khả năng sẽ liên thủ lại với chúng ta". Như vậy mới là kết quả tốt nhất. Tuy rằng giờ bọn họ có nhị cấp liên minh Theles làm chỗ dựa, thế nhưng nếu có thể không tranh đấu cùng Nguyên Tích, chuyện tốt lại càng thêm tốt. Mà chỉ cần Nguyên Tích ly khai La Tiểu Lâu, khả năng đế quốc cùng liên bang khôi phục quan hệ vẫn là rất lớn.

Tô Lan nói xong, tràng diện lại là một mảnh tẻ ngắt. Tô Lan không hiểu tại sao, nhưng những người khác thì đều biết rõ. Lẽ ra tiến cử kỹ thuật tiên tiến tuyệt đối là chuyện tốt, thế nhưng chỉ riêng kỹ thuật khai thác thôi, điều kiện có được cái kỹ thuật này đó là, mỗi lần khai thác xong đều phải đem bán cho Theles 2%. Cho dù có kiếm được nhiều tiền từ việc khai thác nhưng cũng là một loại tự xói mòn sinh lực bản thân. Mà loại kỹ thuật khác – kỹ thuật sản xuất, sản lượng được đề cao vài lần thế nhưng mức độ ô nhiễm cũng tăng cao vài lần… Nên nếu mang hai cái kỹ thuật này đi trao đổi với đế quốc, là chuyện tốt hay là chuyện xấu thì còn cần xem xét.

Một vị đại biểu ngồi gần Tô Lan, mặc hắc y, nhìn thấy loại không khí im lặng xấu hổ này, đứng lên, xoay người nói với Nguyệt Thượng "Mọi người cứ yên tâm, chúng ta đã phái người toàn lực truy bắt vị vương tử phi dị thú kia, hơn nữa, ta tin tưởng Cư Nguyên tiên sinh cũng sẽ không mặc kệ chuyện này đâu"

Nguyệt Thượng nhíu nhíu mày, cuối cùng vẫn gật đầu, bắt đầu xử lý vấn đề kế tiếp – tình hình nội bộ của liên bang… Phòng họp cuối cùng cũng có âm thanh, các vị nghị viên cũng lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm.

….

Không ai chú ý tới, xa xa, Tô Lan cùng người mới đứng dậy nói thầm liếc nhìn nhau, cho nhau thoáng cái gật đầu. Dù La Tiểu Lâu có thoát được, Nguyên Tích cũng có bằng chứng tội ác của Cư Nguyên, nhưng mà bọn họ vẫn còn có nhị cấp văn minh chống lưng cơ mà … Bất đắc dĩ là Nguyệt Thượng từ sau khi trở về từ Nhị cấp văn minh, quan hệ của song phương xa xa không được coi trong bằng trước đó.

Dưới tình hình bất đắc dĩ cùng không giải thích được này, đám thuộc hạ bọn họ đây cũng chỉ có thể giúp Nguyệt Thượng nỗ lực …

Ooooo

Một đạo lưu quang xẹt qua bầu trời đêm, lướt dài rồi hiện dần thành hình cơ giáp màu xanh trắng, bên trong cơ giáp đó, chính là người được nhắc đến nhiều lần mấy ngày hôm nay – La Tiểu Lâu và người giúp hắn chạy trốn – La Thiểu Thiên.

La Tiểu Lâu buồn rầu ngồi ở phó lái của cơ giáp. Cơ giáp mà La Thiểu Thiên lái chính là sinh vật cơ giáp cấp bảy màu xanh trắng, không phải là cửu cấp cơ giáp hắn làm ra gần đây, nhưng mà, dưới kĩ thuật điều khiển siêu đẳng của La Thiểu Thiên, tốc độ của cơ giáp vẫn cực kì nhanh.

La Tiểu Lâu lại một lần nữa nhìn về màn hình trước mặt, xa xa, ngoại trừ bụi vũ trụ, cái gì cũng không có.

La Thiểu Thiên một bên thao tác điều khiển cơ giáp, một bên thản nhiên nói "Không cần khẩn trương như thế"

La Tiểu Lâu ngẩn người, lập tức nỗ lực nở một nụ cười "Ngươi nói đúng, chúng ta chắc chắn sẽ an toàn cả thôi". Hắn không hy vọng người em trai này của hắn nghĩ hắn chỉ được cái cao tuổi mà vô dụng. Cái này liên quan đến hình tượng của một người anh,hắn phải nhất quyết giữ gìn. Hơn nữa, hắn cũng có thể lái cơ giáp chiến đấu cơ mà.

125 lập tức phụ họa cổ vũ hắn. Nó đương nhiên phải ủng hộ chủ nhân vô điều kiện rồi… thế nhưng nó cũng cảm thấy có cái gì đó không đúng lắm, khổ nỗi là chỗ nào không đúng, nó lại không thể điều tra ra được, chỉ có thể liên tục dò xét kiểm tra bốn phía.

La Thiểu Thiên liếc nhìn La Tiểu Lâu đang giả vờ trấn định, khóe miệng khẽ động, nhưng cũng không nói gì hết, lại nhanh chóng quay đầu lại, cho nên La Tiểu Lâu chẳng hề phát hiện ra được là hai con mắt của hắn đã đổi màu.

La Tiểu Lâu lại một lần nữa nhìn về màn hình phía trước. Phương hướng của bọn họ cũng không có bất luận cái gì dị thường. Dưới bàn, một tay của hắn lại theo thói quen mà sờ sờ máy liên lạc trên cổ tay bên kia… nghĩ đến việc đã lâu không liên lạc được với Nguyên Tích, hai hàng lông mày hơi nhíu lại.

Bàn tay vô thức lại đặt lên trước ngực. Không biết vì sao, nơi này tựa hồ có một cái gì đó vô cùng quan trọng đang chậm rãi mất đi… loại cảm giác này rất quái dị… Không có bất luận ý niệm nào, chỉ có thể cảm giác được… Mà càng làm hắn phiền muộn hơn là, loại cảm giác này chẳng cách nào tiêu trừ được.

Thở dài, nguyên lực lại hướng về bốn phía lan rộng. Phạm vi kiểm tra của hắn không lớn bằng 125, chỉ vỏn vẹn trong chu vi một nghìn mét, thế nhưng ý thức nguyên lực sau khi biến dị thành nguyên lực, hiệu quả lớn hơn hẳn của 125.

Tứ phía vẫn không có gì cả, ngoại trừ trận cơ giáp hai màu thanh bạch. La Tiểu Lâu trầm tĩnh lại, nhìn cái bóng nhàn nhạt của nó. Bên trong vũ trụ vắng vẻ này, cuộc chạy trốn càng làm chiếc bóng phát ra vẻ cô đơn và thê lương.

Không còn khẩn trương nữa, La Tiểu Lâu lại cảm thấy một trận uể oải.

Giọng La Thiểu Thiên đúng lúc truyền tới "Ngươi trước ngủ một lúc đi, tới căn cứ kế tiếp ta sẽ gọi ngươi"

La Tiểu Lâu lên tiếng đáp lại, chậm rãi nhắm mắt. Trước khi chợp mắt, hắn thu nguyên lực của mình lại. Sợi dây sức mạnh tinh thần trong khi thu về, vô ý đảo qua cái bóng của cơ giáp một lần nữa.

Ngay sau đó, La Tiểu Lâu kinh ngạc mở to mắt, mặt tái nhợt mà liếc nhìn La Thiểu Thiên đang lái cơ giáp, lập tức lại nhắm mắt lại, làm bộ đang chuẩn bị ngủ… thế nhưng bàn tay đang đặt trên đùi của hắn thì lại run lên nhè nhẹ.

Hắn cuối cùng cũng phát hiện được chỗ không đúng. Chính là cái bóng kia! Cơ giáp bay trong vũ trụ không thể xuất hiện cái bóng như vậy được. Dưới sự phân tích quang học cùng hệ thống phân hình của máy tính, chẳng hề phát hiện được tí ti bất thường nào cả, nhưng nguyên lực của hắn bảo cho hắn biết, có sự bất thường ở cái bóng đó.

Vị trí của bọn họ bây giờ quả thực là có chút ánh sáng yếu ớt, nhưng chắc chắn nó chẳng thể làm xuất hiện một cái bóng nhưu kia được. Gần đây không có mặt trời, ánh sáng có được hầu như là nhờ sự phản chiếu trong vũ trụ, dù có bóng được thì cũng chẳng thể chỉ có một cái.

La Tiểu Lâu hít vào một hơi sâu, lặng lẽ phóng xuất ra nguyên lực, hướng dần về phía cái bóng kia.

Cái bóng kia có tư thế cùng dáng hình giống như đúc cơ giáp của La Thiểu Thiên, ngay cả tốc độ cũng rất đồng bộ. Mãi đến năm phút sau, khi cơ giáp của La Thiểu Thiên làm ra một động tác nhảy vọt về tốc độ, cái bóng kia mới lộ ra sơ hở. La Tiểu Lâu thấy rõ ràng, tốc độ của cái bóng đó không hề giảm bớt, nhưng quỹ tích của nó cùng cơ giáp của La Thiểu Thiên có chút sai lệch. Nếu không phải hắn luôn nhìn chằm chằm theo dõi nó, căn bản chẳng thể nào phát hiện được sai lệch nhỏ xíu đó.

La Tiểu Lâu nhanh chóng suy nghĩ. Sai lệch vừa rồi đã chỉ rõ, cái bóng kia chắc chắn không phải là cái bóng của cơ giáp La Thiểu Thiên mà rất có thể là một thiết bị ẩn nấp nhằm truy tung cơ giáp của bọn họ.

La Tiểu Lâu nhắm mắt lại, không hề mở, nhưng lông mi của hắn liên tục động đậy. Ban đầu hắn muốn ngồi xuống, thế nhưng sau đó lại bảo trì cái động tác kia.

Mà lúc này La Thiểu Thiên cũng bắt đầu đưa cơ giáp vào quỹ đạo lái tự động, ra chỉ lệnh lái thẳng đến một tinh cầu đã chọn. Khi La Thiểu Thiên nhìn xuống dưới, sắc hồng trong mắt càng lúc càng nhiều.

Đúng lúc này, tay trái của hắn bỗng nhiên nặng nề. La Thiểu Thiên cúi đầu, phát hiện một bàn tay khác đang kéo ống tay áo của hắn. Thần sắc khẽ động, La Thiểu Thiên thấy La Tiểu Lâu túm tay áo của hắn xuống dưới gầm bàn, lòng bàn tay bỗng nhiên hơi buồn buồn, hóa ra La Tiểu Lâu đang kéo bàn tay hắn để viết chữ.

La Thiểu Thiên nheo mắt, rất nhanh nhìn ra thông điệp trên tay mình: "Bên ngoài có người theo chúng ta, lát nữa ngươi đem ta phóng ra, chúng ta mỗi người lái một cơ giáp tự mình ly khai, phân tán lực chú ý"

La Thiểu Thiên biết, La Tiểu Lâu đây là vẫn nghĩ rằng những kẻ đó hướng về hắn mà tới, vừa nói như vậy là do muốn chính mình dẫn dụ địch nhân rời đi, không muốn liên lụy đến người khác.

Lòng La Thiểu Thiên chợt trào lên một cảm giác ấm áp, ánh hồng sắc trong con ngươi cũng yếu đi một ít. Hắn nhanh chóng viết lên lòng bàn tay La Tiểu Lâu mấy chữ "Đừng động đậy"

Tiếp theo, La Thiểu Thiên cắt bỏ đoạn chỉ lệnh ban nãy, ngón tay vừa trượt, cấp tốc phóng đi.

Sau đó, khi La Tiểu Lâu còn muốn tự mình tranh thủ thời gian, La Thiểu Thiên đã ấn cái nút. Ghế lái chính và ghế lái phụ bỗng nhiên giật, hai người hoàn toàn bị tách ra.

La Tiểu Lâu cả kinh, không rõ có chuyện gì xảy ra. Đáng lẽ phải ngẩng cao thì đầu La Thiểu Thiên lại chậm rãi rủ xuống dưới, như là quá mức mệt mỏi mà rơi vào giấc ngủ. Nhưng mà, là một chiến sĩ cơ giáp gien cấp S như hắn, đây là chuyện không có khả năng xảy ra.

La Tiểu Lâu luống cuống tay chân, một lúc mới bình tĩnh lại. Trước tiên hắn dùng nguyên lực tra xét tình huống thân thể La Thiểu Thiên – không phát hiện bất luận vấn đề gì cả.

Thế nhưng 125 lại lặng lẽ ghé vào lỗ tai hắn nói rằng, nó dò xét được, cảm giác của nó về sự tồn tại của La Thiểu Thiên càng lúc càng thấp, hầu như sắp sửa biến mất. Cái cảm giác của nó về La Thiểu Thiên giống hệt với cái cảm giác của nó về cái bóng ở ngoài kia.

"Ta thấy không ổn rồi, ngươi, ngươi hiện tại có tính toán gì không?" 125 hoảng lên rồi. Nó được cử tới để bảo hộ La Tiểu Lâu, nó tuyệt đối sẽ không để La Tiểu Lâu gặp chuyện không may. Lần trước khi lén liên hệ cùng ca ca, ca ca đã nói nhất định phải bảo vệ tốt La Tiểu Lâu. Đối với dị thú, La Tiểu Lâu thập phần quan trọng. Hơn nữa, dù ca ca không dặn dò, bản thân nó là một cơ giáp dị thú đẩy kiêu ngạo, nó cũng chẳng thể để cho bản thân mình đứng nhìn chủ nhân gặp chuyện không may được.

La Tiểu Lâu cố gắng không thể hiện ra sự lo sợ của mình. Hắn nghiêng đầu nhìn La Thiểu Thiên vài lần, sau đó trầm sắc mặt, bắt đầu kiểm tra ghế lái phụ của mình – đang bị đẩy cách khá xa ghế lái chính của La Thiểu Thiên. Hồi trước khi thiết kế hắn cũng không hề cho cơ chế cách ly như thế này, chắc hẳn La Thiểu Thiên tự mình mời cơ giáp chế tạo sư tới sửa. Không lâu sau, La Tiểu Lâu đã tìm được cái nút mở cửa khoang thuyền, thế nhưng lại không tìm được cái nút mở cửa cách ly hai ghế lái.

Nói cách khác, giờ hắn trừ việc có thể ra khỏi cơ giáp, chẳng còn làm được gì nữa, căn bản không thể tiếp xúc được với La Thiểu Thiên.

"Quả thực không ổn rồi, ta nghĩ, La Thiểu Thiên nhất định gặp chuyện" Ngón tay La Tiểu Lâu khẽ động. Khoang thuyền buồng lái phụ của hắn bỗng nhiên vang lên một trận tiếng kêu. Sau đó, một khối kim loại nhỏ bắn ra.

Trận cơ giáp sinh vật này là do La Tiểu Lâu thiết kế, về mặt nào đó mà nói, La Tiểu Lâu còn lý giải cái cơ giáp này hơn cả chủ nhân La Thiểu Thiên của nó.

Bên trong trận cơ giáp này, khác với cơ giáp bình thường, hắn đã thiết kế hệ thống lái cho khoang lái phụ. Tuy nhiên, khi tặng nó cho La Thiểu Thiên, hắn không hề nhắc đến việc này. Đối với loại siêu cấp thiên tài như La Thiểu Thiên mà nói, chắc chắn sẽ không chú ý cái này. Trong ý thức của hắn đại khái cũng sẽ không để người khác giúp đỡ mình tìm cách hiệp trợ mình lái cơ giáp của chính mình.

La Tiểu Lâu vừa mở ra nhìn màn hình lái chính, lập tức nhíu mày. Chỉ lệnh La Thiểu Thiên đặt ra không thể sửa chữa… Vô luận thế nào, điểm cuối của bọn họ chắc chắn sẽ phải là tinh cầu M5. Từ màn hình này còn có thể nhìn ra, trước đó, La Thiểu Thiên đã đặt ra đích tới là một tiểu hành tinh không người ở gần đây. Nhưng mà, nếu đã biết có người theo dõi mình mà vẫn cứ tới một tiểu hành tinh không người ở, quả thực rất nguy hiểm.

Suy nghĩ một lát, La Tiểu Lâu lại bắt đầu quan sát cái bóng giả của cơ giáp kia.

Cái bóng kia khi phát hiện ra lộ tuyến bị thay đổi thì có hơi giật giật, tựa hồ có ý muốn động thủ … La Tiểu Lâu đã chuẩn bị sẵn tinh thần … thế nhưng sau đó, cái bóng giả lại tiếp tục khôi phục dáng dấp nên có của một cái bóng, mô phỏng theo quỹ tích của cơ giáp La Thiểu Thiên.

Năm tiếng đồng hồ sau, hành tinh M5 đã xuất hiện trước mắt bọn họ.

La Tiểu Lâu nhìn tinh cầu lam sắc trên màn hình, nét mặt càng thêm ngưng trọng. Trong năm tiếng đồng hồ qua, hắn vẫn đều trong trạng thái vô cùng căng thẳng, luôn quan sát cái bóng kì quái kia. Mà đến được hành tinh M5 này rồi cũng chẳng làm hắn thở phào được tí nào. Sauk hi đến được tinh cầu M5, cơ giáp của La Thiểu Thiên sẽ dừng lại. Nếu như trước đó La Thiểu Thiên vẫn còn không tỉnh lại, hắn cũng đành phải tự mình thao tác cơ giáp.

Nhẩm tính thời gian, tim của La Tiểu Lâu cũng đập dồn dập hơn. Đúng lúc này, tay của hắn bỗng nhiên khẽ động.

La Tiểu Lâu sửng sốt, không dám tin mà nhìn máy thông tin của mình. Máy thông tin của hắn thu được tin tức. La Tiểu Lâu quả thực không nghĩ tới, vào thời điểm này, máy thông tin lại khôi phục được bình thường.

Nhìn thoáng qua màn hình, còn hai phút nữa. Giơ lên cổ tay, cấp tốc mở cái tin kia ra. Lâu như vậy rồi, hắn thực sự rất muốn liên hệ với Nguyên Tích.

Kết quả sau khi mở ra tin tức, La Tiểu Lâu lại phát hiện, người phát tin là La Thiểu Thiên. Trên đó chỉ nói một câu đơn giản: “Sauk hi đến M5, ngươi lập tức rời đi. Nếu ngươi lưu lại, hai người chúng ta đều rất nguy hiểm”

La Thiểu Thiên đến giờ vẫn không tỉnh lại, tin này hiển nhiên là trước đó hắn soạn ra rồi đặt giờ gửi đi, mà không gửi từ ban nãy là sợ La Tiểu Lâu lo lắng.

Nếu như giờ La Thiểu Thiên tỉnh lại, hắn cũng chẳng ngại lái 125 ly khai. Thế nhưng La Thiểu Thiên biến thành cái dạng này… hắn sao có thể quẳng em trai mình mà đi được?

La Tiểu Lâu lại nhìn thoáng qua thời gian còn lại, tay hơi do dự, cuối cùng vẫn đánh điện thoại. Ban đầu là không có ai tiếp, mãi đến khi thời gian chỉ còn có 10s, La Tiểu Lâu chuẩn bị nhảy ra khỏi cơ giáp, đầu dây bên kia rốt cuộc bắt máy.

“ngươi đang ở đâu?” Đầu dây bên kia hơi dừng một chút rồi nhanh chóng truyền đến câu hỏi gọn gàng dứt khoát của Nguyên Tích. Hơn nữa từ thanh âm không thể phát hiện được bất luận cái tâm tình gì.

La Tiểu Lâu vô cùng kinh hỉ, lập tức nói “ta ở tinh cầu M5, Nguyên Tích, ngươi hãy nghe ta nói…”

“Ở yên đó, ta sẽ phái người đến đón ngươi”. Nguyên Tích cắt ngang câu của La Tiểu Lâu, cấp tốc nói.

La Tiểu Lâu ngơ ngác mà nhìn máy liên lạc bị gián đoạn… thanh âm của Nguyên Tích … lần đầu tiên làm hắn cảm thấy có chút xa cách…

Thế nhưng giờ cũng chẳng có thời gian lo lắng việc này, cơ giáp của La Thiểu Thiên đã đến tinh cầu M5, sau đó dừng ở giữa không trung.

Nguyên lực của La Tiểu Lâu vẫn vây quanh cái bóng cơ giáp kia. Trong nháy mắt cơ giáp dừng lại, cái bóng kia cuối cùng đã hiển hiện thân ảnh thật sự của mình.

Thân thể La Tiểu Lâu bởi vì vô cùng khiếp sợ mà nháy mắt cứng ngắc, lúc cái bóng hiển hiện hình thể thực sự, hắn mới phát hiện, cái đó thậm chí chẳng phải là một trận cơ giáp. Thứ theo đuôi bọn hắn suốt quãng đường có đầu có đuôi, con mắt khổng lồ mang theo hoàng sắc quang mang. Mà nhờ khuôn ngực đang phập phồng kia của nó, La Tiểu Lâu có thể xác định, thứ này là sống.

Ngay khi móng vuốt sắc bén của thứ đó sắp trảo được cơ giáp của La Thiểu Thiên, tay La Tiểu Lâu khẽ động, cơ giáp tức tốc thối lui, miễng cưỡng tránh khỏi công kích, sau đó xuất hiện tại một nơi cách xa thứ kia mười thước.

Tiếp theo, hơn mười hạt pháo nã thẳng về hướng quái vật. Với trình độ lái cơ giáp của La Tiểu Lâu, viễn trình công kích có thể nói là thế mạnh. Bị công kích bất chợt, lại với khoảng cách gần thế kia, xác suất con quái vật kia tránh được khỏi hạt pháo gần như là số 0.

Càng làm La Tiểu Lâu khiếp sợ hơn chính là, thứ đó căn bản không có tránh, trực tiếp lao về phía bọn họ. Hơn nữa, chỉ trong chớp mắt đã đuổi kịp tới trước mặt.

La Tiểu Lâu giật mình một cái, cơ giáp nháy mắt bay đi ra ngoài. Hắn đã chẳng có thời gian xoay người. Mà sau khi La Tiểu Lâu tránh ra, con quái vật kia trực tiếp phóng thẳng vào một vệ tinh nhân tạo gần đó.

Vệ tinh nhân tạo do hợp kim cứng rắn nhất của đế quốc tạo thành, sau khi va chạm với thân hình con quái vật, cư nhiên chậm rãi rơi xuống.

La Tiểu Lâu thấp hô một tiếng, buông tha cái ý định đả thương con quái vật này. Cơ giáp màu xanh trắng tức tốc lao về phía xa.

Đây rốt cuộc là con quái vật gì vậy? Không chỉ va chạm làm hỏng cả vệ tinh nhân tạo to và cứng chắc như vậy, càng kinh khủng hơn là, lúc mà nó áp sát vào ban nãy, La Tiểu Lâu thanh thanh sở sở mà nhìn thấy, hạt pháo hầu như không tạo cho con quái thú đó bất luận vết thương gì.

Mà vụ va chạm lớn như vậy cuối cùng cũng đã kinh động đến quân đội của hành tinh M5. Bởi vì nơi này khá gần chiến tuyến, cư dân ở trên hành tinh đã di chuyển hết, chỉ còn lại toàn quân đội.

Hiện tai, trên bầu trời đã xuất hiện hai đội cơ giáp dò xét, hướng về phía La Tiểu Lâu bay lại.

La Tiểu Lâu nghĩ mà sợ. Nếu La Thiểu Thiên không sửa lại hành trình, dù hắn có chuẩn bị nghênh chiến tốt thế nào thì chắc cũng chẳng ứng phó nổi con quái vật này.

Nhưng mà, sự tình xa xa không xong so với dự tính của La Tiểu Lâu.

Bộ phận an ninh của tinh cầu M5 lúc này đã hoàn toàn rối loạn. Trưởng bộ phận đầu đầy mồ hôi mà nhìn quái thú xuất hiện trên màn hình, quát lớn với tổ trưởng tổ điều tra ngay bên cạnh "Đây là cái thứ gì vậy? Trước khi tướng quân phát hỏa, ngươi tốt nhất nên có được một lời giải thích!!"

Sắc mặt của tổ trưởng tổ điều tra còn xấu hơn cả thủ trưởng của mình, nơm nớp lo sợ mà đáp "Hiện đã phái người đi thăm dò, thế nhưng chúng ta hoàn toàn không có bất kì tư liệu gì về chủng loại sinh vật này. Đến giờ cũng vẫn không có bất luận cái gì phát hiện"

Bộ phận trưởng căm tức vạn phần. Hắn chẳng quan tâm đó là cái thứ quái quỷ gì. Hắn chỉ muốn biết cái thứ có sức phá hoại siêu cường kia có nhược điểm gì. Chưa đầy nửa giờ, bọn họ đã bị tổn thất không ít cơ giáp, con quái vật chết tiệt kia có lực phá hoại cùng lực phòng ngự mạnh đến nghịch thiên … Cứ như vậy, căn cứ này sẽ gặp tổn thất cực đại. Toàn bộ căn cứ bọn họ, cả một cái căn cứ to như thế mà nếu chẳng bắt được một con thú hoang, truyền đi ra chẳng phải là cái trò cười hay sao?

Mà theo thời gian trôi qua, căn cứ thậm chí còn có nguy cơ toàn bộ bị hủy ở trong tay con quái thú này… Kết quả như thế, bộ phận trưởng cho tưởng cũng không dám tưởng.

Đúng lúc này, cửa ngoài bị gõ. Bộ phận trưởng lạnh lùng xoay người, đang muốn tiếp tục phát hỏa, mới phát hiện được người tới là người của tổ kỹ thuật gien. Ông ta hơi sửng sốt, mấy tên khoa học điên này đến đây vào lúc này làm cái gì?

Tuy rằng rất khó chịu, nhưng đám khoa học điên này lại có một địa vị rất đặc thù, cho nên ông ta chỉ có thể kiềm chế mà bất chuyện.

Người đi đầu đám khoa học gia là một người trẻ tuổi, vẻ mặt nghiêm túc. Hắn cũng không nói vòng vo, thẳng thắn bảo "Bộ phận trưởng, tôi lại đây, là vì quái thú xuất hiện ngày hôm nay"

Bộ trưởng an toàn sáng mắt lên, âm thanh nháy mắt đã thêm vào một tia nóng bỏng kích động, khách khí hỏi thăm "Lẽ nào tổ trưởng Lâm có tư liệu về nó?"

Người thanh niên kia lắc đầu "Trong cơ sở dữ liệu không có bất luận dữ liệu nào tương quan, nhưng từ nhữn cơ giáp bị hư hao kia, chúng tôi lấy được nước bọt của loại sinh vật này… Nó có lực ăn mòn rất mạnh, cùng độc tính nguy hiểm vô cùng… sau lại, căn cứ vào kết quả phân tích gien, chúng tôi cho ra kết luận, đây là một loại sinh hóa thú kiểu mới"

Bộ trưởng an toàn biến sắc. Xuất hiện sinh hóa thú mới. Đây chẳng hề là chuyện nhỏ. Mỗi lần đại chiến, chỉ cần sinh hóa thú xuất hiện, thương vong đều là thảm trạng. "Sinh hóa thú? Các vị dám chắc không? Quan trọng hơn nữa là, Lâm tổ trưởng, vô luận như thế nào, ngài nên nghiên cứu nhược điểm của con quái thú này đã chứ!!" Chiếu theo tình hình này, đội quân của hắn chẳng mấy chốc sẽ chỉ còn có vài người…

Người thanh niên kia sắc mặt càng thêm nghiên tíc "Tôi chính là vì chuyện này mà tới. Chúng tôi không thể nghiên cứu ra bất luận nhược điểm gì của nó. Hơn nữa, nếu cứ tiếp tục như vậy, con sinh hóa thú mới này sẽ mang đến tai nạn không thể tưởng tượng được cho chúng ta"… "Cho nên, chúng tôi kết luận, dù là tập trung toàn bộ binh lực của cả căn cứ này, cũng không thể tiêu diệt được con quái vật này, ngược lại còn có khả năng bị tiêu diệt. Vì nguy cơ này, chúng tôi mới chạy vội tới đây hội báo với ngài, lúc này, cần khẩn cấp báo cáo cho tướng quân. Ngài cùng tôi cùng đi gặp tướng quân"

Người kia vừa nói xong, bộ trưởng an ninh đã trắng bệch mặt.

Lúc này, La Tiểu Lâu – đang ngồi ở ghế lái phó – đã bắt đầu hoảng loạn. Vô luận như thế nào, hắn đều không thể thoát khỏi sự truy đuổi của cái thứ kinh khủng phía sau.

Hơn nữa, đấy là trong tình trạng có không ít quân đội kiềm chế xung quanh rồi đất.

Đằng sau hắn càng lúc càng có nhiều thiết bị máy móc bị phá hỏng, càng nhiều cơ giáp bị nổ tung cùng càng nhiều chiến sĩ cơ giáp chết thảm… La Tiểu Lâu vừa hổ thẹn vừa run sợ trong lòng.

Căng thẳng quá lâu làm tầm mắt của hắn bắt đầu không rõ, ngón tay vẫn di động nãy giờ dần đau đớn đến chết lặng, không tài nào nhấc lên nổi.

La Tiểu Lâu lại nhìn thoáng qua màn hình, tay khẽ động, cơ giáp màu xanh trắng lại hướng về phía căn cứ ngoại vi mà bay.

Căn cứ ngoại vi, là một khu vực kiến trúc cực lớn, thế nhưng bên trong lại không có người. Cơ giáp của La Tiểu Lâu cấp tốc từ bầu trời hạ xuống, bắt đầu di động trong dãy kiến trúc vòng vèo, nỗ lực đặt chướng ngại trên đường đi để cắt đuôi …

Thế nhưng, điểm đỏ càng lúc càng gần làm hắn gần như tuyệt vọng. Vô luận như thế nào hắn đều không thoát khỏi sự truy sát của tên kia. Nhưng cũng thật lạ, rõ ràng hắn đã thoát khỏi tầm nhìn của con quái vật kia, sao nó vẫn có thể đuổi theo đúng hướng của hắn được?

Lẽ nào, con quái vật này còn có khả năng định vị? La Tiểu Lâu do dự vài giây, nhìn dịch thể đang càng lúc càng cận kề, cắn răng một cái, thu cơ giáp lại. Sau đó, La Tiểu Lâu mang theo La Thiểu Thiên – vẫn đang hôn mê bất tỉnh – chạy về một phía đường hẹp.

Không quá vài giây, tiếng kêu của 125 lại truyền đến "Nó lại đuổi tới rồi!!"

Hơn nữa, lần này, đã chẳng thấy bóng dáng quân đội đâu nữa, không biết là bị tiêu diệt toàn bộ, hay là không dám truy đuổi quái thú nữa..

La Tiểu Lâu thở dài, kéo La Thiểu Thiên tới một góc tường, sau đó chính mình chạy về một phía khác.

Hiện giờ hắn vẫn không tìm ra được con thú kia dựa vào cái gì mà truy tung được bọn họ, thế nhưng bây giờ hắn cũng chỉ có thể tách ra tự mình chạy, thử xem xem liệu có thể lái 125 đi không.

Cơ giáp màu lam đậm xuất hiện trước mặt La Tiểu Lâu, nhưng mà, trước khi hắn kịp chui vào, thân ảnh con quái vật đã hiện ra cách bọn họ không xa.

La Tiểu Lâu tăng tốc, thế nhưng thoáng cái, vô số xúc tua mang theo niêm dịch đã hướng về phía hắn.

Lam quang trên người 125 chợt lóe, mười hai đầu đạn pháo bay thẳng về phía đám xúc tua. Sau một tiếng vang lớn, đám xúc tua ngừng lại tầm ba giây, sau đó lại vẫn lành lặn mà đổ về phía La Tiểu Lâu.

Công kích của 125 tuy có thể tạo thành thương tổn nhỏ đối với con quái thú này, thế nhưng vẫn không thể ngăn trở nó.

Đám xúc tua cấp tốc cuốn đầy lấy cơ giáp màu lam sậm, chỗ khoang điều khiển là bị xúc tua chui vào nhiều nhất… có ba cái xúc tua hướng về phía La Tiểu Lâu.

125 nảy lên một cái, một cánh tay bạch sắc kéo dài ra. Đó là vũ khí đầu tiên mà 125 lấy được ở nơi phong ấn – Nhận – sau vẫn chưa có cơ hội xuất thủ.

Nhận: tên vũ khí

Nhận nhanh chóng chặt đứt đám xúc tua đang vây công La Tiểu Lâu. Tuy vậy, La Tiểu Lâu cũng không vào được khoang điều khiển, hắn bị 125 đẩy ra ngoài. Một lát sau, La Tiểu Lâu lại bị đám xúc tua cuốn lấy.

La Tiểu Lâu ngã trên mặt đất, may mà không bị con quái vật thương đến, cái trán hơi trầy sướt, một vệt máu theo thái dương chảy dài xuống dưới. Tuy rằng không bị thương nghiêm trọng gì nhưng cũng vô cùng chật vật.

Càng làm La Tiểu Lâu phiền muộn hơn nữa là, hắn trùng hợp lại rơi vào chỗ góc ban nãy giấu La Thiểu Thiên.

La Tiểu Lâu nhịn đau, cấp tốc đứng lên, dự định ly khai.

Thế nhưng La Thiểu Thiên – nãy giờ vẫn hôn mê không nhúc nhích – giờ bỗng nhiên giật giật, tiếp đó, hắn chậm rãi ngẩng đầu, một đôi con ngươi đỏ tươi như máu mở ra nhìn lại.

269. Chương 267-1

… La Thiểu Thiên – nãy giờ vẫn hôn mê không nhúc nhích – giờ bỗng nhiên giật giật, tiếp đó, hắn chậm rãi ngẩng đầu, một đôi con ngươi đỏ tươi như máu mở ra nhìn lại.

Chứng kiến ánh mắt kia, La Tiểu Lâu vốn đang định rời đi giật mình ngây ra. Có chuyện gì thế này? Ban nãy La Thiểu Thiên trừ bỏ mê man bất tỉnh, tựa hồ cũng không chịu tổn thương gì quá lớn, nhưng mà giờ thoạt nhìn, tình trạng của hắn nghiêm trọng hơn La Tiểu Lâu tưởng. La Tiểu Lâu lo lắng nhìn con quái vật kia, may mắn là, con thú kia cũng không nhân cơ hội hắn thất thần mà xông lại. Không biết có phải là do 125 đã tấn công tạo thành thương tổn không nhỏ với nó hay không?

Nhìn thoáng qua cơ giáp màu lam sậm chắn trước mặt, La Tiểu Lâu túm lấy La Thiểu Thiên, vừa kéo hắn ra một chỗ khác vừa vội vã hỏi "Thiếu Thiên, mắt của ngươi sao vậy?"

La Thiểu Thiên cũng không trả lời, con ngươi đỏ cũng chả thèm chớp mắt lấy một cái, nhìn chằm chằm La Tiểu Lâu, hắn nặng nề đứng dậy, con ngươi cũng chẳng chút thay đổi.

Đằng sau nơi hai người đứng là bức tường bằng kim loại sáng bóng, phản chiếu rõ ràng hết thảy, có thể thấy, lúc này, ánh mắt của La Thiểu Thiên cùng con quái vật kia giống nhau một cách thần kì.

Ngay lúc này, La Tiểu Lâu đương nhiên không có tâm tư đi chú ý cái hình ảnh gì đó xuất hiện trên bức tường đằng sau, kể cả nhìn thấy, hắn cũng tuyệt đối không có bất kì liên tưởng nào.

Không đợi được La Thiểu Thiên trả lời, nhưng nhìn ra được La Thiểu Thiên cũng không có biểu hiện đau đớn nào, La Tiểu Lâu không do dự nữa, xoay người lôi hắn chạy đi cùng.

Nhưng là vừa kéo, người sau lại chẳng thèm xê dịch. La Tiểu Lâu vừa vội vừa sợ, lòng bàn tay cũng xuất một tầng mồ hôi dày. Hắn xoya người nhìn La Thiểu Thiên, ngồi xổm xuống "Nhanh lên nào, ngươi không đi được thì ta cõng ngươi"

Còn chần chờ nữa thì hai người họ, ai cũng không đi được.

La Tiểu Lâu vì cấp bách mà công sức cố gắng cũng không phải là vô nghĩa, một bàn tay từ phía sau lưng kéo hắn đứng dậy. Tiếp đó, La Tiểu Lâu giật mình bị xoay người lại, đối mặt với người đằng sau, người kia đưa cả hai bàn tay sờ sờ mặt hắn.

Dưới con mắt nghi hoặc của La Tiểu Lâu, La Thiểu Thiên mặt không chút thay đổi sờ sờ cái trán hắn một lát, sau đó thu tay về, con mắt màu đỏ nhìn về phía bàn tay của chính mình.

La Tiểu Lâu cũng nhìn theo, phát hiện trên tay La Thiểu Thiên toàn là máu tươi, lúc này mới nhớ ra, ban nãy khi ngã xuống, cái trán của hắn tựa hồ bị bầm dập không nhẹ, nhưng vì quá nguy cấp, hắn cũng chẳng hề có chút cảm giác nào.

La Tiểu Lâu kéo hai bàn tay của người kia xuống, sốt ruột nói "Vết thương này chỉ là chuyện nhỏ, ta không sao, chúng ta phải đi nhanh lên, nếu ngươi không đi ngay thì thực sự không còn kịp nữa rồi!!"

Nhưng mà, La Tiểu Lâu vẫn như cũ không chạy đi được,,hai tay của La Thiểu Thiên bắt đầu dùng sức mà bóp mạnh bờ vai của hắn, khí lực rất lớn, giống như là muốn tháo cánh tay của hắn xuống vậy.

La Tiểu Lâu đau đến nhíu mày, nhưng hắn cũng không để ý nhiều đến cánh tay của mình, chỉ lo lắng nhìn người trước mặt.

Một La Thiểu Thiên luôn luôn lãnh đạm thế mà lúc này trên mặt lại xuất hiện vẻ thống khổ cực độ, từng thứa cơ thịt nhỏ trên mặt đều giật giật, thân thể cũng run lên, hơn nữa, sắc mặt xanh lét, như là sắp hết hơi vậy.

Là một chiến sĩ cơ giáp cấp S, La Tiểu Lâu hầu như chưa từng thấy được vẻ mặt khó nhịn được của La Thiểu Thiên như thế này, kể cả thương thế có nặng đến đâu, vẻ mặt của hắn vẫn luôn lãnh tĩnh như thường.

La Tiểu Lâu không dám tưởng tượng xem La Thiểu Thiên rốt cuộc đang gặp cái loại thống khổ gì.

Khi La Tiểu Lâu bắt đầu hối hận bản thân sao lại không mang theo hộp cứu thương trên cơ giáp đi theo, khóe miệng La Thiểu Thiên bỗng nhiên mấp máy, tiếp đó, một ngụm máu đen thâm xì bị phun ra.

Mà màu đỏ trong mắt của La Thiểu Thiên cũng nhanh chóng tiêu tán, ánh mắt của hắn trở nên thanh tỉnh hơn, cả vẻ đau đớn thống khổ trên khuôn mặt cũng tùy thời tiêu thất. La Tiểu Lâu kinh hỉ vô cùng, có vẻ đã khỏe lên rồi?

Nhưng mà, không đợi La Tiểu Lâu mở miệng hỏi, bên cạnh bỗng nhiên Đoàng một tiếng, cùng đó, là một trận tiếng thét quái dị như tiếng kim loại cọ xát vào nhau.

Dưới loại âm thanh quái dị này, La Tiểu Lâu choáng mạnh, cả người lảo đảo ngã xuống, tiếp đó, khóe mắt của hắn nhìn thấy được 125 bị đánh bật ra ngoài, con quái vật nãy giờ đuổi theo họ thì đang chạy nhanh tới bên này.

La Tiểu Lâu ngẩn ngơ, ý niệm duy nhất trong đầu hắn lúc này là, thôi, xong rồi, bọn hắn không kịp chạy trốn rồi!!

Đúng lúc này, lực đạo vẫn nắm chặt trên bả vai hắn bỗng nhiên buông lỏng, tiếp đó, hắn bị kéo về phía sau lưng một người.

Đảo mắt một cái, hắn đã đứng ở phía sau lưng La Thiểu Thiên.

Âm thanh khàn khàn của La Thiểu Thiên truyền tới "Từ giờ ngươi cứ đứng ở đằng sau này" Đi lên trước hai bước, La Thiểu Thiên lại nghiêng người quay nhẹ lại nói "Ngươi yên tâm, chúng ta đều không có chuyện gì đâu"

Tiếp theo, La Thiểu Thiên lại bước về phía con quái vật, nghênh chiến. Bóng lưng của hắn đã khôi phục vẻ lạnh lùng sắc bén trước kia, hoàn toàn không có sự suy yếu run rẩy như vừa rồi. Một trận cơ giáp mày

xám xuất hiện ở bên cạnh La Thiểu Thiên, đó chính là cơ giáp sinh vật cấp chín mà La Tiểu Lâu đã tặng cho hắn.

La Thiểu Thiên phi thân vào khoang điều khiển, con quái vật kia nhanh chóng chặn đường hắn, tốc độ nhanh hơn La Tiểu Lâu tưởng tượng rất nhiều, vừa chạy nó vừa vươn đám xúc tua mò vào trong khoang điều khiển.

La Thiểu Thiên cũng chẳng thèm quay đầu, khi xúc tua sắp tiếp cận được mình, cánh tay phải của hắn vung nhẹ ra sau.

Điều làm cho La Tiểu Lâu trợn mắt há hốc mồm chính là, ngay cả "siêu năng ly tử pháo" của hắn đều chẳng thể tạo thành bất cứ thương tổn nào đối với đám xúc tua, vậy mà một động tác nhỏ của La Thiểu Thiên lại có thể làm cho đám xúc tua đó dường như băn khoăn, tạm dừng lại một chút.

Tiếp tục quay đầu lại, La Thiểu Thiên đã vào được bên trong cơ giáp. Tiếp đó, cơ giáp màu xám xuất hiện một trận bạch quang nhu hòa, không hề có bất cứ động tác tránh né nào, trực tiếp nghênh đón đòn tấn công sau lưng của con quái vật.

La Tiểu Lâu vừa mới nheo lại mắt, trên bầu trời đã không còn bóng dáng của con quái vật lẫn cơ giáp màu xám đâu cả nữa.

Sửng sốt, La Tiểu Lâu chạy ra ngoài, khi đến lối ra, một trận cơ giáp màu xanh đậm bay tới. (125)

Cuối cùng cũng trèo lên được cơ giáp của chính mình, La Tiểu Lâu mới có thể tạm thời thở hắt ra. 125 cấp La Tiểu Lâu kiểm tra từ trên xuống dưới một lần, sau đó trị liệu cho cái trán sứt mẻ của hắn. Rất nhanh, miệng vết thương khép lại, cái trắn trắng trẻo không có một chút dấu vết gì về việc vừa bị rách.

Dưới mệnh lệnh của La Tiểu Lâu, 125 tìm một vị trí an toàn, dừng lại giữa không trung. Xa xa, là cuộc chiến đầy gay cấn giữa La Thiểu Thiên cùng con quái thú. Tốc độ của song phương đều cực nhanh, trên không trung chỉ có thể thấy bóng dáng mờ mờ, ánh sáng của đạn pháo chớp lóe liên tục, hai màu sắc kia lúc áp sát nhau, lúc thì nhanh chóng tách ra. May mà có hệ thống phân hình, không thì mắt thường căn bản chẳng thể thấy được gì.

Ưu thế nghịch thiên ban đầu của con quái vật hình như bị tiêu thất, cơ giáp của La Thiểu Thiên giờ lại có thể ngăn chặn được công kích của nó.

Một giây sau, La Tiểu Lâu phủ nhận phán đoán đó của mình. Không, không phải con quái vật kia yếu đi, mà là La Thiểu Thiên mạnh lên.

La Tiểu Lâu nhanh chóng động não, ngón tay vừa động, hình ảnh trước mặt đã xuất hiện số liệu phân tích của hai phe… theo con số tăng dần, La Tiểu Lâu trợn mắt há mồm mà nhìn màn hình.

Hắn có thể khẳng định, hắn chưa từng thấy qua loại cấp bậc chiến đấu này, vô luận là tốc độ vẫn là cường độ chiến đấu, ngay cả trên thế giới ảo cũng chưa từng thấy xuất hiện. Cái loại tốc độ này, quả thực đã muốn đột phá điểm cực hạn… nếu không phải chính mắt hắn nhìn thấy, hắn quả thực sẽ chẳng dám tin.

Cái cơ giáp màu xám kia là do La Tiểu Lâu chế tạo nên, số liệu của nó thì La Tiểu Lâu rõ hơn ai hết … nhưng bây giờ, dưới sự điều khiển của La Thiểu Thiên, tốc độ của cơ giáp còn cao hơn gấp ba lần số liệu hắn đo được lúc chế tạo.

"Này, điều này là không thể …" La Tiểu Lâu thất thanh hô.

Thanh âm của 125 ở phía sau cũng truyền tới "Đúng là không thể nào, gien của La Thiểu Thiên cũng đang biến đổi nhanh chóng!"

"Cái gì biến đổi cơ?" La Tiểu Lâu lập tức truy vấn

"Khó mà nói cụ thể tình huống được, khác hẳn với kiểu thăng cấp gien của Nguyên Tích, ta không dò xét được loại biến đổi này … nhưng mà, thoạt nhìn chẳng hề yếu hơn so với Nguyên Tích" 125 chắc chắn mà nói "Nhưng mà dù thế nào đi nữa, đây cũng đều là chuyện tốt"

Đương nhiên là chuyện tốt rồi, ít nhất bọn hắn sẽ không có tánh mạng chi ưu – La Tiểu Lâu thầm cảm thấy may mắn trong lòng.

Một lúc sau, con quái vật kia bắt đầu xao động. La Thiểu Thiên dù trở nên mạnh hơn đến mức nào cũng chỉ có thể đánh ngang cơ với nó. Con quái vật giết không được La Thiểu Thiên, La Thiểu Thiên cũng vậy, không thể làm gì được nó.

Nhưng là, như vậy nghĩa là không thể hoàn thành nhiệm vụ… Ánh mắt sắc bén màu vàng của con quái vật liếc về phía cơ giáp màu lam sậm trên không trung xa xa.

Khi La Thiểu Thiên cùng con quái vật lại tách ra một lần nữa, con quái vật bỗng nhiên xoay người 360 độ, không thèm để ý đến công kích của La Thiểu Thiên, bay thẳng tới chỗ La Tiểu Lâu, hơn nữa, vừa bay vừa tạo một khối cầu năng lượng màu đen ở trong miệng.

La Tiểu Lâu còn chưa kịp phản ứng, khoang điều khiển đã vang lên một tiếng cảnh báo sắc nhọn, chuyện đó chỉ xuất hiện khi mà 125 phát giác ra điều gì đó cực kì nguy hiểm.

"Chạy mau, đó là vũ khí đó!!" 125 hô to.

Từ khi xuất hiện đến giờ, đây là lần đầu tiên con quái vật kia dùng đến vũ khí, La Tiểu Lâu đương nhiên chẳng dám lưu lại để kiểm nghiệm uy lực của nó rồi.

Con quái vật chứng kiến thân ảnh màu lam sậm đang vội vàng né tránh, trong mắt lóe sáng, cũng không nóng nảy nhả quả cầu ra. Thứ này một khi đã thả ra thì tuyệt đối không thể tránh được, kể cả kẻ bị đuổi giết có sử dụng bước nhảy không gian đi chăng nữa…

Nhưng mà, một giây sau, một đạo thân ảnh màu xám bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt nó.

Cơ giáp của La Tiểu Lâu còn chưa kịp chạy ra xa đã nghe thấy một tiếng nổ kinh thiên động địa từ đằng sau, rồi một luồng năng lượng lớn nhanh chóng khuếch tán ra xung quanh… sau khi hắn bấm nút lệnh cơ giáp dừng lại, 125 vẫn bị luồng khí đó thổi ra ngoài một đoạn mới hoàn toàn dừng lại được.

La Tiểu Lâu nhanh chóng ngoảnh đầu về phía sau, sau đó không dám tin mà mở trừng mắt… nơi mà hắn vừa mới đi khỏi, toàn bộ kiến trúc đều đã biến mất, trên mặt đất xuất hiện một vòm hồ rộng lớn, trong không khí còn vương đầy mùi khét lẹt (ngồi trog cơ giáp sao lại ngửi thấy đc nhỉ???)

Mà ở giữa không trung, con quái vật cùng với cơ giáp của La Thiểu Thiên hoàn toàn biến mất.

Trên màn hình, màu đỏ làm người khác ghê sợ đã hoàn toàn iến mất. 125 lắp bắp nói "La Thiểu Thiên đã tiêu diệt được con quái vật kia rồi!! Đây quả thực là điều không thể tưởng tượng được…"

Sau vài giây kinh hỉ, rốt cuộc hắn đã nhận ra điều không thích hợp., hắn nhanh chóng mở ra máy liên lạc, ấn gọi La Thiểu Thiên. Một phút đồng hồ sau, La Tiểu Lâu run rẩy hô lên "Mau, mau tìm La Thiểu Thiên đi!!!"

270. Chương 267-2

Dưới sự tìm kiếm của cả ha, bọn họ cuối cùng cũng tìm được bộ hài cốt của cơ giáp màu xám dưới đống đá vụn đổ nát. Cơ giáp cấp chín! Dưới vũ khí tấn công của con quái vật kia … lại chẳng thể chữa trị nổi nữa…

La Tiểu Lâu run rẩy mở ra cửa khoang điều khiển, phát hiện được La Thiểu Thiên cả người đầy máu ở bên trong.

Bọn họ phải nhanh chóng đưa ra quyết định, trọng thương, hơn nữa không hề có thiết bị cấp cứu nào trong tay … La Thiểu Thiên nhất định phải đưa đến bệnh thất để được tiếp nhận trị liệu.

Khi La Thiểu Thiên được La Tiểu Lâu cố gắng kéo ra, cõng trên lưng đưa đi, ánh mắt hắn giật giật, tỉnh lại trong phút chốc, lấy tay kéo kéo La Tiểu Lâu "Cứ đem ta đặt ở trước cửa lớn là được, ngươi phải rời đi trước …" Nói xong rồi lại hôn mê bất tỉnh.

Khi La Tiểu Lâu đang tính lên cơ giáp rời đi, trên đầu bỗng vang lên những tiếng gầm rú của một phi thuyền thật lớn, một giọng nói theo loa truyền tới

"Người ở phía dưới, không được nhúc nhích, toàn bộ không được nhúc nhích! Hành tinh M5, chi huy cao cấp của nơi này, tướng quân La Thành Vận sẽ lập tức tới đây. Các ngươi đã gây cho hành tinh M5 sự hư tổn cùng tổn thất quá lớn, nhất định phải ở nguyên chỗ, nhận sự thẩm tra"

La Tiểu Lâu cứng đờ người, lập tức tiến về hướng chiếc phi thuyền kia vừa đáp xuống mà đi tới, chẳng trách sao La Thiểu Thiên lại chọn cái tinh cầu này, dù cho trợ binh của con quái vật kia có đến, La Thành Vận cũng tuyệt đối sẽ không bỏ mặc con của mình bị giết chết. Mà câu nói ban nãy của La Thiểu Thiên, bảo hắn rời đi, là tựa hồ cũng vì biết La Tiểu Lâu hắn không nguyện ý đối mặt La Thành Vận… Nhưng giờ là lúc nào rồi? La Tiểu Lâu cũng đã bất tất cả.

Hắn hoàn toàn coi thường đám binh lính đang giương vũ khí vào mình, trực tiếp hướng tới người đang bước chậm từ trên phi thuyền xuống.

Một vài sĩ quan phụ tá tiến lên để chặn La Tiểu Lâu lại, không cho hắn bước tiếp nữa, La Thành Vận lại đột nhiên khoát tay. Đám sĩ quan phụ tá nọ kinh ngạc há miệng thở dốc, lui xuống.

Bước nhanh đến trước mặt La Thành Vận, La Tiểu Lâu thở phì phò, lo lắng mà run rẩy nói "Cứu cứu hắn, mau cứu hắn!!"

La Thành Vận lạnh lùng nhìn xem tình trạng của La Thiểu Thiên, sau đó quay đầu nói với một người bên cạnh "Ngươi lưu lại đây, hiệp trợ tổ sinh hóa tìm kiếm thi thể của sinh hóa thú, tuyệt không được sơ suất"

Người bên cạnh cung kính nghiêm lệnh.

Ngay sau đó, La Thành Vận xoay người quay lại phi thuyền, không hề đón lấy La Thiểu Thiên đang hôn mê trên tay La Tiểu Lâu. La Tiểu Lâu cũng chẳng thèm để ý đến điều đó, chăm chú nhìn vào La Thiểu Thiên rồi bước theo ông ta.

Trong lúc hốt hoảng, La Tiểu Lâu thậm chí chả thể hiểu được là mình làm thế nòa mà đã đến được tổng bộ của hành tinh M5. Hắn xốc lại tinh thần, đưa La Thiểu Thiên đến phòng trị liệu theo chỉ dẫn của La Thành Vận.

Nhẹ nhàng đặt La Thiểu Thiên – vẫn đang tái nhợt – lên trên giường trị liệu, dưới sự thao tác của y sinh, tất cả các dụng cụ cần thiết bắt đầu bu lại trị liệu. La Thành Vận cởi bỏ nút thắt trên chiếc áo quân phục của mình, đem nó vứt cho sĩ quan phụ tá, sau đó tiếp nhận một ống kim tiêm từ tay y sinh, lấy một ít máu của chính mình rồi đưa lại cho người kia.

Y sinh đem ống kim máu kia tới một cái máy, sau đó khom người nói "Tướng quân, nơi này không còn việc gì của ngài nữa, ngài yên tâm, La Thiếu tá nhất định sẽ khôi phục lại"

La Thành Vận ừ một tiếng, xoay người đi ra ngoài, tới cạnh cửa, ngoảnh lại, nhìn chằm chằm La Tiểu Lâu vẫn còn đang ngẩn người nhìn La Thiểu Thiên trị liệu, lạnh lùng nói "Ngươi, đi theo ta"

La Tiểu Lâu lúc này mới phát hiện hoàn cảnh của chính mình, cứng đờ người, đi theo La Thành Vận ra ngoài. Giờ tất cả mọi người đều đã nhìn thấy hắn đi cùng với La Thành Vận đến nơi này, nên dù La Thành Vận có tính toán gì đi nữa, chắc hẳn cũng chẳng dám làm gì hắn đâu … La Tiểu Lâu vừa đi vừa cố gắng tự an ủi mình.

Rất nhanh, La Thành Vận dừng lại trước một cánh cửa, sau khi mở cửa đi vào, tất cả trợ thủ đều bị lưu lại ngoài cửa.

La Tiểu Lâu do dự một chốc, mới không tình nguyện bước vào theo.

La Thành Vận đã nhàn nhã mà ngồi xuống, gương mặt lãnh đạm kia có vài phần giống với La Thiểu Thiên, hơn nữa nhìn kĩ thì vẫn còn cực kì trẻ, vừa anh tuấn vừa lãnh đạm, lại mang theo cả khí thế uy nghiêm khiến người nhìn đều run sợ …

Chỉ ở một mình cùng La Thành Vận có xíu thế này thôi mà La Tiểu Lâu đã có vài phần sợ hãi, thấy La Thành Vận không nói gì, La Tiểu Lâu cố gắng trấn định mà mở miệng "Tướng quân, nếu không có chuyện gì…"

La Tiểu Lâu chưa nói xong, La Thành Vận đã nhíu mày nhìn hắn, đứng dậy bước tới, đi đến đằng sau La Tiểu Lâu, đẩy hắn một cái.

La Tiểu Lâu thậm chí không kịp chạy trốn, ngã xuống một cái ghế.

Hắn cả kinh, vừa định đứng lên, La Thành Vận đã nhanh tay nhấn một cái nút dưới ghế của hắn, trên lưng dựa của ghế cùng tay vịn đã xuất hiện hai thanh kim loại, đem La Tiểu Lâu trói chặt lại.

271. Chương 268

Tiếng khóa kim loại khớp lại cạch một cái làm cho sắc mặt La Tiểu Lâu nhất thời trở nên trắng bệch, nỗi sợ giống như một cái chùy bằng băng sắc nhọn cắm phập vào tim hắn. Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, cả người La Tiểu Lâu ướt sẫm mồ hôi. Đầu hắn không thể tự khống chế mà nhớ lại cảnh "La Tiểu Lâu" thật, đêm trước khi tự sát, đã nhìn thấy thứ gì.

Mà đây là lần đầu tiên La Tiểu Lâu hắn ở gần La Thành Vận đến như vậy, gần đến nỗi hắn có thể rành mạch mà cảm nhận được sự nguy hiểm đến tận cùng của người kia. Hắn vô pháp bình tĩnh được nữa, cả người run rẩy rồi mạnh mẽ giãy giụa hòng thoát ra.

La Thành Vận lạnh lùng mà cúi đầu nhìn hắn, nhíu nhíu mày, trong mắt hiện lên một tia trào phúng. Một bàn tay đưa lại gần.

Con mắt chất đầy sợ hãi của La Tiểu Lâu càng lúc càng mở trợn trừng, ngay lúc hắn sắp chống chịu không nổi loại uy áp khủng khiếp này, sắp sửa phải hét lên, ngoài cửa bỗng vang lên tiếng gõ.

Cả hai người ở trong phòng đều sửng sốt, sau đó, ánh điện trên chiếc cửa chợt lóe, người vừa gõ cửa đã hiện rõ thân phận, chính là đương nhiệm sở trưởng Quái Dung sở – Bạch Phục.

Quái dung sở!!! Mẫu thân của thân thể này có để lại di ngôn cho hắn, dặn dò hắn phải tuyệt đối không để rơi vào tay của Quái dung sở, không thì sẽ sống không bằng chết. La Tiểu Lâu lại bắt đầu giãy giụa mãnh liệt. Hắn không thể để mình bị đưa tới quái dung sở, hơn nữa, Nguyên Tích sắp đến đón hắn rồi!

Động tác của La Thành Vận dừng một chút, cũng không đi tới cửa ngay mà quay về phía La Tiểu Lâu, lưu loát che lại mũi cùng miệng của hắn, sau đó một bàn tay khác thì nhẹ nhàng vuốt dọc trán, mắt, cằm của hắn. Theo sự di động của bày tay đó, La Tiểu Lâu đang ra sức giãy giụa bỗng nhiên an tĩnh lại, chỉ còn ***g ngực hơi hơi phập phồng, thoạt nhìn tựa như đang say ngủ.

La Thành vận đánh giá hắn một lúc, sau đó tùy tay nhặt chiếc áo khoác ban nãy bị hắn cởi ra đắp lên người La Tiểu Lâu. Những chiếc khóa kim loại trên người La Tiểu Lâu nhất thời bị giấu đi.

Sau đó, La Thành Vận mới hướng về phía cửa mà nói "Tiến vào"

Khóa an toàn của hệ thống cửa vô thanh vô tức mà mở ra, ngoài cửa, Bạch Phục một thân quân phục, đi theo sau còn có hai gã trợ thủ mặc áo trắng thường, cười nham độc đứng ở cửa.

Vừa nhìn thấy La Thành Vận ở trong phòng, nụ cười của Bạch Phục càng sâu thêm. Hắn đưa tay với hai trợ thủ đằng sau, ý bảo bọn họ chờ ở ngoài, chính mình bước vào.

Sau khi Bạch Phúc đi vào, cánh cửa lại một lần nữa tự động đóng lại.

La Thành Vận sau khi thấy Bạch Phục đi vào, ánh mắt có hơn vài phần nghi hoặc. Hắn ta nhìn và quan sát vài lần, sau đó mới chắc nịch nói "Ngươi là Cư Nguyên"

Người mang khuôn mặt của Bạch Phục cười ha hả "Quả nhiên là không giấu được La tướng quân. Tên Bạch Phục kia vì trêu chọc Nguyên Tích, bị hắn giết chết. Vừa đúng lúc cơ thể của ta không xài được, quyết định mượn dùng thân thể này luôn"

La Thành Vận hừ lạnh một tiếng "Ngươi sống cũng dai thật nhỉ, nhiều năm như vậy rồi, quái dung sở cuối cùng lại quay lại tay ngươi"

Cư Nguyên mỉm cười. Thực ra, cho dù hắn đã rút khỏi vị trí sở trưởng từ lâu, nhưng quái dung sở này vẫn chưa từng thoát khỏi sự khống chế của hắn một tí nào. Lại đi tới vài bước, Cư Nguyên đã thấy được người đang ngồi ngủ ở trên ghế, biến sắc, rồi rất nhanh chóng lại khôi phục nét tươi cười, ngồi xuống chiếc salon cách La Thành Vận cùng La Tiểu Lâu không xa.

Hệt như không hề nhìn thấy sự tồn tại của người thứ ba ở trong phòng, Cư Nguyên thong dong mà nói "Ta nghĩ, La tướng quân hiểu rõ tại sao ta lại đến đây rồi, tiện đây, ta cũng phải chúc mừng ngài một tiếng, chẳng bao lâu nữa tâm nguyện của ngài là có thể đạt thành rồi"

Mặt La Thành vận không chút thay đổi mà nhìn lại phía hắn, mang theo vài phần đùa cợt mà mở miệng "Tâm nguyện của ta ư? Chính ta có thể đạt thành được, không cần ngươi quan tâm. Nhưng mà, chỗ của ta này bị sinh hóa thú phá hoại, tổn thất thảm trọng, ngươi có phải là nên cho ta một lời giải thích hay không?"

Mắt Cư Nguyên lại chợt lóe, cười nói "Xem ra cái gì cũng đều không lọt qua được mắt ngài, sinh hóa thú kia quả thực là do chúng ta phái tới. Nếu không phải là vì bắt La Tiểu Lâu, ta cũng sẽ không đưa ra con bài lớn đó"

Rồi mặt hắn lại hiện nên nét đau lòng "Đây cũng có thể coi như là hậu duệ của chúng ta, để bồi dưỡng được đến trình độ này cũng chẳng phải dễ dàng gì…" Cuối cùng lại bị thằng con La Thiểu Thiên của ngươi giết chết.!!! Tất nhiên, lời cuối cùng hắn cũng chẳng dám nói ra miệng.

La Thành Vận cũng khá sửng sốt, qua vài giây sau mới lên tiếng "Không phải là sinh hóa thú của các ngươi nuôi cấy lên mà là hậu duệ của các ngươi?"

"Đương nhiên, bạch tuộc nhân biến dị tuy rằng đã được đề cao vài cấp bậc thật, nhưng để đạt được trình độ như thế này thì vĩnh viễn đều không thể. Đam rác rưởi kia sao có thể sánh được với ren của chúng ta. Đương nhiên, so với La tướng quân ngài thì càng không đáng nhắc tới" Cư Nguyên kiêu ngạo nói, nói tới cuối bỗng nhớ ra mục đích tới đây, nặn ra một câu khen với La Thành Vận.

Nhìn thấy La Thành Vận vẫn thản nhiên như thường, Cư Nguyên âm thầm chửi rủa trong lòng, vẫn phải tiếp tục gợi chuyện "La tướng quân cuối cùng bắt được tên dị thú này, cái thí nghiệm kia có phải là có thể bắt đầu một lần nữa rồi hay không? Ta là cố tâm tới đây hỗ trợ ngài đấy, chỉ cần ngài đem hắn giao cho quái dung sở chúng ta, ta cam đoan, trong khoảng thời gian ngắn nhất sẽ đưa cho ngài …"

Còn chưa nói xong, Cư Nguyên đã bị La Thành Vận ngắt lời "Không được, ta sẽ không giao hắn cho các ngươi"

Sắc mặt Cư Nguyên trầm xuống, thế nhưng nghĩ đến thân phận của đối phương, hắn cũng chẳng dám trở mặt, chỉ có thể hỏi "Tại sao? Chẳng lẽ còn phải đợi Nguyên Tích lại đây rồi giao người cho hắn? Ngươi cũng chẳng được chút ưu đãi nào nếu làm thế cả"

"Hừ, chẳng lẽ ta phải đem hắn giao cho các ngươi thì mới là có lợi?"

"Chúng ta trước đây đã từng có ước định rồi, tốt xấu gì thì cũng coi như là đồng minh" Cư Nguyên nói "Hơn nữa, ta cố tình tới đây, cũng là để tiện để ngươi giao hắn lại cho ta. Hắn là dị thú, ngươi giao cho quái dung sở cũng là hợp tình hợp lý. Nếu ngươi giao cho vương tử điện hạ, như vậy mạng của hắn chắc chắn chẳng còn lâu nữa. Đến lúc đó, ngươi muốn làm thí nghiệm gì thì đều là chuyện ngông cuồng thôi"

"Đồng minh?" La Thành Vận cười cợt, âm thanh cũng càng thêm lạnh băng. "Không, chúng ta không phải là đồng minh"

Cư Nguyên cứng đờ, thất thanh hỏi "Vì sao?"

"Vì các ngươi đã phạm phải chuyện không nên phạm phải" Âm thanh của La Thành Vận âm trầm xuống, cả người bỗng nhiên tản mát ra sát khí nồng hậy, nhìn về phía Cư Nguyên "Thời điểm các ngươi cấy trứng vào người con trai ta, quan hệ đồng minh đã chính thức chấm dứt rồi. Ta thực muốn biết, ai cho ngươi cái lá gan lớn thế, dám không kiêng nể gì mà tùy tiện đụng vào con của ta"

Rốt cuộc cũng lộ rồi sao? Cư Nguyên cười khan một tiếng "Cái này đúng là của chúng ta sai, không nói rõ trước với ngài. Thế nhưng, ta làm như vậy cũng là vì muốn tốt thôi. Gien của đôi bên kết hợp với nhau… Hơn nữa, La thiếu tá còn vĩ đại hơn ta tưởng tượng rất nhiều lần, thành công dẫn phát biến dị trứng trong cơ thể, tiến hóa thêm một bước dài. Này còn muốn chúc mừng La tướng quân ngài"

Nhìn đến vẻ mặt thờ ơ như cũ của La Thành Vận, Cư Nguyên chỉ có thể nói thêm "Sinh hóa thú, hậu duệ của chúng ta cũng bị con của ngài giết chết đó thôi, La công tử lại tiến hóa hoàn mĩ, nói thế nào thì ngài cũng chẳng bị thiệt…"

"ngươi không cần nói nữa, ta chưa từng định kết hợp gien của ta cùng các ngươi" La Thành Vận bình tĩnh mà ngắt lời Cư Nguyên "Ngươi nếu dám động đến người thừa kế của ta, vậy thì cái gọi là đồng minh cũng chẳng cần tồn tại nữa, từ giờ tốt nhất là ngươi không nên xuất hiện trước mắt ta"

Sắc mặt của Cư Nguyên rốt cục cũng thay đổi, hắn ngưng trọng mà nhìn về phía La Thành Vận "Ngươi không hợp tác cùng chúng ta, chẳng lẽ định hợp tác cùng nhị cấp văn minh?"

La Thành Vận nhếch mép "Ta sao phải hợp tác cùng nhị cấp văn minh? Ngươi cho rằng ta cũng giống như các ngươi, tự mua dây buộc mình?"

Dưới con mắt tràn ngập sát ý của La Thành Vận, Cư Nguyên rốt cục không chịu nổi, đứng lên, nhìn thoáng qua La Tiểu Lâu đang ngủ ở một bên, khó chịu nói "Ta hướng ngài xin lỗi vì hành vi của mình, cũng có thành ý muốn cùng ngài hợp tác, xin ngài lo lắng suy nghĩ." Nói xong thì đi thẳng ra ngoài.

Cửa phòng đóng lại, La Thành Vận nheo mắt, đi về phía La Tiểu Lâu, lại sờ soạng mặt hắn một phen.

La Tiểu Lâu đang ngủ say bỗng nhiên run lên, mở mạnh mắt ra, trong mắt tràn đầy khiếp sợ. Vừa rồi La Thành Vận cũng không phải là làm cho hắn ngất đi, mà là cưỡng ép hắn giả ngủ. Từ lúc Cư Nguyên bước vào, tuy hắn không nhìn, không nói, không cử động được nhưng đầu óc vẫn thực sự thanh tỉnh.

Đối thoại của hai người bọn họ cũng bị La Tiểu Lâu nghe hết. Tuy hắn không thực sự hiểu lắm nhưng hắn cũng đã nghe được chân tướng của nhiều việc mình không nên nghe.

ĐỒng thời hắn cũng lo lắng vô cùng. Vì sao La Thành Vận không sợ hắn nghe được? Tuy rằng hắn thực sự cảm thấy may mắn vì không bị giao cho quái dung sở, nhưng mà, nghe đoạn đối thoại ban nãy, La Thành Vận tuy không muốn giao hắn cho quái dung sở, nhưng cũng chẳng hề có ý định giao hắn cho Nguyên Tích… chẳng lẽ ông ta định giết người diệt khẩu? Hay là ông ta chắc chắn có thể vây khốn hắn, làm cho hắn không thể chạy thoát đc?

La Thành Vận ấn một cái nút trên ghế, sau đó nói với La Tiểu Lâu "Ta chắc ngươi cũng tự hiểu được, ở đây, ngươi không có cơ may đào tẩu. Nếu ngươi không muốn bị trói, thì thành thật mà đi theo ta"

La Tiểu Lâu do dự hai giây, vẫn gật đầu, trong lòng thì luôn lo lắng mà kêu gọi 125. Chỉ cần không bị trói, thì hắn mới có cơ may đào tẩu.

La Thành Vận mở cửa, đi vào, La Tiểu Lâu cũng chần chờ theo sau, đám trợ thủ cũng chẳng hề đi theo. Trong thang máy bây giờ chỉ còn có hắn cùng La Thành Vận. La Tiểu Lâu âm thầm kêu khổ.

Hình như từ khi hắn rời khỏi Nguyên Tích, chuyện không hay ho cứ từng cái từng cái xảy ra…

La Tiểu Lâu cảm thấy thang máy đang nhanh chóng đi xuống dưới. Lúc thang dừng lại, trên cửa đã hiện lên con số 15, cũng chính là tầng hầm thấp nhất của cao ốc này.

Khi cửa thang máy mở ra, La Tiểu Lâu nhịn không được mà nhìn lại buồng thang máy một cái

La Thành Vận không hề quay đầu, vừa đi vừa nói "Thang máy không có vân tay của ta là không thể sử dụng được"

La Tiểu Lâu chỉ còn nước đi theo ông ta. Trong lòng hắn lúc này dâng lên một dự cảm bất hảo. Có lẽ mình sẽ chẳng thể nào thoát được.

Hành lang sáng ánh đèn, sạch sẽ và không một bóng người. 125 thì vẫn chẳng có chút động tĩnh nào … La Tiểu Lâu đều nhanh muốn khóc rồi. La Thành Vận cũng là chiến sĩ cơ giáp, hơn nữa theo như La Thiểu

Thiên nói thì ông ta còn lợi hại hơn mình nhiều, cho dù giờ đánh lén đằng sau lưng thì tỉ lệ tự đánh ngất xỉu mình có khi còn lớn hơn.

Sauk hi theo La Thành Vận vào một cánh cửa, sắc mặt La Tiểu Lâu càng thêm tái nhợt. Gian phòng này chính là một phòng thí nghiệm.

La Thành Vận xoay người, mặt không chút thay đổi mà nhìn La Tiểu Lâu đang trắng bệch cả người, chế trụ hắn lại, sau đó thả hắn xuống một cái giường trong đó.

Sự phản kháng của La Tiểu Lâu hầu như chẳng hề có chút tác dụng gì, sau đó hắn tuyệt vọng phát hiện, cổ, vai, tay, thắt lưng, chân … đều bị những vòng kim loại trên giường khóa lại.

Nhìn La Thành Vận xoay người đi đến trước một đống dụng cụ, La Tiểu Lâu cảm thấy hắn đã không thở được rồi, trái tim cấp tốc nhảy lên, đầu đầy mồ hôi lạnh. Tuy rằng sớm biết nhân loại chẳng hề thân thiện mà đối đãi với dị thú, thế nhưng với La Tiểu Lâu, bị đối đãi như là chuột bạch thí nghiệm thế này thì đúng là chỉ mới lần đầu tiên.

La Tiểu Lâu há miệng thở dốc, bộ não khẩn trương đến chết lặng của hắn tựa hồ chẳng thể suy xét bất cứ chuyện gì lúc này, một lát sau, La Tiểu Lâu mới nghe được chính mình mở miệng nói "… La Thiểu Thiên sao rồi?"

Đang ở bên bàn thí nghiệm bên kia, La Thành vận nghe được câu này, nhìn quét về phía này một cái, lại cúi đầu, khi mà La Tiểu Lâu tưởng hắn sẽ chẳng được trả lời đâu, La Thành Vận nói "Cái trứng trên người hắn đã bị tiêu diệt, cho dù hắn vô dụng đến mức để người hạ cái trứng vào người, cái thứ kia cũng chẳng có cơ hội sống sót" Nói đến trứng, trong mắt La Thành Vận hiện lên một tia chán ghét.

Ở thời điểm La Tiểu Lâu cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng, La Thành Vận cầm một ống kim tiêm tới gần hắn.

La Tiểu Lâu khẽ run lên, khi La Thành Vận xé mở ống tay áo của mình, gian nan mà nói "Ngươi … ngươi có phải là định giết ta, hoặc là lấy ta làm thí nghiệm?"

Nhìn thấy khuôn mặt bình tĩnh lạnh lùng không nói của người kia, La Tiểu Lâu hít sâu một hơi, còn cố nói thêm "Trước đó, ta có thể hỏi một số chuyện được không?"

"Ngươi muốn hỏi cái gì?" La Thành Vận không kiên nhẫn mà nói.

La Tiểu Lâu cố gắng làm cho mình thanh tỉnh, cố gắng nghĩ ra vài câu hỏi từ những gì mình nghe lén được ban nãy "Người của quái dung sở ban nãy, là có cấu kết cùng nhị cấp văn minh Theles cùng nhau đối phó lại dị thú sao?"

"Ừ"

"Chiến tranh trước đây, dị thú bị giết, nhưng nhân loại cũng bị tổn thất thảm trọng, người của quái dung sở, bọn họ là nhân loại sao?" La Tiểu Lâu từ chỗ Renda phong ấn biết được tràng chiến tranh kia, có kẻ thứ ba tồn tại, thế nhưng, hắn không xác định được, quái dung sở có phải là kẻ đó hay không.

Với của La Tiểu Lâu, La Thành Vận khó được mà nhìn hắn một cách kinh ngạc, cuối cùng cười lạnh nói "Bọn họ á? Nếu đúng là nhân loại thì tai họa còn lớn hơn nữa"

"Không phải nhân loại? Vậy nghĩa là bọn họ chính là nhị cấp văn minh cấu kết với phản đồ của nhân loại, tức là nói, kế hoạch tác chiến lần này bị lộ cũng là do bọn chúng?" La Tiểu Lâu lại hỏi.

La Thành Vận cũng lười trả lời, đưa tay xé ống tay áo của La Tiểu Lâu, cánh tay của hắn đã hoàn toàn lộ ra.

La Tiểu Lâu quýnh lên, hắn vẫn còn chỗ mấu chốt không hiểu được, vội hỏi "Kia, mục đích của bọn chúng là gì?"

La Thành Vận sát trùng cánh tay cho hắn, sau đó đặt mũi kim lên, trước khi mũi kim lạnh băng chạm vào da thịt, La Tiểu Lâu không tự chủ được hỏi ra một câu hỏi xẹt qua trong óc "Quái dung sở sao lại kết đồng minh với ngươi? ngươi cũng là vì gien của dị thú sao? Ngươi thực đúng là phụ thân của ta sao?"

Kim tiêm trong chớp mắt dừng lại, sau đó, La Tiểu Lâu cảm nhận được một trận đau đớn thấu xương.

272. Chương 269

Con ngươi của La Tiểu Lâu co rụt lại, đầu tiên là sự đau đớn rất nhỏ khi mũi tiêm chạm vào, sau đó càng lúc càng lan rộng, cuối cùng như là một con dao mổ phanh tay hắn ra, xuyên qua huyết nhục, thấu thẳng đến xương cốt.

Càng đáng sợ chính là, bên ngoài sự đau đớn này lại dần dần làm hình thành nên một cỗ hàn ý ẩm ướt và lạnh lẽo. Cỗ hàn ý này chẳng giảm đi đau đớn của hắn chút nào, chỉ có càng làm hắn thêm thống khổ.

La Tiểu Lâu từ kiếp trước đến kiếp này cũng chưa từng chịu qua loại đau đớn này, tuy rằng hắn cũng muốn biểu hiện ra rằng mình là người có cốt khí một tí … – nhất là khi La Thành Vận sẽ tuyệt đối không buông tha hắn, thế nhưng trên thực tế, không quá hai phút, mồ hôi đã bắt đầu làm mờ mắt hắn, La Tiểu Lâu cũng bắt đầu khàn giọng mà kêu la thảm thiết.

Hắn chưa từng tưởng tượng được loại đau đớn này cũng có ở trên đời, đau đến nỗi chỉ muốn chết ngay để chấm dứt nó, cơn đau không phải ở trên cánh tay mà còn kéo dài đến bả vai, sau đó là ngực, rồi từng ngõ ngách của toàn cơ thể.

La Tiểu Lâu choáng váng mà nặng nề thầm nghĩ, đại khái đây chính là cảm giác bị lăng trì đi, hơn nữa hình như còn đáng sợ hơn cả lăng trì, vì càng lâu, xương cốt của hắn cũng đều xuất hiện loại đau đớn này.

Hơn nữa, dưới nỗi thống khổ đến cực độ này, hắn không biết mình đã chịu được bao lâu rồi, hay là có thể chịu đựng được thêm bao lâu nữa, giữa sự đau đớn kéo dài như vô tận, hắn thật sự cảm thấy vừa bất lực vừa tuyệt vọng.

La Thành Vận chỉ đứng ở bên cạnh nhíu mày, mắt điếc tai ngơ đối với thảm trạng của La Tiểu Lâu.

Khi cái máy trong tay hắn vang lên một tiếng, La Thành Vận mới có động tác. Hắn lại cầm lấy một ống tiêm khác, lấy một ít máu của chính mình ra, sau đó đi sang bên tay còn lại của La Tiểu Lâu, tiêm vào tay hắn.

Theo từng luồng máu từ trong ống tiêm được đẩy vào cánh tay La Tiểu Lâu, cơ thể nãy giờ vẫn đang run rẩy giãy giụa của hắn chậm rãi đình chỉ nhúc nhích, cũng không còn phát ra tiếng kêu nữa. Thế nhưng mồ hôi lạnh toàn thân hắn cũng chẳng hề giảm bớt được chút nào, thậm chí còn có xu thế tăng thêm. Cả người hắn giờ đã đều ướt đẫm.

"Giờ chẳng qua chỉ là bắt đầu thôi, hy vọng ngươi hơn được đám phế vật kia, luôn làm ta thất vọng" La Thành Vận chăm chú nhìn vào người trên giường thỉnh thoảng lại run lên kia, thấp giọng lẩm bẩm.

Bỗng nhiên, hắn động dung, hướng về phía chiếc khóa kim loại trên tay trái của La Tiểu Lâu kiểm tra. Chiếc vòng khóa bằng hợp kim thế mà đã bị cong rách lên một lớp lớn, hơn nữa, xem ra chẳng bao lâu sau là hoàn toàn bị kéo đứt.

La Thành Vận nhìn xem La Tiểu Lâu cả người đều ướt đẫm mồ hôi một cái, trong con ngươi thâm trầm nhanh chóng hiện lên một sự nghiền ngẫm. Đó là chiếc khóa kim loại chuyên dùng để khắc chế dị thú, trước giờ chưa từng bị như vậy, thế mà giờ lại bị một vết rách đứt rõ ràng đến mức đó.

Đứng ở bên giường, La Thành Vận nhếch lên khóe miệng, lộ ra một nụ cười thực lòng đầu tiên từ lúc bước vào căn phòng này đến giờ.

La Tiểu Lâu chỉ cảm thấy mình như đang ở trong địa ngục, vô luận vùng vẫy thế nào đều không thể thoát ra… Hắn vẫn luôn kêu thét, trong bóng đêm vô tận này hình như chỉ có một mình hắn… thậm chí hắn còn chẳng thể nghe được âm vọng của tiếng kêu của chính mình.

Có lẽ, chẳng bao lâu nữa, hắn sẽ chết ở chỗ này …

Thế nhưng, Nguyên Tích, có lẽ chỉ cần hắn cố gắng chống đỡ vài phút nữa là Nguyên Tích có thể đến cứu hắn rồi … Hắn không thể cứ thế chết đi, hắn còn có thật nhiều việc chưa làm, hắn còn có người hắn muốn gặp lại…

La Tiểu Lâu cắn chặt răng, cố gắng duy trì thần trí thanh tỉnh. Trừ bỏ ngực, những chỗ khác đều càng ngày càng đau nhức, bên tai cũng là từng tiếng nối từng tiếng thảm thiết kêu lên…

Lâu dần, La Tiểu Lâu phát hiện. hắn tuy không mở mắt ra, nhưng có thể thấy rõ ràng tình huống trong phòng. Nhưng mà … La Tiểu Lâu lại khó hiểu, trong phòng này có hai người, một người chính là La Thành Vận, nhưng người còn lại thì ở trong một bình chứa lớn, cả người đều bị ngâm trong một chất lỏng gì đó. Toàn cơ thể giăng kín ống dẫn, có ống đưa vào gì đó, cũng có ống lấy ra gì đó.

Đây là… đây là hắn sao? Không! Chẳng phải hắn đang ở trên giường sao? Sao lại bị bỏ vào cái bình này? Chẳng lẽ đã rất lâu rồi? La Thành Vận rốt cuộc đã làm thí nghiệm gì trên người hắn vậy…?

La Tiểu Lâu lại phát hiện, thân thể của 'hắn' tái nhợt mà suy yếu, đầu cúi thấp, giống như đã chết rồi, rồi bỗng nhiên, La Tiểu Lâu phát hiện, hắn phải hít vào một hơi… đầu hắn ngay cả tóc cũng không còn có rồi! Trời ơi, rốt cuộc hắn đã phải trải qua những gì?

Chẳng lẽ hắn đã chết? Nhưng sao giờ hắn vẫn có thể suy nghĩ được…?

Tiếp đó, người ở trong bình chứa chậm rãi ngẩng đầu lên. Mắt La Tiểu Lâu trừng càng lúc càng lớn, cho đến khi hắn chống lại cặp mắt tràn ngập hận ý kia.

La Tiểu Lâu nhịn không được mà la hoảng lên. Người kia không phải hắn, mà là La Thiếu Phàm! La Thiếu Phàm đang gắt gao mà nhìn chằm chằm chỗ hắn đang đứng, trên mặt nở ra một nụ cười kỳ lạ, giống như là hắn ta có thể nhìn thấy được La Tiểu Lâu vậy.

Đúng thế, hắn có thể nhìn thấy được mình, giống như mình có thể nhìn thấy được hắn vậy.

Đúng lúc này, một bàn tay đưa ra rút mạnh một cái ống trên người La Thiếu Phàm xuống, nháy mắt đó, La Tiểu Lâu lập tức cảm nhận được một cỗ đau đớn lan tràn toàn thân.

La Tiểu Lâu đột nhiên nhớ tới một giấc mơ trước đây. Đây chính là giấc mơ đó. Hoặc là nói, đây căn bản chẳng phải là một giấc mộng. Trước đây là hắn mơ hắn trải qua những gì mà La Thiếu Phàm phải chịu, giờ đây, khi hắn đau đớn khôn cùng, La Thiếu Phàm thông qua giấc mơ cũng phải trải qua những gì hắn phải chịu…

Di chứng của việc Kim phu nhân cố tình tráo đổi máu của hai đứa nhỏ … ở một tình huống đặc biệt nào đó, bọn họ có thể nhìn thấy đối phương, có thể cảm nhận được những gì mà đối phương cảm nhận … Đây tuyệt đối chẳng phải là cái gì may mắn. La Tiểu Lâu cảm thấy như mình phải trải qua thống khổ những hai lần

…

La Thành Vận đang chú ý đến người ở trên giường, máy liên lạc trên cổ tay bỗng nhiên vang lên.

Hắn nhíu nhíu mày. Trước đó hắn đã dặn dò phó tướng, bảo nếu không phải là chuyện gì đặc biệt khẩn cấp thì không được phép quấy rầy hắn rồi mà… La Thành Vận mở máy liên lạc, bước ra ngoài rồi mới hỏi người đầu dây bên kia "Sao vậy?"

Bên kia truyền đến tiếng trả lời kinh hoảng của phó tướng "Tướng quân, người hầu của vương tử điện hạ đến, cầm theo lệnh bắt, muốn dẫn độ vương tử phi đi"

La Thành Vận trầm ngâm, nhìn thoáng qua người ở trên giường, trầm tĩnh mà nói "Giờ không được, ngươi nghĩ biện pháp cầm chân bọn họ, một giờ nữa"

Đến khi La Thành vận cuối cùng cũng xuất hiện ở văn phòng, người hầu của vương tử điện hạ đã muốn nổi trận lôi đình. Cho dù đây là hành tinh do La tướng quân quản hạt thật, thế nhưng cũng quá khinh thường hắn đi. Tốt xấu gì hắn cũng là đại biểu của vương tử điện hạ, chậm trễ hắn cũng là chậm trễ việc của vương tử điện hạ! Chớ nói chi là, đây là nhiệm vụ quan trọng đầu tiên của hắn với tư cách là người hầu của vương tử điện hạ.

Mà khi phó tướng của La Thành Vận đã dùng hết thủ đoạn ngăn cản, La Thành vận cuối cùng cũng xuất hiện. Vị phó tướng lau mồ hôi, thối lui ra ngoài cửa.

"La tướng quân, ngài đây là có ý gì? Chẳng lẽ ngài định không tuân thủ lệnh của vương tử điện hạ hay sao?" Vị quan hầu kia tuy rằng đã khách khí không ít, nhưng vẻ mặt của hắn vẫn hiện lên sự tức giận vạn phần.

"Hắn sẽ lập tức tới đây" La Thành Vận nhíu nhíu mày, ngắn gọn mà nói.

Vị quan hầu kia bị khí thế của La Thành Vận lấn áp, lại nghe được rằng La Tiểu Lâu sẽ tới ngay, cuối cùng cũng không nói gì nữa.

Mười phút sau, cánh cửa lại một lần nữa bị đẩy ra, La Tiểu Lâu đầu tóc ướt đẫm cúi đầu đi tới. Y phục trên người hắn rõ ràng đã được đổi qua. Đi đằng sau hắn là hai sĩ quan phụ tá của La Thành Vận, tựa hồ là đang ở hộ tống La Tiểu Lâu.

La Thành Vận liếc nhìn bên này một cái, sắc mặt trầm hắn xuống, thế nhưng cũng không nói gì, chỉ quay sang nói với vị quan hầu "Trên đường đi có thể sẽ không an toàn, ta sẽ phái người hộ tống"

Người kia gật gật đầu "vậy đa tạ La tướng quân, vương tử điện hạ đã phân phó là sau khi tiếp được vương tử phi phải lập tức về ngay, ta cũng không dám trì hoãn nữa, xin ngài dàn xếp một chút" Hắn cố tình cường điệu hai từ 'một chút' này.

La Thành Vận phất phất tay, những sĩ quan gác ở cửa lập tức tránh đường.

Người kia hài lòng mà đứng lên, hướng về phía La Tiểu Lâu "Vương tử phi điện hạ, ta phụng lệnh của vương tử điện hạ tới đây mang ngài trở về. Dựa theo quy định, ta nhất định phải còng tay ngài lại, xin ngài yên tâm, trừ điều đó ra, ta nhất định sẽ không làm điều gì khó xử đến ngài"

La Tiểu Lâu cũng không phản kháng, hắn cũng chẳng hề quay đầu liếc nhìn lại La Thành vận một cái nào, cúi đầu xuống, ngoan ngoãn đi theo người kia.

La Thành Vận nhìn La Tiểu Lâu bị giải đi, cũng chẳng hề đi theo ra ngoài tiễn, chỉ ngồi vào chiếc ghế bành bọc da, nhìn ra ngoài cửa sổ. Phi thuyền đến đón người của đế đô chậm rãi cất cánh, đi khỏi hành tinh M5.

La Tiểu Lâu sau khi tỉnh lại từ cơn ác mộng kia, đã bị La Thành Vận báo cho biết một tin dữ khác: thân phận dị thú của hắn đã bị bại lộ, cả nước tiến hành truy nã, Nguyên Tích đã phái người đến bắt hắn.

Cho tới bây giờ, bị còng tay, bị giam ở một buồng ngủ trong phi thuyền áp giải, La Tiểu Lâu vẫn còn có chút không dám tin … chuyện này rốt cuộc là sao…

Thân phận của hắn sao lại bị lộ? sao Nguyên Tích lại phái người đến bắt hắn? La Tiểu Lâu hồi tưởng lại cuộc trò chuyện gần nhất của mình với Nguyên Tích, trong thâm tâm bắt đầu lo lắng …

Nguyên Tích lúc đó một câu cũng không để hắn giải thích, chỉ bảo hắn chờ.

…

Cánh cửa bị nhẹ nhàng mở ra, một người hầu bưng đồ ăn tiến vào, sau đó ngồi ở bên cạnh La Tiểu Lâu.

Loại thời điểm này, La Tiểu Lâu cũng chẳng hy vọng có người lưu lại bồi mình ăn cơm, hắn đơn giản ăn vài thứ rồi nói mình buồn ngủ, bảo người kia mang đồ ăn đi ra ngoài đi.

Lúc người nọ đi ra đến cửa, quay đầu lại liếc nhìn La Tiểu Lâu một cái đầy nguy hiểm.

La Tiểu Lâu vừa thấy, trong lòng bỗng dâng lên sự nghi ngờ cùng cảnh giác, nhưng chưa kịp động, hắn đã cảm thấy một trận đau đớn dâng lên toàn bộ cơ thể. Cánh cửa đã bị đóng lại hoàn toàn, người hầu kia đã đi ra ngoài.

La Tiểu Lâu thật muốn mắng người… tuy hắn biết gần đây hắn thực không may, nhưng thế này cũng quá đáng quá đi … đầu tiên là La Thành Vận, rồi giờ lại đến một người hầu được Nguyên Tích cử đến. Lại nói tiếp, những người mà Nguyên Tích phái tới, tất cả đều là những gương mặt lạ.

La Tiểu Lâu cảm thấy chính mình hiện tại đã không thể suy xét bình tĩnh được nữa, thế nhưng, điều duy nhất có thể khẳng định đó là, hắn nhất định phải đi khỏi nơi này. Tuy rằng không biết mình uống phải cái gì, thế nhưng cái kia ngoài việc gây đau đớn trong chốc lát, tựa hồ cũng không tạo thành cái ảnh hưởng gì … Có lẽ là do thể chất đặc thù của hắn … La Tiểu Lâu thực lòng hy vọng không bị để lại di chứng gì.

La Tiểu Lâu cúi xuống nhìn còng tay đặc chế cho hắn, trở mình nằm xuống giường, dùng cái chăn đắp kín lại, che khuất đi camera trong phòng, sau đó biến thành hình dạng dị thú. Đang lúc hắn đang suy nghĩ lo lắng về đường chạy trốn thì một âm thanh vang lên/

"Ủa, ngươi định làm cái gì thế?" tiếng 125 nghi ngờ hỏi.

Nhìn một con tiểu thú màu xanh mập mạp xuất hiện trên giường mình, La Tiểu Lâu phẫn nộ mà hô "ngươi còn không biết xấu hổ mà hỏi sao? Lúc mấu chốt …" La Tiểu Lâu ngừng lại, hắn khiếp sợ phát hiện, họng hắn không phát ra bất cứ thanh âm nào, độc dược ban nãy ăn phải hóa ra không phải là không có hiệu quả gì.

La Tiểu Lâu ngẩn ngơ, lập tức cố gắng bình tĩnh lại. Dù sao cũng chẳng thể tệ hơn được nữa … hắn nói trong ý thức với 125 "Ban nãy ngươi đi đâu vậy?"

"ta, ta … ta có chút việc gấp, không nghĩ tới là đột nhiên chết máy giữa chừng …" 125 lắc lắc cái đuôi, nửa vui mừng nửa nhăn nhó mà nói. Có vẻ như cái việc gấp kia nó không hề có ý định nói ra.

La Tiểu Lâu cũng chẳng có khí lực mà đi truy cứu nó lúc này, chỉ đơn giản đem tình huống nói cho nó biết "Tóm lại, thân phận dị thú của ta đã bị bại lộ, Nguyên Tích đang đuổi bắt ta. Còn nữa, phi thuyền nãy cũng chẳng an toàn gì, vừa rồi có người hạ độc ta. Chúng ta nhất định phải rời đi ngay lập tức"

"Cái, cái gì??" 125 quả thực không tin nổi lỗ tai mình " Nguyên Tích sao có thể làm chuyện đó được?"

"ta cũng không tin, thế nhưng giờ phải trốn đi trước, đó mới là lựa chọn tốt nhất" La Tiểu Lâu bình tĩnh mà nói.

125 cẩn thận quan sát mặt La Tiểu Lâu, thế nhưng cái khuôn mặt đầy lông trắng kia quả thực khó có thể thể hiện ra cái tâm tình gì, nó vì thế cũng chẳng thể đoán được, đành thử an ủi "Đương nhiên rồi, ta ủng hộ ngươi, dù ngươi có định rời khỏi Nguyên Tích, ta cũng duy trì ngươi. Ngươi yên tâm, cho dù ngươi cùng Nguyên Tích ly hôn, ta sẽ giúp ngươi tìm được một người chồng hùng tráng hơn, à không, là người chồng tốt hơn nhiều …"

Đang lúc cái trán La Tiểu Lâu nổi gân xanh, muốn phát hỏa, ngoài cửa truyền đến tiếng cạnh mở cửa, hai người lập tức an tĩnh lại.

Vài giây sau, cánh cửa được mở ra, một bóng người cao gầy đi từ ngoài vào, sau đó yên lặng đi tới bên giường, chậm rãi giơ lên một thanh dao găm, một tay kéo ra giường, xốc mạnh lên.

Trên giường chẳng có ai cả, chỉ có hai cái gối đầu xếp song song. Người kia sửng sốt, lập tức nhanh chóng lao về hướng bên cạnh mà đâm. Nhưng trong phòng lại chẳng hề có bất kì ai. Đang lúc nghi hoặc, một cái ngân châm lặng yên không chút tiếng động đâm sâu vào đùi hắn. Tên sát thủ quơ quơ, khiếp sợ mà ngã xuống giường.

Đằng sau chỗ hắn vừa đứng là hai con thú, một bạch một xanh lục đứng trợn trừng mắt như đang lâm đại địch. Nhìn đến tên kia đã bị gây tê mà ngã xuống, La Tiểu Lâu lập tức biến thân thành người, đem y phục người kia lột ra sau đó mặc lên mình, rồi sau đó cầm giấy thông hành của kẻ đó, mở cửa đi ra ngoài.

125 biến lại thành sợi dây chuyền trốn trong túi áo hắn, lặng lẽ nói "Phòng của người này ở ngay bên cạnh phòng ngươi"

La Tiểu Lâu hơi dọ dự, nhưng rồi vẫn mở cửa phòng bên cạnh hắn đi vào, hắn không thể cứ đi ra ngoài với cái bộ dạng này. Sauk hi vào phòng, La Tiểu Lâu lấy từ trên giá treo áo ra một cái mũ, đội ở trên đầu rồi kéo mạnh cho mũ sụp xuống, che khuất đi đôi mắt.

Khi La Tiểu Lâu chuẩn bị hướng về phía cửa đi ra, cửa lại bị mở từ bên ngoài vào, một người khác vội vàng đi tới, trong bóng tối, người này cũng không bật đèn.

La Tiểu Lâu cứng người lại, lập tức cảnh giới mà nhìn người kia. Người kia đi tới trước mặt hắn rồi trực tiếp kéo tay cổ tay hắn, chính xác mà nói là máy liên lạc, sau đó bắt đầu chuyển khoản. Khi La Tiểu Lâu bị con số chuyển vào tăng đến một mức đáng sợ, người kia đã hoàn thành việc chuyển khoản.

Người nọ nhỏ giọng nói "Nhanh đi đi, đây là toàn bộ thù lao của ngươi, sau khi giết vương tử phi xong, ngươi phải lập tức rời đi, ta đều đã an bài hết rồi. Còn nữa, trong vòng mười năm không được phép lộ diện"

La Tiểu Lâu khiếp sợ vô cùng. Quả là có người muốn giết hắn, muốn hắn trước khi bị áp giải về tới nơi đã táng thân dọc đường! Lần đầu tiên hắn biết mạng mình đáng giá bao nhiêu. La Tiểu Lâu vì không thể nói

chuyện, chỉ có thể cứng nhắc gật gật đầu.

Tuy rằng động tác của hắn không quá tự nhiên nhưng người nọ cũng không nhìn ra được, vỗ vỗ bờ vai hắn, xoay người đi ra ngoài.

Chờ tới khi người nọ rời khỏi hắn, La Tiểu Lâu cùng 125 thương lượng, quyết định phải lập tức rời đi.

La Tiểu Lâu lại kéo thấp mũ xuống, cầm thẻ chứng minh, đi ra ngoài.

Không biết có phải do sự an bài của kẻ vừa chuyển khoản cho hắn không, dọc đường đi, hắn gần như không gặp phải bất kì kẻ nào, xoát thẻ rời đi cũng vô cùng thuận lợi. Đảo mắt, La Tiểu Lâu đã tới cánh cửa của khoang thuyền. Hắn không khỏi rảo nhanh bước, sắp thoát được rồi!!

La Tiểu Lâu mở cánh cửa ra, lặng lẽ thở nhẹ, vạn hạnh là trên đường đi không có ai chặn đường hắn, giờ dù có ai đến cũng chẳng thể làm gì được nữa. Chỉ cần hắn bước ra ngoài không gian là hắn có thể lái 125 ly khai.

Nhưng mà, đúng lúc này, bên ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến một tiếng vang thật lớn.

Sự thật lại lần nữa chứng minh một điều, sự không may luôn không có hạn độ. Sắc mặt La Tiểu Lâu tái nhợt. Lúc này mã vẫn có phi thuyền tới! Tiếng động ban nãy là do sự tiếp nối giữa hai phi thuyền. Rất nhanh, bên ngoài vang lên tiếng bước chân… đang có người hướng về phía này…

La Tiểu Lâu cắn chặt răng, nhanh chóng chạy vào bên trong tìm chỗ nấp

Nhưng mà, hắn chưa chạy được hai bước, đằng sau đã truyền đến một âm thanh lạnh như băng " La Tiểu Lâu, ngươi đứng lại!!"

Nghe được âm thanh quen thuộc nhưng đầy lạnh lẽo của Nguyên Tích, La Tiểu Lâu ngừng lại.

273. Chương 270

La Tiểu Lâu kích động đến mức gần như rơi lệ đầy mặt. Người nói rõ ràng là Nguyên Tích! Sau bao ngày xa cách, hắn rốt cuộc cũng gặp được … hắn muốn nói cho Nguyên Tích biết hết thảy… tuy rằng tên kia đại khái sẽ không hiểu nổi tâm tình cũng như cảm giác sợ hãi của một kẻ yếu, có khi nghe xong cũng sẽ chỉ cười nhạo hắn … thế nhưng, quan trọng nhất là, hắn cuối cùng cũng an toàn rồi … Nghĩ vậy, La Tiểu Lâu thở hắt ra, ngay cả cái âm thanh lãnh đạm muốn chết của Nguyên Tích lúc này đều nghe có vẻ dị thường đáng yêu:>

La Tiểu Lâu bức thiết mà xoay người lại, muốn biểu đạt một chút sự kinh hỉ của chính mình.

Nhưng mà, La Tiểu Lâu còn chưa kịp xoay người, bỗng nhiên xuất hiện hai người ở hai bên trái phải hắn, mỗi người bắt lấy một cánh tay hắn rồi sau đó dùng một tốc độ nhanh đến khó tin khóa tay hắn lại. Đại khái để thêm bảo hiểm … trên người hắn còn bị trói vài vòng dây xích thú, chất liệu giống như đúc thứ còng mà La Thành Vận dùng để trói hắn.

La Tiểu Lâu biết, nguyên lực của hắn luôn luôn tăng trưởng theo thời gian, thế nhưng tốc độ tăng của nguyên lực hắn lúc này lại phi thường chậm, do vậy hắn đoán, đây chắc là loại khóa chuyên môn dùng cho dị thú.

La Tiểu Lâu ngẩn ngơ, sau đó khiếp sợ mà ngẩng đầu nhìn Nguyên Tích. Động tác ngẩng phắt đầu của hắn quá nhanh, dọa hai người đang kìm tay hắn sợ hãi nhảy dựng. Bọn họ nghĩ rằng La Tiểu Lâu muốn phản kháng, định thương tổn vương tử điện hạ cho nên lực ghìm giữ tay hắn lại tăng vài phần.

"Được rồi, dẫn hắn đi, giờ cần phải trở về gấp, đưa hắn đi tòa án quân sự, để cho thẩm phán xử tử. Ta một giây cũng không muốn nhìn đến hắn!" Nguyên Tích tỏ vẻ vô cùng chán ghét, lạnh lùng nói. Hắn thậm chí còn chẳng thèm liếc nhìn La Tiểu Lâu một cái, hướng về phía trong phi thuyền mà đi thẳng.

Thực tế, Nguyên Tích giờ đang cố gắng nhịn xuống sát ý giết chết ngay người trước mặt. Đây đã là cực hạn chịu đựng của hắn rồi. Hơn thế nữa, chỉ cần đứng gần La Tiểu Lâu, hắn liền vô cùng khó chịu, không thoải mái… Nguyên Tích nhíu mày. Hắn chưa từng miễn cưỡng chính mình bao giờ, mà hiện tại, trong lòng hắn như đang có một âm thanh đang không ngừng không ngừng lặp lại: ngươi thể giết hắn, ngươi không thể giết hắn …

Thế nhưng, tại sao lại không thể giết? Chẳng lẽ là bởi vì yêu cầu cưỡng ép của Nguyên Triệt? Đúng thế, chắc chắn là như vậy … Nguyên Tích nhanh chóng tìm cho mình một cái lý do.

Lúc đi qua bên người La Tiểu Lâu, sự khó chịu trong lòng Nguyên Tích đã đạt tới đỉnh, thậm chí có cảm giác không thể đi nổi nữa. Không ai có quyền kiềm chế hắn, thậm chí không thể, chứ đừng nói gì đến một con dị thú làm người người thù hận …

Nguyên Tích nhăn mặt mà sờ lên ngực mình, sau đó ngón tay chậm rãi lòm vào

La Tiểu Lâu ngơ ngác mà nhìn Nguyên Tích. Cái cảm giác quen thuộc trước ngực đã biến mất. Hắn biết, cái khế ước giữa hai người … đã bị Nguyên Tích đơn phương giải trừ … từ giờ trở đi, hắn cuối cùng cũng không thể ảnh hưởng gì đến Nguyên Tích … Về phần khế ước vẽ lên trên ngực La Tiểu Lâu bên này, La Tiểu Lâu không hề giải trừ, hắn cũng sẽ không bao giờ giải trừ được … Không biết vì cái gì, trước giờ Nguyên Tích chưa bao giờ nói cho hắn biết phương pháp để giải trừ khế ước. Nhưng giờ thì sao? La Tiểu Lâu chẳng buồn nghĩ đến việc giải trừ nó nữa. Mặc dù hắn biết rõ, khế ước bên này của hắn vẫn còn cũng đồng nghĩa với việc tất thảy những thương tổn của Nguyên Tích cũng sẽ tạo thành ảnh hưởng với bản thân hắn … nhưng cũng chỉ thế mà thôi.

Điều làm hắn không hiểu nổi là, sao Nguyên Tích lại muốn làm như vậy? La Tiểu Lâu không dám tin mà trừng mắt nhìn bóng lưng đã đi xa. Hắn muốn quát to lên, muốn chất vấn Nguyên Tích, nhưng hắn căn bản chẳng thể phát ra âm thanh nào. La Tiểu Lâu bây giờ vô cùng thống hận kẻ đã hạ độc mình. Có lẽ, những kẻ đó chính là muốn như thế này. Giờ đây hắn không thể trao đổi cùng bất luận kẻ nào, dù là Nguyên Tích hay là tại tòa án, hắn cái gì cũng không thể nói.

125 hoài nghi, lặng lẽ nhìn Nguyên Tích, giật giật trong túi áo của La Tiểu Lâu một chút, thế nhưng cuối cùng cũng không nói gì.

Nguyên Tích bước đi nhanh hơn, vừa đi vừa nói với người bên cạnh "Liên hệ bên kia, một ngày sau chúng ta dẫn người tới, bảo bọn họ chuẩn bị sẵn sàng đi, ta không muốn lôi thôi mất thì giờ"

Road ưu thương mà liếc nhìn La Tiểu Lâu một cái, ứng tiếng với Nguyên Tích.

Người ở trong phi thuyền lúc này mới ý thức được có chuyện xảy ra, chạy vội tới cửa, nhìn tới Nguyên Tích hắc nghiêm mặt, trong lòng tất cả đều vô cùng căng thẳng … tới khi nhìn thấy La Tiểu Lâu bị áp giải đằng sau lưng Nguyên Tích, sắc mặt ai ai cũng đại biến. Người chịu trách nhiệm đi đầu thậm chí còn có chút phát run, trong lòng thì đem kẻ canh giữ cửa phòng La Tiểu Lâu mắng ngàn vạn lần. Đồng thời, hắn cũng rất nghi hoặc. Buồng giam của La Tiểu Lâu ở tận trong cùng, bên cạnh phòng còn có người chuyên môn canh giữ, lối thoát hiểm cũng được cất cử không dưới mười người … La Tiểu Lâu sao có thể chạy ra được? rồi còn bị vương tử điện hạ bắt được?

Nguyên Tích không thèm để ý đến đám người đang tiến tới thỉnh tội, trực tiếp đi vào trong. Qoad thì lưu lại xử lý những vấn đề tiếp sau.

Dưới sự chỉ đạo của Road, La Tiểu Lâu bị an bài ở phòng bên cạnh của Nguyên Tích. Thế nhưng hắn căn bản không thể ra khỏi phòng, chớ nói gì đến việc gặp được Nguyên Tích. Hơn nữa, vì hắn vừa mới bỏ trốn, trong phòng giờ cũng có hai gã lạ mặt trông coi.

La Tiểu Lâu chỉ có thể ôm mặt đau khổ, cùng 125 ở trong ý thức thương lượng xem phải làm thế nào để giải quyết vấn đề trước mắt.

Ý của 125 là, khi Nguyên Tích tới đế đô, La Tiểu Lâu trốn khỏi phi thuyền áp giải.

Ly Tác thì lại muốn lưu lại hỏi xem Nguyên Tích rốt cuộc là có ý gì. Có gì đó không thích hợp. Hắn rất hiểu Nguyên Tích, từ sau khi ra khỏi Bụi động, hắn chưa từng hoài nghi Nguyên Tích bất cứ cái gì… thế

nhưng hắn cũng không tranh luận cùng 125, chỉ trộm trộm dùng nguyên lực mài mòn cái còng tay đặc thù kia.

TRong bóng tối, trong một gian phòng khác, có hai người đầy bất an mà nhìn lẫn nhau. Cuối cùng, một trong hai người nói "Giờ động thủ cũng muộn rồi, chúng ta không thể động vào La Tiểu Lâu dưới mắt của Nguyên Tích được"

Người kia im lặng thật lâu mới lên tiếng đáp "Dù không giết hắn thì giờ hắn cũng chẳng thể nói chuyện, tới tòa án quân sự cũng chẳng thể làm được gì. Hơn nữa, chiếu theo thái độ của Nguyên Tích, ta tin thẩm phán cũng sẽ đưa ra phán quyết rất nhanh thôi"

"Cũng chỉ có thể như vậy, hai chúng ta đã là hai cái nội tuyến cuối cùng của liên bang rồi.."

Buổi tối rất nhanh qua đi, nhưng người ngủ được cũng quả thực rất ít. Road thâm quầng quầng mắt, đưa bữa sáng tới phòng cho Nguyên Tích, nhìn thấy sắc mặt Nguyên Tích vẫn là như vậy, chưa có gì khôi phục, trong lòng âm thầm thở dài. Từ hôm trước đến giờ, Nguyên Tích điện hạ vẫn là cái dạng này… Nghĩ tới lời công đạo của Nguyên Triệt điện hạ, Road cũng cảm thấy vô cùng khó xử. Nếu Nguyên Tích điện hạ nhất nhất đòi đi tòa án quân sự, hắn cũng chỉ có thể liên hệ cho Nguyên Triệt điện hạ trước để ngài ấy đến bãi bình mà thôi.

Nguyên Tích đang định gọi điện, cánh cửa phòng hắn bỗng nhiên mở ra, một người bưng chén đĩa đi tới, bên trên chính là một phần bữa sáng tươm tất mới tinh.

Nguyên Tích nhíu nhíu mày, cảm thấy phiền chán không nói nên lời, phất phất tay, bảo người nọ cùng mang theo bữa sáng lui đi.

Sau nửa giờ, phi thuyền rốt cuộc cũng tới được đế đô.

La Tiểu Lâu bị người dẫn ra. Trải qua cả đêm cố gắng,chốt khóa của còng tay đã bị hắn mài mòn hết, chỉ còn giữ được cái vẻ nối liền bên ngoài mà thôi.

La Tiểu Lâu không yên lòng mà đi ra, vẻ mặt đầy hoảng hốt. Nguyên Tích vẫn như trước không thèm liếc tới hắn. Trải qua một đêm suy xét, La Tiểu Lâu đã chẳng muốn đi chất vấn Nguyên Tích nữa. Vô luận vì cái gì, hắn đột nhiên không muốn biết đáp án.

125 ở sâu trong túi áo của La Tiểu Lâu xoay đến xoay đi. Nó có chút khẩn trương. Tuy rằng nó đã chuẩn bị tốt hất thảy rồi … chỉ cần ra khỏi cánh cửa của khoang thuyền này, nó lập tức có thể mang La Tiểu Lâu rời đi… đó thực ra là một cơ hội… cơ hội để La Tiểu Lâu có thể rời xa khỏi nhân loại.

Lcs La Tiểu Lâu cúi thấp đầu ra khỏi cửa, Nguyên Tích đang đi phía trước bỗng nhiên xoay người. Có vẻ như hắn muốn phân phó Road cái gì đó. Thế nhưng lúc nghiêng đầu xong, Nguyên Tích bỗng nhiên dừng bước.

Road nhìn theo hướng nhìn của Nguyên Tích, nghi hoặc, theo góc độ này, bọn họ có thể thấy rất rõ ràng khuôn mặt nghiêng nửa của La Tiểu Lâu.

Nguyên Tích gắt gao mà nhìn chằm chằm cái phương hướng kia, trong mắt có kinh sự cùng nghi hoặc. Hắn bỗng nhiên quay người lại, tới trước mặt La Tiểu Lâu cùng hai người đang áp giải hắn, một tay túm ngụ cổ áo La Tiểu Lâu, cau mày nói "Ngươi …"

La Tiểu Lâu cứng đờ, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt của Nguyên Tích đang gần trong gang tấc. Trong con mắt kia chứa đầy sự hận ý lạnh lùng xa lạ, tâm lý của La Tiểu Lâu sau khi trải qua một cuộc kiến thiết lại cả đêm qua giờ đã sụp đổ trong gang tấc.

La Tiểu Lâu dùng nguyên lực cả đêm, tinh thần vốn dĩ đã cực độ mệt mỏi, hơn nữa vì Nguyên Tích cưỡng chế cởi bỏ khế ước, giờ nhìn thấy Nguyên Tích như vậy … La Tiểu Lâu đối diện với đôi mắt vừa xa lạ vừa quen thuộc kia một lát, sau đó nghiêng đầu đi, hắn thực sự không muốn biết cái gì nữa cả.

Nguyên Tích không nói nên lời, thực tế, chính hắn cũng không biết mình muốn nói cái gì. Tiềm thức hắn cứ bảo hắn không thể buông tay… Rõ ràng hận đến mức không thể giết ngay lập tức, nhưng vì cái gì … hắn không muốn làm cho người kia thể hiện vẻ mặt kia …

Này quả thực thực sự kỳ lạ … đáy lòng hắn, trừ bỏ sát ý cùng oán hận … không hiểu sao lại có một loại khát vọng không nên lời …

Nhìn thấy Nguyên Tích cầm tay La Tiểu Lâu không buông, hai người đang ở đằng sau có nhiệm vụ áp giải La Tiểu Lâu liếc nhìn nhau một cái, cuối cùng một người cố khơi dậy lá gan của mình, đi tới nhắc nhở "Điện hạ, chúng ta phải đi thôi"

Tầm mắt của Nguyên Tích như trước không rời khỏi La Tiểu Lâu. Hắn thậm chí cảm thấy chướng mắt với hai kẻ đang áp giải La Tiểu Lâu … bon họ đứng gần La Tiểu Lâu như vậy làm cái gì…

Người ban nãy vừa thưa lo lắng mà liếc nhìn bên Nguyên Tích một cái, còn nói thêm "Điện hạ, chúng ta phải lập tức đến Tòa án quân sự"

"Không đi, chúng ta sẽ quay về hoàng cung" Nguyên Tích bỗng nhiên nói vậy.

"Nhưng thưa điện hạ, dựa theo ý của ngài, tòa án quân sự đã được mở, hội đồng quan tòa cũng đã chờ ở đó, chỉ cần chờ người bị áp giải đến lập tức đưa phán quyết … toàn bộ nhân dân đế quốc đều đang chờ ngài đưa ra đáp án cho chuyện này…!" – Người còn lại không thể tin được mà thốt ra, sau đó hắn mới phát hiện Road đang híp mắt nhìn mình … nhưng đã trót nói hết ra mất rồi.

Nguyên Tích rốt cuộc cũng rời mắt khỏi La Tiểu Lâu, nở ra một nụ cười chói mắt với hai người kia "Vậy sao? Vậy ngươi muốn hay không làm theo ý của ta, giờ cứ thế định tội danh cho hắn? sau đó tự mình động thủ?"

Người nọ sắc mặt trắng nhợt, run run cúi đầu. Nguyên Tích lạnh lùng liếc nhìn bọn họ một cái, ra hiệu với Road, sau đó khiêng cả người La Tiểu Lâu lên vai, trước tiếng kinh hô của bao người, đẩy ra cánh cửa khoang thuyền, nhảy xuống. Giữa không trung, một trận cơ giáp mà vàng im lặng đứng đó, đợi chủ nhân.

La Tiểu Lâu vẫn còn choáng váng hồ hồ mặt mũi, chưa thật hiểu được tình huống thì đã ở trong cơ giáp rồi. Hắn quay đầu nhìn về phía Nguyên Tích, nhịn không được muốn hỏi một chút.

Đáng tiếc giờ hắn không nói được … tay vừa mới nâng lên, Nguyên Tích giống như một con mèo bị rối mao vậy, quay phắt đầu, trừng mắt với hắn, thậm chí còn chán ghét mà né sang một bên "Ngươi muốn làm gì?!"

La Tiểu Lâu nhịn không được trợn trắng mắt. Cái biểu tình như con gái nhà lành bị đùa giỡn vậy là sao? Những lời kia phải để hắn hỏi mới đúng chứ!

Nguyên Tích nhìn chằm chằm La Tiểu Lâu, rồi bỗng ánh mắt biến đổi. La Tiểu Lâu nhận ra điều gì đó, cúi đầu, phát hiện còng tay của mình đã rời ra.

La Tiểu Lâu cố gắng biểu lộ ra một nụ cười vô hại, đưa tay ra hiệu, ý bảo chính mình thực sự an toàn, không có ý gì khác cả. Trong lòng hắn bây giờ thì đang gào thét … nhà nó, thế này thì trao đổi thế nào được nữa???

Khi cơ giáp của Nguyên Tích biến mất ở chân trời, Nguyên Triệt – người được Road âm thầm thông báo mời tới cứu người – nhìn thân ảnh cậu em của mình lâm trận bỏ chạy mà vẫn đường hoàng như hợp tình đúng lý lắm … haizz, Nguyên Tích gọi tất cả mọi người lại, nổi giận đùng đùng mà nói rằng nhất định phải xử tử La Tiểu Lâu, giờ lại tự tay mang La Tiểu Lâu đi… đây là có ý gì???

Ai nha, thật sự là làm cho phụ thân mẫu thân cùng hắn lo lắng suông một hồi rồi …

274. Chương 271

Trên đường trở về, Nguyên Tích một mực làm mặt lạnh không thèm để ý tới La Tiểu Lâu, hơn nữa lúc nào cũng chú ý giữ khoảng cách. Mỗi lần La Tiểu Lâu cố gắng cùng hắn câu thông, Nguyên Tích lập tức dùng ánh mắt cảnh cáo nhìn chằm chằm hắn, hơn nữa biểu lộ rằng nếu La Tiểu Lâu dám tiến lên một bước sẽ phanh hắn thành tám khối cho coi.

La Tiểu Lâu mê mang mà nhìn người bên cạnh, không hiểu nổi Nguyên Tích đây là có ý gì. Trước khi hắn kịp chạy trốn thì đem hắn bắt lại, khi hắn sắp bị phán tử hình thì đem hắn mang đi, mà bây giờ thì bắt đầu bỏ rơi không thèm nhìn hắn. Cho dù là Nguyên Tích phối hợp quân đội diễn trò cho mọi người xem, nhưng giờ cũng chỉ còn hai người thôi mà, cũng đâu cần cố kỵ cái gì đâu.

"Ngươi nói xem, hắn là làm sao vậy?" La Tiểu Lâu nhịn không được oán thán với 125. Khi mà Nguyên Tích coi hắn như hồng thủy mãnh thú, hắn cũng chỉ có thể than thở với 125.

Ta sao biết được Nguyên Tích đang nổi điên cái gì, nhưng có một chuyện không thể nghi ngờ là, hắn lại một lần nữa phá vỡ kế hoạch bỏ đi của ngươi và ta – 125 thầm nghĩ, đồng thời trả lời La Tiểu Lâu một cách thành khẩn vạn phần "Có lẽ Nguyên Tích chẳng qua là không muốn để ý tới ngươi nữa, căn cứ nghiên cứu của ta đối với nhân loại, ở phương diện hôn nhân gia đình, vợ chồng kết hôn được một thời gian, tình cảm rất dễ bị thay đổi hoặc là đạm hóa (trở nên nhạt hơn), nhất là nam nhân … Nhân loại về mặt này thực chẳng nhờ vả được gì cả… hoàn toàn chẳng thể bằng được dị thú, cả đời chỉ trung thành với một bạn đời … Nhất là khi các ngươi còn chưa có ấu thú, à nhầm, hài tử …"

"Ngươi gọi cái hành động ngu ngốc này của hắn là thay đổi tình cảm?" La Tiểu Lâu tức giận, nghi ngờ mà nhìn chằm chằm Nguyên Tích "Ta cảm thấy nghiêm trọng hơn ngươi nói nhiều, giống như là, như là.."

"Ta biết, có lẽ đây là biểu hiện tiền ly hôn, hắn nhất định phải làm dáng một chút, bày tỏ hắn không còn thích ngươi nữa …" 125 đang cực lực dùng kế ly gián, Nguyên Tích chợt lườm về phía bên này một cái, nó lập tức run lên lẩy bẩy, chưa suy nghĩ cẩn thận đã quyết định chết máy.

Thực ra, Nguyên Tích chẳng qua là cảm thấy La Tiểu Lâu an tĩnh quá, làm hắn bắt đầu hoài nghi con dị thú giảo hoạt hung tàn này có phải đang có âm mưu gì đó không … nhưng cũng chẳng sao cả, hắn hoàn toàn có thể chế trụ được nó.

Nguyên Tích tiện tay thiết lập đường đi, rồi nhìn về phía La Tiểu Lâu… thân thể gầy yếu lại đơn bạch, cũng chẳng có cái gì gọi là khí thế, lại càng không có vẻ có bất cứ năng lực nào… cái này cùng ấn tượng trong đầu hắn về dị thú chênh lệch như trên trời dưới vực … đại khái cái duy nhất làm cho người ta động tâm chính là con ngươi màu đen đầy linh động, lông mi tiêm dài, đôi môi nhìn qua hết sức mềm mại, hôn vào đó tư vị nhất định sẽ vô cùng tốt đẹp … lão thiên! Hắn đang nghĩ cái quái gì vậy??

Nguyên Tích chật vật thu hồi tầm nhìn đầy bất bẻ của mình. Chẳng lẽ tên dị thú kia giỏi về mị thuật? Ừ, nhất định là thế. Bảo sao người này lại bị đưa tới hòa thân… đại khái đây là công dụng duy nhất của hắn đi … Chắc chắn là như thế.

Nhưng mà … làm thế cũng đúng … Nguyên Tích hoàn toàn không nhận thức được rằng hướng suy nghĩ của hắn đã đi chệch đường rất nhiều rồi.

Khi La Tiểu Lâu đang lo lắng vì 125 tự nhiên chết máy, bọn họ đã tới được hoàng cung.

Hai người nhanh chóng nhảy xuống khỏi cơ giáp, đứng ở cửa cung điện quen thuộc. Nguyên Tích đầy hung ác mà liếc nhìn La Tiểu Lâu một cái, do dự chốc lát rồi quyết định đeo lên một đôi găng tay trắng, cầm tay La Tiểu Lâu dắt vào trong.

La Tiểu Lâu thấy vậy khóe miệng co quắp. Giờ hắn cảm thấy thực hận chính bản thân mình. Chẳng qua là cái tiếp xúc gián tiếp (qua đôi găng tay) thôi mà cũng làm cho đáy lòng hắn trở nên mừng rỡ. Có vẻ như hắn mới là kẻ không thể rời bỏ nổi Nguyên Tích. Lão thiên!!! Cái này cũng chả phải hiện tượng tốt gì.

Quản gia tổng quản đứng ở đại sảnh, nhìn thấy vương tử điện hạ đang lôi kéo vương tử phi đi vào, ánh mắt nhất thời sáng rỡ. Mặc dù vương tử phi có chút ủ rũ cúi đầu … nhưng ông vẫn thở phào nhẹ nhõm, hơn nữa còn đúng lúc nở ra một nụ cười, tiến lên nghênh đón.

Không để La Tiểu Lâu kịp chào hỏi cùng lão quản gia,Nguyên Tích đã hung hăng lườm hắn một cái, ném ra một câu với lão quản gia, liền mang La Tiểu Lâu trở về phòng.

Lão quản gia bị bỏ qua một bên vẫn tiếp tục duy trì nụ cười, vẫy tay gọi một nữ hầu đến, giao phó cho cô ta đưa bữa trưa đến phòng của vương tử điện hạ, rồi lấy tốc độ nhanh nhất của một thân già chạy về phía hai vị bệ hạ. Ông ta phải tự mình đi báo cho hai vị bệ hạ tin tức tốt này.

Mấy ngày gần đây Nguyên Tích điện hạ thực đúng là làm cho người ta lo lắng, lúc nào cũng bày ra một tờ xú mặt (mặt thối:>) nhưng mà cũng may, ngài ấy sắp khôi phục bình thường rồi.

Về phần vương tử phi là dị thú … đây không phải là vấn đề mà lão cần suy tính, trước đó, lão chỉ biết rằng mình rất thích cái người trẻ tuổi kia.

La Tiểu Lâu rốt cuộc cũng đã trở về căn phòng quen thuộc, trong mắt không tự chủ được toát ra sự vui sướng cùng tưởng niệm.

Nguyên Tích đầy giễu cợt mà liếc nhìn La Tiểu Lâu, trong lòng lại len lén bổ sung khuyết điểm của người ta: quá mức tình cảm, bị lệ thuộc vào kẻ mạnh … phái một tên dị thú như vậy tới bên này nằm vùng, thực tin tưởng hắn có thể hoàn thành nhiệm vụ sao …

La Tiểu Lâu phát hiện, từ sau khi vào phòng, Nguyên Tích liền lạnh mặt đứng ở bên cạnh, chẳng có ý định nói chuyện tí nào. La Tiểu Lâu nhìn nhìn xung quanh, sau đó đi tới đầu giường, lấy ra một quyển sổ điện tử, viết viết lên trên "Chúng ta phải nói chuyện!"

La Tiểu Lâu viết xong liền đưa cho Nguyên Tích, vẻ mặt thành thật. Mặc dù hắn thực không muốn biết nguyên do, nhưng nếu đã về đây, hắn nên làm rõ mọi chuyện, cho dù tình cảm của hai người đã xảy ra vấn đề, hắn cũng muốn cố gắng bù đắp lại.

Nguyên Tích ngồi ngay ngắn lại, hất cằm, ngạo mạn nói "Ngươi muốn nói chuyện gì?" hắn cảm thấy nói gì cũng được, giờ quyền chủ động nằm ở tay hắn, La Tiểu Lâu muốn sống chẳng phải là phải van nài hắn hay sao?

La Tiểu Lâu nhìn Nguyên Tích bày ra tư thái 'ta tuyệt đối sẽ thắng', khóe miệng lần nữa co quắp lại, lại chẳng nói gì, tiếp tục viết vào quyển sổ điện tử "Thân phận của ta bị lộ, làm sao bây giờ?"

Nguyên Tích nhìn lướt qua, không đợi La Tiểu Lâu đưa quyển sổ sang, trực tiếp nói "Giờ ta không muốn căn nhắc chuyện này, chờ mấy ngày sau lại nói" – nhưng vì sao mình lại thay đổi chủ ý, mang La Tiểu Lâu trở về… chính hắn cũng đầy mê mang, chỉ cảm thấy mình buộc phải làm như vậy… Được rồi, đây có lẽ di chứng của mị thuật… nhưng thế thì sao? Giờ hắn hoàn toàn có thể thừa cơ thể nghiệm cuộc sống sinh hoạt sau khi lập gia đình … Nhắc tới đây, hắn mới nghĩ tới, mình chỉ nhớ có cừu hận đối với dị thú, hoàn toàn không nhớ nổi những chuyện sau khi kết hôn.

La Tiểu Lâu nhíu mày. "Mấy ngày sau lại nói.." là sao? Tay vừa động, lại viết "Ngươi giờ cứ hành động tùy tính như thế … giờ ngươi cần cân nhắc nên giải thích với dân chúng như thế nào đi chứ, không thì cuộc hôn nhân của chúng ta làm sao bây giờ? Ngươi đã dẫn ta trở lại thì cũng phải cho quân bộ một cái lý do hợp lý chứ?"

Nguyên Tích nhảy dựng lên "Sao ta lại phải cho bọn họ lý do, chẳng qua là dời lại thêm mấy ngày nữa mà thôi"

La Tiểu Lâu giận đến mức đứng phắt lên, nhưng mà giờ hắn đâu thể lên tiếng được, đứng lên mà không quát ra được tiếng nào, chỉ có thể trợn mắt với Nguyên Tích, nhanh chóng viết "Ngươi có ý gì? Ta còn chưa thoát khỏi nguy hiểm?"

Nguyên Tích hừ một tiếng "Dĩ nhiên, ta cũng chưa nói là muốn tha cho ngươi" …a, người này nóng nẩy quá, quả nhiên là thứ không thể yêu được, hừ hừ…

La Tiểu Lâu thật muốn quăng quyển sổ điện tử trong tay vào cái mặt cao ngạo của Nguyên Tích, đỏ mắt viết "Đầu óc của ngươi có phải bị hỏng rồi không? Trước đây ngươi đã đáp ứng ta cái gì? Ngươi đã nói là ngươi yêu ta, vô luận thế nào cũng sẽ bảo vệ ta an toàn…" Viết xong những lời này, La Tiểu Lâu càng thấy giận hơn, cũng thấy có chút rùng mình. Sao những lời này giống lời nói của nữ nhân vật chính trong mấy bộ phim sến súa của 125 thế nhỉ?

Kết quả, Nguyên Tích còn nhảy lên nhanh hơn cả La Tiểu Lâu. Hắn cũng giận đến nỗi mặt mũi đỏ bừng, nhìn người kia mà quát "Ta, ta yêu ngươi á? Không thể nào! Ta sao có thể yêu một con dị thú? Ngươi kể chuyện cười quốc tế đấy à? Nếu ngươi muốn đi tòa án quân sự bây giờ, ta cũng chẳng ngại đưa ngươi đến đó luôn!"

La Tiểu Lâu cũng tức giận, ghì mạnh tay mà viết mấy chứ " Nguyên Tích, ngươi thực muốn ly hôn?"

Nguyên Tích vừa giận vừa sợ mà nhìn La Tiểu Lâu, lại cự nự không chịu trả lời vấn đề này, trốn tránh bằng cách châm chọc người kia "Ngươi xem dáng vẻ của ngươi bây giờ kìa, rõ là một bộ ngu xuẩn, ngươi đã cho đi tình cảm của mình quá nhiều rồi đấy!"

Lúc này, 125, vấn đang ở trong túi của La Tiểu Lâu, lặng lẽ nói "… ta cảm thấy, ta đã tìm ra được nguyên nhân rồi… căn cứ kinh nghiệm xem trên trăm bộ phim của mình, Nguyên Tích có vẻ như đã mất trí nhớ"

'Mất trí nhớ'? La Tiểu Lâu tỉnh táo lại, viết xuống một hàng chữ " Nguyên Tích, ngươi có nhớ chuyện lúc chúng ta ở Bụi động không?"

Nguyên Tích vẫn còn rất tức giận, nhưng điều này cũng chẳng làm ảnh hưởng đến tốc độ đọc hàng chữ La Tiểu Lâu vừa viết ra, đầy nghi ngờ mà hỏi ngược lại "Đó là cái gì?"

Tay của La Tiểu Lâu tuột xuống, tâm cũng theo đó mà trầm theo. Hắn cảm thấy cả người vô lực, cuối cùng viết " Nguyên Tích, ta không biết là vì sao nhưng ngươi đã mất đi một phần trí nhớ rồi. Ta chỉ có thể nói cho ngươi biết, chúng ta là người yêu. Mặc dù ta là dị thú, nhưng ta cũng không muốn rời khỏi ngươi. Ta hy vọng ngươi có thể mau chóng khôi phục … dĩ nhiên, ta cũng sẽ tận lực nghĩ cách…"

La Tiểu Lâu viết xong, mệt mỏi lo âu mà nhìn Nguyên Tích.

Nguyên Tích vẫn còn bày ra bộ dáng gà chọi, rõ ràng không tin điều La Tiểu Lâu vừa viết ra, hơn nữa còn kiên trì quan điểm của mình: La Tiểu Lâu là quá yêu hắn rồi, cố gắng dùng hết thủ đoạn, sống chết đổ cho là tại hắn mất trí nhớ.

La Tiểu Lâu vô lực khoát tay một cái, buông xuống sổ điện tử. Hắn bây giờ nhất định phải sửa sang lại ý nghĩ. Hơn nữa, vừa rồi tức giận làm cho đầu óc không được thanh tỉnh, giờ cần phải bình tĩnh, tí nữa mới có thể nghĩ biện pháp giúp Nguyên Tích nhớ lại. Dĩ nhiên, có thể nhớ lại hay không còn là một chuyện khác. Nghĩ tới đây, La Tiểu Lâu lại càng cảm thấy hỏng bét.

La Tiểu Lâu đứng dậy đi vào phòng tắm, Nguyên Tích ở phía sau nhìn chằm chằm. 125 cảm thấy đây đúng là một cơ hội tốt, len lén chạy về phía phòng nhỏ của mình. Nó cũng đã lâu rồi chưa thay quần áo …

La Tiểu Lâu vừa mới xả nước xong, đang định cởi quần áo, chợt thấy Nguyên Tích đứng ở cửa, không khỏi nhíu mày, bước tới.

Nguyên Tích đọc được trong mắt La Tiểu Lâu ý hỏi "ngươi tới làm cái gì?" trả lời "Ta sao không thể tới đây? Chúng ta không phải là vợ chồng hay sao? hơn nữa, ta không ở đây canh chừng, nhỡ ngươi chạy trốn thì làm sao?"

Đối mặt với một Nguyên Tích làm bộ lãnh đạm cao ngạo, La Tiểu Lâu nhức đầu phát hiện ra, trạng thái không nói lý này, thật là biến thành y hệt như lúc mới gặp nhau. Dĩ nhiên, giờ hắn đã rất hiểu Nguyên Tích rồi, không sợ nữa, nhưng mà cũng chẳng có cách nào để ngăn Nguyên Tích cả, hắn cũng không thể đuổi Nguyên Tích ra khỏi phòng tắm.

La Tiểu Lâu buồn bực mà coi như không thấy Nguyên Tích, bắt đầu cởi quần áo, nhanh chóng chui vào trong bồn tắm. Tiếp đó, hắn trợn mắt há mồm mà nhìn cái vị trí đang đội lều lên của Nguyên Tích kia. Nguyên Tích tựa hồ cũng nghi ngờ cúi đầu, nhưng rất nhanh, hắn ta đã cho ra kết luận, thống khoái mà bước tới, hơn nữa là vừa đi vừa cởi quần áo – dáng vẻ hưng hái bừng bừng thể nghiệm hưởng thụ thú sinh hoạt vợ chồng…

275. Chương 272

Nguyên Triệt vừa mới vào tới phòng khách, đã thấy lão quản gia đang lo lắng mà đi tới đi lui, trong phòng cũng có mấy người hầu vẻ mặt mang theo nét lo âu, nghi hoặc mà hỏi "Xảy ra chuyện gì thế?'

Lão quản gia nghe vậy, bước nhanh lại, cấp thiết mà nói "Đại vương tử điện hạ, ngài cũng biết rằng Nguyên Tích điện hạ cùng vương tử phi điện hạ đã trở về rồi đúng không?"

Nguyên Triệt nhếch miệng cười "Biết, đây chẳng phải là chuyện tốt sao?"

Lão quản gia xoa xoa tay "Đây đương nhiên là chuyện tốt, thế nhưng, thế nhưng … bọn họ bây giờ có vẻ như đánh nhau …" Hai người đó thậm chí cơm trưa cũng không ăn.

Sauk hi Nguyên Tích cùng La Tiểu Lâu vào phòng, lão quản gia lập tức hội báo với những người liên quan, sau đó bắt đầu đi bộ vòng quanh phòng của Nguyên Tích điện hạ.

"Ngài biết đấy, thần tuyệt đối không hề có ý nghe trộm chuyện của Nguyên Tích điện hạ, nhưng mà, động tĩnh trong phòng bọn họ thực sự là quá …" Quản gia tổng quản bảo thủ mà nói. Thực tế, ông đang lo lắng Nguyên Tích điện hạ đang tiến hành bạo lực gia đình …

Nguyên Triệt méo miệng, ngờ vực hỏi "Ngươi nói là bọn họ đã đánh nhau?" Lẽ nào Nguyên Tích gióng trống khua chiêng đem người đưa về chỉ là để đánh nhau? Đầu óc của thằng em mình có hỏng thì chắc cũng không đến mức làm loại chuyện đó đâu nhỉ?

"Bên phụ thân ta, bọn họ bảo sao?" Nguyên Triệt lại hỏi.

Lão quản gia lau lau mồ hôi trán "Phượng bệ hạ nói rằng ngài ấy sẽ lập tức tới ngay" Trong vương cung đã không biết bao nhiêu năm chưa có cảnh vợ chồng cãi nhau như thế này rồi, cho nên tính nghiêm trọng của nó cũng đã bị đề cao lên tới một cấp độ trước nay chưa từng có.

Nguyên Triệt nhíu mày suy tư, nói "Để ta xem sao đã"

Lão quản gia cùng Nguyên Triệt tới cửa phòng của Nguyên Tích, quả nhiên, bên trong không ngừng truyền đến những tiếng kêu đau, còn có tiếng rít gào mơ hồ, có thể thấy được hai người kia thậm chí còn chưa kịp mở ra tầng cách âm của gian phòng mà đã bắt đầu cãi nhau, đồng thời còn vô cùng kịch liệt. Nguyên Triệt nhíu nhíu mày, đang muốn gõ cửa, lại nghe thấy âm thanh cung kính cuả lão quản gia "Bệ hạ!"

Nguyên Triệt xoay người lại, đã thấy mẫu thân – Phượng Già Lăng bệ hạ đang đi tới, vội nói "Mẫu thân, người cũng tới…"

Phượng Già Lăng khẽ gật đầu, đi tới bên cạnh Nguyên Triệt, nghe được động tĩnh bên trong, sửng sốt mà nói "Xem xem bọn hắn xảy ra chuyện gì"

Nguyên Triệt nhẹ tay gõ cánh cửa, thông báo có khách trên cửa bắt đầu lóe lên

Năm phút đồng hồ sau, Nguyên Triệt đã gõ cửa hai lần, khi Phượng Già Lăng bắt đầu cau mày, cửa bỗng nhiên đầy thô bạo mà bị mở ra.

Một khuôn mặt hổn hển xuất hiện phía sau cửa, Nguyên Tích tức giận mà nói "Ca, ngươi rốt cuộc có việc gấp gì thế? Không thấy là ta đang bận sao?" quàng quạc mà chỉ trích, to rồi nhỏ dần, bởi lẽ hắn bị ngây dại khi nhìn thấy một đội ngũ đứng ngoài cửa phòng mình.

Người bị ngây ngẩn đương nhiên không chỉ có Nguyên Tích, còn có cả Nguyên Triệt cùng lão quản gia tổng quản, về phần người đứng gần cửa nhất – Phượng Già Lăng, nội tâm thế nào thì không biết, nhưng khuôn mặt cũng chỉ thấy biển hiện ra sự bình tĩnh cùng đầy thâm ý mà nhìn đứa con mình.

Nguyên Tích không mặc y phục, toàn thân còn đang không ngừng tích bọt nước, bên hông chỉ được quay một cái khăn mặt – hiển nhiên là mới từ trong phòng tắm đi ra. Cái này còn bình thường chán … cái không bình thường là, trên cánh tay hắn, trên ngực, thậm chí trên đùi, tất cả đều giăng đầu những vết cào lằn lên hồng sắc, số lượng nhiều tới mức lệnh kẻ khác phải sợ hãi than. Mà Nguyên Tích tuy rằng đã mượn cửa che bớt, chỉ lộ ra nửa người trên, nhưng Nguyên Triệt vẫn tinh mắt nhận ra, cặp dưới lách thằng em mình là một cục bông trắng trắng tròn tròn ướt nhẹp đang giãy giụa.

Nguyên Tích cứng người, ngữ khí thoáng có vẻ băng hàn mà hỏi "Mẫu thân, người cùng ca ca lại đây có chuyện gì sao?"

Phượng Già Lăng mỉm cười nhìn tiểu nhi tử của mình mà nói "Không có gì, chỉ là tới nhắc nhở ngươi, có một số việc, ngươi nên mau chóng cho chúng ta một cái công đạo. Còn nữa, chúng ta cũng biết vóc người ngươi tốt, nhưng vẫn cần phải chú ý hình tượng"

Sắc mặt Nguyên Tích đỏi đổi, cuối cùng gật đầu "Con sẽ thế, mẫu thân"

Nguyên Triệt lúc ly khai cùng Phượng Già Lăng, ngoái đầu lại mà nói " Nguyên Tích này, tuy rằng 'tình thú' rất quan trọng, nhưng mà vẫn cần chú ý đúng mực"

Bàn tay đang nắm khung cửa của Nguyên Tích thoáng dùng lực, đen mặt mà nói "…ta biết"

Sauk hi hai người kia ly khai, lão quản gia lại chẳng hề để ý đến ánh mắt giết người của Nguyên Tích, hòa ái mà nói lên chỗ hỏng của việc bạo lực trong gia đình … Nguyên Tích cuối cùng cũng bạo phát, trước khi đóng sầm cửa lại thì nghiến răng nghiến lợi mà quát "Ta không có gia bạo hắn!!"

Lão quản gia nhìn cánh cửa bị đóng sầm lại trước mặt, bắt đầu cầu khẩn cho vương tử phi đáng thương… hy vọng Tích điện hạ 'hạ thủ lưu tình', nếu La Tiểu Lâu mà bỏ đi thật thì sẽ chẳng dễ gì tìm được người bầu bạn thích hợp với Nguyên Tích điện hạ đâu …

Mà ở trong phòng, đằng sau cánh cửa, Nguyên Tích sắc mặt cực kém, vô cùng thô lỗ mà kéo con thú trắng nãy giờ vẫn không ngừng giãy giụa dưới cánh tay mình qua, cố gắng chế trụ nó, cánh tay lại có thêm vài vết cào. Nguyên Tích hơi dùng lực, quát to "Chỉ là tắm rửa thôi, ngươi lăn qua lăn lại làm cái gì?"

M nó, này đâu phải là hắn gia bạo, mà hoàn toàn là La Tiểu Lâu đơn phương hành hung hắn! Nhìn những cái vết thương này mà xem, còn chảy máu nữa … hơn nữa, hắn chẳng qua là muốn làm giống trước đây thôi (làm giề:>) con dị thú hỗn đản này lại biến thân giữa chừng!!

Lẽ nào hắn hảo tâm cứu nó về, con dị thú này cư nhiên đến cả nghĩa vụ phu thê cũng không định thực hiện sao?

Nguyên Tích càng nghĩ càng giận, nhìn La Tiểu Lâu trong tay thành thật buông thong tứ chi, cúi đầu không dám nhúc nhích, cuối cùng hừ lạnh một tiếng, lại đi về phía phòng tắm.

Dưới tình trạng cả người đau nhức (bị cào), Nguyên Tích đương nhiên đã chẳng có còn tí hăng hái nào nữa, hắn cũng không xử lý vết thương trên người, trực tiếp mang La Tiểu Lâu vào bồn tắm.

Nhìn thấy bộ lông trắng mềm của La Tiểu Lâu ở trong nước mà bẹp xuống, trông qua vô cùng chật vật, tâm tình của Nguyên Tích bỗng nhiên khá hơn nhiều, khóe miệng nở ra một nụ cười ác ý, cầm lấy bàn chải tắm bên cạnh, tàn bạo mà nói "Giờ không còn có ai quấy rối chúng ta nữa rồi, honey à, ngươi có mệt không? ta giúp ngươi tắm tắm nhé…"

Thoải mái bắt được La Tiểu Lâu đang dự định chạy khỏi bồn tắm, Nguyên Tích bắt đầu bôi lên người La Tiểu Lâu sữa tắm … một đoàn bọt biển rất nhanh hiện ra, vây quanh tiểu thân thể đang không ngừng giãy giụa, cuối cùng, Nguyên Tích cầm lấy vòi sen, bắt đầu xả nước nóng lên trên người La Tiểu Lâu.

"Chậc chậc, nhìn ngươi bây giờ kìa, thật là dị thú sao? Ngô, lông bị ướt, thật xấu!" Nguyên Tích một bên xả nước một bên cười nhạo La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu tức giận đến mức bốc hỏa, thế nhưng lại chẳng thể làm gì được một Nguyên Tích ấu trĩ như thế…

Nguyên Tích nhìn dáng dấp chật vật của La Tiểu Lâu, nghiêng người lấy cái khăn mặt định lau … Lúc này La Tiểu Lâu bị buông lỏng, không có bất cứ cái gì đỡ, trượt chân ngã xuống.

Nguyên Tích thấy được sự kinh hoảng trong con ngươi lam sắc kia, đang định châm chọc vài câu, cơ thể đã tự phản ứng mà nhanh tay đỡ lấy nó. Sắc mặt Nguyên Tích nhất thời lại không tốt, nhăn nhó đứng lên mang La Tiểu Lâu cùng nhau rời khỏi bồn tắm.

Sauk hi bị tàn bạo sấy khô lông, La Tiểu Lâu bị ném tới trên giường, Nguyên Tích cũng theo đó mà nằm vật xuống.

276. Chương 273

Trong một gian phòng của thủ phủ liên bang, Tô Lan đem cái túi cầm trong tay hung hăng ném trên bàn, nhìn về phía người bên cạnh "Đây là chuyện gì? Vì sao bên kia còn chưa có tin tức gì?"

Người đàn ông trung niên bên cạnh sắc mặt cũng không tốt lắm nói "Những gì có thể làm chúng ta đều đã làm, tên vương tử phi dị thú kia thậm chí không thể nói chuyện được. Thế nhưng, Nguyên Tích vì sao lại muốn đem hắn về …" Này thực không có đạo lý.

Hắn trầm ngâm một chút rồi nói "Ta giờ đi liên hệ với Cư Nguyên tiên sinh, xem hắn có thể tăng thêm hiệu quả thôi miên lên một chút nữa không" Nói xong hắn mở ra máy liên lạc ở cổ tay.

Tô Lan động con ngươi, vuốt vuốt mái tóc, nói "Từ từ đã, nếu Cư Nguyên tiên sinh chịu đứng ra hỗ trợ thì không biết ông ấy có thể làm ra một vài hiệu quả khác không nhỉ? Ngươi biết đấy, Nguyên Tích ca trước kia vẫn có tình cảm rất tốt với chúng ta, đều là tại tên La Tiểu Lâu kia tới châm ngòi ly gián…"

Nam trung niên run rẩy khóe miệng, cuối cùng vẫn nói "Này chỉ có thể hỏi trực tiếp Cư Nguyên tiên sinh thôi"

Chuông gọi liên tiếp rung lên nhưng vẫn chưa có ai nhấc máy, khi người đàn ông trung niên kia bắt đầu chán nản, trước mặt hắn bỗng nhiên hiện ra một cái màn hình, hắn nhíu nhíu mày, nhưng sau khi phát hiện là ai gọi tới, vẫn cung kính hô "Khâu thượng tá, có chuyện gì thế?"

Người bên kia quan sát phòng bên này một chút, đảo mắt nhìn đến Tô Lan đứng đó, nhíu nhíu mày rồi lên tiếng "Là thế này, tổng trưởng, cấp trên luôn chỉ thị cho chúng ta phải chú ý tới người của nhị cấp văn minh… đêm qua, chúng ta phát hiện được một chuyện…"

Vừa nghe đề cập đến nhị cấp văn minh, người nam trung niên có chút đứng ngồi không yên, hắn vẫn luôn ủng hộ mối quan hệ giữa liên bang cùng nhị cấp văn minh, giờ trong quốc hội đã có không ít người phản đối hắn … dưới tình huống như vậy, nhất định không thể để chuyện gì sai lầm xảy ra … Hắn lập tức truy vấn "Chuyện gì?"

"Đặc sứ của nhị cấp văn minh hôm qua đã bí mật rời khỏi tinh cầu trung ương của liên bang, lái phi thuyền ẩn hình ly khai" Người kia nói.

Nam trung niên nhẹ nhàng thở ra, nghiêm túc mà nói "Chỉ là ly khai thôi? Có lẽ bọn họ có việc bận. Đây là do ngươi không đúng. Bọn họ là khách quý của liên bang, chúng ta không thể hạn chế chút tự do nho nhỏ như thế của người ta được. Thông báo cho bên ta, lập tức rút người về, không cần tiếp tục theo dõi …"

"Chúng ta đi theo bọn họ không chỉ là vì theo dõi, mà là còn để chịu trách nhiệm an toàn cho chính bọn họ. Nếu bọn họ xảy ra chuyện ở địa phận của liên bang, trách nhiệm này ai cũng chẳng thể đảm đương nổi. Hơn nữa, tối trọng yếu là, chúng ta phát hiện được, đặc sứ đó đi tới một cái tiểu hành tinh vứt đi. Cùng lúc đó, hệ thống theo dõi đưa tin, Cư Nguyên tiên sinh cũng đã tới nơi đó"

Nam trung niên mê hoặc mà hỏi lại "Cư Nguyên tiên sinh ở đó? Bọn họ tới tiểu hành tinh của chúng ta làm cái gì?"

"Sự việc trọng đại, chúng tôi đã lập tức tới cái tiểu hành tinh kia để phân tích, phát hiện, trong vòng mười thước tính từ mặt đất xuống, chúng ta căn bản chẳng thể dò xét được, phải mất hai mấy giờ liên tục nghiên cứu dấu vết, chúng ta mới phát hiện ra dưới lớp đất mà chúng ta không thể dò xét kia phát ra một lượng năng lượng kinh người" Người kia tiếp tục nói "Điều này có nghĩa là gì, chắc hẳn ngài đây hiểu được"

Người đàn ông trung niên biến sắc, ngồi thẳng người dậy, suy ngẫm hai giây rồi mới lên tiếng "CHuyện này, các ngài đã hội báo với thủ tướng Nguyệt Thượng chưa?"

"Đã báo cáo qua, hẳn là ngài ấy sẽ để cho ta cùng ngài báo cáo lại lần nữa" Người đối diện không mặn không nhạt mà trả lời.

Nam trung niên cũng không so đo việc người kia chưa báo cho hắn đã báo thẳng với cấp trên, vội vàng nói "Bắt đầu cắt cử chuyên gia giám sát cái tiểu hành tinh kia, đương nhiên, không cần kinh động tới hai phe kia" Thứ có thể làm cho nhị cấp văn minh cùng Cư Nguyên tiên sinh cảm thấy hứng thú, còn phát ra luồng năng lượng thật lớn … hắn hiểu, kia tuyệt đối không phải phát hiện gì bình thường, rất có thể, đó là một tài nguyên tiên tiến, thậm chí là di sản mà những nền văn minh cao cấp đã lưu lại …

Nghĩ đến đây, trong lòng hắn bỗng cảm thấy vô cùng kích động. Nếu thực là vậy, thì dù thế nào thứ đó cũng phải thuộc về liên bang … Đây còn quan trọng hơn cả chuyện hợp tác cùng nhị cấp văn minh, nói không chừng liên bang có thể nhờ vậy mà cường đại, thậm chí thăng cấp trở thành một nhị cấp văn minh …

"Mục tổng trưởng, ngài chừng nào thì liên hệ với Cư Nguyên tiên sinh, điều kiện ta vừa mới nói có thể thỏa mãn được hay không?" Tô Lan nhìn thấy hai người kia chấm dứt cuộc trò chuyện, nóng vội mà hỏi han.

Mục tổng kia liếc nhìn Tô Lan một cái, khẽ cười "Tô Lan tiểu thư, thời gian tới sợ là không thể liên hệ với Cư Nguyên tiên sinh. Ta giờ có chuyện trọng yếu hơn nhiều, quan trọng hơn cả việc giết tên vương tử phi dị thú kia. Cho nên ta quyết định, trước khi biết rõ tình huống, sẽ không kinh động Cư Nguyên tiên sinh". Nếu hai phe kia biết liên bang đã chú ý tới bọn họ thì làm sao liên bang nắm thế chủ động được nữa?

Tô Lan trợn mắt há mồm mà nhìn nam trung niên, trong lòng tức giận vô cùng, đồng thời âm thầm hối hận đối tác mà chính tay mình đã tuyển định.

La Tiểu Lâu – chẳng hề hay biết bản thân mình đã tránh được một kiếp – đang vẫn không nhúc nhích nổi mà nằm trên giường lớn, không phải là hắn không muốn động đậy, mà là vì hắn đang ở hình thú, hơn nữa còn bị cả một cái cánh tay to đùng của Nguyên Tích gắt gao đè lại. Hắn căn bản chẳng thể động đậy, chỉ có cái đuôi ở trên giường loăng quăng qua lại.

Hắn đang lo lắng làm thế nào để cho Nguyên Tích có thể nhớ lại … Không thể nói chuyện tuyệt đối là chướng ngại lớn nhất, bất đắc dĩ, hắn đành phải bảo 125 chuẩn bị tư liệu từ lúc bọn hắn gặp nhau tới giờ… tư liệu rút gọn từ khi bọn hắn gặp nhau chắc Nguyên Tích phải xem tròn một ngày mới hết… La Tiểu Lâu gian nan mà xoay người. Mới xoay được có một nửa, hắn đã phát hiện chân phải của mình bị Nguyên Tích nắm ở trong bàn tay, trở mình không được, chỉ có thể úp sấp mở ra tứ chi, tê liệt nằm đó.

Thế nhưng, dù Nguyên Tích đã khôi phục trí nhớ, thân phận của hắn cũng đã bị bại lộ mất rồi, mấu chốt là làm sao có thể giải thích với nhân dân đây? Chẳng lẽ hắn thực sự phải khăn gói tay nải mà ly khai?

Đang rầu rĩ, La Tiểu Lâu bỗng nhiên cảm thấy cái chân bị cầm tù của mình giật giật.

Nguyên Tích tỉnh lại, đại khái vẫn còn hơi mơ hồi, còn chưa kịp bày ra cái bản mặt thối kia, theo bản năng mà vuốt vuốt thứ đang nắm trong tay.

La Tiểu Lâu nhẫn nhịn, đến khi Nguyên Tích bắt đầu đầy hưng trí mà vuốt ve những chỗ khác trên thân thể hắn, La Tiểu Lâu không thể nhịn nổi nữa, móng vuốt giương lên, cho Nguyên Tích hai chưởng.

Vết cào hồng trên tay Nguyên Tích lại nhiều hơn vài cái, mà Nguyên Tích chẳng biết nghĩ cái gì, chẳng thèm đi trị liệu, cứ như vậy mang theo cái thân đầy vết cào do La Tiểu Lâu tạo nên.

Sauk hi bị cào, Nguyên Tích sửng sốt hai giây, không kịp phản ứng. Mà La Tiểu Lâu trong lúc quơ khoắng loạn xạ cũng đập thêm một cái chân nữa tới, vừa lúc đánh vào trên mặt người kia, thành ra Nguyên Tích bị ăn một cái tát (đảm bảo là nhẹ hều, lại còn êm êm lông nữa:>)

Tính tốt khi mới thức dậy của Nguyên Tích hoàn toàn biến mất, đằng đằng sát khí mà ngồi dậy, xách túm lông gáy của La Tiểu Lâu, lạnh lùng mà trừng mắt hắn, trong mắt mang theo hơi thở đầy nguy hiểm.

Từ bé đến giờ, chưa ai dám đánh vào mặt hắn..

La Tiểu Lâu cũng ý thức được mình đã vô thức mà gây họa, lập tức gian nan mà nặn ra một nụ cười, khổ nỗi mặt thú của hắn giờ đâu cười được, nhìn Nguyên Tích vẫn bày ra bộ dáng muốn giết người, không thể không nghĩ tới biện pháp xin khoan dung …

Hỗn đản này giờ vẫn còn mất trí nhớ, ai biết được hắn có thể làm ra chuyện gì …

Khi Nguyên Tích đầy ác ý mà xách La Tiểu Lâu đến trước mặt, La Tiểu Lâu bày ra một điệu bộ cầu xin lấy lòng. Đầu tiên là nhẹ nhàng liếm cái tay đang nắm mình của Nguyên Tích, sau đó dùng bốn cái chân nhỏ đầy đệm thịt êm êm ôm lấy mặt cùng cổ Nguyên Tích, liếm liếm mặt hắn, còn cố gắng dùng giọng mũi mà kêu ngô ngô một tiếng.

Khi đầu lưỡi của La Tiểu Lâu xẹt qua khóe miệng của Nguyên Tích, Nguyên Tích bỗng nhiên ném hắn tới trên giường, sau đó tức giận mà đi vào phòng tắm… tốc độ nhanh đến khả nghi.

La Tiểu Lâu gian nan mà ngồi dậy, vừa mới thở ra đã nghe thấy một cái âm thanh miễn cưỡng nói "Sao ta lại có một đệ đệ dốt nát đến thế chứ?"

La Tiểu Lâu cứng đờ người, sau đó kinh hỉ mà ngẩng đầu, tìm nửa ngày mới nhìn thấy một cái thân ảnh màu trắng ở trên cửa sổ.

Sauk hi thấy rõ người đến, trong lòng La Tiểu Lâu lập tức dâng lên một cỗ ghen tị thật sâu.

Vì cái gì đều là cùng loại dị thú, lông trắng dáng nhỏ, nhưng Ly Mạch lại có mị lực gấp trăm lần hắn. Dù rằng anh ta có nhỏ đi, thế nhưng vừa thấy đã cảm nhận được hơi thở của mãnh thú, mà bộ lông trắng cùng hình thể nhỏ kia càng làm gia tăng vài phần thần bí cùng hấp dẫn.

La Tiểu Lâu bi thương mà cúi đầu đánh giá chính mình… hắn còn béo hơn Ly Mạch cả một vòng!

Bạch thú trên cửa sổ nghiêng đầu, khinh thường nói "Đừng so nữa, máu tóc trên người ngươi không thể đổi được, cẩn thận kẻo nổ thành một đoàn"

!!!

Ly Mạch cao ngạo mà bước đến bên cạnh La Tiểu Lâu, nhìn lướt qua phòng tắm, sau đó nói "Ta phải nói ngắn gọn, lần này đến tìm ngươi là có chuyện trọng yếu, đương nhiên, nhìn bộ dáng ngươi bây giờ kìa, sợ là không ở nổi chỗ này nữa, theo ta đi"

00000

Khi La Tiểu Lâu đang khó xử, một trong phó thủ hạ đắc lực của Nguyên Tích – Hạ Tá – bị quản gia kéo vào một căn phòng, đây cũng không phải là phòng của Nguyên Tích, mà là phòng của Nguyên Triệt.

Nguyên Triệt ngồi ở trên ghế salon, gọi người vì Hạ Tá châm trà, sau đó hỏi "Thế nào rồi?"

Hạ Tá gật gật đầu "Thuốc giải cho vương tử phi điện hạ xế chiều nay là có thể đưa tới. Nếu ngài ấy nói được, chúng ta hẳn sẽ nhận được càng nhiều tư liệu. Mặt khác, Cư Nguyên hôm qua đã ly khai quái dung sở, đi tới liên bang"

Nguyên Triệt lạnh lùng nhếch miệng, lại hỏi "Tình huống của Nguyên Tích tạm coi là ổn, nhưng tuyệt đối không thể để lâu, người ta bảo ngươi tìm thì sao?"

Hạ Tá dừng một chút, khó xử mà nói "Vị lão nhân kia cuối cùng đã xuất hiện trên tinh cầu này, đã phái người đi theo, ít nhất cũng phải một ngày sau mới có thể có tin tức"

Nguyên Triệt nói "Từ khi Nguyên Tích trở nên không bình thường, đã qua hai ngảy rưỡi rồi… được, ta sẽ cố chờ một ngày nữa"

ooooo

125 đang hưng phấn mà cầm kịch bản đã biên soạn tốt đi tới thì nhìn thấy hai con thú trắng đang ở trên giường nói chuyện với nhau.

Ca ca của nó Mark asim – cũng thu nhỏ lại – đang đứng ở trên cái bàn cạnh cửa sổ, vẫn duy trì tư thái cảnh giới, khi nhìn thấy 125 liền lạnh lùng bảo nó "Thu dọn đồ đạc đi, ngươi cùng chủ nhân của ngươi sẽ theo chúng ta rời đi"

125 không dám tin mà trợn trừng mắt, lộ ra biểu tình hoảng sợ, lắp bắp mà nói "Này, nhanh như vậy?!" Nó đương nhiên không phải là không nỡ rời xa Nguyên Tích, thực tế, cái làm nó thương tâm là, kịch bản nó viết ra đầy khúc chiết ly kỳ, rung động tâm can như thế mà không có người xem… đây quả thực là điều khó có thể chịu đựng nổi!

La Tiểu Lâu cúi thấp đầu, rốt cuộc nói "Theo như lời của huynh, thân thể của ta có gì đó dị thường có thể giúp cứu dị thú, ta nhất định sẽ thử, sẽ phối hợp cứu người… Thế nhưng giờ ta không muốn đi, ít nhất là trước khi Nguyên Tích nhớ lại mọi chuyện"

Ly Mạch thở dài nói "xem ra là ta phải nói cho ngươi biết toàn bộ chân tướng"

277. Chương 274

La Tiểu Lâu ngẩn người, lập tức cảnh giác mà nhìn về phía Ly Mạch. Hắn tuyệt không chờ mong cái gì chân tướng cả. Căn cứ kinh nghiệm mấy ngày hôm nay, cái chân tướng kia sẽ chỉ làm sinh hoạt hắn càng thêm bị thảm mà thôi.

Hắn bây giờ không có xa cầu bất luận cái gì, chỉ hy vọng tên kia nhanh nhanh nhớ lại hắn, sau đó hai người lại giống như trước mà hảo hảo sống – tuy rằng tên kia thật kho khan, còn đầy táo bạo không nói lý … thế nhưng hắn cũng đã quen rồi.

Ly Mạch lần nữa liếc qua phòng tắm rồi mới nói "GIờ nói cho ngươi cũng không phải không được, thế nhưng hy vọng ngươi sau khi nghe xong thì phải trấn định hết sức, không thì ta sẽ đánh ngất ngươi mà mang đi đấy"

La Tiểu Lâu trứng mắt, lùi về đằng sau một chút, bày ra tư thế sẵn sàng chạy trốn.

Ly Mạch thấy được động tác của La Tiểu Lâu, thế nhưng cũng lười phản ứng. Tại trước mặt một dị thú trưởng thành, bất cứ con tiểu thú nào, dù thông minh đến đâu đều chẳng có ý nghĩa. Hắn nói thẳng thừng "Lần này trở lại, ta đi mở ra nơi phong ấn dị thú, sau đó tra ra được một vài chuyện, lại căn cứ vào tư liệu của nhân loại bên này, chuyện năm đó ta đã hiểu rõ hầu hết"

Thấy La Tiểu Lâu chớp chớp con mắt, Ly Mạch tiếp tục nói "Năm đó, tràng chiến tranh giữa nhân loại cùng dị thú xác thực là bị kẻ khác khơi mào, là kẻ đê tiện vô sỉ ẩn nấp trong nhân loại, lợi dụng sự ngu xuẩn của nhân loại mà tính kế dị thú. Năm đó …"

Nhãn tình La Tiểu Lâu sáng lên, hơi kinh hỉ mà nói "Ý của huynh là, nhân loại cùng dị thú kì thực không hề có mâu thuẫn cùng cừu hận không thể hóa giải?"

Móng vuốt của Ly Mạch bỗng thấy thiệt ngứa, trừng mắt với La Tiểu Lâu, đề cao thanh âm "Chú ý, chú ý trọng điểm! Hiện giờ không phải là đang thảo luận vấn đề hòa thân của ngươi!!"

Uy áp của dị thú cao cấp lại lần nữa đè xuống, người La Tiểu Lâu mềm nhũn xuống, nằm bẹp xuống giường. Hắn cố gắng lần nữa ngồi thẳng lại, đè xuống vấn đề mình quan tâm nhất, thì thào mà nói "Được rồi, thế sau thế nào?"

"Năm đó kẻ thứ ba kia lợi dụng nhân loại, tại các tinh cầu thuộc lãnh thổ của dị thú, bí mật rải một loại bệnh độc (Virus). Loại bệnh độc kiểu mới này rất khó bị phát giác, không có bao nhiêu thương tổn đối với nhân loại, nhưng lại có thể cải biến gien di truyền của dị thú"

La Tiểu Lâu liếm liếm môi "Ý huynh là vũ khí sinh học?"

Ly Mạch chán ghét hừ một tiếng "Có thể nói là như vậy, thế nhưng, vài thập niên qua đi, đến khi dị thú phát hiện có vấn đề, đã là quá muộn"

Ly Mạch dừng lại, xung quanh thân thể hắn bỗng nhiên phủ lên một tầng thâm trầm bi thương cùng sát khí, qua một hồi lâu sau mới tiếp tục mở miệng nói "Đầu tiên là một vài dị thú đột nhiên biến mất, tử vong … có lẽ là bị nhân loại bắt. Thượng tầng rất nhanh đã phát hiện sự không bình thường, lập tức bắt đầu kiểm tra rà soát. Tuy rằng khi thân thể của các dị thú không thấy xuất hiện bất cứ loại bệnh gì, thế nhưng tổ khoa học lại phát hiện một vấn đề cực đáng sợ… bất tri bất giác, năng lực chiến đấu của dị thú yếu hẳn đi, mà những thế hệ sau càng rõ ràng. Đây căn bản không phù hợp với đặc tính của dị thú ta. Lúc đó toàn

tộc vô cùng cuồng nộ, truy tra xuống, lại phát hiện rằng nhân loại là nguyên nhân gây ra chuyện này… Dưới cừu hận liên hệ đến toàn tộc, dị thú tuyên chiến với nhân loại."

Uhm, thoạt nhìn, tràng chiến tranh đó thực không thể trách dị thú được.

La Tiểu Lâu bât an mà vẫy vẫy đuôi, hỏi "Tức là nói, dù không tra rõ ngọn nguồn, tràng chiến tranh giữa nhân loại cùng dị thú vẫn xảy ra?"

"Hừ, dù là sức chiến đấu của chúng ta có giảm xuống, nhân loại cũng vẫn xa xa không phải là đối thủ của chúng ta" Ly Mạch khinh bỉ liếc nhìn La Tiểu Lâu "Năm đó, nhân loại tổn thất thảm trọng, tuy rằng nhân số đông đảo, thế nhưng chẳng thể đấu lại chúng ta, tai nạn cuối cùng phát sinh là bởi vì kẻ thứ ba động tay chân"

"Bọn chúng hao hết tâm tư, bố trí vài thập niên, cũng không phải là để diệt sạch dị thú, mà để thực hiện một kế hoạch càng độc ác hơn thế" Ly Mạch nói đến đây, quay đầu nhìn về phía La Tiểu Lâu "Này lại phải giải thích cho ngươi một chút về kẻ thứ ba, nghiêm ngặt mà nói, bọn chúng cũng không được tính là người, mà là một giống loài từ thời viễn cổ. Vì phương thức sinh sản của chúng quá mức ác tâm cùng biến thái, xúc phạm tới những tồn tại khác, cuối cùng bị các cấp văn minh liên kết lại diệt sạch"

"Rốt cuộc bọn chúng là cái gì?" La Tiểu Lâu nghi hoặc hỏi. Hắn trước đây từng có suy đoán, kẻ thứ ba này có phải là nhị cấp văn minh Athes không? Thế nhưng theo cách nói của Ly Mạch, có vẻ cũng không phải là bọn họ…

"Chủng loại đó kêu là Ngoan, sinh mệnh thực sự ngoan cường, thế nhưng số lượng cá thể trưởng thành cũng vẫn không nhiều lắm. Nó để có thể phát triển từ dạng trứng đến dạng thành niên cần hút huyết nhục của giống loài khác, quan trọng nhất, chúng nó cần hấp thu một lượng lớn tinh thần lực. Nhân loại tuy rằng cũng có tinh thần lực, nhưng lại quá mức nhỏ yếu, căn bản không thể chịu đựng được cho đến khi chúng nó trưởng thành, chưa đến nửa đường đã tan vỡ" Ly Mạch lạnh lùng cười.

"THế nhưng, hiển nhiên, chúng nó cũng có cấy trứng vào bên trong nhân loại, coi như tận dụng huyết nhục để chúng nó sinh trưởng"

La Tiểu Lâu há hốc mồm, ngơ ngác mà nhìn Ly Mạch "Một loại sinh vật ký sinh? Hơn nữa có thể gây nguy hiểm cho cả nhân loại cùng dị thú?"

Ly Mạch gật đầu "Năm đó, cuối giai đoạn chiến tranh, tộc trưởng của dị thú cuối cùng đã nhận thấy trong cơ thể tộc nhân mình thừa ra một thứ gì đó, đồng thời hơn hai phần ba dân số dị thú cũng đã vô pháp tự điều khiển hành động. Nếu cứ tiếp tục như vậy, cả tộc cũng chỉ có thể trở thành nô lệ cung cấp đồ ăn cho bọn Ngoan. Vì vậy tộc trưởng đã dụ đại bộ phận Ngoan đến lam nguyên tinh, cuối cùng hy sinh hơn phân nửa dị thú, cùng tận tuyệt với Ngoan. Trước đó, ông ấy đã đóng băng nửa lượng tộc nhân còn lại, phong ấn tại thánh địa, cũng tức là Renda phong ấn theo cách gọi của nhân loại". "Ngoan cũng vì tổn thất thảm trọng nên lần nữa phải tiến vào ngủ đông"

Nói như vậy, nhân loại có thể bình an phát triển thời gian dài như vậy cũng là do công của dị thú… Cừu hận trước đây hẳn có thể xóa đi được …

La Tiểu Lâu lại cẩn thận mà hỏi thăm "Vậy huynh bảo ta theo huynh…"

Ly Mạch liếc nhìn hắn "Ngươi chẳng lẽ không phát hiện ra sao? Ý thức nguyên lực của ngươi khác của chúng ta. Năm đó vì cứu ngươi, ta đã tìm kiếm rất nhiều nơi, sau lại phát hiện một chuyện rất có ý tứ… Năm đó một đoạn gien của ngươi vẫn luôn được nhân loại bồi dưỡng, phục chế, thế nhưng vẫn chưa hề thức tỉnh … thế nhưng tới đời này, ngươi lại thức tỉnh được. Đó là bởi vì ngươi không chỉ có huyết mạch của dị thú, mà còn có huyết mạch của phụ thân ngươi".

Trong đầu La Tiểu Lâu xuất hiện lên khuôn mặt âm trầm của La Thành Vận, lại nghĩ tới sự đau đớn khi mà ông ta tiêm ống thuốc kia vào người mình … cái loại đau đớn thấu xương đó … hắn nhịn không được mà rùng mình một cái, khẩn trương mà nói "Vậy nghĩa là sao?"

"Trên người La Thành Vận có mang một loại huyết mạch đặc biệt, loại huyết mạch này còn cường đại hơn cả của Ngoan, cho nên đám Ngoan đó không dám trêu chọc hắn, cũng không dám trực tiếp bắt ngươi đi. Mà huyết mạch của La Thành Vận làm cho ý thức nguyên lực của ngươi xảy ra biến dị, đối với sự ăn mòn

của Ngoan có lực chống lại… Đây cũng là nguyên nhân ta tới đây đón ngươi. Những tộc nhân vẫn còn ngủ say của chúng ta, chỉ có ngươi mới có thể để bọn họ tỉnh táo lại, đồng thời loại bỏ thành công ấu thể Ngoan trong cơ thể họ. Bằng không, dù giờ rã đông, chúng ta cũng chỉ có được một đám dị thú điên loạn mà thôi"

La Tiểu Lâu thở phào nhẹ nhõm "Hóa ra là vậy, xem ra chỉ cần năng lực của ta, cứu người là không thành vấn đề" Nói tới đây, La Tiểu Lâu nuốt nước bọt, bắt đầu đặt điều kiện "Thế nhưng, dù sao tràng chiến tranh giữa nhân loại cùng dị thú trước đây chỉ là hiểu lầm, ta cứu người sau, dị thú có thể không khởi xướng chiến tranh với nhân loại nữa?"

Ly Mạch đầy thâm ý mà nhìn thằng em mình "Mặc dù đôi bên trước kia quả thực có hiểu lầm nhưng cừu hận năm đó cũng đã khắc sâu vào cả đôi bên, ta chỉ có thể cam đoan một chuyện với ngươi là, chúng ta sẽ không khởi xướng chiến tranh trước"

La Tiểu Lâu lập tức gật đầu "Vậy là được rồi, ta sẽ khuyên bảo Nguyên Tích"

Ly Mạch trừng mắt mà nhìn La Tiểu Lâu đã bị mỹ sắc mê hoặc choáng váng đầu óc, nhạo báng nói "Hắn giờ còn chẳng nhớ ra ngươi, ngươi định khuyên hắn thế nào?"

Hai cái chân trước của La Tiểu Lâu bắt đầu giẫm giẫm đầy ưu tư, không quá nắm chắc mà nói "Ta sẽ làm cho hắn nhớ lại …"

Ly Mạch thở dài, không đành lòng mà liếc nhìn La Tiểu Lâu rồi nói "Những gì ta vừa nói cũng không phải toàn bộ. VÌ ngươi là cá thể dị thú cao cấp duy nhất ở bên ngoài (không bị đóng băng phong ấn), lại còn có cả huyết mạch của La Thành Vận, cho nên Ngoan đã động thủ động cước trên người ngươi. Giờ ngươi đang mang trong mình noãn trùng Ngoan vương duy nhất"

Nhìn vẻ mặt như bị sét đánh của La Tiểu Lâu, Ly Mạch hòa ái mà sờ sờ đầu hắn, cuối cùng cũng là không đành lòng mà nói "Nó sẽ lấy huyết nhục của ngươi, tinh thần lực của ngươi làm đồ ăn nuôi dưỡng nó"

Hơn nửa ngày sau La Tiểu Lâu mới tìm về được âm thanh của chính mình "Huynh là nói, ta sẽ bị ăn sống?" Lão thiên gia, dù chỉ là một lần, hắn cũng chưa từng nghĩ đến, chính mình sẽ bị chết một cách kinh khủng theo kiểu này …

Ly Mạch nhìn xuống dưới "Sẽ không, vì ngươi có huyết mạch đặc biệt, nó sẽ không thể ăn sống ngươi, thế nhưng, nó sẽ đồng hóa ngươi, biến ngươi thành nó, nó cũng là ngươi. Ngươi sẽ trở thành Ngoan vương, sau đó đối đầu với nhân loại cùng dị thú"

La Tiểu Lâu ngốc ngốc mà đứng đó, hoàn toàn mất đi suy nghĩ. Tựa hồ hai ngày trước hắn còn đang suy nghĩ rằng cục diện sẽ chẳng thể xấu thêm được nữa đâu, thì bây giờ, sự thực đã chứng minh, điều tồi tệ nhất vẫn có điều tồi tệ hơn cả nhất.

"Như vậy, ta phải làm sao bây giờ?" La Tiểu Lâu tuyệt vọng mà hỏi.

Ly Mạch đi về phía hắn hai bước, sau đó lộ ra một cái mỉm cười phong tình vạn chúng "Đệ đệ, ngươi nguyện ý vì chúng ta, hy sinh chính mình không?"

La Tiểu Lâu kinh ngạc mà nhìn về phía Ly Mạch, tỉnh lại từ sức quyến rũ tuyệt đối của Ly Mạch, cầu xin nói "Thì dù là vậy, ta cũng không tưởng hy sinh chính mình a…" Hắn căn bản không thích hợp để trở thành cái gì anh hùng vĩ đại.

Ly Mạch cũng không ngoài ý muốn, trầm mặc một hồi nói "Vậy ngươi có hai lựa chọn, thứ nhất là ở lại trong tộc dị thú, chúng ta sẽ nghĩ biện pháp cứu ngươi" Nói xong quan sát hình thể La Tiểu Lâu "Ngô, ngươi nhỏ như thế, chắc vẫn có thể làm thú trông cửa được"

La Tiểu Lâu cùng 125 đều ngây dại. Trong đầu 125 đã hiện lên một hình ảnh: bên cạnh đại môn của dị thú, một bên là một dị thú, bên còn lại là dị thú cơ giáp, sau bao ngày dầm mưa dãi nắng, trên cơ giáp dị thú đáng thương đã gắn đầy rêu xanh, thậm chí còn sắp mọc nấm …

"Cách khác đâu?" La Tiểu Lâu gian nan mà hỏi thăm.

"Tới bên Ngoan, trở thành vương của chúng nó" Ly Mạch lẳng lặng mà nhìn La Tiểu Lâu "Dù sao ngươi cũng là đệ đệ ta, hơn nữa ngươi đã đồng ý cứu dị thú tộc, ngươi tuyển thế nào ta cũng đồng ý. Thế nhưng,

nếu ngươi cứ nhất quyết ở lại bên cạnh Nguyên Tích, chờ đến khi ngươi bị đồng hóa hoàn toàn, ngươi đại khái sẽ ăn hắn đầu tiên. Mà giờ đây, đã không xa thời khắc đó lắm"

La Tiểu Lâu cúi đầu, có chút không tiêu hóa nổi chân tướng… qua thật lâu, hắn mới nói với Ly Mạch "Tối nay ta sẽ đi với huynh, ta, ta phải cáo biệt với Nguyên Tích một chút"

Ly Mạch nhìn La Tiểu Lâu đã hoàn toàn rối loạn, không đành lòng mà sờ sờ lông mao trên đầu hắn, sau đó nhảy qua cửa sổ biến mất.

125 nhìn La Tiểu Lâu đang muốn giả chết nằm trên giường, trong mắt hàm chứa nhiệt lệ mà hướng về phía phòng nhỏ của mình mà đi, đây là lần cuối cùng nó được sở hữu một căn phòng riêng … sau này chỉ có đại môn mà thôi…

Chờ chút! Đang ủ rũ, 125 bỗng nhiên nhớ đến một việc, đuôi cứng lại, sau đó nhanh chóng chạy về phòng.

Thẳng đến phòng cạnh phòng tắm phát sinh một tiếng nổ, La Tiểu Lâu mới hoàn hồn lại. Hắn quay đầu, Nguyên Tích cả người bê bết máu xuất hiện trước cửa phòng tắm. La Tiểu Lâu không dám tin mà trừng mắt nhìn Nguyên Tích. Tắm rửa thôi mà cũng có thể tắm thành như thế được à? Nguyên Tích ngoại trừ bệnh mất trí nhớ chắc cũng có mắc phải cái bệnh khác nữa …

La Tiểu Lâu xuống giường, chạy về phía Nguyên Tích, đỡ lấy hắn, há mồm, nhớ ra không thể nói chuyện, chỉ có thể kéo Nguyên Tích hướng về phía đặt máy trị liệu.

Nguyên Tích thở hổn hển, trừng mắt với La Tiểu Lâu, nửa ngày mới lạnh lùng mà thốt ra "Ngươi xem bộ dáng của mình kìa!" Nói xong hắn kéo La Tiểu Lâu về phía rường, lấy ra giường đem La Tiểu Lâu bọc lại.

La Tiểu Lâu gục đầu xuống, thế mới phát hiện bản thân chẳng biết lúc nào đã biến trở về thành người, trên người chẳng mặc gì hết.

La Tiểu Lâu nhìn những vết thương dữ tợn trên cánh tay Nguyên Tích, chân mày cau lại, khoa tay múa chân giúp Nguyên Tích trị liệu.

Nguyên Tích không hề nhúc nhích, hắn cúi đầu nhìn La Tiểu Lâu, bỗng nhiên tàn bạo mà kéo La Tiểu Lâu lại, chặt chẽ mà ôm lấy.

278. Chương 275

La Tiểu Lâu chột dạ mà nhìn Nguyên Tích, ngay lập tức phủ định khả năng Nguyên Tích đã nghe lén cuộc trò chuyện giữa hắn cùng Ly Mạch, bởi dù sao thì, bọn họ nói chuyện là nói chuyện bằng ý thức.

Khi Nguyên Tích càng lúc càng siết chặt cái ôm lại, La Tiểu Lâu cũng cảm thấy đau thay cho hắn (Nguyên Tích đang bị thương khắp người nhưng chẳng màng đến mà siết ôm hắn), Nguyên Tích bỗng nhiên nâng cằm hắn và hôn lên.

Đầu tiên là những cái đụng chạm nhẹ nhàng, sau đó đầu lưỡi của Nguyên Tích dễ dàng mà thăm dò đi vào, rồi lại đầy cường thế mà hút lấy, vội vàng đầy khát cầu, giống như là phải nuốt lấy La Tiểu Lâu ngay lập tức.

La Tiểu Lâu gần như có chút hít thở không nổi, nhưng hắn vẫn quyến luyến không thôi mà đáp lại … hắn thực sự rất nhớ Nguyên Tích.

Một hồi lâu sau, Nguyên Tích rốt cuộc dứt ra, hai tay vẫn ghì chặt người La Tiểu Lâu không buông, im lặng mà nhìn hắn.

La Tiểu Lâu sững sờ mà nhìn lại Nguyên Tích. Con ngươi màu đen của Nguyên Tích đang không nháy mắt mà nhìn hắn, bên trong chứa đựng niềm yêu thương lo lắng, còn có cả sự luống cuống cùng sát ý làm người ta bất an.

Nhìn cặp mắt quen thuộc kia, La Tiểu Lâu nảy lên kinh hỉ trong lòng. Nguyên Tích nhớ lại được hết rồi!

Tiếp đó, La Tiểu Lâu nghe được giọng Nguyên Tích trầm thấp nói "Thực xin lỗi…"

Dù trước hay sau khi kết hôn, La Tiểu Lâu chưa từng nghe được từ chính miệng Nguyên Tích một lời xin lỗi chính thức này, tự dưng giờ được xin lỗi làm hắn có phần không quen lắm, sự tức giận hắn đã chuẩn bị sẵn giờ khắc này tựa hồ cũng không thể phát huy ra được …

Cho dù lỗi sai lần này của Nguyên Tích có chút thái quá thật, nhưng nhìn một Nguyên Tích tinh thần sa sút khổ sở, La Tiểu Lâu cũng cảm thấy chua sót không đành lòng. Hắn liếm liếm môi, theo bản năng mà trấn an Nguyên Tích, ở lòng bàn tay của Nguyên Tích viết "không có việc gì đâu, ngươi xem này …"

Ánh mắt Nguyên Tích có chút hồng hồng, trước khi La Tiểu Lâu kịp nhìn thấy đã tựa đầu lên vai La Tiểu Lâu, cầm lại tay hắn, không cho hắn viết nữa "Ta đáng lẽ không nên quên ngươi, ngay lúc nhìn tới ngươi, ta phải nhớ được ra mới đúng!"

La Tiểu Lâu cũng cầm lấy tay Nguyên Tích. Hắn bi kịch phát hiện ra bản thân mình mới là người chịu ủy khuất, bị ngược đãi … thế mà giờ này mình còn phải đi an ủi lại Nguyên Tích.

Đương nhiên rồi, ngươi nên sớm nhớ lại, ngươi có biết ta đã phải chịu đựng cái gì không hả?? La Tiểu Lâu vội vàng muốn kể cho Nguyên Tích những chuyện mình đã trải qua, tỷ như bị tập kích, bị đuổi giết, bị thương, còn có cả đau đớn …

Thế nhưng cuối cùng, hắn nghĩ tới chuyện mà Ly Mạch vừa nói cho hắn biết, trái tim La Tiểu Lâu lại chậm rãi là lắng xuống, hắn gian nan rút tay ra, ở lòng bàn tay của Nguyên Tích mà viết "Bất luận thế nào, ngươi đã nhớ lại, không phải sao? Ngươi có thể nhớ lại trong hôm nay, thật làm ta cao hứng biết bao…"

Nhìn thấy biểu hiện của La Tiểu Lâu từ kinh hỉ lại biến thành lo lắng, Nguyên Tích im lặng hai giây, lại cúi xuống, cái hôn lần này dị thường dịu dàng, sau đó Nguyên Tích nói "Ta sẽ nói cho mọi người biết, dù ngươi có là dị thú đi nữa, ngươi cũng là vương tử phi của ta " La Tiểu Lâu là người hắn không tiếc giá nào để bảo hộ, hắn sẽ không để cho bất kì kẻ nào xúc phạm tới La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu mở to hai mắt. Nguyên Tích điên rồi sao? Sao có thể tuyên bố như thế trong tình huống này? Đang định đưa tay ra viết chữ, lại cảm thấy dính dớp, La Tiểu Lâu luống cuống bỏ qua chuyện viết lách qua một bên, phụ giúp Nguyên Tích, bảo hắn mau đi xử lý vết thương.

Nguyên Tích liếc nhìn hắn một cái, cũng không đi trị liệu mà mở máy liên lạc, yêu cầu một bác sĩ tới ngay.

Khi bác sĩ đến, lão quản gia nãy giờ vẫn lo lắng rình mò ngoài cửa cũng nhân cơ hội mà đi theo vào cùng… nhưng hình ảnh một vương tử phi bị gia bạo hoàn toàn không có, kẻ bị thương khắp mình mẩy lại là Nguyên Tích điện hạ.

Nguyên Tích bọc khăn tắm, người đầy vết thương nhìn thấy bác sĩ đến liền chỉ vào La Tiểu Lâu mà nói "Kiểm tra cho hắn xem, hắn không nói chuyện được"

Bác sĩ thoáng do dự, ngay cả La Tiểu Lâu cũng trừng mắt nhìn Nguyên Tích. Vội vàng kéo vương tử điện hạ lại chữa trị. Nguyên Tích nhíu mày, nhưng cũng không phản kháng mà mặc cho La Tiểu Lâu lôi kéo ngồi xuống giường. Nói thật, hắn là không định tiến hành trị liệu ngay lập tức. Cái loại đau đớn này là cái sẽ nhắc hắn những chuyện hắn đã làm, cùng cả những chuyện hắn nên làm.

Thế nhưng, vừa rồi vội quá, chỉ lo gọi bác sĩ đến, ngay cả La Tiểu Lâu còn không mặc kín quần áo, cơ thể bị người ta nhìn thấy hết rồi!!! sắc mặc Nguyên Tích càng lúc càng xấu, chỉ có thể để bác sĩ cầm máu trị liệu cho mình trước. Một lúc sau, bác sĩ cũng đến khám cho La Tiểu Lâu, cuối cùng lại đưa ra một kết luận, đó là cần phải đợi một ngày mới có thể biết được cụ thể kết quả.

Nguyên Tích không muốn chờ, hắn đang định mang La Tiểu Lâu trực tiếp đi bệnh viện.

Lúc này, từ ngoài cửa, có tiếng người đi tới và nói "Nếu ngươi chịu đem đám cục diện rối rắm này thu dọn sạch sẽ, ta sẽ giúp ngươi chữa bệnh cho hắn"

Mọi người trong phòng đều ngẩng đầu, Nguyên Triệt điện hạ đã đứng đấy, ôm tay, dựa vào cạnh cửa.

Nguyên Tích lập tức truy vấn "Anh biết hắn bị gì sao?"

Nguyên Triệt cười cười, ném ra một bình thuốc màu trắng cho Nguyên Tích "Uống nói là được, La Tiểu Lâu là bị trúng độc"

Nguyên Tích mở ra lọ thuốc, nghiêng ngó hồi lâu, tựa hồ là đang xác định thành phần của thuốc, cuối cùng mới đưa cho La Tiểu Lâu, La Tiểu Lâu nhẹ nhàng nhận và uống luôn. Hắn đã chịu đủ cái cảnh không thể kể lể gì với Nguyên Tích rồi.

Ngụm thuốc vừa đi xuống họng, một trận đau đớn cùng ngứa ngáy kịch liệt cũng kéo đến, La Tiểu Lâu vội níu chặt lấy cánh tay Nguyên Tích.

"Thế nào rồi?" Nguyên Tích nhăn mi, nhìn chằm chằm La Tiểu Lâu. Bộ dáng của hắn tựa hồ còn phải khó chịu hơn cả La Tiểu Lâu. Biểu hiện của hắn làm mọi người trong phòng đều được mở rộng tầm mắt, gần như tất cả mọi người đều cảm thán: Nguyên Tích điện hạ thật sự là rất giống bệ hạ Nguyên Liệt.

Qua hai giây, giọng nói khàn khàn khó nhọc của La Tiểu Lâu truyền đến "… tốt lắm rồi, có thể nói chuyện được"

Quan gia cùng bác sĩ đều chúc mừng bọn họ, nhưng không ở lại lâu, Nguyên Triệt ở lại, nhìn hai cái người đang ở trong thế giới riêng kia mà mở miệng "Ta thực vui, hai cái các ngươi đều đã khôi phục bình thường. Thế nhưng ta không thể không thông báo cho các ngươi, chậm nhất ngày mau, ngươi phải cho mọi người một cái công đạo". Hắn mấy ngày nay đều phải làm biết bao việc hộ Nguyên Tích, còn cần phải theo dõi sát sao thằng em này để nó không đi gây chuyện … mấy ngày chẳng nghỉ ngơi gì rồi.

Nguyên Triệt lại quay sang liếc nhìn La Tiểu Lâu, rồi lại nói với Nguyên Tích "Bất kì quyết định của ngươi là cái gì, ta đều ủng hộ ngươi"

Sắc mặc Nguyên Tích đồng dạng ngưng trọng "Ta chưa từng có ý nghĩ sẽ bỏ rơi người ta yêu, anh, cho dù ta từ bỏ tất cả, cũng tuyệt đối không từ bỏ hắn". Cho dù thân phận của La Tiểu Lâu không được dân chúng chấp nhận đi chăng nữa, hắn cũng sẽ không từ bỏ La Tiểu Lâu.

Không khí trong phòng bỗng nhiên ngưng trọng hẳn, Nguyên Triệt nhướng mày, đang định nói cái gì đó thì bọ Nguyên Tích khoát tay ngăn lại "anh, ta đã điều tra được vài thứ, đêm nay ta sẽ đưa cho ngươi cùng phụ thân"

Trong phòng giờ chỉ còn lại Nguyên Tích cùng La Tiểu Lâu, Nguyên Tích ngồi ở trên giường, định đem chuyện mình định công bố nói cho La Tiểu Lâu trước, bảo hắn không cần lo lắng nữa, nhưng khi nhìn đến khuôn ngực trống trơn của La Tiểu Lâu, bỗng nhiên cảm giác thấy khó chịu. Hắn đem người kia kéo lại, cắn một đầu ngón tay cho chảy máu, sau đó dùng máu vẽ một ký hiệu gì đó lên ngực La Tiểu Lâu.

Một cảm giác nóng rực quen thuộc bắt đầu lan tràn ở toàn thân. Bỗng nhiên trong lòng La Tiểu Lâu có cái gì đó dấy lên, hắn vội dứt ra khỏi cái cảm giác nóng rực làm hắn mê muội kia, mạnh mẽ ghìm cánh tay Nguyên Tích lại, kéo cánh tay ấy rời khỏi khuôn ngực mình.

Sắc mặt Nguyên Tích đen lại, La Tiểu Lâu tận lực làm cho thanh âm của mình nghe tự nhiên một chút, nở một nụ cười "Đây là khế ước đúng không? Nguyên Tích à, ta giờ không muốn làm cái khế ước này…"

Ánh mắt của Nguyên Tích bắt đầu tối lại, ngón tay cứng đờ ở giữa không trung, tựa hồ không biết nên làm thế nào cho phải. Hắn đương nhiên có thể cưỡng chế thiết lập khế ước giữa hai người, nhưng giờ hắn thực sự không muốn làm vậy.

La Tiểu Lâu rũ mắt xuống, đem ngón tay còn đang nhỏ máu của Nguyên Tích kéo lại, đưa lên môi, rồi bắt đầu hút. Sau đó, ở lúc Nguyên Tích trợn mắt nhìn mình, cười quyến rũ một cái "Chờ tâm tình của ta tốt hơn thì chúng ta sẽ đi hoàn thành cái khế ước này nhé"

Nguyên Tích vẫn đang buộc chặt cơ thể, nghe thấy vậy thì nhẹ nhàng thở ra. Hắn kéo tên tiểu yêu tinh dám câu dẫn lại gần…. đương nhiên là hắn sẽ làm cho tâm tình tên tiểu yêu tinh này tốt hơn nhiều nhiều lắm, ngày mai là có thể ký lại khế ước rồi.

Số lần chủ động của La Tiểu Lâu trước giờ cũng không nhiều, thế nhưng xế chiều hôm nay, hắn lại dây dưa lả lơi hấp dẫn với Nguyên Tích. Ngay cả khi bị ép đến khóc, hắn vẫn nói với Nguyên Tích "Ôm ta, darling, ta một khắc cũng không ly khai ngươi …"

Một La Tiểu Lâu chủ động lại nhiệt tình như thế làm chi Nguyên Tích có chút trở tay không kịp. Hắn không biết nên quát tên kia là đồ không biết xấu hổ hay là nên hảo hảo đáp lại hắn nữa.

CUối cùng, Nguyên Tích cái gì cũng không nói, đỏ mặt, càng thêm mãnh liệt mà gây sắc ép La Tiểu Lâu, mãi đến khi cả hắn ngất xỉu đi.

Nguyên Tích ở bên giường nhìn người mình yêu thật lâu mới rời đi. CHỉ cần nhìn dáng người kia ngủ thôi hắn cũng cảm thấy hạnh phúc vô cùng.

Nguyên Triệt nhận được phần tài liệu kia, cuối cùng cũng đã hiểu tại sao Nguyên Tích lại dám quang minh chính đại tuyên bố sẽ giữ La Tiểu Lâu lại. Hóa ra chiến tranh trước đây, từa đầu đến cuối đều là âm mưu của liên bang cùng đám người Cư Nguyên kia.

Hắn nhìn tập tài liệu trong tay… Từ xưa đến nay, một thứ gì đó vẫn đè nặng lên tim hắn cuối cùng chậm rãi biến mất, bóng người cao gầy kia càng lúc càng rõ ràng.

Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng gõ. Sauk hi biết được thân phận người đến, Nguyên Triệt nhanh chóng mở cửa.

"Ngươi tới đây làm cái gì?" Nguyên Triệt đánh giá La Tiểu Lâu.

Trên mặt La Tiểu Lâu còn mang chút mệt mỏi, nhưng quần áo lại đã mặc chỉnh tề "Ta phải rời khỏi nơi này"

Nguyên Triệt sựng lại, nói "Chuyện lúc đó là do có hiểu lầm, Nguyên Tích đã điều tra được, giờ hắn đã đi chuẩn bị, ngày mai sẽ thông cáo cho toàn bộ đế quốc"

La Tiểu Lâu cứng đờ người. Trách không được tại sao Nguyên Tích đêm hôm khuya khoắt mà vẫn còn bận rộn. Hắn dùng lực cấu chính mình một cái rồi nói "Cho dù là hiểu lầm thì làm sao, vẫn chẳng thể hủy diệt đi đoạn lịch sử đầy máu và đau thương của cả hai bên. Hơn nữa, các ngươi cũng đã biết thân phận của ta, không phải sao? Chẳng lẽ các ngươi không hề hoài nghi gì cả sao?"

Dưới ánh mắt lợi hại của Nguyên Triệt, La Tiểu Lâu cố gắng bình tĩnh mà nói "Đúng thế, ta là gián điệp mà dị thú phái tới, ta tiếp cận Nguyên Tích là do có mục đích khác, chỉ là do tên ngốc kia không phát hiện ra mà thôi. Thế nhưng bây giờ, hắn đã không còn giá trị lợi dụng nữa rồi, ta muốn rời đi. Đây là điều mà với cả ta và hắn mà nói, là một quyết định thích hợp nhất"

Ánh mắt Nguyên Triệt lạnh xuống "nếu đúng là như vậy, chính ngươi tự đi mà đối diện nói với hắn"

La Tiểu Lâu lắc lắc đầu. Hắn lúc đầu cũng định tự nói, thế nhưng hắn biết hắn sẽ chẳng nói nên lời. Sống với Nguyên Tích càng lâu, tình cảm của hắn càng dễ dàng bị nhìn ra. Một tình cảm đơn thuần thuần túy như thế, chắc hẳn hắn sẽ không bao giờ có cơ hội có được nữa.

"Tối nay ta sẽ đi, ta không muốn nhìn thấy … Nguyên Tích nữa" Nói xong, La Tiểu Lâu xoay người đi ra ngoài.

Nguyên Triệt đập mạnh tay lên bàn. Hắn rất ít khi biểu lộ cảm xúc ra ngoài như vậy nhưng mà, hắn tức quá. Tên đệ đệ ngốc kia đang cố gắng chuẩn bị tư liệu suốt đêm, thế mà kẻ hắn muốn bảo hộ lại phải rời đi.

Một lát sau, Nguyên Triệt mở máy liên lạc, đầu dây bên kia rất nhanh truyền đến tiếng Nguyên Tích "Anh, chuyện gì thế?"

"ngươi về đây một chuyến"

Nguyên Tích kinh ngạc nói "Nhưng mà, ta còn chưa xong…"

"lập tức tới ngay!!! La Tiểu Lâu đã xảy ra chuyện!!" Nguyên Triệt lạnh lùng gằn giọng, sau đó hắn nghe được âm thanh luống cuống cùng với giọng của Nguyên Tích từ bên kia "Ta lập tức tới đó"

"Cái đồ ngu ngốc!!!"

Nguyên Tích chạy về trong thời gian ngắn nhất, cùng Nguyên Triệt cùng nhau bất chấp tất cả lao về phòng mình, bỏ qua cả tiếng gọi của Nguyên Liệt cùng Phượng Già Lăng bệ hạ.

Trong phòng không có bất kì ai, cửa sổ bị mở, cánh rèm mềm mại nhẹ nhàng di chuyển. Trên giường, là máy liên lạc cùng rất nhiều thứ đồ linh tinh của La Tiểu Lâu.

Sắc mặt Nguyên Tích đầy khó coi mà cầm tờ giấy duy nhất ở trên đó. Chữ viết đúng là của La Tiểu Lâu. Trong thư La Tiểu Lâu viết rằng lưu lại tất cả tài sản cho Nguyên Tích, kể cả tài liệu hằng năm kiếm được tử Tinh cầu Grey và cả một số đồ bán đấu giá có được.

Nguyên Tích còn thấy được cả một đống tài liệu cao cấp mà bọn họ đã lấy được ở phong ấn Renda, có cả đại lượng ô thạch trân quý, còn có cả vô số siêu cấp hộp năng lượng.

Ở dưới cùng bức thư, La Tiểu Lâu còn để lại cho Nghiêm đại sư, La Thiểu Thiên cùng Trầm Nguyên một vài thứ …

Nguyên Triệt chậc chậc thở dài "Xem ra lần này hắn thực sự chuẩn bị đầy đủ hết rồi, phí phụng dưỡng sau khi ly hôn cũng để lại cho ngươi"

Sắc mặt Nguyên Tích đã khó coi tới cực điểm, Phượng Già Lăng bệ hạ bỗng nhiên nói "Này, đây là cái gì thế?"

Bên cạnh đống đồ của La Tiểu Lâu, có một cái hộp nhỏ dùng một chiếc khăn tắm mềm mại bao bọc lại… cách thắt nơ bên trên thực sự tinh xảo, từ đó có thể thấy được chủ nhân của nó là kẻ cẩn thận. Trên cái nơ còn có một tấm thiệp.

Phượng Già Lăng tiến lên lấy cái thiệp mở ra đọc, trên đó viết " Nguyên Tích chủ nhân… tôi phải cùng chủ nhân rời đi, về sau không biết sẽ thế nào, những thứ này chỉ có thể nhờ ngài, xin ngài hãy bảo quản thích đáng nó, cẩn thận trân trọng nó, cũng xin ngài ngày ngày nói cho bọn nó biết, ta thương bọn nó lắm".

Chữ kí chính là hình một con khủng long đang rơi lệ.

Phượng Già Lăng bệ hạ kéo mở gói quà, mọi người trong phòng đều ngây ngẩn. Bên trong chính là hai quả trứng màu trắng, vỏ trắng nuột như ngọc, nhìn rất là đáng yêu.

Mọi người không nói gì mà nhìn về phía Nguyên Tích "Thì ra cơ giáp sủng vật của La Tiểu Lâu có thể đẻ trứng sao?"

Nguyên Tích giận sôi người, hắn lười quản việc 125 có thể hay không đẻ trứng, vò viên rồi ném tờ giấy đi, Nguyên Tích cầm lấy máy liên lạc của La Tiểu Lâu, miễn cưỡng khống chế chính mình, nói với đám người Nguyên Liệt "Ta không tin lời trong thư của hắn, nhất là những lời được anh của hắn mớm cho, ta không thể tin được dù chỉ một câu. Ta không thể để hắn đi một mình được, ta phải lập tức đưa hắn về. Hắn một người sống bên ngoài, căn bản không thể sống nổi"

Nguyên Liệt nhìn về phía Phượng Già Lăng, thế nhưng Phượng Già Lăng không nói lời nào. Nguyên Liệt bệ hạ nghiêm mặt nói "Việc công bố tin tức kia thì ngươi định thế nào?"

"Ta đã chuẩn bị tốt cả rồi. chuyện còn lại Hạ Tá có thể tiếp nhận" Nguyên Tích nghiến răng nghiến lợi nói. Thực không thể tin được. Khi hắn đang vất vả đêm khuya để chuẩn bị vì một tương lai ho cả hai bọn họ, La Tiểu Lâu lại bỏ rơi hắn, một mình đào tẩu"

"vậy ngươi đi đi, đi nhanh về nhanh" Nguyên Liệt nói.

Nguyên Tích cùng Nguyên Triệt đều cả kinh. Hai người bọn họ cứ nghĩ người đầu ý đầu tiên không thể nào là Nguyên Liệt. Phượng Già Lăng mỉm cười, liếc nhìn Nguyên bệ hạ một cái.

Nguyên Tích nói lời từ biệt với cha mẹ, sau đó sử dụng thập cấp cơ giáp của mình, phá không mà đi. Trên giường chỉ còn lại hai quả trứng, vô tội mà nhìn bọn họ.

279. Chương 276

"Ngươi chắc ngươi có thể làm được không?" Đối diện với hình ảnh ở trên màn hình, Ly Mạch đầy hoài nghi mà nhìn La Tiểu Lâu.

Ngón tay của La Tiểu Lâu thành thạo mà thao tác với bàn phím, vô cùng khẳng định đáp "Tuyệt đối không thành vấn đề, trước giờ ta đều có luyện tập. Chẳng phải chỉ là đi khỏi thôi sao? Tình huống đơn giản này ta có thể ứng phó được"

"Vậy thì đi theo ta, bảo trì khoảng cách khoảng một ngàn ly (light year). Gặp chuyện gì cũng không cần hoảng hốt. Hết thảy đã có ta" Ly Mạch liếc nhìn La Tiểu Lâu một cái, cắt đứt truyền tin.

125 cùng La Tiểu Lâu đều cùng thở ra một hơi. Vốn La Tiểu Lâu là phải ngồi ở phó lái của Ly Mạch nhưng 125 kiên quyết không chịu. Nó khóc lóc kể lể trong ý thức của La Tiểu Lâu thật lâu, nào là sợ này sợ nọ, sợ bị ca ca nó giáo huấn … La Tiểu Lâu không có cách nào, chỉ đành tự mình lái cơ giáp. Hơn nữa, chiếu theo tình huống hiện tại, từ này về sau chắc hẳn chẳng thể cứ dựa vào người khác được nữa … Tốt nhất là giờ bắt đầu bồi dưỡng tính tự lập thôi…

"haizzzz, giờ ngươi một nghèo hai trắng rồi, trừ ta ra, cái gì ngươi cũng để lại hết…" 125 vừa chấp hành lệnh bay vừa kêu ca.

La Tiểu Lâu cau mày "ngươi có tư cách nói sao? Siêu cấp hộp năng lượng cùng ô thạch ngươi đã mang đi một nửa rồi còn gì" Nghĩ đến những thứ để lại, La Tiểu Lâu bỗng nhiên nhớ đến cái bọc nhỏ mà 125 để lại, tò mò hỏi "Ngươi để lại cho Nguyên Tích cái gì thế?"

Thân hình cơ giáp của 125 ở trong vũ trụ đông cứng tại chỗ trong 0 giờ lẻ 1 giây, sau đó lại đột ngột gia tốc, đồng thời lại không tự giác mà đề cao thanh âm, tự thanh minh cho chính mình "Cái, cái gì? Ngươi bảo ta để lại cái gì đó à, kia, cái kia, chính là thứ Nguyên Tích bảo ta làm, ngươi biết đấy, là người máy gia dụng của nhà ngươi, Nguyên Tích thường xuyên tự tiện giao việc cho ta"

La Tiểu Lâu kinh ngạc mà nhìn cái hình khủng long trên màn hình, hắn chẳng qua là thuận miệng hỏi mà thôi, cũng không cần phản ứng lớn như thế chứ?

La Tiểu Lâu còn chưa nói gì, 125 đã quýnh lên, lại bổ sung một câu "Ta cam đoan không phải ta tự tiện làm, ta có lời ghi âm làm chứng đây này"

"Ghi âm cái gì?" Không biết tại sao, trong lòng La Tiểu Lâu bỗng dâng lên một cỗ dự cảm không tốt.

"Ngươi muốn xem à? Nhưng mà giờ không được, có nhiều lắm, bao giờ tìm thấy đúng cái đấy ta sẽ lấy đưa ra cho ngươi xem" Hình ảnh trên màn ảnh nhanh chóng nói, sau đó xoay người, đưa lưng về phía La Tiểu Lâu, bày ra một bộ ta có rất nhiều việc để làm.

La Tiểu Lâu nhìn chằm chằm nó một chốc, thôi, hắn cũng lười truy cứu. Dù sao thì hắn cũng sẽ không còn được gặp lại Nguyên Tích nữa… nghĩ vậy, cảm xúc của La Tiểu Lâu lại chùng xuống, chỉ hận không thể đi càng chậm càng tốt.

Một nửa ngày sau, thanh âm của Ly Mạch bỗng truyền đến "Chúng ta sẽ nghỉ ngơi một lát, đoạn đường tiếp theo, nếu ngươi cứ không yên lòng như vậy thì dù không cần phải chiến đấu gì, cũng sẽ rất nguy hiểm đấy"

La Tiểu Lâu lấy lại tinh thần, phát hiện Ly Mạch ở đằng trước đã ngừng lại, chiếc cơ giáp to lớn đang ở cách hắn không xa, mà đằng sau Ly Mạch, là một dải sáng lóa mắt khổng lồ.

La Tiểu Lâu giật mình mà nhìn dải sáng đó, đó là vụn mang của vũ trụ, rất thường gặp, thế nhưng lớn như thế thì quả thực ít thấy. Cơ giáp chiến sĩ, bình thường, nếu không phải bất đắc dĩ, thì thà rằng đi đường vòng cũng chả ai chịu đi xuyên qua vụn mang cả.

"thời gian khẩn cấp, hơn nữa, ta biết một lộ tuyến coi như an toàn, nếu ngươi tập trung lực chú ý, hẳn sẽ không có vấn đề gì" Ly Mạch còn nói thêm.

La Tiểu Lâu hơi chút yên tâm, bắt đầu làm một chút bảo dưỡng cho 125, sau đó sau khi ăn cơm xong, hắn còn cố ý uống một ít nước ngâm của nguyên quả (loại quả có tác dụng làm tăng và phục hồi nguyên lực).

Nửa giờ sau, hai người nghỉ ngơi và khôi phục không sai biệt lắm, mới một trước một sau mà bay về phía dải vụn mang kia.

Trước khi tiến vào đám vụn đó, Ly Mạch nhíu nhíu mày, nhìn thoáng qua phía sau, thế nhưng cũng không nói gì, chỉ là đẩy nhanh tốc độ.

La Tiểu Lâu có chút khẩn trương, đi theo sau Ly Mạch, hai tay luôn đặt trên bàn điều khiển, không dám lơ là chút nào. Ly Mạch nói là tương đối an toàn nhưng nghĩa là đối với hắn chính là thực sự khó khăn. Khả năng sử dụng nguyên lực của hắn có thể nói là thuận buồm xuôi gió, có thể nhìn rõ những vật thể di động với tốc độ cực cao xung quanh, thế nhưng nếu hắn muốn bảo trì tốc độ tay của mình để đuổi kịp thân ảnh của Ly Mạch, còn cần nhiều hơn thế.

La Tiểu Lâu có chút luống cuống tay chân, đáng mừng là, hai giờ sau, hắn còn có thể gắt gao bám sát Ly Mạch.

Ly Mạch khẽ cười, ngón tay lại nhanh chóng đưa ra các chỉ lệnh.

Lúc này, tiếng trẻ con nghiêm túc của Mark asim vang lên "Sao lại tăng tốc vậy, Ly Khinh sẽ phải chịu áp lực rất lớn" Giờ bọn họ còn vượt quá cả tốc độ cần thiết để tới nơi kịp lúc.

LY Mạch liếc nhìn hình ảnh đằng sau màn hình, hừ một tiếng "Hắn vẫn làm tốt đấy thôi, không phải sao? Hơn nữa, chúng ta phải cắt đuôi cái tên kia. Ta không thể để hắn tiếp tục câu dẫn đệ đệ còn vị thành niên của mình. Ly Khinh còn nhỏ thế mà hắn có thể hạ thủ được. Nếu ở lam nguyên tinh (hành tinh của dị thú) ta đã sớm đánh chết hắn rồi"

Mark asim im lặng một chút rồi nói "Thì đúng là như vậy …" nhưng lấy tuổi nhân loại mà tính, La Tiểu Lâu dù sao cũng đã đến tuổi kết hôn.

Nhìn vẻ mặt khó chịu của Ly Mạch, câu sau kia của Mark asim cũng đành phải nuốt xuống.

Lại không biết sau bao lâu, đầu La Tiểu Lâu giờ đã đầy mồ hôi, ngón tay cứng ngắc như là chẳng phải của mình nữa. Đúng lúc này, máy liên lạc truyền đến tiếng của Ly Mạch "Kiên trì một chút, một giờ nữa là có thể đi ra ngoài"

La Tiểu Lâu nghe được câu này liền thở nhẹ ra, nhưng vì ban nãy tập trung quá độ nên giờ hắn liền choáng váng hết cả đầu. Lắc lắc đầu, đang định đưa ra chỉ lệnh tiếp theo, bỗng nhiên đám đá vụn phía đằng trước bỗng nhiên nổ tung, đồng thời bên tai hắn vang lên âm thanh của Ly Mạch "Ly Khinh, lui ra sau"

La Tiểu Lâu ngẩn ra, 125 đã rất nhanh lùi ra sau, vì vội quá nên 125 lùi quá đà, đập vào mấy khối đá vụn đằng sau, cũng may không có tổn thất gì.

Lại nhìn về phía trước, bên người Ly Mạch đã xuất hiện không ít cơ giáp màu xanh lục. La Tiểu Lâu biến sắc, cái loại cơ giáp màu xanh lục này hắn cũng chẳng xa lạ gì, hoặc là nói, toàn bộ các quốc gia bị vây trong chiến loạn cũng chẳng hề xa lạ, chúng chính là cơ giáp của bọn bạch tuộc nhân biến dị.

La Tiểu Lâu sau vài giây quan sát, quyết định lái 125 bay đi trước. Ly Mạch giờ không có nguy hiểm, mà hắn nếu lưu lại, không những không giúp được cho Ly Mạch mà chỉ tổ làm hắn phân tâm hơn thôi.

Đường đi càng thêm gian nan, đá vụn bỗng nhiên nhiều hơn, hơn nữa, La Tiểu Lâu vì lo lắng Ly Mạch mà không thể tập trung được, nhiều lần 125 thiếu chút nữa va mạnh vào cự thạch. Sau một khúc ngoặt lớn, La Tiểu Lâu tránh thoát mấy tảng cự thạch cỡ trung, đang định để 125 kháng cự lại một khối cự thạch loại nhỏ …bỗng nhiên, đằng sau khối cự thạch đó lóe sáng, La Tiểu Lâu lúc đó đã trốn không kịp rồi.

Hắn cũng không ngờ được đằng sau khối đá đó lại có quang tử pháo, ngón tay La Tiểu Lâu run lên, đưa ra một chỉ lệnh nhanh nhất có thể, có thể sống sót trở ra hay không chỉ có thể trông vào vận khí mà thôi, hoặc là hắn nên cầu nguyện hệ thống phòng ngự của 125 đủ cường đại.

Quang tử pháo bay đến trước mặt La Tiểu Lâu thì nổ tung, La Tiểu Lâu chỉ cảm thấy thân thể chớp lên một cái, nhắm chặt mắt, không dám động đậy.

Hắn mở mắt ra, trong lòng dâng lên một tia may mắn, vội hỏi "125, ngươi không sao chứ?"

125 im lặng một lúc rồi nói "Ta không sao, có chuyện chính là ngươi, ngươi không nhận thấy có chuyện gì đó không đúng sao…"

La Tiểu Lâu trừng mắt nhìn, lập tức nhìn về phía màn hình, sau đó sắc mặt lập tức thay đổi. Ở khung hình trên cùng của màn hình, một hình ảnh được hiển hiện. Đó không phải là một trận cơ giáp màu lam, mà là một trận cơ giáp màu hoàng kim đang khiêng một trận cơ giáp màu lam sậm.

La Tiểu Lâu hít một hơi sâu, Nguyên Tích sao lại đến đây?!

Một giờ sau, bên cạnh vụn mang, trong vũ trụ có ba cái cơ giáp to lớn khổng lồ đứng.

"Nói đu, sao lại thế này? Ta bảo ngươi chạy trốn khỏi hắn chứ có bảo cả hai ngươi cùng chạy với nhau đâu. Sao hắn lại ở đây?" Ly Mạch nghiêm mặt, thản nhiên nói.

La Tiểu Lâu không dám nhìn thẳng vào Ly Mạch trên màn hình, nhỏ giọng nói "Ta vừa mới gặp nguy hiểm, may mà Nguyên Tích đuổi tới kịp, cứu ta"

"Thế sao? Đúng lúc thật a" Lời châm chọc của Ly Mạch xuyên qua hệ thống truyền tin tới lỗ tai của hai người Nguyên Tích cùng La Tiểu Lâu.

Tầm mắt của Nguyên Tích rốt cuộc rời khỏi La Tiểu Lâu được, trước khi La Tiểu Lâu kịp mở miệng giải thích thì đã giành nói trước "Từ từ đã, ta là tới tìm vợ mình, đây là lý thường đúng chứ? Hơn nữa, ngươi không được sự đồng ý của ta, lén lút dẫn hắn rời đi là có ý gì?"

Ly mạch không để ý đến lời chất vấn của Nguyên Tích, chỉ là lạnh lùng mà hừ một tiếng "Ngươi tự tin thật nhỉ, ngươi cho là Ly Khinh không có tư tưởng của chính hắn sao? Chính hắn tự mình muốn rời khỏi ngươi. Giờ thì ngươi đi đi, khu vực truyền thừa của dị thú không phải là nơi chào đón nhân loại tiến vào"

Nguyên Tích nhìn về phía La Tiểu Lâu đang cúi đầu, trong mắt ẩn hiện lên sự khẩn trương khó thấy, qua vài giây, hắn nói "nghe này, cục cưng, ta tin rằng ngươi không thực sự muốn rời bỏ ta, ngày hôm qua chúng ta còn ở cùng nhau, ta biết ngươi yêu ta. Hơn nữa, nếu ta đã chọn ngươi làm người bạn đời, thì mặc kệ có khó khăn gì, ta cũng sẽ không buông xuôi cho cuộc hôn nhân của chúng ta"

"Đó chẳng qua là suy nghĩ của một mình ngươi mà thôi, các ngươi căn bản không hề thích hợp, hắn quyết định đi theo ta là bằng chứng tốt nhất". Ly Mạch cau mày nói, vừa nói vừa đồng thời lườm La Tiểu Lâu một cái, sao tên đệ đệ ngốc này lại không chịu nói một chút gì đó để tên hoàng tử kia hết hy vọng luôn đi?

"ngươi … sao ngươi lại tìm tới đây được?" La Tiểu Lâu do dự nửa ngày mới nghẹn ra được một câu như vậy. Đối mặt Nguyên Tích, hắn thực sự không thể tuôn ra được một câu lưu loát nào cả, tất cả lời muốn nói đều nghẹn trong cổ họng.

Nguyên Tích nhìn hắn, cũng không bực tức vì không được La Tiểu Lâu đáp lại lời nói đầy tình cảm kia của mình, biểu hiện ra một sự kiên nhẫn hiếm thấy "Thanh dao găm ta tặng ngươi có gắn thiết bị định vị"

Ly Mạch trừng mắt nhìn La Tiểu Lâu "Trả lại cho hắn, hoặc là vứt đi"

La Tiểu Lâu vẫn cúi đầu như trước, hắn đương nhiên không nỡ ném thanh dao găm kia, nhưng cũng không thể nói với Nguyên Tích rằng hắn cần phải rời đi. Nhìn đến sự khẩn trương cùng chấp nhất trong mắt Nguyên Tích, hắn thực sự cảm thấy không thể nói được điều đó. Hắn rất ít khi nhìn thấy những biểu tình này xuất hiện trên người một Nguyên Tích đầy bá đạo, thế nhưng mỗi lần nhìn thấy thì hình như đều là do có liên quan đến bản thân mình.

"ngươi phải biết rằng, tình huống bây giờ … hơn nữa hai người các ngươi là không có khả năng!" Ly Mạch nhịn không được nói.

Nguyên Tích lập tức nói "Không có gì là không thể, mặc kệ chuyện gì xảy ra, mặc kệ hắn có thân phận gì, ta đều phải dẫn hắn trở về"

La Tiểu Lâu liếm liếm môi, rốt cuộc gian nan mà nói " Nguyên Tích, ngươi … ngươi trở về đi, ngươi không biết được tình huống bây giờ xấu đến thế nào đâu, chúng ta cũng không hợp để cùng một chỗ, ta, là ta không tốt, ta không xứng với ngươi…"

“Ta không ngại!!” Nguyên Tích bỗng nhiên ngắt lời La Tiểu Lâu, nổi giận đùng đùng mà nhìn chằm chằm La Tiểu Lâu “Ta trên đường đuổi theo ngươi đã suy nghĩ kĩ rồi, ngươi là dị thú hay là cái gì khác, kể cả ngươi che giấu thân phận để tiếp cận ta, ta đều phải đưa ngươi trở về, ít nhất chúng ta vẫn còn là vợ chồng, điểm ấy vẫn chưa hề thay đổi” Còn có tình cảm của La Tiểu Lâu đối với hắn nữa, khi hai người ‘yêu nhau’, hắn đã nói ‘đừng rời bỏ ta…’, Nguyên Tích còn nhớ rõ rành rành.

La Tiểu Lâu im lặng…

Nhìn đệ đệ ‘tốt’ của mình, Ly Mạch hung hăng mà trừng mắt với Nguyên Tích, ném ra một câu ‘ngươi sẽ hối hận’ rồi lái cơ giáp đi trước.

La Tiểu Lâu cùng Nguyên Tích nối gót theo sau Ly Mạch, một trước một sau cùng ly khai đám vụn mang.

Trên đường bọn họ cũng không gặp cản trở gì nữa. Sauk hi bay được một ngày, Ly Mạch đã đứng trước một cái tinh cầu bị sương mù bao phủ kín.

La Tiểu Lâu phát hiện nguyên lực của hắn khó mà có thể xuyên thấu được tầng sương mù kia. Vẫn còn đang nghi hoặc, hắn đã thấy Ly Mạch bay thẳng vào trong đó. Kêu Nguyên Tích một tiếng rồi hai người cũng cùng bay tiến vào đám sương mù.

Xuyên qua sương mù, toàn cảnh của tinh cầu đã hiện ra. Mặc dù đã nhìn thấy tinh cầu xinh đẹp nhất của đế quốc rồi nhưng La Tiểu Lâu vẫn không thể nhịn được tán thưởng trong lòng. Núi cao, đồng bằng, thảm thực vật xanh um tươi tốt, những hồ nước trong suốt, gần như không hề ô nhiễm … mỹ cảnh làm cho người ta mê muội.

Ly Mạch bay sát mặt đất trong chốc lát, khi phải bay ngang qua mấy cái khe sâu, hắn dặn dò La Tiểu Lâu bay cao hơn một ít.

“Làm sao vậy?” La Tiểu Lâu hỏi

“Những thứ ở dưới không phải là thứ mà ngươi sẽ muốn xem đâu, ngươi bây giờ còn quá nhỏ bé, căn bản không đánh lại bọn chúng được”. Ly Mạch hồi đáp.

“Là đại hình dã thú sao?”

“Có thể xem như là đồ ăn của dị thú, đây vốn là nông trường nuôi dưỡng bốn trăm năm trước của dị thú, nếu là trước kia, dị thú vị thành niên đều bị đưa đến đây để tiến hành thử thách, ai còn sống mới có thể cử hành nghi thức trưởng thành. Thế nhưng quá lâu rồi không đến, chúng nó đã xảy ra một ít biến hóa” Ly Mạch bình tĩnh mà nói.

La Tiểu Lâu lập tức lái 125 bay lên cao hơn mười thước, đồng thời âm thầm may mắn mình không phải tham gia cái nghi thức quỷ quái kia.

“tới rồi” Nói xong, Ly Mạch lái cơ giáp hạ xuống, đứng ở trước một tòa núi lớn.

Nguyên Tích cũng bước ra từ cơ giáp, sắc mặt không tốt lắm mà đi tới trước mặt La Tiểu Lâu, mạnh mẽ ôm lấy hắn. La Tiểu Lâu đem mặt vùi vào ngực Nguyên Tích, cố gắng hít vào hương vị quen thuộc của Nguyên Tích. Một bên hắn hận chính bản thân mình không đủ kiên định, nhưng một bên lại nghĩ thật may mắn khi vẫn còn có thể gặp lại, thật sự là tốt lắm.

Ly Mạch dừng lại trước một tảng đá, lấy ra một vật thể hình lăng trụ màu vàng, giật giật giữa không trung, sau đó, hình ảnh ở trước mặt tất cả mọi người như bị cắt làm đôi, một trận sóng rung lên, quả núi lớn đã biến mất, xuất hiện trước mặt ba người là một đồng bằng vô cùng rộng lớn.

Cùng Nguyên Tích đi vào, La Tiểu Lâu quay đầu nhìn lại đằng sau, tựa hồ cả cái đồng bằng rộng lớn đây là ở trong một cái ***g bảo hộ khổng lồ, ngụy trang bằng lớp núi đá sừng sững.

“Đây là nơi dị thú bị phong ấn, nối liền với phong ấn Renda” Ly Mạch giải thích cho La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu nghe thế, trong đầu có cái gì đó chợt lóe. Thật lâu trước đây, hắn có một giấc mộng, trong mộng có chim chóc, hoa cỏ, cùng những tiếng kêu kì quái … hóa ra chính là cái chỗ này.

“Căn cứ ở đằng sau cánh cửa này” Ly mạch nói xong rồi mở ra cánh cửa trên tường đất.

Bước xuống bậc thang bằng kim loại, La Tiểu Lâu cùng Nguyên Tích đi theo sau Ly Mạch tiến dần xuống đất.

Sauk hi tiến vào tầng ngầm, La Tiểu Lâu trợn mắt há mồm mà đứng ở nơi đó… Quả không hổ là công trình của dị thú – giống loài phát triển hơn hẳn nhân loại – cho dù là đã rất lâu rồi, nhưng cả một thành thị rộng lớn được xây dựng dưới lòng đất thế này vẫn làm cho người ta khâm phục. Nơi này giữ lại những tiến bộ khoa học kĩ thuật bậc nhất, dù ở dưới đất ngầm nhưng toàn bộ những gì có trên mặt đất thì đều có ở đây: mặt cỏ, hoa lá, không khí thoáng đãng, thậm chí có cả mặt trời…

"Ngươi đi nghỉ ngơi đi, ngày mai bắt đầu trị liệu" Ly Mạch nói xong, lại liếc Nguyên Tích một cái rồi mới xoay người ly khai.

La Tiểu Lâu đang nghi hoặc không biết mình cùng Nguyên Tích phải đi đâu để nghỉ ngơi thì một cái cửa đằng trước mặt bọn hắn mở ra, một người tủm tỉm cười bước ra "Tiểu Lâu, ngươi tới rồi, thật sự tốt quá!"

La Tiểu Lâu nhìn Siever đang đi đến, cũng nở nụ cười. Sắc mặt Nguyên Tích lại không tốt lắm, khi La Tiểu Lâu đang muốn chạy đến bắt tay người kia đã bị Nguyên Tích mạnh mẽ kéo lại.

La Tiểu Lâu nhẹ nắm lấy tay Nguyên Tích, đi lên trước hai bước thì dừng lại.

Siever cười đón tiếp hai người bọn họ, sau đó nói "Nhị vị điện hạ, để ta mang hai người đi nghỉ ngơi"

Mãi cho đến khi đến nơi nghỉ, Nguyên Tích một bước cũng đều không muốn rời xa La Tiểu Lâu. Bởi vì có sự kiện trước đó, La Tiểu Lâu cũng chẳng dám có ý kiến. Thực tế hắn cũng ước gì có thể cùng Nguyên Tích ở cùng một chỗ. Tuy rằng hắn cũng phải thừa nhận, lúc cùng một chỗ với Nguyên Tích, đầu óc của hắn rõ ràng không đủ dùng.

Sauk hi rửa mặt mũi xong, Nguyên Tích lại ôm La Tiểu Lâu, sau đó bình tĩnh mà nhìn hắn "Chẳng lẽ ngươi không định thẳng thắn nói rõ gì đó sao? Không nói gì về việc ta tuyên bố ngươi vẫn là vương tử phi của ta như cũ à?"

La Tiểu Lâu cả kinh, đang định nói gì đó, Nguyên Tích đã đưa cho hắn những tư liệu cũng như tự mình kể lại chuyện Cư Nguyên cấu kết cùng liên bang cùng nhau đối phó lại dị thú.

"Ngươi còn có gì phải do dự nữa chứ, thân phận của chúng ta đã không còn là vấn đề nữa rồi" Nguyên Tích mạnh mẽ ôm lấy La Tiểu Lâu hỏi.

Khi La Tiểu Lâu vẫn còn chần chờ mở miệng, Nguyên Tích bỗng nhiên hôn hắn, vừa hôn vừa nói "Ta không muốn nghe lời nói dối đây, ta cho ngươi cơ hội cuối cùng đó"

Nửa giờ sau, 125 – đang trốn ở ngoài cửa nghe lén – thở dài ra một hơi. Cứ ở trước mặt Nguyên Tích, La Tiểu Lâu thể nào cũng bị sắc đẹp làm choáng váng đầu óc, cái gì cũng kể hết cho Nguyên Tích.

Nguyên Tích im lặng thật lâu, cuối cùng càng thêm chặt chẽ mà ôm lấy La Tiểu Lâu. Hắn chưa từng nghĩ tới cái trứng có trong cơ thể La Tiểu Lâu có thể tạo thành một hậu quả khủng khiếp như vậy được "Ngươi đừng lo lắng, ta sẽ luôn ở bên ngươi"

La Tiểu Lâu cũng ôm lấy Nguyên Tích, cánh tay có chút run rẩy, ánh mắt cũng không chịu nổi mà trở nên ướt át. Từ lúc biết trong cơ thể mình có trứng của Ngoan – một loài sinh vật độc ác và nguy hiểm, trong ngực hắn chưa từng thoải mái quá, sự sợ hãi của hắn cuối cùng cũng đã được biểu hiện ra ngoài.

Tại nơi này, thông qua Siever, hai người có thể biết được tình hình của bên ngoài. Chiến tranh đã bùng nổ toàn diện, bạch tuộc nhân biến dị bắt đầu xâm lấn từng mảnh đất, từng hành tinh của đế quốc cùng liên minh một cách nhanh chóng.

Nhị cấp văn minh Theles đã phái một đội quân đến liên bang, hiệp trợ liên bang đối kháng lại với bạch tuộc nhân. Mà người bảo trợ hờ của đế quốc, cũng là một nhị cấp văn minh – Á Đặc Đế Tư – tuy rằng không phái binh lực đến nhưng cũng đưa tới hơn mười chiến hạm cao cấp. Đối với nhân dân đế quốc mà nói, hành động này không khác nào 'đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi'. Hơn nữa, đế quốc cũng không bị văn minh cấp hai áp bách. Sự đối lập này làm cho rất nhiều quan viên của liên bang trong lòng đều bắt đầu ghen tị và hối hận.

Tuy rằng song phương đều có trợ lực từ bên ngoài, nhưng mà biến dị của bạch tuộc nhân tựa hồ vẫn càng lúc càng tăng, gần như mỗi ngày đều tăng, càng lúc càng khó có thể đối phó. Chiến tuyến chậm rãi ăn sâu vào địa bàn lãnh thổ của liên bang cùng đế quốc, mọi người trong lòng tuy rằng vẫn ôm hy vọng nhưng cũng chẳng thể che dấu nổi nỗi lo lắng bao trùm. Mỗi khi có tin tức mới về chiến sự, ai ai cũng bắt đầu lên kế hoạch di dời. Không trung của toàn bộ đế đô đều rơi vào trạng thái âm u.

Trên hành tinh H5…

Hành tinh H5 là một hành tinh nằm trong vòng chiến trận của đế quốc, khói thuốc súng đã nổi lên bốn phía, căn cứ đã bị lửa đạn hủy diệt hầu hết, mà năm phút trước, thượng tầng đã truyền đạt mệnh lệnh rút lui.

Dương Kha do dự vô cùng, trước mặt hắn đã là chiến hạm cuối cùng rồi, nếu không rời đi lúc này thì chắc chắn sẽ phải cùng sống chết với hành tinh H5 này… thế nhưng, giờ mà Lăng Tự vẫn chưa về.

"Xin ngài lập tức lên thuyền, không thể chờ được nữa!!!" Một vị binh lính hô to với Dương Kha.

Dương Kha một lần nữa ngoảnh mặt nhìn phương xa, cắn chặt răng, ánh mắt hồng hồng đặt chân lên chiến hạm. Hai phút sau, chiến hạm phóng lên cao.

Mà cách cảng bay không xa, trong một khu nhà bị bom đạn phá hủy hơn nửa, Trầm Nguyên nhìn chăm chú vào không trung xám xịt, thở dài. Không phải hắn không muốn chạy, mà vì trước khi Lăng Tự rời đi, từng lệnh qua, cho dù thượng tầng có truyền đạt mệnh lệnh rút lui, kỹ sư cơ giáp cũng nhất định phải có một tổ ở lại. Điều đó cũng đúng thôi, không thì đám chiến sĩ cuối cùng sau khi trở về, sợ cũng chẳng cách nào đi khỏi. Cơ giáp sau khi chiến đấu chắc chắn sẽ gặp thương tổn, không có kỹ sư cơ giáp sửa chữa thì sẽ chẳng ai đi được. Nhưng nhìn xem, cả tổ kỹ sư cơ giáp, giờ đây chỉ còn lại một mình hắn một người. Trầm Nguyên sờ sờ phù hiệu tập đoàn Khải Ân trên cánh tay, nghĩ về lão sư Địch Gia của mình, cùng cả Nghiêm đại sư nữa… bọn họ đã bồi dưỡng dạy dỗ hắn lâu như vậy, đây cũng coi như là sự trả ơn của hắn đi…

Tiếng nổ mạnh càng lúc càng gần, Trầm Nguyên chần chờ một chút, lấy ra một trận cơ giáp sinh vật cấp tám. Đây là trận cơ giáp mà hắn cùng La Tiểu Lâu cùng nhau lắp ráp.

Trầm Nguyên biết trình độ của chính mình, cẩn thận phi hành dọc theo các hào cùng các chướng ngại vật. Một lúc su, Trầm Nguyên cuối cùng cũng nhìn thấy đội cơ giáp chiến sĩ nãy giờ chậm chạp không chịu đi về.

Đây là đội cơ giáp chiến sĩ tinh anh nhất của toàn căn cứ này, đồng thời cũng chính là những người đã đảm bảo cho toàn bộ căn cứ rút lui an toàn. Thế nhưng giờ này, cả đội tinh anh này lại bị vây kín bởi những chiếc cơ giáp màu lam sậm của địch.

Trong nháy mắt đó, Trầm Nguyên cảm thấy tuyệt vọng. Với tình huống này, bọn họ đã chẳng thể thoát được.

Sau nửa ngày khói lửa dày đặc, nơi này đã dần dần an tĩnh lại, cơ giáp chiến sĩ của đế quốc đã gần như không còn ai đứng thẳng, mà đám quân của bạch tuộc nhân cũng còn có hai, ba cái vẫn có thể duy trì tư thế công kích.

Trước khi đám bạch tuộc nhân kịp gửi đi tin thắng lợi, một đạo quang mang màu đỏ chợt lóe qua. Sau một tiếng nổ lớn, cơ giáp của bạch tuộc nhân đã không còn thấy bóng dáng.

Trầm Nguyên thầm may mắn những người lính tài giỏi kia đã sáng tạo điều kiện thuận lợi để hắn có thể đánh lén thành công. Hắn cố gắng bảo trì bình tĩnh, đem những ai còn sống cứu ra khỏi cơ giáp.

Ba mươi lăm người nhưng chỉ còn sống có tám. Trầm Nguyên lặng lẽ tiễn biệt những người đã hy sinh theo nghi thức quân đội, sau đó mang những người bị thương nặng vào cơ giáp.

Hắn vội vã trở lại khu nhà ban đầu, sắp xếp để đi ngay, không đợi đến lúc bạch tuộc nhân kịp phản ứng, sẽ chẳng thể đi được nữa.

Trầm Nguyên đem tất cả mọi người đưa lên một phi thuyền loại nhỏ, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất khởi động bay khỏi.

Thẳng đến khi rời xa được tinh cầu H5, thân thể Trầm Nguyên mới hết run rẩy. Hắn cũng không biết sao lúc ấy mình lại liều thế. Hắn chỉ là kỹ sư cơ giáp, chưa từng được tham gia huấn luyện chiến đấu buổi nào.

Đang lúc Trầm Nguyên thoát lực trượt xuống khỏi ghế lái, chật vật ngồi thở ở trên sàn thuyền, cửa phòng điều khiển bị đẩy ra.

Một gương mặt anh tuấn còn dính đầy huyết xuất hiện ở cửa, hắn nhíu mày nhìn Trầm Nguyên ở bên trong, bỗng nhiên nghiêm khắc hỏi han "Sao ngươi lại ở đây? Dương Kha đâu? Không phải ta nói là để hắn rời đi trước, ngươi lưu lại sao?"

Trầm Nguyên liếc nhìn Lăng Tự một cái, thản nhiên nói "Lăng thượng tá, chúng ta là nhóm cuối cùng rồi, tinh cầu H5 giờ đã không còn ai còn sống, về phần Dương Kha mà ngài nói, ta không biết hắn đang ở nơi nào"

Sắc mặt Lăng Tự nháy mắt trở nên âm trầm, lạnh lùng mà nhìn chằm chằm Trầm Nguyên, tức giận nói "Ngươi thế mà không thèm đi tìm hắn?! Ta cảnh cáo ngươi, cho dù Dương Kha có chết, ta cũng sẽ không để tâm tư bẩn thỉu của ngươi thực hiện được. Vị trí kỹ sư cơ giáp cao cấp nhất của Khải Ân, tuyệt đối sẽ không dành cho ngươi"

280. Chương 277

Trầm Nguyên nghe xong lời trách mắng của Lăng Tự, trầm mặc hai giây mới bình tĩnh lại và nói "mặc dù ta không muốn tự thừa nhận điều này trước mặt ngươi, nhưng ngươi nói đúng rồi đó, câu cuối cùng, ta quả thực không thể trở thành kỹ sư cơ giáp đứng đầu Khải Ân được"

Nói xong, Trầm Nguyên lại một lần nữa kiểm tra lại lộ tuyến của phi thuyền, sau khi xác định không có sai sót gì mới chuyển ánh mắt sang phía Lăng Tự vẫn còn đứng đó, nói "Điểm cuối của chiếc phi thuyền này là ở đế đô, nếu không còn chuyện gì nữa thì xin mời ngài tự đi xử lý vết thương đi, còn nữa, đây không phải là chiến hạm (không có chức năng chiến đấu) nên xin Lăng Thượng tá ngài cắt cử một ít nhân viên cảnh giới.

Nói xong, Trầm nguyên liền ngồi bịch xuống.

Lăng Tự ngẩn người, sau đó sa sầm sắc mặt "Ngươi là đang bảo ta cách chỉ huy sao?" Hắn trách móc Trầm Nguyên, một là vì Dương Kha không thấy đâu. Dương Kha là người mà hắn tự mình lựa chọn, là người hắn muốn bồi dưỡng thành tâm phúc, hắn không thể cứ vậy mà bỏ mặc. Hai là bởi vì, lúc nào hắn cũng cảm thấy không hề vừa mắt với Trầm Nguyên. Ở Khải Ân, bất kể mọi người nghĩ trong lòng thế nào, trên mặt vẫn luôn chừa cho hắn – người thừa kế tương lai của Khải Ân – chút mặt mũi, nhưng có hai người ngoại lệ, một là Nghiêm đại sư, một còn lại chính là Trầm Nguyên.

Nghiêm đại sư say mê chế tạo cơ giáp, là đại sư cáo cấp nhất của giới chế tạo, thái độ của ông như vậy còn có thể hiểu được nguyên do … nhưng mà, Trầm Nguyên, thái độ của hắn như vậy là vì sao? Hắn giống như La Tiểu Lâu sau này vậy (La Tiểu Lâu sau khi đã xuyên không đến) – mà thực tế quan hệ của hai người này cũng quả thực không tệ – luôn làm cho trong lòng hắn dâng lên nỗi phiền não nhàn nhạt.

Cho nên, dù hắn biết rõ kỹ thuật của Trầm Nguyên mạnh hơn Dương Kha, hắn vẫn quyết định lựa chọn Dương Kha làm tâm phúc thủ hạ của mình.

Lúc này, Dương Kha sống chết không rõ, bọn họ – những cơ giáp chiến sĩ – lại được một kỹ sư cơ giáp 'trói gà không chặt' cứu, Lăng Tự không thể nào khống chế được cơn giận nữa, bất kể là vì thuộc hạ, hay là vì mặt mũi.

Những chất vấn của Lăng Tự không nhận được sự trả lời, sắc mặt của hắn càng ngày càng khó nhìn tới cực điểm, bỗng nhiên, hắn nhìn thấy Trầm Nguyên ban nãy tay đang để trên trán bỗng tùy ý rơi xuống.

Lăng Tự dừng lại những lời trách cứ, chăm chú nhìn Trầm Nguyên, nhìn một hồi mới đi lại gần, dùng chân đá nhẹ hắn một cái "này, ngươi…"

Lăng Tự còn chưa nói hết, Trầm Nguyên đã ngã xuống, sắc mặt hắn tái nhợt đến đáng sợ. Lăng Tự nhăn chặt chân mày, do dự nửa ngày mới khom lưng đem Trầm Nguyên bế lên.

Hai ngày sau…

Lăng Tự ánh mắt phức tạp nhìn hồ sơ bệnh lý, sau đó nói với Địch Gia ở bên cạnh "Ngươi nói là, Trầm Nguyên chủ động thỉnh cầu được điều đến tổ trợ thủ?"

Trên mặt Địch Gia hiện rõ sự trầm thống cùng tiếc hận, mặc dù hơi chút nghi hoặc về việc Lăng Tự chủ động hỏi mình, nhưng Trầm Nguyên là do Lăng Tự đưa ra khỏi H5, điều này cũng là tình lý bên trong… Ông vuốt nhẹ hồ sơ bệnh lý kia, thở dài rồi nói "Hắn giờ đã quyết tâm rồi, ta cũng chẳng muốn miễn cưỡng hắn. Hắn là đồ đệ của ta, cố gắng của hắn, ta là rõ nhất… Lần này hắn theo quân đội đi tiền tuyến, tinh thần lực bị tổn thương đến mức này đã chẳng thể có hy vọng khôi phục nữa. Không thể sử dụng tinh thần lực thì một cơ giáp chế tạo sư như hắn sẽ chẳng thể tiếp xúc được với cơ giáp cấp cao nữa, nhưng nếu làm trợ thủ, thì quả thực vẫn có cơ gội. Cho nên, Trầm Nguyên đưa ra quyết định này, ta hiểu đây cũng không phải là vì hắn không chịu nổi áp lực mà quyết định sai lầm"

Địch Gia nói. Ông cũng xác định trước rồi. Nếu Trầm Nguyên cả đời này đều chẳng thể khôi phục tinh thần lực thì ông sẽ để hắn làm trợ thủ cho mình hoặc là Nghiêm đại sư. Về phần sau này, khi hai người bọn ông đều đã già yếu… trong đầu Địch Gia rất nhanh hiện ra một cái bóng của một người … Kể cả người kia không đồng ý, ông cũng sẽ bỏ qua mặt mũi của một kẻ già nua, quyết tâm giúp đồ đệ cầu xin.

Lăng Tự giờ bắt đầu hối hận mình sao lại tới đây hỏi thăm … Hắn một chút cũng không hy vọng biết được loại chân tướng này.

Đúng lúc ấy, cửa bị đẩy ra, một đạo thân ảnh cao gầy bước vào.

Địch Gia lập tức đem bệnh lý cất đi, ngữ khí ôn hòa hỏi "Bên kia đã giao phó xong hết rồi?"

Trầm Nguyên khẽ mỉm cười, trước tiên là chào hỏi cùng hai người ở bên trong, sau đó mới lên tiếng "Bọn họ đang theo học bộ môn đó, thực ra cũng chẳng cần trò nói thêm cái gì nữa"

Lăng Tự đứng ở một bên quan sát Trầm Nguyên. Đối với một kỹ sư cơ giáp mà nói, tổn thương trí mạng như vậy lại căn bản chẳng hề lưu lại được trên người người kia bất kì bóng ma nào, hắn vẫn giống trước kia, khi đối đãi với người mà mình tôn trọng, nụ cười luôn mang theo sự ấm áp…

Mà sự khó chịu giữa hắn cùng Trầm Nguyên trước kia, Trầm Nguyên dường như đã quên sạch, nhưng mà, khi tầm mắt của hắn liếc về phía hồ sơ bệnh án kia, Lăng Tự có thể cảm giác được rõ ràng sự mất mát tột cùng.

Chờ hai người kia trò chuyện xong, Lăng Tự mới nói với Trầm Nguyên "Ngươi vì cứu bọn ta mới cưỡng chế dùng tinh thần lực để lái cơ giáp, cho nên tinh thần lực mới bị tổn thương mạnh thế … nhưng ngươi yên tâm, PDG của gia tộc chúng ta nhất định sẽ tìm kiếm biện pháp chữa trị cho ngươi"

Trầm Nguyên sửng sốt, sau đó bình tĩnh lắc đầu "đa tạ, nhưng không cần cấp cho ta hy vọng, ta biết rõ tình huống của chính mình"

Lăng Tự híp mắt lại, không vui nói "ta đã nói, liền nhất định sẽ giúp được ngươi tìm được biện pháp chữa trị" Nói xong, hắn lạnh lùng xoay người đi ra ngoài.

Mới ra khỏi cửa, Lăng Tự liền nhìn thấy Dương Kha đến tìm hắn. TRong mắt Dương Kha có sự yêu mộ không thể che giấu. Lăng Tự có thể trở bề với hắn thực tốt quá, hơn nữa, hắn nghe mọi người nói Lăng Tự vừa về đến nơi đã chạy đi tìm hắn.

Mặc dù hắn một mực thích Lăng Tự nhưng trước giờ hắn đều không nguyện ý nói ra. Dù sao địa vị của hắn cùng Lăng Tự cũng kém nhau rất nhiều. Nhưng lần này, trải qua nguy cơ sinh tử, hắn quyết tâm lấy dũng khí, thử một lần. Có lẽ tương lai, chờ đợi hắn chính là một tình yêu ngọt ngào.

Ooooo

La Tiểu Lâu mặc dù muốn tận dụng hết thời gian để được cùng người mình yêu ngọt ngào ngọt ngào nhưng hiển nhiên, hắn không có may mắn như vậy.

Từ ngày thứ ba, hắn bắt đầu phải trị liệu cho những dị thú bị lâm vào ngủ say kia. Trong quá trình này, Ly Mạch cùng Nguyên Tích luôn đi theo hắn. Bất luận trị liệu có thành công hay không, những dị thú kia

cũng sẽ bị đánh thức.

Nếu sự chữa trị của La Tiểu Lâu không có hiệu quả, như vậy thì một con dị thú điên trưởng thành cũng đủ để tạo thành những thương tổn thật lớn đối với một con ấu thú như La Tiểu Lâu. Nguyên Tích thất các loại dị thú hiện ra nguyên hình, sắc mặt tuy khó coi tới cực điểm nhưng vẫn vô cùng cảnh giác, một mực canh giữ bên người La Tiểu Lâu.

Buổi tối hôm đó, La Tiểu Lâu sau khi dùng cạn nguyên lực, trước mắt liền tối sầm lại, trực tiếp hôn mê.

Ly Mạch nhìn Nguyên Tích cướp ấu đệ của mình, động tác cực kì nhẹ nhàng đem con thú trắng nho nhỏ kia ôm vào ngực, xoay người rời đi. Sauk hi đến đây, sự chán ghét của Nguyên Tích đối với dị thú căn bản không thèm che dấu, thế nhưng biểu hiện yêu thương của hắn đối với hình thú của La Tiểu Lâu lại luôn làm bọn họ phải nổi da gà.

Đại khái cũng chính bởi thái độ này của Nguyên Tích, hơn nữa cũng vì La Tiểu Lâu là ân nhân cứu mạng của dị thú bọn họ, dị thú cũng không có ý đánh Nguyên Tích, dù cho hắn là loài người – dị thú cũng chẳng thích thú gì loài này.

Ly Mạch thở dài, quyết định sẽ miễn cưỡng tiếp nhận người yêu của đệ đệ mình.

La Tiểu Lâu tỉnh lại ở một nơi cực ấm áp, hắn mở nửa con mắt, thấy bàn tay của Nguyên Tích đang vuốt vuốt đầu hắn, nghĩ tới gì đó, súc tích nguyên lực, biến trở về hình người.

Nguyên Tích nhìn một La Tiểu Lâu *** trong vòng tay mình, đang nằm ở đằng sau liền dán sát lại, lấy tay ôm chặt hắn, mặc cho hai thân thể xích lõa dính sát vào nhau.

La Tiểu Lâu lần này, chủ động hơn hẳn mọi lần, cũng ngoan thuận hơn hẳn mọi lần.

Ánh mắt Nguyên Tích càng lúc càng trở nên sâu thẳm, hắn cúi đầu.

Nhiệt độ nóng bỏng bao trùm lấy đôi môi của La Tiểu Lâu, nụ hôn càng sâu, đầu lưỡi dây dưa, hai tay của Nguyên Tích cũng bắt đầu du tẩu trên người La Tiểu Lâu, phòng tắm vang lên những tiếng rên ngọt nị.

Khi La Tiểu Lâu tựa đầu vào ***g ngực của Nguyên Tích, thân thể đã được tẩy rửa qua, mặc dù vô cùng mệt mỏi nhưng hắn vẫn luôn cảm thấy nội tâm của mình như là đang khát cầu điều gì đó, thậm chí cả người cũng vì loại cảm xúc này mà trở nên nóng nảy bất an.

Nguyên Tích đứng dậy khỏi bồn tắm, ôm La Tiểu Lâu trở lại trên giường.

Ánh đèn tối xuống, La Tiểu Lâu ôm ngang hông hắn. Chợt, La Tiểu Lâu không nhịn được mà nhẹ giọng hỏi " Nguyên Tích này, nếu như, đến lúc đó ta sẽ mất đi bản tính, biến thành ngoan, ngươi sẽ làm sao?"

Thân thể dán sau lưng hắn chợt cứng ngắc, thậm chí ngay nhiệt độ cơ thể cũng cấp tốc chạy mất. Qua một lúc lâu, Nguyên Tích mới lạnh lùng nói "ta sẽ không nghĩ đến cái loại có thể này"

Ba ngày hắn quên mất La Tiểu Lâu kia, trong lòng hắn chỉ tràn đầy cừu hận. Mặc dù đã gặp mặt La Tiểu Lâu rồi, đã theo bản năng mà lưu lại La Tiểu Lâu rồi, nhưng mà, chỉ cần tách hắn ra, sát ý trong lòng lại dũng động.

Ngày đó, hắn chỉ cách La Tiểu Lâu một bức tường phòng tắm, trong lòng hắn lại xuất hiện cái loại hận ý khó có thể khống chế. Nguyên Tích cảm thấy có gì đó không đúng, mạnh mẽ khống chế chính mình. Vậy mà khi hắn nhắm mắt lại, trong nháy mắt, hắn thấy được hình ảnh La Tiểu Lâu đầm đìa máu tươi bị hắn tự tay giết chết.

Trong nháy mắt đó, một loại cảm giác tuyệt vọng và sợ hãi lan tràn trong lòng hắn, một khắc kia, sự đau thương trong tim không cách nào nhịn được. Khi hắn tỉnh lại lần nữa, hắn đã vì hóa giải loại đau đớn đó mà đem chủy thủ đâm trên chính cánh tay của mình.

Sau đó, tất cả trí nhớ đã trở về. Nguyên Tích cảm thấy vạn phần may mắn vì mình không làm thương tổn gì đến La Tiểu Lâu. Nhưng là, hắn cảm thấy cần phải xác định La Tiểu Lâu vẫn còn hảo hảo còn sống. Cho nên, hắn lúc đó không để ý đến vết thương, vọt ra khỏi phòng tắm.

Khi đó, hắn đã biết được tư vị khih bị mất đi. Hắn tuyệt đối không muốn chịu đựng cảm giác này một lần nữa. Dĩ nhiên, hắn cũng sẽ không để cho La Tiểu Lâu có cơ hội biết được cảm giác này. Cho nên, vô luận thế nào, lúc nào hắn cũng chạy tới đứng bên cạnh La Tiểu Lâu.

281. Chương 278

Hơn nửa tháng qua, La Tiểu Lâu ngày nào cũng như ngày nào, dùng hết nguyên khí cứu người. Nguyên Tích cùng Siever lúc nào cũng ở bên cạnh hắn để ngừa vạn nhất. Thỉnh thoảng Ly Mạch cũng sẽ tới tham gia.

Nhắc mới nhớ, gần đây không thấy Ly Mạch xuất hiện … La Tiểu Lâu tuy rằng không hỏi nhưng cũng hiểu rằng chiến tranh đã lan tới gần khu vực dị thú bên này rồi.

Cũng may là Ly mạch đã trở về, kho vũ khí từ xa xưa đã được mở ra, bọn hắn không đến mức lâm vào khốn cảnh. Hơn nữa, dị thú được cứu ngày càng nhiều, bọn họ sẽ nhanh chóng trở thành lực lượng chiến đấu hùng mạnh không thể bỏ qua.

Nguyên Tích chưa nói cho La Tiểu Lâu điều gì về tình hình hiện tại, nhưng mà La Tiểu Lâu biết Nguyên Tích hắn vẫn luôn duy trì liên hệ với đế quốc bên kia. Hơn nữa, La Tiểu Lâu còn bắt gặp Ly Mạch bàn chuyện với Nguyên Tích vài lần.

Đối với này đó, La Tiểu Lâu đều làm bộ như không thấy. Hắn không phải là anh hùng, nhất là khi trong thân thể hắn vẫn còn một con ký sinh trùng, trừ khi liên lụy đến Nguyên Tích … dù thế nào hắn cũng sẽ không mở miệng buộc Nguyên Tích phải rời đi trước … trước mắt, hắn cái gì cũng không thể làm.

La Tiểu Lâu nghĩ vậy, thế nhưng, loại suy tính này đã bị buộc phải cải biến ngày hôm nay.

Lúc La Tiểu Lâu vừa mới thành công làm thức tỉnh lại một dị thú sau, Nguyên Tích bỗng nhiên đi tới, kéo tay hắn, cũng không thèm nhìn tới Siever còn đang ở bên, lạnh nghiêm mặt nói "Hôm nay dừng ở đây thôi, ngươi đi theo ta"

La Tiểu Lâu bị lôi đi, hắn còn chẳng kịp chào tạm biệt Siever cho tử tế. Hôm nay hắn đã hoàn thành nhiệm vụ vượt mức đặt ra. Nửa tháng gần đây, nguyên lực của hắn cứ hao hết rồi lại hồi … lặp đi lặp lại… nguyên lực càng mạnh lên. Hắn bây giờ đã là siêu cấp ý thức nguyên lực tầng thứ nhất, nếu tăng thêm một bước … có lẽ là hắn sẽ có thể tùy tâm sử dụng nguyên lực này vào mục đích chiến đấu.

Thế nhưng, nhớ tới tương lai chẳng có gì đáng hi vọng kia, niềm kinh hỉ vừa mới ngoi lên đã bị nhấn chìm xuống.

Nguyên Tích nghiêng đầu nhìn khuôn mặt ủ rũ của La Tiểu Lâu, nhớ tới gần đây đều là cái dạng này, tay của Nguyên Tích không khỏi nắm mạnh lên.

Tới phòng ngủ, Nguyên Tích đem La Tiểu Lâu kéo xuống, mặt banh chặt.

Nhìn bộ dáng của Nguyên Tích, La Tiểu Lâu hơi nghi hoặc … Nguyên Tích đang khẩn trương cái gì chứ? Nhưng hắn cũng chẳng thể hỏi ra miệng. Chắc chắn Nguyên Tích sẽ tuyệt đối không thừa nhận.

Nguyên Tích mở ra máy liên lạc, lựa chọn công năng chiếu hình, hình ảnh lập thể của Phượng Già Lăng bệ hạ chẳng mấy chốc xuất hiện trước mắt bọn họ. Chợt thấy mặt trưởng bối, La Tiểu Lâu hoảng sợ, lập tức đỏ lừ mặt … hắn hôm nọ còn trộm bỏ đi nha … Nguyên Tích chẳng nói gì mà đã để hắn gặp mặt trưởng bối thế này là sao?

La Tiểu Lâu nhanh chóng đứng dậy, hành lễ với Phượng Già Lăng.

Bất ngờ là, Phượng Già Lăng bệ hạ chẳng hề có dấu hiệu tức giận gì, thậm chí mỉm cười với La Tiểu Lâu "Nhìn thấy các ngươi không có việc gì, ta cũng an tâm. Mặt khác, ta còn phải nói một tiếng 'chúc mừng' với hai đứa"

"Chúc mừng" á? La Tiểu Lâu giật mình sững sờ. Gần đây hắn toàn gặp nạn, lấy đâu ra chuyện tốt để mà 'chúc mừng'?

Phượng Già Lăng xoay người nói với bên cạnh một tiếng, La Tiểu Lâu cảm giác được bàn tay đang nắm lấy tay mình chợt chặt hơn, Nguyên Tích cũng đứng lên, trên mặt còn lộ ra vể khẩn trương bối rối.

La Tiểu Lâu vẫn còn đang nghi hoặc, lão quản gia đã đẩy một chiếc xe nhỏ tới trước mặt hai người. Phượng Già Lăng điều chỉnh lại góc độ chiếu hình, giúp La Tiểu Lâu cùng Nguyên Tích thấy rõ được thứ ở trong xe.

Xe đẩy là hình vuông, chung quanh có rào chắn, trên đó trải một lớp chăn đơn mềm mại, đệm vừa dày vừa êm, trên cao cao còn lắp vào một cái khung xoay đồ chơi đủ màu sắc … làm La Tiểu Lâu giật mình là, ở chính giữa, giờ phút này đang nằm một đứa nhỏ … đây rõ ràng là một cái nôi em bé.

La Tiểu Lâu bị Nguyên Tích kéo tới trước… nhìn đến hô hấp của Nguyên Tích có chút dồn dập, ánh mắt lại chẳng hề dời nổi khỏi cái nôi trẻ con kia, một cái suy nghĩ bỗng dâng lên trong lòng La Tiểu Lâu, hắn lắp bắp hỏi han "Mẫu, mẫu hậu, đây là chuyện gì?"

"Đây là đứa nhỏ của ngươi cùng Nguyên Tích" Nhìn đứa bé, sắc mặt của Phượng Già Lăng cũng nhu hòa xuống, nhẹ giọng nói "Vốn chuyện đào tạo hậu đại của các ngươi cũng đã sớm được tiến hành, nhưng chẳng biết vì sao lại lâu như vậy, cuối cùng, may mà tiểu gia hỏa này rốt cuộc nhịn không nổi, cũng chịu chui ra"

Đứa nhỏ trong nôi tựa hồ cũng ý thức được mình đang bị nói tới, quay đầu nhìn về phía hai người xa lạ mình chưa thấy bao giờ, hưng trí bừng bừng mà quan sát, sau đó sung sướng mà 'nha nha nha' lên với hai người họ.

Nguyên Tích cùng La Tiểu Lâu xuất hiện trước mặt đứa nhỏ đương nhiên chỉ là hình ảnh lập thể, tuy không phải thực thể, nhưng chẳng khác nào thực sự có mặt ở đó vậy.

Nguyên Tích kéo La Tiểu Lâu đứng sát vào bên giường, mâm khẩn khóe miệng, không chuyển mắt mà nhìn đứa nhỏ, không nói lời nào, cũng không có biểu hiện thân mật gì.

La Tiểu Lâu cũng kinh sợ không kém. Trời ạ, hắn hắn hắn … còn chưa chuẩn bị tốt tâm lý làm ba đâu!!! Cùng lúc đó, La Tiểu Lâu còn không quên đánh giá cẩn thận đứa nhỏ của mình cùng Nguyên Tích… Hoàn hảo, không có tai thú, không có đuôi … không có những thứ dư thừa kia …

Lúc La Tiểu Lâu lặng lẽ thở phào, hắn lại bắt đầu vì chuyện trở thành ba ba mà lo lắng. Hắn cùng Nguyên Tích ai cũng chẳng biết chăm sóc trẻ nhỏ… nào là cho bú sữa, chơi cùng, nói đạo lý nhân sinh … gì gì đó – xem bộ dáng cùng biểu tình của đứa nhỏ giống hệt Nguyên Tích thế kia, La Tiểu Lâu hoàn toàn tin tưởng hạng mục cuối cùng kia là khó khăn nhất.

Lại nhìn xem con mình, La Tiểu Lâu run run cánh tay mà chậm rãi duỗi ra.

Đứa nhỏ vì hai người kia chẳng hề tiếp cận nó mà nhíu mày, con ngươi đen trắng thanh minh kia lại gắt gao mà nhìn chằm chằm đôi tay đang vươn tới của La Tiểu Lâu.

Ngay khi có thể chạm tới mặt đứa nhỏ, La Tiểu Lâu dừng tay, hắn hiểu rằng mình sẽ chẳng thể nào sờ tới được…Nhưng đứa nhỏ rõ ràng đã có chút không vui. Rõ ràng hai cái người kia lại đây bồi hắn chơi, còn do do dự dự cái gì?? Cho dù nó còn không có ân chuẩn, cũng không thể trêu đùa nó như thế!!

Tiểu bảo bảo cố gắng nắm lại cái bàn tay béo mập trắng nộn, khó khăn lắm mới chỉ thẳng về phía La Tiểu Lâu.

Tuy rằng không có khả năng tiếp xúc chân thật, nhưng, giờ khắc này, trong lòng La Tiểu Lâu dâng lên từng đợt sóng kích động cùng ngọt ngào khó nói. Hắn chưa bao giờ biết được khi có con tâm tình lại hạnh phúc như thế.

Bất luận là ánh mặt tràn ngập tức giận kia, hay là cái tiểu nắm tay gắt gao nắm lại, hay là khuôn mặt phì phì nhỏ nhắn… dù thế nào cũng chẳng có chỗ nào là không đáng yêu.Hắn muốn nói cho mọi người, đứa nhỏ đáng yêu nhất này, là đứa nhỏ của hắn cùng Nguyên Tích.

Hắn muốn ôm đứa nhỏ của mình một cái, hôn ôn nó, sau đó nói cho nó biết, bọn họ là người thân nhất của nó.

Mắt La Tiểu Lâu bất tri bất giác đã ươn ướt, Nguyên Tích vẫn như trước lạnh lùng mà đứng một bên, nhưng tay của hắn với tay La Tiểu Lâu lại càng lúc càng nắm chặt.

125 không biết khi nào cũng đã xuất hiện ở bên cạnh hai người, còn giành chỗ với bọn họ mà nhón chân nhìn đứa nhỏ ở trong nôi. Bỗng nhiên, cái đuôi của nó hung hăng quăng lên, ánh mắt gần như toát ra lửa … vì, vì cái gì trong đám đồ chơi của đứa nhỏ, có hai quả trứng tròn vo buộc nơ bướm hồng nhạt?!

Ai tới nói cho nó với, vì cái gì hai quả trứng nó vất vả trăm bề nuôi cấy lên lại bị ném trong đống đồ chơi, lại còn đang bị tiểu quỷ kia quăng cầm trong tay??

"Hai ngày sau khi các ngươi đi là ngày nó sinh ra, là một nam hài, phi thường khỏe mạnh" Âm thanh của Phượng Già Lăng ôn hòa truyền đến, sau đó lão quản gia cẩn thận mà ôm đứa nhỏ lên, đưa nó tới gần hơn với màn hình chiếu.

Cái mặt của tiểu bánh bao nhanh chóng bị phóng đại, ánh mắt tròn tròn hắc bạch phân mình nhìn La Tiểu Lâu cùng Nguyên Tích không chớp mắt, lại thử hướng về bọn họ mà ê ê nha nha hai tiếng, cánh tay mũm mĩm cũng bắt đầu hua hua. Theo động tác của nó, một bình sữa được đưa tới nhét vào miệng nó.

Đứa nhỏ nhanh chóng hút lên, vừa mút vừa nhìn chằm chằm bên này, cuối cùng ánh mắt của nó dừng lại trên người La Tiểu Lâu.

Lão quản gia cảm động mà nhìn, quay đầu lại nhẹ giọng nói với Nguyên Tích cùng La Tiểu Lâu "Hai vị điện hạ, sớm chút trở về đi, tiểu chủ nhân còn chưa được ba mẹ ôm đâu"

Những lời này vừa đi ra, ánh mắt của La Tiểu Lâu càng đỏ hắn, Nguyên Tích thì hừ một tiếng, nhanh chóng nói vài câu với Phượng Già Lăng rồi ngắt liên lạc, sau đó ôm lấy La Tiểu Lâu, trầm mặc một hồi mới nói "Nếu ngươi muốn gặp nó thì theo ta trở về"

La Tiểu Lâu không nỡ mà nhìn Nguyên Tích đóng máy liên lạc lại sớm như thế, thế nhưng hắn cũng đồng thời cảm thấy Nguyên Tích làm thế là đúng, càng nhìn thì trong lòng lại càng khó chịu. Nghe xong những lời này của Nguyên Tích, La Tiểu Lâu cũng không nói gì ngoài một chữ "Được!" (Hảo)

Hai người đều đang đắm chìm trong cảm xúc, thế cho nên La Tiểu Lâu đã bỏ lỡ hành vi đánh động của 125 đối với hắn.

Ngày hôm sau, La Tiểu Lâu sau khi trị liệu xong, cùng Nguyên Tích đi tới trước cửa phòng làm việc của Ly Mạch.

Không quá vài phút, cửa phòng Ly Mạch tự động mở ra, vài tên dị thú cao lớn bước ra, liếc nhìn hai người một cái rồi lách mình ly khai. Ly Mạch nói vọng ra "các ngươi vào đi"

Sauk hi bước vào, La Tiểu Lâu mới phát hiện nơi nơi đều là những màn hình to nhỏ – hiển nhiên, Ly Mạch vừa mới họp xong. Biết Ly Mạch bình thường rất bận, La Tiểu Lâu cũng không dong dài, nói thẳng ý đồ của mình.

Ly Mạch nheo mắt, chuyên chú đánh giá La Tiểu Lâu "Ngươi nói là, ngươi muốn học tập phương pháp chế tác cơ giáp của dị thú?"

La Tiểu Lâu gật đầu "Đúng thế, tuy là nói khả năng trở về không tính lớn, nhưng không phải hoàn toàn không có hy vọng trở về, nên ta muốn cố gắng tranh thủ. Nói không chừng, ta và Nguyên Tích có thể cùng nhau trở về"

Ly Mạch khó được mà lộ ra một nụ cười "Ngươi rốt cuộc cũng có tiền đồ chút rồi, đây mới là người nhà Ly gia chúng ta chứ. Được, nếu đã vậy, ngươi đưa giúp ta cái này đến chỗ Du đại sư"

Nói xong, Ly Mạch đưa qua một cái tinh phiến. La Tiểu Lâu biết rằng đây là thư giới thiệu hỗ trợ của Ly Mạch cho mình, vội vàng tiếp nhận rồi nói cảm ơn.

Sau đó, hắn hơi chút nghĩ ngợi rồi nói "Ca, ta sẽ cố gắng thanh tỉnh mà trở về. Nói thế nào thì nói, dù ta không về được ta cũng phải để Nguyên Tích trở về. Đến lúc đó, ta cần nguyên liệu để chế tạo dị thú cơ giáp,

ca ngươi cũng đừng không nỡ cho ta đấy" Hắn cùng Nguyên Tích nếu đều không thể trở về, chẳng phải là đứa nhỏ của bọn họ phải trở thành cô nhi hay sao? Này tuyệt đối không được!

Sự ôn nhu cảm động của Ly Mạch mới dâng lên ban nãy, giờ nghe được thế, nháy mắt biến đi sạch sành sanh. Hắn chán nản phất phất tay với La Tiểu Lâu cùng Nguyên Tích, ý bảo bọn họ đi đi nhanh lên, mắt không thấy tâm đỡ phiền.

La Tiểu Lâu cùng Nguyên Tích lập tức đi tìm vị Du đại sư kia. Vị Du đại sư này, nghe mọi người nói, là cơ giáp chế tạo sư có thể xưng là lợi hại nhất của dị thú, hơn nữa cũng chính là một người duy nhất không cần La Tiểu Lâu trợ giúp có thể tự mình tỉnh lại.

Một khắc Renda phong ấn được cởi bỏ kia, Du đại sư đã tự mình thanh tỉnh lại. Có thể thấy, ý thức nguyên lực của vị Du đại sư này ở tầm nào, hiển nhiên chẳng thể đánh đồng với những dị thú bình thường khác.

Mà ngay cả Ly Mạch, cũng từng nói qua với La Tiểu Lâu: ý thức nguyên lực của Du đại sư không có dị thú nào có thể sánh bằng.

La Tiểu Lâu không khỏi sửng sốt khi được một vị trợ thủ đưa vào, nhìn thấy được Du đại sư vẫn được mọi người tôn sùng. Thật không tưởng được dị thú có ý thức nguyên lực cao nhất lại là một nữ nhân.

Người phụ nữ đầu bạc đứng đối diện ngẩng đầu, lạnh lùng mà liếc mắt với La Tiểu Lâu một cái rồi nói "Có gì cần đưa thì lưu lại, các ngươi có thể ly khai"

Nháy mắt khi bà ấy ngẩng đầu, La Tiểu Lâu ngây người luôn. Tuy rằng bà ta mang một đầu tóc bạc, thế nhưng khuôn mặt lại dị thường trẻ trung, nét mặt nghiêm khắc lạnh lùng… có thể nói, bỏ qua mái đầu bạc kia, đây chính là người phụ nữ đẹp nhất mà La Tiểu Lâu thấy trước giờ.

Nguyên Tích khó coi mà nhéo hắn một cái, giúp La Tiểu Lâu lấy lại hồn, cung kính là nói "Du đại sư, trừ việc chuyển đồ cho ngài, kỳ thực ta còn có việc khác cầu ngài"

Du đại sư nghiêm mặt mà nhìn nhìn La Tiểu Lâu, thản nhiên mà nói "Ngươi nếu biết đến ta, ắt cũng nên biết, sau khi tỉnh lại, tinh thần của ta đã bị tổn thương, ý thức nguyên lực đến nay vẫn không khôi phục. Hơn nữa, ta già rồi, chuyện của đám trẻ các ngươi, ta cũng không giúp được gì" Nói xong, bà ta giơ tay định bảo thủ hạ tiễn khách.

La Tiểu Lâu quýnh lên, nói thẳng "Dư đại sư, ta chỉ hy vọng có thể theo chỗ ngài học tập phương pháp chế tạo dị thú cơ giáp"

Người trợ thủ đưa La Tiểu Lâu vào không khỏi âm thầm sốt ruột thay hắn, ngài cũng quá trực tiếp rồi, bao nhiêu năm nay, Du đại sư chưa từng thu một cái đồ đệ nào đâu…

Vị tiểu trợ thủ này cũng là người được La Tiểu Lâu cứu tỉnh, biết thân phận xấu hổ của La Tiểu Lâu. Cũng như bao dị thú khác, tuy rằng bình thường không nói chuyện nhiều với La Tiểu Lâu, nhưng trong lòng cũng không ghét hắn, thậm chí còn có chút thương hại đối với vị tộc nhân từ nhỏ đã phải lưu lạc bên ngoài này..

Hắn đang định nói giúp La Tiểu Lâu mất câu, chưa kịp mở miệng thị vị Du đại sư kia đã bứt lên khóe miệng "Ngươi muốn học cơ giáp dị thú? Kia cũng chẳng phải là đồ chơi của nhân loại đâu, sự vất vả cùng cố gắng phải bỏ ra cũng không phải người bình thường có thể chịu được"

La Tiểu Lâu tuy không biết tại sao Du đại sư này không lập tức cự tuyệt, nhưng vẫn lập tức đáp lời "Ngài yên tâm, ta có kiến thức cơ bản, hơn nữa, ta nhất định sẽ cố gắng mà"

Du đại sư bình tĩnh ngồi suy nghĩ khá lâu, sau mới lên tiếng "Được, bắt đầu từ

Quá trình xin học thuận lợi đến mức làm La Tiểu Lâu giật mình, sau khi nói lời cảm tạ, hắn cùng Nguyên Tích rời đi.

Phòng đã chẳng còn người ngoài, vị tiểu trợ thủ kia mới lớn gan hỏi "Đại sư, ngài vì sao … dễ dàng thu nhận hắn vậy?"

Du đại sư lạnh lùng cười, có chút tự giễu mà rằng: "Ta cũng không muốn thu hắn, nhưng giờ ta đã thế này rồi, ngươi cho là ý thức nguyên lực của dị thú sau khi được cứu ra là còn được bao nhiêu? Ở đây, trừ Ly Mạch, không ai có ý thức nguyên lực có thể sánh bằng La Tiểu Lâu" Kỹ thuật của bà không thể không có

truyền nhân, nhưng chẳng lẽ chỉ dựa vào Ly Mạch để phát dương quang đại cho nghề chế tạo cơ giáp này? Hắn thân là tộc trưởng, kia thật chẳng có khả năng!

Hơn nữa, bà làm như vậy, một phần cũng bởi vì … cha mẹ của Ly Khinh.

Ban đêm, 125 rốt cuộc tìm được cơ hội, lắp bắp mà cùng La Tiểu Lâu thú nhận một chuyện.

Sauk hi nghe xong, La Tiểu Lâu gần như muốn nhảy dựng lên, rống lớn "NGƯƠI NÓI CÁI GÌ???"

Nguyên Tích vội từ ngoài đi tới, nhíu mày hỏi "Sao vậy?"

La Tiểu Lâu cũng nóng nảy, chạy tới lôi kéo tay của Nguyên Tích, hít sâu mấy hơi mới lên tiếng "125 nó nói, thứ nó lưu lại, hai quả trứng ấy ấy, cũng là con của chúng ta …"

"…"

125 nhìn sắc mặt của hai người kia, vội vàng lấy ra một cái màn hình, trên đó có chiếu một đoạn video, trên đó là cảnh Nguyên Tích nhíu nhíu mày nghe gì đó, cuối cùng nói "Được, vậy hãy đào tạo hậu duệ của chúng ta"

Đây là cái mà 125 gọi là bằng chứng chứng minh sự vô tội …

"ngươi, ngươi rốt cuộc đã nghĩ cái gì vậy? Sao lại làm ra chuyện này???" La Tiểu Lâu khiếp sợ hỏi.

Nguyên Tích thì suy nghĩ một chốc, nhớ ra đoạn video này là lúc hắn nói quản sự của vương tộc, bảo ông ta đào tạo hậu duệ của mình. Lúc ấy 125 quả thực có đi theo bên cạnh hắn … chỉ là không ngờ nó lại đánh cái chủ ý này…

La Tiểu Lâu đang nổi nóng, tính toán định một mình tính sổ với 125, ai biết đâu là Nguyên Tích chẳng những không nổi giận, còn ngăn cản hắn mà nói "Ngươi giờ có phản đối cũng không còn kịp nữa rồi, hơn nữa, tuy rằng ta chán ghét tiểu hài tử, thế nhưng, một đứa hay ba đứa có vẻ cũng chẳng có gì khác nhau"

La Tiểu Lâu ngơ ngác mà nhìn Nguyên Tích, cảm thấy trọng điểm suy nghĩ của Nguyên Tích có chút không không đồng nhất với mình… chuyện 125 tự ý nuôi cấy ra hai cái đứa bé là chuyện nhỏ sao?? Hơn nữa..

"Ngươi, ngươi có ý gì?? Ngươi ghét con của chúng ta??" La Tiểu Lâu không dám tin hỏi lại.

Nguyên Tích bị hỏi thế sửng sốt, sắc mặt có chút quỷ dị, hắn định lảng tránh vấn đề, cuối cùng bị La Tiểu Lâu bức nóng nảy mới lên tiếng "Được rồi, nể mặt ngươi, ta sẽ tha thứ cho bọn chúng"

La Tiểu Lâu lúc này mới nhớ tới, lúc Nguyên Tích nhìn thấy tiểu hài tử kia, chẳng hề có một chút kích động nào, thậm chí hoàn toàn không có ý định ôm đứa nhỏ một cái. La Tiểu Lâu nhất thời nguội lạnh tâm can … nếu hắn không thể về, Nguyên Tích có về được đi chăng nữa thì cũng chẳng thể trông cậy vào vị vương tử điện hạ này cấp cho bọn nhỏ tình thương của cha…

Không được, hắn nhất định phải về được bằng mọi giá. Vạn nhất Nguyên Tích tìm cho bọn nhỏ một bà mẹ kế, kết quả càng không dám tưởng tượng …

Nghĩ đến đây, La Tiểu Lâu lập tức đã quyên uy phong của Nguyên Tích, kéo cổ áo hắn, đầy khí thế mà nói "Trừ tar a, không cho ngươi tái giá người khác"

Nguyên Tích nhíu nhíu mày, đêm La Tiểu Lâu ôm về phía giường "Ngươi nghĩ gì vậy, chỉ cần làm trọn nghĩ vụ của vợ chồng, ta tái giá một cái khác để làm gì?"

Nói xong, không đợi La Tiểu Lâu mở miệng, Nguyên Tích đã dùng môi mình chặn miệng hắn.

Ngày hôm sau, La Tiểu Lâu lại tự tìm thêm việc cho mình. Đám dị thú bắt đầu lặng lẽ nghị luận, người đã cứu bọn họ, cũng chính là đệ đệ của đại nhân Ly Mạch, gần nhất thay đổi không ít, lúc nào cũng mang theo vẻ mặt uể oải nhận mệnh cùng tức giận.

Nếu không phải Ly Mạch đại nhân đã phân phó không được quấy nhiễu hắn, bọn họ chắc cũng đã nhịn không nổi mà tới hỏi han hắn hai ba câu rồi.

Một tháng sau, công tác đánh thức dị thú của La Tiểu Lâu cuối cùng đã hoàn thành.

La Tiểu Lâu lại tới nói với Ly Mạch, trước khi rời đi, hắn muốn tới chỗ Du đại sư vài ngày.

Ly Mạch đồng ý, chính là bảo Nguyên Tích ở lại, nói là có việc cần thương lượng.

125 thì lo lắng mà đi theo La Tiểu Lâu đi đến chỗ Du đại sư. La Tiểu Lâu định học cơ giáp dị thú làm nó có chút không yên lòng. Đây là sự khác nhau giữa việc có một đứa nhỏ cùng có nhiều đứa nhỏ. 125 chưa gì đã lo, nếu La Tiểu Lâu có thể chính mình chế tác cơ giáp dị thú, có phải là sẽ không thèm liếc mắt với nó một cái nữa hay không?

Đến khi nghe lén được La Tiểu Lâu định đem cơ giáp của Nguyên Tích – Thiên Vân – cải tạo thành cơ giáp dị thú, 125 mới vơi nỗi lòng, chính là vẫn có chút nho nhỏ không được tự nhiên trong lòng.

Đến khi Du đại sư đem một loại gien dị thú đưa cho La Tiểu Lâu, 125 thiếu chút nữa nhảy dựng lên, kia, đó là gien mà ca ca nó đã sử dụng!! Trời ạ, vì sao vận mệnh của nó nhiều sai trái đến vậy! Chẳng lẽ từ nay về sau, lại có những hai cái cơ giáp ở trên đầu nó suốt ngày đè nó ra dạy bảo hay sao….???

282. Chương 279

Một tháng sau, Vân Thiên (Cơ giáp của Nguyên Tích) hóa thành một dải sáng trắng chói mắt bay ra khỏi nơi phong ấn của dị thú.

Trải qua bao lần so sánh, thế nhưng vẫn chẳng thể tìm ra chút ưu thế nào của mình, 125 dưới cơn nóng giận chui tụt trong nút không gian không chịu ra ngoài, La Tiểu Lâu chỉ đành phải ngồi ở phó lái của Vân Thiên để đi ra.

Vân Thiên lúc này, bề ngoài tựa hồ cũng không khác nhiều lắm so với trước đây, thế nhưng nhìn kỹ, lại giống như từng chỗ một đều thay đổi. Vỏ giáp màu trắng của cơ giáp giống như lóe ra quang mang nhàn nhạt, trong suốt, đôi khi còn tưởng như dưới lớp giáp còn có gợn nước lưu động, tựa như mạch máu của một thực thể sống.

Mà rõ ràng nhất là, tốc độ phi hành của Vân Thiên bây giờ đã chẳng phải Vân Thiên ngày xưa có thể so sánh nổi. Biển vũ trụ bao la, một đạo lưu quang hiện lên, mà ngay cả hệ thống dự đoán của dị thú cũng đều rất khó để có thể phát hiện ra bóng dáng của nó.

Trong mắt Nguyên Tích mang theo sự hưng phấn tột độ, đưa ra chỉ lệnh thoăn thoắt, lúc sau, hắn dùng một tay điều khiển cơ giáp, một tay đưa qua trước mặt La Tiểu Lâu, nắm lấy bàn tay đang đặt trên tay vịn ghế của La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu giật giật, liếc nhìn Nguyên Tích một cái rồi nói "Thực sự không về nhà trước một chuyến sao?" Lần này đi, mục đích cuối cùng của La Tiểu Lâu chính là căn cứ của Ngoan, tìm kiếm biện pháp để ngăn cản hắn không bị Ngoan đồng hóa.

Thế nhưng từ khi nhìn thấy đứa nhỏ cùng hai quả trứng kia xong, La Tiểu Lâu mãi không bình tĩnh được. Hắn thực sự muốn trở về một chuyến.

"Không quay về, chúng ta cứ đi căn cứ của Ngoan trước" Nguyên Tích không chút do dự nói. "Nếu ngươi cứ muốn thấy bọn chúng thì đợi lúc về rồi xem"

La Tiểu Lâu sửng sốt, cuối cùng thở dài "Ân, ta sẽ trở về" bàn tay Nguyên Tích nắm lấy tay hắn thật ấm áp và kiên định, làm cho hắn theo bản năng lại lo lắng.

Khoang điều khiển an tĩnh lại, lát sau, La Tiểu Lâu tựa đầu vào vài Nguyên Tích, giọng nói ôn hòa mang theo một tia nịnh nọt " Nguyên Tích à, khi trở về đế quốc, ngươi đã là phụ thân rồi đấy, ngươi cần phải trở nên có trách nhiệm, phải hảo hảo đối với các con"

Bàn tay đang hạnh phúc nắm lấy tay La Tiểu Lâu của Nguyên Tích bỗng cứng ngắc một chút, làm bộ không nghe thấy gì, thế nhưng La Tiểu Lâu lại vô cùng cố chấp, từng câu từng câu ôn hòa nhỏ nhẹ rót vào tai hắn bắt hắn phải cam đoan.

Khi tay của La Tiểu Lâu sắp sửa đụng đến ngực hắn, Nguyên Tích hít sâu một hơi, sắc mặt ửng đỏ mà lườm La Tiểu Lâu một cái, mang theo một chút tức giận mà nói "Dong dài, ta biết rồi"

La Tiểu Lâu được đến sự cam đoan, hơi thả lỏng tâm. Nguyên Tích tựa hồ cũng không thích 125 lắm, nhưng đối xử với nó cũng không thể nói là không tốt… nếu hắn thực sự không về được, cho dù Nguyên Tích không thích tiểu hài tử đến mấy, đại khái cũng sẽ làm cho bọn nhỏ bình an lớn lên.

Đương nhiên, hắn không dám trông cậy hoàn toàn vào Nguyên Tích đâu, ở trong mắt La Tiểu Lâu, chính Nguyên Tích còn cần mình chiếu cố, thế nhưng cũng may còn có quản gia tiên sinh cùng Phượng Già Lăng bệ hạ …

Nguyên Tích thì nắm lấy tay La Tiểu Lâu bắt đầu hồi tưởng phụ thân đã giáo dưỡng hắn như thế nào… ngô, cho hắn định ra kế hoạch học tập từ nhỏ đến lớn, nam hài không thể nuông chiều, nên đánh thì đánh, về phần chăm sóc trẻ nhỏ buổi tối… hắn cùng La Tiểu Lâu khẳng định không rảnh, có thể giao cho Road…

Hai vị phụ thân trẻ tuổi đều không hẹn mà cùng nhớ tới đứa nhỏ mới sinh ở nhà, bắt đầu vì nó mà tính toán tương lai …

La Tiểu Lâu nghĩ nghĩ, khuôn mặt dựa vào vai Nguyên Tích bắt đầu mơ mơ màng màng. Đêm qua vì chuẩn bị xuất hành, gần như không được nghỉ ngơi. Đầu tiên bị Ly Mạch chộp tới dặn dò nửa ngày, sau đó La Tiểu Lâu nhớ ra nguyên quả, bảo 125 đem một ít nguyên quả tự trồng được tặng cho Du đại sư. Du đại sư đang có thương tích trong người, dùng nguyên quả chữa thương, hiệu quả vô cùng tốt, có hy vọng khôi phục được. Khuôn mặt luôn nghiêm túc của Du đại sư mang theo vẻ kích động khôn tả.

Lúc La Tiểu Lâu đi khỏi, Du đại sư nắm tay hắn, lặp đi lặp lại khuyên bảo. Nếu La Tiểu Lâu trở về, nhất định phải về bên dị thú bên này, y bát của bà sẽ hoàn toàn truyền cho hắn.

Nguyên Tích nghiêng đầu liếc nhìn La Tiểu Lâu khóe miệng mang cười, lại nhích lại gần một chút để cho La Tiểu Lâu ngủ được càng thêm thoải mái.

Lúc tỉnh lại là lúc La Tiểu Lâu bị Nguyên Tích gọi dậy.

Nguyên Tích vực hắn ngồi thẳng dậy, nhanh chóng cài dây an toàn cho hắn, lạnh lùng nói "Thanh tỉnh lại đi, gặp một chút vấn đề nhỏ rồi"

Nói xong, Nguyên Tích động tay lên bàn điều khiển, Vân Thiên nháy mắt gia tốc.

Một hồi lâu sau, La Tiểu Lâu mới phát hiện được chuyện gì xảy ra.

Khung cảnh cơ giáp đầy trời, lửa đạn bay tứ phía, ánh chớp lóe lên liên tục … báo cho họ biết, bọn họ đã tiến nhập vào khu vực chiến đấu.

Càng không xong là, bên ngoài đại đa số là những chiếc chiến hạm cùng cơ giáp màu xanh biếc, số ít là năm chiến thuyền chiến đấu bị bao vây, chật vật đến cực điểm, nhiều chỗ bị thương tổn nặng, nhưng có thể mơ hồ nhìn ra lá cờ của đế quốc. La Tiểu Lâu trừng lớn mắt, sao có thể thế được? đây đã là khu vực phía trong của lãnh thổ đế quốc rồi.

Vì sao quân đội của bạch tuộc nhân lại xuất hiện ở đây? Chẳng lẽ trong một tháng Nguyên Tích cùng hắn rời khỏi, đế quốc đã sắp bị chiếm đóng hay sao…

Nguyên Tích mặt đầy hàn ý nhìn lướt qua năm chiếc chiến hạm cùng rải rác cơ giáp của đế quốc đang chật vật chiến đấu, ngón tay vừa động, Vân Thiên không có đi về chỗ bọn họ, mà ngược lại bay thẳng về đám chiến hạm của bạch tuộc nhân.

Trong một chiếc chiến hạm của đế quốc – cũng là chiếc chiến hạm lớn nhất,vị chỉ huy che dấu không được sự đau lòng cùng tuyệt vọng nhìn những người còn lại, trong lòng tính toán đến tình huống xấu nhất, hít vào một hơi, cố gắng bình tĩnh mà nói "Cáp Đồ thượng tá, ngươi phụ trách đem vị thành niên, đại sư cao cấp cùng học giả, quân sự bị của học viện quân sự cùng với những người có gien cấp bậc A toàn bộ đưa

sang quân hạm thứ năm, nơi đó có khoang thuyền cứu sinh, có thể mang đi ba nghìn năm trăm người. Đến lúc đó ta sẽ vì các ngươi tạo một cơ hội, ai có thể thoát được thì nên thoát đi…"

Cáp Đồ thượng tá ở một bên sắc mặt u ám, thế nhưng hắn biết quyết định của chỉ huy là chính xác. Đám bạch tuộc kia là có bị mà đến. Hơn nữa, theo tin tức của căn cứ phía trước, nếu bị rơi xuống trong tay đám xúc tua đó thì quả thực là ác mộng. Chỉ huy đại khái đã quyết định tử chiến, vì bọn họ sáng tạo một cơ hội cuối cùng để thoát thân.

Năm chiến hạm của bọn này kỳ thực đều là vì hộ tống lượng dân chúng cuối cùng dời đi, hầu hết đều là người thường, sức chiến đấu vốn đã không đủ, hiện tại khả năng chạy khỏi vòng vây quả thực là ít đến đáng thương.

Cáp Đồ thượng tá hồng con ngươi, thong thả mà trang trọng cúi đầu chào chỉ huy theo nghi thức quân đội, sau đó kiên quyết xoay người đi khỏi, bắt đầu bố trí cho trận chiến cuối cùng. Nếu bị bạch tuộc nhân phát hiện những khoang thuyền cứu sinh của bọn họ, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.

Lập tức, tất cả mọi người trên quân hạm nhận được chỉ lệnh. Vị thành niên, đại sư cùng học giả, quân dự bị, học viên quân sự, cùng những người có gien cấp A toàn bộ rời đến khoang thuyền thứ năm tập hợp.

Ở một cái quân hạm thứ ba, đứng ở giữa trong năm cái chiến hạm vị bao vây, trong một gian phòng tràn đầy quân dự bị, mọi người nhìn nhau, thật lâu sau, một thanh niên tóc vàng đứng lên, vỗ vỗ người bên cạnh, kiên định mà nói "Các ngươi đi trước đi, ta còn có chút việc"

Người bị hắn vỗ vai lập tức trợn tròn con ngươi, la lớn "Athes, ngươi có ý gì đấy? Ngươi có thể lưu lại, Điền Lực ta sao lại không thể? Lão tử dù chết cũng chết ở đây, tuyệt đối không đi!"

Athes đắng miệng cười rộ lên "Ta lưu lại, là bởi vì mẫu thân cùng muội muội ta ở đây, ta không thể để họ lại mà một mình rời đi, còn ngươi thì lưu lại làm cái gì? Hơn nữa, giờ là lúc nào rồi? chúng ta cần giảm thiểu những hy sinh không cần thiết ở mức thấp nhất, các ngươi có thể trở về thì sẽ có tác dụng lớn hơn". Hơn nữa, nếu đi khỏi, chẳng phải là sẽ làm thất vọng 'nó' (cơ giáp của Mạc tiên sinh trc kia)?

Điền Lực đẩy mạnh Athes, không chút do dự đứng dậy đi ra ngoài "Lão tử thích, không cần ngươi phải trông nom!"

Athes sửng sốt, đang định giữ chặt Điền Lực, phía sau hắn lại có người đứng lên, vỗ vỗ vài Athes "Thôi đi, để hắn đi đi"

Athes quay đầu lại, kinh ngạc mà nói "Trang Dịch?"

Trang Dịch cũng là sinh viên của học viện Thánh Miro, đồng thời là tổ trưởng của nhóm quân dự bị này, trên gương mặt anh khí của hắn lộ vẻ tươi cười "Ngươi đừng quên, nơi này cũng không xa An Tắc tinh cầu, nơi này không chỉ có thân nhân của ngươi, nơi này cũng là cố hương của tuyệt đại đa số chúng ta. Hơn nữa bộ trưởng cổ võ đã sớm bước ra chiến đấu, chúng ta cũng đâu thể bỏ rơi ông ấy?"

Theo lời của Trang Dịch, lại có mấy người nữa là học viên của học viện thánh Miro đứng lên. Trong gian phòng này, cũng có cả học viên của học viện quân sự khác, tại thời điểm tràn đầy nguy cơ này, gần như tất cả học viên của tất cả học viện đều tham chiến.

Học viên của những học viện quân sự này nhìn những người bằng tuổi mình từng người lại từng người đứng lên, bàn tay không khỏi nắm chặt lại.

Học viện thánh Miro, không hổ là học viện quân sự đứng đầu, chỉ riêng phần khí độ của học viên này thôi, đã là điều mà những học viện quân sự khác không thể so với.

Những người còn lại đưa mắt nhìn nhau vài giây, sau đó lại có hai người trẻ tuổi cao lớn đứng lên, vừa đi vừa nói hừ hừ "Có gì hay chứ, Áo Uy học viện chúng ta cũng chẳng kém các ngươi đâu"

Sauk hi hai người này đứng dậy, có một người thét lên kinh hãi "Lão, lão đại! Các anh muốn lưu lại sao? Chờ, từ từ, đệ cũng đi theo các lão đại!"

Một trong hai người kia quay đầu lại cười "Được, những người khác, có hay không có gien trên cấp B đều sang chiến hạm thứ năm hết cho ta, nếu qua cấp B, nếu muốn lưu lại thì lưu lại".

Sau những lời này, quân dự bị lại có không ít người đứng dậy đi ra ngoài. Người kia nói rất đúng, nơi này là gia hương của bọn họ, trên chiến hạm là thân nhân của bọn họ! Làm sao có thể đào binh vào lúc này? Nếu để máu huyết của thân nhân trải đường để bọn họ thoát đi, nếu thực có thể rời đi khỏi được, chỉ sợ từ nay về sau sẽ chẳng còn dũng khí để chiến đấu nữa.

Lúc Athes cùng Điền Lực tới phòng khác, rõ ràng phát hiện nơi này có không ít người. Đại bộ phận đều là người quen, Vương Kinh, Ngô Vĩnh, hoa khôi của hệ Trạch Nhã… bên cạnh Trạch Nhã còn có một vị mĩ nữ đầy anh khí.

Khi Điền Lực nhìn thấy vị mĩ nữ kia, bước chân ban nãy còn rất tùy tiện bỗng nhiên lại ngay ngắn hẳn lên. Athes nghi hoặc mà liếc ĐIền Lực một cái, lại nhìn vị mĩ nữ kia nửa ngày, sau đó mới bình tỉnh đại ngộ. Vị mĩ nữ này chính là vị cơ giáp chiến sĩ được ghép cặp với Điền Lực – lúc đó vẫn là sinh viên hệ chế tạo cơ giáp – trong lúc đi thực chiến hồi còn ở học viện.

Athes âm thầm nở nụ cười, xem ra tên Điền Lực này đúng là thầm mến người ta rồi.

Học viên trong sảnh càng ngày càng nhiều. Những quân nhân nhìn những học viên học viện quân sự tự nguyện lưu lại, yên lặng mà sờ sờ bông hoa thêu màu tím trên quân trang mà lam. Đây là quốc hoa của đế quốc, cũng là biểu tượng của quân nhân. Tại thời điểm tuyệt vọng như lúc này, trong mắt những người lính này lại xuất hiện sự vui mừng cùng nhiệt huyết.

Một tiếng động lớn nổ ra, càng lúc càng nhiều nhân công tay nắm nút không gian xuất hiện trên cửa hầm.

Trên chiến hạm thứ hai, Lăng Tự sau khi đã an bài xong những người khác, mang theo học sinh lớp A đi hướng về hướng phòng khách. Hắn đang nện bước đầy kiên định thì khựng lại bởi nhìn thấy một thân ảnh. Hắn cau mày nhìn về phía bóng người đã chạy xa xa, qua vài giây, quay đầu lại nơi với một đệ tử ở phía sau "Các ngươi đi trước đi, ta lập tức tới"

Nói xong hắn bình tĩnh đuổi theo hướng chạy của người ban nãy, ở một góc rẽ, Lăng Tự rốt cuộc đã đuổi kịp được thân ảnh kia. Hắn ôm ngụ lấy người phía trước, lạnh lùng mà nói "Ngươi đều đã là phế nhân rồi, còn lưu lại làm cái gì?"

Trầm Nguyên bị bắt lại kinh ngạc nhướng nhướng mày. Hắn đối với tiểu lão bản này có chút đau đầu, nhịn xuống ý muốn nhăn mặt, bình tĩnh mà nói "Cũng là bởi vì ta đã là phế nhân, mới càng không có ý nghĩa để rời khỏi, còn không bằng nhường cơ hội rời đi cho người khác". Quyết định này là hắn gạt sư phụ cùng Nghiêm đại sư mà tự ý làm, cũng may hai người họ giờ cũng không ở nơi này, muốn trông nom hắn cũng khó khăn.

Lăng Tự sắc mặt xanh mét, nhìn Trầm Nguyên không biết nói cái gì, lại chết sống không chịu buông tay. Thẳng đến khi Trầm Nguyên giãy giụa, mới lên tiếng "Không được, ngươi là người của Khải ÂN, ta không thể để ngươi lưu lại chỗ này"

Sắc mặt Trầm Nguyên bắt đầu không tốt, hắn căn bản không thể hiểu được cái tên công tử còn nhỏ tuổi hơn hắn này rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì nữa "Ta cảm thấy, cho dù ta là người của Khải Ân, ta vẫn có quyền tự do thân thể cùng quyền tự đưa ra quyết định. Ta tuy rằng không thể chế tác cơ giáp nữa, nhưng vẫn có thể tới đây hỗ trợ"

Lăng Tự nhìn theo phương hướng Trầm Nguyên chỉ, đó là phòng thao tác quân hạm. Những người ở bên trong đang bận tối mặt tối mày.

Trầm Nguyên nhân cơ hội vùng ra khỏi Lăng Tự, mở cửa đi vào. Lăng Tự mím chặt môi, nhìn trong chốc lát rồi xoay người đi khỏi.

Lần trước, sau khi trở về, hắn đã biết, Trầm Nguyên là vì cứu bọn họ nên mới bị thương. Tuy rằng Trầm Nguyên căn bản không nói gì, nhưng hắn đã quyết đinhk, về sau sẽ chiếu cố người này. Lăng Tự hắn chưa bao giờ thiếu nợ ai cái gì, trừ bỏ người đó.

Nghĩ đến người đó hồi xưa mang theo đôi mắt đầy ái mộ hướng hắn thổ lộ, trong lòng Lăng Tự ẩn ẩn nỗi đau, cái loại cảm giác đầy tiếc nuối này, hắn tuyệt đối không muốn phải nhấm nháp lần nữa.

Nếu hắn không chịu rời đi, như vậy thì Lăng Tự này sẽ cố gắng làm cho chiến hạm trụ được đến giây phút cuối cùng.

Khi Athes cùng Điền Lực lái cơ giáp lao ra ngoài chiến đấu, lửa đạn của bạch tuộc nhân đã đuổi sát phía sau. Athes sau khi tránh thoát một đợt công kích luân phiên, tiến lên hỗ trợ Điền Lực "Tiểu tử ngươi không sao chứ?"

Không lâu sau, máy liên lạc truyền ra tiếng của Điền Lực "Không cần ngươi nhiều chuyện, trước đây khi đấu đôi, ta khi nào thì thua ngươi?"

Athes nở nụ cười. Đây cũng đâu phải trò chơi như lúc đó, thế nhưng Điền Lực có thể bảo trì loại tâm tình cợt nhả này, quả thực cũng không tính là chuyện xấu.

Đám bạch tuộc nhân kinh ngạc phát hiện, địch nhân căn bản sắp bị bọn chúng giết sạch lại bắt đầu trở nên hung mãnh. Chỉ huy của bọn chúng lạnh lùng nhìn, cười rộ lên "Chẳng qua là đợt giãy giụa trước lúc chết mà thôi, tiêu diệt chúng, toàn bộ"

Sauk hi truyền đạt xong mệnh lệnh, hắn híp mắt chờ đợi tiếng nổ oanh tạc quân hạm của địch, chỉ cần vậy là nhiệm vụ của hắn sẽ hoàn thành một cách viên mãn.

Vân Thiên của Nguyên Tích đã lặng yên không một tiếng động mà áp sát một chiếc chiến hạm của bạch tuộc nhân. Tốc độ của Vân Thiên quá nhanh, cho nên ngoài một đạo bạch quang, trừ bỏ một vài kẻ nghi hoặc mình hoa mắt, địch chẳng kẻ nào phát hiện ra cả.

Nguyên Tích cho Vân Thiên dừng lại, sai đó tiến đến trước khuôn mặt đầu khiếp sợ của La Tiểu Lâu, không đợi người ta lấy lại thần hồn đã thấu lên hôn một cái, trên gương mặt anh tuấn lộ ra một nụ cười "Đợi lát nữa cho ngươi xem pháo hoa"

Tiếp theo, đám bạch tuộc nhân đang đầy đắc chí, những quân nhân của đế quốc đang tuyệt vọng phản công, dưới một tiếng nổ mạnh cùng quang mang lóa mắt, đều khiếp sợ mà phát hiện, từng con thuyền của bạch tuộc nhân … cái một cái một lần lượt nổ tung.

Tuy rằng tốc độ nổ cực nhanh, thế nhưng, mọi người vẫn có thể nhìn ra, đám chiến hạm đó đúng là nổ theo trình tự kim đồng hồ.

Gần như chỉ trong vài phút, quân hạm đang vây quanh quân hạm của đế quốc toàn bộ tự bạo…

Trong vũ trụ đen tuyền bao la lúc này, những đốm sáng trắng nổ ra mang theo một cảnh đẹp không thể bỏ qua.

Lập tức, trong quang mang chói mắt, khi mà từng trận từng trận cơ giáp xanh biếc bị phá hủy, những người quân nhân của đế quốc đều phải trợn mắt há hốc mồm mà thì thào "Đây nhất định là chư thần đang phù hộ chúng ta …"

Phối hợp những đạo bạch quang kia, chiến hạm cùng cơ giáp của đế quốc bắt đầu tích cực phản công. Ngắn ngủi trong nửa giờ, cuộc chiến giằng co suốt một ngày đã kết thúc trong một kết cục thật khó tin.

Mọi người, đều tự động cung kính đứng ở trước cửa khoang thuyền, chờ đợi người đi ra từ trận cơ giáp màu trắng vĩ đại kia.

Khi mà La Tiểu Lâu được Nguyên Tích mang theo nhảy ra khỏi cơ giáp, xung quanh bùng lên những tiếng hoan hô thật lớn.

Người giống như chư thần mang lại hy vọng cùng chiến thắng cho bọn họ, là vương tử của đế quốc bọn họ!

La Tiểu Lâu cũng đồng dạng đui mù mà nhìn Nguyên Tích, người đàn ông của hắn, thật sự là rất đẹp trai …

Lúc này, thanh âm đầy rầu rĩ chua sót của 125 rơi vào tai hắn "Có cái gì đáng hoan nghênh chứ, tính năng của ta cũng chẳng thua kém nó …"

"Kém ít nhất 10%, ta có số liệu so sánh" Một cái thanh âm xa lạ rơi vào tai La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu cùng 125 đều cơ hồ muốn nhảy dựng lên. Vân, Vân Thiên…! Nó nói được?! Từ sau khi chế tạo ra xong, Vân Thiên một câu cũng chưa nói. Hắn gần như đã nghĩ đến trừ bỏ 125 cùng Mark Asim, những cơ giáp dị thú khác cũng đều không nói được.

"Ngươi … có thể nói chuyện?" La Tiểu Lâu kinh hỉ hỏi han.

"Đương nhiên, nếu không phải 125 cứ luôn chửi bới ta, ta mới lười nói chuyện với nó" Cái thanh âm kia tiếp tục nói.

125 thực sự giận điên lên. Nếu không phải La Tiểu Lâu mạnh mẽ ôm giữ lấy nó, nó gần như muốn liều mạng với cái nút không gian màu trắng trên người Nguyên Tích kia.

Nguyên Tích sờ sờ đầu La Tiểu Lâu, nhìn đám người Điền Lực đang đi tới, mới rời khỏi La Tiểu Lâu mà hướng về phía phòng chỉ huy.

La Tiểu Lâu đầy kinh hỉ mà nhìn thấy mọi người. Athes, Điền Lực, … không ít học sinh, hắn thậm chí còn thấy được cả Trầm Nguyên ở cuối hàng.

Điền Lực ôm lấy cổ La Tiểu Lâu "Đi, đi, chỗ này không phải chỗ nói chuyện. chúng ta tìm một nơi yên tĩnh hảo hảo nói một chút"

La Tiểu Lâu không được tự nhiên mà nhìn mọi người, phát hiện không ai nhìn hắn bằng ánh mắt chán ghét cùng phản cảm cả, mới lặng lẽ tiến đến gần Điền Lực và hỏi "Thân phận của ta các ngươi cũng biết rồi chứ?"

Điền Lực vỗ vỗ vai hắn, nở nụ cười "Ta bảo sao ngươi mãi vẫn chẳng dám liên hệ với chúng ta … yên tâm, Nguyên Tích đã đem chân tướng công khai. Nhân loại cùng dị thú … cho dù tạm thời không thể hóa thù thành bạn ngay được, cũng tuyệt đối không còn ai muốn khơi mào chiến tranh nữa rồi. Hơn nữa, lại nói tiếp, ngươi từ nhỏ lớn lên bên nhân loại, nhân loại gian vẫn chiếm đa số đúng không?"

Khóe miệng La Tiểu Lâu chậm rãi cong lên. Thì ra Nguyên Tích đã sớm chuẩn bị hết thảy để cho hắn trở về. Cái tên nạo kiều không thích nhiều lời lại chẳng được tự nhiên kia, vẫn luôn dùng phương thức riêng của mình để che chở cho hắn.

283. Chương 280

Đám người Trạch Nhã nhìn về phía bên này với ánh mắt đầy phức tạp. Nguyên Tích đạ bị cao tầng mời đến phòng chỉ huy, cho nên hiện giờ, toàn bộ tầm mắt của mọi người đều dừng lại trên La Tiểu Lâu. Mà đương nhiên, trong con mắt của rất nhiều người, là sự chần chờ cùng do dự.

Không quá vài giây, Trang Dịch mỉm cười mạnh dạn bước tới, trực tiếp tới trước mặt La Tiểu Lâu, nói "Vương tử phi điện hạ, người còn nhớ tại hạ không?" Nhìn thấy La Tiểu Lâu đánh giá mình, Trang Dịch gãi gãi đầu, bổ sung nói "Ta là Trang Dịch của lớp cơ giáp hệ A, trước lần tập huấn đầu tiên, chúng ta đã từng bị chia thành một tổ để tập luận… vốn là ta có cơ hội mời ngài làm cơ giáp chế tạo sư cho mình …"

La Tiểu Lâu còn chưa nói gì, Điền Lực đã ngắt lời "Kể cả không phải do Nguyên Tích giành trước, cũng chưa chắc đã đến phiên ngươi!" Giờ hắn cũng là cơ giáp chiến sĩ rồi – cơ giáp chiến sĩ đấy!!

Athes hùng hổ gật gật đầu công nhận, lại sờ đầu La Tiểu Lâu. Nếu không phải tên này đã sớm bị vương tử điện hạ cho vào tròng, mình cũng sẽ có cơ hội có được một cơ giáp chế tạo sư xịn chuyên trách rồi.

La Tiểu Lâu nở nụ cười "Ta nhớ ra rồi, khi đó ngươi còn mang ta cùng đi phòng huấn luyện"

Nụ cười trên mặt Trang Dịch trở lên lớn hơn, trong mắt mang theo vẻ hưng phấn "Đúng thế a, khi đó thực sự làm cho người ta hoài niệm và tiếc nuối mà, ta còn nghe nói, dù là ở quân bộ, kỹ thuật chế tạo cơ giáp của ngươi cũng đều là độc nhất vô nhị… hắc hắc" Trong đầu Trang DỊch hắn đã bắt đầu tính toán xem làm thế nào để tăng mối giao tình, xin vương tử phi điện hạ giúp mình chỉnh trang lại cơ giáp một chút. Giờ

tình hình chiến đấu là cục diện không thể lùi nữa rồi, cơ giáp nào có tính năng càng tốt, sức chiến đấu cũng càng lớn, đương nhiên, tỷ lệ sống sót cũng sẽ cao theo.

Một vài quân nhân ở bộ nghiên cứu cơ giáp đưa mắt nhìn nhau, đều phát hiện đối phương mang theo ý cười vui vẻ. Kỹ thuật của La Tiểu Lâu nếu đem so với cấp đại sư hì có lẽ hơi chút khoa trương, thế nhưng ở phương diện cơ giáp sinh vật thì quả thực độc nhất vô nhị. Những thiết kế mới đầy xảo diệu đó quả thực đã làm tất cả mọi người khâm phục mãi không thôi.

Giữa phòng khác, mấy người tụm lại tán gẫu, kể về tình hình vừa xong. La Tiểu Lâu còn đang hưng phấn vì được gặp lại các bạn tốt, ai cũng chưa chú ý, một đạo hàn quang hiện lên giữa đám người, tới sát tận trong rồi khàn giọng la lên "Ngươi đồ quái vật, đi chết đi!!"

Khi tất cả mọi người vẫn còn ngây người, Athes đã phản ứng nhanh hơn nửa nhịp, túm mạnh La Tiểu Lâu rồi kéo hắn về phía bên mình. Vừa mới trải qua thời khắc sinh tử trên chiến trường, thần kinh lúc nào cũng buộc chặt của mọi người đều trầm tĩnh lại, ai cũng chẳng thể ngờ được chuyện như thế này có thể xảy ra.

Ngay khi Athes nâng lên cánh tay định chấn lấy vệt sáng từ thanh đoản đao, đạo thân ảnh kia đột ngột dừng lại.

Không ít người thở hắt ra một hơi, phát hiện kẻ đâm lén kia là bị ép dừng lại. Một người trẻ tuổi đang nắm chặt lấy cổ tay hắn, rồi nhanh chóng vặn khóa chúng ra đằng sau.

Kẻ lao tới là một người đàn ông trung niên. Ông ta điên cuồng mà giãy giụa, bất hạnh phát hiện chẳng hề có hiệu quả, gương mặt vặn vẹo tràn ngập oán giận, ánh mắt đỏ bừng gắt gao nhìn chằm chằm La Tiểu Lâu "Đồ quái vật tàn nhẫn! Đi tìm chết đi! Đừng cho là chúng ta có thể quên được mối huyết hải thâm cừu… các ngươi là đồ đao phủ! Căn bản là không nên tồn tại!!"

Điền Lực cùng Athes sắc mặt đen lại, Trang Dịch cũng sa sầm sắc mặt. Nụ cười trên mặt La Tiểu Lâu đã biến mất, mặt không chút thay đổi mà nhìn người kia.

Người trẻ tuổi đang chế trụ kẻ ám sát nhíu nhíu mày, dễ dàng mà đoạt thanh đoản đao xuống, sau đó đem người trao cho binh lính vừa chạy tới.

Toàn bộ hội trường yên lặng kì dị, tất cả mọi người đều lặng người mà nhìn bên này.. Người trẻ tuổi kia hướng về phía La Tiểu Lâu, sau đó bình tĩnh mà nói "Xin chào, vương tử phi điện hạ. Ta là Na Lan – tới từ Áo Uy học viện"

Giới thiệu xong, hắn liếc nhìn La Tiểu Lâu – vẫn còn tái nhợt mặt – mà hỏi "Ngài không sao chứ?"

La Tiểu Lâu lắc lắc đầu, nhìn về phía người đang bị vây bởi binh lính, sau đó nhận ra khung cảnh dị thường im lặng của hội trường, nhẹ giọng nói "Nếu ngươi nhắm vào dị thú, ta không thể không nói, nhân loại là người bị hại, dị thú cũng là người bị hại, song phương đã bị tổn thất không thể đong đếm được. Thế nhưng ta cũng là người bị hại … Ngươi chắc đã quên, ta lúc đầu cũng là con người, ta cũng không xin được biến thành dị thú. Thí nghiệm của nhân loại đã làm cho ta không thể không chấp nhận chuyện mình có một nửa gien dị thú … nếu ngươi nhắm vào cá nhân ta, thật có lỗi, ta còn chưa từng làm chuyện gì huyết hải thâm cừu với ngươi cả"

Người đàn ông trung niên kia sửng sốt một hồi, nhưng nghĩ đến người thân bị giết hại thảm thiết hồi đó, sự oán độc trong mắt thủy chung không giảm bớt nửa phần. Ông ta oán hận mà trừng mắt với La Tiểu Lâu, nhưng vì ko phản bác được cái gì, cuối cùng nghẹn ra một câu "Huyết thống của ngươi chính là tội, ngươi …"

Đám người đứng ở gần cửa bỗng nhiên dẹp sang hai bên, để lại một lối đi ở chính giữa, một đoàn người bước nhanh tới, người đi đằng trước chính là Nguyên Tích với vẻ mặt lạnh như băng.

Giờ phút này, ngay cả người đàn ông trung niên vẫn mãi kêu gào cái gì cừu, cái gì hận cũng đều ngậm miệng lại. Mọi người từ trước đến giờ đều có một sự sùng bái cùng tôn kính tận trong cốt tủy đối với vương tộc, bao gồm cả vị vương tử – người kế thừa đế quốc – người vừa mới cứu sống bọn họ nữa. Tình huống như thế này làm ai cũng không nói lời gì được.

Nguyên Tích không để ý tới bất luận kẻ nào, lập tức đi đến trước mặt La Tiểu Lâu, nhíu nhíu mày, sau đó kéo lấy hắn, đưa La Tiểu Lâu sóng vai đứng bên mình, rồi mới ngẩng đầu nhìn về phía mọi người xung quanh.

Một số người thản nhiên tiếp nhận ánh nhìn của vương tử điện hạ, một số người khác lại là chột dạ mà tránh đi, Nguyên Tích im lặng vài giây rồi mới nói "Vừa rồi ta nhận được tin báo mới nhất về tình hình chiến đấu, so với nửa tháng trước, tiền tuyến đã hoàn toàn bại lụi, không ít tinh cầu giống như An Tắc tinh cầu, lâm vào nguy cơ vô cùng"

Tuy rằng không hiểu Nguyên Tích sao lại nói chuyện đó lúc này, nhưng mọi người đều không thể giấu giếm sự đau xót vô hạn trên gương mặt, kinh hoảng cùng không cam …. Tình cảnh mà chính bọn họ trải qua, mới đây thôi, làm cho bọn họ càng thêm hiểu rõ sự thống khổ cùng tuyệt vọng… Bọn họ là những người may mắn… được vương tử điện hạ đúng lúc đi tới, giúp bọn họ giải trừ nguy cơ … nhưng các tinh cầu khác …

Không ai lên tiếng, Nguyên Tích tiếp tục nói "Cho dù như vậy, binh lính của chúng ta vẫn kiên trì tới lúc người dân cuối cùng rời đi mới rút khỏi. Nhờ có họ, thảm kịch lịch sử trước kia không hề xảy ra lần nữa… Thế nhưng, các ngươi không thể không biết một chuyện khác. Thân thể cùng cơ giáp của bạch tuộc nhân luôn không ngừng tiến hóa, nếu như không có sinh vật cơ giáp mới được quân bộ nghiên cứu ra thì từ nửa năm trước, chiến tranh đã kết thúc với chiến bại thuộc về chúng ta rồi. Đế quốc chúng ta có lẽ đã hoàn toàn lâm vào nguy cơ, số người tử vong thậm chí còn hơn một nửa toàn dân số".

Sự im lặng đáng sợ trong toàn đại sảnh cho thấy, tất cả mọi người đều hiểu, lời Nguyên Tích vừa nói không có chút nào khoa trương, thậm chí có người còn hoài nghi… nếu thực chuyện đó xảy ra, nhân loại có thể sinh tồn được nữa sao??

"Mà người thiết kế nên cơ giáp sinh vật, không ai khác chính là La Tiểu Lâu. Trước khi các ngươi chỉ trích thân phận của hắn, hắn đã cứu vô số người. Cơ giáp mà ta lái, cũng là tự tay hắn chế tạo nên. Có thể nói, ngay vừa rồi, cũng chính là hắn cùng ta cứu các ngươi"

Theo lời của Nguyên Tích, càng lúc càng nhiều người cúi đầu, có người trong mắt còn xuất hiện sự cảm kích. Có lẽ, lịch sử đẫm máu chưa thực sự phai màu, thế nhưng, những người được cứu một khắc kia đều hiểu, khi đã trải qua sự tuyệt vọng vô tận, hóa ra tất cả thân tình, tình yêu, tình bằng hữu … còn chưa thực sự vứt bỏ bọn họ mà đi.

"Ta cùng tất cả chiến sĩ của đế quốc này đều giống nhau, đều nguyện ý vì nhân dân của đế quốc trả giá, thậm chí hết thảy, đây là trách nhiệm cùng nghĩa vụ của ta. Mà đại bộ phận chiến sĩ cơ giáp cũng biết, vì có người muốn bảo vệ, mà chúng ta mới càng cường đại hơn. Bảo hộ người ta yêu là bản năng! Ta sẽ không cho phép bất luận kẻ nào thương tổn hắn!"

Nguyên Tích nói xong, nhìn về phía người trung niên – giờ đã gục hẳn đầu xuống "Đây là lần đầu. Ta sẽ không tuyên ngươi tội ám sát vương tộc. Thế nhưng bắt đầu từ lúc này, cảnh vệ của vương tộc đều sẽ kèm theo ngươi, cho đến khi ngươi không còn loại suy nghĩ này nữa, hoặc khi ngươi tử vong thì mới thôi"

Sau khi Nguyên Tích nói xong, chung quanh không có ai lên tiếng. Thế nhưng cái không khí nặng nề lại càng lúc càng mờ nhạt.

Quân bộ đã sớm biết La Tiểu Lâu vì bọn họ chế tạo cơ giáp sinh vật, lại sớm nghe đủ mọi chuyện về La Tiểu Lâu, tự thân luôn rất có hảo cảm với hắn. Mà những người khác, sau khi biết thân thế của hắn xong, lại càng thêm đồng tình cùng thấy hiểu,thậm chí còn có cảm kích.

Lúc này, người thanh niên tự nhận đến từ Áo Uy học viện đang đứng cạnh La Tiểu Lâu, chủ động mở miệng xua tan bầu không khí "Vương tử điện hạ, ta đồng ý cách nói của ngài. Nếu chúng ta muốn báo thù, chúng ta phải tìm kẻ đã thiết kế cái bẫy này, cùng cả kẻ đang giật giây trận chiến giữa chúng ta cùng bạch tuộc nhân"

Lời nói của La Lan đã đại biểu cho ý nghĩ của rất rất nhiều người. Một cô gái thậm chí còn ở trong đám người hô to "Vương tử điện hạ, ta ủng họ các ngài"

"Đương nhiên, ta là vẫn ủng hộ vương tử cùng vương tử phi điện hạ mà"

…

Theo những lời này, càng lúc càng nhiều người bắt đầu chúc phúc cho quốc vương cùng vương hậu tương lai.

Sắc mặt Nguyên Tích không vì vậy mà tốt hơn chút nào. Trên thực tế, hắn đang cực lực áp chế phẫn nộ cùng lo lắng trong lòng. Trứng Ngoan trong thân thể La Tiểu Lâu giống như là một quả bom bất an nổ chậm, không biết khi nào thì, hắn sẽ có thể hoàn toàn mất đi người mà mình yêu… mà cái khả năng này làm cho hắn căm tức vạn phần, lại chẳng thể nào biểu hiện ra trước mặt La Tiểu Lâu.

Hắn cần tiếp thêm cho La Tiểu Lâu sức mạnh cùng niềm tin, phải tự nói cho La Tiểu Lâu biết, bọn họ sẽ luôn luôn ở bên nhau.

Trong tiếng chúc phúc của mọi người, Nguyên Tích cúi đầu hỏi La Tiểu Lâu có muốn cùng hắn tới phòng chỉ huy hay không, trên mặt La Tiểu Lâu bỗng có chút nóng lên, hai bàn tay đang nắm cùng một chỗ kia làm cho đáy lòng hắn thực sự cảm thấy ấm áp và thoải mái. Nhìn người bên cạnh mình, La Tiểu Lâu lắc lắc đầu "Không, ta còn có chút việc". Công sự của Nguyên Tích chắc chắn càng bận, chờ khi chiến thắng từ hang ổ của Ngoan trở về, bọn họ nhất định sẽ có đầy thời gian.

Ở Trang Dịch cùng La Lan còn đang mãi lo lắng nên tìm từ ngữ như thế nào để có thể xin được La Tiểu Lâu hộ trợ một chút, một người đã len được từ bên ngoài vào gần La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu quay đầu, kinh hỉ hô "Trầm ca, có thể gặp được huynh ở đây, thực sự là tốt quá"

Trầm Nguyên cao thấp đánh giá La Tiểu Lâu, vui mừng mà nói "Những lời này hẳn là nên để ta nói chứ, trước khi Nghiêm đại sư đi, ông ấy vẫn dặn dọ ta phải tùy thời chú ý tin tức của ngươi, ta vẫn luôn suy nghũ làm thế nào để tìm được ngươi đây này". Hắn thực sự là vui thay Nghiêm đại sư. Nếu không phải được Hi Bá Lai đại sư cùng cao tầng của quân bộ khuyên can, lão nhân gia kia chắc hẳn sẽ trực tiếp tự mình đi tìm đồ đệ rồi.

La Tiểu Lâu sửng sốt, trên mặt rất nhanh lộ ra vẻ thẹn thùng cùng kích động. Sauk hi thân phận thực của hắn bị phơi bày, hắn vẫn không dám liên hệ với những người thân cận. Vừa là lo lắng, vừa là không muốn đối mặt. Giờ biết được lão nhân gia kia, cùng những bằng hữu của hắn nữa, vẫn đối xử với hắn như trước đây, La Tiểu Lâu cảm thấy, thứ vẫn đè nặng trong lòng mình mấy ngày nay đã biến mất, cả người đều thoải mái ra không ít "Làm cho sư phó lo lắng rồi, chờ ta trở về, ta sẽ tự mình đến gặp ông ấy để giải thích"

Người quay xung quanh càng lúc càng nhiều, Trầm Nguyên thấy vậy liền dẫn La Tiểu Lâu cùng đám người Điền Lực đi về phòng của hắn. La Lan cùng bạn học của hắn cũng bám theo.

La Tiểu Lâu trước tiên hỏi về chuyện mình quan tâm nhất. Điền Lực nghi hoặc mà nhìn hắn "La Thiểu Thiên? Hắn xảy ra chuyện gì sao?"

Athes cũng ngẩn người, đồng thời nhìn về phía Lăng Tự. Nói tới tình hình quân bộ, trong phòng này đại khái không có ai hiểu rõ bằng Lăng Tự – tuy rằng chẳng hiểu tại sao tên này lại ngồi đây mà không phải là ngồi phòng họp cùng Nguyên Tích bên kia.

Lăng Tự chuyển tròng mắt một chút, nhìn về phía La Tiểu Lâu, hồi tưởng hai giây rồi nói "Đầu háng trước, La Thiểu Thiên đi chấp hành một nhiệm vụ đặc biệt ở tiền tuyến. Nếu ngươi muốn tìm hắn, đại khái chỉ có thể nhờ Nguyên Tích giúp ngươi liên hệ"

La Thiểu Thiên cau mày. Đầu tháng trước? chẳng phải là thời điểm hắn rời khỏi sao? Lúc đó La Thiểu Thiên mới bị trọng thương, hẳn là phải ở bạnh viện dưỡng thương chứ? Rốt cuộc là nhiệm vụ gì mà cần điều cả người bạnh ra tiền tuyến vậy?

Nghĩ đến nguy hiểm mà Nguyên Tích cùng hắn vừa vượt qua, tình huống của An Tắc tinh cầu, La Tiểu Lâu lại thở dài. Nơi này ngọn lửa chiến tranh đã ngập trời, chỗ khác chắc cũng chẳng kém là bao.

Lăng Tự nhìn thoáng qua La Tiểu Lâu, lại nhìn Trầm Nguyên đang dựa vào ghế salon, sắc mặt tái nhợt, im lặng một hồi rồi xoay người đi ra ngoài.

Lúc sau, khi Trang Dịch thoáng nhắc tới cơ giáp của mình, La Lan rốt cục cũng tìm được cơ hội, không dấu vết mà nói leo vào, đẩy Điền Lực ra, đem nút không gian của mình và đồng bọn tới trước mặt La Tiểu Lâu.

La Lan ánh mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm La Tiểu Lâu "Vương tử phi điện hạ kính yêu, học viện quân sự thánh Miro cùng Áo Uy học viện là hai cái trường học kết nghĩa huynh đệ, chúng ta cũng đã được nghe danh ngài từ lâu … đại danh Lâu kỹ sư, có thể hay không giúp chúng ta cải thiện trang thiết bị một chút?"

La Tiểu Lâu kinh ngạc mà nhìn về phía La Lan, Điền Lực thì trực tiếp cười ha hả "huynh đệ trường học? là cái huynh đệ mà mỗi năm đấu nhau sứt đầu mẻ trán? Ta cảm thấy hai vị hiệu trưởng ắt hẳn sẽ vô cùng kinh hỉ trước câu nói này của ngươi"

Vì tranh đoạt học viên giỏi, mỗi năm, cứ đến mùa khai giảng, đó cũng chính là thời điểm mấy học viện quân sự cạnh tranh nhau lợi hại nhaatsl tuy rằng không phải đánh nhau với khói súng, thế nhưng mấy vị hiệu trưởng khẩu chiến cự ly xa cũng đủ oanh tạc lắm rồi, các vị ấy có vẻ như chỉ hận không thể mặc giáp trụ tự mình ra trận tiêu diệt địch vậy.

Mà mỗi lần thi đấu hữu nghị giữa các trường, đội viên hai trường quả thực cũng đấu nhau như địch nhân không đội trời chung. Ai ai cũng không muốn ngai vàng quán quân trong tầm tay lại bị rơi vào đội đối thủ.

Cho dù ở ngoài trường học, sinh viên hai cái học viện hoặc thà rằng tính toán làm một hồi đại chiến, hoặc thà đi vòng qua chứ quyết không chịu gặp mặt.

Con mắt xanh biếc của La Lan nháy nháy mấy cái, giả bộ không nghe thấy tiếng cười nhạo của Điền Lực, tiếp tục nói "Đương nhiên, ta còn một yêu cầu hơi quá … nếu ngài không ngại, liệu có thể để cho cơ giáp chế tạo sư của chúng ta ở bên cạnh ngài quan sát được không? Dù sao công tác tu sửa từ nay về sau vẫn còn cần anh ta tiến hành"

La Tiểu Lâu lúc này mới nhận lấy nút không gian hắn đưa qua trước mặt, cười cười nói "Được, ta sẽ mau chóng làm xong. Ngày mai ngươi bảo anh ta lại đây, về phần hiệu quả, ta hiện tại không dám cam đoan trước".

La Lan có thể không để tâm tới ân oán trước đó của hai trường, La Tiểu Lâu đương nhiên thực vui mừng. Nếu cơ giáp chế tạo sư của La Lan không phải là người hoàn toàn không biết gì, đương nhiên hắn cũng sẽ vui lòng mà chấp nhận.

La Lan không giấu nổi hưng phấn, lập tức nói "Đương nhiên rồi, chúng ta đều hy vọng nhanh một chút. Ngày mai ta nhất định sẽ bảo cục cưng Andy mang tài liệu tới. Vì chuẩn bị tân trang cơ giáp, ta đã chọn tìm không ít tài liệu hy hữu. Đương nhiên, nếu ngài có nhìn trúng cái nào, cũng có thể lấy nó thay cho phí dụng."

Nói xong, hắn vỗ vỗ bên người một thanh niên trẻ tuổi cũng của Áo Uy học viện. Người thanh niên tuấn mĩ kia không có da mặt dày như La Lan, vẫn luôn đứng lẳng lặng đó mà không tiến lên lôi kéo làm quen. Khi nhìn thấy La Tiểu Lâu tiếp nhận nút không gian, trên mặt hắn cuối cùng cũng hiện lên một tia vui mừng.

La Tiểu Lâu có lẽ cũng cùng là sinh viên giống bọn họ, thậm chí nhiều phương diện còn không bằng bọn họ, thế nhưng lại có thể thiết kế ra cơ giáp sinh vật cho quân bộ, còn có thể được thượng tầng cơ giáp chế tạo sư của quân bộ nhất trí khen ngợi, đương nhiên, ở cảm nhận chung của chiến sĩ cơ giáp, quả thực đúng là như cấp đại sư – có ngộ mà không thể cầu.

Cuối cùng, đám người TRầm Nguyên cùng Điền Lực đưa La Tiểu Lâu đi nghỉ ngơi, hẹn hắn ngày mai đến đón, rồi cũng ly khai phòng.

La Tiểu Lâu đem nút không gian của Trang Dịch cùng của một đám người khác để qua một bên, từ trong lòng lấy ra một cái nút không gian màu trắng, ở giữa có hoa văn trang nhã … đó là cái mà ban nãy hắn hỏi mượn Nguyên Tích.

Nháy mắt, 125 – nãy giờ vẫn đưa lưng về phía La Tiểu Lâu giả bộ nghiêm túc lên mạng tra tài liệu – cứng ngắc hết cả người, đầu ngón tay run rẩy, trong lòng vừa chua sót vừa khổ sở…. La Tiểu Lâu quả nhiên … hắn hắn hắn … quả nhiên là có mới nới cũ!!!

La Tiểu Lâu hơi chút hưng phấn mà nói "Vân Thiên?"

Trong phòng một mảnh lặng im, mãi tới khi cái lỗ tai của La Tiểu Lâu dựng thẳng lên cùng tâm tình hoài nghi của 125 lên tới cực điểm, nút không gian cơ giáp màu trắng lúc này mới truyền tới một thanh âm "Có

tôi"

Mặt 125 nháy mắt biến thành màu đen, La Tiểu Lâu thì cười tủm tỉm mà tán thưởng trong lòng, đây quả thực là giống hệt Nguyên Tích lúc mới gặp – vừa lãnh vừa khốc a…

Nghiêng đầu nhìn thân ảnh màu xanh sậm cách đó không xa, La Tiểu Lâu lại hỏi "Vân Thiên, ngươi có hình dạng khác chứ? Giống như 125 và Mark Asim đều có hình dạng thứ hai đó"

Nút không gian màu trắng lại im lặng một cách quỷ dị, chờ nó mở lời còn lâu hơn cả ban nãy, lúc La Tiểu Lâu nhịn không được mà thúc giục, bạch quang chợt lóe, một con thú màu trắng thật lớn lẳng lặng mà đứng ở trước mặt La Tiểu Lâu.

Không biết khi nào 125 đã đứng bật dậy, há to mồm, thì thà thì thào "Điều, điều đó không thể nào…"

La Tiểu Lâu hai mắt sáng ngời, kinh hỉ mà nói "Oa, là lang sao? Giỏi quá a!!!"

Vân Thiên thản nhiên mà nhìn hắn, ngắn gọn mà nói "Cẩu!!"

"Này không khoa học…" La Tiểu Lâu tưởng là mình đang cảm thán, nhưng hắn lập tức phát hiện ra đây là lời chui ra từ miệng 125. Chỉ nghe con khủng long xanh của hắn kêu lên kinh ngạc "Nó không thể biến thành loài động vật ngu xuẩn thế này rồi mà trông vẫn khốc (đẹp trai) hơn ta được!!!"

Vân Thiên liếc nhìn 125 một cái, không nói gì. Tựa hồ mặc kệ không thèm để ý tới vấn đề nhàm chán như thế.

La Tiểu Lâu thật lâu không thốt lên lời. Hắn không biết loại chó mà vừa to vừa đẹp hơn cả Alaska gọi là gì, chẳng lẽ là do lai với dị thú bên kia sao…

Dưới ánh mắt ghen tị của 125, La Tiểu Lâu nhịn không được mà đưa tay về phía đám lông trắng bông bông đằng trước, nhưng mà bạch quang lại chợt lóe, tay hắn chạm vào khoảng không, trước mặt đã không còn đại cẩu trắng xinh đẹp nữa, chỉ còn một cái nút không gian chớp động trên giường.

125 nuốt một ngụm nước bọt, ở bên cạnh thêm mắm thêm muối "Nhìn xem, nó đây là cái gì giáo dưỡng? ta thấy nó cần có một cái dây xích hoặc là một cái giọ mõm… những con chó khác đều đeo thế …"

" Nguyên Tích nói lần sau huấn luyện, ngươi sẽ đi với ta, có thể phối hợp luyện tập" một thanh âm lạnh lùng vang lên bên tai 125. 125 rùng mình một cái, thật sự cảm giác được sự không sáng suốt của mình khi mà đi nói bậy trước mặt Vân Thiên.

Trong phòng chỉ huy, Nguyên Tích nhìn toàn cảnh trận đồ, tất cả tướng lãnh cao cấp đều nhìn về phía hắn, chờ hắn quyết định.

Trên trận đồ, rất nhiều lãnh thổ của đế quốc đã dâng lên khói súng, càng làm người ta bất an là, có thể dễ dàng nhận ra, lộ tuyến của bạch tuộc nhân hiển nhiên là không phải vô mục đích.

Những địa phương bị đánh chiếm dần dần hình thành một đường thẳng tắp, nếu vẫn không hành động, những tinh cầu đang bị bao vây sẽ chẳng sớm thì muộn cũng bị chiếm mất.

Cáp Đồ thượng tá nhìn về phía Nguyên Tích "Điện hạ, nhiệm vụ của chúng thần nhận được vốn là, bảo hộ mọi người rút lui an toàn về khu vuông phía sau"

Khu vuông cuối, Nguyên Tích nhìn về phía đó trên trận đồ, nơi đó quả thực không có khói lửa chiến tranh, thế nhưng cũng không nằm hoàn toàn trong phạm vi quản hạt của đế quốc.

Nguyên Tích nhìn về phía Cáp ĐỒ thượng tá, thượng tá lập tức nói "Chúng thần muốn nghe xem kế hoạch của ngài" Trên thức tế, nếu lại bị vây giết lần nữa, bọn họ tuyệt đối sẽ không may mắn như vừa xong, cho dù là mở đường máu cũng thế.

Nguyên Tích đột nhiên hỏi "Ta thấy kế hoạch tác chiến gần nhất không có đội bảy và đội một, bọn họ đi nơi nào?" Đây là đội quân tối tinh anh của đế quốc, sinh vật cơ giáp cao cấp nhất cũng ở trên tay họ.

Cáp Đồ thượng tá sửng sốt, nhanh chóng nói "Bọn họ đã đi chấp hành một nghiệm vụ đặc thù, nghe nói là ở biên giới liên bang, tới một tiểu hành tinh bỏ hoang tên là Tư Bức Đồ"

Thần sắc Nguyên Tích khẽ động, lập tức phân phó "Mở biểu đồ chi tiết rat a xem"

Sau khi phát hiện ra tiểu hành tinh đó chính là căn cứ của Ngoan mà Nguyên Tích muốn dẫn La Tiểu Lâu tới, Nguyên Tích ngẩng đầu nhìn về phía Cáp Đồ thượng tá "Ta muốn tới nơi này, nếu các ngươi muốn tiếp tục chấp hành nhiệm vụ rút lui lúc trước, một mình đi cũng không an toàn. Có thể trước tiên theo ta phá vây, ta sẽ đưa các ngươi đến khu K7 gần đó, tuy rằng cần phá nhiều vòng vây một chút, nhưng nếu phá được, quân đội chắc chắn sẽ được lợi không ít. Lúc đó các ngươi có muốn đem người khác đi phá vây cứu các cánh quân khác cũng sẽ thuận tiện hơn nhiều"

Tất cả quan quân cao cấp đều chăm chú nhìn về phía bản đồ, với vị trí hiện tại của bọn họ, nếu muốn đi khu K7 cần đột phá những năm vòng vây, mà nếu trực tiếp lùi về khu vuông sau, nếu may mắn, chỉ cần đột phá bốn. Thế nhưng, nếu Nguyên Tích không ở, xác suất thành công của họ dù đi hướng nào cũng đều thấp đến đáng thương. Mà khu K7 tuy rằng khoảng cách xa một chút, nhưng đại bộ phận lộ tuyến đều có thể thực hiện được bước nhảy anpha, xác suất gặp được địch cũng sẽ ít đi rất nhiều.

Rất nhanh, các quan quân đều đã đưa ra quyết định, quyết đi theo Nguyên Tích, chờ quân đội dưỡng lại sức, sẽ quyết định phá vây.

Nguyên Tích gật gật đầu, bình tĩnh mà nói "Hiện giờ bắt đầu, ba ngày tới, toàn quân diễn tập phá vây"

Vào ban đêm, La Tiểu Lâu rốt cuộc đợi được Nguyên Tích về trước khi ngủ thiếp đi. Hắn giữ chặt Nguyên Tích – lúc này đang muốn đi vào phòng tắm – "Ngươi có biết hình dạng thứ hai của Vân Thiên không?"

Nguyên Tích nhìn hắn một cái, gật gật đầu.

La Tiểu Lâu vội nói tiếp "Đến đến, bảo nó biến ra cái xem xem"

Nguyên Tích chỉ đơn giản ngồi trên giường, cùng nút không gian câu thông một chút, không lâu sau, một con đại cẩu 'đẹp trai' màu trắng đứng ở bên giường. Nguyên Tích đưa tay sờ sờ đầu đại cẩu, ánh mắt mang theo sự vừa lòng cùng ôn hòa – tựa như mỗi lần hắn nhìn thấy cái cơ giáp màu trắng kia vậy.

La Tiểu Lâu trong lòng ganh tị. Hắn chính là người tân trang lại cho Vân Thiên mà, con kia lại hoàn toàn không cho hắn sờ, dưới tay Nguyên Tích thì lại ngoan ngoãn chẳng hề nhúc nhích.

Nhìn thấy tay Nguyên Tích vuốt vuốt lưng của bạch cẩu, La Tiểu Lâu nhịn không được tiến lên sờ soạng, trên tấm lưng bóng mềm nhung mao của đại cẩu sờ soạng hai cái.

Khi mà nội tâm hắn khống chế không nổi muốn nhào vào, Nguyên Tích bỗng nhiên ôm lấy hắn, đặt vào trong giường trong, sau đó đứng lên, đi về phía phòng tắm.

La Tiểu Lâu nghi hoặc nhìn Nguyên Tích một cái, hắc hắc cười chảy nước miếng lao về phía đại cẩu.

Hai giây say, La Tiểu Lâu hổn hển mà bò từ dưới giường lên, Nguyên Tích vừa mới đóng cửa phòng tắm lại…. ở trước mặt hắn, Vân Thiên, lại biến mất!!!

284. Chương 281

Sáng sớm ngày hôm sau, La Tiểu Lâu dậy chuẩn bị bữa sáng. Ngày hôm qua, sau khi phát hiện phòng ngủ của bọn họ có một gian bếp nhỏ, hắn đã có cái ý tưởng này.

Sau khi nấu xong cháo, La Tiểu Lâu tắt lửa đi, vừa nhấc đầu, đã phát hiện Nguyên Tích – tóc còn sũng nước – đang tựa vào cửa nhìn mình, trong mắt mang theo nhiệt hoả khó có thể bỏ qua.

Trong không khí tràn ngập mùi thơm của thức ăn, La Tiểu Lâu cười rộ lên "Lập tức xong ngay đây". Hai người bọn họ đã lâu lắm rồi không có được một bữa ăn riêng, giờ là cơ hội khó được, La Tiểu Lâu tính toán ôn lại không khí bình thản trước kia, cũng thuận tiện giúp Nguyên Tích thả lỏng một chút. Tuy rằng Nguyên Tích chưa bao giờ tỏ vẻ gì quá, nhưng hắn đương nhiên phát hiện được, Nguyên Tích thích ăn cơm do chính tay hắn làm hơn.

Con ngươi đen thẳm của Nguyên Tích phát ra một nét thâm trầm, ừ địa một tiếng, nhìn chằm chằm La Tiểu Lâu một hồi lâu rồi mới lưu luyến dời tầm mắt sang chỗ khác. Nếu cứ tiếp tục như vậy hắn hoài nghi buổi huấn luyện chiến thuận ngày hôm nay có thể tiến hành được… La Tiểu Lâu luôn chẳng phân biệt được thời điểm để câu dẫn hắn làm hắn buồn rầu vô cùng.

Cố gắng điều chỉnh lại hô hấp, Nguyên Tích cố gắng đem lực chú ý toàn bộ đặt ở trên thức ăn đã dọn ra, trên những chiếc bánh quẩy phết bơ vàng. Hắn lạnh nghiêm mặt, làm bộ không muốn hỗ trợ nhưng vì để cho kịp giờ đi làm mà buộc phải chui vào phòng bếp.

La Tiểu Lâu nhịn không cười, đem một cái đĩa gì đó nhét vào tat Nguyên Tích, sau khi nhìn Nguyên Tích bưng cái đĩa đó đi mới mở ra lò nướng, lấy ra một cái bánh ga-tô bơ hoa quả. Hắn cắt lấy một phần tư để phết kem, còn lại thì cất vào tủ cất trữ.

Khi La Tiểu Lâu ngồi xuống bàn ăn, ánh mắt Nguyên Tích sáng ngời nhìn chằm chằm vào thứ ở trong tay La Tiểu Lâu. La Tiểu Lâu chỉ thản nhiên mà nói "Nhanh ăn đi, không phải ngươi muốn nhanh ăn để kịp giờ làm sao?" Bánh ga-tô bị hắn đặt sang một bên, không có vẻ gì là sẽ ăn trong bữa này gì cả.

Buông khăn ăn, Nguyên Tích ngẩng đầu "… Ta ăn xong rồi, hôm nay ta phải đi huấn luyện chiến thuật, có thể sẽ bề bộn nhiều việc, buổi trưa không về được. Ngươi nếu có việc gì thì bảo người đi xử lý, tận lực đừng nơi nơi chạy loạn"

Nhìn Nguyên Tích chuẩn bị đi khỏi, La Tiểu Lâu ánh mắt cong cong, đem cái đĩa bánh ga-tô đẩy tới trước mặt Nguyên Tích và nói "Vốn định để ăn xong thì ăn, nhưng một mình ta thì có lẽ ăn không hết"

Nguyên Tích chợt khựng lại, có chút tức giận … La Tiểu Lâu nhất định là đang cố ý. Thế nhưng hắn vẫn lại ngồi xuống bàn ăn cầm cái dĩa lên.

Nguyên Tích quay vào phòng ngủ cầm theo một cái áo khoác màu lam sậm mang đi, trước khi đi khỏi còn nghiêm mặt đi tới trước mặt kẻ còn đang chậm rãi nhấm nháp bữa sáng kia, thừa lúc La Tiểu Lâu ngẩng đầu nhìn hắn, đỡ lấy cái gáy của vợ, khom lưng, hôn mạnh lên… mãi đến khi La Tiểu Lâu sắp không thở nổi, Nguyên Tích mới kết thúc cái hôn chào buổi sáng này.

Nguyên Tích đi được một lúc rồi, La Tiểu Lâu vẫn còn cảm nhận được vị ngọt ngậy của cái bánh ga-tô trong miệng.

Thu dọn bàn ăn xong, máy liên lạc trên cổ tay La Tiểu Lâu hơi rung lên, hắn tưởng là Trang Dịch hoặc là viện sinh học viện Áo Uy hôm qua, mở ra lại phát hiện là Lăng Tự, trên màn hình chỉ có một câu "Ta muốn nhờ ngươi giúp một việc"

La Tiểu Lâu thấy còn sớm, nhắn lại với Lăng Tự hẹn hắn tới phòng bên cạnh phòng mình – ban đầu là phòng dự trữ tài liệu, sau được dọn sạch… Hắn vốn định nâng cấp cho cơ giáp của bọn Trang Dịch ở đây.

Lăng Tự rất nhanh đã tới, sau khi mở cửa bước vào, hắn liếc nhìn La Tiểu Lâu một cái rồi mở miệng "Ngươi thời gian vừa rồi đi lâu như vậy, là do gặp phải phiền toái sao?"

La Tiểu Lâu không muốn nhiều người biết chuyện thân thể của hắn có tồn tại ấu trùng của Ngoan, dù sao cũng chẳng giúp được gì, chỉ làm mọi người thêm lo lắng mà thôi.

Nhìn thấy La Tiểu Lâu lắc lắc đầu, Lăng Tự chần chờ rồi nói "Ngươi nếu có chuyện khó xử thì cứ nói ra, tuy rằng thân phận của ngươi mẫn cảm nhưng mấy đại gia tộc cũng đã bị chúng ta giải quyết rồi, Lăng gia thì lại càng sẽ không nói cái gì, hơn nữa, có Nguyên Tích … sẽ không có chuyện gì đâu"

La gia cùng Lăng gia? Nghĩ tới La Thiếu Thiên cùng người trước mắt này, La Tiểu Lâu nở nụ cười "Cám ơn"

Trong mắt Lăng Tự nhanh chóng xẹt qua một tia tình tố khó hiểu rồi cũng nhanh chóng biến mất, đơn giản nói "Ngươi không cần cảm ơn, đây là chuyện hắn là"

"Không có gì gọi là 'hắn là' cả… đúng rồi, ngươi có chuyện gì cần ta giúp vậy?" La Tiểu Lâu dời đề tài. Hắn đương nhiên không phải dấy lên tình cảm với mối tình đầu của thân thể này, Lăng Tự căn bản cũng không cần bù lại cái gì.

Trên mặt Lăng Tự khó được xẹt qua nét xấu hổi, qua hai giây mới lên tiếng "Là chuyện cảu Trầm Nguyên, ngươi biết đấy, hắn đã là người của tập đoàn Khải Ân"

La Tiểu Lâu khó hiểu mà nhìn Lăng Tự "Đương nhiên, ta còn biết Trầm Nguyên thực sự xuất sắc" Lăng Tự sao lại tự dưng chú ý tới Trầm Nguyên?

Thần sắc Lăng Tự càng thêm kỳ quái, nhanh chóng nói "Đương nhiên, ta cũng không bảo hắn có gì không xuất sắc, hắn vẫn rất tốt. Ta … ta chỉ là muốn nói, tinh thần lực của hắn bị tổn thương, ta không hy vọng hắn cứ thể mà bỏ tất cả… ta sẽ nghĩ biện pháp để trị liệu cho hắn… nhưng trước đó, ta hy vọng ngươi có thể giúp ta khuyên giải hắn đừng cam chịu, đừng bỏ cuộc, thậm chí đừng không để ý tới an nguy của chính bản thân"

La Tiểu Lâu khiếp sợ mà nhìn Lăng Tự "Từ từ, tinh thần lực của Trầm Nguyên bị tổn thương? Chưa ai nói với ta chuyện này cả… Sư phụ ta cùng Địch Gia tiên sinh không có cách nào sao?"

Lăng Tự lắc lắc đầu, ánh mắt ảm đạm "Ta đã tìm bọn họ để hỏi, nhưng lúc đó vì cứu người, Trầm Nguyên đã tiêu hao tinh thần lực quá độ, gần như không thể nào khôi phục được nữa"

La Tiểu Lâu ngây dại. Đối với một cơ giáp chế tạo sư mà nói, nếu không có tinh thần lực, giấc mộng cùng niềm yêu thích với cơ giáp cũng chẳng thể nào thực hiện được. Hắn nhanh chóng nhớ tới bộ dáng Trầm Nguyên mỉm cười ngày hôm qua, không khác gì trước kia cả, làm hắn căn bản không nhận ra trong lòng người ấy đang phải chịu áp lực lớn đến mức nào.

Thở dài một tiếng, La Tiểu Lâu nói "Ta đã biết, ngươi yên tâm, Trầm Nguyên là bằng hữu của ta, ta sẽ tận lực hỗ trợ"

Lăng Tự gật gật đầu "Tốt nhất là thời gian này bảo hắn ở lại chỗ ngươi" Lại dặn dò La Tiểu Lâu thêm vài câu, Lăng Tự mới đứng dậy đi khỏi.

La Tiểu Lâu đi đi lại lại trong phòng suy nghĩ, nhìn thấy những dụng cụ mang theo từ chỗ của dị thú tới đây, hai mắt bỗng nhiên sáng ngời. Hắn trở lại phòng ngủ, đem 125 kéo ra khỏi cái máy tính, nịnh nọt "Cục cưng, ta có việc cần ngươi hỗ trợ"

125 mờ mịt mà nhìn gương mặt gần trong gang tấc của La Tiểu Lâu, không thể đem bảo bối sắp phá vỏ mà ra (con của La Tiểu Lâu vs Nguyên Tích) liên hệ cùng với người trước mắt này được! niềm kích động chờ mong của nó với tân sinh mệnh có chút không thu lại được …

Nhìn đến bộ dáng gặp quỷ của 125, La Tiểu Lâu kinh ngạc hỏi "Ngươi đang nhìn cái gì?"

"Đương nhiên là người sẽ ấp trứng cùng nuôi nấng tân sinh mệnh …" 125 nhận thấy thần sắc La Tiểu Lâu không đúng lắm, vội nói "Ngươi muốn ta giúp cái gì? Giờ ngươi mới biết rằng mình không thể thiếu ta sao?" Nói tới đây, nỗi hờn dỗi ngày hôm qua lại ứ lên, làm bộ 'ngươi đi mà ôn Vân Thiên đi, đi đi'…

La Tiểu Lâu cố gắng xoá hai chữ "ấp trứng" ở trong óc đi, mới lại hỏi "Lần trước nguyên quả cho Du đại sư ngươi có còn không?"

"Ngươi muốn làm gì?" 125 đề phòng mà nhìn chằm chằm La Tiểu Lâu, dùng đôi mắt còn ác liệt hơn cả hồi nãy nhìn người đối diện

La Tiểu Lâu ho khan một tiếng, tận lực làm cho mình không giống thể loại có chủ ý xấu với sủng vật … Là như thế này, tinh thần lực của Trầm Nguyên bị tổn thương, thực sự nghiêm trọng, nếu không được chữa trị, tương lai sẽ không thể tiếp tục làm cơ giáp chế tạo sư nữa"

"Ngô" 125 sờ sờ bụng.

Vậy là đồng ý cho hay không cho??? Khi La Tiểu Lâu sắp nhịn không được định lấy ra mấy hộp năng lượng siêu cấp ra dụ khị hối lộ 125 thì 125 đưa cho hắn một cái hộp. La Tiểu Lâu tiếp nhận, vừa thấy thứ bên trong thì khoé miệng liền nhếch lên. Bên trong đúng là ba quả nguyên quả, vẫn còn phát ra nhè nhẹ bạch khí, xem ra là vừa chín đã bị hái xuống. Đối với một con coi trọng sở hữu tư nhân như 125 mà nói, đây quả là sự hào phóng khó được.

La Tiểu Lâu khom lưng xuống, mặt mày hơn hở mà hôn bẹp một cái lên mặt 125 "Cục cưng, cám ơn ngươi đã giúp"

125 cứng ngắc người, đỏ bừng mặt một lát, sau đó hô với theo bóng dáng đã đi xa của La Tiểu Lâu "Ngươi chẳng lẽ không phát hiện ra ngươi là không thể ly khai ta được sao? Ta dám nói, ta so với Vân Thiên càng thích hợp với ngươi!!! Ngươi cảm thấy sao?"

Sau khi chuẩn bị tốt tài liệu, đèn báo trên cánh cửa sáng lên, nhìn tới người hiện lên trên màn ảnh, La Tiểu Lâu cười mở cửa.

Trang Dịch là tự một mình tới, đằng sau còn có thêm hai người trẻ tuổi khác nữa, thoạt nhìn cũng là học sinh. Ánh mắt hai người bọn họ nhìn La Tiểu Lâu có sự nóng bỏng cùng kính nể.

La Tiểu Lâu nghiêng người để cho bọn họ bước vào, sau đó cười với Trầm Nguyên đi cuối cùng và nói "Trầm ca, lát nữa mời huynh lưu lại hỗ trợ một chút. Thời gian rất gấp, đệ muốn mau chóng làm cho xong"

Trầm Nguyên do dự một lát rồi gật đầu "Ta sẽ tận lực"

Sau khi vào bên trong, Trang Dịch còn chưa kịp nói gì, hai người trẻ tuổi đã kinh ngạc mà hô to gọi nhỏ. Dụng cụ ở nơi này gần như là dụng cụ cao cấp nhất mà bọn họ nhìn thấy được! Hơn nữa có rất nhiều thứ mà bọn họ thậm chí không biết tên.

Hai người bọn họ đều là cơ giáp chế tạo sư, đương nhiên càng hiểu được giá trị của những dụng cụ này. Lúc này hai mắt bọn họ đều toả sáng, một bộ muốn sờ mà chẳng dám sờ.

Thẳng đến khi Trang Dịch nhắc nhở, hai người bọn họ mới lấy lại tinh thần, trong đó có một người trẻ tuổi thanh tú cung kính tự giới thiệu với La Tiểu Lâu "Vương tử phi điện hạ, người khoẻ, ta là cơ giáp chế tạo sư của La La, – Lâm Kiệt còn đây là cơ giáp chế tạo sư của Phất Ngươi Tư – Ba Khắc. Vạn phần cảm tạ ngài đã đồng ý giúp cải tạo cơ giáp cho La Lan cùng Phất Ngươi Tư"

Ba Khắc – cao lớn hơn và cũng có vẻ thật thà kém láu lỉnh hơn – sờ sờ đầu, đợi Lâm Kiệt nói xong thì nói thêm "Nếu có cái gì chúng tôi có thể làm, xin hãy trực tiếp sai bảo, hai chúng tôi nếu là trợ thủ thì đảm bảo là có thể làm được"

La Tiểu Lâu cùng hai người họ chào hỏi một tiếng, trước tiên xem qua cho cơ giáp của cả ba người, sau đó lấy một chiếc máy vi tính mini ở bên cảnh, ấn vài cái, mấy cái rương lớn dần dần được nâng lên từ giữa sàn nhà.

"Trầm ca, vậy phiền huynh trước mang hai vị này đi xử lý một chút tài liệu giúp đệ"

Trầm Nguyên gật gật đầu, mở cái rương ra, bên trong tất cả đều là nguyên vật liệu đã được lựa chọn kĩ.

Lâm Kiệt cùng Ba Khắc đầy kinh ngạc mà nhìn La Tiểu Lâu cái gì cũng chưa hỏi, đã bắt bọn họ xử lý tài liệu … chẳng lẽ La Tiểu Lâu hắn có thể xác định chắc chắn những tài liệu này chắc chắn sẽ dùng đến? Nhưng khi nhìn thấy bên trong rương toàn là tài liệu cao cấp cả, lời thắc mắc đến bên miệng lại nhanh chóng bị nuốt vào, đồng thời trong lòng lại hưng phấn hô to "Dùng là được!! Cứ dùng tất thì càng tốt!!!" Những tài liệu này chỉ một cái thôi nếu xuất hiện ở đại hội đấu giá đều bị tranh đoạt không còn một mống, mà ở nơi này thế mà lại có đến mấy rương!

Lâm Kiệt cùng Ba Khắc nuốt nuốt nước miếng, quyết định sẽ không lấy những tài liệu mình mang tới ra làm gì cho mất mặt, chuyên tâm bắt đầu xử lý tài liệu.

La Tiểu Lâu gọi Trang Dịch sang một bên, hỏi trước những yêu cầu muốn có, rồi hỏi số liệu huấn luyện gần nhất của hắn, sau đó nói Trang Dịch rằng hắn cứ để cơ giáp ở đây, bản thân có thể đi tham gia huấn luyện.

Nhìn La Tiểu Lâu bắt đầu đi tới đi lui trước một đống máy móc, Trang Dịch vạn phần tiếc nuối khi cơ giáp chế tạo sư của hắn không có ở trong này, nếu không đây sẽ là một cái cơ hội học tập khó được.

Một cái phòng tài liệu to như vậy mà giờ đây chỉ còn có bốn người, La Tiểu Lâu nhanh chóng điều chỉnh cấu tạo mô hình cơ giáp của Trang Dịch, ba người Trầm Nguyên thì xử lý tài liệu.

Mười mấy phút sau, đôi tay thoăn thoắt của La Tiểu Lâu bắt đầu ngừng lại. Trầm Nguyên ngẩng đầu nhìn hình chiếu cơ giáp ở trên cao, áp chế nỗi kích động dưới đáy lòng.

Tốc độ cải tạo cơ giáp của La Tiểu Lâu so với trước kia lại đề cao, điều này chứng tỏ La Tiểu Lâu đối với cấu tạo cơ giáp lại càng hiểu biết hơn. Hắn (Trầm Nguyên) định bụng sau này sẽ trở thành trợ thủ cho La Tiểu Lâu, sư phó cũng có cùng đề nghị như thế, xem ra lựa chọn của hắn là phi thường chính xác. Cho dù về sau không thể tự tay chế tạo cơ giáp, nhưng hắn vẫn có thể chứng kiến sự ra đời của rất rất rất nhiều cơ giáp vĩ đại.

La Tiểu Lâu lại chỉnh sửa một vài chỗ rồi đem mô hình cơ giáp của Trang Dịch để qua một bên, gọi Lâm Kiệt lại gần.

Vị cơ giáp chế tạo sư trẻ tuổi này thực rất kinh ngạc khi La Tiểu Lâu nhanh như vậy đã gọi hắn, lưu luyến mà buông ra những dụng cụ cao cấp vừa mới quen thuộc, bước nhanh tới bên cạnh La Tiểu Lâu.

"đây là mô hình cấu tạo cơ giáp của La Lan, những chỗ đánh dấu chính là những tài liệu riêng cần dùng cho mỗi linh kiện". Nói tới việc cải tạo cơ giáp, gương mặt Lâm Kiệt rất nhanh trở nên nghiêm túc, đọc một loạt số liệu để La Tiểu Lâu nhập vào.

La Tiểu Lâu cũng không nhìn lâu lắm, bằng tinh thần lực của mình, hắn nhanh chóng có thể thấy rõ ràng cấu tạo cơ giáp của La Lan.

"Ngươi bảo là gần đây La Lan cảm thấy tốc độ cơ giáp của hắn không theo kịp sự điều khiển?" La Tiểu Lâu vừa hỏi vừa sửa chữa cấu tạo của mô hình cơ giáp trên màn hình.

"Đúng vậy, La Lan đã nhiều lần oán giận chuyện đó, từ nửa năm trước rồi… Di, cải biến như vậy chẳng phải sẽ làm phòng ngự yếu đi?" Lâm Kiệt vô cùng chấn kinh. La Tiểu Lâu xem xong những tư liệu kia, chẳng chút lo lắng mà bắt đầu cải biến cấu tạo cơ giáp toàn bộ, hơn nữa, trừ bỏ giảm bớt phòng ngự, hắn (Lâm Kiệt) phải thừa nhận những cải biến kia thực sự hoàn mĩ, không thể nào tìm được phương pháp cải tạo nào tốt hơn

"Quả thực sẽ yếu đi một chút, nhưng nếu dùng động cơ B5 phối hợp với thánh chu đẳng, tốc độ cùng phòng ngự sẽ không bị mâu thuẫn" La Tiểu Lâu nói.

Lâm Kiệt cả kinh, mặt đỏ bừng vì kích động "Thánh, thánh chu đẳng?! Là cái loại tài liệu chỉ có trong truyền thuyết á?"

La Tiểu Lâu ừ một tiếng, rồi lại ngẩng đầu nháy mắt một cách tinh nghịch "Loại tài liệu này ở chỗ của ta cũng không nhiều lắm, cho nên phải giữ bí mật đấy nhá, bằng không ai cũng đến đòi dùng nó thì sẽ phiền toái lắm"

La Tiểu Lâu thế mà chịu cho bọn hắn dùng thánh chu đẳng? Hơn nữa khi mà hai trường của bọn họ luôn cạnh tranh với nhau? Lâm Kiệt kinh hỉ đến nỗi chẳng nói lên lời. Cứ như vậy, phương án cải tạo của La Tiểu Lâu hoàn toàn chẳng có vấn đề.

Đem mô hình cải tạo của La Lan sang một bên, La Tiểu Lâu lại kêu Ba Khắc tới, nhưng Lâm KIệt cũng không chịu rời khỏi chỗ này. Hắn hiện tại cảm thâấ học tập thủ pháp cải tạo thì tốt hơn nhiều so với học tập cách xài mấy cái tài liệu cao cấp kia.

Nửa giờ sau, Lâm Kiệt cùng Ba Khắc choáng váng hồ hồ mà ly khai màn hình máy vi tính, trên không trung giờ đã xuất hiện ba cái mô hình cấu tạo cơ giáp, hơn nữa những chỗ cải biến đều được chỉ ra rõ ràng. Chỉ cần chế tạo linh kiện, cải trang một lượt nữa là OK.

La Tiểu Lâu nhìn đống tài liệu đã được xử lý tốt trên mặt bàn, cười với Trầm Nguyên "Phiền toái Trầm ca rồi"

Mặt Lâm Kiệt cùng Ba Khắc đều đỏ lên, nhưng bọn họ không hề hối hận hành động vừa rồi (đỏ vì xấu hổ đã để Trầm Nguyên làm một mình, còn không hối hận vì đã lựa chọn học hỏi La Tiểu Lâu)

Đến tận lúc chạng vạng, Lâm Kiệt cùng Ba Khắc đều mệt mỏi ngồi dựa trên ghế salon, cảm thấy tinh thần lực của mình đều đã bị vắt kiệt. Dù là vậy, hai người bọn họ cũng vẫn không nỡ dời mắt. Tóc độ nhanh chóng của La Tiểu Lâu làm cho cả hai người đều khiếp sợ, bọn họ càng kinh ngạc phát hiện, những tài liệu ban đầu lấy ra, La Tiểu Lâu gần như toàn bộ không dùng tới.

Nói cách khác, sau khi nhìn tới ba cái mô hình cấu tạo cơ giáp xong, trong lòng La Tiểu Lâu đã có đánh giá đại khái.

Trầm Nguyên lẳng lặng ngồi ở bên cạnh bàn. Hắn phát hiện La Tiểu Lâu luôn luôn bảo hắn xử lý các loại tài liệu, chưa hề bảo hắn làm những việc cần tinh thần lực. Xem ra La Tiểu Lâu đã biết tình huống của hắn.

La Tiểu Lâu đem cái cơ giáp cuối cùng kiểm tra xong, thu hồi ba cái cơ giáp đã hoàn toàn đổi mới diện mạo, đem hai cái nút không gian ném cho Lâm Kiệt cùng Ba Khắc, về phần cái cuối cùng, nếu Trang Dịch không đến thì sẽ bảo người của Nguyên Tích giúp giao lại cho Trang Dịch sau.

Lâm Kiệt cùng Ba Khắc nóng nòng đem cơ giáp mang về cho La Lan cùng Phất Ngươi Tư xem, mới vừa mở cửa ra, đã thấy Nguyên Tích vội vã mà đi tới.

Hai người vội tránh sang một bên nhường đường, Nguyên Tích đem La Tiểu Lâu kéo sang một bên, ghé vào lỗ tai hắn nói mấy câu, sau đó hỏi "Có thể làm được không?"

La Tiểu Lâu nghĩ nghĩ "Hẳn là có thể, để ta tìm thêm vài người thử xem"

Lâm Kiệt cùng Ba Khắc thấy Nguyên Tích không có tránh đi bọn họ, lúc này cũng quang minh chính đại nghe chuyện, nhãn tình sáng lên, vội vàng nói "Nếu như vậy, chẳng bằng lấy luôn cơ giáp của La Lan cùng Phất Ngươi Tư vừa được cải tiến hôm nay để làm thực nghiệm luôn đi, dù sao cũng quen thuộc". Để cơ giáp tham giá thí nghiệm thêm công năng mới, trừ khi đầu bọn họ choáng váng rồi thì mới không tranh thủ.

Nhìn thấy hai người kia hướng ánh mắt chờ đợi về phía mình, La Tiểu Lâu gật gật đầu "Được, vậy mai còn muốn phiền các ngươi lại đến một chuyến"

"không phiền không phiền đâu"

Sau khi hai người kia rời đi, Nguyên Tích đang định lôi La Tiểu Lâu trở về phòng, La Tiểu Lâu lại mở không gian tuỳ thân lấy ra một cái hòm trong suốt, đi về phía Trầm Nguyên – người cũng đang định đi về.

"Trầm ca, huynh tối nay nếu không có việc gì thì hãy đi với đệ"

Trầm Nguyên nhìn không chuyển mắt vào cái hòm trong tay La Tiểu Lâu. Mùi vị của không khí nơi đó đối với hắn vạn phần quen thuộc. Lần trước La Tiểu Lâu đưa cho hắn nước thuốc cũng là có mùi ị này. Hơn nữa, hắn có thể tinh tường cảm nhận được năng lượng chứa trong cái hộp kia phải nhiều hơn, nồng đậm hơn so với thứ nước trước đây.

"Đệ biết tinh thần lực của huynh đã bị hao tổn nghiêm trọng, cho nên muốn thử xem xem có thể chữa trị được hay không, nhưng hy vọng cũng chỉ có một phần mười thôi" La Tiểu Lâu suy đoán một chút, bảo thủ mà nói.

Trên gương mặt vẫn luôn ôn hoà bình tĩnh của Trầm Nguyên cuối cùng cũng lộ cảm xúc thật, đó là sự cảm động sâu sắc. Từ sau khi gặp nạn trở về kiểm tra lại sức khoẻ, hắn đã chẳng dám ôm bất cứ hy vọng nào nữa. Hiện tại tinh thần lực của hắn đã có cơ hội phục hồi lại… hắn vẫn còn có thể chế tạo cơ giáp…

"Hảo. ta đi theo đệ" Trầm Nguyên run rẩy nói.

Nguyên Tích nghe vậy liếc nhìn Trầm Nguyên một cái, khó được có dịp không phản đối việc La Tiểu Lâu đưa người ngoài về phòng chung của bọn họ, nhưng mà chẳng qua là do bọn họ có một phòng khách nhỏ bên ngoài mà thôi… đó cũng là một trong những điểm mấu chốt.

Khi Nguyên Tích từ phòng tắm đi ra, Trầm Nguyên đã không còn ở đó, La Tiểu Lâu thì đang bưng bữa tối ra.

Nhìn trên mặt bàn ăn nào là khoai tây hầm thịt gà, nào là thịt kho tàu sườn lớn, tâm tình của Nguyên Tích tốt hẳn lên, không khỏi hỏi "Trầm Nguyên đâu?"

La Tiểu Lâu bất đắc dĩ mà đánh mắt tới phía cuối hành lang "Huynh ấy sốt ruột quá, dùng một phần đồ ăn sẵn có trong phi thuyền rồi bắt đầu sử dụng nguyên quả. Ta lo tinh thần lực của huynh ấy không ổn định, định đêm nay lưu huynh ấy lại chỗ chúng ta"

Nguyên Tích gật gật đầu, tiếp nhận bát cơm La Tiểu Lâu đưa tới, bắt đầu dùng cơm.

Lúc La Tiểu Lâu bắt đầu thu dọn bàn, Nguyên Tích theo thói quen mở ra tủ trữ đồ ăn, đem bánh ga-tô bên trong lấy ra.

La Tiểu Lâu dở khóc dở cười. Hắn hôm nay vội quá nên quên, nếu không đã sớm bưng lên cho Nguyên Tích làm điểm tâm ngọt sau bữa ăn.

Nguyên Tích một tay nâng bánh ga-tô, một tay lấy cái xiên, xiên một miếng đưa tới bên miệng La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu cười ăn, nhưng không đợi hắn nuốt xuống, đôi môi Nguyên Tích đã dán lại, lưỡi đã bị quấn lấy không ngừng hút. Đầu lưỡi bị mút mạnh, rất nhanh đã trở nên tê dại, hương vị ngọt ngào của vị bánh ga-tô lưu luyến mãi trong khoang miệng không dời.

Cuối cùng, Nguyên Tích thoả mãn mà đem vệt bơ dính trên khoé miệng La Tiểu Lâu liếm sạch sẽ, còn thản nhiên nói với La Tiểu Lâu vẫn còn đang đỏ bừng mặt "Nhanh lên, ta chờ ngươi trong phòng ngủ". Nếu La Tiểu Lâu đã làm đồ ngọt để lấy lòng hắn, hẳn là tiểu yêu tinh này lại muốn rồi, hắn nhất định sẽ thoả mãn La Tiểu Lâu mà.

Một chỗ góc hành lang, 125 hai mắt toả sáng mà nhìn trộm bên này, nga nga nga, bọn họ đã lâu không thân thiết thân thiết rồi, quả nhiên nhịn không được, lập tức sẽ …

Từ từ!! 125 nhìn mặt đất cùng vách tường đang càng lúc càng xuôi ngược ra xa, mạnh mẽ giãy giụa lên "Ngươi buông ra, con chó ngu ngốc này!!"

Vân Thiên ngậm lấy áo 125, kéo nó về phía phòng nhỏ.

Sáng hôm sau, La Tiểu Lâu mang theo hai cái mắt gấu mèo gian nan mà bò dậy. Đêm qua Nguyên Tích gần như giằng co cả đêm! Hắn (La Tiểu Lâu) còn lo cho cả Trầm Nguyên nữa, dù mệt đến mấy cũng không dám ngủ.

Nhẹ nhàng đẩy ra cánh cửa phòng khách, Trầm Nguyên nghe được động tĩnh, cũng tuỳ theo mở mắt.

Ánh mắt của hắn mang theo vẻ mừng rỡ như điên, Trầm Nguyên mạnh ngồi dậy, ôm chặt lấy La Tiểu Lâu thấp giọng nghẹn ngào nói "Tinh thần lực trong cơ thể ta chữa trị được một nửa rồi"

La Tiểu Lâu vỗ vỗ hắn, cũng nhẹ nhàng thở ra"Qua tối hôm nay nữa là tốt rồi". Nỗi đau đớn khi sử dụng nguyên quả cũng không phải là thứ mà thường nhân có thể chịu đựng được"

Trầm Nguyên buông hắn ra, nhìn La Tiểu Lâu nửa ngày mới lên tiếng "Tiểu Lâu, từ sau khi tinh thần lực của ta xảy ra vấn đề, sư phó cùng Nghiêm đại sư đã sửa hồ sơ của ta để ta trở thành người cố vấn cho Khải ân, cũng có nghĩa là có thể tuỳ thời đi khỏi. Ta đang nghĩ, về sau sẽ đến chỗ của ngươi"

La Tiểu Lâu sửng sốt, lập tức cười nói "Trầm ca, chờ tràng chiến tranh lần này chấm dứt, đệ cũng đang định mở một cửa hàng chế tạo cơ giáp, đang lo lắng không biết tìm ai giúp đỡ, huynh đã tới rồi, cầu còn không được!"

Trầm Nguyên nhướn mày, lại nhìn La Tiểu Lâu một lát rồi mới lên tiếng "Hảo!"

Chạng vạng ngày hôm sau, La Tiểu Lâu nhẹ nhàng thở ra. Hắn rốt cuộc cũng đem yêu cầu của Nguyên Tích đạt tới. Lâm Kiệt cùng Ba Khắc thì lòng tràn đầy kinh hỉ. Cứ tiếp tục như vậy, sẽ còn thừa một ngày để La Tiểu Lâu giúp chỉ bảo cho bọn họ. Cơ giáp có thêm loại công năng này, ngày mốt đột phá vòng vây sẽ có thêm phần nắm chắc.

La Tiểu Lâu cũng đem cơ giáp của Điền Lực và Athes đi cải tiến, gia tăng thêm cái công năng này. Nguyên Tích vốn yêu cầu ít nhất phải có được ba cái cơ giáp, giờ đã có năm cái, còn thêm cả Vân Thiên nữa, hẳn không thành vấn đề để tạo được một cái tiểu đội.

Ngày thứ ba, Nguyên Tích mang theo tuyệt đại bộ phận chiến sĩ cơ giáp lao vào cuộc diễn tập cuối cùng.

Trong phi thuyền, mọi người đều trầm trồ khâm phục những trận thế được dựng lên liên tục, tin tưởng lại gia tăng thêm một phần.

Ngày thứ tư, sáng sớm, bọn họ cuối cùng cũng tới khu vực mà bạch tuộc nhân chiếm lĩnh.

Năm chiến thuyền không tiếng động bay qua, lộ tuyến bọn họ chọn, tận lực không tới gần bất cứ hành tinh nào, giảm bớt xác suất đụng đầu với bạch tuộc nhân.

Nguyên Tích cau mày nhìn tiền phương, bỗng nhiên đưa tay "tất cả phi thuyền, đình chỉ bước tiến"

Nhân viên năm chiến thuyền lập tức chấp hành mệnh lệnh, khẩn cấp dừng lại trên không trung.

Mọi người bên trong vẫn đều bị vây trong trạng thái khẩn trương bắt đầu nhỏ giọng nghị luận, không biết chuyện gì xảy ra. Thoạt nhìn, bọn họ cũng đâu có bị bạch tuộc nhân phát hiện.

Đúng lúc này, cách bọn họ không xa, nơi vũ trụ một mảnh tối đen, bỗng nhiên phát lên mộ đạo bạch tuyến.

Khi tất cả cùng nhìn lên màn hình lớn, gương mặt đều nhất thời hiện ra nét hoảng sợ cùng không dám tin.

285. Chương 282

Trong khoang điều khiển, vị thuyền trưởng không dám tin tưởng mà thì thào nói "Này, điều này có thể nào … Một tòa thành vũ trụ!! Nơi đó sao lại xuất hiện một tòa thành vũ trụ?!"

Không chỉ riêng vị thuyền trưởng đó, tất cả mọi người trong phi thuyền đều khiếp sợ tột độ. Một tòa thành của quái vật xuất hiện ngay trước mắt họ, lẳng lặng huyền phù giữa không trung. Trên bức tường thành rắn chắc kia là vô số gai nhọn chỉa thẳng ra như châm chọc, nhìn qua mà tà ác vô cùng. Thỉnh thoảng lại có ngọn đèn chớp nhoáng lóe lên, giống như một lời châm chọc miệt thị đối với sự u ám quang mang của vũ trụ, lại giống như một con dã thú đang rình mồi, đã chuẩn bị sẵn nanh vuốt, chỉ chực lao ra mà cắn xé con người.

Mà điều càng làm mọi người khiếp sợ hơn chính là, trừ thành lũy trước mắt kia, vẫn còn vô số phòng tuyến vũ trụ liên miên không dứt đằng sau.

Nhìn tới dấu hiệu của bạch tuộc nhân được khắc trên những thành lũy kia, nỗi lòng của người cứng rắn nhất cũng phải nhanh trầm xuống. Thế nhưng, những người đang được hộ tống đằng sau vẫn xa xa không thể nào hình dung hết được sự khiếp sợ cùng cơn khủng hoảng mà những quân nhân cao tầng phải chịu đựng. Mới nửa tháng trước đây thôi, phiến tinh vực này vẫn còn sạch sẽ, hoàn toàn không hề có bất cứ thứ gì, chứ đừng nói đến là đống thành lũy chết tiệt này.

Không ai có thể kiến tạo một tòa thành lũy quy mô như thế này trong vũ trụ chỉ trong một thời gian ngắn được… Bọn họ gần như không thể tin được mắt mình nữa. thế nhưng sự thật vẫn là sự thật. Vật kia đang chắn ngang trước mặt họ cách đó không xa. Nếu không phải nhờ mệnh lệnh của Nguyên Tích điện hạ, bọn họ sẽ lập tức lao đầu vào chỗ đó và chắc chắn sẽ bị oanh tạc.

125 ngồi xổm trên đầu vai La Tiểu Lâu. Hai mắt nó tỏa sang mà nhìn bên ngoài, miệng phát ra tiếng khâm phục "Oaaa, khốc quá!! Tấn công xong, có thể tặng nơi này cho ta không? Ta cảm thấy mình hình như thiếu một cái kho trữ đồ như thế này "

Ngữ điệu của nó giờ đây mang theo khẩu âm kì lạ, không được tự nhiên chút nào – gần đây nó đang ham mê giọng nói trầm trầm của một nam diễn viên chính trong bộ phim mới xem – làm bừng tỉnh không ít người. La Tiểu Lâu cũng lấy lại tinh thần, nhìn nhìn bên ngoài, mày hơi nhíu lại.

Lăng Tự thì ngẩng đầu nhìn về hướng Nguyên Tích. Trên mặt Nguyên Tích chẳng hề lộ ra nét hoảng sợ gì cả, đúng như những gì mà mọi người muốn nhìn thấy ở một vị vương tử lúc này, hắn bình tĩnh mà chỉ đạo "Dựa theo kế hoạch đã định, đột phá phòng tuyến!!"

Năm chiếc phi thuyền đều đồng thời lui lại một khoảng, đồng thời khởi động hệ thống phòng ngự cao cấp nhất.

Ở phía đối diện, quân bạch tuộc nhân đại khái đã nhận ra kế hoạch dụ địch của mình bị thất bại, rất nhanh, đại môn của thành lũy nặng nề mở ra, một chiếc cơ giáp màu xanh biếc theo đó vọt ra.

"Là cơ giáp thế hệ đầu tiên của bạch tuộc nhân" Lăng Tự nhìn chằm chằm màn hình và nói.

Nguyên Tích gật nhẹ đầu với Cáp Đồ thượng tá, thượng tá trang nghiêm làm một động tác chào theo nghi thức quân đội, xoay người đi ra ngoài. Tuy rằng có chút ngoài ý muốn, song ông cũng rất tin tưởng vào vương tử điện hạ. Nghĩ tới ba ngày huấn luyện đầy khẩn trương vừa qua, ông nhanh chóng thu lại vài phần lo lắng.

Khoang thuyền của năm chiếc chiến hạm đều mở ra, năm đội cơ giáp cũng cùng lúc bước ra.

La Tiểu Lâu thấy sáng cả mắt, mỗi đội cơ giáp có một màu khác biệt, phân ra thành các màu: xám, tím, lam, cam, xanh (nghe như 5 ae siêu nhân:>)

Năm đội cơ giáp bay ra xong, cũng không hợp lại, mà vẫn duy trì nguyên đội hình của mình.

Rất rõ ràng, đội hình này của bọn họ là đã có sự chuẩn bị trước, hoàn toàn không để ý tới những cơ giáp của bạch tuộc nhân đang lao tới tấn công, lấy một tốc độ cực mau mà nhảy vào giữa lòng địch.

Khi La Tiểu Lâu phát hiện ra rằng tầm mắt của mình chẳng thể nào đuổi kịp tốc độ của bọn họ, hắn bắt đầu thả ra nguyên lực để quan sát. Hắn càng lúc càng kinh ngạc phát hiện, mỗi chi đội cơ giáp đều xếp thành ba hàng, hành động vô cùng nhất trí với nhau. Mỗi khi có người trong đội bị công kích, cơ giáp cạnh hai bên sườn người đó đều cùng xông ra hỗ trợ phòng ngự, khiến cho tốc độ chẳng hề bị suy giảm.

Rất nhanh, năm chi đội đều rút ra những thanh gương sắc bén, lao thẳng vào trung khu của quân địch.

La Tiểu Lâu nhìn không chuyển mắt. Hắn nhanh chóng phát hiện ra rằng mục đích của năm chi đội thực ra không phải là trung khu, bởi vì, hắn phát hiện các đội vừa tấn công vừa liên kết lại với nhau, mãi cho tới khi tạo thành một hình ngũ giác thật lớn.

Trong khoảnh khắc một góc của hình ngũ giác được hình thành, giữa hai mối liên kết lại nổi lên một trận bạch quang… tiếp theo đó, một tiếng động lớn phát ra, hàng loạt cơ giáp màu trắng của bạch tuộc nhan bị bắn tung lên, hôi phi yên diệt!

La Tiểu Lâu không tự chủ được mà lộ ra vẻ kinh ngạc cùng kính nể! Đây là phối hợp chiến! kế hoạch của Nguyên Tích thực ra chính là phối hợp chiến! Không thể không nói, loại tác chiến này cực kì thích hợp với hoàn cảnh chiến đầu hiện tại. Số lượng cơ giáp của bạch tuộc nhân rất nhiều, lại khó có thể đánh vỡ được hành động của năm tiểu đội phối hợp lại cùng nhau. Vầng sáng chói mắt kia chính là hiệu ứng của hàng hoạt hạt pháo cùng lúc bắn ra. Trong khoảng không vũ trụ hắc ám như thế này, vầng sáng ấy đã đem lại cho mọi người vô số kinh hỉ cùng hy vọng.

Mọi người trong phi thuyền khẩn trương mà nhìn bên ngoài, các ngón tay nắm chặt lại bên người, mang theo lo lắng, mang theo hưng phấn … không ít người đã bắt đầu yên lặng chắp tay cầu nguyện… vì những chiến sĩ đang chiến đấu ở bên ngoài, vì đế quốc anh dũng bất khuất…

Trong trời đêm, năm chiến đội năm màu sắc tươi đẹp, giống như một dải ánh sáng lưu quang sặc sỡ xẹt qua, không ngừng bộc phát lên bạch quang chói ngời của ly tử pháo… tách ra lại hợp, lại tách ra, lại hợp lại. các đội phối hợp với nhau vô cùng ăn ý và hoàn mỹ… Hơn thế nữa, mỗi lần bạch quang bùng lên là một lần tánh mạng của vô số địch nhân đã bị đoạt đi. Nếu nói số lượng cơ giáp của bạch tuộc nhân là gần vạn cái, của nhân loại chỉ không quá hai ngàn … dù gấp năm lần về số lượng, bạch tuộc nhân cũng chẳng dễ chiếm được chút tiện nghi nào.

Xa xa ở tầng thành lũy cao nhất, một thủ lĩnh bạch tuộc nhân sắc mặt âm trầm, chậm rãi nâng lên một cánh tay, phất mạnh ra đằng sau. Chớp nhoáng, một cái xúc tua màu đen lóe lên bắn mạnh ra. Đối diện với cái phất tay đấy là một bạch tuộc nhân khác, cách xa tầm mười thước.. Hắn bị cái xúc tua đen kia hung hăng tát mạnh một cái vào mặt. Chỉ trong nháy mắt, cái xúc tua đen đó lại thu về trong tay áo. Tên thủ lĩnh bình tĩnh đeo vào cái bao tay trắng, nhìn về phía người bị hắn bạt tai đến nỗi ngã dạt xuống đất, lạnh lùng nói "Phế vật! Đây là quân đội của ngươi sao?!"

Người bị đánh ngã không dám không thừa nhận, vội vã đứng lên, lại khôi phục tư thế cung kính như ban đầu… Trong lòng hắn lúc này dị thường buồn bực. Đây cũng không thể trách hắn được. Bọn họ rất ít khi đối mặt với kiểu chiến đấu theo đội hình thế này … Đối thủ lần này, cường đại hơn những kẻ khác rất nhiều.

Tên thủ lĩnh cao lớn lại hừ một tiếng, ra lệnh cho một kẻ khác gần đó "Đưa đội thứ hai ra. Những kẻ kia, toàn bộ bắt sống, ta muốn đích thân xử trí bọn chúng". Vừa nói, cái lưỡi kì dị của hắn khẽ liếm môi dưới, một bộ dáng thèm thuồng, hai con ngươi ánh lên thích huyết quang mang cùng ác ý cực độ.

Kẻ được nhận lệnh nhanh chóng quỳ gối xuống đáp lại rồi xoay người rảo bước đi ra ngoài.

Mọi người trong phi thuyền đang vui mừng khôn xiết thì đại môn xa xa của thành lũy lại một lần nữa mở ra, một đội ngũ cơ giáp màu lục chỉnh tề bay ra ngoài.

Thuyền trưởng bên này rụt mạnh con ngươi, khẩn trương nói: "Điện hạ, bạch tuộc nhân tiến hóa ra rồi!"

Nguyên Tích như trước bình tĩnh mà gật đầu, tầm mắt chuyển sang hướng Athes. Athes trong mắt hiện lên sự kích động vô cùng, không cần Nguyên Tích nói gì đã nhanh chóng giơ tay chào theo nghi thức quân đội "Điện hạ, chiến đội thứ hai đã chuẩn bị xong"

"Đi đi, mấu chốt lần phá vây lần này, là do các ngươi"

"Dạ, rõ!"

La Tiểu Lâu không dám tin mà nhìn Athes, dưới tình thế nghiêm trọng thế này mà Nguyên Tích lại lựa chọn để Athes dẫn đội… Athes khi bước qua La Tiểu Lâu, nhìn thấy ánh mắt của hắn, trên mặt lộ ra một nụ cười sáng lạn như ánh mặt trời rồi sau đó lưu loát mà bước đi.

La Tiểu Lâu đáy lòng thắt lại, nhưng càng là vì kích động thay cho bạn hữu. Hắn biết, đây là thứ mà Athes luôn theo đuổi. Thứ Athes muốn, cuối cùng cũng đến rồi … giờ phút chiến đấu vì người mà bản thân coi trọng!

Với sự gia nhập chiến cuộc của cơ giáp màu lục của địch, chiến đội ngũ sắc của ta bắt đầu bị đánh lộn xộn, thế công không khỏi bị trì hoãn, thậm chí trong khoảng thời gian ngắn cũng đã bắt đầu xuất hiện tình huống nguy hiểm. Chiến trận ban đầu được bày ra là lấy mau đánh chậm. Nếu tốc độ của bọn họ bị chậm lại, đương nhiên khó mà địch được với số lượng lớn địch nhân thế kia… tình cảnh đương nhiên trở nên vô cùng nguy hiểm.

Đúng lúc này, khoang thuyền bên này cũng lại lần nữa mở ra, một đội ngũ cơ giáp khác cũng nhanh chóng bay ra.

Ánh mắt mọi người một lần nữa bị kinh diễm: màu đỏ! Cả đội đều là cơ giáp màu đỏ như lửa, ước chừng có một ngàn chiếc. Đối lập với hai ngàn cơ giáp lục sắc mà bạch tuộc nhân phái ra, số lượng chiến sĩ bên này trong hoàn cảnh vốn ít ỏi, nếu đã phái ra hơn một ngàn cơ giáp chiến sĩ, hơn nữa còn là sinh vật cơ giáp cao cấp hơn một bậc so với đội đằng trước … có thể thấy quân đội không hề có ý xem nhẹ bạch tuộc nhân đã tiến hóa.

La Tiểu Lâu lại nhẹ liếc Nguyên Tích một cái. Cho dù hắn chưa từng xem qua kế hoạch tác chiến của Nguyên Tích, nhưng cũng biết đại khái nhân số chiến sĩ trên phi thuyền có là bao nhiêu. Đã có ba nghìn người xuất chiến… nói cách khác, phi thuyền gần như không còn cơ giáp chiến sĩ nào.

Phía sau lưng gần như không có người phòng thủ … nhưng nhìn khuôn mặt bất động như tạc nghiêng nghiêng của Nguyên Tích, La Tiểu Lâu không hiểu sao cảm thấy yên tâm vạn phần.

Sau khi chiến đội của Athes gia nhập chiến trường, bọn họ trực tiếp ra tay đối phó cơ giáp lục sắc, làm cho ngũ sắc chiến đội có thời gian thở dốc.

Trong khi lục sắc cơ giáp của bạch tuộc nhân bị kiềm chế, ngũ sắc chiến đội nhanh chóng chỉnh đốn lại đội ngũ một chút, sau đó bắt đầu dùng chiến trận tiếp theo.

Cơ giáp màu đỏ bay đầy trời, giống như những đóa hoa lửa màu đỏ, nở rộ ở trên nền trời đêm. Nếu nhìn kĩ, thậm chí có thể phát hiện, những ngọn lửa này có hành động của riêng mình.

Đây đồng dạng là chiến trận, là chiến trận thứ hai, là chiến trận chuyên dùng để đối phó với bạch tuộc nhân biến dị. Chiến trận này còn được chia nhỏ hơn cả trước. Mỗi ba người là có thể hình thành một cái tiểu đội, chỉ cần đối phó xong một biến dị bạch tuộc nhân là có thể nhanh chóng chuyển sang tập kích một bạch tuộc nhân khác gần bọn họ nhất… hơn nữa, trong một tiểu đội, có người chịu trách nhiệm công kích, có người chịu trách nhiệm phòng thủ, người còn lại chịu trách nhiệm trợ giúp.

Cuộc chiến đã chuyển sang thế giằng co… ban chỉ huy quân bộ hiểu được, Nguyên Tích đã trù định ổn thỏa một kế hoạch mà bọn họ nghĩ là hoàn mĩ nhất, nhưng bọn họ cũng đều không nghĩ tới, chiến lực của địch mạnh đến như vậy.

May mắn là, lực sát thương của kiểu tấn công đồng đội này vô cùng kinh người, nếu không có bất ngờ gì xảy ra, tỷ lệ thắng của bọn họ rất lớn, tất cả chỉ là vấn đề thời gian…

Trên thành lũy cao nhất, thủ lĩnh bạch tuộc nhân càng ngày càng sa sầm sắc mặt… ngay khi hắn đang định ra lệnh điều chỉnh kế hoạch, máy tín hiệu trước mặt đột nhiên vang lên. Hắn nhanh chóng tiếp được, sau đó im lặng mà nghe…

Cuối cùng, trên gương mặt tên chỉ huy lộ ra một nụ cười đầy quỷ dị "Hắn thế mà lại ở đây? Xem ra quyết định ở đây hai ngày của ta thực sự đáng giá. Không thành vấn đề! Ta sẽ tự tay bắt lấy hắn, cả người mà cấp trên muốn có nữa"

Thủ lĩnh bạch tuộc nhân nói xong, xoay người đi ra ngoài. Nhìn hắn lấy ra nút không gian, những người phụ trách từng thành lũy đứng sau đều đổi sắc mặt. Chỉ huy thế mà lại muốn đích thân ra tay? Nhưng mà … trong lòng hắn cũng trầm tĩnh lại.. chỉ cần chỉ huy ra tay, chiến trận chắc chắn sẽ nghiêng về phía này, không còn tình trạng giằng co thế này nữa.

Chiến thuyền bên này, Nguyên Tích ngước nhìn màn hình lớn, cũng đứng dậy, vỗ vỗ Lăng Tự "Nơi này giao cho cậu"

Lăng Tự gật gật đầu, đang muốn nói gì đó, giọng nói run run của thuyền trưởng nhanh chóng truyền đến "Điện hạ! … trắng… cơ giáp màu trắng!"

Cơ giáp màu trắng của bạch tuộc nhân… không phải bọn họ chưa từng thấy qua.. nhưng số lần thấy được cực kì nhỏ, hơn nữa, mỗi lần cơ giáp màu trắng xuất hiện, đều đồng nghĩa với thương vong thật lớn. Có thể nói, cơ giáp màu trắng, chính là cơ giáp cao cấp nhất của bạch tuộc nhân biến dị cấp cao nhất… nếu so với bên này, nó giống như là thủ lĩnh … sức chiến đấu của nó cường đại đến mức khiến người người đều tin tưởng nó là thủ lĩnh…

Về phần sinh hóa thú … do chỉ mới xuất hiện có một lần, hơn nữa hoàn toàn không có tư liệu, không thể phân tích được… vì để ổn định quân tâm, đây vẫn còn là cơ mật cấp cao nhất của quân bộ.

Nguyên Tích hơi khựng lại, nheo mắt nhìn về phía màn hình lớn. Chiếc cơ giáp màu trắng của địch nhân vừa được nhắc tới kia đã bay vào giữa chiến trận, trong chớp mắt, dùng một tốc độ khủng khiếp đánh lùi ba nhóm chiến đấu nhỏ, thậm chí làm tổn hại nghiêm trọng hai cơ giáp màu đỏ… hai cơ giáp đó may mắn được đội hữu cứu trở về.

Sauk hi thoải mái xử lý ba chi đội công kích màu đỏ của đế quốc, cơ giáp màu trắng lẳng lặng đứng ở không trung, sau đó quay mặt hướng về phía năm chiếc chiến thuyền, đồng thời, màn hình lớn của năm chiếc chiến thuyền nhanh chóng hiện ra hình ảnh của nó, cùng với một thông điệp "Vương tử điện hạ của đế quốc, ta biết ngươi ở trên phi thuyền, ta biết ngươi là một trong những kẻ mạnh nhất của nhân loại. Ngươi có dám đi ra đây, đấu một trận với ta không?"

286. Chương 283

Khiêu chiến ư?

La Tiểu Lâu ngưng thần nghiêm túc nhìn màn hình, theo ý kiến chuyên môn của hắn, cơ giáp màu trắng kia của bạch tuộc nhân cao cấp hơn hẳn những loại thường gặp, mà vừa rồi hành động hủy diệt hai cái cơ giáp màu đỏ một cách nhẹ tựa lông hồng cũng đủ thấy, năng lực của kẻ này đã đến độ khủng bố.

La Tiểu Lâu nhìn chằm chằm cái cơ giáp vừa xuất hiện đầy kiêu ngạo đáng ghét kia, khẽ mân khóe miệng. Trừ sinh hóa thú ra, đây quả thực là bạch tuộc nhân cường đại nhất mà hắn từng gặp… nhưng điều đó cũng không có nghĩa Nguyên Tích của hắn sẽ thua.

Điền Lực bên cạnh lại không được bình tĩnh như La Tiểu Lâu, trán của cậu ta bắt đầu đổ mồ hôi hột, lo lắng khẩn trương nhìn Nguyên Tích, miệng toát ra một câu "phải làm sao bây giờ?"

La Tiểu Lâu cảm thấy kì lạ, đáng lẽ với thực lực Nguyên Tích, Điền Lực không nên lo lắng bất an như vậy chứ.

Điền Lực thoáng do dự, tiến đến bên tai La Tiểu Lâu nói " Nguyên Tích trước đó đã bày đặt kế hoạch phá xong hết rồi, ta dám nói kế hoạch đó hoàn mỹ đến không chê vào đâu được, nhưng mà, tên kia là ngoài dự kiến … Nguyên Tích… hiện tại không thể chấp nhận khiêu chiến.."

Nguyên Tích không tiện chấp nhận khiêu chiến, nói cách khác, nếu Nguyên Tích cùng cái cơ giáp màu trắng kia quyết đấu, kế hoạch của bọn họ sẽ bị rối. Thế nhưng dưới bao con mắt mong mỏi sùng bái của quân dân, Nguyên Tích còn có thể làm thế nào?

Hơn nữa, nếu Nguyên Tích không ra chấp nhận quyết đấu, còn ai có thể chống lại kẻ mới tới cường hãn nguy hiểm kia?

La Tiểu Lâu nhíu mày, ở trong ý thức hỏi 125 "125, nếu chúng ta chống lại tên kia, có thể kéo dài bao lâu?"

125 đang ngồi trên vai La Tiểu Lâu, tràn ngập chờ mong với trận quyết đấu, nghe vậy chợt sửng sốt, cái đuôi đang khua khoắng phía sau khựng lại, rướn người nhìn về phía màn hình lớn, tập trung phân tích cơ giáp màu trắng trên đó, đôi con mắt to vàng hiện lên từng vòng ánh sáng, một tổ hợp tính toán trượt nhanh bên trong.

Không ít người trong phòng chỉ huy đều khẩn trương nhìn về phía Nguyên Tích, bọn họ cũng đều biết kế hoạch kế tiếp quan trọng đến cỡ nào…

Nguyên Tích lạnh lùng mà nhìn bên ngoài, hai mắt mang theo hàn ý sáng rực. La Tiểu Lâu cảm giác được nắm tay của Nguyên Tích đang run nhè nhẹ – đó là Nguyên Tích đang cố gắng áp chế chiến ý cùng hưng phấn của mình.

Nguyên Tích đang có tính toán đứng ra nghênh chiến, âm thanh của La Tiểu Lâu đã vang lên giữa căn phòng yên lặng " Nguyên Tích, ta đi cho"

Hai phút sau, toàn bộ quân dân trên năm chiếc chiến thuyền đều không hẹn mà cùng nhận ra cái cơ giáp màu vàng kia. Đó là thập cấp cơ giáp của vương tử bọn họ! Giờ khắc này, mỗi chỗ trên phi thuyền đều vang lên tiếng hoan hô, những áp lực cùng sợ hãi mấy ngày qua của bọn họ đều theo tiếng hoan hô mà tiêu tán dần. Tất cả mọi người tin tưởng vững chắc, vương tử điện hạ của bọn họ sẽ không để thua bất luận kẻ nào.

Cơ giáp màu trắng của địch trong nháy mắt đã tập trung sự chú ý vào cơ giáp màu vàng, thủ lĩnh bạch tuộc nhân nháy mắt toát lên vẻ cuồng huyết và bạo ngược, hắn liếm liếm khóe miệng, động nhẹ bàn điều khiển, cơ giáp màu trắng đã xuất hiện ngay trước mặt cơ giáp màu vàng.

Vương tử của đế quốc, cơ giáp cao cấp nhất, cường giả 3S… Được, để hắn xem xem gen của ai mạnh hơn!

Sau khi cơ giáp vàng xuất hiện, lực chú ý của thủ lĩnh bạch tuộc nhân bị dời đi. Quân đoàn cơ giáp của đế quốc tận dụng thời gian ổn định lại thế cục, áp chế cơ giáp của địch. Thỉnh thoảng sẽ có một hai cái cơ giáp màu xanh biếc bị phá hủy.

Thế nhưng lực chú ý của mọi người đã bị tình hình của một trận chiến khác hấp dẫn. Đây tuyệt đối là trận quyết đấu của cường giả vs cường giả – cực kì khó gặp.

Một bạch một kim, hai cái bóng dáng ở trong không gian liên tục chớp động, giống như hai luồng ánh sáng bện vào nhau, tốc độ nhanh tới nỗi người xem khó có thể chấp nhận được. Mọi người cũng nhanh chóng phát hiện, loại hình chiến đấu này, dù chỉ là đơn thuần nhìn, thời gian dài cũng đã làm họ choáng váng đầu, tầm mắt mơ hồ, mạch máu ở mắt như bị kim châm lên vậy.

Chỉ huy rất nhanh phát hiện vấn đề, nhanh chóng điều chỉnh màn hình, để hình ảnh truyền lại chạy chậm, làm cho mọi người có thể quan sát tình hình chiến đấu của vương tử. Mắt mọi người vừa mới thoải mái được một chút lại lập tức trừng lớn, gắt gao nhìn chằm chằm thân ảnh trên màn hình.

Hai cái cơ giáp không ngừng vũ động tiếp cận rồi lại tách ra. Nháy mắt khi tiếp cận, viễn trình vũ khí cùng đặc hiệu vũ khí đều cực nhanh công kích đối phương. Mặc dù đã xem với tốc độ rất chậm, mọi người cũng đều khó mà đoán được hai người kia tột cùng đã giao thủ bao nhiêu lần.

Chỉ thấy lưỡi đao lam nhạt của cơ giáp hoàng kim vung lên, không gian cùng thời gian như bị chặt đứt. Súng trường của cơ giáp bạch sắc thì mang theo từng đạo tàn ảnh. Bởi vì năng lượng không ngừng được phóng thích và bị va chạm, chung quanh hai cái cơ giáp bắt đầu xuất hiện một đám lốc xoáy năng lượng, sau khi hai người đối đầu xong và tách ra, thì mới phát ra tiếng nổ rất nhỏ.

Mọi người ngơ ngác mà nhìn, này, này mới đúng là trận chiến của cường giả với cường giả!

Đầu lĩnh bạch tuộc híp mắt nhìn chằm chằm cơ giáp vàng đối diện, cả người không ngừng run lên hưng phấn. Đây là cấp bậc gen 3S sao? Hắn có thể cảm giác được, thực lực của đối phương tương đương hắn. Nhưng mà… hắn nhất định sẽ thắng, sau đó hắn sẽ mang con dị thú kia trở về. Thời khắc hắn mang tù binh trở về trước mặt vương tọa, cũng chính là lúc hắn đứng trên đỉnh vinh quang.

Mắt hắn bỗng hiện lên một màu lục quang quỷ dị, cổ tay bỗng nhiên tràn ra vô số xúc tua, nháy mắt bao phủ toàn bộ bàn điều khiển. Trừ bỏ bọn sinh hóa thú, hắn là bạch tuộc nhân cải tạo gen thành công nhất và cực mạnh, hắn rất nhanh sẽ làm mọi người biết, hắn chính là kẻ mạnh nhất.

Thời khắc súng trường bắn tới, cơ giáp màu vàng đã nháy mắt xuất hiện ở hai mươi mét ngoài, lam đao vung lên trả đòn.

Nhưng mà cơ giáp màu trắng của địch kia lần này lại không tránh né, nó hơi run lên, cả người bộc phát một mảnh hào quang xanh ngọc.

“là đao năng lượng”.

“Sao, làm sao có thể?!”

“trời, nhiều như vậy…”

Đúng thế. Làm sao có thể! Nháy mắt mà phát ra hơn một trăm ngày đao năng lượng. Loại đao này khác loại vũ khí bình thường, một lần nhiều nhất chỉ có thể phát ra ba cái… nói cách khác, nhiều đao năng lượng thế là do cơ giáp trắng kia ở trong khoảng thời gian ngắn thao tác hơn một ngàn lần chỉ lệnh!

Nhưng mà, điều này có thể sao? Tốc độ tay của người nhanh nhất có thể đạt được là bao nhiêu chứ?

Dưới tiếng kinh hô sợ hãi của mọi người, cơ giáp màu vàng hơi chút dừng lại, rồi sau đó khẽ động.

Cơ giáp vàng cũng không trốn tránh, ở không gian vũ trụ, tất cả góc độ trốn thoát đều đã bị lưỡi đao bay tới phong kín… Lòng của mọi chiến sĩ cơ giáp đều co thắt lại.

Trừ bỏ lo lắng, mọi người đều chỉ cầu mong vương tử điện hạ nhanh chóng mở ra một ***g phòng hộ cực mạnh, không ai nghĩ ra được biện pháp gì tốt hơn.

Thế nhưng hơn mười lưỡi đao thì ***g phòng hộ còn có thể cố gắng kháng cự được, nhưng nhiều như vậy lưỡi đao… cố gắng chống đỡ quả thực là muốn tự sát!

Rất nhiều chiến sĩ cơ giáp không thể chấp nhận mà mở trừng mắt nhìn trận chiến, trong phi thuyền, mới nãy mọi người còn hoan hô thì giờ đều im lặng xuống dưới, không ít người tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Trong thành lũy của bạch tuộc nhân, những kẻ ở lại thủ thành cười ha ha. Xem ra thủ lĩnh đại nhân của bọn họ có thể lập tức chấm dứt cuộc chiến.

Một khắc va chạm kia, tất cả âm thanh tựa hồ đều không tồn tại, thời gian giống như ngừng lại, màu vàng cơ giáp thoáng nhoáng lên một cái, sau đó lại về lại chỗ cũ. Thậm chí thoáng chớp nhoáng kia đều chỉ là hoa mắt mà nhìn lầm.

Sau đó, mọi người kinh ngạc phát hiện, ở dưới công kích đao phong như mưa của địch, sáu thân ảnh màu vàng đồng thời xuất hiện. Hơn nữa đồng thời đứng ở sáu phía mà chém ra một đao.

Màu lam nhạt ánh đao nháy mắt bắn ra, hình thành một vòng tròn phòng ngự, hoàn toàn chặn đứng lưỡi đao năng lượng của địch.

Đòn tấn công màu trắng của địch gặp phải vòng phòng ngự màu lam, phát ra quang mang chói mắt, sau đó dưới gương mặt trợn mắt há mồm của mọi người mà chậm rãi phai nhạt, cho đến khi hoàn toàn biến mất.

Theo sự biến mất của đao năng lượng, phòng ngự màu lam cũng dần biến mất, hiển nhiên hai lực lượng đã triệt tiêu lẫn nhau. Thế nhưng, không người nào dám nói phòng ngự kia không mạnh mẽ.

Cơ giáp màu trắng lẳng lặng đứng ở vũ trụ. Đầu lĩnh bạch tuộc nhân quả thực không thể nào chấp nhận kết quả này. Hắn cũng đoán trước được không thể dễ dàng giết chết Nguyên Tích, thế nhưng… thế nhưng có thể nhẹ nhàng mà phá được đòn công kích cực mạnh của hắn – ngàn võng năng lượng đao – điều này thực sự làm hắn không tài nào chấp nhận.

Cúi đầu nhìn xúc tua của mình phủ kín bàn điều khiển, hắn hung hăng đập mạnh một cái. Thằng chết tiệt kia. Dựa vào gì mà có thể làm hắn chiến đấu đến mức này?!

Mọi người như trước vẫn há to mồm nhìn màn hình lớn. Bọn họ còn chưa lấy lại được tinh thần.

Đúng lúc này, một luồng lốc xoáy năng lượng siêu cấp khổng lồ xuất hiện trước mặt mọi người, bừng tỉnh tất cả – bao gồm cả những chiến sĩ cơ giáp đang giằng co cùng quân bạch tuộc nhân.

Gần như tất cả mọi người dừng tay, ngơ ngác nhìn về phía trung tâm của cơn lốc, cũng là nơi hiện tại cột lửa đang bốc lên bừng bừng.

Thành lũy của bạch tuộc nhân – bị nổ tung!

Đồng tử của thủ lĩnh bạch tuộc nhân nháy mắt co rụt lại. Điều đó không có khả năng! Thành lũy này là dùng kỹ thuật phòng ngự cảnh giới tốt nhất vũ trụ, không ai có thể tránh thoát được hệ thống bảo vệ mà trộm lẻn vào. Hơn nữa là ngay dưới mí mắt của hắn cùng hàng vạn quân bạch tuộc nhân.

Vài giây đồng hồ sau, một bóng người chậm rãi xuất hiện ở nơi thành lũy đã bị nổ tung.

Đó cũng là một cơ giáp màu trắng. Nhưng ngay khi mỗi người nhìn tới đều có thể cảm giác được, cơ giáp đó và cơ giáp màu trắng bình thường hoàn toàn khác biệt. Bề ngoài của cơ giáp tựa hồ có thủy quang lưu động, mỗi chỗ đều hoàn mỹ dị thường. Tựa hồ bản thân cơ giáp chính là một thực thể sống.

Mà đằng sau lưng cơ giáp đó, chậm rãi xuất hiện một đội cơ giáp ẩn hình.

"Trời ạ, kia là …"

" Nguyên Tích điện hạ!!!!!"

" Nguyên Tích điện hạ đã công chiến thành công tòa thành kia!!!"

…

…

"Nhưng mà, làm sao ngài ấy có thể dẫn người đi tới đó?"

Những người trên phi thuyền phi thường kích động. Một lần nữa, Nguyên Tích điện hạ lại mang tới cho bọn họ kinh hỉ cùng hy vọng".

Mà ngũ sắc chiến đội cơ giáp chiến sĩ – những người đang bao vây tiễu trừ địch – nhận được tín hiệu của Nguyên Tích, nhanh chóng thay đổi chiến trận, thế công càng lúc càng sắc bén, dần đem địch nhân bức bách tới đường cùng.

Cuối cùng rốt cuộc cũng có người thấy không đúng. Nếu cơ giáp màu trắng kia là Nguyên Tích điện hạ, vậy thì cơ giáp màu vàng đằng kia là ai? Cơ giáp màu trắng là Vân Thiên, mà cơ giáp màu vàng thì phải là thập cấp cơ giáp duy nhất của đế quốc, chính là cái mà vương tử phi điện hạ đưa cho Nguyên Tích điện hạ…

Chẳng lẽ, vừa rồi người mới dùng cơ giáp vàng cùng bạch tuộc nhân đối chiến không phải là Nguyên Tích điện hạ sao?

Bên trong cơ giáp vàng, Lăng Tự ngồi ở chủ lái lo lắng nhìn người ngồi ở phó lái – La Tiểu Lâu – hỏi han "ngươi không sao chứ?"

La Tiểu Lâu từ chối bàn tay đang duỗi ra tới của Lăng tự. miễn cưỡng ngồi ngay ngắn, nhận một trái màu trắng từ 125, vừa ăn vừa nói "… không có việc gì"

Lăng Tự nhẹ nhàng thở ra, thần sắc thì lại phức tạp nhìn gương mặt tái nhợt của La Tiểu Lâu "vừa rồi… cái loại phòng ngự kia … là do chính ngươi sáng tạo ra?" Loại phòng ngự biến thái như vậy lại là do một cơ giáp chế tạo sư tạo ra, bảo bọn chiến sĩ cơ giáp như hắn còn mặt mũi nào…

La Tiểu Lâu cụp mi mắt, cười lên chua chát: "Không, không phải. Là do người khác dạy ta, là một loại ứng dụng của tinh thần lực. Nhưng mà, ta không thể không nói, không có lần thứ hai đâu. Tinh thần lực của ta đã cạn kiệt, trong khoảng thời gian ngắn là không thể dùng lần hai".

Đó chính là kỹ năng phục chế cùng tinh thần lực tổng hợp lại. Cách này là Ly Mạch chỉ cho La Tiểu Lâu. Ở trong lĩnh vực tinh thần, nguyên lực của La Tiểu Lâu là vô địch. Hắn đã đem phòng ngự của Lăng Tự thông qua kỹ năng phục chế mà phục chế thành sáu cái, trực tiếp phòng ngự ở sáu mặt.

Nhiệm vụ của hắn khi ngồi ở phó lái, chính là dùng nguyên lực bao vây cơ giáp màu trắng của bạch tuộc, cách ly chặn tất cả đường truyền tin của bọn họ, giúp cho Nguyên Tích có thể thừa cơ lẻn vào thành lũy của bạch tuộc nhân mà bọn địch không thể kịp thời liên lạc cho thủ lĩnh.

Khi cơ giáp của địch hạ phát tấn công ngàn võng năng lượng đao, La Tiểu Lâu cũng hoảng lên, điên cuồng đưa vào nguyên lực, dùng tới cả lĩnh vực tinh thần mới lĩnh ngộ được cách đây không lâu. Đây là lần đầu tiên hắn thực chiến, cũng là lần đầu tiên tinh thần lực và nguyên lực được mở rộng và điều động đến mức độ này.

Thủ lĩnh bạch tuộc nhân ở trong cơ giáp màu trắng của mình, đưa mắt đầy oán độc nhìn chằm chằm tòa thành lũy nổ tung. Nhiệm vụ của hắn đã hoàn toàn thất bại. Sự trừng phạt sau khi trở về hoàn toàn không phải là thứ mà hắn muốn đối mặt. Hai giây sau, xúc tua của hắn khẽ động. Hắn điều khiển cơ giáp lao về phía cơ giáp màu vàng.

Cho dù chết. Hắn cũng muốn mang theo tên nhân loại kia – kẻ luôn cố tình kéo dài thời gian, lừa dối quyết đấu với hắn.

Năng lượng xung quanh cơ giáp của bạch tuộc nhân kịch liệt thay đổi. Hắn đã đóng tất cả hệ thống duy trì sinh lực, dồn tất cả cho công kích. Một đòn lưỡi đao năng lượng nhiều gấp đôi vừa rồi lại được tung ra, thề quyết tâm kéo cơ giáp màu vàng kia cùng đồng quy vu tận.

Lăng Tự cả kinh, nâng lên đầu ngón tay đã chết lặng, nhanh chóng đưa ra chỉ lệnh. Trận chiến vừa xong với bạch tuộc nhân đã tiêu hao đại bộ phận tinh lực của hắn. Mà La Tiểu Lâu cũng khó có thể phát động lĩnh vực tinh thần một lần nữa. Chỉ e hỏng rồi…

Ngay tại Lăng Tự đang cố gắng né tránh, một đạo bóng trắng không hề dấu hiệu xuất hiện trước mặt hắn.

Cái bóng đó, nâng lên một cánh tay.

Mấy ngàn lưỡi đao năng lượng đang bay tới kia bỗng nhiên đứng lại ở không trung, sau đó chúng bị bắt cải biến phương hướng, tụ lại gần bàn tay vừa giơ lên, chớp mắt áp súc thành một cái quang cầu, càng ngày càng sáng.

Thủ lĩnh bạch tuộc nhân không dám tin mà nhìn một màn trước mặt. Không thể tin nổi. Nguyên Tích ở xa như vậy mà nháy mắt đã xuất hiện được ở nơi này, chẳng khác nào dịch chuyển tức thời…

Hơn nữa, Nguyên Tích lại có thể nhẹ nhàng như vậy mà chặn tất cả đao năng lượng của hắn…

Hắn không có thời gian phẫn nộ để mà thốt lên càng nhiều từ "không có khả năng…", Vân Thiên sau khi tụ tập tất cả đao năng lượng xong liền trực tiếp quăng quả cầu đó về lại chỗ cũ.

Một ánh chớp nổ thật lớn, chói mắt quang mang, cái cơ giáp màu trắng kia đã hóa thành tro bụi.

Mọi người giờ đã hoàn toàn ngây dại. Bên trong cơ giáp màu vàng không phải Nguyên Tích điện hạ, mà cái cơ giáp đầy kiêu ngạo của địch ban nãy giờ lại chẳng thể chịu nổi một kích của vương tử điện hạ của bọn họ.

Đòn tấn công của Nguyên Tích như tiếp thêm sức mạnh cho chiến đội ngũ sắc, cổ vũ họ đem quân địch bao vây lại thành vòng tròn, thu hẹp vòng vây mà phóng ra viễn trình siêu pháo kết liễu địch.

Mười phút sau, năm chiếc phi thuyền đều đồng loạt mở cửa, nghênh đón người anh hùng của bọn họ.

Người thứ nhất đi vào chính là Nguyên Tích. Mọi người lại quay qua nhìn chằm chằm cơ giáp màu vàng đi phía sau. Hai bóng người từ trong cơ giáp nhảy ra. Lăng Tự cùng La Tiểu Lâu đứng trước mặt mọi người.

Sau phút giật mình, mọi người đều bộc phát ra ào ào tiếng vỗ tay.

Vương tử phi của bọn họ, không thua kém bất luận kẻ nào.

Quân bộ cao tầng hiểu rõ ngọn ngành nên càng thêm khâm phục và tôn kính La Tiểu Lâu. Nguyên Tích sở dĩ có thể dẫn người lẻn vào thành công chính là nhờ công lớn của La Tiểu Lâu khi mà đã sáng tạo ra trạng thái ẩn hình hoàn hảo cho cơ giáp.

Hôm trước khi La Tiểu Lâu vì La Lan cùng Phất Nhĩ tư cải tạo cơ giáp, Nguyên Tích đã cố ý tới chỗ hắn yêu cầu hắn thêm công năng ẩn hình vào các thiết kế, giúp tránh thoát được toàn bộ camera quân sự, trực tiếp đánh vào thành lũy của địch.

Đương nhiên, có thể dễ dàng phá vỡ đại môn của thành lũy địch, công lao là thuộc về lực công kích đầy biến thái của Vân Thiên.

Năm chiếc phi thuyền ngay trong ngày hôm ấy tiến vào thành lũy địch lấy đồ tiếp viện, thuận tiện nghỉ ngơi một buổi.

Nguyên Tích đang định mang theo La Tiểu Lâu về phòng nghỉ, một vị thượng tá vội vã tiến lên báo "Điện hạ, nơi này có không ít người bị bạch tuộc nhân bắt tới làm tù binh, người xem phải xử lý như thế nào?"

Nguyên Tích nhíu nhíu mày "Mang đi toàn bộ, đem chiến sĩ cơ giáp sắp xếp vào quân đội"

"Rõ!" Vị thượng tá này vẻ mặt hân hoan mà ly khai. Ông ta cũng không đành lòng bỏ lại những người này. Hơn nữa lực lượng chiến đấu lại được tăng thêm… như vậy, hệ số an toàn của bọn họ cũng tăng thêm"

Nguyên Tích cúi đầu nhìn La Tiểu Lâu đã hoàn toàn mệt mỏi, một tay đưa hắn ôm vào lòng, vừa đi vừa bực bội nói "Ngươi đã đáp ứng ta, không cường ngạnh kháng địch, không làm quá sức…"

La Tiểu Lâu nhẹ nhàng nói "Nhưng mà, ta không muốn thua…" Hắn cùng Lăng Tự lấy danh nghĩa Nguyên Tích mà xuất chiến, hắn không thể để bị đả bại dưới tên Nguyên Tích này được.

Nguyên Tích ngừng một chút, vuốt ve mặt La Tiểu Lâu, thấp giọng mắng "ngu ngốc, nếu xảy ra chuyện gì …" Tuy rằng mình sẽ không để chuyện gì xảy ra cả, nhưng cứ nghĩ tới, trong lòng vẫn là cực kì không thoải mái. Nguyên Tích không hề chú ý rằng bàn tay đang ôm La Tiểu Lâu của mình đang run rẩy, chính là đi nhanh hơn về phòng.

Thẳng đến khi Nguyên Tích ôm La Tiểu Lâu đi xa hẳn, Lăng Tự mới từ góc khuất bước ra. Hắn kinh ngạc nhìn hai người kia bóng dáng, trong lòng buồn bã mất mát. Làm một cơ giáp chế tạo sư, La Tiểu Lâu hôm nay đã mang tới cho hắn rất nhiều rung động.

Cái người con trai hồn nhiên trước kia, mang theo nụ cười bẽn lẽn lấy lòng nói hy vọng có một ngày, có đầy đủ năng lực ở bên cạnh hắn, sát cánh cùng hắn nhưng khi đó hắn lại sảng khoái nói không… bây giờ, người có thể bên cạnh cậu ấy, đã không thể là hắn nữa.

Lăng Tự một lần nữa dừng bước, đứng trước một cánh cửa.

Hắn nhìn cánh cửa này trong chốc lát, đưa tay gõ. Không lâu sau, cánh cửa đã mở.

Trầm Nguyên nhíu mày, nhìn người nam nhân trước cửa, thản nhiên nói "Ngươi cứ mãi cường điệu ta là người của Khải Ân này nọ, ta đã giúp người kiểm tra tu sửa cơ giáp, giờ ngươi lại tới đây là có chuyện gì? Trước khi ngươi nói, xin cho ta nhắc nhở ngươi lần nữa, ta giờ đã không còn là cơ giáp chế tạo sư"

Lăng Tự không hề chớp mắt mà nhìn Trầm Nguyên. Nhìn thật kỹ. Kỳ thực so với bất cứ kẻ nào hắn từng thấy đều dễ xem… thế nhưng trước giờ hắn đều không chú ý đến.

Trầm Nguyên kinh ngạc mà liếc nhìn Lăng Tự một cái, lui về định đóng cửa. Lăng Tự bỗng nhiên đưa tay, đem cửa đẩy ngược lại, thuận thế đi vào. Lăng Tự có cảm giác, nếu không chủ động tới gần cái người vẫn luôn che giấu lòng này, hắn có thể sẽ hối hận giống lần trước, không, so với lần trước còn hối hận hơn. Hắn sẽ mất đi một thứ tối trọng yếu của mình.

Trên tinh cầu Giang Vân, bên cạnh những phi thuyền dân dụng là rất nhiều phi thuyền quân đội. Những người này có người muốn bổ sung năng lượng, muốn tiếp tục di chuyển. Nơi này dù sao cũng không an toàn, bọn họ đã bị tập kích một lần rồi.

Đại đa số người ở Giang Vân tinh cầu đều đã ly khai trước, số người ít ỏi còn lại cũng chạy về phía này, hy vọng có thể cùng rời đi.

Quân đội đem đại bộ phận dân đưa vào trong phi thuyền, dưới mặt đất còn sót lại mấy chục người. Phi thuyền giờ đã quá tải, nếu chở thêm nữa thì sẽ làm cho hành trình trở nên nguy hiểm.

Một người trẻ tuổi nâng một lão nhân đi về phía phi thuyền, bị quân nhân ngăn cản thì liền xuất ra một tấm thẻ, lẳng lặng nói "ta là trung cấp cơ giáp chế tạo sư của Khải Ân, vốn là người trên chiếc phi thuyền này tới, không tin các vị có thể hỏi Lạc Thanh thượng tá. Đây là phụ thân của ta, ông ấy, ông ấy cũng là cơ giáp chế tạo sư. Chúng ta đều có tư cách lên phi thuyền rời đi"

Nhìn phi thuyền sắp cất cánh, lão nhân run rẩy mà đẩy người trẻ tuổi "tiểu Kha, ngươi đi trước, ta …"

Người thanh niên đó đúng là Dương Kha, hắn ngắt lời lão nhân, hít một hơi thật sâu, nói với vị quân nhân đã ngăn lại mình "không, chúng ta đều được đi. Ta là người của Lăng Tự. Lăng Tự thượng tá đã nói, ở nhất định phạm vi, cho ta một phần đặc quyền. Phụ thân ta là cơ giáp chế tạo sư. Ta phải dẫn hắn đi khỏi".

Phi thuyền nhanh chóng bước xuống một quân nhân quân hàm thượng tá, hắn nghiêm nghị nói với cấp dưới "Cho bọn họ đi lên"

Mấy chục người bị lưu lại đang định chỉ trích quân đội đối xử khác biệt, vị thượng tá kia gật gật đầu với hai Phó thủ phía sau. Hai người kia lập tức bước xuống phi thuyền, đứng cùng với mấy chục người ở dưới.

Những người bị lưu lại trên gương mặt tràn đầy tuyệt vọng cùng bi thương, nhưng không ai nói gì nữa.

Hai phó thủ vừa xuống liếc nhìn nhau, lấy ra một chiếc phi thuyền quân dụng loại nhỏ từ kho chứa của tinh cầu Giang Vân. Tuy rằng lực công kích cũng như phòng ngự của chiếc này xa xa không thể bằng đại hình phi thuyền, thế nhưng còn tốt hơn so với không có hy vọng. Tất cả những người còn lưu lại, cuối cùng được hai người đó mang đi.

Trên tinh cầu dị thú, hơn mười chiếc chiến xa tiên tiến hơn nhiều của đế quốc ngừng ở cảng, Ly Mạch phất phất tay "Xuất phát!"

Một mỹ nhân có mái tóc đen cuộn sóng đứng bên cạnh hắn, sóng mắt lưu chuyển liếc Ly Mạch một cái, tiến sát đến bên tai Ly Mạch, đôi môi đỏ mọng, ái muội hỏi "Vương, chúng ta có thực sự phải đi sao?"

Gương mặt lạnh lùng tuấn mỹ của Ly Mạch không chút động dung, nhìn xa xa nói "Đệ đệ của ta gặp nạn, ta đây làm ca ca đương nhiên muốn tới đó. Hơn nữa, người ấy cũng ở đó…" Ly Mạch tựa hồ nghĩ tới cái gì, trên mặt lộ ra một nụ cười. Trước đây hắn thà rằng mình lâm vào hôn mê cũng không muốn làm người kia bị thương. Bây giờ hắn càng không nỡ bỏ mặc người kia.

287. Chương 284

Bắt cóc

La Tiểu Lâu nhìn tọa độ của bọn họ trên bản đồ, ngón tay hơi vô thức chạm nhẹ, khỏa tinh cầu hơi có vẻ u tối kia nhanh chóng phóng đại, cuối cùng lớn đến mức choán hết không gian căn phòng, trước mặt nó, La Tiểu Lâu cảm thấy mình như là bị một con quái vật nuốt vào vậy.

Trong bóng đêm, tiếng 125 lo lắng vang lên "dừng ở đây đi, hôm nay ngươi đã huấn luyện mười mấy tiếng đồng hồ rồi, tinh thần lực đã tiêu hao đến cực hạn, ta thấy là nên nghỉ ngơi một chút"

Nói xong, nó lấy ra một chiếc khăn tay hình vuông, cẩn thận lau mồ hôi trên trán La Tiểu Lâu, nhìn trạng thái tinh thần của cậu ta trở lại ổn định mới chậm rãi nói tiếp: "hơn nữa, chúng ta sắp tới nơi rồi. Trước đó, ngươi cần ở trạng thái tốt nhất".

Nghe lời 125, La Tiểu Lâu thở ra một hơi thật dài, lúc này mới cảm thấy tinh thần cực độ mỏi mệt, còn có cả người ướt đẫm mồ hôi, gật gật đầu, tùy tay đóng bản đồ tinh hệ lại.

Không gian sau khi La Tiểu Lâu tắt bản đồ tinh hệ đi thì trở nên bừng sáng. Đây là một phòng huấn luyện. Xung quanh bày một vài dụng cụ tập luyện cao cấp. Nhưng khác vs các phòng huấn luyện bình thường khác, gian phòng này là dùng để huấn luyện tinh thần lực.

La Tiểu Lâu đi vào phòng tắm ở bên cạnh. Ngay khi dòng nước dội tới mái tóc đen của hắn, một ánh hồng quang chạy dọc từ mắt cá chân của hắn lên trên, cùng lúc đó, số liệu tình hình thân thể của La Tiểu Lâu cũng hiện lên trên vách kính ngay bên cạnh.

Khi 125 chiếu ánh hồng quang kiểm tra thân thể La Tiểu Lâu đến chỗ ngực, một đạo lam quang bay ra, cắt đứt quá trình kiểm tra, nhưng mà số liệu hiển thị trên vách kính lại không hề dừng lại.

Những số liệu này lát nữa sẽ chuyển về hệ thống giám sát của phi thuyền, rồi sắp xếp vào trong hồ sơ của từng thuyền viên. Đây cũng là biện pháp để cam đoan mọi người trên phi thuyền đều khỏe mạnh, kịp thời phát hiện và trị liệu nếu có vấn đề. Mọi người khỏe mạnh thì phi thuyền mới có thể đảm bảo an toàn.

Mà số liệu đo được của La Tiểu Lâu, 10 ngày trước đã được 125 làm giả. Ngực của hắn có dị vật, nếu bị hệ thống quang não của phi thuyền tra được, phi thuyền rất có thể sẽ đình chỉ hành trình – trừ phi La Tiểu Lâu lập tức bị cho ngủ đông đưa vào kho.

Không ai biết thân thể La Tiểu Lâu đã bị biến dị đến mức độ nào, chính hắn cũng cảm thấy mỗi lần hô hấp, ngực bị đè nén đến khó chịu. Nguyên Tích có lẽ nhận thấy được cái gì, mỗi lần ngủ đều gắt gao ôm hắn.

Bọn họ, sau nửa tháng hành trình, cuối cùng cũng sắp tới được Tư Đồ Á, một tiểu hành tinh bên cạnh liên bang.

Nguyên Tích dẫn dắt một đoàn phi thuyền – mà giờ đã biến thành chiến thuyền – một nửa số lượng quân phòng vệ – tiếp cận hành tinh kia. Sau khi phá phòng tuyến của bạch tuộc nhân, trên đường đi bọn họ cũng gặp được không ít hạm đội di tản từ các tinh cầu khác. Những người này đều không chút do dự mà cùng gia nhập.

Sự thật chứng minh, lựa chọn của những người đó đúng là vô cùng sáng suốt. Vô luận bị bạch tuộc nhân phục kích nhiều và mạnh như thế nào, bọn họ đều thành công phá vây mà đi.

Đội quân mới gia nhập cũng rất nhanh học được cách cùng đội ngũ của Nguyên Tích tác chiến, cùng nhau huấn luyện và chiến đấu. Đội ngũ chiến sĩ không ngừng lớn mạnh. Những phòng tuyến cuối cùng của địch rất nhanh bị phá.

Sau khi đổ bộ lên Tư Đồ Á, bọn họ cần đi tới điểm dịch chuyển K7, phi thuyền từ nơi này có thể tiến hành bước nhảy alpha, rời chiến trường tới thẳng hậu phương. Nguyên Tích có ý định để quân đội hộ tống phi thuyền cứu viện tới khu vực an toàn trước.

Trên phi thuyền, một vài vị tướng cao cấp đang xin chỉ thị của tổng bộ. Chỉ khi toàn thể lực lượng được đề cao sức chiến đấu lên một tầng nữa, bọn họ mới có thể để một nửa quân số theo Nguyên Tích đi Tư Đồ Á.

La Tiểu Lâu ra khỏi phòng tắm, hướng về phía phòng ngủ. Hắn có đi ngang qua phòng huấn luyện của Nguyên Tích, hơi thoáng dừng lại, nhưng cuối cùng cũng không vào, xoay người một mình ly khai.

Bài huấn luyện của Nguyên Tích so với hắn nặng nề hơn nhiều. Chắc chắn Nguyên Tích cũng không muốn để hắn thấy mà lại lo âu.

Sau khi La Tiểu Lâu trở lại phòng, một đôi mắt màu vàng nhìn theo bóng dáng hắn không ngừng lóe lên, tiếp đó một cái bóng trắng chợt lóe lên, rồi lại nhanh chóng biến mất. Không lâu sau, phòng huấn luyện của Nguyên Tích vang lên tiếng gõ cửa.

Nguyên Tích liếc nhìn bên ngoài một cái, vung tay chỉ lệnh mở cửa, cánh cửa không tiếng động mở ra, một thân ảnh màu trắng cao lớn tao nhã bước vào.

"Hắn đã về rồi?" Nguyên Tích mở miệng hỏi, nhưng cũng không ngừng tập luyện.

Vân Thiên đi tới một chỗ không xa Nguyên Tích và ngồi xuống, nói "Đúng thế. Bệnh trạng hôm nay không giống hôm qua. Sự phát triển của vật kia cũng không mau". Nó nhịp móng vuốt một chút rồi mới thêm một câu "Có 125 ở, hẳn là có thể giúp hắn khống chế một chút"

Nguyên Tích ừ một tiếng, liếc cái màn hình đã đầy kín các số liệu, bắt đầu bài huấn luyện tiếp theo.

Vân Thiên im lặng mà trông coi ở bên cạnh, cái đuôi của nó khẽ đảo, trong tay đã xuất hiệm một cái màn hình, là một đoạn video. Trong màn hình, La Tiểu Lâu kinh ngạc mà đứng ở trước cửa phòng huấn luyện của Nguyên Tích, mái tóc đen ôm lấy gương mặt xanh xao tái nhợt, ánh mắt đen láy thăm thẳm nhìn không chớp mắt cánh cửa phía trước, ánh mắt đầy thâm tình và dịu dàng.

Là một cái vũ khí lợi hại nhất, trí thông minh nhân tạo tiên tiến nhất, nó vẫn không thể hiểu được hàm nghĩa tình yêu. Thế nhưng hồi tưởng lại lời giải thích của 125 cùng đôi mắt đầy nước tràn trề cảm động của 125, cùng với mấy bộ phim truyền hình … nó thực sự cảm thấy đó là một thứ gì đó làm người ta say xe.

Nhưng mà, nếu bệnh say xe này phát sinh ở chủ nhân của nó cùng người đã trao sinh mệnh mới cho nó, nó thực ra cũng vui mừng chúc phúc, hơn nữa vô cùng nguyện ý trợ giúp chủ nhân Nguyên Tích bảo hộ người yêu của mình – dù sao La Tiểu Lâu mỗi lần giúp nó tu sửa kiểm tra đều làm cho nó hết sức hài lòng.

Đêm khuya, cuối cùng Nguyên Tích cũng đã hoàn thành lần tập luyện cuối cùng trước khi đổ bộ xuống Tư Đồ Á.

Sau khi trở lại phòng, Nguyên Tích rất nhanh đã tắm xong, theo phòng tắm đi ra, khẽ khẽ tới bên giường, vừa lai mái tóc ướt sũng, vừa nhìn ngắm người đang bọc trong chăn ngủ trên giường hắn.

Đang định tiến vào phòng nhỏ ở bên cạnh, Vân Thiên không quá hiểu mà liếc Nguyên Tích một cái, thực không rõ hai người đều kết hôn lâu như vậy rồi, Nguyên Tích sao vẫn còn thích lén lút nhìn trộm La Tiểu Lâu. Vân Thiên bước vào phòng của mình, thuận tiện ngậm theo 125 đang tỏa sáng hai mắt nhìn hai vị chủ nhân, không để ý đối phương giãy giụa cùng nguyền rủa mà ném 125 về trên giường của nó.

Nguyên Tích đem khăn tắm ném xuống đất, đang định trèo lên giường, máy liên lạc cổ tay bỗng nhiên tỏa sáng.

Nhìn đến tên người gọi, hắn nhíu nhíu mày, ấn "Cự tuyệt". Vài giây sau, máy liên lạc vẫn bất khuất mà tiếp tục sáng lên,. Nguyên Tích lạnh lùng nhìn cái máy, lại đứng dậy, đi vào phòng nhỏ bên cạnh.

Cái đuôi đang lúc lắc không ngừng của 125 sau khi Nguyên Tích bước vào mà tự động hóa đá, Nguyên Tích ấn "Chấp nhận", cũng không nói lời nào. Người ở đầu dây bên kia hiển nhiên thực hiểu biết tính cách của hắn, mở miệng nói trước " Nguyên Tích, đừng cúp máy, ta, ta có chuyện phi thường trọng yếu tìm ngươi … cầu ngươi"

Âm thanh thoáng lên sự run rẩy, hoảng loạn mang theo cả nỗi sợ hãi.

Người ở đầu dây bên kia đợi một chốc, phát hiện Nguyên Tích thế mà hoàn toàn không có ý định nói gì, thậm chí còn không thể xác định được Nguyên Tích có đang nghe hay không nữa… nhưng … không thể tốn

thời gian nữa, chỉ có thể kiên trì " Nguyên Tích, ngươi, ngươi có thể cứu ta không? Ta biết ta sau khi cùng bọn họ rời đi, là ta đã không có tư cách hướng các ngươi kêu gọi sự bảo hộ, nhưng… chỉ ngươi mới có thể giúp ta. Trừ ngươi ra, ta không tìm thấy ai khác có thể tin tưởng được. Nguyên Tích, xem như nể tình chúng ta đã từng lớn lên cùng nhau, giúp giúp ta …"

Âm giọng lạnh như băng của Nguyên Tích rốt cuộc vang lên "Ngươi có chuyện gì?"

" Nguyên Tích, ngươi có thể tới đây một chuyến không? Ta phải rời khỏi chỗ này! Nguyên Tích, mang ta đi khỏi nơi này. Mục đích của bọn chúng sắp đạt thành rồi. Bọn họ muốn lợi dụng ta để khống chế liên bang. Đến lúc đó, ta chính là tội nhân của liên bang…"

Trong mắt Nguyên Tích thoáng lộ ra vẻ nghi hoặc, nhưng rất nhanh kiên quyết nói "Không thể được, Nguyệt Thượng, ngươi có thể tìm vệ sĩ. Ta bây giờ sẽ không rời khỏi La Tiểu Lâu"

Nguyệt thượng ở đầu bên kia chợt im lặng, khi Nguyên Tích đang định ngắt máy, hắn bỗng nhiên nói "Ngươi giờ chắc đã tới gần Tư Đồ Á đi, ta đang ở Tư Đồ Á, lại đây một chuyến cũng sẽ không mất bao nhiêu thời gian đâu. Hơn nữa, ngươi nếu không đến, nhất định sẽ hối hận. Ta biết ngươi giờ đang vội vàng giải quyết việc trong cơ thể La Tiểu Lâu có Ngoan, ta còn biết, trừ ta ra, bọn chúng cũng sẽ không bỏ qua cho La Tiểu Lâu. Ta biết một âm mưu đang hướng tới La Tiểu Lâu. Nếu các ngươi không có phòng bị trước, tuyệt đối không trốn thoát. Cho dù không phải vì ta, vì hắn, ngươi cũng không tới sao?"

" Nguyên Tích, ngươi biết không, ở trong lòng ta, ngươi so với bất cứ kẻ nào đều quan trọng, đều thân cận. Cho dù Tô Lan cũng kém tình cảm chúng ta lớn lên từ nhỏ. Cảm tình nhiều năm như vậy, ngươi đều quên toàn bộ sao? Nếu ngươi cần ta, nếu ngươi có chuyện gì nguy hiểm đến sinh mệnh, vô luận ở nơi nào ta đều có thể tới …" Âm thanh của Nguyệt Thượng càng lúc càng trùng xuống, mang theo bi thương, nghẹn ngào… Hắn đã nuốt câu cuối cùng xuống – vì Nguyên Tích, cái gì hắn đều nguyện ý làm.

Ngón tay của Nguyên Tích dừng ở trên cái nút "Chấm dứt cuộc gọi", nhưng hắn cuối cùng vẫn lạnh lùng mà nói "Ngươi ở nơi nào?" Nguyệt Thượng nhẹ nhàng thở ra, gửi một cái địa chỉ lại.

Sáng sớm hôm sau, La Tiểu Lâu tỉnh lại đã thấy được bầu trời xám xịt của tiểu hành tinh.

Hắn nhìn về phía Nguyên Tích – lúc này vẫn đang ở trong phòng – "Có phải hay không sẽ lập tức được nhìn thấy phụ thân bọn họ?" Lấy tốc độ của phi thuyền, sau khi tới tiểu hành tinh hẳn rất nhanh có thể đến được căn cứ của đế quốc ở nơi này.

Nguyên Tích sờ sờ đầu La Tiểu Lâu, ngón tay theo thói quen mà trượt tới khuôn mặt hắn, lại ở thời khắc sắp chạm vào đôi môi kia mà thu trở về, nhìn La Tiểu Lâu một lúc lâu mới nói "Chúng ta đi chỗ này trước, cứu một người"

La Tiểu Lâu gật gật đầu, tập trung tinh thần áp chế sự xáo động kì dị trong ngực. Càng tới gần tiểu hành tinh, loại xáo động này càng phát ra kịch liệt.

Nửa giờ sau, mấy chiếc phi thuyền ngừng lại, khoang thuyền của một con thuyền đi giữa mở ra, một trận cơ giáp màu trắng bay ra.

Trầm Nguyên tìm được La Tiểu Lâu đang ngồi chế tác siêu cấp năng lượng hộp, nhíu mày hỏi "Thời điểm này, Nguyên Tích còn muốn đi đâu? Vì sao phải một mình đi ra ngoài?"

La Tiểu Lâu vẫn chăm chú làm việc, một cái siêu cấp năng lượng hộp nữa rất nhanh được hoàn thành. Hắn đưa cái hộp cho 125 ở bên cạnh, để nó hỗ trợ kiểm tra số liệu cái hộp.

La Tiểu Lâu lau mồ hôi, đáp " Nguyên Tích chưa nói gì, nhưng nhìn bộ dạng thực sốt ruột".

Trầm Nguyên mím môi, trên mặt lộ ra vẻ không đồng ý "Còn có chuyện gì so với chuyện chạy về càng trọng yếu …"

Lời Trầm Nguyên còn chưa dứt, trong phòng La Tiểu Lâu bỗng nhiên vang lên tiếng còi báo động chói tai, đèn báo động màu đỏ không ngừng lóe sáng.

La Tiểu Lâu, Trầm nguyên đều cả kinh. 125 thì nhảy dựng cả lên. Hệ thống điều khiển của phòng La Tiểu Lâu vẫn là nó khống chế mà. Cho dù cao thủ mấy cũng rất khó có thể xâm nhập.

Tiếp theo đó, vách tường đối diện La Tiểu Lâu chợt lóe, một màn hình thật lớn hiện ra, tiếp đó là một loạt tiếng rè rè, cuối cùng hình ảnh cũng rõ ràng, một người xuất hiện trên màn ảnh.

Sau khi thấy rõ người đó, Trầm Nguyên kinh ngạc đứng dậy, thất thanh hô lên "Vương hậu bệ hạ!" 125 cũng khiếp sợ mà dừng thao tác kiểm tra hệ thống, nhìn chằm chằm đống tã bọc màu hồng trong tay Phượng Già Lăng

Chỉ có La Tiểu Lâu lạnh lùng mà nhìn chằm chằm người kia, hai giây sau mở miệng hỏi "Ngươi là ai?"

Phượng Già Lăng trên màn ảnh ngẩng đầu nhìn bên này, nở nụ cười cao quý tao nhã đến mức thần thánh, chậm rãi mở miệng nói "Xem ra ngươi đã tiến hóa hoàn toàn rồi, có thể thấy được ta ngụy trang".

Giọng điệu xa lạ làm cho Trầm Nguyên ý thức được không thích hợp. 125 thì nháy mắt lại căng cứng cơ thể.

Khuôn mặt của người kia dần dần mơ hồ, chỉ thoáng chốc sau đã hoàn toàn biến thành một người khác. Người nọ chỉ có một cánh tay, đang ôm một đống tã lót. Một tay áo còn lại thì là trống rỗng.

Người nọ ngẩng đầu, mang theo ý cười châm chọc về phía La Tiểu Lâu "lần trước ở Bụi động, các ngươi đã cho ta một phần đại lễ, ta luôn luôn suy nghĩ làm thế nào để có thể hồi báo được cho các ngươi"

Đó rõ ràng là Thiên Hằng!

Lòng La Tiểu Lâu trầm xuống, ánh mắt không tự chủ được mà nhìn về phía tã lót trên tay của hắn. Trong lòng lại dâng lên sự bất an mãnh liệt.

Thiên Hằng đắc ý nở nụ cười, khẽ nhấc lên một góc của cái tã lót, hướng nó về phía màn hình, âm lãnh nói "Tuy rằng vương hậu là giả, nhưng tiểu vương tử mới sinh của đế quốc này đây là thật đấy. Đây là chính tay ta ôm ra từ trong cung đó nha"

Nói xong, hắn nhâng cao cái bọc, để khuôn mặt của hài tử kia tới gần màn hình hơn nữa.

Đại khái là bị ôm không được thoải mái, đứa nhỏ trong bọc tã cau mày, khó chịu, thoạt nhìn phi thường tức giận. Khi nó nhìn thấy La Tiểu Lâu, đôi mắt đen nhánh của đứa nhỏ bỗng nhiên sáng lên, thân thể bất đầu vặn vẹo, một bàn tay nhỏ hướng về phía bên này. Mà khi nó di động cánh tay, hai viên tròn tròn gì đó cũng theo tã lót hiện ra.

Bị ôm bởi kẻ lạ mặt, tiểu hài nhi hẳn ra rất khó chịu. Nhưng nó dù nghẹn đỏ mặt cũng không có khóc, tay còn lại cố sức đem hai viên tròn tròn đó ấn xuống.

La Tiểu Lâu cảm thấy mình sắp khóc đến nơi. Hắn đỏ mắt nhìn về phía Thiên Hằng, khống chế cảm xúc, tận lực để giọng điệu bình thường mà hỏi "Ngươi muốn làm gì?"

Càng nghiêm trọng hơn, hắn không rõ Thiên Hằng có biết rằng, vụ bắt cóc này bắt một còn được thêm hai. Ba cái đứa nhỏ của bọn họ, không chừa cái nào đều bị mang tới đây.

Thiên Hằng mỉm cười, đem tã lót thu về "rất đơn giản, ngươi tự lại đây một chuyến, đi thẳng về phía trước của phi thuyền. Một mình ngươi. Không cho mang theo cơ giáp cùng vũ khí gì. Trừ phi ngươi muốn con mình chết ngay trước mặt".

La Tiểu Lâu lẳng lặng mà nhìn Thiên Hằng trong một chốc, nói "Được". Nói xong, hắn đứng dậy đi về phía cửa phòng, không dám nhìn thêm đứa nhỏ một chút nào nữa – đứa nhỏ quật cường giống như đúc Nguyên Tích.

Trên màn hình, Thiên Hằng đắc ý mà biến mất, Trầm Nguyên cùng 125 đều đuổi theo La Tiểu Lâu đi ra ngoài.

Trầm Nguyên lo lắng hỏi "Đó là một cái bẫy, mục tiêu của hắn chính là ngươi"

125 nhảy lên vai La Tiểu Lâu, cũng vặn vẹo hai cái "Ta, ta đi theo ngươi"

"Không được. Thiên Hằng cũng là dị thú. Hắn có thể cảm nhận được ngươi". La Tiểu Lâu nhanh chóng trả lời, cước bộ không ngừng mà hướng về chỗ cánh cửa phi thuyền.

Khi hắn đi ngang qua phòng khách, hắn bị buộc phải dừng lại. Lăng Tự mang theo người đứng đó chờ sẵn. Bọn họ đã biết mọi chuyện từ đầu đến cuối. Thiên Hằng đại khái cực kỳ tự tin. Trừ việc xâm nhập trái phép hệ thống thì cũng không hề chặn lại đường truyền tín hiệu.

"Ngươi không thể tự đi được. Việc này quá nguy hiểm". Lăng Tự ngăn ở trước mặt La Tiểu Lâu

"Ta không có lựa chọn"

Lăng tự giật giật môi, cuối cùng tức giận hỏi "Lúc này rồi, Nguyên Tích đã đi nơi nào?" "Hắn có việc" trong đầu La Tiểu Lâu tất cả đều là ánh mắt của đứa nhỏ. Hắn chỉ muốn nhanh chóng đem hài tử kia về bên cạnh mình.

"Có chuyện gì quan trọng có thể so với cứu con của mình chứ?" Lăng Tự căm giận nói.

La Tiểu Lâu không nói gì. Nguyên Tích đi cũng là đi cứu người. Hơn nữa lúc ấy Nguyên Tích còn không biết được rằng bọn nhỏ bị nguy hiểm. La Tiểu Lâu ngẩng đầu, nhìn những người trước mặt "Đứa nhỏ cũng là con của ta, các ngươi nên tin tưởng ta, ta sẽ đem đứa nhỏ về"

Mọi người đều cảm nhận được quyết tâm của La Tiểu Lâu, trọng yếu hơn là, Nguyên Tích không ở, không ai có thể ngăn cản được La Tiểu Lâu. Dù có cưỡng chế ngăn lại thì ai có thể chịu trách nhiệm cho an nguy của tiểu vương tử mới vừa sinh ra?

Lăng Tự do dự một chút rồi nói "Ngươi cố gắng hẹn tên kia ra chỗ trống trải, chúng ta có thể giúp ngươi nghĩ cách cứu viện tiểu vương tử"

La Tiểu Lâu lần này gật gật đầu. Hắn biết với thực lực của mình, nếu chỉ có một mình Thiên Hằng còn có thể nắm chắc, nhưng nếu Thiên Hằng còn có người trợ giúp, thì quả thực rất nguy hiểm.

Cánh cửa khoang thuyền lại lần nữa mở ra. Lần này La Tiểu Lâu đi ra một mình. Hắn không có cơ giáp. Một luồng gió nhẹ trên thảo nguyên bát ngát truyền đến, quần áo theo gió tung bay. Càng nhìn càng có vẻ gầy yếu đơn bạc.

Nguyệt Thượng lẳng lặng mà ngồi bên cửa sổ, sau khi nhận được tin Nguyên Tích tới chỉ trả lời ba chữ "Ta chờ ngươi"

Trên mặt hắn dâng lên một niềm vui hân hoan. Hắn ở trong phòng vòng đi vòng lại hai vòng, cuối cùng không nhịn được mở cửa đi ra ngoài. Khi bước chân hưng phấn của hắn đi tới một chỗ rẽ, một nam nhân cao lớn mỉm cười bước từ đằng xa tới, đằng sau là hai đội thị vệ.

Sắc mặt Nguyệt Thượng nháy mắt tái nhợt. Người nọ đã đi tới, bàn tay đeo bao tay màu trắng nhẹ xoa gương mặt Nguyệt Thượng.

Nguyệt Thượng lập tức lùi lại phía sau, ngón tay kia không chạm được tới khuôn mặt cũng lờ đi, thản nhiên cười nói "Ngươi định đi đâu vậy chứ?" Nam nhân phất tay, những người phía sau lập tức đi lên, chế trụ Nguyệt Thượng, bịt miệng của hắn, lôi hắn theo nam nhân đi ra ngoài.

HẾT 284

288. Chương 285

Gió càng lúc càng lớn, La Tiểu Lâu bị gió đẩy đi ít nhất 5km. Bởi vì ô nhiễm nặng nề, bề mặt tiểu hành tinh có rất ít thảm thực vật, mà dù có cũng là ở những khe hở hoặc vách núi đen. Con đường dưới chân còn thê thảm hơn cả so với bất kì thành thị bỏ hoang hoặc vùng ngoại ô nào. Thế nhưng La Tiểu Lâu cũng không hề cảm thấy mệt. Hắn chỉ cảm thấy cực kỳ khẩn trương và lo sợ. Giờ không có ai cả, trong mắt hắn toát lên vẻ lo lắng không hề che giấu.

Hắn không thể hiểu được cảm nhận khi mới có con của các bậc cha mẹ khác, nhưng hắn, vừa mới cảm nhận đc tình phụ tử – thực là luống cuống lại kích động, lòng tràn đầy cảm giác ấm áp hạnh phúc, nhưng mà nhiều hơn cả là sự áy náy …

Khi đứa nhỏ giáng sinh, hắn lại chẳng thể ở bên cạnh trông coi. Không thể ở bên cạnh hài nhi khi nó mở mắt lần đầu tiên, cũng không làm cho nó được nhìn thấy chính thân sinh phụ mẫu ngay lần mở mắt đầu tiên đó. Hắn không phải là người đầu tiên cho đứa nhỏ một cái ôm, cũng không cho được đứa nhỏ cảm nhận được tình yêu của song thân ngay từ đầu mà mọi đứa trẻ khác đều có.

Bây giờ. Thậm chí hắn còn làm cho đứa nhỏ rơi vào nguy hiểm. Nếu hắn không thể đem hài tử cùng hai khỏa trứng kia trở về bình an, hắn vĩnh viễn sẽ không thể nào tha thứ cho chính mình.

Lại vội vàng đi được nửa giờ, vượt qua một quả đồi không tính là quá cao, tầm nhìn nháy mắt trở nên bằng phẳng mà trông trải hẳn. Xa xa trên mặt cát có ba chiếc chiến hạm loại nhỏ màu đen, mà máy thông tin bên tay phải của La Tiểu Lâu lại cho thấy vách núi đen gần đó, ở trong sơn cốc mơ hồ có những chấm nhỏ màu xánh biết kì dị.

La Tiểu Lâu khẽ nhíu mày. Ba chiếc chiếm hạm. Xem ra địch nhân nhiều hơn dự tính của hắn. Nhớ tới lời của Lăng Tự, La Tiểu Lâu dừng cước bộ.

Quả nhiên, không lâu sau, chiến hạm đứng đầu kia mở cửa khoang, dưới ánh mắt khẩn trương của La Tiểu Lâu, Thh ôm bọc tã lót màu hồng phấn, tươi cười đầy đắc ý bước xuống dưới.

La Tiểu Lâu nhìn thoáng qua cánh tay nhỏ nhắn vẫn còn đang vẫy vẫy kia, hơi chút thả lỏng. Xem ra đứa nhỏ không có việc gì. Sau đó, hắn nhìn về phía cánh tay bị cụt kia của Thh

Lúc này, La Tiểu Lâu cảm nhận được rõ ràng khí tức của Thh, đó là cảm ứng giữa cường giả vs cường giả dị thú. Phía sau Thh lại đi xuống theo một đoàn người. La Tiểu Lâu âm thầm quan sát… Địa hình bằng phẳng thế này khó mà có thể ẩn thân được. Lăng Tự nếu muốn tiếp ứng, chỉ có thể an bài một đội cơ giáp chiến sĩ có công năng ẩn tàng. Thế nhưng số lượng chiến sĩ có cơ giáp có công năng ẩn tàng cũn không nhiều, mà phía bên kia, ước chừng ít nhất có đến ba chiến hạm…

Hai người kia cuối cùng cũng xuống đến nơi, La Tiểu Lâu nheo mắt lại, thân thể nháy mắt buộc chặt. Người mặc váy hồng nhạt kia là Tô Lan. Trực giác mách cho hắn, gặp người này chả phải là chuyện tốt lành gì.

Mà bên cạnh Tô Lan, cũng là người quen, là người đoạt giải ba trong Cuộc thi đấu cơ giáp, là thủ hạ của Nguyệt Thượng – Thiều Dung – là con dị thú mà có quan hệ huyết thống đầy quỷ dị vs La Tiểu Lâu.

Tuy không biết tại sao Thiều Dung vẫn cứ mãi đi theo Nguyệt Thượng, nhưng lúc đó ở Phong ấn Renda, Thiều Dung chính là kẻ đã ngăn cản Thiên Hằng giết hắn.

Thế nhưng, bây giờ, Thiều Dung rõ ràng là đứng về phe Tô Lan. Nếu Thiều Dung thực có ý định động thủ, tỷ lệ cứu người thành công của La Tiểu Lâu hắn sẽ nhỏ đi rất nhiều.

Sắc mặt La Tiểu Lâu trở nên khó coi, điều an ủi quy nhất đối với hắn chính là, Thiên Hằng một mình một người mang theo bọc tã lót bước xuống phi thuyền.

Thiên Hằng đi tới đứng trước La Tiểu Lâu cách chừng năm thước, khẽ liếm môi, lộ ra một nụ cười quỷ dị và nói "Ta nghĩ, lần này, sẽ chẳng có ai quấy rầy chúng ta, ta nhất định sẽ hảo hảo chiêu đã ngươi… bằng phương thức ta thích nhất… đương nhiên, còn có cả con của các ngươi nữa. Có vẻ tiểu gia hỏa này cũng có huyết mạch của dị thú"

La Tiểu Lâu tái mặt, cố gắng bảo trì bình tĩnh mà nói "từ từ! Ta đã dựa theo yêu cầu của ngươi mà một mình tới đây. Mặc kệ ngươi định làm cái gì, trước đem nó trả lại cho ta"

THiên Hằng ác ý nhìn La Tiểu Lâu không che giấu nổi sự lo lắng, bỗng nhiên vươn tay, ném bọc tã lót lại phía La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu vươn tay ôm vội cái bọc. Đón được và cảm nhận được sự mềm mại của bọc tã lót, tay La Tiểu Lâu vẫn không ngừng run rẩy. Hắn thậm chí không dám dùng một chút lực nào.

Hắn nhanh chóng nhìn lướt qua đứa nhỏ đang mở to con mắt tròn xoe nhìn hắn, thấy đứa nhỏ không sao cả, đưa nó dựa vào ***g ngực, ngẩng đầu đầy đề phòng nhìn về phía Thiên Hằng.

Thiên Hằng hừ lạnh "Không có tên vương tử kia, ngươi căn bản cái gì cũng không phải. Chỉ cần ngươi ở trong tay ta, ta sớm muộn gì sẽ trở thành vương giả của dị thú". Nói xong, thân thể hắn không hề nhúc nhích nhưng cánh tay bỗng nhiên dài ra, vươn về phía cổ La Tiểu Lâu, đồng thời cũng có một đạo bạch quang bắn về phía đứa nhỏ trong ngực La Tiểu Lâu.

Thiên Hằng lại cười lạnh, hắn đương nhiên là cố ý đem tã lót ném cho La Tiểu Lâu rồi, như vậy La Tiểu Lâu sẽ phải kiêng kị. Tỷ như bây giờ, La Tiểu Lâu đang phải vội che chở đứa con, làm sao có thể toàn lực phản kích.

…

Trên cánh đồng bát ngát, một đạo hào quang nhanh chóng xuất hiện. Tiếp theo đó, một cơ giáp màu trắng xuất hiện ở một kiến trúc cũ màu xám xanh. Ở một nơi hoang phế như này lại xuất hiện một khối kiến trúc huy hoàng tráng lễ như thế này cũng thật quỷ dị.

Sauk hi phân tích xong toàn bộ hoàn cảnh, Nguyên Tích nhíu nhíu mày, nhảy ra cơ giáp. Hắn tùy tay rút ra kiếm năng lượng, thăm dò bước vào trong. Vân Thiên hóa thành đại cẩu màu trắng, không tiếng động theo sát bên hắn.

Trong hành lang đèn đuốc sáng trưng, nhưng lại không có lấy một bóng người. Nguyên Tích sau khi bước vào, cả tòa nhà chỉ có tiếng giày quân dụng của hắn gõ nhẹ trên sàn, bốn phía yên tĩnh một cách không bình thường.

Nguyên Tích đứng ở bên ngoài một gian phòng, nhíu mày, lạnh lùng mà đánh giá bốn phía. Cửa phòng mở rộng, bên trong không có ai cả. Địa chỉ Nguyệt Thượng cung cấp cho hắn chính là nơi này, nhưng hiển nhiên, hắn bị leo cây.

Trong phòng, ngay trên mặt bàn, có một thiết bị đang không ngừng lóe sáng, Nguyên Tích đi vào, nghiên cứu một chút rồi ấn nút bật.

Màn hình điện tử trên bàn mở ra, truyền phát một đoạn video, nguyệt Thượng khẩn cấp lao ra khỏi phòng, bị người chặn lại, rồi tràn đầy tuyệt vọng mà bị binh lính cưỡng chế mang đi. Người nam nhân đi đầu kia từ đầu tới cuối đều không hề lộ mặt.

Đoạn cuối video, xuất hiện một hàng chữ màu đỏ:vương tử điện hạ, hy vọng ngươi thích lễ vật ta chuẩn bị cho ngươi.

Nguyên Tích xem đến đây, tất cả cánh cửa căn phòng đều tự động đóng lại, hệ thống tự hủy bắt đầu đếm ngược.

Nguyên Tích không hề để ý đến tiếng còi cảnh báo chói tai, híp mắt nhìn dòng chữ kia, bỗng nhiên nhói lên nỗi bất an. Hắn nghĩ đến La Tiểu Lâu bị lưu lại một mình … mục đích hắn tới cứu Nguyệt Thượng là để biết về âm mưu hãm hại La Tiểu Lâu, nhưng xem ra, kế hoạch của Nguyệt Thượng có kẽ hở, thậm chí còn bị người lợi dụng.

Nguyên Tích rút ra kiếm năng lượng, đột nhiên xoay người lao ra ngoài. Vân Thiên theo hắn cũng lao theo, ngay sau đó, một đạo bạch quang phóng lên cao.

La Tiểu Lâu chật vật ôm đứa nhỏ né tránh đòn tấn công của Thiên Hằng, năng lực biến hình của dị thú làm cho lực sát thương của Thiên Hằng tăng lên không ít, mà La Tiểu Lâu vì còn phải bảo vệ đứa nhỏ nên quả thực không thể phản đòn được.

Gương mặt Tô Lan hiện lên một nụ cười có thể nói là quyến rũ. La Tiểu Lâu không thể né tránh được mãi, kế hoạch của bọn họ rất nhanh sẽ thành công, người kia nhất định sẽ vừa lòng.

Nhưng mà, ngay thời điểm cánh tay của Thiên Hằng sắp chạm vào được La Tiểu Lâu, một đạo bạch ảnh từ trên trời giáng xuống, quấn lấy tay Thiên Hằng, hung hăng hất ra.

Cơ giáp màu trắng nhanh chóng đem La Tiểu Lâu đang đứng sát vách núi kéo lại, nhẹ nhàng đặt ở sau che chở.

Tô Lan run rẩy, thụt lui từng bước. Nguyên Tích sao lại tới nhanh như vậy? Đây hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của bọn họ.

THiên Hằng nhìn kẻ đã cướp mất một cánh tay của mình, nghĩ tới kế hoạch lại một lần nữa bị cản trở, gương mặt nhất thời trở nên vặn vẹo. Hắn ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng, thân thể bỗng nhiên bành trướng.

La Tiểu Lâu cả kinh. Thiên Hằng muốn hóa thú!

Cơ giáp màu trắng ra hiệu 'ngoan ngoãn ở yên đằng sau đợi' với La Tiểu Lâu, bản thân thì đằng đằng sát khí lao về phía Thiên Hằng. Vừa rồi chạy tới đã nhìn thấy Thiên Hằng hạ sát thủ với La Tiểu Lâu, nỗi tức giận cùng sát ý của Nguyên Tích đã lên đến đỉnh điểm.

La Tiểu Lâu nhanh chóng nhật ra, Thiên Hằng dù đã hoàn toàn hóa thú, nhưng trước mặt Nguyên Tích, tên đó cũng vẫn bị rơi vào thế hạ phong thôi. La Tiểu Lâu cuối cùng cũng yên tâm.

Tô Lan khiếp sợ và tuyệt vọng nhìn Thiên Hằng đang giao đấu với Nguyên Tích, nghĩ tới kế hoạch kia của nghị viện… Vì bắt cóc La Tiểu Lâu, nàng thậm chí đã giúp đỡ người kia khống chế Nguyệt Thượng. Nếu không bắt được La Tiểu Lâu, người kia chắc chắn sẽ không thả Nguyệt Thượng … nàng không muốn hại biểu ca của mình chút nào, nàng chỉ là muốn giúp giành càng nhiều lợi ích cho liên bang mà thôi.

Đúng lúc này, xung quanh bỗng nhiên xôn xao. Xung quanh hai chiếc chiến hạm vang lên tiếng súng nổ, đồng thời có người chạy lại báo cáo, chung quanh phát hiện rất nhiều địch nhân.

Tô Lan chấn động, lập tức hô to "Ngăn bọn họ lại, không tiếc đại giới, tuyệt đối không được để bọn họ tới được đây".

Tô Lan

Tô Lan lại quay đầu, hung hăng nhìn chằm chằm La Tiểu Lâu, ánh mắt hằn đỏ, bỗng nhiên, nàng nghiêng đầu nhìn về phía Thiều Dung, cắn chặt răng, quyết định nói, "Thiều Dung, ta xin ngươi, giết hắn."

Thiều Dung – đang nhàn nhã tựa vào cánh cửa khoang thuyền cũng sửng sốt, rất nhanh, hắn đứng thẳng thân thể, híp mắt nhìn La Tiểu Lâu đứng ở vách núi đen, thản nhiên mà nói: "Ngươi xác định sao? Đây là yêu cầu cuối cùng của các ngươi?"

Nếu đã làm ra quyết định, Tô Lan không tính toán hối hận, trên thực tế, nàng ta căn bản không chịu nổi hậu quả nếu thất bại, nàng rất nhanh gật đầu, "Đúng, giết người kia, ngươi sẽ tự do."

Thiều Dung nghiêng đầu nhìn Tô Lan liếc mắt một cái, nghiền ngẫm cười, đáp: "Hảo, ta sẽ đáp ứng với yêu cầu của ngươi, giết người ở vách núi đen kia."

Tô Lan gật gật đầu, không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

Thiều Dung không nhanh không chậm hướng về phía La Tiểu Lâu, rõ ràng là một động tác cực kỳ biếng nhác, nhưng mỗi động tác giơ tay nhấc chân của hắn đều giống như mang theo nguy hiểm làm cho lòng người run rẩy. Chỉ vài giây, hắn, đã đến trước mặt La Tiểu Lâu.

Vụt một cái, Thiều Dung đã chộp móng vuốt vào ngực La Tiểu Lâu.

Động tác tràn ngập sát ý đó cũng rất chậm, nhưng La Tiểu Lâu, lại giống như bị điểm huyệt, không thể trốn tránh hay phản kích, cũng không có cách nào để nhúc nhích.

Đằng xa, Nguyên Tích thấy Thiều Dung hướng về phía La Tiểu Lâu cũng đã lao trở về, nhưng đúng lúc đó, Thiên Hằng vốn bị yếu thế lại giống như phát điên, liều mạng cuốn chân dây dưa Nguyên Tích.

Nhìn thấy La Tiểu Lâu không thể tránh thoát đòn tấn công, ánh mắt Nguyên Tích như nứt ra, không thèm để ý công kích đằng sau của Thiên Hằng, phi thân lao tới chỗ La Tiểu Lâu. Thiên Hằng sau khi hung hăng tấn công Vân Thiên, người đầy vết máu cũng một lần nữa lao ra chắn trước mặt Nguyên Tích. Rõ ràng hắn

đã mạnh lên rất rất nhiều, nhưng giờ gặp lại, chênh lệch giữa Nguyên Tích và hắn càng lớn hơn nữa, bảo sao hắn lại cảm thấy khuất nhục và phẫn nộ?

Chỉ cần là chuyện có thể khiến địch nhân của hắn thống khổ, hắn sẽ trả giá mọi thứ không tiếc.

Cánh tay của Thiều Dung không hề trì hoãn mà chọc vào ngực La Tiểu Lâu, La Tiểu Lâu gian nan giương mắt, nhìn về kẻ đang mỉm cười trước mặt.

Nhìn ánh mắt La Tiểu Lâu, thiều Dung bỗng thấp giọng thì thầm.

Thiên Hằng cảm thấy chỉ cần có thể ngăn cản Nguyên Tích, hắn sẽ trả giá mọi thứ, nhưng hắn thực không ngờ cái giá của nó vượt quá sự tưởng tượng của hắn – cái giá đó là tính mạng! Vân Thiên nâng cao đao năng lượng đâm thủng ngực Thiên Hằng, hàng loạt đầu hạt pháo bắn phá thân thể…

Nhưng mà, Nguyên Tích không hề có chút gì vui sướng. Lòng hắn trống rỗng! Giống như kẻ bị thương không thể vãn hồi được là chính hắn chứ không phải Thiên Hằng. Thống khổ nháy mắt thổi quét toàn thân.

Thiên Hằng miệng khụ máu tươi, ánh mắt dần tan rã, gương mặt đầy máu nở nụ cười "Ha, ha, hắn … hắn rốt cục chết…"

Tô Lan thì kinh hỉ tột độ, cao giọng hô "mau, mau đem thi thể hắn lại đây!"

Thiều Dung nghiêng mặt lại, gương mặt tuấn mĩ nở nụ cười phóng đãng bừa bãi "Tô Lan tiểu thư, tuy rằng chúng ta giờ không còn bất cứ quan hệ nào, nhưng ta cũng rất vui lòng cho cô biết, đòn đánh vừa rồi không thành công"

Lời vừa dứt, hình ảnh La Tiểu Lâu hấp hối đột nhiên biến mất.

Mọi người mở to mắt kinh ngạc, không hiểu sao một con người lại tự dưng biến mất. Ở cách đó khoảng mười thước, bỗng nhiên một trận gió thổi qua, một người ôm tã lót xuất hiện.

Nguyên Tích nhảy ra cơ giáp, lấy tốc độ nhnah đến khó tin xuất hiện trước mặt La Tiểu Lâu, hung hăng ôm hắn vào lòng. Hai cảnh tay Nguyên Tích run rẩy vuốt vuốt người La Tiểu Lâu, như để xác định đây là sự thực, La Tiểu Lâu còn sống, còn sống!! Chỉ có làm như vậy nỗi đau trong lòng hắn mới có thể giảm đi một chút.

Thiên Hằng ngơ ngác mà nhìn, miệng thì thào nói "Huyễn hóa thân…" Trong lịch sử của dị thú, chỉ có năm người mới có thể luyện được chung cực kỹ năng… đáng chết… cả hai huynh đệ tên này đều có thể luyện thành …

Hắn oán độc mà nhìn chằm chằm La Tiểu Lâu. Thù hằn ganh tị càng lúc càng nhiều.

Tô Lan nhanh chóng lấy súng ra, tính toán thừa dịp Nguyên Tích không chú ý mà nổ súng. Nhưng mà, không đợi nàng lên nòng, một bàn tay đã bắt được khẩu súng kia, đồng thời mạnh mẽ bóp chặt tay nàng cưỡng chế lấy khẩu súng đi.

Tô Lan không dám tin mà nhìn người trước mặt "Thiều Dung! Ngươi làm cái gì vậy…"

Thiều Dung lộ ra một nụ cười nửa miệng đầy châm chọc "Ba yêu cầu của các ngươi đều đã xài hết rồi, chẳng lẽ ngươi cho rằng trừ bỏ loại khế ước này, giữa chúng ta còn có cái gì sao?"

Thiều Dung nhàn nhã nắm khẩu súng, chẫm rãi bóp chặt, khẩu súng trong tay nhanh chóng vặn vẹo, cuối cùng vỡ vụ rơi trên mặt đất.

Ánh mắt hắn nhìn chằm chằm Tô Lan, mở miệng hỏi: "ngươi sẽ không nghĩ là ta sẽ cảm kích cha mẹ ngươi vì đã tạo rat a trong ống nghiệm chứ? Hay là ta phải cảm kích vì bọn họ đã nuôi nấng ta trong môi trường dung dịch? Đừng quên, ta là quái thú, mà những người tận tâm nuôi nấng ta đã bị cha mẹ các ngươi giết chết. Có đôi khi… thù hận cũng sẽ di truyền đó… nhưng mà, đừng lo, ta sẽ không giết ngươi đâu".

Thiều Dung vừa chậm rãi nói xong, vừa đem vali mà Tô Lan vẫn nắm trong tay nãy giờ cầm lại đây. Tô Lan căn bản không kịp phản ứng. nàng thế mới biết, hóa ra Thiều Dung vẫn ẩn dấu thực lực!

Thiều Dung mở vali, lấy ra một kim tiêm, sau đó lôi cánh tay Tô Lan ra.

Tô Lan kinh sợ mà run rẩy, như kẻ thần kinh gào thét "Không! Không! Ngươi không thể, không thể tiêm vào …"

"Vì cái gì không thể, ngươi không phải định tiêm vào La Tiểu Lâu sao? Ngươi đã thích muốn làm mấy việc này như vậy, không bằng chính mình thử hưởng thụ một chút, ta cam đoan, sẽ làm ngươi có một trải nghiệm trọn đời không quên…"

Nói xong, hắn đã nhanh gọn tiêm vào Tô Lan. Thiều dung mỉm cười, một tay đẩy dúi Tô Lan vào trong chiến hạm – những kẻ bên cạnh Tô Lan sớm đã giống như rắn rết quanh tường, kinh hoảng mà chạy trốn loạn xạ.

Nguyên Tích ôm thật sự chặt. Đầu hắn chôn ở trong bờ vai La Tiểu Lâu, ngực kịch liệt phập phồng, cánh tay run rẩy lợi hại. La Tiểu Lâu nhẹ giãy ra… tuy rằng hắn cũng có chút không nỡ… nhỏ giọng bảo "Này, chú ý đứa nhỏ, đứa nhỏ!"

Một hồi lâu sau, Nguyên Tích vẫn cúi đầu trả lời, "Ngươi không có việc gì, không có việc gì…"

La Tiểu Lâu vuốt ve Nguyên Tích lưng, ôn hòa mà lại đắc ý nói: "Đương nhiên, đây là ta mấy ngày này huấn luyện ra kỹ năng mới, phục chế kỹ năng cấp độ cao hơn có thể hoàn toàn phục chế ra được một cái ta nữa, thậm chí có thể giúp ta chiến đấu, đương nhiên, hiện tại chính là cấp độ đơn giản nhất"

Sự run rẩy của Nguyên Tích rốt cuộc cũng dần đình chỉ, thế nhưng hắn hoàn toàn không có ý buông ra, là do đứa nhỏ trong ngực La Tiểu Lâu đã đẩy đẩy hai người.

Khi nhìn thấy ánh mắt hồng hồng của Nguyên Tích, trong mắt La Tiểu Lâu toát lên sự kinh ngạc cùng cảm động, Nguyên Tích lại hung hăng lườm La Tiểu Lâu một cái, căm giận mà nghiêng đầu đi.

"ngươi khóc à?"

Nguyên Tích cứng rắn mà rống hắn, "Làm sao có thể?! Tuyệt đối sẽ không có chuyện này!"

Khóe miệng La Tiểu Lâu lặng lẽ câu lên, cúi đầu xem đứa nhỏ để không cho Nguyên Tích thấy hắn đang cười. Đứa nhỏ vẫn vô cùng dũng cảm, không hề khóc, lúc này đang mở to đôi mắt đen láy nhìn chằm chằm bọn họ.

Bị cặp mắt tinh kiết kia nhìn chăm chú, La Tiểu Lâu cảm thấy lòng mình đều nhanh hóa thành nước.

Thiên Hằng nằm ở đằng xa, không cam lòng mà từ từ biến đổi. Dù hắn có chết nhưng La Tiểu Lâu và Nguyên Tích vẫn chẳng hề bị ảnh hưởng. Điều này không công bằng! Mà nghĩ đến thiên phú của La Tiểu Lâu, oán hận trong mắt hắn càng lúc càng nồng đậm.

Nhìn thoáng qua Tô Lan bị Thiều Dung đẩy vào khoang thuyền, Thiên Hằng run rẩy giơ tay lên, một đạo bạch quang bắn thẳng về phía La Tiểu Lâu.

Thiều Dung đang đóng cửa khoang thuyền, thấy tình cảnh đó bỗng khựng lại, xoay người nhìn kĩ, đó là kíp nổ tinh thần trước khi chết của Thiên Hằng.

Nguyên Tích biến sắc, nhanh chóng ôm La Tiểu Lâu ngã sang bên cạnh tránh né.

Tốc độ của bạch quang rất nhanh, nhưng Nguyên Tích còn nhanh hơn, bọn họ lăn một vòng trên đất, Nguyên Tích ổn định thân mình, hai người đã nhẹ nhàng dừng lại.

Khi bạch quang biến mất, cánh tay Thiên hằng vô lực mà buông thõng, hắn cũng sẽ không bao giờ có thể nâng lên được nữa…

Mà bên này, trừ bỏ chiến hạm của Tô Lan loạng choạng trốn thoát, hai cái chiến hạm còn lại toàn bộ đều bị Lăng Tự dẫn người tiêu diệt. Chiến hạm của Tô Lan thoát được là do Thiều Dung cố ý mà thôi.

Nhưng mà, mọi người còn chưa kịp hoan hô, La Tiểu Lâu đã thất thanh kêu to: "KHÔNG"

Trong dư ba của đạo bạch quang ban nãy, khi Nguyên Tích ôm bọn họ tránh né, đứa nhỏ yếu ớt không ôm chặt được hai khỏa trứng, một quả đã bị rớt văng ra ngoài. Hơn nữa, đúng là rớt xuống phía dưới vách núi đen…

Cúi đầu nhìn xuống sơn cốc, chỉ thấy một màu xanh biếc nồng đậm, ngẫu nhiên thì có một trận gió thổi qua. Nhưng mà, một ánh vàng chợt lóe vụt qua…

HẾT 285

289. Chương 286

"Đóng cửa ngồi nhà, họa trên trời rơi xuống"

Những lời này, kẻ được xưng là vương tử điện hạ của một quốc gia sắp tăng cấp độ 3 – nước Ethedis – Gerald (aka hoàng kim thú) đúng là trước giờ chưa từng hiểu. Hắn vừa mới đột phá cấp độ, thức tỉnh được sức mạnh lớn hơn nữa, còn có cái gì có thể khiêu chiến quyền uy của hắn nữa cơ chứ? Cho nên, từ sau khi làm lễ trưởng thành xong, cuộc sống của hắn vẫn luôn thuận buồm xuôi gió, thoải mái lại thích ý, quả thực cực kỳ hoàn mỹ.

Đế quốc cường đại (tuy rằng lão già kia vẫn luôn ngủ đông, đem hết thảy cho hắn quản lý) thế nhưng đám đại thần tận trung vẫn luôn vì hắn mà xử lý tốt tất cả mọi việc, hắn chỉ cần ra quyết định là được. Ngẫu nhiên, hắn cũng sẽ đi ra chiến trường giãn gân cốt một chút, làm cho những kẻ không biết thần phục lãnh giáo thủ đoạn thiết huyết của đế quốc hắn.

Nếu để hắn liệt kê ra những chuyện không quá toàn vẹn, thì đại khái chỉ còn một chuyện, một chuyện thuộc vấn đề cá nhân.

Hắn đã trưởng thành được một tháng rồi, thế mà lại vẫn chưa có người sánh đôi.

Bởi vì gia tộc thúc giục – hơn phân nửa là vì nhàm chán – hắn đã bắt đầu coi trọng vấn đề này. Hắn theo hầu cận lấy được tư liệu truyền đến của các tiểu thư công chúa quý tộc từ mọi nơi, những nàng ấy đã trải qua ba lượt lựa chọn rồi, mới có thể trình đến trong tay của hắn.

Nghe nói người được chọn phải bộ dạng xuất sắc, thân thể hoàn mỹ, gien xuất sắc, đoan trang cao quý, tao nhã hào phóng … quá trình chọn lựa nghiêm khắc tới độ nghe đồn đã làm không ít quý nữ ái mộ hắn rưng rưng ly khai hoàng cung.

Hắn cũng đã đích thân tìm suốt ba ngày ba đêm, mới miễn cưỡng tuyển ra được năm người coi như là hợp tâm ý hắn. sau đó hắn lại đi thực tế thị sát một phen, cuối cùng tuyển tiểu thư Comilla của một gia tộc bối cảnh không quá hiển hách.

Lựa chọn này một lần nữa làm cho thủ hạ hắn hoài nghi mắt thẩm mỹ của hắn, thế nhưng hắn sẽ không nói cho bọn họ biết hắn lựa chọn dựa trên nguyên mẫu mối tình đầu của hắn đâu!

Nhớ lại màu lông trắng tinh mềm mại kia, đôi mắt lam xinh đẹp như bầu trời kia, dáng vẻ khôn ngoan dịu dàng kia, thất sự là không chỗ nào không đẹp! Đáng tiếc người đó lại có một người chồng bá đạo hung tàn lại đầy khuyết điểm. Vì không thể cứu vớt mỹ nhân đó, hắn thực sự đã thất thần hơn một tháng cơ.

…

Cũng may hắn cuối cùng cũng tìm được một vị cô nương giống thế, một cô nương giống hệt về diện mạo và tính cách của người đó sẽ có thể làm dịu nội tâm hắn…

Gerald ở trong hồ thích ý mà xoay người. Vì chuyện của Tư Đồ Á, vài quốc gia lớn đều tới nơi này, nhưng tinh cầu hoang vu này thế mà ngay cả một chỗ tốt để tắm rửa cũng không có. Cũng may mà hắn đã tìm được một cái hồ ở thâm cốc, tuy không tính đại (hắn biến thành hình thú là gần như chiếm cứ toàn bộ mặt hồ) nhưng có thể ngâm nước để tắm đã thực không dễ dàng rồi, hắn đương nhiên không thể yêu cầu quá nhiều.

Ngô … kế hoạch "Sánh đôi" hắn tự mình trù tính cũng đã tiến hành được bước đầu tiên, Comill tiểu thư thoạt nhìn cũng không ghét. Nhìn nụ cười thẹn thùng của nàng, con ngươi sáng ngời, đôi môi đỏ mọng là biết liền.

Hắn rất có tự tin rằng chỉ cần 2 lần hẹn hò thôi, Comilla tiểu thư sẽ đáp ứng trở thành bạn gái của hắn. Sau đó bọn họ sẽ có những buổi thân mật hò hẹn, lễ đính hôn, được đến trưởng bối chúc phúc và một hôn lễ đầy long trọng.

Sau đó, bọn họ sẽ bắt đầu những ngày tháng sống chung hạnh phúc mỹ mãn, ở thời điểm thích hợp, Comilla tiểu thư sẽ vì hắn mà sinh một viên trứng …

Viuuuu

Tiếng gió của cái gì đó rớt xuống đánh gãy suy tưởng của Gerald về tương lai mộng ảo, hắn không quá tình nguyện mà ngẩng đầu nhìn. Một cái gì đó đang dùng tốc độ càng lúc càng nhanh lao về hướng hắn. Đánh lén sao?

Gerald kinh bỉ vươn một móng vuốt. Bọn chúng chắc chắn chưa được nghe kể về thực lực chân chính của hắn! Cho dù có ly tử pháo chĩa về đây, lấy trình độ kiên cố của vảy của hắn, hắn cũng là hoàn toàn không sợ đâu.

Móng vuốt của Gerald hiện lên kim quang sắc lạnh, chỉ nháy mắt là có thể đem tên đánh lén kia chọc thành từng mảnh vỡ, thế nhưng, ở giây khắc cuối cùng, Gerald bỗng nhiên hoảng hốt.

"trời! Không! Là quả trứng!" Hắn hoàn toàn không ngờ đầu sỏ đánh lén lại là một quả trứng, một cái tiểu sinh mệnh. Kẻ đánh lén đáng ghét, quả thực đã lợi dụng được điểm yếu của hắn.

Gerald do dự một chút, nhanh chóng thu hồi móng tay sắc bén của mình, tận lực làm cho phần mềm mại nhất của lòng bàn tay mình tiếp được quả trứng, tuy rằng hắn biết, theo chỗ cao như vậy rớt xuống, tỷ lệ quả trứng này còn có thể toàn vẹn được là rất thấp.

Sự tình cũng tệ như những gì Gerald đã đoán trước, tuy rằng quả trứng đã được hắn vững vàng đón được, nhưng vỏ trứng vẫn là có chút rạn nứt. Thế nhưng càng không xong là, trên vỏ trứng đó còn có một giọt máu đỏ …

Đôi mắt kim sắc trợn trừng đầy xấu hổ và tức giận. Này! Đây là có chuyện gì?! VÌ cái gì máu của hắn lại có thể rớt trên vỏ trứng?

Trời ạ! Là họa từ móng tay của hắn mà ra đây mà … quả thực là chuyện càng lúc càng tệ!!

Tâm huyết của sừng long là thứ trân quý nhất, hơn nữa với lớp vảy cứng cáp đến nghịch thiên của bọn họ, gần như không có ai có thể lấy được sừng long huyết nếu không do bọn họ tự nguyện cho. Những kẻ đó căn bản không thể tìm được vũ khí có thể làm bong lớp long lân cứng rắn của bọn họ.

Đương nhiên nếu là không đề cập đến chính móng vuốt sắc bén của bản thân sừng long.

Vừa mới rồi, Gerald khi thu hồi chính móng vuốt của mình đã không cẩn thận mà làm sước đầu ngón tay, mà một giọt huyết đã rơi ra và nhiễm xuống vỏ trứng.

Sừng long không hề dễ dàng đưa ra máu của mình, bởi lẽ lần đầu tiên dòng máu được đưa ra, đều nhất định là phải đưa cho thê tử của chính mình.

Trong nháy mắt đó, Gerald quả thực là đã tự nguyện muốn bảo vệ quả trứng kia, máu lại trùng hợp rơi ra từ đúng đầu ngón áp út – ngón tay có máu liền tiếp với trái tim – vì thế, thời điểm giọt máu rơi vào quả trứng, khế ước máu đã được hình thành bao vây cả quả trứng. Mà cũng chính vì điều này, quả trứng gần như tan vỡ kia lại chậm rãi khôi phục vẻ bóng loáng.

Gerald phẫn nộ không gì sánh được. Hắn không cam lòng cùng thẹn quá hóa giận nhìn chằm chằm quả trứng. hắn rất nhanh sẽ có bạn gái, vị hôn thê, thê tử, thậm chí cả đứa nhỏ!!!

Thế nhưng!! Tất cả những điều tốt đẹp đó, đều bị quả trứng này phá hủy!!

Hắn vô luận thế nào cũng không thể chấp nhận được, thê tử của hắn lại là một quả trứng!!

Nhưng mà… Gerald nhìn quả trứng trong lòng bàn tay đang tỏa ra sự ấm áp và nảy lên dấu hiệu sinh mệnh mạnh mẽ, vô luận như thế nào cũng không thể hạ thủ phá hủy nó được. Hắn thấy mình điên rồi, quên mình vì người khác thật sự không hợp phong cách thường ngày của hắn.

Nhưng mà… nếu giờ bỏ lại quả trứng này, nó nhất định không thể sống tiếp được. Vỏ trứng thực sự đã bị nứt. Nếu không có tâm huyết của sừng long ba năm liền nuôi dưỡng thì không thể thuận lợi nở ra.

Nếu thực sự không bỏ được, vậy chỉ có thể miễn cưỡng cưới nó, sau đó sẽ lấy một người mà chính mình vừa ý vậy. Sừng long là được có 2 vị thê tử mà. Aiii, cứ vậy đi, hắn cuối cùng lại phải đi con đường nhiều trắc trở đến vậy… hắn thực sự không chịu nổi cảnh hậu cung tranh giành tình nhân đâu …

Gerald bắt đầu ôm quả trứng mà oán giận vận rủi ngày hôm nay, thế nhưng, hắn không biết, bất hạnh của hắn còn xa xa không có chấm dứt.

Nguyên Tích ôm La Tiểu Lâu lên cơ giáp, lấy tốc độ nhanh nhất mà lao xuống dưới, 125 thì gắt gao ôm vai Vân Thiên, đau lòng vô cùng mà nhìn chằm chằm phía dưới. Nó thực không thể tin tưởng được đế quốc. Những người đó thể mà để cục cưng Bảo Bối – tên nó tự đặt – lạc mất. hơn nữa bảo bối đáng thương của nó còn bị rớt xuống vách núi đen!

Một nhà ba người thêm hai cái cơ giáp trong thời gian ngắn nhất đã tới được đáy cốc, sau đó rất nhanh phát hiện ra cái tên hoàng kim thú bên kia hồ. Màu sắc của tên đó thực sự rất bắt mắt.

Nguyên Tích hung tợn mà nhìn chằm chằm quả trứng bị kim long cầm, nhảy từ cơ giáp ra ngoài, rút ra kiếm năng lượng, chỉ về phía kim long.

"Tên hỗn đản nhà ngươi, nhanh lên buông nó ra!" Tư thế kia, quả thực rất giống người cha bắt được tên tiểu tử hư đốn dụ dỗ con gái cưng của hắn.

Kim long khi nhìn thấy Nguyên Tích thì sửng sốt một chút, lại là tên vương tử nhân tộc đáng ghét, nhưng khi nhìn tới La Tiểu Lâu thì hai mắt lại sáng lên.

Kim quang chợt lóe, một thanh niên tóc vàng xuất hiện trước mặt bọn họ, trước mặt Nguyên Tích đang đen mặt chào hỏi La Tiểu Lâu "này, cục cưng, ngươi còn nhớ rõ ta sao? Từ lần hội ngộ bất ngờ ở La Phù tinh đến lần hẹn hò tuyệt vời ở thảo nguyên tới giờ, ta vẫn nhớ tới ngươi…"

"Ngươi hẹn hò với hắn lúc nào?!" Nguyên Tích mạnh quanh về phía La Tiểu Lâu, phẫn nộ mà kêu lên.

"Đương nhiên không có, đây chẳng qua là hiểu lầm, ta chỉ là gặp được hắn lúc đi khai thác khoáng thạch mà thôi…" La Tiểu Lâu vội vàng giải thích, nhưng rồi rất nhanh phản ứng "Từ từ, chúng ta không phải là đến tìm hài tử sao? Gerald, quả trứng trong tay ngươi là từ phía trên rơi xuống phải không?"

La Tiểu Lâu mong chờ mà nhìn quả trứng. Hắn cảm giác được hơi thở quen thuộc tỏa ra từ quả trứng… hy vọng đứa nhỏ không bị thương tổn.

Gerald đang vội vàng kiểm tra chính mình, quần áo này, kiểu tóc này, hình tượng hiện tại này… nghe được lời La Tiểu Lâu nói, mới nhớ ra giờ không phải là thời điểm làm dáng với mối tình đầu… hắn chán nản nhìn về phía quả trứng trong tay "Đúng vậy. haizzz, tiểu tử này, quả thực là hại chết ta mà"

Đợi cho Gerald nói xong, La Tiểu Lâu thật hết chỗ nói luôn rồi. Nguyên Tích thì trực tiếp nổi bão, cũng may hắn còn nhớ mà đem quả trứng cẩn thận đặt vào trong tay La Tiểu Lâu, sau đó trực tiếp tung một quyền vào giữa mặt Gerald. Kim long đáng thương chẳng biết tại sao luôn.

Vừa đánh Nguyên Tích còn vừa quát "Ngươi muốn kết hôn với con gái ta? Mơ cũng đừng có mơ! Ta tuyệt đối sẽ không gả nó cho ngươi đâu! Ngươi chết tâm đi!"

Gerald vừa né tránh vừa vô tội lại buồn bực mà hô "ai muốn lấy nó? Ta cũng không muốn đâu. Chẳng qua là nó hút lấy máu của ta, nếu rời xa ta quá, chính nó không tốt thôi… nếu các ngươi mặc kệ để nó suy yếu, ta tổn thất chút máu cũng chẳng có gì đáng kể …"

Cơn giận của Nguyên Tích lại một lần nữa tăng vọt lên "Ngươi có ý gì, không muốn lấy nó? Là ngươi căn bản không xứng với con gái của ta!!"

Gerald: "…"

Gerald bỗng nhiên cảm thấy: Hắn không chỉ cứu một cái tiểu sinh mệnh, mà còn rước lấy phiền toái khó lường nữa. Sự thật chứng minh, dự cảm này của hắn chẳng mấy chốc đã thành sự thật. trong ba năm sau khi hắn mang quả trứng kia về, gần như tháng nào Nguyên Tích cũng đến tìm. Đứa nhỏ gầy, hắn mắng người, đứa nhỏ lông không tốt, hắn mắng người, đứa nhỏ abc… hắn cũng mắng người!!!

Thế cho nên, để tránh phiền toái, Gerald đã đem tiểu tử kia nuôi nấng đến béo tròn, trở thành một bảo bảo dị thú có thịt thà đầy đặn, bộ lông mượt mà nhất vũ trụ.

La Tiểu Lâu thật vất vả ngăn lại Nguyên Tích, khuyên nhủ "Việc này không thể trách hắn, hơn nữa hắn còn cứu con của chúng ta, đến lúc đó sẽ nghĩ biện pháp đi. Gerald cũng nói rồi đó thôi, vết máu đó là có thể giải trừ mà"

Cuối cùng, Nguyên Tích mang theo La Tiểu Lâu cùng đứa nhỏ trở về phi thuyền, thuận tiện còn trói gô Gerald mang theo. Đương nhiên, Gerald một mực thôi miên bản thân, người là do hắn cứu, hắn đương nhiên phải cứu cho trót, hắn chẳng qua là không muốn đứa nhỏ cùng mình ký kết huyết khế có chuyện gì mà thôi…

Đám người Trầm Nguyên dị thường kinh ngạc nhìn La Tiểu Lâu ra ngoài một chuyến mà có thể mang về được một đứa nhỏ. Lăng tự cũng phải nhìn nhiều hai mắt, đứa nhỏ trong phi thuyền kia, dù mới chỉ có mấy tháng tuổi, nhưng ngũ quan giống hệt Nguyên Tích, đáng yêu như búp bê vậy.

Rất nhanh, mọi người cũng phát hiện, không chỉ bộ dáng, ngay cả tính cách đều cực kì giống phụ thân nó. Ai đùa nó cũng không khóc, nhưng nếu quá trớn, con ngươi đen láy sẽ trừng trở về, mặt không chút thay đổi lạnh lùng làm bộ khí thế. Ngón tay nhỏ bé trắng noãn cũng nhẹ nhàng nắm lấy tay La Tiểu Lâu. Nếu La Tiểu Lâu mà bỏ nó lại một mình, y như rằng nó sẽ nổi giận.

Sauk hi đám người vây xem tán đi, hai vị phụ thân bắt đầu luống cuống tay chân…

La Tiểu Lâu ôm đứa nhỏ, muốn nhận bình sữa 125 đưa tới, lại lo lắng làm rớt đứa nhỏ. Nhìn nhìn Nguyên Tích mặt băng bó đứng bên cạnh, hắn dứt khoát đem đứa nhỏ nhét vào tay Nguyên Tích. Trong nháy mắt đó, Nguyên Tích gần như muốn nhảy dựng lên. Nguyên Tích tựa hồ nổi giận với La Tiểu Lâu, lại sợ làm ồn đến đứa nhỏ, rốt cuộc là vẫn run rẩy hai tay mà ôm lấy…

HẾT 286

290. Chương 287

Khi phi hành đoàn dừng chân ở biên giới đế quốc, đứa nhỏ vẫn đang ngủ. La Tiểu Lâu ngồi ở bên giường nhìn chăm chú khuôn mặt của bé con, nghĩ đến tương lai đứa nhỏ sẽ lớn lên dưới sự yêu thương bao bọc của mọi người, khuôn mặt giống y hệt Nguyên Tích (hắn dám nói hắn chưa từng thấy em bé nào xinh đẹp đáng yêu như vậy) cũng giống cả cái tính bá đạo của Nguyên Tích nữa, đứa nhỏ sẽ ngọt ngào mà kêu hắn là "ba ba", sẽ làm nũng mà bổ nhào vào trong lòng ngực hắn…

La Tiểu Lâu theo ảo tưởng của mình thả hồn đi mất, khóe miệng lại dần dần không tự giác mà cong lên. Còn về phần một người ba ba khác – Nguyên Tích thì đang ngơ ngác mà đứng ở một bên, sắc mặt phiếm hồng, nhìn chằm chằm hai tay của mình… hắn hắn hắn vừa mới bế con của chính mình!!!

Trời ơi! Đứa nhỏ thực sự là mềm mại đến khó tin, không giống bọn trẻ con khác tí nào! Nó là bảo bối đáng yêu nhất, độc nhất vô nhị vượt bậc… duy nhất một cái khuyết điểm chính là diện mạo… Nguyên Tích bất động thanh sắc mà lén liếc nhìn La Tiểu Lâu một cái … Nếu bé con có thể giống La Tiểu Lâu thì… quá trình nuôi lớn nó từ nhỏ đến khi trưởng thành quả thực vô cùng hoàn mỹ….

125 thì mặt mày hớn hở trông nom hai khỏa trứng, hơn nữa vẫn chắp hai cái chân trước giao trước ngực thành kính cầu nguyện … Hỡi Thượng Đế Phật Tổ Nữ Oa… làm ơn để cho tiểu bảo bối của nó được yên lành ở bên nó từ bây giờ trở đi, nó không thể chịu đựng được hậu quả của việc bọn họ bị đánh cắp … đây là lần

đầu tiên nó dưỡng tiểu chủ nhân đấy!! Nếu không phải là nó không có mao (lông), nó quả thực muốn kéo bọn nhỏ đến bụng dưới của mình, gánh vác trọng trách ấp trứng.

Mà một kẻ nữa bị đồng dạng bắt trông coi hai khỏa trứng đứng gần 125 nữa là Khánh Kiệt Lạp Đức Nhĩ, hắn thì hoàn toàn không cảm nhận được tình cảm hàm ơn của 125, cứ mỗi mấy phút là hắn lại phải vận long khí cho cái quả trứng nhận được huyết hoa văn kia, còn phải cứ mười giây một là lại nhận ánh mắt xem thường của 125… đã thế hắn còn cứ phải nén giận…

Thượng Đế a!! Tại sao? Hắn chẳng qua là muốn hảo hảo tắm rửa một cái, quy hoạch tương lai một chút mà thôi, hắn đến tột cùng là đã làm sai cái gì???

Xét thấy vương tử điện hạ cùng vương tử phi điện hạ đã hoàn toàn lâm vào trạng thái "ba ba hạnh phúc đến phát ngốc", Lăng Tự một lần nữa ngăn trở những người khác tới quấy rầy bọn họ.

Sau khi phi thuyền hạ cánh, La Tiểu Lâu cẩn thận đem đứa nhỏ đang ngủ say đưa vào khoang an toàn, Nguyên Tích thì trực tiếp mang khoang an toàn đó ôm xuống đất.

La Tiểu Lâu nhìn thấy Thiều Dung – kẻ cùng lên phi thuyền đi với bọn họ, lại rõ ràng đang có ý định rời đi, do dự một chút rồi chạy tới hỏi "Ngươi sau này có tính toán gì không?"

Thiều Dung cũng không hẳn có ác ý với hắn, khi Tô Lan yêu cầu giết La Tiểu Lâu, hắn đã ghé vào lỗ tai La Tiểu Lâu nói một câu "Kỹ năng này của ngươi thực sự làm cho ta kinh hỉ đấy"

Lúc ấy, Thiều Dung cũng biết rằng đòn tấn công của mình không trúng đích, nhưng cố tình giả vờ là đã đánh trúng, thậm chí đẩy chân thân đang ẩn giấu của La Tiểu Lâu ở gần đó cách xa ra hơn mười thước.

Huyễn hóa hình dáng, không phải chân thân, là do nguyên lực ngưng kết lại thành hình người. Nếu Thiều Dung thực sự muốn động thủ với hắn, hẳn là có thể tìm tới chân thân của La Tiểu Lâu.

Thiều Dung lẳng lặng mà nhìn La Tiểu Lâu "Ta sẽ không quay về Liên bang, ta đã là kẻ có nhà mà không thể về nữa rồi"

La Tiểu Lâu ngẩn ngơ, có thể nói, mỗi lần La Tiểu Lâu nhìn đến Thiều Dung đều là lúc hắn mang theo nụ cười trên môi, có sung sướng, có lười nhác, có quỷ dị, thậm chí là có cả nguy hiểm.

Thế nhưng lần này La Tiểu Lâu nhận thấy trong mắt của con người đầy cường đại, đầy máu tươi này sự bi ai. Tuy rằng chẳng qua chỉ là chợt lóe mà thôi, nhưng La Tiểu Lâu lại bỗng nhiên cảm thấy đau xót, có lẽ là bởi huyết mạch của bọn họ đều là những kẻ bị cả nhân loại lẫn dị thú vứt bỏ, hoặc cũng có lẽ bởi vì Thiều Dung đã từng giúp đỡ hắn.

"Vậy ngươi có muốn quay về chỗ của dị thú? Anh trai ta cũng đang tới đây…" La Tiểu Lâu hỏi. Nếu không phải cực chẳng đã, La Tiểu Lâu tuyệt đối sẽ không gợi ý Thiều Dung tới bên chỗ dị thú.

Đôi mắt đen thẳm của Thiều Dung lặng nhìn La Tiểu Lâu trong chốc lát, cuối cùng hắn cái gì cũng không nói, yên lặng cúi đầu, hai vai bắt đầu run rẩy

La Tiểu Lâu chột dạ, lo lắng mình có can thiệp quá nhiều vào chuyện của người khác không, thì chợt nghe thấy tiếng cười quen thuộc.

Nụ cười tà khí đáng ghét của Thiều Dung lại xuất hiện, ghé sát vào lỗ tai La Tiểu Lâu hỏi "Những điều ta vừa nói, ngươi sẽ không thực sự tin là thật đấy chứ? Chậc chậc, thật sự là vừa tốt bụng lại đáng yêu quá nha…"

La Tiểu Lâu ngơ ngác đứng, nỗi chua xót chột dạ vừa rồi không biết đã chạy đến cái góc nào… hắn quả thực là chẳng nên xen vào việc của người khác…

"Ta đã từng gặp mẫu thân của ngươi" Thiều Dung bỗng nhiên nói "Đó là một người phụ nữ phi thường thông minh, mà phụ thân ngươi, là một kẻ còn biến thái hơn cả ta, ta không biết ngươi giống ai trong hai người bọn họ… nhưng mà, ta thấy vui khi ngươi là loại tính cách này"

Nói xong, THiều Dung đưa tay sờ sờ mặt La Tiểu Lâu, xoay người rời đi "Không cần lo lắng cho ta, ta cảm giác bọn họ đã tới rồi"

Xem ra, Thiều Dung đã quyết định sẽ trở lại phía dị thú, sự kêu gọi của huyết mạch là niềm tin, là đích tới của hầu hết tất cả dị thú.

La Tiểu Lâu nhẹ nhàng thở ra, xoay người hướng về phía Nguyên Tích lao vào – người kia sắc mặt đã không được bình thường nữa rồi.

Ở nơi dừng chân, phi hành đoàn bọn họ không những gặp được người của đế quốc, mà còn có người của liên bang, người của hai nước nhị cấp văn minh – Theles, Ethedis- và người của một số nước văn minh cấp một nữa…

Khánh Kiệt Lạp Nhĩ Đức sau khi cam đoan một lần lại một lần rằng trong khoảng thời gian ngắn, trứng bảo bảo nhất định sẽ không có chuyện gì, rốt cuộc cũng được thả tự do, đi theo đội ngũ tới đón của Ethedis ly khai. Hắn cảm thấy những ngày tháng hạnh phúc của mình hình như đã xài hết mất rồi.

La Tiểu Lâu cùng Nguyên Tích đi vào nơi nghỉ của đế quốc, đi tới gặp Nguyên Liệt cùng Phượng Già Lăng. Ngoài ý muốn là, Phượng Già Lăng lại đang dựa vào giường đón bọn họ.

Nhìn Phượng Già Lăng ôm đứa nhỏ tủm tỉm cười với bọn họ, La Tiểu Lâu ái ngại nhìn về phía Nguyên Triệt đứng bên cạnh, Nguyên Triệt như nhận ra sự lo lắng của hắn, nhẹ giọng giải thích "Mẫu thân thân thể không được thoải mái, là do khí hậu không quen thôi, không có gì đáng ngại đâu"

La Tiểu Lâu gần như muốn hộc máu, đây chẳng phải là cái lý trả lời cho có thôi sao, chẳng lẽ đến cái lý do hợp lý hơn cũng lười nghĩ mà trả lời hắn à?

Nhìn lén Nguyên Liệt đứng bên, sắc mặt so bình thường càng lạnh lùng, La Tiểu Lâu đem nghi vấn nuốt xuống.

Đứa nhỏ đã tỉnh. Nó nhìn trái nghiêng phải, tựa hồ muốn đưa tay túm lấy La Tiểu Lâu. Lúc trước ở phi thuyền, trừ Nguyên Tích ra, những người khác muốn tới gần đều phải hứng chịu khuôn mặt đen âm trầm của Nguyên Tích hoặc là tiếng rít gào của trẻ nhỏ.

Bảo bảo nhìn đến người đang ôm mình là Phượng Già Lăng, con mắt đen láy nhìn chăm chú khuôn mặt người kia một vài giây, sau đó nở ra một nụ cười.

Bộ dáng khôn ngoan khả ái kia là cho hai vị ba ba nháy mắt lộ ra vẻ ghen tị. Đứa nhỏ còn chưa có cười với mình lần nào!

Nguyên Nặc chậc chậc hai tiếng, cảm thán: "Thực là kì diệu a, bất luận lúc nào, chỉ cần đưa thằng nhỏ tới chỗ bá mẫu, nó lập tức ngoan ngoãn, còn có thể cười cho chúng ta xem…"

La Tiểu Lâu lúc này mới phát hiện, đứa nhỏ tuy rằng ngoan ngoãn để cho Phượng Già Lăng ôm, nhưng ánh mắt vẫn luôn liếc về phía bên này của hắn và Nguyên Tích, hiển nhiên với vị tổ phụ đang ôm mình này là vừa thương vừa sợ.

Nguyên Tích nhìn đứa nhỏ trong chốc lát, bỗng nhiên đứng dậy nghiêm trang cúi chào phụ thân và mẫu thân, trịnh trọng nói "Phụ thân, mẫu thân, mặc kệ chuyện gì xảy ra, con đều sẽ cùng La Tiểu Lâu đối mặt. Nguyên Dục, còn bọn đệ đệ của nó nữa, xin kính nhờ các ngài chiếu cố".

Vì thông tin chứa đựng trong câu nói này quá lớn, mọi người trong phòng đều kinh ngạc nhìn về phía Nguyên Tích.

La Tiểu Lâu tuy rằng cảm thấy trong lòng ấm áp, nhưng vẫn phải thốt ra "Ngươi đặt tên cho thằng bé mà không thương lượng gì với ta lời nào sao?"

Phượng Già Lăng thì bình tĩnh tao nhã hỏi han "Thuận tiện giải thích cho chúng ta một chút, nói bọn đệ đệ của thằng bé là sao?

Nguyên Tích quay quay đầu nhìn 125, 125 lập tức chạy tới, đem một cái rổ đặt ở trên giường, mở bọc khăn tắm dầy cộm, lộ ra hai khỏa trứng bên trong.

Nguyên Tích khụ một tiếng rồi nói "Con biết chuyện này rất khó để có thể tin tưởng, nhưng hai khỏa trứng này cũng là con của chúng con"

Một đám người trong phòng đưa mắt nhìn nhau, lúc sau rốt cuộc mới phát hiện Nguyên Tích không phải đang nói giỡn.

Nguyên Nặc thất thanh kêu lên "Này chẳng lẽ không phải là đồ chơi của bảo bảo sao?" CHuyện hai quả trứng này từng bị hắn quẳng chơi tuyệt đối sẽ không được nói đến.

Phượng Già Lăng cùng Nguyên Liệt liếc nhìn nhau, sau phút kinh ngạc, ý cười trong mắt càng nhiều, hiển nhiên đối với việc có thêm hai hậu duệ là phi thường vừa lòng.

Nguyên Triệt thì không hiểu lắm nhìn về phía La Tiểu Lâu, đánh giá từ trên xuống dưới làm lông tơ La Tiểu Lâu dựng hết cả lên, mới có hứng thú mà nói "Thì ra các ngươi có thể sinh trứng sao…"

La Tiểu Lâu rùng mình, gian nan mà nói "Không, kỳ thật, đó chỉ là hiểu lầm…" Hắn trong lòng thì đang mặc niệm xin lỗi Ly Mạch. Hắn không phải cố ý bôi nhọ danh dự gia tộc dị thú đâu, nếu Nguyên Triệt ôm mong chờ nào đó với Ly Mạch… liên quan gì đến hắn a… đó là đều là lỗi của 125 cả!!

Nguyên Tích thì nhìn về phía La Tiểu Lâu, đắc ý mang theo vài phần khoe khoang mà nói "Ta suy nghĩ mất mười mấy tiếng, tên của thằng nhóc là, Nguyên Dục".

La Tiểu Lâu run rẩy khóe miệng nhìn Nguyên Tích, mười mấy giờ? Ngươi chẳng lẽ suy nghĩ từ lúc bắt đầu ôm đứa nhỏ tới tận lúc phi thuyền dừng chân sao…

Nhìn thấy ánh mắt Nguyên Tích tha thiết trông mong cùng lỗ tai cũng bắt đầu ửng đỏ, La Tiểu Lâu nín cười, nghĩ nghĩ nói "Tên hay lắm, là nó đi"

Dục – sáng ngời, chói mắt, đỉnh thiên lập địa. Đại khái đây cũng là kỳ vọng của Nguyên Tích đối với đứa nhỏ đầu tiên này đi.

Nhãn tình Nguyên Tích quả nhiên sáng lên, kiêu ngạo mà tiến tới gần La Tiểu Lâu nhỏ giọng nói "Kỳ thật, ta còn nghĩ tên cho một đứa nữa, là đứa nhỏ bị cái tên kim long chết tiệt kia trộm mất ấy, gọi là Nguyên Nguyên, ngươi cảm thấy thế nào?"

Nguyên nguyên (Tròn tròn)?? La Tiểu Lâu suy nghĩ một lát. Hắn hiểu Nguyên Tích là lo đứa bé kia có bởi vì nứt vỏ mà tổn thương nguyên khí không, nên dùng tên để đền bù sao…

"Cũng tốt lắm" Trên thực tế La Tiểu Lâu rất ít khi cự tuyệt quyết định của Nguyên Tích. Mượn lời của 125 – xuất giá tòng phu – những lời này ở La Tiểu Lâu chiếm được hoàn mỹ biểu hiện.

Đã được khẳng định, Nguyên Tích đắc ý kéo tay La Tiểu Lâu, về phần tên của đứa nhỏ còn lại, hắn sẽ chậm rãi nghĩ. Hắn cùng La Tiểu Lâu còn đủ thời gian để mà chọn tên.

Sau phút kinh hỉ bởi có thêm thành viên mới, Nguyên Tích nhìn về phía Nguyên Liệt hỏi "Phụ thân, vì sao lại có nhiều người đến Tư Đồ Á vậy?"

Nguyên Liệt đứng cạnh Phượng Già Lăng, đưa tay đặt lên vai hắn, lạnh lùng mà nói "Có người điều tra ra, người bạch tuộc hình như có liên hệ với nơi này. Mà Theles, cũng có vẻ đã sớm biết chuyện"

"Ta nghĩ, bọn họ tới nơi này là bởi nghĩ rằng có thể kiếm lời. Nơi này phát hiện nguồn sinh lực kiểu mới thật lớn. Bất luận là nguồn sinh lực kiểu mới hay các loại kỹ thuật cao cấp hoặc vũ khí mới cũng đều có thể xuất hiện ở nơi này. Đó cũng là nguyên nhân tranh đoạt của bọn họ".

La Tiểu Lâu lặng lẽ sờ ngực. Hắn là vì tính mạng của mình nên mới không thể không tới. Đế quốc cùng liên bang thì vì kẻ thù của mình mà tới. Còn những người còn lại, tuy rằng nói là tới giúp đế quốc cùng liên bang, nhưng đại khái hẳn là muốn đến chia một bát canh.

Nguyên Triệt tiếp lời "Kẻ thù của chúng ta, giờ không hẳn chỉ có mình người bạch tuộc đâu. Nhất định cần phải chuẩn bị sẵn sàng bất cứ lúc nào"

Nguyên Tích tán thưởng gật đầu, đang muốn nói chuyện, lại thấy La Tiểu Lâu gục đầu, nghĩ hắn đã mệt mỏi, xin phép phụ thân một tiếng rồi đưa La Tiểu Lâu về phòng trước, 125 thì xách rổ chạy theo sau.

Nguyên Dục ngóng mắt trông mong nhìn ba ba cùng đệ đệ muội muội đi mất, sững sờ mà không dám lên tiếng.

Sau khi Nguyên Tích rời đi, La Tiểu Lâu nằm xuống, nhẹ nhàng vuốt hai khỏa trứng, đựa theo lời của 125, dùng nguyên lực giúp bọn nó mát xa, làm cho bảo bảo khỏe mạnh cường tráng mà sớm phá vỏ ra đời.

Mười phút sau, ngực La Tiểu Lâu bỗng nhiên động, ánh mắt hắn dần trở nên mê man, buông ra hai khỏa trứng, chậm rãi ngồi dậy, xuống giường đi ra ngoài.

125 chú ý đến động tác này của La Tiểu Lâu, ý thức được có gì đó không thích hợp, hô lên "Này, ngươi đi đâu vậy?"

La Tiểu Lâu không để ý đến 125, động tác cứng ngắc mà đi đến cạnh cửa, mở cửa, ngay khi 125 sốt ruột mà định bụng gọi cho Nguyên Tích thì một người đứng chắn ở cửa.

Người nọ làm động tác chớ lên tiếng với 125, sau đó khẽ đẩy người La Tiểu Lâu ra, lắc mình vào cửa, đem cánh cửa khóa kỹ lại.

HẾT 287

291. Chương 288

125 bảo vệ hai quả trứng, trợn mắt nhìn người đứng ở cửa.

La Thiểu Thiên vừa vào, nhìn nhìn hai con mắt không có chút tiêu cự gì của La Tiểu Lâu, cũng không hề lộ ra thần sắc kinh ngạc, chỉ là khẽ nhíu mày. Hắn không có ý định gọi tỉnh La Tiểu Lâu, mà là ở trước khi La Tiểu Lâu vô thức bước đi lần nữa, chém vào sau gáy của hắn một cái.

Ngươi đây là muốn làm cái gì? Tuy rằng ngươi là đệ đệ của hắn…" 125 khẩn trương mà hô. Biểu hiện của La Tiểu Lâu đây rõ ràng là đã xảy ra bệnh biến. Nó không hy vọng trước khi tìm hiểu kỹ ngoan là cái gì đã phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

La Thiểu Thiên bước nhanh đến bên giường, đem La Tiểu Lâu đặt lên trên, vừa lưu loát thoát áo La Tiểu Lâu vừa nói "Nếu ngươi không muốn La Tiểu Lâu biến đổi ngay bây giờ, tốt nhất câm miệng"

125 vẫn cố duy trì tự chủ, nhìn La Thiểu Thiên nháy mắt đã cởi sạch sẽ La Tiểu Lâu, rối rắm mà tưởng tượng hậu quả đáng sợ khi Nguyên Tích bước vào nhìn thấy cảnh này.

Làm người máy gia dụng của Nguyên Tích, nó biết mình hẳn là thông báo cho Nguyên Tích, thế nhưng ai làm cho nó bị uy hiếp đâu, nó đâu thể không kiêng nể gì an ngguy của La Tiểu Lâu … nhưng mà… tên kia cũng tự nhiên quá cỡ đi… Nguyên Tích chưa bao giờ làm những chuyện như vậy trước mặt nó đâu …

Làn da xanh biếc của 125 nổi lên màu đỏ quỷ dị, nhanh chóng đem hai khỏa trứng che kín lại, để tránh cho đám tiểu dị thú vẫn còn chưa xuất vỏ đã bị 'hình ảnh trẻ con ko nên xem' ảnh hưởng xấu đến.

Ánh mắt đen lạnh như băng của La Thiểu Thiên nhìn lướt qua 125 ở phía đối diện, sau đó không thèm nhìn đến ánh mắt không rõ là kích động hay khâm phục của 125, lặng lẽ đeo một cái bao tay màu trắng rồi sờ vào phía ngực La Tiểu Lâu. Ấn vài cái sau, trên làn da trắng nõn của La Tiểu Lâu xuất hiện một cái hồng ngân không rõ.

Sắc mặt La Thiểu Thiên trở nên ngưng trọng, lấy cái hộp bạc tùy thân mang theo ra, đưa vào mật mã, vân tay cùng quét tròng mắt và mở hộp. Nháy mắt khi chiếc hộp được mở, một làn khói lạnh xông ra.

La Thiểu Thiên tiến hành tiêu độc cho ngực La Tiểu Lâu, một tay thì lấy ra một ống tiêm, trước con mắt trừng lớn của 125, lưu loát mà đâm xuống ngực La Tiểu Lâu.

Màu đỏ chất lỏng rất nhanh được bơm vào cơ thể La Tiểu Lâu. La Tiểu Lâu trong cơn mê man bắt đầu giãy giụa thống khổ, nhưng nhanh chóng bị La Thiểu Thiên đè ép xuống. Sauk hi tiêm xong, thống khổ của La Tiểu Lâu tựa hồ giảm bớt, hắn lại chậm rãi lâm vào mê man. La Thiểu Thiên nhẹ nhàng thở ra, đem

ống tiêm nén về trong hộp, một lần nữa khóa kỹ lại, thả vào nút không gian, tựa như cái ống tiêm trong hộp là một con quái vật nguy hiểm vậy.

Đó là?

125 nhẹ nhàng thở ra… kỳ thực nó cũng không muốn khiêu chiến điểm mấu chốt của Nguyên Tích. Tên kia đối với chuyện tình cảm đơn thuần đến độ không tưởng … nó cẩn thận mà hỏi.

"Là thứ có thể giảm bớt tiến trình phát triển của ngoan trong cơ thể hắn" La Thiểu Thiên nhíu mày, tựa hồ không muốn nhiều lời về chuyện này.

Hắn nhìn chăm chăm vào La Tiểu Lâu đang mê man trên giường, ánh mắt luôn lãnh đạm lộ ra thần sắc lo lắng "Loại này, có thể cam đoan hắn đúng 3 ngày tới an toàn"

"Thế ba ngày sau thì sao?"

La Thiểu Thiên liếc 125 một cái "Hy vọng khi đó đã giải quyết được ngoan". La Thiểu Thiên đứng dậy, thoạt nhìn định rời khỏi.

125 chần chờ một lát rồi hô với theo bóng dáng La Thiểu Thiên "La Tiểu Lâu vẫn thực sự lo lắng ngươi, ngày đó sau khi ngươi đi, hắn vẫn luôn hỏi thăm thương thế của ngươi…"

La Thiểu Thiên dừng lại, nhỏ giọng nói "Hắn là thân nhân của ta, ta sẽ không để hắn xảy ra chuyện. Còn nữa, đừng nói với Nguyên Tích là ta đã tới"

//

Lúc Nguyên Tích trở về, La Tiểu Lâu ngủ thực sự trầm, nhìn không ra bất cứ dị thường nào. 125 lựa chọn im lặng. Dù sao, La Thiểu Thiên cũng là vì trợ giúp La Tiểu Lâu.

Ngày hôm sau, bọn họ vừa mới dùng xong bữa sáng, có người vội vã đi tới, hướng Nguyên Liệt hội báo, tiểu hành tinh bên kia có phát hiện lớn.

Cả nhà đang ăn cơm đều nhất tề nhìn về phía Nguyên Liệt, Nguyên Liệt hơi hơi chọn lông mày, đem tư liệu mở ra nói "Các ngươi đều xem xem"

Nháy mắt, một bức hình nổi phóng đại xuất hiện trước mắt mọi người, cả phòng ăn nhất thời an tĩnh lại, trừ Nguyên Liệt cùng Phượng Già Lăng, tất cả mọi người đều khiếp sợ ra mặt.

Từ góc cùng ánh sáng của bức ảnh, có thể thấy được, đây là ảnh chụp một cái sơn động, một sơn động khổng lồ và có một miệng giếng khổng lồ. Vách sơn động là vách đá thô ráp chảy dài thạch nhũ thường thấy, nhưng mấy chục thước bên dưới, thạch nhũ ít dần, một chất như kim loại bạc màu xám bắt đầu xuất hiện. Vách kim loại này cũng không trơn nhẵn mà có chỗ lõm, chỗ lồi… máy quay zoom toàn cảnh, những vết lồi lõm dần dần nối liền nhau, tạo thành một đồ án thật lớn.

Cái đồ án khổng lồ đó vô cùng kì dị. Từ trên bức ảnh có thể thấy, đây không phải toàn bộ đồ án, chỉ là một phần nổi của tảng băng chìm mà thôi, mà phần chìm kia, không biết kéo dài đến tận đâu.

Nhìn cái đồ án quỷ dị kia, La Tiểu Lâu chỉ cảm thấy hô hấp bị kiềm hãm, hắn cố gắng khống chế mong muốn ấn ấn ngực mình.

Nguyên Tích nhìn chằm chằm một phần của đồ án qua hình ảnh, hàn ý trong mắt chợt lóe rồi biến mất.

Quan quân vừa rồi hội báo với Nguyên Liệt lại nói "Bệ hạ, hai nước nhị cấp văn minh, Theles và Ethedis, cả mấy nước văn minh cấp một nữa đang tính toán tách xẻ vách tường kim loại này, nhưng mà, tình hình xem ra cũng không mấy lạc quan. Loại kim loại kia chưa từng thấy bao giờ, hơn nữa cứng rắn dị thường. Dù Theles cùng Ethedis hợp tác công kích cũng không mở ra. Bên kia cũng phát ra tin tức, nói là tạm thời hợp tác, cùng nhau mở ra vách tường kim loại này".

Nguyên Liệt cười lạnh. "Tạm thời hợp tác?" Nếu hai cái nhị cấp văn minh có thể tự mình tách mở lớp kim loại, bọn họ tuyệt đối sẽ không nguyện ý hợp tác. Lợi ích vĩnh viễn đều chê ít, vì cái gì lại muốn phân cho người khác một phần. Hơn nữa, sự hợp tác của bọn họ chỉ sợ cũng không chỉ giới hạn trong việc mở vách tường kim loại, những nguy hiểm sau bức tường hẳn cũng là cần vật hy sinh.

Nguyên Triệt nhìn về phía Nguyên Liệt hỏi "Phụ thân, chúng ta sẽ hợp tác cùng bọn họ sao?"

Nguyên Liệt nhìn về phía người nhà, tầm mắt đảo qua La Tiểu Lâu hơi dừng một chút, sau đó lại nghĩ tới bức ảnh kia "Hợp tác chứ, chúng ta thời gian không nhiều lắm, càng nhanh càng tốt"

Được đến Nguyên Liệt chỉ thị, quan quân đi ra ngoài, chấp hành mệnh lệnh.

Phượng Già Lăng thì híp mắt nhìn cái đồ án kia một hồi lâu, bỗng nhiên nói "Là khóa mật mã, trừ phi đưa mật mã chính xác vào, không thì vách tường này, không có khả năng bị phá đâu"

Nguyên Tích nghe vậy liền nói "Phá khóa mật mã? Làm cho lục mập mạp thử xem"

125 giật mình xoay người, không quá vừa lòng Nguyên Tích lại gọi nó như vậy trước mặt mọi người, nhưng nó cũng không dám phản kháng.

Phượng Già Lăng nhẹ giọng nói "Cánh cửa này nếu có mở cũng không được bao lâu, nhưng mà, sau khi mở ra, có thể có được thứ mà bọn họ muốn hay không, khó mà nói"

CHờ đám người Nguyên Tích đi khỏi, Nguyên Liệt mới chuyển hướng Phượng Già Lăng, một bên vuốt ve mái tóc trơn mượt của hắn, vừa hỏi "Làm sao vậy?"

Phượng Già Lăng khẽ cau mày "ta có dự cảm không tốt. Hơn nữa, cánh cửa kia không chỉ có đồ án hoa văn, còn có cả 4 ký tự" Nói tới đây, hắn dùng tay xoa xoa cái trán "Cánh cửa mở ra, địa phương ta tới…" Quê của ta có một vài ghi chép về nó, nhưng mà, đây cũng không là cánh cửa được hy vọng mở ra.

Nguyên Liệt biến sắc, một bàn tay đột nhiên đưa qua, gắt gao bắt được cánh tay Phượng Già Lăng. Phượng Già Lăng nhìn hắn, bỗng nhiên nở nụ cười, nhẹ giọng nói "Nguyên Liệt, ta có thể mở ra nó"

"Không được!" Nguyên Liệt chợt đề cao thanh âm, hô hấp dồn dập. Hắn nắm chặt tay Phượng Già Lăng "Ta sẽ không để ngươi làm cái chuyện ngu xuẩn này! Ta sẽ không cho ngươi…"

La Tiểu Lâu dù lo âu đến mấy, một ngày vẫn trôi qua rất nhanh, Nguyên Tích vẫn chưa về, tên đó lại còn gọi Road canh giữ ở cửa, không cho La Tiểu Lâu đi đâu. La Tiểu Lâu đem Nguyên Dục ôm tới phòng của hắn cùng Nguyên Tích. Nguyên Dục hơi tò mò mà nhìn La Tiểu Lâu cho nó uống sữa, giúp nó thay quần áo, đổi tã, cuối cùng đem hai quả trứng kia đặt bên cạnh nó.

Hai vị thị nữ chịu trách nhiệm chăm sóc tiểu hoàng tôn nguyên bản lo lắng Nguyên Dục bị đưa đến nơi ở mới có thể quấy khóc, nhưng từ khi vào phòng này, Nguyên Dục vẫn rất ngoan, sau khi uống sạch sữa trong buồng, đứa nhỏ còn thỏa mãn tươi cười.

Mãi tới lúc mệt đến không mở nổi mắt, NGuyên Dục còn dùng tay nắm chặt ngón tay La Tiểu Lâu, sau đó lại lo lắng mà mở mắt kiểm tra ba lượt, mới vù vù ngủ.

La Tiểu Lâu cúi đầu nhìn gương mặt trắng noãn của NGuyên Dục, rốt cuộc nhịn không được cúi đầu, đến gần hôn một cái bé.

Nguyên Tích bận đến nửa đêm mới trở về. Hắn là tới liên bang tìm Nguyệt Thượng.Tuy rằng vẫn không thấy người đâu, nhưng đám người liên bang quả quyết không thừa nhận Nguyệt Thượng mất tích hoặc là gặp nguy hiểm.

Đến khi tất cả mọi người ý thức được cái vách tường kim loại trong hang động kia cần mật mã để mở, tất cả hành vi cưỡng chế mở ra nó đều bị hủy bỏ.

Hệ điều hành trung tâm cao cấp nhất của mỗi nước đều bắt đầu liên hợp phá giải mật mã, 125 nói đại khái còn có năm sáu tiếng nữa, mật mã là có thể dịch ra.

Nguyên Tích trở về đến phòng. Ban đêm ở tiểu hành tinh này nhiệt độ xuống rất thấp. Mang một thân quần áo băng lãnh về phòng, Nguyên Tích lại bất ngờ thấy được ngọn đèn ấm áp, cùng với người đang ngồi trên salon chờ hắn – La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu đứng dậy "Sao trễ như vậy mới về, ta nấu đồ khuya đó, ngươi muốn ăn sao?"

Nguyên Tích nháy mắt cảm thấy tất cả mỏi mệt cùng không khí lạnh giá của trời đêm đều biến mất dưới những lời lải nhải của La Tiểu Lâu. Hắn đi theo La Tiểu Lâu vào bếp, nhìn đến La Tiểu Lâu vì hắn hâm nóng canh, cá kho, tôm chiên dừa, hai đĩa rau, cơm, cùng một miếng bánh ga tô …

Đem cơm cùng canh múc cho Nguyên Tích xong, La Tiểu Lâu ngồi ở bên cạnh hắn, vừa vì hắn lột vỏ tôm vừa nói "Ngươi ăn đi, ta ăn xong rồi"

Nguyên Tích ăn hết sức thỏa mãn. Thức ăn trên bàn đều là thứ hắn thích, còn có cả bát canh ưa thích, uhm, còn có cả bánh ga tô vị vani miễn cưỡng chấp nhập được.

Cho dù là khi còn là tiểu hài tử, Nguyên Tích cũng không được cha mẹ đối đãi nuông chiều như vậy. hắn nhìn La Tiểu Lâu, trong lòng vừa ấm áp vừa thoải mái, trên mặt thì lại như khúc gỗ, không chịu biểu lộ chút tình cảm.

La Tiểu Lâu nhìn Nguyên Tích hồng hồng lỗ tai, cười đến gần hỏi "ngươi vừa lòng chứ?"

Thời gian gần đây, La Tiểu Lâu đã rất ít câu dẫn hắn như vậy. lúc nhiệt khí phun ở trên lỗ tai, Nguyên Tích lập tức cả người cứng ngắc. Hắn thậm chí bị sặc ngụm canh vừa mới nuốt được. Áp chế trong lòng rung động, hắn trừng mắt nhìn La Tiểu Lâu một cái "Uhm, còn tạm được"

La Tiểu Lâu nở nụ cười, đưa tay với lấy cái thìa trong tay Nguyên Tích, múc một muỗng canh, dưới ánh mắt ẩn ẩn chờ mong của Nguyên Tích, đưa đến bên miệng của mình.

Nhìn Nguyên Tích ngớ ra, La Tiểu Lâu bỗng nhiên lại tiến đến trước mặt Nguyên Tích, trước khi Nguyên Tích kịp giật mình đã ôm lấy gáy hắn, sau đó môi chạm môi, đem canh mớm qua.

Toàn bộ mặt của Nguyên Tích đều đằng một phát đỏ lự lên, tay hắn muốn đẩy ra La Tiểu Lâu, nhưng đụng đến eo của La Tiểu Lâu lại chần chờ mà dính đi lên. Hiện giờ bọn họ ở trong phòng của chính mình, cho dù La Tiểu Lâu có chút *** đãng thật đấy, nhưng cũng may trừ mình ra, cũng không có người nào khác nhìn thấy. Hắn rất rộng lượng nha, có thể tha thứ La Tiểu Lâu …

Canh không biết lúc nào thì đã uống xong. La Tiểu Lâu nhìn Nguyên Tích đã có chút ý loạn tình mê, nhẹ giọng nói " Nguyên Tích, ta ngươi…"

Nguyên Tích hoàn toàn hóa đá, hắn mặt đỏ tai hồng nhìn La Tiểu Lâu, cuối cùng đem La Tiểu Lâu ôm lấy, đi về phía phòng tắm.

Đến khi Nguyên Tích theo trạng thái động tình tỉnh táo lại, cân nhắc có phải mình cũng nên nói cái gì đó, La Tiểu Lâu đã vù vù ngủ.

Sáng sớm hôm sau, bên kia rốt cục có tin truyền đến, nói là cánh cửa đã được mở.

Nguyên Tích nghe tin, lại nghĩ đến tối hôm qua. Hắn không hy vọng đó là thời khắc đẹp đẽ mà La Tiểu Lâu cố ý gây dựng để sau này nhớ lại. Hắn không cần bọn họ chỉ có hồi ức để nhớ lại. Nếu nhất định phải nói, hắn sẽ chờ khi La Tiểu Lâu an toàn nói sau.

HẾT 288

292. Chương 289

Cánh cửa kim loại thần bí rột cuộc được mở ra, quan hệ hợp tác giữa các bên mặt ngoài vẫn duy trì hòa hợp, nhưng thực tế mạch nước ngầm bắt đầu từ thời khắc cánh cửa hé mở đã chuyển động, hục hặc nho nhỏ giữa các bên phát ra càng lúc càng thường xuyên.

Khi cánh cửa dần được hé lộ, có người hưng phấn kích động, có người bắt đầu thấp thỏm bất an, có người còn chủ động rút lui. Thế nhưng, đại đa số là chờ mong những lợi ích có được sau cánh cửa.

Tuy rằng ngọn lửa chiến tranh chủ yếu lan tràn ở đế quốc cùng liên bang, thế nhưng bạch tuộc nhân biến dị càng lúc càng có xu thế tăng lên, thực lực của chúng phát triển đến tốc độ làm người ta kinh hãi, chẳng ai biết được liệu sắp tới chiến tranh có lan tới nước mình? Cho nên trước cơ hội trở nên mạnh hơn, thay đổi tiên tiến hơn, nếu không có gì ngoài ý muốn, những người ở đây chẳng ai nguyện ý lui về sau

La Tiểu Lâu đi theo bên người Nguyên Tích. Vì để tránh những phiền toái không cần thiết, 125 cùng Vân Thiên đều chui vào không gian nút. TRình độ kỹ thuật làm ra chúng nó, vượt xa những gì văn minh cấp một có được.

Phía trước hai người là Nguyên Liệt cùng Phượng Già Lăng, đằng sau là hơn 200 người được lựa chọn đi theo. Đoàn của bọn họ so với các đoàn khác, có thể nói là số lượng ít nhất. Thế nhưng, Phượng Già Lăng không đồng ý để nhiều người đi vào hơn nữa. Trừ hai mươi người là khoa học gia cao cấp, số còn lại đều là những chiến sĩ cơ giáp cực kỳ vĩ đại.

Trừ đế quốc cùng liên bang, việc những người lãnh đạo tối cao của đất nước tiến vào khám phá một nơi đầy nguy hiểm như thế này cũng ít khi thấy.

Dựa theo ý của Nguyên Liệt, Nguyên Triệt lưu thủ ở bên ngoài, nhưng không biết vì sao, Nguyên Triệt vô luận thế nào cũng nhất quyết theo vào. Mà về phần Nguyên Tích, bởi vì La Tiểu Lâu, bảo hắn lư lại bên ngoài cũng càng thêm không có khả năng. Cuối cùng, Nguyên Nặc bị để ngoài. Đương nhiên, bên người Nguyên Nặc, là tiểu Nguyên Dục cùng toàn bộ cao tầng của đế quốc.

Cho dù những người tiến vào thực sự có vạn nhất, đế quốc cũng không đến mức không người nối nghiệp

Athes cùng Điền Lực đều không bị chọn, La Thiểu Thiên thì có, Lăng Tự cùng hai phó thủ nữa của Nguyên Tích thì đều bị Nguyên Tích lưu lại bên ngoài, thập cấp cơ giáp được Nguyên Tích giao cho La Thiểu Thiên.

Mộ Thần được lựa chọn đi cùng, thế nhưng trước khi đi, Arthur – người đáng lẽ đã quay về Tinh cầu Grey bỗng nhiên xông vào, trước mặt mọi người khóa môi Mộ Thần hôn thắm thiết một trận, khi Mộ Thần thẹn quá hóa giận, Arthur mới buông hắn ra, tiến đến bên tai hắn và nói "ta đi thay ngươi, ngoan ngoãn chờ ta trở lại". Nói xong, Arthur kéo Mộ Thần từ trong đội ngũ ra, chính mình thì tủm tỉm đứng vào chỗ đó.

Mộ Thần lạnh lùng nhìn kẻ bát nháo Arthur, cuối cùng quay mặt đi, giống như lười xem hắn, nhưng mà, từ bên cạnh, mọi người vẫn có thể nhìn được đến đôi môi đỏ bừng của Mộ Thần.

Thời điểm tiến vào hang động, cơn đau nhói ở ngực hai ngày nay đã bình ổn của La Tiểu Lâu lại cấp tốc nhảy lên, Nguyên Tích đưa tay nắm chặt hắn, dẫn hắn đi xuống dưới.

La Tiểu Lâu kiệt lực che dấu bệnh trạng, trong không gian lạnh lẽo âm lãnh của hầm đá, độ ấm phát ra từ nơi bàn tay Nguyên Tích càng làm cho người ta thêm quyến luyến. La Tiểu Lâu gắt gao nắm lại Nguyên Tích. Đều đã đến được nơi này, hắn không thể ở những phút cuối cùng, ở trước cánh cửa thành công mà ngã xuống trước mặt ái nhân cùng thân nhân bằng hữu được.

La Tiểu Lâu lau đi mồ hôi lạnh trên trán. Rất nhanh bọn họ đã dừng lại. Sau đó La Tiểu Lâu thấy được cảnh tượng từng làm hô hấp hắn bị kiềm chế. Bức tường kim loại to lớn, ở trong không gian mờ tối trống rỗng này, giống như cái miệng của một con quái vật lớn, lấy một loại khí thế bức người mà xuất hiện trước mặt hắn.

Trong nháy mắt đó, La Tiểu Lâu gần như mất đi âm thanh, chỉ cảm thấy rung động không gì sánh kịp. Tận mắt đến mới phát hiện ra, đồ án trên cái vách kim loại đó giống như một loại ký hiệu vừa huyền ảo vừa quỷ dị, có vẻ có lực hấp dẫn vô cùng, nhiều xem một chút sẽ lập tức thu hút người xem đi lạc vào… những cảm giác này không phải là thứ mà hình ảnh quay lại truyền về lúc trước có thể truyền tải được.

Mà tại phiến kim loại khổng lồ này, những âm thanh từ các đoàn người đi vào đều không tự chủ được mà nhỏ dần đi.

Những người của Ethedis cùng Theles đang ở vị trí dễ nhận thấy nhất, nhân số gấp mấy lần đoàn của An đế quốc bọn họ. Nguyên Tích híp mắt đánh giá tên kim long gọi Gerald kia một cái, lo lắng có phải đem tên ngu xuẩn này lôi ra ngoài. Nếu tên này xảy ra chuyện gì trong động, đứa nhỏ của mình hẳn sẽ phiền toái … ba năm… con mình những ba năm đều sẽ không thể sống nếu thiếu máu của tên kia.

Gerald vì thay thế phụ thân mà tới bỗng nhiên rùng mình một cái, nghi hoặc bất an mà mọi nơi nhìn nhìn, từ sau khi tới cái tiểu hành tinh chết tiệt kia, nói chính xác hơn là từ sau khi gặp được quả trứng kia, hắn vẫn luôn gặp xui xẻo.

La Tiểu Lâu cũng đang nhìn ngó xung quanh. Ly Mạch đang ở gần đây, hắn có thể cảm nhận được, nhưng cũng không xác định được vị trí chính xác. Nhưng mà, phi thường rõ ràng là, vừa mới rồi, Nguyên Triệt cũng có chút không yên lòng. Có lẽ, hắn đã tìm được nguyên nhân làm Nguyên Triệt nằng nặc đòi đi cùng.

Dàn người phía trước dần di chuyển, bắt đầu tiến nhập. La Tiểu Lâu cuối cùng thôi tìm kiếm Ly Mạch, quay đầu nhìn về phía Nguyên Tích bên người. Người kia vẫn tuấn mỹ như thường, mang theo nét kiên định không thể nghi ngờ.

Cảm nhận được tầm mắt của La Tiểu Lâu, Nguyên Tích quay đầu về nhìn hắn, bỗng nhiên nói "Theo ta trở về". Một câu kia giống như là khẩn cầu, lại giống như không phải. Cái từ đó, thực sự không hợp với Nguyên Tích.

La Tiểu Lâu che ngực, không chút do dự nói "Tin tưởng ta, ta so với bất cứ ai đều muốn cùng ngươi cùng nhau trở về". Hắn là người ích kỷ, cho tới bây giờ vẫn đều hy vọng, bất luận như thế nào mình đều có thể sống. Chỉ có sống sót, mới có thể cảm nhận được người yêu bá đạo của mình che dấu sự ngây thơ cùng dịu dàng dành riêng cho mình, chỉ khi còn sống, mới có thể nhìn bọn nhỏ lớn lên, chỉ có sống, mới có thể nhìn lục mập mạp ở trong nhà làm đủ trò tai quái, chỉ có sống…

Những người đầu tiên tiến vào cũng không phải người của nhị cấp văn minh, mà là một quốc gia văn minh cấp dưới phụ thuộc Theles. Vì trường kỳ phụ thuộc, cho nên dù bọn họ biết rõ kẻ tiến vào đầu tiên chính là vật hy sinh, nhưng cũng không có quyền cự tuyệt.

Mấy trăm người của đoàn đó rất nhanh tiến bào cánh cửa, một màn bạch quang bộc phát, những người đằng sau rốt cuộc không nhìn thấy bọn họ nữa, không có hoan hô, cũng không có tiếng kêu thảm thiết, người ngoài thậm chí không được đến bất kỳ tín hiệu gì nữa.

Qua một hồi lâu, dẫn đầu đoàn Theles là Mặc gia công tước cười với Gerald ở bên cạnh và nói "Vương tử điện hạ, tuy rằng không có tin tức gì, nhưng mà thiết bị xác định sinh mạng ta trang bị cho bọn họ cũng không báo gì, chứng tỏ bọn họ cũng không nguy hiểm đến tính mạng, xem ra chúng ta là có thể đi vào"

Sauk hi Ethedis cùng Theles hai cái nhị cấp văn minh trước sau bước qua cánh cổng, đến lượt các nước văn minh cấp một.

Bước qua cánh cổng, đập vào mắt La Tiểu Lâu là một gian phòng rộng đến nỗi có thể cất chứa vạn người, toàn bộ vách phòng đều dùng cái loại kim loại cực kỳ cứng rắn kia mà thành, trừ bỏ trung tâm là một cái cột đá rộng nhô lên, chung quanh trống trải đến đáng sợ. Vừa bước vào xong, các chiến sĩ của đế quốc lập tức đem La Tiểu Lâu, Nguyên Tích cùng hai vị bệ hạ vây ở giữa.

Đối diện với bọn họ ở nơi xa nhất kia, còn có một cánh cửa khác nữa.

Phía trên cột đá là một cái bàn kim loại, trên bàn huyền phù một trái cầu màu đen. Lúc này, không ít người đang vây qaunh cái bàn nghiên cứu mặt bàn cùng viên cầu huyền phù kia.

Cuối cùng, một vị quan quân của Theles chỉ vào mặt bàn nói "Vương tử điện hạ, nơi này có bản đồ, bên phải là địa cung, chỗ chúng ta là tầng thứ nhất, đi thông sang tầng tiếp theo cánh cửa ở ngay kia. Trời ạ, có những sáu tầng… những kẻ làm ra cái nơi này chẳng lẽ đem toàn bộ tiểu hành tinh đều đào rỗng sao…"

Khi hắn còn đang nói, có người đã nhịn không được mà chạm vào quả cầu kia.

Trong nháy mắt, ngọn đèn lớn trong phòng toàn bộ tắt. Nguyên Tích vẫn nắm tay La Tiểu Lâu, ở bên tai thì thầm "Đừng hoảng hốt". La Tiểu Lâu cũng không hề kích động. So với người khác, nguyên lực của hắn khiến cho hắn dù ở trong bóng đêm cũng có thể tinh tường nhận biết chung quanh hết thảy. Nháy mắt khi đèn vừa tắt, hắt phát hiện La Thiểu Thiên cùng Arthur đều di chuyển đến bên cạnh hắn và Nguyên Tích.

Có người vừa định mở đèn chiếu sáng mang theo, nhưng rất nhanh ngọn đèn này lại bị cưỡng chế tắt phụt.

Chẳng lẽ thiết kế phòng ngự của tầng này đã bị khởi động? làm cho bọn họ lâm vào hắc ám?

Tiếp theo, ở cự ly không xa, một chút ánh sáng hiện lên, sau đó bộc phát, chung quanh tản mát vô số hào quang, vô số quang điểm nhỏ bé, chỉ trong một thời gian ngắn đã bao phủ toàn bộ phòng khách.

Những quang điểm này ngay khi mọi người mới giơ vũ khí lên phòng ngự thì lại bắt đầu biến đổi, biến thành một đám hình cầu

"Từ từ, không phải công kích"

"Trời ạ, là bản đồ vũ trụ tinh"

"… Không, không đơn giản là bản đồ vũ trụ tinh đâu!" Một người nào đó của Ethedis nhanh chóng hô lên, âm thanh mang theo sự kích động "tấm bản đồ này, bản đồ nầy so với bản đồ hoàn thiện nhất của chúng ta còn muốn hoàn thiện và rộng lớn hơn"

Một câu, làm cho tất cả mọi người trong sảnh im lặng xuống. Ethedis là quốc gia có nền văn minh phát triển nhất trong bọn họ, nếu so với bản đồ của Ethedis còn hoàn thiện hơn thì giá trị của bản đồ này đã không thể đánh giá.

"khoan đã, bản đồ này, còn có ghi cả tọa độ của các hành tinh cấp cao" một gã khoa học gia phía sau La Tiểu Lâu hô lên

Theo một câu này, Nguyên Liệt rất nhanh phân phó "lưu lại năm người kỹ thuật viên, tiểu đội một cũng lưu lại"

Tất cả các quốc gia đều để lại người để chép lại tấm bán đồ, có tọa độ càng cụ thể, bọn họ càng có cơ hội đi tới các tinh hệ xa xôi, càng nhiều tinh cầu, kia tức là vô vàn tài nguyên khoáng sản cùng nguyên vật liệu"

Những người khác thì lại tiếp tục hành trình

Thông đạo từ tầng một xuống tầng thứ hai đèn đuốc sáng trưng, mà kinh hỉ tầng hai này cho bọn họ còn nhiều hơn hẳn so với tầng thứ nhất.

Tiến vào trong nhát mắt mọi người thấy được hàng loạt cơ giáp cùng các loại vũ khí bày la liệt chất thành đống choán hết cả căn phòng còn lớn hơn cả tầng thứ nhất

Gerald cùng Mặc Gia công tước cũng không thể hiện ra mặt sự vui sướng như một bậc văn minh, đơn giản nói một chút vấn đề phân phối, sau đó phân vài người lưu lại chịu trách nhiệm thu thập rồi sau đó nhanh chóng đi về phía cửa tiếp theo

La Tiểu Lâu nhìn Mặc Gia công tước, người này hắn cũng không xa lạ. Lúc đấy ở Theles, Mặc Gia công tước từng cùng đường muội của hắn Nhã Phỉ Nhĩ rõ ràng đứng về phía liên minh, mà hiện tại Nguyệt Thượng thì đứng bên cạnh Mặc Gia công tước, cúi đầu không rõ lắm biểu tình, mà bên cạnh người từng thèm nhỏ dãi Nguyên Tích nhà hắn – Nhã Phỉ Nhĩ là một cái nữ nhân đội hắc sa che mặt.

Dù là khoảng cách xa như vậy, nhưng La Tiểu Lâu vẫn có thể cảm thấy, người nữ kia dùng ánh mắt tràn ngập oán hận nhìn về phía bên này. La Tiểu Lâu đoán đó là người bị Thiều Dung tiêm cái gì đó vào người – Tô Lan.

Tầm mắt La Tiểu Lâu rất nhanh lại dời đi chỗ khác, không phải tránh Tô Lan, mà là bởi hắn cảm nhận được nguy hiểm nào đó. Từ sau khi đi tới thánh địa dị thú sau, trực giác của hắn lại càng tinh chuẩn.

Tầng thứ hai hiển nhiên lớn hơn tầng thứ nhất rất nhiều, số vũ khí chất đống bọn họ nhìn thấy chỉ là một phần, giờ bọn họ đang đi sâu vào xem những phần còn lại.

Tại một góc phòng bày ra một cái bàn điều khiển trắng noãn, trên bàn điều khiển còn có một cái trứng màu vàng cao cỡ nửa người.

"Đây là cái gì? Một loại kim loại mới …" một khoa học gia nhịn không được tò mò tiến lên nói, nhưng vẫn rất cẩn thận, cũng không lấy tay đụng vào.

La Tiểu Lâu theo bản năng nắm chặt Nguyên Tích, Nguyên Tích nghi hoặc mà nhìn hắn một cái.

Âm thanh của 125 vang lên bên tai La Tiểu Lâu "không phải kim loại, là vỏ kim loại, bên trong có dấu hiệu sinh mệnh, hơn nữa rất khỏe mạnh, từ từ…"

Biến cố phát sinh rất nhanh, ngay khi cái khoa học gia tiến tới gần sát quả trứng, vỏ kim loại của nó bỗng nhiên vỡ vụn, một mảnh màu đỏ hiện lên, trong đại sảnh chỉ còn nghe được tiếng kêu thảm thiết của người khoa học gia kia.

Mọi người căn bản còn không kịp phản ứng, chỗ vị khoa học gia kia đứng ban nãy giờ cũng chỉ còn một ít thịt nát cũng huyết vụ tóe tung, mà trước mặt mọi người giờ là quả trứng vỡ vụ cùng mấy cái xúc tua màu đỏ.

Tất cả mọi người nhanh chóng lùi ra xa, sau đó vô số vũ khí nhắm tới tấn công quả trứng

Tiếp theo, cái xúc tua kia rụt trở về, vài giây sau, đại sánh vang lên một tiếng vang nhỏ, vỏ trứng cứng cáp hoàn toàn vỡ vụn.

"Trời ạ, đó là bạch tuộc nhân…"

" Nó có màu đỏ như máu …"

Trong tiếng nghị luận ồn ào của mọi người, tân sinh bạch tuộc nhân đã hoàn toàn đứng thẳng lên, phải cao tầm một thước bảy, so với những con bạch tuộc nhân khác mà La Tiểu Lâu gặp qua, con này gầy vô cùng, nhưng hình dạng lại càng thêm quái dị. Trách không được 125 cảm thấy nghi hoặc, đó chính là tử địch của đế quốc, hơn nữa lại là tiến hóa thể.

Huyết sắc bạch tuộc nhân từ từ nhìn chung quanh một vòng, tiếp theo đột nhiên di chuyển. Nhưng mà, rất nhiều người trước khi nó kịp di chuyển đã nổ súng.

Cảnh tượng bạch tuộc nhân bị giết trong tưởng tượng của mọi người cũng không xuất hiện, nó lấy tốc độ nhanh đến khó tin nhảy vọt lên, những vết đạn không tránh kịp toát ra màu đỏ nồng trù máu, nhưng lại tuyệt không ảnh hưởng đến độ linh hoạt của nó.

Bạch tuộc nhân nhảy lên và đáp xuống trên người một gã binh lính, mọi người thoáng chần chờ không công kích, người lính kia lại hét thảm một tiếng, lấy tốc độ mà mắt thường có thể thấy được dần khô quắt đi, cuối cùng biến thành một khối thây khô. Mà ngược lại, thân thể của bạch tuộc nhân dần trở bên khỏe mạnh, cao lớn.

"Hắn có thể hút máu!!"

"Đừng, đừng để hắn tới gần chỗ vũ khí…"

Thế nhưng đã quá muộn, bạch tuộc nhân lấy được vũ khí lại càng thêm giảo hoạt. nó né tránh mọi công kích, hơn nữa bắt đầu sát hại người.

Gerald liếc mắt nhìn cách đó không xa đích Mặc Gia công tước một cái, hừ một tiếng, bên cạnh hắn một sĩ quan phụ tá cũng hành động. ở bên cạnh La Tiểu Lâu là Arthur cũng nhảy lên, một đầu tóc hồng, lấy tốc độ cực nhanh phối hợp mấy cao thủ bao vây bạch tuộc nhân, cuối cùng kết liễu nó.

Arthur trở lại La Tiểu Lâu bên người, đã hơi hơi thở gấp, cau mày nói, "Hai vị bệ hạ, bọn họ lại tiến hóa, lợi hại hơn nhiều những kẻ bên ngoài"

Sĩ quan phụ tá bên cạnh Gerald nói "Xem ra, gì tiêu diệt tất thảy các cấp văn minh của nhân loại, bạch tuộc nhân chính là chuẩn bị không ít kế hoạch, số lượng vũ khí lớn này xem ra cũng là chuẩn bị cho trứng bạch tuộc nhân ấp nở ra sử dụng"

Mặc gia cũng mỉm cười "Trách không được". Những vũ khí này, đối với văn minh cấp một quả thực là phi thường không sai, nhưng đối với nhị cấp văn minh như bọn họ mà nói đã có chút không đáng, bằng không bọn họ sao có thể hào phóng mà phân cho đám người kia.

Trứng ấp nở? nghe từ đó, mọi người đều không tự chủ được mà nhìn về phía dãy bàn. Trên mặt bàn là vô số kim trứng. Như là hưởng ứng sự chú ý của mọi người, vô số tiếng vỡ vụn của vỏ trứng bắt đầu truyền đến.

Ác mộng, từ đây bắt đầu.

La Tiểu Lâu được Nguyên Tích cùng La Thiểu Thiên đám người che chở ở giữa, hắn cũng dùng nguyên lực ngưng kết thành vòng bảo hộ những người bên cạnh, thậm chí còn ngưng kết ra lưỡi dao nguyên lực sắc bén bắn về phía huyết sắc bạch tuộc nhân.

Những chiến sĩ cơ giáp được chọn đi vào đều là những người ưu tú nhất, vô luận đơn độc tác chiến hay đoàn thể tác chiến đều cực kỳ xuất sắc, thế nhưng khi đối phó với huyết sắc bạch tuộc nhân, bọn họ vẫn cảm thấy cố hết sức. Bọn họ không dám tưởng tưởng, nếu huyết sắc bạch tuộc nhân này đều lên chiến tuyến, tình thế của đế quốc sẽ trở nên xấu đến mức nào nữa.

Một giờ sau, mọi người đều thở hồng hộc mà dừng lại, huyết sắc bạch tuộc nhân rốt cuộc bị tiêu diệt toàn bộ. Không ít người bắt đầu kiểm kê thương vong.

Đế quốc bên này có mười mấy người bị thương nhẹ, nhưng không có tử vong. Trừ Phượng Già Lăng cùng Nguyên Liệt bệ hạ sắc mặt như thường, những người khác đều phải cấp tốc nghỉ ngơi cùng bổ sung năng lượng.

Đang lúc mọi người lo lắng có nên ăn trưa chưa thì bỗng có người thất thanh hô "Không … vẫn chưa hết, vẫn còn kim trứng"

Tất cả mọi người đứng lên, hướng bốn phía nhìn lại.

Giờ mọi người mới phát hiện, những khỏa kim trứng xuất hiện trên dãy bàn kia cũng không phải đột nhiên xuất hiện, mà là có băng chuyền chuyển tới. Mà bây giờ, từng khỏa từng khỏa kim trứng đều cuồn cuộn mà được đưa lại đây.

BỞi vì phát hiện sớm, nên những huyết sắc bạch tuộc nhân vừa nở ra đã bị mọi người nahnh chóng tiêu diệt. Đồng thời mọi người cũng nahnh chóng phát hiện một cái quy luật đáng sợ: cứ cách nửa tiếng, băng chuyền sẽ lại một lần nữa vận chuyển kim trắng. Kim trứng từ nơi nào đến? đây là một câu hỏi mãi chưa được giải.

"không được, chúng ta không thể bị giữ chân ở nơi này mãi được" Mặc Gia công tước nghiêm mặt nói

Nhưng mà chúng ta không thể để kệ kim trứng cứ vô hạn sinh ra như vậy, bằng không lúc quay về, đại khái sẽ chẳng thể nào thông qua nơi này". Huống chi, tầng một còn có người của chúng ta ở đó phục chế lại tấm bản đồ.

Cuối cùng, mọi người thương lượng một phen. Mỗi cái văn minh lưu lại tám mươi phần trăm số lượng để ở đây chịu trách nhiệm giết chết đám huyết sắc bạch tuộc nhân đang không ngừng sinh ra, số còn lại tiếp tục đi xuống dưới.

Mọi người cũng không phải muốn lưu lại đại bộ phận sức chiến đấu ở tầng thứ 2 này nhiều như vậy, thế nhưng nếu lưu lại quá ít, căn bản không thể giải quyết được đám kim trứng cứ cách nửa giờ lại được chuyển ra.

Hơn nữa, trong lòng mọi người còn có một nỗi lo, nếu bạch tuộc nhân thực sự có thể căn cứ sức chiến đấu của đối thủ mà làm ra điều chỉnh, lúc quay về, chẳng phải sẽ xuất hiện những bạch tuộc nhân càng lợi hại hơn sao?

Cũng có người bắt đầu thấy hối hận khi mở cánh cửa kia. Nếu cánh cửa kia còn tồn tại, có lẽ còn có thể ngăn cản đám biến dị bạch tuộc nhân một thời gian ngắn, thế nhưng bây giờ, bọn họ chỉ có thể dùng chính huyết nhục chi khu của mình làm lá chắn. Lựa chọn lần này, thực sự là chính xác sao?

Số lượng lính bị lưu lại do Arthur dẫn đầy, hắn ngả ngớn tựa vào đài vũ khí, cùng đám người llt nói "Sớm về một chút, ta tranh thủ lúc các ngươi về cho các ngươi kinh hỉ"

Dưới sự dẫn đường của hai cái nhị cấp văn minh, bọn họ tiến vào tầng không gian thứ ba

Lần này, không có vũ khí, không có bạch tuộc nhân, cũng không có đồ tinh bức họa, bọn họ thậm chí không biết tầng thứ ba rộng thế nào, bởi vì không gian đều bị bao phủ bởi một màn sương trắng mờ mịt.

Dụng cụ phân tích rất nhanh được lấy ra, màn sương này cũng không gây thương tổn cho con người, chỉ có tác dụng ngăn cản tầm mắt mà thôi, thế nhưng ngay cả dụng cụ trinh sát tiên tiến nhất cũng không thể

nhìn thấy gì ngoài một thước. Hơn nữa, địa hình của tầng thứ ba này cũng khác với hai tầng trước. Mọi người thật cẩn thận đi mấy chục mét rồi mà vẫn chưa thấy cánh cửa nào. Rơi vào đường cùng, tất cả đành tự tách ra để tìm đường.

Vì bị màn sương cản trở, dù có dùng thiết bị xua tan thì chúng cũng rất nhanh lại tràn ngập lại, cuối cùng, mọi người thống nhất, đi về phía bên phải.

HIện tại An đế quốc còn bốn mươi người, thêm Thập Tam là nhân viên nghiên cứu, không có bao nhiêu năng lực chiến đấu… La Tiểu Lâu thật cẩn thận mà tản ra nguyên lực, dự phòng những nguy hiểm có thể xảy ra.

Rất nahnh, La Tiểu Lâu phát hiện, có chút vị trí sương mù nồng đậm hơn chỗ khác rất nhiều. Hắn không tự chủ mà nhìn nhiều vài lần, kết quả lại kinh ngạc phát hiện, sương trắng này thoạt nhìn kết thành hình thù nào đó quen thuộc, cuối cùng càng ngày càng rõ ràng … hình người.

La Tiểu Lâu vội nắm chặt Nguyên Tích, vừa định nói, đằng trước đã có người hô lên "trong sương mù có người!"

Những gì trải qua ở tầng thứ hai, mọi người đều có kinh nghiệm cùng cảnh giác hơn, nháy mắt tất cả dừng lại, lấy hai cái nhị cấp văn minh làm trung tâm, tập trung lại.

Thanh âm kia hiển nhiên cũng phát hiện mọi người hành động, hơi xin lỗi mà nhanh chóng nói bổ sung "Không nguy hiểm, đúng ra là, là người bị đóng băng, không có dấu hiệu sinh mệnh"

Mọi người rất nhanh lại tập trung lại nơi người kia, quả nhiên trước mặt là một pho tượng người, càng làm mọi người yên tâm chính là, vô luận xem thế nào, đây đều là một nhân loại bình thường. Kể cả hắn có phá băng mà ra, cũng sẽ không khủng bố như bạch tuộc nhân kia.

Thế nhưng sắc mặt của Nguyên Liệt cùng Phượng Già Lăng lại không tốt lắm. An đế quốc cùng liên bang đều không tham gia thảo luận, bởi vì bọn họ cũng đã phát hiện, quần áo cùng phục sức của người bị băng kia nhìn rất quen mắt. Đó là phục sức của binh lính đế quốc 20 năm trước, mà lúc đó, liên bang đã sớm nhập vào đế quốc, nói cách khác, kia đúng là người của bọn họ.

Phượng Già Lăng rũ xuống hai mắt, thấp giọng nói "Đó là quân đoàn 37 bị mất tích"

Nguyên Liệt cũng ngưng trọng "không ngờ, bọn họ lại ở nơi này"

Phía bên kia, một người kinh ngạc mà nhìn pho tượng sững sờ, lẩm bẩm nói "Sao lại thế này, ta vừa rồi vừa đi qua chỗ này, lúc đó không có gì cả a…"

La Tiểu Lâu đồng dạng cảm thấy nghi hoặc, rõ ràng trước đó chỗ kia cũng không có người, mà sau khi sương trắng nồng đậm ngưng tụ sau, dần dần xuất hiện hình dạng, sau đó mới xuất hiện pho tượng.

Pho tượng này, rốt cuộc là từ nơi nào mà ra tới?

Sau đó, mọi người vạn phần đề phòng mà dò xét cái pho tượng kia, xác định người kia không còn dấu hiệu sinh mệnh gì nữa, mới ly khai.

Kế tiếp, mọi người lại càng thêm cẩn thận, tận lực đi theo đoàn, tận lực xích gần đội hữu.

Mọi người lại nhanh chóng phát hiện, sau khi đệ nhất pho tượng xuất hiện, lại nhanh chóng xuất hiện không ít pho tượng, đại đa số đều là nhân loại, thế nhưng sau cũng có cả những pho tượng quái vật cao tới ba thước.

Mọi người chậm lại cước bộ, có nghiên cứu viên dùng dụng cụ kiểm tra tầng băng, cho ra kết luận, băng kết này đã tồn tại tận hai mươi năm rồi, cũng tức là, bên trong người vật đều đã bị đông chết, thế nhưng điều đó cũng không trấn an được nỗi sợ trong lòng mọi người.

Nói đi nói lại, xuất hiện đột ngột ở trong màn sương mờ mịt, giờ thì là pho tượng nhưng ai biết được sau có hay không cái gì còn sống. Như mấy con quái bị băng trong kia, vừa nhìn là biết khó đối phó hơn nhiều bạch tuộc nhân.

Đang lúc mọi người thảo luận, một trận gió thổi đến, sương trắng lại nhanh chóng tiêu tan. Toàn bộ khung cảnh tầng thứ 3 xuất hiện rõ ràng trước mắt mọi người.

Một tiếng động tiếng nói đều không có, bọn họ nhìn chằm chằm hàng loạt pho tượng trước mặt. Nếu không phải sương trắng biến mất, bọn họ vẫn sẽ không phát hiện được, nhiều như vậy kho tượng ở ngay bên cạnh mình.

Những pho tượng đá băng đông cứng những con quái vật cao đến ba thước, đó là một loại sinh vật chưa từng trông thấy qua, hình dáng quái dị lại hung tàn, làm lòng người cả kinh.

Sương mù vì sao lại tiêu tan? La Tiểu Lâu còn đang lo lắng vấn đề này, Phượng Già Lăng bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía đài trên cao.

Mà sau đó, cao cao trên trần nhà màu trắng, một cái màn hình bỗng nhiên xuất hiện, một kẻ xuất hiện, mỉm cười nhìn những người phía dưới nói "Hoan nghênh các vị đi vào vĩnh hằng không gian"

Tất cả mọi người đều ngước lên trên. Nguyên Tích cùng La Tiểu Lâu liếc nhau, đều khiếp sợ. Đó chính là Cư Nguyên! Trước đây hắn là sở trưởng của Quái dung sở ở đế quốc, chuyên môn bắt dị thú thí nghiệm, hơn nữa rất nhiều chứng cứ đã cho thấy, hắn là người của bên thứ ba, liên hợp với Tô Vân, Nguyệt Trác của liên bang, châm ngòi quan hệ của nhân loại và dị thú, cuối cùng làm nổ ra tràng chiến tranh khốc liệt giữa hai bên.

Lúc ấy Cư Nguyên hạ độc dị thú, hủy căn cơ của dị thú, lại vấy bẩn nhân loại mang đến sự trả thù của dị thú, sau khi một nửa nhân loại bị dị thú phát điên giết chết, tuy rằng đã tra ra đây là một âm mưu khổng lồ, thế nhưng vết thương chiến tranh của song phương đa xa xa không thể bù đắp.

Thậm chí sau này, Cư Nguyên vẫn còn thực hiện kế hoạch Thần tích, hạ một loại trứng dị dinh vật ở trong cơ thể La Tiểu Lâu, Nguyên Triệt, La Thiểu Thiên… TUy rằng, hiện tại chỉ còn lại vương trùng trong ngực La Tiểu Lâu – Ngoan.

Nguyên Tích lạnh lùng mà nhìn Cư Nguyên, trong mắt mang theo sát ý lạnh băng. Chờ vấn đề thân thể La Tiểu Lâu giải quyết xong nhất định phải đem tên kia phanh thây. Hắn tuyệt đối không dễ dàng tha thứ cho tên kia, dù cho phải truy cùng diệt tận đến tận đâu chăng nữa.

Mà đằng sau Nguyên Tích, ánh mắt La Thiểu Thiên nhìn về phía Cư Nguyên càng thêm căm thù không chút che dấu.

Cư Nguyên chẳng thèm để ý đến ánh mắt của mọi người, mỉm cười nói "Hai mươi mốt năm trước, mấy người bị đông đá kia cùng sủng vật của ta xảy ra chiến tranh, ta không thể không nói, những người đó thực sự may mắn, gặp người có thể đông lại thời gian làm bọn họ đông lại ở trong này. Nhưng mà, phong ấn đó rất nhanh sẽ biến mất, đám người bị trọng thương kia cùng những bảo bối của ta lại có thể lần nữa đi ra. Ta nghĩ, lần này các ngươi cũng không có vận khí tốt như vậy đâu. Đây là lễ vật hoan nghênh thứ 2 ta cho các ngươi. Chư vị, hảo hảo hưởng thụ đi!"

Nguyên Tích nghiêng mặt, chú ý tới sắc mặt xanh mét của Mặc Gia công tước. Xem ra, mặc gia công tước này cũng không có quan hệ chặt chẽ lắm với Cư Nguyên này.

Theo tiếng nói của Cư nguyên vừa dứt, những khối băng kia bắt đầu hòa tan. Vừa mới rồi, những người và quái dường như không chút dấu hiệu sinh mệnh nào lại bắt đầu chậm rãi cử động.

"Không xong! Bọn chúng sắp sống lại!"

Số lượng quái vật so với nhân loại nhiều hơn nhiều, hơn nữa, đám quái vật kia hiển nhiên lợi hại hơn hẳn huyết sắc bạch tuộc nhân ở tầng hai. Trong lòng mọi người lại lần nữa dâng lên khủng bố cùng tuyệt vọng. Chẳng lẽ bọn họ sẽ phải mãi mãi ở lại cái nơi gọi là Vĩnh hằng không gian này?

Tuyệt vọng, không cam lòng, mọi người không đợi đám quái vật hoàn toàn thức tỉnh đã bắt đầu nổ súng. Hạt súng chẳng những chẳng giết chết quái vật, lại làm tăng tốc độ băng hòa tan. Đám quái vật tỉnh lại dần dần vây quanh mọi người lại đây.

Đúng lúc này, một thanh âm cao ngạo cất lên "Chỉ sợ ngươi vui mừng quá sớm, ta lúc ấy có thể phong ấn bọn chúng một lần, đương nhiên có thể phong ấn lần 2"

Nghe được thanh âm kia, La Tiểu Lâu kinh hỉ vô cùng, Nguyên Triệt bên cạnh hắn cũng cứng đờ người, mạnh mẽ nhìn tiền phương.

HẾT 289

293. Chương 290

Tất cả mọi người đem tầm mắt chuyển về hướng âm thanh phát ra, mà trên màn ảnh, Nguyên Cư nguyên bản đang đầy đắc ý thì giờ khuôn mặt không thể khống chế mà vặn vẹo lên.

Xa xa, chỗ mà màn sương trắng chưa kịp tiêu tan hết, một thân ảnh cao gầy chậm rãi bước ra, vô luận là mái tóc dài được buộc gọn gang, hay là bộ đồ bó sát, hoặc là khuôn mặt tuấn mỹ làm người ta ngưỡng mộ, tất cả đều làm cho mọi người có một loại ảo giác, đây là một vị quý tộc đang khoan thai bước, đi tới tham gia yến hội chỉ thuộc về mình hắn.

La Tiểu Lâu cũng không chạy về hướng Ly Mạch, nguyên nhân chủ yếu là Nguyên Tích đang gắt gao mà cầm lấy tay hắn, nhưng dù vậy, hắn vẫn không nhịn được kích động mà đỏ bừng mặt, mà 125 thì đã biến thành một fan cuồng chủ cũ, ở trong ý thức của La Tiểu Lâu mà không ngừng nghẹn ngào ca ngợi cùng cầu nguyện.

"Ta, ta biết mà, đại nhân Ly Mạch sẽ đến bảo hộ chúng ta! Tình cảm quả thực là một thứ kỳ diệu cùng vĩ đại, tình an hem… nga, thoạt nhìn ta nhầm, là tình yêu … tình yêu sẽ làm cho mọi thứ tốt đẹp phát sinh … tỷ như anh hùng cứu mỹ nhân gì gì đó…"

Mất một lúc lâu La Tiểu Lâu mới nhận thấy, vị ca ca cùng huyết thống dị thú kia của hắn, từ sau khi xuất hiện, tầm mắt luôn luôn phiêu về phía một người… này tựa hồ cũng chính là nguyên nhân làm hàn ý trên người Nguyên Tích càng lúc càng nghiêm trọng.

Kim long Gerald thưởng thức nhìn người vừa mới tới. Oa, thực là một mỹ nhân dị thú đáng giá theo đuổi, nhưng mà vừa nghĩ tới mình đã bị một quả trứng dị thú trói cả đời, sắc mặt lập tức nhăn lại. Gerald gian nan mà thu hồi tầm mắt, bắt đầu chỉ huy cấp dưới xếp thành đội ngũ đối phó quái vật. Hắn không có thói quen ký thác hy vọng lên người người khác, mà đối phó với những thứ quái vật kia, một bậc văn minh hiển nhiên là không thể trông cậy vào được.

Theo phương diện khác mà nói, hắn cũng chướng mắt hành vi của Theles, hắn tuyệt đối sẽ không để bậc một văn minh phụ thuộc mình ra làm con tốt thí như vậy.

Ly Mạch vừa tiến lại gần, vừa nâng lên một tay, động tác tay của hắn cũng không tính là nhanh, nhưng quỷ dị lại hấp dẫn vố số ánh mắ. Dần dần, xung quanh bàn tay trắng ngà kia bắt đầu xuất hiện quang mang trắng càng lúc càng nồng đậm, cùng lúc đó, hai người đứng đầu của nhị cấp văn minh đều ngoái lại chăm chú nhìn, bọn họ mẫn cảm cảm giác được, có cái gì đó nguy hiểm đang hình thành.

Vài giây đồng hồ sau, La Tiểu Lâu còn chưa kịp mở miệng nói chuyện với Ly Mạch, quang đoàn trên tay Ly Mạch bỗng nhiên nổ mạnh, nháy mắt sau đó, thời gian dường như đình chỉ, tất cả mọi người đều dừng lại động tác.

Giống như bị ma pháp, mọi người vẫn giữ nguyên biểu tình cùng tư thế, lại vẫn không thể nhúc nhích mà đứng đó, giống như những pho tượng sống động. Cả thông đạo trống rỗng giờ chỉ còn có mình Ly Mạch còn có thể di chuyển. Ngay cả Cư Nguyên giờ khắc này cũng đông cứng ở nơi đó.

Xuyên qua đám người, Ly Mạch rốt cuộc đi tới người mà hắn nhìn chăm chú nãy giờ, cúi xuống nhìn Nguyên Triệt, cuối cùng, ở trên môi Nguyên Triệt nhẹ nhàng hạ xuống một nụ hôn.

Tuy rằng mọi người không thể cử động, thế nhưng La Tiểu Lâu nhạy bén mà cảm giác được, Nguyên Tích nắm tay hắn tựa hồ càng chặt hơn, còn Nguyên Liệt bệ hạ bên kia biểu tình hai mắt gần như bốc hỏa …. Hô, hai đứa con trai đều bị dị thú quyến rũ… quả thực đáng giá để cho một vị ba ba nổi giận.

Tất cả mọi người không thể nhúc nhích, chung quanh im lặng đến đáng sợ, cho nên một màn duy mỹ trước mắt càng thêm chói mắt.

Cố tình giờ khắc này trong ý thức La Tiểu Lâu còn một thanh âm đang lải nhải "Trời, trời ơi, bọn họ thế mà ở lúc này, chỗ này, thời điểm này… trực tiếp hôn môi…. Trời ơi soái quá đi thôi!!!"

Tiếp đó là một trận quỷ dị tiếng môi hôn, 125 lại bắt đầu oán hận vị trí La Tiểu Lâu đứng không tốt, nó không thể quan khán ở một góc độ hoàn mỹ hơn được các kiểu.

La Tiểu Lâu không rõ vì cái gì Ly Mạch đóng băng mọi người cùng tất cả mọi thứ, lại quên mất 125, hắn ngay từ đầu cũng không tin lời Ly Mạch vẫn nói 125 là một quang não ngoại lai thất bại, có lẽ cũng có chút bao che khuyết điểm, thế nhưng, ít nhất từ "ngoại lai" này dùng để hình dung 125 còn quá khách khí.

Một hồi lâu sau, La Tiểu Lâu bắt đầu vì hành vi của Ly Mạch mà đỏ mặt, Ly Mạch rốt cuộc ngẩng đầu, một tiếng búng tay nho nhỏ truyền đến, giây tiếp theo, nắm tay của Nguyên Liệt huy qua Ly Mạch, Ly Mạch lui về phía sau, Nguyên Liệt thì đem Nguyên Triệt kéo lại phía mình.

Phượng Già Lăng nhìn thoáng qua đứa con nhà mình còn đang mất hồn mất vía, thản nhiên nheo lại mắt, nhìn về phía Ly Mạch.

Tiếp theo, Thánh Kiệt Lạp Nhĩ cũng quay qua đánh giá Ly Mahcj một chút, rồi lại bắt đầu xoay về chỉnh đốn bộ hạ của mình, Nguyên Tích cùng La Tiểu Lâu thì rất nhanh tỉnh táo lại, Theles bên kia cũng có động tĩnh.

Lấy lại tinh thần sau cùng là người của bậc một văn minh, bọn họ rất nhanh phát hiện, trình tự cử động trước sau của những người bị Ly Mạch đóng băng tạm thời tựa hồ có quan hệ với năng lực tự thân. Mà lúc này, có mấy người nhìn về phía đoàn của An đế quốc với ánh mắt tìm tòi sâu xa.

Nguyên Tích thì nháy mắt lấy lại tinh thần, phản ứng giống y đúc Nguyên Liệt, thoáng một cái, La Tiểu Lâu đã thấy Nguyên Tích không còn ở bên cạnh mình. Ly Mạch hiển nhiên không tính lãng phí thời gian lúc quan trọng như thế này, hắn lạnh lùng dùng một thanh kiếm ngăn lại đòn tấn công của Nguyên Tích, sau đó nói "Những con quái vật kia đã bị ta phong ấn lại lần nữa, cánh cửa đi tiếp thì ở bên kia, ta nghĩ, các ngươi hẳn là biết bây giờ cần làm cái gì nhất. Nếu không tranh thủ thời gian, những người ở tầng trước chắc chẳng trụ được bao lâu nữa"

Mọi người sắc mặt đều biến đổi, Nguyên Liệt hừ một tiếng, tuy rằng sắc mặt như cũ vẫn khó coi, nhưng mà cuối cùng bị Phượng Già Lăng ngăn cản xuống.

Hai cái nhị cấp văn minh cũng rất nhanh đưa ra phán đoán, đi qua nói câu cảm tạ với sự hỗ trợ của Ly Mạch, sau đó dẫn đầu đi về phía cánh cửa tiếp theo.

Nguyên Tích vạn phần tức giận trành Ly Mạch cuối cùng hung hăng nói "Đừng nghĩ động tới ca ca ta, ngươi về sau tránh xa anh ấy ra!!!" Lời này tựa hồ vẫn không đủ để bình ổn sự phẫn nộ của hắn, Nguyên Tích lại rất nhanh thêm một câu "Chờ sau khi đi ra ngoài, ta nhất định tìm ngươi quyết đấu!"

Ly Mạch nhíu mày, nhìn về phía Nguyên Triệt và La Tiểu Lâu cách đó không xa, bình tĩnh mà nói "Tốt lắm, có vẻ ý tưởng của chúng ta giống nhau". Tuy tôn trọng ý của La Tiểu Lâu, Nguyên Tích đối đãi La Tiểu Lâu cũng rõ ràng tình thâm ý trọng, nhưng mà không thể không nói, cảm giác đệ đệ đáng yêu của mình bị đưa cho người khác quả thực phi thường khó chịu, hắn đã nhịn cái tên kiêu ngạo này lâu lắm rồi".

Ly Mạch quay lại nói với La Tiểu Lâu "Nếu ngày nào đó ngươi không còn muốn cùng hắn nữa, tùy thời có thể quay về bên dị thú, Thiều Dung đã ở đó, hắn sẽ phụ trách chiếu cố ngươi"

Nguyên Tích gần như muốn nhảy dựng lên. Hắn kia là có ý gì?! La Tiểu Lâu căn bản không cần nhà mẹ đẻ cái gì cả, La Tiểu Lâu có chính mình như vậy là đủ rồi!

La Tiểu Lâu bất đắc dĩ nhìn Ly mạch, giữ chặt Nguyên Tích đang muốn rút kiếm lại, nhỏ giọng nói "Darling, bình tĩnh, ngươi biết ta sẽ không rời khỏi ngươi mà"

Tầm mắt Ly Mạch dừng ở trên người Nguyên Triệt, con mắt đen xinh đẹp thâm sâu như sáng ngời, mang theo sự dịu dàng hiếm gặp, hồi lâu mới lên tiếng "tuy rằng ta không đồng ý ngươi cũng tiến vào, nhưng mà, có thể nhìn thấy ngươi ở nơi này, ta thực vui vẻ"

Tạm dừng trong chốc lát, ánh mắt nóng bỏng của hắn như đang vuốt ve khuôn mặt Nguyên Triệt, nhưng cảm xúc dồn ứ bấy lâu chỉ đơn giản hiển hiện bằng hai từ "Bảo trọng!"

Nguyên Liệt nhịn xuống sự tức giận, không thèm để ý tới Ly Mạch nữa, mang theo Phượng Già Lăng cùng hai con đi về phía cửa, đoàn của bọn họ đã là đoàn cuối cùng rồi.

La Tiểu Lâu nhịn không được mà ngoái nhìn Ly Mạch, 125 cũng ló đầu ra, đôi mắt trông mong mà nhìn tiền chủ nhân.

Ly Mạch lắc đầu với La Tiểu Lâu, nói với hắn trong thức hải "bên phía dị thú ta đã an bài tất thảy, tựa như ta vừa nói, ngươi tùy thời có thể quay về… nhưng điều kiện tiên quyết chính là, ngươi cần từ trong kia an toàn trở ra"

Giọng nói tuy bình thản, thế nhưng La Tiểu Lâu có thể nghe được sự lo lắng trong đó. Có lẽ, đây chính là thân tình huyết mạch của dị thú, làm một vương giả, Ly Mạch đáng lẽ không cần tự mình lại đây, nhưng sự thực chứng minh, Ly mạch đã đứng ở nơi đó, nhìn bọn họ đi khỏi, lưu lại thủ hậu để bọn họ tiến lên.

La Tiểu Lâu cũng không trả lời trong ý thức, hắn xa xa quay đầu lại, hô to với Ly Mạch "Ta nhất định sẽ trở về!!!"

Đáp lại hắn, là nụ cười mỉm nở nhạt trên môi Ly Mạch cùng bước chân rảo nhanh hơn của Nguyên Tích.

Đi được một nửa, Nguyên Triệt bỗng nhiên dừng lại, dứt cánh tay ra khỏi cái nắm của phụ thân, bình tĩnh mà nói "Phụ thân, xin ngài từ từ"

Sau đó, dưới cái nhìn khiếp sợ cùng không dám tin của Nguyên Liệt cùng Nguyên Tích, Nguyên Triệt xoay người đi về phía Ly Mạch, Ly Mạch cũng không di chuyển, vẫn còn đứng nhìn về phía này.

Nguyên Triệt đi tới cách Ly Mạch một đoạn không xa, dừng lại, lạnh lùng nhìn Ly mạch, trong mắt có phẫn nộ, kinh ngạc, cùng sự luống cuống khó tả.

Sau đó, ở con mắt giật mình trừng lên vì kinh ngạc của mọi người, Nguyên Liệt một quyền lao tới mặt Ly Mạch. Ly Mạch cũng không trốn, nhưng mà, ngay sau đó, cái nắm đấm của Nguyên Triệt dừng lại trong lòng bàn tay của Ly Mạch.

Nguyên Triệt cố gắng khống chế thân thể run rẩy vì đứng gần người nam nhân này của mình, cố bình tĩnh mà nói "Ly Mạch, những chuyện trước kia, ta sẽ không tha thứ cho ngươi, cho dù ngươi đã cố cứu ta đi chăng nữa"

Ly Mạch nắm lấy bàn tay Nguyên Triệt không cho hắn giãy ra, còn thuận tiện vuốt vuốt hai cái, trên gương mặt tuấn mỹ chậm rãi nở ra một nụ cười tươi "Ta biết, nhưng mà ta chưa từng có hối hận"

Nguyên Triệt nghe vậy sắc mặt biến đổi, Ly Mạch gục đầu xuống, thật sâu liếc nhìn Nguyên Triệt một cái, dùng thanh âm chỉ Nguyên Triệt mới có thể nghe được nói "Ngươi nên ly khai, Nguyên Triệt, ân cứu mạng, ta chờ ngươi trở lại, lấy thân báo đáp". Nói xong, hắn đưa tay đẩy Nguyên Liệt về phía đám người.

Nguyên Triệt đi lùi mấy bước, tức giận trừng mắt Ly Mạch, mà trong mắt Ly Mạch tựa hồ như có ngọn gió lốc nào đó bộc phát lên, tựa như giục vọng không hề kiêng nể gì mà ngưng kết ra.

Tựa hồ nghĩ tới điều gì, Nguyên Triệt sắc mặt đổi đổi, rốt cuộc xoay người chạy về phía người thân đang đợi.

Nguyên Triệt không chú ý tới, từ lúc hắn rời khỏi, màn sương màu trắng bắt đầu lan tràn, bắt đầu tư xung quanh người Ly Mạch sau đó tràn dần ra hướng cánh cửa, thế nhưng từ đầu đến cuối đều không nhiễm vào trên người Nguyên Triệt.

Dưới ánh mắt vui mừng của Nguyên Liệt, Nguyên Triệt cuối cùng về tới đội ngũ An đế quốc. Cánh cửa đi sang tầng thứ tư ngay tại phía trước, bọn họ rất nhanh sẽ rời khỏi nơi này. Nhưng mà bỗng nhiên, giày của Nguyên Triệt giẫm phải cái gì đó, tiếp theo một trận tiếng chuông ngân thanh thúy vang lên.

Nguyên Liệt cùng Phượng Già Lăng đồng thời dừng cước bộ, mà Nguyên Liệt thì vẻ mặt mê mang ngồi xổm xuống, đem cái mình vừa giẫm phải nhặt lên.

Đó là một cái vòng tay màu bạc nho nhỏ, bên trên còn gắn hai quả chuông, vừa thấy là biết đây là cái mà chỉ có tiểu hài tử mới mang

"Trước rời đi nơi này đã" Nguyên Liệt bỗng nhiên nói

Nguyên Triệt sững sờ nhìn chằm chằm cái vòng xuyến kia, giống như bị phù phép mà lặng người, sau một lúc lâu sau, hắn gian nan mà quay đầu, nhìn Ly Mạch sắp sửa ẩn mình vào màn sương mù, bỗng nhiên lớn tiếng hỏi "Trước khi rơi vào trong Bụi động, đó cũng không phải lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, đúng hay không?"

Nỗi bất an trong lòng Nguyên Liệt càng lúc càng tăng, hắn đưa tay lại nắm lấy tay con trai cả "Nguyên Triệt, nghe lời ta, chúng ta nhất định phải lập tức rời khỏi nơi này"

Nguyên Triệt bỗng nhiên bỗng nhiên rụt lùi, áy náy nhìn cha mẹ, thấp giọng nói "Không, phụ thân, mẫu thân, ta chỉ sợ không thể rời khỏi. Ngài còn nhớ không, khi tràng chiến tranh nhân loại cùng dị thú mới bắt đầu, năm ta mới bốn tuổi, ngài phái phó thủ hộ tống ta rời đi… sau lại, phi thuyền cùng những người đi theo toàn bộ mất tích, ta bị lạc ở một tinh cầu hẻo lánh. Trí nhớ trước đó, toàn bộ biến mất"

Nguyên Liệt rất nhanh đánh gãy lời hắn "Có hay không ký ức kia cũng không quan trọng, quan trọng là… ngươi bình an về tới bên chúng ta"

"không, phụ thân, ta nhớ ra rồi". Nguyên Triệt lại lui ra sau mấy bước "Bốn tuổi năm ấy, phi thuyền của ta đi ngang qua Tư Đồ Á, cũng chính là nơi này, bị quấn vào một cuộc giao tranh giữa nhân loại và dị thú, cũng chính là lúc ấy quân đoàn ba mươi bảy bị mất tích. Số lượng dị thú tuy ít nhưng quân đoàn khi đó cũng lâm vào khốn cảnh, thời điểm đó, Ly Mạch thì ở bên trong, mà những dị thú bên cạnh hắn, đều so với những dị thú bình thường mạnh hơn nhiều"

"thế nhưng, chiến tranh cuối cùng cũng không phân ra thắng bại được. Bởi vì chúng ta cùng dị thú đều bị cuốn vào một cái địa phương kì dị, cũng chính là nơi này. Lúc ấy không ai có thể nghĩ tới, không gian này là bên trong Tư Đồ Á… rồi sau đó quái vật xuất hiện, dị thú cùng nhân loại còn sót lại đều bị công kích, những nhân loại và dị thú sau khi bị thương đều phát cuồng, thậm chí công kích đồng bạn. Tràng chiến tranh dị thú và nhân loại lúc ấy cũng đã xuất hiện những dị thường. Lúc ấy, mọi người, không phải phát điên thì chính là bị giết chết, ta bị phó thủ gắt gao đè dưới thân mới tránh thoát một kiếp".

Nguyên Triệt nói tới đây, ánh mắt phức tạp nhìn về phía Ly Mạch. Lúc ấy, hắn đã sợ đến nỗi không khóc được, không thể phát ra âm thanh nào, những dị thú còn sống sót càng lúc càng ít, hắn biết, nếu dị thú toàn bộ đều chết, lập tức sẽ đến lượt hắn.

Nguyên Triệt lần đầu tiên cầu nguyện thầm trong lòng, cầu nguyện cho những kẻ từng làm địch nhân của mình có thể chống đỡ được… nhưng cuối cùng, khi chỉ còn lại một con dị thú, con dị thú nhỏ màu trắng được bảo hộ phía sau nó bỗng nhiên thức tỉnh được năng lực nào đó, làm đông lại thời gian cùng tất cả quái vật, sau đó dưới con mắt kinh sợ của hắn, khi đi ngang qua trước mặt hắn, dừng lại trong chốc lát, cuối cùng cúi đầu, đưa hắn ngậm lên.

Đó chính là Ly Mạch, cho nên ở Bụi động khi nhìn thấy hình dạng dị thú của Ly Mạch, hắn mới cứ cảm thấy quen mắt.

Nguyên Triệt nghiêm cẩn cúi đầu với Nguyên Liệt và Phượng Già Lăng, sau đó nói "phụ thân, mẫu thân, hắn đã cứu ta hai lần, hiện tại, ta không thể rời khỏi nơi này, xin tha thứ ta không thể đi với các ngài tới tầng tiếp theo"

Lửa giận trong mắt Nguyên Liệt nháy mắt muốn bộc phát ra, Phượng Già Lăng nhìn đứa con liếc mắt một cái, đưa tay ngăn cản lại. Đoàn người của An đế quốc, rốt cuộc cũng đi vào thông đạo dẫn đến tầng thứ tư.

Cánh cửa không tiếng động đóng lại, Nguyên Triệt mò mẫm trong sương mù, hắn nhớ rõ phương vị đại khái của Ly Mạch.

Khi hắn tới bên người Ly Mạch, bỗng nhiên mở to hai mắt nhìn. Cái bóng dáng cao gầy đã không còn, ở đó, là dị thú màu trắng trong ký ức.

Nhìn hắn đến đây, dị thú màu trắng trong mắt hiện lên hung quang, răng nanh bén nhọn tựa hồ như lập tức muốn cắn lên.

Nguyên Triệt làm như không thấy, hắn đi tới bên người dị thú, hai tay giang ra ôm lấy cổ nó, dị thú màu trắng cứng đờ, sau đó nhẹ nhàng nhúc nhích, tựa hồ muốn đem Nguyên Triệt đẩy ra, thế nhưng cuối cùng không thành công.

Nguyên Triệt cười cười, nhẹ giọng nói "Lúc đó khi đi khỏi BỤi động, ngươi đã đem một nửa năng lượng phong ấn trong cơ thể của ta đúng không? để cam đoan cơ thể của ta theo thời gian không có gì biến hóa phải không? Lúc ấy ta là thanh tỉnh. Nếu giờ ta ly khai, ngươi kỳ thực không duy trì được bao lâu nữa đâu đúng không?"

Dị thú màu trắng hung ác kêu lên, nhưng thanh âm kia càng lúc càng nhỏ, hắn phát hiện Nguyên Triệt chậm rãi ngồi xuống, tựa vào trên người hắn, nhắm hai mắt lại.

Có lẽ, như vậy cũng không có cái gì không tốt.

294. Chương 291

Thông đạo đi tầng thứ tư dài ngoài ý muốn,bởi vì Nguyên Liệt cùng Nguyên Tích tản ra áp suất thấp, đội ngũ chẳng ai nói chuyện, La Tiểu Lâu cũng đắm chìm trong hành động quyết định ở lại cùng Ly Mạch của Nguyên Triệt, 125 thì lần đầu tiên hiếm được không huyên náo bên tai hắn … dĩ vãng nó tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội ngâm vịnh ca tụng sức mạnh tình yêu các kiểu…

Bọn họ đã tiến sát tới cửa vào tầng thứ tư, mà địa cung này có những sáu tầng… không bao lâu nữa, bọn họ sẽ tới một tầng cuối cùng… La Tiểu Lâu trong lòng có một loại trực giác, ở nơi đó có đáp án đang đợi hắn.

Hắn thậm chí có chút khẩn cấp mà bước đi, thế nhưng, cũng chính sự cấp bách này làm cho hắn bất an, này căn bản không giống như tính cách của hắn.

Nguyên Tích nắm tay hắn càng chặt hơn, chẳng sợ La Tiểu Lâu đi nhanh hơn hai bước đều có thể bị kéo trở về.

Phí trước truyền tới tiếng nói chuyện, hiển nhiên bọn họ đã vượt qua những đoàn khác. Đợi cho La Tiểu Lâu hoàn hồn, hắn mới phát hiện, cũng không phải đoàn của bọn họ đi tốc độ rất nhanh, mà là những đoàn khác ngừng lại.

Thông đạo rộng lớn đã tới cuối, mà đằng trước, có ba lối rẽ. Mọi người còn đang do dự… Căn cứ bản đồ ở tầng một, bọn họ biết ba lối rẽ này sẽ thông đến chỗ nào. Rẽ bên trái là đến phòng khống chế, bên phải là khu hàng tiếp viện, mà cái nhánh thông thẳng với thông đại này ở giữa là hướng tới tầng thứ tư.

Mặc Gia công tước của Theles phản ứng đầu tiên, lộ ra một cái mỉm cười với mọi người "Đoàn của chúng ta từ trước đã nghiên cứu, thứ chúng ta cần là nhật ký du hành vũ trụ, nó đang ở khoang điều khiển, đây mới là thứ tối trọng yếu"

Nói xong, hắn thâm ý nhìn kim long vương tử Gerald cùng những người khác, xoay người rẽ sang nhánh rẽ bên trái thông đạo. Đi cùng đoàn Theles, Nguyệt Thượng nhưng lại không ngừng quay đầu lại nhìn Nguyên Tích, muốn nói lại thôi, trong mắt có nồng đậm bi thương.

Một ít văn minh cấp một âm thầm nhẹ nhàng thở ra, bắt đầu đi về hướng bên phải thông đạo. Bớt đi một cái nhị cấp văn minh, bọn họ có thể được đến càng nhiều.

Nguyên Liệt cước bộ gần như không hề do dự, hắn mang theo người của An đế quốc trực tiếp đi về phía thông đạo. Cho dù là vì đế quốc hay là vì La Tiểu Lâu, bọn họ đều nhất định phải tiến lên, tìm kiếm biện pháp giải quyết.

Gerald do dự một chốc, sau đó dưới ánh mắt của bọn thủ hạ, mặt lạnh lùng lượn quanh trước cửa thông đạo vài vòng, rồi tỉnh bơ đi theo sau An đế quốc.

Hai tên thủ hạ của hắn nhún vai với nhau, vương tử điện hạ ơi, vợ còn chưa tới tay mà đã xun xoe nịnh cha vợ, haizzz… ai bảo vương tử của bọn họ chưa từng yêu đương bao giờ cơ chứ…

Nhìn thấy đoàn người An đế quốc đi vào, những quốc gia bậc một vô cùng kinh hỉ, mà ngay cả Mặc Gia công tước của Theles, khóe miệng cũng chậm rãi cong lên, đáy mắt cũng dào dạt đắc ý.

Nguyên Liệt đi hết thông đạo, dừng lại trước một cánh cửa lớn. Cánh cửa này khác hẳn những cánh cửa trước đó, to lớn mà nặng nề, khắc trên đó là những hoa văn màu trắng.

Phượng Già Lăng khẽ cười một tiếng, quay đầu nói với Nguyên Liệt "xem ra, ngươi không thể cùng chúng ta đi vào"

Mọi người nghe vậy thì nghi hoặc, mà Phượng Già Lăng thì nhìn vào mắt Nguyên Liệt, nghiêm túc nói "Nguyên Liệt. ở bên ngoài này đi"

Nguyên Liệt nháy mắt nôn nóng, phản xạ mà nắm lấy bả vai Phượng Già Lăng

Phượng Già Lăng cũng không trấn an Nguyên Liệt, chỉ là bình tĩnh mà nói "Hoặc là, nếu ngươi không muốn lưu lại, ta lưu lại cũng thế"

Nhíu mày, Nguyên Liệt bệ hạ nhanh chóng phủ định lời của Phượng Già Lăng bệ hạ "Không. Ta lưu lại". Hắn cưỡng chế ý tưởng bắt buộc Phượng Già Lăng cùng lưu lại với mình, gỡ chiếc nhẫn đính hôn trên tay xuống, sau đó tự tay đem nhẫn treo vào vòng cổ của Phượng Già Lăng "Có cái này, coi như là ta vẫn có ở bên cạnh ngươi"

Sau đó, Nguyên Liệt đẩy Phượng Già Lăng "Được rồi, các ngươi đi đi thôi, ta rất nhanh sẽ tìm các ngươi"

Nguyên Tích khó hiểu hỏi "phụ thân, ngài không đi vào cùng chúng con sao?"

Nguyên Liệt nhìn hắn một cái "Ta còn có việc cần xử lý, chứ không thì …" Hắn không nói hết câu mà chỉ trịnh trọng nhìn vào Nguyên Tích "Mang mẫu thân của ngươi cùng La Tiểu Lâu trở về"

Tự tôn cùng kiêu ngạo của một người nam nhân của Nguyên Tích nháy mắt bành trướng – hắn thực ra cũng ít khi không bành trướng – tuy rằng không lý giải hành động của phụ thân, nhưng vẫn lập tức nói "Ngài yên tâm!"

Nguyên Tích không chút do dự xoay người rời khỏi, Phượng Già Lăng híp mắt nhìn theo chừng hai giây, bỗng nhiên hỏi "Ngươi không định cởi bỏ phong ấn cho ta? Nếu ngươi không cởi bỏ nó, chúng ta gặp nguy hiểm thì phải làm sao?"

Nguyên Liệt không quay đầu lại "Ta sẽ không cởi bỏ nó đâu"

Phượng Già Lăng không nói gì thêm nữa, xoay người dẫn đầu bước qua cánh cửa.

Mà lúc này, ở trong phòng điều khiển, Mặc Gia công tước ánh mắt âm trầm nhìn hết một màn này, lạnh lùng cười "tuy rằng hơi tiếc nuối chút, nhưng mà, vừa đúng lúc có công dụng khác"

Nói xong, hắn nhẹ nhàng ấn một cái nút trên bàn điều khiển trước mặt. Nguyệt thượng bên cạnh hắn sắc mặt nhất thời tái nhợt, Mặc Gia công tước đứng dậy, vuốt ve khuôn mặt Nguyệt Thượng "ngươi đừng nghĩ nhiều làm gì, bọn họ đã đi vfao thì vĩnh viễn không thể đi ra, cho dù là toàn bộ tinh vực này cũng không có đủ năng lượng để mở ra cánh cửa kia. Năng lượng vừa dùng để đóng cánh cửa đã tiêu hao hết hai phần ba năng lượng dự trữ nơi này, cho dù có ấn cái nút kia lần nữa thì cũng chẳng thể mở hay đóng bất kì cánh cửa nào như thế nữa"

Theo những lời này, trên mà hình, đám người Nguyên Tích vừa mới bước qua cánh cửa, cánh cửa đã không tiếng động mà đóng lại.

"ta dùng tất cả những thứ giá trị ở cả ba tầng cuối cùng, đổi lấy sự giam cầm vĩnh viễn đối với người thừa kế của Ethedis cùng con Ngoan vương kia, tính đi tính lại, cái giá cũng không tính ít" Mặc Gia công tước

đắc ý cười lạnh, ánh mắt nhìn Nguyệt Thượng càng đáng sợ "Ngươi không cần lo lắng, cái ta muốn chỉ là thân thể của ngươi mà thôi"

Hắn nói tới đây, bên cạnh bỗng vang lên tiếng rên thống khổ, Nguyệt Thượng ngoái đầu liếc nhìn, Mặc Gia công tước cũng chỉ có thể buông hắn ra, ghét bỏ nhìn về phía biểu muội Nhã Phỉ Nhĩ, nơi đó, cô gái che mặt bỗng nhiên giãy giụa vặn vẹo liên tục, mấy người chung quanh lập tức vây lên, chế trụ nàng. Cái khăn che mặt rơi xuống dưới, lộ ra khuôn mặt vặn vẹo thống khổ.

Nhã Phỉ Nhĩ nhìn thoáng qua, chần chờ hỏi han "Biểu ca, giờ có thể giúp Tô Lan lấy thứ bên trong ra sao?"

Mặc gia công tước chậm rãi chỉ đạo hai người đang chế trụ Tô Lan "Giờ cứ mang cô ta đi thử thử đi"

Hai người kia hiểu ý, rất nhanh kéo Tô Lan ra khỏi phòng.

Mặc Gia công tước lại bước tới trước đài khống chế, vuốt cằm nhìn thông đạo tầng ba, nhìn Nguyên Liệt tiến vào trong một gian phòng, nhanh chóng đóng cánh cửa lại, hắn khẽ cười rồi thầm nói "Cư Nguyên, ngươi lợi dụng ta lâu như vậy, thật không ngờ, cuối cùng ta lại ở nhà của ngươi tính kế ngươi. Lần này đối thủ ta chọn cho ngươi cũng đủ sức ngáng chân ngươi … Giờ đây, toàn bộ địa cung này, hay có thể nói là toàn bộ thiên tinh vực này, đều đã là của Theles chúng ta rồi"

Nhã Phỉ Nhĩ đứng ở bên cạnh hắn, cũng cười rộ lên "Biểu ca, ngài không phải nói tiếp nhận phòng điều khiển này, là có thể thao túng được bạch tuộc nhân mới sản sinh ra này hay sao?"

Mặc Gia âm hiểm cười "Sauk hi lập trình lại, bạch tuộc nhân này sẽ nghe chúng ta chỉ huy. Đến lúc đó, tất cả những thứ ở đây đều là đồ trong tay của chúng ta, ngày thống nhất toàn bộ tinh vực này không còn xa nữa"

Nguyên Tích cùng Gerald sắc mặt xanh mét mà nhìn cánh cửa kia, từng người đều phái nhân viên kỹ thuật tiến lên, nhìn xem xem có thể mở ra được hay không

HẾT 291

295. Chương 292: Chân Tướng

Thời gian dần trôi, vẻ lo lắng trên mặt mọi người càng ngày càng rõ ràng, cánh cửa kia vẫn hiên ngang mang ý niệm là không dễ dàng gì mở được. Càng làm mọi người bất an chính là, tất cả thiết bị thông tin đều không thể liên lạc với bên ngoài, bọn họ ở tại đây chỉ có thể dựa vào chính mình. Mà những người ở tầng thứ hai vẫn đang kiên trì chống chọi chờ bọn họ trở về.

Phượng Già Lăng nhìn chằm chằm vào phần tự phù phức tạp khó phân biệt trên cửa, khẽ nhíu mày, cuối cùng quay đầu nhìn về phía bóng người tựa vào vách tường, cũng là người duy nhất tỏ vẻ thờ ơ với việc bị giam bế.

"Ngươi thấy thế nào?"

La Thành Vận lạnh nghiêm mặt nhìn chăm chú vào cánh cửa kia, như trước không có gì vẻ gì lo lắng, mở miệng nói: "Trước đi xuống dưới."

Phượng Già Lăng gật gật đầu tỏ vẻ đồng ý: "Ân, ta nghĩ nếu có kết quả mọi người cũng sẽ tập trung đến đây".

Không quá nửa giờ đồng hồ, kỹ thuật nhân viên của A Đặc đế mang theo sắc mặt khó coi chạy tới Gerald thông báo: "Điện, điện hạ, e rằng có phiền toái, muốn mở cánh cửa này nhất định phải có một nguồn năng lượng khổng lồ phi thường lớn".

Kim long đợi hơn nửa canh giờ đã mất đi tất cả kiên nhẫn, con ngươi màu vàng của hắn dựng thẳng lên, nhìn chằm chằm vào cấp dưới của mình, nói: "Ta chỉ muốn biết, để mở ra cánh cửa này các ngươi cần bao lâu thời gian."

Mồ hôi lạnh trên trán của kỹ thuật nhân viên toát ra càng rõ ràng, lắp bắp mà nói: "Điện, điện hạ, sợ là chúng ta không có cách nào mở ra cánh cửa này, phương pháp mở thì vô cùng đơn giản, nhưng nhất định phải tiêu hao nguồn năng lượng vô cùng lớn! E là muốn huy động toàn bộ năng lượng của Ethedis trong một giờ cũng là không đủ. Mà cũng không có vật dẫn nào có thể chịu được sức mạnh lớn như thế. Tôi quả thực không thể tin tưởng trên thế giới lại có cánh cửa như thế này, thật sự là đã dùng loại chất hoàn mỹ…"

Gerald nghiêm mặt đánh gãy lời nói của nhân viên kỹ thuật: "Ta không quan tâm nó rốt cuộc có bao nhiêu hoàn mỹ! Ý của ngươi là, chúng ta bị giam ở bên trong, vĩnh viễn cũng không có cách nào đi ra ngoài?"

Nhân viên kỹ thuật đầy vẻ suy tư, tiếp tục tuôn mồ hôi như mưa, sắc mặt cũng bắt đầu tái nhợt, vô cùng gian nan hồi báo: "… Đúng vậy." Hắn có thể khẳng định cho dù có dùng kỹ thuật tiên tiến nhất để tập trung toàn bộ tinh vực cũng không ai có thể mở ra được cánh cửa này, thế nhưng vương tử điện hạ chắc là không muốn nghe đến mấy cái lí do này kia nọ, hắn sáng suốt mà đem câu nói kế tiếp nuốt đi xuống.

Mười phút lúc sau, nhân viên kỹ thuật của An Đế quốc cũng thấp thỏm lo âu mà cho ra đồng dạng kết luận, Nguyên Tích cùng La Tiểu Lâu khiếp sợ liếc nhau, đem ánh âm thầm hướng về phía Phượng Già Lăng.

Cùng Nguyên Liệt giống nhau, Phượng Già Lăng cho dù chính là đứng ở nơi đó, đều có thể làm cho những người của An Đế quốc cảm thấy an tâm, chỉ nói một câu: "Như vậy, chúng ta trước đi xuống dưới nhìn xem đi."

Không ai tỏ vẻ phản đối, ở phía sau chẳng còn đường lui, tốt xấu bọn họ còn có thể hướng phía trước đi tiếp.

Ly khai cánh cửa khiến người ta tuyệt vọng, mọi người lo lắng mà tiến nhập tầng thứ tư.

Đập vào mắt đầu tiên là một màn hình thật lớn, phía trước màn hình là những bàn phím lóe ra ánh huỳnh quang, biểu hiện còn đang làm việc.

nhân viên kỹ thuật của Ethedis cùng An Đế quốc đầu tiên là trợn mắt há hốc mồm, sau đó là khâm phục, liền vây quanh đi lên xem xét. Bọn họ chưa từng có gặp qua quang não như vậy, ít nhất cần mười mấy người đến thao tác!

"Đúng vậy… Đúng là siêu cấp quang não." 125 nhỏ giọng nói bên tai La Tiểu Lâu.

Phần nhiệt tình của nhóm nhân viên kỹ thuật tăng vọt lên, nhanh chóng tiến nhập hệ thống, theo đó, bản vẽ mặt phẳng của tầng thứ tư được phơi bày. Liếc thấy một cái lại một cái địa hình này, mọi người ngơ ngác mà nhìn chằm chằm màn hình lớn, không dám tin mà mở miệng tròn vo.

Không ai nghĩ đến, tầng thứ tư so với ba tầng trước còn lớn hơn gấp bội, chia làm hơn mười tiểu khu vực, mà từng cái khu vực đều được đánh dấu làm mọi người càng thêm mừng rỡ như điên. Tất cả bao gồm những tài liệu khoa học kỹ thuật vô cùng đặc sắc của Tây khoa tinh cầu, Bỉ Mông tinh cầu, Phất Thụy Tư tinh cầu…

"… Ồ, này, này, thấp nhất đều là nhị cấp văn minh!"

"Rõ ràng có ba cấp văn minh! Nơi này có kỹ thuật của ba cấp văn minh! A, ta, ta thế nhưng thật sự thấy được khoa học kỹ thuật của cao đẳng văn minh!" Một vị nghiên cứu viên của Ethedis gần như muốn rơi lệ đầy mặt. Phải biết rằng, ở nên văn minh tinh tế, cao cấp văn minh có lẽ sẽ cho cấp thấp văn minh một ít trợ giúp, thế nhưng theo những gì trông thấy, so với khoa học kỹ thuật của nền văn minh chính mình, bất quá không đáng kể mà thôi.

Nhất là về kỹ thuật của phi thuyền hoặc là phương diện vũ khí, cho dù trả giá lớn tiền tài cũng rất khó mua được. Muốn có, chỉ có thể tùy thời điểm thích hợp mà dùng tài liệu cực kỳ trân quý để tiến hành trao đổi với các cấp văn minh. Về phần kỹ thuật trong đó, chỉ có thể dựa vào thành phẩm chính mình chậm rãi nghiên cứu.

Thế nhưng, nơi này, rõ ràng có một nền văn minh nghiên cứu khoa học kỹ thuật xuyên suốt!

Ethedis vốn chính là sắp sửa thăng lên thành đế quốc văn minh cấp ba, mà khoa học kỹ thuật của nơi này, nếu như có thể bị mang về, sẽ chỉ làm bọn họ càng thêm hoàn mỹ cho việc quá độ. Tương lai, cho dù ở nhãn hiệu lâu đời trong những nền văn minh cấp ba, bọn họ cũng có thể thuận lợi chiếm cứ nhỏ nhoi.

Hai mắt của Gerald tỏa ánh sáng mà nhìn về phía Phượng Già Lăng, tay hướng về phía trước, nói: "Phượng Già Lăng bệ hạ, nếu chúng ta đã cùng nhau phát hiện, như vậy, chúng ta cùng chia một nửa."

Phượng Già Lăng nhìn lướt qua, trong phạm vi phân chia của Gerald, Ethedis bên kia có ba, bốn nền văn minh kỹ thuật, mà An đế quốc bên này chỉ có một, bèn liếc mắt qua Gerald một cái, cười nói, "Có thể, thế nhưng, ta muốn đề nghị, tư liệu của hai cái nền văn minh bên kia chúng ta cùng chung."

Gerald nhíu nhíu mày, lặng lẽ liếc mắt qua La Tiểu Lâu cùng Nguyên Tích một cái, nghĩ đến cái trứng phiều toái kia, hơi chút lui từng bước: "Một cái, không thể nhiều hơn nữa."

"Đồng ý."

Hai vị lãnh đạo tối cao đạt thành thoả thuận, sớm liền hưng phấn kích động mà hạ lệnh nhân viên kỹ thuật phân chia khu vực cho đế quốc mình. Bọn phải đem những tài liệu quí giá này nắm ở trong tay thì mới yên tâm.

Phượng Già Lăng, Gerald cùng La Thành Vận thì đi đến một hướng khác, đó là bức vẽ trên không có minh xác đánh dấu trên màn hình, cánh cửa thông lên tầng thứ năm có thể ở chỗ này.

Nguyên Tích siết mạnh bàn tay của La Tiểu Lâu, hai mắt sáng lên: "Chờ chúng ta sau khi ra ngoài, đế quốc rất nhanh cũng sẽ cường đại hơn, chúng ta có thể thăng tiến thành nhị cấp văn minh, thậm chí có thể tiến vào tam cấp văn minh nhanh hơn cả Theles." Hắn cũng sẽ thay đổi để mạnh mẽ hơn, cường đại hơn, đủ để bảo hộ La Tiểu Lâu, cùng đứa nhỏ của bọn hắn…

La Tiểu Lâu cười hạnh phúc nhớ đến đứa nhỏ giống y Nguyên Tích, tự đáy lòng thật vui.

Mà lúc này 125 vểnh lên cái đuôi nhảy tới bàn siêu cấp quang não trên kia, cái đầu tròn quay tả quay hữu, thậm chí tra tra xét xét siêu cấp quang não, tiến hành xâm nhập vào trong để trao đổi.

Thế nhưng cuối cùng, nó vẫn duy trì biểu tình hoài nghi, bò lên vai La Tiểu Lâu nói nhỏ: "… Tôi cảm thấy có chỗ không đúng."

Nguyên Tích lôi kéo La Tiểu Lâu đi tới phía trước, La Tiểu Lâu đi được hai bước, mạnh quay đầu lại, 125 trên vai cậu cũng làm động tác tương tự.

La Tiểu Lâu dám đánh cuộc, hắn nghe được ân thanh của hơi thở, nho nhỏ mà nhẹ nhàng. Thế nhưng nơi này rõ ràng không có sinh mệnh sống, nhân viên nghiên cứu khoa học đã kiểm tra qua!

La Tiểu Lâu đi theo Nguyên Tích trở về siêu cấp quang não trước mặt, bắt đầu dùng nguyên lực cẩn thận rà xét khu vực này. Cuối cùng, cậu nghi hoặc mà đưa tay duỗi lên một cái ấn phím bên cạnh tiểu người máy. Mặc kệ theo ngoại hình hay là chất liệu, kia đều giống như một người máy vệ sinh loại nhỏ.

Thế nhưng, cậu cảm thấy có điều gì không đúng, nguyên lực tản ra trôi qua tất cả vị trí, chỉ có nơi này có chút dị thường không xét được, năng lượng xung quanh người máy nho nhỏ này rất sinh động.

Tay La Tiểu Lâu trượt tới trượt lui, đôi mắt người máy chợt nháy lên, giật giật. Theo lẽ thì người máy không nên có cái phản ứng linh hoạt mà né tránh ngón tay của La Tiểu Lâu, tựa hồ không thể nhịn được nữa mà mở miệng nói, "Ngươi, ngươi chẳng lẽ ngay cả một người máy vệ sinh ngốc ngốc cũng không buông tha sao!"

La Tiểu Lâu liền dừng tay lại. Cậu chắc chắn nghe được âm thanh đáng yêu của một tiểu nam hài. Tuy là giọng điệu đầy chỉ trích, nhưng lại khiến cho cái vị vừa mới được làm phụ thân này có phần động tâm run rẫy a!

125 trong mắt lam quang chợt lóe, nháy mắt nhảy dựng lên. Ngay lúc La Tiểu Lâu không kịp phản ứng, một tay nó với lấy thân hình nho nhỏ của người máy ngậm lên, vui rạo rực mà nói: "Cục cưng, đừng nghe nó. Người này chính là bàn tính của siêu cấp quang não, đại khái là vì che dấu chính mình, trốn thành một thân người máy ngốc ngốc."

"Úc! Chết tiệt!" – Người máy vệ sinh bị khủng long cắn mà vang lên biểu tình thống khổ, sau đó nói: "Thì, cho dù là ta, thì thế nào! Các ngươi căn bản không có phát hiện được ta có bất cứ dị thường nào, theo lẽ mà nói, các ngươi không thể tiêu hủy ta —— "

"Chúng ta không ai tính toán tiêu hủy ngươi. Mặt khác, đây là không đánh đã khai sao…" La Tiểu Lâu nhìn tiểu người máy, an ủi, thuận tiện mang nó từ trong miệng của 125 ra.

Tiểu người máy ngây người một lát, gắt gao ngậm lại miệng, như mình chính vốn dĩ chỉ là một tiểu người mấy quét dọn chứ không có bất cứ tính năng gì khác.

La Tiểu Lâu khéo léo nắm nắm người máy: "Như vậy, ngươi rốt cuộc làm cái gì ở đây?"

"… Ta được chủ nhân truyền đạt mệnh lệnh, thu thập bảo tồn rất nhiều tư liệu của các tinh hệ". – Tiểu người máy bất an nhăn nhó mà nói, vì mình không hoàn toàn nghe theo chủ nhân chỉ lệnh mà cảm thấy xấu hổ, "Sau lại, bọn họ đem ta để đến nơi đây, đã rất nhiều năm không có xuất hiện qua, ta cũng không có cách nào góp nhặt được nữa —— ngươi sẽ không nói cho bọn hắn biết, đúng không?"

La Tiểu Lâu im lặng, vô thức liếc qua 125 một cái, trong lòng yên lặng cảm thán, tự mình làm chủ dường như là thuộc tính cơ bản của những người máy có trí năng quang não rồi …

Cậu rất nhanh nghĩ đến mặt khác một chút: "Nơi mà người thu thập tài liệu, so với nơi này còn nhiều hơn sao?"

"Đương nhiên rồi, nhiều không kể siết. Cứ hễ đi qua nơi nào, ta gần như sẽ thu tập thông tin toàn bộ."

…

Bô bô mà giới thiệu chính mình một phen —— La Tiểu Lâu đoán tiểu người máy đã lâu lắm không có cùng người ta nói nói, cuối cùng, nó cẩn thận hỏi han, "Các ngươi thật sự không lấy tội danh cải lệnh chủ nhân để giải quyết ta sao?"

"Đương nhiên sẽ không, ngươi suy nghĩ nhiều quá, trên thực tế, chúng ta thực sự cần ngươi." La Tiểu Lâu nhìn đoàn người bận rộn của Ethedis, khóe miệng vểnh lên, tài phú lớn nhất của nơi này, cậu đã chiếm được.

La Tiểu Lâu liền đem tiểu người máy điệp viên hay lải nhải bỏ vào túi áo trong của Nguyên Tích, người này quá trọng yếu, cậu cũng không dám bảo quản.

Tiểu người máy vẫn bô bô cái miệng, nhưng lại bớt thời giờ nhìn Nguyên Tích, hỏi một câu: "Về sau, ngươi chính là chủ nhân của ta ư?"

"Đúng vậy, ta sẽ không ngăn cản ngươi thu thập tư liệu, nhưng trước đó, nhất định phải được ta cho phép." Nguyên Tích nghiêm túc nói.

"Hảo, được rồi, này đã rất tốt." Tiểu người máy lo lắng vài giây, đồng thuận.

Sau đó, Nguyên Tích ra lệnh tiểu người máy câm miệng lại, nó liền cùng 125 đổi thành trao đổi nội bộ từ bên trong.

Nguyên Tích cùng La Tiểu Lâu cũng không quản, cả hai đi đến cạnh bên Phượng Già Lăng.

Cánh cửa thông đến tầng thứ năm đã bị bọn họ mở ra, Phượng Già Lăng cùng Gerald đem toàn bộ nhân viên nghiên cứu khoa học kỹ thuật lưu tại tầng thứ tư, hơn nữa còn phái một số người bảo hộ bọn họ.

Có thể tưởng tượng, không có gì có thể trân quý hơn những thứ kia.

Bởi vậy, khi An đế quốc cùng Ethedis tiến vào tầng thứ năm thì chỉ còn không quá mười người. Bất quá, đây đều là những người tinh anh nhất của đế quốc.

Tiến vào đại môn thông qua tầng thứ năm, thấy rõ tình hình ở đại sãnh, sắc mặt mọi người đều là biến đổi, trong nháy mắt đã làm tốt tư thế chuẩn bị chiến đấu.

Qua một hồi lâu, Phượng Già Lăng thấp giọng nói, "Không đúng, bọn họ không phải người sống, chỉ là pho tượng… Không, xác thực mà nói, bọn họ là tiêu bản."

Trước mặt mọi người chính là một hàng người xếp cạnh nhau, không hẳn là người nhưng có chút hình thù kỳ quái. Bọn họ biểu tình sinh động, trông rất sống động, thật chỉnh tế đứng ở nơi đó, như là đang chờ đợi kiểm duyệt, hoặc là cùng đợi một chỉ thị. Bất cứ lúc nào cũng có thể lập tức cầm lấy vũ khí, đối kẻ xâp nhập tiến hành công kích.

Gerald híp mắt nhìn nhìn, nói: "Thực sự rõ ràng, bọn họ đều đến từ một địa phương khác hoặc nền văn minh khác, chỉ có cùng sắp xếp theo dạng tương tự ở một chỗ. Nhiều người như vậy, nhiều chủng tộc như vậy, bọn họ vì cái gì lại ở chỗ này bị chế tạo thành tiêu bản? Từ từ, chẳng lẽ, Ngoan mỗi lần trải qua một chỗ, liền bắt đến một loạt người làm thành tiêu bản lưu niệm sao?"

Tất cả mọi người không nói gì, nhưng là ở phần mộ giống nhau trong đại sảnh, tâm tình đều trầm trọng.

Những thứ này lẳng lặng đứng ở đại sảnh, mỗi một hàng người được sắp xếp hoặc theo ngoại hình đồng dạng, hoặc theo vài thứ bài trí tương tự, nói là bất đồng lại có gì đó hòa đồng.

Đôi mắt to vàng của Gerald lóe lóe, mắt sắc mà ngắm tới rồi mỗi một văn tự thuyết minh được sắp xếp phía trước. Hắn cúi người nhìn trong chốc lát, đề cao âm thanh nói, "Những thứ này chính là bị Ngoan góp nhặt từ các kỹ thuật khoa học cùng tài liệu của tinh cầu nhân loại, hơn nữa, bọn họ mỗi một người đều có điểm giống nhau"

Âm thanh của Gerald càng thêm nghiêm túc: "Nếu ta nhớ không lầm, những tinh cầu này, đều là tinh tế trong lịch sử, ở mỗi thời khắc đột nhiên bị diệt vong vô tung tích."

Nghe xong lời của hắn, Phượng Già Lăng thần sắc vừa động, từ hàng người thức nhất đã bắt đầu quan sát cẩn thận. Số tiêu bản ở đây rõ ràng là không ít, nhưng Phượng Già Lăng rất mực quan sát, sau hơn mười phút mới nhìn đến người cuối cùng.

Rốt cuộc, Phượng Già Lăng biểu tình kỳ quái mà nhìn chằm chằm vào một người, nói: "Chỉ sợ không chỉ là tiêu bản đơn giản như vậy, các ngươi đến xem."

La Tiểu Lâu đi theo Nguyên Tích, cũng giống Phượng Già Lăng mà chăm chú nhìn từng tiêu bản. Cậu kinh ngạc phát hiện, những thứ kia không chỉ giống người sống, mà đồng tử cơ hồ còn lóe quang, trên mặt còn mang theo biểu tình, rất khó mà kết luận đây là những pho tượng hay là tiêu bản không có sinh mệnh.

Hơn nữa, xem quần áo, hình dáng đặc thù, quả thực giống như là cùng một người. Thế nhưng, mỗi người lại có tuyệt đối sự sai biệt.

La Tiểu Lâu nhìn những thân người giống nhau, liền phát ra ý thức hỏi 125: "Ngươi có thể làm kiểm tra đo lường gien của họ không?"

125 rất nhanh ghé vào lỗ tai cậu lên tiếng, "Ta đã làm, thì giống như ngươi nghĩ, đây là cùng bản thể của một người."

La Tiểu Lâu hơi hơi nhíu mày lại, nếu mục đích của Ngoan là chế tác tiêu bản, như vậy vì cái gì muốn dùng một người chế tác nhiều như vậy? Hơn nữa, có những chỗ khác nhau lại là chuyện gì xảy ra?

Vài giây sau, 125 lại nói, "Bất quá, bên trong cơ thể của bọn họ tựa hồ cái khác gì đó, hơn nữa hàm lượng của vật kia càng ngày càng nhiều… Vậy đại khái đó là nguyên nhân khiến bọn họ phát sinh biến hóa. Nếu muốn kỹ lưỡng kiểm định kết quả, ta cần giải phẫu kiểm tra đo lường."

Lúc này, La Tiểu Lâu đã bị Nguyên Tích lôi kéo đi tới người cuối cùng, thấy thứ đó cơ hồ nháy mắt, sắc mặt La Tiểu Lâu lập tức trắng nhợt, "Ta nghĩ, ngươi không cần kiểm tra đo lường đâu."

La Tiểu Lâu giương mắt nhìn lại, trong lòng liền phát lạnh, quả nhiên như cậu phỏng đoán, mỗi tiêu bản cuối cùng của một hàng đều giống nhau như đúc, đều là cùng con người nhưng mang cảm giác như quái vật. Vừa ghê tởm vừa quái dị, tệ hơn là khiến cậu dâng lên cảm giác rất quen thuộc.

"Bọn họ, cuối cùng đều bị biến thành cùng một loại gì gì đó." La Thành Vận nói, trong mắt mang theo sự chán ghét rõ ràng, đồng thời như có điều suy nghĩ mà nhìn La Tiểu Lâu liếc mắt một cái.

La Thiểu Thiên nhìn La Tiểu Lâu muốn nói lại thôi, cuối cùng vỗ vỗ bờ vai của cậu, đứng ở phía sau cậu với khoảng cách không xa.

Lúc Phượng Già Lăng nhìn qua, La Tiểu Lâu sắc mặt càng khó coi hơn, cậu gần như đã nghĩ tới đáp án của những thứ này. Ngoan, bọn họ cuối cùng đều bị biến thành Ngoan. Những người này cũng như cậu, đều bị Ngoan ký sinh. Những tiêu bản ở nơi này chính là thể hiện quá trình diễn biến.

Phượng Già Lăng nhìn vật thể ở cuối cùng, bình tĩnh mà nói, "Ngoan đúng là chủng tộc tồn tại ở thời viễn cổ, một loại như bệnh độc, sinh trưởng vô cùng cường đại, đạt đến trình độ đáng sợ. Hơn nữa, họ còn có thể dùng tinh thần lực để phát triển, dần dần thay thế thân chủ của mình. Chính vì phương thức sinh tồn xâm hại nghiêm trọng đến các chủng tộc khác, nếu bọn họ xuất hiện với quy mô lớn, tất yếu sẽ bị phát hiện và bị diệt vong. Phần gien di truyền như thế là đại thiếu sót, đây quả thực giống như sự trừng phạt của tạo hóa vậy."

"Thế nhưng, loại tà ác viễn cổ này lại tìm được phương pháp kéo dài chủng tộc, mỗi lần bị diệt sạch đều có một ít phiên thể bị đóng băng. Đến thời điểm thích hợp tiếp xúc với con người hay vật chủ, bọn họ lại nhanh chóng xuất hiện. Và đồng nghĩa với việc sẽ có người trở thành vật hy sinh"

Trong mắt Phượng Già Lăng và Gerald đều hiện lên lo lắng, nếu Theles nói bọn họ mấy trăm năm trước đã nghiên cứu loại này, chứng minh họ đã sớm phát hiện Ngoan. Hơn nữa dị thú chính là bộ tộc đầu tiên đối mặt với Ngoan, hiển nhiên, Ngoan lúc ban đầu chính là chọn vật kí sinh là dị thú.

Ngoan lợi dụng nhân loại tiếp cận dị thú, tung ra bệnh độc, làm cho dị thú mất đi sức chiến đấu, thế nhưng dị thú thà rằng hủy diệt chính bộ tộc, phong ấn toàn bộ tộc đàn, cũng không làm cho âm mưu của Ngoan thực hiện được.

Mà hiện tại, Ngoan đã vươn ra cái tay còn lại, cho tới bây giờ vẫn không tính toán buông tha nhân loại. Việc bắt đầu công kích nhân loại bằng biến dị bạch tuộc nhân chính là minh chứng rõ ràng nhất.

Gerald sắc mặt băng hàn mà nói, "Theles, nếu Ngoan thật là bởi vì bọn họ mà xuất hiện ở tinh cầu này, thì bọn họ chính là tội nhân của toàn bộ tinh vực. Bọn họ nghĩ đến như vậy có thể tính kế trên những nền văn minh khác, mà chính mình may mắn lại né tránh tai nạn? Tuy rằng thoạt nhìn bọn họ nhọc lòng thiết kế toàn bộ tinh vực, thế nhưng không thể không nói, bọn họ rất ngu xuẩn. Địa phương mà Ngoan xuất hiện, cho tới bây giờ đều là lấy hủy diệt làm kết cục cuối cùng."

La Tiểu Lâu nhìn chằm chằm hình dạng quái dị của Ngoan, trong đầu bỗng nhiên trống rỗng. Cậu muốn nắm chặt tay Nguyên Tích, nói với hắn mau đi khỏi nơi này, mang theo bọn nhỏ đi khỏi tinh cầu này. Thế nhưng cậu không thể nói ra những lời đó, thay vì lôi kéo tay Nguyên Tích thì ngược lại bình tĩnh mà buông lỏng ra, phảng phất có chủ ý của chính mình.

Lúc nhóm người Phượng Già Lăng thảo luận chuyện ác liệt đáng sợ của Ngoan, một mình La Tiểu Lâu âm thầm đi lên phía trước.

Vì cùng là siêu cấp quang não thích làm xàm, tiểu người máy đã cùng 125 trao đổi tính danh, cho nên, 125 vẫn là đang ở trên đầu vai của Nguyên Tích.

Mãi đến khi La Tiểu Lâu đi ra phía ngoài một đoạn, 125 mới hậu tri hậu giác ngẩn đầu lên, nhìn về phía La Tiểu Lâu, nó mê hoặc mà hô: "Hắc, cục cưng! Cậu muốn đi đâu? Cậu chẳng lẻ không cảm thấy được đã quên cái quan trọng gì đó tỷ như là tôi sao?"

Nguyên Tích vội quay đầu lại, nhìn La Tiểu Lâu bước đi mà không hồi đáp 125, nói: "Cậu ấy trạng thái không đúng, mau ngăn cản lại." Nói xong, Nguyên Tích đã hướng La Tiểu Lâu đuổi theo.

Nhưng mà, Nguyên Tích còn không chạy được hai bước,đại sảnh của tầng thứ năm bỗng nhiên phát ra tiếng vỡ vụn thật lớn, mọi người không biết chuyện gì liền nhìn về phía bốn phía.

Chung quanh kim loại cùng cự thạch của vách tường nứt ra mở ra, bên trong có cái gì đó thong thả di động tới, chậm rãi hiển lộ ra thân hình. Sáng ngời sạch sẽ.

"Trời ơi, đó là cái gì?"

"Trần nhà cũng vỡ vụn, chúng ta nhất định phải lập tức rời đi nơi này!"

Những tảng đá thật lớn rơi xuống, sàn nhà của đại sảnh một trận chấn động, bên tai mọi người vang lên thật lớn tiếng bước chân.

Lúc toàn bộ phòng khách một mảnh hỗn độn, La Tiểu Lâu như trước không hề cảnh giác mà hướng phía trước đi tới. Ngay khi cậu bị một khối cự thạch đập đến, một bóng người tức khắc ôm cậu hung hăng nhào tới trên mặt đất.

Đôi mắt Nguyên Tích đỏ hồng lên, chạy thẳng đến chỗ La Tiểu Lâu mặc cho vô số đá vụn tuông đổ.

La Thiểu Thiên nhanh chóng che chắn cho La Tiểu Lâu ở dưới thân, cau mày nhìn hai mắt thất thần của cậu. Y cầm lấy bờ vai của cậu, ghé vào lỗ tai thấp giọng nói: "Mau tỉnh táo lại, La Tiểu… Ca ca, ngươi phải theo chúng ta trở về. Ngươi không thể chính mình buông tay, nếu ngươi không muốn, hắn thì vĩnh viễn không thể thay thế được ngươi!"

296. Chương 293: Ta Yêu Ngươi...

Nghe đến hai từ "ca ca", lông mi La Tiểu Lâu giật giật, nhưng vẫn không đáp lại, cậu thậm chí vươn tay, tính toán đẩy La Thiểu Thiên ra.

Lúc này, đá vụn trên không trung theo chấn động không ngừng rơi xuống, dần dần xuất hiện ra một thân ảnh thật lớn.

"Chết tiệt! Đúng là sinh hóa thú! Nơi này rõ ràng có rất nhiều sinh hóa thú!" Người thanh niên tóc hồng bên cạnh Gerald kêu lên, hắn cố hết sức đến gần Gerald, để bảo hộ vương tử của họ.

Người của An đế quốc cũng thay đổi sắc mặt, cho dù bọn họ là những chiến binh tinh nhuệ, nhưng đối mặt với sinh hóa thú có thể tiêu diệt cả quân đội thì thật không có nhiều phần thắng. Còn nói, sinh hóa thú xuất hiện nhiều như trong khi bọn họ chỉ có hơn hai mươi người.

Một con sinh hóa thú bất chợt phóng tới La Thiểu Thiên và La Tiểu Lâu, La Thiểu Thiên cúi đầu nhìn vào La Tiểu Lâu đang còn mê man, rồi xoay người chăn lại đòn tấn công của sinh hóa thú.

Vừa khi La Thiểu Thiên xoay người, trong mắt La Tiểu Lâu hồng quang chợt lóe, móng tay lộ ra vuốt sắc nhọn, hướng thẳng đến tim của La Thiểu Thiên mà đâm vào. Nhưng khi vừa chạm đến phần ngực, trên mặt La Tiểu Lâu lộ ra thần sắc thống khổ, tay cũng ngừng lại. Nhân lúc cậu lần thứ hai rơi vào mê mang, La Thiểu Thiên liền dẫn sinh hóa thú ly khai nơi này, không cho chúng có cơ hội tổn thương La Tiểu Lâu.

Gerald kéo người thanh niên tóc hồng bên cạnh lại gần, Ethedis tìm cách chế trụ hai con sinh hóa thú, An đế quốc bên này cũng miễn cưỡng chế trụ hai con.

Trong đại sảnh chỉ có Phượng Già Lăng và La Thành Vận vẫn không có động thủ, Nguyên Tích rốt cục đuổi kịp La Tiểu Lâu, liền bắt lấy tay cậu, phát hiện ra một con sinh hóa thú đang đánh tới. Hắn chỉ có thể đem La Tiểu Lâu đẩy sang bên cạnh, ngăn chặn con sinh hóa thú kia.

La Tiểu Lâu không để ý Nguyên Tích đang hổn hển rống to tên cậu, tiếp tục tới tầng sáu chạy đi.

Phượng Già Lăng cùng La Thành Vận vừa định ngăn đón La Tiểu Lâu, thì bên phòng khách lại vang lên một trận âm thanh nặng nề, hai thân ảnh màu vàng lớn hơn nữa xuất hiện.

Trong lúc đang chiến đấu, thanh niên tóc hồng nghiêng đầu nhìn thoáng qua, sắc mặt lại là biến đổi, "Chính là… Biến dị sinh hóa thú." Sinh hóa thú đã cực khó đối phó, biến dị sinh hóa thú thì càng không thể ngăn chặn được, cho dù là vương tử điện hạ cũng khó cầm cự, chẳng lẽ, bọn họ hôm nay thật sự phải chết ở tầng thứ năm?

Biến dị sinh hóa thú vừa xuất hiện, sắc mặt Phượng Già Lăng cùng La Thành Vận rốt cục thay đổi, La Thành Vận nghiêng đầu liếc mắt sang Phượng Già Lăng một cái, lao đến sinh hóa thú màu vàng ở gần La Tiểu Lâu. Nếu thực sự có người có thể ngăn cản hai con biến dị sinh hóa thú, thì chính là La Thành Vận cùng Phượng Già Lăng. Nếu bọn họ không ra tay giết chết biến dị sinh hóa thú, e rằng La Tiểu Lâu không thể đi khỏi nơi này.

Ngay lúc đi ngang qua La Tiểu Lâu, bỗng nhiên La Thành Vận dừng lại, đưa đầu ngón tay mang chút huyết sắc ấn lên mi tâm của La Tiểu Lâu. Vết máu vừa vương dính, mi tâm của La Tiểu Lâu đau nhói dữ dội. Cậu sững sờ nhìn La Thành Vận trước mặt đang tản ra khí thế kinh người, không tự chủ được mà lùi từng bước về phía sau.

La Thành Vận lạnh lùng nhìn La Tiểu Lâu, giơ tay chặn ngang đường lui của cậu.

La Tiểu Lâu lập tức cứng đờ toàn thân, muốn di chuyển cũng không thể động đậy. Ngón tay lạnh băng kia lại điểm vào trán cậu, rồi chậm rãi di đến mang tai. Vô luận như thế nào cũng xem ra là động tác cực kỳ dịu dàng, tựa hồ hắn chỉ đanh sửa sang lại mái tóc rũ xuống của La Tiểu Lâu. Khoảnh khắc hai cơ thể thật gần, thanh âm lạnh lùng của La Thành Vận truyền vào tai La Tiểu Lâu: "Nếu ngươi dám biến thành cái loại gì gì đó, làm cho thực nghiệm của ta thất bại, ta nhất định sẽ tự tay giết ngươi."

La Tiểu Lâu kích động quay đầu, La Thành Vận đã đem sinh hóa thú màu vàng ngăn cản lại.

Phượng Già Lăng sắc mặt không chút thay đổi nhìn chằm chằm vào sinh hóa thú màu vàng đang hướng tới mình, lại nhìn thoáng qua Nguyên Tích cùng nhóm người An đế quốc, liền xoay người rời xa đám đông. Y theo bản năng sờ lên chiếc nhẫn mà Nguyên Liệt đặt ở trong ***g ngực, thấp giọng nói một câu, "Nguyên Liệt. Nếu ta đi khỏi ngươi, chớ có trách ta."

Sinh hóa thú màu vàng chú mục vào Phượng Già Lăng, trong mắt hiện lên thèm khát, đầu lưỡi liếm liếm nhịn không được mà chảy ra nước miếng.

Phượng Già Lăng lạnh lùng nhìn con sinh hóa thú trước mặt, không tiếp tục lui bước mà quyết định xuất ra cơ giáp. Ngay lúc y vuốt đến chiếc nhẫn kia thì bỗng nhiên nó phát ra một trận bạch quang chói mắt, chậm rãi khuếch tán, bao trùm lấy Phượng Già Lăng.

Trong mắt Phượng Già Lăng hiện ra tia khiếp sợ khó gặp. Rõ ràng Nguyên Liệt đã đem chìa khóa cởi bỏ phong ấn cho y đặt trong chiếc nhẫn. Trách không được y không sao có tìm được phương pháp. Trách không được, Nguyên Liệt chưa bao giờ rời khỏi chiếc nhẫn.

Ở trong bạch quang, khóe miệng Phượng Già Lăng vểnh lên lên, lộ ra nụ cười khiến người khác phải thất thần. Nguyên Liệt quả nhiên sẽ không nhẫn tâm để cho y gặp phải nguy hiểm. Tự tay đem cái chìa khóa đưa đến trước mặt y, y đã thua.

Sinh hóa thú màu vàng trừng trừng nhìn bạch quang trước mắt, con mồi cực độ mê người dần dần phát ra khí tràng kinh người. Quanh thân mỹ nam tử phát ra năng lượng càng ngày càng mạnh, làm cho con quái thú không khỏi kinh tâm.

Ssinh hóa thú gào thét kêu một tiếng, cấp bách về phía Phượng Già Lăng chộp tới.

La Tiểu Lâu không dám tin nhìn quanh phòng khách, nơi nơi đều là hình ảnh mọi người cùng sinh hóa thú chiến đấu, cùng những tiếng hô hoảng sợ, không ngừng có người bị thương.

Cậu nhìn đến con sinh hóa thú trực diện giao tranh cùng Nguyên Tích, trong lòng đau đớn kịch liệt, cậu biết, Nguyên Tích tính toán tốc chiến tốc thắng là vì nguyên nhân gì.

La Tiểu Lâu rất nhanh phát hiện mặt khác của sự kiện đáng sợ này, máu của La Thành Vận quả thật làm cho thần trí của cậu tạm thời thanh tỉnh, thế nhưng cậu tựa hồ khống chế không được thân thể của chính mình, muốn trợ giúp mọi người mà không sao động thủ được. Rốt cuộc, La Tiểu Lâu lại chậm chạp xoay người, đi lên tầng thứ sáu.

La Tiểu Lâu từng nghĩ tới rất nhiều lần, làm thế nào trừ bỏ đi Ngoan, bất luận trả giá cái gì đi nữa. Thế nhưng, cậu đã đánh giá thấp cái thứ trong thân thể mình. La Tiểu Lâu cực kỳ lưu luyến, quay đầu lại nhìn Nguyên Tích, đem phần còn lại của nguyên lực đang cố gắng đối kháng với Ngoan, tất cả đều tập trung đến ngực. Với sự mò mẫn bao ngày qua của cậu, ngực chính là nơi có thể đơn phương thay đổi khế ước.

Đây là thứ duy nhất Nguyên Tích lưu cho cậu, mà Nguyên Tích thì luôn gấp gấp nối lại khế ước, nhưng La Tiểu Lâu lại dùng đủ lí do để kéo dài. Cậu muốn khi toàn bộ Ngoan trong cơ thể bị trừ bỏ thì mới cùng Nguyên Tích một lần nữa ký kết khế ước.

Thời điểm La Tiểu Lâu đi đến cánh cửa của tầng thứ sáu, một người toàn thân là máu đã chắn trước mặt cậu.

La Tiểu Lâu ngẩng đầu, thấy được nụ cười sáng lạng của Nguyên Tích, nụ cười mang theo huyết sắc lại vô cùng mê người.

Nguyên Tích vươn tay ôm cậu, "Ta không phải đã nói, ngươi nên chờ ta sao?" Cái ôm ấm áp trước sau như một thật làm người ta an tâm.

La Tiểu Lâu tuyệt vọng khi bị Nguyên Tích ôm vào trong ngực, tựa vào đầu vai hắn, cảm nhận được tay của mình đang hướng tới ngực của Nguyên Tích sờ soạng, móng tay sắc bén dần dần lộ ra.

Sau đó, móng tay sắc nhọn ấy run rẫy ấn xuống.

La Tiểu Lâu trên mặt một trận vặn vẹo, miễn cưỡng nuốt xuống máu tươi cùng thanh âm trong miệng. Trầm lặng tựa vào người Nguyên Tích một lúc lâu, mới từ trong đau đớn lấy lại tinh thần, miễn cưỡng cười nói, " Nguyên Tích, ngươi xem, bên trong tầng thứ sáu toàn là họa đồ tinh tế, ngươi đi giúp mẫu thân, sau đó dẫn ngài lại đây được không?"

Nguyên Tích phát giác La Tiểu Lâu càng ngày càng mềm mỏng, hắn thích La Tiểu Lâu dựa dẫm vào hắn. Nghe xong lời nói của La Tiểu Lâu, Nguyên Tích nghiêng đầu nhìn phòng khách tầng thứ năm đang hỗn loạn, do dự mà nói, "Nhưng một mình ngươi ở trong này, không có vấn đề sao?"

"Đương nhiên, ngươi xem, tầng thứ sáu trừ bỏ họa đồ, cái gì đều không có. Ta thực sự an toàn, hoặc là nói, toàn bộ địa cung này, đây là tầng an toàn nhất. Chúng ta phải nhanh đi khỏi địa cung, bên ngoài có rất nhiều người đang chờ đợi." La Tiểu Lâu cười nói, đồng thời, thản nhiên tắt đi nguồn điện của 125, đem vòng cổ màu lam lặng lẽ đặt vào túi áo của Nguyên Tích.

Nguyên Tích bị La Tiểu Lâu thúc đẩy rời đi, La Tiểu Lâu thì đứng lại trước cửa tầng thứ sáu, vẫn duy trì mỉm cười nhìn hắn. Thẳng đến đi ra ngoài thật lâu, Nguyên Tích mới dời đi ánh mắt, xoay người trợ giúp những người khác.

Âm thanh lạnh lùng trong thân thể La Tiểu Lâu hừ một tiếng, "Ngươi cứ nhiên có thể dùng phương pháp như vậy để đối phó ta, bất quá, cho dù bị thương, ta cũng sẽ chữa trị toàn thân chỉ torng vòng mười phút, phản kháng của ngươi là không có ý nghĩa gì."

Khóe miệng La Tiểu Lâu chảy ra dòng máu tươi, cậu không phải đã tìm ra biện pháp giết chết Ngoan, mà chỉ đơn giản là lợi dụng khế ước, đem sự tổn thương của Nguyên Tích chuyển lên người cậu mà thôi. Ai bảo Ngoan lựa chọn vị trí trái tim, mà nơi đó chính là nơi tình yêu dành cho Nguyên Tích tồn tại.

Âm thanh của Ngoan bỗng nhiên không quá lạnh lùng, trở nên vô cùng hấp dẫn, "Hãy lựa chọn đồng hóa cùng ta, ngươi sẽ vĩnh viễn được sống trong vũ trụ. Máu của ngươi cùng bọn họ bất đồng, ta tin tưởng, lúc này đây ta rốt cục có thể không bị diệt vong. Ngươi sẽ được chạm đến quyền lực cao nhất, sức mạnh cao nhất… cho dù ngươi muốn nam nhân kia, ta cũng có thể đem hắn tặng cho ngươi. Vậy là hoàn mỹ, đương nhiên, tình yêu cũng quả thật tốt đẹp làm cho người ta lưu luyến."

La Tiểu Lâu không hề để ý tới âm thanh trong cơ thể, xoay người đi lên tầng sáu.

Tầng thứ sáu giống với tầng thứ nhất, vẫn là những bức họa độ tinh tế, thế nhưng nhìn kỹ có thể nhận ra, những bức vẽ này so với tầng một vô cùng khác biệt. Nếu nhân viên nghiên cứu kỹ thuật ở trong này, bọn họ sẽ phát hiện một sự thật kinh người, đây là những điều chưa từng xuất hiện trong bất cứ họa đồ nào. Có lẽ là những khu vực xa xôi hơn, có lẽ là những sinh linh khác bên ngoài vũ trụ…

Mà lúc này đây những bức vẽ càng thêm rõ ràng, những tinh cầu chuyển động như là thực thể đồng dạng. Chân thật nhất chính là một phần nhỏ trong bức họa đồ, có hai cái địa phương nhìn rất quái dị, một chỗ tất cả đều là thuần trắng, nếu không chú ý, còn tưởng rằng đó là tinh cầu mang nhiều sương mù, thế nhưng, trên thực tế, nơi đó không có tinh cầu nào cả, chỉ có khí thể màu trắng đang không ngừng phun dũng, giống như vật còn sống bình thường.

Còn địa phương thứ hai thì khác biệt, nó là tinh khiết một màu đen, giống như bị chìm trong hắc ám, ngay cả ánh sáng cường đại cũng không thể tiến vào.

Khi La Tiểu Lâu hướng đến khí thể màu trắng, âm thanh trong cơ thể bỗng nhiên bất an, điên cuồng mà hô, "Dừng lại! Dừng lại! Ngươi muốn chết sao! Cái địa phương đó không thể đi vào! Từ từ, ta có thể ký sinh trong thân thể người khác, chúng ta cũng có thể trao đổi một vài điều kiện…"

La Tiểu Lâu mắt điếc tai ngơ, cứ thẳng đến khí thể màu trắng. Ngay lúc đó, cậu nghe tiếng quát: "La Tiểu Lâu, ngươi đang làm cái gì?"

Thanh âm kia hoang mang lại thật thận trong, La Tiểu Lâu xoay người, nhìn đến gương mặt tràn đầy bất an của Nguyên Tích.

La Tiểu Lâu nói, "Cứ ở chỗ đó, cục cưng à, không cần lại đây. Nếu ngươi tiến một bước, ta lập tức đi vào khí thể này."

Nguyên Tích biến sắc, trên vài phương diện hắn gần như dã thú là có trực giác, hiện tại hắn chỉ muốn đem La Tiểu Lâu kéo ra xa thật cái quần thể màu trắng kia. Tốt nhất là giam cầm cậu ở trong lòng ngực của mình! Thế nhưng hắn rất nhanh bị Phượng Già Lăng kéo lại.

La Tiểu Lâu vô cùng thâm tình mà nhìn Nguyên Tích, " Nguyên Tích, van ngươi, hãy đứng tại nơi đó và nghe ta nói, ta muốn nói cho ngươi mấy câu, chỉ vài câu mà thôi. Nguyên Tích, mấy ngày này ta suy nghĩ rất nhiều, ta phải thừa nhận, ta là một người thực sự ích kỷ, biết rất rõ trong thân thể có Ngoan, là căn nguyên mang đến cho người đủ nguy hiểm đích, nhưng vẫn duy trì ở cạnh ngươi mà không muốn ly khai. Bởi vì ta thật sự muốn được sống. Ta thật là một kẻ không có trách nhiệm, thậm chí còn nghĩ, nếu sự tình biến chuyển xấu đến không hồi cứu vãn, người sẽ cùng ta rời đi, mang theo con của chúng ta…"

"Ta nguyện ý! Chỉ cần ngươi lại đây, ta thì nguyện ý! Ta sẽ dẫn ngươi đi khỏi, cùng nhau tìm biện pháp giải quyết, chúng ta nhất định sẽ tìm ra biện pháp!" Nguyên Tích run rẩy quát, hắn tức giận đến ánh mắt đều đỏ lên.

La Tiểu Lâu lộ ra nụ cười dịu dàng, " Nguyên Tích, ta biết, tuy rằng bề ngoài nhìn không ra, nhưng ngươi chính thực là một người vô cùng đáng yêu. Không một ai có thể hoàn mỹ hơn người được. Cho nên ta không dám hỏi ngươi, thế nhưng, câu trả lời của ngươi vẫn như cũ đã khiến ta thực sự được giải thoát. Bất quá, hiện tại, ta đã không thể đi khỏi nơi này. Từ khi tiến vào tầng thứ năm ta đã nhận ra, Ngoan đã bắt đầu sống lại, nó hiện tại thậm chí có thể khống chế ta xuống tay với ngươi. Càng đáng sợ chính là, nó đã kích hoạt biến dị bạch tuộc nhân ở tầng thứ hai, những tiêu bản ở tầng thứ năm cũng chính là Ngoan, sinh hóa thú chẳng qua là kẻ trông coi mà thôi. Ngoan sẽ sống lại, sẽ đem mọi người biến thành thứ quái vật giống như tiêu bản cuối cùng, sau đó hoàn toàn hủy diệt vũ trụ."

" Nguyên Tích, ta thực sự ích kỷ, ta luôn muốn sống sót để đi khỏi nơi này, so với mọi người cái khao khát đó càng mãnh liệt hơn. Thế nhưng, sự ích kỷ đó không thể ngày một lớn hơn được nữa. Nguyên Triệt đại ca, Thiểu Thiên, Nguyên Liệt bệ hạ, La Thành… Phụ thân ta, Arthur còn có rất nhiều người phải hy sinh, bọn họ còn đang chiến đấu, còn đang chờ chúng ta. Ta không thể để cho cả nhà chúng ta trở thành phế tích bị hủy diệt, ta nhất định phải giết chết nó, ta không thể để cho nó sống lại. Ta chỉ có thể vì các ngươi làm một ít chuyện cỏn con này."

Như chứng minh lời nói của La Tiểu Lâu, bên ngoài, địa cung tầng thứ hai, vốn sắp tiêu diệt triệt để bạch tuộc nhân, chẳng biết tại sao một giờ trước lại bắt đầu tăng nhiều, hơn nữa còn bạo tàn hơn. Càng đáng sợ chính là, bọn họ nhưng người lãnh đạo tối cao đã mất đi liên hệ. Biến dị bạch tuộc nhân càng ngày càng nhiều, tất cả người của các nền văn minh cũng đã chống đỡ không được.

Arthur toàn thân đẫm máu, thế nhưng vẫn như cũ đứng chắn ở An đế quốc trước nhất. Hắn lại chém ra một đao, nghĩ đến cái kẻ luôn bình tĩnh xinh đẹp… Âm thầm may mắn, may mắn là hắn thay Mộ Thần vào đây.

Nhưng mà, ngay tại thời điểm hắn cảm thấy bọn họ không thể kiên trì đi được nữa, giống như trong nháy mắt, biến dị bạch tuộc nhân bỗng nhiên không hề công kích nữa.

Bên phòng khách hai tầng thứ hai bỗng nhiên xuất hiện hai chiếc bóng thật lớn, lái hai cơ giáp rời đi. Người lái cơ giáp hoàn toàn không nhìn những trận công kích của bọn họ đối với biến dị bạch tuộc nhân, thẳng một đường vội vội vàng vàng li khai.

“Hắn… bọn chúng đi đâu vậy?”

“Mặc kệ, đã thật sự chống đỡ không được…”

Những người ở tầng thứ hai đều nằm ngã trên mặt đất, cũng không quản biến dị bạch tuộc nhân vì sao ngừng lại, cũng không còn sức quan tâm ai đã rời đi…

Ở tổng bộ, một gã quan quân sắc mặt trắng bệch vội hồi báo với Mặc Gia công tước, “Công tước, bạch tuộc nhân bỗng nhiên hoàn toàn không nghe chỉ lệnh của chúng ta, bọn chúng, bọn chúng đều ly khai!”

“Các ngươi rốt cuộc đang làm cái gì?! Bọn chúng đều đi đâu?” Vốn đã nắm chắc phần thắng, Mặc Gia công tước bất giác sắc mặt âm trầm xuống, hắn không muốn nghe đến bất cứ lí do ngoài ý muốn nào.

“Bọn chúng, bọn chúng tựa hồ hướng tới Theles…”

Mặc Gia công tước biến sắc, không để ý biểu muội cùng Nguyệt Thượng, rất nhanh vọt tới khống chế trước đài.

Tại nơi mà không ai nghe thấy được, Ngoan ở trong cơ thể La Tiểu Lâu phát ra tiếng kêu thảm thiết. Hắn hoàn toàn không ngờ rằng, bản thân không thể trong vòng mười phút tiêu hủy tổn thương, còn bị La Tiểu Lâu lợi dụng dòng gien vương giả của Ngoan để khống chế biến dị bạch tuộc nhân, thậm chí tiêu diệt luôn cả những thứ đang sống lại của Ngoan. La Tiểu Lâu làm sao dám làm ra loại sự tình này! Thật muốn chết sao…

La Tiểu Lâu cuối cùng liếc mắt nhìn Nguyên Tích, lui dần về phía sau, “ Nguyên Tích, thời gian ta tới nơi này cũng không dài, thế nhưng gặp được ngươi, cùng ngươi kết hôn, ta thực sự hạnh phúc, bất luận phát sinh tình huống nào, ngươi đều vẫn ở bên cạnh ta, cho dù khoảnh khắc cuối cùng của cuộc đời ta.”

“ Nguyên Tích, ta yêu ngươi.”

La Tiểu Lâu nói xong câu sau cùng, hoàn toàn mà vùi sau vào quần thể màu trắng. Tại ví trí trung tâm, khí thể màu trắng càng thêm nồng đậm, như vật chất có sự sống, cuốn lấy La Tiểu Lâu khuất dần.

“—— Không!” Nguyên Tích trong mắt tràn đầy kinh hoảng cùng thống khổ, không dám tin mà nhìn bên kia, không cách nào hình dung sự thống khổ tột cùng. Hắn không thể tin đây là sự thật. Khi hắn nhất quyết lao đến, lại bị Phượng Già Lăng chế trụ cổ tay.

Nguyên Tích một hồi lâu mới thanh tỉnh lại. Hắn không kêu oán nữa, vẻ âm trầm tĩnh lặng chẳng thể khiến sự thống khổ chung quanh giảm đi nửa phần. Chỉ cần liếc ánh nhìn một cái, có thể cảm cảm nhận đau thương trong tuyệt vọng bất lực.

Phượng Già Lăng đặt bàn tay trên vai Nguyên Tích, đè nén tâm tình, nói, “ Nguyên Tích, ngươi muốn làm gì? Ngươi không biết cái thứ này có thể cắn nuốt người sao? Ngươi đi đến đó, chỉ có thể cùng La Tiểu Lâu tự diệt, ngươi mặc kệ con của các ngươi ư? Ngươi muốn bọn chúng đồng thời mất đi hai vị phụ thân?”

Nguyên Tích kinh ngạc nhìn lại quần khí thể màu trắng, một hồi lâu mà mới nghiêng ngả lảo đảo trụ vững, khi Phượng Già Lăng tính toán lại một lần nữa ngăn cản hắn, Nguyên Tích bỗng nhiên nói, “Mẫu thân, ta sẽ không làm cái gì.”

“La Tiểu Lâu ở đâu?” Âm thanh của La Thành Vận theo cạnh cửa lạnh lùng truyền tới.

Phượng Già Lăng quay đầu nhìn La Thành Vận một cái, tuy rằng đối phó với biến dị sinh hóa thú, y vẫn như cũ không nao núng mà đánh bại quái vật. Phượng Già Lăng lại nhìn về phía khí thể màu trắng, âm thanh khô khan mà nói, “Cậu ta ở đó.”

La Thành Vận biến sắc, đi đến bên người Nguyên Tích, cùng nhau xem xét mật độ nồng đậm của khí thể màu trắng, cuối cùng, La Thành Vận lãnh đạm quay đầu hướng về Phượng Già Lăng, “Nếu quay trở lại, cánh cửa kia, ngươi có thể giải quyết?”

Phượng Già Lăng sửng sốt, lập tức nói, “Có thể.”

La Thành Vận gật gật đầu, bình tĩnh nhìn vào khí thể màu trắng, lướt qua Nguyên Tích, tiến lên hai bước, đưa tay chậm rãi duỗi xuyên qua.

Nguyên Tích sững sốt nhìn về phía La Thành Vận, hắn thậm chí không thể tiếp cận đến bạch khí kia. Chỉ cần đến gần là máu trong thân thể như bị ngưng động. La Thành Vận rõ ràng có thể đưa tay luồn vào trong, ông ta có thể cứu La Tiểu Lâu!

Trái tim của Nguyên Tích một lần nữa nhói lên, hắn cảm thấy lại một lần nữa cảm nhận được nhịp đập của sự sống trong ***g ngực mình.

Bàn tay La Thành Vận xuyên vào bên trong bạch khí, có thể nhìn ra từ vị trí trung tâm có gì đó đang dần tan rã. Như là qua một thế kỷ như vậy lâu, tay La Thành Vận bắt đầu thu trở về.

Cuối cùng, một thân người giống như bị đóng băng được mang ra theo.

Phượng Già Lăng lập tức tiến lên đỡ lấy La Thành Vận, sau đó từ trong tay lấy ra vật trong suốt, nhẹ nhàng nhấn một cái, một khối quan tài trong suốt đích xuất hiện trước mặt bọn họ.

Phượng Già Lăng đem La Tiểu Lâu để vào trong quan tài, nhìn về phía La Thành Vận, "Cậu ta không là vật thí nghiệm của ngươi sao? Ngươi như thế nào chấp nhận tiêu hao lực sinh mệnh đưa cậu ta ra? Hơn nữa, biết rõ thứ cứu được chỉ là một khối thi thể như thế này?"

Trên mặt La Thành Vận lộ ra thần sắc mệt mỏi cực độ, ngồi trên mặt đất, không trả lời Phượng Già Lăng. Nhìn La Tiểu Lâu ở trong quan tài, ngón tay nhẹ nhàng xoa một chút, mặt không chút thay đổi mà nói, "Ly Khuynh, thực nghiệm của ta đã xong, con của nàng đúng là hoàn mỹ nhất, vô luận là huyết mạch hay là những phương diện khác… Nó vẫn đều tốt lắm, ngươi có thể yên tâm."

(Ly Khuynh là mẹ của La Tiểu Lâu)

Lúc này, Những người bên ngoài cũng chật vật tiến vào tầng thứ sáu, bọn họ rốt cục đã giải quyết được sinh hóa thú.

Ánh mắt La Thiểu Thiên nhìn đến quan tài, hắn liền rất nhanh đi tới, trên mặt tràn đầy thống khổ, từ từ cúi xuống, không chuyển mắt mà nhìn khối thi thể như đã hóa đá lạnh lùng.

Thời điểm muốn rời khỏi tầng thứ sáu, ánh mắt Phượng Già Lăng không tự chủ được liếc nhìn chốm màu đen bên cạnh bạch khí. Đó là điểm mấu chốt tinh tế. Không có ai biết, những bức họa đồ ở tầng thứ sáu này xa lạ với tất cả mọi người, lại là vô cùng quen thuộc đối với Phượng Gài Lăng. Cái điểm tinh tế đó, chính là kết thông với đường về nhà y, về với quê hương của y.

Nguyên Tích mang theo quan tài đi cuối cùng, lúc ngang qua Phượng Già Lăng, hắn thấp giọng nói, "Mẫu thân, người cũng muốn rời khỏi phụ thân sao?"

Phượng Già Lăng sửng sốt, cuối cùng đành đi theo Nguyên Tích ra khỏi tầng thứ sáu.

Khi phiến đá cần lượng năng lượng cực lớn bị Phượng Già Lăng mở ra, đám người của Ethedis không dám tin mà trợn tròn mắt, cho dù là người của An đế quốc, cũng trợn mắt há hốc mồm, vương hậu bệ hạ của bọn họ, thật sự là quá lợi hại…

Địa cung rất nhanh tiến hành quá trình tự hủy, tất cả mọi người đều nhanh chóng rời đi.

Trừ Ethedis cùng An đế quốc âm thầm lấy được khoa học kỹ thuật của cao cấp văn minh, những cấp van minh khác cũng xem là thắng lợi trở về.

Chỉ riêng Theles, bọn họ đang gặp phải chính là vô số cao cấp biến dị bạch tuộc nhân tiến công.

Đế quốc cùng liên bang rốt cục có thể hòa hoãn, tiến công của bạch tuộc nhân không hề tăng nhiều, cũng không có dấu hiệu tăng mạnh lên. Chiến tranh tuy rằng vẫn còn tiếp tục, thế nhưng hy vọng đã ở cách đó không xa, có thể thắng lợi.

Tại hoàng cung, Nguyên Tích một mình nhìn La Tiểu Lâu nằm trong quan tài trong suốt, cuối cùng lạnh lùng nói, "Ngươi vĩnh viễn sẽ không nghe được lời của ta nói, ta sẽ không nói, ta yêu ngươi."

Ba năm sau, chiến tranh đã trở thành lịch sử, An đế quốc bước vào giai đoạn phục hưng. Ethedis trở thành tam cấp văn minh, dị thú tuy rằng không bằng Ethedis, thế nhưng cũng đồng thời trở thành văn minh cấp ba.

Sau khi An đế quốc ở trải qua một hồi thảm thiết của chiến tranh, cũng không sa sút đi xuống, mà là rất nhanh tiến nhập vào hàng ngũ nhị cấp văn minh.

Theles vì đại cục của đế quốc mà suy nghĩ, cuối cùng buông tha cho Mặc Gia công tước, dã tâm bừng bừng của A Địch Tác bệ hạ bị Thanh vương thay thế, trở thành Theles đế vương, miễn cưỡng bảo vệ địa vị cho nhị cấp văn minh.

Liên bang hoàn toàn trở thành nước phụ thuộc của Theles, phát triển chậm chạp không ra khỏi văn minh bậc một. Thế nhưng ngay lúc Mặc Gia công tước bị phế truất, Nguyệt Thượng đã bắt đầu nghĩ biện pháp phát triển lớn mạnh liên bang.

An đế quốc hoàng cung.

Nguyên Dục ba tuổi đầu đang vội vàng chạy đến phòng của phụ thân. Lúc này, phụ thân nhất định ở trong phòng ngủ, trông chừng mẫu thân, tuy rằng phụ thân luôn tự nói với nó rằng hắn tuyệt không yêu mẫu thân.

Một người khác cũng ở trong phòng nghỉ, Nguyên Liệt quyến luyến mà nhìn người yêu trong ***g ngực. Phượng Già Lăng không có đi, thật sự là quá tốt, cho tới bây giờ, y nghĩ tới còn thấy sợ, kia một lần, thiếu chút nữa thì mất đi Già Lăng.

Hôn môi người yêu một chút, Nguyên Liệt hỏi, "Vì cái gì không nói cho Nguyên Tích biết, cái quan tài kia có chức năng chữa trị đặc thù?"

Phượng Già Lăng liếc mắt nhìn Nguyên Liệt một cái, "Nếu nói cho hắn biết, La Tiểu Lâu không sống lại được, ngươi cảm thấy Nguyên Tích còn có thể tiếp tục chống đỡ nữa sao? Hắn đều nhanh biến thành khối băng có trái tim như tro tàn."

Cửa phòng ngủ bị đẩy ra một cái, Nguyên Dục cõng 125 trên lưng đưa cái đầu nhỏ vào thăm dò, thấy phụ thân vẫn là đang ngồi cạnh quan tài.

Qua hai giây, Nguyên Dục bỗng nhiên trừng lớn mắt, nó… Đúng là hoa mắt sao, nó tựa hồ nhìn đến, ngón tay của mẫu thân giật giật.

297. Chương 294: Hạnh Phúc (1)

Trong phòng ngủ ấm áp thoải mái, La Tiểu Lâu tiếp nhận ly trà nóng mà quản gia tiên sinh đưa tới, cười nói tạ ơn.

Quản gia tiên sinh lại chỉ huy thị nữ mang lên hoa quả tươi cùng điểm tâm, mới ôn hòa nói, "Điện hạ, ngài mới vừa tỉnh lại, tuy rằng nói phải chú ý nghỉ ngơi, thế nhưng cũng có thể cho người đẩy ngài ra ngoài đi dạo chung quanh, ngay lúc thời tiết bên ngoài thật đẹp, đối với khôi phục của ngài cũng sẽ có lợi."

"Ta nhất định đi, cám ơn ngài." La Tiểu Lâu giương mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Trời xanh biếc gió dạt dào, lá thu muôn phần hồng đỏ, trong gió nhẹ còn đưa tới tươi mát của bùn đất, cùng hương của hoa Tử Đinh Lan.

Hết thảy đều có vẻ đẹp như thế sảng khoái, La Tiểu Lâu gần như tham lam mà nhìn, cảm thụ được, đồng thời đáy lòng đã kích động.

Cậu đã trở lại! Thật tốt! Cậu còn sống trở lại! Sau khi quyết định mang theo Ngoan cùng chết, La Tiểu Lâu đã biết cậu cùng với hết thảy tốt đẹp phải nói lời từ biệt, thật là có bao nhiêu lưu luyến thế giới nhân hòa. Cho dù có thể cứu vớt mọi người, thế nhưng cậu cũng phải thừa nhận trong nháy mắt đó đúng là thống khổ tuyệt vọng. Nếu lại đến một lần nữa, La Tiểu Lâu không cho là cậu còn có thể cố lấy dũng khí mà hy sinh —— anh hùng gì gì đó cho tới bây giờ đều không thích hợp với cậu.

Thế nhưng, sự thật lại cho cậu điều kinh hỉ, cho nên cậu bây giờ còn không thể tin đây là sự thật.

Thế nhưng Nguyên Tích, còn có đứa nhỏ ba tuổi, Phượng Già Lăng cùng Nguyên Liệt, 125 cùng người máy lắm mồm- Tiểu Bát, Nguyên Nặc, quản gia tiên sinh… Mỗi người đều là quen thuộc, cũng đều là rất chân thật.

La Tiểu Lâu che ánh mắt, hạnh phúc mà muốn khóc lên. Cho tới bây giờ, cậu mới biết được, mình có bao nhiêu lưu luyến thế giới này, này là nhà của cậu a.

Nếu thật tình muốn nói một chút không đẹp duy nhất, đại khái chính là… Từ khi cậu tỉnh lại, Nguyên Tích không hề cùng cuậ nói chuyện. Mỗi lần nhìn thấy cậu đều lạnh như băng, hơn nữa, còn làm giảm hết mực có thể thời gian hai người gặp nhau.

Càng quá đáng chính là, Nguyên Tích còn không cho Nguyên Dục lại đây gặp cậu. La Tiểu Lâu bức thiết mà muốn ôm ôm hài tử, thế nhưng, không có cách nào, đứa bé kia tựa như được Nguyên Tích nuôi nấng từ nhỏ, đối với Nguyên Tích vô cùng thân cận, nói gì nghe nấy.

Nếu không phải mỗi ngày buổi tối Nguyên Tích còn trở về ngủ, cậu đều phải hoài nghi Nguyên Tích có phải hay không đã có tình yêu mới!

Được rồi, cậu biết cậu có sai, không để ý cảm nhận của Nguyên Tích, ở trước mặt hắn làm ra chuyện như vậy, thế nhưng cậu thật vất vả đã trở lại, chẳng lẽ bọn họ sẽ không nên trước hòa hảo sao, thật không biết Nguyên Tích ngốc nghếch này rốt cuộc không được tự nhiên cái gì…

La Tiểu Lâu trong sự hưng phấn kích động mà hơi chút tỉnh táo lại, bắt đầu lo lắng như thế nào làm cho Nguyên Tích tha thứ cậu. Từng trải qua buốt giá như băng của một trận sinh tử, tình cảm của cậu đối với Nguyên Tích chẳng tí nào nguội lạnh, tương phản, cậu cảm thấy chính mình càng muốn khao khát Nguyên Tích.

Cửa lặng lẽ mở ra, một mái đầu đen nhỏ xíu dò xét tiến vào, đôi mắt to vụt sáng mang theo tò mò trộm theo dõi La Tiểu Lâu. La Tiểu Lâu trong lúc nhất thời trái tim muốn tan chảy, đứa nhỏ này gần như là bản sao hoàn chỉnh của Nguyên Tích, diện mạo đáng yêu lại tinh xảo, ánh mắt nhìn vào lại mang vẻ kiêu ngạo hông thể sao lãng được.

La Tiểu Lâu hướng nó vẫy vẫy tay, đứa bé kia lắp bắp kinh hãi, đại khái thật không ngờ chính mình nhìn lén sẽ bị phát hiện. Nó đem cánh cửa phịch một tiếng đóng lại, xoay người chạy đi.

La Tiểu Lâu không thể thu hồi ánh mắt, trong lòng uể oải âu rầu, cánh cửa lại nhoáng lên một cái, thân ảnh xanh biếc mập mạp khẽ đi đến. Mà phía sau nó, còn có tiểu người máy cứ lập lò chạy chạy, trốn trốn.

"125!" La Tiểu Lâu kinh hỉ mà kêu lên, "Úc, này là Tiểu Bát sao? Ngươi vẫn còn dùng thân thể này a?"

125 hé ra nét mặt bí xị, bước chân thong đi tới, vểnh cái đuôi nhảy đến lên giường, đưa lưng về phía La Tiểu Lâu, hừ một tiếng, "Cậu đừng hy vọng tôi sẽ khinh địch như vậy mà tha thứ! Rõ ràng lạnh lùng tắt máy của tôi…"

Nói là nói như vậy, 125 vẫn ngoan ngoãn cho La Tiểu Lâu kiểm tra thân thể.

Tiểu Bát nhăn nhó theo phía sau 125 tìm hiểu, hoàn toàn học theo bộ dáng làm lão đại của 125, nhỏ giọng cùng La Tiểu Lâu nói, "Ngươi, nhĩ hảo."

Nhìn Tiểu Bát im lặng ngồi ở bên giường, La Tiểu Lâu nở nụ cười, đem 125 đang bận rộn ở trên người ôm lấy, nhu hòa âm thanh nói: "Được rồi, ta hướng ngươi xin lỗi, cục cưng, khi đó ta không phải nhất thời sốt ruột, nghĩ không ra biện pháp khác sao… Ta cũng không thể mang theo ngươi đi cùng."

Dừng một chút, La Tiểu Lâu còn nói thêm, "Ta còn hy vọng ngươi lưu lại giúp ta chăm sóc đứa nhỏ, người khác ta cũng lo lắng."

Tiểu Bát thoáng hâm mộ mà nhìn 125 bị La Tiểu Lâu ôm vào trong ngực, tư thế ngồi ở bên giường càng ngọ nguậy.

125 rất nhanh đã đem hai tay để qua sau đầu, kiêu ngạo nói, "Đó là đương nhiên, chỉ có ta mới có thể chăm sóc hảo cho mấy tiểu bảo bối. Ta gần như mỗi ngày cùng bọn chùng ngủ, hiện tại bọn chúng càng ngày càng mượt mà đáng yêu —— "

La Tiểu Lâu trừng mắt nhìn, trong đầu vầng sáng chợt lóe, kinh hỉ hỏi han, “Bọn chúng? Có phải hay không Nguyên Nguyên cùng những đứa nhỏ khác? Bọn chúng có bộ dáng thế nào, ta còn chưa thấy qua đâu!”

125 ngây người một chút, lắp bắp mà nói, “Bọn chúng, bọn chúng… Còn chưa nở, thế nhưng ta dám khẳng định, mấy ngày nay sẽ hảo hảo ấp trứng!”

“Được rồi…” La Tiểu Lâu vừa vui vừa lo, vui chính là cậu không bỏ qua giai đoạn lớn dần của hai đứa trẻ kia, còn lo chính là thời gian dài như vậy mà trứng chưa nở, thật không có vấn đề sao.

125 rất nhanh nhảy xuống giường, “Thân thể của ngươi qua một thời gian ngắn sẽ không có việc gì, ta, ta đi về trước.”

“Từ từ!” La Tiểu Lâu vội hô lên, “Ngươi đưa bọn chúng đến cho ta nhìn qua đi.”

125 nhảy dựng, kêu lên, “ Nguyên Tích sẽ giết ta a! Ngay cả việc tới thăm cậu, tôi còn phải lén sau lưng hắn! Đương nhiên, nếu cậu nguyện ý đem bộ dụng cụ nấu ăn kia, cũng không phải không thể mạo cái hiểm ——— ”

La Tiểu Lâu vẻ mặt hắc tuyến, “Được rồi, sẽ là của ngươi.”

“Còn có hộp năng lượng của ta, từ khi cậu ngủ say, tôi đã không có hàng trữ, cơ giáp chế tạo sư trong vương cung cũng không có hảo cấp cho tôi ——— ”

“Chờ ta khỏe hơn, ta sẽ làm cho ngươi.” La Tiểu Lâu nghiến răng nghiến lợi mà nói. Đã qua ba năm không cung cấp hộp năng lương mà 125 vẫn đủ dùng, chứng tỏ trước đây nó đã biên thủ của cậu không biết là bao nhiêu.

“Vậy đi, cục cưng! Ngày mai hoàng cung có yến hội, Nguyên Tích buổi chiều sẽ không ở đây, tôi sẽ trộm mang bọn chúng tới.” 125 hưng phấn mà đưa cái đuôi nhọn đều hướng lên trời, hướng La Tiểu Lâu quẳng cái mị nhãn, “Tôi lập tức đi lấy b65 dụng cụ kia, tôi biết cậu để ở nơi đâu a.”

La Tiểu Lâu hết chỗ nói, “Ta cảm thấy chúng ta cần bỏ ra thời gian để nói về vấn đề riêng tư, quyền riêng tư của ta, chứ không bao gồm luôn quang não nhà ngươi.”

125 tiêu sái mà phất phất tay, đã nhanh chóng chạy ra ngoài.

Tiểu Bát hai mắt tỏa ánh sáng theo sát phía sau 125, a, a, đây mới là hình thức phục vụ chủ nhân trong lý tưởng quang não của nó a! Lão Đại chính là lão Đại, thật sự là quá thần kỳ!

Cuối buổi trưa, La Tiểu Lâu nhờ người đưa vào trong viện. Bởi vì thời gian ngủ say quá dài, thân thể cậu còn chưa khôi phục lại.

Hiện tại đúng là mùa xuân, trong sân nơi chốn hoa tươi nở, lá cây xanh mát làm người ta dễ chịu, lũ chim chóc cũng vui vẻ mà líu lo, kêu to, ngẫu nhiên còn nghiêng đầu đánh giá người đang ở trong vương cung, cùng đợi tiểu chủ nhân mang bánh mì đưa ra cho chúng.

Bảo thị nữ lui xuống, La Tiểu Lâu đắm chìm trong ánh nắng ban trưa, vừa nhẹ nhàng vuốt chân mình vừa nghĩ đến, rồi mọi thứ sẽ khá hơn.

Khi La Tiểu Lâu cảm thấy có chút buồn ngủ, một tràn tiếng cười thanh thúy truyền tới, còn có tiếng nói chuyện với nhau cùng tiếng bước chân dần dần đến gần.

La Tiểu Lâu hơi ngây người, đoàn người đã xuất hiện ở trước tầm mắt.

Dẫn đầu chính là một đôi nam nữ dung mạo tuyệt sắc, cô gái mang mái tóc vàng óng, mặc váy dài xinh đẹp, từng bước chân như vũ như khiêu, tao nhã lại mê người.

Nam nhân bên cạnh nàng đồng dạng một đầu tóc vàng, anh tuấn cùng một đôi đồng từ màu lam, kỳ dị lại xinh đẹp, môi mím thật chặc, cả người đều tản ra khí thế cao quý lạnh lùng. Lúc nhìn thấy La Tiểu Lâu đang ngồi trên xe lăn, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

“Di, ngươi là ai, sao lại ở chỗ này?” Cô gái tóc vàng kinh ngạc hỏi han, ánh mắt tò mò thỉnh thoảng liếc đến hai chân La Tiểu Lâu, trên mặt rõ ràng mang theo sự thương hại.

La Tiểu Lâu cũng nhăn lại lông mày, vốn đây là nhà mình lại phải nghe câu hỏi như thế thì cảm giác thật không sao vui vẻ được. Hơn nữa, chính mình lại không biết bọn họ là ai.

"Ngươi sao không trả lời ta? Không nghe câu hỏi của ta sao?" Cô gái xinh đẹp vì bị bỏ lơ mà có chút tức giận, đối đãi như vậy với một vị nữ sĩ, thật sự là quá thất lễ.

Thị nữ trẻ tuổi đi theo sau hai người cũng ngẩn ngơ, nàng tuy rằng không biết người trước mắt là ai, thế nhưng nếu có thể ở tại chỗ này, khẳng định chính là người hoàng cung cho phép lưu lại. Thời gian nàng tiến vào hoàng cung cũng không dài, vẫn muốn giữ lại công việc khó khăn có được này, nếu hai vị khách nhân ở đây ồn ào không vui, kia thật đúng là nàng thất trách.

Thị nữ bước lên phía trước, khuyên bảo vị tiểu thư không nên để tâm, thúc giục thời gian đã chậm trễ, vì yến hội buổi tối ngày mai, nàng còn nhiều lễ phục cần mặc thử cùng sửa chữa.

"Tát Lôi Nhĩ, không được náo loạn." Nam tử tóc vàng bỗng nhiên lạnh lùng mở miệng nói.

Cô gái tóc vàng hừ một tiếng, không nói. Nam tử tóc vàng tiến lên hai bước, kéo xe lăn của La Tiểu Lâu vào thảm cỏ bên cạnh, sau khi cô gái đi qua, hắn khom lưng xuống, cúi đầu hỏi La Tiểu Lâu, "Cần ta đưa ngươi đưa trở về không?"

La Tiểu Lâu tận lực ngã người ra phía sau tránh né, cự tuyệt nói, "Không cần, cám ơn."

Nam tử tóc vàng dừng một chút, đứng dậy cùng cô gái tóc vàng ly khai. Lúc đi được đoạn xa, còn quay đầu lại nhìn một cái.

La Tiểu Lâu không để ý đến, trong đầu chỉ có ý niệm làm thế nào hòa hảo với Nguyên Tích.

Vừa lúc, lại có một đám thị nữ trẻ đi qua, vừa đi còn vừa cười đùa.

"Thấy không, là Welder vương tử điện hạ đến từ nhị cấp văn minh, cùng Nguyên Tích điện hạ chúng ta cũng không sai biệt về phần tuấn mỹ đâu!"

"Ta cho rằng, hai vị vương tử điện hạ của chúng ta căn bản không người có thể so sánh."

"Tuy rằng hai vị điện hạ rất được ủng hộ, thế nhưng cũng phải thừa nhận khách quan a, Welder điện hạ vô luận thân phận hay là dung mạo, đều là khó gặp nha. Trời ạ, ta không nghĩ tới, ngài sẽ tự mình tham gia yến hội."

"Đúng vậy a, nghe nói thật không yên tâm, muội muội —— Tát Lôi Nhĩ công chúa thật sự là quá hạnh phúc!"

"Vị công chúa kia ngưỡng mộ Nguyên Tích điện hạ của chúng ta lắm a, nói không chừng nàng thực có hi vọng thành công, dù sao vài năm gần đây, trong những người theo đuổi vương tử điện hạ thì nàng xinh đẹp nhất."

"Đúng vậy nha, từ khi vương tử phi điện hạ xảy ra chuyện, Nguyên Tích điện hạ hoàn toàn không cho đề cập đến. Hiện tại thiên kim tiểu thư của đế đô ai mà không đem mục tiêu đặt ở điện hạ, nếu mà ngài chịu nhìn một cái, thì sẽ biết, bao nhiêu người thương ngài a…"

Trong lúc trầm tư La Tiểu Lâu lập tức giựt mình tỉnh lại, nheo nheo ánh mắt, quả nhiên thời gian mình ngủ say quá dài. Nguyên Tích rõ ràng đều có người theo đuổi, thoạt nhìn còn không ít, này —— này một chút cũng không làm cho người ta yên tâm!

Bọn thị nữ đã đi qua, La Tiểu Lâu thì vừa nghe được sự tình buồn bực.

Lúc này, lại có một nhóm người hướng nơi này đi tới, dẫn đầu đúng là Nguyên Tích. Hắn đang nghiêng đầu cùng Road công đạo cái gì, bộ dáng nghiêm túc trước sau như một làm người ta mê muội.

Thế nhưng, nghĩ đến chuyện vừa mới nghe được, La Tiểu Lâu cảm thấy vừa ngọt ngào vừa đau đắng.

Nguyên Tích rốt cục cũng chú ý tới La Tiểu Lâu, lập tức ngừng lại, những người ở người bên cạnh hắn đều ngây người một chút, liền tất cung tất kính đứng ở phía sau Nguyên Tích.

Nguyên Tích lạnh lùng nói, "Ngày mai nói sau, các ngươi về trước đi."

Sau khi đám người rời khỏi, Nguyên Tích mới lạnh lùng đi tới, đứng trước mặt La Tiểu Lâu, gần như hậm hực thô bạo mà nói, "Ai cho ngươi ra đây?!"

Nhìn đến gương mặt kia, La Tiểu Lâu hơi có chút kinh hoảng, hồi đáp, "Quản gia tiên sinh nói ta có thể đi ra đi dạo, hơn nữa, ta không thể tới nơi này sao?" Khi nào thì, cậu ngay cả hoa viên của hoàng cung cũng không thể tới, cho dù cậu ngủ ba năm, cũng không đến nỗi bị kỳ thị đến nông nỗi này đi…

Nguyên Tích gắt gao căng nét mặt, như là không muốn nói chuyện với La Tiểu Lâu hơn một câu, trực tiếp đẩy xe lăn hướng về phòng của họ.

Đi được hai bước, cảm thấy thật sự là quá chậm, hắn hung hăng ẳm La Tiểu Lâu lên, ôm cậu nổi giận đùng đùng mà trở về.

Trên đường có nhiều thị nữ mới nhập cung thấy qua tình cảnh này, bởi vì không biết La Tiểu Lâu nên đều kinh ngạc. Không biết vương tử điện hạ như thế nào lại ôm một nam nhân tuổi còn trẻ trở về. Nhưng nhìn đến sắc mặt Nguyên Tích, đều thức thời mà lách mình tránh ra.

Bọn họ tới phòng ngủ, mặt Nguyên Tích vẫn hầm hầm, tựa hồ tức giận, nhưng động tác đặt La Tiểu Lâu lên giường lại dị thường mềm nhẹ.

"Về sau phải thành thật ở trong phòng, nếu muốn đi ra ngoài thì cũng là do ta bảo quản gia an bài nơi chốn. Ta không hy vọng chuyện ngày hôm nay sẽ phát sinh." Nguyên Tích nhăn lại lông mày, không vui mà nói.

Rung chuông làm cho người ta đem bữa tối đưa đến trong phòng đến, Nguyên Tích thì hướng vào phòng tắm.

La Tiểu Lâu thật chẳng thể hiểu tâm tư của Nguyên Tích, bất quá, đi nơi nào tản bộ phơi nắng kỳ thật với cậu cũng không sao cả.

Hai người im lặng ăn xong bữa tối, La Tiểu Lâu đơn phương nói hết lời hay, thế nhưng Nguyên Tích chết sống không chịu nói với cậu một lời dư thừa. Cuối cùng, La Tiểu Lâu cũng đành chịu.

"Ngươi tính khi nào mang Nguyên Dục lại đây?" La Tiểu Lâu rốt cục nhịn không được phải hỏi.

Đang im lặng ăn cơm, Nguyên Tích lập tức như con mèo dựng lông, ánh mắt trừng lớn, "Ngươi đừng có vọng tưởng! Ta sẽ không dẫn nó tới đây!"

"Ngươi có thể hay không nói chút đạo lý, nó cũng là con ta!" La Tiểu Lâu nóng nảy.

Nguyên Tích lạnh lùng mà trào phúng nói, "Ngươi cũng biết nó con của ngươi, vậy ngươi có giáo dưỡng nó sao? Nó quen biết ngươi sao?"

La Tiểu Lâu không thể tranh cãi, ngủ vùi ba năm, bỏ lỡ thời gian ba năm cùng đứa nhỏ là chuyện cậu khó chấp nhận nhất.

Hôm nay bởi vì đưa La Tiểu Lâu quay về phòng ngủ, Nguyên Tích cũng hiếm thấy tính toán đi ngủ sớm.

Nhìn Nguyên Tích lim dim mắt, La Tiểu Lâu đưa tay đè xuống điều khiển, xe lăn ngừng lại ở bên giường, từ từ nâng lên vừa với độ cao của giường.

La Tiểu Lâu chuyển động thân thể, xoay người ngồi vào xe lăn.

Ở trên giường lớn cách hắn rất xa Nguyên Tích lập tức xoay người ngồi dậy, tức giận hỏi han, "Ngươi làm cái gì?"

La Tiểu Lâu trừng mắt nhìn, áp chế chua xót, nói, "Ta muốn đi tắm."

Nguyên Tích nháy mắt im lặng, hai ngày trước La Tiểu Lâu không thể di chuyển, đều là 125 giúp cậu vệ sinh, phương tiện lại mau lẹ, nhưng không có ngâm nước nên cậu muốn tìm lại cảm giác thoải mái ngâm mình trong bồn.

Ngay lúc La Tiểu Lâu mới vừa ngồi vào xe lăn, cánh tay mạnh mẽ của ai đó bỗng nhiên choàng qua ngực cậu, chặt lẽ ôm lấy rồi nâng cả cơ thể cậu lên. Nguyên Tích ghé vào lỗ tai cậu nói, "Thật sự phiền toái!"

La Tiểu Lâu sửng sốt, rồi mỉm cười yên tâm tựa vào người Nguyên Tích.

Tới phòng tắm, Nguyên Tích pha nước, chần chờ một chút, đem La Tiểu Lâu nằm trong lòng ngực cởi hết quần áo, sau đó đưa cậu bỏ vào trong nước.

Tiếp theo, Nguyên Tích liếc liếc mắt một cái, rất nhanh thì nghiêng đầu quay đi, lạnh như băng mà lại cứng ngắc mà nói, "Tắm xong rồi gọi ta, ta ngay tại cửa."

La Tiểu Lâu nghi hoặc nhìn ra cửa, không nhìn đến màu đỏ nhợt trên tai Nguyên Tích, chỉ là muốn nói, chẳng lẽ bởi vì thân thể của mình trở nên khó coi, cho nên đối với Nguyên Tích không có gì lực hấp dẫn sao?

La Tiểu Lâu gục đầu xuống, nhiều năm thân thể bất động càng thêm gầy yếu, cho dù ngâm mình trong nước ấm, làn da đều có vẻ quá mức tái nhợt.

Nguyên Tích nhịn trong chốc lát, có nên đóng cửa phòng tắm lại? Trong đầu hắn không ngừng hiện lên ý tưởng loạn xạ, nôn nóng vòng vo hai vòng, mở ra vòng tay liên lạc với quản gia tiên sinh, đưa ra chỉ thị, "Ngày mai sắp xếp vài người cho La Tiểu Lâu, dẫn cậu ta ra ngoài đi dạo, phải nhất nhất chiếu cố cẩn thận. Đừng như vừa rồi trong hậu viện không có ai ở cạnh bên".

Không lâu sau, La Tiểu Lâu đã bị Nguyên Tích dùng khăn lông lớn bao lấy, ôm trở về giường.

La Tiểu Lâu nghi hoặc nhìn Nguyên Tích, lại nhìn lại phòng tắm, không khỏi sờ soạng cằm, Nguyên Tích, không phải còn chưa tắm sao… Chẳng lẽ hắn kỳ thật đang rất bất mãn?

Hoặc dã, kỳ thật chính mình đối với Nguyên Tích vẫn có lực hấp dẫn?

Thời điểm Nguyên Tích lại nằm trên giường, La Tiểu Lâu lặng lẽ trở người đến bên Nguyên Tích, do dự hai giây, từ phía sau ôm lấy Nguyên Tích.

Nguyên Tích cứng đờ, tay rất nhanh chụp lên tay La Tiểu Lâu, tựa hồ tính toán đẩy cậu ra.

La Tiểu Lâu cúi đầu kêu một tiếng, " Nguyên Tích…"

Thân thể Nguyên Tích càng thêm cứng ngắc, động tác trên tay ngừng lại,

La Tiểu Lâu nhẹ nhõm thở dài một hơi, tay ôm thắt lưng Nguyên Tích bắt đầu vuốt ve, cậu đã nhớ hắn cực độ. Không biết là bởi vì vội vàng, hay là kích động, ngón tay của cậu khống chế không được mà run rẩy, giống nổi lên tâm bệnh khát khao da thịt đối phương.

La Tiểu Lâu một bên sờ một bên vô cùng ảo não, màn dụ dỗ lần này coi như thất bại rồi. Nhiều năm làm vợ chồng như thế, rõ ràng một chút kinh nghiệm đều không có.

Không đợi La Tiểu Lâu nghĩ đến phương pháp dụ dỗ tối hữu dụng, đầu óc Nguyên Tích gần như chấn động, bỗng nhiên một cái xoay người đưa cậu đè ở dưới thân.

La Tiểu Lâu rất nhanh đỏ mặt bởi kỹ thuật của chính mình, bàn tay người phía trên đã rất nhanh xé áo ngủ của cậu, càng kịch liệt vuốt ve mạnh bạo.

Trong ngực, thắt lưng sườn, cái mông…

Hơi thở đè nén của Nguyên Tích càng lúc cùng trầm đục, hắn cúi đầu, hôn xuống cổ La Tiểu Lâu, tiếp theo, lại di chuyển lên vai, trước ngực, không buông tha một chỗ nào. Cơ thể La Tiểu Lâu như bị thiêu đốt, nôn nóng mà vặn vẹo.

Nụ hôn của Nguyên Tích càng lúc càng dời xuống, cuối cùng hắn nâng lên hai chân La Tiểu Lâu, cúi đầu, ngậm vào dục vọng giữa hai chân cậu đang thẳng đứng.

La Tiểu Lâu cả kinh, lập tức muốn đẩy Nguyên Tích ra, cậu cậu cậu là muốn thân cận Nguyên Tích, lấy lòng Nguyên Tích, sau đó an phận ngủ ngoan, thế nhưng, hiện tại tựa hồ hoàn toàn trái ngược…

Nguyên Tích không vui mà trừng mắt nhìn La Tiểu Lâu, ngăn chặn hai chân cậu, hai tay trừng phạt vuốt ve vùng mông, lại đưa cậu ngậm vào càng sâu.

Khoái cảm tê dại thổi quét toàn thân La Tiểu Lâu, cậu rất nhanh không còn khí lực đẩy Nguyên Tích ra, miệng nhỏ giọng rên rỉ.

Rất nhanh, La Tiểu Lâu xuất thần đến đỉnh.

Cậu đỏ mặt, không dám nhìn Nguyên Tích. Nguyên Tích nuốt xuống toàn bộ, ngón tay tiếp tục mơn trớn trên người La Tiểu Lâu, từ từ chuyển người lên, hôn La Tiểu Lâu thật sâu.

Trong miệng mang theo hương vị của chính mình, tim của La Tiểu Lâu cấp tốc mà nhảy lên, mê muội động tình trong nụ hôn dịu dàng.

Hai tay La Tiểu Lâu một lần nữa vòng qua vai Nguyên Tích, Nguyên Tích bỗng nhiên đẩy cậu ra, toàn thân run rẩy, cấp tốc mà thở dốc vài cái, hung hăng trừng mắt nhìn La Tiểu Lâu xoay người nằm trở về.

La Tiểu Lâu theo tình cảm mãnh liệt lấy lại tinh thần, cọ đến phía sau Nguyên Tích, nhỏ giọng nói, " Nguyên Tích, ta, ta giúp ngươi —— "

"Không cần!" Nguyên Tích rất nhanh cư tuyệt.

"Nhưng mà…" La Tiểu Lâu rõ ràng đã đụng đến vị trí kia của Nguyên Tích, nó đã trướng lớn, thô to, đã hoàn toàn đứng lên.

"Không có nhưng mà! Ngủ!" Nguyên Tích thẹn quá thành giận mà quát, "Coi thân thể ngươi hiện giờ, nếu sinh bệnh, còn không phải cho ta càng nhiều phiền toái?!"

298. Chương 295: Hạnh Phúc (2)

Bởi vì ngủ sớm, ngày hôm sau La Tiểu Lâu tỉnh lại khi trời mới hửng sáng. Lập tức cậu cảm giác hơi ấm phía sau dính sát vào mình, Nguyên Tích đang vùi đầu ở hỏm cổ cậu, sợi tóc mềm mại rũ ngang cạnh sườn, cánh tay kia lại hữu lực mạnh mẽ vòng qua ôm lấy thắt lưng, đây quả thực giống như tư thế trước đây bọn họ không tách rời, làm cho người ta vừa quen thuộc lại an tâm. Trong khoảng thời gian ngắn, ngực La Tiểu Lâu trở nên dồn dập.

Bọn họ, này xem như hòa hảo sao.

Nếu đã như vậy, La Tiểu Lâu bắt đầu suy tính nói chuyện thế nào với Nguyên Tích về đứa nhỏ, chợt cánh cửa đã bị gõ vang lên.

La Tiểu Lâu ngẩn ra, đại buổi sáng ai lại đến tìm bọn họ? Nguyên Tích bị tiếng gõ cửa quấy nhiễu, thoáng tỉnh táo lại, mơ mơ màng màng mà duỗi thân, ngay sau đó càng mạnh bạo mà ôm chặt La Tiểu Lâu, tựa đầu ở trên người cậu cọ cọ, hoàn toàn giống một con mèo biếng nhác.

Liên tiếp những động tác làm cho thân thể La Tiểu Lâu cứng ngắc, mà người ngoài cửa căn bản không kiên nhẫn chờ đợi, đã tự mình mở cửa ra.

La Tiểu Lâu kinh ngạc giương mắt, phát hiện một vóc dáng nhỏ xíu mặc áo ngủ chạy tiến vào. Là Tiểu Nguyên Dục!

La Tiểu Lâu kinh hỉ nhìn Nguyên Dục lập tức chạy tới giường lớn, cuối cùng bám bên cạnh giường, thanh thúy mà kêu lên, "Phụ thân! Ân…" Ánh mắt nó vụt sáng lại tối sầm xem xét xem xét La Tiểu Lâu, mới kêu lên, "Mẫu thân."

La Tiểu Lâu hận không thể đem đứa nhỏ ôm vào lòng ngực một phen, trên thực tế cậu cũng sẽ làm như vậy, ngồi dậy, đem đứa nhỏ nhẹ nhàng ôm đến, La Tiểu Lâu cảm thấy thỏa mãn mà sửa sai Nguyên Dục, "Kêu là ba ba"

Nguyên Dục không giãy giụa, im lặng để cho La Tiểu Lâu ôm, ánh mắt nhìn về phía Nguyên Tích, giống như ở trưng cầu ý kiến của Nguyên Tích vậy.

La Tiểu Lâu nhất thời cảm thấy trong lòng vừa chua xót lại hâm mộ, đứa nhỏ này thật sự là rất gần gũi với Nguyên Tích. Bất quá, cảm giác ôm đứa nhỏ so với trong tưởng tượng tốt đẹp hơn nhiều.

Ngay lúc Nguyên Dục mở cửa tiến vào thì Nguyên Tích đã thanh tỉnh, liếc nhìn qua một lớn một nhỏ trên giường sắc mặt hắn đột nhiên đỏ lên, đưa tay tính đẩy La Tiểu Lâu ra —— xem ra La Tiểu Lâu đúng là hạ quyết tâm câu dẫn hắn! Bắt đầu từ tối hôm qua, cậu cứ thế là làm nũng dính chặt lấy hắn! Càng hận chính là hắn đã quyết giáo huấn La Tiểu Lâu, suốt đời phải ghi nhớ sự lạnh lùng của hắn, thế mà rốt cuộc lại căn bản không có biện pháp chống cự.

Hơn nữa, hắn không phải không thừa nhận, La Tiểu Lâu như vậy rất mê người, làm cho tâm can hắn phát run. Ban năm qua hắn phải cam chịu dục vọng, chống cự thứ mê dẫn này thật là vô phương. Nên hiện tại chỉ nghĩ đến đã khiến cho hắn hưng phấn mà khó có thể tự chế…

Sắc mặt Nguyên Tích đen lại hắc, chung quy không buông tay ra, ôm thắt lưng mềm mại của La Tiểu Lâu, mặt băng bó, lại nhịn không được liếc nhìn tiểu Nguyên Dục mang vẻ mặt ấm áp ngồi trong lòng La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu cùng tiểu Nguyên Dục cùng nhau ngẩng đầu nhìn hắn, Nguyên Tích trong lòng nhất thời giống có con mèo vươn vuốt, ho khan một tiếng mới che dấu sự khác thường trong lòng, âm thanh mang theo một tia ám ách mà nói, “Kêu ba ba cũng không phải là không thể được.”

Tiểu Nguyên Dục ngoan ngoãn ngẩng đầu, trong ánh mắt chờ mong của La Tiểu Lâu, nhỏ giọng kêu lên, “Ba ba.”

“Tiểu Dục…” La Tiểu Lâu thở dài một tiếng, đem đứa nhỏ gắt gao ôm vào lòng ngực, môi dán trên mái tóc mềm mại của đứa nhỏ, ánh mắt thoáng đỏ, nhẹ giọng nói, “Tiểu Dục, hôm nay có thì giờ rãnh không? Muốn hay không lưu lại bên với ba ba trong chốc lát?” Cậu hiện tại cũng không thể cùng đứa nhỏ đi ra ngoài chơi, thế nhưng, chỉ cần đứa nhỏ ở bên cạnh mình lâu một chút, cậu đều cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Nguyên Dục nhãn tình sáng lên, lại một lần nữa nhìn nhìn Nguyên Tích bên kia, mới nhìn La Tiểu Lâu, mếu máo, oán hận nói, “Con cũng muốn, nhưng mà phụ thân không cho phép, nói con sẽ làm chậm trễ thân thể ba ba hồi phục —— “

La Tiểu Lâu cảm thấy cánh tay trên lưng cứng đờ, lập tức Nguyên Tích đã tức giận mà đánh gãy lời nói của đứa nhỏ, “Nguyên Dục, hôm nay còn có huấn luyện phải làm, tí nữa ngươi theo ta đi.”

Nguyên Dục có chút không vui, thế nhưng vẫn ngoan ngoãn đáp ứng, xem phụ thân còn không chịu đứng dậy, chính mình liền lặng lẽ dựa vào lòng ngực La Tiểu Lâu sâu hơn, tuy rằng chưa từng ở chung, thế nhưng nó thích ba ba, không giống cảm giác thích phụ thân, mà thật sự hảo ấm áp rất thích a.

La Tiểu Lâu không nghĩ tới Nguyên Dục nhỏ như vậy đã bắt đầu huấn luyện, nhưng cậu cũng không phản đối, đối với phương diện giáo dục đứa nhỏ, Nguyên Tích cùng mấy vị nguyên lão ở hoàng cung hẳn là sớm nghiên cứu qua. Cậu sờ sờ đầu đứa nhỏ, cười nói, “Vậy con huấn luyện xong thì theo phụ thân lại đây một chuyến, ta làm bánh ga-tô cho con.”

Lần này, không đợi Nguyên Dục trả lời, Nguyên Tích liền bình tĩnh quở trách, “Không cho phép! Ngươi chẳng lẽ không nhìn xem tình trạng thân thể của ngươi sao? Thân thể như vậy đích làm sao vào bếp! Ta không đồng ý, không cho phép gây phiền toái cho ta.”

La Tiểu Lâu trừng mắt, rốt cục hiểu được đối phương không được tự nhiên lo lắng, cậu mấy ngày nay trong lòng đã rất nôn nóng rồi, nói, “Ta vẫn cố gắng đi lại, nhưng mà, ta muốn gặp Nguyên Dục.”

Nguyên Tích không chút do dự mở miệng thì cự tuyệt, La Tiểu Lâu cắn cắn môi, ngẩng đầu tựa sát vào Nguyên Tích, hôn lên khóe miệng hắn một chút, sau đó lại ở trên mặt hắn cọ cọ, dùng ngữ điệu mềm nhũn nói, “Ta nhớ nó a, ngươi ngẫm lại, nếu ngươi một ngày không thấy được đứa nhỏ, có thể hay không khó chịu, ta đều đã lâu không có nhìn thấy nó.”

Quả nhiên, La Tiểu Lâu lập tức cảm giác được Nguyên Tích ôm lấy cậu càng chặt, một lát sau phát hiện Nguyên Tích hung hăng trừng mắt liếc cậu một cái, mang theo vài phần ảo não nói, “… Ta sẽ dẫn nó lại đây, bất quá, chính là lại đây ăn cơm chiều mà thôi.”

Này đã cũng đủ kinh hỉ, La Tiểu Lâu vui vẻ cúi đầu, hôn lên mặt tiểu Nguyên Dục một cái, nói, “Buổi tối ta chờ các ngươi trở về.”

"Hảo, hảo." Nguyên Dục lắp bắp đáp lại, toàn bộ khuôn mặt nhỏ nhắn hồng như quả táo.

Nguyên Tích lại đặt tay ở thắt lưng lẫn mông La Tiểu Lâu sờ soạng hai ba cái, oán hận đã tích đầy tận thái dương, thấp giọng nguyền rủa một tiếng, đứng dậy ôm tiểu Nguyên Dục đi khỏi.

Nhìn lỗ tai Nguyên Tích hồng hồng, cùng tiểu Nguyên Dục toàn bộ gương mặt đều hồng, La Tiểu Lâu cố nín cười, hai người này thật đúng là phụ tử.

Hai người đi rồi, La Tiểu Lâu nhìn cổ tay trống trơn, nghĩ chờ mấy ngày nữa sẽ đeo lại vòng liên lạc, cậu muốn liên hệ với Ly Mạch cùng Thiểu Thiên.

Hiện tại, trừ bỏ Nguyên Liệt cùng Phượng Già Lăng, cậu ngay cả Nguyên Nặc đều rất ít nhìn thấy mặt, Nguyên Nặc còn đang đi học, chỉ vào cuối tuần mới trở về.

Ăn xong điểm tâm, quản gia tiên sinh mang đến vài sĩ quan phụ tá mà Nguyên Tích an bài, nói là bồi cậu ra bên ngoài đi dạo. Trên thực tế La Tiểu Lâu không hề cảm thấy nhàm chán, Nguyên Tích và Nguyên Dục đã lấy đi của cậu không ít thời gian, hơn nữa, cậu phải luôn luôn khắc chế dục vọng muốn vào phòng bếp của chính mình. Chờ mong. Có con nhỏ là luôn trong trạng thái khẩn trương, hiện tại cậu cảm thấy lời nói này thật chuẩn.

Sĩ quan phụ tá lựa chọn kỹ lưỡng đường đi, không nhanh không chậm giúp La Tiểu Lâu hướng đến nơi chốn trái ngược hoàn toàn hôm qua, chỉ có khoảng sân im lặng là có chút tương thích.

Tuy rằng không có người, nơi này lại dị thường xinh đẹp, còn đường được làm bằng đá tảng, hai bên phủ lên mặt cỏ mềm mại, khuôn viên rộng lớn gieo trồng vào nhánh cây thưa thớt, duy chỉ có một gốc cây thật lớn phía xa xa, nở ra đại đóa, toàn bộ trong viện tử đều bay hương khí thản nhiên.

La Tiểu Lâu nhìn trong viện tử có một tòa biệt thự màu trắng, không biết trong hoàng cung còn có một nơi thanh tĩnh lại xinh đẹp, kinh ngạc hỏi, "Ai ở nơi này?"

Sĩ quan phụ tá cười hồi đáp, "Hiện tại cũng không có người ở, ngài yên tâm, sẽ không có người tới quấy rầy ngài. Nếu ngài mệt mỏi, còn có thể đến bên trong nghỉ ngơi chốc lát."

La Tiểu Lâu gật gật đầu, bắt đầu thử đứng lên, chậm rãi đi vài bước.

Thời điểm thấy mệt mỏi, cậu nghe được phía cửa có nói tiếng, sĩ quan phụ tá nhíu nhíu mày, rất nhanh đi tới. Không được Nguyên Tích đích phân phó, nơi này người ngoài không thể tiến vào.

Lúc La Tiểu Lâu ngồi xuống, nhìn nơi cửa viện có bóng người cao gầy dần dần đi xa, người nọ một đầu tóc vàng dưới ánh mặt trời càng rõ ràng dị thường.

Sĩ quan phụ tá trở về, nói, "Chỉ là có người đi nhầm đường mà thôi, hiện tại đã ly khai."

La Tiểu Lâu đương nhiên không sẽ để ý đến, cậu ở trong đình viện đợi cho đến giữa trưa mới trở về phòng.

Sau khi dùng cơm xong, vừa tiến vào phòng ngủ thì 125 đã ở trên giường chờ cậu, lục mập mạp cùng Tiểu Bát bên cạnh, giữa giường là một rổ được phủ khăn lụa mềm, hai khỏa trứng đang im lặng mà nằm ở bên trong.

La Tiểu Lâu nghĩ đến bộ dáng của tiểu Nguyên Dục, không khỏi bắt đầu đoán đoán hai cái tiểu tử có bộ dáng thế nào, cậu nhẹ nhàng lấy tay đụng hai khỏa trứng, hỏi, "Ta có thể sờ sờ bọn chúng không?"

"Đương nhiên, cậu có thể dùng nguyên lực chải vuốt một chút, đối với bọn chúng càng có lợi." 125 chân thành nhìn hai khỏa trứng trả lời.

La Tiểu Lâu thật cẩn thận đưa nguyên lực vào hai khỏa trứng, bắt đầu chỉ là một phần nhỏ, thế nhưng cậu kinh ngạc phát hiện, trứng trong lòng bàn tay hơi hơi giật mình, một loại gần như trong có sự sống lạ tuyệt đối tồn tại động đậy làm cậu vui sướng vô cùng. La Tiểu Lâu ngẩn ngơ, lắp bắp mà nói, "Nó, chúng nó di chuyển!"

Đang hướng đến chiếc tủ đầu giường của La Tiểu Lâu, 125 lập tức quay lại, vừa đem lỗ tai dán lên trứng vỏ cứng, vừa nói nói, "Điều đó không có khả năng! Chúng nó sẽ không tùy tiện như vậy —— úc, úc, chúng nó thật sự đang di chuyển!"

Tiếp theo, nó lại ghen tị mà nói, "Nguyên bản đều phải lừa thật lâu chúng nó mới có thể nhúc nhích…"

Thì ra chuyện như vậy đã phát sinh qua, biết không là phải điều xấu, La Tiểu Lâu nhẹ nhàng thở ra, bắt đầu một lần nữa đưa vào nguyên lực, hơn nữa chậm rãi tăng lên cường độ. Thẳng đến cảm nhận được bên trong truyền lại cử động mới cực hạn vui sướng, từ từ ổn định lại cường độ.

"Chúng nó đã cử động, thế nhưng vẫn không được ấp trứng, như vậy không nở được, ta tính toán mấy ngày nữa liên hệ với Ly Mạch, dù sao bọn họ cũng quen thuộc với việc sinh trưởng của dị thú hơn." La Tiểu Lâu thấp giọng nói.

125 rất hy vọng sớm một chút nhìn thấy những đứa nhỏ. Bất quá, nghĩ đến một chuyện, nó nhìn La Tiểu Lâu liếc mắt một cái, chần chờ nói, "Ly Mạch đang ở cùng Nguyên Triệt."

La Tiểu Lâu nhãn tình sáng lên, cậu sớm nhìn ra hai người kia thích nhau mà, "Đây không phải là tốt lắm sao." Chỉ là, lúc hai vị ca ca quyết định ở cùng nhau, khẳng định phải vượt qua nhiều khó khăn, tưởng tượng thôi cũng có thể hiểu, Nguyên Liệt lúc ấy không tình nguyện như thế nào.

"Đương nhiên là chuyện tốt đẹp, dù sao được bầu bạn cùng vương giả của bộ tộc dị thú thực sự không dễ dàng, bất quá…", 125 lại lo lắng mà nhìn nhìn La Tiểu Lâu, "Nhân loại cùng dị thú đúng là rất khó tạo ra em bé, ngươi cùng Nguyên Tích có thể có đứa nhỏ, là bởi vì trong gien của ngươi có gien của La gia."

"La gia?" La Tiểu Lâu nghĩ đến câu nói cuối cùng mà La Thành Vận nói với cậu, nếu như cậu làm cho thực nghiệm của y thất bại, y sẽ tự tay giết cậu, như vậy, thực nhiệm của La Thành Vận cũng không phải thực nghiệm giữa gien của nhân loại cùng dị thú?

"Đúng vậy, gien của La gia rất cường mạnh, là loại gien đặc thù nhất của nhân loại." 125 nói, nếu không khoa trương, có lẽ gien của La Thành Vận và Phượng Già Lăng là cùng một loại, đều là cực kỳ cường đại. 125 không khỏi nhớ tới tình cảnh La Thành Vận dám đương đầu với bạch khí, cứu được La Tiểu Lâu từ khu vực trung tâm —— đương nhiên rồi, vì La Tiểu Lâu đối với nó rất quan trọng, nó tính toán qua mấy ngày sẽ cùng La Tiểu Lâu nói chuyện này.

Đó cũng là nguyên nhân 125 xem đám tiểu tử kia như bảo bối, có lẽ, trừ bỏ ba đứa nhỏ này, huyết mạch của vương tộc dị thú chẳng còn lại một ai.

La Tiểu Lâu không nghĩ nhiều, tính toán buổi tối cùng Nguyên Tích thương lượng chuyện liên hệ với Ly Mạch.

Buổi tối, Nguyên Tích quả nhiên mang theo tiểu Nguyên Dục tới đây, trên thực tế La Tiểu Lâu tưởng Nguyên Dục sẽ đến một mình, cậu đều muốn mỗi buổi chiều được ở bên cạnh Nguyên Dục.

Ngồi vào bàn ăn tiền, La Tiểu Lâu thấy Nguyên Tích sắc mặt hoàn hảo, không khỏi hỏi, "Không phải đêm nay có yến tiệc ư? Ngươi không cần tham dự à?" Do ngày hôm qua mấy nữ hầu đàm luận, có thể nhìn ra không biết bao nhiêu trai tài gái sắc tỉ mỉ chau chuốt để chờ đợi diện kiến vị vương tử điện hạ này.

Nguyên Tích dừng lại muỗng cơm, trừng mắt nhìn La Tiểu Lâu, không vui mà nói, "Chỉ là cái yến hội đãi khách, ta có đi hay không có cái gì quan trọng." Hắn đương nhiên không chịu giải thích cho La Tiểu Lâu, hội yến hoan nghênh vương tử công chúa của nhị cấp văn minh mà hắn không có mặt là hơi có chút thất lễ, cũng may hắn vô tình bắt được Nguyên Nặc trở về, thay hắn tham gia.

Chỉ có yến hội các cấp văn minh vào tháng sau, vô luận như thế nào cũng phải có mặt.

Nguyên bản Nguyên Tích muốn tham dự yến hội tối nay, thế nhưng chỉ cần nghĩ tới tình cảnh ấm áp La Tiểu Lâu cùng tiểu Nguyên Dục cùng nhau đi ăn tối, hắn sẽ không có tâm tình trò chuyện với bất luận kẻ nào, như vậy sẽ làm hắn cảm thấy bản thân bị gia đình nhỏ này gạt ra ngoài, quả thực không thể chịu được.

La Tiểu Lâu cười cười, cũng không cùng Nguyên Tích biện luận, cậu trước xới cơm cùng canh cho Nguyên Tích, lại vì tiểu Nguyên Dục gắp chút đồ ăn.

Nguyên Tích nhìn lướt qua, ngẩn người, không nói ra có vài món tiểu Nguyên Dục không thích ăn, bất quá, làm hắn kinh ngạc chính là, tiểu tử kia rõ ràng một câu cũng chưa nói, ngoan ngoãn ăn hết.

Nguyên Tích nghĩ đến đây, chợt phát hiện chính mình rất ít ăn rau dưa, thế nhưng lại cứ vô thức mà nuốt vào.

Ăn xong cơm chiều, tiểu Nguyên Dục không muốn rời khỏi, rúc vào trong lòng ngực phụ thân, kể chuyện hôm nay học được tri thức gì, huấn luyện ra sao, ngẫu nhiên cũng cùng La Tiểu Lâu nói nói mấy câu.

Cuối cùng, Nguyên Tích sờ sờ đầu của nó, nói, "Ta đưa ngươi trở về."

Tiểu Nguyên Dục quay đầu nhìn La Tiểu Lâu, rốt cục cố lấy dũng khí nói, "Ba ba, ngày mai ngài có thể tới cho huấn luyện của con không? Ngài có thể chỉ đạo giúp con." Nó muốn tận dụng triệt để khả năng ở cùng với ba ba, thế nhưng bất hạnh không thể tìm được lý do.

Không đợi La Tiểu Lâu trả lời, Nguyên Tích cười nhạo một tiếng, nói, "Ba ba của ngươi không thể được, thành tích thí nghiệm thể năng cùng huấn luyện của y quả thực vô cùng thê thảm."

La Tiểu Lâu trên mặt có chút hồng, dù sao ở trước mặt đứa nhỏ, Nguyên Tích rõ ràng không nể cậu a, liền ho khan một tiếng, nói, "Tiểu Dục, ba ba có thời gian nhất định đi nhìn ngươi, chuyện huấn luyện, phụ thân ngươi sẽ chỉ đạo cho ngươi."

Tiểu Nguyên Dục mở trừng hai mắt, bỗng nhiên đi tới, nhẹ nhàng ôm lấy La Tiểu Lâu, nghiêm trang mà nói, "Ba ba, đừng lo, về sau con sẽ rất lợi hại, sẽ bảo vệ ngài."

Trái tim La Tiểu Lâu lập tức mềm nhũn, ánh mắt đều có chút đỏ lên.

Nguyên Tích yên lặng mà nhìn trong chốc lát, không chịu được cảnh hai phụ tử kia luyến luyến lưu lưu, ôm tiểu Nguyên Dục quay gian phòng của nó.

Lúc trở về, La Tiểu Lâu còn đang đắm chìm trong mị cảnh thật đẹp của đêm nay.

Nguyên Tích trong lòng bỗng nhiên bắt đầu mất hứng, không lên tiếng mà tắm rửa choLa Tiểu Lâu, chính mình cũng rửa mặt xong, tắt đèn, nằm xuống một góc, cách xa La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu cảm kích hắn hôm nay mang tiểu Nguyên Dục tới đây, liền sáp tới gần, từ phía sau ôm lấy thắt lưng Nguyên Tích, Nguyên Tích không động đậy, đơn giản mặc cho cậu ôm.

Một lát sau, La Tiểu Lâu hỏi, " Nguyên Tích, ngươi đã ngủ chưa?"

Nguyên Tích không trả lời, La Tiểu Lâu chỉ có thể tiếp tục nói, " Nguyên Tích, ta muốn liên lạc với Ly Mạch."

Nguyên Tích trong nháy mắt xoay người, bắt lấy La Tiểu Lâu, tức giận mà trừng mắt, "Không được!" Hắn tuyệt đối sẽ không cho phép kẻ chiếm đoạt ca ca của hắn đến nơi này, trên thực tế, hắn thậm chí không muốn nói cho người kia La Tiểu Lâu đã tỉnh lại.

La Tiểu Lâu ngẩn người, nói, "Nhưng mà hai hài tử kia làm sao bây giờ? Có lẽ chỉ có dị thú mới biết được cách ấp trứng cho bọn chúng."

Nguyên Tích trầm mặc một hồi, nói, "... Ngươi đừng nghĩ nhiều, ta sẽ an bài." Nguyên Tích làm bộ xem nhẹ chạm vào vai La Tiểu Lâu, rồi ôm La Tiểu Lâu —— dù sao đúng là La Tiểu Lâu chủ động đến gần nha.

Đêm nay, Nguyên Tích lại là khó được một đêm vô mộng, chỉ có La Tiểu Lâu cảm thấy toàn thân bị ghìm chặt.

Ngày hôm sau, Nguyên Dục như cũ chạy tới phòng hai người, cùng bọn họ ăn điểm tâm. Phụ tử hai người sau khi rời đi, La Tiểu Lâu một lần kiểm tra cùng trị liệu cho 125. Cậu kinh hỉ phát hiện mình đã không cần đến xe lăn, chỉ là đi lại thời gian dài quá sẽ mệt mà thôi.

La Tiểu Lâu liền mang theo 125 cùng Tiểu Bát ra sân huấn luyện, cậu muốn xem tiểu Nguyên Dục huấn luyện, sĩ quan phụ tá tuy rằng khó xử, nhưng cũng không ngăn trở, đi theo phía sau La Tiểu Lâu.

Đi một chút, nghỉ ngơi một chút, La Tiểu Lâu liền tới của sân huấn luyện, làm người ta kinh ngạc chính là, sân huấn luyện luôn luôn im lặng lại tựa hồ có không ít người, hơn nữa còn có nhiều nữ tử mặc đủ màu lễ phục.

Một nàng mặc áo trắng hở bên vai đang bất mãn nói, "Dựa vào cái gì cô có thể đi trước, chúng ta cũng rất muốn nhìn thấy điện hạ a! Tưởng ỷ vào mình là nhị cấp văn minh là được ư —— "

Cô gái bên cạnh mặc trang phục màu tím có vẻ trầm ổn ôn nhu hơn, kéo cô gái kia một chút, mỉm cười nói, "Không nên như vậy, Tát Lôi Nhĩ công chúa là khách ở xa tới, vương tử điện hạ tiếp kiến nàng trước thực sự bình thường, chúng ta chờ trông chốc lát cũng không sao." Dừng một chút, nàng còn nói thêm, "Ta tới là muốn gặp Nguyên Dục tiểu điện hạ, hài tử đáng thương, sinh ra đã không có mẫu thân."

Nàng vừa nói xong, cô gái kiêu ngạo kia lập tức vui mà nói, "Lại nói tiếp, hay là Hinh Lan tỷ tỷ dễ gần gũi, tiểu điện hạ đều không để ý tới chúng ta, lại có thể cùng ngươi nói chuyện."

Lời này lập tức thu hút không ít ánh mắt hâm mộ ghen tị chung quanh, nữ tử mang đầy vẻ kiêu ngạo nghếch miệng, chuyển hướng đề tài, "Vương tử điện hạ đúng là có thể lấy một, hai vị vương phi, nếu ngài nguyện ý. Hiện tại, đế đô đều tỏ ý, sau khi các cấp văn minh tụ hội, Vương phi năm nay của chúng ta biết đâu được lựa chọn trong các vị đây."

Những lời này vừa ra tới, ánh mắt tất cả nữ tử đều là sáng ngời, đó cũng là nguyên nhân các nàng tìm đến hoàng cung, các văn minh bậc một phụ thuộc vào An đế quốc đều mong tưởng có thể kết thông cùng vương tử điện hạ của nhị cấp văn minh. Mặt khác, cũng có thể giải bớt sự khống chế của nhị cấp văn minh đối với văn minh bậc một.

Mà hoàng tộc của An đế quốc vô cùng quyền quý, ai lại không muốn đem nữ nhân đưa vào hoàng cung. Thậm chí bởi vì tiền Vương phi là một nam nhân, nhiều gia đình còn cố ý làm cho con trai của mình thủ tiếp xúc với vương tử điện hạ.

Vị vương phi kia vẫn đang vòn chìm lạc trong khoảng không, đây chính là cơ hội hiếm có cho các nàng.

Sĩ quan phụ tá đi theo phía sau La Tiểu Lâu sắc mặt đều thay đổi, y lặng lẽ nhìn nhìn La Tiểu Lâu, nói, "Điện hạ —— "

La Tiểu Lâu cúi đầu, để tóc mái che đi đôi mắt, thấy không rõ biểu tình.

Sĩ quan phụ tá cũng không rõ ràng lắm vì cái gì vương tử điện hạ không chịu công khai chuyện vương tử phi điện hạ đã tỉnh lại, hắn thậm chí còn không hy vọng người khác nhìn thấy La Tiểu Lâu. Tuy rằng không muốn để ý tới vương tử phi điện hạ, còn luôn phát hỏa với vương tử phi điện hạ, nhưng nhìn đi nhìn lại vẫn không giống muốn vứt bỏ vương tử phi điện hạ. Ai biết vương tử điện hạ đúng là nghĩ như thế nào đây…

Thế nhưng sĩ quan phụ tá có thể khẳng định, Nguyên Tích điện hạ chắc là không hy vọng vương tử phi điện hạ nghe thấy mấy điều vừa rồi.

La Tiểu Lâu mặt không chút thay đổi mà cúi đầu đi vào phòng huấn luyện, những thiếu nữ đang mãi mê thảo luận không có tâm tư chú ý tới nhân ảnh cô đơn kia.

299. Chương 296: Hạnh Phúc (3)

La Tiểu Lâu rất nhanh tìm được phòng huấn luyện của Nguyên Dục, bởi vì không có thông tri nên hắn đành phải gõ cửa.

Một sĩ quan trẻ tuổi nhất nhanh chóng xuất hiện trên màn ảnh, hắn liếc nhìn người bên ngoài một cái, lập tức nhíu mày, không vui mà nói, "Vương tử điện hạ nói, ai cũng không gặp."

Sau đó, đóng cửa lại.

La Tiểu Lâu tính nói gì đó, một giọng nói non nớt bỗng nhiên kêu lên: "Từ từ! Làm cho ba của ta… Làm cho hắn tiến vào!"

Trên màn ảnh, vẻ mặt của sĩ quan phụ tá lắp bắp kinh hãi, nhưng cũng nhanh chóng mở cửa, hắn không hiểu rõ ý của tiểu điện hạ, thế nhưng vẫn như cũ lựa chọn phục tùng mệnh lệnh.

Sau khi mở cửa, sĩ quan phụ tá nhìn thấy người trẻ tuổi tuấn mỹ tóc đen mắt đen đi phía sau, đó là đồng sự của hắn, cùng làm sĩ quan phụ tá cho Nguyên Tích, thân thủ của đồng sự vẫn tốt hơn so với hắn, không nghĩ tới lại bị phái tới bên người thanh niên này. Bởi vậy có thể thấy được, Nguyên Tích điện hạ đối với người này thực sự không bình thường.

Người đồng sự đi theo trừng mắt nhìn sĩ quan phụ tá, trong lòng sĩ quan phụ tá nhất thời tỉnh ngộ, có thể Nguyên Tích điện hạ rốt cục cũng tính toán tìm tình nhân rồi? Thế nhưng, tình nhân này không khỏi rất giống vương tử phi…

Bắt đầu từ ba năm trước đây, vì không ảnh hưởng đến cảm xúc của Nguyên Tích điện hạ, tất cả người giống vương tử phi điện hạ đều không nhìn thấy —— trên thực tế cũng rất ít, vương tử điện hạ tựa hồ không thích vương tử phi điện hạ xuất đầu lộ diện. Hắn đã sắp quên hình dáng vương tử phi điện hạ, nhưng, từ khi trong lòng bắt đầu xuất hiện cái ý tưởng này, sĩ quan phụ tá càng ngày càng cảm thấy, người này cùng vương tử phi điện hạ thật sự rất tương tự.

Hắn nhìn thoáng qua những công tử tiểu thư trong phòng mang theo khuôn mặt hoa đào, trong lòng ngầm thở dài, xem ra những người này không có hy vọng rồi. Vương tử điện hạ bướng bỉnh, không ai có thể thay đổi.

Chính giữa phòng huấn luyện, Nguyên Tích đang cầm súng làm động tác mẫu, động tác thoải mái mà tao nhã. Thế nhưng nơi đáng lẽ phải là của Nguyên Dục đã bị một cô gái tóc vàng chiếm lấy, mang theo bao tay cũng đang cầm một khẩu súng khéo léo, gương mặt hồng hồng, tầm mắt thỉnh thoảng lại liếc nhìn khuôn mặt không chút thay đổi nhưng lại làm người ta thất thần lưu luyến của Nguyên Tích.

Đứng xung quanh còn có vài thiếu nam thiếu nữ vẫn duy trì rụt rè cao ngạo cùng với sự ghen tị không lộ rõ mà nhìn bọn họ.

Tiểu Nguyên Dục rất nhanh cầm lấy tay La Tiểu Lâu, khuôn mặt nhỏ nhắn mà nghiêm trang hiện lên ý cười, trên mặt xuất hiện hai má lúm đồng tiền, nó liếc mắt nhìn về nơi tụ tập đám người, kéo La Tiểu Lâu đến chỗ ít người.

Không ai chú ý tới, khi Nguyên Dục cùng La Tiểu Lâu đi ngang qua, Nguyên Tích thoáng nhìn qua.

Nguyên Dục lặng lẽ dựa sát vào bên người La Tiểu Lâu, nói: “Ba ba, thân thể của người đã tốt lắm sao? Con rất vui, con nghĩ người sẽ không đến xem con, ít nhất là hôm nay sẽ không…”

Sĩ quan phụ tá của Nguyên Dục vừa mới vì bọn họ mà mở cửa biến sắc, thế nhưng không nói gì thêm, chính là cố gắng chặn lại mọi tầm mắt nhìn qua đây.

La Tiểu Lâu sờ sờ đầu Nguyên Dục, trong lòng bởi vì Nguyên Tích hững hờ cũng giảm bớt vài phần, thấp giọng hồi đáp, “Ừm, đã tốt lắm, huấn luyện của con hoàn thành rồi sao?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nguyên Dực hiện lên vẻ khó xử, nó vẫn chưa hoàn thành xong, thế nhưng lại hy vọng được ở bên cạnh ba ba.

“Con hãy đi huấn luyện trước, ba ba mang có mang quà cho con, chờ con hoàn thành xong sẽ cho con” La Tiểu Lâu cười nói.

“Tốt.” Nguyên Dục vui sướng, nhìn xem chung quanh thấy không có người khác, làm cho La Tiểu Lâu khom lưng xuống.

La Tiểu Lâu nghĩ đến đứa nhỏ muốn nói nhỏ, vì thế đem lỗ tai tiến đến trước mặt Nguyên Dục, Nguyên Dục dừng một chút, nhanh chóng hôn một cái lên mặt La Tiểu Lâu, sau đó đỏ mặt chạy xa.

Trên thực tế, bắt đầu từ tối qua trở về, nó đã nghĩ muốn làm như vậy từ rất lâu.

La Tiểu Lâu cảm thấy mềm mềm, kinh ngạc nhìn về phía Nguyên Dục đã chạy đến sân huấn luyện, đáy lòng nhất thời một mảnh mềm mại.

Ánh mắt tiểu bát lóe lóe, chạy theo tiểu Nguyên Dục.

125 thì ở lại bên người La Tiểu Lâu, ngồi ở khu nghỉ ngơi bên cạnh sân huấn luyện. Nó rất nhanh chú ý tới tầm mắt La Tiểu Lâu, Nguyên Tích đang bị người vây quanh, khẩn trương thở dài, “Cục cưng, này không

có gì, đàn ông đã kết hôn đều như vậy, ai mà không có tình nhân ở giới thượng lưu đầy bát quái này. Nhất là hai người đã kết hôn nhiều năm, có đứa nhỏ, ly hôn gì gì đó, đều thực không tốt. Không sao, cậu yên tâm, nếu hai người ly hôn tôi sẽ đi theo cậu, tôi sẽ tận lực mang nhóm bảo bối theo cậu. Tôi đã làm tốt công tác để dưỡng thai, tôi nghĩ bọn họ sẽ càng yêu thương cậu hơn Nguyên Tích ——" đương nhiên yêu nhất chính là tôi, lời như thế 125 chắc chắn sẽ không nói ra.

"Mày luôn nghĩ nhiều lắm, mà nói, mày vốn là tài sản tư nhân của tao." La Tiểu Lâu rốt cục nhịn không được nói rõ với 125, thể loại phim cẩu huyết đúng thuộc loại nó yêu thích, nhất là bộ phim có kết thúc hạnh phúc viên mãn.

Một con chó lớn màu trắng lặng lẽ đi tới phía sau họ, khóe mắt 125 liếc thấy Vân Thiên, lập tức dời đề tài, nếu làm cho Nguyên Tích biết nó đề cập tới chữ ly hôn này, chỉ sợ không phải là một trận đánh đơn giản.

"Cục cưng, có muốn lên làm một chút huấn luyện gì đó không? Một chút huấn luyện sẽ làm cho cơ thể cậu hồi phục tốt hơn." 125 tha thiết hỏi han, trọng điểm đúng là, La Tiểu Lâu cũng có thể đưa quà cho tiểu Nguyên Dục, có phải cũng nên làm mấy hộp năng lượng cho nó chứ.

"Không cần, nhưng mà, tao có thể tu sửa một ít cho mày." La Tiểu Lâu nhìn thoáng qua nơi tiểu Nguyên Dực đứng, sau đó nhờ sĩ quan phụ tá của Nguyên Dục giúp hắn chuyển lời, bọn họ đến phòng làm việc cách đó không xa.

125 vui vẻ mà nhảy lên người La Tiểu Lâu, nó đã thật lâu không có kiểm tra tu sửa, loại công tác này đối với cơ giáp mà nói không thua gì chủ nhân chải lông cho sủng vật, ắt không thể thiếu mà lại cực kỳ thoải mái.

Nó theo trên vai La Tiểu Lâu nhìn thoáng qua, quả nhiên Vân Thiên từng bước từng bước theo phía sau bọn họ.

"Trừ bỏ kiểm tra tu sửa, tôi cảm thấy cậu nên thay đổi linh kiện cho tôi." 125 tiếp tục nói ra trọng điểm.

"Làm sao thế?" La Tiểu Lâu không khỏi hỏi, 125 hẳn là không có tổn thất gì mới đúng nha.

"Mũ giáp, mấu chốt là mũ giáp, tôi ở trên mạng nhìn thấy vài loại mũ giáp…" Dưới ánh mắt khinh bỉ của Vân Thiên, 125 đầy nhiệt tình mà miêu tả tạo hình của mũ giáp.

"Thì ra trọng điểm là mốt mới… Mấu chốt là, tao không có hy vọng gì với thẩm mỹ của mày cả." La Tiểu Lâu thì thào nói.

Vài người ở phía đối diện đi tới, La Tiểu Lâu bị 125 ngăn trở tầm mắt không có để ý tới, mà sĩ quan phụ tá đi theo La Tiểu Lâu muốn nhắc hắn cũng không kịp rồi.

Ở thời điểm thiếu nữ kinh hô một tiếng, La Tiểu Lâu tận lực hướng bên cạnh bước đi, thế nhưng vẫn bị đụng phải một chút.

Một bàn tay thon dài, khớp xương phân minh đỡ lấy hắn, lập tức, La Tiểu Lâu nghe được một tiếng cười khẽ, sau đó giọng nói kia hỏi, "Cậu không sao chứ?"

La Tiểu Lâu rất nhanh đứng thẳng dậy, sau đó phát hiện ba người đứng trước mặt, ở giữa là một thanh niên tóc vàng, một thân quân phục màu đen càng làm cho người anh tuấn bất phàm.

Ôm tay hắn là một thiếu nữ mặc váy màu đen, còn lại bên phải là cô gái mặc quân phục, La Tiểu Lâu đụng phải là người bên phải.

Giờ phút này, cô gái mang theo xin lỗi nhìn về phía hắn, bởi vì La Tiểu Lâu đúng lúc tránh đi, mới làm cho cô không làm trò cười ở trước mặt chủ nhân.

Thanh niên tóc vàng vừa mới đỡ lấy La Tiểu Lâu nói gì đó với hai cô gái, hai vị thiếu nữ này cúi mình hành lễ sau đó rời đi.

"Tôi không sao, cám ơn." La Tiểu Lâu mang theo vài phần cẩn thận hồi đáp, nếu nhớ không lầm,vị này chính là Welder điện hạ hôm kia mới gặp, là vương tử của văn minh cấp 2, nghe nói vị điện hạ này cũng giống Nguyên Tích đều là người được chú ý.

Nhưng mà, hắn vừa mới tỉnh lại, cũng không biết chính trị hiện tại, cho nên tuyệt không muốn cùng một vị vương tử như vậy có liên lụy gì hết.

Ánh mắt Welder vương tử dừng ở trên mặt La Tiểu Lâu, mỉm cười nói, "Vậy là tốt rồi, nếu vừa rồi ta không có nghe sai, cậu là cơ giáp chế tạo sư?"

La Tiểu Lâu do dự, nhưng mà vẫn nói, "Đúng vậy."

Welder vương tử rất nhanh nói, "Hử? Vậy thì quá tốt, ta vừa rồi cho vị tiểu thư kia nhìn cơ giáp của ta, có vấn đề xuất hiện, cậu có thể thuận tiện giúp ta nhìn xem không?"

"Chỉ sợ không được, tôi không có tiếp xúc qua cơ giáp của văn minh cấp 2." La Tiểu Lâu nhíu nhíu mày, cự tuyệt nói.

Welder vương tử cũng không thay đổi, khẽ dương mày, tươi cười mang theo lo lắng, "Nếu như cậu nói, giúp ta nhìn xem đi, cơ giáp chế tạo sư của ta hôm nay xuất môn. Nếu thật sự khó xử, ta sẽ chờ hắn trở về nói sau."

La Tiểu Lâu ngượng ngùng cự tuyệt, đánh phải mang theo hắn đến phòng làm việc. 125 hai mắt tỏa ánh sáng, Vân Thiên vẻ mặt không đồng ý.

La Tiểu Lâu trước giúp 125 cùng Vân Thiên kiểm tra tu sửa, thân thể hắn tuy rằng vẫn chưa hoàn toàn khôi phục lại, nhưng nguyên lực lại không có chút tổn thương nào, rất nhanh thì hai cái cơ giáp đã kiểm tra tu sửa xong, thuận tiện giải quyết một ít vấn đề nhỏ.

Welder vương tử điện hạ tao nhã mà ngồi ở ghế salon, cũng không ngại chờ đợi thời gian dài, tương phản, nhìn La Tiểu Lâu động tác thành thạo, ánh mắt thoáng tỏa sáng.

Cuối cùng, La Tiểu Lâu tại cơ giáp của Welder điện hạ tiến hành kiểm tra, tuy rằng mới đầu cũng không tình nguyện, thế nhưng lần đầu tiếp xúc đến cơ giáp cao cấp của văn minh cấp hai, La Tiểu Lâu nhanh chóng nảy lên hứng thú. Hắn thậm chí có chút hưng phấn, vừa kiểm tra vừa âm thầm lưu ý cấu tạo cơ giáp.

Vấn đề của cơ giáp rất nhanh đã kiểm tra ra, La Tiểu Lâu sớm quên giấu dốt, rõ ràng lưu loát mà giải quyết vấn đề, hắn còn thuận tiện trợ giúp cơ giáp của Welder vương tử cải biến một cái linh kiện, làm cho động tác của cơ giáp lưu loát tự nhiên hơn.

Nếu nói Welder điện hạ chỉ muốn tìm lý do tiếp xúc với La Tiểu Lâu, thì hiện tại không khỏi mang theo vài phần thưởng thức, hắn đối với người khôn ngoan mà sạch sẽ rất có hảo cảm, mà thời điểm vừa mới gặp mặt La Tiểu Lâu, La Tiểu Lâu cho hắn hai loại cảm giác này.

Mà La Tiểu Lâu hiện tại, lại nhiều kiên cường cùng linh khí, thời điểm hắn sửa chữa cơ giáp, động tác mềm nhẹ hoàn mỹ, con ngươi sáng ngời, càng thêm chói mắt.

La Tiểu Lâu từ trên bàn điều khiển đi xuống, mới cảm thấy mệt mỏi, hắn rất nhanh ở trên ghế sa lon ngồi xuống, nói, "Đã tu sửa tốt, ngài muốn thử một chút sao?"

Welder vương tử nở nụ cười, "Được, đã làm phiền cậu, ta gọi là Welder, có thể biết tên cậu chứ?" Đồng thời, hắn không dấu vết mà đảo qua 125 và Vân Thiên đang trừng mắt nhìn hắn, hắn đương nhiên biết đây là cơ giáp của vương tử đế quốc, thế nhưng, nếu vị thanh niên tươi cười dịu dàng này làm tình nhân của Nguyên Tích, không khỏi quá mức đáng tiếc.

La Tiểu Lâu mím môi, đang do dự trả lời như thế nào, cánh cửa phòng công tác bỗng dưng mở ra.

Đó không phải là hành vi lễ phép, nhất là không thông báo với La Tiểu Lâu, thế nhưng La Tiểu Lâu cũng không có tức giận, bởi vì hắn nhìn thấy, Nguyên Tích dẫn theo Nguyên Dục đang đứng ở cửa.

Nhìn thấy người ở bên trong, sắc mặt Nguyên Tích nháy mắt tối sầm, hắn nhìn La Tiểu Lâu một cái, quay đầu nói với Welder vương tử, "Welder vương tử điện hạ, sĩ quan phụ tá của người đang tìm kìa."

Trên mặt Welder vương tử hiện lên một tia ảo não, hắn vẫn như trước vẫn duy trì mỉm cười, đối với La Tiểu Lâu nói, "Hôm nay thực cảm tạ, ta đây đi trước, có rảnh sẽ gặp lại."

Nói xong, lại cùng Nguyên Tích chào, rời khỏi phòng làm việc.

Sắc mặt Nguyên Tích trở nên dị thường khó coi, hắn đi lại túm cánh tay La Tiểu Lâu, hướng phòng nghỉ đi tới. Tuy rằng động tác thô bạo, thế nhưng lực đạo nắm cổ tay La Tiểu Lâu rất nhẹ, sau khi một nhà ba người cùng hai động vật tiến vào phòng nghỉ, sĩ quan phụ tá canh giữ ở cửa.

Nguyên Tích đem La Tiểu Lâu kéo đến ngồi xuống bên cạnh mình, sau đó mới không vui hỏi han, "Em đi theo hắn vào trong này làm gì lâu vậy?"

"Chỉ là giúp hắn kiểm tra cơ giáp một chút, em có chối từ qua, thế nhưng hắn thực sự kiên trì." La Tiểu Lâu nói, theo lực đạo của Nguyên Tích, hắn gần như tiến vào trong ngực Nguyên Tích.

"Về sau không cho phép để ý tới hắn, cho dù là hắn yêu cầu." Nguyên Tích lập tức nói.

Như vậy có thể đắc tội minh cấp cấp 2, thế nhưng La Tiểu Lâu lại đáp, "Được."

"Ba ba, huấn luyện buổi sáng của con xong rồi, quà mà ba ba nói đưa cho con đâu?" Nguyên Dục ngồi ở đối diện bọn họ, bỗng nhiên nói.

Lựa chú ý của Nguyên Tích bị dời đi, cũng nhìn về phía La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu cười cười, lấy ra hộp mang theo bên mình, mở ra, từ bên trong lấy ra một cái đĩa nhỏ.

Nhãn tình Nguyên Dục sáng lên, "Oa, đúng là bánh kem! Cám ơn ba ba, con rất thích!" nó chưa bao giờ thu được quà như thế này đâu.

Mang theo kinh hỉ, Nguyên Dục nhìn bánh kem, không lớn lắm nằm trên đĩa, là một con mèo béo có dáng vẻ ngây thơ, do dự một hồi lâu, Nguyên Dục mới cầm lấy thìa bắt đầu ăn, nếm thử một ngụm, khóe miệng nó lại lộ ra má lúm đồng tiền, tần suất dùng thìa cũng nhanh hơn.

Thần sắc Nguyên Tích vừa động, cũng lặng lẽ nhìn về phía bên trong hộp giữ đồ, lại phát hiện, bên trong không còn cái bánh kem nào nữa, không khỏi âm thầm bực mình.

La Tiểu Lâu không có chú ý tới thần sắc của Nguyên Tích, trên thực tế gần nhất Nguyên Tích vẫn không để ý tới hắn, luôn răn dạy hắn, hắn còn thực chưa hiểu rõ ý tưởng của Nguyên Tích, chỉ biết là Nguyên Tích vẫn còn quan tâm thân thể hắn.

La Tiểu Lâu lại từ bên trong mang ra một cái hạp giữ ấm, ở bên trong đúng là canh sườn lợn hương nồng, vì ba người đều đựng canh, La Tiểu Lâu lấy ra bên trong món chính, đặt tới trước mặt ba người, là cơm chiên trứng đơn giản.

Nguyên Tích liếc La Tiểu Lâu một cái, yên lặng cầm lấy thìa. Tuy trong lòng oán giận, nhưng không thể không nói, mặc dù chỉ là cơm chiên trứng, cũng phi thường mỹ vị, không chỉ có trứng gà cùng với thịt, mà còn có cà rốt, củ hành tây, đậu nành, rất đẹp, hương vị cùng rất ngon.

Mấu chốt là, đã lâu hắn không có ăn đồ ăn La Tiểu Lâu làm.

Cha con hai người đem chén đĩa gần như liếm sạch, sau khi uống canh xong, ánh mắt tiểu Nguyên Dục sáng lên, ngẩng đầu hỏi La Tiểu Lâu, "Ba ba, là đầu bếp nào làm, lần sau con muốn ăn nữa!"

Khóe miệng La Tiểu Lâu lộ ra mỉm cười, "Là ba ba làm, nếu con thích, ba sẽ —— "

"Khó ăn muốn chết! Trong thời gian ngắn không cho phép làm!" Nguyên Tích bỗng nhiên chặn lời La Tiểu Lâu.

La Tiểu Lâu liếc nhìn Nguyên Tích một cái, cũng không tức giận, buông thìa bắt đầu ăn canh, con ngươi ướt át của tiểu Nguyên Dục vòng vo chuyển quanh, cũng không nói, nó mơ hồ cảm thấy phụ thân nói như vậy là có lý do.

Nguyên Tích ngẩng đầu, nhìn thấy thìa cơm trong tay La tiểu Lâu, tự nhiên mà cầm lấy, rất nhanh ăn sạch.

Sau đó, La Tiểu Lâu ôm tiểu Nguyên Dục ở trên giường ngủ trưa, tiểu Nguyên Dục hưng phấn nửa ngày mới ngủ được.

Nguyên Tích nhân lúc hai người ngủ say đi tới, nằm ở bên cạnh La Tiểu Lâu, hắn nằm lấy tay La Tiểu Lâu, tháo hai cái nhẫn từ trên cổ xuống, phân biệt vì hai người mang vào.

Đó là nhẫn kết hôn của hai người, từ sau khi La Tiểu Lâu gặp chuyện không, hắn đều mang nhẫn theo trên người.

Nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay La Tiểu Lâu, trong lòng hắn yên ổn xuống, cúi đầu khẽ khẽ hôn lên tay La Tiểu Lâu.

Vừa nhấc đầu lên, Nguyên Tích phát hiện Nguyên Dục nằm trong ngực La Tiểu Lâu hai mắt lóe sáng mà nhìn hắn, sau đó nhỏ giọng nói, "Phụ thân, con nhìn thấy."

Nguyên Tích cứng đờ, Nguyên Dục nằm xuống rất nhanh, hắn dạy dỗ con trai không tốt, mang theo khó chịu mà nằm xuống.

300. Chương 297-1: Hạnh Phúc 4

NH PHÚC 4

Sau khi ngủ trưa dậy, LA TIểU LÂU ko thấy Nguyên Dục đâu mà lại thấy Nguyên Tích đang cầm thiết bị điện tử ngồi tựa vào đầu giường mà đọc. Thấy LA TIểU LÂU đã tỉnh, Nguyên Tích bỏ nó xuống rồi nhìn LA TIểU LÂU, nói:" Buổi chiều Nguyên Dục có tiết học văn hóa nên dậy trước và đi học rồi. Nó nhờ anh thay nó nói tạm biệt với em." Dừng 1 chút, lại nói thêm:"125 và người máy kia cũng đi cùng với nó."

LA TIểU LÂU mỉm cười, nhưng sau đó cậu nghĩ đến cái gì đó, nhíu mày hỏi:" Lịch học và huấn luyện của con rất nhiều sao?"

Nguyên Tích sửng sốt 1 chút, nghĩ nghĩ rồi bất mãn nói:" Em đừng có lo lắng mấy chuyện linh tinh như vậy làm gì. Hồi bằng tuổi con bây giờ, anh phải học nhiều hơn nó nhiều."

LA TIểU LÂU ko nói gì nữa. Cậu biết Nguyên Tích rất quan tâm Nguyên Dục, trên 1 vài phương diện Nguyên Tích còn chiều Nguyên Dục hơn cả mình. Chắc chắn ảnh sẽ ko ép Nguyên Dục phải làm chuyện vượt sức mình.

LA TIểU LÂU vặn vặn lưng, ngồi dậy mới phát hiện áo của Nguyên Tích đang đc đắp trên người mình. Nhiệt độ trong phòng cũng đc điều chỉnh rất hợp ý LA TIểU LÂU, thế nhưng chiếc áo này khiến LA TIểU LÂU cảm thấy rất ấm lòng.

LA TIểU LÂU còn đang ngây người nhìn cái áo, Nguyên Tích bỗng bu lại, chủ động ôm LA TIểU LÂU.

LA TIểU LÂU đờ người ra. Mọi chuyện ko vui ở đại sảnh ban nãy bỗng bay biến, lúc này cậu chỉ thấy vui sướng vì sự thân mật của Nguyên Tích.

Nguyên Tích cau mày lấy áo ra khỏi người LA TIểU LÂU, sau đó nắm chặt tay phải của LA TIểU LÂU, bực bội hỏi:" Chuyện gì thế này?"

Lúc này LA TIểU LÂU mới để ý đến chỗ tụ máu trên tay phải của mình, cậu nghĩ nghĩ rồi nói:" Chắc tại lúc nãy khi sửa chữa cơ giáp cho người kia em sơ ý đụng phải gì đó thôi. Nó cũng ko đau mà a a..." Còn chưa nói hết câu, LA TIểU LÂU bị Nguyên Tích lấy tay nhấn vào chỗ tụ máu, cậu ko nhịn đc mà kêu ra tiếng.

Nguyên Tích lạnh lùng nhìn cậu, sự tức giận trong mắt càng rõ ràng hơn:" Xem ra anh vẫn còn nương tay với em quá. Lẽ ra phải trói em trên giường mới đúng!"

Sau đó Nguyên Tích lấy ra thuốc mỡ, kéo LA TIểU LÂU vào trong lòng rồi dùng phương thức bôi thuốc như tra tấn với LA TIểU LÂU.

LA TIểU LÂU rất buồn bực, muốn tức giận thế nhưng Nguyên Tích còn muốn giận giữ hơn cậu nên ko còn cách nào khác, cậu đành nín nhịn thôi. Dạo gần đây Nguyên Tích rất bá đạo và vô lý, hắn ko để ý sự phản đối của LA TIểU LÂU, cứ thế kiểm tra toàn thân LA TIểU LÂU, thấy ko còn chỗ nào bị thương nữa mới bằng lòng dừng lại.

Cuối cùng Nguyên Tích giúp LA TIểU LÂU mặc quần áo. Ngắm LA TIểU LÂU từ đầu đến chân xem còn hở tí nào ko rồi mới chịu để phó quan tiến vào. Nguyên Tích phân phó 1 phó quan đưa LA TIểU LÂU trở về, ra lệnh cho phó quan ko đc để bất cứ kẻ nào tiếp cận LA TIểU LÂU, nhất là vương tử Welder.

1vị phó quan khác cung kính đứng sau lưng Nguyên Tích. Hắn phát hiện Vương tử điện hạ ko hề có ý định lập tức rời đi mà đứng nhìn cho đến khi ko thấy bóng Vương tử phi điện hạ nữa mới xoay người đi về phía phòng làm việc.

Gần đến chạng vạng, phó quan ngăn cản tất cả những người muốn gặp Vương tử bàn công sự, nói với bọn họ có việc thì ngày mai hãy đến.

Mấy phút sau, cửa phòng làm việc của Nguyên Tích mở ra, trên mặt tất cả phó quan đều thể hiện biểu tình "quả nhiên". Gần đây Vương tử điện hạ dùng gấp 3 hiệu suất làm việc để hoàn thành núi công vụ đó, chưa tới 6h sẽ quay trở về hoàng cung. Dĩ vãng Vương tử còn bận rộn hơn cả Nguyên Liệt bệ hạ thế nhưng dạo này Ngài đã có nhiều thời gian rảnh hơn. Sự chuyển biến này đc bắt đầu từ khi Vương tử phi tỉnh lại.

Nguyên Tích tiện thể đi đón Nguyên Dục cũng vừa nỗ lực hoàn thành bài tập sớm rồi 2 cha con cùng nhau về hoàng cung.

Nguyên Dục rất là hưng phấn. Khi về tới đại sảnh nhóc lại có thêm kinh hỉ mới bởi quản gia nói với nhóc rằng tối nay nhóc sẽ đc ăn đồ ăn do ba ba nhóc tự tay làm. Tuy trên mặt Nguyên Tích ko có vẻ cao hứng vui vẻ gì, nhưng tiểu Nguyên Dục thật sự rất là chờ mong.

Trên bàn ăn, LA TIểU LÂU và Nguyên Tích ngồi ở hai bên Nguyên Dục. Nguyên Tích vốn là muốn Nguyên Dục ngồi phía bên mình thế nhưng bị LA TIểU LÂU ngăn cản. LA TIểU LÂU nhỏ giọng nói:" Đồ ăn ở vị trí trung gian này đều là đồ ăn dành riêng cho Tiểu Dục. Như vậy chúng ta cũng sẽ tiện chăm sóc con hơn."

Nguyên Tích nhìn LA TIểU LÂU, rốt cục thỏa hiệp.

Nguyên Liệt và Phượng Già Lăng đều nhìn cậu con trai của mình đầy thâm ý. Nguyên Nặc thì rất là vui vẻ, đã lâu rồi cậu ko đc ăn đồ do LA TIểU LÂU làm rồi.

Nguyên Dục thì vô cùng vui vẻ. Nhóc thích phụ thân và ba ba, cũng thích cả 2 tổ phụ (ông) và tiểu thúc (chú) nữa. Hơn nữa, ba ba chăm sóc chiều chuộng nhóc còn hơn cả phụ thân nữa. Nhóc rất là kiêu ngạo. Ba ba của nhóc là người tốt nhất trên thế giới này.

Nguyên Tích chỉ cần hơi nghiêng đầu là có thể nhìn thấy vợ và con bên cạnh. Hắn thấy LA TIểU LÂU lọc hết xương cá ra rồi gắp cá vào trong dĩa của Nguyên Dục, còn gắp thêm cả rau xanh nữa. Nguyên Dục ngoan ngoãn ăn hết, ko hề kén chọn như mọi khi nữa.

Trong khi Nguyên Tích còn đang ngây người thì một con tôm trứng đã bóc vỏ đc đặt vào trong dĩa Nguyên Tích. Nguyên Tích ngây người 1 chút, mặc dù hơi mất tự nhiên nhưng là vẫn gắp lên ăn. Trong toàn bộ bữa cơm Nguyên Tích đều ko hề biết rằng mình và Tiểu Dục có biểu hiện giống nhau như đúc trên bàn ăn.

Thấy 2 cha con đc chăm sóc chu đáo, Phượng Già Lăng mỉm cười hỏi LA TIểU LÂU:" Tiểu Lâu, gần đây cơ thể con thấy thế nào? Con mới tỉnh lại ko lâu, nên chú ý tĩnh dưỡng mới phải chứ."

LA TIểU LÂU vội vàng trả lời:" Dạ, con đã khỏe hơn nhiều rồi ạ. 125 đã kiểm tra sức khỏe cho con, con sắp hoàn toàn bình phục rồi ạ."

Phượng Già Lăng mỉm cười gật đầu:" Con chóng khỏe lên đi. Ta nghĩ Nguyên Tích và Nguyên Dục đều cũng mong như vậy."

LA TIểU LÂU giật mình nhìn sang, quả nhiên thấy ánh mắt trông mong của Nguyên Dục và ánh mắt né tránh của Nguyên Tích.

Sau bữa tối, Nguyên Liệt kêu Nguyên Tích và Nguyên Nặc vào thư phòng, LA TIểU LÂU thì ngồi nói chuyện với Phượng Già Lăng. Khi Phượng Già Lăng vừa rời đi thì cũng là lúc LA TIểU LÂU nhìn thấy Nguyên Nặc, cậu vội hô:" Nguyên Nặc, cậu chờ tôi 1 chút. Tôi có chuyện muốn hỏi."

Thế nhưng biểu hiện của Nguyên Nặc lại khiến LA TIểU LÂU trợn mắt há mồm. Cậu ta chỉ nhìn LA TIểU LÂU một cái, nói câu có việc gấp rồi cứ thế chạy đi.

LA TIểU LÂU mang theo tâm trạng nghi hoặc dắt Nguyên Dục về phòng. Phòng của Nguyên Dục ngay bên cạnh phòng của 2 người, thế nhưng thấy ánh mắt mong đợi của con, LA TIểU LÂU quyết định cứ cho con về phòng 2 người trước rồi tính.

9h tối. Nguyên Tích mở cửa phòng. Trong phòng khách chỉ có ánh sáng của ngọn đèn nhỏ, thản nhiên và nhu hòa. Thế nhưng trong lòng Nguyên Tích lại trầm xuống. Khung cảnh này giống hệt dĩ vãng khi hắn trở về phòng. Chờ đợi hắn chỉ có bóng đèn và người đang bị phong ấn kia mà thôi.

Nguyên Tích ko cởi áo khoác mà cứ thế bước vội vã vào phòng ngủ. Đến khi mở cửa phòng, thấy 2 người đang ngủ say kia, Nguyên Tích mới hơi giãn mày ra.

Nguyên Tích đứng tựa vào cửa nhìn 2 người 1 lát rồi mới xoay người định mang tài liệu qua thư phòng để. Nguyên Tích bỗng thấy 1 cái hộp lớn đặt trên bàn phòng khách. Nguyên Tích ma xui quỷ khiến mà đi tới, nhẹ nhàng mở nắp hộp ra, đồ vật bên trong khiến 2 mắt Nguyên Tích mở lớn.

Đó là 1 cái bánh ngọt rất lớn, trên bề mặt có vẽ một con mèo vằn hổ, bên cạnh là một trái tim đỏ choét.

Nguyên Tích sửng sốt một lúc lâu mới đưa ra bình luận:" Thật đúng là – sến súa!" Miệng nói vậy nhưng cái tay cầm hộp bánh đó lại đang run run. Hắn cắt một miếng để ăn khuya rồi cẩn thật cất phần còn lại vào tủ lạnh. Nguyên Tích tính là sẽ vừa ăn khuya vừa làm công vụ – nhưng phần lớn thời gian hắn đều bị phân tâm, mỹ vị trong miệng cơ hồ hớp hồn Nguyên Tích đi mất rồi.

Nguyên Tích ôm Tiểu Nguyên Dục đã ngủ say về phòng của nhóc. Tiểu Bát thấy thế cũng lén lút ôm đồ đạc của mình đi theo. Bởi vì cái giường nhỏ của 125 dạo này càng ngày càng chật chội, cho nên Tiểu Bát ko thể ko lựa chọn phòng khác cho mình, có lẽ cũng là lựa chọn cả chủ nhân mới cũng nên.

Nguyên Tích trở về phòng, nằm vào vị trí của Tiểu Nguyên Dục ban nãy, nhẹ nhàng ôm LA TIểU LÂU vào lòng. Cuối cùng thỏa mãn thở dài một tiếng.

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/co-giap-khe-uoc-no-dai